

Phượng Vũ Cửu Thiên

Contents

Phượng Vũ Cửu Thiên	4
1. Q.1 - Chương 1	4
2. Q.1 - Chương 2	9
3. Q.1 - Chương 3	14
4. Q.1 - Chương 4	19
5. Q.1 - Chương 5	22
6. Q.1 - Chương 6	26
7. Q.1 - Chương 7	30
8. Q.1 - Chương 8	33
9. Q.1 - Chương 9	36
10. Q.1 - Chương 10	40
11. Q.1 - Chương 11	46
12. Q.1 - Chương 12	50
13. Q.1 - Chương 13	53
14. Q.1 - Chương 14	58
15. Q.1 - Chương 15	60
16. Q.1 - Chương 16	62
17. Q.1 - Chương 17	67
18. Q.1 - Chương 18	71
19. Q.1 - Chương 19	73
20. Q.1 - Chương 20: Chương 20	78
21. Q.1 - Chương 21	81
22. Q.1 - Chương 22: Chương 22	83
23. Q.1 - Chương 23	86
24. Q.2 - Chương 1	89
25. Q.2 - Chương 2	90
26. Q.2 - Chương 3	92
27. Q.2 - Chương 4	95
28. Q.2 - Chương 5	97
29. Q.2 - Chương 6	99
30. Q.2 - Chương 7	102
31. Q.2 - Chương 8	104
32. Q.2 - Chương 9	105
33. Q.2 - Chương 10: Chương 10	109
34. Q.2 - Chương 11	113
35. Q.2 - Chương 12	114
36. Q.2 - Chương 13	118
37. Q.2 - Chương 14	120
38. Q.2 - Chương 15	124
39. Q.2 - Chương 16	130
40. Q.2 - Chương 17	132
41. Q.2 - Chương 18: Chương 18	138

42. Q.2 - Chương 19	140
43. Q.2 - Chương 20	143
44. Q.2 - Chương 21	149
45. Q.2 - Chương 22	152
46. Q.2 - Chương 23	153
47. Q.2 - Chương 24	156
48. Q.2 - Chương 25: Chương 25	161
49. Q.2 - Chương 26	164
50. Q.3 - Chương 1: Chương 1	166
51. Q.3 - Chương 2	172
52. Q.3 - Chương 3	177
53. Q.3 - Chương 4	181
54. Q.3 - Chương 5	187
55. Q.3 - Chương 6	193
56. Q.3 - Chương 7	202
57. Q.3 - Chương 8	210
58. Q.3 - Chương 9	220
59. Q.3 - Chương 10	227
60. Q.3 - Chương 11	235
61. Q.3 - Chương 12	243
62. Q.3 - Chương 13	252
63. Q.4 - Chương 1	262
64. Q.4 - Chương 2	270
65. Q.4 - Chương 3	276
66. Q.4 - Chương 4	283
67. Q.4 - Chương 5	290
68. Q.4 - Chương 6	295
69. Q.4 - Chương 7	299
70. Q.4 - Chương 8	303
71. Q.4 - Chương 9	314
72. Q.4 - Chương 10	329
73. Q.4 - Chương 11	336
74. Q.4 - Chương 12	345
75. Q.4 - Chương 13: Phiên Ngoại 32 Kế Sách	360
76. Q.5 - Chương 1	362
77. Q.5 - Chương 2	367
78. Q.5 - Chương 3	370
79. Q.5 - Chương 4	373
80. Q.5 - Chương 5	376
81. Q.5 - Chương 6	379
82. Q.5 - Chương 7	381
83. Q.5 - Chương 8	387
84. Q.5 - Chương 9	394
85. Q.5 - Chương 10	398
86. Q.5 - Chương 11	402
87. Q.5 - Chương 12	405
88. Q.5 - Chương 13	409
89. Q.5 - Chương 14	410
90. Q.5 - Chương 15	415
91. Q.5 - Chương 16	417
92. Q.5 - Chương 17	420
93. Q.5 - Chương 18	423
94. Q.5 - Chương 19	426
95. Q.5 - Chương 20	428

96. Q.5 - Chương 21	430
97. Q.5 - Chương 22	432
98. Q.5 - Chương 23	435
99. Q.6 - Chương 1	438
100. Q.6 - Chương 2	442
101. Q.6 - Chương 3	445
102. Q.6 - Chương 4	450
103. Q.6 - Chương 5	452
104. Q.6 - Chương 6	454
105. Q.6 - Chương 7	455
106. Q.6 - Chương 8	458
107. Q.6 - Chương 9	459
108. Q.6 - Chương 10	462
109. Q.6 - Chương 11	464
110. Q.6 - Chương 12	469
111. Q.6 - Chương 13	471
112. Q.6 - Chương 14	473
113. Q.6 - Chương 15	477
114. Q.6 - Chương 16	479
115. Q.6 - Chương 17	485
116. Q.6 - Chương 18	490
117. Q.6 - Chương 19: Chương 19.1	500
118. Q.6 - Chương 20: Chương 19 (hạ)	513
119. Q.7 - Chương 1: Chương 1	524
120. Q.7 - Chương 2: Chương 2	532
121. Q.7 - Chương 3: Chương 3	540
122. Q.7 - Chương 4: Chương 4	543
123. Q.7 - Chương 5: Chương 5	546
124. Q.7 - Chương 6: Chương 6	550
125. Q.7 - Chương 7: Chương 7	553
126. Q.7 - Chương 8: Chương 8	557
127. Q.7 - Chương 9: Chương 9	565
128. Quyển 7 - Chương 10	570
129. Quyển 7 - Chương 11	572
130. Quyển 7 - Chương 12	575
131. Quyển 7 - Chương 13	587
132. Quyển 7 - Chương 14	595
133. Quyển 7 - Chương 15	606
134. Quyển 8 - Chương 1	607
135. Quyển 8 - Chương 2	616
136. Quyển 8 - Chương 3	622
137. Quyển 8 - Chương 4	628
138. Quyển 8 - Chương 5	634
139. Quyển 8 - Chương 6	641
140. Quyển 8 - Chương 7	652
141. Quyển 8 - Chương 8	657
142. Quyển 8 - Chương 9	665
143. Quyển 8 - Chương 10	676
144. Quyển 9 - Chương 1	686
145. Quyển 9 - Chương 2	692
146. Quyển 9 - Chương 3	698
147. Quyển 9 - Chương 4	707
148. Quyển 9 - Chương 5	713
149. Quyển 9 - Chương 6	726

Phượng Vu Cửu Thiên

Giới thiệu

Phượng Minh đã chết. Ngay cả cậu cũng không ngờ sinh mệnh mình lại ngắn ngủi như thế. Phượng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-vu-cuu-thien>

1. Q.1 - Chương 1

Phượng Minh đã chết.

Cả cậu ta cũng không nghĩ sinh mệnh của mình lại ngắn ngủi đến thế. Mười chín tuổi, cuộc đời chỉ mới bắt đầu, lẽ ra không nên bị kết thúc.

Nhưng trên đường về nhà, cậu gặp một chiếc xe tải lệch khỏi đường cái, sắp tông vào một đứa bé trai, cậu lao tới ôm đứa bé lại ngay tức khắc, cảm giác trong phút chốc bản thân mình bay lên trời cao, giống như thiên sứ chao liệng trong không trung, hướng mắt nhìn xung quanh thấy mọi người đang xúm lại gần.

Cậu biết, cậu đã chết.

Mà người đã chết thì phải làm gì bây giờ?

Phượng Minh ngơ ngàng nhìn theo thi thể của chính mình đang được đưa vào nhà xác.

Không ai nhìn thấy cậu, cũng không ai nghe tiếng cậu gọi. Hết thấy như bị đông cứng trong cõi mộng. Đang lúc không biết làm sao, cậu đột nhiên nghe thấy tiếng nói.

“Người có còn ở đó không?”

Phượng Minh không biết lại có người sống có thể nói chuyện với mình, mà thanh âm nghe ra lại rất nghiêm túc, rõ ràng là đang nói chuyện cùng với Phượng Minh.

~Ta?

~

Phượng Minh lại càng hoảng sợ: ~Người đang nói chuyện với ta? Người là ai? Thần? Hay là quỷ?

~

Thanh âm phát ra tiếng cười: “Ta không phải thần, cũng không phải quỷ, ta đang đứng ở trước cửa nhà xác đây.”

Phượng Minh quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông trung niên, tay đang ôm đứa trẻ mà cậu đã cứu khỏi chiếc xe tải.

Người đàn ông mở miệng, tựa như đang nói với không khí: “Ta là một học giả tâm linh, hơn nữa còn có siêu năng lực. Vì muốn cảm ơn người, ta có thể trợ giúp người một lần nữa có được sinh mệnh mới.”

Phượng Minh kinh ngạc nói: ~Thật sự có thể sao?

~

“Có thể.” Người đàn ông gật đầu. “Hôm nay lại đúng vào lúc cánh cửa thời không mở ra, ta có thể tìm giúp người trong đó một thân thể vừa mới chết, đương nhiên thân thể này không giống thân thể cũ của người. Thân thể người đã bị tổn thương nghiêm trọng, không thể phục hồi.”

~Nói vậy là ta phải đi đến một vùng không-thời gian khác?

~

“Đúng vậy, cơ hội này khó có lại được lần nữa. Người vận khí tốt, chẳng những gặp ta, còn gặp đúng thời khắc cánh cửa thời không mở. Nếu không, linh hồn người mất đi cơ thể, chỉ tồn tại được mười hai canh giờ, sau đó sẽ tiêu tán.”

~Ta vận khí tốt? Ta còn tưởng ai chết đi cũng có thể sống lại chứ?

~

“Cho dù chết cùng lúc cánh cửa thời không mở, cũng chưa chắc đã gặp được người có năng lực như ta để có thể tìm kiếm một thân thể mới. Nếu không phải vì người đã cứu con của ta, ta cũng sẽ không ra tay giúp người. Người còn có gì lo lắng không?”

~Làm gì còn có chuyện lo lắng?

~

“Nếu vậy chúng ta bắt đầu.”

~Đợi chút đã!

~

“Còn chuyện gì nữa?”

~Nếu tìm thân thể, ta có thể lựa chọn không?

~

“Người muốn chọn lựa như thế nào?”

Phượng Minh nhắc nhở: ~Tất nhiên muốn tìm một gia đình tốt tốt chút, là đại thiếu gia càng tốt, ngàn vạn lần đừng đưa linh hồn ta đến cái xác phụ nữ nào đó. Còn nữa, đẹp trai cao lớn chút, ta không muốn thân người ngắn ngủn đâu!

~

Người đàn ông thở dài: “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

~Cái gì mà cố gắng hết sức?

~

“Mọi việc không thể cưỡng cầu.”

Người đàn ông đột nhiên gấp gáp: “Không xong, cánh cửa thời không đã mở, ta phải bắt đầu ngay...”

Một tia chớp nhá lên trước mắt Phượng Minh, cậu cảm thấy toàn thân mình bị cuốn vào giữa một cơn bão lớn, bị xé tan ra thành từng mảnh nhỏ.

~A! A !A! Aaaaaaaaaa

!!!~ Phượng Minh thét lên, trước mắt chỉ còn những vòng xoáy cuộn vào nhau.

~*

~

Tây Lôi Quốc, vương cung.

Tại thái tử điện hào hoa, tất cả nội thị lẫn cung nữ sắc mặt đều tái nhợt.

Thái tử đã xảy ra chuyện. Một đám thái y tiến đến, gương mặt nhợt nhạt xấu xí đủ để hù chết người ta.

Cánh tay tất thấy đều buông thông, run lấy bầy. Thái tử đã chết, tất cả người hầu sẽ buộc phải bồi táng.

“Thái tử điện hạ! Thái tử điện hạ!” Tiếng gào khóc (do kinh sợ) truyền ra từ trong điện.

Trái tim tất cả mọi người phút chốc ngưng đập.

“Nhanh lên! Phái người báo cho nhiếp chính vương, thái tử điện hạ... thái tử điện hạ đã...”

Lão thái y khẩn trương đến nỗi hàm răng gõ lập cập, phái kẻ khác nhanh chóng báo tin. Lời còn chưa dứt, tiếng khóc đã chấn thiên. Bồi táng, mọi người ở đây phải cùng bồi táng. Đã có mấy cung nữ ngã lăn ra đất ngất đi.

Ngay trong lúc ấy, đột nhiên trong điện truyền đến một tiếng kêu kinh sợ.

“Thái tử... Thái tử đã tỉnh rồi! Thái y! Thái y!”

Trước cửa điện, vị thái y sắc mặt biến đổi không ngừng vì sợ nhiếp chính vương vẫn tội, mặc dù biết khả năng hoang đường này không thể xảy ra, cũng khắp khởi gấp gáp bước vào. Trước mặt, trước cửa điện, tất cả nội thị cung nữ đều ôm hy vọng, cúi đầu, quỳ xuống.

Chỉ chớp lát, một nội thị thân cận hoa chân múa tay lao ra ngoài, kêu lớn lên:

“Thái tử tỉnh rồi! Thái tử tỉnh rồi!”

Sự an tĩnh đi qua, nhường cho tiếng hoan hô điên cuồng chấn thiên động địa.

Thái tử không chết, thái tử đã tỉnh lại.

Phượng Minh cố gắng kiềm chế cơn đau đầu mãnh liệt của mình, khẽ mở mắt ra.

“Thái tử? Thái tử điện hạ?”

Chung quanh cất lên tiếng gọi của rất nhiều người, người đầu tiên lọt vào mắt, lại là một lão nhân tóc bạc phơ phơ.

Ta đã tới chỗ nào vậy...?

Con người khẽ nhúc nhích, chuyển đến tiểu cô nương xinh đẹp đang đứng phía sau lão nhân.

Phục sức giống như thời cổ đại?

Phượng Minh cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, cất lời hỏi: “...Đây là đâu vậy?”

Những người chung quanh kinh ngạc, xoay lại nhìn nhau.

“Thái tử điện hạ?”

Lão nhân cẩn thận nhẹ giọng hỏi: “Người vừa hỏi điều gì ạ?”

Phượng Minh đảo mắt lơ mơ nhìn. Không sai, cậu ta đã nhập vào thân thể một người khác, đúng như người trung niên kia đã nói, đây chắc là cơ thể của một người vừa mới chết ...

Tất nhiên chuyện này không thể nói thẳng ra, nếu không sẽ bị xem là người điên mất.

“Ta nói...”

Phượng Minh chậm rãi quay đầu, nhìn xem bốn phía: “Ta là thái tử hả? Thái tử của nước nào?”

Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh? Triều nào cũng tốt, thái tử so với bình dân chẳng phải sung sướng hơn nhiều sao?

“Tây Lôi Quốc ạ.”

Tây Lôi? Là chỗ nào vậy?

Phượng Minh cau mày, gật đầu giả như đã được giải thích rõ ràng: “À, Tây Lôi. Ta biết rồi.”

Nhắm mắt lại một chút, mở ra thì phát hiện mọi người đã kéo nhau đến tụ tập trước giường, nhìn mình chăm chăm như nhìn động vật quý hiếm, cậu cảm thấy bức mình, quạu quọ gắt:

“Ta muốn nghỉ ngơi, các người đi đi, đi đi.”

“Tuân lệnh thái tử điện hạ...”

Mọi người lúc này mới vâng vâng, dạ dạ lui ra ngoài, chỉ còn lại hai ba cung nữ y phục xuất chúng ở lại chăm sóc.

Phượng Minh mới vừa vượt qua cửa thời không, cả người đau đớn khó chịu, bảo mọi người lui ra, rốt cục cũng không ngủ được. Đảo người lảo đảo, lại mở mắt ra, nhìn tiểu cung nữ đang đứng trước giường, hỏi: “Người tên gì?” Suy nghĩ một chút, cậu vội vàng giải thích thêm, “ta mới ngủ dậy, đầu óc vẫn còn mơ hồ.”

Tiểu cung nữ cười đáp: “Cho dù không ngủ, thái tử cũng không nhớ nô tì tên gọi là gì. Tên nô tì là Thu Lam.”

“Không ngủ cũng không biết? Tại sao vậy?”

Thu Lam nhỏ nhẹ đáp: “Thái tử không thích nói chuyện, nô tì ở đây hầu hạ đã hai năm, cũng không nghe thấy người hỏi tên người khác.”

Thì ra là vậy. Phượng Minh thả lỏng người, nếu nói như vậy, cậu không nhận ra người khác cũng là chuyện đương nhiên, bây giờ không phải là lúc để lộ chân tướng.

Nhưng mà, đương kim thái tử trầm lặng như thế này cũng không phải chuyện tốt. Trong sách lịch sử cũng có nói, đại đa số các thái tử hưởng nội đều khiến cho quốc gia xui xẻo dẫn đến mất nước.

“Ta không thích nói chuyện à?” Phượng Minh cười cười, “ta bệnh nặng quá, có lẽ sau này thích nói nhiều không chừng...”

Thu Lam kinh ngạc nhìn cậu.

“Người làm sao vậy?” Phượng Minh thấy không ổn, hỏi một cách thiếu tự nhiên.

“Thái tử, ngài không bị bệnh nặng. Ngài bị té xuống sông, khi mang ngài lên chúng thần đều rất sợ hãi. Thái y đã bảo không còn cứu được nữa.”

“Té xuống sông?”

Phượng Minh gượng gạo cười khê: “Đúng vậy, đúng vậy, ta thấy khí trời tốt, muốn đi ra bờ sông dạo mát, kết quả không cẩn thận bị té xuống sông, may mắn các người phát hiện kịp.”

Thu Lam cẩn thận đánh giá Phượng Minh, đôi con ngươi trong như thủy ngân linh hoạt lưu chuyển, khiến Phượng Minh cảm thấy không được thoải mái.

“Người làm sao vậy?”

“Thái tử, hôm nay người thật kỳ quặc!”

Như thế nào mới không kỳ quặc? Phượng Minh trong lòng ai oán. Ta cũng đâu hề nghĩ khi không chạy đến đây lại trở thành thái tử các người. Ai bảo gã thái tử đó đoán mệnh giống như ta? Một mình lọt qua cánh cửa thời không, đến cả cơ bản thường thức cũng không biết, lại đâm đầu vào giả mạo thân phận của một thái tử cao quý...

Ai da...

Phượng Minh nằm trên giường than vắn thở dài, dù sao trở thành một thái tử so với cái tuổi mười chín đã chết sớm vẫn tốt hơn, rốt cuộc miễn cưỡng lấy lại tinh thần.

“Thu Lam, ta muốn uống nước.” Phượng Minh bộ dạng uể oải ngồi dậy, xương khớp toàn thân lập cập gõ vào nhau đau nhức không ngừng.

Không phải Phượng Minh bây giờ muốn bắt đầu ra dáng thái tử, bắt quá chỉ là cậu đối với triều đại quốc gia này mọi thứ đều không hiểu rõ, cũng chẳng biết mấy người ở đây dùng cái gì để uống nước, chỉ sợ ngay lập tức bị người khác cho là đồ điên.

Thu Lam duyên dáng đi đến, trong tay cầm một cái bình bạc, rót một chén nước đưa đến tay Phượng Minh. Cậu nhìn kỹ động tác và đồ dùng nàng sử dụng, thở dài một hơi, dù sao cũng giống trong tưởng tượng của cậu tám chín phần rồi. Từ đó suy ra, cách đối đãi của triều đại này so với Đường triều cũng không sai biệt lắm.

Cổ họng rất bỏng, Phượng Minh tiếp nhận cái chén trong tay Thu Lam, uống một hơi cạn sạch.

Lập tức một luồng nhiệt lưu cay xè từ chóp mũi xộc xuống cuống họng, không ngừng đốt thẳng đến tận dạ dày, Phượng Minh lập tức ôm ngực liều mạng ới cái thứ vừa uống ra, nước mắt nước mũi hòa nhau tuôn rơi lã chã.

Cái quái gì vậy? Đừng nói cho ta biết đây là đồ uống thường nhật của Tây Lôi Quốc à...

“Khặc... Khặc... Khặc...”

Chật vật ngẩng đầu lên, tức giận nhìn Thu Lam. Tiểu nha đầu này, người dám trêu chọc thái tử à?! Mặc dù Phượng Minh là thái tử giả mạo, cũng không đáng bị đối xử như thế này. Hết sức vất vả kèm chế cơn ho lại, cậu mở miệng hỏi: “Đây... đây là cái gì vậy?”

Thu Lam vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phượng Minh: “Đây là rượu ạ.”

Rượu? Phượng Minh nhìn cái bình bạc trên tay nàng. Cậu mới mười chín, còn chưa đủ tuổi để uống rượu một cách hợp pháp.

Phượng Minh lắc đầu, quyết định khoan hồng độ lượng tha thứ cho sự sơ xuất của nàng: “Ta muốn uống nước, ngươi mang rượu đến để làm gì?” Cậu đã cố hết khả năng dùng giọng điệu thật nhẹ nhàng. Không biết quốc gia này có giống lịch sử của các quốc gia khác hay không, đều nhất nhất tuân theo lời vương thất đã ban ra, nếu Phượng Minh nóng nảy quá, nói không chừng sẽ khiến tiểu nha đầu trước mặt sợ đến nổi lập tức té xỉu.

Dám chọc giận thái tử à...?

Thu Lam ngây thơ xách bình rượu, nghiêng đầu lộ vẻ hoài nghi: “Nhưng thái tử từ trước tới giờ đều không uống nước, nên trong thái tử điện chỉ chuẩn bị rượu thôi ạ.”

“Hả?” Phượng Minh đảo lộn tròn mắt. Cho đến giờ chỉ uống rượu, không uống nước. Chẳng lẽ thái tử này là ma men à? Nói không chừng chuyện hấn lợt sông chính là do say rượu mà ra...

“Ồ... bác sĩ nói, không phải không phải, đại phu nói uống rượu khiến cho thân thể bất hảo, từ hôm nay bắt đầu, ta sẽ cai rượu.” Phượng Minh hướng thẳng đến Thu Lam nói: “Sau này ta kêu khát, ngươi mang nước tới là được rồi.”

“Cai rượu?” Thu Lam nhìn tới nhìn lui đánh giá Phượng Minh, tựa như đang thấy quỷ, sau đó cong môi hành lễ: “Vâng, nô tì đã hiểu.”

2. Q.1 - Chương 2

Phượng Minh uống một hớp lớn nước do Thu Lam mang lại, các cung nữ dâng ngân bồn lên để súc miệng, cậu vốn chuẩn bị ăn cơm, lại không biết có phải do rượu lúc nãy mới uống ảnh hưởng hay không, đột nhiên cảm thấy váng vất đầu. Cậu miễn cưỡng ngáp dài, lại nằm lăn ra giường.

Thu Lam đứng bên giường khe khẽ hỏi: “Thái tử có muốn dùng cơm không ạ?”

Phượng Minh từ từ rơi vào trạng thái buồn ngủ, toàn thân đau mỗi giờ lại có cảm giác thoải mái như bị thôi miên, không trả lời lại, chìm vào giấc ngủ say. Khi tỉnh dậy, ngoài cửa sổ trời đã tối. Cậu nhủ thầm không biết nơi này tính toán thời gian theo cách nào, xem bộ dạng của mình, chắc hẳn là đã ngủ ba, bốn canh giờ rồi. Cậu vừa mới tỉnh, cả người vẫn đang thả lỏng, mắt cũng chỉ mở nửa vơi. Bình thường ở nhà ngủ nướng một tiếng đồng hồ là đã bị bạn cùng phòng trách mắng, bây giờ thần xui quỷ khiến vượt qua cửa thời không trở thành thái tử, tất nhiên muốn lợi dụng thân phận này để đối đãi tốt với chính mình chút xíu.

Trong mơ hồ, chợt nghe thấy tiếng nói: “Hừ, ta còn tưởng hẳn thật sự đã chết rồi, hóa ra chỉ là hù dọa chúng ta.”

Phượng Minh cảm giác người này đang nói về mình, lập tức tinh thần chấn động. Cậu đơn thương độc mã vừa đến thế giới mới mẻ này, biết giả mạo người khác để phô bày toàn bộ sơ hở, không thể khinh thường vọng động, đành tạm thời căng lỗ tai lên, nghe ngóng động tĩnh chung quanh.

Người nói chuyện kỳ thật đứng cách giường không xa, thanh âm truyền tới rất rõ ràng, lại đối với thái tử tràn ngập sự bất kính và khinh bỉ: “Lần sau còn như vậy, dứt khoát tống vào miệng hẳn một chén rượu độc cho xong việc, đừng làm huyên náo vương cung.”

Thu Lam lên tiếng: “Đồng thiếu gia, thái tử vẫn chưa tỉnh lại”, trong giọng nói mang theo sự kiên dè và nhẫn nại.

Phượng Minh nghe xong, lòng thấy kinh hãi. Vị thái tử mà cậu đang giả mạo, lý ra trong vương cung phải là người cực kỳ tôn quý. Đồng thiếu gia này rốt cục là thần thánh phương nào, công nhiên ở thái tử điện đối thái tử bất kính?? Nghe ngữ giọng của hẳn, rõ ràng không chút sợ hãi thái tử tỉnh lại nghe thấy. Mà cung nữ thị hầu thái tử, lại không dám bài xích những gì hẳn phát ngôn.

Đồng thiếu gia lại nói tiếp: “Ta tạm thời quay về, người bảo hẳn an phận một chút, đừng có mà đi gây chuyện.”

Vừa xoay người định đi, đột nhiên nghe thấy một mệnh lệnh lạnh lùng lạnh lạnh vang lên: “Đứng lại!”

Trên giường Phượng Minh đang chậm rãi ngồi dậy, lời vừa nói ra, khiến lòng mọi người trong thái tử điện nổi lên cảm giác quái dị. Thanh âm thái tử mặc dù quen thuộc, nhưng trước nay đều đầy ắp phục tùng, hôm nay hai chữ nói ra lại cứng rắn phi thường.

Đồng thiếu gia “Ồ” lên một tiếng, xoay người, đĩnh đĩnh đối kháng Phượng Minh, neho mắt chăm chọc: “Thoát khỏi quỷ môn quan, lá gan ngươi cũng to ra không ít.”

Hắn xoay người lại, khiến Phượng Minh lập tức nhận rõ bộ dạng. Thì ra người này bất quá chỉ mười tám, mười chín tuổi, thần hồng nha bạch, tất nhiên là một mỹ thiếu niên hiếm thấy rồi. Nhưng lời nói của hẳn hỗn láo, khiến Phượng Minh cảm thấy không vừa lòng: “Lá gan to ra, chắc đã khiến ngươi sợ hãi?”

Cậu không chịu yếu thế, học kiểu cách của hẳn hừ lạnh một tiếng, tựa ở đầu giường khoanh tay hỏi lớn: “Thu Lam, người nói cho hẳn biết, đối với thái tử bất kính thì phải mang tội gì?”

Nói xong, tiện dùng mắt liếc đến Thu Lan.

Phượng Minh kỳ thật cũng không biết quốc gia này và các vương triều trong lịch sử có giống nhau hay không, mạo phạm tôn nghiêm của vương tộc có phải chịu tội hay không, nên khi hỏi, mặc dù ngữ khí thâm nghiêm, trong lòng thất thượng bát hạ, chỉ mong Thu Lam gợi ý cho, để dễ dàng có thang trèo xuống.

Thu Lan nhìn thấy thái tử không giống ngày xưa, đặc biệt lại còn nổi giận, đôi mắt mở lớn chờ nàng trả lời. Hơn nữa Đồng thiếu gia gương mặt đen thui đang đứng trước mặt. Hai người này đều là thân phận đặc

thù, nàng chỉ là tiểu cung nữ vụn vụn không dám đắc tội, trong lòng không khỏi kêu khổ, do dự thật lâu, cả người toát mồ hôi lạnh, lo lắng khẽ đáp: “Đối với thái tử bất kính, dựa theo quốc luật, phải bị xử chém đầu.”

Đó chính là xử tử.

Quốc gia này rốt cuộc cũng có bảo trì tôn nghiêm của vương tộc. Phượng Minh tâm đã định, mỉm cười hỏi: “Tên này chẳng phải đáng đem ra chém đầu hay sao?”

Đồng thiếu gia xưa nay vốn đã không xem thái tử ra gì, cũng chẳng có chút tôn trọng, hắn lại chưa từng vì thế mà bị trách mắng. Thái tử đối với hắn, chỉ có lẩn tránh xa xa để khỏi bị khi dễ, không biết vì sao hôm nay ngữ khí lại cứng rắn, dám so đo sai lầm của hắn đòi mang ra xét xử.

Cứ tưởng có thể như ngày thường tức giận với thái tử một phen, chèn ép khí thế thái tử xuống, ngẩng đầu lên nhìn, ngang nhiên muốn chống lại ánh mắt đen láy của Phượng Minh, rốt cục nghĩ lại trước mặt mình dù sao cũng là một thái tử danh chính ngôn thuận, bất kính thái tử, quả thật sẽ bị xử chém đầu. Cho dù bây giờ thái tử có hét lớn một tiếng, ba quân lập tức xử tử hắn tại chỗ, người bên ngoài cũng không thể nhiều lời.

Đã nhiều năm rồi chưa có cảm giác thân phận cách biệt, đột nhiên lại sờ sờ xảy ra trước mắt, khiến Đồng thiếu gia bất ngờ kinh tâm, đành phải cúi đầu xanh mặt ỏi ra một câu: “Hạ thần thất lễ, mong thái tử thứ tội.”

Lời vừa nói ra, toàn nội thị cung nữ trong điện đều kinh ngạc.

Chẳng lẽ hôm nay thái tử phát uy?

Phượng Minh không biết đã có kết quả, đợi hoài không cảm thấy cái gì, hắn cũng không thể mang Đồng thiếu gia ra xử tử, hơi hơi gật đầu nói: “Bỏ qua, hôm nay coi như ta tha cho người.”

Đồng thiếu gia run người, thở hắt ra. Nghe Phượng Minh dương dương tự đắc, lập tức ngẩng đầu hung hăng trừng mắt liếc cậu. Vừa rồi hắn không hiểu vì sao mình lại thua tên thái tử vốn mềm yếu vô năng từ trước tới nay, lại đột ngột cúi đầu, khiến mọi người đều cười hắn, trong nhất thời hồ đồ đã đánh mất uy phong, một lời cũng không bay ra khỏi miệng được, xoay người, tức giận chạy thẳng khỏi thái tử điện.

Phượng Minh thấy Đồng thiếu gia lao ra khỏi cửa, gọi Thu Lam lại hỏi: “Ta đói bụng, người không phải đã nói sẽ mang cơm đến sao?”

Thu Lam nhìn ra cửa rồi lại nhìn Phượng Minh, bất an nói: “Thái tử, Đồng thiếu gia rất giận.”

“Thì sao chứ? Xúc phạm bổn thái tử, ta còn chưa nổi giận với hắn.” Dựa theo thân phận mà nói, người nổi giận phải là ta kia kìa!

“Nhưng...” Thu Lam biết thái tử luôn luôn bị người áp chế, mặc dù hôm nay bộc phát uy phong, ngày mai không biết sẽ phải ít nhiều trả giá. Thị hầu cũng đã hai năm, dù sao còn có chút cảm tình, mặt lộ âu lo: “Đồng thiếu gia nếu lát nữa trước mặt Dung vương nói gì đó, thì biết phải làm sao?”

“Dung vương? Dung vương là ai?”

Phượng Minh thấy Thu Lam mặt lộ dị sắc, biết chính mình vừa hỏi một câu hết sức ngu xuẩn, không thể làm gì khác hơn, đành lấp liếm: “Ta bị té xuống nước, đầu óc đường như biến thành nước cả, chuyện gì cũng quên hết rồi.”

Thu Lam ngơ ngác nhìn Phượng Minh thật lâu, mới nói: “Ai, nô tì xem ra thái tử đúng là chuyện gì cũng đã quên hết rồi... Dung vương chính là đương kim nhiếp chính vương của Tây Lôi quốc, là người nắm quân quyền to nhất hiện nay ạ.”

Thì ra là thế, dĩ nhiên cũng còn có nhiếp chính vương gì gì đó.

Giả mạo vốn dĩ không dễ dàng như kịch vui trong ti-vi, huống chi giả mạo một nhân vật quan trọng. Phượng Minh không muốn càng nói càng sai, không thể làm gì khác hơn là giả bộ nhàm chán quay đầu lơ đãng nhìn xung quanh.

Không lâu sau, cơm tối được mang lên.

Không ngờ lại giống y như trong tưởng tượng của cậu, nguyên một bàn bày đầy sơn trâm hải vị, mấy chục món khác nhau, bày biện rất tinh xảo, mỗi bên mép đĩa đều trưng bày hoa quả được điêu khắc công phu làm vật trang trí.

Phượng Minh thấp thỏm bất an cầm lấy đôi đũa.

Nếu sớm biết có hôm nay, trước đó đã xem qua nhiều sách nói về lễ nghi vương gia cổ đại rồi. Giờ phút này có hối hận thì cũng vô dụng, đành phải kiên trì gấp ăn tùy ý, tự an ủi chính mình: dù sao ta cũng là thái tử, cho dù lễ nghi không chu toàn cũng chẳng có ai dám tùy tiện la rầy.

Vừa ăn một miếng măng tươi, cảm giác Thu Lam đứng cạnh bên, tầm mắt trực chỉ trên người mình đảo quanh, Phượng Minh không được tự nhiên, ngẩng đầu hỏi: “Thu Lam, người ăn không?”

“Thái tử nhanh ăn đi, sao lại hỏi nô tì chuyện đó?”

Phượng Minh muốn gọi nàng ngồi xuống cùng ăn, lại lo lắng cử chỉ này sẽ khiến người khác nghi ngờ, cười nói: “Một người ăn không thấy ngon, người nói chuyện với ta đi.”

Sau đó vỗ vỗ cái ghế bên người, ý bảo nàng ngồi xuống đó.

Thu Lam nào dám ngồi cùng thái tử, quy quy củ củ hành lễ: “Thái tử muốn nô tì nói chuyện giải sầu, nô tì xin tuân lệnh.” Xong, lại nghiêng đầu hỏi: “Thái tử muốn nghe nô tì nói chuyện gì?”

Thật sự là cơ hội tốt! Phượng Minh vội hỏi: “Cũng không có gì, người kể về chuyện của ta đi, nói ta nghe một lần xem thế nào?”

“Chuyện của thái tử mà thái tử lại không biết? Sao lại hỏi ngược lại nô tì?” Thu Lam cảm thấy hôm nay thái tử đặc biệt quái dị, nàng ta tuổi dù sao cũng còn nhỏ, che miệng nở một nụ cười.

“Chuyện này...” Mắt Phượng Minh to như hạt châu lặn tròn, giải thích: “Ta chỉ là muốn biết, hạ nhân tâm lý nghĩ về ta như thế nào?”

“Được ạ, nô tì sẽ nói.”

Thu Lam vào cung được hai năm, chuyên phụ trách cơm nước y phục, chưa bao giờ được gần gũi thái tử có thân phận tôn quý đến như vậy, không khỏi đắc ý, nói rất nhiều, lời hết chuyện trong vương cung Tây Lôi dần dần giãi ra.

Các nước hiện nay đang phân tranh, là thời đại cá lớn nuốt cá bé. Đến nay chính thức có mười hai quốc gia. Phượng Minh vừa nghe, âm thầm rụt lưỡi, chẳng phải cũng giống như thời Xuân Thu chiến quốc loạn lạc triền miên sao?

Thái tử là nhi tử duy nhất của Tây Lôi vương, khi vừa chào đời đã được sắc phong thái tử. Tây Lôi vương bảy năm trước đột nhiên mắc bệnh, trúng gió hôn mê, vẫn chưa tỉnh lại. Triều chính hiện nay do một tay nhiếp chính vương – Dung vương nắm giữ.

Thu Lam nói đến Dung vương thì sắc mặt vừa sợ hãi lại vừa ngượng ngùng, giống như thiếu nữ thời hiện đại thần tượng mình tinh mần bạc, chỉ có điều... biểu hiện của Thu Lam khá kín đáo hơn.

Phượng Minh vốn nghĩ Dung vương là một tên gian thần béo phì, mập mạp, nhưng nhìn thấy bộ dáng Thu Lam, không nhận được nghĩ thầm: chẳng lẽ Dung vương là một tuấn mỹ nam tử?

“Cái tên Đồng thiếu gia đó, rốt cục là người phương nào?”

Thu Lam đang nói cao hứng, nghe Phượng Minh đặt câu hỏi, mặt đột nhiên biến sắc, ánh mắt có vài phần kỳ quái, ấp a ấp úng đáp: “Đồng thiếu gia... thuộc Tây Lôi quốc danh môn, cùng Dung vương...” sau đó lời nói có chút xấu hổ, “...cùng Dung vương giao tình rất tốt.”

Phượng Minh ngạc nhiên lắm lắm: “Cùng Dung vương giao tình rất tốt? Cùng Dung vương giao tình rất tốt...”

Tên Đồng thiếu gia hôm nay có thái độ kiêu ngạo như vậy, chắc hẳn là đệ đệ bảo bối của Dung vương hay là thân thích gì đó rồi.

“Đây là do nô tì nghe mọi người bàn luận, kỳ thật nô tì cái gì cũng không biết.”

Không hiểu vì có gì, Thu Lam lại bối rối không nói tiếp, có ý đổi chủ đề thật nhanh: “Thưa thái tử, trời cũng đã tối lắm rồi, tốt nhất người hãy nhanh lên để tắm rửa rồi nghỉ ngơi.”

Phượng Minh bị nàng từ chối, không thể làm gì khác hơn là ăn cho hết cơm, để cung nữ tiến đến thu dọn.

Cậu đứng dậy bề người một cái, đột nhiên cau mày chống tay lên bàn. Chuyển vượt thời không đúng là đáng ghét, khiến toàn thân đau nhức không ngừng.

“Kính thỉnh thái tử tắm rửa.”

Hai cung nữ xinh đẹp từ đầu tiến đến, ngữ điệu thanh thúy nói với Phượng Minh. Cậu khẽ gật đầu, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ không động đậy.

Trong đầu cậu suy nghĩ đang rối rùi. Nếu nói tắm rửa, vậy phải đến chỗ nào để tắm? Thay y phục ở chỗ nào? Chẳng phải giống như trong ti-vi, thái tử tắm rửa sẽ có một đoàn cung nữ đứng hầu? Chẳng phải may mắn lắm ư?

Ai, Thu Lam dọn dẹp thức ăn xong, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Bị hai cô cung nữ mở to mắt chờ, Phượng Minh không thể làm gì khác hơn là hỏi lung tung để trì hoãn thời gian:

“A, các người tên gọi là gì?”

Thái tử hôm nay lại muốn cùng người khác hàn huyên. Hai cung nữ quái dị nhìn nhau.

“Nô tì tên là Thu Nguyệt.”

“Nô tì tên là Thu Tinh.”

Phượng Minh làm bộ suy nghĩ: “Thu Nguyệt? Thu Tinh? Tên rất hay, tên rất hay.”

Thu Nguyệt thấy cử chỉ Phượng Minh thú vị, cúi đầu lặng lẽ cười một cái rồi mới ngẩng lên nói:

“Thời gian không còn sớm nữa, thỉnh thái tử tắm rửa, nếu không, nước sẽ mau chóng nguội lạnh.”

Thái tử ngày thường rất lạnh lùng trầm mặc, hôm nay tính cách lại thay đổi, cùng mọi người vừa nói vừa cười. Thu Nguyệt, Thu Tinh cũng chỉ là cung nữ tầm tầm, tính tình vẫn còn non trẻ, thấy Phượng Minh ôn hòa, vui vẻ nhẹ nhàng kéo ống tay áo Phượng Minh, dẫn đến nơi tắm rửa.

Phượng Minh đang lo không biết làm sao mới tốt, vừa may Thu Nguyệt Thu Tinh đã chỉ dẫn điều gì tốt nhất rồi. Cậu đành cười hì hì đi theo các nàng.

Thì ra từ tắm cung thái tử đến dự trì chỉ cần đi qua một bức tường đá. Từ dự trì từng làn khí bốc lên, lộ ra một cái hồ tắm cỡ vừa. Bốn phía ngoại trừ vách tường kín đáo, còn có những tấm màn tơ mỏng, tựa như nhàn nhã buông rơi. Cao cao có một bộ y phục được gấp gọn ghề đặt trên bàn bạch ngọc ở cạnh bờ hồ. Phượng Minh đoán đó là quần áo sạch được chuẩn bị sẵn để mình thay ra sau khi tắm xong.

“Thỉnh thái tử tắm rửa.”

Thu Nguyệt, Thu Tinh hai người nhu thuận làm lễ, mỉm cười rồi lui ra.

Phượng Minh thấy các nàng rời khỏi dự trì, thở dài một hơi. May mắn không phải như ti-vi có người đứng nhìn cậu tắm.

Nhìn dự trì, tâm lý vui vẻ muốn lao xuống ngay.

Lần đầu được tắm rửa ở thời đại này, cậu muốn triệt để tắm thật sạch thì mới tốt, những thứ trước kia đều cho trôi đi hết cả.

Từ nhỏ, Phượng Minh vốn là cô nhi, giờ phút này hết sức cảm ơn bản thể cũ không có gì cần phải bận tâm cả. Đọc sách là thứ khiến cậu dùng tinh lực nhiều nhất, kể cả bạn gái cũng chỉ định tốt nghiệp sẽ tìm.

Phượng Minh kiên nhẫn cởi từng lớp, từng lớp y phục trên người xuống. Nếu mỗi người ở Tây Lôi đều mặc một đồng quần áo như thế này mà nói, mỗi ngày họ phải dành một nửa thời gian ở dục trì rồi. Phượng Minh cảm thấy bực tức, rốt cuộc cũng gỡ bỏ được lớp trường sam cuối cùng xuống.

Cởi xong hết rồi! Bắt đầu tắm rửa!

Thật vất vả thở ra một hơi, Phượng Minh cúi đầu, ngay lập tức mở to mắt, nuốt vào một ngụm khí lạnh.

Cậu thành linh phát hiện, ngay trên đùi mình, trên cả ngực, nổi rõ khắp nơi những vết tím bầm.

Những vết nhỏ dài giống như bị roi da quật xuống, còn có dấu vết hàm răng để lại, cũng có dấu khác một chút, hình thù kỳ quái, không biết mấy vết thương này do cái gì gây ra.

Vết thương có đầy trên người, không chỗ nào không có.

Nhìn thấy dấu vết ngược đãi trên thân thể mình, khiến kinh tâm, làm cho trong lòng càng run sợ.

Phượng Minh ngừng thở tách hai chân ra, vội vàng thụt lùi khép chân lại. Không ngoài dự liệu, trên bắp đùi cũng đầy những vết bầm tím.

Chẳng lẽ vị thái tử này lại thích ngược đãi chính cơ thể của mình? Đường đường là thái tử Tây Lôi quốc kia mà?

Hoặc là nói, vị thái tử điện hạ này, chẳng lẽ bị người khác ngược đãi?

Trách không được toàn thân đau nhức, thì ra không phải do chuyển vượt không gian thời gian gây ra, mà là...

“Đang đợi ta?”

Nghĩ nhiều cũng không thể giải thích hết được, phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh trầm thấp của một nam nhân.

Phượng Minh lấy làm kinh hãi, lập tức nhớ lại chính mình cả người trần trụi phô bày tất cả vết thương ra, lúng túng quơ mớ y phục đang quăng một đồng dưới chân, chụp vội lên đầu, không ngờ chân lại mềm nhũn, thẳng một đường chìm xuống dưới hồ tắm.

Bọt nước văng tung tóe, Phượng Minh chiến đấu với mớ y phục chìm đắm dưới đáy hồ.

“Khắc, khắc, khắc...”

Thật là rối tung cả lên!

Rất nhanh, Phượng Minh từ trong nước trôi lên, rốt cuộc cũng hừ một tiếng với “hung thủ” đã khiến mình té luôn xuống nước.

“Lá gan ngươi lớn nhỉ, dám nhìn lên thái tử tắm rửa!” Sức lực vẫn không đủ để mắng mỏ, Phượng Minh lòi đồng y phục ướt nhẹp che lấy thân thể đang trần trụi của mình.

Nhưng người đang ở trong nước, vểnh vác lại không chìm mà phiêu động, tới cùng vẫn không che đậy gì được.

Người vừa đến có gương mặt anh tuấn cao ngạo, và một đôi mắt lóe ra sự tà ác. Giờ phút này, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống sắc nhọn như hào quang xuyên qua nước chiếu thẳng đến người Phượng Minh.

“Hừ, lá gan ngươi cũng không nhỏ, dám thản nhiên dùng ngữ khí đó đối đáp với ta.” Nam nhân nhướn mày có hơi đùa cợt, “nghe nói ngươi té xuống sông được người vớt lên, thần trí không rõ, ngay đến Đồng nhi cũng dám mắng mỏ. Ta đoán ngươi gặp nạn đến nỗi phát điên rồi, đến cả ta là ai cũng nhanh chóng quên mất.”

Hắn là ai? Dám lớn mật không tuân thủ vương gia chi lễ? Phượng Minh tâm tư nhanh chóng quay ngược trở lại, đột nhiên linh quang lóe lên, quát lớn: “Người là Dung vương!”

Trên môi nam nhân khẽ nhếch một nụ cười, càng lộ ra ngoài vẻ anh tuấn: “Người còn nhớ kỹ ta à? Ta còn tưởng rằng người lại muốn bắt đầu giả điên giả dại.”

Trong một giây, hần mạnh mẽ nhảy xuống dục trì, khiến Phượng Minh không kịp tránh né, bị ôm gọn trong tay.

Khí thế cường đại như muốn đập vào mặt, Phượng Minh chỉ có thể trở mặt ra nhìn núi cao đè ép lên trên thân thể vô lực của mình, khiến cậu không thể nào thở nổi. Quần áo trong tay đang cố dùng để che đậy cơ thể, bị Dung vương chụp lấy quăng qua một bên.

“Thái tử điện hạ tiến bộ không ít, ngang nhiên lại muốn đi tìm cái chết?”

Ngữ khí chế nhạo bộc lộ u ám bên trong, khiến Phượng Minh tự giác co rụt người lại. Nhưng bàn tay mạnh mẽ của Dung vương ngay lập tức đã chụp lấy yết hầu của Phượng Minh.

“Ta cho đến bây giờ vẫn chưa cho phép người đi tìm cái chết.”

“Ừ...”

Khí quản bị chặn nghẹt khiến Phượng Minh đau đớn nhăn nhó, cậu vội vã chụp lấy tay của Dung vương, những tưởng có thể khai thông khí lưu. Nhưng dù cố gắng thế nào cũng chỉ phí công, những ngón tay đang ngăn chặn hô hấp giống như được tạo ra từ sắt thép, căn bản không có cách nào rung chuyển được nửa phần. Phổi bắt đầu đau đớn mãnh liệt, cảnh vật trước mắt cũng dần dần mờ hồ.

Trong lòng ngực Phượng Minh trào dâng một trận khủng hoảng, chẳng lẽ tên Dung Vương này thật sự muốn đem cậu bóp chết ngay tức khắc?

Thật là buồn cười, vừa mới chuyển đến thân thể mới, lại chuẩn bị sắp sửa chết đi.

3. Q.1 - Chương 3

Đau đớn vì nghẹt thở kéo dài, khiến cho cảm giác trở nên tê dại. Tất cả dần dần trầm xuống. Đôi mắt Phượng Minh mở to, có thể cảm nhận được rõ ràng âm thanh của huyết dịch đang bị tắc nghẽn bên trong não.

Ngay lúc tưởng đã nghe tiếng thần chết hoan nghênh, Dung vương lại nói lỏng tay.

Chầm chậm, ngay lúc không để ý, hần buông tay thả cậu ra.

Về mặt hần không chút biểu lộ nhìn Phượng Minh lay động chìm vào trong nước, cuối cùng nhờ bản năng muốn sống, rờ rẫm tìm thành dục trì cố gắng đứng lên.

Nước trên thân thể cậu không ngừng tí tách rơi xuống từng giọt, lại càng tôn lên thần sắc mê người của thái tử điện hạ.

Áp dụng thủ đoạn nhỏ nhỏ đó trên người tên tiểu tử này vô số lần, lần nào cũng sẽ nghe được hần khóc lóc xin tha một cách hèn hạ. Thậm chí, dùng cả những biện pháp mà nam nhân không chấp nhận được, giở thủ đoạn trên người hần, thị uy cho hần biết quyền không chế tuyệt đối cơ thể hần nằm trong tay của mình.

Lẳng lẳng nhìn Phượng Minh đang mù mờ trong nước, đôi mắt quen thuộc vẫn đang mở to, Dung vương cho đến bây giờ vẫn không nhận ra đôi mắt đó lại trong suốt đến thế, khiến cho hần vô cớ sợ hãi.

Đôi mắt đó tại sao lại biến đổi?

Tên ngu xuẩn đó chỉ biết hướng nội, không hề nhìn xa trông rộng, mang thân phận thái tử chẳng khác gì làm nhục quốc thể, tại sao hôm nay lại có thần sắc kỳ quái này? Hần không phải lập tức dùng thái độ khóc lóc cầu xin sao?

Đường như đã cảm nhận được sự thú vị, Dung vương vứt bỏ ánh mắt lạnh nhạt bàng quan vốn có, tiến đến gần Phượng Minh. Nâng cằm của người đứng trước mặt mình lên, để có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt đó.

Không sai, đúng là gương mặt quen thuộc của thái tử. Đối với gương mặt anh tuấn này, lại nghĩ đến thái tử vô năng, chỉ có thể thở dài dùng tú hoa chấm đầu để hình dung con người hần. Trên thân thể vẫn đang xích lõa, lưu lại dấu vết làm nhục từ mấy ngày trước, Dung vương còn có thể nhớ kỹ bộ dáng thái tử lúc đó cúi đầu cầu xin tha thứ ra sao...

Người này mặc dù vô dụng, nhưng lại có một thân thể tuyệt hảo. Dung vương cầm lấy cổ tay của Phượng Minh, đưa cơ thể thon thả của cậu thu vào trong đáy mắt.

Chính mình nữ nhân vô số, nhưng khi đề lên thân vị thái tử vinh hiển này, cảm giác quả thật không giống nhau.

Đề lên hần, tựa như đề lên đất đai của Tây Lôi, những thứ đã bị đoạt đi, tất cả đều được thu hồi về.

Thái tử vô năng ạ...

Không cách nào phủ nhận lực hấp dẫn từ thân thể này toát ra, nếu hần không phải là thái tử, chúa tể một quốc gia, mà là một nam kỹ Tây Lôi bán thân để mưu sinh, chẳng phải cơ thể này đã có cơ hội hiển thị giá trị?

Trong lòng đối với người trước mặt muôn vàn khinh bỉ, nhưng lại biết rõ sự diễm mỹ của thân thể này, Dung vương thuận theo dục vọng của chính mình, ôm lấy Phượng Minh đang lả đi, đặt cậu lên nền gạch bên cạnh bờ dục trì.

“Uống nước nhiều quá đến nỗi ngớ ngẩn luôn rồi à?” Dung vương quỳ một đầu gối trên nền đất, lạnh lùng nhìn xuống thân thể không hề phòng bị, theo thói quen dùng ngữ khí khinh bỉ trách cứ: “Đừng làm bộ dáng đó trước mặt ta, người không khơi gợi được từ tâm của ta đâu.” Hần đưa tay, vuốt ve gương mặt cậu.

Phượng Minh dần tỉnh táo lại, nhưng không phải là nhờ tay của Dung vương, mà là do cảm giác lạnh băng từ đá lót nền truyền đến.

Vừa mới bị Dung vương buông ra lại bị chìm ngấm, có lẽ vì vừa mới trải qua chuyến lữ hành vượt thời không, hồn phách không thể nào khống chế được thân thể mới, khiến cho cảm giác đột ngột bị mất đi, không thể nào nghe thấy bất cứ thứ gì, giống như một lần nữa bị cuốn vào trong thời không vô tận.

May mắn trong lúc mất phương hướng, một lần nữa lại có lại tri giác. Tuy Dung vương dùng lời nói đả thương người khác, Phượng Minh căn bản không hề nghe thấy, cũng không biết chính mình đã làm cách nào rời khỏi dục trì để lên bờ.

Thân thể trần trụi, từ trong nước ấm áp bị đặt lên trên mặt đất lạnh băng, thật khó mà chịu được, khiến tri giác Phượng Minh dần dần khôi phục, thấp giọng rên rỉ, đôi mắt mờ dần bắt đầu có lại sinh khí.

“Người muốn làm gì?” Rốt cuộc phát hiện tình huống của mình hiện giờ, Phượng Minh kèm chế thân thể yếu đuối, miễn cưỡng mở miệng.

Cánh tay Dung vương không ngừng lướt trên cơ thể run rẩy kia, hùng tuyên bố quyền sở hữu của mình. Hết vuốt ve lại mơn trớn, nếu không phải trong mắt Dung vương lộ rõ tà khí, Phượng Minh còn nghĩ hần đang xoa bóp cho cơ thể đang đau buốt của mình.

Phượng Minh giơ tay, đề lên những ngón tay Dung vương đang bừa bãi vọng động: “Dừng lại!”

“Hả?” Dung vương cười nhẹ, dễ dàng nắm chặt hai cánh tay đang cố ngăn cản của Phượng Minh kéo lên đỉnh đầu. Rồi hần cúi người, dùng răng cắn nhẹ lên môi của Phượng Minh, “Thái tử điện hạ hôm nay muốn phát uy à?” Trong nháy mắt sắc mặt biến đổi, lời nói lạnh lùng thấm vào nhân tâm: “Dám chọc giận ta? Chẳng lẽ lại muốn ném đau khổ?”

Ngay cả khi hai tay đau đớn bị giam cầm trên đỉnh đầu không khác chi đứt đoạn, ánh mắt Phượng Minh vẫn bất khuất nhìn thẳng vào mắt Dung vương. “Người dám đối xử với thái tử như thế à?”

“Không phải trước giờ đều như thế sao? Tại sao hôm nay đột nhiên lại cho rằng ủy khuất?” Dung vương cả cười, nhướn mày.

“Người...” Phượng Minh chớp mắt, nuốt vào một ngụm khí lạnh.

Chuyện này chẳng phải đã rất rõ ràng rồi sao? Mặc dù bản thân một lần nữa “đầu thai”, làm một thái tử ngự ở trên cao, hơn nữa đáng người cũng không ngăn ngừa, mà cao ráo như nguyên vọng, thế nhưng, vương cung rối loạn, chẳng những bị tên Đồng thiếu gia kia xúc phạm, trước mắt lại là kẻ chính thức nắm giữ quyền lực của đất nước này, nhiếp chính Dung vương, lại có thể xem thái tử như một món ăn ngon. Hơn nữa, nhìn mấy dấu vết nhục nhã trên người mình và thái độ Dung vương, cũng đủ biết món ngon này không phải mới bị ăn lần đầu.

Xoay đi xoay lại, vốn cứ tưởng rằng có thể uy phong hống ngự một lần chuyển lẽ hành thời không, không ngờ bản thân lại khiến ột tên nam nhân phát tiết dục vọng?

Không phải, không phải, chuyện này quá hoang đường!

“Hỗn xược! Buông ta ra!” Phượng Minh trên mặt thay đổi mười bảy mười tám loại thần sắc, cuối cùng ý thức được nguy cơ ngay trước mắt, lập tức nhìn thẳng Dung vương hét lớn.

“Dám cả gan mắng ta?” Dung vương nhíu mày, bỗng nhiên tiến đến gần gương mặt Phượng Minh, hé miệng, hung hăng cắn vào đôi môi cong cắn đỏ mọng kia một cái.

“A...” Cơn đau bỗng dấy lên trên môi, khiến Phượng Minh không phòng bị rên lên khe khẽ. Mùi máu tươi đã truyền tới yết hầu, e rằng Dung vương đã cắn đến chảy máu rồi.

Tuyệt đối không để tên nam nhân này “ăn thịt” mình được! Phượng Minh cố sức tránh khỏi cái miệng của Dung vương, giọng nói ấp úng vang lên: “...buông ...ra... đừng... đáng chết...”

Đau đớn không ngừng từ trên môi truyền đến, tên Dung vương thô lỗ này dường như không muốn hôn một cách nhẹ nhàng, mà ngược lại, hắn rất hứng thú hành hạ đôi môi đỏ mọng của Phượng Minh.

Không lâu sau, cảm giác trong miệng càng ngày càng đậm mùi máu tươi khiến Phượng Minh biết được, hai chữ phản đối đang vang lên trong đầu cũng chẳng có cơ hội đi ra ngoài.

Dùng gậy ông đập lưng ông!

Nghĩ tới đây, Phượng Minh không hề trốn tránh Dung vương mà môi đối môi cắn vào. Cậu bất thần há miệng, nhân cơ hội Dung vương ứng phó không kịp cắn vào môi hắn.

Nhìn xem ai hung ác hơn?

Hàm răng không ngừng dùng sức nghiền chặt, quyết tâm cắn đứt một miếng thịt ra mới thôi.

Dung vương lấy làm kinh hãi, muốn thối lui thì đã quá muộn. Trên môi bị cắn mạnh như điện quang hỏa thạch khiến hắn biết được, thái tử hôm nay thị uy thật sự rồi.

Nhờ tập võ từ nhỏ nên phản ứng rất nhanh nhạy, Dung vương vội gơ tay, không chút do dự chém mạnh vào gáy cậu.

“A!” Sau gáy đột nhiên bị tấn công, khiến Phượng Minh theo phản xạ mở miệng ra. Dung vương thừa dịp đó, lập tức ngồi thẳng dậy, khiến áp lực trên người Phượng Minh giảm đi, hai tay cũng khôi phục tự do.

Hết thấy diễn biến và đối kháng, bất quá chỉ xảy ra có vài giây ngắn ngủi.

Phượng Minh vùng vẫy cố gắng ngồi dậy, nhưng Dung vương lại một lần nữa tiến đến, dùng cơ thể cường tráng đè chặt xuống người Phượng Minh.

Đôi mắt thâm hiểm bừng lên lửa giận, hung hăng nhìn Phượng Minh trừng trừng. Dung vương nghiền răng chất vấn: “Dám cắn ta à?” Bình thường môi luôn mang theo ý cười lạnh lùng, hôm nay lại không ngừng rướm đầy máu tươi.

Tất cả lại ngoài sự dự liệu của Dung vương, Phượng Minh dù hai tay đang bị khống chế, vẫn không bị sự phần nộ của hắn làm cho sợ đến cam nín run rẩy. Ngược lại, một thái tử trước kia luôn tránh né ánh mắt của người khác, giờ phút này lại nghênh ngang đối thị Dung vương. Trong cặp mắt sáng ngời đó, chợt chói lên một chút hào quang của sự phần nộ.

Phượng Minh nhận thấy mình không đủ mạnh để đẩy cái cơ thể cường tráng tuyệt đối bạo lực của Dung vương ra khỏi người mình, cậu đành phải dùng ánh mắt mà cảnh cáo: “Ta nói cho ngươi biết, mặc dù bây giờ tay chân ta vô lực, toàn thân đau đớn, nhưng nếu ngươi dám làm chuyện gì với ta, ngày mai, ngày mai ta nhất định sẽ...” trái tim đột ngột suy nhược, trước mắt bắt đầu tối sầm.

Đáng ghét! Ta còn chưa uy hiếp xong cơ mà! Đáng chết cái chuyển lữ hành vượt thời không, đáng chết cái thân thể tên tiền thái tử nhu nhược, hại ta cơ hội nói cho hết câu cũng không có...

Mang theo vô số bức tức lẫn khó chịu, Phượng Minh nhắm mắt, chìm vào giấc tối.

~*

~

Tỉnh lại đầu óc vẫn còn mê man, Phượng Minh nhìn lên trần nhà hào hoa cổ kính, nhớ lại chuyện mình đã gặp phải.

Bi thảm...

Nhưng chuyện bi thảm hơn, vẫn còn ở phía sau.

Ngay khi nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Dung vương xuất hiện trên đỉnh đầu mình, Phượng Minh rõ ràng đã ý thức được điều đó. Kỳ thật Dung vương cũng không già, hãn cũng bằng cỡ tuổi thái tử, nhưng lại có khí chất đáng sợ, làm cho người ta phải rùng mình.

Chẳng phải rất thích hợp để vô vai phản diện trên ti-vi sao? Cái loại nam nhân anh tuấn nhưng độc ác này...

“Thái tử diện hạ đang suy nghĩ gì vậy?” Ngừ khí châm chọc, khiến Phượng Minh biết thái độ Dung vương đối với thái tử cực kỳ bất kính. Cậu đưa mắt nhìn xung quanh, cung nữ nội thị trong thái tử điện đều lặng lẽ khoanh tay đứng hầu một bên, kể cả Thu Lam, đối với thái độ Dung vương, không có ai dám nửa lời dị nghị.

Xem ra Dung vương thật sự chính là chủ nhân của Tây Lôi quốc rồi.

Thì ra thái tử được phụng dưỡng trong vương cung, bất quá cũng chỉ là đồ chơi. Hơn nữa, sở dĩ thái tử nhảy sông tự tử khiến Phượng Minh đoạt được cơ hội tái sinh, tám phần là do bị tên Dung vương tàn bạo này bức bách.

“Ta có vài việc muốn hỏi ngươi.”

Cầm đột nhiên bị lắng lơ khều nhẹ. Dung vương đối với Phượng Minh cao ngạo chẳng khác gì đang đối với hạ nhân.

Phượng Minh giận bốc lửa, tức giận quay ngoắt đi: “Hừ, Tào Tháo!”

“Thảo thảo [qua loa]? Thảo thảo cái gì?” Rất rõ ràng, tên gian thần trước mặt không hề đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Ngay khi hãn muốn được giải thích cái gì là Tào Tháo, Phượng Minh đột nhiên nhớ đến vấn đề trọng yếu, cậu quay đầu lại, nhìn chằm chằm Dung Vương: “Ta hỏi ngươi, ngày hôm qua, có hay không... đối với ta...” trong phòng có rất nhiều người hầu, thật sự không thể nói ra mấy từ kỳ quặc đó.

Hôm nay thái tử đặc biệt đáng yêu, ngôn ngữ không hề vô vị, cũng không hề vâng vâng dạ dạ trong lòng run sợ cầu xin được bình an. Dung vương nhìn vẻ mặt khẩn trương kia, đột nhiên cảm thấy muốn đùa một chút, tiến gần đến cổ Phượng Minh, học theo ngừ khí của cậu, nói:

“Ha ha... có hay không... có hay không...”

“Hỗn xược!”

Phượng Minh một quyền đánh tới, tràn đầy uy lực.

Từ nhỏ ở cô nhi viện, nhìn mấy đại thúc luyện quyền cước, không ngờ bây giờ lại có cơ hội phát huy, nhanh như chớp, đánh vào giữa mặt Dung vương.

Khuôn mặt anh tuấn kiêu ngạo, nháy mắt đã bị bầm một cục rồi.

Đây là tiến triển không ai nghĩ tới.

Cho nên đại gia muốn phản ứng cũng không kịp.

Trên gương mặt kiêu ngạo của Dung vương chỉ còn sự kinh ngạc, toàn diện nhất thời im lặng như tờ. Mặt mũi tất thấy đều không còn chút máu, dự liệu được chuyện gì sẽ xảy ra nên chọn cách yên lặng rút đi sạch sẽ, cả cửa điện cũng vô thanh vô tức đóng chặt lại.

Một quyền thành công, đánh vào mặt Dung vương, Phượng Minh dự biết mọi chuyện đã không ổn. Cậu ta vốn không phải phần tử bạo lực, mà trời sinh chỉ khí quật cường, khi còn bé vì tranh nhau, thường không để ý bản thân bị đánh đến thâm hại, đã vậy còn muốn tìm kẻ ăn hiếp mình để báo thù, nhất định phải làm cho đối phương thâm hại hơn chính mình thì mới chịu. Hôm nay đối mặt với tên Dung-vương-Tào-Tháo-tái-thể này, hết lần này đến lần khác bức bách mình phải lấy lòng hấn như Hiến Đế, đương nhiên cậu không chịu bầm bụng nuốt giận.

“Người dám đánh ta?” Dung vương không thể tưởng tượng nổi, quan sát Phượng Minh. “Ngày hôm qua cắn ta, ta còn chưa tính sổ với ngươi. Hôm nay lại còn ngang nhiên dám đánh ta?” Ngày thường chỉ dám đưa tay chậm chậm cầm lấy chén trà, nhìn thấy người khác là sợ đến run chân chẳng phải phong thái của tên thái tử này hay sao?

Phượng Minh ghé đầu lên: “Ít lắm nhảm đi. Nói! Người ngày hôm qua, tối cùng có hay không... cường bức ta?”

“Cũng không phải lần đầu tiên, cần gì phải để ý?”

Chẳng lẽ đã bị...?

Phượng Minh con người co lại, một lần nữa thu chặt nắm tay. Mặc dù quyền đang vung vẩy trước mặt, Dung vương vẫn dương dương tự đắc tiếp tục nói: “Ta đối với người đã hôn mê như con cá chết, vốn cũng chẳng có gì hứng thú.”

Một quyền thiếu chút nữa đã phi ra ngoài rồi cuộc lại thu về, Phượng Minh thở dài một hơi, hậm hực nói: “Hừ, người thông minh đó.”

Không hiểu vì sao, Dung vương lại không nổi giận, thậm chí lại còn nở nụ cười: “Còn chuyện gì nữa, không ngại thì hỏi luôn đi.”

Phượng Minh đối với sự thay đổi đột ngột này một chút hảo cảm cũng không có. Cậu đương nhiên còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng trước mắt, thăm nghĩ cách khiến tên Tào Tháo ghê tởm này biến càng xa thì càng tốt.

“Không còn gì muốn hỏi cả, người đi đi.” Phượng Minh rất tự giác vị thế của chính mình đang là thái tử, nên cách nói năng cũng hết sức cẩn thận.

Dung vương thản nhiên đáp: “Người hỏi xong hết rồi, giờ đến lượt ta hỏi.”

Trò chơi trẻ con dường như đang ẩn tàng mưu kế khó lường.

“Hỏi ta? Có cái gì để hỏi?”

“Thứ nhất, ngươi là ai?” Ngữ khí bỗng nhiên trở nên nặng trĩu.

Phượng Minh ngạc nhiên: “Ta?”

Ngay lúc không kịp phản ứng, Dung vương đột nhiên hung hăng nhào đến. Hai tay Phượng Minh lập tức bị kéo lên đỉnh đầu, không thể nào nhúc nhích.

Hơi thở Dung vương phả vào tai của Phượng Minh: “Người tuyệt đối không phải thái tử, thật ra ngươi là ai?”

“Ta là thái tử.” Lúc này, chỉ có thể mạnh miệng tới cùng. Nếu nói mình chính là hồn quỷ nhập vào cơ thể thái tử, chỉ sợ ngay lập tức bị đốt chết thôi.

“Người là thái tử?” Dung vương cười lạnh, “Người rõ ràng đối với thái tử một chút cũng không hiểu không biết, khắp nơi sơ hở. Thái tử như thế nào có gan dám cần ta? Thế nào lại dám động thủ với ta? Đừng nói rằng vì người nhảy sông tự tử mà tính tình thay đổi, bản tính không ai có thể nhanh chóng thay đổi hoàn toàn, ta rất rõ mọi điều về thái tử. Nói! Ai phái người đến đây?”

4. Q.1 - Chương 4

“Không ai phái ta đến hết.”

Phượng Minh hỗn hển thở ngay dưới chướng của Dung vương, hai tay che chỗ vết hầu của mình.

“Còn dám mạnh miệng?”

Tay của Dung vương càng tăng thêm lực, cơ hồ khiến Phượng Minh muốn ngừng thở: “Nói! Thái tử chạy đi đâu rồi? Người thế nào lại đến được đây? Trong cung còn bao nhiêu đồng bọn?”

Phượng Minh vừa mới tỉnh lại, thân thể suy yếu, bị Dung vương bóp chặt như vậy, đừng nói muốn mình oan, ngay cả muốn thở cũng thở không nổi, chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng.

Dung vương cảnh giác nhìn kỹ Phượng Minh, thầm nghĩ không thể cứ như vậy dồn tiểu tử này vào chỗ chết, cười lạnh một tiếng, chậm rãi thu tay, lui về một bên nhìn Phượng Minh như cá rời khỏi nước, tay ôm ngực há mồm thở hào hển.

Khi khôi phục được hô hấp, cổ áo Phượng Minh lại bị nắm chặt.

“Ngoan ngoan khai ra, sẽ không phải chịu khổ.”

Phượng Minh ngẩng đầu, phẫn nộ hỏi:

“Người muốn ta khai cái gì?”

Cái tên gian thần này, dám đối đãi với thái tử như vậy. Mà ta, tự nhiên lại xui xẻo chỉ có thể giờ đầu ra đỡ đạn.

“Nói, thái tử chạy đi đâu? Đã bị các người bắt phải không?”

“Ta chính là thái tử.”

Phượng Minh thật sự không nhịn được nữa, hét toáng lên. Nếu có thể, thật sự muốn cho vô mặt tên Dung vương ghê tởm này thêm một quyền nữa. Dung vương âm thầm đánh giá Phượng Minh trong chớp lát, rốt cuộc buông cổ áo cậu ra: “Người nói người chính là thái tử, vậy lấy gì làm chứng cứ?”

Phượng Minh ương bướng đối đáp: “Người nói ta không phải thái tử, vậy cũng lấy gì làm chứng cứ?”

“Thái tử tuyệt đối không có cách nói chuyện giống như người.” Dung vương đang suy nghĩ, đột nhiên hỏi: “Tháng trước, sinh nhật hoàng hậu, người đã tổng lễ vật gì?”

Phượng Minh nhất thời ngẩn ngơ. Chuyện của tháng trước, mình làm sao biết được? Mắt cậu đảo vòng, đành mở miệng nói xạo: “Bổn thái tử công việc bề bộn, mỗi ngày đều có nhiều chuyện phải làm, làm thế nào nhớ kỹ chuyện tháng trước?”

Đôi mắt Dung vương thật quỷ dị, khiến Phượng Minh trong lòng phát cáu, lại hỏi: “Hôm trước thái tử cùng Lâm tướng quân nói chuyện, là nói về chuyện gì?”

“Nếu cùng tướng quân nói chuyện, không phải quân sự thì chính là quốc sự, thiên nam địa bắc mỗi chỗ đều nói một chút.”

“Ha ha ha...” Dung vương đột nhiên ngửa đầu cười to, Phượng Minh trong lòng biết đã không ổn. Dung vương dừng lại, tươi cười, cúi đầu nhìn Phượng Minh nói: “Thái tử hôm trước không hề gặp mặt Lâm tướng quân, mọi chuyện trước đó, chẳng lẽ thái tử đã quên hết rồi?”

Không thể nào lại lọt vào một cái bẫy đơn giản như thế! Phượng Minh thầm mắng chính mình ngu ngốc.

“Còn có một chuyện...” Dung vương ánh mắt lấp lánh, thân hình cao lớn dần dần chuyển tới gần Phượng Minh, hình thành cảm giác áp bức mạnh mẽ. Hắn nhẹ giọng nói bên tai cậu: “Hôm nay thái tử vẫn dùng ‘bồn thái tử’ để tự xưng hô, khác hẳn thói quen thường ngày chỉ dùng tên. Chẳng lẽ...” Đầu lưỡi ướt át bỗng nhiên duỗi ra, chạm vào vành tai Phượng Minh.

Phượng Minh bất thành linh bị chấn động.

“Chẳng lẽ kể cả tên của mình thái tử cũng đã quên mất rồi?”

Phượng Minh không chịu được việc Dung vương tiến đến gần, vùng vẫy định lui ra phía sau, bị hai tay Dung vương vươn đến, giam cầm trong lòng ngực.

“Ngoan ngoãn nói cho ta biết thái tử đang ở nơi nào, mang hết tất cả mọi chuyện ta muốn biết khai ra. Nếu không... thân thể xinh đẹp này không cách nào chịu nổi đại hình của ta đâu.” Thân người tiến cực sát đến, Dung vương dùng ngữ khí nhẹ nhàng uy hiếp Phượng Minh.

Phượng Minh quay ngoắt đi: “Quên tên có gì là kỳ quái? Ta bị té xuống sông, sợ đến nỗi cái gì cũng quên hết rồi.” Nghĩ đến việc bị giam vào ngục tù cổ đại thụ hình, trong lòng cũng có chút sợ hãi. Phượng Minh ngoan cố chần vãn Dung vương: “Ta toàn thân thượng hạ, có chỗ nào không phải thái tử?”

Dung vương âm hiểm cười khẩy, đưa tay xốc y phục của Phượng Minh lên, gật đầu nói: “Không sai, cả vết thương này cũng có thể bắt chước tương tự, quả thật khiến kẻ khác phải bội phục.” Ngón tay thon dài, đã bị da thịt mềm mại hấp dẫn, bắt đầu trắng trợn vuốt ve không kiêng nể.

“Buông ra!” cảm giác được chính mình đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm, Phượng Minh vội vã giãy giụa trốn tránh sự xâm phạm của Dung vương.

Thân thể phía sau đang gắt gao giam cầm Phượng Minh thở nhanh, càng lúc càng gấp gáp.

“Muốn hấp dẫn ta à?” Dung vương có chút khàn giọng, hơi thở thổi vào bên trong tai của Phượng Minh, nhồn nhột.

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Ai da, ngàn vạn lần đừng phát sinh hiểu lầm như vậy chứ!

Phượng Minh hiện tại tuổi còn trẻ, tình cảm lại thuần khiết nên đối với tình ái hoàn toàn không biết gì. Phát hiện mình càng giãy giụa lại càng khiến sự tình chuyển hướng quá đỗi dẫn, cậu lập tức dừng tất cả động tác, cả người cứng ngắc như gỗ ngậy ra nằm trong lòng ngực Dung vương.

Thấy Phượng Minh đột nhiên yên tĩnh, Dung vương kinh ngạc cúi đầu, nhìn lại cơ thể vốn đã rất quen thuộc trong tay mình, giờ phút này khắp nơi lại lộ ra vẻ hấp dẫn nam nhân một cách khác thường.

Mười bảy tuổi, ở Tây Lôi quốc được xem như là đã trưởng thành rồi.

Cho đến bây giờ, thái tử hoàn toàn vẫn không biểu thị ra nê ngẫu [phát dục], nhưng ngay lúc này, Dung vương kinh ngạc phát hiện, nê ngẫu này giống như bay lên trời gặp gỡ thần tiên vạn năng, được ban tặng ột linh hồn mới.

Cho dù đó là một thích khách hạ đẳng, so với thái tử ban đầu vô năng bảo thủ chẳng phải thú vị hơn sao?

“Nếu như vào đại lao, chỉ dùng khóc hình trong một buổi tối là đủ để người tan xác.” Ánh mắt Dung vương đột nhiên trở nên thâm hiểm, hắn chụp lấy tay của Phượng Minh, lăm lăm nói: “Chỉ cần lột móng tay của người ra, sau đó dùng kim châm đâm vào, nếu như vẫn không chịu cung khai, dùng nước sôi tiếp tục đổ lên.”

Phượng Minh nghe Dung vương miêu tả sợ đến thịt phải nhảy, rùng mình nói: “Không được làm ta sợ!”

Dung vương lại không giống như đang hù dọa Phượng Minh, hắn tựa hồ như đang lo lắng một chuyện quan trọng lắm, liếc nhìn thân hình Phượng Minh: “Khi đó, cho dù có muốn khai cũng không ra hình người nữa rồi. Dù sao cũng chỉ là con rối, không bằng tìm đến một chỗ tương đối chẳng phải thú vị hơn sao?” Nói đến đây, xem như đã quyết định xong, vui vẻ cười rộ lên.

Phượng Minh dùng sức đâm Dung vương một cái: “Này, ta chính là thái tử, người không thể đưa ta vào đại lao thụ hình được.”

Đôi môi tuyệt đẹp của Dung vương chợt hiện thị một nụ cười lạnh lẽo: “Người là thái tử? Muốn làm thái tử cũng được thôi. Thái tử là con chim nhỏ ta nuôi dưỡng trong cung nội, sẽ đối với ta tất cung tất kính, mọi việc đều phải nghe lời. Được rồi, tên gọi của thái tử là An Hà, người nhớ kỹ.”

Phượng Minh kinh ngạc nhìn Dung vương. Tên nam nhân đáng sợ này, rõ ràng biết lai lịch mình bất chính, tại sao vẫn như cũ chấp nhận thân phận của mình?

Bất quá mặc kệ mọi chuyện vậy, cửa ải khó khăn trước mặt tạm thời đã qua được rồi.

Phượng Minh thở dài một hơi, thì thầm: “An Hà, An Hà, ta biết rồi. Đây, buông ta ra nhanh lên.” Nếu cả Dung vương cũng đã chính miệng thừa nhận thân phận thái tử của mình, vậy thì đương nhiên phải ra dáng thái tử chứ.

“Buông ra?” Dung vương nhìn Phượng Minh đang bị vây trong lòng ngực, nghĩ tên này bất cứ lúc nào cũng có thể bị ném vào trong đại lao, vậy mà còn dám ngang nhiên ra lệnh, không khỏi buồn cười: “Người đừng quên, mọi chuyện là do ta định đoạt. Cho dù có là thái tử thật sự, cũng phải ngoan ngoãn nghe theo lời nói của ta.”

“Người là Tào Tháo! Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu! Hiệp thiên tử dĩ sinh sắc dục!” Đầu ngón tay giống như con rắn lắt léo trên da thịt, dừng lại nơi nhô cao trong ngực, khiến Phượng Minh cả người nổi da gà, nhất thời mở miệng mắng to: “A, hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu? Cái tên tiểu tử này người có học thức không vậy, cái câu văn hay như thế, khó được lắm đấy...”

Một cái hôn bá đạo chợt giáng xuống. Tóc Phượng Minh bị nắm kéo ngược ra sau, bắt buộc cậu phải ngửa cổ nhìn gương mặt Dung vương càng lúc càng gần.

“Ừ...” Trên môi bị hơi nóng của nam nhân bao trùm, quai hàm không thể chống lại ngoại lực bị mở banh ra.

Đôi mắt đen láy của Phượng Minh nhất thời mở trừng so với mắt mèo còn tròn to hơn.

Trời ạ, cái tên nam nhân này, cái tên nam nhân này, hần...

Một trận hỗn chiến diễn ra ngay trong khoang miệng, cho đến khi Phượng Minh đỡ đỡ ngậy ra mới chấm dứt. Không thể nào miêu tả được vòm họng đã bị xâm nhập như thế nào, cũng không thể nào kể ra được cảm giác tê dại truyền đến đại não khi đầu lưỡi truy đuổi quấn quanh lấy nhau.

Hết thấy đều là hỗn loạn.

Một lát sau khi Dung vương hảo tâm thả ra, Phượng Minh ý thức được rõ ràng mình vừa bị một nam nhân cưỡng hôn.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên, nhưng quan trọng nhất chính là đã hôn nam nhân. Phượng Minh quyết định đổ hết tội lỗi vào nụ hôn cưỡng bạo đó.

“Không cần phải ra vẻ vừa bị làm nhục như vậy...” Dung vương vuốt nhẹ quai hàm Phượng Minh, nâng lên.

Tên tiểu tử này không ngờ lại trức trặc phản ứng, khiến Dung vương mừng rỡ không thôi. Tại rất nhiều quốc gia, thích khách đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, trong đó cũng kể cả kỹ xảo lên giường. Hần cũng không hi vọng Phượng Minh về phương diện này có quá nhiều kinh nghiệm.

Nếu chỉ là một nụ hôn, đối nam nhân mà nói cũng chẳng tính toán làm gì. Bất cứ đâu cũng có. Phượng Minh an ủi chính mình, ngẩng đầu oán hận nhìn Dung vương, ngay lập tức phủ định ý nghĩ vừa nảy ra.

Một cái hôn tuy không đáng, nhưng ngó bản mặt và bộ dáng tên vừa cưỡng hôn mình, thì thật sự là hồngбет rồi. Hơn nữa thân thể này lại rất dễ đỏ mặt, không khó tưởng tượng kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Phượng Minh thấy đôi mắt Dung vương từ từ toát ra lửa dục, trong lòng kêu to không ổn, không biết khí lực từ đâu, bất thành linh vùng ra khỏi cánh tay của Dung vương, lăn mình đến phía cuối giường.

“Dừng lại đây!” Phượng Minh vừa nhìn Dung vương quát lớn vừa dáo dác đảo mắt xung quanh, hi vọng có thể tìm được vũ khí bảo vệ trinh tiết của mình.

Thật đáng tiếc, trong thái tử điện một cái kéo cũng chẳng có.

Dung vương thú vị nhìn Phượng Minh cầm một bình rượu bằng bạc vung lên.

“Dám đến đây ta sẽ đập bể đầu ngươi!”

Phượng Minh cầm bình rượu trong tay làm bộ đe dọa, trong một chút sơ ý, bị Dung vương ôm lấy đè xuống giường. Bình rượu cũng bị Dung vương tiện tay quăng ra ngoài cửa sổ.

“Quả là một liệt nam...” Dung vương từ trên cao nhìn xuống cười chế nhạo.

Phượng Minh không đếm xỉa đến, trừng mắt nhìn Dung vương, nguyền rủa nói: “Ngươi dám làm loạn, ta lập tức cắn lưỡi tự tử.” Đùng đùng, bị nam nhân cường bức, chết còn sướng hơn!

Thật là mất mặt quá đi!

“Không phải sợ, hảo thái tử của ta.” Dung vương nhẹ nhàng vuốt ve má Phượng Minh, làm giảm sự kích động của cậu. Giọng nói của hắn mê hoặc như đang hát: “Nói cho ta biết, tên chính thức của ngươi.”

“Cái gì?”

“Nói cho ta biết, hôm nay sẽ buông tha cho ngươi.”

Như vậy là sao?

Phượng Minh nhắm mắt tính toán. Dù sao Dung vương cũng đã biết mình là kẻ giả mạo rồi, nói cho hắn tên cũng không sao. Mặc dù làm vậy thì không uy phong chút xíu nào, nhưng ít ra so với bị cưỡng bức thì vẫn tốt hơn.

Đã hạ quyết tâm, Phượng Minh mở mắt nói: “Ta tên là Phượng Minh.”

“Phượng Minh? Phượng Minh...” Dung vương hoan hỉ thì thầm, cúi đầu nói khẽ vào tai Phượng Minh: “Ta là Dung Điềm, ngươi hãy nhớ kỹ.”

Lại phải đối mặt với một vòng hôn cuồng nhiệt, từ bên tai kéo dài đến trên môi, lại tiếp tục từ từ tiến sâu vào...

Quá đối diện khiến không thể nào cự tuyệt, rút hết sức lực cuối cùng còn sót lại để chống cự của Phượng Minh.

Biết nam nhân này mặc dù hôm nay đáp ứng buông tha mình, nhưng nếu chưa được một cái hôn nồng nàn thì sẽ không chịu đi, Phượng Minh bi ai cho vận mệnh của mình, cũng biết thân thể mình bây giờ, căn bản phản kháng cũng không có đường sống, không thể làm gì khác hơn là nhắm chặt mắt cầu mong hắn nhanh nhanh hài lòng một chút.

Cứ nghĩ Dung vương là một nữ nhân đi...

Phượng Minh nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý đưa môi mình sâu vào môi của một cô bạn gái nhiệt tình mà cậu tưởng tượng ra.

Cảm giác nồng nhiệt liên tục không ngừng trong khoang miệng, tê dại và khoái cảm chồng chéo đan xen vào nhau.

Nói thật, thằng cha này kỹ thuật rất tốt...

5. Q.1 - Chương 5

Đối với Phượng Minh mà nói, cuộc sống cung đình lộn xộn giờ phút này chính thức bắt đầu.

Phải tuân thủ theo những lễ nghi rườm rà, thân là thái tử lại không được bất cứ ai tôn trọng hay tặng bốc. Ngược lại, mỗi cá nhân đều xem cậu ta như là tù phạm quan trọng.

Từ trong miệng mọi người, Phượng Minh biết vị thái tử này vô cùng tồi tệ, nếu không uống rượu thì lại chơi đùa, mà hề nhìn thấy cái loại thể lực quyền quý như Dung vương thì xương khớp nhũn ra ngay lập tức.

Cho nên chuyện thái tử bị Dung vương xâm phạm tuy là bí mật được công khai trong cung đình, mà ánh mắt Phượng Minh cũng đồng tình với điều đó.

“Thật sự là hỗn trưởng mà.” Nhàm chán ngồi trong thái tử điện, Phượng Minh lại ngửa đầu thở dài.

Thu Lam đứng bên cạnh Phượng Minh, không biết thế nào lại nhìn Phượng Minh chăm chăm.

“Thu Lam, người nói Dung vương hôm nay có đến không?”

“Chuyện này.... Hành tung của Dung vương, nô tì không dám đoán.”

“Hừ!”

Phượng Minh âm ỉ quay đầu đi.

Tất cả cung nữ, nếu nói tới Dung vương đều mang theo sự kính nể và sợ hãi, đối với Phượng Minh thái độ hoàn toàn bất đồng.

Tên Tào Tháo đó có gì tốt cơ chứ? Lịch sử âm hiểm nhất chính là mấy tên mặt trắng này.

Cậu đột nhiên đứng bật dậy, đi nhanh ra cửa. Thu Lam vội vàng ngăn cản: “Thái tử! Thái tử muốn đi đâu?”

“Ta buồn muốn chết luôn!” Phượng Minh cất cao giọng hét, mang khí thế khảng khái lao ra khỏi cửa điện.

Ba giây sau, bị thị vệ thủ vệ ngay tại cửa điện cung cung kính kính mời quay trở về. Thị vệ đứng trước vị thái tử muốn dùng trăm phương ngàn kế để bỏ chạy này, cúi đầu hành lễ: “Thỉnh thái tử thứ lỗi, Dung vương nói gần đây gián điệp của các quốc gia đều lẻn vào Tây Lôi, vì sự an toàn của thái tử, nếu không có sự cho phép của Dung vương ngài không thể rời khỏi thái tử điện.”

“Ta không phải tù phạm.” Cho dù Phượng Minh la to như sấm, thị vệ vẫn làm lễ rồi lui ra, hơn nữa còn đóng chặt đại môn của thái tử điện.

Ngày qua ngày, cái màn này đều không ngừng lặp đi lặp lại.

Phượng Minh quả thật nhàm chán, cung đình cổ đại, mặc dù trang sức hoa lệ, nhưng nếu cứ nhìn mỗi ngày, cũng chẳng phát ra được ý tứ gì. Đáng lẽ trong vương cung phải có rất nhiều thứ hay ho để chơi đùa, đằng này không kẻ nào dám can đảm cung cấp cho thái tử vài trò tiêu khiển. Kẻ không có thể lực, cho dù mang hư danh là thái tử, cũng chẳng ai muốn bước ra nịnh bợ.

Phượng Minh tức giận đá vào thành giường một cước: “Chán quá. Ai, cái tên Đồng thiếu gia kia như thế nào lại không tới đây chứ?”

Điều duy nhất thú vị, ngược lại chính là do tên Đồng thiếu gia hôm trước vô lễ, bị Phượng Minh ra dáng “thái tử” dạy ột trận âm ỉ.

Thái tử và Đồng thiếu gia ngang tàng đánh nhau dã man, mà cả hai tên không tên nào chính thức học qua võ nghệ. Người hầu hai mặt nhìn nhau không ai dám nhúng tay vào, ai cũng biết kẻ chống lưng cho Đồng thiếu gia là ai. Song ngoại trừ Dung vương và Đồng thiếu gia, không ai dám động thủ với người thừa kế vương vị Tây Lôi cả.

Chỉ còn cách trơ mắt ra ngó.

Đồng thiếu gia cũng không biết tên thái tử này cuối cùng đã uống lộn thuốc gì, lại có thể trong nháy mắt biến thành bộ dáng không sợ chết, trước mắt tối sầm, hùng hùng hổ hổ chạy ra khỏi thái tử điện.

Hắn chạy đến chỗ Dung vương kể lể chuyện thái tử, không ngờ ngược lại còn bị Dung vương quở mắng, cảnh cáo không được bước vào thái tử điện.

“Chẳng lẽ phải ở trong thái tử điện này khổ đốn cả đời?” Phượng Minh nhìn Thu Lam mang thức ăn tới lên, mặt mày ủ dột.

Dù sao nhìn cái mặt tên Dung vương đáng ghét kia cũng tốt, tặng cho hắn hai quả đấm, so với việc buồn chán do bị giam ở chỗ này vẫn thích thú hơn.

Từ sau cái hôn nồng cháy đó, Dung vương đã chấp nhận thân phận Phượng Minh, vứt bỏ cậu vào trong thái tử điện cho tự sinh tự diệt. Đang thở dài than ngắn, đột nhiên nghe thấy âm thanh nội thị nịnh bợ ở bên ngoài: “Dung vương an khang.” Y như rằng nhắc Tào Tháo thì có Tào Tháo tới.

Phượng Minh lập tức vả miệng mình một cái, chấn hưng tinh thần tươi tỉnh hẳn lên.

Ngay khi Dung vương mở cửa bước vào, đã nhìn thấy Phượng Minh đang sục sôi ý chí chiến đấu.

Tinh thần rạng rỡ, thái tử đứng ngay tại cửa điện, so vóc người với Dung vương, trong mắt ánh lên sự khiêu chiến.

“Ồ, rất có tinh thần a.” Dung vương chậm rãi tới gần Phượng Minh, nhìn thấy trong mắt Phượng Minh sự cảnh giác, lập tức dừng cước bộ trước mặt Phượng Minh.

Nhìn tả hữu hai bên, Dung vương trầm giọng nói: “Tất cả lui ra ngoài.”

Mọi người, kể cả Thu Lam, đều vô thanh vô tức lui ra, đóng chặt cửa điện.

Bốn phía an tĩnh, lập tức nổi lên cảm giác quỷ dị. Phượng Minh bị bầu không khí ảnh hưởng, không khỏi có chút khiếp đảm.

Tên Dung vương này lại muốn làm gì ta? Lần trước nói tên ra đã qua được một cửa ải, lúc này nói cho hắn biết vài ba cái nhỏ nhỏ chắc cũng tốt rồi.

Con mắt Dung vương sâu sắc nhìn chằm chằm Phượng Minh, áp lực to lớn càng lúc càng gần, tiến sát bên cạnh Phượng Minh, cười đùa vờ vĩnh nói: “Thái tử điện hạ, vi thần đến thỉnh an người.”

Bị hơi thở Dung vương phả vào tai khiến cho không được tự nhiên, Phượng Minh di động hai chân, sau một khắc phát hiện chính mình đã bị Dung vương ôm chặt.

Dung vương từ nhỏ đã luyện qua võ nghệ, giờ theo thói quen, vương rộng cánh tay ra, không tốn nhiều sức lực đã ôm trọn Phượng Minh trối gô vào lòng.

“Này! Người dám đối thái tử vô lễ!” Phượng Minh trừng mắt lên nhìn hắn, Dung vương lại cường tráng như thế, ý định muốn đánh hắn hai quyền để giải sầu, đành phải quăng ra khỏi não thôi.

“Hắc hắc, thái tử...” Dung vương khêu nhẹ cằm Phượng Minh, cẩn thận đánh giá.

Hắn đã ở bên cạnh thái tử nhiều năm, thậm chí còn ngay trên thân thể này phát tiết dục vọng. Nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ thật sự quan sát dung mạo thái tử. Lần đầu tiên không mang theo sự khinh bỉ, đánh giá người đang ở trong cánh tay mình, đột nhiên hiểu được gương mặt này không những anh tuấn, hơn nữa lại còn tràn ngập lực hấp dẫn đến kinh người, hấp dẫn đến nỗi chính mình cúi xuống hôn thật sâu.

Từ sau cái hôn khắc cốt ghi tâm nóng bỏng lần đó, Dung vương không cách nào quên được tên thái tử giả mạo đang ở thâm cung. Hắn đã đi tra xét tất cả những kẻ khả nghi, vẫn không cách nào xác định lai lịch, thân phận của Phượng Minh được.

Phượng Minh, một cái tên làm động lòng người.

“Phượng Minh,” giọng nói Dung vương nhẹ nhàng cất lên, truyền vào tai của Phượng Minh, ra lệnh: “Gọi tên của ta.”

Tên? Phượng Minh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Dung vương. Cậu nhớ kỹ Dung vương có nói tên cho cậu nghe, nhưng lúc ấy bị đả kích liên tục, còn thêm bị cưỡng hôn cuồng bạo, cậu làm sao nhớ được cái tên chết tiệt đó là gì.

Dung vương nhìn Phượng Minh đợi thật lâu vẫn không thấy hé môi, vẻ mặt trở nên quái dị, nguy hiểm hỏi: “Như thế nào? Người quên rồi à, hay là căn bản không có nhớ kỹ?”

Nghĩ đến việc tên của chính mình bị nam nhân này quên mất, trong lòng lửa giận lập tức bốc cao.

Cho đến bây giờ không ai cả gan dám đối với mình như thế. Dung Diễm hai chữ, khiến cho người của mười một quốc gia đều run rẩy cả lên, kể cả quân vương địch quốc còn không dám coi thường.

“Quên thì có gì ghê gớm cơ chứ?” Phượng Minh miệng không phục, hoàn toàn không biết trên lửa giận đang cố kiềm chế của Dung vương đã đổ thêm muống dầu.

Ngay lập tức, đôi môi đẹp dễ bị thô bạo chiếm hữu.

Dung vương mang tất cả quyền lợi của mình ra để hưởng thụ, tận tình chà đạp lên môi của Phượng Minh, cơ hồ muốn hôn Phượng Minh đến nghẹt thở.

Thật là sung sướng.

Nụ hôn lần trước, có cảm giác không phải tầm thường, mấy ngày nay, Dung vương cố dè nén dục vọng của mình, tra tìm tư liệu về Phượng Minh. Giờ phút này, quang minh chính đại hồi tưởng lại.

Tê dại và khoái cảm lại từ trong khoang miệng tràn ra, kêu gọi thần kinh Dung vương. Dục vọng của nam nhân, lập tức lại dâng lên.

Đây cũng không phải lần đầu tiên xâm phạm thái tử, chỉ bất quá lần này lại tràn ngập kích tình.

Sau khi hôn cuồng nhiệt, Dung vương đặt Phượng Minh lên giường, con mắt ẩn chứa nguy hiểm nhìn thật kỹ để thừa nhận thân hình kiện mỹ.

“Người biết chức trách của thái tử là gì không?” Dung vương không nhanh không chậm cởi y phục chính mình, “điều quang trọng nhất, chính là phải lấy lòng ta.”

Bị cưỡng hôn bảy lần tám lượt, Phượng Minh miễn cưỡng ngồi xuống giường, vừa xoay đầu nhìn thấy cơ thể trắng kiện của Dung vương, lập tức thở gấp.

“Người muốn làm gì?” kỳ thật không cần hỏi, cũng biết từng bước hành động của Dung vương. Phượng Minh miễn cưỡng cười khổ: “Không nhớ rõ tên của người, cũng không cần phải kích động như thế?” xem ra cho dù nói cho Dung vương vài chuyện của chính mình, cơ hội trốn khỏi cửa ải ngày hôm nay cũng không lớn.

Dung vương đã cởi xong y phục, kiêu ngạo phơi bày vóc người của mình, từng bước từng bước tiến đến gần Phượng Minh.

Trên mặt cười khê, giống như thợ săn đắc ý khi nhìn thấy con mồi bị dồn đến đường cùng. Sự kích động trong mắt, khiến Phượng Minh kinh hãi.

Mắt thấy Dung vương sắp chạm được vào mình, Phượng Minh lập tức thủ thế: “Dừng! Dừng lại!”

Dường như trước khi chính thức bắt đầu, con mèo cần phải giương móng vờn con chuột, cũng rất là hứng thú.

Dung vương trước đôi mắt sợ hãi của Phượng Minh dừng lại cước bộ.

“Thế nào?” Dung vương nhướn mày.

Chẳng lẽ hôm nay phải thất thân? Mà còn thất thân với một nam nhân nữa? Phượng Minh biết thể lực của mình không cách nào đấu lại Dung vương, vạn nhất phản kháng không được, bị nam nhân áp đặt cưỡng bạo, ngày mai toàn bộ người trong thái tử điện tám phần mười sẽ có chuyện cười để xem.

Ta là người hiện đại, người hiện đại so với người cổ đại thông minh, bản lĩnh hơn nhiều. Vào lúc như thế này bản lĩnh nào sẽ được dùng tới?

Phượng Minh mật thiết chú ý cử động của Dung vương, phòng ngừa hấn đột nhiên tiến đến, một phản thúc đẩy đầu óc thật nhanh, mang tất cả các trận đấu trí đấu dũng trước kia đã xem qua nhớ lại, dùng yếu thắng mạnh, mang tất cả các ví dụ lôi ra sạch.

Dùng kế gì vào lúc bị nam nhân cưỡng bức là tốt nhất?

Ở bên cạnh, Dung vương đã không còn muốn chờ đợi nữa. Nếu cứ như vậy xích lô đứng bên cạnh Phượng Minh thể hiện vóc người, không bằng ôm lấy người đứng trước mặt mình lột ra sạch trơn rồi vuốt ve chẳng phải tốt hơn sao?

“Đến đây! Chúng ta thân mật, thân mật.” Dung vương bước đến một bước, định mang hết tất cả mớ y phục ngựa mắ của Phượng Minh tháo ra. Khi tay chạm vào da thịt của Phượng Minh, Phượng Minh đột nhiên la to lên: “Ta nghĩ ra rồi! Ta nghĩ ra rồi!” sắc mặt vui mừng, cơ hồ muốn hoa chân múa tay.

Cả Dung vương cũng kinh ngạc trước cử động của Phượng Minh, động tác dừng lại, hỏi: “Người nghĩ ra cái gì vậy?”

“Không thể nói, không thể nói.” Phượng Minh cười ngớ ngẩn một hồi, đột nhiên nhớ tới mưu kế này không thể để cho Dung vương biết, lập tức nghiêm mặt lại, nghiêm túc nhìn Dung vương: “Người nói chức trách của ta chính là phải lấy lòng người, có đúng hay không?”

“Đúng, dùng thân thể của người...”

“Không phải, không phải, dùng thân thể lấy cảm tình người khác chắc chắn rất phổ biến rồi, ta dùng cách khác được không?”

“Dùng cách khác?” Dung vương ham muốn nhìn Phượng Minh: “Dùng miệng?”

“Không phải, không phải,” thầ mắ Dung vương sắc dục công tâm, Phượng Minh cười nói: “Người có từng nghe qua chuyện “nghìn lẻ một đêm” chưa?”

“Chưa nghe.”

“Chưa là tốt rồi. Ta là vương phi, người chính là quốc vương độc ác, mỗi ngày cưới một tân nương, ngày hôm sau mang tân nương giết chết. Từ bây giờ bắt đầu, ta muốn mỗi ngày kể chuyện cho người nghe, ta chưa giảng xong, người không được...”

Phượng Minh đang cao hứng, đột nhiên nói không được nữa. Bởi vì Dung vương đã không nhẫn nại được, mãnh liệt tiến đến, đè lên người cậu, môi hung hăng hôn vào cái miệng đang không ngừng khép mở.

6. Q.1 - Chương 6

Khí thể bao trùm lên người Phượng Minh, khiến cậu không thể nói gì được nữa.

Lại bị đặt ở thế bị động, môi chạm vào nhau, đầu lưỡi quấn quanh.

Không khí trở nên ẩm ướt hơn, bao hàm cả sự kích động.

“Mấy ngày nay ta không chạm vào người...” Lời nói trầm thấp của Dung vương tràn ngập dục vọng, khiến cho Phượng Minh dễ dàng biết được ý đồ của hắn.

Phượng Minh mắt mở to, khiếp sợ nhìn gương mặt đang càng lúc càng được phóng bự lên trước mặt mình.

Đây là tình thế trước sau gì cũng đến, chỉ là không biết nó sẽ đến vào lúc nào thôi. Đối với khả năng của hắn, hắn muốn có được thứ gì, chỉ cần với tay ra là lấy được dễ dàng.

“Ồ ô... Người.... Đây...”

Chẳng lẽ hôm nay chính thức thất thân? Phượng Minh nhất thời kinh hãi, liều mạng vùng vẫy.

Đầu lưỡi Dung vương đã tuyên cáo gia tăng sự xâm phạm, từng bước từng bước một tiến đến đùa giỡn trên đầu lưỡi Phượng Minh.

Làm sao bây giờ?

Đầu óc hò hét rối loạn thành một tràng.

Tay chân đang bị áp chế, cách tốt nhất bây giờ chỉ là dùng khoang miệng mềm mại của mình để phản kháng.

Không còn đủ thời gian suy tư đã đành để hạ quyết định, rằng của Phượng Minh, mục tiêu là cắn đứt đầu lưỡi Dung vương, bất thành linh khếp nhanh lại. Đang trong nụ hôn mãnh liệt cuồng bạo mà phải đề phòng việc cắn trúng đầu lưỡi của mình thì thật sự rất khó khăn. Hơn nữa lại còn dưới tình huống hữu tâm đối vô tâm nữa.

Nhưng Dung vương hiển nhiên lại là kẻ có kinh nghiệm lão luyện. Ngay khi răng Phượng Minh vừa động, con mắt thâm thúy của hắn chợt ánh lên tia sắc sảo. Đầu lưỡi trong miệng Phượng Minh lập tức linh hoạt rút về, thoát khỏi nguy hiểm trong phút giây ngàn cân treo sợi tóc.

“Muốn cắn ta à?” Dung vương cứng rắn nhướn mày chất vấn, đột nhiên thấy bên môi Phượng Minh máu tươi trào ra ồ ạt, nhất thời kinh hãi thất sắc, chụp lấy vạt áo trước của Phượng Minh, quát lớn: “Người lại muốn tìm cái chết?”

Phượng Minh tuy bề ngoài giống vị thái tử trước kia như đúc, nhưng khí thế quật cường thì lại dâng cao đến cực điểm.

“Người đâu! Truyền ngự y!”

Máu tươi còn đang ào ạt tuôn ra, Dung vương nắm lấy y phục của Phượng Minh, hung hăng ra lệnh: “Không cho người chết! Có nghe hay không? Ta còn chưa cho phép người chết!”

Đầu lưỡi đau quá, có đứt chưa ta? Phượng Minh lo lắng, đồng thời cũng rất vui mừng vì Dung vương đã rút lui, không có “thượng” mình.

Kế sách “Ngàn lẻ một đêm” cho dù thất bại, kế sách cắn lưỡi không ngờ lại thành công ngoài dự liệu, làm cậu có chút dương dương tự đắc.

Bất quá, tuyệt đối không thể nói cho Dung vương biết, cậu thật ra là do hắn ta rút lưỡi ra quá nhanh mà cắm nhầm vào lưỡi của mình.

Ngự y nghe tiếng Dung vương gầm thét lập tức vội vã tiến đến, sau đó băng bó qua loa. Dung vương cũng chẳng còn hứng thú tâm hoan nữa.

Tối nay, rốt cuộc đã thoát thêm được một kiếp nạn.

Phượng Minh ngậm cái lưỡi vừa mới được băng lại, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, chuyện thái tử bị cắn thương đầu lưỡi nghiêm trọng được truyền ra khắp cả vương cung. Ban đầu lời đồn chỉ là thái tử do ăn gì đó trong lúc nói chuyện, vô tình cắn nhầm lưỡi mình đến nỗi bị thương. Sau đó, mỗi người mặt tươi như hoa bảo rằng thái tử do uống lộn thuốc, kết quả cự tuyệt sự cầu hoan của Dung vương, bị Dung vương tàn nhẫn trừng phạt bằng cách cắn vào lưỡi đến nước mắt chảy ròng ròng, mọi chuyện đặc sắc đều được kể ra vanh vách như chính mắt mình đã trông thấy vậy.

Dung vương đối với lời đồn đại mới nhất trong vương cung, tạm thời còn chưa biết. Hành động tối qua của Phượng Minh, làm hắn đánh mất sự trầm tĩnh thường ngày.

Bất luận là nam hay nữ, chưa bao giờ vì sự sủng ái của hắn mà muốn tìm cái chết. Bản thân có địa vị quan trọng và bề ngoài tài hoa phi phàm, ai lại không muốn được sang qua tay hắn để thân hạ thừa hoan? Có khi là vì sợ quyền thế của hắn, có khi là vì ham muốn hư vinh, tự động dâng mình đến cửa.

Đêm qua, lại bị tên thích khách giả mạo ngang nhiên ngay trước mặt không do dự cắn lưỡi tự vẫn.

Nhìn thấy máu tươi của Phượng Minh chảy ra, Dung vương quả thật đã rất giận dữ. Đáng lẽ phải lập tức nghiêm hình tra tấn, dày vò đủ kiểu để thỏa mãn tâm nguyện bản thân, muốn cho Phượng Minh biết mệnh lệnh của mình là bất khả kháng.

Thế nhưng khi chứng kiến Phượng Minh trong tình huống lưỡi tí nữa đã bị cắn đứt, chẳng những không sợ hãi mà còn giương mắt lên nhìn thẳng vào mình, trong phút chốc khiến hắn liên tưởng đến một con báo con chưa trưởng thành.

Sự kiên nghị và vẻ đẹp yếu ớt lại kỳ lạ hòa hợp vào nhau trên một thân thể. Và hẳn hiểu rõ, Phượng Minh bây giờ vẫn còn đang nguyên sơ, vẫn còn có thể trở thành xinh đẹp mỹ miều hơn nữa.

Suy nghĩ đến nửa đêm, quyết định không đổi dãi với tên tiểu thích khách này cùng một phương pháp với tên thái tử trước kia.

Loại người như vậy, cần phải có sự đổi dãi phù hợp, đây mới chính là đỉnh cao trí tuệ của thuật dùng người.

Mang theo ý nghĩ mới mẻ đó, ngày hôm sau mới sáng sớm Dung vương đã đến Thái tử Điện.

Trong Thái tử Điện, Phượng Minh vừa mở mắt tỉnh ngủ, liền nhận được sự quan tâm quái dị của chúng thị nữ.

Thà là một thái tử bị trừng phạt do đối kháng Dung vương thì vẫn được người khác tôn kính hơn là một hảo thái tử chỉ biết khóc lóc để Dung vương đặt dưới thân hạ.

“Thái tử điện hạ đã tỉnh rồi.” Thu Lam tiến đến, nâng Phượng Minh dậy.

“A?” Đầu lưỡi vẫn còn sưng phù, Phượng Minh chỉ có thể a a phát ra được vài chữ.

“Ngự y nói bây giờ vẫn chưa ăn được gì, chỉ có thể uống một chút ít cháo trắng, hai ngày sau nếu có tiến triển, có thể ăn được một ít trái cây.”

Cháo trắng nóng hổi lập tức được dâng lên.

Mọi người đều tập trung quan sát trên người Phượng Minh, không biết tại sao vị thái tử này ngày thường đối với Dung vương không khác gì một con chuột, bây giờ tình hình đột nhiên đại biến.

Phượng Minh ngậm một ngụm cháo, vết thương lập tức nhói lên. Cậu nhăn mặt, cổ nuốt thứ trong miệng xuống yết hầu, không ngừng thở ra hít vào để giảm bớt sự đau đớn trên đầu lưỡi.

Đều là do sai lầm của tên Dung vương đáng chết kia!

Cậu cảm hận bất bình nghĩ.

“Dung vương an khang!” lời thỉnh an của người hầu ngân lên ngoài điện truyền vào tai cậu.

Quả thật nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền à!

Dung vương tinh thần sáng khoái, mới sáng sớm đã đến Thái tử Điện, đúng là hiếm thấy.

Triều phục thẳng thớm, triều ngoa ngay ngắn càng làm tôn thêm vẻ cao ráo thon dài của vóc người Dung vương. Quả là rất có thần thái bay bổng của một nam nhân anh tuấn. Nếu sinh ra ở thời hiện đại, chỉ cần xuất hiện một cảnh trong tivi, không biết sẽ làm say đắm biết bao nhiêu nam nữ si tình.

Phượng Minh nhìn Dung vương tiến đến gần mình, trong lòng đột nhiên dâng lên mùi vị chua chát.

Cái gì vận khí chó má? Chẳng những đã gặp Tào Tháo, mà còn gặp được một Tào Tháo tương đương mình tinh siêu cấp.

Dung vương dừng lại trước mặt cậu, vốn định đưa tay ôm cậu vào lòng hôn một cái, chợt nghĩ đến màn kiên quyết liều chết bất tuân tối hôm qua, đành phải chuyển qua thưởng thức mấy thứ bài biện bên cạnh giường, tùy ý hỏi: “Đầu lưỡi có tốt hơn chút nào không? Có còn đau không?”

Phượng Minh không lên tiếng. Lúc này, cậu muốn nói cũng không nói nên lời.

Dung vương quay đầu nhìn Phượng Minh ngậm miệng ngồi im đó. Nhớ lại tối qua, cái miệng đó không ngừng giảng đạo vì muốn đề lại hứng thú của hắn với cái miệng im thin thít bây giờ hoàn toàn không giống nhau, trong lòng chợt nóng.

Dưới ánh mặt trời, càng nhìn càng hiểu được tên giả mạo này tuấn tú hơn thái tử thật sự gấp trăm lần, không nói mấy cái khác, chỉ cần nhìn cặp mắt linh động kia, đã đẹp đến nỗi không ai sánh bằng.

Mang hắn và tên thái tử hèn hạ ban đầu ra so sánh, quả là đã quá khinh thường hắn rồi.

Trong nhất thời, muốn ngồi cả ngày ở Thái tử Điện căng mắt ra nhìn Phượng Minh, xem cậu còn làm thêm chuyện gì khiến người khác giật mình nữa hay không.

Đáng tiếc, những chuyện quan trọng của Tây Lôi quốc đều đang chờ Dung vương xử lý.

“Ta đi nghị sự, người hảo hảo ngồi ở đây, đừng làm loạn thêm nữa.”

Dung vương ngồi đối diện, nhìn Phượng Minh thật lâu, rốt cuộc cũng đứng lên, rõ ràng có chút lưu luyến không muốn rời: “Tối nay ta sẽ quay lại gặp người.”

Cái gì? Lại tới nữa hả?

Vừa nghe câu này, mắt Phượng Minh lập tức trừng to, tức giận nhìn Dung vương chằm chằm.

Lần đầu tiên bức ta khai tên ra, lần thứ hai báo hại lưỡi ta bị thương, lần thứ ba...muốn ta dùng hết tài năng hươu đao chiến đấu để bảo vệ trinh tiết hả?

Nghĩ tới đây, Phượng Minh rung mình một cái.

Dung vương nhìn ra Phượng Minh trong lòng đang suy nghĩ cái gì, a a nở nụ cười. Sau khi đã quyết định chủ ý đối đãi với Phượng Minh khác biệt với thái tử thật sự, những ác cảm ban đầu đặt trên người Phượng Minh nhất thời toàn bộ biến mất hết.

Hắn tâm tình rất tốt, thanh âm tự nhiên cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, an ủi nói: “Đừng sợ, đêm nay ta sẽ không bức bách người.”

Nói xong, hươu Phượng Minh gật đầu nhẹ rồi bỏ đi.

Không nói Phượng Minh, kể cả toàn bộ thị nữ trong phòng, đối với thái độ của Dung vương cũng không thể nào nghĩ tới.

Dung vương hôm nay quả thật cũng rất kỳ quái. Bắt đầu là thái tử là lạ, bây giờ cả Dung vương cũng kỳ quái luôn.

Cho dù hoàn toàn không hoan nghênh sự viếng thăm của Dung vương, Phượng Minh cũng tự biết không có cách nào ngăn cản hắn.

Hoàn toàn không có biện pháp, ai bảo Dung vương là kẻ chính thức cầm quyền tại Tây Lôi?

Khi màn đêm phủ xuống, Dung vương quả nhiên lại đến.

“Vừa mới nghị sự xong, vẫn chưa kịp dùng cơm, ta muốn đến đây dùng cơm cùng người.” Vừa bước vào Thái tử Điện, Dung vương đã xoay người phân phó cho người hầu.

Muốn cùng thẳng cha này dùng cơm?

Nhất thời, Phượng Minh không có khẩu vị, ừ ừ cúi đầu.

Dung vương buồn cười nhìn Phượng Minh không thể che dấu suy nghĩ trong lòng mình, thầm than người này như thế nào lại có thể là thích khách? Hoặc do người này có hình dạng tương tự như thái tử, cho nên mới bị chọn chăng?

“Sao vậy? Không muốn dùng cơm với ta à?” Không biết vì lẽ gì, nhìn Phượng Minh ở ngay trước mặt, Dung vương cảm thấy tâm tình cực kỳ sáng khoái, giống như toàn bộ mệt nhọc vì phải giải quyết quốc sự cả ngày đột nhiên được giải tỏa một cách triệt để nhất.

Mạnh bạo lôi kéo Phượng Minh đến ngồi trước bàn cơm, Dung vương hăng hái nhắm nháp tài năng nấu nướng của ngự trù.

“Đây gọi là món hành băm hầm xương vịt, dùng vịt nuôi đúng hai tháng để làm. Hai ngày đầu cho con vịt vào một cái lồng sạch sẽ, không cho ăn bất cứ thứ gì, chỉ cho vào đó một chén tương. Con vịt đói sẽ ăn hết chén tương, kết quả vị tương thấm vào xương cốt. Sau đó giết đi đem nấu lên, cho hành vào, mùi vị thật sự rất tuyệt.” Biết rõ Phượng Minh bị thương ở lưỡi chỉ có thể ăn cháo, Dung vương lại như vô tình giải thích tường tận cách chế biến món ăn.

Phượng Minh trong bụng chỉ có cháo trắng, mũi lại bị mùi thơm của thịt vịt tra tấn, nhin không được quay đầu qua nhìn, hết lần này tới lần khác đều không ăn được, chỉ có thể cố gắng nuốt nước miếng.

Dung vương nhìn vào mắt, nhận thấy sự thú vị của con người khả ái đang ngồi đối diện mình, đột nhiên cười lên ha hả.

Người hầu trong ngoài điện, nghe thấy vị Dung vương ngày thường luôn nghiêm túc đột nhiên cất tiếng cười to, đều không khỏi kinh ngạc.

Thấy Dung vương cười nhạo mình, Phượng Minh tức giận trừng mắt. Động tác này cho tới bây giờ cậu thường xuyên sử dụng, mỗi ngày luyện tập mười lần, bây giờ trừng hai mắt, xuất ra tất cả oán hận lẫn trách hờn, không ngờ phong tình cũng theo đó mà xuất ra.

7. Q.1 - Chương 7

Chỉ cần một chút phong tình như thế đã khiến cho trái tim Dung vương trúng đòn nghiêm trọng, tiếng cười sang sảng trong phút chốc đình lại. Từ trong ánh mắt đen láy thôn dài, chợt sáng lên sự ngợi khen và tán thưởng.

Mặc dù Phượng Minh thân là nam tử, nhưng bị ánh mắt quyền quý anh tuấn như vậy nhìn chăm chú, khuôn mặt cũng không khỏi đỏ hồng. Nhớ tới việc đã từng nhìn thấy trên người mình khắp nơi lưu đầy dấu vết của ái tình, tim lại càng tăng tốc nhanh hơn nữa.

“Phượng Minh!”

“A!” Vừa nghe thấy tiếng Dung vương, đã phát hiện hắn tiến đến gần sát mình rồi, Phượng Minh cơ hồ sợ đến nỗi muốn nhảy dựng lên. “Ái... Ái...” Cậu vỗ vỗ ngực, hoảng hồn hỏi.

“Người còn nhớ tên của ta không?”

“À?” Thật sự là bất hảo mà, Phượng Minh còn nhớ lần trước vì quên tên hắn, khiến chuyện xui xẻo ập đến ngay sau đó. Phượng Minh cắn môi, mang hết ruột gan ra hét: “Ó... Dung...”

Phượng Minh trộm nhìn sắc mặt Dung vương. Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng bắt ta phải hươu đao tự cứu lấy mình.

Quả nhiên, hắn hoàn toàn không nhớ tên của ta. Ánh mắt thôn dài của Dung vương nhú lại.

“Lập lại lần nữa, tên ta là Dung Điềm.” Hắn lạnh lùng nói: “Nếu người còn quên nữa, ta sẽ xử tội người.”

Dung Điềm, Dung Điềm, không thể quên lần nữa, nếu không thằng cha này sẽ lại làm điều xằng bậy.

Phượng Minh lập tức mang hai chữ này niệm niệm mấy lần yên lặng ghi vào lòng.

Cử động của cậu lại càng khiến cho Dung vương cao hứng. Trên gương mặt lạnh băng chợt xuất hiện một nụ cười ấm áp, tựa như từ băng giá lại nở rộ một đóa mẫu đơn hoa.

Phượng Minh nhìn Dung vương tươi cười không biết chán, không dám chớp mắt lấy một cái. Cười như vậy chẳng phải tốt hơn không? Nếu tên mặt trắng này mà ở thời hiện đại, chắc là đã kiếm được khối tiền rồi.

“Phượng Minh, chúng ta nói chuyện.” Dung vương đã ngồi bên cạnh Phượng Minh, đôi mắt nhìn Phượng Minh chăm chú.

Muốn đối đãi với tên tiểu thích khách này như thế nào đây?

Hắn rõ ràng là một thích khách, đáng lẽ phải quăng hắn vào trong đại lao dùng cực hình khảo vấn. Nhưng nhìn bộ dáng này của hắn, thuần chân khả ái, trong đầu lại nghĩ nếu hủy đi thì thật là đáng tiếc quá? Bất quá hắn lại hấp dẫn người ta như thế, chẳng phải đó là cách bọn thích khách hạng nhất thường hay sử dụng sao? Hoặc giả hắn phải là một kẻ cực kỳ cao thâm không đo lường được? Xem ra, chỉ còn cách

tìm ra biện pháp để khai thác địch tình, sau đó thuyết phục hắn trở thành người của ta, giữ lại bên cạnh ta là tốt nhất.

“Ói... Ái...” Phương Minh mở miệng, giọng nói không rõ ràng. Đầu lưỡi cậu bị thương, phát ra thanh âm nghe rất buồn cười, giống như đứa trẻ con đang bập bẹ học nói.

Có nên đuổi thằng cha này đi chỗ khác không ta? Phương Minh trong lòng cũng có chủ ý này.

Thái tử điện chán quá, thằng cha này dù sao cũng mang đến một chút cảm giác mới mẻ hơn. Nhưng hắn cũng đồng thời mang đến kích thích rất lớn, ta không biết bản thân mình có thể chống đỡ được hay không?

Nếu vậy nên chọn buồn chán hay là chọn kích thích? Thôi, hắn lợi hại như vậy, ta muốn đuổi cũng đuổi không đi, chỉ còn cách giáp mặt hắn.

Cả hai đã hạ quyết tâm, ánh mắt giao nhau, cười lạnh một tiếng.

Phương Minh hiểu được Dung vương cười cao thâm khó lường, phảng phất bất an hảo tâm, muốn đề cao cảnh giác.

Dung vương nghĩ tiểu thích khách này quả nhiên thú vị, cả cách tươi cười cũng đặc biệt rất cuốn hút.

“Phương Minh, ngươi sinh ra ở đâu?”

“À...” Phương Minh sợ Dung vương nên nghe không rõ ràng lắm, dùng chân chìa chìa xuống nền nhà.

“Đến bây giờ ngươi vẫn không thừa nhận mình là thích khách?”

“Ta... kỳ thật... Bỏ... a từ...” Đầu lưỡi lú lại, hoàn toàn không nghe được cậu đang nói cái gì.

Dung vương nhìn Phương Minh hoa chân múa tay giải thích, cười khổ gật đầu: “Được rồi, được rồi, ta hiểu, ngươi nói ngươi chính là thái tử, không phải giả mạo, có đúng không?”

Phương Minh gật đầu.

“Ngươi nói ngươi té xuống nước, quên sạch tất cả mọi chuyện, cho nên mới đặt tên mới ỉn, gọi là Phương Minh, có đúng hay không?”

Phương Minh lại gật gật đầu, giơ lên ngón cái trước mặt Dung Vương.

Mặc dù không biết ngón cái có nghĩa là gì, bất quá Dung vương biết Phương Minh đang khen mình.

“Nhưng ta từ đầu chí cuối hoàn toàn không tin vào chuyện ma quỷ của ngươi. Ta quyết định ngươi là một tên gian tế! Tại Tây Lôi, gian tế sẽ bị thiêu chết.” Ngược lại với lời nói mới hiền lành vừa nãy, sắc mặt Dung vương đột ngột thay đổi.

Cái gì?

Con mắt Phương Minh nhất thời mở lớn, nhìn Dung vương không chớp mắt.

Dung vương một lời vừa nói, lại a a nở nụ cười: “Không phải sợ, ngươi trả lời ta mấy vấn đề sau, chỉ cần gật hay lắc đầu, ta tự nhiên sẽ phủ nhận ngươi là gian tế.”

Mắt Phương Minh lúc này mới phản ứng, chớp mắt hai cái.

“Ngươi có biết kiếm thuật không?” Phương Minh lắc đầu. Dung vương lạnh lùng nói: “Thái tử từ nhỏ đã được cao thủ trong cung truyền thụ kiếm thuật, bản thân ngươi nếu là thái tử, như thế nào lại không biết kiếm thuật?”

“Ồ... A...không.....ô.....” Đầu có được, ngươi lại dám làm bầy lừa ta đi vào à! Phương Minh vẻ mặt phẫn nộ, lại bắt đầu chỉ trời về đất.

“À, ý ngươi muốn nói, ngươi đã quên hết chuyện trước kia, cả kiếm thuật cũng quên luôn.”

Phương Minh lập tức liên tục gật đầu.

“Vậy ngươi còn nhớ kỹ, bản thân mình có người thâm ái hay không?”

Phượng Minh gãi gãi đầu, gật đầu, lại cuống quít lắc đầu.

“Là có hay không có?” Phượng Minh do dự một chút, đột nhiên con mắt sáng ngời, gật gật đầu.

“Có? Ta hỏi ngươi, người ngươi thâm ái là ai?”

“A Vương Ô Đấy đấy”

Dung vương nhìn chăm chăm cậu, bỗng chốc nở nụ cười: “Ngươi cũng không phải tên ngốc, rất mưu mô. Không sai, người trong thiên hạ đều yêu phụ mẫu.”

Coi như qua được một cửa, Phượng Minh đắc ý dương dương hừ hai tiếng.

“Bất quá...” Dung vương đang nói, đột nhiên trong mắt ánh lên sự xảo trá: “Phụ vương mẫu hậu của ngươi tên là gì?”

Phượng Minh nhất thời choáng váng.

Cậu cả tên thái tử cũng không biết, làm cách nào biết được tên của phụ mẫu thái tử là gì. Chúng thị nữ trong thái tử điện cho dù có nhắc tới bọn họ, cũng tuyệt đối không dám trực tiếp nói ra kỳ danh.

Dung vương sớm biết Phượng Minh đáp không ra, hẳn bất quá cũng không có ác ý muốn nhìn cậu ta lúng túng, mở miệng nói: “Ta biết, ta biết, ngươi té xuống sông, tất cả cũng quên hết rồi, đúng hay không?”

Phượng Minh cuống quít gật đầu.

Một phen hỏi một mớ câu, Phượng Minh rối tinh rối mù. Nếu không trả lời tùy tiện thì lại giả ngây giả dại.

Dung vương cũng không để ý tới, âm thầm sửa sang lại đáp án, cho ra hai kết luận: đệ nhất, Phượng Minh tuyệt đối không phải bản thân thái tử; đệ nhị: cậu cũng không phải là gian tế của địch quốc, bởi vì nếu là gian tế, tất nhiên sẽ không chuẩn bị kiến thức cơ bản về quốc gia địch thủ một cách nghèo nàn như thế này.

Tên quái tiểu tử này tới cùng từ đâu mà đến?

Hai người một hỏi một đáp, cũng đã đến khuya rồi.

Phượng Minh ranh mãnh hoạt bát, bộ dáng tuấn tú, Dung vương càng xem càng yêu, tâm không khỏi nổi lên ý muốn kề cận. Cười nói: “Nếu ngươi đã quên tất cả lễ tiết của Tây Lôi, ta thân là nhiếp chính vương, cần phải có nhiệm vụ giáo dục ngươi. Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ dạy cho ngươi tất cả lễ nghi cung đình và những thứ khác mà ngươi đã quên.”

Dạy? Lễ nghi? Còn có những thứ khác?

Nhất thời, hình ảnh Dung vương cổ chấp, nghiêm túc hiện ra trong đầu Phượng Minh. Gương mặt anh tuấn nhẵn nhụi nhí nhảnh, khiến cho khuôn mặt mỹ nam tử của cậu lập tức biến thành mặt tiểu hài tử.

“Không muốn quản giáo, nghĩa là muốn bị trừng phạt, ngươi phải nhớ kỹ điều đó.”

Quả nhiên là như thế. Phượng Minh cúi đầu, cầu nhàu, chỉ biết làm tên thái tử này quả thật xui xẻo.

“Đêm nay ta sẽ dạy ngươi lễ nghi thứ nhất, là lễ nghi cáo biệt vào buổi tối. Thái tử và trọng thần triều đình buổi tối cáo biệt, vì muốn tỏ vẻ với thần tử sự tín nhiệm và nể trọng, phải hôn môi.”

Ngươi có lắm không vậy? Ngươi muốn chiếm tiện nghi của ta?

Con mắt lập tức mở trừng, lườm đến mặt Dung vương.

Dung vương thấy Phượng Minh phùng mang trợn má, cố gắng nhịn cười trong bụng, nghiêm túc nói: “Thân là thái tử ngươi phải coi trọng mọi thứ, nếu ngươi cả lễ nghi cũng không tiếp thu được, vậy chứng minh ngươi không phải thái tử thật sự, mà chính là gian tế.”

Mà gian tế là bị thiêu chết. Phượng Minh trong bụng giúp thêm Dung vương một câu.

Nói tới cùng, tên ngông cuồng tự đại này ỷ vào cường quyền, uy hiếp ta để có được một cái hôn vào mỗi tối.

Có muốn hay không tạm thời khuất phục một lần?

Nghĩ còn chưa nghĩ xong, Dung vương đã tiến lại gần. Hơi thở ấm áp phả lên trên mặt, khiến Phượng Minh cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Đầu lưỡi đảo qua trên đôi môi mẫn cảm của Phượng Minh, tỉ mỉ trêu chọc, tuy không có lần bá đạo thứ hai, hơn nữa vì bận tâm vết thương của Phượng Minh, cho nên không có cho đầu lưỡi vào trong khoang miệng.

Mùi vị đặc biệt của nam nhân bao kính, Phượng Minh nhất thời bị nụ hôn làm cho choáng váng. So với một sư phụ dạy lễ nghi, Dung vương lại càng thích hợp làm sư phụ dạy hôn môi hơn.

Cuối cùng, cuộc gặp mặt Dung vương vào buổi tối đã được kết thúc tốt đẹp bằng một nụ hôn được không chế đến phi thường

8. Q.1 - Chương 8

Kể từ đó, Dung vương trở thành thường khách của thái tử điện.

Nếu so với việc trước đây mỗi đêm đều đến làm nhục thái tử, thì bây giờ, dưới ánh mặt trời rực rỡ nhìn Phượng Minh một cách tinh quái vẫn cảm thấy thú vị hơn nhiều.

Tùy tiện dạy lễ nghi cung đình, trộn lẫn vào đó rất nhiều động tác phục vụ cho tâm ý riêng tư của mình, mà tất nhiên những động tác này làm gì có trong lễ quân thần. Hơn nữa, hôn môi lại rất nhiều.

“Gặp mặt phải hôn, rời đi phải hôn, trước khi nói chuyện phải hôn, cùng nhau ăn cơm phải hôn, trước khi ngủ phải hôn...” Phượng Minh cau mày, xòe ngón tay ra đếm.

Đầu lưỡi cậu đã dần dần bình phục, miệng mồm cũng linh hoạt hơn, nơi nào cũng cùng Dung vương đấu khẩu. Cậu cũng biết việc đồng hôn một cái, tây hôn một cái toàn là do Dung vương chỉ bày, bắt quá chỉ vì muốn tránh chọc giận Dung vương, do trước đó đã vô tình tạo nên sự kiện “xuất huyết”, bây giờ không thể làm gì khác hơn là nhượng Dung vương chiếm một chút tiện nghi. Dù sao cả hai cũng là nam nhân, cho nên cũng không thể nói là ai chịu thiệt.

Dung vương đương nhiên sẽ không thỏa mãn nếu chỉ có những nụ hôn đơn giản, nhưng nhớ tới Phượng Minh cương liệt, lần trước chút nữa đã mất mạng, trong lòng không khỏi kiêng dè.

Hai người đều giữ im những ý nghĩ riêng, không ngờ bọn họ thực ra lại rất hòa hợp.

“Nếu bữa nào cũng phải hôn như vậy, sợ cái miệng sẽ sưng vù lên quá, ai...” Phượng Minh hung hăng trừng mắt liếc Dung vương bên cạnh, bắt đầu làm bộ làm tịch thờ dài.

Dung vương đang ở bên bàn viết chữ, nghe Phượng Minh thở dài xong, buông bút nói: “Đừng làm bộ đáng ghét nữa, người bỏ qua mấy ngày không viết rồi, hôm nay nhất định phải viết.” Bất kể như thế nào, Dung vương chỉ muốn Phượng Minh sống với thân phận thái tử, nếu vậy chí ít cũng phải bắt buộc được chữ viết của thái tử thật sự.

Nhưng mấy ngày nay, Phượng Minh tuyệt nhiên không chịu cầm bút.

Dung vương chấm bút lông vào mực đưa đến trước mặt Phượng Minh.

Cậu cổ quái nhìn cây bút lông, ngẩng đầu hướng Dung vương, nghiêm túc nói: “Như vậy đi, ta kể cho người một câu chuyện cổ thú vị, tên là Alibaba và...”

Trước sau cũng không để ý lời nói của cậu ta, Dung vương mạnh bạo nhét bút vào tay Phượng Minh, cho cậu một ánh mắt cảnh cáo.

Phượng Minh nhìn cây bút lông trong tay, tiếp tục chăm chú thương lượng: “Như vậy đi, người viết cho ta xem, người viết một chữ ta hôn người một cái.” Cái này cũng coi như hi sinh dữ lắm rồi đấy.

Dung vương đối với đãi ngộ khác hẳn bình thường này hoàn toàn không cho là đúng, sắc mặt xấu đi vài phần.

Phượng Minh trừng mắt nhìn Dung vương, lâu thật lâu, rốt cục cắn răng nói: “Được! Ta làm!” cậu dừng một chút rồi nói tiếp: “Bất quá người xem xong cũng đừng có xấu hổ!”

Cậu hùng hồn tiến đến trước bàn, soạt soạt soạt, bắt đầu múa bút thành văn, sạch sẽ gọn gàng, hành văn lưu loát, sau đó ném bút xuống, ý bảo Dung vương lại đây xem xét.

Dung vương cảm thấy hần đột nhiên phát uy, cũng nghĩ quá sức kỳ quái, lúc này mới tiến đến.

Phượng Minh đã viết gì đó, đập ngay vào mắt, nhất thời làm hần khiếp sợ đứng luôn tại chỗ.

“Như thế nào? Có đúng là làm người xấu hổ rồi hay không?” Phượng Minh hơi đắc ý hỏi.

“Tại sao?”

“Người thân là Tây Lôi nhiếp chính vương, Tây Lôi thái tử viết chữ so với chó viết còn không bằng nữa, người chẳng lẽ một chút cũng không hổ thẹn!” Phượng Minh thốt nhiên rống to, sau đó ngừng lại, lạnh lùng nói: “Dù sao ta bị mất đi ký ức, hết thấy đều không quan hệ đến ta. Được rồi, sau này không nên ép ta cầm bút lông, ta chỉ biết dùng bút bi thôi.” Cậu đặt mông ngồi xuống ghế, tay cầm lấy chung trà nâng lên.

Dung vương rốt cục tiến đến, một tay tóm lấy Phượng Minh:

“Tên tiểu tử này không biết sống chết là gì, cả ta cũng dám trêu chọc à?”

“Buông tay! Ta thở không được rồi!”

“Ta muốn giáo huấn ngươi.”

“Ngươi...ô ô...”

Thân thể dây dưa, sau đó biến thành môi hôn dây dưa, cuồng dã kịch liệt thật lâu, lại biến thành hồ đào mỹ tửu ngọt ngào thấm vào cổ họng.

Đầu môi rời ra. Trong ngực hai người đều có chút phập phồng.

Phượng Minh đỏ mặt quay đi. Hồn trưởng, nếu còn làm như vậy, ta từ đại soái lại trở thành một tên đồng tính luyến ái, nếu biến thành đồng tính luyến rồi, tám phần ta phải trở thành kẻ tiếp nhận, còn làm ăn gì được nữa chứ. Nếu cứ tiến theo tình hình này mà nói, bất quá ta tiên hạ thủ vi cường, “thượng” Dung vương. Nghĩ xong, mím môi cười.

Mặt hần lại đỏ, a a, tiểu tử này rất dễ đỏ mặt, hần sẽ ngoan ngoãn tại ta thân hạ cầu hoan. Nghĩ tới đây, Dung vương không nhịn được, trộm cười.

Bốn mắt giao nhau, cả hai đều thấy trên mặt đối phương nở ra một nụ cười quái dị.

Phượng Minh cười với ta, càng ngày càng xinh đẹp, có lẽ đã dần dần sinh ra tình ý đối với ta rồi.

Tên hồn đản Dung vương này lại cười âm hiểm, ta nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần không để hần “thượng”.

Ngày qua ngày, cũng không thể nói là không tốt. Mỗi người đều mang theo kỳ vọng ngọt ngào của mình đợi chờ thắng lợi. Dung vương cũng không dám bảo Phượng Minh hiển thị thư pháp vô cùng thâm thúy của cậu ra nữa, Phượng Minh cũng không tìm được cơ hội thực hiện kế hoạch của mình là “thượng” Dung vương.

“Thái tử điện hạ, đây là hoa quả mới được cống nạp, Dung vương vừa bảo người mang đến.”

Mỹ nhân được nuôi dưỡng tại thâm cung, hần phải có bộ dáng này à?

Nhàm chán, nhàm chán, nhàm chán... sau đó chỉ chờ tuổi già ập đến thôi.

“Thu Lam, ta muốn ra ngoài một chút.”

Thu Lam khó khăn quay đầu nhìn thị vệ đứng trước cửa thái tử điện: “Nhưng nếu không có lệnh của Dung vương, thái tử không thể ra khỏi thái tử điện.”

“Hừ!” Phượng Minh trừng mắt liếc Thu Lam một cái.

Cậu làm sao biết rằng, động tác đó của cậu, tác dụng duy nhất chính là khiến tiểu thị nữ này mặt đỏ tim đập, chứ chẳng hù dọa được ai cả.

“A! Chán chết đi!” Phượng Minh đột nhiên hét lớn lên, dọa mọi người giật mình nhảy dựng lên, thị vệ tại cửa điện khẩn trương rút đao ra nhìn dáo dạt chung quanh.

“Lại là hét gì đó? Cả người ngoài vương cung cũng nghe thấy được.” Tiếng nói của Dung vương đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Phượng Minh lập tức xoay người, chĩa vào mũi Dung vương nói: “Ta nói cho ngươi hay, ngươi còn như vậy làm ta buồn, ta sẽ chết đó! Nhất định sẽ chết! Như vậy, ngươi muốn hôn trái hôn phải, thì đi tìm người khác mà hôn, biết không hả?”

Dung vương khẽ cười, bộ dạng cứng rắn như mũi đao lập tức nhu hòa: “Thì ra do buồn chán ngươi mới hư hỏng như vậy, được rồi, ta mang ngươi ra ngoài cưỡi ngựa, có chịu hay không?”

“Cưỡi ngựa?” Phượng Minh con mắt sáng ngời, lập tức cảnh giác: “Có điều kiện gì không?”

“Ngươi có cái gì có thể trao đổi?”

“Như vậy đi, ta kể cho ngươi một câu chuyện cổ, nàng tiên cá...” Câu chuyện cổ của Phượng Minh, bị cái hôn của Dung vương nghẽn lại ở cổ họng.

“Biết không? Mỗi lần hôn, ngươi đều mở mắt rất to, khoảng cách rất gần nhìn mặt ta.” Dung vương hút hết vào sự ngọt ngào của Phượng Minh, nhẹ nhàng nói trong hơi thở.

Phải xem xem hỏa dục của hần có công thăng tới đâu chưa, để ta còn chuẩn bị đối phó. Con mắt Phượng Minh lại trừng to ra.

“Được rồi, ta đưa ngươi đi cưỡi ngựa.” Dung vương buông Phượng Minh ra, khiến cậu sung sướng hít thở. “Điều kiện là... nhượng tiểu thần giúp thái tử thay đổi y phục cỡi ngựa.” Hần tại bên tai Phượng Minh, dùng thanh âm nhíp nhàng như tiếng hát thì thầm.

“Sắc lang!” Phượng Minh thấp giọng trả lại một câu: “Giao dịch đạt thành.”

Bên trong phòng, Dung vương đuổi mọi người ra ngoài, tự mình cởi quần áo trên người Phượng Minh ra.

Thân hình thon thả, hiện ra trước mặt Dung vương.

Hần cho tới bây giờ vẫn không phát hiện, thân hình trước mắt lại có thể khiến cho ngực hần căng ra, miệng lưỡi cạn khô.

“Này, không được nhìn!” Phượng Minh bị ánh mắt hần làm cho kinh hãi đến phát run, chỉ sợ hành động của hần ngay lập tức thăng cấp.

Nếu luận về khí lực, đương nhiên Phượng Minh thua là cái chắc.

Dung vương sắc mặt quái dị đấu tranh hồi lâu, rồi đung đung chạm chạm, giúp Phượng Minh thay đổi y phục cưỡi ngựa.

“Không được sờ soạng.”

“Phượng Minh, làn da ngươi thật đẹp, bóng loáng như tơ.”

“Đương nhiên, hừ... nhưng ngươi cũng không được sờ soạng.”

Thái tử điện hạ và Dung vương đi vào thay y phục, cơ hồ cả nửa canh giờ, khi đi ra, thái tử điện hạ mặt đỏ tạt mang tai.

Tin tức mới nhất về thái tử điện hạ, đã được truyền ra khắp cả vương cung như thế đó.

9. Q.1 - Chương 9

Phượng Minh vốn đã mơ mộng rằng hai người sẽ cưới ngựa phóng như bay trên bình nguyên rộng lớn.

Sự thật, chỉ là đến một bãi cỏ được hành lang gỗ bao quanh, nghĩa là hoàn toàn chưa ra khỏi vương cung, điều này khiến cậu càng thêm nhụt chí.

Tiếp theo, người hầu dẫn tới một con vật, nếu nói là ngựa, không bằng gọi nó là con la.

Cưỡi ngựa rong ruổi cuồng dã lãng mạn, lại biến thành cưỡi một con tứ bất tượng [quái thú], nên không thể trách đôi mắt Phượng Minh mang theo rất nhiều oán hận “bắn” vào Dung vương.

Dung vương không thèm để ý, giải thích: “Ta nghĩ người cũng không còn nhớ rõ cách cưỡi ngựa trước giờ, nên trước hết phải học cưỡi trên một con ngựa nhỏ, sau đó thành thạo mới cưỡi ngựa to, như thế mới an toàn.”

Phượng Minh âm ức nói: “Người là tên lừa gạt.”

Người hầu chung quanh đều ngậm miệng nín cười.

Vì tôn nghiêm, Phượng Minh chết sống gì cũng không chịu cưỡi lên cái “con la” kia.

Dung vương bắt đắc dĩ, thở dài ra lệnh: “Người đâu, mang Bạch Vân của ta đến đây.”

Chỉ chốc lát, nghe một tiếng ngựa hí lên, hùng hồn vang đến tận mây xanh. Người hầu dắt đến một con ngựa lớn toàn thân lông trắng như tuyết.

Con ngựa này sắc lông bóng loáng, thuần tuấn chi cực, chỉ cần nhìn đã biết là danh mã. Đôi mắt Phượng Minh lập tức sáng lên.

Dung vương thấy cậu cao hứng, cũng nở nụ cười, xoay người lên ngựa, đỡ Phượng Minh lên cùng cưỡi.

“Đây là ngựa yêu của ta, gọi là Bạch Vân.” Dung vương thúc chân vào bụng ngựa, Bạch Vân hí lên, bốn vó sinh phong.

Phượng Minh cao giọng thét lên, cậu lần đầu cưỡi ngựa, so với ngồi trên tàu lượn siêu tốc hưng phấn hơn rất nhiều.

Bạch Vân chạy rất nhanh, chỉ mất chút thời gian, đã phi vòng quanh bãi cỏ ba lần. Dung vương ghì cương, ngừng lại.

“Tiếp tục đi! Tiếp tục đi!” Phượng Minh do vui mừng, nhảy cẫng lên.

“Ta phải đi nghị sự, không thể chơi cùng người.”

“Vừa kịp lúc, người đi đi, ta cưỡi Bạch Vân một mình.”

“Không được.” Dung vương xuống ngựa, lôi Phượng Minh đang thà chết không buông dây cương xuống theo: “Bạch Vân không phục người khác, sẽ làm người bị thương. Người cưỡi con ngựa kia được rồi.” Hắn chỉ chỉ “con la” đang cúi đầu gặm cỏ.

Phượng Minh trừng mắt nhìn con ngựa nhỏ xíu, lập tức phản đối: “Không! Ta muốn cưỡi ngựa-thật-sự, ta muốn cưỡi Bạch Vân!”

Kết quả sau khi cãi nhau, cả ngựa con cũng không được cưỡi. Dung vương sợ để cậu một mình thì sẽ gặp chuyện không may, dứt khoát xách cậu theo đến nghe nghị sự.

Khi tiến vào nghị sự thánh, các vị tướng lĩnh triều đình đều mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào Phượng Minh.

Đây là vị thái tử điện hạ bị giấu trong thâm cung, tại sao Dung vương lại mang đến nơi nghị sự? Bọn họ cũng đã nghe qua đủ loại lời đồn kỳ quái, nếu không có lửa làm sao có khói. Quan hệ của Dung vương và thái tử điện hạ, vốn đã thấy đủ loại sai trái rồi. Sau một lúc kinh ngạc, mọi người đều hướng Phượng Minh hành lễ.

“Thái tử điện hạ an khang.”

“Điện hạ.”

“ ... ”

Phượng Minh nhìn tất cả những tướng lĩnh ở đây đối với mình không có một chút kính trọng, biết hình tượng thái tử điện hạ trong mắt bọn họ thực sự không có chút phân lượng nào, không khỏi mắng thầm tên tiền thái tử vô năng, liên lụy đến cả hậu nhân của hắn.

Nhìn gương mặt Dung vương nghiêm trang, trong tâm muốn đùa một chút, nhỏ giọng hỏi: “Dung vương, ta có cần dùng lễ nghi cung đình đáp lại bọn họ không?”

Dung vương nhìn cậu nghiêm khắc, thấp giọng trả lời: “Lễ nghi này chỉ dùng đối với một mình Tây Lôi nhiếp chính vương.” Ngẫm lại cũng chưa thấy an toàn, liền cảnh cáo: “Phượng Minh, không được tùy tiện hôn thần tử, có biết không hả?”

Mọi người ngồi xuống, Dung vương đưa Phượng Minh an bài vị trí chính giữa, vốn chính là vị trí của thái tử chi tôn.

Ngay ở giữa phòng, có một mô hình khá chi tiết các quốc gia được tạo ra bằng bùn đất. Cờ xí lớn nhỏ, gần đây trên đó, lại còn có những đường cong vẽ lên trên. Địa hình Tây Lôi, tại vùng biên giới, đất đai rất nhiều, đồi núi cũng rất nhiều.

Phượng Minh nhìn kỹ, nhớ lại Dung vương có nói qua, đây là thời đại các nước phân tranh, so với Xuân Thu chiến quốc còn loạn hơn nữa, Tây Lôi cùng với mười một quốc gia khác không ngừng tranh đấu.

“Biên giới tiếp giáp Đồng quốc hiện tại đang có tranh chấp, có nhiều cường đạo xuất hiện tại khu vực này, giết dân ta cướp đoạt tài vật.”

Một lão tướng tóc bạc phơ phơ trọng trọng hừ lên một tiếng: “Ta xem ra, căn bản chính là Đồng quốc có ý muốn tranh chấp, nếu không, tại sao một khi phái binh tiêu diệt, cường đạo lại bỏ chạy vào biên cảnh của Đồng quốc?”

Dung vương trầm giọng nói: “Sở tướng quân đừng nóng, Đồng vương không có hảo tâm, chúng ta đều biết. Nhưng vụ việc cấp thiết trước mắt, chính là phải nghĩ đối sách như thế nào để đối phó sứ giả của Ly quốc.”

Phượng Minh nghe xong một cái đầu biến thành hai cái, lặng lẽ giật tay áo Dung vương, hỏi: “Ly quốc là chỗ nào?” Nghị sự thính không lớn, mọi người đều đang căng lỗ tai ra nghe, cho nên Phượng Minh nói chữ nào cũng lọt. Mặc dù biết thái tử vô năng, cũng không nghĩ đến việc ngay cả tên các quốc gia khác cũng không biết. Ánh mắt khinh bỉ lập tức xuất hiện tập trung trên mặt của Phượng Minh.

Dung vương nói nhỏ: “Ly quốc chính là nơi này”. Hắn đứng lên, dùng ngón tay chỉ vào một khối đất rất lớn hơi lệch về phía Nam, ôn tồn nói: “Văn thư sử của nước ta bị ám sát tại cảnh nội Ly quốc, cho nên Tây Lôi đang định khai chiến với Ly quốc.”

“Hừ! Rõ ràng có ý định khiêu khích chúng ta! Đồng Kiếm Mẫn nhất quyết không buông tha Ly vương.” Một vị tướng trung niên nắm chặt lấy bảo kiếm, nộ khí xung thiên gầm lên.

Phượng Minh nghe hắn tự xưng họ Đồng, không khỏi nghĩ thầm: Tên này tám phần là thân thích của Đồng thiếu gia. Cậu lần trước khiến Đồng thiếu gia phải nhục mặt bỏ chạy, cứ tưởng hắn đang trông chờ cậu không phòng bị thì quay lại trả thù, lại không biết hắn đã bị Dung vương cảnh cáo nên không dám đến quấy rầy cậu nữa.

Dung vương trầm ngâm chỉ chốc lát, lắc đầu nói: “Ly vương tuổi còn trẻ đã đăng cơ, hiện nuôi chí lớn muốn thôn tính thiên hạ, người này cần phải nhanh chóng diệt trừ. Thế nhưng Đồng quốc ở bên cạnh chăm chăm như hổ đói, nếu tùy tiện xuất binh, sẽ khiến Đồng quốc nhân cơ hội tập kích.”

“Văn thư sử là quan rất lớn à? Theo ý các người, vậy nói Tây Lôi bây giờ nhất định chính thức khai chiến với quốc gia khác? Ai da, ta không hiểu nổi tại sao các người lại ham muốn chiến tranh đến vậy? Mọi người cùng nhau sống an lành, vui vẻ chẳng phải rất tốt hay sao? Dù sao bây giờ địa cầu vẫn còn thiếu người mà.” Phượng Minh đột nhiên chỗ mỗ vào, nói một chập liên thanh.

Cậu vừa mở miệng, đã thu hút tất cả ánh mắt của mọi người. Trong thâm tâm, ai cũng nghĩ cậu muốn gây cản trở, nhưng vì nhớ đến thân phận cậu, họ chỉ có thể âm thầm trừng mắt nhìn.

Chỉ có Dung vương coi như muốn bao che, trả lời câu hỏi của cậu: “Cho dù biên cảnh bị xâm lăng, hay là văn thư sử bị ám sát, đối với quốc gia mà nói đây đều là chuyện đặc biệt quan trọng. Nếu Tây Lôi không phản ứng, quốc uy sẽ mất, năng nhân dị sĩ sẽ đầu sang nước khác.”

Phượng Minh gật đầu. Thì ra thời đại này cũng rất trọng thị nhân tài. Hơn nữa, cũng tương tự như thời chiến quốc, nhân tài có thể bỏ đi bất cứ lúc nào.

“Dung vương, đại sự ở biên cảnh, trước tiên nên đi gặp Đồng quốc tuyên chiến, biểu dương quốc uy của ta.”

“Biên cảnh bất quá chỉ có tiểu dân, bị ám sát lại đường đường là văn thư sử của ta, giờ phút này phải hướng Ly quốc đòi công đạo mới đúng.”

“Nếu đồng thời hướng Tây Lôi khiêu khích, không bằng đồng thời hướng hai nước tuyên chiến.”

“Đồng tướng quân, nếu đồng thời hướng hai nước tuyên chiến, chỉ sợ quốc lực của Tây Lôi không đủ.”

Mọi người thương nghị nửa ngày, cũng tìm không ra đáp án. Dung vương vì thế sự liên quan đến vận mệnh quốc gia, không thể tùy tiện đưa ra quyết định.

Nói đi nói lại, rốt cuộc chỉ là muốn làm rõ giữa chuyện biên cảnh bị quấy nhiễu và văn thư sử bị giết, chuyện nào nghiêm trọng hơn mà thôi.

Phượng Minh nghe bọn họ lăm nhăm cả một buổi sáng, càng nghe càng không chịu được, thầm nghĩ tướng quân cổ đại sao lại lè mề như vậy, thanh thanh cất lên tiếng nói: “Ta có thể ra ngoài đi dạo không?”

Cậu không dám nói lớn yêu cầu, nên ai cũng không đưa được yêu cầu của Phượng Minh vào lỗ tai, kể cả Dung vương cũng không ngoại lệ đắm chìm vào chính sự.

Ngồi quá lâu, muốn đứng lên đi dạo một chút. Phượng Minh thấy không ai để ý đến, dứt khoát đứng lên, định lén đi ra ngoài. Vừa cử động, lại bị Dung vương nhìn thấy, một tay giữ lại: “Thái tử điện hạ muốn đi đâu?” nhỏ giọng nói: “Chúng ta đang thương nghị đại sự, người hãy ngoan ngoãn ngồi đây, đừng khiến ta thêm loạn.”

Phượng Minh kiềm nén đã lâu, nhìn Dung vương uy nghiêm mang trên vai gánh nặng thiên hạ, hơn nữa mọi người đều quay lại nhìn cậu, vờ vĩnh làm bộ dạng cung kính thái tử, trong lòng không khỏi bốc hỏa. Nhất thời nhớ lại sáng sớm bị bắt cười con la, rốt cuộc mang tất cả tức giận đều trộn lại trong lòng. Càng giận khiến mặt càng đỏ, bất thành linh hét to lên: “Các người thương nghị quốc sự, giam ta ở đây làm gì? Ta bất quá chỉ là con rối, các người trong lòng hiểu được điều đó. Hừ, ta chỉ là không rõ, các người một đám tướng quân, thương lượng việc nhỏ cũng làm ồn ào cả nửa ngày, tới cùng chẳng đạt được cái gì hiệu suất công tác? Nếu ta là ông chủ, đã đuổi cổ tất cả các người rồi. Mắt không thấy, tâm khỏi phiền.”

“Chuyện nhỏ?” Sở lão tướng quân kinh ngạc nói: “Thái tử điện hạ xem chuyện khai chiến với hai nước là chuyện nhỏ?”

“Phải!” Phượng Minh hung hăng trừng mắt lườm ông ta, hét tiếp: “Khai chiến thì khai chiến, cần gì phải xem biên cảnh trọng yếu hay là văn thư sử trọng yếu? Các người chẳng lẽ không có chính sách ngoại giao sao? Hừ, nhân gia chiến quốc so với các người còn inh hơn, còn biết Viễn-Giao-Cận-Công [ở xa thì giao tiếp, ở gần thì tiến đánh]. Đần độn!”

Nhất thời, cả nghị sự thính nghe Phượng Minh rít gào đột ngột an tĩnh không tiếng động. Mọi người đều tập trung nhìn vị thái tử điện hạ bỗng nhiên lại nổi giận này.

Còn chưa kịp phản ứng, vạt áo trước của Phượng Minh đã bị Dung vương giữ chặt trong tay, lực đạo rất mạnh, cờ hồ muốn xé ban cậu ra.

Dung vương gương mặt lãnh tuấn tiến đến gần, nguy hiểm hỏi: “Người vừa mới nói cái gì?”

Mấy ngày không tiếp xúc qua sự tức giận của Dung vương, Phượng Minh ngây người một chút.

“Ta nói... Ta nói...” Đầu lưỡi đột nhiên lú lại, Phượng Minh thăm mắng chính mình nhiều chuyện, nuốt khan rồi mới dám nói tiếp: “Ta nói các người là lũ đần độn.”

“Trước đó.”

“Trước đó hả? Ta nói, nhân gia chiến quốc so với các người còn inh hơn, đần độn.”

“Không phải!” Lòng mày Dung vương nhíu hằn, gầm nhẹ nói: “Sau đó kìa!”

Phượng Minh cuối cùng cũng hiểu được: “À! Người hỏi chính là ‘viễn giao cận công’? Trời ạ, ta như thể nào lại không nghĩ tới!” Cậu lấy tay đánh vào đầu mình, lại bắt đầu hoa chân múa tay: “Ta biết rồi, các người bây giờ cùng nước khác phân tranh, nhưng lại chưa chính thức hình thành chiến tranh lý luận. Được rồi được rồi, các người căn bản so với thời chiến quốc còn lạc hậu hơn nhiều, ha ha, ta lại tưởng các người đã phát triển đến giai đoạn Đường triều rồi chứ. Bất quá, thức ăn các người làm, trình độ thực sự không tệ, còn ngon hơn cả thời hiện đại.”

Dung vương không chặn đứng lần đầu tiên dương dương tự đắc của Phượng Minh, hảo tâm chờ cậu nói xong một vòng, kiềm chế kích động trong lòng, chậm rãi hỏi: “Được rồi, thái tử điện hạ, bây giờ thỉnh người cùng chúng thần hảo hảo nói một câu, cái gì gọi là viễn giao cận công?”

“Cái gì? Ta?” Phượng Minh kinh ngạc chỉ vào chính mình.

Đây gọi là “người thông minh hiểu học sẽ không ngại hỏi người dưới” sao? Bọn họ rõ ràng vừa mới xem thường ta mà. Cậu quay đầu nhìn chúng tướng lãnh.

Thần sắc mọi người đều không dám tin vào sự hoan hỉ đang bày ra trước mắt mình.

Phượng Minh nào đâu biết rằng, tại thời điểm thời-không này, sách lược ngoại giao và lý luận chiến đấu đều đang được đông đảo học giả tìm kiếm. Các nước muốn xưng bá thiên hạ, đều muốn tìm ra thứ gì đó hiệu quả hơn cả việc dùng vũ lực, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa tìm ra. Mà cậu lại mang tinh hoa được hình thành từ mấy ngàn năm, dễ dàng nói ra. “Viễn giao cận công” bốn chữ, nếu người bình thường nghe cũng chẳng có gì, nhưng nếu lọt vào tai các đại thần chuyên trách đang chìm đắm vào chính trị, chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

“Thái tử điện hạ!” Sở lão tướng quân tách ra khỏi đám người, dĩ nhiên đối với Phượng Minh cung kính hành lễ nói: “Theo như lời thái tử viễn giao cận công, hẳn là chỉ quan hệ giữa các quốc gia, không nên câu nệ việc nhỏ, mà là xem phương vị của quốc gia nào thích hợp để tiến hành tấn công. Đó có phải là đầu tiên chiếm quốc gia gần, sau khi thành công sẽ tiến đến quốc gia xa hơn, tiện lợi cho việc tiếp tế binh lực và lương thảo? Như thế mà nói, quốc sách này, phải chăng chính là tổng sách để thôn tính thiên hạ? Sở Hiếu nguyên lắng nghe tường tận.”

Phượng Minh làm sao nghĩ đến việc cậu chỉ nói bốn chữ, lão hồ ly này từ chỗ không có căn cứ lại có thể nói ra được nhiều chuyện như vậy, quái dị kêu lên: “Đừng nói lung tung, đây là nhân gia quốc sách, không phải quốc sách của các người. Ta cũng không có dạy các người cách thôn tính thiên hạ.” không khỏi trốn sau người Dung vương.

Dung vương thấy cậu khiếp đảm, mỉm cười nhẹ nhàng, cúi người bên tai cậu nói: “Người có cái gì thì nói cái đó, ngày mai ta mang người đi cưới Bạch Vân cả ngày.”

“Thật hả?” Phượng Minh vừa nghe, nhất thời phấn chấn tinh thần. Từ sau người Dung vương tiến lên, lại bắt đầu làm bộ làm tịch: “Khách khách, kỳ thật bốn thái tử ở trong thái tử điện không đi ra ngoài, chính là vì muốn nghiên cứu lý luận vĩ đại này. Đến đây đến đây, để ta mang mấy thứ tâm đắc của ta chia ra cho các người...”

Tối đến, vương cung lang truyền tin tức mới nhất.

Thái tử điện hạ được Dung vương sủng ái, lại có thể cùng Dung vương tham gia nghị sự, ở bên bàn luận. Còn các tướng lãnh, bất luận già trẻ đều rất quái dị, đối với thái tử điện hạ tuần mỷ sinh ra hảo cảm.

Trong thái tử điện, Phượng Minh lại phát cáo với Dung vương.

“Người tại sao lại nghiêm cấm mọi người mang bản lãnh của ta truyền ra bên ngoài? Ghen ghét với ta à?”

Dung vương lắc đầu nói: “Bản thân ngươi là thái tử đã đủ nguy hiểm lắm rồi. Nếu các nước khác biết thái tử chúng ta hiện mình như vậy, nhất định sẽ phái thích khách đến. Tốt nhất dùng bộ dạng vô năng che giấu người ngoài cho thỏa đáng.”

“Ha ha, thì ra ngươi cũng biết ta hiện mình à.” Phượng Minh nghe chỉ có một nửa vào tai, được Dung vương khích lệ, lập tức mặt mày hớn hở.

Dung vương bị nụ cười của cậu khiêu khích, tiến đến ôm cậu hôn nhẹ lên môi.

“Ta biết, trong óc ngươi còn có nhiều thứ vẫn chưa có nói ra.”

“Đương nhiên, trong não ta nhiều thứ như vậy, làm sao phút chốc có thể nói hết? Ngươi có muốn nghe hay không?”

Dung vương vênh môi lên hỏi: “Có điều kiện trao đổi?”

Có! Ngươi nhượng ta thượng ngươi một lần.

Bất quá, lời này vụn vụn lần không thể nói thẳng, Phượng Minh đảo tròn mắt, hì hì cười nói: “Ta muốn có vài thứ phòng thân, như thuốc mê cũng tốt, xiềng xích kỳ quái cũng tốt.”

“Tại sao?” Dung vương cảnh giác nheo con mắt lại, nhìn kỹ Phượng Minh.

“Ngươi chẳng phải nói ta đang gặp rất nhiều nguy hiểm, còn có thích khách nữa mà? Ta muốn tự bảo vệ mình.”

“Dùng thuốc mê?” Không xong, lòng nghi ngờ của thằng cha này ghê gớm thật.

Phượng Minh ai thán, không thể làm gì khác hơn là tự động dâng lên đôi môi hồng hồng, dời chú ý của Dung vương vào chỗ khác.

Không được, càng ngày càng có thói quen hôn người này, làm sao bây giờ? Hơn nữa, không nhận được hy vọng muốn hân hân lúc càng tiến vào sâu hơn một chút.

Phượng Minh rửa thầm trong miệng: Ta đã hư hỏng mất rồi....

10. Q.1 - Chương 10

Dung vương quả nhiên giữ lời, ngày hôm sau dẫn theo Phượng Minh đi ra ngoài cưỡi ngựa.

Phượng Minh vừa nhìn thấy Bạch Vân, nhảy nhót không thôi, cùng Dung vương cười vài vòng, bắt đầu chiến thuật vừa mềm vừa cứng, muốn một mình cưỡi Bạch Vân.

“Không được, ngươi cưỡi còn chưa vững, làm thế nào một mình cưỡi Bạch Vân?”

“Ồ? Tối hôm qua ai nói ta hiện mình anh dũng, cái gì cũng biết, cái gì kỳ tài?” Phượng Minh lại trừng to con mắt.

Dung vương nói: “Kia là vì muốn ngươi cao hứng, thân là thái tử, như thế nào lại xem lời nịnh nọt của người khác mà tưởng thật?”

“Ngươi lại gạt ta!” Phượng Minh kêu to lên, bắt bình xoay người.

Hai người đều đang ở trên lưng ngựa, thân thể kề nhau, cậu vừa giầy giữa, lập tức khiến cho Dung vương phản ứng lại. Chốc lát sau, phát hiện thân hạ có vật gì cứng cứng đâm lên, nhất thời khiến Phượng Minh sợ đến nổi mặt không còn chút máu, không dám tiếp tục động dẩy.

“Đã bảo ngươi đừng lộn xộn.” Trong ngực Dung vương có chút phập phồng, ánh mắt mang theo lửa nóng nhìn chằm chằm Phượng Minh.

Người hầu đứng nhìn từ xa, không biết đã phát sinh chuyện gì.

Phượng Minh cảm giác phân thân của Dung vương nóng rực, hiển nhiên đã dục hỏa công tâm, nhớ đến báo chí có đăng mấy vụ kiện tụng thanh thiếu niên bị xâm phạm bạo lực, không khỏi tê dại da đầu, nhẹ giọng hỏi: “Ta bây giờ sẽ ngoan ngoãn xuống ngựa, người đợi một chút cho tốt hăng xuống, có được hay không?”

Dung vương khổ hạ đang cố gắng chống đỡ, nếu xuống ngựa, thật sự là uy tín mất hết.

“Mơ tưởng.” Dung vương không có ý thương lượng, cường ngạnh khẩu khí, khiến Phượng Minh càng thêm kinh hoảng.

“Vậy người muốn như thế nào? Là do người tự nổi lên sắc tâm đó nha.” Phượng Minh trừng mắt nhìn hắn: “Ta cảnh cáo người, ta bây giờ đã là hiền minh thái tử, người không thể đụng đến đầu óc của ta.” Ngày hôm qua nhất được bùa hộ mạng lập tức quăng ngay ra, hoàn toàn không biết ánh mắt mình khi trừng lên lại quá đổi phong tình, cơ hồ dụ dỗ Dung vương ngay lập tức đặt cậu ở thân hạ.

Mặc dù không thể nhanh chóng chiếm hữu người trước mặt mình, bất quá Dung vương cũng không muốn bỏ qua.

“Người muốn làm gì?”

“Muốn người giúp ta giải hỏa.” Hai người nói chuyện với nhau, đều cố gắng hạ thấp âm lượng.

Tay Phượng Minh bị mạnh bạo kéo tới, trườn lên hung khí đang dựng đứng.

Cậu lập tức hiểu được ý tứ của Dung vương, đỏ mặt, mắng: “Biến thái!”

“Người có giúp không?” Dung vương không nhịn được, hỏi, tâm ý cứng cỏi không muốn mình bị cự tuyệt.

Khí quan dưới bàn tay nhiệt độ kinh người, truyền lại rung động mãnh liệt, khiến tim Phượng Minh cũng nhảy lên ầm ầm. Bạch Vân lưng công hai người, ưu nhã dạo bước, tạo nên giai điệu nhịp nhàng, khiến cho không khí dần dần trở nên nóng bỏng.

Trong phút chốc, Phượng Minh đuổi theo nhân tử kích thích, kết quả bị kích thích hoàn toàn.

Cậu cắn răng nói: “Điều kiện trao đổi, ta giúp người, người cũng phải giúp ta.”

Dung vương bị điều kiện phiến tình của cậu làm iệng đắng lưỡi khô, khổ hạ lại càng thêm đau đớn, khàn giọng nói: “Nhanh lên một chút, kéo nhẹ cái gì?” lập tức thân thể nỗ lực thực hiện, đưa tay thâm nhập vào dưới áo của Phượng Minh.

Ngồi trên tuần mã cao lớn, hai người chậm rãi vuốt ve lẫn nhau.

Kịch liệt nhưng lại lo lắng người hầu biết được, khiến hai người càng thêm hưng phấn.

“Ta còn tưởng người trinh liệt lắm chứ.” Dung vương nhẹ nhẹ xoa Phượng Minh, giễu cợt. Dựa theo hô hấp, đã tiết lộ sự hưng phấn của hắn, dưới sự vuốt ve của Phượng Minh, ngực giãn nở thiếu điều muốn nổ tung luôn.

Phượng Minh cực kịch không được, cả miệng cũng nói không được, đến cổ cũng còn phát hồng, chỉ có thể cắn răng không lên tiếng.

Dòng điện không ngừng từ đầu ngón tay hai người truyền ra, khuấy động nhu cầu cơ bản từ nơi thâm kín, mang hết thấy sự thỏa mãn dần dần phủ lên trên mặt.

“Ô...” thời khắc cuối cùng, Dung vương đột nhiên hôn Phượng Minh, tránh cho người hầu nghe thấy tiếng rên rỉ mất mặt của cậu.

Thế dịch nhũ bạch, phun lên bàn tay lẫn nhau.

“May mắn Bạch Vân toàn thân đều lông trắng.” Dung vương dùng vạt áo dưới lau sạch sẽ hạ thân của mình, chậm rãi làm dịu hô hấp.

Phượng Minh cũng dần dần hoàn hồn, đưa tay muốn đem mấy thứ dưới hạ thân của mình xóa đi.

“Chờ một chút.” Dung vương ngăn cản cậu, từ trong ngực mình móc ra một chiếc thủ quyền được thù thừa tinh xảo, thâm nhập vào khổ hạ Phượng Minh chà lau.

Mặt Phượng Minh đỏ hồng, e thẹn nói: “Cám ơn...”

“Không cần khách khí.” Dung vương giơ thủ quyền đã bị dơ trong tay lên: “Lưu lại làm kỷ niệm” Cứ nhiên đưa thủ quyền trịnh trọng cho vào trong lòng ngực.

Phượng Minh nhất thời trừng to mắt, không cách nào lên tiếng. Đã đời thật lâu sau, mới hét lớn lên: “Dung vương! Người là tên biến thái!” thanh âm cao vút, vang vọng cả bãi cỏ. Bây giờ ai còn có tâm trí xem người hầu có hoài nghi hay không?

Vừa muốn nhào tới chụp thủ quyền trở về để hủy thi diệt tích, bên tai bỗng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

“Thái tử điện hạ, Dung vương, thì ra các người đang ở chỗ này!” Đồng tướng quân lập tức cười ha ha nói: “Chúng ta đã cùng sứ giả Ly quốc đạt thành hiệp nghị, chuyện của văn thư sử sẽ không phá hư bang giao hai nước. Mà đối với Đồng quốc, cũng đã phát ra thông điệp cuối cùng, muốn bọn họ giao cường đạo ra, nếu không sẽ lập tức phát binh. Còn lại những việc quốc sự khác, thỉnh hai vị đến nghị sự thánh thương nghị.”

“Ta không đi!” Cho dù đứng trước ánh mắt đang lườm của Dung vương, Phượng Minh cũng không đổi ý cự tuyệt.

“Chúng ta sẽ đi ngay, Đồng tướng quân.” Dung vương vẫn bình tĩnh như thường, hướng Đồng tướng quân nhẹ nhàng cười, sau đó thấp giọng nói bên tai Phượng Minh: “Người nghe lời, ta sẽ mang thủ quyền trả lại cho người.”

“Người trả trước đi!” Phượng Minh hạ thấp giọng nói.

“Không, người đi theo ta đến nghị sự thánh trước.”

“Người phải trả lại.”

“Đi rồi ta trả lại.” Dung vương quay đầu, nói với Đồng tướng quân đang đứng đợi bên cạnh: “Đồng tướng quân, thỉnh ngài đi trước, thái tử xuống ngựa sẽ đến sau.”

“Được... vậy ta đi trước.” Đồng tướng quân cũng không phải là kẻ ngu, thấy hai người sắc mặt quái dị không ngừng nói nhỏ, biết bên trong có điều kỳ quặc, giục ngựa rời đi.

“Phượng Minh...” Dung vương thấy Đồng tướng quân đã rời đi, đột nhiên đưa tay, ôm Phượng Minh vào lòng.

“Người định làm gì?” Cho dù cậu dùng sức cỡ nào cũng giãy không ra cánh tay của Dung vương.

Hai người sức lực một mạnh một yếu, phân ra rõ ràng.

“Ta cảnh cáo người. Đừng có mà chọc giận ta nữa.” Dung vương ánh mắt nguy hiểm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn thẳng Phượng Minh, khiến Phượng Minh tự giác ngừng hoạt động. Hắn nhẹ nhàng nói: “Ta rất là muốn, rất là muốn đặt người nằm xuống đất. Đừng tạo cơ cho ta phải làm như vậy.” Phong vũ đột nhiên áp tới làm Phượng Minh thở không thông, khiến trong mắt Phượng Minh ánh lên sự hoảng sợ.

Dung vương lại cười: “Ta không muốn làm người sợ hãi. Bất quá, tính khí người không sớm thay đổi, sớm muộn ta cũng sẽ ăn, biết không? Chúng ta cùng đến nghị sự thánh nào.”

Hắn xoay người xuống ngựa, ôm Phượng Minh mang xuống.

Phượng Minh bị hắn hù dọa, tinh thần thoáng buông lỏng, thành thật bước chân đi theo Dung vương, rốt cục cũng nhỏ giọng hỏi: “Người khi nào trả thủ quyền lại cho ta?”

“Người cũng không phải nữ nhân, da mặt vì sao lại mỏng như thế?”

“Da mặt nam nhân thì phải dày à?” Hai người nhỏ giọng tranh luận, cùng nhau bước vào nghị sự thánh.

“Thái tử điện hạ an khang!”

Ầm ầm một tiếng cùng lúc rống lên, khiến Phượng Minh giật cả mình.

Các vị tướng lĩnh lúc này, như đột nhiên biến thành người khác, lộ ra ánh mắt tôn kính, hướng Phượng Minh thỉnh an.

Phượng Minh âm thầm chép miệng: mấy đại nhân này, đối thái độ cũng lạ quá đó? Cả người hiện đại như ta cũng muốn theo không kịp.

Bất quá thân là thái tử, cậu ta lần đầu tiên cảm thụ tư vị được người khác ngưỡng mộ, lúc này trở nên đắc ý.

Dung vương nhìn thấy bộ dáng đắc ý của cậu, cúi đầu nói nhỏ bên tai: “Đừng đắc ý sớm quá, nếu phát hiện ngươi là kẻ giả mạo, mang ngươi ra ngoài nhanh chóng thiêu chết, khẳng định chính là bọn hắn.” chẳng khác gì nguyên thảo nước lạnh đổ xuống đầu, rửa trôi tất cả nụ cười của Phượng Minh.

Phượng Minh trong lòng mắng thầm, nghiêng răng nói: “Ta là thái tử thật sự, ngươi không cần phải hoài nghi ta.”

Dung vương cười, không hề để ý tới, hướng đến ghế mình ngồi xuống.

Phượng Minh cũng tọa lên ghế trên ở giữa.

Mọi người đều ngồi xuống, bắt đầu thảo luận quốc sự. Phượng Minh vốn đối với chuyện này không mấy hứng thú, ngày hôm qua vừa phát uy, cũng khiến Dung vương xúc động vì sự tức giận của cậu, bây giờ tùy tiện ngồi nghe một chút, sau đó lại bắt đầu lơ đãng nghĩ đi đâu đâu.

“Thái tử điện hạ?”

Mặt mày đang đắm chiêu nghi cách làm sao mang Bạch Vân từ chỗ Dung vương ra cười, đột nhiên nghe thấy có tiếng người gọi mình.

Phượng Minh ngẩng đầu, một tướng quân vẻ mặt cung kính đang nhìn cậu.

“Hả?”

“Thái tử điện hạ vì sao lại buồn rầu như vậy? Chẳng lẽ phú thuế chi sách chúng thần đang bàn bạc có chỗ bất ổn?”

Phượng Minh đảo mắt liếc quanh, tất cả mọi người trong nghị sự thính đều đang nhìn mình, cậu đoán có lẽ bọn họ còn muốn nghe phát biểu kinh người gì đó nữa. Nhưng cậu làm gì còn có cái phát biểu nào kinh người để nêu ý kiến? Phượng Minh đối với thuế vụ, tài vụ cho đến bây giờ chưa từng để ý đến.

“Không có gì không ổn, các người cứ theo đó thi hành.” Phượng Minh vội vã gạt đầu.

Sở tướng quân sắc mặt quái dị, nhìn Phượng Minh thật lâu, rồi nói: “Nhưng mà chúng thần vẫn chưa thương nghị được phú thuế chi sách...”

Thật sự là đại mất mặt mà! Phượng Minh sắc mặt lập tức biến thành vàng.

“Thái tử rất ít tiếp xúc với thuế chế, không biết sự ảo diệu trong đó cũng không có gì đáng trách.” Dung vương nói thế vì muốn tìm lối thoát cho Phượng Minh, nhưng hắn lại dùng ngữ khí chế nhạo, khiến Phượng Minh vừa hồi sinh, đã lập tức phát hỏa.

Hơn nữa, cậu đang nghĩ tới nghĩ lui, làm cách nào có thể lập tức “ăn” Dung vương được.

Tại sao muốn ta lấy tay giúp hắn? Còn bị hắn dùng thủ quyền lau cho nữa!

Vừa nghĩ tới thủ quyền dính dấu vết ô nhục đang còn trong lòng ngực Dung vương, lại càng tức giận.

Phượng Minh hừ một tiếng, ngạo nghễ nói: “Dung vương, ngươi nói lời này là không đúng rồi. Bọn thái tử mặc dù rất ít tiếp xúc thuế chế, nhưng đối với sự ảo diệu trong đó lại rất tinh tường.”

Người phụ trách thuế chế quốc gia là hách thuế trường kinh ngạc nói: “Ồ? Kính thỉnh thái tử điện hạ chỉ giáo.”

Mọi người nhìn thấy thái tử lại muốn bắt đầu thi triển kỳ tài, lập tức ngóng cổ lên.

Phượng Minh cơ hồ muốn cắn đứt cái lưỡi đáng ghét của mình luôn.

Ồ ô ô, lại lọt vô bẫy nữa. Cậu hung hăng trừng mắt liếc Dung vương một cái, đối Sở tướng quân nói: “Cái này... các người trước tiên nói ra phú thuế chi sách các người đang bàn luận, rồi tới lượt ta nói.”

“Nếu thái tử diện hạ đối với sự ảo diệu trong đó rõ ràng, cần gì phải đến chúng ta giải thích?” Dung vương thông thả quan sát sự hồi hận của Phượng Minh, môi nhẹ nhếch lên, cười châm biếm.

Phượng Minh vụng về che dấu vẻ mặt của mình, giờ đã trở nên xanh lét, cơ hồ muốn bắn cho Dung vương một phát đạn để phân cao thấp. Bất quá cậu vẫn còn lý trí, biết ương ngạnh với Dung vương cũng chỉ có hại, đấu võ mồm vẫn có lợi nhất. Vì vậy cười lạnh một cái, đứng lên tiến đến mô hình giữa phòng, nhìn mọi người một vòng, rồi chậm rãi nói: “ Binh pháp có nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Ta mặc dù biết rõ thuế chế, bất quá vấn đề cụ thể phân tích cụ thể, đương nhiên phải mang thuế vụ của Tây Lôi ra vận dụng, mới có thể dạy các người.”

Lời vừa nói ra, khiến mọi người đều kinh hãi, kể cả Dung vương cũng sững sờ, ở một bên nhìn Phượng Minh không nói nên lời.

Phượng Minh nhìn thấy bọn họ kinh ngạc, vốn đã có kinh nghiệm của ngày hôm qua, cũng không vì thế mà cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm: những lời ta nói, chẳng những có tinh hoa của binh pháp tổ tông Tôn Tử, còn có lý luận tư tưởng chính trị hiện đại, không khiến “cổ nhân” ngỡ người thì mới lạ à.

Quả nhiên thật lâu sau mọi người mới phục hồi tinh thần trở lại, ánh mắt nhìn Phượng Minh có vài phần sùng bái.

Đồng tướng quân cúi người, thán phục: “Thái tử thần uy, quả thật thâm sâu không lường được. Trước khi thái tử đến, chúng thần mấy người đã thảo luận về cách dùng binh pháp đối địch nhân và đối với bản thân quân đội như thế nào. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, thật sự là chí lý danh ngôn. Chỉ là chúng thần cho đến bây giờ cũng không nghĩ đến, binh pháp cũng có thể vận dụng vào trong thuế chế, thật sự lợi hại, lợi hại a!”

Phượng Minh biết hẳn nói câu “chí lý danh ngôn” dụng trên chế độ thuế vụ chẳng khác nào trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, vội vàng chuyển đề tài, quay đầu đối hách thuế trường nói: “Đừng lầm nhầm nữa, còn chưa nói chế độ nộp thuế của Tây Lôi ra.”

Hách thuế trường cung kính: “Vâng.”, quả nhiên bắt đầu giải thích thuế chế của Tây Lôi.

Phượng Minh đối với thứ này làm gì có hứng thú, rất nhiều danh từ chuyên dụng càng nghe càng không rõ, ngáp một cái, tâm tư chuyển tới thủ quyền trong lòng ngực của Dung vương. Chỉ là lúc này vừa mới khoa trương, bây giờ không thể bắt hảo cật lời hách thuế trường được. Tất cả giải thích vào tai này lọt sang tai kia, về mặt vô cùng nhàm chán.

Trong lúc mơ màng buồn ngủ, đột nhiên trên lưng dâng lên một trận cảm xúc, vật gì đó mang theo độ ẩm thâm nhập vào trong áo, khiến Phượng Minh sợ đến chấn động, nhất thời tỉnh ngủ hẳn.

Thì ra Dung vương không biết từ lúc nào, một tay bất động thanh sắc chui vào trong áo Phượng Minh nhẹ nhàng vuốt ve. Bọn họ thân phận quý trọng, so với những người khác ngồi đã cách xa, lại có cái bàn che đây, tất nhiên không ai lưu ý tới.

Trước mặt có nhiều người như vậy, nếu bị phát hiện chắc chắn sẽ rất mất mặt.

Phượng Minh ngại ngùng đến độ mặt chuyển sang hồng, không dám lên tiếng.

Dung vương hết lần này đến lần khác cũng không biết kềm chế chính mình, thấy Phượng Minh không lên tiếng lại càng làm càn, chẳng những vuốt ve, mà còn từ từ hướng xuống, nắm được khí quan mềm mại.

“A!” Phượng Minh nhất thời kêu lên một tiếng.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung lên mặt cậu.

Hách thuế trường dừng lại, ngạc nhiên nói: “Không biết thái tử diện hạ có gì chỉ giáo?”

Dung vương ngay lúc Phượng Minh há mồm, đã nhanh chóng rút tay về. Phượng Minh thở dài một hơi, chuyển con mắt, thông thả nói: “Hách thuế trường, người nói quốc gia quân thần phân theo cấp bậc quan

lại, sẽ cấp đất và nô lệ, sau đó dựa theo cấp bậc quan lại để đánh thuế. Chẳng lẽ Tây Lôi ngoại trừ quan lại và nô lệ, còn không có những người tự do khác sao? Bọn họ có muốn nộp thuế hay không?”

“Về chuyện này, tiểu thần có thể giải thích cho thái tử.” Dung vương ở cạnh bên cung kính nói: “Thái tử, dựa theo phân cấp đất đai phân tích, người nào ở địa phương nào, sẽ có quyền sở hữu nô lệ ở vùng đất đó.”

Phượng Minh trừng mắt liếc hắt một cái, rốt cục cũng chịu nhịn xuống, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, nơi này vẫn còn chế độ nô lệ, tất cả đất đai thuộc quyền quốc gia hoặc quý tộc. Chỉ cần cư ngụ trên đất quý tộc nào, tất cả những người đó đều thuộc về tên quý tộc đó.”

“Đúng.”

“Vậy...” Phượng Minh đột nhiên hưng phấn nghĩ đến một vấn đề, nhãn châu lập tức tròn lại: “Vương cung tất cả có đúng hay không thuộc về ta?”

“Chuyện này...” con mắt mọi người đều hướng Dung vương đổ tới.

Dung vương lạnh lùng đánh vỡ giấc mộng của Phượng Minh: “Tây Lôi tất cả quý tộc quan lại, đều là nô lệ của Tây Lôi Vương, nghe theo lời Tây Lôi Vương sai bảo. Người chỉ là thái tử.” Trước khi Phượng Minh mở miệng, hắn đã thông thêm một câu nữa rồi: “Về phần thái tử điện, cũng không thuộc về thái tử điện hạ.”

“Hừ!” Phượng Minh biết Dung vương trong lời nói đã có ý cảnh cáo, hậm hực nói: “Như vậy, chế độ này một chút cũng không có lợi cho sự phát triển của quốc gia. Theo ta được biết, chế độ nô lệ đã quá lạc hậu rồi, chỉ có cách phát huy tính năng động cá nhân, diện tích canh tác mới có thể mở rộng, quốc lực mới có thể phát triển.”

“Hả?” Lời Phượng Minh nói khiến cho hách thuế trường hứng thú, vội hỏi: “Không biết phát huy tính năng động cá nhân là thứ gì? Vật đó tại sao lại có uy lực như vậy? Phải như thế nào mới có được?”

“Nó không phải là vật, nó chỉ là một loại tinh thần.” Phượng Minh gãi đầu, nói không nên lời, vốn cũng định không giải thích. Nhưng con mắt vừa tiếp xúc ánh cười hí hước của Dung vương, tinh thần lập tức phần chấn trở lại: “Chính là nói, nếu người là một nô lệ, mỗi ngày làm việc cực khổ mà chẳng có hi vọng gì, thì còn gì hứng thú nữa, tất nhiên sẽ không có ý muốn làm việc. Nhưng, nếu người không phải là nô lệ, làm việc tốt sẽ được khen thưởng, tất nhiên người sẽ cố sức làm việc thật tốt. Nếu tất cả mọi người ở Tây Lôi đều nỗ lực khai khẩn canh tác, Tây Lôi có thể phú cường. Đây chính là áp dụng chế độ phi nô lệ.”

“Điều thái tử nói chính là thuật khổng chế nhân tâm?” Dung vương nghiêm nghị hỏi.

“Có thể nói như vậy.” Phượng Minh gật đầu, sau đó thấp giọng nói: “Trả thủ quyền lại cho ta.”

Dung vương cũng hạ thấp giọng trả lời: “Vật đó coi như để thưởng cho ta, dùng để kích thích tính năng động của ta vậy.”

Nhất thời khiến Phượng Minh tức giận đứng như trời trồng tại chỗ.

Sở tướng quân nói: “Thứ cho tiểu tướng ngu dốt, nhưng phát huy tính năng động cá nhân, mặc dù nghe qua rất thú vị, nhưng tới cùng có hữu dụng đâu?”

“Quân đội các người, dùng cách gì để lựa chọn ra tướng lãnh?”

“Tiểu tướng xuất thân thế gia, từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ. Tây Lôi quốc dựa vào xuất thân và gia thế chọn ra nhất quốc chi tài, cũng chính là dựa theo huyết thống.”

Phượng Minh dậm chân nói: “Nói đùa à. Dựa theo gia thế để chọn ra tướng lãnh, trách không được Tây Lôi quốc lại có nhiều địch nhân ngang nhiên khiêu khích. Biện pháp tốt nhất, chính là dựa theo bản lãnh cá nhân để chọn ra tướng lãnh, đề bạt thăng quan, ai có bản lãnh cũng có thể làm quan, như thế mỗi người sẽ cố gắng tập luyện bản lãnh của mình, tự nhiên sẽ đưa tổ chất của binh lính nâng lên.”

Đồng tướng quân kêu lên: “Nếu vậy, chẳng phải hạ đẳng tiện dân cũng có thể làm thượng quan? Vạn vạn không được.”

“Có cái gì lại không được?” Phượng Minh nhìn ông ta liếc mắt: “Như vậy mới có thể chọn được lương tướng thật sự, sẽ không mai một nhân tài. Anh hùng mạc vấn xuất xứ, người có biết hay không?”

Một lời nói ra, khiến mọi người om sòm, đều đưa ra lý do phản bác. Phượng Minh chỉ có một miệng không thể đầu khẩu cùng lúc nhiều người, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, bước ra khỏi nghị sự thánh, hằm hằm quay về thái tử điện.

Dung vương đi theo ngay sau đó, vào thái tử điện, bắt tả hữu hai bên thối lui, đưa Phượng Minh ôm vào trong lòng ngực.

“Buông ta ra! Một đám đàn độn, đạo lý đơn giản như vậy cũng không biết. Chẳng lẽ người cổ đại đều là một lũ ngốc cả à?”

Dung vương cười nói: “Đừng gấp, ta biết người nói đúng. Anh hùng mạc vẫn xuất xứ, khách khách, thật không biết người lợi hại như vậy, có thể nghĩ ra được đạo lý này.”

“Đúng, so với cái lũ đàn độn chỉ biết xuất thân và huyết thống các người mạnh hơn nhiều.”

“Cần gì phải nổi giận như thế? Đạo lý tốt, đương nhiên sẽ được tiếp thu. Bất quá không thể gấp gáp, không cần bày ra trước mặt người khác rồi bắt tiến hành ngay.” Dung vương kéo Phượng Minh tựa lên trên người, thân mật nói: “Quốc quyền ở trên tay chúng ta, muốn làm gì lại không được?”

Trong ánh sáng, Dung vương một câu bay bổng, không ngờ đã hiển thị hùng tâm ngạo thị thiên hạ. Phượng Minh đột nhiên ngẩng đầu, sững sờ nhìn hắn, chỉ cảm thấy nam nhân trước mặt mình, cường hãn anh dũng, anh tuấn bất phàm.

Người như vậy, nhất định trở thành truyền thuyết lưu truyền thiên cổ.

“Sao vậy? Người sao lại nhìn ta đến nhập thần?”

Phượng Minh giống như vừa nhận ra được sự thật, hỏi: “Ta có thể giúp người thành bá chủ thiên hạ, người có tin không? Cho dù người là Tào Tháo, ta cũng sẽ giúp người.”

“Bá chủ?” Dung vương thu nụ cười, lẳng lặng nhìn Phượng Minh, nói: “Ta tin. Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã biết người cùng người khác bất đồng.”

“Người nghĩ ta sẽ giúp người?”

Dung vương gật đầu, nhanh chóng hỏi: “Có điều kiện gì?”

“Hai cái.”

“Nói đi.”

“Đệ nhất, lấy thủ quyền trong ngực người trả lại cho ta. Đệ nhị...” Phượng Minh cố lấy hết dũng khí, thấy chết không sờn: “Nhượng ta thượng người một lần!” không biết đây có thể tính là thủ đoạn lợi dụng cơ hội bức bách người khác không?

11. Q.1 - Chương 11

“Đệ nhất, lấy thủ quyền trong ngực người trả lại cho ta. Đệ nhị...” Phượng Minh lấy hết dũng khí, thấy chết không sờn: “Nhượng ta thượng người một lần!” không biết đây có thể tính là thủ đoạn lợi dụng cơ hội bức bách người khác không?

Thái tử điện to lớn, lập tức trầm mặc không khác chi phần mộ.

Áp lực ập tới, khiến Phượng Minh khiếp đảm cúi đầu.

Thật mất mặt mà, cậu đáng lẽ phải ngẩng cao đầu, dương dương đắc ý, nghech mặt lên chờ đợi câu trả lời của Dung vương. Thậm chí, còn phải nâng cằm Dung vương lên, lả lơi dùng ánh mắt bỉ ổi nhìn hắn, hưởng thụ sự xấu hổ của hắn.

Đáng tiếc, lại không có cái gan làm dám tặc.

“Cho người thượng ta một lần?” Giọng nói Dung vương nghe ra rất chi là bình thường.

“Đúng.” Phượng Minh cúi đầu nhỏ nhẹ nói.

Vòng tay chậm rãi kéo chiếc eo thon lại, ôm Phượng Minh chặt vào lòng mình.

“Nhưng tại sao lại là một lần?” Dung vương nhỏ giọng hỏi: “Nếu đổi lại là ta, khẳng định sẽ nói cả đời.”

“Cả đời người cũng đồng ý?”

“Người nghĩ ta sẽ đồng ý?” cười lạnh một tiếng, thái độ Dung vương bây giờ mới để lộ ra một chút tâm ý của mình. Ánh mắt nguy hiểm của hắn nhìn chằm chằm vào sự sợ hãi của Phượng Minh, sau đó nhẹ nhàng nhếch môi nói: “Thành thật nói ra đi, tại sao lại nghĩ đến chuyện hoang đường như vậy?”

Phượng Minh cảm thấy giờ phút này cậu chẳng khác nào tiểu hài tử làm sai đang đứng khoanh tay chịu thẩm vấn.

“Bởi vì muốn tiên hạ thủ vi cường.” Phượng Minh nhỏ giọng nói bên tai, mang theo tất cả oán hận liếc mắt nhìn Dung vương: “Đừng tưởng ta không nhìn ra ham muốn bản thủ trong lòng người.”

“Hả? Ham muốn bản thủ của ta?”

Phượng Minh không chịu nổi áp lực của bầu không khí, phần hận ngắc đầu, trừng mắt nhìn Dung vương: “Còn không chịu thừa nhận? Người đối với ta sớm đã nổi lên sắc tâm, tưởng ta cái gì cũng không biết à? Thay vì bị người thượng, không bằng trước tiên ta thượng lên người, hơn nữa, báo chí có nói chỉ cần tiếp xúc qua một lần sẽ rất đauuuu... ô ô.....ô...”

Mấy từ phía sau đã bị môi Dung vương nhẹ nhàng nuốt mất.

Tim đập phổi nghẹt vẫn như thường lệ, bị môi của hắn làm cho không biết mình đang ở nơi nào luôn. Phượng Minh thở hồng hộc, khi trấn tĩnh lại thì thấy mình đã nằm trên tay của Dung vương.

“Này! Người muốn mang ta đi đâu?”

Kỳ thật không cần hỏi, cũng biết đích đến chính là tấm phòng của thái tử.

Nhất thời trở nên khẩn trương.

Dung vương tác phong rất bình thản, cúi đầu cười nói: “Thái tử chẳng phải đã nói ra điều kiện sao? Điều kiện mê người như vậy, thiên hạ ai có thể cự tuyệt?”

Không nghĩ mọi chuyện lại thuận lợi như thế.

Phượng Minh cơ hồ cắn trúng đầu lưỡi mình: “Người đồng ý?” nhìn Dung vương không dám tin.

“Đồng ý.” Dung vương di động cước bộ, đưa Phượng Minh đặt lên giường: “Cho người thượng một lần, kỳ thực, nếu sau này song phương nguyện ý, người muốn thượng nhiều lần cũng không thành vấn đề.”

Phượng Minh há mồm to đến nỗi quai hàm cũng rớt xuống luôn.

“Được rồi, bắt đầu đi.”

Gương mặt anh tuấn của Dung vương chậm rãi tiến đến, thanh âm trở nên hoa lệ đặc sắc. Mùi vị dục vọng tràn ngập đầy phòng.

Phượng Minh cơ hồ giống như bị mê hoặc, cậu cúi đầu, có chút do dự bất quyết.

“Ta...” Mặt Phượng Minh lại bắt đầu đỏ dần dần lên: “Ta chưa từng chính thức...”

“Thì ra là như thế.” Dung vương quan tâm nở nụ cười, vỗ về bả vai của Phượng Minh: “Nếu như vậy, để ta hướng dẫn cho thái tử điện hạ.”

Lúc này lại gọi thái tử điện hạ, nghe qua đặc biệt phiền tình.

Quả nhiên, Dung vương bắt đầu chỉ dẫn.

“Nam nhân trong lúc hoan ái, kỳ thật cũng giống với nam nữ. Trong tập tục của Tây Lôi, nam tử còn nhỏ muốn có được dũng khí và nghị lực của nam tử trưởng thành, có thể thông qua việc thân thể va chạm, cọ sát mà học tập, cho nên đại đa số nam tử đều có kinh nghiệm. Chỉ là...”

Phượng Minh bị bàn tay thô ráp của Dung vương vuốt ve, vồ về khiến mặt đỏ tận mang tai, miễn cưỡng biện bạch: “Ta không phải không có kinh nghiệm, chỉ là đã quên mà thôi.”

Dung vương nghe cậu lơ lửng, tay dùng chút sức đặt lên nụ hoa đang đứng thẳng bẻ nhẹ một cái. Phượng Minh cảm thấy kêu lên, thân thể mềm nhũn ra, ngã xuống giường.

“Nhìn bộ dạng mê người cuốn hút của thái tử, không thể tin thái tử chưa từng trải nghiệm.” Dung vương hí húc: “... chỉ là đã quên.”

Từ từ trêu chọc cho Phượng Minh cháy lên hỏa dục, Dung Vương xuống giường, lấy từ trong ngăn tủ ra một cái bình nhỏ, đổ toàn bộ chất nhầy trong đó vào lòng bàn tay, một nửa bôi lên hạ thân của mình, một nửa bôi lên Phượng Minh.

Bị Dung vương nhân cơ hội bôi thuốc cọ sát vào phân thân, Phượng Minh lập tức vội vàng ngồi dậy, không ngừng xoay động trên người Dung vương quấy rầy.

“Chưa từng nghĩ đến người lại nhiệt tình như vậy.”

“Nói nhảm! Ta thương người, đương nhiên phải nhiệt tình rồi.”

“Được, ta cho người thưởng.” Dung vương ôn hòa cười, đưa Phượng Minh ngồi lên trên người mình.

Phượng Minh có chút mơ màng, lắc lắc đầu, nói: “Hình như không đúng.”

Dung vương buồn cười hỏi: “Không đúng chỗ nào?”

“Đáng lẽ người phải banh chân ra, không phải ta banh chân ngồi trên người người.”

“Thật không?” Dung vương đưa tay, bắt lấy eo của Phượng Minh chậm rãi di chuyển, để phân thân sừng sững nhẹ nhàng đụng vào cánh cửa đang đóng chặt của Phượng Minh.

“Ồ...” cảm giác kỳ quái khiến Phượng Minh xoay động thân người, yết hầu phát ra thanh âm nho nhỏ.

“Phượng Minh...” Thanh âm Dung vương trở nên cực kỳ khàn đặc, hắn đưa tay nắm lấy phân thân của Phượng Minh, vuốt ve thật nhanh để bộc phát dục vọng. Tại thời khắc sau cùng, lại nhẹ nhàng giữ chặt nó trong miệng.

Chìm đắm trong động tác của Dung vương khiến Phượng Minh thống khổ tựa hồ muốn khóc lên được.

“A... Ân... Dung Điem...”

“Đúng rồi, còn biết gọi tên ta.” Dung vương dứt khoát ngồi dậy, một tay ôm lấy eo Phượng Minh, một tay tiếp tục vuốt ve, khẽ cười nói: “Phượng Minh, ta giúp người phun nó ra được không?”

Đáng chết! Chuyện này mà còn phải hỏi? Nơi nào còn có chuyện bất hảo?

Đây gọi là đạn đã lên nòng buộc phải bắn ra thôi!

Bất quá bây giờ không phải lúc dạy hắn mấy thành ngữ hiện đại này, Phượng Minh chỉ có thể gấp rút gạt đầu, trong ánh mắt toát ra sự cầu khẩn.

Dung vương nhếch môi, tay nới lỏng ra, sau đó lại nhẹ nhàng sờ vào...

“A aa!” Phượng Minh rít lên, thân thể mềm mại ngã lên người Dung vương.

Thể dịch nhũ bạch phun đầy trên tay Dung vương.

Khép mắt thưởng thức dư vị còn lưu lại, Dung vương nhẹ giọng nói bên tai Phượng Minh: “Phượng Minh, giao dịch đạt thành.”

“Cái gì?” Phượng Minh trong lồng ngực vẫn còn phập phồng, khó khăn mở mắt ra.

Lập tức quyen rũ như sợi tơ mịn màng.

“Người ở trên người ta phun ra hết rồi, giao dịch còn không chấm dứt?”

Phượng Minh lúc này mới thanh tỉnh trở lại, lập tức lắc đầu nói: “Không đúng, cái này không tính toán gì hết!”

“Thế nào lại không tính toán gì hết?” Dung vương ôm chặt Phượng Minh đang lộn xộn trong lòng ngực mình, gian trá nói: “Chúng cố xác thực, nếu không chúng ta gọi thị vệ tiến đến đây làm chứng.”

“Việc này làm sao lại gọi thị vệ đến làm chứng được? Dù sao cũng không tính toán gì hết!” Phượng Minh tức đến nổi miệng mồm lắp bắp.

Dung vương đột nhiên nguy hiểm nhướng mày: “Ta bây giờ rất muốn làm một vài chuyện mạo phạm thái tử...”

“Cái gì?”

“Người hoàn toàn không phát hiện, thống khoái phun ra chỉ có người, ta còn chưa có hảo hảo thoải mái.” Dung vương chĩa chĩa vào khí quan đang dựng đứng cao cao của mình.

Nhất thời, bộ dạng giương nanh múa vuốt lập tức bị thu hồi lại.

Phượng Minh rụt rè nói: “Nhưng mà người quả thật vẫn không tuân thủ...” mấy chữ cuối cùng tự động biến mất ngay dưới ánh mắt của Dung vương.

“Ngủ đi.” Dung vương cúi đầu nhìn Phượng Minh rất lâu, rốt cục thở dài: “nếu không ta thật sự không nhìn được.”

Phượng Minh biết hẳn nói thật, làm gì còn lòng dạ chất vấn Dung vương bất tuân ước định. Dung vương nói lỏng tay ra, cậu lập tức chui ngay vào trong chăn, cẩn thận kéo mền che kín thân hình.

“Ta đi tắm rửa một chút.” Dung vương bước xuống giường, cúi đầu hôn lên mặt Phượng Minh: “Vốn người cũng nên cùng đi với ta, nhưng nếu bây giờ tắm chung, nhất định sẽ khiến chuyện lớn xảy ra. Ta không muốn người lại cắn lưỡi tự vẫn.”

Phượng Minh thế mới biết, Dung vương đối với việc cậu tự tử lần trước, đã kiêng dè khắc sâu.

Thật sự là đã làm càn cả một buổi tối.

Đáng lẽ nguyện vọng đạt thành, rốt cục lại bị mắc lừa.

Thế nhưng cũng không thể quơ đũa cả nắm bảo rằng mình bị lừa được. Dựa trên quyền thế của Dung vương, muốn nhần nại như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa... công phu dùng tay của Dung vương, thực sự không tệ...

Đang nghĩ ngợi, Dung vương đã tắm xong quay trở về. Phượng Minh vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Dung vương cởi bỏ áo ngoài, cũng chui vào trong chăn. Phượng Minh bị hắn ôm, tim lúc này cũng bắt đầu đập nhanh, không khỏi sợ hãi Dung vương sẽ làm chuyện gì với mình. Vất vả chờ đợi hồi lâu, không thấy động tĩnh gì, lúc này mới an tâm đi ngủ.

Thế giới này cũng có Liễu Hạ Huệ, hay do quan niệm đạo đức mạnh mẽ của cổ nhân?

Không phải, không phải, căn cứ vào biểu hiện trước đây của Dung vương mà nói, hiển nhiên hai chữ đạo đức chần chẫn là không biết viết thế nào rồi, nếu không trên người thái tử thật sự làm gì có nhiều vết tím bầm đến như vậy?

Phượng Minh miên man suy nghĩ, chợt hiểu được ngực Dung vương thật là ấm áp. Mơ mơ màng màng, không bao lâu đã rơi vào trong giấc mộng.

.....

Chú giải:

Liều Hạ Huệ: Liều Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liều Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liều Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

12. Q.1 - Chương 12

Ngày hôm sau mặt trời vừa mọc, Phượng Minh đã mở mắt ra rồi.

Chốc lát sau, nhớ lại chuyện đêm qua, không khỏi mặt đỏ đến mang tai. Cậu suy nghĩ thật lâu, cho rằng tốt xấu gì thì con dâu cũng phải đi gặp cha chồng, cần rằng xoay người, đối mặt Dung vương.

Vừa xoay người lại, lập tức kinh ngạc, phát hiện Dung vương đã không còn bên cạnh mình nữa, tối qua rõ ràng hắn ôm cậu ngủ kia mà.

Lập tức một sự chán nản khó tả chợt dâng lên trong lòng.

Phượng Minh từ trên giường ngồi dậy, ngơ ngác nhìn chỗ Dung vương đã nằm ngủ vào tối hôm qua. Chăn vẫn còn ấm áp, mơ hồ lưu lại hình dạng của người đã từng nằm ở đây.

Chẳng lẽ mới sáng sớm hắn đã vội vã rời đi?

Thu Lam đứng đợi ở bên ngoài từ sớm, thấy Phượng Minh đã tỉnh, liền tiến đến giúp Phượng Minh thay quần áo.

“Thu Lam...”

“Thái tử điện hạ, có chuyện gì cần sai bảo?”

Phượng Minh cúi đầu ngẫm nghĩ, xong lại lắc đầu nói: “Không có gì.”

Chẳng lẽ da mặt Dung vương còn mỏng hơn ta? Vì quá xấu hổ không dám gặp ta nên mới sáng sớm đã bỏ chạy? Tưởng tượng bộ dáng Dung vương che mặt chặt vật mà chạy, bao tử bắt đầu kêu réo.

Phượng Minh vừa suy nghĩ vớ vẩn, vừa ăn điểm tâm.

Mấy ngày trước, mới sáng sớm Dung vương đã đến đây, mang theo rất nhiều chuyện mới mẻ kể cho Phượng Minh giải sầu. Những lúc hắn ở bên cạnh, Phượng Minh cảm thấy hắn rất phiền toái, mà khi không có hắn thì cậu lại hết sức nhớ nhung.

Đợi cả một canh giờ, Phượng Minh không nhin được đứng lên, định chạy ra ngoài cửa thái tử điện như thường ngày vẫn làm. Mặc dù mỗi lần đều sẽ bị thị vệ thủ vệ ngoài cửa bắt trở về, bất quá cũng xem như rèn luyện thân thể cho tốt vậy.

Quả nhiên, vừa muốn ra ngoài, Phượng Minh ngay lập tức bị người bắt quay trở về.

Nhưng lần này bắt cậu không phải là thị vệ, mà lại chính là Dung vương.

“Sao vậy? Mới sáng sớm đã chịu không nổi rồi à?” Dung vương buông áo Phượng Minh ra, kéo cậu ngồi bên cạnh bàn, nói với Thu Lam: “Mang một ít điểm tâm lên đây.”

Phượng Minh nhìn Dung vương hoàn toàn không có biểu hiện gì do hậu quả ngày hôm qua mang lại, an tâm một chút.

“Người chưa ăn điểm tâm à?”

Dung vương cầm lấy đôi đũa, gấp lên một miếng điểm tâm do cung nội làm, cho vào miệng nhai từ tốn, gật đầu với Phượng Minh.

Phượng Minh lại hỏi: “Mới sáng sớm người chạy đi đâu vậy?”

Dung vương bỗng nhiên mỉm miệng cười, mắt nhìn chăm chăm vào Phượng Minh. Phượng Minh nhất thời đỏ mặt, chột dạ tức giận nói: “Đừng tưởng ta quan tâm đến người.”

“Người sao lại dễ dàng đỏ mặt đến như vậy?” Dung vương ra hiệu cho tả hữu thối lui, đưa tay định ôm lấy eo Phượng Minh kéo đến gần: “Lại đây.”

“Làm gì?”

“Ngồi lên đùi ta.”

“Quên đi! Ta không phải gái bao.”

Dung vương hỏi: “Gái bao là ai?”

Phượng Minh làm mặt quỷ xoay lại nhìn hắn, thè lưỡi ra nói: “Dù sao người cũng không có phúc được gặp, bọn họ đều là thiên tiên mỹ nữ.” Cậu giật mình lắc người tránh khỏi cánh tay của Dung vương, nhích ra ngồi xa xa.

Dung vương nhìn Phượng Minh, buông đũa, ung dung cho tay vào trong lòng ngực, lấy ra thủ quyền của ngày hôm qua.

Phượng Minh vừa nhìn thấy, nhất thời nhảy dựng lên: “Là của ta, nhanh nhanh trả lại cho ta. Chúng ta đã có ước định rồi.”

Dung vương tặng cậu một nụ cười vô lại, nói: “Đặc cộc chỉ có thể đưa phân nửa, chờ khi người giúp ta trở thành bá chủ thiên hạ, ta sẽ trả một nửa còn lại cho người.” Tiện tay thu thủ quyền quay trở về.

“Người luôn luôn mang theo thứ dơ bẩn này bên người sao?” Phượng Minh đưa tay nắm lấy mũi mình.

Cậu đang làm mặt quỷ, nhất thời không phòng bị, bị Dung vương bất thành linh chụp lấy cổ tay, kéo cậu ngã vào trong lòng ngực.

“Phượng Minh, người rất quyến rũ...”

“Này! Không được vô lễ với thái tử!”

Dung vương hôn một cái xem như đã hoàn được vốn, quyến luyến không chịu buông ra, nghiêm mặt hỏi: “Phượng Minh, bản thân người thật sự là thái tử?”

Vấn đề này cho tới bây giờ Phượng Minh vẫn kiên trì giữ vững lập trường.

Cậu lập tức gật đầu.

“Không cần phải gạt ta, người cho dù không phải là thái tử thật sự, ta cũng sẽ bảo vệ người thật tốt.”

“Ta không có lừa người, ta từ đầu tới chân, chính là thái tử thật sự.”

Dung vương bình tĩnh nhìn Phượng Minh trong phút chốc, nói: “Quan sát cách nói chuyện và làm việc của người, so với thái tử thật sự hoàn toàn tạo nên hai bộ dáng khác biệt.” Hắn đột nhiên nghiêm túc, trầm giọng hỏi: “Phượng Minh, người thành thật nói cho ta biết, có phải người biết thuật di hồn?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, đã khiến Phượng Minh đang vui vẻ ngay lập tức hồn phi phách tán.

Cậu cứ tưởng chuyện mình gặp phải, tại thời không lạc hậu này không ai có thể biết được, hoàn toàn không nghĩ tại Tây Lôi, từ sớm đã có những kiến giải về di hồn.

Mà tình huống của cậu, quả thật chỉ có thể dùng hai chữ “di hồn” để giải thích.

Dung vương nhìn phản ứng của Phượng Minh, đã đoán ra được ba phần, thở dài nói: “Thì ra thật là như vậy.”

“Chuyện này nếu muốn nói ra thật sự rất dài, còn dài hơn cả con sông dài nhất của Tây Lôi nữa.” Phượng Minh không biết con sông dài nhất của Tây Lôi là con sông nào, nhưng cậu cực kỳ không muốn Dung vương nghĩ rằng cậu lừa gạt hắn, chỉ còn cách tìm lời biện bạch ỉn.

Dung vương cắt ngang giải thích của cậu, lại hỏi: “Phượng Minh, còn có ai khác biết chuyện di hồn của người không?”

Phượng minh thấy hấn vẻ mặt khẩn trương, không khỏi dâng lên sợ hãi, liều mạng lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta vẫn nói ta chính là thái tử thật sự.”

“Người có biết, di hồn tại Tây Lô có ý nghĩa như thế nào không?”

Phượng Minh sắc mặt trắng bệch, buồn rầu thật lâu mới nói: “Dung Diễm, người đừng hù dọa ta, người lại muốn mang ta ra ngoài thiêu chết.”

“Tại Tây Lô từ xưa, đã có thuyết nói đến thuật di hồn. Hồn phách sau khi chết đi, nếu được ngoại lực trợ giúp có thể thuận lợi nhập vào cơ thể người sống, hại chết người đó, sau đó chiếm cứ thân thể, tiếp tục sống sót. Hơn nữa, hồn phách này nếu muốn tiếp tục tồn tại, mỗi ngày đều phải cần nuốt một sinh mạng mới. Tại Tây Lô, nếu có người bị nghi ngờ di hồn pháp thuật, lập tức sẽ bị trói ở quảng trường, cắt từng miếng từng miếng thịt, sau đó mang nội tạng băm nát ra, mới có thể áp chế nó không tiếp tục chiếm cứ thân thể người còn sống.”

Việc này nếu so với việc lăng trì của Ngụy Trung Hiền còn kinh khủng hơn nữa.

Phượng Minh sắc mặt liên tục thay đổi, nắm ống tay áo Dung vương kéo kéo, nói: “Này, ta không có hại chết thái tử, cũng không có hại người, người không được nghi oan cho ta.”

“Được rồi, ta không nghi oan cho người.” Dung vương cúi đầu, nhìn Phượng Minh bị hù dọa đến sợ hãi, con người lúc nào cũng lảo liên giờ không còn linh hoạt đứng yên tại chỗ, không nhịn được mỉm cười nhẹ nhàng, trấn an: “Không cần phải sợ, không ai biết chuyện của người là tốt rồi. Ta tin người không phải ác quỷ, nếu không, người bị hại chết đầu tiên chắc chắn chính là ta.”

“Biết là tốt rồi. Dung Diễm, người đừng hù dọa ta nữa, nhanh nói cho ta biết người vì sao lại nghĩ đến thuật di hồn? Hơn nữa, người định đối phó với ta như thế nào đây?” Phượng Minh nghi ngờ hỏi: “Người sẽ không kéo ta ra ngoài xử tử chứ hả?”

“Sáng nay ta đi luyện võ, vô tình bước vào phòng của nội thị, phát hiện bên trong có rất nhiều vật phẩm dùng để tế điện. Sinh nghi, ta phái người gọi tất cả nội thị trú trong phòng đó lại. Hồi một lúc, mới biết được bọn chúng nghĩ rằng gần đây thái tử điện hạ rất quý dị, nhớ đến việc có nghe qua về thuật di hồn, bọn chúng âm thầm bố trí vật phẩm tế điện, cầu mong được bình an.”

Dung vương hời hợt kể lại, kỳ thật bên trong đã dùng không ít cực hình mới có thể cung khai ra khỏi miệng những chuyện này.

Phượng Minh ngây ngô hỏi: “Ta cứ tưởng mình che dấu rất khá, bọn họ làm sao phát giác ra?”

“Nơi đây là vương cung, có biết bao nhiêu người quan sát nhất cử nhất động của người, hoài nghi thì có gì kỳ lạ? Việc bây giờ phải làm, chính là nhanh chóng phong bế chuyện này lại, ta đã mang tất cả những kẻ dám nghi ngờ đem ra xử tử rồi.”

“Cái gì?” Phượng Minh thất thanh kêu lên.

Cậu chỉ nghĩ làm thái tử vốn rất thú vị, không nghĩ rằng chỉ cần một chuyện hết sức đơn giản lại có thể dễ dàng đoạt được mạng của người ta.

“Tại sao?” Phượng Minh không thể tin hỏi Dung vương: “Bọn họ bắt quá chỉ là sợ hãi mà thôi, người tại sao lại mang bọn họ ra giết hết?”

“Phượng Minh, người rất đơn giản, hơn nữa cũng không chú ý đến thân phận của mình.” Dung vương đưa Phượng Minh về lại chỗ ngồi của mình, trầm giọng nói: “Người là thái tử Tây Lô, đừng nói đến chuyện ngoại quốc phân tranh, cho dù ngay tại bốn quốc, cũng có không ít kẻ muốn đưa người vào chỗ chết. Chỉ cần người làm hay nói sai một chuyện, nếu bị bọn chúng biết được, bọn chúng sẽ không bỏ qua cơ hội mang người đi xử tử. Bọn chúng bắt quá chỉ cần một cái cớ, mà người lại mang cho không bọn chúng một cái cớ rất thú vị.”

Vốn vương cung lúc đầu cảnh tượng sáng lạn, tràn ngập hương hoa và tiếng chim ca, nhưng sau khi nghe Dung vương nói, lập tức biến thành bầy rập khắp nơi, tiểu nhân khắp chốn, bất cứ lúc nào cũng có thể xuống địa ngục diện kiến Diêm Vương.

Phượng Minh không khỏi rùng mình.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Hại Tây Lôi thái tử, là có thể lung lay quốc thể của Tây Lôi, thay đổi tình thế thiên hạ. Vương cung chính là nơi kinh khủng đáng sợ đến như vậy. Người đã di hồn vào thân thể thái tử, bây giờ chỉ còn nước tiếp nhận chuyện này. Cho dù bây giờ ngồi ngay chỗ này chính là thái tử thật sự, di hồn bất quá chỉ là lời đồn, người nghĩ bọn chúng sẽ bỏ qua cho hắn sao? Ta ngày hôm qua nghỉ lại tại thái tử điện, chính là vì muốn cảnh cáo tất cả mọi người, thân phận của người đã được ta chấp nhận, bất luận kẻ nào dám nghi ngờ thân phận của người, cũng chính là dám khiêu khích ta.”

Phượng Minh cười khỏ nói: “Dung Diêm, ta càng ngày càng hồ đồ, tới cùng chuyện gì sẽ tiếp theo sau chuyện gì đây?”

Dung vương nựng mặt cậu, cười nói: “ Cho dù ở đây học hỏi, người học mười năm cũng không xong. Người chỉ cần nhớ rõ, bất cứ nơi nào cũng phải cẩn thận, sau này không được tùy tiện hành sự là được rồi.”

“Dung Diêm, chẳng lẽ người không sợ hãi, ta chính là quỷ...”

Dung vương ha ha cười to, rất hào hứng nói: “Cả đời ta, chuyện thú vị nhất, chính là đã được gặp gỡ tên tiểu quỷ nhà người.” Hắn nhẹ giọng, than thở: “Nhưng vẫn có chuyện khiến cho ta rất lo lắng.”

Phượng Minh lại bắt đầu căng thẳng: “Đó là chuyện gì?”

“Thân thể này là của thái tử thật sự, chuyện tồi tệ nhất chính là không thể thừa nhận nam nam hoan ái, hậu đình rất hẹp, rất dễ thụ thương. Nếu thân thể người là của thái tử thật sự, ta làm sao mà vui được đây?”

Phượng Minh ngây người, há rộng miệng ra nhìn Dung vương. Rất lâu sau, đột ngột rống to lên: “Dung Diêm, người nói người sẽ đối với bốn thái tử thế nào hả? Người rút đi cho ta!”

Kết quả khỏi tưởng tượng cũng biết, Dung vương đương nhiên không có rút xéo khỏi thái tử điện rồi.

Phượng Minh sau khi bị Dung vương hù dọa, ngoan ngoãn cầm bút lông, bắt đầu bắt chước chữ viết của thái tử thật sự.

Cậu biết nếu có người nhìn ra cậu là kẻ giả mạo, lập tức sẽ gặp họa sát thân, không còn dám làm trái ý Dung vương nữa, mà bắt đầu thành thật học tập tất cả những điều mà một thái tử phải học.

Hai tháng liên tục, Dung vương đều không muốn Phượng Minh tham gia nghị sự, từ chối tất cả lời thỉnh cầu muốn nghe những lý luận kinh người, giúp Phượng Minh hảo hảo học tập.

Đối với Phượng Minh mà nói, hai tháng qua khổ đến nỗi không nói thành lời, nhưng tri thức cơ bản về Tây Lôi và các quốc gia khác cũng biết được không ít, kể cả chữ viết cũng đủ để khoe khoang trước mặt bất cứ ai rồi, viết cũng đã ra hình ra dạng.

.....

13. Q.1 - Chương 13

Ngày hai mươi tháng mười hai năm đó, khí trời rất lạnh, cũng chính là ngày sinh thần của vương hậu Tây Lôi.

Không cần Dung Vương bận tâm, chiếu theo thông lệ hằng năm, tổng quản cung điện đã an bài mọi việc thỏa đáng. Vương cung khắp nơi giăng đèn kết hoa, toàn bộ rèm che đều được thay mới, ánh nến liên tục thấp sáng nhằm chúc vương hậu thanh xuân vĩnh viễn.

Triều đình bá quan tới tấp dâng nạp các vật phẩm hiếm lạ, thú vị, đưa thẳng đến tẩm cung vương hậu. Vương hậu quanh năm suốt tháng đều không lộ diện, chỉ có ngày này thay đổi phục sức long trọng, đầu đội mũ miện hoàng hậu, ngồi trên ngôi cao giữa điện, tiếp nhận sự triều bái của trăm quan.

Đại thọ của vương hậu, trước đây đều do thái tử điện hạ lãnh đạo mọi người triều bái. Hôm nay, trong khi mọi người chờ đợi thái tử, thì thái tử điện hạ của bọn họ lại đang ở thái tử điện nổi traten lồi đình.

“Cái gì? Người nói là mẫu hậu của ta?” Sau khi được tắm rửa và thay y phục long trọng, Phượng Minh nghe được tin tức chẳng khác gì sấm nổ bên tai: “Ta còn có mẫu hậu nữa sao?”

“Chuyện này có gì kỳ lạ? Mỗi người đều có phụ mẫu, Tây Lôi Vương mặc dù đã hôn mê nhiều năm, nhưng vương hậu vẫn là người chưởng quản hậu cung. Chỉ vì vương hậu tính thích thanh tịnh, nên hiếm khi xuất hiện thôi.”

Phượng Minh liếc mắt hung hăng nhìn Dung vương, xô thái tử triều phục vào người rồi đi tới đi lui trong điện.

“Tại sao bây giờ mới nói cho ta biết chuyện trọng đại như vậy? Đột nhiên muốn ta mang theo bá quan đến bái kiến mẫu hậu của mình. Trời ạ! Bà ấy nhất định sẽ nhận ra ta là đồ giả!” Phượng Minh căng thẳng xoay người, túm chặt lấy Dung vương không buông tay: “Mẫu tử liên tâm, bà ấy nhất định sẽ phát hiện ra.”

“Bây giờ ta mới nói cho người biết, chính là muốn khảo nghiệm xem hai tháng nay người đã học được những gì rồi? Lễ nghi vương cung người cũng đã thông hiểu, muốn người ra dáng thái tử không phải chuyện quá khó khăn. Để qua mặt được người trong thiên hạ, trước tiên phải qua mặt được vương hậu. Người nếu cả một người luôn ở trong thâm cung cũng không qua mặt được, tương lai làm sao đi sứ ngoại quốc, nhất định sẽ bị người khác liếc mắt là nhận ra ngay.”

Phượng Minh lập tức la lên lia lịa: “Tương lai còn bắt ta đi sứ nữa à?”

“Người thân là thái tử, tất nhiên sẽ có rất nhiều chuyện cần phải làm.” Dung vương kéo Phượng Minh đến trước mặt mình, giúp cậu sửa sang lại y phục ngay ngắn do cậu sợ hãi nên vò lại nhăn nhúm, an ủi nói: “Không phải sợ, vương hậu là một người ưa an tĩnh, hơn nữa, nương nương và An Hà cũng không thường xuyên gặp mặt, người chỉ cần thả lỏng người một chút, sẽ không bị nương nương khám phá ra. Hơn nữa, bên cạnh người còn có ta kia mà.”

Phượng Minh trong lòng an tâm một chút, nhưng vẫn nghi ngờ hỏi: “Tại sao thái tử và vương hậu lại hiếm khi gặp mặt nhau? Bọn họ chẳng phải là mẫu tử sao?”

Dung vương trầm ngâm trong chốc lát, chính trực đáp: “Vương cung thể chế chính là như thế, người từ từ rồi cũng sẽ quen. Hơn nữa, thái tử lại nhu nhược, vương hậu vốn không thích đứa con trai này.”

Mặc dù biết Dung vương nói đến tiền thái tử, Phượng Minh vẫn dùng đôi mắt kháng nghị trừng Dung vương.

Dung vương cảm thấy rất buồn cười, đành sửa lại lời nói của mình: “Là tiền thái tử nhu nhược, người sao lại tức giận đến như vậy?” lấy tay sờ rầm eo của Phượng Minh vuốt giận.

Phượng Minh lúc này mới mỉm cười.

Hai người ở trong thái tử điện lèo nhèo một hồi, khiến người hầu đứng đợi bên ngoài rất lo lắng, ngay khi thấy bọn họ đi ra, tất cả lập tức chỉnh đốn tinh thần, hộ tống theo sau cùng đến tẩm cung vương hậu.

Vừa đến bên ngoài tẩm cung đã nghe thấy tiếng nhã nhạc chúc mừng vang lừng. Phượng Minh biết đây chính là thời khắc thử thách của mình, tâm trạng không khỏi bối rối, dừng lại cước bộ, nắm lấy tay áo Dung vương không chịu buông ra.

Dung vương thấy Phượng Minh sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt, thậm chí hận vì đã không báo trước cho Phượng Minh từ hai ngày trước, tất cả cũng chỉ vì nghĩ đến việc rèn luyện cậu sao cho tốt, buộc lòng phải nhẫn tâm

cứng rắn gỡ tay Phượng Minh ra, khom người cất cao giọng nói: “Thái tử điện hạ giá đáo!” lui về phía sau từng bước một, để Phượng Minh đứng cô độc một mình ngay phía trước.

Lập tức, cửa cung rộng mở, tất cả quan viên vốn đã ở bên trong đợi từ sớm giờ đồng loạt bước ra nghênh đón, nhất tề hành lễ: “Thái tử điện hạ!”

Phượng Minh phần hận nghiêng chặt răng mình, thầm nghĩ muốn quay lại đâm cho Dung vương một cái thật mạnh, tuy nhiên bây giờ không thể làm như vậy, đành ưỡn ngực, uy phong phất đôi tay, dùng âm thanh trầm ấm được rèn luyện suốt hai tháng cất lên tiếng nói: “Bá quan đứng dậy, theo ta đến bái kiến mẫu hậu.”

Không uổng phí công lao Dung vương đã dạy dỗ suốt hai tháng qua, Phượng Minh nói ra quả thật rất có bản lĩnh.

Mọi người nhất tề đồng thanh: “Tâu vâng!”

Phượng Minh ngẩng đầu ưỡn ngực, dẫn đầu đoàn người tiến vào cửa cung. Chớp mắt đã thấy tấm cung vương hậu thiết kế huy hoàng, bên trong đường lớn rộng mở, dẫn thẳng đến đại điện.

Vương hậu đương nhiên đang ở nơi này tiếp nhận triều bái.

Nhìn những người phía sau nghiêm túc cung kính tỏa ra hào khí trang nghiêm, Phượng Minh trong lòng nổi lên cảm giác vô cùng hoang đường.

Trời ạ! Cậu chẳng những đã thật sự trở thành thái tử một nước, hơn nữa lại sắp nhận một vương hậu cổ đại làm mẫu thân, còn chuẩn bị chúc thọ bà ta nữa chứ!

Dung vương thấy cậu ngây người, biết không xong, lập tức bước tới trước một bước, nhỏ giọng nói: “Thỉnh thái tử bước đến chính điện, hướng vương hậu chúc thọ.”

Phượng Minh bị hấn kinh động, nhớ tới Dung vương vô lương tâm bắt mình như bắt vịt quay trên lò lửa, không khỏi liếc hẩn một cái, phất tay vượt kim quan trên đầu, chính thức cất bước tiến về phía trước.

Cậu hiên ngang đi đến cuối con đường lớn, bước vào chính điện. Một thiếu phụ trang phục lộng lẫy ngồi nghiêm trang giữa trung tâm những cung nữ như chim nhận xoay vòng, bộ dáng tuy không xinh đẹp như trong tưởng tượng của Phượng Minh, nhưng khí chất quả thật lại rất cao quý.

“An Hà cung chúc mẫu hậu sinh thần!” Dựa theo lễ tiết Dung vương đã dạy, Phượng Minh cao giọng xướng lên, quỳ xuống hành lễ.

Đây chính là Tây Lôi vương hậu, ai ya, nếu để bà ta biết ta mạo nhận làm nhi tử của mình, đó chắc chắn không phải chuyện vui để xem à nha. Phượng Minh nghĩ thế, không nhận được đưa mắt ra sau liếc Dung vương một chút, không ngờ vừa cúi đầu nhìn trộm ra sau, hoàn toàn không thấy bóng dáng mọi người đâu.

Thì ra ngoại trừ bản thân thái tử, tất cả những người khác đều phải quỳ bên ngoài chính điện tham bái chờ đợi. Phượng Minh vừa rồi đã quá chuyên tâm vào biểu hiện của mình, Dung vương và những người khác dừng lại cước bộ khi nào, cậu hoàn toàn không biết được.

Nhất thời toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Tên Dung vương hỗn đản này dám lập bầy với ta à! Phượng Minh cắn răng nghiêng chặt.

Từ trên đầu truyền đến một thanh âm mềm nhẹ.

“Vương nhi miễn lễ, đứng lên đi.”

“Tạ ơn mẫu hậu.” Phượng Minh đứng lên, ngẩng đầu nhìn vương hậu liếc mắt, phát hiện vương hậu cũng đang đánh giá chính mình. Cậu có chút chột dạ, lập tức cúi đầu, không dám lên tiếng, trong lòng thắc thỏm bất an, sợ vương hậu nhìn ra sơ hở.

Nếu có thể nói loạn xạ dăm ba thứ thì cũng tốt rồi.

Nhưng sự thật Phượng Minh e sợ mình lỡ miệng, đành xấu hổ đứng yên cho vương hậu đánh giá.

May mắn, vương hậu dường như cũng xa lạ con của chính mình, mở miệng hỏi: “Vương nhi gần đây thân thể có tốt không?”

Phượng Minh âm thầm cảm thấy kỳ lạ, nếu theo chế độ vương cung, mẫu tử một năm khó khăn lắm mới gặp nhau một lần, tại sao một chút kích động cũng không có?

Cậu gật đầu nói: “An Hà rất khỏe.” Nhớ đến lời Dung vương chỉ dạy, vội vàng thêm vào một câu: “Tạ ơn mẫu hậu quan tâm.”

“Có chăm chỉ đọc sách không?” cũng chỉ là những câu hỏi cho có lệ, nhạt nhẽo, lạnh lùng.

“Thưa, thần nhi vẫn chăm chỉ đọc sách.”

Vương hậu hỏi thêm vài câu nữa, lại nói: “Phụ vương ngươi đến nay thân vẫn còn mang bệnh, không thể quản lý chính sự, mọi việc lớn nhỏ, tốt nhất phải thỉnh giáo Dung vương mới là thượng sách.”

Thỉnh giáo Dung vương? Đó là thượng sách khiến cho vong quốc thì có.

May mắn hôm nay ta và Dung vương cùng một trận tuyến, trong tâm dự định sẽ phụ trợ hần trở thành nhân vật phong lưu thiên cổ, nếu không lúc này đây, hần là ngay lập tức nhào đến quỳ dưới chân vương hậu, nước mắt rùng rùng kể lể tất cả tội lỗi của Dung vương ra.

Phượng Minh chăm chú nhìn vương hậu, rốt cục lại âm thầm lắc đầu: nhìn bộ dáng lạnh băng của vị vương hậu này, xem ra cho dù có khóc lóc thế nào cũng không hề có tác dụng.

Xem ra, nếu tại Tây Lô không có tiền đồ, muốn thăng quan tiến chức, đến tìm Dung vương là tốt nhất rồi.

Cậu khom người, nói: “Vâng, An Hà đã hiểu, nhất định mọi chuyện sẽ thỉnh giáo Dung vương, tuyệt nhiên không tự tiện quyết định.”

Khuôn mặt lạnh băng của vương hậu lúc này mới lộ ra nét tươi cười, gật đầu nói: “Vâng là tốt rồi. Dung vương ở đâu? Tiến lên cho ai gia nhìn mặt.”

Có gì đẹp đâu mà nhìn chứ? Phượng Minh nói thầm trong đầu mình.

Dung vương lập tức được truyền vào điện, cúi đầu hành lễ, cất cao giọng nói: “Thần Dung Diêm bái kiến vương hậu, chúc vương hậu nương nường sống thọ tựa thần tiên.” Hần quả nhiên rất có phong độ, giờ tay nhắc chân đều tỏa ra khí chất phi phàm.

“Tốt lắm, tốt lắm, một năm không gặp, nghe nói ngươi xử lý quốc sự mọi việc đều thỏa đáng, vậy phải thưởng hậu cho ngươi mới được.” Vương hậu cười thật rực rỡ, khiến Phượng Minh nhìn đến người ngây ra.

Hay thật, ai mới là con của bà ta chứ?

Vương hậu lại nói: “Dung vương, nơi đây bá quan tổng lên rất nhiều lễ vật, ngươi tuy tuổi tác không lớn mà đã dạn dày kinh nghiệm, ai gia thưởng tất cả cho ngươi, từ từ mà thưởng thức.”

Dung vương mỉm cười nói: “Tạ ơn vương hậu đã ban thưởng, Dung Diêm chỉ cần vài vật để khắc ghi ân điển của vương hậu là đủ rồi.”

Mọi người đã sớm đưa lễ vật vào trong điện, Dung vương đi qua xem, dừng lại, chọn lấy hai cái, bước đến dâng lên cho vương hậu xem qua.

Vương hậu gật đầu, thở dài nói: “Cũng đã trẻ rồi, các ngươi lui xuống đi, ta cũng nên nghỉ ngơi.”

“Xin vâng.”

Phượng Minh thả lỏng người, cùng Dung vương đồng thời hành lễ, vừa định lui ra, đột nhiên nghe thấy vương hậu nói: “Chờ một chút.”

Hai người vội vàng quay lại, vòng tay chờ đợi.

Lâu thật lâu sau, vương hậu mới nói: “Mang áo choàng làm bằng da chồn nước đến đây, thưởng cho Dung vương.”

Cung nữ dâng áo choàng lên, Dung vương vội vàng đưa hai tay đỡ lấy.

Vương hậu nhìn chăm chú Dung vương chốc lát, buồn rầu nói: “Nghe nói Dung vương thường xử lý quốc sự thâu đêm. Trời đông giá rét, khoác thêm áo choàng vào sẽ ấm áp hơn.”

“Tạ vương hậu ân tứ.”

Cả hai lúc này mới bước ra khỏi chính điện, cùng bá quan rời khỏi tẩm cung vương hậu.

“Thật kỳ quái, vương hậu đối với người tốt vô cùng, giống như người mới là con của bà ta vậy.” Một lúc sau quay về thái tử điện, Phượng Minh cởi áo choàng trên người xuống, nói với Dung vương.

“Đừng nói vậy, thân phận người không như kẻ khác, lời như vậy vụn vặt không được nói ra khỏi miệng.”

“Lại muốn làm ta sợ à? Chuyện hôm nay ép buộc ta, ta còn chưa tính sổ với người.” Phượng Minh hừ mũi nói: “Ta là con bà ta, tại sao bà ta cái gì cũng không cho ta, ngược lại còn thưởng cho người hết thứ này đến thứ khác?”

“Bởi vì ta là quốc gia trọng thần.” Dung vương lại ha ha cười, mang áo choàng bằng lông chồn nước do thái hậu tặng mở ra, choàng lên người Phượng Minh, ôn nhu nói: “Thưởng cho ta thứ gì, chẳng phải cũng là đồng thời thưởng cho người sao?” hần mang hai lễ vật đã chọn trong mớ lễ vật sinh thần bày ra trước mặt Phượng Minh.

Đó là một chiếc gương nhỏ được điêu khắc tinh xảo hình phong cảnh, và một tiểu đao có cả vỏ đao.

Phượng Minh rất có hứng thú với thanh tiểu đao, ồ lên một tiếng, giật lấy tiểu đao, rút ra xem, hàn khí bức người, sắc bén phi thường. Phượng Minh bị đao khí bức, rung mình, nói: “Đao này thật lợi hại.”

“Đao này rất có lai lịch, chính là bảo vật nổi tiếng của Tây Lô, người tốt nhất hãy mang nó bên người để phòng ngừa vạn nhất. Hắc hắc, ta rất là có mắt, nếu đã tuyển chọn từ lễ thọ vương hậu đi ra, nhất định sẽ rất độc đáo.”

Phượng Minh khịt mũi khinh thường, không khách khí nhét tiểu đao vào bên hông mình, liếc mắt nói: “Ta không nghĩ người lại chọn cái gương này, nó có tác dụng gì? Biết rồi, người tự hào về diện mạo mình như vậy, nhất định thường xuyên soi gương có phải không?”

“Người lại sai nữa rồi. Gương này dành cho người.”

“Cho ta?”

Dung vương giơ gương lên, dương dương đắc ý: “Người chẳng lẽ không nhìn ra cán gương được tạo bằng vàng ròng, tinh tế mảnh mai, bóng loáng vô cùng, rất thích hợp để dùng lên nơi nào đó trên người người, chạm rãi khám phá mà không cần lo lắng làm người bị thương?”

Phượng Minh chớp chớp mắt, nhìn thấy nụ cười xấu xa hiện lên trên mặt Dung vương, rốt cục cũng hiểu được.

Cậu lập tức nhảy lui về phía sau, rút tiểu đao từ bên hông ra, trừng to mắt, quát: “Dung Điềm, người dám?”

“Ta thế nào lại không dám?” Dung vương không hề sợ hãi thanh đao sắc bén trong tay cậu, ung dung bước về phía trước.

“Đừng lại đây!”

“Thái tử điện hạ, đao không được cầm như thế. Khách khách, xem ra võ thuật ta dạy, người không ngoan ngoan tiếp thu cho tốt rồi.”

“Hỗn đản! Người cút ngay! A.... Buông ta ra! Trả đao lại cho ta, người đã nói tặng ta rồi mà.”

“Chỉ cần cho ta chạm vào chỗ ấy một chút, không cần sợ hãi như vậy, ta sẽ không làm người đau đâu mà...”

“Cứu mạng! Người đâu! Mau đến đây! Cứu giá! Cứu giá!...”

Nghe thấy tiếng Phượng Minh kêu gào thảm thiết, bọn thị vệ và cung nữ vốn đã sớm có kinh nghiệm, lập tức rút lui sạch sẽ, đóng chặt cửa điện lại....

Xem ra vương cung Tây Lôi, quả thật đã hoàn toàn bị Dung vương khống chế rồi.

.....

Chú giải:

Sinh thần: ngày sinh nhật

14. Q.1 - Chương 14

Cuối cùng cũng đã bình an qua được cửa ải đại thọ của vương hậu, Phượng Minh xem như vượt qua được kỳ thi kiểm tra đầu tiên của mình, đủ chứng minh hiệu quả của hai tháng khổ học tập. Dung vương vì muốn khen ngợi, đặc biệt cho phép Phượng Minh cưới Bạch Vân một ngày.

Cưới ngựa cũng là một trong những hạng mục cần phải học tập. Lúc trước, Dung vương vì lo lắng tính khí của Bạch Vân nóng nảy, không dễ dàng để Phượng Minh tiếp cận nó. Ngày hôm đó vì muốn dỗ dành cho Phượng Minh vui vẻ, mang các chuyện quốc sự trọng yếu xử lý thỏa đáng trước thời hạn hai ngày, nói rằng muốn tự mình đưa Phượng Minh cưới Bạch Vân xuất vương cung du ngoạn.

“Thật hả?” Phượng Minh mở thật to con mắt không che dấu được sự ngạc nhiên và mừng rỡ, gấp gấp túm chặt lấy cổ áo Dung vương: “Xuất vương cung? Cưới Bạch Vân? Người để ta cưới Bạch Vân một mình à?”

“Ta sẽ ở bên cạnh trông chừng người.”

“Thật tốt quá!” Gương mặt anh tuần lộc ra vẻ hưng phấn không khác chi hài đồng, Phượng Minh lập tức tặng ngay cho Dung vương một cái ôm nhiệt tình kiểu Pháp, đưa lên cả đôi môi hấp dẫn.

“Nhưng...” Dung vương lẳng lặng chờ cậu phát tiết xong sự hưng phấn của mình, chậm rãi nói: “Ngày mai trước khi xuất cung, người phải cùng ta đi gặp một người.”

Phượng Minh cảm nhận được mùi vị của âm mưu, cảnh giác hỏi: “Ai?”

“Phụ vương của người, Tây Lôi Vương An Tương.”

“Cái gì?” Phượng Minh la hoảng lên: “Mấy hôm trước không thông không báo đã xách ta đi gặp mẫu hậu, bây giờ lại muốn ta đi gặp phụ vương? Nay, người có biết sức chịu đựng của trái tim con người là rất có hạn không hả?” đương nhiên Dung vương không biết rồi.

Dung vương cười nói: “Không phải sợ, đại vương đã hôn mê nhiều năm, người thân là thái tử, cũng phải đến vấn an vài lần.”

Vấn an vài lần?

Xem ra thái tử thật sự cũng không thường xuyên vấn an song thân của hắn lắm. Chế độ của Tây Lôi cũng thật kỳ quái, quan hệ giữa cha mẹ và con cái lại lạnh nhạt đến như vậy. Cũng có thể là vì tình cảm con người trong vương cung vốn đã nhạt nhẽo như vậy chăng?

Phượng Minh ngẩng đầu nhìn sắc mặt Dung vương, biết hắn mặc dù cười, nhưng đã nói ra thì rất là kiên quyết, cho dù thế nào cũng không thay đổi. Nếu tiếp tục tranh luận, nói không chừng cơ hội cưới Bạch Vân ra khỏi vương cung ngày mai cũng không có được, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu, thì thầm nói: “Đi thì đi, đừng đến tên Tào Tháo tái thể như người chỉ khiến ta xui xẻo.”

Phượng Minh lộ ra vẻ trẻ con, hoàn toàn không phù hợp với bề ngoài anh tuấn của cậu, thế nhưng sự chất phác của quý tộc thông thường và khí phách bẩm sinh của vương gia lại hòa hợp vào nhau, khiến cho người ta cảm nhận một vẻ đẹp kỳ lạ, hiện ra sự thâm sâu ẩn trong khí chất thuần khiết.

Dung vương ngắm nhìn sâu sắc, càng nhìn lại càng yêu, vòng tay ôm chặt eo Phượng Minh, kề sát hai người lại cùng một chỗ, nhẹ nhàng trêu đùa nói: “Ta chỉ hi vọng người nhanh chóng hiểu rõ thế cục, tương lai tránh rơi vào họa bất trắc. Ai... ta rất mong người không phải là thái tử.”

Phượng Minh trong lòng cảm thấy ngọt ngào, lộ rõ nụ cười, ương bướng nói: “Không cần hao tổn tâm tư lừa gạt ta, ta đều đã đáp ứng người cả rồi, ngày mai ta nhất định sẽ đi. Cũng chỉ là đi gặp người thực vật thôi mà.”

Hai người nhìn nhau, bắt giắc mặt đỏ lên, tim đập khấn trương một cách phi thường.

Dung vương là người đầu tiên kèm chế không nổi, đột ngột hôn đắm đuối Phượng Minh, hai tay cũng bắt đầu thượng hạ vuốt ve.

Phượng Minh đối với môi Dung vương đã sớm quen thuộc, nên rất tự nhiên, tận tình hồi đáp lại.

Không khí điên cuồng bỗng chốc bốc lên.....

“Hôm nay ta nhất định muốn....” trong hơi thở càng lúc càng nặng nhọc, thanh âm Dung vương lại đặc biệt thâm trầm.

Tâm thần Phượng Minh cũng bị mê hoặc, trên mặt lộ ra vẻ ngây thơ đáng yêu, dựa theo bản năng đang trở dậy nắm chặt lấy y phục Dung vương.

Khi ngón tay thon dài của Dung vương dần dần cởi bỏ y phục trên người Phượng Minh xuống, thì Phượng Minh cũng cùng lúc học theo, cởi bỏ áo ngoài của Dung vương.

Bây giờ không cần suy nghĩ gì thêm nữa, trong không khí cuồng loạn cuốn hút, chỉ còn lại ý muốn da thịt được hòa quyện vào nhau đang thiêu đốt mà thôi.

Nếu thoát nhìn, sẽ thấy động tác của Phượng Minh rất nhanh nhẹn, gần như mạnh bạo muốn nhanh chóng hạ tất cả y phục của Dung vương xuống hết.

“Đừng gấp, chúng ta còn cả một buổi tối mà.”

Dục tốc bất đạt, cuối cùng tốc độ Dung vương vẫn nhanh hơn, đưa thân thể xinh đẹp của Phượng Minh phơi bày ra trước mắt mình. Hắn gỡ ngón tay Phượng Minh đang phẩn đấu mở nội phục của mình ra, mỉm cười rồi tự mình cởi dây thắt áo, đủ để giương thân thể trắng kiêu đáng tự hào lộ ra trước mắt Phượng Minh.

“Thích không?” Vừa cười vừa đưa tay Phượng Minh chạm vào lồng ngực của mình, ánh mắt Dung vương dịu dàng khoan dãi.

Phượng Minh yêu thích tay vuốt ve không rời, đôi mắt đen láy long lanh mở ra thật lớn, giống như một kẻ ngắm nhìn đắm đuối một bảo vật hiếm có đến gần người kinh ngạc.

“Thật xinh đẹp...” Phượng Minh nhẹ nhàng khen ngợi.

Nhưng trong mắt Dung vương, xinh đẹp thật ra lại chính là Phượng Minh với thân hình trắng trẻo đang lồ lộ ra trước mắt. Hắn hơi chút lay động, ôm lấy thân eo thanh mảnh của Phượng Minh, đặt Phượng Minh xuống giữa chiếc giường rộng lớn.

“Ta phải nói trước với người, lần này không thể dùng tay hoặc dùng miệng, để tránh người nói ta ức hiếp người.”

Phượng Minh đã mê đắm đến nỗi chỉ còn ba hồn mắt hết bảy phách, làm gì quan tâm đến việc Dung vương đang nói cái gì, cậu chỉ muốn được ngồi dậy và tiếp tục vuốt ve Dung vương, lại bị Dung vương nhẹ nhàng đè xuống.

“Nằm xuống đi. Ban đêm là thời gian vô cùng quý giá, chúng ta phải biết nâng niu, quý trọng.”

Phượng Minh trong cơn mơ hồ cũng không quên việc thể hiện bản lãnh của mình, khe khẽ nói: “Ngốc, đây gọi là “xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim”.”

Dung vương sững sốt khen: “Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim? Thật là một câu văn tuyệt diệu.” Hai tay từ từ tách chân Phượng Minh ra, đưa thân người từ phía trên áp xuống.

Hạ thể cảm thấy mát lạnh, Phượng Minh không nhận được phát ra âm thanh rên rỉ như tiếng động vật nhỏ kêu lên.

Dung vương ôn nhu nói: “Không phải sợ, chỉ là để cho chỗ thừa hoan dễ chịu chút thôi.” Hắn một tay vuốt ve hậu đình của Phượng Minh, một bên cúi đầu, đưa phân thân xinh đẹp tiến vào trong miệng.

Khoang miệng nóng bỏng, khiến Phượng Minh kích động kêu lên một tiếng. Đầu lưỡi Dung vương không ngừng trêu đùa, công kích khiến Phượng Minh cảm thấy khó mà chịu đựng được.

“Dung Điền.... đừng... ô ô...” Giọng nói Phượng Minh đứt quãng, không thể nghe rõ cậu đang nói cái gì. Thân hình tuyết trắng tựa như được tạo thành từ tơ lụa, khẽ lay động trên chăn ấm nệm êm.

.....

Chú giải:

Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim: một khắc đêm xuân giá ngàn vàng, câu này rất quen thuộc, thường xuất hiện trong đêm Tân Hôn, kufuuuufuuuuuu.....

15. Q.1 - Chương 15

“Đừng?” Thanh âm nam tử tràn đầy tà khí từ phía dưới truyền đến. Đang vào lúc tỉnh động, Dung vương đột ngột nhả phân thân của Phượng Minh ra, chuyển người hôn vào bụng dưới.

Vốn khí quan trọng yếu kịch liệt như sóng triều cuộn tới, trong nháy mắt lại mất đi bờ cản, đáng lẽ đã được kềm chế giờ lại trở thành cục diện tràn bờ, đương nhiên khiến kẻ khác cảm thấy vô cùng bức bối.

“Ô.... Đừng....” Phượng Minh lập tức lớn tiếng kháng nghị, càng thêm kích động xoay người gượng dậy.

“Ha ha...” Dung vương cười lên, giơ tay ngăn lại cú đá của Phượng Minh vì nổi giận mà phát tiết, dễ dàng chụp lấy bàn chân cậu, đưa hai chân mở rộng ra.

Sắc đẹp ngay trước mặt, sao lại không ăn cho được?

Phong trào nam sắc, được cho là đam mê cao quý trong giới quý tộc, cho nên Dung vương cũng không khách khí, cong người vươn tới, chậm rãi ép sát thân hình tiến vào bên trong cơ thể Phượng Minh.

“A!”

Cảm giác bị dị vật bỗng nhiên tiến vào khiến Phượng Minh chấn động.

Dung vương đè nén hơi thở, dùng âm thanh trầm thấp trấn an: “Một hồi là tốt rồi, đừng sợ hãi.” Hành động của hắn chưa từng dừng lại dù chỉ trong chốc lát, mà vẫn như cũ mạnh mẽ không khác gì gió lốc tiến vào.

Trong nháy mắt, cảm giác được nơi eo hẹp đột ngột bị vật thể bén nhọn mở rộng ra khiến cho đau đớn mãnh liệt.

Khoái cảm không cánh mà bay, Phượng Minh vốn định ngoan ngoãn tiếp nhận, lúc này lại vùng vẫy mãnh liệt: “Đừng! Đau quá! Đau quá!” Đầu đặt tại thân hạ Dung vương lắc liên tục cứ như là trống bỏi, gương mặt tuần tú đã trở thành trắng bệch.

Ngay thời khắc này mà bắt Dung vương dừng lại, cũng đã quá tàn nhẫn rồi.

Dung vương cố hết sức giữ chặt Phượng Minh, kiên nhẫn khuyên nhủ: “Bắt đầu sẽ hơi đau một chút, Phượng Minh chớ sợ.” Nghĩ rằng càng tiến sớm chừng nào sẽ càng làm Phượng Minh khoái lạc chừng nấy, thân thể trầm xuống, thế như chẻ tre dần dần thẳng tiến.

Không ngờ Phượng Minh lãnh đòn nghiêm trọng, người bất thành linh co lại bật ngược lên.

“A! Ô... ô ô...” Thái tử điện vang vọng tràn thanh âm ủy khuất kêu gào thảm thiết.

Cùng lúc bên tai Dung vương vang lên tiếng động như xé lụa, biết rằng đã nguy rồi, vội vàng rời khỏi, cúi đầu vừa nhìn, phát hiện trên phân thân đỏ hồng một mảnh.

Cứ tưởng rằng đã thả lòng nhiều ngày, hơn nữa còn mưu đồ chuẩn bị trước ọi việc có thể diễn ra vui vẻ, không ngờ thân thể Phượng Minh đã nhanh chóng thừa nhận không chịu đựng nổi rồi.

Nhất thời lòng tràn đầy hối hận.

“Là ta không tốt.” Dung vương sắc mặt tái mét, cuống quýt đưa Phượng Minh ôm vào lòng, thấy hạ thể Phượng Minh vẫn như cũ chậm rãi chảy ra máu tươi, vội đưa tay đến bên cạnh giường lục lại.

May mắn thái tử thật sự cũng thường xuyên thụ thương, nên thuốc trị thương luôn có ở bên cạnh giường, đều là các loại dược phẩm cực tốt dành cho vương tộc sử dụng.

Dung vương giúp Phượng Minh cẩn thận xử lý.

“Đau quá...” Đôi mày anh tuấn của Phượng Minh chau lại, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rên rỉ, khiến Dung vương vừa bôi thuốc vào lại càng thêm kinh hãi.

Nhìn người trong lòng đau đớn đến nỗi trán ướt đẫm mồ hôi, Dung vương cảm thấy yêu thương vô cùng.

Thật vất vả mới bôi thuốc xong, Dung vương lại đưa Phượng Minh ôm vào ngực. Hai người ngả lưng xuống giường, dùng lời lẽ ngọt ngào trấn an nhau.

“Còn đau không?”

“Còn.”

“Là ta đã làm người bị thương.”

Phượng Minh lại không cho là như vậy, thì thầm nói: “Yên tâm, người đã nhắc nhở trước, ta sẽ không nói người ức hiếp ta.”

Dung vương thấy cậu không việc gì, thoáng an tâm.

“Người trên người mang thương, ngày mai tạm thời đừng cỡi ngựa, chờ vài ngày cho tốt, ta sẽ mang người ra ngoài.”

Phượng Minh vừa nghe, đã cuống cuồng lên: “Đừng! Ta muốn cỡi ngựa, người đã đáp ứng rồi, không thể “thực ngôn nhi phì” được!” Cậu đang ở trong lòng ngực Dung vương, hai tay nắm lại, mang tất cả những lo lắng trong lòng tổng thẳng đến Dung vương.

“Được rồi, ta đáp ứng. Nhưng người phải để cho ta ôm, cùng cưỡi Bạch Vân.” Dung vương ra vẻ nhượng bộ, lại hỏi: “Cái gì gọi là “thực ngôn nhi phì”?”

“Đó là điển cố, nghĩa là...” Phượng Minh được Dung vương hứa hẹn, trong lòng cao hứng, lại mang những học thức huyền diệu của ngàn năm phát triển kể cho Dung vương nghe.

Đêm dài đằng đẵng, thẳng cho đến canh tư, mới kề sát vào ôm nhau ngủ.

.....

Chú thích:

“Thực ngôn nhi phì”: béo nhờ nuốt lời, tư lợi bội ước. Câu thành ngữ này bắt nguồn từ điển cố sau đây:

Thời Xuân Thu, nước Lỗ có một vị đại phu tên là Mạnh Vũ Bá, lời nói ra không ai có thể tin tưởng được. Lỗ Ai Công rất bất mãn với hắn. Có một lần Lỗ Ai Công cử hành yến hội tại Ngũ Ngô, Mạnh Vũ Bá theo lệ đến tham dự. Hôm đó cũng có một vị đại thần đến dự tên là Quách Trọng. Quách Trọng rất mập mạp, bình thường rất được Ai Công sủng ái nên Mạnh Vũ Bá luôn ghen tị và nói xấu. Lần này Mạnh Vũ Bá nhân cơ hội nâng ly rượu kính Ai Công, quay sang Quách Trọng hỏi: “Ông ăn thứ gì mà mập vậy?”

Lỗ Ai Công nghe được rất bực mình, liền trả lời thay cho Quách Trọng: “Thực ngôn đa dã, năng vô phì hồ!” (ăn nhiều lời nói, lại không thể mập lên được ư!). Lời này rõ ràng dùng để châm chọc thói quen ăn nói không giữ miệng mồm của Mạnh Vũ Bá. Hơn nữa trong buổi yến hội có mặt đông đủ các vị đại thần,

lời này lại còn xuất ra từ miệng của quân chủ một nước, Mạnh Vũ Bá nhất thời mặt đỏ đến mang tai, cảm thấy vạ phần xấu hổ.

16. Q.1 - Chương 16

Tuy đây không phải là lần đầu tiên tỉnh lại trong cánh tay cường tráng của Dung vương, nhưng vì hành vi đặc biệt tối hôm qua, Phượng Minh ít nhiều gì cũng cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ. Lặng lẽ hé mắt nhìn, thấy Dung vương vẫn còn ngủ, cậu định lên giở cánh tay đang khoác bên hông mình lên, thần không biết quỷ không hay, bước xuống giường mặc quần áo lại.

Nhưng chỉ vừa động dậy, thanh âm trầm thấp êm tai, hiếm có vào lúc sáng sớm đã truyền đến rồi.

“Còn đau à? Mới sáng sớm, đừng có lộn xộn.”

Phượng Minh ngạc nhiên ngẩng đầu: “Người đã sớm tỉnh lại rồi à?” Lập tức làm ra bộ mặt nổi giận: “Mới sáng sớm đã muốn trêu ta?”

“Là bị người đánh thức.” Dung vương nói: “Người trong lòng ngực lộn xộn mà vẫn không tỉnh lại thì chỉ có người chết thôi.”

Dung vương ngày thường luôn nghiêm túc lão luyện, hôm nay lại ôm Phượng Minh nghiêm mặt nói một câu đùa bốn thể này khiến Phượng Minh hì hì cười, cũng muốn đùa lại, giang thẳng cái chân đang nằm dưới chăn, đá cho Dung vương một phát.

Không ngờ lại làm kinh động vết thương tối hôm qua, đôi mày ngay lập tức chau lại cau có.

Dung vương biến sắc hỏi: “Làm sao vậy? Thật sự vẫn còn đau à?” Hắn vươn người đến xem sắc mặt Phượng Minh, khẽ trách: “Đã sớm nói người đừng lộn xộn”, dùng một tay xốc chăn lên, mở đùi Phượng Minh ra để xem.

“Đừng xem!” Phượng Minh xoay người trên giường, không chịu để Dung vương xem vết thương của mình, nói liên thanh không ngớt: “Không có việc gì, không có việc gì, người đừng xem.”

Dung vương thấy Phượng Minh chết sống gì cũng không chịu phối hợp, đành thôi vậy, rồi giường đứng lên, lấy xiêm y mặc vào.

“Này, cởi xiêm y ra.” Vừa mới trình trọng mặc triều phục vào, Dung vương quay sang nâng cằm Phượng Minh lên: “Ta muốn nhìn lại một lần.”

“Cái gì?” Chẳng lẽ đây lại là một lời mời phiến tình nữa?

“Chỉ là muốn quay phim lại cảnh người mặc y phục thôi mà, à mà người cũng đâu hiểu cái gì là “quay phim”, ai, nói chuyện với cổ nhân thật khó, các từ hiện đại đều không dùng được.” Phượng Minh lại quần mình vào trong chăn ấm, người hơi tựa vào đầu giường: “Ta muốn nhìn bộ dáng người khi mặc quần áo.”

Tiểu tử này thật không biết sống chết là gì? Dung vương nhất định không thỏa mãn ý muốn nhất thời của Phượng Minh.

“Còn không mau đứng lên? Qua canh giờ, ta sẽ không đưa người đi cưới Bạch Vân.”

Chỉ cần một câu nói đó cũng đủ để Phượng Minh ré lên từ trong chăn ấm.

Nhớ tới lịch trình đã dự định sẵn cho ngày hôm nay, Phượng Minh cực kỳ phấn khởi, cố gắng từ bỏ ý định thưởng thức sắc đẹp của Dung vương, đưa tay kéo nội phục vào trong chăn vội vã thay, rốt cục làm động đến vết thương, khiến cậu cắn răng trợn mắt.

“Muốn ta giúp không?”

“Không.”

“Da mặt cần gì phải mỏng như thế? Thiên hạ hiện nay thịnh hành phong trào nam sắc, người xuất vương cung, không được lộ ra bộ dáng xấu hổ như thế.”

“Tại sao lại không được?”

“Người chính là thái tử điện hạ, hoan ái trong vương cung thường xuyên diễn ra, nếu để lộ ra bộ dáng xấu hổ, chẳng phải đã lộ chân tướng?”

Phượng Minh đã mặc xong nội phục, chui ra khỏi chăn mặc áo ngoài vào. Dung vương ở bên cạnh giúp cậu thắt lại đai lưng.

Phượng Minh hỏi tiếp vấn đề mới vừa rồi: “An Hà không phải không thích hợp cùng nam nhân hoan ái sao? Như thế nào lại không xấu hổ? Hơn nữa, chẳng phải bản tính hắn luôn khiếp nhược? Dung Diêm, người đứng đầu rồi đánh lừa ta, định dùng danh nghĩa thái tử để hù dọa ta nữa à.”

“Ha ha, An Hà đối với ta mặc dù thành thật, nhưng đối người khác lại không như vậy. Ta ức hiếp hắn, hắn tự nhiên sẽ ức hiếp người ngoài. Dù sao hắn cũng là thái tử kia mà.”

“Người nói hắn và nam nhân khác cũng.... cũng....”

“Ở trong vương cung lâu ngày, người cũng khó tránh khỏi việc dựa vào quyền thế lộng hành.”

“Đối tượng là ai?”

“Ta không quan tâm hắn cùng với ai. Không chỉ An Hà, mang gia quyến của các quan viên trong triều mà nói, nếu không thể đạt được dục vọng, tối đa cũng sẽ ức hiếp người hầu bên cạnh mình.”

Nghĩ đến bên cạnh mình có một số lượng nội thị tất cung tất kính, trước đây đêm đêm đã cùng thân thể của mình tương giao da thịt, Phượng Minh không nhịn được nổi lên một tầng da gà.

“An Hà không phải người của người sao? Hắn ở trong cung tìm tình nhân, người tại sao lại không ghen?”

“Ai nói hắn là người của ta? Đồ chơi mà thôi. Ta không có mặt, hắn tùy tiện muốn làm gì thì làm.” Dung vương đột nhiên cười gian tà, nói: “Người mới là người của ta, người mà ở trong cung tìm tình nhân, ta nhất định sẽ ghen, mà còn rất là ghen nữa đây.”

Phượng Minh hừ một tiếng, ngoảnh đầu nhìn hai bên: “Chúng ta cũng nên đi thôi, để quá canh giờ, người lại không giữ lời.”

“Ta không giữ lời khi nào?” Dung vương hỏi ngược lại, vui vẻ cùng Phượng Minh bước ra khỏi cửa.

Bây giờ đã qua thời kỳ rét đậm, không khí vẫn còn mang một chút hơi lạnh và hanh khô. Ánh sáng mặt trời tuy không chói chang, cũng đủ để sưởi ấm đến khắp nơi trong cung nội.

Tây Lô có một loại hoa kỳ lạ, dường như chỉ nở vào mùa đông, màu sắc rất rực rỡ, nụ hoa lớn bằng bàn tay, xinh đẹp muôn phần.

Phượng Minh bị giam trong thái tử điện lâu ngày, thỉnh thoảng mới bước ra ngoài đều bị Dung vương kẻ sát bên không rời. Hôm nay Dung vương thấy cậu trên người mang thương tích, đặc biệt quan tâm cẩn thận, đi rất chậm chạp, còn cố ý đi đường vòng qua hoa viên để Phượng Minh thưởng thức cảnh đẹp của vương cung vào mùa đông.

Vừa nhìn thấy loại hoa kỳ lạ, Phượng Minh đã rất thích thú, dừng chân ngắm nhìn, chỉ vào hoa rồi nói: “Hoa này thật xinh đẹp.”

Dung vương nhích tới gần, gần đến nỗi hơi thở thiếu điều từ trong mũi phả lên trên mặt Phượng Minh, nhỏ giọng nói: “Đây là loại hoa đặc biệt của Tây Lô, gọi là Tam Nguyệt Xuân. Người thân là thái tử, như thế nào cả hoa này cũng không biết?”

“Người không dạy, làm sao ta biết được?”

“Không phải đã nói qua, người sau này gặp thứ gì không nhận ra, ngàn vạn lần đừng hô to gọi nhỏ, không biết cũng đừng lên tiếng, ta tự nhiên sẽ chậm rãi nói cho người hay.”

“Hừ...”

Dung vương nhìn sắc mặt Phượng Minh, biết cậu không phục, cũng không để ý tới, đưa tay giúp Phượng Minh kéo áo choàng che kín lại, thân mật nói: “Loại hoa này khi nở rất rực rỡ, thấy bộ dáng của người như vậy, cũng rất đau lòng tạ lỗi cùng người.”

Nghe Dung vương hơi chút nhượng bộ, Phượng Minh cũng xấu hổ đôi phần, nhưng vẫn ương bướng nói: “Ta không phải không phục, chỉ là cảm thấy hơi kỳ quái, rõ ràng là loại hoa nở vào mùa đông, sau lại có tên là Tam Nguyệt Xuân?”

Trên mặt Dung vương đột nhiên xuất hiện nụ cười quái dị, tà khí nhập vào trong tai Phượng Minh, nhẹ giọng nói: “Loại hoa này làm cho người ta dốc hết xuân tình. Thái tử điện hạ thử ngắm lại xem, vì sao lại trồng rất nhiều loại hoa này tại nơi ở của các phi tử?”

Thì ra là hoa thúc giục ái tình.

Phượng Minh hiểu ra, nhất thời sắc mặt xấu hổ. Cậu vốn muốn hái một đóa để thưởng ngoạn, nhưng nghe Dung vương giải thích, lập tức ném đóa Tam Nguyệt Xuân trong tay mình vào ngực Dung vương, mắng: “Ta biết người là kẻ không có lòng tốt rồi, còn cố ý đi đường vòng bắt ta đến nơi này.”

“Là người hỏi ta trước, như thế nào lại đổ tội cho ta? Thân là thái tử, xử sự không rõ ràng, phải trách phạt thật nặng mới được. Đến đây, ta bây giờ phạt người ở chỗ này hoàn thành chuyện mà ngày hôm qua chúng ta chưa hoàn thành.”

Phượng Minh lập tức căng thẳng.

Dung vương vốn chỉ nói giỡn, kéo Phượng Minh vào lòng hôn một cái, tiện nắm tay cùng nhau bước về phía trước.

Phượng Minh và Dung vương vừa đi vừa đùa giỡn, nhanh chóng đã đến cung điện của vương hậu. Phượng Minh đứng ngoài cửa, chợt nhớ đến thái độ vương hậu đối với mình không lạnh cũng không nóng, lòng không khỏi lo ngại, không chịu đi vào.

Dung vương hiểu được tâm tư của cậu, an ủi: “Vương hậu thường ngày chỉ ở tẩm thất sâu bên trong, không hề ra ngoài. Chúng ta hôm nay chỉ vấn an đại vương, không cần gặp vương hậu.”

Phượng Minh đi theo Dung vương vào một cánh cửa nhỏ, dọc theo đường đi không ít thị vệ hành lễ với bọn họ.

Vào ngày sinh thần của vương hậu diễn ra tại nơi đây, sau khi làm xong nghi thức, Phượng Minh đã vội vã chạy đi, không có cơ hội hiểu rõ tòa kiến trúc thứ hai của Tây Lôi vương cung, cho nên rất tò mò, không ngừng nhìn ngắm xung quanh.

Họ dần dần đi sâu vào trong cung điện, đi qua một hành lang có mái che vừa dài vừa rộng, quẹo sang bên trái bước vào một cánh cửa nhỏ, lại gặp một hành lang rất dài nhỏ hơn. Bọn họ đi rất lâu.

Hành lang nhỏ này đặc biệt tĩnh lặng, tựa hồ rất hiếm người lai vãng, cách kiến trúc hoàn toàn không giống với các hành lang khác trong cung, không có lấy một cái cửa sổ chiếu rọi ánh sáng, mặc dù đang là ban ngày, nhưng hai bên vách tường đều có hai hàng đuốc đang cháy sáng.

“Đây là nơi nào?” Phượng Minh đột nhiên có cảm giác rất quỷ dị, nhưng người hỏi Dung Điềm từ phía sau.

Tiếng của cậu không lớn, nhưng trong hành lang vừa hẹp vừa dài lại kính kê này, thanh âm vang ra ngay lập tức vọng lại.

“Dừng ồn, đi theo ta là được rồi.”

Hai người yên lặng, một trước một sau đi khoảng năm sáu phút mới dừng lại.

Cuối hành lang lại là một cánh cửa nhỏ. Nhìn kim loại được khảm trên bề mặt cửa đã đen kịt, áng chừng cánh cửa này đã được khóa lại từ rất lâu rồi. Phượng Minh không nhận được nhớ tới tivi thường chiếu đến những khu vực cấm địa của các đại môn phái, trong lòng không khỏi rung mình, nghĩ thầm: chẳng lẽ Tây Lôi Vương không phải vì mắc bệnh nên hôn mê bất tỉnh, mà thật ra là vì bị Dung vương giam cầm ở nơi này?

Cậu và Dung vương dù sao cũng đã ở chung khá lâu, tuy lòng đối với Dung vương tràn đầy hảo cảm, kỳ thực cũng biết Dung vương xử sự thủ đoạn độc ác, hoàn toàn không phải loại người từ tâm, làm chuyện phạm thượng phản nghịch như vậy cũng không phải không có thể.

Tâm không khỏi kinh hoàng.

Trong ấn tượng của mình, phạm mưu triều soạn vị đều là gian thần tặc tử, cũng không rõ bản thân mình vì sao lại hồ đồ đứng cùng trận địa với Dung vương. Vừa nghĩ đến việc bị cuốn vào âm mưu nơi chốn thâm cung, nhất thời cả người buốt lạnh.

Chung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, lúc này có thể nhìn thấy thủ vệ ở bất cứ nơi nào, giờ đã không còn bóng dáng.

Dung vương sắc mặt nghiêm trọng, trịnh trọng lấy từ trong ngực ra một chiếc chìa khóa, đặt vào ổ khóa, đẩy cánh cửa sắt nặng nề, một cầu thang âm u hiện ra trước mặt.

Gió lạnh thổi thốc đến. Phượng Minh trên người cho dù đang mặc áo choàng bằng da chồn nước cũng có thể cảm giác được khí lạnh âm hàn từ bên trong cánh cửa tràn ra, lập tức rùng mình.

“Tay sao lại lạnh đến thế này vậy? Mật thất này nằm sâu dưới đất, chứa rất nhiều khối băng, cẩn thận một chút, nếu không sẽ cảm lạnh.” Dung vương xoay người, cầm lấy bàn tay của Phượng Minh, dẫn cậu từng bước từng bước một, bước xuống cầu thang.

Đến bậc thang cuối cùng, xung quanh khung cảnh không khác gì thủy tinh cung, khắp nơi là những bức tường băng trong suốt tỏa ra hàn khí mờ ảo.

Thì ra đó là một tầng băng thất rất lớn.

Chuyển đầu nhìn qua khỏi những vách tường băng, hai chiếc hũ sành đứng sừng sững trước mặt, đó là những đồ dùng được chôn cùng người chết theo tập tục Tây Lôi. Một chiếc quan tài tạc từ băng giá ngọc thạch bài trí giữa phòng, một người đang nằm trong đó, tư thế rất thanh thản.

Phượng Minh cúi đầu nhìn kỹ, người trong quan tài tướng mạo đường đường, thân mặc Tây Lôi vương phục, tuổi cũng không lớn, chỉ khoảng trên dưới ba mươi, thầm nghĩ: chẳng lẽ đây chính là Tây Lôi vương?

Quả nhiên, Dung vương bước đến trước ngọc quan, quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái, đứng lên nói: “Người này chính là Tây Lôi Vương, là phụ vương của ngươi.”

Phượng Minh nhìn thi thể lạnh băng trước mặt, da đầu tê dại: “Ông ta không phải hôn mê bất tỉnh sao? Như thế nào lại...”

“Chỉ là tin tức đối ngoại mà thôi, đại vương nhiều năm trước đã băng hà rồi.”

“Là do ai làm?” Phượng Minh căng thẳng trừng mắt nhìn Dung vương.

Nếu người này mưu sát Tây Lôi Vương, đoạt lấy chính quyền, lại còn dám giam thái tử vào cung cấm xem như đồ chơi, thì quả thật quá là kinh khủng.

“Không một ai biết cả, đại vương chết bất đắc kỳ tử. Trước đó hoàn toàn không có biểu hiện gì, cung nữ hầu hạ sáng sớm thỉnh đại vương thượng triều, phát hiện đại vương đã không còn thở nữa. Bọn ta lập tức xử tử tất cả nội thị biết tin này, thông báo bên ngoài đại vương mắc bệnh hôn mê bất tỉnh, các sự vụ trong triều đều do Dung vương dùng vương lệnh quyết định.” Dung vương nhìn sắc mặt kỳ lạ của Phượng Minh, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng là do ta làm?” Hắn đã đoán đúng điều trong lòng Phượng Minh đang nghĩ.

“Đại vương chết đi, không phải rất hợp ý ngươi sao? Nếu không bằng cách này, ngươi làm thế nào có thể nắm giữ triều cương?”

Dung vương ngẩn ra, cánh tay đang rộng, vòng qua choàng lấy eo Phượng Minh kéo lại. Khí lực hắn cực mạnh, Phượng Minh không kịp phòng bị, sợ đến nỗi không dám động đậy, trừng to mắt nhìn Dung vương.

“Ngốc tử, ta hôm nay mang ngươi đến đây, chính là vì muốn nói cho ngươi biết chuyện này.” Dung vương đưa môi mình tiến vào khoe môi Phượng Minh, hôn thật sâu, nhẹ nhàng nói: “Cung đình bí sự, luôn luôn

vô cùng vô tận, chuyện ta muốn nói với người, chính là bí mật lớn nhất trong vương thất Tây Lôi. Nhiều năm trước, Tây Lôi Vương chết bất đắc kỳ tử, Tây Lôi đại thần biết sự vụ kỳ quặc, không dám công bố tin đại vương băng hà, chỉ tìm cách che giấu tin tức.”

“Tại sao không dám công bố?”

“Thái tử tuổi còn nhỏ, theo pháp luật mà nói, thái tử chưa đến tuổi kế thừa vương vị mà đại vương đã băng hà, thì huynh đệ của đại vương cũng có quyền thừa kế vương vị. Đại vương lúc ấy có một vị ngự đệ bên ngoài đã tâm bình bực, vì phòng ngừa hấn mang binh hồi triều cùng thái tử tranh vị, chỉ còn cách che giấu tin tức.”

“Chuyện đại sự như vậy cũng có thể che giấu được?”

Dung vương nhẹ nhàng cười, cúi đầu nhìn Phượng Minh, yêu thương nói: “Mọi sự con người đều có thể làm được.”

Phượng Minh trầm nghĩ: căn cứ trên thái độ người đối với thái tử mà nói, thật khó có thể tưởng tượng người vì hấn mà lo nghĩ.

Nhưng hiện giờ đang ở trong tầng băng thất đáng sợ, Dung vương lại khó có được thái độ hòa nhã như vậy, không chọc hấn nổi giận thì tốt hơn.

“Thái tử lúc ấy trên người mang vận mệnh Tây Lôi, thân ở nơi nguy hiểm, liên tục bị ám sát. Vì để thái tử có thể bình an sống đến ngày đăng cơ, vương hậu và người nắm quyền lớn nhất lúc bấy giờ là Dung vương tiến hành thương nghị, mang thái tử ra khỏi vương cung nuôi dưỡng.”

“Hả?” Phượng Minh tinh thần đại chấn: “Vậy tên thái tử An Hà trong vương cung là...”

“Đúng, là giả.”

“Nghe người nói này giờ, tóm lại chỉ một điều, ta là thái tử giả?” Phượng Minh trở nên kích động: “Vậy kẻ thật sự là ai? Chẳng lẽ là người?”

Dung vương gật đầu: “Đúng, là ta. Thái tử sau khi trao đổi được mang ra khỏi vương cung, được nuôi trong Dung vương phủ. Sau khi ta lớn lên, dưỡng phụ qua đời, ta kế thừa tước hiệu Dung vương, chưởng quản triều chính.”

Phượng Minh xoay con mắt vòng vòng thật lâu, mới nói: “Nói vậy, người không phải Tào Tháo, mà chính là ly miêu.” Cậu lắc đầu nói: “Trách không được vương hậu đối với ta lạnh lùng lãnh đạm, đối với người lại rất yêu mến.”

“Phượng Minh, ta đem toàn bộ chuyện này nói với người, chính là bởi vì người bây giờ rất nguy hiểm.”

“Đừng có hù dọa ta!” Phượng Minh rùng mình, găm nhẹ nói: “Người đã mang chuyện thái tử ra nói, thì dù sao ta cũng sẽ trả lại vị trí thái tử cho người. Đừng có mà lợi dụng cái chỗ âm u này để hù dọa ta.”

Nét mặt Dung vương một chút cũng không hề lộ ra vẻ đang đùa giỡn.

“Ta nhận được tin tức, tin đại vương băng hà đã truyền ra bên ngoài. Bọn chúng trước đây hoàn toàn không có bằng chứng rõ ràng, nhiều lần bị chúng ta bác bỏ. Nhưng lần này bọn chúng đã có chứng cứ xác thực.”

“Thì sao?” Phượng Minh suy nghĩ trong chốc lát, nhanh chóng nhận ra: “A, ta biết rồi. Tin tức truyền ra ngoài, ngự đệ đại vương có thể quay về để tranh đoạt vương vị, Tây Lôi tất sẽ đại loạn.”

“Đúng.” Dung vương nở nụ cười khen ngợi, thần sắc ngay lập tức trở nên nghiêm túc: “Hắn tên là An Tuấn, năm đó không cách nào đoạt được vương vị trong tay đại vương, đành phải rời khỏi Tây Lôi, trở thành con rể của Phồn Giai vương thất. Có được cơ hội ngàn năm khó gặp này, hắn nhất định sẽ không bỏ qua.”

“Cho dù hắn trở về, nơi này mọi việc hết thảy đều đã bị người khống chế, người đâu cần phải sợ hắn.”

“An Tuấn bố trí tại Tây Lôi rất nhiều thuộc hạ, đã bị ta diệt trừ khá nhiều, nhưng vẫn còn những kẻ ẩn dấu thâm sâu ta không thể phát hiện được. Phượng Minh, theo người nghĩ, muốn cướp lấy vương vị, dùng phương pháp gì là tốt nhất?”

“Dùng phương pháp gì à?” Phượng Minh gãi đầu, đột nhiên kinh hãi: “Giết thái tử?”

“Trả lời nhanh như vậy cũng đủ biết ngươi đã rất chịu khó học tập. Không sai, giết thái tử, có thể danh chính ngôn thuận thừa kế vương vị, tất cả đại thần, thậm chí cả vương hậu cũng không thể phản đối, bởi vì An Tuấn quả thật cũng mang trên người huyết thống vương tộc.”

“Nhưng ta không phải là thái tử, ngươi mới chính là thái tử.”

“Nếu là thái tử giả trước kia, cho dù hắn có bị người hại chết ta cũng không quan tâm, dù sao hắn cũng đã được ở trong vương cung, ăn ngon mặc đẹp, có chết cũng đáng. Nhưng nếu là người...” Dung vương hít sâu một hơi, kéo Phượng Minh đến ôm thật chặt: “Ngươi có biết, dạo gần đây thức ăn của ngươi nhiều lần bị người đục đến hay không?”

“Cái gì? Ta không biết.”

“Đã sớm bị ta xử lý rồi, nhưng cung nữ hạ độc đã tự vẫn, không thể moi ra được chuyện gì.” Nghe thấy tiếng tim đập của Phượng Minh nhanh như ngựa phi, Dung vương lại cười rộ lên: “Đừng sợ, có ta ở đây, không ai có thể tổn thương ngươi một phân một hào nào đâu. Nhưng tình thế trước mắt đang rất nguy cấp, ngươi phải cẩn thận mọi lúc mọi nơi. Giống như sai lầm nhỏ nhoi lúc này trong tiểu hoa viên, ngàn vạn lần đừng tái phạm. Người bên ngoài mang thức ăn hay xiêm y đến, cũng không được tùy tiện sử dụng. Điều ta lo lắng nhất chính là cá tính ngươi xốc nổi, hiếu động lại đơn giản, dễ dàng tạo cơ hội cho bọn chúng ra tay.”

Phượng Minh vẻ mặt đau khổ, nói: “Không ngờ đường kim thái tử so với điệp viên 007 còn nguy hiểm hơn nữa?”

“Được rồi, được rồi, chúng ta không nói nữa. Sau này ngươi chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, đừng chạy loạn khắp nơi là được. Chúng ta đi cưới ngựa nào.”

“Được! Lập tức đi ngay!” Vừa nghe cưới ngựa, Phượng Minh nhanh chóng lấy lại tinh thần, cậu chỉ mong sao lẹ lẹ rời khỏi cái nơi trần ngập quỷ dị khác thường này, nắm lấy Dung vương vội vã kéo đi.

.....

Chú giải:

Ly miêu: ý Phượng Minh muốn nhắc đến truyện “Ly miêu tráo chúa”, một vụ án rất nổi tiếng trong loạt truyện về Bao công.

17. Q.1 - Chương 17

Hai người một ngựa xuất cung. Nhất thời trong lòng Phượng Minh dâng lên một niềm phóng khoáng mãnh liệt. Những quỷ kế tranh đoạt khiến người ta rùng mình ớn lạnh đều đem vứt bỏ sau lưng.

Dung Vương tinh thông thuật cưới ngựa, một tay ôm lấy Phượng Minh, một tay cầm dây cương, cứ thế đón gió băng băng lướt đi.

Gió lạnh ào ạt tấp vào mặt, tuy rằng lạnh lẽo nhưng cũng thật sảng khoái. Phượng Minh nhướn đầu ra khỏi áo choàng nơi vòng tay ôm ấp của Dung Vương, hoan hô reo mừng.

“Đến mùa xuân, nơi đây sẽ trở thành thảo nguyên xanh ngút ngàn, điểm xuyết vô vàn những đóa hoa vàng đỏ, đẹp đến mê người.” Dung Vương ghì cương, cẩn thận ôm Phượng Minh xuống ngựa, chỉ vào bình nguyên bao la bát ngát trải rộng trước mặt.

“Nhưng giờ thì trời trời thứ gì cũng không có.” Phượng Minh lơ đãng nhìn những tầng cỏ khô vàng úa trong tầm mắt.

Dung Vương xuất cung, hứng cảm dạt dào trào dâng: “Không sai, nhưng nhờ có mùa đông quanh quẽ cô liêu, mới khiến người ta cảm động trước ngày xuân phồn vinh ấm áp. Nhân gian vạn vật, chẳng phải đều tuân theo vòng tuần hoàn suy thịnh ấy hay sao?”

“Phải, dòng chảy của sinh mệnh luôn khiến nhân gian động lòng.” Phượng Minh thầm nhớ lại hai câu thơ định đem ra khoe khoang một trận “Đã hỏa thiêu bất tẫn, xuân phong xuy hựu sinh” (*), bắt quá những câu thơ ấy thật sự chẳng phải đồ của mình, trộm cắp là điều không nên, quên đi là tốt nhất.

Bạch Vân vẫy đuôi đứng một bên gặm cỏ, cứ mãi loanh quanh bên chân Dung Vương mè nheo dụi đầu, tựa hồ như đang đố kỵ với Phượng Minh vì đã chiếm đi vị trí thân thuộc của nó xưa nay vậy.

Nhưng trong mắt Phượng Minh, so với Dung Vương, Bạch Vân thật sự có sức hấp dẫn hơn nhiều, cậu đưa tay muốn tóm lấy cái đuôi trắng như tuyết đang phe phẩy trong không trung.

Bạch Vân là ngựa yêu của Dung Vương, trước giờ tính tình cao ngạo khó quản, thỉnh thoảng lại, đuôi hất một phát vút ngang mặt Phượng Minh.

“Coi chừng.” Dung Vương sớm đoán được Phượng Minh thế nào cũng sẽ trêu đùa Bạch Vân, ha hả cười, thuận tay ngăn cản Bạch Vân gây hấn, tách bọn họ – một người một ngựa ra.

Phượng Minh tóm không được đuôi của nó, phẫn nộ trừng mắt nhìn Bạch Vân: “Nó khinh thường ta!”

“Ai bảo người trêu ghẹo nó? Ngựa cũng có tính cách đó, huống chi Bạch Vân lại là một con ngựa tuyệt vời bậc nhất.”

“Bị một con ngựa khinh thường, ta thật tức chết mà.” Rồi lại bắt đầu lý sự: “Ta muốn cưới Bạch Vân, người hôm qua đã nói ta cho ta cưới nó mà.”

Đuôi mắt Dung vương có đôi chút nhướn lên: “Đêm qua người bị thương chỗ đó, còn có thể cưới ngựa được sao?”

Nghĩ đến cái chỗ bị thương không thể nhắc tới trên người, Phượng Minh càng thêm bực bội, tóm cổ áo Dung Vương dọa dẫm nói: “Ta muốn cưới ngựa, hôm nay không cưới được là ta không bỏ qua đâu.”

Dung Vương thấy cậu ngang bướng quá đành phải giơ tay đầu hàng: “Được được, ta cùng người cưới ngựa dạo quanh ngọn núi này một vòng, thế nào?”

Ngay sau đó liền lên ngựa, đem Phượng Minh ôm ở trước ngực.

Lo lắng vết thương trên người Phượng Minh, Dung Vương không phóng ngựa nhanh như lúc đầu mà chỉ cho Bạch Vân chậm rãi bước từng bước thong thả. Trên đường giảng giải cho Phượng Minh biết phong thổ nhân tình đất Tây Lôi.

“Đây là Tây Lôi Hà, con sông lớn nhất ở Tây Lôi. Hai bên bờ Tây Lôi Hà đất đai phì nhiêu màu mỡ, việc đồng áng đều dựa vào nước sông ở đây.”

Phượng Minh nhìn ra xa xa, quả nhiên thấy một dòng sông lớn, từ phía đông thành uốn khúc quanh co, hai bên đều là đồng ruộng. Dù đang là mùa đông vẫn có nông dân canh tác bên dưới. Cậu không hiểu lắm về nông nghiệp, nhìn mà không chút hứng thú, liền đảo mắt nhìn những đồng ruộng trải dài miên man đến tận chân núi cao, nói với Dung Vương: “Trông kìa, núi cao nhiều quá, khung cảnh thật hùng vĩ. Khi xuân tới, người nhất định phải dẫn ta lên núi thưởng ngoạn.”

“Cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện chơi đùa. Mùa xuân năm sau người đã mười tám tuổi, người có biết như vậy nghĩa là sao không?”

Lại nhắc chuyện chính sự... Phượng Minh lập tức đâm chiêu ủ dột, quay đầu nhìn Dung Vương: “Nghĩa là sao?”

“Thái tử mười tám tuổi, có thể đăng cơ.”

“Cái đó ta hiểu, lúc ấy ta sẽ phải hoàn trả lại vương vị lại cho người, có đúng không?”

Dung Vương bị bộ dáng tội nghiệp của Phượng Minh chọc đến bật cười, âu yếm xoa xoa lưng cậu: “Phượng Minh, sang năm chính là lúc bình định vương quyền của Tây Lô. Để cân đáng mọi sự từ giờ cho tới tháng ba năm sau, kỳ thực không phải là chuyện dễ dàng.”

“Van người, đừng nói những câu thâm sâu nề nặng như thế, Chúng ta xuất cung đến đây ngắm cảnh. Chỉ có người đang làm chuyện công không quên vui thú, chứ làm gì có ai đang vui thú mà không quên chuyện công?” Phượng Minh phản đối.

Dung Vương tỏ ra hối lỗi xoa đầu Phượng Minh.

Hai người ấy, kỳ thực tuổi tác lớn nhỏ ngang nhau, nhưng phong thái từ lúc sinh ra đã khác biệt. Dù nhìn thế nào cũng thấy Dung Vương già dặn chính chắn, so với Phượng Minh trưởng thành hơn nhiều.

Phượng Minh nhìn Dung Vương, chợt nghĩ: Dung Vương từ nhỏ đã lớn lên trong cảnh tranh đoạt nơi cung cấm, lại biết được rất nhiều bí mật trọng đại, nếu hỏi đứa trẻ nào thời bấy giờ có tuổi thơ bất hạnh nhất, thì có lẽ chính là hắn.

Không khỏi đồng cảm với Dung Vương vài phần, cậu liền đổi hướng sang chuyện khác: “Ta mới vừa nói đến sẽ làm gì nhỉ?”

“Người nói khi xuân về muốn lên núi chơi.”

“Phải, triền núi nhiều như vậy, xuân sang nhất định mỹ lệ phi phàm.” Phượng Minh ngây ngô cười ha ha.

Dung Vương lại than thở: “Núi ấy thoạt nhìn thì khoan khoái dễ chịu, nhưng không khiến người ta thích được. Cảnh trí Tây Lô đa phần là đồi núi, đất dành cho canh tác ít ỏi. Mỗi năm lương thực đều chỉ đủ dùng, gặp lúc mất mùa đói kém, quốc khố phải xuất ra rất nhiều ngân lượng để mua lương thực.”

Phượng Minh ngẩng đầu nhìn phía xa, quả nhiên Tây Lô ngoài hai dải đất bằng phì nhiêu có đồng ruộng, đồi núi lẫn ra đến gần sát bờ Tây Lô Hà, trên núi toàn cỏ cây khô héo.

“Dù là vùng núi nhưng đất đai xem ra rất tốt, sao không dùng để canh tác?”

“Triền núi nghiêng, làm sao trồng được lương thực? Việc đồng áng cũng không có đủ công cụ phương tiện, vả lại cho dù có trồng được cũng không thể tưới nước, triền núi quá cao so với mặt nước sông.”

Phượng Minh thuận miệng nói: “Có thể cải tạo vùng núi mà, làm ruộng bậc thang không được sao?”

“Sao?” Dung Vương nghe thấy rất lạ lẫm, tinh thần phấn chấn: “Ruộng bậc thang là gì?”

Phượng Minh lúc ấy mới vỡ ra Tây Lô vốn lạc hậu, lập tức phun ra liên miên khái niệm về ruộng bậc thang. Trên lưng ngựa không thích hợp việc giải thích, một mực kéo Dung Vương xuống ngựa, ngồi trên cỏ dùng một hòn đá nhỏ để vẽ minh họa.

Cậu đem toàn bộ những điều mình từng đọc qua trước đây về thiết kế của ruộng bậc thang lần lượt nói với Dung Vương, xong lại thúc giục Dung Vương lên ngựa, cưỡi Bạch Vân tiến về phía trước.

“Dừng lại chỗ này đi.” Tới gần một sườn núi nhỏ, Phượng Minh kéo Dung Vương xuống ngựa, lấy địa thế trước mắt làm ví dụ, tường tận giải trình về cấu tạo của ruộng bậc thang.

Dung Vương nghe qua không ngừng gật đầu, tươi cười thốt lên vô vàn lời tán thưởng.

Tựa hồ ngay cả Bạch Vân cũng cảm thấy tên tiểu tử này đang khoe bản lĩnh, một mình cúi đầu gặm cỏ bên cạnh, không chạy tới tranh giành vị trí bên cạnh Dung Vương với Phượng Minh nữa.

“Ruộng bậc thang là gì ta nhất thời cũng đã hiểu sơ qua, nhưng còn về vấn đề tưới nước cho đồng ruộng...”

“Vấn đề tưới nước cho đồng ruộng là vấn đề lớn, tại ta ngại ngần, dĩ nhiên nên đem phương diện này nói từ sớm mới phải.” Phượng Minh bị Dung Vương ảnh hưởng, hiện tại đang nói về chuyện chính sự, tự nhiên cũng trở nên nghiêm trang đỉnh đạc: “Theo ta được biết, có nhiều cách để dẫn nước vào ruộng lắm, nhưng mấy cách thông dụng phổ biến nhất là dùng guồng nước và dùng máng nước. Canh tác trên sườn núi cao, chúng ta có thể sử dụng cả hai loại phương pháp này. Thứ nhất, trên sườn núi bố trí những bồn nước lớn tích trữ nước mưa dùng cho việc tưới nước; thứ hai, có thể sử dụng guồng nước hoặc những thứ khác để dẫn nước lên núi.”

Dung Vương vỗ tay mà rằng: “Ta tuy không hiểu người nói guồng nước hay máng nước là gì, nhưng kỳ thực trữ nước mưa trên núi để khai khẩn đất canh tác, quả thật có thể thực hiện được. Như vậy, nông nghiệp Tây Lôi cũng tương đối hưng thịnh.”

Dứt lời, cầm lấy tay Phượng Minh nhìn về những đỉnh núi cao đằng xa, thán rằng: “Phượng Minh, chỉ một lời nói của người, mai này triền núi ngàn vạn lần hoang phế cũng có thể trồng ra lương thực. Người đối với thiên hạ này quan trọng biết bao.” Ngôn từ ở trong tâm xuất ra, vô cùng cảm động.

Phượng Minh không khỏi cảm thấy tự hào: “Đương nhiên, ta nhất định có thể giúp người trở thành kỳ nhân thiên cổ.”

Dung Vương thấy hần vừa thể hiện bản lĩnh xong lại lập tức lộ ra dáng vẻ một đứa bé, mong muốn gần gũi trào dâng, đôi tay lập tức đưa ra, ôm lấy Phượng Minh thì thầm: “Nơi này sẽ trở thành nơi thực hiện một trong những kế sách trọng yếu nhất trong lịch sử, chỉ bằng chúng ta hãy nhân lúc này lưu lại chút kỷ niệm?”

“Là làm gì?”

“Đương nhiên là chuyện phong lưu...” Dung Vương cười ha hả, đã nghiêng mình đè Phượng Minh xuống.

Phượng Minh bị đè xuống nằm trên mặt cỏ khô, đến lúc ấy mới hiểu ra Dung Vương muốn làm gì, đỏ mặt tránh né: “Đương lúc thanh thiên bạch nhật thế này, người thật không biết xấu hổ. Hơn nữa, hôm qua ta lại vừa mới bị thương...”

Vừa nói được nửa câu, đầu lưỡi cậu đã bị cuộn lấy.

Ẩm ướt ẩm áp, nếm khắp khoang miệng tinh tế.

Dung Vương khẽ cười dẫn dắt, tay cũng nhẹ nhàng thâm nhập dưới vạt áo Phượng Minh, không cởi bỏ y phục, chỉ ở bên trong chậm chậm vân vê hai nhũ điểm.

“Ừm...” Hai điểm trước ngực Phượng Minh vừa bị bàn tay đầy ma lực ấy chạm vào, lập tức không nhịn được bật ra một tiếng nức nở. Cái cổ nhỏ nhắn cũng vì thế mà ửng hồng, hiển nhiên lan ra đến tận hai bên má.

Quả thực hoạt sắc sinh hương.

Dung Vương cảm thấy hạ thân như có một luồng hỏa khí xông lên, hùng hực thiêu đốt, biết đối với Phượng Minh không thể vội vàng hấp tấp, chỉ có thể dùng phần hạ thể cứng rắn ấy chà sát nhẹ trên đùi Phượng Minh cách một lớp y phục, tấn công gấp bội lên đôi môi, hôn đến mức Phượng Minh không còn biết trời trăng gì nữa.

Bị cao thủ như Dung Vương khiêu khích, Phượng Minh chỉ trong một khắc liền thất thủ, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu phản kháng, hoàn toàn quên mất chuyện “hôm qua mới vừa thụ thương” của chính mình.

Dung Vương lúc này mới cởi bỏ áo ngoài trên người cậu, đem trải xuống đất. Đang lúc ôm lấy thân thể không có chút khí lực của Phượng Minh, bất thành lình từ phía xa truyền đến một hồi vó ngựa dồn dập.

Từ xa lại gần, hướng thẳng về phía bọn họ.

Dung Vương không khỏi nhíu mày.

Hần mang Phượng Minh xuất cung, tuy nói hai người cùng đi du ngoạn, nhưng thực ra cách đó nửa dặm có hai toán quân thị vệ theo sau hộ tống. Nếu đã thông qua toán thị vệ ấy mà phi ngựa đến đây, chắc là trong cung có quốc vụ khẩn cấp cần xử lý.

Thân mang quyền cao chức trọng, thế mà ngay cả quyền được nhàn nhã nửa ngày cũng chẳng có.

Dung Vương nhìn Phượng Minh vô cùng tiếc nuối, than lớn một tiếng không đúng thời cơ, đành phải ôm lấy Phượng Minh một lần nữa, giúp cậu chỉnh chu lại áo ngoài.

Phượng Minh cũng nghe tiếng vó ngựa, biết chuyện tốt không thành, vẻ mặt có đôi phần buồn bực.

Hai người cùng tiến về phía Bạch Vân.

Khoái mã cũng đã tới nơi, quả nhiên trong cung có chuyện cấp báo.

Tên quan sai ghim cương, xuống ngựa vấn an: “Tham kiến thái tử, tham kiến Dung Vương.”

Dung Vương bực bội nói: “Có chuyện gì, bẩm báo đi.”

“Dạ! Trong cung báo đến, đệ đệ của Vương đế – Phồn Giai vương phu An Tuần – đích thân tới Tây Lô, hiện đã nhập thành.”

Phượng Minh vừa nghe, thầm nghĩ: ồ ồ, sáng vừa nghe nhắc qua buổi chiều đã xuất hiện, An Tuần chính là phò mã của Phồn Giai, không biết có đem công chúa trở về cùng không.

“Được rồi, An Tuần vương phu đại diện Phồn Giai mà đến, ta sẽ cùng thái tử lập tức hồi cung nghênh đón.”

Kế hoạch du ngoạn hôm nay đành phải bỏ dở nửa chừng. Dung Vương dẫn Phượng Minh trở lại hoàng cung.

***Chú thích:

“Ly ly nguyên thượng thảo

Nhất tuế nhất khô vinh

Dã hỏa thiêu bất tận

Xuân phong xuy hựu sinh“

Dịch nghĩa:

“Cỏ mọc um tùm trên cánh đồng

Mỗi năm một lần khô héo rồi tươi xanh

Lửa đồng nội thiêu không tàn lụi

Gió xuân sang lại mọc xanh thì”

18. Q.1 - Chương 18

Phồn Giai vương phu đột ngột tới thăm viếng, đến khi Phượng Minh cùng Dung Vương trở lại cung vội vàng thay đổi triều phục, An Tuần đã vào thành.

“Đại khai thành môn!”

Trong tiếng trống nhạc nghênh đón của cung đình, Phượng Minh dẫn theo toàn bộ quần thần đứng trước đại điện hoàng cung nghênh đón viên khách.

Đoàn lễ khách đến nơi mặc phục sức của Phồn Giai, đồng bộ một màu đen truyền thống. Người đi trước đầu đội kim quan, không cần hỏi cũng biết đó chính là người được nhắc đến nhiều nhất - An Tuần.

”An Tuần khấu kiến An Hà thái tử.” An Tuần chậm rãi tiến tới trước mặt Phượng Minh, khẽ cúi người, phong thái tốt bậc.

“An Hà khấu kiến Vương thúc.” Phượng Minh vội vàng đáp lễ. An Tuần dù có ở rể Phồn Giai, thân phận vẫn là vương thúc có quyền thừa kế vương vị.

Trong tướng tượng của Phượng Minh, người này ắt hẳn là một kẻ xấu xí, mặt mày gian trá, chẳng dè dung mạo An Tuần lại tuấn mỹ, sắc diện có vài phần giống với Dung Vương, nước da trắng nõn lại sáng sủa, hiển nhiên là một mỹ nam có sắc đẹp phi thường.

“Vương thúc đường xa đến đây, An Hà không thể sớm nghênh đón, quả thật thất lễ.” Với Phượng Minh mà nói, phải sử dụng những câu chữ trúc trắc này thật đau đầu.

An Tuần có chút điểm đánh giá Phượng Minh, khoé miệng hơi nhếch lên, khẽ nói: “Nhiều năm không gặp, Thái tử quả đã trưởng thành, Vương thúc cũng thấy an ủi trong lòng. Vương thúc ở Phồn Giai xa xôi không thể cùng phụ vương người tương kiến, nhớ mong khôn nguôi. Mới đây nghe đồn bệnh tình Vương huynh ngày thêm trầm trọng, ta tâm thần bất định lo lắng vô cùng, lập tức ngày đêm không nghỉ vội vàng trở về đây.”

Đoạn phát tay, người hầu phía sau lập tức kính cẩn hai tay dâng lên một chiếc hộp gấm.

An Tuần tự tay mở chiếc hộp. Bên trong tầng tầng lớp lớp gấm vóc bao bọc, đương nhiên vật trong hộp hẳn là thứ gì đó đặc biệt trân quý.

“Đây là mật linh xà ngàn năm, là thánh dược bí truyền của Phồn Giai vương tộc, có hiệu dụng xoay chuyển càn khôn. Dích thân vương thúc mang nó tới Tây Lôi này, hy vọng có thể đem nó cứu chữa chỗ bệnh tình của Phụ vương người. Thái tử, thỉnh người lập tức dẫn đường đưa ta đến gặp Vương huynh trước.”

Thấy An Tuần phong thái lời lẽ dứt khoát, đều khiến người ta tán thưởng, Phượng Minh đối với hắn bỗng nảy sinh thiện cảm, làm sao tin được hắn đang nói dối? Có điều Tây Lôi Vương đã sớm tắt thở, làm sao đưa An Tuần đi gặp đây.

Nhân thần Phượng Minh chợt lẩn tránh, Dung vương lập tức mở miệng nói: “Phồn Giai vương phu đường xá xa xôi đến, chẳng hay người đi theo con đường nào? Hà cớ gì đến khi nhập thành chúng thần mới nhận được tin báo?”

An Tuần ở Phồn Giai hơn mười năm, tuy chưa bao giờ trở về nhưng nhất cử nhất động tại Tây Lôi đều chú ý tới. Giờ thấy một người hiền ngang khí vũ đứng cạnh thái tử, ngôn từ uy phong凛冽, liền hiểu rõ đây chính là người đang nắm giữ triều chính – Dung Vương.

Hiển nhiên so với lão Dung vương trước đây cũng thừa kế phong thái khí chất, thâm sâu khó dò.

“An Tuần đến đây, tự tay dâng lên mật rắn trân quý. Hành trình gấp gáp, nhân mã dẫn theo không nhiều. Để phòng biến cố giữa đường đoàn người phải ẩn đi tung tích. Mãi đến khi đến gần kinh thành mới giương cao lá cờ Phồn Giai Vương Kỳ lên.” An Tuần lẳng lặng quan sát Dung vương, rồi hướng Phượng Minh chấp tay nói: “Không cho người báo lên trước, thỉnh Thái tử thứ lỗi.”

“Đâu nào đâu nào? Vương thúc đừng nên khách khí...”

”Người và ta cốt nhục chí thân, ta hà tất phải khách sáo? Vương huynh thân mang trọng bệnh, ta vẫn chưa được thăm viếng cho thỏa lòng mong mỏi.” An Tuần không nhanh không chậm, lại đưa ra ý muốn gặp Tây Lôi Vương.

Phượng Minh nhớ tới chuyện An Tuần hẳn là nắm trong tay chứng cứ Tây Lôi Vương đã chết, cho nên mới vừa đến đã ngay lập tức đánh đòn phủ đầu, không khỏi kêu khổ.

Liền đem ánh mắt nhìn về phía Dung Vương cầu cứu.

Dung Vương ngay lập tức trả lời: “Bệ hạ hiện đang ở trong tầm cung tịnh dưỡng, vốn không gặp ai cả. Có điều Phồn Giai vương phu là huynh đệ ruột với bệ hạ, lại vừa mang đến thánh dược, hẳn nhiên không thể gộp chung như thế. Thỉnh Phồn Giai vương phu theo ta vào.”

“Được.” An Tuần cầu còn không được, tự tay cầm chiếc hộp gấm đựng mật rắn trên tay, định bước đi.

Dung vương quay đầu lại nhìn bọn thị vệ theo hầu phía sau An Tuần: “Bệ hạ đang lúc tĩnh dưỡng, e rằng không thể chịu được sự quấy nhiễu ồn ào”

“Việc này là đương nhiên.” An Tuần hiểu rõ ý tứ của Dung vương liền xoay người lại phân phó kẻ dưới: “Các người quay về biệt quán đợi ta, chờ lại một người là được.”

Phượng Minh không biết Dung vương dự tính sẽ làm gì. Ngay lúc này dẫn An Tuần đi gặp xác chết của hoàng đế ư?

Khẩn trương kéo ống tay áo của Dung vương một cái, cậu căng thẳng đưa ánh nhìn dò hỏi.

Dung vương chỉ thản nhiên mỉm cười.

Đoàn người tiến vào hoàng cung, hướng về phía tẩm cung của Vương hậu mà tiến.

Phượng Minh biết rõ thi thể của hoàng đế được giấu dưới mật thất trong cung của Vương hậu, An Tuân mang theo một thị vệ đi ở phía sau, Dung vương đi bên cạnh, mắt thấy đến gần cửa tẩm cung – nơi nhiều năm lưu giữ bí mật bỗng nhiên sắp bị vạch trần, không khỏi thấp thỏm bất an trong lòng.

“Bệ hạ hiện đang tịnh dưỡng trong tẩm cung của Vương hậu.” Đến ngoài cửa tẩm cung, Dung vương đưa tay chỉ vào bên trong.

“Rốt cuộc cũng có thể gặp mặt Vương huynh, chẳng biết diện mạo của Vương huynh có thay đổi gì không.” An Tuân cảm thán một tiếng.

Bốn người cùng bước qua cửa lớn tẩm cung, vì thường ngày Vương hậu yêu thích tĩnh lặng, không có nhiều thị vệ xung quanh, chỉ có vài tì nữ đang quét dọn, tưới hoa và cây cảnh hướng đến bốn người họ lặng lẽ hành lễ.

Đi qua lối vào rộng lớn bên trong, đã thấy mình đang ở giữa chính điện. Đó chính là nơi Vương hậu tiếp kiến triều thần trong ngày mừng đại thọ.

Phượng minh thấy mình như đang đứng giữa một vở kịch kỳ quái, trong đó các nhân vật đều có thật, đạo cụ cũng có thật, hiện tại nội dung vở kịch đang nhanh chóng phát triển đến hồi gay cấn.

Thường ngày xem TV, mỗi lần tới hồi căng thẳng tim đập thình thịch đều có chêm vào vài đoạn quảng cáo để giảm bớt căng thẳng, bây giờ tình thế như vậy chỉ có thể liên tục diễn tiến, không thể ngừng lại.

Một khi bước qua khỏi chính điện, sẽ tới hành lang dài liên thông với mật thất ở tầng ngầm, chẳng lẽ Dung vương thật sự muốn đưa An Tuân đến đó? Hoặc là, định lừa họ tới rồi đóng cửa nhốt lại, để mặc bọn họ bị đông chết bởi băng đá trong phòng?

Phượng Minh cứ nghĩ này nghĩ nọ, suốt dọc đường cứ liên tục bất an.

Quả nhiên sau khi qua hết chính điện, Dung vương liền hướng về hành lang đó mà dẫn đường.

Khi cả bốn người tới cửa hành lang, lại đồng thời kinh ngạc.

“A?”

“A?”

19. Q.1 - Chương 19

Chỉ thấy tại lối vào hành cung, có một bạch y nhân đang quỳ trên mặt đất, cúi đầu hướng về phía hành cung bên trong, lặng im không lên tiếng. Ánh lửa hắt lên một bên mặt từ phía hai hàng đuốc rực sáng ở hai bên vách hành cung hoà hợp tạo nên một vẻ ung dung thanh nhã.

Cư nhiên đó chính là vương hậu thời gian qua luôn ẩn mình trong thâm cung không mấy khi xuất hiện.

Bốn người nhất loạt thất kinh, thanh âm cũng lập tức nín bặt, trao đổi ánh mắt với nhau.

Dung vương lặng lẽ tiến lên, quỳ phía sau vương hậu, khe khẽ nói: “Vương hậu, Phồn Giai Vương Phu An Tuân đích thân mang thánh dược tới thăm viếng bệ hạ.”

Nơi này dẫu chân thưa thớt, không gian hẹp dài. Tiếng nói Dung vương tuy nhỏ, vẫn như như thấy tiếng vọng hồi âm hiu hắt từ xa vọng lại, dưới ánh nến trở nên hết sức u ám.

Vương hậu không đáp, cúi đầu rồi thật lâu sau phản ứng mới tựa hồ như quay lại, không lộ ra chút biểu cảm nào nói: “Đã biết rồi.” Sau câu nói ấy lại tiếp tục trầm mặc không nói năng gì, chỉ quỳ trước cửa hành cung, nhìn vào tận sâu bên trong.

Mọi người nhất thời cảm thấy khó xử khi đứng lên. Vương hậu quỳ trước lối vào, làm sao vượt qua được Vương hậu để tới thăm viếng Tây Lôi Vương.

Phượng Minh phỏng đoán đến tám phần quỹ kế của Dung Vương, thỉnh vương hậu xuất hiện để tiếp cứu, nhưng một mình vương hậu chặn đường, vạn nhất An Tuân đột nhiên nổi giận, sự tình chẳng phải cũng không thể viên mãn hay sao? Vậy nên vừa nghĩ đã không khỏi lặng lẽ đem ánh nhìn chuyển qua phía An Tuân.

Nhưng An Tuân lại chẳng mấy may có ý tứ gì. Trái lại, mặt hắn lại tái nhợt, hai tay nắm chặt lại, ống tay áo run nhè nhẹ. Dễ nhận thấy sự xuất hiện của vương hậu đối với hắn như một cú phản kích mạnh phi thường.

Kỳ quái thay, lẽ nào Vương hậu và An Tuân...

Đương lúc không biết phải cư xử thế nào cho phải, vương hậu rốt cuộc cũng mở miệng lần thứ hai, buồn bã nói: “Bệ hạ mang trọng bệnh đã lâu, vương hậu ta phải đích thân chủ trì nghi lễ cầu nguyện, quỳ hướng đại vương trăm bước đợi chờ thiên mệnh. Đây là chuyên quan hệ sinh tử, bất luận là kẻ nào cũng không thể quấy nhiễu bệ hạ vào lúc này. An Hà, người là huyết tôn đích thực, hãy đến quỳ cạnh ta, thay phụ vương người cầu khẩn trời xanh.”

Phượng Minh tuy rằng không tin vào mấy chuyện này, nhưng vì Vương hậu đã chỉ đích danh thật không còn cách nào khác. đành phải ra dáng hiếu tử, giả giả thật thật quỳ bên cạnh. Nghĩ thầm: “Quỳ hầu thiên mệnh” phải lạy trong bao lâu đây, phải như phải đứng 3 ngày, há chẳng phải chuyện xui xẻo sao?

Vương hậu lại nói khẽ: “An Tuân, người cũng là vương gia huyết tộc, cũng qua đây quỳ thay vương huynh người cầu khẩn nữa đi.”

Phượng Minh cúi đầu, lặng làm mặt quỷ, nghĩ tới An Tuân kia không phải kẻ tầm thường, nguyên là một vị vương gia, nếu hắn bằng lòng chịu nghe lời vương hậu nói, thì Dung Vương làm sao phải hao tâm tổn trí đối phó hắn? Trực tiếp đuổi hắn xéo đi chẳng phải là chuyện rất tốt sao.

“An Tuân tuân mệnh.” Chẳng dè đâu An Tuân cư nhiên lại tức khắc đi tới, chấp tay hành lễ, cùng với Phượng Minh một tả một hữu quỳ gối phía sau vương hậu.

Phượng Minh thấy mình phỏng đoán sai lầm, lại âm thầm le lưỡi, ánh mắt trong chớp lát chợt bắt gặp cái nhìn cảnh cáo của Dung Vương, liền lập tức giả lại vẻ nghiêm túc.

Vương hậu không hề quay đầu lại, cất đặt kẻ dưới nói: “Vương gia đang cầu khẩn, những người khác lui ra ngoài.”

“Dạ.” Dung Vương đã sớm đoán được vương hậu sẽ dặn dò như vậy, nên ngay lập tức khom lưng rút đi. Phượng Minh hiểu rõ Dung Vương nhất định phải đi, nhanh chóng, không ngừng hướng về phía ấy len lén nháy mắt ra hiệu, Dung Vương chỉ mỉm cười, không để ý tới.

Tên thị vệ do An Tuân dẫn theo, lại phải chờ đích thân An Tuân ra lệnh.

An Tuân gật đầu nói: “Người đi đi, ở bên ngoài đợi ta. Không có lệnh không được vào.”

Nghe vậy tên thị vệ kia lúc này mới theo Dung Vương đi ra.

Đến lúc này, không gian càng trở nên tĩnh mịch hơn lúc trước.

Phượng Minh cúi đầu, mắt liên tục đảo qua đảo lại quan sát vương hậu đằng trước cùng An Tuân bên cạnh, thầm nghĩ: Hiện nay chỉ còn ba chúng ta, chẳng phải việc đối mặt sẽ thêm phần khó khăn hơn sao?

Vào giờ khắc này, bầu không khí lại trở nên quỷ dị, cậu tuyệt đối không dám chủ động nêu lên câu hỏi, buộc lòng phải thốt lên một tiếng xúi quẩy, tiếp tục chúc bài quỳ đỡ sống đỡ chết này.

Quỳ được nửa canh giờ, chân cẳng hoàn toàn tê liệt. Phượng Minh trong bụng thầm đem Dung Vương ra mắng vô số lần, liếc mắt nhìn hai người còn lại, nhưng họ vẫn cứ quỳ như tượng hệt nhau như cũ, không một chút nôn nóng.

Giữa bầu không khí vắng vẻ, vương hậu đột nhiên mở lời: “An Tuân, người phải chăng trở về là vì vương vị?”

Phượng Minh sững sờ, cậu chưa từng đoán Vương hậu sẽ trực tiếp nói rõ ràng về chuyện ấy như vậy, cũng không hề đùa cợt, lại có thể chỉ trúng tim đen dụng ý An Tuân.

An Tuân chỉ trong chốc lát cân nhắc, trả lời: “Có vương vị, mới có thể nghĩ về những cái khác.”

Phượng Minh lại thêm sững sờ, cũng không ngờ An Tuân trực tiếp nói thẳng như thế, ngay cả một chút che giấu diếm cũng không có, thể hiện rõ ý muốn cướp vương vị.

Hừ, rõ ràng hẳn không hề đặt bốn thái tử đây vào mắt. Nghĩ tới đây, Phượng Minh không khỏi tròng mắt lườm An Tuân.

“Người nghĩ muốn thứ khác là thứ gì? Lẽ nào bao nhiêu năm trường như vậy, người còn không chịu dứt bỏ?” Vương hậu thản nhiên hỏi.

An Tuân cứng họng, tựa hồ như có chút kích động, kiềm chế nói: “Đương nhiên... Năm ấy là hẳn đã đoạt người, nếu như không có sự sai lầm của hẳn... chúng ta...” Hẳn hai tay run rẩy kịch liệt, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, tưởng chừng như muốn vươn lên ôm lấy vương hậu chừng như bị khựng lại nửa chừng.

Phượng Minh mắt thấy tình cảnh hai người bọn họ hiện giờ, cảm thấy vô cùng đắc ý, la to trong lòng: Wow, vương hậu cư nhiên cùng cậu em ngày trước đích thị là một đôi, thật không nghĩ tới chuyện thời nguyên thủy như vậy mà con người cũng lãng mạn như vậy. Không khỏi đối với An Tuân trỗi lên một mối đồng cảm sâu sắc.

Vừa nghĩ: Vương hậu hiện giờ trên danh nghĩa là mẫu hậu ta, ví như lúc này An Tuân tiến tới hôn nàng ta, ta chẳng phải ra sức cản trở hay sao? Nếu quả thật phải ngăn trở, chỉ e sẽ lại thành vật cản kết thúc mối tình thứ hai của người ta, hơn nữa An Tuân vốn đã từng học qua võ nghệ, chẳng lẽ không phải vừa đúng dịp có thể thủ tiêu một kẻ mạo danh như ta sao; ví như không bảo vệ, tự mắt nhìn mẫu thân mình bị người ta có những hành vi khiếm nhã dường như có hơi...

Đang lúc suy nghĩ cứ liên tục rối loạn, lại thấy vương hậu hỏi tiếp: “Ý của người nhất định phải đem thứ mất đi mà đoạt lại?”

“Đúng!”

Wương hậu toàn thân chấn động, đột nhiên xoay người trong chớp mắt, đối diện hai người, ngang nhiên nói: “Thân là Tây Lôi Vương hậu, sẽ không bao giờ có chuyện có thể trở lại làm Lâu Lan năm ấy! Người đừng vọng tưởng!”

“Miễn là ta có vương vị, ta là hoàng đế, người sẽ là vương hậu.”

“An Tuân, người đã điên rồi.”

“Không, ta không điên, bao năm qua như vậy, ta đã trải qua biết bao gian khổ chính là vì ngày này.”

Phượng Minh nhìn hai người tuyệt đỉnh quyền uy đang diễn màn kịch ái tình kinh điển trước mặt, đầu không ngừng hết quay sang phải rồi lại sang trái, phải thốt lên hai chữ quá tuyệt vời, hoàn toàn không nhớ tới thân phận của bản thân mình, chính là phải ngăn cản cuộc đối thoại như thế này.

An Tuân lại nói: “Ta vì chạy trốn khỏi sự hãm hại của Vương huynh, phải ở rể phồn giai vương thất, cưới công chúa Phồn giai, Nhưng trong lòng ta chưa từng có lần nào quên nàng. Khuông Lan, Vương huynh nay đã chết, miễn là ta lên nắm vương vị, chiếu theo tây lôi quốc chế, vương hậu có thể theo tân vương kia mà, chúng ta lại có thể cùng nhau. Người chưa từng hy vọng như thế hay sao?”

Nghe từng câu tha thiết của An Tuân, vương hậu dường như cũng muốn dựng lên mỹ cảnh năm ấy, mặt lộ ưu sắc: “Mong ngóng? Ta giờ đây đã là vương hậu, trách nhiệm của ta, chính là bảo vệ huyết thống vương tôn, khiến cho Tây Lôi có thể đứng vững sừng sững trên khắp thế gian này. Trong chớp mắt, nàng quay lại đối mặt với cái sâu thẳm tĩnh mịch tại tận cùng của hành cung Di Hoà Viên, lạnh lùng nói: “An Tuân ta hỏi người, nếu như người đoạt được vương vị này, người định xử trí thế nào đối với mẫu tử chúng ta? Định xử trí thế nào đối với Tây Lôi Quốc?”

“Ta đương nhiên đối đãi với nàng như vương hậu, đối xử với thân cận như tiền vương, dùng sự khoan dung tội bực mà cai quản Tây Lôi.”

“Người còn chưa nói, sẽ xử trí thế nào đối với nhi tử của ta.”

An Tuân nhanh chóng liếc nhìn Phượng Minh, trong ánh mắt hiển hiện tia hung hãn tuyệt đối khiến Phượng Minh bất chợt cả kinh: “Hắn là cốt nhục của Vương huynh.”

Wương hậu gay gắt nói: “Đó cũng là cốt nhục của ta.”

“Lâu Lan...” An Tuân hoàn toàn coi như tồn tại của Phượng Minh như không có, ôn nhu nói: “Chúng ta sau này còn có thể có nhiều cốt nhục hơn.”

“Nếu vậy, đối với Tây Lôi Quốc này, người đều đã có dự định ven toàn? Thái tử ắt sẽ phải cùng người tranh đoạt vương vị, chỉ có điều...” Vương hậu để lộ vẻ mệt mỏi trong mắt, trầm ngâm một lúc lâu mới nói: “Ta thành thật một điều với người, hoàng đế đã quy tiên nhiều năm rồi.”

Việc trọng đại này thốt nhiên có thể đơn giản từ chính miệng của vương hậu nói ra, không những An Tuân, đến ngay cả Phượng Minh cũng thất kinh. Bí mật bị lộ tẩy, rồi giờ làm sao để khắc phục hậu quả?

An Tuân ngay lập tức hồi phục sau chấn động, gật đầu nói: “Ta từ lâu đã ngờ tới, khổ nỗi không có bằng chứng. Không phải vì chuyện đó, chúng ta đã chẳng xa cách nhau nhiều năm như vậy.”

“Người cũng biết, ta trăm cay nghìn đắng lấp liếm tin này, chính là không hy vọng người sẽ biết, không hy vọng người sẽ trở lại để tranh đoạt lấy vương vị này, không hy vọng trông thấy Tây Lôi máu chảy thành sông...” Vương hậu gần từng chữ: “Cũng không hy vọng như tử của ta cũng người ta yêu sống chết tranh giành nhau!”

“Đó là loại nhân quả hạ cấp của Vương huynh.”

“Cho tới bây giờ, ta đã bắt lực rồi. Thân là Tây Lôi vương hậu, ta không thể cho phép Tây Lôi triều xảy ra chính biến. Vương sự chỉ có thể giải quyết trong nội bộ vương thất, ta sẽ đứng giữa các người vì Tây Lôi mà tuyển chọn lấy một tân vương.” Vương hậu chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt không ngừng chuyển dời giữa Phượng Minh và An Tuân.

Hai người đều nín thở, đợi chờ đợi định đoạt.

Wương hậu hỏi An Tuân trước: “Người tại Tây Lôi khắp nơi hiểm yếu đều có cất đặt thân tín, đã có lệnh, nếu người tại vương cung có việc khó lường, sẽ đem người rải độc khắp mọi giếng nước trong thành, đồng thời dẫn ngoại địch công kích Tây Lôi, nhất thiết phải khiến cốt nhục của Tây Lôi vương bị khống chế. Có việc này không?”

Phượng Minh trừng mắt nhìn An Tuân, thật không ngờ kẻ có dung mạo diễm lệ như vậy, cư nhiên lại có dụng tâm độc địa đến thế,

An Tuân khoe môi khê cong lên, không lên tiếng, coi như đã ngầm thừa nhận.

“Xem ra sát thương người, Tây Lôi sẽ gặp phải đại nạn. Thời khắc nguy nan, ta chỉ có thể tự mình hy sinh chính nhi tử của mình để bảo toàn quốc gia.” Ánh nhìn của Vương hậu chợt chuyển qua người Phượng Minh.

Phượng Minh giống như éch nhái lọt vào tầm ngắm của rắn, nhất thời toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Wương hậu nhìn chòng chọc Phượng Minh một hồi lâu, nói: “Người thân là thái tử, vì nước hy sinh cũng thập phần chính đáng, mẫu hậu đã cho người một niềm kiêu hãnh lớn lao.” An Tuân lại nói thêm: “Ta sẽ đem quân tương trợ giúp người leo lên vương vị. Cùng lắm hành sự vào lúc này có thể dễ dàng dẫn đến sự chỉ trích của quần thần, nên khi thái tử đăng cơ lên ngôi ba tháng, người mới có thể chính thức chiếu cáo thiên hạ.”

Như nghe tiếng sấm rền bên tai, Phượng Minh nhất thời sững sờ cả người.

Căn bản với sự tiến triển của hàng loạt các sự kiện quỷ dị thế này, cậu trước sau không thể lý giải kịp.

An Tuần sớm đã đoán được sự thoả hiệp của Vương hậu, nét cười thoáng hiện ra: “Thế nhưng tới tháng ba năm sau, thái tử đã có khả năng đăng cơ, muốn ta giữ hần lại đến lúc ấy, quả thực quá mạo hiểm.”

Vương hậu nghe xong, rất lâu sau vẫn không lên tiếng, cúi đầu thở dài không ngớt: “Ồi, người vậy là muốn ép ta đây...” Nàng cắn răng nói: “Tốt thôi, Vì Tây Lôi, ta có thể hi sinh tất cả. Người giờ có thể xuống tay, ta sẽ phong toả mọi tin tức ra ngoài, nói Thái tử lâm trọng bệnh, tháng ba năm sau, tuyên bố thái tử bệnh chết, tôn vương đệ đăng cơ. Chỉ có điều, người ngay lập tức phải thu lại toàn bộ sát thủ đang rải rác khắp nơi, danh sách chúng cũng phải đưa lại, sắp xếp chính thức quay về Tây Lôi, để tránh mối hoạ sau này.”

“Thủ tiêu toàn bộ mật thám?”

Phượng nhàn vương hậu giây lát nhìn xuống, nói nhỏ: “Ta cũng đã chịu đem nhi tử của mình đặt trên tay người, thái tử mất đi, không còn ai khả dĩ có thể cùng người tranh đoạt vương vị, từ nay về sau, trừ người ra ta có thể dựa vào ai nữa đây? Cần chi đến chuyện an bài mật thám? Tây Lôi mai sau, đã định như vậy rồi.” Nàng vừa nói, vừa nhẹ nhàng đưa tay tới trước mặt An Tuần chậm chậm mở ra, giữa lòng bàn tay thỉnh thoảng hiện ra một chiếc lọ nhỏ.

Phượng minh nghe được sớm đã hãi hùng khiếp vía, khi bọn họ đương nói chuyện, cậu đã nhẹ nhàng lần theo vách tường để chuồn đi. Nhưng không biết từ khi nào trước mặt xuất hiện một phiến cửa gỗ chặn đường. Thiết nghĩ vương hậu quả thử đã sớm có an bài, muốn ngay tại chỗ này phải kết liễu một người. Cậu vừa quay đầu đã trông thấy An Tuần cầm lấy chiếc bình nhỏ trên tay Vương hậu từng bước tiến về phía mình, càng sợ đến hồn phi phách tán. “Độc được” Hai chữ ấy, lập tức hiện lên trong đầu.

Tại sao vậy chứ? Tại sao bọn họ lại muốn giết mình chứ? Phượng Minh nhìn An Tuần với nụ cười lạnh lẽo đi tới, vương hậu phía giữ vẻ lãnh cảm mà nhìn, trong đầu chợt nghĩ ra: Phải rồi, vương hậu muốn An Tuần giết ta. Sau đó mới có thể an toàn rút về mà sắp xếp kế hoạch trọng yếu, lúc ấy, Dung vương mới có thể đối phó An Tuần. Rồi tới tháng 3 năm sau, vẫn chính con trai bà có thể đường hoàng một bước đăng cơ. Ta là vật hi sinh, là muốn dùng cái mạng của ta trả hoàn An Tuần mấy tháng trời, cho Dung vương thời cơ diệt trừ tận gốc mọi thế lực thù địch.

Một tuyệt đỉnh mưu kế như vậy, là ai nghĩ ra được? Dung vương chăng? Dung vương muốn hy sinh ta...

Đến lúc này, Phượng Minh tức thời thấy mình vô lực, tựa mình nơi góc tường, tuyệt vọng nhìn An Tuần dần tiến gần. Dung vương nhất nhất tuyệt tình thật khác hẳn với dáng điệu thường nhật mà giờ đây tất cả tựa hồ như một chiếc đèn cù hiển hiện trước mặt Phượng Minh, phần nộ đến điên cuồng, đáng sợ, ôn nhu, mơ hồ... còn cả “Tam nguyệt xuân” một nụ cười chế nhạo...

Tất thấy mọi cảnh tượng trong khoảnh khắc ào ạt tràn đến.

Cậu điên cuồng nghĩ: KHÔNG thể nào, không thể nào!

Nhưng trong lòng đau quặn thắt, cổ họng khàn đặc, không nói được dù chỉ một chữ.

An Tuần đã tới trước mắt, hần dù tướng mạo nho nhã yếu đuối, nhưng võ công không phải hạng tầm thường, không may đặt Phượng Minh vào mắt, nắm lấy cổ Phượng Minh nói: “Uống đi, lập tức sẽ bỏ mạng, chẳng hề đau đớn chi.”

Môi Phượng Minh khẽ mấp máy, mắt mở to thần sắc tràn đầy tuyệt vọng, cuối cùng cũng khe khẽ nói hai chữ: “Dung diễm...” Tiếng rất khẽ, An Tuần không nghe rõ.

“Khỏi cần phải trắng trời, di ngôn ta đã thay người nghĩ tới rồi.” Rồi An Tuần mặc nhiên nói ra: “Trời đã không cho ta trường sinh, duy chỉ có thể đem vương vị nhượng lại cho Vương thúc để đem lại cho Tây Lôi phú cường.” Hần nói, ép buộc Phượng Minh mở miệng bằng một cái tát trời giáng, đoạn đem dịch thể trong chiếc bình rót hết vào miệng cậu.

Độc được trôi xuống yết quản, quả thật ngọt lịm. Phượng Minh vẫn luôn hy vọng rằng trong khoảnh khắc ấy Dung Vương sẽ phá tung cửa nhảy vào, nói cho cậu hay rằng tất cả những chuyện này chẳng qua chỉ là một mưu kế mà thôi, thỉnh thoảng bụng quặn thắt lại, một luồng hào quang sáng chói hiện ra trước mắt, rồi cuộc thì cậu cũng đành vứt bỏ đi tia hy vọng cuối cùng của mình rồi chìm vào tăm tối.

20. Q.1 - Chương 20: Chương 20

Hành cung Di Hoà Viên tối đen, ánh lửa chập chờn leo lét, Phượng Minh từ từ ngã xuống nền đất bằng giá.

An Tuân ngồi xuống, trong chốc lát, bắt mạch trên cổ tay Phượng Minh, mãi cho đến khi mạch đập lặng hẳn và biến mất mới đặt cổ tay Phượng Minh xuống, rồi đứng lên.

Vương hậu đứng một bên, ánh mắt không một lần đảo qua người Phượng Minh, ngập đầy lệ quang, nhưng thanh âm ôn nhu cứ như quấy rối giấc ngủ an tĩnh, nói khẽ: “Ta vì ngươi, ngay đến cả nhi tử ruột thịt của mình cũng từ bỏ, chẳng còn ai khắp thiên hạ này nhần tâm như mẫu thân ta đây. Giờ đây, ngươi cũng nên triệu hồi cả đám mật thám đang khắp nơi cùng chốn đó lại, để tránh sau này có kẻ thừa cơ gây hậu họa, tổn hại Tây Lôi.”

Đưa ra mưu kế ấy, thâm tâm nàng vừa đau đớn vừa chua xót, chẳng khác nào chính mình lừa gạt An Tuân đến nơi tử địa. An Tuân đối với nàng tình sâu nghĩa nặng, chính nàng cũng không đành lòng, vậy nên lệ quang nơi mắt kia hiển nhiên cũng vì An Tuân mà tuôn rơi. Phượng Minh bị ép uống độc dược, hiển nhiên đó cũng chỉ là thuốc giả.

An Tuân gật đầu nói: “Không sai, chẳng còn thái tử, còn ai khả dĩ có thể cùng ta tranh giành đoạt vị? Những mật thám được giảng ngoài kia, cũng không cần cất đặt nữa.” Đương nói, đột nhiên có một thanh âm trầm thấp vang lên, An Tuân từ bên hông rút ra một thanh đao đao sắc bén.

Giữa hành cung Di Hoà Viên vắng vẻ, có tiếng binh khí đặc biệt chói tai vang lên.

Lưỡi đao xuất hiện phản chiếu ánh hàn quang bén ngọt, vương hậu rung mình, thất kinh nói: “An Tuân ngươi làm cái gì vậy?”

“Lâu Lan, ta thật thất lễ vì đã không tin nàng.” An Tuân tay cầm thanh đao, nhưng âm điệu nói ra lại đặc biệt ôn nhu, khẽ cười với vương hậu nói: “Chẳng qua bí dược của Tây Lôi vương gia luôn có vô vàn chỗ huyền diệu, trong đó khó đảm bảo không từng có một thứ kỳ dược giả chết. Hẳn cứ như vậy, ta trong tâm cuối cùng vẫn có chút bất an, nếu không dứt điểm một nhát trên người hân, ta thật không dám đảm bảo thái tử sẽ không chết mà phục sinh. Chỉ như thế này ta mới có thể an tâm nắm lấy thể bài trên tay nàng.”

Dung vương đối với sự an nguy của Phượng Minh muôn ngàn lần dằn dò, một đao chém xuống, Phượng Minh nào còn đường sống?

Vương hậu mặt biến sắc nói: “Thái tử đã chết, lẽ nào ngươi ngay đến thi thể nó cũng không chịu bảo toàn?”

“Yên tâm, ta sẽ chỉ đâm phía sau, rồi sẽ sai người băng bó lại như thường.”

“An Tuân!”

“Lâu Lan, chúng ta đều đã trưởng thành, đã không còn là hai đứa nhỏ vô tư hồn nhiên An Tuân và Lâu Lan của ngày ấy.” An Tuân tay cầm thanh đao, cười khổ nói: “Các người nói cho cùng vẫn là mẫu tử, lại là vương gia, can đến vương vị, nào ai dám bắt cản? Khả dĩ chỉ có tình ý giữa ta và nàng mới là đích thực, điều đó từ trước tới nay chưa từng mấy may thay đổi.”

Vương hậu như bị sét giáng mạnh vào người, liên tiếp thối lui hai bước, thẳng như không chịu đựng nổi lời bày tỏ của An Tuân. Thân nàng dựa vào bức vách, cúi đầu khép mắt đếm từng hơi thở mới khe khẽ nói: “Nhịp đập của nó đã đoạn, ngươi nhất định phải huỷ di thể nó mới bằng lòng triệu hồi mật thám ư?”

“Nếu mạch đã đoạn, đâm một đao có lo ngại chi đây? Một khi ta không còn vấn vương mơ hồ, sẽ lập tức thu hồi hết thủy mật thám. Đảm bảo Tây Lôi không thể xuất hiện bất trắc.”

Nếu ngay lúc này ngăn trở, An Tuân nhất định sẽ nảy sinh hoài nghi.

Vương hậu lưỡng lự hồi lâu, nhìn An Tuân chằm chặp không lên tiếng, trong đầu những luồng suy nghĩ cứ liên tục đan xen lẫn nhau, Dung Vương cùng với cảnh Tây Lôi nơi nơi chốn chốn hoà trong khói thuốc súng cứ lần lượt hiển hiện rồi lờn vào nhau.

Nàng đột nhiên cắn chặt răng, cuối cùng đành đem an nguy của Tây Lôi đặt lên trên, gật đầu nói: “Được, nếu người đã nhất định phải làm thế mới yên tâm, vậy thì đâm đi. Nhằm tim đâm thẳng xuống, vô luận có là kỳ được nào cũng không thể cứu được thái tử trở về, người cũng nên yên tâm chuyện đó.”

Sắc hồng thoảng vụt trên mặt An Tuân, thanh âm lại trở nên ôn nhu: “Lâu Lan, ta hiểu nàng thương hân. Hân dù gì cũng là nhi tử của nàng, nàng hãy yên lòng, mai này ta lên ngôi, nhất định sẽ an táng hân thỏa đáng.” Đoạn cúi đầu nhìn Phượng Minh lúc này đang trong tình cảnh vô tri vô giác, trong mắt hiện tia hung ác, lập tức nắm lấy chuôi đao, nhắm tim Phượng Minh đâm thẳng xuống.

Đao vừa vung lên, chỉ nghe thấy một tiếng ầm ầm dội đến, chiếc cửa gỗ chặn lối thông bên ngoài bị đá văng ra. Một bóng người tựa như gió lốc xông tới, một nhát kinh thiên động địa, nhắm thẳng đầu An Tuân từ phía trước chém thẳng xuống,

Đao thế mãnh liệt như thế, sao có thể né tránh?

An Tuân kinh hãi, tức thời không biết nên đâm Phượng Minh hay không, tuy thế phản xạ bao nhiêu năm luyện võ liền theo đó mà phản ứng, đao trong tay lập tức đổi hướng không đâm xuống mà hướng về phía trước cản lại.

“Keng!” Một tiếng, binh khí đập vào nhau vang lên vang vọng khắp di cung Di Hoà Viên.

An Tuân liều mạng tiếp lãnh một đao, tay tê dại, ngẩng đầu nhìn, sắc mặt phần nộ bừng bừng hiện ra trước mắt, như hùng sư uy phong lẫm liệt, chính là Dung Vương.

Dung Vương một đao chưa khiến An Tuân mất mạng, trường đao lại tiếp tục vung lên, liên tục vài đường, nhắm đúng vào những chỗ hiểm của An Tuân mà xuống tay hạ thủ.

“Choang Choang Choang Choang”. Những tia lửa nhá lên khi binh khí hai bên đụng nhau.

Võ nghệ Dung Vương cao siêu, lại anh dũng hiem thấy nơi trần thế, cao thấp lập tức có thể phân định.

An tuân từ từ thoái lui liền hai bước, thở hồng hộc, chống lại sát khí mạnh mẽ của Dung vương, nhất thời kinh khiếp, quay về phía vương hậu la lớn: “Lâu Lan, mau kêu hân dừng tay.”

Wương hậu nhìn hai người trước mặt mà mù mờ, cắn chặt môi dưới, sắc mặt tái nhợt.

Nhưng Dung Vương không chút chần chừ, một đao chém xuống trước mặt, với thế lôi đình vạn quân đánh bay lợi đao trong tay An Tuân, đoạn sải bước đến cạnh một An Tuân mất đi vũ khí trên tay, nâng đao chém thẳng xuống.

Ánh đao lạnh lạnh, sắc mặt An Tuân lộ vẻ tuyệt vọng.

“Dừng tay!” Vương hậu hét lớn, tiếc thay đã muộn một bước.

Lưỡi đao chém xuống chính giữa đầu An Tuân. An Tuân “Hả” một tiếng thảm thiết, huyết đào đầy đầu, ngửa mặt rồi ngã vật xuống, chốc lát không còn hơi thở.

Cuộc chiến cuối cùng cũng kết thúc, Dung Vương đao pháp sát nhân, giết chết An Tuân một cách nhanh chóng dưới lưỡi đao của mình.

“An Tuân...” Vương hậu thấy Dung vương định hạ sát An Tuân, trong nháy mắt đã chạy tới trước mặt y nhưng cuộc chiến đã tàn. Nàng cúi xuống, liếc mắt nhìn An Tuân, tích tắc tầng tầng lớp lớp tình cảm bấy lâu dồn tích bùng lên, như thâm sơn yên vụ biến đổi trong tích tắc, từng giọt lệ trong suốt cứ rơi rồi lại rơi, nàng quay lại nhìn Dung Vương giận dữ nói: “Người... người vì cái gì mà giết hân?”

Cơn tức giận của Dung Vương còn chưa tiêu tan, lạnh lùng trừng trừng liếc nhìn xác An Tuân trên đất: “Hân đích thị là Tây Lôi phản đồ, mưu toan soán ngôi đoạt vị, vương hậu sao lại rơi lệ vì hân?”

“Dung diêm!” Vương hậu tức giận quát lên một tiếng, phát hiện ra bản thân mình đã quá kích động, liền hô hấp thật sâu rồi mới ôn nhu nói: “Ai gia cho tới nay, điều gì làm cũng là làm vì người, người chẳng lẽ không chút hiểu biết? Sự tình khả dĩ có thể dàn xếp êm đẹp ngay từ đầu, vì có gì mà người đột nhiên xông vào, phá hỏng hết thấy mọi mưu kế chúng ta đã khổ cực thu xếp bao lâu?”

Dung vương xoay mình, ôm lấy thân người Phượng Minh đang mềm nhũn yếu ớt trên mặt đất, ánh nhìn lưu động lại trên khuôn mặt Phượng Minh, trầm giọng nói: “Nguyên lai mưu đồ không bao gồm việc Phượng Minh phải chết.”

“Sự việc khẩn cấp, vì Tây Lôi, hi sinh một thái tử giả mạo có gì phải lo ngại chứ? Vì một tên thái tử giả mạo vô dụng, người cư nhiên lại có thể vứt bỏ một mưu kế vô song tuyệt đỉnh, cam tâm tình nguyện khiến Tây Lôi gặp đại họa ư?”

“Phượng Minh không phải một giả thái tử đơn giản như thế, vương hậu nếu có thời gian, hãy lắng nghe hẳn bàn việc trị quốc một chút đi. Hẳn đối với Tây Lôi ta là bảo vật tối trọng yếu. Còn như về vấn đề An Tuần, thần sẽ xử lý sau.” Dung vương cởi áo khoác ngoài, đắp lên người Phượng Minh, sự yêu thương hiển hiện trong từng lời nói: “Hiệu được rồi sẽ qua, Phượng Minh hãy mau tỉnh dậy. Phải sớm biết kế ấy vô dụng, đã không khiến người phải chịu những cực khổ này.”

Vương hậu lúc ấy mới hiểu do mình quyết định đem Phượng Minh làm vật tế mới gây nên cơn cuồng nộ của Dung Vương, nhìn thần sắc của hẳn đối với Phượng Minh, nàng nhất thời chấn động, run rẩy nói: “Dung Diêm, người... Người giận ta? Ta làm như vậy, tất cả đều vì vương vị của người, đều vì Tây Lôi của người cả.”

Dung vương dao động trong tâm, mềm mỏng nói: “Mẫu hậu ngậm đắng nuốt cay, đều vì nhi tử. Chỉ là, thỉnh mẫu hậu đừng cố tổn hại Phượng Minh nữa.”

Đoạn hẳn lần lần khuôn mặt Phượng Minh, cảm giác như thân nhiệt đang dần dần trở lại, dễ nhận thấy được hiệu đã bắt đầu tan đi, nhìn vào mắt vương hậu, hẳn tha thiết nói: “Mẫu hậu nếu đã vì Dung Diêm mà lo nghĩ, thỉnh người hãy đối đãi Phượng Minh như nhi thần. Ta... Chúng ta...” Hẳn cau mày, thở dài một tiếng, nhưng không hề nói gì nữa.

Rồi trước mặt vương hậu nhất cung, hẳn bế Phượng Minh trên tay ngang nhiên đi khỏi.

Vương hậu nhìn theo dáng lưng kiên nghị của Dung Vương, chợt thấy chân mình như nhũn ra, nàng ngồi bệt xuống đất.

Cúi đầu bất lực, khi thấy sự thật hiển hiện trước mắt rõ ràng rằng An Tuần đã chết mà không nhắm mắt, nhất thời lệ lại tuôn rơi không ngừng.

“Ta không hề muốn thế này, người vì sao cứ nhất định phải trở về đây, để cùng nhi tử của ta tranh đoạt chứ?” Nàng run rẩy đưa những ngón tay ngọc ngà của mình vuốt ve lên khuôn mặt vẫn giữ vẻ khô ngô của An Tuần, vương hậu khóc ròng mà nói: “Thiên hạ phụ mẫu đích tâm, người chẳng lẽ còn không hay? Ta thân là Tây Lôi vương hậu, làm thế nào có thể để Tây Lôi bị ngoại xâm? An Tuần à, người vẫn cứ hữu dũng vô mưu như ngày ấy, đủ loại phục binh mật thám người để lại như vậy, hỏi ta làm sao mà chinh đồn thu dọn được hết đây?”

An Tuần dù đã vong mạng, nhưng mắt vẫn ẩn chứa một ánh tuyệt vọng lẫn khuất.

Cái buổi giá vắng lặng nơi hành cung Di Hoà Viên này như vang vọng một cách yếu ớt cái thanh âm chân tình nơi thẳm sâu trong lòng của vương hậu.

“Người tuy rằng không đạt được vương vị, nhưng trái tim ta, lại vĩnh viễn là của người...”

Tiếng khóc thừa thốt vọng vang, con mắt An Tuần đang mở trừng trừng, rốt cuộc cũng chậm chậm khép lại dưới cái vuốt nhẹ nhàng từ bàn tay trắng thuần như ngọc của Vương hậu.

Phồn giai vương phu, chết bất đắc kỳ tử giữa vương cung Tây Lôi, tin tức ấy nhanh chóng lan truyền tới Phồn giai, ngay tức khắc cả đất nước dậy lên lời xì xào bàn tán không ngớt.

Biên cảnh Tây Lôi, đại nạn tới gần rồi.

21. Q.1 - Chương 21

Giả tử được gây thương tổn với thân thể nặng nề, tuy mạch Phượng Minh lúc này đã dần hồi phục, nhưng vẫn miên man mê mết mấy ngày liên tiếp. Thế cục Tây Lôi rối ren bất ổn, Phồn Giai vương thất đã lên tiếng đòi báo thù, trong triều quần thần nhao nhao phản đối, chống biến loạn.

May thay công phu đối ngoại che giấu của Dung Vương rất điêu luyện, nên trăm sự trong triều đều được xử lý đích đáng.

Đủ loại sự việc cứ nối nhau diễn ra, vậy mà Phượng Minh vẫn cứ mê mết say ngủ không hay biết gì.

Sau giờ ngo, trung cung lại tiếp tục duy trì kéo dài cái bầu không khí tĩnh lặng suốt mấy ngày gần đây.

Ngay giữa đại sàng một thân ảnh được an trí ổn thoả vẫn đương bị ánh nhìn của mọi người theo dõi sát sao. Trong ấy, ánh mắt nôn nóng tha thiết nhất, hiển nhiên đến từ Dung Vương.

“...Ừm...” Đột nhiên, đôi môi tái vốn khép chặt chợt bật ra một thanh âm nhẹ nhẹ. Trên gương mặt say ngủ hiển hiện một nét phớt hồng bất thường, thẳng như dự đoán cậu đã gần tỉnh lại.

Tim mọi người, lập tức như căng ra, tất cả đều cùng nín thở chờ đợi.

Hàng mi rậm dài, khe khẽ rung rung rồi dưới ánh mắt kỳ vọng của tất cả, nó đột nhiên lay động. Một hồi sau, thành linh mở ra.

Đôi mắt đen lay láy ấy sau nhiều ngày khép chặt, đã thốt nhiên mở ra.

Phượng Minh vừa mở mắt, tất thấy mọi người trong thái tử điện nhất loạt nhón nháo đứng dậy.

“Thái tử đã tỉnh dậy!”

“Đã tỉnh dậy rồi...”

“Trời ban phúc...” tiếng khẩn nguyện của Thu Lam, trong trẻo chen lẫn trong vô vàn những tiếng mừng vui kinh ngạc của mọi người xung quanh.

Dung Vương sải một bước đến gần, kim đao đại mã ngồi bên giường nắm cổ tay Phượng Minh xem xét mạch đập, rồi cuống quýt: “Nhớ rõ ta không? Trong người có chỗ nào khó chịu không?”

Phượng Minh vừa tỉnh, toàn thân không chút sức lực. Ngắc đầu thấy Dung Vương, mới nhớ ra mọi chuyện đã xảy ra, vừa định mở miệng nói, thì chỉ thấy một thanh âm lạnh lạnh chói tai vừa cười vừa nói: “Dung Vương ngài chớ nên lo nghĩ, linh dược đã hoàn toàn hết hiệu lực, thần dám dùng tính mệnh mình đảm bảo. Thái tử hôn mê đã bảy ngày, hôm nay tỉnh lại, đích thật đúng lúc.”

Người đang nói toàn thân vận toàn lực, cằm nhọn, con mắt dài mà hẹp, trên tay đương phe phẩy một chiếc quạt có hình dáng cổ quái, chính thị Tây Lôi đệ nhất được sư Hạ Quân. Hắn là kẻ trời sinh tính quái gở, tính tình lằm lỉ khó hoà hợp, ngoài những lúc chịu sai bảo từ vương thất, lúc nào cũng chỉ ru rú trong nhà, được xem như một kỳ nhân hiếm thấy trên thế gian.

Phượng Minh uống giả tử được, đích thị cũng từ tay kẻ này mà ra.

“Ha ha, thái tử cát nhân thiên tướng, đại dũng đại mưu, nhất cử diệt trừ tận gốc kẻ có dã tâm bất chính, quả tình mang cốt cách đích thực như tiên vương.” Đồng tướng quân tay cầm bảo kiếm bên hông, nét mặt tỏ ý tán tụng.

“Diệt trừ tận gốc kẻ có dã tâm bất chính?” Phượng Minh ngỡ ngàng hỏi.

“Kẻ có dã tâm bất chính, đương nhiên ám chỉ Phồn Giai Vương Phu An Tuần, kẻ đã đến đây gây nhiễu loạn Tây Lôi ta. Thái tử một đao, đã dọn dẹp sạch sẽ, thật sáng khoái quá.”

An Tuần đã chết?

“Hả?” Phượng Minh há mồm kinh hãi thốt lên một tiếng, cảm thấy như cánh tay áo đang bị Dung Vương nắm lấy có đôi chút lay động, lập tức ngậm miệng.

Cậu trước khi uống “Độc dược” đã từng ngờ rằng Dung Vương đã hãm hại mình, nhưng giờ đây khi vừa thấy bản thân khả dĩ có thể tỉnh lại, tức khắc hiểu rõ rằng những phỏng đoán của mình đều lầm lạc. Những sự tình sao lại phát triển một cách quỷ dị như vậy, chân tướng sự việc ra sao, căn bản nguồn gốc như thế nào đều không hay biết, nhưng nhớ tới lời giáo huấn của Dung Vương trước đây: “Không biết cũng phải giả bộ như rất am tường.”, lập tức vội vàng tỏ vẻ thâm sâu khó dò để phối hợp theo, rất nhanh gật đầu đáp: “Không sai, hẳn quấy nhiễu Tây Lôi, quả thực đáng chết.”

Nhưng rồi lại không thể kèm lại suy nghĩ: An Tuần đã chết, vậy mối tình thứ hai của vương hậu biết phải làm sao? Bất quá chẳng qua tên khốn An tuần cư nhiên lại bức ta uống độc dược, chết cũng là đáng kiếp.”

Vì thế liền sau đó bèn gật đầu mạnh thêm lần nữa: “Phải, đáng chết.”

Hết thấy chúng quan tại thái tử điện, những người đã chăm sóc lúc Phượng Minh bệnh đều nhất loạt nhìn nhau, tất cả đều cảm thấy thái tử điện hạ hiện thời so với kẻ khiếp nhược hèn nhất ngày trước, suốt ngày chỉ biết đến trốn tránh, tính tình tuyệt nhiên không chút tương đồng, hơn nữa càng ngày càng quyết đoán anh minh sáng suốt hơn, quả là một thái tử tài năng, không khỏi vui mừng hết cỡ, miệng tùm tùm cười.

Phượng Minh mệt mỏi tựa vào lòng Dung Vương, thân thể tuy thập phần suy yếu nhưng vẫn khiến cường cư xử mọi việc dưới dáng dấp thái tử, Thu Lam nhanh nhẹn mang tới một chén dược thảo ấm đến kề bên miệng cậu.

Sở tướng quân cũng vậy, đối với Phượng Minh vừa hồi tỉnh chấp tay, thanh âm tựa như một hồi chuông lớn: “Thái tử ở tại tình thế ngặt nghèo, một kẻ chém chết An Tuần, khiến Tây Lôi không rơi vào thế rối ren. Suy tính ấy tuy có đôi chút lỗ mãng, nhưng nghĩ kỹ lại, có thể tiêu trừ hậu họa, cũng cố lòng tin của quần thần quan lại. Hiện giờ điều cốt yếu là làm sao giải quyết lũ mật thám tại Tây Lôi, đại sự đã thành. Lũ mật thám của An Tuần tại Tây Lôi, vì thần đã bắt được phần nữa, đương nhiên chúng đang nhận nghiêm hình tra khảo, có kẻ đã khai ra rằng, chúng vẫn còn có đồng bọn, sẽ nhắm đến các giếng nước trong thành mà hạ độc, để khiến Tây Lôi nảy sinh nội loạn. Sự tình trọng đại như vậy, xử trí thế nào, thỉnh Thái tử cùng Dung Vương chỉ dạy.” Từ khi Phượng Minh đại triển thần uy phát ngôn câu: “Viễn giao cận công”, địa vị cậu trong lòng chúng tướng phát triển càng lúc càng nhanh, và giờ đây đã được công nhận có tư cách định đoạt triều chính như Tây Lôi Vương.

Đồng tướng quân cả cười nói: “Sở tướng quân hà tất chi phải lo lắng. Dung Vương đã nói rồi, thái tử khi tru sát An Tuần vốn đã từ sớm chu toàn kế hoạch, dù có là mật thám rải độc hay đại quân Phồn Giai xâm phạm biên giới, đều có thể ứng phó thoả đáng. Giờ thái tử đã tỉnh, càng không có đại sự nào hệ trọng nữa.”

Phượng Minh nghe mà không hiểu gì, nghĩ thầm Dung diễm hẳn đã giở trò gian trá, không biết hẳn đã đem chuyện tốt lành gì vác lên người mình, không khỏi ngoảnh đầu lại, neho mắt nhìn Dung Vương.

Dung Vương nhìn cậu mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Người vừa tỉnh, tạm thời chớ nên tổn hao tinh lực.” Ngẩng đầu lên đảo mắt một vòng, cao giọng nói: “Thái tử vừa tỉnh, các vị đã khổ cực nhiều ngày, lúc này khả dĩ có thể an tâm rồi. Hãy quay về nghỉ ngơi đi. Đồng tướng quân, sự vụ Phồn giai, tiếp theo do người tiếp quản. Sở tướng quân, về phần mật thám gian tế trong nước, phải chú tâm đề phòng hơn, để tránh tai họa loạn lạc bốn phương.” Đoạn đảo qua vị được sư lúc này đang ngấp dài bên cạnh mình, khoé miệng hơi cong lên, “Được sư tiếnnh, thân thể thái tử vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, thỉnh tiên sih tạm thời lưu lại tại thái tử điện ngoại, ngừa có biến chứng.”

Mọi người thấy Dung phương điều phối thoả đáng, lại thấy Phượng Minh đã tỉnh, nhất tề cho là phải, lần lượt vội vàng đi giải quyết công việc của bản thân mà rời đi.

Hạ Quân vì Phượng Minh mê man, bị Dung Vương dùng dùng nộ khí kéo đến đây bởi bạn đã qua bảy ngày, trong lòng sốt ruột cuống cuồng, khom người đáp: “Dung Vương, Hạ Quân rời viện trung thảo dược nhiều ngày chưa ai chăm sóc, thỉnh ngài cho phép Hạ Quân đi xem chừng một lần, sau đó lập tức quay lại thái tử điện theo mệnh lệnh.”

Dung Vương hiểu rõ kẻ này ham thích y học như tính mệnh, những thảo dược càng hiếm quý khó có được càng được hắn coi như bảo bối cực cực, nhẹ gật đầu: “Tốt, đi sớm về sớm. Thảo dược để thái tử phục hồi, không được phép sai sót.”

“Tạ ơn Thái tử, tạ ơn Dung Vương!” Tinh thần Hạ quân phấn chấn, khom người hành lễ, mặt lộ nét cười vội vã chuồn đi.

Cung điện to lớn đến vậy, đã lập tức an tĩnh trở lại. Thu Lam cũng lạnh lẽo, hiểu ngay ý Dung Vương muốn một mình cạnh Phượng Minh, vẫy tay ra hiệu các thị nữ tả hữu hai bên, yên lặng thi lễ, rồi cũng nhau rút khỏi thái tử điện, đóng đại môn.

Giữa Thái tử điện, chỉ còn mỗi Phượng Minh cùng Dung Vương.

Cửa đại môn vừa khép, Phượng Minh thấy mình căng thẳng, quay đầu lại, thấy ánh nhìn tha thiết như thiêu đốt của Dung Vương, tựa hồ như tâm và thân đang giằng co để trụ vững.

Ánh mắt ấy, tựa hồ như khiến thân nhiệt cậu hâm hấp như đường sôi.

“Người...” Trong bụng dù có rất nhiều câu hỏi quan trọng muốn thoát ra, nhưng vừa mở miệng, Dung Vương đã đè nén, chậm rãi bao phủ môi Phượng Minh.

Nụ hôn nóng bỏng, thẳng như thấy một vòng tay từ từ xiết chặt quanh eo, khiến Phượng Minh ngập chìm trong mùi hương của Dung Vương.

“Người thật là yêu tinh hại người mà” Dung Vương vẫn vừa như khe khẽ vờn ve làn môi, vừa như đem hết những lo âu mấy ngày đằng đẵng qua phát tiết hết cả. “Cứ nhiên lại có thể ngủ một giấc mê một bảy ngày trời.”

“Người... người mới là kẻ hại người...” Đường như luận bàn về oan ức, Phượng Minh mới nhận thấy mình càng lúc càng tủi thân.

Không cần hỏi cũng biết nhất định chính Dung Vương đã bí mật lôi cậu vào mà tính toán chiêu bài ấy, hơn nữa ngay đến một tiếng dặn dò cũng không dă động đến.

Thế nhưng khi thần hồn đang si mê thuần túy trong nụ hôn ngọt ngào kia, làm sao khiến cậu mở miệng phản bác lại được đây?

22. Q.1 - Chương 22: Chương 22

Phượng Minh đánh chết cũng không thừa nhận đêm qua vì hôn quá say mê cuồng nhiệt mà mất tri giác, cậu đem tất cả nguyên nhân quy đổ cho Dung Vương vì đã không đề cập với mình về công dụng của cái thứ thảo dược cổ quái kia, khiến cho cơ thể suy yếu đi.

Chính vì nguyên do ấy mà mới tỉnh mơ tỉnh dậy, cậu đã liên tiếp phóng những ánh mắt công kích ác liệt nhắm thẳng vào Dung Vương.

“Người còn không mau đem tất cả nội tình mà giải thích rõ ràng ra!” bày ra lập trường của kẻ bị hại, Phượng Minh cuộn mình trong ổ chăn tách khỏi Dung Vương một khoảng, để biểu đạt sự bất mãn.

Dung vương vươn tay, lập tức kéo cậu lại mà ôm ấp trong lòng, thổi nhẹ một cái vào tai Phượng Minh, cười nói: “Hôm qua chẳng phải đã giải thích rõ nguyên nhân rồi hay sao?”

“Hôm qua?” Nhớ tới những nụ hôn dài hoang đường phóng dăng ấy, sau đó lại còn vì thế mà mê muội mơ màng, nhớ đến những việc mất mặt hôm qua, Phượng Minh càng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Được rồi, để ta từ từ giải thích cho người.” Thấy Phượng Minh tức giận, Dung Vương vội vàng vỗ về, đem tất cả sự tình kể lại từng chút một.

Hắn dụng tài ăn nói của mình, thiết xán sinh hoa. Làm An Tuần nôn nóng nhập cung Vương hậu ra sao, vội vàng gấp gáp lập ra kế hoạch đó thế nào, làm sao đem dụ An Tuần bước vào di cung Di Hoà Viên cô tịch, cứ liên tiếp rủ rỉ một mạch bên tai, tỉ mỉ giải thích, không chút nào không minh bạch.

Phượng Minh ngậy người khi nghe hắn nói, thầm nghĩ: Hoá ra ngay từ lúc chúng ta vừa hồi cung, hắn đã lập tức nghĩ ra nhiều chuyện như vậy.

Khi nghe An Tuần dù đã ép mình uống “độc dược” còn chưa từ bỏ ý định, muốn đâm một nhát để chứng thực thái tử thực đã chết, Phượng Minh kinh sợ “Ôi trời” một tiếng.

Dung vương liền nói: “Không cần sợ, ta làm thế nào để hắn tổn thương người chứ. Chỉ vì hắn nhất định làm thế, ta vạn bất đắc dĩ mới buộc lòng xuất hiện, đem một đao chém chết An Tuần. Ôi, công bại thủy thành.”*

Phượng Minh hừ lạnh một tiếng: “Không cần đóng kịch. Phải như người không lao vào cứu ta đã có những suy nghĩ lầm lạc rồi. Nói, vì sao không đem sự tình bàn bạc với ta trước? Hại ta xem bị hù chết?”

“Thời gian quá cấp bách, khi lập kế sách này thì An Tuần đã nhập cung rồi, đâu có thời gian cùng người tường minh rành mạch được? Lại nói, An Tuần quả cáo già, cả thiên hạ này e chỉ có một người có khả năng phiến gạt hắn là vương hậu thôi. Phải như người sớm biết chân tướng, trong lúc nguy cấp khó tránh khỏi để lộ chân tướng.”

“Nguy biến!” Phượng Minh lại hừ một tiếng, nhớ tới đoạn An Tuần đã cắt đặt gian tế, cau mày nói: “Người giết An Tuần, vậy chẳng phải Tây Lôi sẽ đại loạn sao? Phồn giai phò mã chết đi, nhất định họ sẽ báo thù, còn cả lũ gian tế kia cũng đã đủ nhức đầu rồi.” Lại nhớ đến những lời chúng tướng có nói, cậu liền liến tấu thanh minh: “Ta không có kế sách gì vẹn toàn đâu đó. Người đã reo rắc lời nói dối nào vào bọn Đồng tướng quân? Nói ta tỉnh lại sẽ có thể đem sự tình ra xử lý ổn thoả? Đừng có đem hết trách nhiệm đổ lên đầu ta!”

Dung Vương lặng yên nhìn chăm chú nhìn điệu bộ khẩn trương căng thẳng của Phượng Minh, đôi môi tái có hơi nhếch lên, dịu dàng nói: “Người sợ cái gì, ta lẽ nào lại hại người? Mưu kế vẹn toàn là tại ta đây, người hôn ta một cái, ta sẽ nói người biết.”

Hắn thanh âm trầm thấp hoa lệ, từng từ từng từ một khe khẽ thì thầm bên tai, có sức hấp dẫn quyến rũ đến ma mị.

Tim Phượng Minh đột nhiên đập thành thịch, tức thì xấu hổ đỏ mặt ngồi bật dậy, vẫn như thấy thiêu đốt nơi vành tai, cúi đầu không cam tâm nói: “Ta vì cái gì để muốn hôn người? Giang sơn của người, vương vị của người, phiền phức cũng chính người rước lấy... Ô.. ô...”

Mới nói được nửa chừng, Dung Vương đã trườn lên bao phủ lên người cậu, cắn nhẹ nhẹ vào đôi môi sưng tây.

Tức thì hơi thở căng thẳng khẩn trương.

Vị ấn trầm hững khởi, tràn ngập lan toả bao phủ toàn bộ cung điện, tựa hồ có thể nhìn thấy từng làn, từng làn hương lay lay động động.

Tầm chán tở rơi xuống, Dung Vương mạnh mẽ đè chặt hai tay Phượng Minh đang quơ quào lung tung lại, đoạn không ngừng dùng thân thể mà ve vuốt mặt trong bắp vế Phượng Minh. Trong miệng Phượng Minh đầy vị khoái lạc, hắn cúi xuống đem tiếng phản kháng của Phượng Minh nhấn chìm phong toả lại. Dục chỉ còn có đôi mắt đen lay láy cứ không ngừng cố gắng ngoan cố, mở trừng trừng nhìn Dung Vương.

Vẫn tiếp tục duy trì nhịp độ tấn công phù hợp, trong lúc hưởng thụ sự ngọt ngào ấy Dung vương cố lời kéo Phượng Minh, đợi cậu cùng nhập hoà vào cái thiên đường tuyệt mỹ ấy, không ngừng dùng đầu lưỡi dụ dỗ mê hoặc.

Dần dần, đến cả cặp mắt kia rốt cuộc cũng chẳng thể kháng cự mà thất bại, lún sâu vào nhu tình lưu sa.

Đương lúc động tình, thái tử điện ngoại chợt truyền đến một tiếng nói.

“Thái tử, thảo dược đã được sắc xong, Hạ tiên sinh căn dặn phải uống khi còn nóng.

Thanh âm mềm mại, nguyên lai là Thu Tinh.

Phượng Minh lại càng hoảng sợ, luống cuống đẩy Dung Vương ra, hai hàm khép lại, cư nhiên hung hăng một phát cắn ngay đầu lưỡi Dung Vương.

Dung Vương bị đau, đột nhiên chau mày, không hài lòng trừng mắt liếc Phượng Minh một cái rồi mới buông hai tay thả Phượng Minh ra.

Thu Tinh đẩy cửa, cẩn thận dè dặt bưng theo một bát thuốc nóng màu đen bước vào: “Đây là thảo dược mới sắc, thái tử mau nhanh uống đi.” Đưa mắt nhìn qua một lượt, mặt Phượng Minh đỏ bừng, còn Dung Vương cũng đang nằm trên giường, trên mình một chiếc chăn tơ.

Quý tộc vương tôn nam nhân làm chuyện ấy, trong vương cung là chuyện thường thấy, Dung vương vẻ mặt an nhiên ngồi tựa đầu giường, muốn kéo Phượng Minh vào lòng để uống thuốc nhưng Phượng Minh lại vì xấu hổ mà quấy ra bằng được.

Thu Tinh thấy sự tình kỳ quái, mỉm cười, đem bát thảo dược đưa cho Dung vương, khúc khích nói: “Nô tì xin đi trước, không ở lại quấy nhiễu nữa.” Rồi nhón chân chuồn mất tiêu.

Khi bóng nàng biến mất, Phượng Minh mới thở dài một tiếng.

Dung Vương cười khà khà hai tiếng, đoạn một tay cầm bát thuốc, một tay kéo Phượng Minh về phía mình, nửa lừa gạt, nửa dụ dỗ để cậu uống cho xong. Rồi đem mưu kế của mình nói vắn tắt: “Sau khi An Tuân bị giết, chúng ta đã bá cáo rằng Phồn giai vương phu trong lúc thăm viếng tây lôi vương mang trọng bệnh đã bị thích khách đột nhập, thị vệ do không phòng ngự kịp, đã gây nên sự vụ thảm thương. Giữa tình cảnh ấy, đức vua cùng An Tuân đã không may bị giết hại. Hẳn nhiên nếu sự việc như vậy Tây Lôi ta mất đi đức vua chịu tổn hại nhiều nhất, cũng đủ để chứng minh kế hoạch ám sát lần này không phải của Tây Lôi. Chỉ có bọn Sở tướng quân, họ đều là những trung thần tử của Tây Lôi, nội tình Tây Lôi họ cũng đều hiểu rõ, sau này khó tránh khỏi việc phải yêu cầu bọn họ trợ giúp. Chúng ta nhất định không nên giấu giếm, nên đã đem chuyện An Tuân bị giết, một lần nói thẳng thắn cho biết.”

“Nhưng bọn hần vì có gì lại cho rằng An Tuân là do ta giết? Kế sách này là do ta dự liệu?”

“Thái tử của ta à,” Dung Vương lén hôn một cái: “Ta hiện giờ chẳng phải đang dựng nên hình ảnh vĩ đại của thái tử điện hạ anh minh thần vũ, trí tuệ vượt trội hay sao? Chỉ có như vậy, người mới có thể đạt được lòng trung thành và ủng hộ từ phía quần thần mà thôi.”

“Người còn chưa nói đến làm sao để tạm ứng phó với phồn giai vương thất cùng lũ mật thám kia, bọn chúng tuyệt đối sẽ không tin lời giải biện của người về lũ thích khách đó đâu. Còn nữa, ta vì sao yếu ớt mà lại tạo nên một hình tượng vĩ đại kia chứ? Mai này đăng cơ chẳng phải chính là Dung Vương giáo hoạt người sao?” Phượng Minh chọc một ngón tay vào ngực Dung Vương.

” Chỉ có mình An Tuân cứ luôn nhìn hướng Tây Lôi chòng chọc như hổ đói. Thê tử An Tuân tuy là tam công chúa của phồn giai vương thất, nhưng dù có được phồn giai vương cưng chiều thế nào cũng chưa hẳn sẽ vì một vương phu mà trực diện hướng Tây Lôi tuyên chiến. Việc khẩn cấp của chúng ta hiện nay chính là dỗ yên tam công chúa cùng Phồn giai vương. Đương nhiên, vài phiền toái nhỏ nhất chẳng thể tránh được.”

“Vậy còn mật thám...”

“Vấn đề mật thám...” Dung vương bí ẩn háp háy mắt, xoay người, từ đầu giường nháy mắt lôi ra một thư quyển giơ lên: “Danh sách lũ mật thám của An Tuân, phần lớn đều ở tại đây, chỉ cần thái tử điện hạ hạ lệnh một tiếng, chúng ta có thể bắt toàn bộ lũ chúng. Đương nhiên, cũng đã an trí người giám thị tất cả các giếng nước trong thành, từng canh một thử nước giếng, đề phòng bất trắc.”

Cuốn danh sách đám mật thám của An Tuân mà hần tổn hao toàn bộ công phu bản lãnh ngày đêm không ngủ mới có thể hoàn tất, giờ đây đưa cho Phượng Minh, nhưng mặt lại không hề lộ chút sắc tâm đắc nào.

Phượng Minh không biết rõ trong ấy chứa đựng bao gian khổ vất vả, miễn cưỡng cầm qua thư quyển, nghi hoặc nói: “Nếu sớm đã có danh sách này, lại còn nói phồn giai vương không khó đối phó, vậy vì có gì mà không dám giết An Tuân, còn suy tính mưu này kể kia ghê gớm, một đao chém chết không sạch sẽ lắm sao? Lại còn gạt ta uống độc dược nữa chứ...”

Nghe qua câu oán giận ấy thật khiến Dung Vương tức chết đi được, lại nghĩ tiểu tử này thực sự không hiểu hần đã phải lao tâm khổ tứ thế nào, quả thực khiến người ta muốn hung hăng hôn hần nghiêm khắc trừng phạt.

“Vả lại, nước giếng kia hà cớ gì phải để người uống thử? Trong đó nuôi vài con cá chẳng phải đã có thể dụng được hay sao? Cá sống được thì có thể yên tâm mà uống, không cần phải mạo hiểm sinh mệnh của người ta.”

Dung Vương thành linh sửng sốt, cứ nhiên không ngờ lại có phương cách giản đơn như thế để kiểm tra xem nước có bị hạ độc hay không. Trong lòng vui vẻ, lập tức ôm chầm lấy Phượng Minh hôn một cái, cười ha hả: “Tuyệt diệu tuyệt diệu, thái tử quả nhiên kỳ tài trời phú, cứ nhiên thoáng cái lại có thể nghĩ ra một diệu pháp như vậy. Người thông minh như vậy, có lẽ cũng chẳng cần ta tương trợ cũng có thể tạo dựng nên hình ảnh vĩ đại rồi.”

Phượng Minh vẫn hồ đồ hỏi lại: “Vì sao ta phải tạo dựng hình tượng chứ? Người đến giờ vẫn chưa giải thích cho ta nghe.”

“Vì chúng ta đã chính thức tuyên cáo Tây Lôi Vương băng hà, hiện tại An Tuần thì đã chết, chẳng còn một ai khả dĩ có thể cùng thái tử tranh vương vị. Hiện giờ thái tử diện hạ coi như thay mặt cho Tây Lôi Vương.”

“Tháng ba năm sau đăng cơ là người, ta mấy tháng này có thể tùy ý mặc sức đi du hành rồi.”

“Không được.”

“Vì sao không được?”

“Bởi vì... để phòng Phồn Giai vương phái đại quân xâm phạm biên giới, cũng để biểu thị thịnh tình của Tây Lôi đến cái chết của An Tuần, Tây Lôi đã chính thức dâng sớ nói rõ rằng thái tử diện hạ sẽ tự thân đến Phồn Giai, đón Phồn giai tam công chúa trở về Tây Lôi, dĩ dưỡng thiên niên.”

“Cái gì?” Phượng Minh trừng mắt, cơ hồ như nhảy dựng lên, quát to: “Người điên sao? Phồn Giai hiện tại đối với Tây Lôi hận thấu xương tủy, người cứ nhiên lại ép ta đến Phồn giai chịu chết? Nay, ta nói cho người biết, ta không chiếm địa vị thái tử của người, người khả dĩ lúc nào cũng có thể quay lại, không cần dùng kế này để hãm hại dồn ép ta!”

23. Q.1 - Chương 23

“Bởi vì... để phòng Phồn Giai vương phái đại quân xâm phạm biên giới, cũng để biểu thị thịnh tình của Tây Lôi với cái chết của An Tuần, Tây Lôi đã chính thức dâng sớ nói rõ rằng thái tử diện hạ sẽ tự thân đến Phồn Giai, đón Phồn giai tam công chúa trở về Tây Lôi, dĩ dưỡng thiên niên.”

“Cái gì?” Phượng Minh trừng mắt, cơ hồ như nhảy dựng lên, quát to: “Người điên sao? Phồn Giai hiện tại đối với Tây Lôi hận thấu xương tủy, người cứ nhiên lại ép ta đến Phồn giai chịu chết? Nay, ta nói cho người biết, ta không chiếm địa vị thái tử của người, người khả dĩ lúc nào cũng có thể quay lại, không cần dùng kế này để hãm hại dồn ép ta!”

Dung Vương hơi nhíu mày nói: “Người nghĩ ta muốn thế? Tây Lôi năm nay gặp đại hạn, lương thực thiếu thốn, đã xuất hiện điều dân oán loạn; lại còn biên thủy cường đạo cướp bóc hướng Đồng quốc gây chiến. Giờ nếu thêm phồn giai địch quân, Tây Lôi tất sẽ không trụ được. Đại quân Phồn giai đã có động tĩnh, nhưng vẫn chưa xâm phạm biên cảnh tây lôi, xem ra, Phồn giai vương đối với chuyện tiến đánh Tây Lôi vẫn còn do dự, và có lẽ vì nguyên cớ ấy mới mệnh lệnh trì hoãn đại quân. Chúng ta nhất định phải nhân thời cơ này giải quyết gấp sự việc với Phồn giai vương thất. Triều đình nay đang thời khắc rối ren, ta kỳ thực không cách nào thông suốt, chỉ có thể thỉnh thái tử thay Dung Diễm một chuyến.” Hắn càng nói về sau, ngữ khí lại nặng trĩu xuống, thậm chí còn không gọi “Phượng Minh” mà chuyển thành “Thái tử”.

Phượng Minh vẫn một mực lắc đầu.

Dung Vương không thể làm gì khác, buộc lòng phải uy hiếp: “Phải như Tây Lôi khó giữ, người thân là tây lôi thái tử, chắc chắn sẽ bị giết.”

“Hiện giờ so với việc giết chết thì đi sứ vẫn hơn.” Phượng minh cúi đầu thì thào: “Người rõ ràng là muốn ta đi chịu tội thay mà.”

Thấy phượng minh bộ dạng ủ rũ như vậy, dung vương vừa bực mình vừa buồn cười, kéo cậu vào lòng, khẽ mắng: “Người không tin ta? Muốn người đi Phồn giai, đương nhiên có kẻ bảo toàn người bình an.”

“An tuần cũng đã chết, người có thể cải biến ra kẻ khác.”

“Đồ ngốc, An Tuần chết, Phồn giai cũng có kẻ vui mừng. Phồn giai vương không có nam tử, dưới duy chỉ có ba vị công chúa. Người đem tam công chúa về đây, làm tương lai thưởng vương vị ít đi một người, hai tỷ tỷ của công chúa vì thế đều sẽ thích người ngay, nhất định kiệt lực bảo vệ người..”

Lại là tranh đoạt vương vị.

Chỉ có điều cậu không nghĩ tới chuyện vào thời cổ đại thế này đã có sự xuất hiện của nữ vương, thật hứng thú.

Phượng Minh kỳ quái hỏi lại: “Nếu tam công chúa đã có quyền kế thừa vương vị, làm sao nàng ta lại đồng ý đến tây lô cho được?”

“Ấy là người còn chưa hiểu.” Dáng điệu tươi cười của dung vương càng tăng thêm mấy phần, yêu chiều để Phượng Minh ngồi lên chân mình, nhẹ nhàng vòng tay ôm ngang eo cậu nói: “Chồng tam công chúa đã qua đời, nàng lại chưa có con, chẳng khác nào cơ hội đoạt vương vị đã chẳng còn. Lưu lại Tây Lô, chỉ cần làm mình bạch chuyện không phải bị người ta hại chết, nàng ta nếu thông minh, nhất định sẽ cùng người về tây lô.”

“Nhưng, An Tuần...”

“Chớ sợ. Ta sẽ cho người gặp một người.” Dung vương cắt ngang lời cậu, kêu lớn: “Dung hổ, vào đây.”

Đại môn lập tức khe khẽ mở ra, có một kẻ đang tiến tới gần, quỳ dưới chân họ.

“Ra mắt chủ nhân.” Thanh âm thanh thoát non nớt, đích thị là một đứa bé trai khá lớn.

Phượng Minh hiếu kỳ nhìn hắn.

Dung vương gật đầu nói: “Dung hổ, ngẩng đầu lên.”

Dung Hổ vừa ngẩng đầu, Phượng Minh tức thời “A” lên một tiếng. Dung hổ sắc nộn nà, trán rộng mắt sáng, toát ra một vẻ đẹp trai phi thường, xem chừng cùng lắm cũng chỉ chừng mười bảy mười tám tuổi, thần thái điềm tĩnh, nhìn qua cũng biết là một thiếu niên từng trải, già dặn.

Hắn cũng họ dung, không hiểu có phải huynh đệ gì với Dung vương hay không. Xem ra Dung gia người nào cũng từng trải lão luyện cả.

Mà không phải, Dung vương đâu phải Dung gia, hắn thuộc vương tộc tây lô.

Đương lúc Phượng Minh suy nghĩ vớ vẩn, Dung vương mở miệng nói “Phượng Minh, Dung Hổ đã được nuôi lớn cùng ta, luôn ẩn nấp nơi kín đáo, là hộ vệ luôn sát bên ta. Dung Hổ, đây là chủ nhân mới của người, tây lô thái tử An Hà, hắn tên thật là Phượng Minh. Người hãy nghe cho kỹ, tên thật của hắn trên đời này chỉ có người biết ta biết, vạn vạn bất khả tiết lộ.”

Phượng Minh trầm nghĩ: Lại sai, cái tên này ít nhất cả ta cũng biết,

“Tham kiến thái tử điện hạ.” Dung Hổ nhìn Phượng Minh mọi hồi thật lâu, ánh nhìn bén sắc, khiến Phượng Minh lại càng hoảng sợ. Sau cái nhìn như thấu thị khắc ghi tướng mạo Phượng Minh vào lòng, hắn cúi đầu nói: “Dung hổ nhất định bảo vệ thái tử điện hạ không thương tổn dù chỉ một cọng tóc.”

Dung vương gật gù: “Tốt lắm, người đi đi.”

Dung hổ thì lễ, im lặng lui đi.

“Từ nay về sau, hắn sẽ luôn bí mật bảo hộ người.”

Phượng Minh cổ quái liếc Dung vương một cái: “Người không định cho rằng ở Phồn Giai, chỉ cần có công chúa và tên hộ vệ này đã có thể bảo đảm an toàn cho ta tại Phồn Giai đấy chứ?”

Dung Vương cười nhẹ, gật đầu.

“Ta không đi.”

“Người phải đi.”

“Ta không đi!”

Dung vương nhắm mắt suy nghĩ một hồi, đoạn hỏi: “Vậy người muốn sao mới bằng lòng đi?”

Phượng minh không cần nghĩ ngợi, rất nhanh nói: “Người đi cùng ta!”

“Nếu ta khả dĩ có thể rời khỏi Tây Lô, người cần gì phải lên đường chứ?” Dung vương cười khổ.

Phượng Minh vẻ mặt buồn như đưa đám.

Dung vương lẳng lẳng nhìn cậu chăm chăm nửa ngày trời, than một tiếng khe khẽ, buông phượng minh ra, nhẹ nhàng đến bên cửa sổ, phóng tầm mắt nhìn nơi xa xăm.

Phượng Minh thầm cân nhắc trong lòng không hiểu Dung vương định làm gì để ép buộc mình nghe lời. Chẳng dè rất lâu sau Dung vương lại mở miệng nói: “Nếu vậy, thì không đi nữa.”

“Thật không?” Phượng Minh vui vẻ, lập tức bật lên cười lớn.

Dung vương nhẹ gật đầu.

Nhưng sau hôm ấy, liên tiếp ba ngày sau, Dung vương không một lần nào xuất hiện tại thái tử điện.

Ba ngày liền không gặp Dung vương, Phượng Minh thấy trong người khó chịu một cách kỳ lạ.

Thái điện an an tĩnh tĩnh, mền chiếc băng băng lạnh. Ngược mắt trông ra, cung nữ theo hầu, không ai không hoan hỉ. Phượng Minh chăm chú vào cánh cổng chính đóng chặt, mỗi thời mỗi khắc đều vênh tai nghe ngóng liệu có tiếng bước chân quen thuộc đang đến hay không,

Không hay không biết, bản thân vì không gặp Dung vương, mà đêm tối, giấc ngủ chẳng yên chẳng lành.

Liên tiếp phải nhiều người đến tìm Dung vương, nhưng đều chỉ nhận được hồi báo rằng Dung vương do công việc bận bịu, không thể đến gặp. Phượng Minh tự mình đi tìm, cứ nhiên lại bị thị vệ chặn lại ngoài cửa Dung vương điện. Không hề nghĩ rằng dung vương lại có thể tuyệt tình đến thế, nói không gặp là không gặp.

Ta tuy sợ chết thật, nhưng chẳng phải người nên cầu xin để lòng ta chuyển ý hay sao?

Ứng thuận cho ta không phải đi, giờ lại oán giận trong lòng tránh đi toan tính cái gì kia chứ?

Phượng Minh mắ mắt lợi giận dữ suy nghĩ suốt ba ngày liền, bực tức quyết định ở lại trong cung, kỳ tình đang so sánh chuyện đến Phồn Giai một cách chán nản.

Cũng đã chết qua một lần, còn sợ chết gì nữa chứ?

Ba ngày sau, Phượng Minh nổi giận đùng đùng gào thét đích tên Dung hổ ngay giữa thái tử điện.

Dung hổ vạn bất đắc dĩ, không biết làm gì khác đành phải hiện thân.

“Chủ nhân, người có điều chi sai bảo?”

“Người đi nói với tên khốn dung diêm ấy, ta đi!” Phượng Minh nghiêng răng nói: “Ta đi rồi! Gọi hần tới gặp ta!”

Chẳng dè đâu Dung Hổ vẫn cứ đứng đó không di chuyển, không vội không vàng nói: “Dung Hổ chịu trách nhiệm bảo vệ chủ nhân, tuyệt đối không có chuyện rời bỏ.”

Phượng Minh tức giận la hét, triệu một thị vệ khác vào.

“Tìm Dung vương, nói với hần, ta ưng thuận đến Phồn Giai chịu chết.”

Tên chị vệ chạy đi như bay, hai canh giờ sau trở lại bẩm báo: “Dung vương nói, lộ trình thái tử đi nhất định phải chuẩn bị hành trang cho chu đáo. Ngày mai khởi hành, Dung vương sự vụ bận bịu, thứ cho ngài không thể đưa tiễn.”

Phượng Minh phát điên lên, cơ hồ như sắp ngất đi. Nhất thời trong lòng chua xót khổ sở, tưởng như chẳng có chuyện gì tới nơi tới chốn trong thế giới cổ đại này, cô linh trợ trợ lẽ bóng, cứ nhiên đến cả chỗ dựa duy nhất là Dung vương cũng chẳng tốt đẹp gì.

Trong cơn tức giận, tâm tình không chịu đựng nổi, gật đầu hung hăng nói: “Được, người đi nói với hắn, ta khỏi cần hắn tiễn. Tới Phồn giai rồi, ta vĩnh viễn không bao giờ trở lại.”

24. Q.2 - Chương 1

Tinh mơ hôm sau lên đường xuất hành, nên Thu Lam từ sớm đã giúp Phượng Minh thay đổi y phục.

Thái tử lên đường đi sứ, lễ tiết rườm rà trọng yếu, chẳng cần nói cũng biết, phục sức lại càng quan trọng không kém.

Nội y, ngoại khoác, thiết hài, choàng bào, ngọc bội... Phượng Minh đứng trong phòng thắp đuốc suốt hai canh giờ liền như một pho tượng gỗ để Thu Lan cùng các thị tì giúp cậu hoàn tất chuyện y phục.

“Đều đã ổn thoả cả.” Thu Nguyệt lui lại một bước, kỹ càng đánh giá trong phút chốc, cười nói: “Liệu có nước nào thái tử tuyệt đẹp sánh bằng Tây Lôi ta?”

Nhưng Phượng Minh khả dĩ chỉ thấy đỉnh đầu bị cài kim quan đau đến chết, lại toàn thân trên dưới chỗ nào cũng không dễ chịu. Nhớ tới việc phải “mạo hiểm” đưa chân tới Phồn Giai đang gần ngay trước mắt, tuy có sợ hãi, nhưng trong lòng cũng không khỏi thấy đôi chút hưng phấn.

Thu tinh đã quen việc phục vụ Phượng Minh từ lâu, hiểu tính tình cậu rất tốt, hơn nữa cách đối đãi với mọi người xung quanh cũng hoà nhã thân thiện, cười hi hi mà nói: “Thật muốn cho Dung Vương thấy quá đi, thật không đoán được ngài ấy sẽ cất lời tán tụng ra sao đây.”

“Đừng nói Dung Vương, chỉ sợ tam công chúa Phồn giai gặp mặt thái tử nhân tình cũng đã liên miên không rời rồi.”

“Nhưng Dung Vương sao còn chưa tới?”

“Hôm trước chẳng phải đã thưa lại vì sự vụ bận bịu mà không thể tiễn đưa hay sao?”

“Ta không tin, thái tử xuất sứ, lẽ nào lại không tới?”

Nghe hai tiếng Dung Vương, Phượng Minh hừ mũi một tiếng, thốt nhiên lúc ấy từ ngoại điện thái tử vọng vào những tiếng bước chân đang tiến gần, tim cậu thỉnh thoảng đập liên hồi.

Tiếng bước chân dần gần hơn, hai bóng người uyển chuyển bước qua đại môn, bước vào thái tử điện, cung kính cao giọng chào

“Tham kiến thái tử điện hạ!”

“Tham kiến thái tử điện hạ!”

Chính là Đồng tướng quân cùng Hạ Quân, hai người này phục trang cũng thập phần long trọng, hiển nhiên dễ thấy cả hai hẳn đã phải trải qua một phen dày công trang diện.

“Ra là hai người...” Phượng Minh lúc này chẳng còn tâm tình đâu mà tán thưởng y phục của bọn họ, thấy không phải Dung Vương, sắc mặt lập tức tối sầm tối phân nửa, ngay đến nhân tình cũng u ám hẳn đi.

Đồng tướng quân cung kính đáp: “Dung Vương lệnh chúng thần đi theo, phụ trợ điện hạ. Tiểu tướng sẽ dân tinh binh hộ giá, tất nhiên sẽ bảo vệ điện hạ nhất lộ bình an.”

“Hạ Quân phụng mệnh Dung Vương, dọc đường chăm nom thân thể điện hạ, đem theo thảo dược thiết yếu phòng lúc cần dùng.”

Phượng Minh nhin rồi lại nhin, đến khi không thể nhin được nữa mới mở miệng hỏi: “Dung Vương đâu?”

“Dung Vương vì công việc bận bịu, không cách chi phân thân, lệnh cho tiểu tướng thay mặt đến vấn an người, hơn nữa...”

“Hơn nữa gì?”

Đồng tướng quân từ sau rút ra một thanh bảo kiếm, hai tay kính cẩn dâng lên, cất cao giọng nói: “Hơn nữa Dung Vương đã lệnh rằng, hãy chuyển thanh kiếm này tới điện hạ.”

Sự phẫn nộ của Phượng Minh lộ hẳn ngoài mặt: “Hừ, đem một thanh đao tới đây làm gì?” Cậu càng nghĩ càng tức giận, chỉ hướng Thu Lam: “Đem cái thứ chó gặm đó lại đây!”

Thu Lam che miệng hành lễ, nhỏ giọng nói: “Thái tử điện hạ, vật này không được gọi là chó gặm.”

Từ phía sau có những tiếng cười khe khẽ truyền đến, Phượng Minh lúc bấy giờ mới phát hiện mình vừa nói cái gì đó, nhất thời cả mặt đỏ bừng lên.

Thu Tinh khẽ tiến sát, thì thầm nói: “Phải Điện hạ muốn gặp Dung Vương để nô tỳ phái người đi mời người tới.”

“Ai muốn gặp hần? Không được đi.”

Đồng tướng quân vẫn giữ thái độ cực kỳ nghiêm túc, không chút suy suyển hai tay vẫn dâng bảo kiếm chờ Phượng Minh tiếp nhận. Hạ Quân cười một hồi, thấy đã chẳng còn sớm nữa, mới tạm thời nín nhin lại, đến gần cầm thanh bảo kiếm lên, đoạn hỏi: “Thái tử điện hạ có biết lai lịch thanh kiếm này không?”

Phượng Minh lúc ấy mới nhìn kỹ lại, thân kiếm thanh dài, chuôi kiếm khảm duy chỉ một viên dạ minh châu lớn, nhưng không nhận thấy xuất xứ có chút gì đặc biệt, so với những thanh bội kiếm thường dụng trong vương thất, lại càng không có chút gì đáng để mắt tới.

Cậu lại nhớ tới “Lộc Đình Ký” Vi Tiểu Bảo có thanh chuỷ thủ chém sắt như chém bùn, nghĩ thầm: lẽ nào Dung Vương cố ý đi tìm thứ thể gian hiểm thấy, rồi mao đoạn phát tìm thanh sắc kiếm ấy cho ta? Hừ, kể cả hần có đem dâng hảo kiếm gì đi nữa, ta cũng không đời nào tha cho hần.

“Thanh kiếm này có lai lịch thế nào?” Vừa nói, cậu vừa ngán ngẩm cầm lấy, rút bao kiếm ra. Thân kiếm không chút hào quang sáng ánh, nháy mắt chém một đường xuống mặt bàn, cư nhiên đến một dấu xước cũng không vết tích, căn bản không một chút gì có thể đem so sánh được với danh kiếm sắc bén trong tưởng tượng. Phượng Minh càng thêm thất vọng, ném thanh kiếm xuống mặt bàn, nhướn mày nói: “Nhất định là một thanh kiếm hồng!”

“Điện hạ đừng vội giận dữ, xin hãy nghe Hạ Quân từ từ tỉ mỉ kể lại xuất xứ thanh kiếm này.” Hạ Quân cúi mình trước Phượng Minh, hai tay nâng thanh kiếm bị Phượng Minh ném sang một bên, sắc mặt nghiêm nghị, chậm rãi nói: “Kiếm này tên gọi vô song, một trong tam đại kỳ khí đệ nhất Tây Lôi. Kiếm này không lợi, không mỹ miều, dùng để chém giết địch quân so với sát kê đao cũng như không, nhưng lại được xưng tụng kỳ khí, thái tử có thể đoán được nguyên nhân vì sao không?”

25. Q.2 - Chương 2

Phượng Minh nhìn ra xung quanh, thấy mọi người ai ai cũng mang một vẻ mờ mịt y hệt nhau, càng lúc càng khơi gợi thêm sự hiếu kỳ nơi cậu, lắc đầu nói: “Ta làm sao biết được?”

“Haha, kỳ khí nơi Tây Lôi này đời đời đều do vương thất lưu giữ, hiếm khi được nhắc đến, mọi người không biết cũng chẳng có gì kỳ quái. Hạ Quân này bình sinh yêu thích tìm tòi những thứ kỳ quái đông tây, nên đối với nó, ít nhiều cũng đã từng qua loa nghiên cứu.” Hạ Quân sau khi tự khoe bản thân, mới tiếp tục nói:

“Vô song kiếm tuy tên gọi vô song, nhưng kiếm ấy chí thực là một cặp. Từ xưa truyền lại rằng, hai huynh đệ An Thị cùng bảo hộ một phương, là tử thù của ma vật, hai bên tranh đấu vô cùng ác liệt, dù huynh đệ hai người họ đã từng tỷ thí nhiều năm trời với nó nhưng đều không thể giết chết được, cuối cùng bất đắc dĩ mới phải sử dụng tới một chiêu.”

Nghe đến đó, ngay cả Đồng tướng quân cũng phải chuyển lòng tò mò hỏi: “Ồ? Chiêu ấy là gì vậy?”

“Cặp huynh đệ ấy sở trường sử dụng pháp thuật, họ đã bỏ tới mười năm trời đằng đằng, đem mọi nhiệt huyết nơi thân đúc thành một cặp bảo kiếm, yểm trong đó một thần chú vô song.”

“Thần chú vô song?”

“Phải, thần chú vô song.” Hạ Quân gật đầu: “Huynh đệ An Thị khi đúc kiếm ấy, đã đặt vào vô song kiếm ấy một lời nguyện, ý rằng: kiếm này tuy là một đôi, nhưng chủ nhân lưỡng kiếm vận mệnh lại chỉ có một. Hai kẻ giữ song kiếm, một kẻ tử nạn, kẻ kia ắt sẽ diệt vong.”

Phượng Minh trợn mắt nhìn: “Chẳng lẽ bọn họ đem một thanh giao ma vật, thanh kia trao lại ột trong hai người, liền ấy tự sát gián tiếp tiêu diệt ma vật?”

Hạ Quân nhìn Phượng Minh bội phần khâm phục, than mà rằng: “Điện hạ thật sáng suốt, quả thực độc nhất vô nhị trên cõi đời này. Vô song kiếm một thanh gián tiếp đưa tới tay ma vật bảo giữ, thanh kia trao lại người huynh trưởng. Huynh trưởng tự sát, ma vật rốt cuộc cũng vì thế mà chết theo. Người em còn sống sót thống trị một phương trời, từ từ chốn ấy trở nên phồn thịnh, cuối cùng tạo lập nên Tây Lôi, đó cũng chính là đại vương đầu tiên của Tây Lôi ta. Vô song kiếm sau khi về tay đại vương, được cất giấu kỹ càng chính giữa hoàng cung, và nay một lần nữa xuất hiện.

Mọi người đồng loạt nhìn thanh vô song kiếm trong tay Hạ Quân, trước đều chỉ cho rằng đó là một thanh kiếm cùn bình thường, thoát cái dường như vậy bọc trong một tầng khí sắc quỷ dị.

Thu Lam bắt thần run lên, khẽ hỏi: “Hạ Quân tiên sinh, vậy... vậy Dung Vương vì cớ gì lại muốn đưa một vật chẳng may mắn này đến tay điện hạ?”

Phượng Minh nhìn chăm chăm thanh vô song kiếm như đang phảng phất một nguồn ma lực sung mãn ấy, hít một hơi thật sâu, đoạn đưa tay cầm lấy. Cậu cúi đầu vuốt ve thanh vô song kiếm hồi lâu, buồn bã nói: “Ta... ta sẽ tự bảo trọng.”

Hạ Quân hết sức mừng rỡ, mặt lộ sắc cười, cùng trao đổi cái liếc mắt với Đồng tướng quân, đồng loạt cúi người hô vang: “Chúng thần nhất định tận lực bảo vệ thái tử, không phụ sự giao phó của Dung Vương.”

Hạ Quân lại nói thêm: “Thời gian đã đến, thỉnh điện hạ khởi giá.”

Phượng Minh gật gù đầu, Thu Lam lạnh lẽ chạy tới nhanh nhẹn tháo thanh châu quang bội kiếm đương đeo bên hông cậu xuống, thay vào đó bằng thanh vô song kiếm.

Mọi người đồng loạt rời khỏi Thái tử điện, Thu Tinh ở sau chót, kéo kéo tay áo Thu Nguyệt, nhú mày hỏi: “Ta vẫn có điều chưa rõ, vì sao điện hạ không còn giận nữa?”

“Người nói xem, hai thanh vô song kiếm, một thanh giờ trong tay điện hạ, thanh còn lại có thể ở đâu chứ?”

“A... ta hiểu rồi, phải...”

Thu Nguyệt nhanh tay che miệng nàng ta lại, cười mà nói: “Giờ đã biết rồi chứ? Đi nhanh thôi, xe ngựa của chúng ta ngay sau xa giá của Thái tử đó.”

Liền sau ấy, Tây Lôi thái tử An Hà dẫn theo tướng quân Đồng Kiếm Mẫn, vương gia mưu sĩ Hạ Quân cùng năm nghìn tinh binh, chậm chậm, bước trên con đường đi sứ tới Phồn Giai quốc.

26. Q.2 - Chương 3

Thái tử lên đường đi sứ, quan lại khắp nơi lẽ đương nhiên phải dốc sức mà hầu hạ, thuận buồm xuôi gió, đoàn người cứ thế đi mãi suốt bảy ngày trời, cuối cùng cũng đặt chân tới biên giới Tây Lôi.

Từ đây muốn tới được Phồn Giai, phải băng qua một nơi mang tên Vĩnh Ân. Nhược Ngôn địa hình địa thế cũng không khác Tây Lôi là mấy, đất đai đa phần pha sơn địa, đường biên phân chia ba nước Tây Lôi, Phồn Giai và Đồng Quốc giáp tiếp lẫn nhau.

Thời đại này nước lớn nhiều không đếm xuể, chuyện có đoàn sứ qua lại thăm viếng những các nước ấy thường chẳng hiếm gặp, mà hầu như tất cả đều phải mượn đến biên quan của Vĩnh Ân mà đi tiếp, chính vì thế quan binh trấn giữ biên ải nơi đây đối với những đoàn xe qua ngang thường không có thói quen đến kiểm tra xem xét.

Phượng Minh vì phải chờ người mang văn thư quá cảnh đến đệ trình nơi quan ải mà bắt buộc phải ở lại nơi biên quan Vĩnh Ân suốt cả một ngày hôm ấy.

Đêm xuống, một viên quan phụ trách thiết đãi địa phương đích thân đến tận nơi mời đoàn người Phượng Minh tới tham dự buổi yến tiệc chiêu đãi.

Đương lúc mọi người cao hứng liên tiếp mời rượu nhau trong yến, Đồng tướng quân do lãnh nhận trách nhiệm bảo vệ thái tử mà tay nắm chặt bảo kiếm nhất quyết chối từ không đụng đến một giọt, chỉ duy có Hạ Quân vốn thích uống rượu, tầu lượng lại cao, đã uống tới trăm chén mà thần sắc vẫn không đổi.

Danh tiếng An Hà thái tử giỏi uống rượu xưa nay ai ai cũng biết hại Phượng Minh bị cưỡng ép uống vô vàn loại rượu mạnh.

Nhưng trước giờ do chưa từng uống nên chỉ vài chén xuống bụng, cậu đã lập tức mơ hồ không phân biệt được trời trăng gì nữa, chỉ nhớ những chuỗi âm thanh hỗn tạp trộn lẫn giữa những tiếng thanh nhạc và tiếng người gọi nhau mà đầu óc xây xẩm choáng váng đến quay cuồng.

Sớm hôm sau, kết quả thảm hại của việc say rượu cuối cùng cũng hiện rõ ra.

Đầu Phượng Minh đau đến như nứt tung ra, mơ mơ màng màng hé mắt, nhưng nhất thời không thể lấy lại sự tỉnh táo vốn có, chỉ cảm thấy thần trí cứ mê muội. Cậu nhấc tay đặt lên trán, rên rỉ vài tiếng.

“Thái tử tỉnh rồi ư?”

Hình như có tiếng ai đang nói bên cạnh? Nhưng giọng nói này cậu chưa từng nghe qua lần nào.

Phượng Minh cố ép mình quay đầu lại nhìn, ngay lập tức sợ đến mức nhảy dựng cả lên.

Ngay bên cạnh, đắp cùng một chiếc chăn với cậu là một mỹ thiếu niên tuấn tú, mi thanh mày liễu, làn da trong suốt tựa hồ như ngọc lựu soi mình dưới ánh dương, mái tóc buông dài lơ lửng xoã một bên vai, dù là nam nhân, nhưng cách cư xử với người ta lại yêu chiều, cưng nựng như hạng đàn bà lơ lửng. Càng đáng sợ hơn chính là, hắn ta từ đầu tới chân đều loã lồ, duy chỉ có tiểu tiết lộ ra bị cánh tay trần che khuất đi, nhưng trên làn da căng mịn ấy cơ hồ như khảm đầy từng điểm từng điểm hồng tươi sắc bầm tỵ, tươi màu đẹp đến mức khiến mặt cậu đỏ bừng cả lên.

Phượng Minh đã từng cùng Dung Vương làm chuyện hồ nháo đã nhiều, lẽ đương nhiên biết rõ những dấu vết kia do đâu mà ra. Hơn nữa nếu chỉ dựa vào sắc màu của những dấu tích không thôi, tám phần mười chắc chắn là do hoan lạc đêm qua mà thành.

“Người... người là ai? Sao lại ở đây?”

“Thái tử lại có thể quên tiểu nhân ư?” Người con trai ấy chớp chớp mắt, liếc mắt né giận nhìn Phượng Minh, gật đầu cần mẫn đáp lại: “Tối qua Đồng tướng quân đã khuyên người tới nửa ngày trời, nhưng vẫn chính thái tử đã không chịu buông tiểu nhân ra kia mà.”

“Cái gì?” Phượng Minh kỳ quái thét lên, không có can đảm trực diện nhìn phía Liệt Nhi hồi lâu, lại nhớ tới chuyện Dung Vương từng nói chuyện nam phong tại nước nào cũng đều được tôn trọng cả, thậm chí đến người trong vương thất cũng thường hay có các thần tử dâng tặng nam sủng để cầu việc thăng quan tiến

chức. Phượng Minh hồi tưởng lại chuyện tối qua, không một chút ký ức nào còn lưu lại, thấp thỏm lo âu, len lén kéo một góc chăn nhìn vào bên trong, ngay lập tức té luôn xuống giường.

Trong chăn, toàn thân Liệt Nhi hoàn toàn trần trụi, một mảnh quần áo cũng không còn.

Việc đến mức ấy không cần hỏi cũng đoán được đêm qua đã xảy ra những chuyện gì.

Liệt Nhi cười ha ha nói: “Thái tử sao vậy? Đêm qua còn phóng khoáng như thế, tỉnh mơ hôm nay lại tức thì thay đổi thần dạng, chẳng lẽ người không còn thích Liệt Nhi nữa?”

Nói đoạn người ấy cứ chầm chậm tiến tới hai Phượng Minh càng lúc càng hoảng hốt lui lại phía sau, đến khi đầu đập đánh cộp vào thượng thành sàng, Liệt Nhi thấy vậy mới lập tức dừng lại, bĩu môi nói: “Thái tử vì có gì lại sợ Liệt Nhi? Liệt Nhi nên sợ người mới phải, nhìn xem, tối qua còn đem người ta hành đến gần chết trên giường.” Cậu ta chìa cánh tay mảnh dẻ ra trước mặt Phượng Minh, toàn bộ đều phủ những điểm màu đỏ tím sậm lại.

Có thể hoán đổi vị trí với kẻ khác, nói không chừng phải là điều tự hào khôn xiết. Nhưng Phượng Minh lại xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, lần đầu tiên đem nam nhân lộng khoái trên giường, hơn nữa lại khiến người ta mình mẩy đầy những dấu hôn.

Lại từng nghe nói rượu có thể khiến con người ta thay đổi tính cách, quả nhiên đó là thứ không nên chạm tới.

Phượng Minh ngàn vạn lần hối hận, lắp ba lắp bắp nói: “Hiểu nhầm... chỉ là hiểu nhầm thôi...”

“Hiểu nhầm?” Liệt Nhi nhìn Phượng Minh u u ám ám, đôi mắt ấy như mở lớn sáng long lanh, ứ đầy những lệ, bị ánh mắt ấy nhìn chăm chăm, bất giác trong lòng Phượng Minh chợt thấy áy náy, đương lúc muốn mở miệng an ủi cậu ta mấy câu, Liệt Nhi tình linh nở một nụ cười, để lộ hai lúm đồng tiền nho nhỏ nơi má, hết sức dịu dàng nói: “Thái tử đã nói hiểu lầm, vậy tức là hiểu lầm rồi.”

Phượng Minh vừa mới giãn ra được một chút, Liệt Nhi lại nói: “Liệt Nhi thân là nô bộc dưới quyền một phú nhân tại biên ải Vĩnh An này, đêm qua do thái tử lôi kéo Liệt Nhi không buông, lão gia mới đem Liệt Nhi dâng tặng Thái tử.” Nói đoạn cậu ta lập tức tung chăn bước xuống giường, quỳ gối hẳn xuống trên nền sàn lạnh băng băng, cúi đầu phủ phục nói: “Thái tử giờ là chủ nhân Liệt Nhi. Nếu thái tử đem qua thấy không hài lòng chuyện Liệt Nhi hầu hạ người, thỉnh người tùy ý xử phạt, Liệt Nhi tuyệt đối không nửa lời oán thán.”

Phượng Minh vạn vạn lần không ngờ được cậu ta sẽ làm vậy, vội vã kêu lên: “Người làm gì vậy? Đứng dậy nhanh lên, không chết cóng bây giờ.”

“Liệt Nhi thân phận nô bộc thấp hèn, thái tử phải như đã chán ghét Liệt Nhi, thỉnh thái tử ban thưởng Liệt Nhi cái chết.”

Đương thì rét đậm, ngoài trời bông tuyết bay tứ tán trong không trung, Liệt Nhi thân mình trần trụi, lập tức bị khí lạnh thấm vào, người tái nhợt đi, không ngừng run rẩy. Phượng Minh hoảng hồn, chân trần nhảy phắt xuống giường kéo Liệt Nhi vào lại trong chăn, đầu hàng mà nói: “Ta không có chán ghét người, van người đừng hờ hững xin ta ban thưởng cái chết.”

Liệt Nhi dụi mắt: “Phải như thái tử không còn cần Liệt Nhi nữa, Liệt Nhi chỉ có thể chết mà thôi.”

“Ta không nói không cần người.”

Phượng Minh suy nghĩ một hồi, nhìn vẻ mặt Liệt Nhi hiện vẻ kỳ vọng, thầm nghĩ: những nô bộc thời đại này có tư tưởng thật quái lạ, ta hẳn là không nên quá tuân thủ quan điểm nhân quyền của thời đại mới nữa, bằng không dễ đến tám phần mười hẳn sẽ tự sát mất. Chính vì thế cậu mới gật đầu nói: “Người có thể theo hầu ta, giúp việc bưng trà rót nước, tuy nhiên...” Cậu nhấn mạnh âm trọng, “Tuyệt đối, tuyệt đối không được lên giường ta một lần nữa.”

“Vâng.” Liệt Nhi gật đầu.

“Kể cả lúc ta uống rượu say, gọi người lên người cũng không được lên.”

“Vâng.” Liệt Nhi lại gật đầu, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại: “Nhưng nếu không nghe lời chủ nhân sai bảo, thì...”

“Ta giờ đang dặn dò ngươi đây, ví như ta lại say rượu nữa, lại muốn cùng ngươi như đêm qua nữa, nhất định phải dùng nước lạnh tạt thẳng vào ta, đến khi ta tỉnh lại mới thôi.”

Liệt Nhi bối rối khó xử nhìn Phượng Minh, nhưng rốt cuộc cũng đành lên tiếng: “Dạ.”

Phượng Minh lại nhỏ tiếng hỏi: “Ta hỏi ngươi, chuyện đêm qua của chúng ta ngoài Đồng tướng quân, còn có ai biết nữa không? Những người khác không ai biết chứ.”

“Tiểu nhân không rõ lắm.” Liệt Nhi lắc đầu: “Tiểu nhân chỉ chú ý đến mình thái tử.”

“Hy vọng mọi người không ai biết.” Phượng Minh lè lưỡi.

Đương lúc định tìm kế sách đem chuyện đáng sợ này giấu giếm đi, ngoài phòng đột nhiên có tiếng Thu Nguyệt vọng vào.

“Điện hạ, Hạ Quân tiên sinh nói chúng ta nên chuẩn bị khởi hành, thỉnh điện hạ rời giường thay y phục.”

Thu Lam nói: “Chúng ta vào hầu thôi.”

Phượng Minh liếc nhìn Liệt Nhi đang trơ trọi bên dưới chăn, bèn la lên: “Đừng! Không được vào!”

Thu Lam cùng Thu Nguyệt cứ thế đứng đợi liếc mắt nhìn nhau, dừng chân, ở ngoài cửa không dám tiến vào.

“Thái tử?”

“Ta thấy trong người có chút không thoải mái, tạm thời không muốn gặp ai hết. Các người cứ đứng bên ngoài chờ đi.”

“Thái tử thấy không khoẻ ư? Hãy để nô tỳ lập tức đi mời Hạ Quân tiên sinh tới.”

“Không! Ngần lần không được!” Phượng Minh ngồi dậy ngay lập tức, ho khan liên hai tiếng, nói liều: “Ta không thoải mái không phải vì tự thân sinh bệnh, mà do quá khoẻ mạnh, nên tức thời không thích ứng được. À, dù ta có nói các người cũng không hiểu đâu, hãy quay về đi, không được phép của ta bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào.”

Ba người đứng ngoài cửa đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, do dự trong phút chốc, đành nói: “Vâng.”

Phượng Minh vội vàng vàng thay đổi y phục, phục sức hoàng tộc phức tạp, những thứ này trước đây đều do một tay Thu Lam hầu hạ, bằng không cũng do chính Dung Vương tự tay giúp cậu khoác lên, giờ tự thân động tới, cư nhiên đã rối rắm nay lại thêm lung tung beng hấn lên, một lúc sau thì tay chân luống cuống. Liệt Nhi từ sớm đã tự thay xong đồ của mình, quay sang thấy bộ dạng Phượng Minh thì thâm nở nụ cười, quy quy củ củ thì lễ nói: “Xin hãy để Liệt Nhi hầu hạ thái tử thay quần áo.”

Lúc sau quả nhiên trước nhất, đã giúp Phượng Minh xong xuôi các thứ.

Phượng Minh vì chuyện xảy ra đêm qua, trong lòng còn dây dưa bồn chồn lo lắng không yên, ngờ rằng cậu ta có thể lợi dụng lúc lộn xộn mà sờ soạng lung tung, nhưng Liệt Nhi thật sự toàn tâm toàn ý thay y phục, không một chút nào vượt quá, Phượng Minh cũng vì thế mà từ từ thả lỏng tâm tình.

Thay y phục xong, Phượng Minh quay mặt đối diện Liệt Nhi mà nói: “Trước tiên hãy ngoan ngoãn ở nơi này chờ ta, ta đi một lát sẽ quay trở lại. Phải như ngươi muốn tự do, có thể tự mình rời khỏi đây cũng không vấn đề.” Cậu từng tận tai nghe Dung Vương dụ dỗ mình vô số lần, ba chữ “hãy ngoan ngoãn” cũng đều từ ấy mà ra.

Liệt Nhi lắc đầu: “Tiểu nhân sẽ không chạy, nhất định sẽ theo hầu hạ cạnh bên thái tử. Tiểu nhân thực chưa từng thấy qua một chủ nhân nào tốt như người.”

Phượng Minh hiểu rõ đoàn người đang gấp gấp chuẩn bị lên đường, hơn nữa những quan niệm nô lệ cổ hủ này không thể một thời một khắc mà sửa chữa được, không nói năng gì nhiều, vỗ vỗ nhẹ lên vai Liệt Nhi.

Vừa ra khỏi cửa chính, đã thấy Thu Lam đứng đợi bên ngoài cỗ xe ngựa.

Thu Nguyệt giúp Phượng Minh vén tấm rèm vừa dày vừa nặng lên, thỉnh cậu lên xe. Thu Tinh đoạn ngoảnh đầu nhìn sang, hỏi Phượng Minh: “Điện hạ, hần không theo sao?”

Cổ họng Phượng Minh chột như khô cứng, chột dạ hỏi: “Ai?”

“Cái gã Liệt Nhi ấy, chẳng phải hần đã được đem dâng tặng điện hạ rồi hay sao?”

Thu Lam cũng xen thêm một câu: “Tối qua điện hạ cứ nhắm vào tên Vĩnh Ân ấy mà yêu cầu, nói đêm tối đi ngủ rất lạnh, nhất định phải có người bên cạnh mới ấm lên được một chút.”

“Phải rồi, điện hạ còn nói nếu hần không chịu đem Liệt Nhi dâng người, dù có là nửa đêm khuya khoắt cũng lên đem Liệt Nhi trộm đi.”

Phượng Minh xấu hổ đến mức xém chút nữa thì ngã lăn từ trên xe ngựa xuống, khóc không ra nước mắt nói: “Ta đêm qua.. ta đêm qua còn nói những gì nữa?”

Ba cô gái thấy thần sắc cậu có gì đó không đúng lắm, vội vàng im bật, đồng loạt một lượt lắc đầu.

Phượng Minh cúi đầu buồn bực nửa ngày trời, nghĩ chuyện ấy giờ cả thiên hạ đều đã biết, cũng chẳng cần dấu diếm chi nữa, liền quay với Thu Lam mà rằng: “Người vào phòng gọi Liệt Nhi kêu hần đi theo đoàn xe, nói hần không cần phải lên lút theo sau nữa, cứ quang minh chính đại mà đi. Dù sao thì... Dù sao thì mọi người cũng đã biết hết rồi.”

“Vâng.”

Liệt Nhi nhận được tin ấy, hoan hoan hỉ hỉ đi theo Thu Lam hướng Phượng Minh hành lễ, leo lên xe dành cho kẻ hầu.

Đoàn xe lại tiếp tục cuộc hành trình, đại khái nếu muốn từ biên cảnh này bước vào địa giới đất Vĩnh Ân cũng cần phải đi thêm mười ngày nữa mới có thể tới nơi.

27. Q.2 - Chương 4

Ngay cả đến những ngày đông thế này, cảnh vật đáng lẽ vẫn phải còn sót lại vài nét gì đó, nhưng tiếc thay ở nơi biên giới Vĩnh Ân này chỉ toàn những con đường đại đạo rộng thênh thang, hai bên một dải nếu không phải là những cánh đồng lúa hoang vu thì chỉ toàn đồi núi, nhìn mãi khiến con người ta vì mất hứng mà sinh chán ghét.

Ba ngày ngồi một mình trong cỗ xe ngựa, Phượng Minh buồn chán tới mức phát cuồng lên. Cậu thò đầu ra qua khung cửa, thấy Đồng tướng quân đang uy phong lẫm liệt đi một bên giám sát cả đoàn xe bèn la to: “Đồng tướng quân!”

Đồng tướng quân lập tức thúc ngựa sát lại gần, chấp tay hỏi: “Thái tử có điều gì dạy bảo?”

“Chúng ta còn bao ngày nữa mới có thể tới nơi?”

“Nhanh thôi, quá lắm là năm hay sáu ngày nữa đã có thể rời khỏi biên giới Vĩnh Ân để tiến vào biên ải Phồn Giai, lại đi thêm chừng mười một ngày nữa, sẽ có thể đến thủ phủ Phồn Giai.”

Phượng Minh than một tiếng: “Lâu vậy ư?”

“Đi như vậy là đã rất nhanh rồi, Phồn Giai với Tây Lô cũng cách nhau không xa lắm, phải như nhắc đến nơi xa xôi nhất như Đan Lâm quốc, muốn tới phải đi ròng rã suốt ba tháng trời.”

Phượng Minh lại than thở thêm một hồi nữa, đoạn chuyển tầm mắt, cậu thấy bên dưới thân hình to lớn đồ sộ của Đồng tướng quân một con tuấn mã, tức thì trên môi lộ ra một nụ cười láu lỉnh: “Đồng tướng quân, ngựa của người...”

“Thái tử diện hạ, phụng nghiêm lệnh của Dung Vương, chuyển đi này do rất nguy hiểm, trên đường đi tuyệt đối không được phép nhượng bộ để thái tử tự ý cưỡi ngựa để tránh sinh ra cố sự rắc rối. Đồng Kiếm Mẫn thân vận vận lần không dám cưỡng lại lời Dung Vương đã căn dặn.”

Nghe ngữ điệu nghiêm túc của hần, Phượng Minh thất vọng cúi đầu, tiu nghỉu rút đầu trở vào thùng xe.

Nếu sớm biết như vậy đã không đi chuyến này, không bị Phồn Giai công chúa đánh chết thì cũng chết vì buồn chán.

Vất vả đến tối, cuối cùng đoàn xe cũng dừng lại, căng trướng đóng trại để qua đêm. Phượng Minh cũng từ trên xe nhảy xuống, chui vào trướng.

Thu Lam cùng ba tỳ nữ khác đã sớm theo gót chân cậu để hầu hạ, đương lúc giúp Phượng Minh trải giường nệm, Thu Tinh bỗng nhiên nói: “Cái gã Liệt Nhi ấy, không biết giờ này đang làm gì?”

Thu Nguyệt cười hì hì nói: “Làm gì để làm gì? Hoá ra người mỗi ngày đều thò đầu ngó qua khe cửa, là vì muốn nhìn ngắm hần ư?”

Thu Lam cũng theo hùa theo trò đùa ấy, đem ra trêu ghẹo Thu Tinh: “Thật tình không thể trách nàng ta được, ai bảo bề ngoài Liệt Nhi lại tuyệt vời đến vậy chứ.”

“Xi,” Thu Tinh đỏ bừng mặt đứng bật dậy: “Ai nói hần ta đẹp? Ta không có. Bề ngoài tuyệt vời nhất, chỉ có thái tử diện hạ của chúng ta thôi.”

Phượng Minh thấy như tháo được cái ách đang đeo trên cổ, nhẹ nhõm cười, nói với Thu Tinh: “Người nếu đã muốn gặp Liệt Nhi như vậy, để ta kêu hần tới là được rồi.”

Thu Lam vỗ tay: “Phải lắm, hãy để nô tỳ đi kêu hần ngay.” Quả nhiên mới nói xong, chớp mắt đã thấy cô bé chạy vụt ra ngoài.

Một lát sau thì Liệt Nhi đã bị Thu Lam kéo tới. Cậu ta đã thay sang một bộ cánh mới dành riêng cho người hầu, từng bước tiến đến trước mặt Phượng Minh hành lễ rồi hỏi: “Thái tử diện hạ có chuyện cần chỉ dạy?”

“Không có gì, chỉ muốn biết người mấy ngày này ra sao, đã quen nề thói mới chưa?” Phượng Minh kỹ càng lướt mắt qua người Liệt Nhi, nhưng cơ hồ như thấy có điểm gì đó không đúng lắm.

Thu Nguyệt cũng ồ lên kinh ngạc, bèn tiến lại gần, nhìn chăm chăm Liệt Nhi: “Người làm sao lại gầy như vậy?”

Thu Lam nói: “Lúc mới thấy, ta cũng nhận ra hần dường như đã gầy đi nhiều, mắt thì sưng đỏ lên, nhưng khi hỏi, thì hần lại không chịu nói.”

Phượng Minh cau mày: “Bị bệnh sao? Sao lại không nói.”

Liệt Nhi cứ vậy mà im bất không nói tiếng nào.

Thu Tinh ghé sát vào tai Phượng Minh, thì thầm nói: “Người hỏi hần xem có phải hần bị những kẻ khác bắt nạt không?”

Phượng Minh đối với những chuyện của kẻ hầu người hạ cũng không tinh tường lắm, ngạc nhiên nói: “Có kẻ ức hiếp người sao? Là kẻ nào?”

Liệt Nhi cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: “Tiểu nhân là người Vĩnh Ân, thân lại là nam sủng, bọn họ có khi dễ cũng không có gì lạ.”

“Hỗn láo!” Phượng Minh bật dậy, tức giận nói: “Ta phải đi dạy bảo chúng một trận.”

Thu Lam tuy tuổi tác còn nhỏ, nhưng lại là người từng phục vụ nơi cung cấm lâu nhất, nín chặt áo Phượng Minh mà khuyên nhủ: “Điện hạ, người hầu kẻ hạ cạnh bên cạnh người đều do các quý tộc dâng tặng, người trừng phạt bọn chúng sẽ đắc tội đến những kẻ ấy. Vả lại, cũng không hần không còn biện pháp khác, chúng ta có thể không để Liệt Nhi ngồi cùng một xe với bọn chúng nữa là được.”

“Phải đó, dù giờ có xử phạt cũng không có tác dụng, ta hiện đang trên đường, lại càng không thể trừng trị, hãy đợi đến khi về Tây Lô rồi giải quyết một lượt.”

Phượng Minh suy nghĩ một lát, rồi hỏi: “Vậy Liệt Nhi nên ngồi xe nào đây? Hay để ta sắp xếp đưa hấn vào xe ba các người cũng tốt đấy.”

Thu Lam cười mà nói: “Chúng thần đều là tỳ nữ, hấn lại là nam nhân, làm sao có thể ngồi chung một xe cho được?”

“Vậy hay để Liệt Nhi một mình ngồi một xe?”

“Càng không được, để hấn một mình một xe, bọn chúng sẽ càng tức giận lồng lộn lên, càng tìm cơ ức hiếp hấn.”

Phượng Minh thấy không còn biện pháp, nhú mày trầm ngâm trong chốc lát rồi đột nhiên mắt sáng rực lên: “Hay để hấn ngồi cùng một xe với ta, như thế ta cũng sẽ không còn buồn chán nữa.”

Chủ ý này quả thực tốt nhất nên cả ba cô gái không ai phản đối gì nữa cả.

Tinh thần Liệt Nhi phấn chấn hẳn lên, nhìn Phượng Minh cười ngọt ngào. Cậu ta khi không cười cũng đã rất hoàn hảo, nhưng chỉ một nụ cười kia thôi đã khiến Phượng Minh như nhớ lại chuyện xảy ra đêm ấy giữa hai người họ, trong lòng không tránh khỏi nghi hoặc: hấn ta là nam sủng, nếu ngồi cùng một xe với ta... ta chẳng phải sẽ phải trực diện kháng cự lại sức cám dỗ của hấn sao.

Trong lòng thầm nghĩ mọi chuyện đã hỏng bét, nhưng lời đã nói ra không thể rút lại được nữa, ngày thứ hai cậu buộc lòng phải kêu Liệt Nhi vào xe của mình.

28. Q.2 - Chương 5

Chẳng dè Liệt Nhi sau khi bước chân lên xe lại tỏ ra vô cùng hiền lành, ngoan ngoãn ngồi vào một góc, trên tay cầm một cuốn sách để xem.

Phượng Minh ban đầu căn bản còn nơm nớp lo sợ đề phòng Liệt Nhi sẽ giở trò nhõng nhẽo nũng nịu với mình, nhưng đợi tới nửa ngày trời, cậu phát hiện ra mình quả là kẻ đem dạ tiểu nhân so lòng quân tử, trong lòng có chút xấu hổ, mới nhân dịp ấy rủ rê Liệt Nhi ngồi nói chuyện phiếm.

“Liệt Nhi này, Vĩnh Ân có nơi nào du ngoạn hay hay không, nói cho ta nghe chút đi.”

Liệt Nhi thấy Phượng Minh đặt câu hỏi mới đặt cuốn sách xuống: “Nơi du ngoạn? Ý thái tử là những nơi có phong cảnh đẹp phải không?” Cậu ta hiểu biết về Vĩnh Ân rất nhiều, cứ thể đem các thứ ra chằm chằm kể một lượt.

Ngày cứ thế mà trôi qua, chẳng những chỉ nói đến những danh thắng nổi tiếng đất Vĩnh Ân, mà ngay đến cả danh thắng mười một nước khác cũng đem ra giới thiệu từng cái từng cái một.

Phượng Minh cất lời ca ngợi: “Liệt Nhi, người quả thực lợi hại, đông tây lại có thể hiểu biết nhiều như vậy.”

Sắc mặt Liệt Nhi thay đổi trong chốc lát, che giấu nét cười nói: “Tiểu nhân chẳng qua chỉ là thích đọc sách, trước đây phủ tiền chủ từng lưu giữ rất nhiều sách vở, tiểu nhân đều đã đọc qua. Nhưng những nơi danh thắng ấy, tiểu nhân một chỗ cũng chưa từng tận mắt thấy.”

Có Liệt Nhi bầu bạn, lộ trình so với trước đây trở nên thú vị hơn rất nhiều, Phượng Minh cũng học hỏi thêm được nhiều thứ. Năm ngày cứ thế mà trôi bằng đi, còn đoàn xe thì đã ra khỏi biên giới Vĩnh Ân.

Nhưng phải mãi đến tang tảng sáng hôm sau, mới tới được biên giới Phồn Giai.

Phồn Giai vốn đã nhận được văn thư thông báo thái tử Tây Lôi đi sứ sang từ lâu, nhưng lại chỉ phái một tên tiểu quan tới lo liệu việc tiếp đón, hấn chỉ nói qua loa một hai câu cho có lệ, rồi thu xếp để cả đoàn xe tiếp tục chuyển hành trình đến thành Nhạc Tây, tay áo cứ khua loạn lên mà chỉ trở điều khiển.

Cách đối đãi nhợt nhạt này so ra với nơi biên giới Vĩnh Ân hoàn toàn trái ngược.

Thu Lam cong miệng nói: “Tiểu quan cái thá gì chứ, thật đáng hận, thái tử của chúng ta từ xa tới. Hừ, thật không có chút tôn ti trật tự nào.

Hạ Quân dù tiết trời đang rất lạnh cảm cảm, tay vẫn cứ phe phẩy chiếc quạt nói: “Tiểu thị tì thật không hiểu chuyện, Phồn Giai vương phu chết tại Tây Lôi, chúng ta tới quan ải mà bọn họ không động tới gươm đao đã là may mắn lắm rồi.

Phượng Minh nghe xong, sắc mặt tái nhợt. Đồng tướng quân thấy thế mới ha hả cười mà nói: “Thái tử không cần phải lo sợ, Dung Vương đã sớm trao đổi thư từ với Phồn Giai, phải như Phồn Giai không có thịnh tình hữu hảo với Tây Lôi, Dung Vương chắc chắn sẽ không thỉnh thái tử xa giá đi sứ tới Phồn giai này.”

Phượng Minh nghe vậy trong lòng mới vững tâm thêm một chút.

Tối đó ở lại tại biên quan nghỉ ngơi, bọn Thu Lam cùng Liệt Nhi bốn người hầu hạ Phượng Minh cho đến khi cậu ngủ thiếp đi mới nhất loạt lui xuống. Tối nửa đêm, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa khe khẽ, Phượng Minh nằm trong chăn giật mình bừng tỉnh, hỏi: “Ai?”

“Điện hạ, là thần. Đêm dài không thể chợp mắt, thần muốn nói đôi ba câu cùng điện hạ.”

“A, Hạ Quân tiên sinh mời vào.”

“Đã làm phiền lúc thái tử nghỉ ngơi.” Hạ quân đẩy cửa bước vào, kéo lấy một cái nệm cạnh chiếc ghế tựa mà ngồi xuống: “Vi thần tới đây tới nay, là muốn cùng điện hạ nói về tên hầu Vĩnh Ân ấy.”

“Liệt Nhi ư?”

“Không sai.”

Phượng Minh nghi ngờ nói: “Liệt Nhi thì có vấn đề gì?”

“Toàn thân đều có nghi vấn, hần vô duyên vô cớ tới đây, cùng điện hạ gần gũi thân mật vốn dĩ đã không hợp tình hợp lý. Lại theo lý mà nói người Vĩnh Ân là những kẻ nhất nhất yêu quê hương, không thể tùy tiện mà rời đi. Hần bị chủ nhân tặng đến nơi viễn xứ, chẳng những chưa từng một lần trốn chạy, thậm chí nửa lần buồn rầu cũng chưa từng lộ ra. Đối với những kẻ mặc sức ức hiếp, hần cũng lại cắn răng chịu đựng mà không trốn đi, lại còn dùng quỷ kế ấy để khiến thái tử cho phép hần cùng lên một xe. Mưu tính trong lòng của kẻ này thật không đơn giản.”

“Ý người là...?”

“Nếu Hạ Quân suy đoán không nhầm, hần nhất định là gian tế nước Vĩnh Ân phái tới phục bên thái tử.” Hạ Quân nheo nheo mắt lạnh lùng nói: “Vĩnh Ân Vương mấy năm nay bên người có một sủng nam tên gọi Phù Nhi được yêu chiều vô cùng, nửa tháng trước vì mang bạo bệnh mà chết yếu. Tại hạ đã từng xem qua bức họa chân dung của hần, cư nhiên đối với Liệt Nhi có vài điểm tương đồng. Thứ hỏi thế sự làm sao lại có nhiều điểm trùng hợp vừa khéo đến thế, trong việc này tất phải có điều kỳ lạ.

Phượng Minh khê rùng mình: “Liệt Nhi lại có thể là gian tế do Vĩnh Ân vương phái tới? Hần vì sao lại muốn cài gian tế cạnh ta, là vì muốn hại ta ư?”

Hạ Quân khê nhếch mép, lắc đầu nói: “Thái tử đã quá lo lắng rồi, hần tạm thời sẽ không gây tổn hại đến người. Hiện tại các nước đang tranh giành lẫn nhau, gian tế so với những vì tinh tú trên bầu trời cao rộng kia còn nhiều hơn vạn lần, thử hỏi xem có kẻ quyền quý nào bên mình lại chẳng có vài tên gian tế những nơi khác theo sát gót kia chứ? Liệt Nhi ấy, chẳng qua chỉ cố gắng để được lưu lại, chỉ là không được để hần tiếp xúc với bất cứ thứ gì cơ mật. Tương lai sau này giả như ta có chiến tranh với Vĩnh Ân, thậm chí còn có thể dùng hần như con cờ. Vả chẳng kẻ thanh tú mỹ lệ như vậy quả thực cũng khó gặp qua, thái tử phải như yêu thích hần, muốn hần hầu hạ chuyện giường chiếu, nghe thần cũng chẳng hại gì.

Nói đến ấy hần cười nụ cười chẳng bình thường chút nào, Phượng Minh lập tức đỏ bừng mặt lên xấu hổ, cuống quýt xoa tay: “Không phải không phải.”

Hạ Quân rút cuộc lại ở lại cùng cậu luận đàm thêm một lúc lâu, mãi sau mới mở cửa bước ra.

Phượng Minh từ lúc ấy mãi đến tận giữa đêm vẫn cứ trằn trọc không ngủ được, lại bắt thần nhớ tới Dung vương, phải như lúc này có hấn bên cạnh, có nhiều hơn cả trăm tên gian tế nữa Phượng Minh cũng chẳng sợ, nghĩ đến ấy cậu không khỏi hưng hăng nghĩ rằng, đưa tay mò mẫm lần theo thành giường nắm chặt thanh vô song kiếm lạnh lẽo mà ôm ghì vào lòng.

Miên man mãi đến tận khi bình minh hửng lên, mới từ từ thiếp đi.

29. Q.2 - Chương 6

Từ khi biết Liệt Nhi có khả năng là gian tế Vịnh Ân, Phượng Minh đã không còn dám tùy tiện mở miệng cùng Liệt Nhi tán gẫu như khi trước nữa. Liệt Nhi tự nhiên cũng nhận thấy thái độ của Phượng Minh có chút thay đổi, nhưng lại chẳng thêm để tâm, mỗi ngày vẫn cùng Phượng Minh ngồi chung một xe, đến tối lại cùng bọn Thu Lam hầu hạ Phượng Minh tắm rửa, ăn uống.

Phượng Minh kín đáo quan sát cậu ta vài ngày liền, nhưng một chút bất thường cũng nhìn không ra, mới đành tự an ủi bản thân rằng: thời đời này gian tế nhiều không đếm xuể, cần bản chẳng nên vì chút chuyện nhỏ này mà kinh hãi, vả lại Hạ Quân tiên sinh đã từng nói qua, hấn sẽ không gây tổn hại đến mình. Nghĩ vậy trong tâm cậu thậm chí đem Liệt Nhi coi như mấy con men khuẩn, tuy cũng là một loại vi trùng nhưng khả dĩ không hề gây nguy hại.

Cứ nghĩ như vậy, trong lòng cũng từ từ thấy thoải mái hơn mà đứng lên đi lại.

Đoàn xe thẳng một hàng lẫn bánh tại biên giới nước Phồn Giai suốt mười một ngày trời, rốt cuộc cũng đến được thủ phủ Phồn Giai – Nhạc Tây thành.

Mùa đông tại Nhạc Tây thành so ra với Tây Lôi quả thực tươi đẹp hơn rất nhiều, tươi đẹp không chỉ ở chỗ những hoa cỏ mùa đông đua nhau nở rộ, mà còn từ những bộ xiêm y muôn hồng ngàn tía rực rỡ sắc màu của những cô gái đương hoan hỉ vui mừng trên khắp những con đường nơi đây, khiến cho ngày đông như được điểm xuyết thêm biết bao vẻ tươi bừng rộn rã.

Phượng Minh vừa đi qua cổng thành Nhạc Tây đã vén tấm rèm lên nhìn ra xung quanh, ngạc nhiên nói: “Những cô gái ở thành này đều thật xinh đẹp, phong cách ăn mặc cũng không hỗn tạp, so với Tây Lôi ta kỳ tình tuyệt hơn bao nhiêu.”

“Thái tử, những lời này nếu để bọn Thu Nguyệt nghe được, thế nào cũng bị oán giận cho xem.” Liệt Nhi liếc mắt nhìn ra ngoài, rồi liền sau ấy lại quay vào chú mục trên cuốn thư quyển đang mở ra.

Phượng Minh lè lưỡi.

Mãi một lúc lâu sau, Liệt Nhi mới chậm rãi nói: “Nữ tử Phồn Giai, nam nhân Tây Lôi đứng đầu trong số mười một nước. An Tuấn cư nhiên có thể kết duyên cùng tam công chúa Phồn Giai, ấy là điềm phúc lớn.”

“Ồ, sao ngươi lại biết được chuyện An Tuấn?”

Liệt Nhi không chút kinh hoảng, thản nhiên nói: “Việc vương tử Tây Lôi ở rể Phồn Giai là chuyện đại sự, đến cả nô bộc như tiểu nhân cũng biết.”

Khí chất Liệt Nhi rất hay thay đổi, như bộ dạng mà Phượng Minh đang chứng kiến lúc này đây nếu đem so ra với một kẻ bần cùng tuyệt nhiên không có chút nào tương đồng. Phượng Minh thầm nghĩ: khi hấn ở bên Vịnh Ân Vương, nhất định thường xuyên tỏ vẻ yêu thương nũng nịu, nhưng thấy ta không chút hứng thú với mấy trò cảm dỗ ấy, mới xoay thành kiểu ngoan hiền thế này. Không khỏi tự khâm phục bản thân sắc đẹp ngay trước mắt mà không hề bị mê hoặc.

Không bao lâu sau, đoàn xe đã tới trước hoàng cung.

Đồng tướng quân cùng Hạ Quân giúp Phượng Minh xuống xe, nhưng đứng trước cửa ngọc môn đến hơn nửa canh giờ, cũng không thấy một ai bước ra ngoài nghênh tiếp.

Đồng tướng quân cau mày nói: “Chẳng lẽ Phồn Giai Vương không biết chúng ta đến lúc nào?”

Hạ Quân lắc đầu: “Trước khi vào thành, ta đã gửi văn thư thông báo đi rồi.”

“Hừ!” Đồng tướng quân tay cầm thanh bảo kiếm, nhướn mày đáp: “Thật lố lăng, thái tử ta đường xá xa xôi tới đây, sao lại đối xử lạnh nhạt thế này.” Hắn thanh âm vang dội, từng câu từng chữ phát ra đều vọng đi rất xa.

Bỗng xuất hiện một tiếng cao giọng phản kích lại: “Phồn Giai vương phụ ta vì Tây Lôi vương mang trọng bệnh mà không quản đường xa dâng thuốc tới, mà chẳng hay người đã bị đối xử thế nào đây?”

Mọi người ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhưng chỉ thấy cánh cửa cung từ từ được mở ra, một nam nhân thân vận toàn bạch y đứng ở chính giữa, ngay đằng sau có đến hơn nghìn tinh binh hàng ngũ tề chỉnh nối tiếp nhau tiến ra, đem đoàn sứ Tây Lôi vồn vện mấy trăm người vây lại thành một vòng tròn, khí giới giương cao, sát khí ngùn ngụt.

Tựa hồ như chỉ cần ra lệnh một tiếng thôi sẽ ngay lập tức đem Phượng Minh bằm vụn thành đồng thét.

Phượng Minh khê liếc mắt nhìn, trong lòng có chút khiếp sợ, thầm than sao Đồng tướng quân vì có gì lại đem cả năm nghìn tinh binh đóng ngoài thành. Phồn Giai Vương nếu đã không cho phép quân sĩ vào thành thì đoàn sứ cũng không bước chân vào là được rồi. Cậu nắm chặt thanh vô song kiếm bên hông, quay đầu liếc mắt nhìn Đồng tướng quân nét mặt đang cảnh giác, nhìn trừng trừng về phía đối phương. Trái lại, Hạ Quân nhìn vẻ sợ sệt của Phượng Minh, lại cúi đầu nói: “Thái tử, giờ phút này tuyệt đối không được lộ vẻ yếu đuối, bằng không tính mệnh khó giữ. Gã bạch y kia nhất định là phu quân của đại công chúa Phồn Giai, đại vương phụ Quy Sâm, hẳn là kẻ có hy vọng đoạt được vương vị Phồn Giai nhất.”

Đúng vậy, tuyệt đối không thể tỏ vẻ yếu thế.

Đoạn lại nhớ đến những vở kịch đã từng xem qua, lúc quyết chiến những kẻ tỏ ra yếu kém đều bị chết rất thảm.

Phượng Minh cố gắng rà soát nghĩ lại những lời Dung Vương từng chỉ bảo, đem hết khí thế ra, cao giọng đáp: “Vương thúc An Tuần tại hoàng cung Tây Lôi bị thích khách ám sát, cùng phụ vương mất đi, An Hà lòng đau khôn xiết. Nỗi thương nhớ khôn nguôi, lại nghĩ về vương tẩu tại Phồn Giai này đơn côi lẻ bóng không nơi nương tựa, nên, ta thân là thái tử Tây Lôi, mới tự mình đến Phồn Giai này, trước là mong hai nước có thể chung sức lòng bất thích khách, sau là để đón tiếp Vương tẩu từ Phồn Giai dĩ dưỡng thiên niên.” Lần này do có luyện tập nói năng không ít lần, những lời cậu thốt ra đều lưu loát trôi chảy lại toát ra uy thế, quả nhiên có đôi chút phong thái của một thái tử.

Quy Sâm lạnh lùng nhìn chằm chặp Phượng Minh, cho đến khi cậu cơ hồ như không thở nổi nữa, mới chậm rãi nói: “Phụng lệnh Phồn Giai Vương: Tây Lôi thái tử không quản đường xá xa xôi tới đây, ngắt nỗi quả nhân thân thể bất an, không đủ sức tự mình nghênh đón, lệnh cho đại vương phụ Quy Sâm thu xếp tất thấy mọi chuyện nghênh tiếp.”

Phượng Minh thở phào nhẹ nhõm, may mắn thay Phồn Giai Vương không hạ lệnh chỉ cần thấy mặt là lập tức giết ngay không tha. Lại nghĩ đến chuyện suy cho cùng bây giờ mình cũng đang thay mặt cho Tây Lôi quốc, không thể làm mất mặt Dung Vương, ưỡn thẳng ngực ra, chấp tay nói: “Nếu đã vậy, phải làm phiền đại vương phụ rồi.”

“An Hà thái tử, Quy Sâm ta có một lời khuyên, An Tuần tuy rằng ở rể Phồn Giai. Nhưng tam công chúa thân phận vẫn cứ là tam công chúa của đất Phồn Giai này, mong thái tử không nên gọi nàng là vương tẩu.”

Phượng Minh vừa định ưng thuận, tay áo thốt nhiên bị Hạ Quân nhẹ nhàng kéo. Cậu vốn thông minh nhạy bén, lập tức hiểu ra ngay: nếu như mọi chuyện cứ vâng vâng dạ dạ như vậy, tất nhiên sẽ khiến người ta nghĩ rằng Tây Lôi không vững tâm, vậy đến cái mạng nhỏ này cũng sẽ gặp nguy hại.

Vì thế ngay sau ấy mới thản nhiên cười nói: “Ý tốt của đại vương phụ, ta xin ghi nhận. Nhưng An Tuần là vương thúc của An Hà, ta xưng hô vương tẩu thay vì tam công chúa, chẳng phải sẽ càng biểu đạt được sự tôn kính trong lòng hay sao. Huống chi, An Hà lại tới đây nghênh tiếp vương tẩu trở lại Tây Lôi, một khi đã tới rồi, nàng cũng sẽ trở thành người trong vương tộc, vẫn cứ nên xưng hô vương tẩu là tốt nhất.”

Quy Sâm thấy Phượng Minh đột nhiên lộ ra khí thế phi phàm, cẩn thận quan sát đánh giá kỹ lưỡng, trong lòng âm thầm thấy điều kỳ lạ: đều nói thái tử Tây Lôi vô năng, là loại giá áo túi cơm, hôm nay tận mắt thấy tin đồn quả nhiên không thật. Lại chú ý đến vẻ anh tuấn phi phàm của Phượng Minh, cũng có chút cốt cách tao nhã phong tình từ cốt tuỷ, đôi con mắt không khỏi có đôi chút loé sáng.

“Nếu đã như vậy, ta cũng chẳng nên nhiều lời. Quy Sâm đã xử trí sắp xếp chỗ an nghỉ thoả đáng, mời thái tử theo ta.” Nói đoạn hần vẫy tay một cái, lập tức có kẻ dắt một con đại mã đi ra.

Con bạch mã trắng như tuyết ấy, vẻ ngoài của nó khó gì có thể so sánh được, khả dĩ có thể sánh cùng Bạch Vân của Dung Vương.

Phượng Minh mắt chăm chăm nhìn nó, hăm mộ mãi không thôi. Cho đến khi Hạ Quân phải một bên khe giọng nói: “Thái tử, phải lên xe thôi, chúng ta cần phải tới nơi nghỉ chân.”

“Ừ...” Phượng Minh buồn rầu quay lại nhìn Quy Sâm giờ đang cười trên lưng ngựa khí thế mãnh liệt thêm một lần nữa, rồi mới chịu leo lên xe ngựa, cắn răng nói: “Ta nhất định phải tự mình tìm một tuấn mã tốt nhất, hừ, ta muốn cười ngựa...”

Khi tất cả đến được nơi nghỉ ngơi, sau khi sắp xếp bố trí ổn thoả đâu đây, Quy Sâm mới đứng dậy cáo biệt.

“Sớm mai, ta nhất định sẽ tự mình tới đón An Hà thái tử đi gặp mặt tam công chúa.”

“Được, đa tạ đại vương phu.”

Cuối cùng cũng được yên ổn ngồi xuống, Phượng Minh liền hô lớn vạn tuế.

Liệt Nhi nói: “Không nên vui mừng quá sớm, sáng ngày mai ta phải đến yết kiến tam công chúa, đó mới chính là việc quan trọng mấu chốt. Phải như tam công chúa dù nói gì cũng không chịu thân thiện cùng Tây Lôi, chỉ sợ Phồn Giai vương sẽ không chỉ đơn giản đem đại quân mời chúng ta trở lại Tây Lôi thôi đâu.”

Phượng Minh bị cậu ta thuyết giảng một chập ỏ rữ đứng dậy, Thu Lam an ủi nói: “Thái tử không nên lo lắng, tam công chúa nhất định sẽ nghe theo lời khuyên của thái tử thôi. Thái tử diện hạ anh tuấn phóng khoáng, uy phong lẫm liệt, hôm nay đứng trước hoàng cung gặp nguy mà không bán loạn, lại còn thể hiện được cái uy của Tây Lôi ta, nữ nhân nào gặp người mà chẳng mềm lòng nhẹ dạ. Tam công chúa càng van vạ lần không thể nhẫn tâm để thái tử gặp nguy hiểm được.”

Phượng Minh cười khổ đáp: “Thu Lam, nàng ta là vương tẩu, ta làm sao mà sử dụng mỹ nhân kế đây?”

Mọi người bùng lên một trận cười thoải mái.

Thu Tinh che miệng nói: “Được rồi, ngày cũng chẳng còn sớm nữa, thái tử nên nghỉ ngơi sớm một chút, bằng không sớm mai thức dậy, hai mắt lại có quầng thâm thì nguy rồi.”

Liên sau ấy mọi người tản đi.

Hạ Quân vì lo Phượng Minh quá hồi hộp nên từ lúc cơm chiều đã dùng một liều thuốc an thần để giúp cậu bình tĩnh lại và ngủ sâu giấc hơn. Phượng Minh không mộng không mị một giấc ngon lành. Hôm sau tỉnh dậy tinh thần sảng khoái, tuy tự trong lòng cũng thấy có đôi chút kỳ quái, nhưng lại nghĩ thầm rằng: chẳng lẽ tâm lý ta lại có vấn đề như vậy, cứ nhiên lại có thể không sợ chết một chút nào, đối diện với nguy nan mà vẫn có thể an tâm đi vào giấc ngủ? Không khỏi tự khen ngợi bản thân một phen, sự tự tin cứ thế mà tăng gấp bội.

Đương lúc dùng điểm tâm, Quy Sâm đã tới.

Đồng tướng quân nghênh đón Quy Sâm bước vào. Hần hôm nay vận toàn một bộ lam y phục sức, từ đầu tới chân đều được kết hợp không chê vào đâu được, hiển nhiên đã trải qua một chuyến dày công tốn sức, khi thấy Phượng Minh, nét mặt tươi cười, chấp tay nói: “Tam công chúa đang tại phủ đợi thái tử tới, chúng ta nên khởi hành ngay thôi.”

Phượng Minh thấy gương mặt tươi cười của hần, trong lòng có đôi chút sững sờ, thầm nghĩ: vương phu của Phồn Giai vương thất ai cũng tuấn tú phi phàm, nhất định là những trang mỹ nam tử thời cổ này, thật không hiểu nhị vương phu có phải là một mỹ nam tử thế này không nữa.

30. Q.2 - Chương 7

Dưới sự chỉ dẫn của Quy Sâm, đoàn người cứ thế tiến về phía nam chừng nửa canh giờ thì đã tới phủ tam công chúa.

Tam công chúa hiển nhiên phải được Phồn Giai Vương cưng chiều hết mực, phủ đệ của nàng bề ngoài so với hoàng cung Phồn Giai không kém hơn là mấy. Trước cửa, một cặp sư tử lớn tựa hồ tạc từ bạch ngọc được xếp đặt ngồi châu hai bên, ngoài đại môn cũng có đến hơn mười mấy tên lính đáng vẻ vênh vênh vào đứng trấn thủ.

Phượng Minh bước xuống xe, hơi ngẩng đầu ngắm cấu trúc của phủ, tức thì trong lòng dâng lên một cảm giác vô cùng kỳ quái, nhưng không bình thường chỗ nào lại không thể nói ra được.

Quy Sâm mở lời giới thiệu: “An Hà thái tử, nơi đây chính là phủ đệ của tam công chúa. Hoàng đế rất cưng chiều nàng, nên từ việc tìm nơi xây phủ đến việc giám sát công chúa đều một tay lo liệu. Nơi đây thế dựa sơn đối hồ, đình đài lầu gác cũng theo vận khí đất trời để đón những con gió tự nhiên thổi tới, khiến người người không ngớt lời tán thưởng. Tam công chúa là kỳ nữ Phồn giai, tiếc thay vương phu An Tuấn sớm qua đời, khiến một tuyệt thế giai nhân như nàng phải lênh đênh phiêu dạt một đời.” Nói hoài nói mãi, cứ nhiên lại nhất thời ngẫu hứng ca giọng ngâm lên một đoạn văn thơ lai láng.

Phượng Minh đối với kiến trúc đã không mấy may biết gì, đến cả những câu thơ Quy Sâm ngâm một chữ cũng không hiểu, chỉ có thể nhất nhất nghe lời chỉ dạy của Dung Vương, dù nghe có không hiểu cũng phải giả bộ gật gù thông thạo, cười ngậy ngốc tán thưởng, thầm nghĩ: Phồn Giai Vương yêu thích tam công chúa như thế, người vui về cái gì chứ? Không khéo hắn đem vương vị truyền lại cho phu quân đã mất của tam công chúa, thì người cứ chờ đấy mà khóc thét lên đi.

Đợi tất cả xuống xe hết, Quy Sâm mới tề chỉnh y phục, cùng phượng Minh hiên ngang theo cửa đại môn tiến đến.

Không dè đâu vừa đến trước cửa, đã bị lũ thị vệ trông giữ cản lại.

“Đại vương phu xin dừng bước, tam công chúa có lệnh, hôm nay có thượng khách bất ngờ tới, tam công chúa không còn thời gian để tâm đến những chuyện khác, thỉnh đại vương phu hãy thay người khoản đãi An Hà thái tử, hẹn ngày khác gặp lại.”

Quy Sâm sửng sốt: “Ta hôm qua đã thể theo ý nguyện công chúa, ước định hôm nay, Tây Lôi thái tử cũng đã tới trước cửa, sao có thể tự nhiên thay đổi thể được?”

Tên thị vệ lộ vẻ khó xử, hành lễ mà nói: “Xin đại vương phu đừng nên tức giận, giờ thượng khách cũng đã tới rồi, tam công chúa không làm sao phân thân cho được.”

Mới tỉnh mơ đã đóng cửa phủ không tiếp khách, Phượng Minh cùng cả đám người đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, Đồng tướng quân lại càng tức điên lên, lạnh lùng nói: “Tam công chúa nếu đã muốn đãi thượng khách, vậy thái tử Tây Lôi ta từ xa ngàn dặm lặn lội đến đây, lại là loại khách rẻ mạt ư?”

Liệt Nhi hôm nay cũng đi theo thị hậu bèn bật cười khúc khích, toát ra một vẻ kỳ quái nói: “Đồng tướng quân, người việc gì phải tức giận, không sao cả, chúng ta có thể khiến đại vương phu thân hành tiếp đón đã là tốt lắm rồi.”

Nói như vậy, chẳng khác nào lên tiếng chẽ giễu Quy Sâm chỉ chuyên tiếp đãi khách nhân mà không có tỷ trọng lượng nào.

Ba vị vương phu của Phồn Giai tương lai đều có hy vọng đoạt được vương vị, nên từ sớm đã đấu đá tranh nhau như nước với lửa, chẳng qua chỉ còn dư chút giao tình bề mặt.

An tuần chết đi, tam công chúa thành goá phụ, Quy Sâm lại đang nhắm nhe chuẩn bị kế thừa vương vị Phồn Giai, giờ nghe Liệt Nhi nói, bao mối hận cũ lập tức nổi đuôi nhau ùa về, hắn cho rằng tam công chúa có ý bày trò trước mặt mọi người để làm bề mặt mình, nộ khí bùng lên, nghiêng răng cười lạnh nói: “Hà hà,

từ xưa đến nay kẻ nào hẹn trước thì gặp trước, nay không hiểu thượng khách phương nào, lại quan trọng đến mức khiến tam công chúa có thể bội ước cùng An Hà thái tử, Quy Sâm này thật muốn khai mở nhân giới.” Hấn ngừng lại một chút, quát lớn: “Cút ra.” Liền một mạch xông thẳng vào phủ.

Lữ thị vệ cũng biết sau khi An Tuần chết đi, khả năng trở thành vương hậu của tam công chúa cũng không còn nữa, rồi một ngày kia, cái ngai vàng ấy một trong hai vị vương phu còn lại cũng sẽ ngồi lên. Giờ phút này nếu đắc tội với Quy Sâm, kẻ có hy vọng trở thành tân vương nhất, quả thực không nên, chúng do dự trong phút chốc, rồi cuối cùng cũng tránh ra.

Phượng Minh tận mắt trông thấy, thầm lắc đầu, thở dài: nữ nhân thời xưa thật đáng thương, một khi lang quân chết đi sẽ bị người đời bắt nạt khi dễ, ngay đến thị vệ canh cửa cũng không chặn lại dc, thử hỏi nếu vậy thì có được vua cha yêu chiều còn ích lợi chi đây? Nhưng thế này cũng tốt, tam công chúa và Quy Sâm, cãi nhau càng gay gắt, càng dễ bề thuyết phục nàng theo về Tây Lôi.

Đoàn người theo Quy Sâm tiến vào phủ đệ công chúa, vội vội vàng vàng bước qua một sân mai hoa đương rộ nở.

Liệt Nhi nhanh chóng bám sát theo chân Phượng Minh, thấp giọng thì thầm: “Người tới gặp tam công chúa chính là Ly Vương Nhược Ngôn, hấn mới chỉ đăng cơ được chừng hai năm, nhưng đã đem Ly Quốc chính đồn gọn ghẽ, là một kẻ cực kỳ lợi hại, tiểu nhân còn nghe nói vương hậu Ly Quốc mới chết, chỉ e lúc này hấn âm thầm tới thăm hỏi tam công chúa có ý cầu thân.”

Phượng Minh hạ giọng hỏi: “Sao người biết đích xác là Nhược Ngôn?”

“Đoàn xe đang dừng ngoài phủ tam công chúa, trên cang của mỗi chiếc đều có khắc hình vương kỳ nho nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ không đoán được xuất xứ.”

Phượng Minh lè lưỡi, cậu chỉ đơn giản là không thêm chú ý gì tới đoàn xe dừng bên cạnh, đoạn ngẩng đầu liếc Quy Sâm đương dùng dùng nỗi giận dẫn đường, quay sang liệt nhi nói: “Nếu cứ thế này mà xông vào, chẳng phải sẽ chạm mặt Ly Vương sao?”

Liệt nhi nhìn có chút hả hê nói: “Đáng kiếp tên Quy Sâm xúi quẩy đấy.”

“Liệt Nhi, Quy Sâm vừa rồi đâu có đắc tội gì với người, sao phải như thế?”

“Thái tử, người còn chưa thấy cái vẻ mặt lúc hấn nhìn người đâu, như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.”

Phượng Minh hoang mang cau mày: “Người nhìn nhầm rồi? Ta có thấy gì đâu.”

“Hừm, loại ánh mắt nam nhân như vậy tiểu nhân thấy nhiều lắm rồi, như chó săn thấy mồi vậy.”

Phượng Minh rùng mình, vội vội vàng vàng tự nhắc nhở bản thân phải cảnh giác hơn.

Đi được một đoạn, đoàn người bước vào một đình viện khá thanh nhã, bốn phía sân vườn bạch hắc hồng mai đan xen tương giao, nở rộ rực rỡ, nhàn nhạt một vị mai hương lan toả trong không gian. Tiếng nước chảy róc rách, êm tai nhẹ nhẹ, không biết từ nơi nào vọng đến.

Xem ra nơi này nhất định là phía sau nơi tam công chúa ngụ. Quy sâm khi đến đây, cũng không còn dám xuống sã như trước, bước chân từ từ chậm lại. Mọi người xung quanh nghĩ đến chuyện gặp mặt tam công chúa người quyết định sự thành bại của chuyến đi lần này, nét mặt không tránh khỏi lộ vẻ nghiêm túc.

Không gian an tĩnh, chiếc rèm tinh xảo thêu phượng vừa dày vừa nặng đối diện với lối đi duy nhất đột nhiên bị kéo lên, một tiểu tỷ nữ vận y phục màu xanh biếc bước ra. Cô gái này mi thanh mục thú, ánh mắt như thủy ngân lay động qua lại, đem tất cả mọi chuyện xảy ra thu vào đáy mắt, mỉm cười nhẹ nhàng đi tới bậc thềm, hành lễ với Quy Sâm: “Tham kiến đại vương phu. Tam công chúa hiện đang tiếp khách từ phương xa tới, thỉnh đại vương phu cùng An Hà thái tử ở phòng bên cạnh đợi một chút.”

Quy Sâm biết rõ thị nữ này là Phân Nhạn, tâm phúc bên cạnh của tam công chúa, quỷ kế đa đoan, miệng mồm lạnh lợi, sớm biết bọn họ rồi sẽ xông vào, mới theo lời tam công chúa che bên ngoài để thành phòng đợi phía sau, không bày thêm trò cùng nàng ta, mỉm cười: “Sao? Cư nhiên lại có thể để An Hà thái tử đứng bên chờ đợi, thật không hay thượng khách phương nào, lại khiến tam công chúa nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy?”

Phân Nhận để lộ ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ, đáp lời: “Tiểu nữ cũng không hay, chẳng qua chỉ có hai kẻ quái dị, vừa bước vào đã rải cát đầy ra nền sàn. Nhưng tam công chúa lại nói đó là thượng khách, vậy thì nhất định là thượng khách rồi.”

Ánh mắt Phượng Minh và Liệt Nhi chạm nhau, cả hai đều cùng cho rằng tiểu thị nữ này nói năng quá sắc bén, rõ ràng kẻ là khách này không thể đắc tội, vậy mà có thể đem Quy Sâm ra chửi cho té tát.

Quy sâm quả nhiên mắc lừa, hừ mũi một tiếng: “Một khi đã như vậy, chúng ta chẳng ai kém ai, cùng đến gặp mặt hai kẻ dị nhân đó vậy.” Liền vung tay, tiến lên phía trước

31. Q.2 - Chương 8

Quy Sâm hất tung tấm màn, sải bước đi vào.

Phượng Minh theo sát ngay sau, đang lúc định cùng hắn bước vào trong, chợt quay đầu thấy nàng tỷ nữ kia mỉm cười liếc nhìn như thể đang đợi một vở kịch hay kéo màn, bèn dừng chân đứng lại.

Phân Nhận thoát nhiên cho rằng Phượng Minh cũng sẽ bước vào, chẳng ngờ đến chuyện Phượng Minh lại quay sang nhìn mình nhớn miêng cười, bỏ mặc Quy Sâm một mình xông xộc chạy vào trong, trong tích tắc còn xoay người dẫn cả đoàn sứ bước xuống bậc thềm, từ giữa sân trong, hướng phía cánh cửa ẩn sâu bên trong vãi chào, tiếng thanh nhẹ, chậm chậm cất cao giọng nói: “Tây Lôi thái tử An Hà, tới thăm viếng vương thất, dẫn theo đoàn sứ Tây Lôi Đồng Kiếm Mẫn, Hạ Quân, đứng đợi bên ngoài.”

Hai câu ấy vừa được thốt lên khí thế ngập tràn, hữu mô hữu dạng.

Phân Nhận lộ nét ngạc nhiên, nhưng trong chớp mắt, đã lặng lẽ lui ra, theo lối tiểu môn vào trong.

Trong phòng không tiếng hồi đáp, rồi một tiếng “Hả” vọng ra, tựa hồ như xuất phát từ miệng Quy Sâm, có vẻ hắn phải vô cùng sửng sốt khi giáp mặt tên Ly vương Nhược Ngôn nổi tiếng lợi hại kia, rồi sau ấy, ngay đến cả những tiếng đồ vật bị rơi xuống đất cũng truyền cả lại.

Liệt Nhi mặt tươi như hoa, đoán già đoán non những chuyện đang diễn ra bên trong.

Chỉ chốc lát sau, Quy Sâm thần sắc tái nhợt xóc tẩm màn, đầy mắt ngập đầy những tia căm phẫn mơ hồ, nhưng vẫn cố sức kìm nén lại. Liếc mắt nhìn Phượng Minh đang đứng đợi bên ngoài, hắn không nói một lời nào, vội vã bỏ đi.

Hạ Quân thấy chuyện xảy ra nói: “Xem ra người khách trong ấy đúng là Ly vương.”

Phượng Minh gật gật đầu, hỏi lại: “Sao ngươi biết?”

“Toán thuật của tam công chúa nổi tiếng khắp thiên hạ xưa nay, hơn nữa đối với chuyện ấy lại say mê vô cùng, vị khách nhân có thể khiến một tang phụ như nàng mê mẩn đến vậy, e rằng không ai khác ngoài đại sư toán số Đông Phương Thiên của Ly quốc.”

“Vậy sao ngươi còn nói về Ly vương?”

“Thái tử chó quên, khách tới hai người, nếu trong ấy một kẻ là Đông Phương Thiên được tam công chúa coi là thượng khách, vậy kẻ còn lại có khả năng hù dọa đại vương phụ chỉ có thể là Ly vương Nhược Ngôn.”

“Nói vậy, Nhược Ngôn đã toan tính dựa vào Đông Phương Thiên để cướp lấy tâm tình Tam công chúa, sau khi thành hôn sẽ đem nàng quay về Ly Quốc lập tân vương hậu.”

Hạ Quân chấn động, bái phục mà rằng: “Thái tử quả thực lợi hại, chỉ mới liếc mắt đã có thể xuyên thấu bức màn huyền hư, Hạ Quân cũng có cùng suy nghĩ như vậy.”

Phượng Minh cười hai tiếng hihi, quay sang Liệt Nhi tỏ vẻ đắc ý, thuận miệng nói: “Thế càng tốt, chúng ta đỡ phải đón tam công chúa trở về, nhường tên Nhược Ngôn ấy cưới nàng là được rồi, chúc bọn họ tân hôn hạnh phúc, bạc đầu răng long.”

Hạ Quân lắc đầu, nghiêm khắc nói: “Việc này vạn lần không được. Nhược Ngôn kia lòng ôm chí lớn, đã tâm thôn tính thiên hạ, nếu để hắn kết hôn cùng tam công chúa, rất có khả năng hắn sẽ thừa dịp xúi bẩy Phồn Giai vương vì cái chết của An Tuần mà dụng binh tiến đánh Tây Lôi, để ngư ông đắc lợi.”

“Chúng ta...” Phương Minh quay đầu, do dự.

Hạ Quân mặt đối mặt với Phương Minh một lúc lâu, sau ấy mới nhẹ giọng căn nhắc nói: “Phá đi.”

“Phá?” Nói thì nói vậy, nhưng phải đứng trên đất Phồn Giai phá hỏng cái xuân tình thứ hai của Phồn Giai công chúa, đối thủ lại là kẻ thiên hạ người người xưng tụng lợi hại Nhược Ngôn Ly vương. Phương Minh khẽ đưa tay sờ sờ lên cổ, xem xem nó có được chừng bao nhiêu nghẹn. “Thật sự phải phá sao?”

Đôi mắt Hạ Quân, nhất nhất kiên định nhìn cậu, gật đầu thật mạnh: “Phải, vì Tây Lôi, tuyệt đối không được để hôn sự này thành công.”

Mắt Phương Minh lại vừa nháy, khẽ gật: “Ừm, phá thôi.” Lại cơ hồ như vì thế mà thất vọng đến mức khóc thét lên.

Trao đổi xong đầu đuôi, tất cả lại tiếp tục chờ đợi câu trả lời của tam công chúa.

Vài người đứng bên ngoài, lạnh đến mức tê dại. Phương Minh đành phải hô lớn thêm một lần nữa: “An Hà hiện đang chờ bên ngoài, thỉnh vương thẩm cho gặp.”

Chừng nửa nén hương qua đi, mới thấy bên trong vọng ra một thanh âm nữ nhi êm dịu hỏi: “Vào là gặp ngay, thái tử vì cơ gì lại đứng ngoài cửa đợi lâu như vậy?”

Phương Minh đứng trong gió lạnh, đã sớm đem vị tam công chúa tự cao tự đại đó ra ngẫm mắng chửi đến mười bảy mười tám lần liền, chút thương cảm với nàng cũng bay biến lên chín tầng không, nhưng đến lúc nghe tiếng nàng đáp lời, lại không khỏi tung hô vạn tuế, cung cung kính kính trả lời: “Vương thẩm là bậc trưởng bối, An Hà nào dám vô lễ tiến vào.”

Trong phòng vang lên vài tiếng cười lạnh lạnh như khánh bạc, tiếp sau ấy lại bật thanh âm tín.

Đang lúc mọi người đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, chiếc màn che lại một lần nữa thỉnh linh bị kéo lên, Phân Nhạn cùng vài thị nữ vận hồng y xuất hiện.

Phân Nhạn bước xuống bậc thềm, đôi mắt đen lay láy chăm chú quan sát Phương Minh trong giây lát, rồi mới chậm chậm thi lễ nói: “Tam công chúa mời An Hà thái tử vào trong. Người có nói, phòng trong nhỏ hẹp, thực tình bất tiện, mời những người khác sang phòng bên dùng chút điểm tâm.”

Phương Minh chưa hề nghĩ tới chuyện mình phải một thân một mình vào trong với đại nghiệp phá hủy hôn ước kia, đáng về tội nghiệp quay sang chờ Hạ Quân và Đồng tướng quân, chẳng dè tất cả đều đồng loạt cho rằng tam công chúa chịu gặp một mình Phương Minh đã là quá may mắn, đồng tâm đồng lòng, tranh nhau thấy những tia nhìn đầy khích lệ về phía cậu.

Mắt nhìn mọi người bị đám thị nữ hồng y dẫn về phía phòng bên, chỉ còn mỗi mình mình đứng lại, Phương Minh thở dài ầm ục tựa hồ như sắp phải đối mặt với thiên trường. Nghĩ đến trong phòng có tam công chúa, phu quân bị sát hại tại Tây Lôi cùng tên Ly Vương vô cùng đáng sợ, Phương Minh lo lắng đến độ gang bàn chân cũng toát hết cả mồ hôi, Phân Nhạn thì đã vén tấm màn đợi sẵn một bên, cười mỉm thưa: “Thái tử trời đông không tốt, hãy mau mau bước vào.”

Cực chẳng đã, đành bắt chấp tất cả lê bước vào trong.

32. Q.2 - Chương 9

Cực chẳng đã, đành phải bắt chấp tất cả lê bước vào trong.

Vừa bước vào, một vị hương xông thơm dịu dịu ẩm áp phả nhẹ vào mặt, phảng phất như tức thì đã đặt chân tới nơi quần tiên tụ họp, tiếng nước chảy như ẩn như hiện, tận trong đây lại tựa như càng lúc càng rõ ràng hơn. Bên cửa sổ có ba thân ảnh đang ngồi trên chiếu. Người con gái ở giữa, xiêm trường đồ tía, nơi ống tay điểm tuyết vài sợi tua, nét tựa xuân đào, mắt tựa điểm sơn.

Phượng Minh vừa thấy, đã biết ngay người ấy là tam công chúa, dung mạo quả nhiên phi phàm. Nhưng dù gì cậu cũng xem tivi nhiều, mỹ nữ các nước trên thế giới từng nhìn qua cũng chẳng ít, ở thời thượng cổ này có gặp một trang tuyệt sắc hiếm thấy như vậy, cư nhiên cũng chỉ hơi hơi gật đầu, khen thầm một tiếng, một chút lúng túng cũng chẳng lộ ra.

Phân Nhận cùng lũ thị tỳ đứng im một bên quan sát, trong lòng thầm lấy làm lạ, thật chẳng ngờ một Tây Lôi thái tử lại quá an nhiên như thế. Riêng hai vị khách nhân, không nằm ngoài dự liệu của Hạ Quân, quả nhiên là Ly Vương Nhược Ngôn và diễn toán đại sư Đông Phương Thiên. Cả ba người ấy đang ngồi quanh một sa tri, Đông Phương Thiên là một ông già râu tóc hoa râm, mũi u lên một cục, mặt mày trơ nhây, căn bản không giống như những gì Phượng Minh từng tưởng tượng qua về một đại sư Trung Hoa tiên phong đạo cốt thời bấy giờ, lão cầm trong tay một cây gậy trúc mảnh dài, đứng giữa sa tri vẽ vẽ gạch gạch, miệng vẫn nhẹ giọng giảng giải. Tam công chúa thì chăm chú lắng nghe đến mê mẩn, không ngừng gật đầu.

Nhược Ngôn ước chừng khoảng hai bảy hai tám tuổi, tướng mạo cũng bình thường, bên hông đeo một thanh kiếm không hút mắt lắm, nếu không phải vì Liệt Nhi cùng Hạ Quân cứ luôn mồm nhắc nhở, thì thật nhìn không ra người này có điểm nào lợi hại.

Phượng Minh nhìn bầu không khí giao lưu tri thức hoà hợp trước mắt, cũng đoán được giờ khắc này nếu mở miệng nói một câu thôi cũng sẽ bị đá văng ra ngoài hưởng gió tây bắc, mới khôn ngoan chọn lấy một chỗ, ngồi xa xa một bên, sắm vai một hậu bối kính cẩn nghe lời.

Đông Phương Thiên thanh âm nhẹ nhàng, mở miệng đều là những thuật ngữ chuyên ngành cao siêu, Phượng Minh nửa câu nghe cũng không hiểu gì, ngồi đợi buồn xo một bên cũng tới nửa canh giờ, không khỏi bắt đầu âm thầm kêu khổ, biết vậy lúc mới bước vào cứ sớm chào hỏi tam công chúa là được rồi, lại cứ khăng khăng không muốn phá hỏng bầu không khí lãng mạn này, giờ thì không biết phải đợi tới khi nào đây. Người thời cổ đại này, thật không biết quý trọng thời gian của kẻ khác, chỉ ít cũng phải đem hết việc quốc gia đại sự của Tây Lôi lẫn Phồn Giai ra mà xử lý rồi hẵng quay lại mà nghe mở diễn toán bá láp đó chứ. Thật vất vả, cuối cùng Đông Phương Thiên cũng dừng lại một lúc.

Phượng Minh thấy lão ta ngậm được cái miệng này giờ vẫn liên tục nói lại, thở phào một tiếng nhẹ nhõm, chuẩn bị mở lời thỉnh an tam công chúa. Nàng đã lại hướng phía Đông Phương Thiên khiêm tốn xin lãnh giáo nói: “Đông Phương đại sư, những công cụ như này đương nhiên hữu dụng, nhưng quá trình lại quá phức tạp, nếu muốn dân chúng có thể sử dụng, sẽ phải hao tổn không ít nhân lực chỉ dạy.”

Đông Phương Thiên nói: “Lời công chúa quả chính xác. Lão phu đã từng nghiên cứu hơn mười loại công cụ dùng để diễn toán, xấu có tốt có, đơn giản thì thiếu chuẩn xác, chuẩn xác thì quá phức tạp. Như thuật tính toán của Ly cung, đã là cách thức tốt nhất hiện giờ, với người có chút bản lĩnh diễn toán, bất quá một hai tháng là có thể vận dụng thành thục.”

Phượng Minh lại thấy bọn họ tiếp tục thảo luận bàn bạc, không khỏi thốt lên một tiếng “ai” chán nản.

Nhược Ngôn từ lúc Phượng Minh bước vào đã bắt đầu chú ý, một tiếng ấy làm sao thoát khỏi tai hần, liếc Phượng Minh một cái, khoé miệng chột nhếch lên một nụ cười cuồng ngạo, đột nhiên nói: “Ta từng nghe Tây Lôi Dung Vương đối với thuật diễn toán có nhiều điều khiến người người phải kinh ngạc, An Hà thái tử hần nhiên đã từng xem qua, chẳng hay thái tử đối với những công cụ diễn toán mới của Đông Phương đại sư có nhận xét gì chẳng?” Hần vừa cất lời hỏi, lập tức đem tất cả sự chú ý của mọi người đổ dồn lên người Phượng Minh. Những ánh mắt đồng loạt tập trung kéo đến, hừ Phượng Minh lập tức dựng thẳng người dậy.

Phượng Minh thì nào có biết gì về mấy loại phương pháp diễn toán ấy, kinh hoàng trong tích tắc, rồi quyết định gạt vấn đề của Nhược Ngôn ra sau, thừa dịp tam công chúa đang chú ý đến mình, vội vã hướng phía nàng thể hiện dáng điệu tươi cười tuyệt nhất, đứng lên thi lễ.

“An Hà bái kiến vương thẩm.”

Tam công chúa nhẹ nhàng đáp: “Thái tử đứng lên đi, người đường xá xa xôi tới đây, đã vất vả nhiều rồi.”

Không hề nghĩ tới chuyện nàng gặp mình lại không lập tức đề cập tới nguyên nhân cái chết của An Tuấn. Phượng Minh có chút sững sờ, ngồi xuống chỗ cũ, nhìn vào mắt tam công chúa mà thở rằng: “Vương thẩm, An Hà tới, vì muốn nghênh đón vương thẩm trở về Tây Lôi. An Hà tất nhiên sẽ đối đãi vương thẩm như thân mẫu mình, thỉnh vương thẩm ưng thuận.”

“An Tuấn vì vương vị Tây Lôi cất bước ra đi, phụ vương vì lợi ích của Phồn Giai mà đẩy binh, thái tử lại vì an bình của Tây Lôi, không dưới ngàn dặm lận lội tới đây, nghênh đón một vị vương thẩm mà người chưa từng một lần gặp mặt, thiên lý nghìn trùng quay về. Thế nhân lao tâm khổ tứ, rốt cuộc là vì đâu?” Tam công chúa quay đầu, hướng tầm mắt ôn nhu về phía sa trì, tựa như giữa những hạt cát ấy đang ẩn cất nỗi niềm sâu kín trong tâm can nàng, bờ môi son khẽ hé: “Nếu phải vì quyền thế phú quý mà hục hặc đấu đá lẫn nhau, chẳng thà hao tổn tâm sức nơi đây với những phương pháp diễn toán biến hoá vô cùng vô tận còn hơn. Thái tử, ta nói có đúng không?”

Phượng Minh ngây người ra hồi lâu, cậu chưa bao giờ nghĩ tam công chúa lại là một kẻ si mê toán số cực đoan đến vậy, há miệng không nói được câu nào, Nhược Ngôn tranh trước thở dài nói: “Tam công chúa kiến thức quả hơn người, thực khiến Nhược Ngôn hổ thẹn. Nhược Ngôn ta từ lâu đã nghe danh trí tuệ công chúa, hôm nay mạo muội đến đây cầu thân, đem lễ vương hậu đối đãi chi ngộ. Công chúa tới Ly Quốc, danh phận tôn quý không kẻ nào có thể quấy nhiễu, có thể ngày đêm chuyên tâm nghiên cứu phương pháp diễn toán, còn có Đông Phương Thiên đại sư sẽ cùng nàng thảo luận về những kỹ năng tính toán khắp nơi, bản vương cũng sẽ cùng nàng ngày đêm bầu bạn, đó chẳng phải côi bông lai tiên cảnh chốn trần thế hay sao?”

Đông Phương Thiên lập tức thừa dịp nói: “Đúng thế, lão phu nơi Ly Quốc có thể cùng công chúa nghị luận, thật sự không còn gì sánh bằng.” Những câu nói ấy hiển nhiên đã dấy động tới tâm can công chúa, ánh mắt nàng khẽ lay động, nhẹ nhàng lướt qua mặt Nhược Ngôn, rồi lại lặng lẽ rơi trên sa trì. Phượng Minh thầm kêu không tốt, dọc đường tới Phồn Giai, Hạ Quân đã từng dự đoán vô vàn sự việc phát sinh, khả năng nào cũng đã từng tính đến, chỉ duy có việc Nhược Ngôn tới cầu thân là không, nên cách để đối phó với Nhược Ngôn cũng chưa từng chỉ cho Phượng Minh hay.

Có điều việc phá hôn sự của hần là việc nhất định phải làm. Phượng Minh càng lúc càng cố gắng, thấy tam công chúa dao động, vội vã la lớn: “Không được! Không được!”

Một tiếng hét lớn ấy lập tức kéo hết mọi sự chú ý của mọi người dồn về phía cậu. Nhược Ngôn cười như không cười, hơi đảo qua nơi Phượng Minh, ánh tinh quang bỗng bùng lên, trong nháy mắt khiến Phượng Minh tưởng mình là thú nhỏ lọt vào tầm ngắm mãnh hổ, toàn thân bất giác toát mồ hôi lạnh. Chẳng trách sao người đời đều nói Nhược Ngôn lợi hại, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ánh mắt sắc bén của Nhược Ngôn lướt qua một cái, vừa cười mà hỏi: “An Hà thái tử nói Tam công chúa không thể gả cho bản vương ư?”

Phượng Minh trên lưng toàn mồ hôi lạnh, giờ phút này chỉ cố lên gân mà đáp lại: “Bản thái tử quả thực có nói vậy, vương thẩm say mê diễn toán, vậy càng nên cùng An Hà tới Tây Lôi. Phương pháp tính toán Tây Lôi vang danh thiên hạ, công cụ diễn toán lại càng hoàn thiện, so với Ly Quốc càng thích hợp với vương thẩm hơn.” Cậu đã căng thẳng quá sức, thậm chí còn không biết thuật tính toán ở Tây Lôi hoàn toàn chẳng có chút tiếng tăm nào, cứ mở miệng ra khoác lác.

Đông Phương Thiên lập tức bật ra một tiếng cười chế giễu, nhắm mắt quay đi. Tam công chúa nhìn Phượng Minh, nàng bình sinh yêu thích thuật tính toán vô cùng, hơn nữa đối với những dùng danh diễn toán thuật để làm chuyện bậy bạ lại càng căm ghét, nét mặt trầm xuống: “An Hà thái tử xin hãy chú ý ngôn từ, chúng ta ai cũng hiểu rõ, thuật diễn toán hiện nay, Đông Phương Thiên đại sư vi tôn, Ly Quốc tối cường. Hà có chỉ vì muốn gạt ta tới Tây Lôi, lại nói những lời lẽ không thực như vậy?”

Phượng Minh đỏ bừng mặt lên. Nhược Ngôn thấy mặt Phượng Minh xấu hổ, lộ sắc hồng lên làn da trắng đến trong suốt, nổi bật lên làn mi thanh mày tú, con ngươi đen sẫm của tiểu lão hổ, như phảng phất ánh phong tình kỳ quặc, nhất thời tim trong lồng ngực đập liên hồi, không thể chịu được, mới ho khan một tiếng, nhìn Phượng Minh chằm chằm nói: “Nếu thái tử đã nói vậy, thỉnh thái tử hãy biểu diễn một chút xem công cụ diễn toán hoàn thiện nhất của Tây Lôi là thế nào đi?”

Hần nói những lời này đương nhiên chỉ hàm ý mỉa mai, trước mặt Đông Phương Thiên, bất cứ một công cụ diễn toán hoàn thiện thế nào cũng chỉ là trò cười.

Phượng Minh cúi đầu nhìn xuống thăm trải, gấp đến độ như kiến bò chảo nóng, lục soát trong đầu tri thức thời hiện đại nào khả dĩ có thể giúp cậu giải nguy khỏi đại nạn này. Công cụ tính toán không phải vấn đề lớn, vấn đề duy nhất là các công cụ đồng tây đủ loại, cậu chỉ biết mỗi máy tính dùng để tính toán mà thôi, nhưng hiện tại đào đâu cho được một cái máy tính chứ? Ấn tượng của Phân Nhận với Phượng Minh cũng không tồi tệ, thấy cậu lúng túng, mới lặng lẽ quỳ bên tam công chúa, khẽ giọng nói: “Tam công chúa, có Đông Phương đại sư ở đây, An Hà thái tử hẳn sinh lòng cuống, chỉ bằng hãy để thái tử mai kia hãy biểu thị đi.”

Tam công chúa thấy Phượng Minh toát mồ hôi trán, cũng hiểu cậu đã bị giáo huấn rồi, vừa muốn gật đầu, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười cuồng ngạo, thỉnh linh quay ngoắt lại, thấy Phượng Minh đang nhảy cẫng lên, vẻ mặt hưng phấn la hét: “Có rồi có rồi.”

Mọi người ai ai cũng ngạc nhiên vô cùng.

Phượng Minh phớt lờ phản ứng của mọi người, chạy đến trước mặt tam công chúa nói “Công cụ diễn toán tuyệt vời nhất, ta đã nhớ ra rồi.” Vẻ tươi cười trên mặt cậu chợt bay biến, nghiêm túc đưa tay nói: “Diễn giải không khó, chỉ có điều cần vương thăm cho ta mượn vài thứ.”

“A? Là gì vậy?”

“Năm mươi hạt trân châu xuyên thủng tại tâm, còn thêm mười sợi kim tuyến, và hai thanh gỗ.”

“Phiến gỗ à?”

“Dùng phiến gỗ để làm gì? Không cần.”

Thời đại này công cụ diễn toán tuy thiên biến vạn hoá, nhưng nhất loạt giống nhau ở điểm sử dụng bản gỗ. Mọi người nghe Phượng Minh nói không cần đến bản gỗ, trong lòng bất giác thấy kỳ quái. Tam công chúa lại càng nổi lòng hiếu kỳ, vội vàng sai người mang trân châu thượng đẳng, giao lại cho Phượng Minh.

Phượng Minh đem trân châu, kim tuyến, và những thanh gỗ nhỏ để trên mặt đất, chắp chắp ghép ghép, trong giây lát đã làm xong, hưng phấn ngẩng đầu lên nói: “Chính là thứ này! Công cụ diễn toán đệ nhất tự cổ chí kim, năm ấy đến cả lũ tây dương cũng phải phục sát đất phát minh sáng tạo này.”

Thứ mà cậu làm thành, hóa ra là một chiếc bàn tính thô mộc giản đơn.

Tam công chúa ngó đầu xem qua, ngạc nhiên nói: “Thứ này làm sao mà diễn toán đây?”

Nhược Ngôn cũng nghiêng đầu vào nhìn qua, nhưng ánh nhìn lại lặng lẽ đặt lên bờ môi mọng đỏ của Phượng Minh, cười nhạt: “Tiểu lộ, ngạo nhân.”

“Đại vương hãy chậm ngắt lời.” Đông Phương Thiên quả thực là một cao thủ, vừa thấy chiếc bàn tính giản dị của Phượng Minh, mắt chợt sáng lên, cúi đầu trầm ngâm trong phiến khắc, quay sang Phượng Minh nói: “Khí cụ này nhìn tuy giản đơn, nhưng lại ngầm ý vô số huyền cơ diệu toán, kỳ trung ảo diệu, vẫn là thỉnh An Hà thái tử hãy giảng giải qua một chút.” Ngữ khí so với vẻ khinh khi ban đầu cách biệt rất xa.

Phượng Minh trong bụng cười muốn té ghế, nghĩ tới số học Trung Quốc tới hơn một ngàn năm phát triển mạnh mẽ, bàn toán được bao chuyên gia khẳng định, làm sao có thể không khiến mấy cổ nhân luận bàn phương pháp diễn toán này khiếp sợ cho được. Cậu khẽ hắng giọng, lộ ra nét cười mê người với tam công chúa: “Thỉnh tam công chúa hãy ra đề mục.”

” Đề mục gì?”

“Chính là tính cộng hoặc tính trừ, là kiểu như đem một trăm tám mươi tám thêm vào ba trăm chín mươi bảy thì được bao nhiêu.” Phượng Minh dương dương tự đắc nói. Rất nhanh cậu phát hiện bầu không khí trong phòng có chút bất thường. Tam công chúa nhìn cậu một cách kỳ quặc: “Loại tính toán đơn giản như vậy, sao phải sử dụng đến công cụ tính toán?” “Cái gì?” Phượng Minh cùng chiếc bàn toán bị bao vây trong ánh nhìn quỷ dị của mọi người lại càng bị dọa cho hoảng sợ hơn. Chẳng lẽ cậu đã xem nhẹ năng lực tính toán của những cổ nhân này rồi sao? Còn nữa, chẳng lẽ những định nghĩa về công cụ diễn toán cậu đem ra đều sai lệch cả ư? Nếu không, ngoại trừ bàn tính này ra thì còn có thể là cái gì?

Tức thì, mồ hôi lạnh lại tiếp tục xuất ra.

Áp lực xung quanh bỗng nhiên hạ trầm trọng, sắc mặt tam công chúa thập phần bất đồng, Nhược Ngôn thì chỉ cười lạnh xem kịch hay, chỉ còn Đông Phương Thiên, vẫn cứ nhất mực chờ đợi Phương Minh biểu diễn. Thế nhưng đã lỡ nói khoắc lên trời xuống biển rồi, lúc này lại chùn chân thì thật đáng xấu hổ.

Phương Minh xoa xoa trán, cắn răng, ngang nhiên nói: “Vậy thì... thỉnh tam công chúa... người hãy nghĩ ra một đề mục diễn toán nào đó là được rồi. Bàn tính này thoát nhìn tuy giản đơn, nhưng trên trời dưới đất, cái gì cũng có thể tính ra được.” Trong lòng thầm nghĩ: nếu nàng ta ra một cái đề khó quá, ta đành phải bày bạ rằng chỉ có Dung Vương mới có thể dùng cái bàn tính này mà giải ra, rồi gạt nàng ta tới Tây Lôi là được rồi. Tam công chúa thấy Phương Minh quả quyết như vậy, bán tín bán nghi, gật đầu nói: “Được, vậy để ta thử ra một đề mục.”

Tức thì, ánh nhìn của mọi người đều tập trung trên môi nàng, Phương Minh còn hơn thế, căng thẳng nhìn nàng không chớp mắt. Cậu còn không hay, bên mình còn có một tia nhìn bén sắc, thi thoảng vẫn quét qua sắc mặt mình, ánh lên một tia tinh quang.

“Ta ra đề mục là...”

Bàn tính Trung Quốc:

dailac.files./2010/01/00003.jpg?w=150&h=104

33. Q.2 - Chương 10: Chương 10

“Ta ra đề mục là...” Nói được nửa chừng, tam công chúa dừng lại, mỉm cười, ánh mắt thông tuệ sáng lên như làn nước xao động dưới tia nắng chói chang, trong tích tắc hiển hiện nét phong tình rung động lòng người. Không hổ danh mỹ nữ nổi tiếng thiên hạ, nụ cười của nàng, ngay đến Phương Minh cũng hơi thất thần, thầm nghĩ: tiểu vương phẩm mỹ lệ đến vậy, phu quân vì chết dưới tay Dung vương mà thành goá phụ, nếu giờ ta phá xuân tình thứ hai của nàng bây giờ, thật sự quá đáng thương. Nghĩ vậy, bất giác quay lại nhìn sang Ly vương Nhược Ngôn.

Không quay lại thì thôi, lập tức nhận ngay một tia nhìn sắc bén, trong đời Phương Minh, cậu chưa từng thấy qua ánh mắt sắc bén đến thế, khiến người ta nghĩ đến đôi mắt phát điện.

Ánh mắt Dung vương cũng như có điện, nhưng cũng chỉ khiến người ta tê tê dại dại, tựa như trong phút bất cẩn chạm vào một chiếc công tắc bị hỏng. Nhưng ánh mắt của Li vương Nhược Ngôn lại tựa như một tia sét đột nhiên giáng xuống giữa trời không, chỉ loé lên tích tắc nhưng dực vọng chiếm hữu lãnh liệt cũng đã khắc sâu trong lòng Phương Minh, khiến cậu lại một phen toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Từ trước đến nay chưa từng có một nam nhân nào có thể chỉ dùng ánh mắt thôi cũng đã khiến cậu run rẩy sợ hãi đến nông nỗi này.

Thấy Phương Minh quay đầu, tinh quang trong mắt Nhược Ngôn lập tức vụt tắt, hướng về phía cậu khẽ gật đầu. Lông tóc trên người Phương Minh dựng đứng cả lên, len lén thu mắt lại.

“Thái tử?” Đang cố trấn an đầu óc, lại bị một tia chớp vụt qua làm giật bắn cả mình, bên cạnh đột nhiên có một người nhẹ kéo ống tay áo của Phương Minh, cậu chợt quay đầu lại, ra là Phân Nhạn.

“Thái tử?”

“Ừ?”

Phân Nhạn cười mà nói: “An Hà thái tử, tam công chúa đã ra đề mục rồi.”

“A? Vậy sao?” Phương Minh vội vã nâng tay áo lau trán, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi tầm mắt Nhược Ngôn mà chuyển sang phía Tam công chúa. Nàng thấy sắc mặt Phương Minh tái nhợt đi, cau mày nói:

“Thái tử vì sao lại kinh hoàng vậy?” Trầm ngâm giây lát, lại nói tiếp: “Đề ta ra đương thời chưa một ai có thể giải được, thái tử nếu không thể, cũng là điều bình thường.”

“Không sao, chẳng qua... có hơi lạnh.” Phượng Minh trả lời qua loa một câu, tập trung nhìn lại, tam công chúa đang đứng trong sa trì dùng thanh trúc vẽ ra một hình tròn. Xem ra nàng đối với hình này đã từng nghiên cứu rất nhiều, chỉ thuận tay vẽ ra, nhưng so với dùng pa không khác nhau là mấy.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên hình tròn ấy, không cần nghĩ nhiều, cái này nhất định chính là đề mục.

Phượng Minh nhíu mày: “Hình tròn?” Trong lòng cân nhắc: chẳng lẽ muốn ta tính chu vi đường tròn? Hay diện tích đường tròn? Trong lòng đầy hồi hận vì đã thất thần mà không nghe rõ đề mục, đành phải bất chấp, chấp tay nói: “Vương thất thứ lỗi, đề mục vừa rồi An Hà nghe không được rõ ràng, liệu người có thể lặp lại một lần nữa hay không?”

Tam công chúa kinh ngạc nhìn Phượng Minh, hỏi lại: “Thái tử nếu như đối với diễn toán có nhiều nghiên cứu, vậy sao với một thiên hạ nan đề thế này lại không hay biết gì?” Không hay rồi, xem ra cái hình tròn này đích thị là đề mục diễn toán nổi tiếng nhất đương thời. Nổi tiếng đến mức chỉ vẽ một cái hình thôi mà người người đều biết nó là cái gì. May mắn thay Phân Nhạn có lòng tốt, ở phía sau nhẹ nhàng nhỏ giọng giải thích: “Thái tử, tam công chúa thỉnh thái tử thử tính toán một chút xem có thể nhét bao nhiêu hạt cát vào trong bình cầu này?”

Suy cho cùng toán số thịnh vượng thời hiện đại, Phượng Minh đem cái đề mục suy diễn vòng vo trong óc vài lần, bỗng nhiên bừng tỉnh ngộ ra, té ra là yêu cầu tính thể tích hình tròn. Ha ha, đây chẳng phải quá dễ dàng sao? Toàn thân Phượng Minh vốn đang căng lên giờ từ từ thả lỏng ra, kiềm không được nét cười, thuận miệng đáp: “Vấn đề ấy thì đơn giản thôi, thể tích hình cầu có thể sử dụng công thức tính toán, chỉ cần biết bán kính là được, công thức là $\frac{4}{3} r^3$.”

Thấy cậu đáp một cách dễ dàng ung dung, mọi người trong phòng không khỏi kinh ngạc sửng sốt. Tam công chúa chán kinh hỏi lại: “Lời thái tử nói, bỗng cung có chút không tường tận, là cái gì, r là cái gì? Cái gì là $\frac{4}{3}$? Cái gì là lập phương?”

“Cái đó đơn giản thôi, mời công chúa nhìn xem.” Phượng Minh cầm lấy cây gậy trúc, đứng một bên sa trì đem công thức viết xuống, lại từ giữa hình tròn vẽ ra bán kính, nhấn nại giải thích: “Từ tâm đường tròn ra đến biên ngoài, ta gọi là R, là một số lượng, tương đương với 3,14159. Lập phương là tích của ba lần số đó, $\frac{4}{3}$ là bốn lần của một phần ba khối...” Cũng may mắn là ngày trước trong lớp số học bị lão thầy phạt chép công thức không dưới hai mươi lần, thành ra có thể đem những điểm tam công chúa không hiểu trong công thức, giải đáp tường tận tỉ mỉ, diễm nhiên vác lên điệu bộ của một diễn toán đại lão sư.

Đám người Phân Nhạn lần đầu được mở mang tri thức, người nào cũng châu đầu vào những hình vẽ cậu phác ra trong sa trì. Đông Phương Thiên lại càng trợn tròn mắt, nghe được những lời ấy mà những sợi râu bạc cứ rung rung lên. Khoa học gia bất luận ở thời đại nào quả nhiên cũng chú trọng thực tiễn như nhau, lúc Phượng Minh đang giải thích, lão đã lập tức sai ngay thị đồng bên người đem khí cụ đo lường tới, bắt đầu thực nghiệm tại chỗ xem công thức của Phượng Minh có chính xác hay không. Phương pháp đo lường của bọn họ thật sự rất đơn giản, đổ đầy cát vào viên cầu, sau ấy cát rơi ra, từng hạt từng hạt sẽ rơi vào một chiếc hộp gỗ nho nhỏ, rồi từ ấy tính được số hạt cát ở bên trong viên cầu ấy.

Liên tiếp thực nghiệm trên nhiều quả cầu lớn nhỏ, kết quả so với Phượng Minh dùng công thức để tính toán lại không chênh lệch bao nhiêu. Đến lúc ấy, thần sắc tam công chúa và Đông Phương Thiên chỉ có thể dùng hai chữ kinh hoàng mà hình dung, Cả hai người bọn họ đều là những đại sư mê đắm diễn toán bao năm nay, mắt thấy nan đề của thiên hạ được giải đáp, liền như đột nhiên thấy cánh cửa thông tuệ thiên đường chốn nhân gian, xúc động đến tột đỉnh.

Đông Phương Thiên cơ hồ như đến phát âm cũng không rõ ràng được nữa, nghẹn ngào nói: “Tam công chúa, đây... đây quả nhiên không sai.” Tam công chúa cũng sờ nhìn công thức Phượng Minh viết, nét mặt thốt nhiên ửng hồng, tựa như mắt đang thấy tình nhân mình yêu thương vô hạn xuất hiện, thỉnh linh ngẩng đầu lên nhìn Phân Nhạn nói: “Mau, đi lấy bút nghiên lại đây, hãy đem những thứ này ghi chép cẩn thận lại.” Phân Nhạn vội vàng vàng lời.

Nàng lúc bấy giờ mới quay đầu nhìn Phượng Minh, kích động nói: “Thái tử tính toán như thần, bổn cung đã tiếp đón quá lạnh nhạt sơ sài. Thiên hạ nan đề ấy, Phồn Chi ta thật may mắn làm sao, lại có thể tận mắt thấy câu hỏi ngàn đời được giải khai, không biết làm gì để báo đền, thỉnh thái tử hãy nhận của ta một lạy.” Tức khắc quỳ sụp xuống bái lạy.

“Vương thẩm xin hãy đứng lên, An Hà không dám nhận!” Phượng Minh ngàn vạn lần không ngờ nàng sẽ kích động đến vậy, mặt vội biến sắc, nâng tam công chúa đứng dậy. Sau khi đỡ nàng đứng lên, Đông Phương Thiên cũng lại gần góp phần tưng bừng, nước mắt vui mừng ào ạt tuôn rơi nói: “Đông Phương Thiên mới rồi đối với thái tử vô lễ, thực hổ thẹn, thỉnh thái tử hãy bỏ quá cho.” Rồi mái đầu bạc cũng phủ phục trên nền đất.

Phượng Minh mắc cỡ đến mức đỏ bừng mặt lên, đỡ hết người này đến người kia, miệng liên tục nói: “Đại sư xin hãy đứng lên, xin mọi người hãy đứng cả lên đi.” Nhược Ngôn bàng quan lạnh nhạt đứng nhìn một bên, không lên tiếng. Sau một hồi náo loạn, cả đám người lại ngồi lại trên chiếu, quanh sa trì. Tam công chúa hưng phấn chưa qua, lại hỏi tiếp: “Công thức này quả nhiên là phương pháp diễn toán tuyệt vời nhất thiên hạ, thần diệu không gì sánh được. Nhưng chẳng hay làm sao lại có thể dựa vào thứ công cụ diễn toán gọi là bàn tính kia để làm ra được, thái tử có thể giảng giải chút ít được không?” “Phải đó, thứ công cụ này như vậy, nếu có thể được hé mở một chút kỳ diệu, lão phu có chết cũng không oán hận.”

Phượng Minh lúc này mới nhớ tới câu nói khoát trên trời dưới biển của mình về cái bàn tính kia vẫn còn đang nằm trong phòng, tức thời sửng sốt. Cậu tuy có học thuộc lòng mớ công thức ấy, nhưng công thức tính thể tích khối cầu lại không hiểu từ đâu mà ra, mười phần đã quên đến chín phần, huống chi bàn tính với công thức tính thể tích không hề liên can đến nhau một chút nào, vấn đề này không biết giải đáp làm sao nữa? Đông Phương Thiên đương kích động chờ câu trả lời, lại thấy thân sắc Phượng Minh do dự, trầm tư chốc lát, sau ấy bình tĩnh ngó: “A, đây là thuật diễn toán của Tây Lôi, thái tử không tiện tiết lộ.”

Sự thất vọng của tam công chúa, lập tức được biểu lộ đầy đủ qua giọng nói. Nhưng lúc này đây, làm phật lòng nàng cũng không phải là điều hay. Sự tình hiện giờ đang tiến triển rất thuận lợi, nhất định phải lợi dụng thêm, hoàn thành nhiệm vụ đưa tam công chúa trở về Tây Lôi. Gã Nhược Ngôn kia đáng sợ như vậy, tam công chúa không lấy hấn thì tốt hơn. Nghĩ vậy, trong óc Phượng Minh chợt loé lên một ý tưởng, cậu cúi đầu, đột nhiên khóe môi xuất ra nụ cười mê người, liền đứng lên, chậm chậm đảo mắt qua những người đang ở trong phòng, đụng phải ánh mắt Nhược Ngôn, trong lòng không khỏi hoảng sợ đến mức tim trong lồng ngực đập loạn lên, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ như không thêm để ý chút nào.

Cuối cùng ánh nhìn của cậu cũng dừng lại trên người Tam công chúa, duyên dáng chấp tay, cung kính đáp: “Không phải do An Hà vì trọng thuật diễn toán của Tây Lôi mà không chịu tí mả nói cho vương thẩm hay, mà vì công thức ấy là do Dung Vương suy tính mà ra, An Hà thực tình cũng không rõ ràng lắm. Bất quá, đợi đến lúc vương thẩm tới Tây Lôi, Dung vương sẽ tự nhiên muốn cùng vương thẩm lĩnh giáo bàn thảo diễn toán, a, cũng hoan nghênh Đông Phương Thiên đại sư đến Tây Lôi một chuyến. Đến lúc ấy đại sư có thể đối đáp đại sư, thuật diễn toán tự nhiên có thể ngày tiến ngàn dặm, tạo phúc cho thiên hạ.” Cậu cố gắng hướng về phía lão đầu đương vô cùng hỉ hoan ấy ban một chút ân tình.

Còn về chuyện công thức tính thể tích hình tròn có phải do Dung Vương tính toán ra không vân vân, ngày sau cứ để Dung Vương thu dọn chiến trường này vậy.

Tam công chúa vừa nghe, mắt như sáng lên. Lúc này, so với Dung Vương – kẻ có thể giải xuất được thiên hạ nan đề, lời mời của Nhược Ngôn quả thực đã mất đi ma lực quyến rũ, do dự nhìn Nhược Ngôn, nàng hơi cúi đầu: “Tạ ơn thái tử, Tây Lôi Dung Vương, Phồn Chi đã nghe danh từ lâu, nhất định phải gặp một lần, cho thỏa tâm nguyện.” Lời thốt ra, tâm ý muốn tới Tây Lôi hiển nhiên đã biểu lộ không chút sai lệch.

Nhược Ngôn hiểu rõ, về phương diện diễn toán hẳn đã vô phương đối kháng, nên chỉ nhìn Tam công chúa khẽ mỉm cười vô cùng phong thái, không nói gì. Âm thầm từ phía sau nhìn vào mắt Phượng Minh, không khác gì một mũi tên xé gió lao đi. Phượng Minh cũng len lén quan sát động tĩnh Nhược Ngôn, bị ánh mắt hần lướt qua, cậu không khác gì ếch nhái bị độc xà chòng chọc tia mắt, toàn thân lạnh buốt, thiếu chút nữa không động đậy được.

Nghe lời tam công chúa nói xong, thầm nghĩ nhiệm vụ ban đầu đặt ra cũng đã hoàn thành được hơn phân nửa, tốt nhất nên nhanh nhanh chóng chóng tránh xa tên Ly vương ấy ra thì hơn, đoạn quay sang tam công

chúa chấp tay vái nói: “Đã quấy quả vương thăm lâu quá, An Hà có lẽ nên cáo từ là hơn.”

Vừa nghe cậu định về, tam công chúa cùng Đông Phương Thiên đều lộ sắc vẻ không muốn trên mặt.

Tam công chúa nói: “Thái tử sao đã đi nhanh như vậy, lưu lại lâu lâu thêm một chút được không?”

“Phải a, lão phu còn rất nhiều diễn toán nan đề, đang muốn xin thái tử chỉ dạy.”

Phượng Minh bị ánh mắt chăm chú của Nhược Ngôn cứ thi thoảng lướt qua đâm vào tựa như ngồi trên bàn chông, làm sao chịu ở lại, khoát tay nói: “Quả thực có chuyện quan trọng, hãy thứ cho An Hà lần sau sẽ lại tới thăm hỏi người.” Tam công chúa bất đắc dĩ, đích thân đứng dậy tiễn Phượng Minh ra cửa. Đồng tướng quân đang ngồi uống trà đợi ở phòng bên, cùng mọi người tại phủ ngoại của tam công chúa tụ lại, thấy thái độ ân cần niềm nở của nàng đối với Phượng Minh, ngầm lấy làm kỳ lạ.

Lúc lên xe, không chỉ Liệt Nhi, đến cả Hạ Quân cũng đồng loạt chui vào cùng Phượng Minh, đơn độc mỗi Đồng tướng quân đang cưỡi ngựa bên ngoài, thân hình quá to lớn đồ sộ, không thể tiến vào được. Hạ Quân vừa lên, ngay lập tức mở miệng nói: “Chúc mừng thái tử, thái tử chắc hẳn đã đại hiển thần uy, khuyên bảo được tam công chúa trở về Tây Lôi.” Phượng Minh cười hỏi: “Hạ Quân tiên sinh làm sao biết?”

Liệt Nhi nhanh nhẩu, chen vào trả lời: “Chỉ dựa vào thái độ của tam công chúa với thái tử, còn ai không đoán ra?” “Hơn nữa, Ly vương Nhược Ngôn đi ra sắc mặt cũng không được tốt, chỉ e cầu thân đã bất thành. Thái tử quả nhiên vừa có gan vừa có học thức, Hạ Quân vốn còn lo thái tử tuổi trẻ non dại, chỉ e thái tử một mình đơn độc vô phương ứng phó Nhược Ngôn, xem ra là đã lo xa quá rồi.”

Hạ Quân cười ha hả, gật gật đầu tán thưởng ca tụng Phượng Minh. Phượng Minh nghĩ tới Nhược Ngôn, trong đầu không khỏi hiện lên ánh nhìn đáng sợ kia, toàn thân rùng mình, lắc đầu cười khổ: “Đừng nhắc Nhược Ngôn nữa, hẳn thật đáng sợ, chỉ đến gần một lần thôi, ta đã sợ đến mức run rẩy không ngừng được.”

“Suy cho cùng hẳn còn thua kém thái tử anh minh, vô phương chiếm được lòng tam công chúa. Phải rồi, không hay thái tử đã dùng kế sách thần diệu nào để đối phó với Nhược Ngôn vậy?” Vừa dứt lời, tinh thần Phượng Minh chợt hoạt bát hẳn lên, hoa chân múa tay trên xe ngựa, đem tất cả mọi sự tình vừa xảy ra trong phòng kể tường tận tỉ mỉ từng việc một ọi người. Tài ăn nói của cậu từ trước tới nay không hao hụt đi mấy, giờ phút này tinh thần cũng không chút bó buộc, ung dung tự tại, đem sự việc miêu tả lên lên xuống xuống, Hạ Quân với Liệt Nhi lắng nghe đến ngây ngất, thi thoảng vô tay tán thưởng.

Sau cùng, Hạ Quân mới thở dài: “Hạ Quân biết Dung Vương thông hiểu đông tây kim cổ, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, nhưng lại không hay người đến cả diễn toán cũng đạt đến cảnh giới cao như vậy.” Phượng Minh nhớ tới chuyện mình đã thổi phồng Dung vương lên, cười hì hì mấy tiếng, rồi im bất không nói thêm gì nữa. Đoàn xe cuối cùng cũng quay trở lại hành quán, vừa bước vào phòng, bọn Thu Lam đã đứng đợi ngay đó, vừa thấy Phượng Minh lập tức chạy ủa ra đón, nét mặt tươi cười. Ba nàng thị nữ kéo Phượng Minh đi thay y phục, Thu Lam nói: “Chúc mừng thái tử, mấy ngày nữa chúng ta đã có thể đem tam công chúa trở lại Tây Lôi, Dung Vương mà biết nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Sao người biết?” Thu Tinh mặc mặc, gật đầu cười nói: “Đó là đương nhiên, thái tử của chúng ta phong lưu phóng khoáng, thiên hạ vô song, tam công chúa nhất định sẽ theo chúng ta mà quay về.”

“Van người Thu Tinh, câu này hôm qua đã nói rồi, người tìm điểm nào mới hơn để nói đi.”

“Hừ, thái tử diện hạ của chúng ta ngày nào cũng phong lưu phóng khoáng, chúng ta ngày nào cũng nói vậy được hết. Thu Lam, người bắt quá là thấy sắc mặt Hạ Quân tiên sinh với Đồng ướng Quân tốt, nên mới đoán được tin tốt lành thôi, chẳng phải sao?”

Phượng Minh tự cảm thấy buồn cười, nhắc tay nói: “Được rồi được rồi, hôm nay quả thực rất thuận lợi, chúng ta sẽ có thể quay về Tây Lôi nhanh thôi, mọi người cũng nên phần chần lén.” Cậu vừa tuyên bố, ba nàng nha đầu lại càng ríu ra ríu rít liên hồi, còn hưng phấn hỏi han về dung mạo tam công chúa thực hư có hoàn mỹ như lời đồn hay không. Hoan thanh tiểu nữ, truyền vang cả hành quán.

34. Q.2 - Chương 11

Hôm sau tiết trời bất chợt trở lạnh, tuyết rơi dai dẳng, một tầng trắng xóa phủ quanh đình viện.

Quy Sâm từ tỉnh mơ đã đến tận cửa.

Phồn Giai có lẽ là một đất nước thực sự ưa chuộng cái đẹp, ngay đến nam nhân cũng không ngoại lệ. Quy Sâm toàn thân một màu đen tuyền, đến cả áo choàng cũng ánh lên một màu đen huyền hoặc, trên sắc mặt tái tái hiện lên khí huyết, từng bông tuyết trắng tinh khôi điểm xuyết nổi bật trên nền áo, đáng vẻ anh tuấn phóng khoáng, thu hút ánh nhìn.

Phượng Minh vốn định lười biếng ngủ nướng, bị bọn Thu Lam ba chân bốn cẳng kéo từ trên giường dậy rửa mặt, đành phải gắng gượng đánh thức tinh thần để tiếp khách.

“Đại vương phu đến sớm quá.” Vừa ra đến cửa, đã thấy ngay Quy Sâm đang an tọa thưởng trà, Phượng Minh chấp tay.

Phượng Minh vừa tỉnh, trong phòng đã lập tức đóng kín cửa khơi lửa địa long, trên người chỉ mặc độc một chiếc trường bào màu tím, cổ, cổ tay và eo được quấn quanh một vòng lộc bì do Thu Tinh tự tay đan, phục trang không chăm chút nhưng vẫn bật lên khí chất ung dung tự tại, khó nói nên lời.

Quy Sâm vừa ngẩng đầu, mắt tức thì sáng lên, đứng dậy cười nói: “Quy Sâm đặc biệt tới đây chúc mừng An Hà thái tử, hôm qua thái tử thể hiện thần uy, khiến Tam công chúa sinh lòng muốn tới Tây Lôi. Tam công chúa đã bày tỏ với đại vương ý nguyện muốn được theo thái tử quay về.”

Không ngờ đến chuyện mọi việc lại suôn sẻ như vậy, Tam công chúa kia hành động cũng thật nhanh nhẹn.

Phượng Minh “A” lên một tiếng, quay đầu lại nhìn Hạ Quân và Đồng tướng quân, trên mặt họ đều là những nét kinh ngạc mừng rỡ không thể tin nổi.

“Còn nữa, đại vương cũng tin chuyện An Tuần mất không do lỗi của Tây Lôi, người đã hạ lệnh cho đại quân Phồn Giai lập tức lên đường trở về.” Quy Sâm không nhanh không chậm, đem tin tức quan trọng nhất nói ra.

Đồng tướng quân ha hả cười lớn, vỗ tay tán thưởng nói: “Thật tốt quá!”

Hạ Quân hành lễ với Quy Sâm, thành khẩn nói: “Toàn bộ nhờ cậy vào sự giúp đỡ của đại vương phu, bằng không việc đã không thành. Tây Lôi sẽ không bao giờ quên ân điển của ngài.”

Quy Sâm mỉm cười lắc đầu: “Đâu phải đâu phải, ta nên giúp là điều đương nhiên.” Hắn quay đầu nhìn Phượng Minh, thân thiết nói: “Ba ngày sau đại vương muốn đích thân triệu kiến thái tử, vì ngài thiết yến. Hai ngày tới An Hà thái tử có thể du ngoạn thưởng thức đông cảnh Phồn Giai, hay là để ta hướng dẫn cho thái tử, ngài thấy thế nào?”

Phượng Minh vốn thấy sao cũng được, nhưng khi nghe đến chuyện mình sẽ được ra ngoài du ngoạn, chợt nhớ tới con tuấn mã của Quy Sâm, vừa định gật đầu, Liệt Nhi đã xen vào: “Thái tử, hai ngày này chúng ta có thể len lén chuồn ra ngoài, ném thử chút hương vị bình dân được không?”

Hạ Quân cũng lập tức tiếp lời: “Đúng vậy, để mọi người biết chúng ta là sứ đoàn Tây Lôi, sẽ khó hiểu rõ phong thổ nhân tình Phồn Giai.”

“Nếu đã vậy, ta cũng có thể đưa thái tử dạo chơi trong dân gian.”

Liệt Nhi liếc xéo cười nói: “Đại vương phu, ngài uy phong như vậy, người người đều biết, chúng ta làm sao có thể giả dạng dân thường cho được?”

Quy Sâm sắc mặt đã tái giờ còn tái thêm, cười khà khà hai tiếng: “Nếu đã như vậy, Quy Sâm ta quả nhiên không thể tháp tùng được rồi.” Hắn dò xét Liệt Nhi một hồi, rồi khẽ mở miệng nói với Phượng Minh: “Thái tử, Quy Sâm còn chuyện quan trọng cần xử lý, cáo từ trước.” Dem theo một cơn tức giận mơ hồ ra về.

Quy Sâm vừa đi khỏi, Phượng Minh lập tức vò vò đầu, quay lại nhìn đám người phía sau, làn mi thanh dài nhú lại: “Sao thái độ các người đối với Quy Sâm ác liệt như vậy? Người ta có lòng tốt muốn cùng chúng ta tấn bộ, nói không chừng còn đem ngựa cho ta mượn cưỡi nữa...”

Hạ Quân đưa tay sờ sờ chòm râu thưa, vẻ mặt bí hiểm, cười cười không nói gì.

Liệt Nhi nhìn Phượng Minh, nhẩn nại một hồi, mới mở miệng đáp trả: “Thái tử, Quý Sâm hôm qua chân dẫm phải đinh, cãi vãi đến xám xịt mặt mày, vì cái gì hôm nay lại có thể thần sắc như thường đến đây báo tin tốt được chứ?”

“Không biết...” Phượng Minh không ngại học hỏi người dưới, nhìn Liệt Nhi: “Vì cái gì?”

Liệt Nhi trộm nhìn Hạ Quân, mỉm cười: “Tiểu nhân chỉ là người hầu, làm sao biết được? Hạ Quân tiên sinh hẳn sẽ hiểu rõ.”

Phượng Minh lập tức đưa mắt nhìn sang Hạ Quân.

Bị ánh mắt mọi người chăm chú nhìn, Hạ Quân đành ngừng vuốt đám râu dê, thở dài nói: “Tam công chúa quá vội vã, đại vương phu cũng quá nhiệt tình, Phồn giai vương hẳn cũng đã nói tốt vài câu. Sự tình có đôi điểm kỳ quái, Hạ Quân hiện tại hoàn toàn không đủ khả năng hiểu thấu tàng cơ, bất quá sự việc không chỉ đơn giản như vậy, thái tử nên vạn lần cẩn trọng.”

Đồng tướng quân cũng trầm giọng nói: “Đúng vậy, nơi đây không giống Tây Lô, thái tử ngàn vạn lần không nên tùy tiện rời khỏi hành quán.”

Phượng Minh thầm nghĩ: ta ở Tây Lô cũng đâu được tùy ý rời Thái Tử Điện? Nhưng thấy sắc mặt mọi người nghiêm túc, cũng không tránh khỏi có đôi chút sợ sệt, thẳng vai nói: “Được rồi, chỉ chút chuyện cũng đã nghi thần nghi quỷ, Dung Vương phái các người theo để hù dọa ta sao?”

Dù sao cậu cũng nghĩ sự tình có chút bất hợp lý, ngày tiếp theo, ngoan ngoãn ở lại hành quán ngắm tuyết rơi. Thu Lam, Thu Tinh, Thu Nguyệt, Liệt Nhi cả bốn người bọn họ cùng cậu chơi đùa âm ỉ, Đồng tướng quân chăm lo việc bảo hộ trong hành quán, chỉ có Hạ Quân lại một mình ra ngoài, không biết để làm gì.

35. Q.2 - Chương 12

Chạng vạng tối, Hạ Quân vội vội vàng vàng đạp tuyết trở về.

Đồng tướng quân vừa thấy, đã nhanh chóng kéo y vào phòng, hai người họ thì thăm nhỏ to bàn bạc với nhau hồi lâu.

Phượng Minh và Liệt Nhi cũng được tin, từ phía xa thấy bọn họ đang châu đầu ghé tai, liền chạy tới.

“Hạ quân tiên sinh?”

Hạ Quân giật mình quay đầu lại, hành lễ với Phượng Minh: “A, thái tử điện hạ.”

“Hạ Quân tiên sinh hôm nay đã ra ngoài cả ngày nhỉ.”

” Đúng vậy, hơn nữa còn rất có thu hoạch.” Hạ Quân vuốt vuốt chòm râu dê, mời mọi người ngồi quây lại, rồi mới tỉ mỉ nói: “Có hai việc. Thứ nhất, mật thám được phái đi đã hồi báo về, Phồn Giai vương đêm qua chợt mắc phải một chứng bệnh kỳ lạ, suýt nữa đã vong mạng, nhưng đến sáng nay lại bình phục một cách thần kỳ, và cho vời tam công chúa vào cung.”

Phượng Minh tròn tròn mắt, gãi đầu nói: “Đêm qua suýt chết, sáng nay đã lại khỏe mạnh bình thường. Hi hi, y học Phồn Giai phát triển thật đấy.” Đoạn quay sang Liệt Nhi nói: “Bao giờ chúng ta rời đi, nhất định phải mang một thầy lang theo về Tây Lô mới được.”

Đồng tướng quân lắc đầu không tán thành: “Luận về y thuật, thiên hạ có mấy người có thể vượt qua Hạ Quân tiên sinh? Ta thấy trong này có điểm kỳ quái.”

Mọi người vừa suy nghĩ, vừa đem ánh mắt chuyển qua nơi Hạ Quân.

Hạ Quân gật đầu: “Không sai. Hạ Quân này tuy không dám tự cao, nhưng theo những điều ta quan sát được, bệnh của Phồn Giai vương không những không ổn, thậm chí còn vô cùng suy yếu, không quá ba ngày, Phồn Giai ắt có đại tang.”

“Oa, vậy... vậy... vậy Phồn Giai vương thiết yển chúng ta, cũng là ba ngày sau.”

Liệt Nhi đột nhiên trở nên yên tĩnh, cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, sau ấy mới hỏi Hạ Quân: “Hạ quân tiên sinh, ngài làm sao có thể khẳng định Phồn Giai vương sẽ chết?”

Hạ Quân lại tự hào vuốt râu, cười rộ lên: “Căn cứ vào bệnh trạng của Phồn Giai vương ta dò hỏi được, hẳn cũng không phải đột nhiên bệnh nặng vậy, mà do bị người ta trường kỳ hạ độc, đến hôm nay mới bắt đầu phát tác. Theo ta phỏng đoán, nó là độc Mạn Nhiếp.”

Lại là một âm mưu trong vương thất, xem ra so với Tây Lôi, Phồn Giai lại càng xui xẻo hơn, ngay đến địa vị đại vương chí tôn cũng không tránh khỏi bị ám hại.

May mắn thay thái tử ta đây chẳng qua chỉ vác một cái mác giả, ba tháng sau đã đại công cáo thành rồi. Phượng Minh vỗ vỗ ngực, cẩn thận hỏi thêm: “Phồn Giai vương bị người ta hạ độc, chẳng lẽ không tìm được hung thủ sao?”

“Độc Mạn Nhiếp cực kỳ hiếm thấy, khắp thiên hạ này kẻ hiểu rõ được tính của nó cũng không có nhiều, hơn nữa rất lâu sau mới phát tác, triệu chứng không khác gì trọng bệnh, lại càng không cách gì dùng ngân châm để thử. Chỉ duy một điểm, thoát cái phát bệnh, thoát cái bình thường, lặp đi lặp lại như vậy chừng hai ba lần, tức thì một mạng đoạn khí.”

Đồng tướng quân cau mày: “Kẻ nào có thể gan lớn mật đến thế, lại có gan ám hại Phồn Giai vương?”

“Nếu đúng là độc mạn tính, xem ra kẻ đó hẳn phải là thân cận bên Phồn Giai vương. Nhưng trước tiên không bàn đến chuyện hung thủ là ai, chúng ta phải tính chuyện của bản thân trước.” Hạ Quân phe phẩy cây quạt bất ly thân trong tay, quay đầu về phía Phượng Minh, nghiêm sắc mặt: “Thái tử, thái độ kỳ quặc của Tam công chúa và Quy Sâm, Hạ Quân đã thấu suốt rồi.”

“Tiên sinh xin hãy chỉ giáo.”

Hạ Quân đứng lên, nhú mào chậm rãi đi xung quanh chiếc bàn một vòng, rồi xoay người đối diện với tất cả, mở miệng nói: “Thứ nhất, tại sao tam công chúa vội vã muốn đến Tây Lôi. Vì nàng ta đã đoán chừng được mệnh phụ vương khó trụ được lâu, một khi Phồn Giai vương chết đi, vô luận là đại vương phu hay nhị vương phu kế thừa vương vị, đối với nàng đều không có lợi, chỉ bằng sớm mà rời đi, sang một nước khác mà lánh nạn.”

Phỏng đoán này xem ra rất hợp tình hợp lý, đủ thấy tam công chúa không phải là một kẻ ngốc suốt ngày chỉ biết đến diễn toán. Mọi người đều gật đầu tán thành.

“Thứ hai, Phồn Giai vương vì sao lại hạ lệnh thu hồi đại quân...” Hạ Quân tới đây, chợt tươi cười, thừa dịp nói: “Các vị có thể nghĩ được tới ai?”

Phượng Minh cúi đầu trầm tư trong giây lát, trong đầu chợt hiện ra ánh mắt đáng sợ ấy, nhỏ giọng hỏi: “Vị Ly Vương Nhược Ngôn?”

Hạ Quân vỗ tay nói: “Thái tử quả nhiên thông tuệ, không sai, chính là vì Nhược Ngôn.”

Đồng tướng quân cũng giật mình bừng tỉnh, mở miệng nói thêm: “Nhược Ngôn đột nhiên cầu hôn tam công chúa, có thể chứng tỏ hẳn có chủ ý với vương vị Phồn Giai. Phồn Giai vương cũng không phải kẻ dấn dện, đương nhiên sẽ biết.”

“Phồn Giai vương cũng biết bệnh tình của mình đã vô phương cứu chữa, gần đất xa trời, nên trước lúc chết đem cô con gái hắn yêu thương nhất gửi gắm đến Tây Lôi, hơn nữa lại ra một cái ân tình rút đại quân trở lại. Kỳ thực đúng là để chừa ỉnh một đường lui, hy vọng tương lai nếu Ly Quốc có gây bất lợi, Phồn Giai sẽ có thêm đồng minh.”

Màn độc diễn của Hạ Quân thành công, lại thành ra một màn tiếp sức của tất cả, mọi người cứ từng người từng người đem toàn bộ sự việc đã xảy ra xâu chuỗi lại với nhau.

Ngay đến cả Liệt Nhi cũng thêm vào một câu: “Tam công chúa thoát tửng là một người không quan tâm thế sự, thực tế lại chính là quân cờ trọng yếu trong tay Phồn Giai vương, có nàng ở Tây Lôi, một khi Phồn Giai bị Ly Quốc tập kích, tam công chúa nhất định có thể nói động thái tử xuất binh tương trợ.”

“Hơn nữa, đại quân Phồn Giai đang ở bên ngoài, nếu Phồn Giai vương sắp quy tiên, hẳn đương nhiên sẽ rút đại quân trở lại, đề phòng xảy ra nội loạn trong thời gian quốc tang.”

Phượng Minh cắn môi, chán nản kết lại: “Nói vậy, cho dù có không có màn biểu diễn ưu việt của ta, tam công chúa cũng sẽ chịu đến Tây Lôi. Ồi, ta còn tưởng toán học cao trung thực sự hữu hiệu thế nữa chứ.”

Hạ Quân an ủi nói: “Thái tử sao phải như vậy? Nếu thái tử không thể hiện một phen, tam công chúa và Phồn giai vương sẽ không thấy Tây Lôi đủ năng lực bảo hộ Phồn Giai, biết đâu sẽ vì thế mà bị cưỡng ép chấp nhận hôn sự với Nhược Ngôn. Như bây giờ Phồn Giai có gan cự tuyệt lời cầu thân của Ly vương, đều là vì họ đặt lòng tin vào thái tử Tây Lôi.”

Nói vậy xem ra cũng có lý, Phượng Minh lại phấn khích ngồi thẳng dậy, lập tức lộ ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ, đôi mày thanh tú nhẹ nhàng nhướng lên, vô cùng sinh động. Phải như Dung vương đang ở bên cạnh, chỉ sợ nhịn không được mà đã hôn lên một cái rồi.

Hạ Quân lại nói tiếp: “Thứ ba, Quy Sâm vì sao lại nhiệt tình như vậy.”

Phượng Minh lần này nhiệt tình lên tiếng, giọng cao tay nói: “Vì hẳn cũng biết Phồn Giai vương mắc trọng bệnh, bản thân có hy vọng kế thừa vương vị, đương nhiên sẽ vì thế mà hứng khởi, còn nữa, hẳn cũng hy vọng chúng ta sớm đem tam công chúa đi, lại càng bớt đi một cái gai trong mắt.”

Đồng tướng quân lắc đầu nói: “Thái tử suy đoán không tồi, nhưng theo ta thấy Quy Sâm cũng chẳng muốn chúng ta mau rời đi, mà hy vọng chúng ta sẽ lưu lại.”

“Phải, hẳn trông mong chúng ta sẽ lưu lại, hơn nữa tốt nhất là ở lại đến khi tân vương đăng cơ.” Hạ Quân gật gù, bưng một chén trà nóng trên bàn lên hộp một ngụm: “Hẳn từ tình mơ đã đến nói cho chúng ta biết tin tức, lại còn muốn dẫn thái tử đi du ngoạn, chính vì muốn chúng ta buông lỏng, mất cảnh giác yên tâm mà ở lại Phồn Giai. Vạn nhất Phồn Giai vương có đột nhiên qua đời, tam công chúa cũng không thể ngay lập tức ra đi, còn chúng ta cũng sẽ phải ở lại tới khi tân vương lên ngôi.”

Phượng Minh khó hiểu, vẻ mặt đau khổ hỏi: “Vì sao hẳn lại muốn chúng ta lưu lại? Chẳng lẽ hành quán của bọn họ quá nhiều lương thực, muốn chúng ta ăn nhiều ở nhiều một chút sao?”

Hạ Quân chột hạ giọng, khoé miệng khe bí hiểm nhếch lên: “Chỉ cần ta nói một việc thôi, thái tử liền minh bạch ngay.” Ý cố ý ngừng lại một lúc, đợi tất cả mọi người dốc hết tập trung nghe lời mình nói, mới tủm tỉm cười: “Hôm qua khi phát hiện Ly vương đang ở Phồn Giai, ta đã hạ lệnh cho trinh thám chú ý tới hành tung của hắn. Thái tử có biết sau khi Nhược Ngôn rời phủ Tam công chúa, hắn đã đi đâu không?”

Óc Phượng Minh quay qua quay lại trong giây lát, tức thì biến sắc mặt, lập tức phản xạ mở miệng nói: “Quy Sâm?”

“Đúng, chính là đi gặp Quy Sâm. Nhược Ngôn biết chuyện cầu thân đã thất bại, tam công chúa đối với hắn đã không còn ích lợi gì, hiển nhiên hắn sẽ phải tìm tới một kẻ có hy vọng tiếp nhận vương vị Phồn Giai khác.”

Phượng Minh lắc đầu: “Không thể nào, Nhược Ngôn làm sao biết được Phồn Giai Vương sẽ sớm qua đời?”

“Nhược Ngôn học thức uyên bác, nhiều việc không thể qua mắt hắn. Huống hồ, nghe nói trước đây Phồn Giai vương đã từng phát tác một lần, bất quá không nguy kịch bằng lần này. Theo dấu hiệu phát tác ấy, Nhược Ngôn cũng có thể đoán được chút ít.”

Phượng Minh cũng nhận định như vậy, trầm nghĩ: Nhược Ngôn đáng sợ như vậy, nói không chừng kẻ có dã tâm hạ độc Phồn Giai vương chính là hắn. Lại đem về mặt kỳ quái quay sang Hạ Quân hỏi: “Nhược Ngôn với Quy Sâm lên lút gặp nhau, đến tám phần là để vạch ra kế hoạch trợ giúp Quy Sâm ngồi lên vương vị, nếu Quy Sâm có được vương vị sẽ báo đền thế nào, hừ, chẳng trách hắn cứ như nắm chắc ngôi vị Phồn Giai vương trong tay như thế. Chỉ có điều ta không hiểu, vì sao Quy Sâm lại muốn chúng ta lưu lại? Hẳn muốn hại tam công chúa?”

Không hỏi thì không sao, Phượng Minh vừa cất tiếng hỏi, lập tức đã khiến sắc mặt mọi người đã cứng đờ nhìn sang.

Phượng Minh chớp chớp mắt: “Sao vậy?”

Đồng tướng quân tựa hồ như có chút bất tiện, quay mặt đi nơi khác. Hạ Quân nắm lấy chòm râu dê, nhắm mắt dưỡng thần. Chỉ có Liệt Nhi ha ha cười hai tiếng, cúi xuống bên tai Phượng Minh khe khẽ nói: “Thái tử, Quy Sâm hẳn không hề muốn làm hại tam công chúa, hẳn là muốn hại người kìa.”

“Cái gì? Hại ta?” Phượng Minh tròn tròn mắt: “Hắn vì cái gì lại muốn hại ta?”

Liệt Nhi không lập tức đáp lời lại, ngược lại còn xem xét Phượng Minh từ trên xuống dưới, tầm tắc nói: “Thái tử vừa tròn mắt thế này, đừng nói đến Quy Sâm, ngay như tiểu nhân xương cốt cũng đã mềm ra rồi.”

Đồng tướng quân đột nhiên quay phắt lại, quát lớn: “Liệt Nhi, ngươi bắt quá chỉ là một tên tiểu thị tòng, sao dám nói thế cớ thái tử? Đừng tưởng được thái tử trọng dụng, là có thể coi trời bằng vung.”

Liệt Nhi co rụt lại, cúi đầu ầm ục. Phượng Minh túm áo cậu ta tra hỏi: “Ngươi nói Quy Sâm hẳn...” Lại nghĩ đến điệu bộ tươi cười dối theo cậu của hắn, cổ họng đột nhiên buốt lạnh.

Liệt Nhi soi xét Đồng tướng quân, tựa vả vào miệng vì can dự quá nhiều, nhỏ giọng nói: “Quy Sâm còn chưa nên tính đến, chỉ sợ điều kiện hắn đưa ra thương lượng đổi lấy sự giúp đỡ của Nhược Ngôn để leo lên vương vị, còn bao gồm cả thái tử, người nữa đó.”

“Cái gì?” Nghĩ đến vẻ nanh ác lúc Nhược Ngôn với Quy Sâm lúc đem mình ra bàn mưu tính kế, lập tức toàn thân Phượng Minh không chừa chỗ nào nổi hết cả da gà lên, không kiềm được buông một tiếng chữ rủa, khấn trương nói: “Không thể nào, ta đường đường là thái tử Tây Lô, bọn chúng làm sao dám đem ta...”

Trong đầu lập tức hiện lên cảnh mình bị Quy Sâm trói lại như heo được đem dâng tặng tận tay Nhược Ngôn, lập tức không lạnh mà run lên bần bật.

Hạ Quân than thở: “Nếu chúng ta lưu lại đây đến đại tang của Phồn giai vương, vương vị Phồn Giai lại rớt trúng tay Quy Sâm, thì hẳn cái gì mà chẳng dám làm.”

Ầm!

Đồng tướng quân thành linh đập bàn, khiến mọi người lại càng hoảng sợ hơn.

Y đứng bật dậy, nhướn một bên mày, trầm giọng nói: “Phồn Giai sắp xảy ra biến lớn, việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải lập tức khởi hành ngay.”

Phượng Minh đang bị hù cho kinh hồn bạt vía còn chưa kịp định thần, lại thấy có người lên tiếng đồng ý, liền như gà con nhặt thóc gặt đầu: “Phải phải, chúng ta lập tức khởi hành thôi.”

“Ý này của thái tử cũng như Hạ Quân.” Hạ Quân phe phẩy cây quạt. “Có điều không thể lên đường ngay, thân là viên khách, lại muốn đem theo tam công chúa, ít nhất ta cũng nên cùng tam công chúa và Phồn Giai Vương trao đổi thêm mới được.”

“Phải, ta vốn định đêm nay tới gặp tam công chúa, thỉnh nàng ưng thuận nhanh chóng khởi hành.”

Hạ Quân cũng nói thêm: “Đồng tướng quân đêm nay sẽ nói động tam công chúa, nàng sẽ tự nhiên tiến cung cầu kiến Phồn Giai vương. Nếu mai Phồn Giai vương triệu kiến chúng ta, thái tử khả dĩ có thể lập tức xin cáo từ.”

Phượng Minh gật đầu: “Được, cứ làm thế đi.”

Sau khi chặt vật sắp đặt sự việc cho thoả đáng, Đồng tướng quân vội vàng lên ngựa, hướng phủ Tam công chúa mà chạy.

36. Q.2 - Chương 13

Liệt Nhi hỏi: “Hạ Quân tiên sinh, ngài nói có hai việc, một đã nói rồi, vậy việc còn lại là gì vậy?”

“Việc này chỉ liên quan đến thái tử, một Liệt Nhi tiểu tốt như người biết gì mà hỏi?”

Liệt Nhi hừ lạnh một tiếng, xem xét Phượng Minh một hồi, mới nhếch miệng cười: “Tiểu nhân hiểu rồi, mọi người muốn bàn chuyện riêng. Vậy được, để tiểu nhân ra ngoài thị hầu vậy.” Bước ra ngoài sau khi cẩn thận cài lại then, rồi cậu ta mới một mình đi tìm bọn Thu Tinh.

Phượng Minh thấy Liệt Nhi đi ra, quay đầu lại nhìn Hạ Quân: “Hạ Quân tiên sinh, ngài hà tất phải gây khó dễ Liệt Nhi? Hắn cùng lắm chỉ muốn hỏi một câu thôi mà.”

Hạ Quân cười khẩy hai tiếng: “Thái tử, người không cảm thấy so với một thị đồng thì Liệt Nhi kiến thức quá uyên bác, lại dũng cảm mưu trí, hơn nữa những việc mà hắn quản, càng ngày càng nhiều.”

“Vấn đề này chúng ta đã từng nói qua, hắn tuy có thể là gián điệp nhưng cùng lắm như lời ngài nói hắn sẽ tạm thời không gây bất lợi cho ta, biết đâu còn có thể giúp sức, vậy cứ để hắn giúp cũng tốt.”

“Gián điệp tuy có thể lợi dụng, nhưng không thể hoàn toàn tin tưởng.” Hạ Quân nắm lấy bộ râu, lộ vẻ cau kỉnh: “Ta thật không yên lòng, thái tử vì sao biết rõ hắn là kẻ không thể tin được, vậy mà vẫn tín nhiệm hắn như thế.”

“Chuyện này...” Phượng Minh sững sờ.

Quả thật, dù biết rõ lai lịch Liệt Nhi không rõ ràng, Phượng Minh vẫn đặc biệt tin tưởng cậu ta.

Cá tính Liệt Nhi đặc biệt lôi cuốn, khiến người bên cạnh bất giác cảm thấy nể trọng và tin cậy. Phượng Minh không khỏi hoảng sợ, nếu Liệt Nhi dựa vào bản lĩnh này để moi móc lấy cơ mật quốc gia, thật sự sẽ khiến người ta khó lòng phòng bị.

Hạ Quân nói: “Liệt Nhi đến giờ không hề che giấu năng lực bản thân, chỉ khiến chúng ta càng thêm chắc chắn hắn là một kẻ không đơn giản. Chính là vì nếu hắn làm vậy sẽ khiến chúng ta lơ đãng cảnh giác.”

Phượng Minh lặng lẽ gật đầu.

Không sai, đây quả là một chiến thuật tâm lý lợi hại.

Hạ Quân thấy Phượng Minh bắt đầu cẩn trọng hơn, biết đã đạt được hiệu quả mình muốn, mới thoải mái tươi cười trở lại: “Chuyện của Liệt Nhi sau này hãy nói tiếp, nói không chừng hắn đã bị phong thái của thái tử mê hoặc, nên mới thực sự dốc lòng vì người. Còn như vấn đề thứ hai ta muốn nói với thái tử...” Ý nói được một nửa, thì cẩn thận lấy từ trong ngực ra một thứ, nắm chặt trong lòng bàn tay, nhẹ giọng nói: “Thư của Dung Vương.”

“Thật không?” Phượng Minh lập tức nhảy căng lên: “Hắn viết gì vậy? Nhanh đưa ta xem!” Tức thì nắm lấy tay Hạ Quân.

Hạ Quân lắc đầu cười ha hả: “Thái tử làm sao lại quên hết lễ nghi thế này? Thư của Dung vương có ba phong, Đồng tướng quân, ta, và thái tử mỗi người một phong, hai phong kia chúng ta đều đã đọc một mình rồi, còn đây là của thái tử.” Bàn tay đang nắm chặt của y từ từ mở ra, bên trong hiện ra một cái lạp hoàn nhỏ nhỏ.

Phượng Minh chớp chớp mắt, cầm lạp hoàn trong tay, đưa đến nhìn kỹ dưới ánh sáng hắt vào từ ngoài cửa sổ, thầm nghĩ: cái tên Dung vương chết tiệt ấy, ngay cả viết thư cũng dỏ đủ trò gian manh, ta làm sao biết được cái thứ này phải dùng như thế nào.

May mà Hạ Quân cơ trí, thấy Phượng Minh gãi đầu, lập tức khẽ hắng giọng bắt đầu giải thích: “Thái tử, chỉ cần dùng tay bóp tách lạp hoàn là có thể mở ra rồi.”

“A...” Phượng Minh nghe lời y nói, lấy tay bóp tách, bên trong quả nhiên có một khối gì đó màu đen đen rớt ra, tựa hồ như một đoạn sa mỏng được cuộn lại mà thành.

Đến lúc này không cần Hạ Quân phải nhắc nhở, Phượng Minh tự động kéo mở tấm sa. Loại sa mỏng này rõ ràng là loại đặc biệt trân quý, mỏng đến trong suốt, khi cuộn lại chỉ có một khối bé xíu, nhưng lúc mở ra hết mỗi tầng mỗi tầng, lại có thể phủ gần nửa cái bàn

Phượng Minh ban đầu nghĩ loại sa mỏng này tuyền một màu đen, nhưng đến khi mở ra mới phát hiện, té ra nó vốn trong suốt, chỉ là do trên một mặt tràn ngập những mẫu tự, nên khi cuộn lại, mới thành ra đen sì.

“Hả?” Cẩn thận tỉ mỉ đem phong thư kỳ quặc đó trải lên mặt bàn, Phượng Minh sững sờ nhìn.

Vốn dĩ đang hưng phấn phỏng đoán xem Dung Vương sẽ viết gì để thể hiện sự an ủi với mong nhớ, rồi sẽ nhân đó mà xin lỗi chuyện đã ép Phượng Minh đi sứ Phồn Giai, chẳng dè chỉ thấy trên toàn bộ bức thư đều là chữ với chữ, đã thế còn lặp đi lặp lại vô số lượt, lít nha lít nhít viết cùng một mẫu tự —— An.

An? Là ý gì?

Nếu như vì thương nhớ quá độ, thì hẳn là nên tràn ngập hai chữ “Phượng Minh” mới phải chứ? Mặc dù chuyện đó tuy có hơi sến nhưng nghĩ lại thì cái tên Dung vương chẳng phải là người lãng mạng tí nào ấy, thế nào cũng sẽ không làm.

Không hiểu hẳn đưa ình cái thư này định giở trò gì? Phượng Minh ủ rũ.

“Thái tử,” Hạ Quân thấy sắc mặt Phượng Minh, cũng đoán sơ được đến ba phần, râu hơi nhếch lên, hỏi: “Thái tử hẳn biết nghi thức cầu an của vương tộc Tây Lôi chứ?”

“Cầu an?” – Phượng Minh nghĩ lại.

Dung vương dường như đã từng nói qua, có điều ấn tượng lại không mạnh mẽ lắm.

Biết làm sao được? Hẳn dạy đã nhanh lại còn rõ nhiều, đã thế trong quá trình giảng giải còn không ngừng “quấy nhiễu” Phượng Minh chuyên tâm học hành.

Quên là phải rồi.

Hạ Quân không hổ là kẻ thông tuệ mọi chuyện, lập tức giải thích: “Nghi thức cầu an, là cầu nguyện bình an cho người quan trọng nhất. Người cầu nguyện phải tắm rửa sạch tươm trong vòng bảy ngày, trước mặt thần linh phải tự tay viết chữ An. Dung Vương đưa thứ này đến đây, là hy vọng thái tử mang nó theo bên người, để giữ bình an.”

Phượng Minh ngẩn người, sắc mặt cứ mơ mơ hồ hồ từ từ ửng đỏ lên. Cậu cũng biết mình rất dễ đỏ mặt, mới vội vàng cúi đầu tránh ánh mắt Hạ Quân, trong miệng cứ bất mãn rì rầm lắm lắm: “Hừ, mê tín. Chỉ giỏi bày trò bịp bợm chẳng có tí hữu dụng nào, nếu sớm biết sẽ như vậy, thì không nên bức ép ta...” Chẳng qua nghĩ đến chuyện Dung vương không được ăn mặc bảy ngày liền, cũng coi như đã có chút hy sinh, cảm thấy ngọt ngào dâng lên trong ngực, liền không tiếp tục mắng chửi hẳn thêm nữa.

“Thái tử, vậy thư kia...”

“Dù là mê tín, nhưng có một cái để phòng bị cũng tốt, ngày mai phải gặp tên Nhược Ngôn đáng sợ ấy rồi.” Phượng Minh vừa nói, vừa vội vội vàng vàng nhét bức thư vào trong tay áo.

Hạ Quân đảo mắt, cười khà khà. Phượng Minh sắc mặt hồng đỏ, liền chạy biến đi tìm bọn Thu Lam.

Nửa đêm, Đồng tướng quân cũng mạo hiểm băng tuyết dày quay về, vừa đến cửa đã lập tức tới gặp thẳng Phượng Minh và Hạ Quân: “Tam công chúa biết tình thế ngặt nghèo, nội trong tối nay nàng sẽ cầu kiến Phồn Giai vương, nghiêm túc thuyết phục, để thái tử có thể sớm rời đi.”

Hạ Quân hỏi: “Đồng tướng quân gặp công chúa, có đề cập đến căn bệnh kỳ lạ của Phồn Giai vương hay không?”

“Khà khà,” Khuôn mặt trung trực của Đồng tướng quân giờ cũng lộ ra một nụ cười giảo hoạt: “Ta có len lén chêm vào giữa những lời nói đại ý về chuyện bị hạ độc, tam công chúa sắc sảo như vậy, nhất định sẽ đem hoài nghi của mình nói rõ với Phồn Giai vương.”

Phượng Minh há mồm nói: “Vậy tên Quy Sâm kia sẽ xúi quẩy rồi.”

“Phồn Giai vương bệnh nặng, cục diện chính trị bất ổn, hần hiện tại sẽ không lập tức xử tử Quy Sâm đâu. Bất quá trong thời gian Phồn Giai Vương chưa qua đời, Quy Sâm sẽ khó tránh khỏi chút ngọt ngào thôi.”

Liệt Nhi hihi cười nói: “Cũng tốt, miễn sao hần đừng có cả ngày cứ lẩn quẩn vây quanh thái tử của chúng ta là được.”

Mọi người ha ha cười lớn, chỉ có một mình Phượng Minh đỏ bừng mặt lên.

Hạ Quân lại hỏi Đồng tướng quân: “Chuyện Phồn Giai vương trúng độc và chắc chắn sẽ chết, Đồng tướng quân không nói rõ hết với Tam công chúa chứ?”

“Sao phải nói rõ? Nếu nói ra làm sao Tam công chúa chịu bằng lòng rời khỏi Phồn Giai?”

“Vậy tốt rồi.” Hạ Quân trầm ngâm gật gù, tinh thần có chút phấn chấn lên, trong mắt loé lên một tia tinh quang: “Vậy tình mơ ngày mai, Phồn Giai vương sẽ triệu kiến thái tử, chúng ta nên chuẩn bị sẵn hành lý lên đường thôi.”

“Được!”

Mọi người nhìn nhau cười, từng người từng người xắn tay áo lên về phòng mình sắp xếp hành lý.

Hạ Quân suy đoán không sai, sáng sớm hôm sau, quả nhiên có sứ giả tới hành quán, mời Tây Lôi thái tử An Hà vào hoàng cung.

Thu Lam dốc hết tâm sức chuẩn bị quần áo vì Phượng Minh một phen, cười nói: “Ngày cuối cùng này, nói gì thì nói thái tử nhất định phải khiến mắt Phồn Giai vương hoa lên mới được.”

“Thu lam, người nói cứ như ta chỉ có mỗi bộ dạng xinh đẹp thôi vậy.”

“Không sai a, thiên hạ nam nhân có bản lĩnh đâu ít, nhưng được như thái tử vừa có bản lĩnh lại vừa xinh đẹp thì chẳng có nhiều.”

Thu Nguyệt che miệng gật đầu: “Ai cũng nói nữ tử Phồn Giai, nam nhân Tây Lôi đẹp dễ nhất. Tiểu nữ còn đánh cuộc với Thu Tinh rằng, thái tử sẽ tìm được một vị vương phi ở Phồn Giai này mang theo về mà.”

Thu Tinh cũng hét toáng lên: “Phải đó, hi hi, cùng lắm nếu không tìm được vương phi, đem nàng tam công chúa đại mỹ nhân ấy về cũng tốt rồi.”

Nghĩ đến việc sắp được gặp gỡ mỹ nhân Phồn Giai tam công chúa được người đời xưng tụng, ba nàng thị nữ lại càng thêm hưng phấn, bắt đầu nhao nhao lên thì thầm to nhỏ với nhau.

Phượng Minh đến giờ mới hiểu vì sao ba nữ nhân tụ lại với nhau còn lợi hại hơn cả cái chợ, không biết làm thế nào đành chịu trận đứng giữa những tiếng xôn xao ầm ĩ ấy để các nàng đem phục sức và bội kiếm đính lên hoàn hảo, mới như thoát khỏi đại nạn mà theo chân sứ giả tiến cung.

37. Q.2 - Chương 14

Hoàng cung Phồn Giai lấy màu đỏ làm chủ đạo, hùng vĩ tráng lệ.

Phượng Minh đem Đồng tướng quân, Hạ Quân đến cửa lớn hoàng cung, Liệt Nhi vì thân phận kẻ hầu, chỉ có thể đứng chờ ngoài xe ngựa.

Đợt tuyết lớn cuối cùng cũng đã ngừng lại, đại đạo dẫn tới nội cung sạch tinh không chút bụi bẩn đang rộng mở, tuyết có lẽ đã được những cung nữ tới quét dọn từ khi sớm.

Quy Sâm đứng đợi một bên, thấy đám người Phượng Minh tiến vào hoàng cung, lập tức bước tới nghênh đón.

“Thái tử, chúng ta lại gặp rồi.” Quy Sâm tươi cười, thật khiến người ta nhìn không ra mới hôm qua đây thôi hần vẫn còn chút khúc mắc với đoàn người theo Phượng Minh, thân thiết kéo tay Phượng Minh, hạ giọng

nói: “Không dối gạt thái tử, đại vương mấy ngày gần đây thân thể không khỏe, hôm nay triệu kiến thái tử, chỉ sợ là mưu kế của Tam công chúa. Tam công chúa nhờ Đông Phương Thiên mà qua lại thân tình với Nhược Ngôn, thái tử ngàn vạn lần phải cẩn thận nữ nhân này.”

Phượng Minh sửng sốt trong thoáng chốc.

Không nghĩ Quy Sâm lại có thể gian xảo đến thế, rõ ràng ràng tự mình cấu kết với Nhược Ngôn, vậy mà giờ lại có thể giả bộ thân quen lần la đến đây gây chia rẽ mối quan hệ giữa Tây Lôi và Tam công chúa.

Thật đáng ghê tởm.

Phượng Minh chớp mắt, khoé miệng khê nhếch lên, cũng hạ giọng nói với Quy Sâm: “Đa tạ Đại vương phu đã thông báo. Hôm qua trên phố, ta có nghe bách tính đồn đại, họ nói Phồn Giai Vương chỉ e không phải lâm trọng bệnh, mà là bị trúng độc. Đại vương phu, ngài cũng nên cẩn thận để ý xem chừng đồ ăn của mình.”

Cậu ban đầu chỉ có ý đùa chơi một chút, chẳng ngờ Quy Sâm như bị giáng một phát vào đầu, mặt trắng bệch, hoảng hốt một lúc, rồi mới ngưng trọng hỏi: “Thái tử nghe tin này từ đâu vậy?”

“Trên phố ai ai cũng nói vậy.” Phượng Minh kiên quyết giả vờ đến cùng, ngạc nhiên hỏi lại: “Đại vương phu sao lại không nghe nói gì được?”

“Việc này... việc này...” Quy Sâm trong lòng có điều mờ ám, sắc mặt lại thay đổi như thể không biết gì, vội vàng chấp tay trước Phượng Minh: “Phồn Giai vương sẽ lập tức triệu kiến, thỉnh thái tử hãy đứng đây chờ. Quy Sâm bọn bề quốc sự, không thể thất vọng.”

Nói xong vội vàng vàng đi mất, hẳn là để tìm hiểu “dân tình” rồi.

Phượng Minh cười ha hả trong giây lát, tên thị tòng vừa đi vào bẩm báo đã quay trở lại, quay sang đám người của Phượng Minh thưa rằng: “Đại vương thân thể khó ở, đương ở tại tẩm cung nghỉ ngơi, không thể gặp gỡ nhiều người, mời An Hà thái tử tiến vào một mình thôi.”

“Thái tử một mình vào điện?” Đồng tướng quân là kẻ đầu tiên thấy bất mãn, đưa mắt nhìn Hạ Quân, đứng lên chấp tay nói: “Xin hãy bẩm báo lại với Phồn Giai vương, Đồng Kiếm Mẫn nhận nghiêm lệnh từ Dung vương, không được phép rời thái tử một bước. Liệu có thể để bản tướng cùng thái tử vào bái kiến Phồn giai vương chăng?”

Phượng Minh trừng mắt liếc y một cái. Nếu Dung Vương không cho phép y rời một bước, thế vì có gì lần trước ở phủ Tam công chúa lại không chút tình nghĩa gì bảo Phượng Minh một thân một mình vào gặp Tam công chúa với tên Nhược Ngôn kia.

Gã thị tòng ấy xem chừng là nội thị bên cạnh Phồn Giai vương, trầm ngâm nói: “Nếu đã như thế, hãy đợi ta trở vào thỉnh lệnh đại vương lần nữa.”

Nửa canh giờ sau, quay trở lại, nói với Phượng Minh: “Đại vương quả thực trong người không được khỏe, không có khả năng triệu kiến nhiều người. Thái tử có thể một mình vào tẩm cung, nhược bằng người không muốn, cũng không thể miễn cưỡng, đợi thêm hai ngày nữa đến khi thân thể đại vương khỏe mạnh hơn, có thể tiếp kiến viên khách tại đại điện, lúc ấy hãy nói sau.”

Nếu là hai ngày nữa, chỉ e rằng phải tới tận thiên đường mà gặp Phồn Giai Vương mất.

Phượng Minh biết không thể tiếp tục kéo dài thêm, vội vã nháy mắt ra hiệu với Hạ Quân, muốn hắn quyết định.

Hạ Quân sờ sờ chòm ria mép, trầm ngâm nói: “Một khi đã vậy, thái tử đương nhiên cũng nên vào thăm hỏi sức khỏe Phồn Giai vương.”

“Nhưng...”

“Đồng tướng quân không nên lo lắng, thái tử trí dũng song toàn, lại đang trong hoàng cung, chúng ta có thể yên tâm.”

Phượng Minh toát mồ hôi trán.

An Tuần cũng là kẻ trí dũng song toàn, lại cũng ở trong hoàng cung, kết quả bị Dung Vương bỏ đầu như bỏ bí đầy thôi.

Tên thị tòng hành lễ với Phượng Minh nói: “Đã vậy, mời thái tử theo ta.”

Phượng Minh hơi do dự, bị Hạ Quân ở phía sau đẩy ột cái, muốn cậu đi theo tên kia nhanh một chút.

Cậu khẽ cắn môi, nghĩ thầm Hạ Quân đã rất chắc chắn, ắt thấy mọi thứ cũng đều được chuẩn bị hoàn hảo rồi, hơn nữa một Tây Lôi thái tử làm sao đến một chút can đảm đi gặp Phồn Giai vương cũng không có cho được. Nắm chặt tay, cương quyết ưỡn ngực cất bước.

Cấu trúc hoàng cung Phồn giai so với Tây Lôi có nhiều điểm bất đồng, ngoại trừ những đường đại đạo từ bên ngoài thông sang chính điện, và vô số những tiểu đạo, so với phong cách Tô Châu Lâm Viên có đôi phần đối ngược, chỉ sợ nơi đây do thuật diễn toán phát triển quá thịnh nên mới thành ra thế này, cứ hở ra một tỷ là đem kiến trúc nghiên cứu theo các ngôi sao trên trời, lại còn phải chiếu theo cả địa thế hướng đi vân vân...

Phượng Minh đi theo tên thị đồng trong cung, cứ trái trái phải phải luân phiên kế tiếp nhau một hồi lâu, cuối cùng chập vạt mái cũng tới được bên ngoài tấm cung của Phồn Giai Vương. Chiếc cầu bằng bạch ngọc vắt ngang hai toà giả sơn, vượt trên những bậc thềm dài dặc ấy, chính là cửa vào tấm cung, khiến tấm cung vừa có vẻ tôn nghiêm vừa mang lại cảm giác nghệ thuật, nếu như ở thời hiện đại, xem ra nó có thể giật giải thưởng lớn nhất về thiết kế kiến trúc.

Đang lúc tán thưởng không ngớt, viên môn đối diện cũng có hai bóng người tiến vào, một trước một sau. Phượng Minh không nghĩ tới chuyện Phồn Giai Vương vẫn còn có những khách nhân khác muốn tiếp kiến, chăm chú nhìn, kinh hoàng thất sắc, cố gắng nuốt nổi kinh hoàng đang dâng lên trong lồng ngực.

Hai kẻ kia, đứng trước chính là thị tòng Phồn Giai, phía sau là kẻ mang ánh mắt khiến Phượng Minh sợ hãi, Nhược Ngôn.

“An Hà thái tử, lại gặp mặt rồi.” Nhược Ngôn sớm đã thấy Phượng Minh, bước tới bậc tam cấp phía trước, chấp tay trước Phượng Minh.

Phượng Minh đứng phải Nhược Ngôn, chỉ muốn trốn sau lưng tên thị tòng, vốn định nhanh nhanh chóng chóng chạy trốn tới tấm cung của Phồn Giai Vương, nhưng không hiểu sao Nhược Ngôn cứ cố tình tỉnh bơ đứng cản ở bậc thềm trước cửa vào. Cậu thì dù nói gì cũng không dám đẩy Nhược Ngôn trên cầu thang, đành phải nén sợ hãi, hướng phía Nhược Ngôn lạnh lùng gật đầu: “Ly vương ngài cũng tới gặp Phồn Giai vương ư?”

Nhược Ngôn nheo mắt quan sát Phượng Minh một lát, bên môi nhếch dần một nụ cười khê: “Nghe nói Phồn Giai Vương thân thể khó ở, bản vương đương nhiên phải tới hỏi thăm thân tình đôi chút. Chẳng hay thái tử vì sao lại tới đây?”

“Ta? Ta cũng tới hỏi thăm một chút.”

“Chắc chắc.” Nhược Ngôn lắc đầu, trêu tức nói: “Bản vương còn tưởng thái tử vì sợ ở lại Phồn Giai, nên mới muốn tới gặp Phồn Giai Vương, cầu xin để sớm mai có thể dẫn theo tam công chúa rời đi mà.”

Tên này dùng phép khích tướng đây mà. Phượng Minh nào có ngốc nghếch đến vậy, gật đầu nói: “Không sai, An Hà quả thực hy vọng có thể sớm rời đi. Phong cảnh Phồn Giai tuy mỹ lệ, nhưng Tây Lôi đâu thể một ngày không vua, để nghênh tiếp vương thất trở về, đã chậm trễ lễ đăng cơ. Vẫn là nên sớm sớm một chút quay lại thì hơn.”

Nhược Ngôn mỉm cười, ánh mắt nhìn Phượng Minh chợt loé lên một tia tinh quang, lãnh liệt khiến người ta khiếp sợ.

Ánh mắt hân khiến tim Phượng Minh sợ đến mức đập loạn nhịp, không khỏi bất giác thối lui về phía sau một chút.

Nhược Ngôn hài lòng khi thấy Phượng Minh lùi lại, mới giả vờ như mới giật mình bừng tỉnh, vỗ vỗ trán nói: “A, ta cứ đang nghĩ sao thái tử lại đứng im như vậy, hoá ra tại ta đang cản đường thái tử. Nhưng nói

cho cùng, thái tử cũng đang ngáng đường ta kia mà.” Hắn một câu hàm ý sâu xa cười lạnh hai tiếng, lui lại một bước, chìa tay nói: “Thái tử trước, mời.”

“Không không, Ly vương hãy đi trước.”

“Vẫn cứ nên là thái tử, xin mời.” Nhược Ngôn gan to cực điểm, trước mặt hai gã thị tòng còn giở trò, nghiêm nhiên đưa tay đặt lên vai Phượng Minh.

Phượng Minh nào để Nhược Ngôn chạm vào mình, lập tức nhảy hai bước lên bậc tam cấp: “Vay ta lên trước là được rồi.”

Nhược Ngôn cười cười, bước theo sau cậu.

Vì sao mấy cái bậc thang ở đây lại dài thế này, thậm chí còn quanh co khúc khuỷu như vậy chứ? Phía sau thậm chí còn có đại lão hồ đi theo, trong lòng Phượng Minh thấp thỏm lo lắng không yên, tức thì nảy sinh nỗi oán hận với cái sáng ý xây dựng cái thứ cầu thang thế này.

Đột nhiên, phía sau truyền đến giọng nói của Nhược Ngôn.

“Thái tử, thứ người đương đeo bên người có phải vô song kiếm?”

“A?” Phượng Minh nghe thấy tiếng hắn thì lập tức rung mình, vội vàng gạt đầu: “Phải.”

Không nghĩ tới năng lực quan sát của Nhược Ngôn lại lợi hại đến thế, chỉ nhìn một cái đã nhận ra vô song kiếm. Sau ấy nghĩ lại, ngộ nhờ Nhược Ngôn đoán ra lai lịch của Vô song kiếm, còn đoán được thanh còn lại đang bên người Dung vương, như thế ngay giây phút này nếu rút gươm làm thịt Phượng Minh, cũng chẳng khác nào giết chết Dung vương, Tây Lôi sẽ lập tức đại loạn.

Nhược Ngôn có dã tâm thôn tính cả thiên hạ này, làm thế chẳng phải rất hợp ý nguyện hắn hay sao?

Phượng Minh càng nghĩ càng thấy không ổn, đến cả lòng tơ cũng dựng lên, không hề phòng chỗ ướt ngay dưới chân.

“A!” Chân đột nhiên trượt một cái, cả người ngã về đằng sau.

Lập tức có một bàn tay lớn cứng cáp từ phía sau vững vàng đỡ lấy Phượng Minh, Nhược Ngôn cả người áp sát lại, cúi đầu nhìn Phượng Minh đang dựa vào lồng ngực mình.

“Thái tử cẩn thận, những bậc thang ở đây đều được làm bằng bạch ngọc, lại vừa qua đợt tuyết mới rơi, nên trơn vô cùng.” Hơi thở âm ẩm phả nhẹ nhàng sau tai, bầu không khí đột nhiên trở nên lúng túng ẩm muội.

Phượng Minh ở gần mặt Nhược Ngôn trong gang tấc nên nhận thấy rõ dục vọng chiếm hữu hiện trong đáy mắt Nhược Ngôn, lại càng kinh hoàng không gì so sánh được.

“Ta biết nó trơn rồi.” Cậu giãy giụa tìm cách đứng lên, nhưng đành chịu không biết làm sao khi đôi tay Nhược Ngôn đã từng luyện tập kiếm thuật có kinh đạo mạnh phi thường, chỉ khẽ khàng bóp quanh eo, đã lập tức đoạt đi khí lực của Phượng Minh.

Từ xa nhìn lại, tựa như Phượng Minh đang cố ý dựa vào lòng Nhược Ngôn.

Nhược Ngôn đắc ý không bỏ qua, cười chế giễu: “Thái tử ngài không đứng lên ư?” Hắn lại càng thêm liều lĩnh, lúc đang nói, môi như chạm vào vành tai Phượng Minh, ý vào chuyện hai kẻ thị tòng đứng đằng sau không cách nào thấy rõ hành động của cả hai, thậm chí còn dùng đầu lưỡi khe khẽ liếm trên mặt Phượng Minh, dùng âm vực chỉ mình Phượng Minh mới có thể nghe rõ trầm giọng nói: “Không nghĩ tới hoàng cung Tây Lôi lại có một trang tuyệt sắc nhường này, Dung vương hẳn đã được ném qua mùi vị của người.”

Phượng Minh cả người chấn động, da gà nổi lên khắp người, xấu hổ mặt đỏ bừng, cắn răng hung hăng nhìn hắn, hạ giọng nói: “Buông ta ra.”

“Ha ha, ánh mắt tràn ngập phong tình của người, không thích hợp làm thái tử, ngược lại làm nhân tình của thái tử thích hợp hơn đấy.” Nhược Ngôn đùa bốn đã đủ, cuối cùng mới nhẹ nhàng buông lỏng tay.

Các đốt ngón tay vừa rời ra, Phượng Minh như chạy thoát khỏi ma trảo tiểu hồ, lập tức bắn xa vài thước, quay đầu trừng mắt phẫn nộ nhìn Nhược Ngôn đầy thù hận, hết sức tìm cách tránh xa hắn vài bậc thang, vội vàng bước vào tấm cung của Phồn Giai vương.

38. Q.2 - Chương 15

Nếu bỏ qua ánh mắt chăm chú của Nhược Ngôn lúc nào cũng khiến Phượng Minh nhấp nhúm như ngồi trên bàn chông, thì cuộc gặp gỡ với Phồn Giai Vương thực hết sức suôn sẻ.

Phồn Giai Vương sắc mặt hồng hào ngồi trên một chiếc chần lông thú, thi thoảng quay sang mời rượu Nhược Ngôn và Phượng Minh, ví như Hạ Quân không từng nói qua hắn thân đã trúng phải kỳ độc, thật không dám tin rằng một thân thể cường tráng khỏe mạnh tựa sơn này của Phồn Giai vương lại chỉ còn sống thêm được ba ngày nữa.

Nhưng không hiểu vì có gì lữ thị tòng theo hầu lại khẳng khẳng nói hắn không thể triệu kiến nhiều khách nhân.

Tam công chúa quả nhiên có sức ảnh hưởng lớn với Phồn Giai vương, khi Phượng Minh vừa đề xuất chuyện hy vọng sớm mai có thể rời khỏi Phồn Giai, Phồn Giai vương đã vui vẻ tán thành ngay.

Sau khi thống nhất ngày giờ khởi hành của đoàn sứ, Phồn Giai vương chuyển đề tài, lại nhắc tới tuyệt kỹ diễn toán của Phượng Minh: “Ta nghe nói thái tử có thể dễ dàng giải khai thiên hạ nan đề, khiến người ta phải kinh ngạc tột bậc.”

Phượng Minh cảm giác như ánh mắt đương chòng chọc nhìn mình tức thì càng lúc càng bén sắc, lập tức xua tay cười khổ: “Khiến đại vương chê cười rồi, đó không phải lời giải của An Hà, chẳng qua là do Dung Vương truyền thụ mà thôi.”

“Ồ? Tây Lôi Dung vương thiếu niên anh tuấn kiệt xuất, học vấn uyên bác, cùng Ly vương Nhược Ngôn được người đời xưng tụng thiên hạ lưỡng kiệt, thật khiến người ta không ngờ, đến thuật diễn toán cũng tinh thông dường này.”

Nhược Ngôn cười nói: “Phồn Giai vương quá khen, Dung vương anh tuấn kiệt xuất hơn người, kiến thức Nhược Ngôn có hạn. Có điều chẳng dè Tây Lôi thái tử lại lợi hại đến thế, có thể xưng là thiên hạ đệ nhất tuấn tài mới đúng.” Ánh mắt hắn không chút kiêng dè chuyển sang phía Phượng Minh, thấy Phượng Minh đang trừng trừng nhìn, thừa dịp Phồn Giai vương không để ý, khe khẽ thè lưỡi lặp lại hành động liếm trước mắt Phượng Minh.

Phượng Minh tức thì phản xạ đưa tay lên sờ sờ chỗ vành tai bị Nhược Ngôn liếm ban nãy, vẻ mặt đầy cảnh giác.

Hành động thành thật của cậu khiến Nhược Ngôn bật cười, uống xong chén mỹ tửu, mới quay sang Phượng Minh dương dương tự đắc nói: “Nếu như thái tử diện hạ đã tinh thông thuật diễn toán như thế, Nhược Ngôn này cũng có vài cái nan đề, muốn thỉnh giáo người một phen.”

Phượng Minh bị Nhược Ngôn hết lần này đến lần khác, cả ba lần đều cố tình uy bức khiến nộ khí bùng phát bùng bùng, cười như thể chẳng có chuyện gì xảy ra: “Ồ, Ly vương lợi hại dường vậy, lại có thể còn có nan đề? Chỉ e ngài cố tình làm An Hà khó xử thôi.”

Phồn Giai Vương nghe thấy hứng thú, thấy hai kẻ vừa mới bước vào đã như đối chọi lẫn nhau, đến bây giờ còn chính thức ra mặt giao chiến, chỉ đơn giản ngồi phía trên, bàng quan nhìn xuống.

“Chắc chắn, ta sao lại nhần tâm làm khó thái tử? Thái tử nếu sợ, Nhược Ngôn cũng không hỏi nữa là được rồi.”

Như thế chẳng khác nào thể diện mình trước mặt Phồn giai Vương bị trò hề của Nhược Ngôn bôi xấu, Phượng Minh hừ lạnh một tiếng: “Ly vương xin hãy hỏi đi.” Thầm nghĩ: Dù sao tam công chúa cũng đã thuận theo ta về Tây Lô, dù đáp có không được thì cũng chẳng hề gì.

“Nếu vậy, ta sẽ hỏi.” Nhược Ngôn thu lại nét cười, hỏi: “Có một hòn đá rất lớn, nặng ngàn cân, lại có một đứa bé, cánh tay chỉ nâng được mười cân, xin hỏi... vậy đứa trẻ đó phải làm thế nào mới khiến tảng đá ấy nhúc nhích được?”

Phồn Giai vương cười ha ha: “Ly vương thật biết nói đùa, một tiểu hài nhi, sao có thể khiến một tảng đá ngàn cân nhúc nhích cho được?”

Phượng Minh sửng sốt. Cậu không ngạc nhiên vì bản thân không trả lời được, mà vì không ngờ, thời đại này lại có thể đem cả vật lý quy tụ cả vào thuật diễn toán.

Nhược Ngôn đoán cậu đáp không được, trên môi treo một nụ cười giễu cợt.

Phượng Minh trong lòng cảm phần đến cực điểm, đã sớm vất sự sợ hãi của mình đối với Nhược Ngôn lên chín tầng mây, cố ý giả bộ khó xử, cau mày suy nghĩ hồi lâu, chờ đến khi tất cả mọi người đều tưởng rằng cậu sẽ phải quay sang Nhược Ngôn xin lượng thứ, lúc ấy mới thình lình chặc chặc lắc đầu, sắc mặt lộ vẻ thất vọng nói: “Một đề mục đơn giản như vậy, Ly vương vì sao lại hỏi ta, chẳng lẽ Ly Quốc lại không có nan đề nào hay sao? Ha ha ha, này rất dễ dàng, chỉ cần dùng một cây gậy trúc dài thật dài và một tảng đá là đã có thể rồi. Ta có thể lợi dụng nguyên lý đòn bẩy, căn cứ vào công thức sẽ có thể tính toán được, như thế này thì thanh trúc phải rất dài, trọng điểm nhất thiết phải đặt lệch về phía tảng đá...”

So với toán học, vật lý học của Phượng Minh còn xuôi chèo mát mái gấp bội, vừa nói, đoạn còn lấy một chiếc đũa trên bàn yến làm đạo cụ để thị phạm, đem nguyên lý cơ bản nhất của vật lý ra rành mạch gãy gọn giải thích từng ly từng tý một, Nhược Ngôn và Phồn Giai Vương nghe được sắc mặt kinh ngạc vô cùng.

Nhược Ngôn vốn định dùng phương pháp diễn toán mới phát hiện gần đây của Ly Quốc ra để làm nhụt ý chí của Phượng Minh, nhưng chẳng dè thuật diễn toán tối tân được coi như trân truyền bảo bối ấy lại có thể bị Phượng Minh giản giản đơn đơn thuận miệng nói ra, tinh thần dao động, không thể dùng ngôn từ nào để biểu đạt thành lời.

Thái tử Tây Lô này quả thực không hề đơn giản. Ngoại trừ vẻ phong lưu tiêu sái, khiến người ta phải âm thầm nhớ nhung ra, lại có bản lĩnh thế này.

Nhược Ngôn trầm ngâm trong giây lát, nghĩ đến một nan đề khác, mắt sáng loé lên.

Phượng Minh đã sớm chú ý tới phản ứng của Nhược Ngôn, thấy mắt hắn đột nhiên hiện lên tia tinh quang, biết ngay hắn lại nghĩ ra được chủ ý xấu xa nào đó. Phượng Minh cũng không phải đứa ngốc, lập tức đánh đòn phủ đầu, cướp lời Nhược Ngôn nói: “Nghe nói Ly Vương tinh thông diễn toán, An Hà có từng nghe qua một đề mục diễn toán hết sức thú vị, không hiểu Ly vương người có biết lời giải đáp chẳng?”

Cậu vừa mới trả lời một đề của Nhược Ngôn, hắn đương nhiên không thể không trả lời lại, cười lạnh một tiếng: “Thái tử cứ hỏi.”

“Có một vị đại vương muốn làm một chiếc mũ miện mới, đem cấp năm cân vàng ròng cho công tượng. Công tượng khéo léo trạm trổ hoa văn, khi đem chiếc mũ miện đến, quả nhiên vô cùng tinh xảo. Nhưng vị đại vương kia lại sinh hoài nghi tên công tượng kia đã âm thầm nuốt vàng, cân đi cân lại vẫn hoàn năm cân. Nhưng suy cho cùng thì toàn bộ chiếc mũ miện ấy bằng vàng ròng, hay đã bị trộn lẫn với bạc? Ly vương có hay cách thức nào có thể tra ra chân tướng chẳng?”

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, Nhược Ngôn và Phồn Giai Vương lập tức đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Vấn đề phức tạp rắc rối như vậy, chưa ai từng nghĩ tới. Phồn Giai vương đưa tay sờ sờ chiếc mũ miện trên đầu, âm thầm nghĩ: không hiểu bên trong này có toàn là vàng ròng thật không.

Nhược Ngôn có thuộc hạ là Đông Phương Thiên lợi hại đến vậy, làm sao lại không tinh thông diễn toán cho được, đối với đề mục của Phượng Minh, vừa nghe đã biết ngay thâm sâu khó lường, không khỏi suy đoán: chẳng lẽ thuật diễn toán tại Tây Lô ấy lại đạt đến trình độ cao thâm thế này, đến như Ly Quốc ta vang

danh thiên hạ là diễn toán đại quốc, rõ ràng so sánh với Tây Lôi lại thua xa vạn dặm. Khả khả, nếu vậy ta phải đem An Hà thái tử này về, bức hấn nói ra chủ yếu thuật diễn toán Tây Lôi...

Nghĩ đến đó, im lặng không lên tiếng lặng lẽ ngắm Phượng Minh.

Phượng Minh mở mày mở mặt, làm sao còn để ý được tới ánh mắt kỳ quặc của Nhược Ngôn, cậu đã đem điển cố vật lý trừ danh thời Hy Lạp cổ đem bày lại ra trước mặt các “cổ nhân”, trên mặt tuy bất động thanh sắc, nhưng trong bụng lại đang buồn cười đến thất ruột.

Tam công chúa của Phồn Giai vương cũng là một diễn toán bậc thầy, đương nhiên hiểu về diễn toán khá rõ. Nàng cau mày suy nghĩ hồi lâu, nhin không được sự hiểu kỳ, mới hỏi lại: “Đề mục này quá khó khăn, thái tử có biết làm cách nào để kiểm tra thực hư xem chiếc mũ miện ấy làm toàn bằng vàng ròng hay không?”

Phượng Minh thưởng thức vẻ mặt ngạc nhiên của Nhược Ngôn hồi lâu, rồi mới nói: “Kỳ thực không khó khăn lắm. Vậy ta hỏi đại vương, năm cân bạc so với năm cân vàng ròng, khối nào to hơn?”

“Đương nhiên là năm cân bạc to hơn.”

“Vậy năm cân bạc trộn lẫn với vàng, cùng năm cân vàng ròng, so ra nặng hơn nhiều.”

Phồn Giai vương gật đầu nói: “Không sai, nhưng vương miện ấy được điêu khắc tinh xảo như thế, còn hoa văn trang trí, làm sao để biết nó với năm cân vàng ròng cái nào nặng hơn?”

“Vấn đề chính là ở chỗ ấy.” Phượng Minh vỗ vỗ tay, cười nói: “Đại vương chỉ cần chuẩn bị hai cái bồn nước thật lớn, đem vương miện cùng năm cân vàng ròng từng cái thả vào trong nước, nhìn xem lượng nước tràn ra giống hay khác, chẳng phải sẽ biết được câu trả lời hay sao?”

Nhược Ngôn là kẻ nhanh trí, vừa nghe đã lập tức hiểu rõ, như thể bị xối nước vào đầu mà bừng tỉnh ngộ, ánh mắt nhìn Phượng Minh lại thêm vài phần sùng sốt.

Diễn toán đơn giản mà thần diệu như vậy, quả thực mới lần đầu nghe thấy.

Nói chuyện tại tẩm cung của Phồn Giai vương trong hai canh giờ, Phượng Minh chẳng những đoạt được sự cho phép để ngày sáng mai có thể rời đi, hơn nữa còn đại thắng Ly vương trở về.

Dương dương tự đắc ra ngoài cửa cung, Đồng tướng quân, Hạ Quân và Liệt Nhi đang châu chực bên ngoài, lập tức chạy đến đón.

“Thái tử, kết quả thế nào?”

“Ôi, ta ở chỗ Phồn Giai vương, tự nhiên chạm mặt Ly vương Nhược Ngôn...”

“Cái gì?” Đồng tướng quân hoảng sợ thất sắc, vội hỏi tới: “Tên Nhược Ngôn kia có gây khó dễ thái tử không?”

Hạ Quân cũng hỏi: “Hắn có ngăn cản thái tử rời Phồn Giai không?”

Sắc mặt hai người ấy nghiêm túc, khẩn trương căng thẳng nhìn Phượng Minh, hối hận sâu sắc vì đã không khẳng khái nhất quyết theo Phượng Minh vào trong.

“Chuyện này...” Phượng Minh bình tĩnh nhìn bọn họ, đột nhiên ôm bụng cười sằng sặc: “Ha ha, ta cười đến chết mất. Lên xe hẵng nói tiếp, lên xe thôi.”

Lên xe, Phượng Minh đem hết sự tình mình vừa trải qua nhất nhất kể từng việc một. Cậu càng nói càng thấy buồn cười, lúc nhắc đến thái độ lúng túng của Nhược Ngôn, lại càng cười tợn tựa hồ như lần hấn ra trên tấm thảm trải.

“Thế nào, các người không thấy buồn cười sao?”

Cười lúc lâu, mới phát hiện ba kẻ ngồi nghe cứ đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Ba người quay sang nhìn nhau, Hạ Quân nhíu mày hỏi: “Diễn toán thần kỳ như thế, không hiểu thái tử từ đâu mà biết rõ vậy?”

Đồng tướng quân buồn bực nói: “Thuật diễn toán ấy, phải là trân bảo quốc gia, thái tử vì có gì lại tiết lộ cho cái gã Ly vương dã tâm bá chủ ấy chứ?”

“Cái tiểu nhân sợ ấy là, thái tử đã đem hết bản lĩnh thể hiện ra, Nhược Ngôn ấy lại càng không đời nào bỏ qua người đâu.” Liệt Nhi cũng cắn môi, khe khẽ nuốt mấy từ ấy ngược vào trong.

Phượng Minh tâm tình đang vui vẻ, với ba kẻ trong lòng lúc nào cũng lo lắng không lộ ra, vỗ vỗ ngực nói: “Các người không phải sợ, ta trong bụng đầy học thức, mấy cái bài tính toán thể tích nước chẳng qua chỉ như da lông bễ mặt thôi, có đem cho Ly quốc học cũng chẳng quan trọng gì, huống chi kiến thức khoa học ngay từ lúc ban đầu cũng phải đem ra chia sẻ cho nhau. Còn như Ly vương Nhược Ngôn...” Nghĩ đến những hành vi của Nhược Ngôn, Phượng Minh vẫn còn phát run lên, tự an ủi bản thân: “Dù sao ngày mai chúng ta cũng đã lên đường rời khỏi Phồn Giai rồi, nếu hắn dám dẫn xác tới Tây Lôi trêu ghẹo ta, Dung Vương nhất định sẽ làm thịt hắn!”

“Cái gì? Trêu ghẹo?” Ba người đồng thanh tương ứng thất kinh hỏi.

Phượng Minh dù có bị đánh chết cũng không dám kể cho bọn họ biết cái chuyện bề mặt mất thể diện kia, liền vội vàng phủ nhận: “Không không, các người nghe lầm rồi.”

Về tới hành quán, tin tốt lành về việc sáng mai có thể lên đường khởi hành về nước tức thì được truyền ra, mọi người lập tức ồn ào xôn xao hẳn lên. Dầu gì thì rời đã đi lâu, ai lại chẳng có chút nhớ nhà.

Liên phái người đi báo cho Tam công chúa hay, , sớm mai hẹn gặp trước cửa thành, cùng khởi hành về tây Lôi.

Ngày hôm ấy mọi người ăn uống no say một trận, Đồng tướng quân cao hứng dâng tràn, lấy hai vò mỹ tửu Phồn Giai Vương ban tặng mang ra. Hạ Quân vừa nhác thấy bóng dáng mỹ tửu tức thì hồn phi phách tán, một mình một vò mở uống.

Bọn Thu Lam cũng gia nhập một chút, cười đùa ầm ĩ đem rượu ép Phượng Minh uống. Phượng Minh từ lần trước tỉnh lại thấy Liệt Nhi nằm trên giường, lúc nào cũng đinh ninh rượu vào là đối tính, không bao giờ chịu uống nữa. Nhưng cậu làm sao ngăn cản được đám nha đầu Thu Lam bướng bỉnh tinh ranh đến cực điểm này, hơn nữa đến cả Liệt Nhi cũng ở một bên khuyến khích, nên cũng bị bọn họ liên miên rót cho đến ba bốn chén.

Cậu trời sinh đã không có tài uống rượu, mới uống một tý, tức thì đông tây nam bắc không phân biệt được gì nữa.

Lần uống rượu say này, đến nửa đêm khuya khoắt mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Mắt vừa mở, Phượng Minh lập tức đã thấy có gì đó không đúng lắm, vừa quay đầu lại nhìn, quả nhiên đã thấy Liệt Nhi đang nằm ngay bên cạnh, mắt còn chưa khép hẳn.

“Người... người tại sao lại lên giường ta?” Phượng Minh trách mắng nói.

Liệt Nhi chớp chớp mắt ngây thơ: “Thái tử thật không phân biệt lý lẽ gì cả, tiểu nhân đưa người vào phòng, tức thì bị lôi kéo không buông, vừa khóc lóc vừa làm loạn lên, mới buộc lòng phải lên giường cùng người mà.”

Phượng Minh tức giận, hét lớn: “Ta chẳng phải đã dặn người nếu ta uống rượu say, người phải hắt nước lạnh vào mặt đến khi ta tỉnh lại hay sao?”

Liệt Nhi khe khẽ lắc đầu: “Không được đâu, trời thì đang lạnh thế này, thái tử sẽ lâm bệnh mất.”

“Làm ta đổ bệnh, chung quy so với chuyện người nằm trên giường ta còn tốt hơn nhiều đấy.”

“Ngày mai đã lên đường khởi hành rồi, thái tử đổ bệnh, chẳng lẽ muốn bị ở lại sao?”

“Chuyện này...” Phượng Minh nghẹn lời.

“Hơn nữa, Liệt Nhi lần này rất quy củ, người xem, đến áo trong cũng không có cởi ra.” Liệt Nhi tức thì giở trêu chọc, nắm tay Phượng Minh lần sờ trên người mình kiểm tra.

Phượng Minh vội vã vung tay, đẩy Liệt Nhi ra: “Không sờ không sờ.”

Đột nhiên thấy sắc mặt Liệt Nhi khê biến, rên rĩ một tiếng, không biết có nhờ chạm vào chỗ nào trên người Liệt Nhi không. Phượng Minh vội vã hỏi: “Liệt Nhi, người làm sao vậy?”

“Không sao.” Liệt Nhi khe khẽ cắn môi lắc đầu.

Cậu ta vừa dứt lời, Phượng Minh càng thêm hoài nghi, không tránh khỏi nghi ngờ về quá khứ trước đây.

“Người phát bệnh hay sao?”

“Không phải.”

“Sao cứ một mực lấy tay che ngực như vậy, để ta xem nào.”

“Không có gì, xin thái tử tự trọng.”

Đến lúc này lại đảo ngược xin Phượng Minh tự trọng, Phượng Minh làm sao còn chịu nghe, cậu chắc chắn Liệt Nhi có chuyện gì che giấu, hừ một tiếng: “Ta càng muốn xem.” Nói xong đoạn ứng dụng ngay lời dạy dỗ sơ đẳng “cầm nã thủ” của Dung Vương tóm chặt hai tay, ngay trên giường quần lầy Liệt Nhi.

Chỉ nghe Liệt Nhi ai ôi vài tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, rốt cuộc đành cầu xin tha thứ nói: “Được được, tiểu nhân sẽ để thái tử xem, nhưng đừng cái gì cũng hỏi, tiểu nhân sẽ không hé ra câu gì đâu.” Cậu ta buông tay đang che trước ngực ra.

Tay Phượng Minh len vào lần sờ bên trong, thấy cứng cứng một mảnh, tựa hồ như được quần một lớp băng gạc dày thật dày.

Phượng Minh cả kinh: “Người bị thương ư?”

Liệt Nhi gật đầu.

“Bị thương lúc nào? Ai khiến người bị thương?”

Liệt Nhi xem xét Phượng Minh, mắt như cười, tựa hồ muốn nói: thấy chưa, người lại bắt đầu hỏi rồi đấy.

“Hồngбет, máu lại rỉ ra rồi.” Phượng Minh la hoảng lên.

Liệt Nhi một tay bịt miệng cậu lại, nhìn trái phải xung quanh một hồi rồi nói: “Thái tử điện hạ, không nên lớn tiếng ồn ào như vậy.”

“Phải băng bó lại lần nữa mới được.”

Liệt Nhi than nhẹ: “Trong phòng tiểu nhân có thảo dược.”

Phượng Minh lập tức tự đề cử mình: “Để ta đi lấy giúp người.”

“Đừng để ai biết cả.”

“Được...” Chợt nhớ tới thân phận bất minh của Liệt Nhi, vết thương trên người hắn ta, không chừng là...

Liệt Nhi nhân thần cực kỳ tinh anh, lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, quay sang Phượng Minh nghiêm mặt nói: “Thái tử nghi ngờ Liệt Nhi phải không?”

“Không không...”

“Thái tử,” Liệt Nhi nhìn Phượng Minh, thành khẩn nói: “Xin thái tử hãy tin Liệt Nhi, Liệt Nhi tuyệt đối sẽ không hại thái tử.”

Phượng Minh nhìn đôi mắt to của cậu ta bắt đầu gợn gợn nước, lập tức nhẹ dạ mềm lòng, gật đầu nói: “ta tin người, người nhất định sẽ không làm hại ta. Được, để ta lên đi lấy dược giúp người.” Lập tức nhảy xuống giường, thuận tay kéo lấy chiếc áo choàng, đi ra ngoài.

Tối hôm nay tuy tuyết vẫn chưa rơi, nhưng từng đợt gió lạnh vẫn cứ thổi ào ạt, Phượng Minh vừa mới bước ra từ trong chăn, mới mở cửa đã bị gió thổi đập vào mặt lạnh toát, lập tức cả người run rẩy.

Khe khẽ bước chân đến phòng Liệt Nhi, lật tìm trong gói tay nải, quả nhiên có thảo dược, còn rất nhiều thứ gì đó có hình thù vô cùng kỳ quái.

Ừm, chắc đó là “vũ khí” chuyên dụng của gián điệp ở thời đại này cũng nên.

Liệt Nhi có tố chất trời sinh khiến người khác tin tưởng, Phượng Minh toàn tâm toàn ý tin tưởng cậu ta, cũng chẳng thêm suy nghĩ nhiều, lấy xong thảo dược liền bước ra ngay.

Đang lúc tiết trời thế này, có lẽ tất cả mọi người đều đã yên yên âm âm cuộn lại trong chăn ngủ yên. Chỉ còn có mỗi thái tử ta đây phải lăm la lăm lét, vạn nhất bị người ta tưởng nhầm là đạo tặc...

Vừa qua khỏi chỗ ngoặt, mắt tức thì hoa lên, thành linh xuất hiện một hắc y nhân cao lớn.

Phượng Minh sợ đến hồn phi phách tán, không kịp mở miệng hô hoán, hắc y nhân đã vung tay, lập tức bịt miệng chen tiếng hô hoán của cậu.

Mạnh mẽ hiên ngang, nam nhân cao lớn tràn đầy sự uy hiếp, hơn nữa đang đem lại đám đột nhập hành quán thái tử Tây Lôi, xuất thủ với thái tử Tây Lôi. Kẻ điên cuồng ngang ngược càn rỡ như thế thì còn ai vào đây nữa?

Thảm rồi, hôm nay quả nhiên không nên dương dương tự đắc như vậy, thi thố tài hoa, đắc tội đại lão hổ. Phượng Minh hối hận khôn nguôi, giờ đã rơi vào tay hắn, không biết sẽ bị Nhược Ngôn tra tấn thế nào đây? Chỉ nghĩ đến thôi đã muốn té xỉu rồi.

Hắc y nhân một tay bịt miệng Phượng Minh, tay kia dễ dàng vặn hai tay Phượng Minh ra sau, khiến Phượng Minh không cách nào chống cự buộc phải dựa vào người hắn.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt lộ vẻ hoảng sợ của Phượng Minh, hung hăng cắn nhẹ vào vành tai cậu, cười ha hả hai tiếng, khe khẽ hỏi: “Nhớ ta không?”

Ba chữ ấy lọt vào tai, quả thật chỉ có thể dùng bốn chữ kinh thiên động địa mà hình dung.

Hai tay bị vặn lại ở phía sau đột nhiên được thả lỏng, Phượng Minh lạnh lẽo xoay người lại, đối diện với gã hắc y nhân đứng đằng sau hung hăng tung một quyền, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Dung Điềm! Cái tên khốn nạn này! Người...”

Chưa nói hết câu, lập tức bị Dung Vương bịt cái miệng nho nhỏ lại.

Phượng Minh bị hắc hủ dọa đến chết khiếp, nước mắt cứ lũ lượt ầng ậng dâng lên, không ngừng lấy tay đánh đấm Dung Vương. Dung vương kéo tấm màn che mặt xuống, lộ xuất gương mặt anh tuấn bao đêm Phượng Minh mơ tưởng đến, dùng miệng mình để lấp đầy những lời tức giận mắng mỏ của Phượng Minh.

Mùi vị ngọt ngào đã lâu chưa được nếm lại, giờ lại một lần nữa giữa bờ môi cả hai lan tràn ra.

Sự tấn công điên cuồng và bất chấp hết thảy, mạnh mẽ chiếm giữ bên trong khoang miệng, xoa dịu đi nỗi lo sợ và sự tức giận trong lòng Phượng Minh.

Hôn đến mức không còn thở được nữa, nắm tay Phượng Minh mới chịu ngừng đánh, thoả mãn dựa đầu vào ngực Dung Vương.

Đêm khuya thanh vắng, Dung Vương kéo Phượng Minh đến một góc.

“Người làm sao lại đột nhiên tới đây?”

“Nhận được mật báo Nhược Ngôn cũng bí mật tới Phồn Giai, kẻ này rất lợi hại, ta làm sao có thể ném người cho loại sài lang ấy được?” Dung vương cười cười âu yếm cưng chiều Phượng Minh, dùng hai tay kéo Phượng Minh ôm vào lòng.

“Vậy còn Tây Lôi thì sao?”

“Không ai biết ta tới đây cả, chỉ cần chúng ta nhanh chóng trở về Tây Lôi thì sẽ không có vấn đề gì. Một khi trở về Tây Lôi, sẽ lập tức đăng cơ.”

“Ngay đến cả Đồng tướng quân và Hạ Quân cũng không biết.”

“Phải, không cần thiết, bất luận là kẻ nào cũng không được biết ta bí mật tới Phồn Giai này, bằng không sẽ hết sức nguy hiểm.”

Phượng Minh cố ý tra hỏi: “Vậy người ẩn núp làm sao hả? Ta cho người biết, ta rất ngốc, không thể che giấu cho người được đâu.”

“Thái tử làm sao lại vụng về ngốc nghếch cho được? Thuật diễn toán của thái tử khiến người đời chấn kinh kia mà.” Dung vương cười khà khà, thân mật căn cứ vành tai Phượng Minh: “Về chuyện ẩn thân, còn không dễ dàng lắm sao, ta cứ ẩn thân trong chần của thái tử là được rồi. Đi nào, “một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng”, câu này chính là Thái tử điện hạ đã dạy cho ta.” Nói đoạn hắn kéo tay Phượng Minh đi về phía phòng cậu.

Trong chần?

Phượng Minh bị niềm vui sướng được trùng phùng với Dung Vương mà đầu óc mơ mơ màng màng, đến khi nhìn thấy cửa phòng mình mới tỉnh linh nhớ đến Liệt Nhi vẫn còn đang nằm trên giường, tức thì bị hù tới toàn thân rịn mồ hôi lạnh.

39. Q.2 - Chương 16

Mắt thấy Dung Vương sắp đẩy cửa phòng, Phượng Minh như mèo bị dẫm phải đuôi, bất thành linh nhào lên trước, chắn ngay ở cửa.

“Không nên vào!”

Dung Vương liếc kỳ quặc: “Tại sao?”

“Vì... Vì...” Phượng Minh cố chống lại ánh mắt sâu sắc của Dung Vương, không dám đưa tay lên quệt mồ hôi lạnh trên trán: “Vì giường của ta không đủ lớn, hai người ngủ không nổi.”

Cậu căng thẳng nhìn Dung Vương, chỉ sợ hắn sẽ hoài nghi.

Dung Vương nhìn cánh cửa dò xét một thoáng, liền sau ấy lộ ra một nụ cười ôn nhu khiến lòng người mê mẩn: “Thì ra là thế.” Hắn tiến từng bước một về phía trước, ép Phượng Minh vào giữa mình và cánh cửa phòng phía sau, nhẹ nhàng ve vuốt đôi môi mọng đỏ của cậu, yêu chiều cúi đầu hôn phớt một cái, ôm ghì Phượng Minh vào ngực.

“Tiết trời thế này, nếu người còn đứng bên ngoài, thế nào cũng sẽ bị đông cứng thành băng mất.” Thanh âm cuốn hút chan chứa của Dung Vương khiến sự cảnh giác của Phượng Minh lung lay: “Giường nếu không đủ lớn thì sợ cái gì, người ngủ ngay trên người ta là được rồi.” Chân đá một phát, cửa phòng lập tức bật tung ra.

Dung Vương dứt khoát bế Phượng Minh lên, sải bước tiến vào phòng.

Vừa vào bên trong, bầu không khí ẩm áp tức phủ lấy cả hai, khói huân hương Thu Lam đốt trong phòng Phượng Minh mỗi ngày bay bay lay động trong không trung, trước mặt chính là chiếc giường lớn Liệt Nhi đang nằm.

“Giường rất lớn đấy chứ.” Dung vương cúi đầu nhìn Phượng Minh đang nằm ngang trên tay.

Tim Phượng Minh đập nhanh đến mức như sắp nhảy vọt ra ngoài, mặt tái mét, cười khổ nói: “Người nghĩ nó lớn là tốt rồi.” Không biết nếu cả ba người cùng ngủ, người có ngại phải chen chúc không...

Trên giường, những tua rua từ màn che buông rủ xuống, che kín bên trong. Phượng Minh mắt nhìn Dung Vương đang từng bước từng bước tiến về phía giường, biết ngay bão táp sắp ập tới rồi

Trời cao à, hy vọng Liệt Nhi đủ thông minh, ở trong phòng nghe thấy âm thanh của con và Dung Vương, đã trốn vào đâu đó rồi. Cầu xin nhất định, nhất định trên giường phải trống không, bằng không con chết chắc rồi.

Trong lúc đang nhắm nghiền mắt chăm chăm cầu nguyện, một thanh âm nhõng nhẽo từ trên giường xuyên qua những tấm rèm che trùng điệp, truyền tới: “Thái tử cuối cùng cũng trở về, sao người đi lâu vậy?”

Thanh âm vừa vang lên, chân Dung vương lập tức khựng lại trước giường. Lạnh lùng lướt qua tấm rèm, hần chằm chằm cúi đầu xuống nhìn Phượng Minh.

Phượng Minh bị hần liếc một cái sợ đến kinh hoàng bạt vía, đây đích thị là bắt gian tại giường, mà dù cậu với Liệt Nhi hoàn toàn không có chút gian tình nào, thì Dung Vương cũng sẽ tuyệt đối không tin.

Nghĩ đến những chuyện đáng sợ từ trước đến nay do nam nhân đánh ghen mà ra, Phượng Minh lập tức run rẩy cùng mình.

Dung Vương cười như không cười, nhẹ hỏi: “Phượng Minh, người lạnh ư? Làm sao cả người lại run rẩy thế này?”

Nụ cười nhạt mà Phượng Minh trông thấy từ hần, so với xa cách còn nguy hiểm hơn hàng trăm lần.

Thăm rồi thăm rồi, đây chính là sự yên lặng trước giông tố rồi. Phượng Minh dứt khoát nhắm nghiền mắt lại, rụt lại như đà điều trên tay Dung Vương. Dung vương cười khà khà một tiếng, đem Phượng Minh đặt ở bên giường, một tay kéo mạnh tấm màn che.

Liệt Nhi trên mình độc một chiếc áo mỏng, nghiêng nghiêng nằm trên giường, cánh tay bạch ngọc chênh chênh chống đầu, đồng tử đen nhánh lập tức đung phẩy tia nhìn sắc bén mãnh liệt của Dung Vương.

Phượng Minh nín thở, trong lòng không ngừng vật lộn: mình có nên cứu Liệt Nhi không đây? Cứu hần, sẽ càng khiến hiểu lầm chồng chất, nhưng nếu không cứu...

“Người sao lại ở đây?” Tiếng Dung vương vang lên lạnh lẽo.

Không chịu nổi áp lực cực mạnh ấy, Phượng Minh tựa hồ như sắp bật khóc, nhắm chặt mắt lại, phản xạ lắc đầu quầy quậy, hét toáng lên: “Ta không biết gì hết. Ta không biết gì hết!”

Liệt Nhi lại vô cùng bình tĩnh, xốc chân lên nhảy xuống giường, ngoan ngoãn quỳ gối dưới chân Dung vương, khẽ giọng nói: “Liệt Nhi tham kiến chủ nhân. Hôm nay là ngày cuối cùng thái tử ở lại biên giới Phồn Giai, Liệt Nhi vì không yên lòng, mới vì thế mà thức thâu đêm canh chừng.” Cậu ta cẩn thận từ từ ngược đầu nhìn lên Dung Vương, thấy sắc mặt Dung Vương cũng coi như có vẻ tốt, cười hi hi một tiếng. “Liệt Nhi cái gì cũng chưa có làm qua, thái tử là người của chủ nhân, Liệt Nhi tuyệt đối không dám vượt quá.”

” Có cho người cũng không dám. Người cũng đã lớn rồi, vậy mà lúc nào cũng cười đùa cợt nhả, chẳng có lấy một chút phong thái thành thực như ca ca người..” Dung vương hừ lạnh một tiếng: “Mọi chuyện bên Vĩnh Ân đã dàn xếp ổn thoả rồi chứ?” (Vĩnh Ân ban đầu tên là Nhược Ngôn, sau vì trùng tên với Ly vương Nhược Ngôn nên đã đổi lại.)

“Liệt Nhi sau khi tiếp nhận chỉ thị của chủ nhân, đã âm thầm lập tức bố trí sắp xếp chuyện ra đi, ngay cả sau khi biến mất cũng không khiến bất cứ ai sinh nghi. Vĩnh Ân vương thực sự tin tưởng rằng tiểu nhân vì bệnh mà chết.”

“Ừ, người ở tại Vĩnh Ân dò thám điều tra đã nhiều năm, cũng nên quay về.” Dung Vương chậm rãi gạt đầu, quay sang Phượng Minh, kẻ đang thộn mặt si ngốc bên giường nói: “Phượng Minh, đã đến lúc nên cho người biết, ta đã phái hai thủ hạ đắc lực nhất đến bảo hộ bên cạnh người. Dung Hồ người đã từng gặp qua, còn đây là Liệt Nhi, tuy có điểm bướng bỉnh ngỗ nghịch, nhưng cũng thông minh lanh lẹ giỏi ứng biến. Có hai người bọn hần bên cạnh người, ta cũng có thể an tâm đôi chút.”

...

...

Bịch!

Trong phòng đột nhiên truyền ra một thanh âm kinh hoàng trầm đục của Dung Vương: “Phượng Minh? Phượng Minh?”

“Khởi bẩm chủ nhân, thái tử bị dọa đến ngắt xỉu rồi...”

Ngày kế, sứ đoàn Tây Lôi đem theo Tam công chúa, chậm chậm rong ruổi trên con đường rời khỏi Phồn Giai.

Tây Lôi thái tử bất chợt thấy không khỏe, cứ liên tục nằm lỳ trong xe ngựa, thân mang bệnh vẫn khởi hành lên đường. Nghe nói thái tử vì bệnh mà tâm trạng rất xấu, trong xe thì thoảng những tiếng mắng nhiếc chửi bới cùng với đủ các thứ tiếng dụng cụ đồ đạc bị đập vỡ truyền ra, thậm chí có những lúc đến cả những tiếng bàn tay đánh vào da thịt cũng bất ngờ vọng tới.

Mọi người ai ai cũng thăm nghĩ tên thị tòng ngồi cùng xe với thái tử, Liệt Nhi ấy, ắt hẳn gặp phải chuyện xúi quẩy rồi, nhưng cứ mỗi lần hần bước xuống xe, trên mặt đến một vết bầm tím cũng không có, không khỏi ngạc nhiên cực độ.

Cứ như thế đến chừng ba bốn ngày liền, những tiếng tức giận mắng và đập phá đồ vật cũng ít dần đi, thay vào đó lại không ngừng vang ra tiếng rên rĩ khiến người người đỏ mặt thẹn thùng mà trông ngược đập rộn ràng. Ngày đông màn xe dày nặng, những tiếng rên rĩ mơ mơ hồ hồ, không rõ thanh điệu, nhưng chỉ nghe từ ngoài xe thôi cũng khiến lòng người rộn rạo ngứa ngáy.

“Thu Lam, người nghe xem, lại vừa...”

“Vừa cái gì? Liệt Nhi xinh đẹp như vậy, thái tử động lòng cũng là phải thôi.”

“Ta thì chẳng sao, chỉ sợ có người...”

Thu Tinh một đám đánh ngay vào vai Thu Nguyệt, cắn môi nói: “Các người không cần lôi ta ra trêu cợt, thái tử cùng Liệt Nhi thì có làm sao, có can hệ gì đến ta chứ?”

Thu Nguyệt vội cười cười xin lượng thứ: “Phải phải, Thu Tinh đại tiểu thư với chúng ta thì vô can rồi. Ai~ nhưng mà đến khi trở lại Tây Lôi, không biết Dung Vương sẽ xử trí chuyện này thế nào đây.”

Bên kia, Đồng tướng quân nhin không được mới đến kiểm Hạ Quân.

“Hạ Quân tiên sinh, lên đường đã bốn ngày rồi, thái tử đến một lần lộ diện cũng chưa từng, chuyện này...”

Hạ Quân phe phẩy cái quạt, khiến đám rìa mép nhếch nhếch lên trời: “Đường sá tịch tịch cô quạnh, Liệt Nhi ấy lại là kẻ xinh đẹp hiếm thấy, Đồng tướng quân hà tất phải chặt đứt nhũ hững của Thái tử?”

“Nhưng cứ liên tục thế này... chỉ sợ thân thể thái tử.”

“Hề hề, thân thể thái tử, đã có Hạ Quân này ở đây, Đồng tướng quân có thể an tâm được rồi.”

Lại liên tục hai ngày hai đêm thần tốc nối tiếp hành trình, đoàn sứ cuối cùng cũng ra khỏi biên giới Phồn Giai, tiến vào Vĩnh Ân. Lại đi chừng bảy ngày nữa, mới có thể trở về đến Tây Lôi.

40. Q.2 - Chương 17

Vừa bước vào biên phận Vĩnh Ân, tin tức đã truyền đến nơi, Phồn Giai Vương quả nhiên bệnh nặng không chữa trị được.

Mọi người nhận được tin tức ấy, ai nấy đều thất kinh thán phục Hạ Quân liệu sự như thần. Tam công chúa hay tin bị thương đau khổ không ngớt, khóc đến ngất đi vài lần trong xe, Phượng Minh phải chặt vật lăm mới thoát khỏi sự quấy rầy của Dung Vương, xuống xe đến chỗ Tam công chúa an ủi một phen.

“Vương thẩm xin đừng bi thương quá độ như thế, Phồn Giai vương bị bệnh cũng đã nhiều ngày, chuyện này... chuyện này...” Phượng Minh nhìn đôi mắt ngân ngấn lệ của Tam công chúa, không nói nên lời.

Thứ nhất, cậu với Phồn Giai Vương vốn không chút ấn tượng, thứ hai, mọi người ai ai cũng biết cái chết của Phồn Giai Vương hết sức kỳ quặc, nhưng bất kể bây giờ cậu có nói cho tam công chúa mọi sự, thì đây cũng không phải lúc truy xét trách nhiệm.

Bất luận thời đại nào, đều là những mưu mô chước quỷ không bao giờ chấm dứt, người người hao tâm tổn sức mưu mưu tính tính trong lòng.

Thật bi ai xiết bao.

Phượng Minh khuyên lơn tam công chúa một lúc lâu, lại nhớ tới cảnh ngộ bản thân, nếu không có Dung Vương, đã sớm bị người ta ăn tươi nuốt sống không biết bao lần, nhất thời xúc động tận tâm can, thở ra một tiếng thật dài.

Tam công chúa đau thương than khóc hồi lâu, thấy Phượng Minh đa cảm, lấy lại tâm tình cảm xúc, gạt lệ nói với Phượng Minh: “Phụ vương cũng đã mất rồi, có khóc cũng vô dụng. Chỉ nghĩ đến thời khắc cuối cùng của người, ta lại có thể không ở cạnh bên, quả thực bất hiếu, sinh tại vương thất, thế sự bất đắc dĩ cũng nhiều, lệ rơi có bao nhiêu cũng không đủ. Ôi, thái tử, người cũng nên bảo trọng, nghe nói mấy ngày nay thái tử bị cảm lạnh, chỉ ở trong xe không một lần bước ra ngoài.”

Phượng Minh đỏ mặt, cúi đầu rầu rĩ nói: “Đúng đúng, lần sau ta nhất định sẽ khoác thêm nhiều xiêm y, không để bị nhiễm lạnh nữa.” Trong lòng thầm đem tên Dung Vương lòng tham không đáy, từ sáng đến tối tinh lực sung mãn, thoả mạ mấy hồi.

An ủi tam công chúa một lúc lâu, liền vội vội vàng vàng xuống khỏi xe nàng.

Vừa bước xuống, Hạ Quân và Đồng tướng Quân đã ngay lập tức tiến lên nghênh tiếp.

“Đi thêm một canh giờ nữa, sẽ gặp quan trấn giữ biên cảnh Vĩnh Ân Trương Kiên, hắn đã chờ sẵn chuẩn bị nghênh đón thái tử.”

“Phải đó, cuối cùng cũng rời địa giới Phồn Giai.” Phượng Minh nhớ tới hậu quả lần trước khi bị Trương Kiên thiết đãi nhiệt tình, khẩn trương nhìn Hạ Quân nói: “Hạ Quân tiên sinh, lần này nếu Trương Kiên còn kéo ta uống rượu, người nhất định phải ngăn cản ngay, bằng không lại có thêm nhiều nhiều Liệt Nhi nữa xuất hiện mất.”

“Nhiều Liệt Nhi thì có gì không tốt? Thái tử trên đường sẽ không bị cô đơn nữa.” Đồng tướng quân hào sảng cười vang, sau ấy mới hạ giọng, nghiêm túc nói: “Chẳng qua chỉ muốn thỉnh thái tử hãy bảo trọng thân thể, hoan ái quá độ, không phải đạo làm vua.”

Phượng Minh nhất thời sững sốt, lập tức tỉnh ngộ, cười khổ: “Phải phải, không phải đạo làm vua.” Lời này của người nhất định phải nói tên Dung Vương khốn nạn kia.

Mấy người bọn họ nói chuyện một thôi một hồi, rồi mới tuần tự từng người bước lên xe, tiếp tục gấp rút lên đường.

Vừa bước lên xe, lập tức cả người bị bẻ bồng lên, một bàn tay thô ráp len vào trong làn da cổ non mềm mại sâu xuống bên dưới. Phượng Minh nghiêng rặng, hung hăng nói: “Người không thấy chán à? Cả ngày hoạt nháo không ngừng, giờ đã thoát khỏi Phồn Giai, không nguy hiểm nữa, coi chừng ta tiện chân đạp người xuống.”

Một giọng nam nhân trầm thấp kề sát bên tai lười biếng nói: “Nếu có một ngày ta thấy chán, người sẽ khóc đến chết mất.”

“Ta bây giờ nghĩ đã muốn khóc rồi, nhìn xem, người đã đem cổ cắn thành cái hình dạng gì rồi?” Nhị không được mới thúc một khuỷu vào thân hình cao lớn phía sau.

Đòn tấn công hiển nhiên chẳng chút hiệu quả, chỉ đổi lại được vài tiếng rên rỉ vừa nghe đã biết giả dối.

“Ôi, đánh nhẹ thôi, coi chừng đau tay.”

“Hừ.”

Liệt Nhi mấy ngày nay ngày nào cũng xem mấy trò đùa giỡn này, cứ nhàn nhã ngồi trong góc đọc sách.

Tay Dung Vương, lại vừa điêu luyện thành thực trượt xuống bên dưới vài thước.

“Không được sờ!”

“Không cho ta sờ, vậy chấp nhận cho ta vào đi.” Ngữ điệu mê hoặc quyến rũ tràn ngập trong giọng nói hoa lệ của Dung Vương.

Phượng Minh lập tức lắc đầu, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ: “Không được, đau lắm.”

“Chung quy vẫn nói đau.” Dung vương cau mày: “Người không thể cứ một mực không cho ta đụng chứ?”

“Dù sao nếu ta vẫn thấy đau, người vẫn phải nhịn thôi.”

“Ngồi suốt trong xe thể này, lại lúc nào cũng va chạm với người, ai có thể nhịn được?”

“Người nhìn Liệt Nhi là được rồi.”

“Ha ha.” Dung vương liếc mắt quét qua Liệt Nhi đang ngồi ngoài: “Hắn dám?”

Liệt Nhi thần sắc tựa như đang hết sức chăm chú đọc sách, nhưng tai lại chẳng nhàn rỗi một chút nào, lập tức bỏ cuốn thư quyển xuống, cung cung kính kính cúi đầu đáp: “Không dám.” Liền trộm cười một cái.

Mặt Phượng Minh lại càng đỏ rực lên, thụi một phát vào bụng Dung Vương: “Người còn làm càn, ta sẽ la thật to, đem chuyện người vứt bỏ Tây Lôi một mình chạy đến đây ọi người biết.”

“Chắc chắn, ta vì ai mà thiên lý vạn dặm xa xôi bí mật tới Phồn Giai này?” Dung Vương cùng Phượng Minh ồn ào náo loạn hồi lâu, mới an tĩnh trở lại, mạn đàm chính sự: “Rời Phồn Giai, chúng ta càng phải cẩn thận hơn một chút. Nếu Nhược Ngôn quả thực muốn đổi phò người, e rằng hắn sẽ chọn biên giới Vĩnh An để động thủ.”

“Ta không sợ.” Phượng Minh hiên ngang lăm liết trả lời một câu, cất giọng cười xảo quyết: “Có người ở đây, lại còn tinh binh của Đồng tướng quân, ta làm sao phải sợ nữa. Thiên đại sự tình đã có người chống đỡ cho ta rồi.”

“Thân là thái tử nên làm gương cho binh sĩ...”

“Trở về Tây Lôi thì không phải thế nữa rồi.” Phượng Minh ung dung nhún vai: “Ồ, đại tang Phồn Giai Vương, hắn đang diễn ra màn tranh đoạt vương vị kịch liệt, người đoán xem ai có thể đoạt được vương vị Phồn Giai?”

“Người nghĩ đến kẻ nào?”

“Ai đẳng cơ với ta mà nói đều không quan trọng.” Phượng Minh tóm ngay lấy bàn tay Dung Vương lại vừa bắt đầu lang thang luồn xuống dưới lớp xiêm y, mắt trừng trừng nhieéc móc, lại tiếp tục nói: “Có điều tốt nhất không nên là Quy Sâm, hắn với Nhược Ngôn cấu kết với nhau đối phó ta, đều nhờ vào ta anh minh quyết đoán nên mới thoát khỏi quỷ kế của hắn.”

Dung Vương hiềm hoi lăm lăm này mới đồng ý với quan điểm của Phượng Minh, gật gù nói: “Ta nghĩ không phải Quy Sâm.”

“Vì sao?” Phượng Minh kỳ quái quay về phía sau: “Quy Sâm không phải Đại vương phu sao? Hơn nữa lại còn Nhược Ngôn trợ giúp, không thành Phồn Giai Vương mới là lạ đó. Trừ phi... người bên trong giỏ trò ma mãnh.”

Dung vương hiện vẻ đắc ý trên mặt, cúi đầu cắn cắn vành tai Phượng Minh: “Ai bảo hắn ta ra oai cân não với người của ta?”

Phượng Minh hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường: “Không cần phỉnh gạt ta, cái tên khốn kiếp nhà người, biết vì ta mà lo nghĩ thế sao?”

“Ta còn không lo nghĩ vì người sao?” Vẻ mặt đáng thương căn bản không thích hợp với Dung Vương, thậm chí ngược lại còn hiện vẻ xảo quyết. Bật lên một tràng cười giòn, Dung Vương nghiêm mặt nói: “Quy Sâm tuy có lợi hại, nhưng theo ta biết, Nhị vương phu Long Thiên còn lợi hại hơn nhiều.”

“Ta còn không lo nghĩ vì người sao?” Vẻ mặt đáng thương căn bản không thích hợp với Dung Vương, thậm chí ngược lại còn hiện vẻ xảo quyết. Bật lên một tràng cười giòn, Dung Vương nghiêm mặt nói: “Quy Sâm tuy có lợi hại, nhưng theo ta biết, Nhị vương phu Long Thiên còn lợi hại hơn nhiều.”

“Hử? Vị vương phu đó ta chưa từng một lần gặp qua.” Phượng Minh hứng thú hỏi dồn: “Phồn Giai vương phu đã có hai kẻ kia đều là mỹ nam tử, không biết bộ dạng Long Thiên ra làm sao?”

“Anh tuấn không gì sánh được, chỉ kém ta đôi chút.” Dung Vương mặt dày đáp.

Bên sườn lại ăn một quả thụ của Phượng Minh.

Hắn lắc lắc đầu nói: “Chắc chắn, người càng ngày càng không ra gì, về tới Tây Lô xem ta thế nào trừng phạt người.” Từ ngày hù Phượng Minh té xỉu, mỗi ngày ngoài việc không nề hà quấy nhiễu cột nhà, Dung Vương còn phải liên miên chịu không ít những màn tay chân đầm đã thống khổ ngọt ngào.

Phượng Minh bây giờ làm sao có chuyện sợ hắn, hếch mũi lên: “Từ khi đi sứ sang Phồn Giai, ta đã phát hiện bản thân có sức quyến rũ vô cùng, học thức vô song, so với người còn lợi hại vô đối.” Cậu giầy giụa thoát khỏi vòng tay Dung Vương, quay người nhìn Dung Vương cười nói: “Người nhanh nhanh cầu xin ta truyền thụ thuật diễn toán thiên hạ chỉ một mình ta hay đi, để tránh Tam công chúa thấy mặt người thì rõ xấu hổ.”

Trong xe ôn hoà ẩm áp như tiết xuân, hun Phượng Minh sắc hồng phơn phớt, phục trang trên người bị Dung Vương động tay động chân kéo đến xô lệch, xộc xệch để lộ chiếc cổ trắng ngần, còn lưu những vết ứ hồng bị Dung Vương tự mình cắn nát.

Nhìn thấy đôi môi mỏng của hắn khê nhếch lên, đem theo nửa cái tiểu ý dừng ở phía trước, Dung Vương đã quen nhìn dáng điệu Phượng Minh, nhưng lúc này vẫn không khỏi say mê trong lòng, ánh mắt ngập đầy tán thưởng, kéo Phượng Minh vào lòng, cứng chiều ấp ôm vào ngực.

“Được, ta cầu người.”

“Hử, muốn ta dạy người diễn toán, phải quỳ xuống bái sư mới được.”

“Ta không cầu người dạy ta diễn toán.” Dung Vương khê giọng nói: “Ta chỉ cầu người đáp ứng ta, đừng bao giờ rời xa ta lần nữa.”

Phượng Minh ngẩn người, trong nháy mắt thấy sống mũi cay cay, cắn răng dùng tay áo dụi dụi mắt, trầm giọng nói: “Làm sai kêu oan trước, rõ ràng chính người bức ta đi Phồn Giai, giờ lại nói ngược thành ta vứt bỏ người.”

“Được, là ta không đúng.” Dung Vương sáng khoái nhận lỗi.

“Tạm thời phải ở trong này thật buồn chán quá, phải rồi, mới nhắc nhệ vương phu của Phồn Giai, người vừa nói người ta là một mỹ nam tử đã lập tức đổi chủ đề ngay rồi, nhanh nhanh nói tiếp đi.”

“Vâng, An Hà thái tử.” Dung Vương vừa nhắc chuyện chính sự, tinh thần lập tức tỉnh táo, mắt loé tinh quang: “Long Thiên ở Phồn Giai tuy không nổi trội, thời gian gần đây lại chỉ vui đầu vào việc của mình, khiến người ta có cảm giác hắn là kẻ an phận, nhưng lại là một kỳ tài. Thật ra, kẻ ẩn tàng thâm sâu nhất, mới chính là kẻ lợi hại nhất. Nếu ta là Nhược Ngôn, nhất định sẽ không đặt cược ở một gã chỉ biết khoe mẽ như Quy Sâm, mà hắn sẽ bồi dưỡng một Long Thiên thâm tàng bất lộ.”

“Nhưng bồi dưỡng một con rối, không phải nên chọn kẻ không bản lĩnh hay sao?”

Dung vương nhìn Phượng Minh tán thưởng: “Không sai. Nhưng người có biết lai lịch gã Long Thiên đó không?”

“Lai lịch?” Phượng Minh lắc đầu, đôi mắt đen lay láy lấp lánh nhìn Dung Vương, khiến Dung Vương nhận không được môi nhếch ý cười, khe khẽ cúi xuống hôn.

Phượng Minh thuận tay đẩy Dung Vương một cái, cau mày nói: “Đủ rồi, nói nhanh lên đi, không được thừa nước đục thả câu.”

Dung Vương cảm thán: “Ôi, lẽ ra không nên để người đi sứ sang Phồn Giai. Ra ngoài một chuyến, gan to lên không ít.” Liền giả vờ lắc lắc đầu trong phiên khắc, rồi mới tiếp tục nói: “Long Thiên là một nhân tài du lịch tại ngoại. Năm ấy, y một thân một mình tới Phồn Giai du học, tự xưng là người Vĩnh An, sau đó kết giao Nhị công chúa, trở thành vương phu Phồn Giai.”

“Chuyện hay.”

“An Tuấn và Quý Sâm đều có điều nghi hoặc với lai lịch thân phận của hần, đã từng lén lút phái người điều tra, nhưng không có bất cứ một manh mối nào.”

“Hoặc giả lai lịch hần thật sự không có gì, chỉ có bản lĩnh, giống như ta.” Phượng Minh thẳng thắn không chút xấu hổ thuận miệng mở mồm khoe.

Dung Vương lắc đầu, ánh mắt tựa như xuyên thấu qua bức màn dày nhìn về phía xa xa: “Long Thiên lấy thân phận tài sĩ, gia thế không chút hiển hách, cư nhiên lại chiếm được sự ưu ái của Nhị công chúa, thậm chí còn trở thành vương phu Phồn Giai, sau lưng nhất định phải có thế lực ngầm trợ giúp. Ta nghi rằng, hần ngay từ khởi đầu đã là người Ly Quốc.”

“Ly Quốc?” Phượng Minh lấp bắp kinh hãi, con ngươi lay động lập tức bắt đầu suy xét: “Nói như vậy, nếu Long Thiên đăng cơ, Nhược Ngôn chẳng phải thần không hay quỷ không biết mà thu gọn cả một đất nước rồi hay sao? Nhưng... dù kẻ trèo lên vương vị là Long Thiên có thật là Ly Quốc nhân, hần cũng sẽ không bị Nhược Ngôn khống chế dễ dàng như vậy.”

“Nhược Ngôn tinh thông dùng được liệu, nếu quả thực muốn phái một con rối đến đoạt lấy vương vị Phồn Giai, làm sao lại không hạ kỳ được lên người gã Long Thiên kia? Chỉ e độc Mạn Nhiếp trên người Phồn Giai Vương, cũng do Nhược Ngôn thông qua tay Long Thiên mà hạ độc thủ, mục đích để khiến Long Thiên có thể sớm một chút đăng cơ.”

Phượng Minh lú lười nói: “Ôi ôi, té ra chúng ta ban đầu đã trách lầm Quý Sâm. Đồng tướng quân ngày ấy còn cố ý tới phủ Tam công chúa, trong lúc nói chuyện mập mờ đem âm mưu của Quý Sâm dẫn ra, muốn mượn lời Tam công chúa để tiết lộ cho Phồn Giai Vương. Coi như vậy, chúng ta ngược lại đã giúp Long Thiên một việc lớn rồi.”

Lời ấy vừa dứt, Dung Vương đột nhiên đỡ người. Phượng Minh lúc ấy đang nằm trên tay hần, lập tức nhận ra ngay, quay đầu lại hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không sai, Tây Lô cư nhiên lại giúp Nhược Ngôn một cái ân...” Sắc mặt Dung Vương nhất thời khó coi, tựa như vấp phải một vấn đề khó khăn, trong miệng cứ lẩm bẩm nói: “Nhược Ngôn... Long Thiên... Sứ giả Tây Lô...”

Hần thần sắc đông cứng nặng nề, Phượng Minh cũng không dám mở miệng nói xen vào, ngoan ngoãn nhìn hần một mình suy xét.

“Không sai!” Một tia sáng vụt qua trong đầu, Dung thành linh ngẩng lên: “Trong này có trá.”

“Trá?” Phượng Minh gãi gãi đầu.

Dung Vương gật đầu khẳng định: “Đúng, trong chúng ta có gian tế.” Lời vừa dứt, ngay đến cả Liệt Nhi đang ngồi một bên cũng hạ cuốn thư xuống, ngược đầu lên.

Phượng Minh cau mày, nghi ngờ hỏi: “Gian tế? Chúng ta ở đây làm sao có khả năng có gian tế cho được, lần ấy Đồng tướng quân cũng vì không biết nên mới giúp Long Thiên mà.”

“Ta nên sớm nhìn ra.” Dung Vương trầm ngâm trong giây lát, hỏi Phượng Minh: “Phượng Minh, ngươi nghĩ lại một chút xem, vì sao các ngươi lại cho rằng Quý Sâm ra tay hại Phồn Giai Vương?”

“Ta cũng không biết, dù sao thì với một loạt sự việc xảy ra như thế, đã cảm thấy nếu Phồn Giai Vương quả thực trúng độc, nhất định là Quý Sâm hạ thủ. Có lẽ vì hần rất đáng ghét mà.” Phượng Minh lè lưỡi.

“Là Hạ Quân.” Một tiếng nói lạnh lạnh từ phía sau truyền tới, Phượng Minh quay đầu nhìn, Liệt Nhi cũng đã gia nhập thảo luận.

Liệt Nhi lộ vẻ suy tư, nói tiếp: “Vì Hạ Quân trong lúc bàn bạc hàm lộ tin tức, khiến chúng thần bất giác sinh lòng thù địch với Quý Sâm. Đương nhiên, Quý sâm đối với thái tử có dã tâm, cũng là sự thực.”

“Hạ Quân tiên sinh?” Phượng Minh lắc đầu quầy quậy: “Không thể nào, ông ta sao có thể là gian tế? Dung Điềm, Hạ Quân tiên sinh không phải vẫn luôn làm được sự của vương thất hay sao? Với tư cách của ông ta, không thể nào là gian tế.”

Dung Vương phủ định: “Có gian tế, từ năm mới mười mấy tuổi đã lên vào địch quốc rồi. Như Liệt Nhi, nếu không phải ta vì muốn bảo hộ người mà triệu hồi hẳn về, hẳn e rằng sẽ chôn dấu thân phận bên cạnh Vĩnh Ân vương cả cuộc đời này.”

Phượng Minh ngoảnh đầu lại nhìn nhìn Liệt Nhi, Liệt Nhi chỉ hơi hơi mỉm cười, gật đầu với cậu.

“Nhưng, Hạ Quân tiên sinh...”

Dung Vương vỗ vỗ vai Phượng Minh, nhẹ giọng nói: “Nhị vương phu Phồn Giai dù thời gian gần đây luôn ru rú xó nhà không ra ngoài, nhưng với bản lĩnh Hạ Quân, không thể vì chút dấu vết ấy mà không luận ra, mấy ngày đi sứ tới Phồn Giai, hẳn có từng nhắc các người để ý Long Thiên chưa?”

Phượng Minh hồi tưởng cẩn thận, quả nhiên không một chút nhắc nhở, đành phải thất vọng gật nhẹ. Lại đột nhiên nhớ tới một việc, ngẩng đầu lên nói: “Không đúng, lần ấy đến phủ Tam công chúa, rõ ràng Hạ Quân tiên sinh muốn ta phá hỏng hôn sự của Nhược Ngôn mà. Nếu ông ta là người Ly Quốc, sao phải làm vậy chứ?”

“Chuyện này tiểu nhân đại khái có thể đoán được.” Liệt Nhi rũ mắt xuống, thoáng tư lự, đáp: “Thứ nhất, Nhược Ngôn còn Long Thiên, việc cầu hôn có không thành, cũng không phải chuyện quan trọng. Hơn nữa, hẳn cầu hôn Tam công chúa, bất quá chỉ để che giấu sự hiện diện của hẳn tại Phồn Giai vào thời khắc quan trọng này để cùng Long Thiên âm mưu cấu kết. Bằng không, người Phồn Giai sẽ hoài nghi mục đích hẳn tới Phồn Giai, sau ấy khó tránh khỏi có chuyện rắc rối. Thứ hai, Hạ Quân tiên sinh cũng không ngờ thái tử lại có năng lực như thế, nói không chừng hẳn những tưởng thái tử sẽ một phen xấu hổ, ngược lại còn có thể thúc đẩy việc thành hôn thành công.”

Phỏng đoán này thực sự có lý, vốn dĩ đâu ai nghĩ được Phượng Minh có thể đại phát thần uy, khiến thiên hạ nổi danh diễn toán đại sư Đông Phương Thiên và Tam công chúa Phồn Giai phục đến sát đất?

Dung Vương gật gù tán thành: “Kế này của Nhược Ngôn thật lợi hại, không phải chính thức lấy Tam công chúa, lại danh chính ngôn thuận đoạt được vương vị Phồn Giai, thậm chí còn giúp đỡ được Long Thiên đăng cơ, lên làm nhiếp chính Đại vương Phồn Giai. Vô luận kết quả thế nào, Phồn Giai đã là miếng thịt béo trong miệng hẳn rồi.”

Nghĩ đến người mình luôn tin cẩn bên cạnh lại có thể là gian tế, Phượng Minh than thở một tiếng, đem ra một điểm hoài nghi cuối cùng: “Nếu Nhược Ngôn đã nắm chắc thắng lợi, hà tất gì phải cấu kết cùng Quy Sâm?”

“Thái tử diện hạ à.” Liệt Nhi cười nói: “Người chó nên quên, tin Nhược Ngôn cấu kết với Quy Sâm, đều do Hạ Quân nói chúng ta hay.”

Phượng Minh còn đang u sầu nét mặt, Dung Vương đã biết cậu trong lòng rất chật vật khổ sở, liền vòng tay ôm lấy, khuyên nhủ: “Chúng ta sẽ không lập tức định tội Hạ Quân. Bất quá nếu hẳn thật sự là gian tế, nhất định hẳn sẽ ra tay hạ thủ với người ngay tại biên giới Vĩnh Ân này, đến lúc đó sẽ có bằng cứ.”

“Xuống tay hạ thủ với ta?” Thấy nét mặt Dung Vương và Liệt Nhi nghiêm lại, Phượng Minh không nhịn nổi rung mình ớn lạnh một cái: “Vì cái gì hẳn phải xuống tay hạ thủ ta chứ? Ta chẳng qua chỉ là...”

Dung Vương nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mọng đỏ của Phượng Minh, nở một nụ cười dào dạt ấm áp: “Nhược Ngôn vừa thấy đáng điệu người, tốt xấu gì cũng tính toán dụ dỗ người một đêm xuân tiêu; giờ còn biết người mang trong người nhiều thuật diễn toán kỳ quái như thế, sẽ lại càng dốc toàn lực đem người về nước, củng cố thực lực Ly Quốc.”

“Dù sao bất kể thế nào hẳn cũng sẽ không để thái tử và Dung Vương liên hợp lại, bằng không đã tâm thông tính thiên hạ của Nhược Ngôn sẽ khó lòng thực hiện được.” Liệt Nhi bên cạnh cũng nói thêm một câu.

Phượng Minh vội vàng vỗ ngực nói: “May mà hẳn không biết đến lý luận binh pháp cực kỳ lợi hại cùng thiết kế ruộng bậc thang của ta, bằng không hẳn chẳng lẽ lại không đích thân dẫn binh tiến đánh Tây Lôi đoạt ta đem về?”

Lời vừa dứt, mọi người đã cười vang cả lên.

Tiếng cười còn chưa dứt, chiếc mã xa đột nhiên ngừng lại.

Tiếng Hạ Quân từ bên ngoài cỗ xe vang lên: “Khởi bẩm thái tử, quan trấn giữ biên ải Vĩnh An Trương Kiên chờ nơi đây đã lâu, thỉnh thái tử hạ giá xuống xe.”

41. Q.2 - Chương 18: Chương 18

Tiếng Hạ Quân từ bên ngoài xe vang lên: “Khởi bẩm thái tử, quan trấn giữ biên ải Vĩnh An Trương Kiên chờ ở đây đã lâu, thỉnh thái tử hạ giá xuống xe.”

Mọi người bên trong theo phản xạ quay sang nhìn nhau rồi cùng đồng loạt nín bật tiếng cười.

Dung Vương cúi xuống: “Hắn sẽ không dám động tới người ngay tại đây, chỉ cần để ý liệu hắn có dụ người rời khỏi lộ trình đến một chỗ khác, tức khắc sẽ biết hắn có mang dã tâm không.”

Phượng Minh gật nhẹ, đem Liệt Nhi cùng bước xuống xe.

“Thái tử, Trương Kiên đã đợi từ lâu.” Hạ Quân nhìn Phượng Minh bước xuống, cười cười đưa một ngón tay chỉ về phía trước, tự hào nói: “Từ lúc thái tử đại hiển thần uy tại Phồn Giai, lễ nghi các nước khác đối với Tây Lô sứ đoàn chúng ta càng lúc càng chu toàn, lần này thậm chí còn ra khỏi thành mười lăm dặm chờ chực người, thực khiến Tây Lô nhân viên hài lòng.”

Phượng Minh từ khi nghe Dung Vương nói, giờ đã cẩn thận quan sát Hạ Quân, bất an gật đầu.

Ở phía bên kia, Trương Kiên đã dẫn theo một đám tiểu quan tiến đến nghênh đón.

“Lâu ngày không gặp, thái tử vẫn bình an chứ?” Trương Kiên tươi cười, chấp tay nói: “Vĩnh An Trương Kiên tại đây, kính cẩn đợi chờ đã lâu.”

“Làm phiền Trương đại nhân rồi.”

“Chỗ nghỉ của thái tử, Trương Kiên đã chuẩn bị đầy đủ, yến tiệc tiếp đãi cũng đã sắp xếp xong, thỉnh thái tử lên ngựa vào thành.”

Mọi người bên ba đường xá lặn lội nhiều ngày, đương nhiên đều muốn lập tức vào thành vui mừng một phen.

Tối ấy, quả nhiên lại một đại yến hoạt sắc sinh hương nữa, Trương Kiên chủ bồi. Phượng Minh dẫn theo Đồng tướng quân và Hạ Quân tham gia, Dung Vương vẫn còn nấu mình ẩn thân tại phòng ngủ Phượng Minh, dặn dò phân phó Liệt Nhi: “Người đi theo, chú ý dè chừng một chút.”

Liệt Nhi vô cùng lạnh lợi, một tối đứng cạnh, ngăn rượu thay Phượng Minh. Cậu ta tuấn mỹ dị thường, không động tác nào không quyến rũ khiến người ta động lòng, lập tức hấp dẫn ánh nhìn đa số khách nhân trong tiệc, đoạt đi không ít ánh hào quang rực rỡ của Phượng Minh.

Rượu quá tam tứ tuần, Hạ Quân uống đến mức sắc mặt đỏ phừng phừng, bên người Phượng Minh khe khẽ kéo áo, trầm giọng bí hiểm nói: “Liệt Nhi kia hôm nay hành động thật kỳ quái, thái tử phải cẩn thận.”

Phượng Minh vâng vâng dạ dạ gật gù, thầm nghĩ: Ta phải đề phòng người mới đúng.

Liệt Nhi bị đám người của Trương Kiên quẩn lấy, chỉ có thể liên tiếp quay đầu theo dõi Hạ Quân, thấy Hạ Quân chỉ ở trong phòng nói chuyện với Phượng Minh, mới yên lòng quay ra đón thêm một chén rượu mạnh nữa uống đối phó.

Hạ Quân nhìn ra hướng ngoài phòng soi xét, lại nói: “Thái tử, ta có chuyện muốn cùng thái tử mật đàm, chỉ bằng ta hãy ra ngoài một chút.”

Nếu như là hôm qua, Phượng Minh ắt hẳn đã không lời một lời hai mà lập tức theo hắn len lén ra ngoài, nhưng thời khắc này lại bình tĩnh lắng đầu, nhẹ giọng nói: “Bên ngoài vừa lạnh vừa tối, Hạ Quân tiên sinh muốn nói chuyện gì, cứ ở trong này nói đi.”

“Khà khà,” Hạ Quân sờ sờ chòm râu dê, ngà ngà say nói: “Tam công chúa dù có đẹp nổi danh thiên hạ, cũng không phải thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Thái tử có biết thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là ai chẳng?”

Phượng Minh chớp chớp mắt, lắc đầu.

Hạ Quân mượn rượu thay lời, thở dài một tiếng, nhìn những vì sao lấp lánh bên ngoài song cửa, buồn bã đáp: “Là một kỹ nữ Phồn Giai, danh tự Mị Cơ. Nàng ấy nguyên là hậu quý tộc Phồn Giai, mười bốn tuổi đã được xưng tụng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đáng tiếc thay phụ thân nàng mắc tội Phồn Giai vương, nam đình cả nhà bị trảm, nữ đình mại nạp kiếp cầm ca, thành kỹ nữ.”

Phượng Minh ngấm những khúc diễm vũ sinh ca trước mặt, lại nhớ tới mấy bộ phim truyền hình nhiều tập thường hay thấy những cuộc sống bi thảm của những nữ ca sĩ, mới thở hắt ra: “Thật đáng thương.”

“Có điều bằng học thức và dung mạo, chỉ mới một năm, nàng đã kết giao được với các vương tôn công tử khắp nơi cùng chốn, hơn nữa còn đủ tiền tài để tự mình chuộc thân.” Hạ Quân kể chuyện xưa sống động không gì sánh được, ngay đến sắc thái cũng biểu đạt phù hợp, chau mày ủ ê nói: “Chỉ có điều, nàng lại vẫn như xưa không rời bỏ ca cầm, cam nguyện làm một kỹ nữ thấp hèn.”

“A? Vì cái gì?”

Hạ Quân khê cười nói: “Từng có kẻ hỏi qua, nàng nói: nam nhân trên cõi đời này đều như nhau, đều là kiểu người không thể phó thác chung thân. Dù mai đây có rời kiếp ca kỹ, chẳng có gì hơn.”

Phượng Minh lắc đầu nói: “Lối suy nghĩ ấy thật quá cực đoan, ta thiết nghĩ nàng ấy một thời gian ngắn sau sẽ suy nghĩ thấu đáo, gặp được một nam nhân thuận mắt liền xuất giá thôi.”

“Thái tử nói phải. Mị cơ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, quan lại quý nhân muốn sánh duyên xe tơ cùng nàng nói dài không dứt, nàng vẫn trước sau như một bất vi sở động. Rốt cuộc tới một ngày, một thiếu niên vô danh lặng lẽ cầu kiến Mị cơ.”

Nói đến đó, lòng hiếu kỳ của Phượng Minh đột nhiên trào lên: “Tên thiếu niên ấy hẳn đã cướp lấy trái tim Mị Cơ phải không?”

“Không sai.” Hạ Quân vuốt vuốt chòm râu, gật gù nói: “Thiếu niên ấy tĩnh tọa trước mặt Mị Cơ suốt hai canh giờ, một tiếng cũng không nói, sau đó liền bỏ đi.”

“Cái gì? Không nói tiếng nào? Thế làm sao lại cướp được lòng nàng, chẳng lẽ hẳn bị cảm?” Phượng Minh nhú mày, nghiêng đầu hỏi.

Hạ Quân ha hả cười: “Thái tử thật thú vị. Thiếu niên kia không nói năng gì, nhưng Mị Cơ trước khi hắn rời đi có nói một câu.”

“Nàng nói với hắn cái gì?”

“Nàng nói: thì ra ta đã lầm rồi.”

“Lầm rồi?”

“Phải, nàng chăm chú nhìn vào mắt thiếu niên ấy suốt hai cái canh giờ, rốt cuộc cũng ngộ ra thiên hạ nam nhân không phải toàn bộ đều giống nhau. Trên đời này, rốt cuộc vẫn còn kẻ đáng để phó thác trọn đời. Thiếu niên ấy sau khi rời đi, Mị cơ có nói với thị nữ bên thân: nếu người ấy một mai thành vương thiên hạ, Mị Cơ ta nguyện làm thiếp hầu hạ. Dứt lời, lập tức tự mình chuộc thân, từ ấy về sau lui về ở ẩn, không rõ tầm tích.” Hạ Quân thông thả ngửa đầu, phảng phất như đang hồi tưởng phong thái Mị Cơ: “Giai nhân như thế, hành động như thế, làm sao chẳng khiến thiên hạ nam tử mê mẩn cuồng si?”

Phượng Minh khê chớp mắt, người cậu biết không nhiều lắm, trong số đó, người có bản lĩnh đến vậy chỉ có một, trong khoảnh khắc phúc chí tâm linh, mở miệng nói: “Dung vương?”

“Thái tử thật thông tuệ.” Hạ Quân thuận tay rót cho Phượng Minh một chén mê thang, phe phẩy chiếc quạt, chậm chậm nói: “Dung Vương khi ấy còn niên thiếu, vừa rời Tây Lôi, đã lập tức dùng phương pháp lạ lòng đoạt được trái tim đệ nhất mỹ nhân, gây chấn động thiên hạ. Các quốc gia ai ai cũng biết Tây Lôi đã xuất hiện một đại nhân vật lợi hại không thể xem thường, Dung Vương cùng Nhược Ngôn vang danh thiên hạ lưỡng kiệt, cũng là từ ấy mà ra.”

Một chút dư vị chua xót nổi lên trong lòng. Phượng Minh suýt chút nữa đã hừ lạnh một tiếng, té ra hẳn với Nhược Ngôn nổi danh lương kiệt thiên hạ, lại chỉ vì chuyện nữ nhi phù phiếm lẫn lộn, còn tưởng hẳn làm được đại sự gì kinh thiên động địa lắm.

Hạ Quân tựa như không phát giác được tâm sự của Phượng Minh, khen: “Dung Vương quả thực là sự kiêu ngạo của Tây Lô, không nói một lời vẫn có thể khuất phục nhân tâm, nếu như ở trên chiến trường, ai khả dĩ có thể chống lại đây?”

Phượng Minh cong môi, khổ tâm lắm lắm: “Bất quá chỉ là chiến lược tâm lý thôi mà. Vô thanh thắng hữu thanh, khi ấy hẳn có mở miệng nói, hiệu quả dám chắc không bằng ngậm miệng lại. Phải như ta đây, cũng sẽ không nói tiếng nào.”

“Vô thanh thắng hữu thanh?” Hạ Quân đem câu nói của Phượng Minh tỉ mỉ nghiền ngẫm mấy lần, trong đáy mắt hiện lên tia kinh ngạc, khẽ hắng giọng, nói tiếp: “Thái tử... người có muốn biết Mị Cơ ấy mỹ pháp hà đẳng dường nào không?”

Nữ nhân có thể khiến Dung Vương động lòng, Phượng Minh đương nhiên thực tình muốn biết, quay người hỏi: “Chẳng lẽ người có bức họa của nàng ta?” Nếu có camera thì tốt rồi, có thể chụp hình nàng ấy lại, nhìn càng rõ ràng hơn.

“Không hề có bức họa nào.” Thấy Phượng Minh thất vọng, Hạ Quân lập tức lộ ra một nụ cười gian xảo: “Nhưng chỗ Mị cơ ẩn thân, lại ở ngoại ô cách thành này ba dặm, nơi ấy có một sơn cốc, tên gọi Trường Hồng Cốc. Bên trong có nhiệt tuyến, khiến hồng hoa quanh sơn cốc quanh năm rộ nở, mỹ lệ vô vàn. Chúng ta chỉ bằng hãy len lén cưỡi ngựa của Đồng tướng quân, đến cốc ấy dò hỏi Mị Cơ, nhân tiện ngấm mình nơi nhiệt tuyến ấy, chẳng phải khoái hoạt lắm sao? Chỉ cần hai ta quay lại đúng giờ, bảo đảm thần không biết quỷ không hay.”

Đối mặt với lời đề nghị mê người tuyệt diệu như thế, lòng Phượng Minh lập tức vừa chộn rộn ham muốn, vừa không khỏi thầm kêu nguy hiểm. Nếu không có ánh mắt như điện của Dung Vương, hoài nghi Hạ Quân, Phượng Minh tất nhiên sẽ lập tức gật đầu đồng ý, gạt tất cả mọi người cùng Hạ Quân len lén chuồn ra thành ngoại rồi.

Mắt Phượng Minh vòng vo một hồi, mới gật đầu nói: Được, ta sẽ cùng người len chuồn đi.”

Hạ Quân mừng rỡ.

Phượng Minh còn nói: “Người giúp ta lôi kéo Liệt Nhi, ta sẽ về phòng thay phục trang để cưỡi ngựa, rồi sẽ dắt ái mã bảo bối của Đồng tướng quân đứng chờ phía sau. Vậy ngựa của Hạ Quân tiên sinh...?”

Hạ Quân vội nói: “Ngựa của thần thái tử không cần lo lắng, thái tử nhanh nhanh đi chuẩn bị là được rồi.”

Phượng Minh đứng lên, thừa dịp mọi người uống say túy lúy, yến tiệc hỗn độn bộn bề, nháy mắt ra hiệu với Liệt Nhi, rồi vội vàng vàng về phòng.

42. Q.2 - Chương 19

Lặng lẽ rời khỏi phòng yến, ngoài trời tối đen một mảnh, thi thoảng có vài toán vệ binh tuần cảnh, cầm trường thương ngang qua.

Những tiếng ca thanh và không khí êm dịu bị ngăn lại ở bên trong, lãnh phong ào ạt thổi tới, chui cả vào cổ, khiến Phượng Minh không khỏi co đầu rụt cổ.

Thật đáng sợ, Dung Vương nghi ngờ không sai, Hạ Quân quả thực dụ cậu khỏi đây. Nghe Dung Vương phân tích là một chuyện, thật sự cảm nhận được nụ cười Hạ Quân đang đeo để dụ mình vào bẫy thì, lại là một chuyện khác.

Phảng phất như những âm mưu trường kỳ chẳng bao giờ chấm dứt, chọc xuyên đâm qua đâm lại không ngừng bên thân, lạnh lẽo đến mức Phượng Minh run lấy bầy.

Cậu thật sợ.

“Dung Diễm...” Vừa bước vào buồng ngủ, phong thái thong dong tự thân ép buộc mình phải đeo trong bữa yến tức thì không cánh mất dạng, Phượng Minh ngã nhào vào tay Dung Diễm, thấp giọng nói: “Hạ Quân thật sự... thật sự...”

Nhận thấy Phượng Minh đang run rẩy, Dung Vương cũng chẳng còn thời gian để vui mừng vì Phượng Minh chủ động yêu thương với mình nữa mà tự động ghì chặt vào lòng, hai tay ôm xiết, đem Phượng Minh áp vào lồng ngực vững chãi, hạ giọng: “Không sao cả, hắn sẽ không thể tổn thương người được.”

Phượng Minh hơi ngược đầu, ánh mắt ẩn ẩn mờ ánh nước, như một chú nai con sơ sinh lọt lòng. Dung Vương nhìn mà đau lòng, nhẹ nhàng hôn lên tai cậu, cam đoan: “Có ta ở đây, bất luận là kẻ nào cũng không thể thương tổn người.”

Phượng Minh nhất thời xúc động, lại đột nhiên nhớ tới Mị Cơ, sự chua xót không khỏi dâng ứ lên, rầu rĩ hừ một tiếng, quấy khỏi vòng tay Dung Vương, lau lau mắt, đem câu chuyện mình vừa nói cùng Hạ Quân đầu đuôi kể lại. Khi nói đến một thiếu niên im lìm không thanh động chỉ bằng ánh mắt chinh phục Mị Cơ, Dung Vương tức thì hiểu ngay vì sao sắc mặt Phượng Minh lại tức giận đến thế, mới xấu hổ giải thích: “Lúc ấy ta còn trẻ khí thế lại thịnh, nghe đến thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mới...”

“Thì ra có chuyện như vậy.” Phượng Minh dùng ánh mắt trách móc Dung Vương: “Vậy mà ta còn tưởng rằng Hạ Quân bịa ra chuyện này hòng lừa gạt ta.” Nghĩ đến chuyện Dung Vương đào hoa như thế, nói không chừng quốc gia nào cũng có một mỹ nhân ẩn cư đợi một ngày kia hắn lên ngôi vương thiên hạ, để sau ấy “Làm thiếp phụng hầu”, hiện tại ước chừng có đến mười một nước đang tranh chấp...

Tâm trạng lại càng vì thế mà xấu đi, đầu óc như phát hỏa, nắm tấm rèm vẫn rủ bên giường dùng răng xé toạc.

Dung Vương nhìn mà thấy buồn cười, kéo tấm rèm trong miệng Phượng Minh giật lại, đoạn vuốt ve mặt cậu nói: “Người muốn giận ta, cần ta là được rồi.” Dem tay ra trước miệng cậu.

Phượng Minh làm sao chịu, nghiêm mặt quay đi: “Không cần dùng khổ nhục kế. Nhanh nhanh xử lý chuyện Hạ Quân đi.”

“Khổ nhục kế?” Dung Vương đem “cách dùng từ kiểu mới” nhắc lại hai lần, nghiêm mặt nói: “Sự tình tới nước này, ta không thể không lộ diện. Hạ Quân lúc này chắc chắn đang chờ người ở phía sau, ta sẽ lệnh Dung Hồ lên bắt hắn, sau đó sẽ phái Đồng tướng quân lĩnh ba ngàn tinh binh bao vây sơn cốc. Nhược bằng quanh sơn cốc có phục binh Ly quốc, sẽ chừng mình Hạ Quân là gian tế Ly Quốc. Còn nếu trong sơn cốc không có phục binh Ly Quốc, sẽ sai Dung Hồ thả Hạ Quân ra, xem như hắn bị một tên bịt mặt nào đó bắt đi.”

Phượng Minh thấy Dung Vương trong chớp lát đem sự tình sắp đặt thỏa đáng, ngay đến chuyện nếu hoài nghi sai lệch cũng tính đến đối sách phù hợp, trong lòng âm thầm bội phục, trầm ngâm giây lát, nhắc nhở Dung Vương: “Mị Cơ ẩn cư trong cốc, hãy dặn Đồng tướng quân dẫn binh đến cẩn thận một chút, nàng là nữ nhân, không nên bị ngộ thương.”

Dung Vương nhất thời ngây ngẩn, nhìn Phượng Minh nhẹ cười cảm kích, đùa cợt: “Sao lại lo lắng Mị Cơ như vậy? Ta mới rồi còn thấy kẻ nào giận đến độ ra sức cắn xé màn giường kia mà.”

Phượng Minh không tỏ ra thua kém, lạnh lùng đáp: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà có kẻ bỏ ra hai canh giờ liên dùng mắt nhìn chòng chọc rồi mới ra về, tương lai còn muốn đem người ta về làm thiếp, đương nhiên là phải trân trọng gìn giữ cho tốt rồi.”

“Chắc chắc...” Dung Vương lắc đầu, nắm lấy hai tay Phượng Minh, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt cậu, trầm giọng nói: “Thiên hạ này tuy lớn, chỉ có một Phượng Minh.”

Trong lòng chợt ấm lại, mấy lời ấy giống như dùng búa tạ khắc ghi vào tim Phượng Minh.

Phượng Minh cúi đầu, một luồng khí ấm áp từ ánh mắt Dung Vương bao quanh thân thể tứ chi cậu, chảy rần rạt qua ngàn vạn mạch máu, ấm áp dạt dào không thốt nên lời. Cậu cắn nhẹ môi, cuối cùng cũng ngọt ngào bật cười với Dung Diễm: “Ngốc nghếch... ta dạy ngươi, cái này gọi là nhược thủy tam thiên, ngã chích thủ nhất biểu ẩm *.”

“À, nhược thủy tam thiên, ngã chích thủ nhất biểu ẩm.” Dung vương chợt hiện vẻ nghiêm túc, quy quy củ củ khom người trước Phượng Minh: “Đa tạ thái tử chỉ dạy.”

Phượng Minh than thở lắc đầu: lời ngon mật ngọt, tình khiêu mỹ nhân thiên hạ, e rằng không một ai khả dĩ có thể sánh bì được với tên Dung Diễm này...

Dung vương hành động sấm vang chớp giạt, gọi ngay Dung Hồ vẫn đang ẩn thân kín đáo ra, sai hần bắt giữ Hạ Quân. Đoạn lại cùng Phượng Minh bước khỏi phòng ngủ, thẳng một đường đến phòng yến.

Hần vừa xuất hiện, khiến chúng nhân kinh ngạc cực độ, men rượu cũng tỉnh đến quá nửa. Liệt Nhi tuy uống rất nhiều, vừa thấy Dung Vương, đã như hiểu rõ sự tình có thay đổi biến hoá, lập tức đứng dậy bước về phía sau lưng Phượng Minh.

“Đồng tướng quân.” Dung Vương uy phong lẫm liệt, hướng tới vị trí chủ vị thượng toạ, trầm giọng gọi.

Đồng tướng quân thân vì lãnh trách nhiệm bảo hộ Phượng Minh, nhất mực không uống lấy một giọt. Mắt thấy Dung Vương đột ngột xuất hiện, lại nghe Dung vương gọi, lập tức thét vang một tiếng: “Có!” Tiến lên phía trước nghe lệnh.

“Trình sát hồi báo, Trường Hồng cốc cách thành ngoại ba dặm có đạo tặc phục kích đoàn xe Tây Lôi, người hãy dẫn theo ba nghìn tinh binh đánh tan bọn chúng. Nhớ kỹ, không cần tiêu diệt toàn bộ, thám thính rõ hư thực thật kỹ, hăng lĩnh binh trở lại.”

“Tuân mệnh!” Đồng tướng quân ban đầu vốn là một võ tướng, vừa nghe có thể chiến đấu, so với việc phải ngồi lại yến tiệc ngắm người hát hò uống rượu, thấy hứng thú hơn nhiều, lập tức lĩnh mệnh, tay nắm bảo kiếm triệu tập binh sĩ ra đi.

Thấy Đồng tướng quân vừa khuất dạng, Dung Vương mới đảo mắt quanh đám người vẫn đang chờ người bắt động trong sảnh, cười nói: “Dung Diễm lo lắng cho sự an toàn của thái tử, đêm tối tới đây, đã gây phiền nhiễu. Nhạc công đào hát, hãy tiếp tục ca vũ, chúng ta đêm nay hãy thoải mái uống hát.”

Trương Kiền chỉ là một tiểu quan bé nhỏ trấn giữ biên cảnh, nghe Tây Lôi Dung Vương danh chấn thiên hạ đột nhiên giá lâm, không dự liệu trước, không biết phải chiêu đãi thế nào, thấy Dung Vương tự mình nói trước, liền vội vàng nịnh hót nói: “Phải phải, thoải mái uống hát.” Lập tức quay sang phân phó ca vũ.

Tức thì sanh ca diễm vũ, yến tiệc lại trở về không khí tưng bừng náo nhiệt ban đầu. Chỉ có điều đang có một nhân vật lợi hại như Dung Vương ngồi đây, không một ai dám mạo muội hướng kẻ đang ngồi cạnh hần – Phượng Minh kính tửu.

Tay Phượng Minh thả lỏng trên mặt bàn, vẫn luôn bị Dung Vương nắm chặt ngắm nghía, trong lòng cậu lo lắng không yên chuyện Đồng tướng quân dẫn binh đi rửa sạch lũ mai phục, thấy Dung Vương thậm chí còn không thèm đếm xỉa chỉ thường thức ca múa, thì thoáng lại quay sang nhìn mình cười như không cười, mới than thở trong lòng: quả thực chỉ có những kẻ lợi hại thế này, mới có thể đấu tranh tồn tại giữa những mưu mô tầng tầng lớp lớp chồng chất như vậy.

Cảm giác bản thân so với Dung Vương còn quá ấu trĩ non nớt, bất giác khiến lòng không tránh khỏi đôi chút chán nản ỉn ỉu.

Dung Vương ân cần lo lắng Phượng Minh, hơi nhích lại gần, hạ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Phượng Minh lắc lắc: “Không có gì, ta có chút không quen khi các người âm mưu đặt bẫy thôi.”

“Ha ha, ta rất thích ngươi thế này.” Tiếng cười trầm nặng của Dung Vương như trấn an vỗ về Phượng Minh: “Những mưu kế bày lộng ấy, cứ để ta chống đỡ là được rồi.”

Tay rời khỏi bàn, cái nắm càng thêm xiết chặt.

*Note:

Nhược thủy tam thiên, ngã chích thủ nhất biểu ẩm

Trích từ Đề cử thập nhất hồi (hồi 91) của “Hồng Lâu Mộng”, tên là: “Định thỏa lòng dâm, Bảo Thiềm bày mưu kế; Bày ra nghi trận, Bảo Ngọc bàn đạo thiên.”

Đại Ngọc nói:

“Chị Bảo thân với anh thì anh sẽ như thế nào? Nếu chị Bảo không thân với anh thì anh thế nào? Chị Bảo trước kia thân với anh, nay không thân nữa thì anh sẽ như thế nào? Chị Bảo nay thân với anh sau này không thân với anh nữa, thì anh sẽ như thế nào? Nếu anh muốn thân với chị ta mà chị ta lại không thân với anh thì anh sẽ như thế nào? Nếu anh không muốn thân với chị ta mà chị ta lại muốn thân với anh thì anh sẽ như thế nào?”

Bảo Ngọc ngó ngẩn một lúc. Bỗng phá lên cười, nói:

“Nhâm bằng nhược thủy tam thiên, ngã chích thủ nhất biểu ẩm.”

(Tức là: dù cho nước của nước Nhược có nhiều đến bao nhiêu thì tôi cũng chỉ cần một bầu để uống mà thôi)

Đại Ngọc nói:

“ Nếu bầu trôi theo nước thì anh làm thế nào?”

Bảo Ngọc nói:

“Không phải bầu trôi theo nước, mà là nước tự chảy, bầu tự trôi mà thôi.”

Đại Ngọc lại nói:

“ Nếu như nước đứng ngọc chìm thì anh làm thế nào?”

Bảo Ngọc bảo:

“ Lòng thiên đã hóa tở vương bụi, chim ngói cũng chẳng muốn nhảy múa chào gió xuân”

Đại Ngọc nói tiếp:

“ Điều răn thứ nhất của đạo thiên là không được nói dối. “

Bảo Ngọc thề thốt:

“Trên có Tam Bảo”

Từ ấy về sau đôi lứa yêu nhau mới bắt đầu dùng “Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu ẩm” làm lời thề son sắt.

43. Q.2 - Chương 20

Không tới ba canh giờ sau, Đồng tướng quân một thân một mình phong sương quay về phục mệnh.

“Khởi bẩm thái tử, Dung Vương, bản tướng dẫn binh tới Trường Hồng Cốc, quả nhiên thấy gần ngàn phục binh náu mình giữa rừng cây gần đó. Ba nghìn tinh binh Tây Lôi ta lập tức đánh chúng tan tác, tù binh ba trăm tên, sát thương vô số kẻ, số đào thoát không đến một trăm, tên thủ lĩnh đã bị thần bắn ngã ngựa, thủ cấp tại đây.” Đồng tướng quân vẫy tay một cái, tên thuộc hạ liền dâng lên một cái đầu người máu chảy đầm đìa.

Dung vương sớm đã quen thấy máu, không chút kỳ quái, chỉ có Phượng Minh lần đầu tiên nhìn thủ cấp đầm đìa máu me, tức thì cả người rùng mình ớn lạnh.

Trương Kiên đứng một bên thu mọi sự vào đáy mắt, thầm nghĩ: Tây Lôi thái tử tuy có bản lĩnh, chỉ tiếc lá gan quá nhỏ, xem ra Tây Lôi vẫn là Dung Vương làm chủ.

Dung vương thấy lòng bàn tay Phượng Minh lạnh toát, gạt đầu ra hiệu cho tên lính đem thủ cấp mang đi.

Đồng tướng quân dù giữa đêm đông ác chiến một trận, nhưng thần sắc lại vô cùng hưng phấn, ông ta đem diễn biến trận đánh ra nói một lần, trên mặt hiện sắc hồ nghi nói: “Nhìn phục sức và khẩu âm của địch quân, thực không giống cường đạo như lời trình sát, mà là quân đội chính thống của Ly Quốc. Hơn nữa... chúng cũng không phải dừng chân nghỉ tại Trường Hồng cốc, mà là phục kích, kỳ quái, rõ ràng lộ tuyến trở về Tây Lôi của thái tử không đi qua đó. Hơn nữa, thái tử bên thân có hơn năm nghìn tinh binh hộ vệ, vì có gì chỉ phái một ngàn tên phục kích?”

Dung Vương quay đầu liếc mắt nhìn Phượng Minh một thoáng, cười lạnh hai tiếng: “Vấn đề ấy có thể hỏi Hạ Quân.” Thành linh cao giọng, giương thanh nói: “Đến đây, dẫn Hạ Quân tới đây.” Dung hổ thân thủ cao siêu, sai hần đối phó Hạ Quân thật dễ như trở bàn tay, đã sớm trói y lại trong vựa củi phía sau, rồi chỉ chỗ cho Liệt Nhi.

Đồng tướng quân với chuyện Hạ Quân là gian tế không hề hay biết, đang kỳ quái không hiểu vì sao mới một đêm không thấy Hạ Quân, đột nhiên đã thấy hần bị trói quặt tay sau lưng đang bị Liệt Nhi đẩy vào phòng yên, sắc mặt thay đổi mạnh mẽ, ngậy đưỡn người như khúc gỗ.

“Hạ quân tiên sinh, biết vì sao đột nhiên thành phạm nhân chứ?” Dung Vương ngấm nghĩa chén rượu trong tay, khẽ nhếch môi với Hạ Quân.

Hạ Quân đột nhiên bị bắt, nghe tiếng Đồng tướng quân dẫn binh đi, lại thấy Dung Vương xuất hiện như thần như quỷ, biết ngay sự việc đã bại lộ. Hần lạnh lùng lướt mắt qua Dung Vương, ha hả cười nói: “Kế hoạch không chu toàn, phải như biết Dung Vương giá lâm, Hạ Quân nhất định đã chú tâm gấp trăm lần.”

“Người được vương thất Tây Lôi trọng dụng nhiều năm, lại không báo đáp đền ơn, còn âm mưu gia hại thái tử, Người biết tội chưa?”

“Hạ Quân từ đầu là người Ly Quốc, nhiều đời chịu ân mưa móc từ Ly Vương, nấu mình nơi Tây Lôi dò hỏi quân tình, chính là trách nhiệm của ta.” Hạ Quân đoán biết mình tất sẽ chết, cũng có chút khí phách, mặt không biến sắc, ngang nhiên nói: “Ta thỉnh hỏi Dung Vương, báo đền bản quốc, Hạ Quân có tội chi đây?”

Ánh mắt Dung Vương đem theo ba phần nét cười, khe khẽ lắc đầu: “Trước khi chết còn gỡ võ mồm, người nếu đã muốn làm tráng sĩ, ta đành giúp người thôi. Đến đây, kéo Hạ Quân đi chém, đem thủ cấp hần giao lại Nhược Ngôn, thỉnh hần an táng Hạ Quân tiên sinh tốt tốt một chút.”

Phượng Minh cùng sống chung với Hạ Quân lâu ngày, cũng biết hình dáng hần tuy không phải dạng đẹp đẽ, nhưng lại dí dỏm ân cần, học thức uyên bác, dọc đường đã chỉ vẽ dạy dỗ cậu không ít điều, giờ đây thấy Dung Vương hạ lệnh chém đầu không chớp mắt, tức thì không đành lòng, len lén lắc lắc tay Dung Vương, muốn cầu xin cho hần.

Dung Vương ngừng lại rồi nói trước: “Thái tử khỏi phải mềm lòng nhẹ dạ, hần nguyện làm gian tế, từ sớm đã dự liệu được rồi sẽ có ngày này.”

Phượng Minh còn muốn lên tiếng, Dung Vương đã quay đi, hạ giọng hỏi: “Người có từng nghĩ qua, vạn nhất hần âm mưu thành công, người rơi vào bàn tay Nhược Ngôn, rồi sẽ có kết cục thể nào không?”

Phượng Minh trong lòng run rẩy, nghĩ đến ánh mắt kinh khủng của Nhược Ngôn, rốt cuộc không nói được câu nào nữa.

Đáng tiếc thay kiến thức Hạ Quân uyên bác như vậy, hần cũng có thể xem như một nhân tài hiếm thấy.

Cậu quay ra nhìn Hạ Quân trong giây lát, thấy binh lính đang áp giải Hạ Quân ra ngoài, mới hét to: “Hạ Quân tiên sinh hãy chờ đã!”

Cậu vội vã bước xuống bậc cao, nâng một chén mỹ tửu, đến trước mặt Hạ Quân: “Hạ Quân tiên sinh, người trên đường đi đã dạy dỗ ta nhiều điều, An Hà mượn rượu này, tạ ơn tiên sinh.”

“Đa tạ thái tử.” Hạ Quân nhìn Phượng Minh thật sâu, nhận mỹ tửu, ngửa đầu uống cạn.

“Hạ Quân tiên sinh tuy là gian tế Ly Quốc, nhưng tấm lòng trung vì quốc của ngài, ta vô cùng bội phục.” Phượng Minh nhẹ nhàng nói: “Sĩ vi tri kỷ giả tử*, Nhược Ngôn xảo trá tàn bạo, có thực sự đáng để tiên

sinh dùng tính mạng báo đền chăng? Dung Vương anh minh quyết đoán, nhất định sẽ thống nhất thiên hạ, với tài năng của tiên sinh, nếu có thể phù trợ Dung Vương, sẽ trở thành thiên cổ danh thần. An Hà hôm nay thiếu chút nữa đã đem tính mạng mình tặng cho tiên sinh, nhưng An Hà ta vẫn muốn đặt lòng tin ở tiên sinh lần nữa. Cầu tiên sinh hãy vứt bỏ Ly Quốc, vì Tây Lôi tận lực dốc lòng.”

Lời ấy hợp tình hợp lý, không chỉ Hạ Quân, đến cả toàn bộ những kẻ đang đứng sừng sững trong đều bị Phượng Minh chấn nộ.

Chén rượu trong tay Dung Vương khẽ run lên, vài giọt tràn ra ngoài. Không nghĩ tới Phượng Minh lại có thể suy nghĩ lo lắng vì hấn đến vậy, thật sự toàn tâm toàn ý phụ trợ hấn thống nhất thiên hạ. Bóng dáng thon dài mà nhỏ bé yếu ớt kia, tức thì trong mắt hấn dường như rần rỏi kiên cường hơn vài phần.

Sắc mặt Hạ Quân đổi biến vài lần, sự kích động dao động trong mắt, cuối cùng cũng ổn định lại, đem câu “Sĩ vi tri kỷ giả tử” nhắm đi nhắm lại vài lần, đoạn ha ha cười lớn: “Thuật thu phục nhân tâm của thái tử, thậm chí còn hơn cả Dung Vương. Ly vương của ta là anh minh quân chủ thiên cổ hiếm thấy, Hạ Quân ta chẳng dám sánh làm tri kỷ, chỉ cầu có thể làm hòn đá cho người đặt chân bước đi.” Hấn thu lại tiếng cười, nhìn Phượng Minh quan sát từ trên xuống dưới, than thở: “Vị như thái tử sinh tại Ly quốc, có phải tuyệt vời lắm không? Bất quá vô phương, Ly vương của ta trí tuệ hơn người, giỏi từ tính toán đến thi ca. Người dường như đã động tâm với thái tử, nhất định sẽ không chỉ dùng một kế của Hạ Quân.” Ngữ khí tự tin, khiến cả Phượng Minh lẫn Dung Vương cùng âm thầm cảnh giác.

Hạ Quân dứt lời, quay sang bốn phía chấp tay: “Chư vị, Hạ Quân đi trước.” Rồi tự mình quay đầu, cười vang sải bước.

Khí phách ung dung tự tại, khiến người người bội phục.

Phượng Minh nhìn theo bóng hình Hạ Quân rời đi sững sờ hồi lâu, Dung Vương sợ cậu đau lòng, chậm chậm bước xuống cầu thang, từ sau đặt tay lên bờ vai nhỏ, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không.” Phượng Minh lắc đầu, nhìn hướng ấy trông ra nói: “Nếu có một ngày ta bị người khác bắt giữ chặt đầu, nhất định cũng muốn được phóng khoáng tự tại như thế.”

Dung Vương dở khóc dở cười, kéo cậu về phía bàn, mắng: “Có ai tự rửa mình thế không?” Đoạn rót đầy một chén, đưa đến gần Phượng Minh: “Nào, uống rượu đi.”

Phượng Minh quay sang chớp chớp mắt nhìn chén mỹ tửu, lắc lắc: “Không được, ta không uống rượu được...”

“Có ta ở cạnh ngươi còn sợ cái gì? Cũng vì thế mới muốn ngươi uống.” Dung vương nheo nheo mắt, chế nhạo: “Nói không chừng ngươi say một chút, sẽ không sợ đau nữa.”

Té ra đó mới chính là mục đích của Dung Vương, Phượng Minh lại càng không chịu uống, lắc đầu liên tục.

Hai kẻ ấy một người là thái tử Tây Lôi, một người là thiên hạ nổi danh Dung Vương, toàn bộ khách nhân tại yến, đều há hốc mồm tròn mắt nhìn bọn hấn hồ nháo, không ai dám mở miệng quấy rầy.

“Uống đi.”

“Không uống, lòng dạ ngươi không chính đáng.”

“Không uống ta đổ vào miệng.”

“Khốn kiếp, không uống.”

Phượng Minh trốn uống rượu đến mức mất hết cả thể thống, thậm chí còn chui rúc trốn dưới gầm bàn. Liệt Nhi vẻ mặt đương nhiên, Đồng tướng quân thì xấu hổ, thầm nghĩ thân thể Tây Lôi không thể để hai cái bảo bối này huỷ đi được, mới quay đầu sang nói với Trương Kiên: “Trương đại nhân, đêm đã khuya, chi bằng...”

“Hả? Đêm khuya...” Trương Kiên thấy Phượng Minh cùng Dung Vương liếc mắt đưa tình trước bàn dân thiên hạ thì choáng váng thần tình, còn bị Đồng tướng quân nhẹ nhàng nhắc nhở, liền liên tục gật đầu: “Phải phải, hạ quan cáo từ, hạ quan lập tức cáo từ.” Chúng nhân nhao nhao từ biệt, phòng ốc ngập đầy khách khứa giờ trống không, Đồng tướng quân tự nhiên cảm thấy bất tiện, cùng Liệt Nhi lui ra ngoài canh giữ, chỉ còn Phượng Minh và Dung Vương vẫn còn đang giằng co uống hay không uống.

Dung vương ban đầu sợ Phượng Minh buồn bực, mới mượn rượu quấy rối làm loạn lên, thấy vẻ bi thiết trên mặt Phượng Minh từ từ tan đi, mới hơi chút an lòng, đặt chén rượu xuống nói: “Vây được, không uống thì không uống, chúng ta cùng trở về phòng ngủ thôi.” Lập tức dang tay bế bổng Phượng Minh.

Phượng Minh mặc cho Dung vương bế, hi hi cười nói: “Nếu ta sợ đau, chi bằng ngươi nhượng ta...” Nói được một nửa, sắc mặt đột biến, toàn thân co rút lại.

“Không bằng ta nhượng ngươi cái gì?” Dung Vương cảm thấy kỳ dị, cúi đầu nhìn xuống, khuôn mặt phơn phớt ánh đào của Phượng Minh giờ đã tái nhợt một màu, hai tay lập tức ôm chặt lấy vùng bụng, tựa hồ như đau đến mức không nhìn được, thấy thanh: “Phượng Minh, ngươi làm sao vậy?”

“Đau...”

“Đau?” Dung Vương lập tức đặt Phượng Minh xuống, cẩn thận xem xét thần sắc Phượng Minh, một tay bắt mạch thượng.

Đồng tướng quân cùng Liệt Nhi thấy động, vội vã mở cửa trở vào.

Bụng quận đau không ngừng, giống như ruột gan bất thành linh bị người ta xé đoạn khúc.

“Đau...” Nhất thời không chịu được, môi Phượng Minh tái thắm lại, nắm chặt lấy tay áo Dung Vương, khe khẽ kêu lên: “Dung Vương, ta đau...”

“Đừng sợ, đừng sợ.” Dung Vương thấy Phượng Minh kêu đau, lòng đau như đao cắt, một bên cố gắng trấn an vỗ về, bên kia gắng gượng tĩnh tâm xem mạch.

Đồng tướng quân khẩn trương đợi Dung Vương chẩn bệnh, Liệt Nhi thấy Phượng Minh trán lấm tấm mồ hôi lạnh, mới đem vắt khăn ẩm, quỳ một bên khẽ lau cho cậu.

“Dung vương, thái tử người...”

Dung vương xem mạch một hồi, đồng tử đột nhiên rút lại, trầm giọng nói: “Đồng tướng quân, lập tức truyền lệnh ta, đao hạ lưu nhân, đem Hạ Quân tới đây ngay.”

“Rõ!” Đồng tướng quân biết sự tình khẩn cấp, lập tức đứng lên, hét lớn: “Đao hạ lưu nhân!” gào lên mà phi như bay ra.

Liệt Nhi ở bên cạnh nói: “Chủ nhân, thái tử xem ra đã đỡ hơn một chút rồi.”

Lúc ấy, cơn đau của Phượng Minh mới như giảm bớt, thở hổn hển thật sâu, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi thả Hạ Quân sao?”

“Ngươi đỡ chút nào chưa?” Dung Vương cúi đầu, ôm Phượng Minh vào ngực.

“Ừm, mới vừa rồi đột nhiên quận đau, nhưng hiện tại đã đỡ nhiều rồi.”

Thấy môi dưới Phượng Minh bị cắn đến bật máu, ánh mắt Dung vương hiện vẻ đau xót, cẩn thận liếm đi dấu máu, nói với cậu: “E rằng ngươi ăn phải thứ gì không sạch sẽ rồi, đã sớm kêu ngươi chú ý, trời lạnh không nên thứ gì cũng ăn, bây giờ bị tiêu chảy rồi thấy chưa?”

Cơn đau quận thắt của Phượng Minh tới nhanh mà đi cũng nhanh, mới cùng Dung Vương nói chừng hai câu, sắc mặt từ tái nhợt đã dần hồi phục về phơn phớt hồng. Liệt Nhi thấy thế, cũng len lén thở phào một cái.

Chốc lát sau, Đồng tướng quân đã quay lại phục lệnh, chán nản nói: “Khởi bẩm thái tử, Dung Vương, Hạ Quân đã bị thả rồi.” Ông ta vừa ngược đầu nhìn lên, đã thấy Phượng Minh an lành nằm yên trên tay Dung Vương, mới kinh ngạc mừng rỡ nói: “A? Thái tử đã khoẻ lại rồi?”

Phượng Minh gật đầu: “Phải, chắc là đã ăn phải thứ gì đó không sạch sẽ đó mà. Đáng tiếc thay, nếu đau sớm một chút đã có thể cứu được Hạ quân tiên sinh rồi.” Đến tận giờ phút này cậu vẫn canh cánh trong lòng chuyện xử tử Hạ Quân, quay đầu nhìn Dung Vương nói: “Ta hẳn nên giả bộ đau sớm một chút, như thế ngươi đã không giết hấn ta rồi.”

Sắc mặt Dung Vương có phần u ám, gượng cười nói: “Phải, sớm biết người thật không muốn thế này, ta đã không giết hần.”

“Là người nói nhất định phải giết hần, ta không được xin tha đó sao?”

Tối hôm ấy, khi Phượng Minh đang say ngủ bên người, Dung Vương nhẹ nhàng đứng dậy, tiện tay kéo chiếc áo choàng lông cừu, tìm một góc vắng lặng tĩnh mịch trong phòng ngủ, gọi Liệt Nhi và Dung Hồ tới.

“Phượng Minh ở Phồn Giai, có từng chạm vào Nhược Ngôn không?”

Liệt Nhi đáp: “Điện hạ tại Phồn Giai, từng tiếp xúc với Nhược Ngôn hai lần. Một lần tại phủ tam công chúa, một lần tại tẩm cung Phồn Giai Vương.”

“Hần có chạm vào Phượng Minh không?”

Dung Hồ nói: “Lần tại Tam công chúa phủ đệ, thuộc hạ luôn giám thị từ ngoài cửa, Nhược Ngôn chỉ chăm chăm nhìn thái tử, nhưng bọn họ còn cách hai người kia, không từng tiếp xúc thân thể. Lần tại vương cung Phồn Giai, thuộc hạ cũng nấu mình gần ấy, Nhược Ngôn vẫn luôn giữ khoảng cách với thái tử, chỉ có điều...”

Ánh mắt Dung Vương nghiêm lại, truy hỏi: “Chỉ có gì?”

“Chỉ có điều khi thái tử bước lên cầu thang, có bị trượt chân, Nhược Ngôn ở phía sau có đỡ người một phen.” Dung Hồ thấy Dung Vương sắc mặt càng ngày càng xấu đi, da đầu không khỏi ngứa ran lên.

“Đỡ một chút à?” Dung Vương nắm chặt tay, cau mày quát: “Nhược Ngôn rất giỏi dùng được, huống gì Phượng Minh không hề đề phòng, người... người sao có thể lơ là như thế?”

Liệt Nhi và Dung Hồ đều cùng lúc toát mồ hôi lạnh, Dung Hồ lại càng phủ phục không dám lên tiếng. Liệt Nhi len lén nhìn sắc mặt u ám của Dung Vương, khẽ hỏi: “Chủ nhân, thái tử bị Nhược Ngôn hạ độc ư?”

“Mạch đập hần kỳ quái, tuyệt đối không phải đau bụng bình thường.” Dung Vương bắn ra một tia hung ác, sau ấy mới dịu xuống, giữa làn lạnh phong từ từ nói: “Lần ấy tại vương cung để Phượng Minh một mình gặp Phồn Giai Vương, cũng là Hạ Quân an bài?”

Liệt Nhi lặng lẽ gật đầu.

Nếu quả đúng là Hạ Quân chủ ý an bài, Nhược Ngôn hẳn phải biết cơ hội để hần cùng Phượng Minh đơn độc cạnh nhau, muốn hạ độc tuyệt đối không khó.

Nhược Ngôn nghiên cứu kỳ độc, ngay đến thủ hạ của hần Hạ Quân cũng là cao thủ dùng được, vậy độc hẳn hạ trên người Phượng Minh... Gió lạnh lướt qua, tựa hồ như len lõi thấm qua lớp da cừu, trực tiếp thổi vùn vút vào lòng Dung Vương.

“Chúng thuộc hạ vô năng, không tận lực bảo hộ điện hạ, thỉnh chủ nhân giáng tội.”

Dung Vương cúi đầu hồi lâu, mới thở dài ra: “Không thể hoàn toàn trách các người bất năng, là ta, ta không nên kêu Phượng Minh đi sứ sang Phồn Giai. Hần... hần ngay từ đầu đã không muốn đi.” Hần nắm chặt tay đâm mạnh vào vách tường, hối hận khôn nguôi.

Dung Hồ và Liệt Nhi đối với tính tình chủ nhân vô cùng quen thuộc, thấy hần đột nhiên lộ vẻ ưu sầu, đều âm thầm giật mình. Ai mà ngờ được mị lực kinh người của thái tử, có thể khiến một kẻ luôn phong lưu tự do tự tại như Dung Vương bị kìm hãm sâu sắc thế này.

Dung vương dấu gì cũng không phải kẻ đơn giản, hối hận trong giây lát, đã lập tức tìm được cách thoát đáng, phân phó: “Nhược Ngôn sẽ không lập tức giết chết Phượng Minh, nhất định sẽ dùng độc được mạn tính. Dung Hồ, người lập tức thâm nhập Ly Quốc, giám thị nhất cử nhất động của Nhược Ngôn, điều tra xem hần dùng loại độc gì trên người Phượng Minh, phải lén trộm giải được về đây. Ta muốn quay lại Tây Lô nhanh một chút, đem chân tướng công bố thiên hạ, đăng cơ làm vương, để Nhược Ngôn biết dù hần có khống chế Phượng Minh cũng không thể khống chế Tây Lô. Liệt Nhi, người lập tức khởi hành lên đường nhanh chóng hồi báo vương hậu, báo người chuẩn bị sẵn sàng.”

“Vâng, chủ nhân.”

Dung Hồ và Liệt Nhi đồng thanh trả lời.

Dung vương ngừng lại một chút, gần từng chữ một: “Các người nghe kỹ, việc Phượng Minh bị Nhược Ngôn hạ độc, tuyệt đối không được hé nửa lời, hơn nữa không được để Phượng Minh biết. Được rồi, các người đi đi.”

Sau khi sắp xếp toàn bộ đầu đuôi, Dung Vương mới nặng nề chân bước trở lại phòng ngủ.

Vừa đẩy cửa, thanh âm Phượng Minh đã vọng đến.

“Người đi đâu vậy?” Cậu mơ hồ dụi dụi mắt.

Dung Vương bước nhanh đến bên giường, cười nói: “Sao đã tỉnh rồi? Trời còn chưa sáng.”

“Ta vừa sờ bên cạnh, thấy lạnh lẽo, té ra không thấy người.” Phượng Minh đuổi người biếng nhác, dụi đầu vào lòng Dung Vương, hoài nghi hỏi: “Không phải lên lút đến gặp Mị Cơ đấy chứ?”

“Đoán mò.”

“Hi hi, người muốn nhìn, cứ việc quang minh chính đại mà đi. Ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu, sẽ không ghen với một vị tiểu cô nương.”

“Mị Cơ so với ta và người lớn hơn nhiều, người sẽ không tưởng tượng được nàng ấy xinh đẹp thống trị thiên hạ này bao năm rồi đâu.”

“A, té ra người ngay cả đại tỷ cũng ham muốn. Dung Vương à Dung Vương, người sao lại chơi bởi trăng hoa như thế?” Phượng Minh kéo nhẹ tai Dung Vương.

Dung Vương dè dặt những tiếng cười vọng ra.

Phượng Minh hỏi: “Sao người không phản bác? Người không phải rất giỏi xảo biện hay sao?”

“Ta nên phản bác lại thế nào đây? Thỉnh thái tử dạy dỗ.”

“Ừm...” Phượng Minh động não, con mắt đang quay qua quay lại một hồi, đột nhiên sáng bừng lên: “Có rồi, người phải phản bác lại rằng: Nhân bất phong lưu uống thiếu niên*.”

“A, nhân bất phong lưu uống thiếu niên...”

Vui vẻ chuyện trò một đêm, bên song ngày dần hửng.

Dung Vương không ngừng lặp đi lặp lại lời khẳng định hôm qua, sinh mệnh người trong lòng, vĩnh viễn phải được bàn tay hắc bảo vệ giữ gìn.

Tây Lôi sứ đoàn ngày tiếp theo lại lăn bánh khởi hành, ngày đêm thần tốc, vốn vẹn bốn ngày đã về lại đô thành Tây Lôi.

Vương hậu đã được Liệt Nhi cấp báo, nhất nhất đem việc đăng cơ an bài. Dung Vương và Phượng Minh vừa trở về, lập tức tiến hành nghi lễ đăng cơ.

Thiên hạ xôn xao rầm rộ.

Hoá ra người được xưng tụng thiên hạ lưỡng kiệt – Dung Vương, mới là Tây Lôi thái tử chính thống.

Hoá ra An Hà thái tử chân danh Phượng Minh, là thể thân lão Tây Lôi Vương tuyển lựa để bảo hộ nhi tử mình.

Mười ngày sau, Dung Vương cuối cùng cũng đội vương quan, ngồi lên vị trí tối thượng của Tây Lôi.

Phượng Minh có công lớn với đất nước, phong tước Minh Vương, trân kỳ cổ ngoạn nơi Dung Đềm phủ đệ ngày xưa, đều ban thưởng lại hết cho Phượng Minh. Nhưng cậu vẫn ở lại tại thái tử điện, bọn Thu Lam vẫn như xưa là thị nữ bên thân thị phụng. Chúng nhân tôn trọng nghênh đón, so với hồi Phượng Minh tại vị thái tử còn hơn nhiều.

“Chúc mừng chúc mừng, cuối cùng cũng thành đại vương. Nhiệm vụ thái tử giả mạo của ta cuối cùng cũng kết thúc.”

“Phượng Minh, cũng may mà có người cạnh bên ta.”

Phượng Minh giả bộ nôn mửa, xua tay nói: “Thôi khỏi, không nên buồn nôn thế, người lợi hại vậy, dù không có ta người cũng có thể lên làm Tây Lôi vương, An Tuân với người bắt quả cũng chỉ là việc cỏn con.”

Dung Vương nhìn thật sâu vào Phượng Minh, mở miệng nói: “Người đã đáp ứng phò trợ ta bình định thiên hạ, đừng quên đấy.”

“Ha ha, còn tưởng người khấn trương gì, té ra là muốn lợi dụng chân tài thực học của ta.” Phượng Minh gật gù nói: “An tâm đi, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Người đáp ứng ta, trước khi ra bình định thiên hạ, tuyệt đối không rời khỏi ta.”

“Người sợ ta thay lòng?” Phượng Minh chỉ chỉ vào mũi mình, bất mãn vì chuyện Dung Diêm không tín nhiệm mình.

“Không.” – Dung Diêm lắc đầu, khề khàng nói – “Ta sợ người chết.”

Bịch!

Lập tức, con mắt Tây Lôi Vương cao cao tại thượng ăn ngay một đám.

“Người lại có thể nguyên rửa ta? Mới đăng cơ Tây Lôi Vương liền muốn ta chết?”

“Ôi chao, Phượng Minh, người xuất thủ làm sao lại càng ngày càng nặng thế?”

*Note:

Nhân bất phong lưu uống thiếu niên: Người không trăng hoa phong lưu thì phí hoài tuổi trẻ.

44. Q.2 - Chương 21

Năm thứ bốn trăm bảy mươi bốn trước công nguyên (474 TCN), Tây Lôi Vương Dung Diêm đăng cơ, thành Tây Lôi Vương, để tưởng niệm ân dưỡng dục của lão Dung Vương, quyết định sử dụng danh cũ Dung Diêm. Từ ấy về sau thiên hạ không còn Dung Vương Dung Diêm, chỉ còn Tây Lôi Vương Dung Diêm.

Phượng Minh sắc phong thành Minh Vương.

Vốn xưa nay Dung Vương vẫn luôn là nhân vật nguy hiểm, tâm điểm lôi kéo sự chú ý của các nước, nay lại danh chính ngôn thuận đăng thượng vương vị, làm anh chúa Tây Lôi, đối với cuộc chiến thường niên của thập nhất quốc, công khai trở thành mối uy hiếp to lớn.

Để biểu thị hảo ý và thăm dò, lễ vật từ vương các nước, sau khi Dung Diêm đăng cơ đều lũ lượt được đem tới dâng tặng. Vinh Ân tiểu quốc là láng giềng của Tây Lôi, Vinh Ân vương vì muốn lôi kéo Dung Diêm đã phái đại vương tử Vinh Dật tự thân mang trọng lễ ngõ ý kính cẩn chúc mừng.

Ngay đến Ly Vương Nhược Ngôn cao thâm khó dò, cũng phái sứ giả đến. Sứ giả Nhược Ngôn tuyển lựa, chính là muội muội ruột của hãn Diệu Quang...

Binh sĩ hùng mạnh, đường lớn thanh bình. Tây Lôi tháng ba xuân cảnh đã sắp trở về.

Sứ đoàn Ly Quốc lặn lội đường xa, cuối cùng cũng tiến vào đô thành Tây Lôi. Dung Diêm đích thân tiếp kiến Diệu Quang công chúa tại vương cung,.

Phượng Minh, vẫn ở lại trong thái tử điện.

“Mau nói ta biết, muội muội Nhược Ngôn dâng tặng thứ gì hay ho cho người thế?”

“Không có gì, chỉ là một cái hộp.”

“Đơn giản quá vậy?” Phương Minh thất vọng rũ vai: “Hắn cùng người xưng danh thiên hạ lưỡng kiệt, đáng ra nên đưa tặng thứ gì đó thú vị mới phải chứ.”

Dung Điềm cười ha hả, lột vỏ trái cây đặt vào miệng Phương Minh: “Hắn và ta thì không đội trời chung, làm sao tặng thứ gì tốt đẹp cho ta được đây?”

“Trong hộp ấy có thứ gì?”

Có — Trong hộp, chỉ có duy nhất một viên dược hoàn đen tuyền. Nghĩ đến màu đen kịt ấy, lại tựa như thấy con mắt tử thần, sắc mặt Dung Vương khê biến, rất nhanh khôi phục, giả lả nói: “Nếu là thứ gì hay ho, đã sớm mang đến cho người rồi.”

Phương Minh cũng cho là phải, liền gạt gù không quan nói gì thêm.

Thu Lam dâng lên một chén trà nóng, đưa tới tận tay Phương Minh, cười cười nhẹ nhàng hỏi cậu: “Minh Vương làm sao lại không hỏi Đại Vương xem, bộ dạng Diệu Quang công chúa có đẹp hay không?”

“Phải đó.” Phương Minh lẩm bẩm một mình, chạy tới kéo kéo tay áo Dung Vương: “Diệu Quang công chúa có đẹp không?”

“Không đẹp.”

Phương Minh chớp chớp mắt: “Vậy sao Nhược Ngôn lại phải phái muội muội ruột của hắn tới Tây Lôi này?”

“Ta không phải Nhược Ngôn, làm sao biết được, biết đâu Ly Quốc không còn ai để đi nữa.” Dung Điềm vỗ nhẹ lên mặt Phương Minh: “Phương Minh, hôm nay trời trong, chúng ta đi cưới ngựa đi.”

“Được!”

Âm mưu, vô thanh vô sắc đã cận kề.

Trên thảo nguyên, Bạch Vân tung bốn vó phi như bay, Phương Minh bật ra một tràng cười vui thú. Thuật cưỡi ngựa của cậu tiến bộ rất nhiều, Dung Vương giờ đã có thể yên tâm nhượng cậu đơn độc cưỡi Bạch Vân.

Thấy Phương Minh cưỡi Bạch Vân một vòng, sắc mặt Dung Điềm như bầu trời trong xanh đầy nắng lẩn khuất đâu đó những tầng tầng mây đen.

Nhược Ngôn là giả nhân bất thiện. Dung Điềm nhớ tới buổi triệu kiến Diệu Quang công chúa sáng sớm hôm ấy.

“Diệu Quang Ly Quốc, thay đại vương ta cẩn trọng dâng lên tấm lòng thành ý, chúc Tây Lôi vương cát tường như ý.” Giữa đại điện, Diệu Quang toàn thân vận phục sức Ly Quốc, hướng Dung Điềm tọa thượng đài cao chậm rãi thi lễ.

“Diệu Quang công chúa đường xá xa xôi tới đây, đã vất vả nhiều rồi.”

“Có thể tận mắt thấy thiên hạ văn danh Tây Lôi Vương, có cực khổ mấy cũng đáng.” Nàng ấy cùng lắm khoảng mười sáu tuổi, vẻ quyến rũ so với tam công chúa còn kém xa, nhưng thân phận lại vô cùng quan trọng – thân muội duy nhất của Ly vương Nhược Ngôn.

Dung Điềm cười lạnh lùng: “Ly Vương dạo gần đây vẫn khỏe chứ?”

“Vương huynh vẫn khỏe, đa tạ Tây Lôi Vương đã quan tâm.”

Nghĩ đến thứ độc vô danh trên người Phương Minh, Dung Điềm tức thì hận đến muốn ăn tươi nuốt sống Nhược Ngôn, nhưng thấy thân muội Nhược Ngôn thoải mái phóng khoáng, lại tự mình hạ cổ đến chúc mừng, nếu không tốt thì thật rất mất phong độ, vì thế mới lộ vẻ tươi cười, hỏi: “Công chúa ngàn dặm tới đây, chẳng hay nàng thay Ly Vương mang theo thứ gì tặng quả nhân?”

Diệu Quang thản nhiên cười: “Vương huynh nói, lễ vật mà người dâng tặng, Tây Lôi Vương có thể đoán được mà.”

“Hả?” Trong lòng Dung Vương căng thẳng, nhưng vẻ tươi cười cũng không giảm đi: “Thứ Dung Điềm ta không ý không hội mà đoán được tâm tư Ly Vương, thỉnh công chúa trình lên đây vậy.”

Diệu Quang hơi ngắc đầu, liếc mắt nhìn Dung Vương từ phía xa xa, lộ hai chiếc lúm đồng tiền nho nhỏ: “Nóng lòng như vậy, Tây Lôi Vương đã đoán được rồi.” Nàng lúc ấy mới từ trong ngực lấy ra một chiếc đồng hộp, trao lại ột tên thị tòng đưa lên.

Dung Diễm cầm trong tay, mở ra nhìn vào, rõ ràng là một viên được hoàn đen tuyền.

Hắn mời Diệu Quang vào tư thất, đi thẳng vào vấn đề nói: “Lễ vật của Ly Vương, cuối cùng là dụng ý gì?”

Diệu Quang cười mỉm: “Suy nghĩ của Vương huynh, ai có thể hiểu rõ được đây?” Nàng hứng thú nhìn ánh mắt lãnh liệt của Dung Vương, nghiêng đầu, cười như một nữ hài thôn quê giản dị: “Cùng lắm thì, ý của vương huynh lần này, Diệu Quang thật ra cũng đoán được một hai phần.”

“Mời công chúa nói.”

“Minh vương mưu trí thiên hạ vô song, nghe nói gần đây trong thân nhiễm quái tật...”

“Quái tật? Chỉ e bất cứ kẻ nào tới gần Nhược Ngôn, trên thân đều sẽ nhiễm quái tật thôi.” Dung Vương hừ lạnh một tiếng.

“Vương huynh rất ngưỡng mộ người có bản lĩnh, đương nhiên không nhẫn tâm đành lòng nhìn Minh Vương tuổi còn trẻ đã phải buông tay rời bỏ thế gian, do đó, lệnh Diệu Quang mang đến một viên lương được cứu mệnh dâng đến Tây Lôi Vương.”

Dung Diễm lộ vẻ hoài nghi: “Nhược Ngôn làm sao lại có lòng dạ tốt vậy được?”

“Lòng dạ vương huynh nhân từ bậc nhất.” Nhân tình Diệu quang lộ vẻ kiêu ngạo: “Chỉ có điều, lương được tuy tốt, cũng chỉ hoá giải được một lần. Nếu muốn Minh Vương hồi phục hoàn toàn, e rằng đành phải mời Minh Vương tới Ly Quốc một chuyến, để vương huynh đích thân kê đơn điều trị.”

Nói đến lúc này, dã tâm Nhược Ngôn đã lộ.

Dung Diễm hung hăng nghiêng răng, trong mắt hiện hung quang: “Muốn ta hai tay dâng Phượng Minh đi ư, đừng hòng!”

“Chắc chắn, nghe nói Tây Lôi vương kiến thức hơn người đã lâu. làm sao mới động chút đã lộ vẻ hung ác trước mặt một Diệu Quang nho nhỏ thế này?” Diệu Quang sớm được Nhược Ngôn bày diệu sách, không chút sợ sệt, lắc đầu nói: “Kỳ thực, đại vương nếu không muốn dâng tặng Minh Vương, cũng có biện pháp khác mà.” Nàng nhẹ nhàng tiến đến bên tai Dung Diễm...

“Dung Diễm! Dung Diễm!” Tiếng Phượng Minh gọi truyền tới, làm đứt đoạn dòng suy nghĩ của Dung Diễm.

Hắn vội vã ngẩng đầu, thấy Phượng Minh đang cười Bạch Vân chạy về phía mình. Vừa tới gần Dung Diễm, Phượng Minh không thèm để ý Bạch Vân vẫn đang phi nhanh tới trước, thi triển một động tác tạp kỹ có độ khó cao, tươi cười xoay thân nhảy xuống ngựa, lao vào người Dung Diễm.

“Coi chừng!”

“Ha ha ha...”

Hai người lăn lộn trên thảm thảo địa hai vòng, mới ngồi dậy.

“Đã nói bao nhiêu lần, nếu còn làm càn sẽ không để người cười ngựa nữa!” Dung Diễm gầm gừ hai tiếng, sờ sờ cánh tay Phượng Minh: “Ngã có bị thương đâu không?”

“Không!”

“Thật muốn đánh người một cái...” Dung Diễm giận dữ nhìn Phượng Minh, rồi lại đưa tay cho cậu tựa đầu, nằm lên đám cỏ dại.

Bạch Vân dừng lại, chậm rãi bước đi thông thả quay về bên cạnh hai kẻ ấy, ve vẩy đuôi ngoan ngoãn cúi đầu gặm cỏ.

45. Q.2 - Chương 22

“Thật muốn đánh người một trận...” Dung Diễm giận dữ nhìn Phượng Minh, rồi lại đưa tay cho cậu tựa đầu, nằm lên đám cỏ dại.

Bạch Vân dừng lại, chậm rãi bước đi thong thả quay về bên cạnh hai kẻ ấy, ve vẩy đuôi ngoan ngoãn cúi đầu gặm cỏ.

Mùa đông giá lạnh đã trôi qua, trời xanh mây trắng giờ khắc này lại càng khiến người ta hỉ hoan yêu thích. Phượng Minh nằm dài trên những chồi non mới nhú của thảo địa, nhắm mắt lắng nghe tiếng gió thổi qua.

“Dung Diễm ta phát hiện... Người đạo gần đây đối với ta đặc biệt tốt.”

Dung Diễm khẽ nhắc người, ở trên người Phượng Minh hỏi: “Chẳng lẽ trước đây ta đối xử với người không tốt.”

“Hừ,” Phượng Minh mở mắt, nhìn hẩn khiêu khích: “Người đừng quên lần đầu tiên gặp nhau bên bờ vực trì, xem chút nữa người đem ta ra ăn? Lần ấy người vừa hung ác vừa đáng sợ, ánh mắt nhìn ta như nhìn đồng rác rưởi.”

“Ăn?” Dung Diễm phì cười, cau mày thở dài: “Đáng tiếc giờ có ăn, cũng không ăn được hết.”

Phượng Minh dương dương tự đắc nhìn bộ dạng khổ sở của Dung Diễm, lộ hai lúm đồng tiền, không kiềm được mà đưa tay lần sờ những đường nét khuôn mặt rõ ràng của Dung Vương, nhẹ nhàng nói: “Ta biết mà, người đối với ta rất tốt.”

“Ta đương nhiên đối tốt với người.”

“A a, hôm nay sẽ lại dạy người thêm một câu – tối nan tiêu thụ mỹ nhân ân. Ý nói, không được tùy tiện để mỹ nhân đối xử với người quá tốt, bằng không sau này kết cuộc sẽ chẳng hay ho. Mỹ nam như người đối với ta tốt vậy, sẽ khiến ta áy náy không yên tâm.”

Phượng Minh cười vô ưu vô tư, trong lòng Dung Vương đau đớn đến không thành dạng hình.

Mật báo hôm trước từ Dung Hồ đang ẩn náu nơi Ly Quốc, độc Phượng Minh đang mang trên người, là “Phù Nham”, cùng “Mạn Nhiếp” đều là những thứ độc nổi danh trong tay Ly Vương. Phát tác mỗi tháng một lần, hơn nữa mỗi lần lại mỗi nặng hơn. Sự thống khổ đau đớn mỗi lần phát tác gia tăng theo từng tháng, kẻ trúng độc nếu không có được hoàn chậm trì cơn đau, trước mười hai lần trăng còn có thể nhẫn nhịn đau đớn mà sống qua, còn sau ấy, dù người đó có là mình đồng da sắt cũng chịu không nổi mà chết đi.

Điều Dung Diễm lo lắng nhất, chính là, thể chất Phượng Minh trước nay vốn không tốt, thời hạn mười hai lần trăng ấy chỉ e mới bắt đầu cũng không qua được.

Mà giải được, lại bị Nhược Ngôn coi như cơ mật ẩn tàng, Dung Hồ đã dùng tất cả mọi biện pháp, đừng nói đến trộm, ngay đến dò hỏi tin tức về giải được cũng không thể.

Được hoàn Diệu Quang đưa tới, chỉ có khả năng hoá giải một lần phát tác.

Trên đầu đột nhiên hơi đau đau, té ra Bạch Vân ở cạnh cúi đầu gặm cỏ, mà loại cỏ xanh điểm tâm khoái khẩu của nó cứ nhiên lại bị vướng trên tóc Dung Diễm.

“Ha ha, Bạch Vân cũng có lúc tinh quái thế này.” Phượng Minh cười ha hả.

“Phượng Minh...” Dung Diễm trầm giọng gọi tên người trong lòng, thấy mệt mỏi vô cùng tận, chỉ đơn giản khẽ tựa vào lòng Phượng Minh.

Tiếng tim đập bình ổn của Phượng Minh, từng chút từng chút một truyền vào tai Dung Diễm.

Gió xuân man mát hây hây, lại gợi nhớ tư thất nghiêm nghị nơi vương cung và cuộc đàm thoại với Diệu Quang.

Lời còn chưa xuất khỏi miệng Diệu Quang, Dung Diễm đã đoán được đề xuất của đối phương.

Liên hôn.

Tây Lô Vương cùng thân muội duy nhất cuat Ly Vương liên hôn, chuyện ấy xem xét dưới góc độ nào đối với cả Ly Quốc lẫn Tây Lô đều có lợi. Chỉ tiếc thay đổi phương lại là Nhược Ngôn, nếu đơn thuần tin tưởng Nhược Ngôn có hảo ý, vậy Dung Diễm này đã uống xưng danh một trong thiên hạ lưỡng kiệt.

Chỉ là, Nhược Ngôn rốt cuộc có tính toán gì đây?

Diệu Quang mới chỉ mười sáu, không tính những mỹ nhân hơn người, cũng coi như một trong số những nữ nhân khó đối phó nhất Dung Diễm từng gặp qua.

“Minh Vương có biết trên thân mình nhiễm quái tật?”

“Biết cũng như không biết, có gì khác nhau đâu?”

“Đương nhiên có khác?” Diệu Quang nhu hoà ve vuốt chén trà trên tay, cười cười bên môi: “Bệnh này tối kị quá vui quá buồn, tâm bất định, nhất định phải khoan khoái dễ chịu trong tâm mới có thể từ từ điều dưỡng, Minh Vương nếu đột nhiên biết mình mang bệnh, chỉ e tổn hại nhiều đến thân thể. Khi ấy, dù có là vương huynh tự tay chữa trị cho Minh Vương, sợ rằng cũng đã quá muộn.”

Dung Diễm thầm phản bác lại: “Đã nói thế, quả nhân nhất định phải chăm sóc công chúa thật tốt, không để công chúa gặp Minh Vương. Vạn nhất công chúa sơ ý tiết lộ một câu, chẳng phải sẽ hại Phượng Minh sao?”

“Đại vương à, sao người lại hoài nghi chuyện Diệu Quang tới đây? Nếu Diệu Quang có ác ý với Minh vương, làm sao lại mở miệng nhắc nhở?” Diệu Quang chăm chú nhìn Dung Diễm, mím môi nói: “Diệu Quang bao năm theo Vương huynh, đối với y thuật cũng có điểm tinh thông, chỉ cần đại vương để Diệu Quang lưu lại Tây lô, đối với bệnh của Minh Vương nhất định có ích. Đại vương đừng nên đắn đo.”

Nàng ta ăn nói nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng trong lòng Dung Diễm lại có điểm không minh bạch: lưu thân muội của Nhược Ngôn tại vương cung Tây Lô, so với chuyện để một vạn tinh binh Ly Quốc lưu trú Tây Lô còn nguy hiểm hơn.

Phương pháp duy nhất vào giờ phút này, chỉ có – trì hoãn.

Chính vì nguyên cố ấy, Dung Diễm tạm thời an trí Diệu Quang tại biệt quán, đối với việc liên hôn, trì hoãn được thì trì hoãn, còn như đến lúc không thể trì hoãn được nữa, Diệu Quang chỉ ít cũng có thể trở thành một con tin trọng yếu.

46. Q.2 - Chương 23

Cục diện thiên hạ loạn li, quốc gia nào mà chẳng có thù trong giặc ngoài?

Ngày hôm ấy sau khi ở đại điện cùng các thần tử thương thảo công vụ cả ngày, Dung Diễm vội vội vàng vàng đi tới thái tử điện.

“Đại vương xin dừng bước, thái hậu cho vời người tới.”

Dung Diễm đứng lại, quay đầu nhìn, là tỳ nữ thân cận của thái hậu, Hương Phần.

“Thái hậu kêu quả nhân có chuyện gì?”

Hương Phần thi lễ nói: “Nô tỳ không rõ, thái hậu nói, đợi đại vương lâm triều xong, thỉnh đại vương tới tẩm cung thái hậu một lát.”

Hắn nhìn sắc trời, gật gù: “Quả nhân sẽ đến ngay.” Đoạn phát tay triệu thị vệ, phân phó: “Đi báo cho Minh Vương, quả nhân phải qua gặp thái hậu, chập tối sẽ cùng hắn xuất cung.” Rồi theo chân Hương Phần hướng về phía tẩm cung thái hậu.

Dáng dấp thái hậu không chút thay đổi, cùng lắm chỉ đổi thay từ phục trang vương hậu sang thái hậu, tĩnh lặng tao nhã ngồi tựa mạn sàng đọc sách.

“Thái hậu, quả nhân đã tới gặp thái hậu đây.”

Dung Diễm vừa vào tới cửa, thái hậu đã buông cuốn thư xuống, khẽ cười: “Đại vương tới rồi? Mau tới đây, ngồi cạnh ta.” Nàng khẽ kéo tay Dung Diễm, tỉ mỉ quan sát. Đứa con này của nàng từ nhỏ tới lớn không ở bên cạnh, chưa bao giờ có cơ hội thân thiết gần gũi, giờ cơ hội đã có, nhưng hấn lại đã lớn quá rồi.

Dung Diễm trước mặt kẻ khác chưa từng có việc gì không làm được, phong lưu tự do tự tại, giờ lại bị thái hậu xem như một tiểu hài tử nắm tay lôi kéo, không khỏi có chút ngượng ngùng, không chút tinh ý mà khẽ giật ra, ngồi xuống hỏi: “Thái hậu gọi quả nhân tới, chẳng hay có chuyện gì?”

“Còn chuyện gì nữa? Đại vương giải quyết sự vụ khôn khéo lanh lợi, hơn nữa lại vừa đáng cơ, ta chuyện gì cũng an lòng an dạ.” Thái hậu nhẹ thở ra một tiếng: “Ta giờ chỉ trông mong Tây Lôi lập được nhiều thêm căn cơ nền móng lưu danh muôn thuở.”

“Thái hậu không nên âu lo, quả nhân nhất định sẽ khiến Tây Lôi hùng binh tráng mã, quốc phú dân cường.”

“Đại vương,” Thái hậu hơi ngừng lại, chậm rãi nói: “Ai gia muốn nói là con cái của Đại Vương kia. Đại vương đã sớm mười tám, cũng nên đại hôn rồi.”

Dung Diễm thoáng chút sững sốt: “Đại hôn?”

Chuyện đại hôn, giữa nghị triều trước đây cũng đã có thần tử nhắc đến, nhưng đã bị Dung Diễm nhiều lần quở trách, nghiêm nghị không cho phép tấu lên lần nữa. Lâu Lan nhiều năm tỉ mỉ từng li từng tý, nhìn nhĩ tử ruột thịt của mình bị người khác ôm đi, kinh qua biết bao khổ sở đợi chờ Dung Diễm đáng cơ, từ vương hậu héo khô làm thái hậu, thật không dễ dàng. Dung Diễm cũng hiểu mẫu thân hấn vì Tây Lôi mà nỗ lực hi sinh tâm huyết cả một đời, nhưng hấn từ khi bé thơ đã không thân cận nàng làm sao tránh khỏi có điểm xa lạ hững hờ, nhưng trong lòng đối với thái hậu lại vô cùng tôn kính.

Không tiện bác bỏ ngay trước mặt thái hậu, Dung Diễm có chút thâm trầm: “Thái hậu, quả nhân còn trẻ, giờ cũng không phải lúc. sau này hãy nói...”

“Đại vương không cần thoái thác. Tâm sự của đại vương, ai gia làm sao không hay?” Về tinh anh trong mắt thái hậu lộ xuất vẻ sáng ngời không thua kém khi xưa lộ xuất vẻ sáng ngời, nhẹ giọng nói: “Nói cho cùng, còn không phải là vì Minh Vương.”

“Thái hậu...”

“Phân lượng Minh vương trong lòng Đại vương, ai gia hiểu rõ. Nhưng ai gia chỉ muốn góp ý một câu với Đại vương, Minh Vương dù tốt, nhưng không cách nào vì Đại vương lưu lại dòng dõi. Hấn cũng là kẻ hiểu chuyện, sau khi Đại vương đại hôn, chỉ cần vương hậu có thai, ai còn có thể tách chia Minh Vương và Đại Vương đây?” Thái hậu quan sát sắc mặt Dung Diễm, nhẹ giọng chậm rãi khuyên nhủ: “Ta nghe nói Ly vương có thân muội danh tự Diệu Quang, tuy không phải tuyệt thế mỹ nhân, nhưng mưu trí hiểm thấy thiên hạ, có thể làm vương hậu Tây Lôi. Nàng ta trước mắt đang tại đô thành Tây Lôi, Đại vương coi nàng ta có thích hợp không?”

Lông mày Dung Diễm khẽ nhướn lên, trầm giọng nói: “Nhược Ngôn có vô vàn dã tâm, quả nhân làm sao có thể lập thân muội hấn làm Tây Lôi vương hậu?”

“Ha ha, tâm tư nữ nhân ai gia so với Đại vương thấu hiểu hơn nhiều.” Thái hậu vẫy tay cho lui hai bên tả hữu, tới bên tai Dung Diễm nói: “Ai gia cũng lường Diệu Quang tới Tây Lôi ý đồ không tốt lòng dạ chẳng an. Nhưng nữ nhân một khi xuất giá, tâm tư rồi sẽ dần dần chuyển hướng vì phu quân mình, nếu thêm một Diệu Quang hiểu thấu Nhược Ngôn phù trợ Đại vương, Nhược Ngôn tất bại. Bằng thủ đoạn của đại vương, muốn thu phục Diệu Quang công chúa, cũng không khó mà?”

Điều thái hậu nói cũng có lý.

Hơn nữa, Nhược Ngôn quả thực là chướng ngại lớn nhất cản đường Dung Diễm thống nhất thiên hạ.

Dung Diễm không chút nghĩ ngợi, lắc đầu nói: “Thái hậu không cần nhiều lời. Chuyện Diệu Quang công chúa, quả nhân sẽ tự mình xử trí. Còn như đại hôn, ngày sau hãy nói tiếp.”

Câu chữ của hắn cương quyết cứng rắn, một hơi cự tuyệt, lập tức đứng thẳng dậy, nhìn phía thái hậu, cao giọng nói: “Quả nhân lúc trước từng hưởng thái hậu nói qua một lời, xem ra thái hậu đã quên bẵng. Quả nhân nói lại lần nữa...” Ánh mắt hắn long lanh thần tình, nhả từng từ từng chữ: “Thái hậu nếu yêu thương Dung Diễm, thỉnh thái hậu đối đãi với Phượng Minh như thân tử.”

Thái hậu không ngờ đến Dung Diễm lại thâm tình như vậy, thoáng ngơ ngẩn.

Dung Diễm hành lễ với thái hậu, đoạn nói: “Thái hậu vì Tây Lôi lao tâm khổ tứ bao năm, cũng nên tĩnh tâm hưởng phúc, chuyện đại hôn quả nhân sẽ tự mình quyết định. Minh Vương hiện đang đợi quả nhân, quả nhân cáo từ trước. Thái hậu bảo trọng, quả nhân nếu rảnh, nhất định sẽ tới thăm hỏi người thường xuyên.” Hắn trước nay luôn kính nể thái hậu vì nước lao tâm, hôm nay nghe thái hậu đề cập đại hôn, lại thấy hết sức bất mãn, chỉ thấy chúng nhân liên hợp lại gây khó dễ Phượng Minh, vì thế ngôn từ xuất ra mới không lưu tình.

Lời nói vừa buông rơi, vội vã gấp gáp đi ra.

Phượng Minh vốn ban đầu hưng phấn đợi Dung Diễm trở về để cùng xuất cung du ngoạn, chẳng dè thị tòng lại vào bẩm báo Dung Diễm phải tới tẩm cung thái hậu, mà Liệt Nhi chẳng hiểu vì sao vội vàng đi đâu không hay, một mình ở lại giữa thái tử diện buồn bực đến phát sợ.

Thu Nguyệt thấy, liền cùng mấy nàng thị nữ tiếp chuyện giải buồn cho Phượng Minh, tán gẫu về tin tức nóng sốt bên ngoài, Thu Lam nói: “Giờ Đại vương đăng cơ, Tây Lôi thay đổi nhiều. Đại Vương nói tháng năm năm nay sẽ mở hội tuyển lựa anh hùng cả nước, còn muốn chiêu mộ những kẻ có bản lĩnh làm đại quan.”

“Nói vậy, kể cả không phải quý tộc cũng có thể làm quan?”

Thu Tinh phấn khích, reo lên: “Sớm biết vậy, đã kêu lũ đệ đệ nơi quê nhà tới đây, bọn hắn khí lực mạnh mẽ, nói không chừng có thể được đại vương khen ngợi.”

“Ha ha, Thu Tinh hiểu biết thật nhanh.” Thu Lam vỗ tay pha trò.

Phượng Minh biết rõ Dung Diễm chọn dùng nguyên tắc chỉ dụng người tài của hắn, không khỏi âm thầm phần chấn.

Thu Lam lại tiếp: “Còn có chuyện cổ quái hơn kia, ta còn thấy gần đất có vô vàn người cày bừa lung tung trên sườn núi, còn đem theo không ít những ống dẫn cổ quái gì đó, chẳng lẽ đại vương muốn cày cấy trồng trọt trên núi hay sao?”

“Làm sao có thể? Sườn núi dốc thoải, hơn nữa làm gì có nước?” Thu Nguyệt cũng tỏ vẻ hoài nghi.

Phượng Minh cười nói: “Các ngươi thật ngốc, ngay đến cả ruộng bậc thang cũng chưa thấy qua sao? Nhưng ban đầu lúc Dung Diễm nghe qua cũng đã rất ngạc nhiên.”

“Ruộng bậc thang?” Thu Tinh hỏi: “Minh Vương, ruộng bậc thang là gì?”

Thuật ngữ chưa từng nghe qua ấy, tức thì mấy nàng thị nữ liền đưa mắt nhìn nhau. Lại thừa dịp nâng cao tinh tuý văn hoá Trung Quốc, Phượng Minh cao hứng ngồi dậy, gọi Thu Nguyệt đưa tới vài chậu hoa, đem bùn đất bên trong đổ ra, tỉ mỉ giải thích khái niệm ruộng bậc thang.

Bọn họ lĩnh ngộ so ra kém xa Dung Diễm, nghe xong mà vẻ mặt vẫn mơ hồ không rõ ràng.

Thu Lam mím môi nói: “Vẫn không hiểu, vậy nước làm sao dẫn lên núi được đây?”

“Đã nói lâu như vậy, còn chưa hiểu ra?” Phượng Minh kêu ai một tiếng, không biết làm sao đành đứng nhìn bọn họ: “Làm thầy giáo thật không dễ dàng mà...”

“Vậy có gì? Ruộng bậc thang rốt cuộc là gì, nước làm sao để lên núi, chúng ta đi nhìn là sẽ biết rồi.”

Lời đề xuất ấy quả thực vô cùng hợp ý Phượng Minh, ánh mắt cậu sáng rõ lên, vượt khuôn mặt tròn tròn của Thu Nguyệt nói: “Không sai không sai, vẫn là người thông minh nhất. Dù sao Dung Diễm vắng mặt cũng còn lâu, chúng ta xuất cung ngắm thực tế ruộng bậc thang, cái này gọi là khảo sát thực tiễn.”

Thu Lam tương đối từng trải, hỏi: “Chúng ta len lén xuất cung, đại vương mà biết nhất định sẽ không vui.”

“Sợ cái gì, ta thân là Minh Vương, Vương cũng có thể tự do xuất nhập vương cung kia mà? Vương gia ra ngoài, bên thân dẫn theo vài tỳ nữ xinh đẹp mà.”

Thu Tinh nhảy căng lên: “Phải đó, chúng ta ra ngoài xem. Lâu lắm rồi chưa từng rời vương cung, từ lúc Minh Vương xuất sứ sang Phồn Giai trở về đến giờ vẫn luôn một mực ở trong thái tử điện.”

Thu Nguyệt bĩu môi, nhẹ giọng nói: “Nhưng Minh Vương vẫn thường ra ngoài mà, có điều mỗi lần xuất cung đều có Đại Vương đi theo, không cần chúng ta hầu hạ bên cạnh.”

“Được rồi được rồi, lần này sẽ mang các người theo”. Phượng Minh rộng rãi hứa.

Thu Lam nghĩ nghĩ một lát, gật đầu: “Ra ngoài cũng được, nhưng không được đi xa. Bằng không...”

“Thu Lam, người sẽ không la toáng lên đấy chứ.”

Ba nàng nha đầu đều bị Phượng Minh nuông chiều không quản giáo làm hư, còn biết Dung Diễm yêu nhất Phượng Minh, vừa thấy Phượng Minh khuyến khích, lập tức nóng lòng nổi hứng. Cười đùa giúp Phượng Minh thay đổi thường phục, lệnh người đi kiếm mấy con ngựa tốt, còn đem giấu lệnh bài của Minh Vương, nhanh như chớp ra khỏi vương cung.

Dọc đường đi chậm chậm vung roi, quả nhiên thấy trên sườn núi có nhiều người đang bận bịu làm việc. Công trình ruộng bậc thang cùng mương tưới đang tiến vào giai đoạn giữa. Phượng Minh lên mặt, chỉ trở vào đồng kiến trúc công trình quay sang Thu Lam giảng giải từng tấc một.

“A, ra là vậy.” Thu Tinh dài giọng gật gật đầu.

Thu Lam cười hi hi nói: “Té ra vẫn là Minh vương của chúng ta lợi hại nhất.”

“Hừ, đương nhiên, Minh Vương vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, hơn nữa...”

“Được rồi Thu Nguyệt, người lại bắt đầu đấy. Minh Vương có tài giỏi anh tuấn mấy, chúng ta cũng đều biết hết rồi.”

Nhìn hết một lượt ruộng bậc thang, vốn ban đầu lẽ ra đã phải hồi cung. Nhưng phong cảnh xung quanh quá tươi đẹp rạng rỡ, sắc trời lại còn sớm, Phượng Minh như con khỉ sổ chuông, làm sao chịu lập tức quay về.

Ánh mắt Thu Tinh đảo lên đảo xuống, xui Phượng Minh: “Minh Vương, Phồn Giai tam công chúa giờ đang ngụ ở ngoại ô đô thành, chúng ta đến gặp người một chút có được hay không?”

Tam công chúa Phồn Giai sau khi đến Tây Lô liền đề xuất được ở lại cư trú nơi thành ngoại. Dung Diễm tôn trọng lời hứa, đối xử với nàng như đối với thái hậu, lệnh người ở vùng thành ngoại tuyển lựa lấy một nơi đẹp để mỹ lệ nhất, phái những thợ khéo theo ý tam công chúa thi công phủ đệ, ngày ngày cơm áo hầu hạ, cùng chuẩn mực như thái hậu.

So với một mình lẻ loi cô quạnh nơi Phồn Giai, lễ mực tiết dãi ở đây cũng xem như tốt hơn nhiều.

Đến gặp Tam công chúa cũng được, thuận tiện ôn lại chút toán lý trước đây từng học qua. Kỳ thật nói cho cùng, cũng chỉ vì không muốn lập tức quay lại thái tử điện buồn tẻ chán ngắt kia. Phượng Minh vừa định gật đầu tán thưởng, Thu Lam đã cẩn thận, khuyên nhủ: “Tam công chúa ở tại thành ngoại, Đại Vương không có mặt, Minh Vương vẫn là không nên rời khỏi thành là tốt nhất.”

Thu Nguyệt ham chơi nhất: “Sợ gì chứ, có lệnh bài của Minh Vương là có thể rời thành rồi.”

47. Q.2 - Chương 24

Thu Nguyệt ham chơi nhất: “Sợ gì, có lệnh bài của Minh Vương là có thể rời thành rồi.”

Thu Lam lắc đầu: “Không được. Hiện giờ trong thành có rất nhiều sứ giả từ nước khác đến để mừng Đại vương đăng cơ, tinh binh theo sau bọn họ đều trú đóng ở ngoại thành mà. Vạn nhất bọn họ đem Minh

vương bắt đi thì biết làm sao đây? Chưa nói đến, nếu lỡ gặp mặt với người của Diệu Quang công chúa...” Nàng thường nghe Dung Diễm đàm luận về các quốc gia tranh giành, khả năng phân tích cũng tự nhiên có bài bản hẳn hoi, bộ dạng vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Phượng Minh sợ nhất Nhược Ngôn, mới nghe tình hình Ly Quốc đang ở bên ngoài, không khỏi rung mình ớn lạnh, lắc đầu nói: “Vậy chúng ta không rời thành là được rồi.” Phượng Minh tỏ thái độ đó, hai nàng thị nữ còn lại cũng không thể nói gì.

Thu Lam lúc này mới cười nói: “Vẫn là Minh Vương thông minh nhất.”

“Hừ, thông minh nhất chính là người thì có.” Thu Tinh khẽ nhéo tai Thu Lam một cái.

Ánh mắt Thu Nguyệt chợt đảo qua đảo lại vài vòng, chợt sáng lên, kéo nhẹ Phượng Minh: “Minh Vương, tỳ nữ nghe nói Diệu Quang công chúa cũng là một mỹ nhân, chúng ta đi gặp nhìn qua nàng ta một chút đi.”

“Muội muội của Ly Vương?”

Thu Tinh xen mồm vào hỏi: “So với Tam công chúa còn đẹp hơn à?”

“Phải đó, lũ thị tòng còn nói...” Thu Nguyệt cười cợt đẩy Thu Tinh lăm mồm qua một bên, ghé lại gần tai Phượng Minh: “Đại vương còn ở trong tư thất vương cung nói chuyện cùng Diệu Quang công chúa một hồi rất lâu mà.”

“Minh Vương, chúng ta đã không ra khỏi thành, chỉ bằng đến thăm dò Diệu Quang công chúa đi.”

Phượng Minh dù sao cũng không có ý quay về, đối với muội muội của Ly Vương nổi lòng hiếu kỳ, gật gù: “Được đấy, chúng ta đến nhìn qua muội muội của Ly Vương xem nàng ta có đáng sợ giống như ca ca nàng không. Nhưng... Không biết nàng ta ở đâu? Rõ ràng phải cử một người trong số các người đi dò tìm tin tức một chút.”

Thu Lam che miệng cười trộm, bị Thu Tinh thấy. Thu Tinh reo lên: “Thu Lam biết mà, Minh Vương mau hỏi chị ấy đi.”

Phượng Minh quả nhiên mở miệng hỏi: “Thu Lam, Diệu quang đang ở đâu, người mau nói đi.”

Thu Lam học thói thừa nước đục thả câu của Phượng Minh, bị Thu Tinh cười nhạo mấy lần, mới uể oải lười nhác nói: “Tỳ nữ có nghe quan chưởng quân sứ giả đoàn nói, ở Bắc Huy biệt quán, cách vương cung không xa.”

“Tốt lắm, vậy chúng ta đi thôi.”

“Đi, nhìn qua muội muội Ly Vương một chút.”

Cả đám vừa nói đi là đi, quây quanh Phượng Minh, thật sự hướng biệt quán Bắc Huy phi tới.

Đột nhiên bị Phượng Minh, người Vương huynh nhớ nhung không người đến thăm, đối với Diệu Quang công chúa, người lúc này đang ngồi tĩnh tọa giữa biệt quán như mà nói, thực sự là một dịp may hiếm có.

Tây Lôi Vương Dung Diễm quả nhiên không hổ danh tăm tiếng, vừa thấy mặt hần, Diệu Quang đã biết ngay Dung Diễm là kẻ khó đối phó. Với sự khôn khéo của Dung Diễm, tuyệt đối sẽ không đáp ứng chuyện lập mình làm hậu, nói không chừng sẽ còn tạm cầm chân nàng lại làm con tin.

Nhưng vương huynh cũng không đơn giản, đã sớm dự đoán Dung Diễm sẽ không đồng ý chuyện liên hôn, mà chọn dùng thủ đoạn trì hoãn lần nữa. Diệu Quang cần phải tận dụng quãng thời gian dây dưa này của hần. Lấy thân phận thân muội của Ly Vương lưu lại nơi Tây Lôi, Dung Diễm sẽ ngày đêm không thể tuyên chiến với Ly Quốc, mà ngày ngày phải lễ nghi đối đãi, không được phép hạn chế Diệu Quang ra ra vào vào.

Lợi dụng thời gian ở Tây Lôi, xuống tay hạ thủ Phượng Minh.

Nam nhân có thể cùng lúc khiến cả thiên hạ lưỡng kiệt động tâm, rốt cuộc bộ dạng sẽ thế nào đây?

Nhận được bẩm báo từ thị tòng, Diệu Quang vội vàng dặm phấn sơ trang, ngồi ngay ngắn trong phòng khách để chờ lúc hé mở chân tướng đáp án.

“Người chính là Diệu Quang công chúa?” Câu nói đầu tiên của Phượng Minh có hàm ẩn chút ngạc nhiên sững sốt. Nước duy nhất cậu từng đi sứ sang là Phồn Giai, mà Phồn Giai lại là nơi thừa thãi mỹ nữ, Tam công chúa thậm chí còn là mỹ nữ của mỹ nữ, khiến cậu cho đến tận giờ vẫn cứ nghĩ nữ hài nào nơi đây mỹ mạo cũng tựa thiên tiên giáng trần.

Dung mạo bình thường của Diệu Quang, khiến Phượng Minh có chút thất vọng, lời vừa ra khỏi đầu môi, tức thì áy náy nổi lên: “Thực xin lỗi, ta... ha ha, ta...”

Diệu Quang cười thản nhiên, khẽ hỏi: “Người chính là Minh Vương?”

“Phải, ta chính là Minh Vương. Người có thể gọi ta Phượng Minh.” Phượng Minh cùng bọn Thu Lam luôn có thói quen quậy phá làm liều, lại không câu nệ tiểu tiết, mới lại gần nhìn Diệu Quang: “Người là muội muội của Nhược Ngôn? Hình dáng hai người không giống nhau lắm, ta có thể nói... người so với hần hiền lành ôn hoà hơn nhiều.”

“Vậy sao?”

Phượng Minh không hay không biết, vẻ ngoài bất động thanh sắc của Diệu Quang, lại đang cất giấu một làn sóng kinh ngạc mạnh mẽ vô cùng.

Nam tử Tây Lôi anh tuấn, Diệu Quang đã sớm nghe danh. Nàng cũng không phải chưa từng thấy qua mỹ nam tử, vương huynh Nhược Ngôn của nàng, nguyên lai cũng là nam tử anh tuấn nổi tiếng thiên hạ.

Nhưng Phượng Minh, kẻ có thể dă động đến tâm tư vương huynh này...

Thuỷ.

Lần đầu thấy hần, chỉ có thể nhớ tới một chữ thuỷ này. Đôi mắt đen lay láy như ánh lên tia sáng, khiến Diệu Quang nhớ tới đại dương được mô tả trong những cuốn thư. Xa xôi, thứ màu lam thâm sâu ào ạt dậy sóng, nhất định cũng giống như ánh mắt tràn đầy sức sống của Minh Vương này.

Sự nhạy cảm của con gái, khiến Diệu Quang chỉ trong nháy mắt đã hiểu ngay thứ cảm giác vương huynh từng thấy khi lần đầu nhìn Phượng Minh. Âm mưu nơi vương thất lại có thể dưỡng dục sinh trưởng ra một nhân vật thế này, Vương huynh làm sao có thể bỏ qua? Người này thanh khiết thuần tình như nước, vẫn còn trợn lặn vài nét ngây thơ khờ dại như nữ tử, có thể dễ dàng dụ hần mắc câu.

Hai người ấy tò mò nhìn nhau một hồi, Diệu Quang thản nhiên cười một cái: “Phương pháp diễn toán đáng kinh ngạc nổi danh thiên hạ của Minh vương, vương huynh có từng kể cho ta nghe. Còn nhắc đến chuyện trong vương cung Phồn Giai còn tranh luận đối chiến một hồi, ta quả thực cười đến đau bụng. Lén nói Minh vương hay, vương huynh trước nay chưa từng bề mặt như vậy lần nào.”

Phượng Minh quả nhiên mắc lừa, không nghĩ tới chuyện muội muội Nhược Ngôn lại thẳng thắn thế này, so với tên Nhược Ngôn gian trá kia còn tốt hơn trăm ngàn lần. Có thể thấy huyết thống quả nhiên không thể quyết định hết thảy, hoặc giả so ra Nhược Ngôn kế thừa một phần ghen hống từ phía cha mẹ hần.

“Ha ha, vẫn là công chúa trẻ tuổi dễ thương hơn. Vương thẩm tam công chúa Phồn Giai của ta hồi ấy cứ hễ mở miệng nói chuyện, lúc nào cũng xưng bản cung bản cung; thái hậu cũng vậy, từ sáng đến tối cứ ai gia ai gia, chỉ nghe cũng khiến ta khở sở chết luôn.” Sự thân thiết trong lòng Phượng Minh tức thì nổi lên, hỏi: “Công chúa bao nhiêu rồi?”

Diệu Quang âm thầm xem xét sắc mặt Phượng Minh, huyết thái dương thượng mơ hồ ẩn ẩn sắc tím mờ nhạt, thầm nghĩ: xem ra vài ngày sau sẽ là lần phát tác của tháng đầu tiên, không biết Dung Diễm sẽ phải đau lòng thế nào đây. Nét mặt ngọt ngào cười cười: “Ta năm nay đôi tám.”

“Hai mươi tám? Lớn vậy ư?” Phượng Minh tròn tròn mắt, chặc chặc lắc đầu: “Nhìn không ra.”

“Minh vương còn thú vị hơn. Ta không phải hai mươi tám, mà là mười sáu tuổi.”

“Vậy so với ta nhỏ hơn.” Phượng Minh kéo một chiếc ghế tựa đến cạnh Diệu Quang, tự nhiên ngồi xuống: “Người nhỏ vậy, Nhược Ngôn lại có thể nhẫn tâm kêu người đi sứ đến Tây Lôi?”

Diệu Quang chưa bao giờ từng thấy qua một người như vậy, mới thoáng sững sốt: “Mười sáu đã là lúc lập gia thất, làm sao còn nhỏ cho được?”

“Lập gia thất?” Phượng Minh đối mặt với Diệu Quang toàn thân trên dưới không chút bóng dáng phảng phất giống Nhược Ngôn, quả nhiên quên ngay Diệu Quang là muội muội Nhược Ngôn, bật cười khúc khích: “Người nhỏ vậy đã lập gia thất?” Cậu cười ha hả hai tiếng, trong não tức thì nảy ra vài ý niệm, nhất thời không cười tiếp nổi.

Trai lớn dựng vợ gái lớn gả chồng, Dung Diễm mười bảy Diệu Quang mười sáu, đều là thời điểm có thể kết hôn. Nhược Ngôn lúc này còn đem thân muội duy nhất của hắc phái tới Tây Lôi, chẳng phải định...

Trong lòng cậu trước giờ nghĩ suy chuyện gì cũng đều hiển lộ trên mặt, Diệu Quang lập tức đoán biết, tâm trí tức thì động nhanh.

“Minh Vương đang suy tính gì ư?”

“Ta... ta...” Phượng Minh cau mày, không yên lòng lắc lắc đầu: “Không có gì.” Chẳng lẽ Dung Diễm muốn kết hôn? Chuyện cầu thân hôn sự, vẫn luôn là đề tài nóng bỏng thời xưa. Nghĩ đến chuyện Dung Diễm có thể sẽ phải kết hôn, trong lòng có chút dư vị lạch lạch, đắng chát khổ tâm cứ tràn dâng.

“Chẳng đối gạt gì Minh Vương, ” Diệu Quang tiến đến bên tai Phượng Minh nói: “Ta lần này đến đây, là để cầu thân.”

“Cầu thân?” Phượng Minh rì rầm.

“Phải, Tây Lôi vương đăng cơ, vương huynh vì muốn Ly Quốc ổn định, lệnh Diệu Quang thiên lý ngàn dặm xa xôi tới đây để cầu thân, chỉ cần Đại Vương ưng thuận, Diệu Quang sẽ trường niên mãi mãi lưu lại Tây Lôi, không bao giờ trở về Ly Quốc.”

Đúng vậy, Dung Diễm là quân vương, nhất định sẽ phải kết hôn, nhất định phải để lại đời sau hậu đại, nhất định...

Phượng Minh tựa như bị sét đánh thẳng vào người, hồn phách trên dưới chỉ thấy băng giá lạnh lẽo một mảnh, sắc mặt từ từ tái nhợt, nhẹ giọng nói: “Vậy... chúc mừng công chúa.” Cậu chẳng còn tâm tình đầu mà ngồi lại nữa, mới mịt mờ đứng lên, chấp tay trước Diệu Quang công chúa: “Ta về trước, Công chúa từ từ nghỉ ngơi.”

“Minh Vương đi thông thả. Diệu Quang còn một chuyện, muốn cùng Minh Vương lén nói.” Diệu Quang khẽ phất tay cho lui tả hữu, đem cửa đóng lại, quay người nhìn Phượng Minh đang lặng lẽ mím môi, bỗng nhiên nhào về phía trước, quỳ rạp xuống chân Phượng Minh.

“Diệu Quang bạo gan, cầu Minh Vương một chuyện.”

“Công chúa, người làm gì vậy?” Phượng Minh hốt hoảng, lui về phía sau một bước, ngôn từ lộn xộn hỏi: “Người muốn cầu ta chuyện gì? Người muốn ta rời khỏi Dung Diễm? Người muốn ta không bao giờ gặp lại hắc nữ? Hay là...”

Nhanh như vậy đã gặp ngay phải một tình huống vẫn hay bị lạm dụng trong các tiểu thuyết ái tình truyền đời, thật khiến người ta không dễ chịu. Phượng Minh dù có là người hiện đại, cũng vô phương phóng khoáng tự tại mà đối diện.

Diệu Quang trả lời ngược hắc lại với những gì Phượng Minh dự liệu: “Cầu Minh vương giúp ta chạy thoát khỏi đô thành Tây Lôi!”

“Cái gì? Người muốn chạy trốn?” Phượng Minh ngay người: “Người không phải muốn thành Tây Lôi vương hậu hay sao?”

“Tây Lôi vương trong tâm không muốn cưới Diệu Quang, nhưng vì Tây Lôi, nói không chừng vẫn sẽ ưng thuận liên hôn cùng vương huynh.” Diệu Quang ngắc đầu, nức nở nói: “Với người... Với người...”

Nghe thấy Diệu Quang yêu cầu muốn thoát khỏi đô thành Tây Lôi, trong lòng Phượng Minh khẽ thả lỏng: “Người muốn trốn đi?”

“Phải, thân là công chúa chỉ có duy nhất một công dụng cầu thân, Diệu Quang thực sự bị vương mệnh cưỡng ép tới Tây Lôi này.”

“Người trước tiên hãy đứng lên đã, không nên quỳ nữa.” Vừa hay không phải tình địch, tâm tình Phượng Minh tức thì hoá chuyển, cúi người nâng Diệu Quang, cau mày nói: “Nhưng nếu người không nghe lời Nhược Ngôn, cho dù có thể đào thoát khỏi Tây Lôi, cũng sẽ không thể trở về Ly Quốc, vậy sau này sẽ phải sao đây?” Diệu Quang không cần làm vương hậu Dung Diễm, với Phượng Minh mà nói đương nhiên là chuyện tốt.

Cậu chẳng cần nói đến lời thứ hai đã tức thì đứng ở phe Diệu Quang.

Diệu Quang mặt ửng đỏ, thấp đầu nói: “Chỉ cần Minh Vương có thể đưa Diệu Quang khỏi đô thành Tây Lôi ngoài năm mươi dặm, Diệu Quang có thể tự đi tiếp.”

“Đi đâu?”

“Việc này...”

“Người không nói, ta làm sao có thể yên lòng giúp đây?”

“Minh Vương thực sự bằng lòng giúp ta?” Diệu Quang kinh ngạc ngẩng đầu, không dám tin nhìn Phượng Minh, cắn răng, lộ vẻ say mê, ngượng ngùng nói: “Minh Vương có nghe qua Vĩnh Ân đại vương tử Vĩnh Dật?”

“Vĩnh Ân quốc? Đại vương tử?”

Diệu Quang cắn chặt răng, lộ vẻ kiên nghị: “Hắn cũng vì Tây Lôi Vương đăng cơ mà dâng tặng lễ vật. Chỉ cần ta có thể thoát khỏi đám thị tòng đi theo, hắn sẽ ở ngoại thành năm mươi dặm đợi ta.”

“A!” Phượng Minh tức thì bừng tỉnh, vỗ tay đáp: “Ta hiểu rồi, hai người các người đã bên hoa dưới trăng, thâm...”

“Minh Vương...” Diệu Quang vừa lộ vẻ xấu hổ của một tiểu cô nương, vừa nghiêm mặt cầu khẩn: “Việc này nếu bị để lộ ra ngoài, nhất định sẽ khiến giao tình giữa Vĩnh Ân Tây Lôi Ly Quốc sút mẻ, nên...”

“Nên đó sẽ là lý do ta nhất định không được hé lời cho bất cứ kẻ nào khác.”

“Vâng.”

“Ta hiểu rồi.” Phượng Minh gật gù: “Tốt nhất là phải đem người ra trước, sau ấy giả mạo dấu vết công chúa vì lâm bạo bệnh mà chết. Như thế Tây Lôi có thể hướng Ly Quốc mà ăn nói, bọn họ sẽ không tra hỏi truy vấn nơi tắm hơi công chúa. Ta có một thị tòng tên Liệt Nhi, hắn giỏi nhất phương diện...”

Diệu Quang lập tức lắc đầu, trách cứ: “Minh Vương chẳng lẽ đã quên không được đề cập chuyện này với bất cứ ai? Bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Phải, không thể nói với ai.” Phượng Minh lè lè lưỡi.

Tình yêu vĩ đại truyền tụng ngàn đời xưa nay lại có thể tự mình can dự, không ngừng xoa xoa tay một hồi. Phượng Minh trong lòng một bên vừa hưng phấn, một bên lại mắng chửi Nhược Ngôn còn không bằng giống chó lợn, ngay đến muội muội cũng đem ra lợi dụng.

Nói chuyện bí mật một hồi, không đến nửa canh giờ sau, Phượng Minh liền từ trong phòng đi ra.

Thu Lam ở hàng hiên nôn nóng chờ, mồm năm miệng mười: “Minh Vương vào trong lâu như vậy, khiến chúng ta sợ quá, đang muốn phái người về bẩm báo Đại Vương.”

“Công chúa cùng Minh Vương nói chuyện gì vậy? Đột nhiên lại đóng cửa, nàng ta là muội muội của Nhược Ngôn, Minh Vương không được để nàng phiền gặt đâu.”

Phượng Minh lắc đầu: “Nàng ta thực cũng đáng thương lắm.”

“Cái gì? Đáng thương?”

“Không có gì.” Phượng Minh tự lấy tay bịt miệng mình lại, quay đầu sang Thu Lam nói: “Chuyện chúng ta hôm nay lén lút xuất cung, các người không được nói với Dung Diễm.”

“Minh Vương à, người ra khỏi vương cung thế này, chỉ e đại vương đã biết rồi, còn có thể không nói lại với người sao?”

“Thế ít nhất cũng không được nói với hân chúng ta đến gặp Diệu Quang công chúa, bằng không hân lại căng thẳng. Nói không chừng còn nổi trận lôi đình, đem mấy người các người đi thị hầu kẻ khác.”

Thu Tinh vỗ vỗ ngực, cẩn thận tí một nói: “Không thể nào? Cùng lắm chỉ diện kiến công chúa thôi mà, nàng ta đơn thân cô độc nơi này, có thể làm gì được Minh Vương? Còn nói, tỳ nữ xem ra dung mạo công chúa cũng chẳng xinh đẹp lắm, đại vương ghen tị chuyện Minh Vương đến gặp nàng đâu.” Rốt cuộc nàng thị nữ này, nói qua nói lại một hồi lại đề cập đến chuyện dung mạo.

Vừa nói đến dung mạo, mấy nàng thị nữ cũng bắt đầu bàn tán, sôi nổi nhao nhao đem Diệu Quang ra bì với Tam công chúa.

Phượng Minh đã sớm quen với những âm thanh hỗn tạp này, lên ngựa, trong lòng cậu ẩn chứa một bí mật vô cùng to lớn, đầy bùng nhiệt huyết cùng ý thức trách nhiệm.

Vừa về tới thái tử điện, đã lập tức thấy lũ người hầu hạ đang im như thóc run rẩy quỳ trên đất, thấy Phượng Minh, đều nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Minh Vương người mau vào đi, Đại vương nói nếu không thấy Minh Vương, sẽ đem chúng nô tài đi chém một lượt.”

Thu Lam đứng chờ một bên lại càng hoảng sợ, bản thân cũng không dám tự mình tiến vào, đẩy Phượng Minh vào cửa, không lưu chút nghĩa khí nào chuồn mất tiêu.

48. Q.2 - Chương 25: Chương 25

Phượng Minh thấp thỏm không yên bước vào phòng, chưa kịp ngẩng đầu lên, cả người đã như bay lên không, rơi vào một vòng tay ôm ấp quen thuộc.

Khuôn mặt Dung Diễm bừng bừng nổi giận hiện ngay trên đầu.

“Đi đâu?”

“Ngoài cung.” Phượng Minh chớp chớp mắt.

“Ai cho người chạy lung tung khắp nơi?”

Phượng Minh kinh ngạc hỏi: “Người không phải đã nói chỉ cần ta ở Tây Lôi, làm gì cũng được, tuyệt đối sẽ không ai có thể thương tổn ta sao?”

Dung Diễm chán nản, cúi thấp đầu hung hăng cắn môi Phượng Minh: “Xem người còn giảo biện, lúc vừa quay về nghe thị tống nói người dẫn bọn Thu Lam xuất cung, xem chút khiến ta sốt ruột đến chết. Mấy nàng thị nữ kia càng ngày càng không ra gì, ta phải giáo huấn cho tốt mới được.”

“Người muốn đi là ta, người không nên giáo huấn bọn họ.”

“Đúng, ta phải giáo huấn người trước tiên.” Thấy Phượng Minh an toàn bình thường trở về, lửa giận nửa ngày trời bùng bùng trong lòng Dung Diễm rất nhanh lại tắt, sắc mặt căng thẳng từ từ thả lỏng, cười cười: “Lần sau còn như vậy, nhất định sẽ giáo huấn người thật kỹ. Ha ha, đi chỗ nào vậy?”

Phượng Minh đảo mắt: “Ta đi xem người hạ lệnh khởi công ruộng bậc thang.”

“Thấy thế nào?”

Móng vuốt sói từ từ thâm nhập vào lớp y phục, cảm nhận từng đường cong trên làn da ấm áp.

Phượng Minh bị bàn tay vô cùng thành thực của Dung Diễm chạm vào, đã sớm đem ruộng bậc thang vút lên chín tầng mây, khẽ nhúc nhích người trên khuỷu tay Dung Diễm, những tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên.

“Thật muốn đem người đi ăn.” Khát khao thiêu đốt lòng người, ánh mắt Dung Diễm tràn đầy tán thưởng.

Phượng Minh vốn bị hấn dụ dễ mất hết phòng bị, lười nhác nói: “Vậy người hãy ăn đi.”

Phong thái quân tử hiem thấy nơi Dung Diễm đột nhiên lộ ra, lắc đầu cười: “Hiện giờ không thể ăn.”

“Vì sao?” Phượng Minh khẽ hé mắt, má hây hây đỏ hồng.

Dung Diễm nhìn mà trong lòng ngứa ngáy tới cực điểm, nhìn không được bất thành linh hồn khẽ lên bờ môi đỏ mọng, bắt đầu day day nhẹ nhẹ. Y phục gấm vóc lụa là, đã nhanh chóng bị Dung Vương nhẹ chân nhẹ tay vứt từng chiếc từng chiếc một trên mặt sàn.

“Dung Diễm...”

“Ừm?” Dung Diễm nhướn mày, đem Phượng Minh đang ôm ngang trên tay đặt xuống giường.

Ham muốn của Phượng Minh bắt đầu dâng lên, kéo áo Dung Diễm: “Ta muốn..”

“Muốn cái gì?” Dung Diễm xấu xa cười.

Trong lòng tựa như có lửa thiêu, nhưng cũng không dám ngông cuồng khinh xuất. Ánh mắt đầm thắm sắc sâu lướt qua thân thể thon dài, đôi tay nhanh nhạy của Dung Diễm bắt đầu diễn tấu những thanh âm rung động lòng người.

Phượng Minh phát ra những thanh tiếng nhỏ xíu như tiếng mèo kêu, không thể nghe thấy được, thân người lại uốn cong xinh đẹp, trong sự dễ dàng dễ chịu nơi Dung Diễm mà từ từ rỉ xuất thứ dịch thể trắng tuyết.

“Phượng Minh, thoải mái không?”

Phượng Minh gật gật đầu, đột nhiên nhú mày, từ trên giường chống người lên, cắn một cái vào cổ Dung Diễm.

“Ồi!” Dung Diễm đem Phượng Minh đang nằm trong lòng mình lật lại, vỗ đét đét vào mông cậu hai cái trừng phạt: “Dám cắn Tây Lô Vương, người thật lớn mật.”

“Ta mặc kệ, lần nào cũng là người thấy ta xấu mặt cả rồi.” Phượng Minh quay đầu, đôi mắt đen lay láy tròn lên: “Người chẳng lẽ không có chút tật xấu nam nhi nào sao? Chúng ta cứ thẳng một lèo mà làm là được rồi.”

“Thẳng một lèo?” Trong cổ họng Dung Diễm phát ra mấy tiếng lẩm râm âm ỉ.

Tiểu tử này lại có thể không biết sống chết liều lĩnh mời gọi. Nếu không vì kiêng dè thân thể người, ta đã sớm đem người ăn sạch sẽ không chừa tý xương cốt nào rồi. Nhưng hấn lại không hay, từ lúc Phượng Minh bị Diệu Quang nhắc nhở đề cập chuyện Dung Diễm nhất định phải kết hôn, trong lòng vừa sợ hãi vừa khổ sở, mời gọi Dung Diễm, kỳ thực là âu lo sau này rồi sẽ không kiềm nổi tâm tình.

“Phải. Tuy ta sợ đau, nhưng ta đột nhiên thấy nửa vời thế này, hãy còn... Thẳng một chút vẫn tốt hơn.” Phượng Minh vừa nói, vừa e sợ đưa tay ra, chủ động bao trùm trên cái hung khí đã sớm dựng thẳng cao cao.

Luồng nhiệt nơi hạ thể loạn động, sự nhẫn nại của Dung Diễm đã lên đến cực điểm giới hạn.

“Người thật sự muốn làm đến cùng ư?” Hấn miễn cưỡng giữ vững lý trí, đợm chút hồ nghi quan sát dò xét Phượng Minh.

“Ừm.”

“Không sợ đau?”

Phượng Minh nhắm chặt mắt, cắn môi dưới, im lặng gật đầu.

Mỹ thực trước mắt, làm gì có ai có thể nhẫn nhịn được. Lòng Dung Diễm gào thét điên dại, nhưng động tác vẫn vô cùng dịu dàng đặt Phượng Minh nằm yên trên giường.

“Không phải sợ...” Âm thanh trầm đục tràn đầy sắc dục cùng sự không nhẫn nại, vang vọng trong phòng.

“Ta... ta không sợ.”

Lần nữa ve vuốt vòng eo dưới của Phượng Minh, nhưng lại phát hiện thân thể trong tay mình càng lúc càng căng thẳng ra, nhanh chóng cứng ngắc lại. Sắc mặt Phượng Minh, lại thêm tái nhợt đến dọa người. Dung Diễm thử qua một lần, những vẫn không cách nào tiến vào trong cửa mình đang toàn lực kháng cự lại, đành ngừng lại.

“Phượng Minh, người cứng ngắc quá.”

“Không có, ta... ta đã hết sức phối hợp với người mà.” Phượng Minh cắn môi dưới, tựa hồ như bật nấc lên.

Dung Diễm thở dài, thấp đầu dính chặt lấy môi Phượng Minh: “Đừng nhúc nhích, khe hé miệng ra. Ôi, người cắn rách môi dưới rồi này.” Hắn cau mày. “Chỉ sợ ta còn chưa tiến vào, người đã bị dọa chết rồi.” Hắn đưa tay, bình tĩnh tự mình xử lý sắc dục lửa lòng không thể không phát trong thân hạ xuống.

Chất dịch trắng nhũ, dùng một chiếc sa khăn bên cạnh lau đi.

“Dung diễm. . .” Phượng Minh nắm lấy tay hắn, nhìn hắn nài xin: “Chúng ta không thể tiếp tục sao?”

“Người đã thế này, làm sao tiếp tục được đây?” Dung Diễm đem cậu ôm vào lồng ngực, trấn an: “Không cần vội vã, thời gian còn dài. Đợi người chuẩn bị tốt rồi hãy nói sau.” Chờ chất độc trên người người được giải đi lại càng tốt.

Phượng Minh lắc đầu, trong mắt nổi trôi ánh gợn gợn: “Ta muốn cùng người, như nam nhân cùng nữ nhân kết hợp cùng nhau.”

“Đừng khóc, người không thể tức giận đau lòng được.” Thấy nước mắt Phượng Minh ứa ra, Dung Diễm lấy làm kinh hãi.

“Vì sao?”

“Vậy người vì cái gì hôm nay thái độ lại khác thường muốn bị ta ăn?”

Phượng Minh không lên tiếng, cứ đau xót như thế nhìn Dung Diễm. Cậu khẽ mấp máy môi: “Ta chỉ muốn cho người biết, ta có thể đem khoái cảm tối cho người.”

“Người đương nhiên có thể cho ta khoái cảm.”

Mọi thứ lại trầm mặc tĩnh lặng cả lại, đôi mắt ngấn lệ rưng rưng, cùng đôi đồng tử soi thấu âm mưu thế gian im ắng vô thanh giăng co.

Kể đầu hàng sớm nhất, lại là Dung Diễm.

“Ngừng, người hôm nay không làm đến cùng nhất định sẽ khóc một tràng cho xem.” Dung Diễm trầm ngâm do dự: “Phong tục ở Tây Lôi, thiếu niên nào cũng phải thông qua nam phong cùng bề trên để đạt được cả nghị lực lẫn mưu trí. Ta khi niên thiếu, cũng từng ở phía dưới.”

“Người là nói...”

Dung Diễm thở dài ra, không tránh được đành nói: “Dẫu gì ngày sau còn dài, nhượng người một lần thế nào?”

“Người nhượng ta thương ư?” Phượng Minh tức thì mở tròn mắt, vừa mừng vừa sợ.

“Còn có cách nào khác nữa ư?”

“A! Thật tốt quá thật tốt quá!” Phượng Minh cao hứng bật dậy, ấn ghì bả vai Dung Diễm xuống giường lớn sờ loạn: “Người đối ta thật tốt, trên đời này người đối với ta là tốt nhất!”

Ý tưởng không nghĩ đến này kết quả thực tốt. Sớm biết như vậy, đã mau mau một chút đề xuất muốn tự mình ăn Dung Vương rồi.

Khúc khích...

“Phượng Minh, ở trên không nhất định phải xé hư hết y phục vậy đâu.”

“Xin lỗi, xin lỗi, hưng phấn quá độ, ta không khống chế được.”

“Nhẹ thôi.” Dung Diễm rên lên: “Ta có thể này với người hay sao?”

“Xin lỗi...”

Ngoài điện thái tử, Thu Lam len lén nghe trộm qua khe cửa.

Hoàn toàn không nghe được thanh âm của Dung Diễm, chỉ có tiếng kêu kỳ quái phấn khích của Phượng Minh: “Tiểu Diễm Diễm, người thật vạm vỡ.”

“Ta rất yêu người!”

“Lần sau cũng thế này được không?”

Từ từ đến cả tiếng thở của Phượng Minh cũng bắt đầu nặng nề dần dập lại, những tiếng rên rỉ khiến người người đỏ mặt thẹn thùng lay động thoát khỏi cửa phòng.

Ba người bọn Thu Lam bối rối nhìn nhau, lú lười không nói nên lời.

Qua nửa canh giờ, ngay cả những tiếng rên rỉ cũng ngưng lại, tựa như cả hai người đó đều mệt mỏi kiệt sức tới cực điểm, đã nặng trĩu chìm sâu vào giấc ngủ.

Đang muốn thò đầu vào nhìn thành quả cuối cùng, cửa phòng đột nhiên bật mở, Dung Diễm ôm ngang Phượng Minh đứng ngay trước ngưỡng cửa, sắc mặt thản nhiên lãnh đạm. Phượng Minh thì mệt mỏi rã rời, đã sớm thiêm thiếp đi.

Trên người Dung Diễm chỉ độc một chiếc áo choàng ngoài, trên cổ trên ngực đều tràn những vết thương Phượng Minh chẳng biết nặng nhẹ căn ra. Thu Lam vừa khẽ ngẩng đầu liếc nhìn, tức thì đỏ mặt, tất cả lập tức bỏ nhào phủ phục quỳ gối.

“Đại vương...”

“Đại vương...”

Dung Diễm cũng không lấy làm kỳ quái, chỉ nhẹ giọng căn dặn hạ nhân: “Chuẩn bị tắm rửa.”

Thân thể vừa khẽ động, hần đột nhiên cau mày, cúi đầu nhìn Phượng Minh, đang vừa lòng mẩn ý trên khuỷu tay, ngủ mà vẫn cười ngây ngô, không kèm nổi lộ ra một nụ cười đắm đuối yêu chiều. Bước chân có chút ít khó khăn, hướng phía dự trù đi tới.

49. Q.2 - Chương 26

Ngày tiếp theo, ngủ đến khi mặt trời đã vươn cao hơn ba sào, Phượng Minh mới mở mắt, Dung Diễm đã từ buổi chiều sớm trở về. Hần ngồi đầu giường, cười cợt nhìn Phượng Minh duỗi người vươn vai: “Mệt không?”

“Chuyện này nên hỏi tối qua mới đúng.” Phượng Minh suy nghĩ một hồi, lại lắc đầu nói: “Không, là ta tối qua nên hỏi người có mệt hay không? Tiểu Diễm, người có mệt không?” Cậu nhẹ giọng nhẹ thanh hỏi Dung Diễm.

Dung Diễm nhẹ rút cổ lại: “Phượng Minh, không được dùng loại ngữ khí quái gở thế. Còn nữa, cấm gọi ta là Tiểu Diễm.” Hần kéo Phượng Minh từ trên giường tới, để Phượng Minh tựa người lên vai mình, hạ thân tôn quý tự mình thay y phục cho Phượng Minh.

“Người không cần thượng triều ư?”

“Lên rồi, cũng đã về rồi.” Dung Diễm hôn nhẹ lên cổ cậu; “Người hôm nay đã ngủ rất lâu.”

“Không thể tưởng tượng được làm triệt để một lần lại mệt mỏi đến thế.” Phượng Minh nhíu mày: “Xương cốt toàn thân ta tựa như rã rời ra vậy. Ta xem người rất có sức sống, chẳng lẽ thân thể luyện võ từ nhỏ của các người đặc biệt thích hợp làm cái loại chuyện này sao?”

Toàn thân Dung Diễm hơi đơ cứng lại.

“Đã sớm kêu người ngoan ngoãn luyện võ, người lại lười biếng trốn tránh.” Hắn bắt động thanh sắc đem giấu đi sóng cồn dữ dội trong lòng.

Độc tố, đã từ từ luồn lách vào cơ thể Phượng Minh, đoạt đi nguyên khí của cậu.

Dạo gần đây, tinh thần Phượng Minh tuy rất tốt, nhưng động chút lại kêu mệt mỏi.

Ngoài song cửa, Liệt Nhi lặng lẽ ra hiệu cho Dung Diễm.

Dung Diễm dịu dàng cúi thấp đầu: “Phượng Minh, người nghỉ ngơi cho khoẻ đi, ta có chuyện cần làm.”

“Được, người đi đi, bye bye.” Vừa lúc Phượng Minh cũng có chuyện muốn làm, cậu lại chẳng phải loại vì một đêm mây mưa trắng gió mà đem Diệu Quang công chúa đáng thương ném ra đường sau.

Dung Diễm lưu luyến không rời, quần quýt dằng dai với Phượng Minh một hồi mới phấn chấn hào hứng mà đi.

Thu Tinh bưng một chút điểm tâm mang lên, trộm nhìn Phượng Minh, chúm chím miệng cười cười.

“Cười cái gì đó?”

“Chúc mừng Minh Vương.”

Phượng Minh mặt đỏ bừng lên, lườm Thu Tinh một cái, nhỏ giọng nói: “Không được đi khắp nơi nói năng linh tinh.”

Thu Lam vừa từ bên ngoài bước vào, đã vui vẻ cười hi hi: “Cần gì nói lung tung, mọi người đều biết cả rồi.”

“Mọi người?” Phượng Minh thoáng sửng sốt, bật người lên hỏi: “Mọi người là ai?”

“Thu Lam, đang yên đang lành người hù dọa Minh Vương làm gì?” Thu Nguyệt cũng một tay nâng đao quý xuất hiện trước cửa: “Tổng cộng bất quá cũng chỉ có ba người chúng tiểu nữ biết.”

Phượng Minh xoa xoa ngực, ngồi xuống, trừng mắt liếc Thu Lam trách cứ.

“Chuyện tối qua, không được đi khắp nơi nói lung tung. Dung Diễm nói cho cùng, cũng là vương của Tây Lôi...”

Thu Lam cười một hồi, than thở: “Đại vương không ngờ lại thâm tình đến thế, khiến chúng tiểu nữ đều bị dọa phát hoảng. Minh Vương thật có phúc.”

Phượng Minh bị mấy nàng nha đầu một lớn một nhỏ khóc lóc đến phát sợ, vội vội vàng vàng ăn vội bữa điểm tâm, đứng lên nói: “Ta muốn ra ngoài mau chuẩn bị ngựa.”

“Minh Vương muốn đi đâu ư?”

“Phải đó, hôm qua đại vương vừa mới nổi giận mà.”

“Ta đi xem qua ruộng bậc thang một chút, lát sau sẽ trở về ngay.”

“Chẳng phải hôm qua vừa mới đi sao?”

“Có đôi chỗ phải sửa đổi, ta muốn xem qua rồi nói lại cho Dung Diễm.”

Thu Nguyệt vẻ mặt đầy mong đợi: “Người mang chúng tiểu nữ đi theo không?”

Phượng Minh hấp tấp lắc đầu: “Lần sau đi.” Đoạn nhanh như chớp chạy vụt ra khỏi thái tử điện.

Tên thị tòng dắt ngựa cho cậu muốn theo hầu, Phượng Minh kiên quyết không chịu. Bọn họ cũng không dám theo sát gót, khổ sở van cầu: “Minh Vương hãy mau trở về, hôm qua chúng tiểu thần thiếu chút nữa đã bị Đại vương chém đầu rồi.”

“Biết rồi! Đi!”

Rời khỏi vương cung, đương nhiên không phải xem xét ruộng bậc thang. Hạnh phúc cả đời của Diệu Quang công chúa cùng Vĩnh Dật vương tử, cậu sợ có kẻ lén bám theo, thi triển kỹ xảo leo lách đánh lừa học được, cố

ý đi dạo hai vòng trong thành nội, lại từ một chỗ bí mật nào đó lấy ra một bộ phục sức thường dân chuẩn bị sẵn từ trước để hoán đổi, sau ấy mới rút roi đến Bắc Huy biệt quán.

Diệu Quang từ sớm đã chờ Phượng Minh, vừa thấy Phượng Minh, đã lập tức kéo cậu đến một căn mật thất, che kín cánh cửa.

“Minh Vương cuối cùng cũng tới, ta từ đêm qua đã chẳng thể chợp mắt, chỉ sợ Minh Vương quên mất chuyện của ta rồi.”

“Sao lại thế được?” Phượng Minh ngồi xuống, uống một ngụm trà nóng: “Ta nếu có thể đi liền đi ngay. Công chúa, hôm qua không có thời gian bàn luận, người bây giờ hãy đem sự tình khái quát nói lại một lần đi.”

“Ta là đợi chủ ý của Minh Vương, làm sao lại hỏi ngược lại ta?” Diệu quang khẽ cười, căn môi trầm ngâm suy tính: “Chuyện này rất khó khăn. Thứ nhất, phải rời khỏi đô thành mà quý không biết thần không hay, thứ hai, phải né tránh truy binh, thứ ba, chạy trốn sau này, không được để bất cứ kẻ nào biết nơi ta đi, bằng không vương huynh nhất định sẽ hướng Vĩnh An đòi người.”

“Cụ thể vấn đề cũng được phân tích tỉ mỉ rồi.” Phượng Minh ngẫm nghĩ, nói với Diệu Quang: “Phải thần không biết quý không hay rời khỏi đô thành...”

“Việc này Diệu Quang đã nghĩ ra phương pháp, Minh Vương không cần lo nghĩ.”

“Vậy tốt rồi, biện pháp né tránh truy binh tốt nhất, chính là tìm kẻ dẫn truy binh theo hướng khác.” Bao năm tu luyện tiểu thuyết võ hiệp không phải chỉ đọc suông.

“Không sai, nhưng hiện tại rất gian nan.” Sắc mặt Diệu Quang ảm đạm ủ rũ hẳn đi, gượng cười nói: “Ai có thể thay ta dẫn lũ truy binh hướng khác đây? Người này nhất định phải trí dũng song toàn, hơn nữa phải biết rõ nội tình bên trong. Trong số mấy kẻ tâm phúc của ta, vốn cũng có kẻ có khả năng dẫn dời truy binh. Nhưng vạn nhất họ bị truy binh Tây Lôi bắt được, dù không chết, cũng sẽ vì giấu diếm nơi ta đến mà cắn răng chịu khổ hình. Ôi, Diệu Quang làm sao có thể vì hạnh phúc của bản thân mà đẩy kẻ khác vào cửa tử.” Nàng chậm chậm ngồi xuống, cúi đầu không nói năng gì nữa.

Không nghĩ tới muội muội Ly Vương lại có thể thiện lương đến thế, tuy dạng hình không phải tuyệt đẹp, nhưng cái quan trọng nhất của con người ta là tấm lòng cao cả. Vừa thấy bộ dạng nàng bó tay sầu thảm, sứ mệnh trừ gian diệt bạo của Phượng Minh tức thì vọt ra.

“Ta sẽ dẫn dời truy binh cho công chúa.”

“A? Minh Vương người...” Diệu Quang kinh ngạc nhìn Phượng Minh, lắc đầu liên tục: “Không được, Minh Vương thân phận tôn quý, chuyện này ngàn vạn lần không được.”

“Đương nhiên có thể. Ta sẽ vì người mà đánh lạc hướng truy binh, vạn nhất có bị truy binh tóm được, Dung Diễm cũng lắm cũng chỉ ra sức chửi mắng ta một hồi thôi, hẳn tuyệt đối sẽ không dùng hình với ta. Nơi người đến, ta lại càng không bao giờ nói hấn hay. Công chúa không chịu, chẳng lẽ là vì ta không đủ trí dũng song toàn?”

Diệu Quang nhất thời ngẩn người, cảm kích nhìn Phượng Minh: “Ly Quốc và Tây Lôi chẳng hề giao hảo thâm tình, Minh Vương và Vương huynh cũng có hiềm khích. Minh Vương vì sao lại đối xử tử tế như thế với Diệu Quang? Chẳng lẽ người không sợ Diệu Quang cùng Vương huynh thông đồng ngầm ngầm tính kế hại Minh Vương hay sao?”

50. Q.3 - Chương 1: Chương 1

Nhắc đến chuyện thông đồng với Ly vương, cũng không phải không có khả năng ấy. Phượng Minh thoáng do dự, quay sang hỏi Diệu Quang: “Công chúa có từng nghe về Tào Tháo?”

“Tào Tháo?” Nàng tất nhiên chưa từng nghe qua.

“Tào Tháo có một câu vô cùng nổi tiếng, nói rằng – thà để ta phụ lòng người trong thiên hạ, cũng không thể để người trong thiên hạ phụ ta.”

“Thà để ta phụ lòng người trong thiên hạ, cũng không thể để người trong thiên hạ phụ ta?”

“Phải, hần là một kẻ kiêu hùng tàn nhẫn, cả một đời làm không ít chuyện phụ thể nhân. Dù kiến lập cả một đại nghiệp, nhưng lại bị hậu thế thoả mạ phỉ báng. Suy nghĩ của ta, lại trái ngược với hần.” Phượng Minh chân thành nói: “Nếu ta không tín nhiệm công chúa, cả cuộc đời nàng có thể sẽ bị huỷ trong tay ta; nếu ta tín nhiệm công chúa, e rằng sẽ bị công chúa và Ly Vương thông đồng ám hại. Cân nhắc hai bên, ta thà nguyện bị công chúa phụ, cũng không muốn phụ công chúa.”

Diệu Quang như bị phủ đầu, cả người chấn động.

Trong lòng dậy sóng, tức thì choáng váng đứng lên.

Vốn tưởng Minh Vương anh tuấn tiêu sái, thân mang tuyết học, nhưng bản tính lại đơn thuần si ngốc, hôm qua mới dụ một chút đã khiến hần mắc mưu, Diệu Quang không khỏi khinh thường đôi chút. Chẳng ngờ Minh Vương lại có một triết lý đả người khác biệt, khí phách thâm sâu cao rộng, liêu minh vì người chỉ cầu nhân nghĩa thấu tình, làm sao không khiến người người tán tụng ngợi khen?

Ánh nước trong mắt nàng dao động rung rung, rồi như bỗng phát hiện mình thất lễ, vội vàng quay đầu che giấu: “Ấn đức Minh Vương, Diệu Quang làm sao dám nhận?”

“Còn nói ân nghĩa gì?” Phượng Minh khoát tay nói: “Chúng ta còn đang nói làm thể thân của công chúa phải thế nào để dẫn dắt truy binh mà.”

Dù cảm động, nhưng chỉ thị của vương huynh nhất định phải thực hiện. Diệu Quang chấn chỉnh lại tinh thần, lại lần nữa ngồi xuống, cùng Phượng Minh mật bàn.

“Vĩnh Dật dâng tặng lễ vật, hôm nay đã khởi hành lên đường rời thành. Ta cùng chàng ước định ngày sau gặp lại. Nên, ngày mai ta sẽ len lén rời đi. Minh Vương hãy giúp ta dẫn dụ truy binh, sớm mai người cũng phải lén trốn khỏi thành, tráo đổi phục trang của ta rồi gấp rút chạy thẳng hướng đông, ngoại đông thành hai mươi dặm, có một con sông, tâm phúc của ta sẽ thả sắn giữa sông ấy một thi thể có dung mạo giống ta, để mọi người nghĩ ta trong lúc trốn chạy đã ngã ngựa rơi xuống sông chết đuối.”

Phượng Minh vỗ tay: “Hay lắm, ta sẽ lôi kéo chúng đến phía đông để thấy thi thể giả ấy, mọi người nếu thấy thi thể sẽ không truy tìm nơi công chúa đến sau này nữa. Chỉ là, công chúa tại biệt quán, sao có thể im hơi lặng tiếng...”

“Minh vương đừng lo lắng. Ta trước tiên sẽ giả bộ thân thể không khỏe, một mình trong phòng nghỉ ngơi, không để bất cứ kẻ nào bước vào, sau ấy sẽ lặng lẽ rời đi. Nhưng ta cùng lắm cũng chỉ có thể cầm chân bọn chúng trong vòng nửa canh giờ. Minh Vương nhẹ nhàng rời thành, nấu mình ở đó, một khi phát hiện truy binh rời đi, hãy lập tức hiện thân nhằm hướng đông mà chạy, để bọn truy binh bám sát gót.” Diệu Quang cười nói: “Đằng sau truy binh nhất định đều là thuộc hạ của Tây Lô Vương, dù có đuổi theo Minh Vương, hần cũng không có chuyện gì chứ?”

“Không sợ. Chúng tuyệt đối sẽ không đả thương ta.”

“Vậy ta an tâm rồi.” Diệu Quang chăm chú nhìn Phượng Minh trong tích tắc, từ trên đai lưng lấy ra chiếc túi hương nho nhỏ: “Đại ân của Minh Vương không cách gì đền đáp. Chiếc túi hương này là Vĩnh Dật tặng ta, cầu Minh Vương hãy mang nó theo bên người, ngày sau nếu Minh Vương gặp chuyện gì cần Vĩnh Ân tương trợ, chỉ cần để Vĩnh Dật nhìn thấy chiếc túi hương này, chàng nhất định sẽ tận lực phò giúp.”

“Thứ hần trao cho người, tặng lại cho ta có chút...” Phượng Minh gật đầu.

“Minh Vương hãy nhận lấy, sau bàn luận hôm nay, mai này chia đường hành sự, vô luận là Diệu Quang có thể trốn có thoát hay không, ta và Minh Vương chỉ sợ khó mà còn ngày gặp mặt. Chiếc túi hương này, hãy coi nó như vật kỷ niệm là được.”

“Được.” Phượng Minh cầm lấy chiếc túi hương, đặt vào trong ngực: “Ta nhất định sẽ giữ gìn nó thật cẩn thận.”

Lại bàn luận tỉ mỉ một hồi nữa, Phượng Minh mới hồi cung.

Lúc này Dung Diễm ra khỏi thái tử điện, cùng Liệt Nhi vào một căn mật thất.

“Đại vương, tin tức của đại ca tiểu nhân đã đến.”

“Thế nào?”

Liệt Nhi nói: “Nhược Ngôn không chút động tĩnh, vẫn xử lý quốc sự như thường, đối với tình cảnh hiện giờ của Diệu Quang công chúa cũng không hề lo lắng. Hắn dường như chắc chắn Minh Vương mang độc trong mình, Tây Lôi nhất định không thương tổn công chúa.”

“Vậy còn giải được Phù Nham?”

Liệt Nhi cúi đầu: “Vẫn chưa trộm được. Nhưng đại ca có thám thính được ở Ly Quốc có một dị nhân, được lý vô cùng tinh thâm, được thuật của Nhược Ngôn có lẽ cũng là học từ kẻ ấy mà ra. Đại ca đã xuất phát tìm đến nơi ẩn cư của dị nhân ấy, hi vọng có thể mời hắn đến Tây Lôi chấn trị cho Minh Vương.”

Dung Diễm thở dài nói: “Phải nhanh lên, nếu không Phượng Minh sẽ không chống đỡ được. Trong tay chúng ta, chỉ có một viên hoãn độc, chu kỳ một tháng cũng gần tới rồi.”

“Đại vương an tâm, ca ca nhất định sẽ mau chóng mời hắn tới.”

Dọc đường băng ngựa vung roi, Phượng Minh cẩn thận suy xét lại toàn bộ mọi sự một lần nữa. Cậu cũng không phải kẻ ngốc nghếch, hiển nhiên có lo lắng liệu Diệu Quang có ám hại mình hay không. Ngày mai chỉ cần rời thành, thấy truy binh Tây Lôi là phải bỏ chạy, nếu chạy không được lập tức sẽ ngoan ngoãn để người ta bắt về. Toàn bộ quá trình, cũng không bị người của Diệu Quang khống chế trong tay, hơn nữa đều xảy ra trước mắt binh lính Tây Lôi cả, dù Diệu Quang có muốn hại, cũng làm sao có cơ hội?

Xem ra Diệu Quang quả thực không có ý hại mình.

Bước chân vào thái tử điện, Dung Diễm vẫn chưa trở lại. Bọn Thu Lam thì đang quây tụ quanh cái bàn đàm tiếu xôn xao, thấy Phượng Minh quay về, liền vội vã đứng lên nghênh tiếp.

“Minh vương về rồi, Thu Tinh, mau mang loại trái cây mới vừa được tiến cống bưng lại đây.”

Thu Tinh bưng một mâm hoa quả lại đặt trước mặt Phượng Minh, cười nói: “Là loại Nguyệt Nguyệt quả tươi ngon nhất, Minh Vương mau nếm thử chút đi.”

Nguyệt Nguyệt quả hình thù be bé, chỉ to bằng ngón tay cái, xanh biếc một màu. Phượng Minh liền vặt một quả bỏ vào miệng, mất tức thì sáng rực lên: “Ngọt quá, ăn ngon thật.” Cậu liền vặt thêm mấy quả nữa ăn thêm, quay sang nói với bọn Thu Nguyệt: “Các người cũng mau nếm thử đi.”

“Chúng tiểu nữ đều đã ăn vụng mấy quả rồi mà.” Thu Nguyệt hi hi cười.

Thu Lam vẻ chững chạc từ đâu đột nhiên vọt ra: “Các người càng ngày càng không quy củ, đường hoàng là đồ tiến cống cũng dám lén ăn vụng.”

Thu Tinh bĩu môi phản bác: “Người không ăn sao?”

“Ta chỉ ăn có một quả, người với Thu Nguyệt ai cũng ăn đến bốn năm quả.”

Phượng Minh ha ha cười lớn, nhét thêm một quả vào miệng Thu Lam, ồn ào nói: “Được rồi, đừng tranh nhau, người cũng ăn bốn năm quả là được rồi.”

Đang lúc huyền não ôn ã kinh khủng, Dung Diễm quay lại, thấy Phượng Minh đang chơi đùa ầm ĩ, mới lặng lẽ từ phía sau bất ngờ tiến đến, thành linh cúi đầu cắn luôn quả Nguyệt Nguyệt trong tay cậu, đến cả ngón tay cũng không nhả ra.

“Ngọt lắm.” Dung Diễm dùng đầu lưỡi khe khẽ liếm quanh đầu ngón tay của Phượng Minh.

Bọn Thu Lam liền vội vã hành lễ, biết điều mà tản đi khắp nơi.

Phượng Minh rút đầu ngón tay lại: “Tiểu cầu cần người.”

“Đút thêm quả nữa đi.”

“Không đút.”

“Để ta đút người vậy.”

Dung Diễm cắn thêm một quả Nguyệt Nguyệt nữa, đưa đến kề sát bên môi Phượng Minh.

Đêm qua mới ăn Tây Lôi vương, Phượng Minh đêm nay đương nhiên sẽ ngoan ngoãn nằm trong lòng Dung Diễm để bảo trì thể lực, ngày mai còn nhiệm vụ trọng yếu phải làm, còn như Tiểu Diễm ngon lành ấy, ngày sau sẽ lại ăn tiếp đi.

Ấm áp trải qua một đêm, Dung Diễm hôm sau trời mới vừa hửng đã liền rời giường thượng triều. Phượng Minh khẽ khép hờ mắt, đợi đến khi hắt đi khuất tức thì bò dậy.

“Minh Vương muốn đi đâu vậy?” Vừa mới nhắc chân, trước mặt đã đụng ngay phải Liệt Nhi.

“Ra ngoài.”

“Hôm qua mới vừa len lén chuồn ra ngoài một chuyến, hôm nay đã lại muốn đi tiếp?” Liệt Nhi cười đùa cợt nhả cản đường: “Không nói tiểu nhân biết đi chơi chỗ nào, tiểu nhân liền đi mách đại vương.”

“Không được!”

“Vậy nói cho tiểu nhân biết đi.”

Phượng Minh quay quay dò xét trái phải xung quanh, kéo Liệt Nhi ra một góc.

Chuyện tới lúc này, ngàn vạn lần không thể để Dung Diễm biết. Phượng Minh thở dài, đem toàn bộ chuyện của Diệu Quang công chúa kể hết cho Liệt Nhi nghe, nhưng vẫn che giấu thân phận Vĩnh Dật, chỉ nói công chúa muốn bỏ trốn, muốn cậu giúp đánh lạc hướng truy binh.

“Hôm nay là ngày hành động, Liệt Nhi, người sẽ không tố giác đấy chứ?”

Liệt Nhi ngẫm nghĩ, rồi lắc lắc đầu: “Tiểu nhân cũng không muốn Đại vương lấy cô công chúa đó, nàng ta chạy càng tốt. Chỉ là tiểu nhân lo trong ấy có trá, bọn chúng sẽ gây bất lợi cho Minh Vương.”

“Chuyện đó ta đã sớm tính qua, chúng căn bản không có một cơ hội nào để hạ thủ, toàn bộ quá trình đều phơi ra trước mắt mọi người, ta chỉ cần hô hoán một tiếng bọn chúng liền chạy không thoát.”

“Nếu Minh vương đã nghĩ thỏa đáng, vậy không vấn đề rồi.” Liệt Nhi hăng hái bừng bừng hỏi: “Muốn tiểu nhân giúp đỡ gì không?”

“Tốt quá, ta phải tới chợ để gặp thị tòng của công chúa, hần sẽ đem phục sức của nàng giao lại cho ta, để ta có thể ăn mặc giả trang.” Phượng Minh cũng có chút lo lắng, nói với Liệt Nhi: “Người giúp ta lặng lẽ xuất cung đi, ở ngoài chợ đó xem ta ra hiệu. Đó là thời điểm duy nhất ta tiếp xúc gần với tên thị tòng Ly Quốc ấy, chỉ cần qua lúc đó, sẽ tuyệt đối an toàn.”

“Được, nhờ ra công chúa gạt người, chỉ cần Minh Vương dùng tay ra dấu, ta sẽ lập tức báo Đại Vương tới cứu người ngay. Chỉ là... Minh vương vì sao lại muốn liều mình mạo hiểm cứu muội muội của Ly Vương chứ?”

Phượng Minh vừa định đem mớ đạo lý mới hôm qua khiến Diệu Quang thán phục ngợi khen ra, nhưng lại phát hiện thời giờ cũng chẳng còn sớm nữa, vội nhẹ đầu Liệt Nhi: “Khà khà, chờ lúc trở lại ta sẽ nói cho người biết.”

Hai người ấy lặng lẽ xuất cung, thay đổi phục trang bình thường. Phượng Minh vì để che giấu diện mạo, cố ý đội thêm một cái mũ rộng vành thật lớn. Đến chợ, tên thị tòng được công chúa phái đến quả nhiên đang ẩn thân trong đám dân chúng.

Giữa lúc mang trọng trách trên người, Phượng Minh vì hưng phấn quá độ, mà quay sang Liệt Nhi nói: “Ta đi qua cảm mấy thứ đó rồi sẽ lập tức rời thành. Người nếu lo lắng, cứ ở xa xa mà dõi theo ta là được rồi.”

“Được.”

Có Liệt Nhi ở một bên bảo hộ, cậu lại càng yên tâm, mạnh dạn tiến vào khu chợ, gặp mặt tên thị tòng.

“Công chúa đã đi rồi?” Phượng Minh hạ giọng hỏi.

“Vâng, mới được non nửa canh giờ, sau khi đưa lại Minh Vương bộ y phục này, tiểu nhân cũng sẽ đi luôn.”

“Tốt lắm, ta sẽ lập tức rời thành, thấy truy binh liền dẫn chúng ra xa.”

Phượng Minh nhận chỗ y phục, vừa định xoay người bước đi, tên thị tòng ấy đột nhiên hỏi: “Minh Vương có biết, giờ bốn phía Tây Lôi chỗ nào cũng có người ngựa giám sát hay không?”

“Cái gì?” Phượng Minh khẽ dao động.

“Ngoại trừ những người thân cận bên cạnh Minh Vương như Liệt Nhi, còn những kẻ được Tây Lôi vương phái theo. Thỉnh Minh Vương hợp tác, theo ta tới góc chợ phía sau này, đó là nơi duy nhất tầm soi xét không thể nhìn thấu. Chúng tiểu nhân sẽ phái người đóng giả Minh Vương, đánh lạc hướng bọn chúng, để Minh Vương có thể ra khỏi thành.”

Phượng Minh cúi đầu, mấy ý nghĩ cứ quay cuồng trong óc.

Nếu Dung Diễm vẫn luôn theo dõi, vậy Diêu Quang kia nhất định bỏ trốn không được; Diêu Quang nếu bỏ trốn không được, lúc này cậu cần gì phải đi theo tên thị tòng này. Cậu lắc đầu nói: “Nếu kế hoạch của Diêu Quang công chúa đã thất bại, ta cần gì phải theo người đến chỗ góc ấy, người an tâm, ta sẽ tận lực nghĩ cách cứu viện công chúa.”

“Ha ha, Minh Vương quả thực thú vị.” Ánh mắt tên thị tòng chợt loé lên một tia狡 hoạt: “Công chúa ta nổi danh thông tuệ, nàng muốn rời khỏi Tây Lôi, hà tất cần Minh Vương trợ giúp? Minh Vương lúc này nếu không nghe ta phân phó, chỉ e tính mạng Tây Lôi Vương lập tức khó toàn.”

Ngữ khí hần thâm trầm u ám, tựa như trong khoảnh khắc thổi một luồng hàn khí băng giá vào tim Phượng Minh.

Phượng Minh trợn mắt: “Dung Diễm?”

“Công chúa là ai chứ, Minh Vương sao lại có thể tùy tiện đeo đồ vật của công chúa bên mình? Giữa cái túi hương kia có chứa thiên hạ kỳ độc, bây giờ chẳng những chỉ mình Minh Vương đã bị công chúa hạ độc, mà ngay như đến Tây Lôi vương và cả lũ kẻ hầu người hạ trong thái tử điện, đều đã trúng độc.” Hần lạnh lùng nói: “Minh vương nếu không tin, có thể ấn nhẹ vào đốt xương sườn thứ ba trước ngực, xem xem có đau hay không?”

Phượng Minh bán tín bán nghi, quay đầu nhìn Liệt Nhi, vẫn đang từ xa xa dõi theo mình.

Cậu khẽ nhắc tay ấn vào chỗ tên thị tòng vừa nói, một trận đau sắc bất ngờ thọc tới, suýt chút nữa quy hẫn xuống.

“Thế nào, ta nói không sai chứ? Vương của ta chỉ muốn mời Minh Vương tới Ly Quốc làm khách một chuyến, miễn là Minh Vương nghe theo lời chỉ dẫn, giải được sẽ lập tức được dâng tới.”

“Diêu Quang nàng ta... Nàng ta lợi dụng ta để hạ độc Dung Diễm?” Trong đầu Phượng Minh như có tia sét nổ bùng một tiếng.

Nếu Phượng Minh đã trúng độc, hẳn Dung Diễm cũng bị trúng. Diêu Quang có cơ hội mượn tay cậu hạ độc, tuyệt đối sẽ không chỉ dùng thứ độc thông thường.

Dung Diễm, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta lại có thể hại người? Ta không thể hại người...

Muốn cứu Dung Diễm, trước tiên phải tới gặp Diêu Quang.

“Minh Vương, thời gian chẳng còn nhiều, không muốn Tây Lôi Vương chết, hãy tự mình quay người đi, đến chỗ góc nhỏ đối diện kia, chúng ta đã an bài một kẻ giả trang Minh Vương ở đó. Chờ tên thể thân ấy đánh lạc hướng lũ giám thị Tây Lôi, mời Minh Vương đeo chiếc mặt nạ da người trong cái bao này, theo cửa đông rời thành, công chúa sẽ ở đó đợi Minh Vương.”

Phượng Minh trợn trừng mắt, nghĩ tới Dung Diễm đang lên triều mà thân mang độc, trong lòng kích động hoang mang vô cùng, đôi môi run rẩy hỏi: “Nếu ta đi cùng các người, các người không đưa giải được cho Dung Diễm thì làm sao đây?”

“Minh Vương tin chúng ta, Tây Lôi Vương còn một đường sống. Không tin chúng ta, chỉ có thể cùng Tây Lôi Vương đồng loạt phát độc mà chết.”

Liệt Nhi còn đang ngẩn ngơ nhìn Phượng Minh.

Phượng Minh sững người trong giây lát, ánh mắt hiện lên tia kiên nghị, gật đầu cắn răng nói: “Được, ta tin người.” Quả nhiên theo lời tên thị tòng, tự mình bước đến chỗ góc khuất có thể chắn tầm mắt mọi người ấy.

Phượng Minh lẩm nhẩm tên Dung Diễm, nghe theo lời tên thị tòng, quả thực một mạch bước ra khỏi đông môn.

Vừa ra khỏi cửa đông, lập tức có vài cô gái đứng sẵn ở đó nghênh đón, đưa cho cậu một con ngựa, dặn dò: “Con ngựa này sẽ tự biết chỗ mà đi, người chỉ cần cưỡi nó thôi.”

Tất thấy mọi thứ đều giống một vở tuồng đến mức khó tin. Phượng Minh giờ phút này cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, đành phải ngoan ngoãn lên ngựa. Con tuấn mã hí dài một tiếng, bắt đầu chạy như điên như cuồng, liên tiếp không ngừng phi hơn ba mươi dặm hơn, đến trước một đoàn xa đội.

Đó chỉ là một đoàn xe thương nhân thường thấy ở Tây Lôi, Phượng Minh trong thành đô mỗi ngày đều thấy không ít những xa đội như thế này vào thành.

Vó ngựa vừa dừng, một vài kẻ liền chui ra từ đoàn xe, đem Phượng Minh dẫn đến trước một chiếc xe ngựa không chút bắt mắt.

Bức màn che vừa được vén lên, đã lộ ra khuôn mặt tươi cười của Diệu Quang.

“Minh Vương rốt cuộc cũng tới, làm ta chờ lâu quá, mau mau lên đây đi.” Khuôn mặt tươi cười của nàng thoát nhìn có vẻ hoà nhã dễ gần, nhưng lúc này lại đặc biệt đáng sợ.

Phượng Minh lên xe, vẻ mặt oán hận.

“Thật xin lỗi đã khiến Minh Vương phải một mình phi ngựa tới đây. Cùng lắm chỉ có Minh Vương tự mình cải trang ra khỏi thành mới không khiến thủ vệ thành chú ý mà thuận lợi rời đi, Tây Lôi Vương chỉ nghiêm lệnh phải tra xét kỹ càng những đoàn lữ khách, lo sợ người bị bắt cóc mang đi, làm sao có thể đoán được Minh Vương lại chủ động ngoan ngoãn xuất thành gặp chúng ta thế này?”

Phượng Minh lạnh lùng nói: “Bớt sàm ngôn, giải được người chấp thuận, mau đem nó tới vương cung, bằng không ta sẽ lập tức cắn lưỡi tự vẫn, người đừng mơ đưa ta tới được Ly Quốc.”

“Giải được?” Diệu Quang cười rộ lên: “Ồi, Minh Vương quả thực khờ dại khiến Diệu Quang cười đến chết mất. Tây Lôi Vương là kẻ nào chứ, nếu có thể dễ dàng hạ độc, vương huynh đã sớm động thủ rồi. Dung Diễm đêm ngày giám thị động tĩnh Minh Vương, trên người Minh Vương có thứ gì chẳng lẽ không bị hần phái người kiểm tra qua? Huống chi cái túi hương ấy lại là ta đem tặng cho Minh Vương, chỉ e Minh Vương vừa rời khỏi biệt quán, đã bị Tây Lôi vương sai người lên tráo đi rồi. Ta tặng túi hương có độc cho Minh Vương, chẳng phải đã cấp Tây Lôi Vương một cái cớ để giết ta sao?”

“Người...” Phượng Minh bỗng quay ngoắt lại: “Vây ngực của ta...”

“Độc ấy, Minh Vương từ lúc ở tại Phồn Giai đã trúng rồi. Tây Lôi Vương cũng biết, chỉ là không dám nói Minh Vương hay, sợ tâm can bảo bối của hần tinh thần không yên mà nguy hại thân thể.”

“Trúng độc? Ta trúng độc?”

Diệu Quang tấm tắc lắc đầu: “Minh Vương đối với âm mưu quỷ kế quả không chút phòng bị, vẫn còn không biết. Kỳ thực Tây Lôi Vương đã chu toàn đủ đầy, bảo hộ khắp chốn, không lúc nào không phái người theo dõi Minh Vương, tự cho là tuyệt đối không chút sơ hở. Ta thừa lúc hần đang kiêu căng ngạo mạn, lập một cái kế trong kế, hần nghĩ có thể âm thầm giăng bẫy ta, ta liền kín đáo ngấm ngấm tính kế hần.”

“Diệu Quang, người là một nữ nhân độc địa!” Phượng Minh từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

“Hở thẹn rồi, không có Minh Vương mạnh mẽ tương trợ, Diệu Quang làm sao có thể thực hiện được? Lần này dẫn Minh Vương về cho vương huynh, thật sự là một cái công lớn.”

51. Q.3 - Chương 2

Sự tình đến mức này, cậu không phải không biết mục đích của Diệu Quang, nhưng giờ tận tai nghe mình thành một thứ công lao của nàng, trong lòng vừa tức lại vừa sợ, hai nắm tay nắm lại thật chặt, không ngừng run rẩy. Cả đời cậu, chưa bao giờ căm ghét một người phụ nữ nào đến thế. Không phải, là một cô gái.

Thương đội bắt đầu đi về phía đông, không ai hay biết Tây Lôi Minh Vương đã rơi vào tay địch thủ.

Diệu Quang vừa cười vừa nói: “Vương huynh gặp Minh Vương, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Phượng Minh chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo phát run: “Nhược Ngôn?”

Nhớ đến ánh mắt khủng bố đáng sợ của Nhược Ngôn, rơi vào tay hắn sẽ lãnh kết cục sống không bằng chết khiến Phượng Minh không rét mà run. Cậu trừng mắt nhìn Diệu Quang, tay trái lén lẩn ra phía sau lưng. Dung Diễm ngày đó trong đồng lễ vật mừng đại thọ vương hậu chỉ chọn một thanh đoản đao bén sắc, cậu vẫn luôn giấu trong đai lưng, cuối cùng cũng có ngày đem ra sử dụng.

“Nhược Ngôn nếu thấy ta, e rằng chẳng những không vui mừng, còn tức giận công chúa.” Nắm chặt thanh đoản đao trong tay, lòng Phượng Minh thoáng tĩnh lại, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào Diệu Quang, ra vẻ nhàn nhã thông dong: “Công chúa có từng nghe qua ba mươi sáu kế?”

“Ba mươi sáu kế?” Diệu Quang biết Phượng Minh tuy không âm mưu ám hại kẻ khác, nhưng trong bụng lại ẩn tàng vô số diệu kế. Nàng xưa nay thời gian rỗi thường dùng để nghiên cứu các tâm kế trừu tượng, đối với những kỳ mưu diệu kế vô cùng say mê hứng thú, mới nghe đến “ba mươi sáu kế”, lòng hiếu kỳ đã tức thì nổi lên.

“Phải, ba mươi sáu kế là những diệu kế thiên hạ tuyển hợp, trong đó có một kế, gọi là – mỹ nhân kế. Năm ấy đã từng có một tên gian hùng, tên gọi Đồng Trắc. Dưới tay hắn có một mãnh tướng, danh tự Lữ Bố. Quan hệ ban đầu của bọn chúng...” Hơi sức của Phượng Minh tựa hồ như chìm hẳn xuống, tiếng nói càng lúc càng nhỏ.

Diệu Quang từ từ đưa tai kề gần lại, nhích đến trước mặt Phượng Minh.

Phượng Minh lẳng lặng đợi nàng đến thật gần, lòng thầm vui mừng, thỉnh thoảng khẽ lắc đầu nói: “A, ta nói sai rồi. Chuyện hôm nay kẻ không phải là mỹ nhân kế, phải là đầu thử kỳ khí* mới đúng.” Nói đến chữ đầu thử kỳ khí, âm điệu đột nhiên cao vút, thoát từ trên tấm thảm nệm trong xe ngựa nhảy bật lên, tiểu đao trong tay thỉnh thoảng kề trước mặt Diệu Quang.

Một tiểu cô nương thì đối phó có khó khăn gì, phải nắm được thời cơ!

“Không được nhúc nhích!” Diệu Quang không kịp trở tay, đã bị Phượng Minh đưa đao kề sát cổ non mềm. Phượng Minh trầm giọng quát: “Mau gọi thủ hạ của ngươi đưa ta về thành, bằng không ta sẽ giết ngươi.”

Diệu Quang không nghĩ đến chuyện một kẻ khờ khạo như Phượng Minh lại có thể giấu đao trong người, thậm chí bản thân quá bất cẩn, không sai người lục soát trước. Ánh mắt nàng liếc sang bên, nhìn thanh tiểu đao đang kề sát cổ mình sắc bén không gì sánh bằng, mới khẽ mỉm cười, cao giọng nói: “Dừng xe.”

Lũ tuần mã đồng loạt hí dài, toàn bộ xa đội cũng dừng cả lại.

Phượng Minh vẻ mặt hưng phấn, cẩn thận dè dặt đề phòng Diệu Quang bất thành linh phản kháng lại.

Có tiếng người từ ngoài xe kính cẩn lên tiếng hỏi: “Chủ nhân có điều gì sai bảo?”

Diệu Quang chậm rãi nói: “Thái Tư, người vào đây.”

Thái Tư chính là tên thị tòng từng gặp mặt Phượng Minh khu chợ, hẳn theo hầu cạnh Nhược Ngôn nhiều năm, do hành xử khôn khéo già dặn, nên được Nhược Ngôn hết sức trọng dụng, lần này theo Diêu Quang đến Tây Lô, cùng Diêu Quang tính kế lừa bắt cóc Phượng Minh.

Vừa vào trong, mới liếc qua đã biết ngay tình cảnh trong xe. Phượng Minh đã đảo thụ thành động, khoá chặt Diêu Quang trong tay, Thái Tư thoáng sững sờ, nhưng lập tức liền bình tĩnh lại, thần sắc không đổi, quay sang chấp tay với Diêu Quang, hỏi: “Công chúa vẫn bình an chứ?”

Ánh mắt Diêu Quang khẽ lay: “Không tốt.”

Hai kẻ ấy bình thần đến mức kỳ dị, căn bản không giống bầu không khí căng thẳng như dự đoán với một con tin bị cầm giữ. Phượng Minh khẽ gầm: “Mau đem ta trở lại, bằng không ta sẽ...”

Diêu Quang cắt ngang lời cậu, sắc mặt nghiêm lại, quay sang Thái Tư trầm giọng nói: “Thái Tư, nghe lệnh ta.”

“Có Thái Tư!” Thái Tư lớn tiếng cung kính, khom người đợi Diêu Quang phát lệnh.

“Bổn cung gặp nạn, nơi này tất phải mọi thứ giao lại cho người xử trí. Nhớ kỹ một điểm, bất kể giá nào cũng phải đem Minh Vương đến tận tay Vương huynh.” Diêu Quang lạnh lùng hạ cương lệnh, ánh mắt có lướt nhìn ra sau, cười duyên với Phượng Minh mà nói: “Minh Vương, người đã có thể ra tay rồi.”

Phượng Minh sững người, suy nghĩ của mấy kẻ cổ đại này quả nhiên lệch lạc so với người hiện đại, chuyện sinh tử tuyệt chẳng hề xem trọng. Diêu Quang lại có thể không màng đến tính mạng bản thân. Cậu nghiêng rằng uy hiếp: “Đừng tưởng ta không dám giết.”

“Diêu Quang thật muốn đánh cuộc một phen.”

“Người...”

“Người xuống tay đi.” Diêu Quang bình thần không nhiều loạn, ngược lại còn gí sát cổ mình đến trước lưỡi dao.

Phượng Minh chưa từng giết người bao giờ, thấy lưỡi dao khê cửa trên cổ Diêu Quang, rỉ ra mấy giọt máu tươi, lập tức hét to một tiếng, tay run rẩy, vội đưa thanh tiểu đao dịch sang một bên.

Đột nhiên một trận nhức nhối từ phía cổ tay truyền đến, thanh tiểu đao loảng xoảng một tiếng rơi xuống tách trà gốm trên mặt bàn.

Một cây châm nhỏ màu vàng, đã đâm thẳng vào lòng bàn tay trái của Phượng Minh.

Thái Tư như mãnh hổ vọt ra bổ nhào về phía trước, thuận tay thụi vào bụng Phượng Minh một quyền, ghì cậu xuống, dùng một sợi dây thừng trói nghiêng cậu lại.

Tất cả mọi thứ diễn ra nhanh như chớp.

Phượng Minh đầu óc văng vắt, đến khi tỉnh táo, đã bị trói quặp tay lại ném vào một góc xe, bụng đau âm ỉ. Thái Tư cùng Diêu Quang ngồi một bên, càng thêm hứng thú mà nhìn cậu.

Diêu Quang hí hoáy đùa nghịch thanh tiểu đao Dung Diễm tặng cho Phượng Minh, hi hi cười nói: “Thứ này nhất định là tiểu điệp đao trứ danh kỳ khí của Tây Lô, nghe nói đao này tựa như phiến lá, sắc bén không gì sánh được, giết người không bén máu. Tây Lô Vương đối với Minh Vương thật tốt, thứ gì quý báu tuyệt hảo cũng đều tặng Minh Vương cả.”

“Hừ!”

“Tiếc thay tâm địa Minh Vương quá yếu nhược, ngay đến địch nhân cũng không đành lòng xuống tay hạ thủ.” Diêu Quang đưa vết cắt trên chiếc cổ phần nổi nà đến trước mặt Phượng Minh: “Lần sau hãy nhớ kỹ, không nên hơi cửa qua chút chút liền đã chùng tay, phải dùng sức.”

Phượng Minh lạnh lùng nói: “Công chúa yên tâm, Phượng Minh nhất định sẽ ghi nhớ lời công chúa căn dặn.”

Thái Tư nói: “Công chúa, kẻ này phải cẩn thận đề phòng. Theo thuộc hạ cứ trói hẳn lại là hơn.”

“Khỏi cần, ta chỉ cần châm thêm vài kim, hắc sẽ không thể động đậy được. Đến lúc đó dịch dung cho hắc, thay xiêm y của ta vào, mặc cho kẻ nào thấy cũng đều chỉ nghĩ chúng ta là tỷ muội. Có điều tỷ tỷ của ta từ nhỏ thân đã nhiễm trọng bệnh, không nói được, ngay đến ngồi cũng không được, thật quá đáng thương.”

Thuật châm cứu và dịch dung của Diệu Quang nhất nhĩ thiên hạ, chẳng qua hiếm khi sử dụng, nên ít người hay biết.

Thương đội lại tiếp tục khởi hành lên đường.

Diệu Quang quả thực lôi kim châm ra điểm mấy huyệt đạo của Phượng Minh, còn đem mấy viên thuốc kỳ lạ ép Phượng Minh nuốt vào. Phượng Minh hai tay bị trói, đành phải chịu để nàng ta vừa đâm vừa ép uống, thân thể quả nhiên càng lúc càng tê dại, ngay đến ngồi cũng không còn khí sức, muốn mở miệng mắng chửi nàng ta vô sỉ ti tiện, nhưng cũng thành linh nhận ra bản thân không thoát ra được lời nào.

“Minh Vương đừng sợ, thuốc này chẳng qua chỉ khiến người tạm thời không thể nói chuyện, trước khi rời Tây Lôi, người nên ngoan ngoãn mỗi ngày uống một viên này đi.”

Phượng Minh trừng trừng mắt nhìn Diệu Quang, một lúc lâu sau, ánh mắt ấy lập tức chuyển sang kinh hoàng khiếp sợ.

Diệu Quang lại dám nhẹ nhàng lột bỏ y phục của cậu ra.

“Thân thể đẹp quá, đừng nói Vương Huynh, hay đến như ta đây cũng phải động lòng.” Diệu Quang vừa thay cho Phượng Minh y phục của mình, vừa chọc ghẹo trên cột. Đoạn lệnh cho Thái Tư đem y phục của Phượng Minh ra khỏi xe đốt đi.

Phượng Minh hơi chớp chớp mắt, nhìn Diệu Quang tỉ mỉ tô son điểm phấn trên mặt mình, không bao lâu thì xong. Diệu Quang đỡ cậu dựa vào đệm, lấy một tấm gương đồng đặt trước mặt: “Nhìn này, ai có thể xinh đẹp hơn tỷ tỷ của ta đây. Nếu Tây Lôi Vương mà thấy, nhất định sẽ muốn đoạt về làm vương hậu. Nhưng cũng chẳng cần lo lắng, Tây Lôi vương hiện giờ nhất định đang ở trong đô thành tìm kiếm Minh Vương của hắc, vì hắc sẽ không tin Minh Vương lại chịu một mình rời thành gặp chúng ta đâu.” Dứt lời lại tấm tắc ngợi khen vẻ ngoài giả trang nữ nhi của Phượng Minh.

Phượng Minh nhìn thấy trong kính một mỹ nhân, quả thực khuynh quốc khuynh thành, trong lòng âm thầm kêu khổ, cứ tiếp tục thế này, nhất định sẽ bị đưa khỏi Tây Lôi.

Ông trời ơi, ta không muốn lọt vào tay Nhược Ngôn.

Không khỏi hận thấu xương cái đầu heo của mình, nếu sớm biết thế này cứ theo danh ngôn của Tào Tháo mà hành sự đã tốt rồi. Lần sau ta nhất định thà phụ thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta.

Tiếc thay, đã quá muộn.

Diệu Quang cũng tự mình hoá trang thành một nữ thương nhân, cùng Phượng Minh “thân như tỷ muội” ngồi trong cỗ xe. Thương đội lần bánh một ngày trời, trên đường gặp không ít trạm kiểm tra lục soát. Thi thoảng lại có binh sĩ vén màn xe đến xem, thấy Phượng Minh mất tức thì sáng rực lên, nhưng Phượng Minh đã qua bàn tay khéo léo thi triển, với bức hoạ Minh Vương không chút tương đồng, nên không một ai có thể nhận ra.

Nếu lúc này Dung Diễm tự mình xuất hiện, hoặc giả như có bọn Liệt Nhi, Thu Lam ở đây, ấy lại đã khác.

Không chút nguy hiểm nào mà qua đến hai ngày trời, đến ngày thứ ba đã tiến đến sát vùng biên cảnh Tây Lôi.

Thái Tư xốc màn che tiến vào bẩm báo: “Công chúa quả nhiên liệu sự như thần, trạm kiểm soát của Tây Lôi càng lúc càng lỏng lẻo, Tây Lôi vương quả nhiên vẫn nghĩ Minh Vương bị giấu trong nội thành, không ngừng điều động người rà soát tuần tra khắp nơi, để ngừa có kẻ đem Minh Vương rời đi.”

“Chúng ta gặp may thôi. Nếu ngày ấy Minh Vương chậm lại chừng nửa canh, đô thành coi như bủa kín thiên la địa võng, vô phương xuất nhập.” Ánh mắt Diệu Quang khẽ liếc xéo sang chỗ Minh Vương đang không cách nào nói năng, mới tiến gần bên tai Phượng Minh rót vào những thanh âm đáng ghét: “Tỷ tỷ à, Dung Diễm của tỷ chắc sốt ruột lắm. Nhưng Vương huynh của muội cũng đang sốt ruột lắm.” Nhận thấy

Phượng Minh khẽ chấn động, Diệu Quang bắt đầu cười khúc khích, an ủi nói: “Đừng sợ mà, vương huynh của muội sẽ không làm khó tỷ đâu, nếu huynh ấy khó dễ tỷ, Diệu Quang nhất định sẽ bênh vực tỷ tỷ. Muội muốn vương huynh đối đãi tỷ còn hơn Dung Diễm đối đãi tỷ, nếu thế tỷ sẽ không bao giờ phải trốn đi.”

Nàng ta nói chuyện vẻ mặt ngây thơ thuần chất, nhưng hành xử lại luôn mưu tính thâm sâu, Phượng Minh cũng chẳng thêm tin tưởng nàng ta nữa, chỉ lạnh nhạt nhìn qua.

Lúc cơm chiều, như hai ngày nay đều phải bón Phượng Minh ăn sơ qua. Phượng Minh vừa nuốt trôi xuống bụng, thỉnh thoảng sắc mặt đột nhiên thay đổi, nôn thốc nôn tháo mọi thứ.

“Sao vậy?”

Diệu Quang vội vã cúi xuống nhìn, Phượng Minh toàn thân run rẩy, khuôn mặt vặn vẹo, tựa hồ như đang nén chịu một sự đau đớn cùng tận.

Thái Tư cũng cuống quýt tiến vào, ngạc nhiên nói: “Là độc Phù Nham phát tác. Nhưng... nhưng vẫn còn đến bốn ngày nữa mới tới chu kỳ kia mà? Có phải là làm bộ hay không?”

Diệu Quang tỉ mỉ kiểm tra những dấu hiệu của Phượng Minh, lắc đầu nói: “Không phải giả vờ, hẳn hai ngày nay vừa nôn nóng vừa tức giận, hơn nữa lại bị ta dùng không ít kim châm, độc mới sớm phát tác.”

Phượng Minh chỉ thấy toàn thân trên dưới đau đớn tựa hồ như co rút lại, nhưng ngay đến cả sức để kêu gào cũng không còn, trước mắt cảnh vật cứ dần sạm đen lại từng cơn từng cơn, trong lòng không khỏi điên loạn gọi: Dung Diễm cứu ta!

“Thái Tư, mau đem hoãn độc lại đây.”

Thái Tư vội vã đem viên thuốc mang tới, Diệu Quang bóp nát hoà vào nước, nâng Phượng Minh dậy nói: “Uống thuốc này vào, có thể trì hoãn độc tính, đợi đến khi gặp Vương huynh sẽ giúp người hoá giải toàn bộ.”

Chậm rãi đem thuốc đổ vào miệng Phượng Minh, chờ trong giây lát, nhưng tình hình cũng không chút khả quan chuyển biến.

Phượng Minh vẫn run rẩy co giật như trước, sắc mặt từ từ xanh tái lại, Diệu Quang thấy có chuyện không ổn, liền vội vã dùng kim châm vào mấy huyệt đạo, để Phượng Minh có thể cử động.

Đau...

Cơn đau thấu óc vẫn không chút suy giảm, thẳng như bị vô vàn những quả đấm thối liên tiếp vào đầu, vào bụng, vào ngực. Phượng Minh lúc này ngay đến khí lực cũng như bị rút cạn, tứ chi băng lạnh, không ngừng run rẩy, hai mắt nhắm nghiền trừng trừng nhìn Diệu Quang, đột nhiên phun ra một bùm máu tươi, văng hắt lên thân Diệu Quang.

Diệu Quang cùng Thái Tư giật nảy mình.

“Sao lại thế này được? Rõ ràng đã uống hoãn độc.”

Thái Tư do dự trong tích tắc, nhắc nhở: “Công chúa, Minh Vương thể này, tựa như độc phát giai đoạn cuối cùng.”

Diệu Quang lắc đầu: “Không thể nào, vương huynh nói lúc huynh ấy hạ độc trong tấm cung Phồn Giai, tới thời điểm phát độc cuối cùng mười hai tháng còn xa lắm mà.” Nàng cúi đầu nhìn Phượng Minh. “Này, người rốt cuộc là làm sao vậy?” Sắc mặt Phượng Minh từ trắng bệch chuyển sang xanh tím tái, không còn khí lực để trả lời. Máu đào không chỉ từ miệng ứa ra, mà ngay đến từ lỗ mũi cũng rỉ rả vết máu.

Trong đầu Diệu Quang quay cuồng, rồi bỗng như nhớ ra một chuyện, mới lay lay Phượng Minh hỏi: “Người có ăn thứ trái cây nào đó không? Minh Vương, người ở Tây Lô đã ăn loại hoa quả gì vậy?”

Thái Tư cũng thất kinh, vội hỏi: “Công chúa nghi ngờ hẳn ăn Nguyệt Nguyệt quả?”

“Nguyệt Nguyệt quả sẽ kích thích độc tính của Phù Nham, xem ra hẳn đã ăn lắm thật rồi.” Sắc mặt Diệu Quang trắng bệch ra: “Một trái Nguyệt Nguyệt quả sẽ kích thích một mùa trăng độc tính, xem ra hẳn không chỉ ăn có một quả.”

“Nguyệt nguyệt quả là trân phẩm Tây Lôi, người thường ăn vào có thể khiến thân thể khỏe mạnh, khắc chế đại bộ phận độc tố khắp thiên hạ. Minh Vương từ chỗ nào lại có thể ăn nhiều Nguyệt Nguyệt quả như vậy?”

Thảo luận bàn bạc, tình trạng Phượng Minh càng lúc càng nghiêm trọng, ngay đến hai lỗ tai cũng bắt đầu rướm rướm máu.

Diệu Quang nhìn Phượng Minh than thở: “Ôi, Dung Diễm kia của người đối với người thật quá tốt, có thứ gì tốt lành cũng đều nhường người ăn bậy, chuyện này cũng có thể hại người.”

Phượng Minh thoi thóp thở, thần trí vẫn còn chút thanh tỉnh, nghe thấy những chuyện Diệu Quang cùng Thái Tư đàm thoại, trong lòng cười khổ. Nguyệt Nguyệt quả được tiến cống trân quý như thế, Dung Diễm lại mặc ọi người trong thái tử điện thả sức ăn, nghĩ muốn để Phượng Minh ăn nhiều một chút lấy sức đề kháng chống cự độc Phù Nham, lại sợ hấn cảm thấy kỳ quái.

Tiếc thay, Dung Diễm lại không biết loại quả này có thể khắc chế tác dụng của những loại độc tố phổ thông, nhưng đối với Phù Nham lại là chất xúc tác nguy hiểm nhất.

Cái này thật không biết chết trong tay ai.

Diệu Quang dò xét hơi thở của Phượng Minh, phát giác hô hấp dần dần suy kiệt, đồng tử cũng bắt đầu nở dần ra.

Nàng đường sá xa xôi tới đây, trước mặt vương huynh thề lên trời xuống biển sẽ đem Phượng Minh mang về, làm sao có thể trở mặt nhìn cậu chết trong tay. Hơn nữa, Phượng Minh lại còn là kỳ tài thiên hạ khó tìm, tâm từ hiệp nghĩa, Diệu Quang chưa từng thấy qua một nam tử nào như thế, dẫn đo lên xuống một hồi, rồi quay sang phân phó: “Thái Tư, mở hộp gấm bên cạnh ta ra, đem viên thuốc sáp màu tím bóp nát hoà với nước bưng lại đây.”

Thái Tư ngần người, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn nghe theo lời Diệu Quang sai bảo, mở chiếc hộp gấm, đem thuốc bưng tới.

“Uống đi. Không uống ngươi sẽ mất mạng.” Khớp hàm Phượng Minh đã như cắn chặt lại, Diệu Quang cùng Thái Tư phải đồng tâm hiệp lực mới bóp được khớp hàm của cậu mở ra, chậm chậm rót chén thuốc vào.

Nước thuốc đen kịt, phần lớn đã ép được nuốt xuống cổ họng, một vài giọt lẫn từ khe miệng trượt ra.

Diệu Quang căng thẳng nhìn Phượng Minh, cho đến khi thân thể trong lòng mình ngừng co rút, mới dám thở nhẹ ra. Cùng sống chung với Phượng Minh nhiều ngày không thể có ác cảm, nàng lấy một chiếc khăn tay, đắp nước nhẹ lau đi những vệt máu đã bắt đầu khô đọng bên tai và mũi cậu, hít một hơi thật sâu, rồi sau ấy lại nở nụ cười: “Tỷ tỷ làm muội sợ hãi quá. Tỷ xem, điểm trang khéo léo như vậy lại bị thành thế này, làm người ta lại phải khổ sở một phen rồi.”

Nàng gọi thị nữ vào cầm theo một bộ xiêm y mới, tự mình thay bộ y phục vậy đầy máu của Phượng Minh đi, rồi sau ấy lại giúp Phượng Minh thay đồ. Sau khi tân trang lại Phượng Minh một lần nữa, mới chột la to lên: “Ôi trời, ta làm sao lại quên mất?”

Mới lấy ra kim châm, lại châm vài mũi, đến khi Phượng Minh không động đậy gì nữa mới thôi.

Phượng Minh ban đầu hy vọng nàng ta sẽ quên tiết đi chuyện này, để mình có thể từ từ khôi phục thể lực thừa dịp đào tẩu, nhưng lúc này mọi hy vọng đều héo hắt, trong ánh mắt lộ ra sự chán nản tự lực.

Những biểu hiện của Phượng Minh, Diệu Quang đều thấy, xem cậu như một con búp bê to đùng mà ôm ấp, cười nói: “Người trốn không thoát đâu. Kỳ thực vương huynh ta là một người vô cùng tốt, đợi người chung sống với huynh ấy rồi, tự nhiên sẽ quên Dung Diễm đi ngay. Khi ấy, ngươi sẽ cảm kích biết ơn ta.”

Phượng Minh nếu giờ mà còn khí lực, đã sớm trở mình ném ấy ánh nhìn khinh bỉ. Muốn cậu quên Dung Diễm mà yêu Nhược Ngôn, là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra. Diệu Quang tuy giỏi mưu mẹo, nhưng dẫu gì tuổi cũng còn quá nhỏ, nói đến chuyện tình ái, ngay đến đứa bé gái mười tuổi thời hiện đại cũng chẳng bằng.

Diệu Quang tựa hồ như ít thân cận cùng người khác, đã nhiều ngày ở cùng Phượng Minh, giọng điệu càng lúc càng thân mật, thấy Phượng Minh sắc mặt từ tím tái chuyển sang nhợt nhạt, mới nhẹ nhàng ve vuốt

bàn tay vô lực của Phượng Minh, thì thảo lằm nhảm: “Minh Vương, ta đã cứu mạng ngươi lần này. Đại ân này, đừng quên.” Thần thái khi ấy, phảng phất giống như một cô gái nhỏ đang chơi đùa ước hẹn cùng người bạn thanh mai trúc mã thời thơ ấu.

Phượng Minh ngay đến sức để gượng cười cũng không nổi, đành nằm bẹp trong lòng Diệu Quang, lòng không chút cam tâm tình nguyện làm đối tượng chơi đùa của nàng ta.

Note:

* Đầu thử kỵ khí: Ném chuột sợ vỡ bình.

52. Q.3 - Chương 3

Để không khiến Tây Lôi chú ý, đoàn thương đội giả mạo phải gấp rút ngày đêm lên đường.

Dừng lại nghỉ ngơi một đêm, tang tảng sáng hôm sau sương sớm còn giăng giăng mịn mù, tất cả mọi người trong đoàn buôn đã bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Diệu Quang trong trạng thái tự mình thay y phục cho Phượng Minh, lại bắt đầu quay sang cậu tấm tắc tán thưởng: “Càng ngày càng thấy Minh vương xinh đẹp, tuần tú thể này, hận không thể tự mình giấu đi.”

Phượng Minh trong lòng như ối mưa cả ra.

Như thế cũng có thể thừa dịp này, nếu Diệu Quang thích mình, vậy sẽ khỏi bị rớt vào tay Nhược Ngôn. Mất cậu loé lên, Diệu Quang nhếch môi, ngón tay khẽ dím vào mũi Phượng Minh một cái, trêu tức: “Đừng mơ mộng hão huyền, người dù có tuần tú cả trăm lần nữa, cũng đừng mong ta đặc tội vương huynh thả người về Tây Lôi.”

Cô nhóc này thật có tài đọc suy nghĩ kẻ khác, nỗi lòng của Phượng Minh lập tức bị bóc trần, đành phải trừng mắt liếc nàng ta một cái, quay ngoắt đầu đi.

Mùa xuân ở Tây Lôi đã muốn buông mình, nơi nơi hoa thơm nệm cỏ. Phượng Minh còn nhớ rõ ngày đông hôm ấy Dung Diễm từng cười Bạch Vân dẫn cậu du ngoạn cả vùng bình nguyên bao la, nói với cậu rồi mùa xuân đến nơi này sẽ thắm xanh một màu bất ngát mệnh mông đẹp đẽ rực rỡ đến nhường nào.

Giờ cỏ đã xanh tươi ngan ngát, nhưng bản thân lại bị Diệu Quang cưỡng ép, sắp bật vô âm tín mà rời khỏi Tây Lôi.

Tâm trạng ủ ê thất vọng.

Ăn qua bữa điểm tâm, thương đội lại bắt đầu tiến về phía trước.

Diệu Quang sai tên hầu đem Phượng Minh ôm vào trong xe, nói với cậu: “Ta khuyên ngươi chớ nghĩ chuyện bỏ trốn. Không giấu ngươi, vương huynh đã bí mật đội trong cảnh phận Tây Lôi lâu ngày, hơn một ngày nữa, chúng ta có thể sẽ gặp. Ngươi tính đào tẩu trong tay ta, cùng lắm ta chỉ đâm ấy chằm; còn như dám chạy khỏi tay vương huynh, nhất định phải ném đầu đón thảm khốc.” Nàng ta hừ mấy tiếng, thấy Phượng Minh không lộ chút khiếp sợ, trong mắt chỉ có sự tức giận, lè lè lưỡi, liền vừa cười cười vừa bắt đầu hoá trang cho cậu.

Vừa trang điểm xong, tên phu xe phía trước đột ngột ghìm cương.

Chiếc xe dừng lại quá nhanh, khiến Diệu Quang và Phượng Minh tựa hồ như đập người vào bên cửa. Diệu Quang bò dậy trên thảm, xốc màn cửa quát hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Ngoài xe mọi người chạy nháo nhào, tiếng vó ngựa vang lên.

Thái Tư cưỡi ngựa phi tới, chấp tay thưa lại: “Công chúa, chúng ta gặp phải cường đạo. Thịnh công chúa lập tức trở vào xe, Thái Tư sẽ dẫn người bảo vệ.”

Sắc mặt Diệu Quang khê biến nói: “Chẳng lẽ là Toàn Phong Đạo nổi tiếng hai vùng Đồng Quốc Tây Lô?”
“Xem ra là thế. Lũ cường đạo này nghe nói do Đồng Quốc phái đến chuyên quấy nhiễu biên cảnh Tây Lô, Tây Lô cũng vì chuyện này mà khai chiến với Đồng Quốc, không nghĩ tới chúng ta lại đụng phải bọn chúng.”

Diệu Quang gật gù, nói: “Xe ngựa có thể dễ dàng bị công kích, Minh Vương lại không thể để mắt, người dẫn hấn lên ngựa, nhưng kẻ khác theo sau bảo hộ. Về phần tiền của đem theo, đem tặng bọn chúng là được rồi.” Liền lui vào trong xe ngựa, đem Phượng Minh dìu lên ngựa Thái Tư.

Tiếng chém giết rung trời. Chóp núi bóng người nhoang nhoáng, mấy trăm tên cường đạo Toàn Phong nhất loạt xông ra tập kích, mỗi tên đều chịt kín phong sa vừa dày vừa nặng trên mặt.

Tên đầu lĩnh, hét lớn: “Các huynh đệ, cướp tiểu nương xinh đẹp đem về cho đại ca giữ nào.”

Bọn chúng ầm ầm reo hò hưởng ứng, hướng phía thương đội xung phong liều chết.

Thái Tư một tay nắm chặt Phượng Minh, một tay hươu đao nghênh địch, thâm nghĩ lũ cường đạo này quả nhiên lợi hại, chẳng trách có thể tung hoành ngang dọc hai nước. Bên người có tiếng gió rít lên, một tên cường đạo to lớn cưỡi ngựa phi lại, bảo kiếm vung lên, lực mạnh đến mức khiến Thái Tư thiếu chút nữa đánh rơi kiếm.

Toàn Phong đạo lại có thể có một cao thủ thế này?

Gương mặt bị che kín, chỉ có hai con mắt sâu xa lộ ra ngoài, vô thanh vô tức mà khiến lòng người rung động.

Khí thế oai phong vô cùng, đây nhất định là tên đầu sỏ!

Hai chiêu, Thái Tư vừa né vừa tránh. Lũ cường đạo không cố lấy đầu Thái Tư, mà lại quay sang cố sức giết chết con ngựa của hấn. Xoẹt xoẹt xoẹt! Ba nhát, con tuấn mã dưới người Thái Tư không trụ nổi, hí vang một tiếng rồi ngã xuống.

Thái Tư hét lên, xoay người nhảy xuống ngựa. Còn chưa chạm đất, đã bị một cước hung hăng đá vào bụng, Phượng Minh vô lực phản kháng vẫn luôn bị kẹp trong tay dễ dàng bị đoạt đi.

Thái Tư kinh hãi, còn đang định bỏ nhào đến đoạt lại Phượng Minh, tên cường đạo đã chém một nhát trên vai hấn dễ như trở bàn tay, trong chớp mắt xoay người thúc ngựa chạy tới giữa đoàn người ngựa, kiếm báu chìa thẳng lên không.

Tên đầu lĩnh từng hét lớn lúc trước thấy đầu lĩnh tìm được Phượng Minh, liền quát lớn: “Các huynh đệ, đã cướp được tiểu mỹ nhân, đại khai sát giới thôi.”

Lập tức, toàn bộ lũ cướp tựa như nhận được chỉ thị, ra sức chém giết, không hề cố kỵ kiêng dè. Những tiếng kêu rống thảm thiết liên tục vang lên, đều là người bên thân Diệu Quang.

Phượng Minh tuy miệng không thể nói, nhưng sự tình đã đảo lộn rõ ràng, trong lòng âm thầm kêu khổ. Vì có gì đột sóng này chưa xong đột sóng sau đã ập tới, vừa xui xẻo bị Nhược Ngôn đoạt đi, giờ chỉ e lại vừa bị lũ cường đạo này cuỗm về làm áp trại phu nhân.

Tên thủ lĩnh lũ cướp kéo Phượng Minh ghì vào lồng ngực, cúi đầu nhìn chăm chú trong khoảnh khắc, liền khê cười nói: “Tiểu mỹ nhân thật xinh đẹp, sau khi hồi cung phải bắt người thường xuyên mặc nữ phục cho ta xem mới được.” Đột nhiên đưa tay kéo chiếc khăn che mặt, lộ ra những đường nét rõ ràng trên khuôn mặt tuấn tú.

Một trong thiên hạ lưỡng kiệt, đường đường Tây Lô vương Dung Điềm!

Dung Điềm vừa lộ mặt, bốn phương tám hướng tiếng kèn lệnh nhất loạt trỗi lên. Từ phía sau núi lao ra, toàn bộ từ phục sức giặc cướp liền đổi sang Tây Lô chính binh. Dung Điềm đứng sau, dựng thẳng lá Tây Lô vương kỳ phấp phật đón gió, uy phong凛冽.

Tim Phượng Minh đột nhiên bị đè xuống, nếu không phải vì bị Diệu Quang đâm ấy kim đến mức không còn chút khí lực nào, thì đã sớm tung quyền mà giã ra rồi.

Khốn kiếp! Tên khốn kiếp nhà ngươi lại giở trò hù dọa ta!

Miệng tuy không thể nói năng gì, nhưng ánh mắt đã kích động đến như loé lên.

Dung Diễm cúi đầu hôn phớt trên môi, hiện ra khuôn mặt tươi cười Phượng Minh yêu thích nhất: “Đừng khóc, lòng ta đau.”

Liên sau ấy tên cường đạo vẫn luôn hô hào gào thét ghì ngựa đến trước mặt Phượng Minh, hi hi cười gỡ bỏ chiếc mặt nạ xuống: “Tiểu nhân biết thể nào cũng hù được Minh Vương một trận mà, đây là chủ ý của Đại Vương.” Té ra đó là Liệt Nhi.

Cuộc chiến đã bắt đầu đến đoạn kết, từ trên đỉnh núi chính binh Tây Lôi không ngừng xông ra làm tan rã mọi ý chí kháng cự chiến đấu. Diệu Quang cùng bọn Thái Tư thương tích lớn nhỏ trên người, đều bị Tây Lôi binh trối nghiến lại giải tới trước ngựa Dung Diễm.

Dung Diễm trên ngựa ôm Phượng Minh, ngạo nghễ trên cao nhìn xuống mấy tên tù binh mặt mũi bơ phờ xám xịt, cười dài nói: “Công chúa cũng quá coi thường Dung Diễm, ta làm sao có thể bỏ mặc người bắt người ta yêu mang đi.”

Diệu Quang biết mọi sự đã thất bại, lạnh lùng lườm lên trên, không nói năng gì.

Thái Tư quát lớn: “Dung Diễm, ngươi là tên tiểu nhân dê tiện, lại dám cho người người yêu ăn Nguyệt Nguyệt quả làm gia tăng độc tính, lợi dụng công chúa lòng dạ từ bi gạt lấy giải được.”

“Ha ha, luận về dê tiện. ta không bì kịp Nhược Ngôn. Hừ, Nhược Ngôn xem như lớn mật, lại dám không xem Dung Diễm ta ra gì dám ẩn náu nơi biên cảnh Tây Lôi. Lần này phải cho hắn ném chút lợi hại của ta.”

Diệu Quang cùng Thái Tư thất kinh, liếc nhau, lo lắng cho Nhược Ngôn.

Phía xa xa cát bụi lại bắt đầu cuộn cuộn nổi lên, một đại đội nhân mã hướng phía Dung Diễm phi tới. Đồng tướng quân phong trần bồ nhào về lên trước, dẫn đầu đoàn người vọt tới trước mặt Dung Diễm, xuống ngựa bấm báo: “Đại vương, Kiếm Mẫn dẫn ba vạn tinh binh, phục kích Nhược Ngôn tại vùng biên cảnh hắc ẩn thân. Quân đội Ly quốc thương vong nặng nề, nhưng...” Gã do dự liếc nhìn Dung Diễm, hổ thẹn mà nói: “Nhưng giữa đồng thi thể không phát hiện Nhược Ngôn.”

Đám người Diệu Quang nghe thấy Nhược Ngôn vô sự, mới thở ra nhẹ nhõm.

Dung Diễm tìm lại được Phượng Minh tâm tình vô cùng tốt, khoát tay nói: “Nhược Ngôn giáo hoạt khôn cùng, làm sao có thể bị giết dễ dàng thế được? Độc Phù Nham trên người Phượng Minh cũng đã được giải, cuối cùng cũng nhẹ bớt lòng ta được một khối lo âu. Diệu Quang công chúa, mời người lại một lần nữa làm khách, theo chúng ta trở về thành đô. Liệt Nhi, truyền tin cho Dung Hồ, không cần thỉnh Dị Nhân hạ sơn cầu giải được nữa, để ca ca ngươi trở về đi.”

“Vâng!”

Dung Diễm cúi đầu nhìn Phượng Minh vẫn đang tròn mắt theo dõi hắn, lại thoáng hôn nhẹ, ghé vào tai cậu thủ thủ: “Phượng Minh, chúng ta trở về thôi.” Liên ghim cương quay ngựa.

Vương kỳ Tây Lôi, từ từ dời đi. Giữa đoàn người, ngoại trừ Tây Lôi vương cùng Minh vương vừa được tìm về, còn có công chúa Ly Quốc vừa rơi vào vòng tù tội – Diệu Quang.

Bị bắt đi năm ngày, mà tựa như bị ngăn cách hằng mấy kiếp luân hồi.

Ban đầu Dung Diễm trù tính cho Phượng Minh ăn Nguyệt Nguyệt quả, sau đó dẫn binh bám theo, chỉ chờ đến khi Diệu Quang mềm lòng nhẹ dạ giải độc cho Phượng Minh. Hắn đã suy xét chu toàn, nghĩ đến chuyện sau khi Phượng Minh trở về cần người hầu hạ, mới đem bọn Thu Lam trong vương cung mang theo thu xếp ở một vùng phụ cận.

Dung Diễm đem Phượng Minh đến thành trấn gần đó nhất, Thu Lam cùng mấy thị nữ kia liền kêu gọi hò hét từ trong phòng chạy ra đón.

“Minh vương cuối cùng cũng trở về!”

“Độc kia nhất định cũng được giải rồi.”

“Đương nhiên, bằng không làm sao Đại vương lại đón Minh vương quay về được.”

Thu Nguyệt gạt lệ nói: “Minh vương gầy quá, mấy thị nữ Ly Quốc kia đều không hầu hạ người chút nào.”

Liệt Nhi cười nói: “Minh vương thật nhiều điểm phúc, được Ly Quốc Diệu Quang công chúa tự mình hầu hạ.” Đằng sau Dung Diễm đột nhiên xuất hiện.

Dung Diễm trừng mắt quét qua tất cả một lượt, lạnh lùng nói: “Phượng Minh thân thể còn yếu, các người ồn ào cái gì?” Hắn đem Phượng Minh đặt xuống giường, cúi đầu an ủi: “Không phải sợ, cầm được thời hạn chỉ một ngày, đợi đến sáng mai người lại có thể nói. Ta thật nhớ nhưng giọng nói của người.”

Trong lòng Phượng Minh chất chồng hàng trăm câu hỏi tại sao, nhưng lại không thể vượt thành lời, tay chân cũng tạm thời không thể cử động, chỉ có thể nhìn Dung Diễm nấn ná đụng chạm mình, không ngừng lợi dụng chiếm tiện nghi.

Được Dung Diễm thích thú ôm ấp ngủ suốt một đêm, hôm sau cuối cùng đã có thể kiểm soát được cử động và nói chuyện. Phượng Minh đầu tiên đâm Dung Diễm một phát, gầm gừ: “Người lại gài bẫy ta?”

“Ta làm sao lại gài bẫy người được?” Dung Diễm vô tội nói: “Ta là vì giải độc trên người người.”

“Tại sao lại không nói cho ta biết ta đã trúng độc? Tại sao lại không nói kế hoạch cho ta biết trước? Người muốn hù chết ta?”

Bọn Thu Lam nghe tiếng gào thét, mới nhăm nháy ra hiệu cho nhau, thức thời mà đứng trơ ra trước cửa không bước vào.

Dung Diễm giải thích: “Người gốc nghềchế, nói người biết chẳng khác nào kể cho Diệu Quang. Phượng Minh đây không phải chuyện giỡn chơi, tìm không được giải được người sẽ chết.” Hắn vừa nói, vừa nhẹ nhàng kề sát, giữ lấy hai tay đang không ngừng hươ quẫy đánh đấm. “Biết người trúng độc lòng ta đau không chịu đựng nổi, đem người đặt trong tay Diệu Quang lại càng ăn ngủ không yên. Người cứ hỏi Liệt Nhi, mấy hôm đêm ngày giám sát đoàn xe Diệu Quang, không dám lơ lỏng giây nào, chỉ sợ mất dấu người.”

“Người gạt ta ăn Nguyệt Nguyệt quả!”

“Không ăn Nguyệt Nguyệt quả, Diệu Quang làm sao chịu giải triệt để độc Phù Nham cho người? Bằng không một tháng lại đau một lần, người không đau, ta cũng đau thay người.” Dung Diễm day day vành tai Phượng Minh, không ngừng liếm nhẹ: “Ta trăm cay nghìn đắng tìm nhiều Nguyệt Nguyệt quả như vậy, còn muốn lừa người ăn hết, muốn người không nhiều không ít ăn mười một quả, gian nan lắm.”

“Người...”

“Ta vì cứu người đã hao tổn biết bao tâm sức, người sao lại tuyệt không chút nào cảm kích?”

“Người...”

“Đừng tức giận, để ta gần gũi một lát.”

“Ô ô... Ô...”

Dọc đường trở về thành, ven đường lại gặp dịp hân thưởng cảnh sắc Tây Lô xuân thiên, rất nhiều những triền núi hoang phế khi xưa, giờ đang sử dụng dự án ruộng bậc thang và guồng nước Phượng Minh đề xuất, có thể sẽ sản xuất được càng nhiều lương thực, giải quyết vấn đề lương thực không đủ nơi Tây Lô.

Dung Diễm đảm nhận việc hướng dẫn, đối với đủ các vấn đề hỏi han của Phượng Minh đều cẩn thận tỉ mỉ giải đáp. Còn phá lệ để Phượng Minh cười ngửa đi đường. Cái này là để tránh phải vừa buồn vừa rảnh rồi nhàn hạ ngồi trong xe.

Phượng Minh cao hứng độc chiếm Bạch Vân, phi băng băng trước đội ngũ, hại Dung Diễm dọc đường cứ phải lèo đèo theo sau, sợ cậu lại xảy ra chuyện gì. Bọn Thu Lam vẫn cứ đứng lại trong xe, cười toe toét, chỉ đến ban đêm dừng lại nghỉ ngơi mới phải hầu hạ Dung Diễm cùng Phượng Minh.

Năm ngày sau trở lại đô thành. Phượng Minh, tự nhiên lại nhớ tới thái tử điện thân quen.

Dung Diễm lời ngon tiếng ngọt, đã lừa được Phượng Minh không giận dữ nữa, cậu ngược lại còn bắt đầu quay ra quan tâm đến kết cục của Diệu Quang.

“Dung Diễm, người sẽ không giết Diệu Quang chứ?”

Dung Diễm quay sang hỏi: “Người không đành lòng? Ta quên mất, người với nàng ta sống chung nhiều ngày. Tiểu cô nương kia tuy không xinh đẹp, nhưng lại có khí chất độc đáo đặc biệt, cũng như tâm kế của nàng ta, chỉ công kích kẻ chưa sẵn sàng.” Không tránh được mà lộ ra ít vẻ chua xót.

Phượng Minh hừ một tiếng: “Ta quên, nàng ta ban đầu còn muốn liên hôn cùng Tây Lôi vương mà. Được rồi, không cần trốn tránh vấn đề, người có giết Diệu Quang không?”

“Không.” Dung Diễm lắc đầu: “Con tin tốt vậy, hà tất phải lãng phí. Nhược Ngôn tuy vô tình, nhưng dẫu gì cũng chỉ có một thân muội.”

“Vậy ta an tâm rồi. Nàng ta thật lợi hại, nhưng bản chất chỉ là một tiểu cô nương ham chơi mà thôi.”

Dung Diễm thở dài: “Phượng Minh, người tâm địa quá mềm yếu. Nếu không phải là ta, cô nương ham chơi ấy đã đem người ném vào tay Nhược Ngôn rồi, giữa mọi người, kẻ không nên lo lắng vì nàng ta nhất chính là người.”

Phượng Minh tiếc nuối khẽ gật: “Phải, ta vẫn không quen với những mưu chước, cạm bẫy.” Về mặt cam chịu.

Dung Diễm nén cười, nắm lấy vai Phượng Minh, cúi đầu nói: “Ta không phải đã từng nói qua, những mưu chước cạm bẫy kia, toàn bộ hãy để ta che chắn ngăn cản là được rồi.”

“Được.” Phượng Minh gật đầu.

“Vậy lần sau ta dùng mưu, người không được tức giận.”

“Nhưng người dùng mưu, lúc nào cũng để gạt ta, lừa ta...” Phượng Minh thăm thẳm ngẩng đầu lên.

“Được, ta thề. Từ sau này nếu không cần phải gạt người thì sẽ không gạt.” Dung Diễm nghiêm túc nói: “Nhưng khi cần thiết, nhất định phải gạt.”

Đó là thứ đạo lý rách nát gì chứ?

Nếu ở thời hiện đại mà nói chuyện tình ái kiểu này, người chuẩn bị cả đời làm du côn lưu manh đi.

Đường đường chính chính nói phải gạt người, tên lừa đảo trời sinh! Lời ngon tiếng ngọt nửa ngày trời chẳng hoá ra để ta chấp thuận cho người lừa gạt ta sao? Trên thế giới này làm gì có kẻ nào ngu ngốc đến mức đồng ý để người quang minh chính đại lừa gạt chứ?

Phượng Minh thầm oán nửa ngày trời, rốt cuộc vẫn không đánh lại ánh mắt chăm chăm lạnh lẽ của Dung Diễm, đành bĩu môi ngoan ngoãn gật đầu.

53. Q.3 - Chương 4

Nhược Ngôn mười chín tuổi đăng cơ, tung hoành thiên hạ, nhưng lần này lại tắc trở đủ đường. Chẳng những ẩn thân nơi biên cảnh Tây Lôi bị Dung Diễm thấu suốt, toàn bộ tinh binh tâm phúc bên người cũng đều bị sát hại, chỉ còn duy nhất một mình tự thân chặt vật nhếch nhác đào thoát về Ly Quốc, thân muội Diệu Quang còn bị Dung Diễm nắm giữ.

Phượng Minh lúc ấy lại sung sướng hạnh phúc đứng bên người Dung Diễm khản khản ta ta.

Nhược Ngôn từ chỗ nắm giữ giải được trên người Phượng Minh uy hiếp Tây Lôi, đến giờ ngược lại còn vì muội muội bị bắt mà phải chịu đựng Dung Diễm, thoáng chốc rơi vào thế hạ phong.

Dung Diễm truyền thư, muốn Ly Quốc phải giải thích rõ chuyện Diệu Quang cưỡng ép bắt cóc Minh Vương, yêu cầu Ly Quốc dâng lương thực ngựa bồi thường đền bù.

“Dùng Diệu Quang để đổi lấy lương thực ngựa?”

“Đúng, rất nhiều lương thực ngựa.” Dung Điền cười cười trả lời.

Phượng Minh cau mày: “Nhưng Diệu Quang đường đường là công chúa, trao đổi thế chẳng phải có chút đáng tiếc sao?”

“Chúng ta đâu có nói sẽ thả nàng ta về, dầu gì Diệu Quang cũng sẽ ở lại Tây Lôi dài dài, chúng ta đòi hỏi Nhược Ngôn thứ này thứ đó, hẳn tất sẽ phải dâng cả thôi.” Dung Điền lộ ra vẻ giảo hoạt thâm hiểm.

“A, người bắt chẹt kẻ khác.” Phượng Minh đột nhiên bừng tỉnh giấc ngộ: “Nhưng Nhược Ngôn làm sao lại chịu nghe chúng ta sách nhiễu? Hẳn xấu xa như thế, nhất định sẽ không chịu vì Diệu Quang mà bị lép vế.”

Mấy ngày sau, sứ giả đến Lý Quốc đã tức thì dùng khoái mã đến Tây Lôi trình lên câu trả lời của Lý Quốc.

Nhược Ngôn không chịu đưa lương thực ngựa, ngược lại còn đưa tới một món lễ vật – một khối ngọc bội màu lục nhạt.

Trong điện nội thái tử, Phượng Minh tò mò ngấm qua nhìn lại món lễ vật kia.

“Thật bí hiểm.” Phượng Minh lắc đầu: “Ta nhìn không ra ý tứ Nhược Ngôn. Ngọc bội này rất đáng giá hay sao? Nhược Ngôn muốn dùng ngọc bội để đổi lấy muối muội?”

Dung Điền vẻ bình tĩnh, chăm chăm nhìn mảnh ngọc bội trong tích tắc, cao giọng gọi: “Liệt Nhi, người vào đây.”

Liệt Nhi vẫn luôn canh giữ ngoài cửa, nghe tiếng gọi liền bước vào.

Dung Điền chỉ tay vào mảnh ngọc bội nói: “Đây là câu trả lời của Nhược Ngôn, người thấy thế nào?”

Ánh mắt Liệt Nhi vừa đụng đến mảnh ngọc bội, tựa như bị tống một quyền vào ngực, sắc mặt nhợt nhạt, quỳ sụp xuống trước mặt Dung Điền, khỏ sở cầu khẩn: “Đại vương...”

Phượng Minh kinh ngạc, ngơ ngàng nhìn Liệt Nhi.

Trong mắt Dung Điền loé lên tia nhìn lạnh lẽo bén sắc, trầm giọng hỏi: “Người cho có đáng giá hoán đổi không? Diệu Quang là cánh tay phải của Nhược Ngôn, thả nàng ta chẳng khác nào thả hổ về rừng, sẽ tạo ra một kinh địch mạnh mẽ cho Tây Lôi.”

“Đại vương, nhưng...” Nghe trong lời nói của Dung Điền có ý cự tuyệt thẳng thừng, Liệt Nhi chấn động, ánh mắt cầu xin nài nỉ chuyển sang Phượng Minh: “Minh Vương, cầu người cứu ca ca tiểu nhân.”

Phượng Minh sửng sốt: “Cái gì? Ca ca của người... Dung Hồ...”

“Đó là ngọc bội của ca ca, huynh đệ chúng tiểu nhân mỗi người một mảnh.” Liệt Nhi cuống quýt kéo từ trong tay ra một miếng ngọc bội, quả nhiên giống y hệt hình dạng với cái Nhược Ngôn đưa tới: “Ca ca tuyệt đối không bao giờ đánh mất ngọc bội, Nhược Ngôn nếu đã có mảnh ngọc bội này, ca ca nhất định đã bị hắn bắt đi. Cầu Minh Vương khai ân, cứu ca ca tiểu nhân.”

Cậu ta biết rõ Phượng Minh lòng dạ mềm yếu, so với nhất mực cầu xin Dung Điền lúc nào cũng chú trọng đại cục, không hữu dụng bằng khẩn nài Phượng Minh.

Phượng Minh vội vàng vươn tay nâng Liệt Nhi dậy, gật đầu nói: “Không nên lo lắng, Dung Điền nhất định sẽ cứu Dung Hồ, các người đều là những tâm phúc quan trọng nhất của ta, phải không, Dung Điền?” Cậu quay đầu trừng mắt nhìn Dung Điền.

Dung Điền ý chí sắt đá, liếc mắt nhìn ra ngoài khung cửa, nhẹ nhàng giải thích: “Diệu Quang là công chúa một nước, dùng Dung Hồ hoán đổi, Nhược Ngôn vớ quá dễ.”

“Minh Vương, Nhược Ngôn thủ đoạn độc địa, nếu ca ca tiểu nhân nằm trong tay hắn, e rằng...” Ánh nước từ khoé mắt Liệt Nhi bắt đầu lay động.

Phượng Minh được Liệt Nhi khẩn cầu, lập tức khởi lòng nhân nghĩa, không nghĩ Dung Điền từ khi thành Đại Vương một chút nghĩa khí cũng không còn như thế. Trong mắt Phượng Minh, cứu Dung Hồ trở về thậm chí còn quan trọng hơn cầm giữ Diệu Quang ở đây. Cậu bất mãn trừng mắt liếc Dung Điền, hừ một

tiếng, vỗ vỗ vai Liệt Nhi, dặn dò: “Liệt Nhi, ta có lời cần nói với Dung Diễm, người ra trước đi. Không cần lo lắng, chúng ta nhất định sẽ cứu ca ca người.”

Liệt Nhi biết rõ Phượng Minh muốn bắt đầu thi triển uy lực, cả thiên hạ e rằng kẻ có thể dồn ép Dung Diễm chỉ có người này, lập tức thuận theo một tiếng, gạt lệ lui ra.

Liệt Nhi vừa đi, Phượng Minh đã tự mình đóng cửa, trong đầu xoay chuyển vô vàn thí dụ về những bậc quân vương nhân nghĩa đãi người từ cổ chí kim, một mặt đắn đo suy nghĩ không biết nên giáo dục cái đầu óc đầy ngệt những mưu mô chước quỷ thực dụng của Dung Diễm thế nào, mặt kia lại quay sang Dung Diễm nói: “Ta thật không tin nổi người lại không đồng ý đem Diệu Quang đổi lại Dung Hổ, làm người phải có lương tâm, làm đại vương càng phải... Ô...”

Đang lúc cảm phần ào ạt giáo huấn Dung Diễm, muốn hẳn phải là một quân vương nhân nghĩa như Lưu Bị, nhưng vừa mới phủ đầu đã bị Dung Diễm lao vào ôm hôn.

“Ô... Ta còn chưa nói xong... Ô ô...” Phượng Minh cúi giận phần nộ hai tay vùng vẫy khua khoắng, bị Dung Diễm thành thực tóm lại, vịn ra sau lưng.

“Người có thể nói gì đây? Không phải muốn ta thả Diệu Quang, cứu Dung Hổ?” Dung Diễm nhẹ cười, trái ngược với vẻ thâm trầm u ám như lúc Liệt Nhi còn ở đó.

“Phải!”

“Ta hỏi người, Diệu Quang thân phận quan trọng, hay Dung Hổ thân phận quan trọng?”

“Ta cho người biết, mạng người đều quan trọng như nhau.” Phượng Minh mở tròn mắt trừng trừng nhìn Dung Diễm, ưỡn ngực.

Cứu người là vấn đề cơ bản, nếu đã quyết định phò trợ Dung Diễm thành chủ thiên hạ, thì nhất định phải đào tạo hẳn thành một vị vua nhân đức – chí ít cũng không thành một kẻ bất chấp sống chết của thuộc hạ như bạch diện Tào Tháo.

Dung Diễm lùi lại phía sau một bước, neho mắt quan sát Phượng Minh, khoanh tay chép chép miệng nói: “Không sai, có uy thế của Minh vương lắm. Ta lại hỏi người, ta có nói không dùng Diệu Quang cứu Dung Hổ sao?”

“Cái này... thái độ vừa rồi của người...”

“Dung Hổ cạnh ta nhiều năm, chẳng những là tâm phúc của ta, trong lòng ta thậm chí còn coi hẳn với Liệt Nhi như đệ đệ. Người nói xem, ta làm sao có thể vì một tiểu cô nương không dám thờ mệnh mà hi sinh Dung Hổ?” Dung Diễm hừ giọng nói: “Nếu đổi lại là Nhược Ngôn, nói không chừng ta còn lo lắng một chút.” (Ý là nếu ko phải đang giữ Diệu Quang mà là Nhược Ngôn thì còn phải suy nghĩ)

Mắt Phượng Minh tức thì sáng rõ lên, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ: “Vậy là người quyết định đáp ứng yêu cầu của Nhược Ngôn, đem Diệu Quang đổi lấy dung Hổ?”

“Ừm.” Dung Diễm uy nghiêm gật đầu, nhưng sau đó lại nảy ra một câu chệch choạc: “Nhưng đêm nay người phải cho ta ăn no một bữa.”

Phượng Minh gãi đầu: “Người đói sao? Giờ có thể truyền bọn Thu Lam dâng đồ ăn lên là được rồi.”

“Không được giả ngu! Ta muốn ăn cái gì, người trong lòng rõ ràng biết.” Dung Diễm tối mặt.

“Ta cũng muốn ăn người.” Phượng Minh thở thề.

Dung Diễm giãn ra cười âm ỉ, vuốt ve vòng eo Phượng Minh nói: “Xem xem ai ăn ai.”

“Đợi một lát, chúng ta lệch đề rồi.” Phượng Minh đẩy bàn tay lớn của Dung Diễm, ra vẻ nghiêm túc, giáo huấn: “Thân là đại vương, đang lúc thảo luận quốc sự trọng yếu sao có thể lạc đề cho được? Nào, chúng ta tiếp tục chủ đề mới này. Thứ nhất, người ưng thuận dùng Diệu Quang đi đổi Dung Hổ, quyết định này đương nhiên là vô cùng chính xác. Thứ hai...” Cậu liếc liếc trách móc Dung Diễm. “Mới này vì sao lại dùng thái độ kỳ quái kia để lừa gạt ta, chẳng lẽ Đại vương nhà người chọc ghẹo nói dối ta thành quen, mỗi ngày

không khiến ta lo lắng sốt ruột một phen liền khó chịu không thoải mái? Ta cho người biết, dư độc trong người ta có thể còn chưa tan hết, cảm xúc bị dồn nén có lẽ sẽ sinh bệnh.”

Dung Diễm không mấy may tỏ ra chút hổ thẹn nào, ngang ngược đan tay quanh eo Phượng Minh, kéo cậu vào lòng, mặc sức hôn thoải thuê, mới trả lời: “Thân là đại vương, ngoại trừ thông hiểu quốc vụ chiến lược, còn phải rành rẽ thuật khống chế nhân tâm. Trải qua chuyện này, Liệt Nhi và Dung Hồ sẽ đối với người trung thành tận lực, thiện dưỡng quên mình bảo hộ người an toàn. Minh vương bên thân có hai thị vệ tuyệt vời như thế, ta đường đường là Tây Lôi vương cũng an tâm vài phần.” Hắn thâm thì trầm giọng bên tai Phượng Minh cười cười hai tiếng, lại bắt đầu dùng đầu lưỡi liếm láp trên gion vành tai Phượng Minh.

Phượng Minh thấy lồng ngực như nóng ran lên, cảm động nhìn Dung Diễm, cũng không thèm trách cứ hắn đang lúc “thảo luận quốc sự” lại lợi dụng Minh Vương.

“Đêm nay ta muốn ăn người.” Dung Diễm khẽ day day vành tai Phượng Minh, thì thầm nỉ non.

Phượng Minh đỏ bừng mặt, kiên quyết lắc đầu: “Không, ta ăn người. Lần trước cũng là ta ăn người.”

“Lần trước là vì người trúng độc, không thích hợp ở dưới. Giờ độc đã giải rồi, ta cũng đã nhịn đợi thân thể người khôi phục nhiều ngày rồi, nên khen thưởng một chút mới phải.”

Phượng Minh nhú mày: “Không được mè nheo. Người là Đại vương, chỉ có người khen thưởng người khác, làm sao lại có chuyện người đòi người khác thưởng người?”

“Được, vậy ta thưởng người được ta ăn.”

“Mặc kệ!”

Những nụ hôn nhột nhột vẫn toàn thân trên dưới tới tấp tấn công, Phượng Minh nằm trong lòng Dung Diễm, không ngừng vận vẹo giây dụa, cười sằng sặc.

Dung Diễm vớ bở một hồi, mới nhớ tới Liệt Nhi còn đang đứng ngoài đợi quyết định, buông Phượng Minh nói: “Ra ngoài nói Liệt Nhi biết tin tốt lành đi, đêm nay ta lại tới đòi thưởng.”

Phượng Minh lè lè lưỡi, cậu thực sự đã quên tiết chuyện Liệt Nhi đang đứng chờ bên ngoài, tức thì thẹn quá mà vùng dậy.

“Liệt Nhi tới đây!” Vừa mở cửa, đã thấy mắt Liệt Nhi đỏ hoe cả lên, căng thẳng phập phồng theo từng bước chân chạy tới.

Phượng Minh chăm chú nhìn Liệt Nhi, thở dài nặng nề: “Ôi, Liệt Nhi...”

“Minh Vương...” Nét mặt Liệt Nhi lo lắng không yên, đôi con ngươi huyền hoặc không dám chớp lấy một lần.

Phượng Minh bỗng chuyển sang vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái, nháy mắt với cậu ta: “Dung Diễm đã đồng ý rồi. Chúng ta cảm thấy dùng Diệu Quang đổi lấy Dung Hồ là rất đáng giá.”

Liệt Nhi thoáng sững sờ, tựa như không dám tin, chớp mắt lia lịa, bỗng thành linh quỳ sụp xuống khóc lớn: “Tạ ơn Minh Vương! Tạ ơn Minh Vương!” Dập đầu mấy cái thật mạnh trước mặt Phượng Minh, rồi lại hướng phía gian phòng bên trong, hô lớn: “Tạ ơn Đại vương!” Lại tiếp tục dập đầu.

“Được rồi được rồi, nhanh đứng lên đi.” Phượng Minh kéo Liệt Nhi đứng dậy, cười nói: “Giờ không cần lo lắng nữa rồi.”

“Vâng.”

Phương pháp xử trí với Diệu Quang, cứ như vậy liền đã được định đoạt.

Những tiểu tiết cụ thể của việc hoán đổi đều phải người phụ trách, Phượng Minh đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi Dung Diễm: “Chúng ta có nên phóng gí đó trên người Diệu Quang không?”

Dung Diễm kinh ngạc nhìn cậu.

Phượng Minh có chút ngượng ngùng, xấu hổ đỏ mặt nói: “Lòng dạ ta rất xấu xa phải không? Không quang minh chính đại... Ta muốn nói, được thuật của Nhược Ngôn lợi hại như thế, nếu hắn hạ độc gì đó trên người Dung Hồ, chúng ta về sau còn có thể dùng Diệu Quang uy hiếp Nhược Ngôn đòi giải được đem lại.”

“Ha ha!” Dung Diễm há miệng, tán thưởng: “Phượng Minh, được Diêu Quang mở mang đường lối, người rõ ràng thông minh lên nhiều.”

“Dung Diễm...” Phượng Minh cảnh cáo quát lớn.

“Điều người nghĩ đương nhiên đúng. Nhưng Nhược Ngôn là kẻ nào chứ, nếu ta hạ được với Diêu Quang, lúc trao đổi lập tức sẽ bị hấn phát giác, khi đó Dung hổ ắt sẽ phải chết. Người cũng không cần lo lắng trên thân Dung Hồ có vấn đề, dù có là kỳ độc Phù Nham, cũng có thể bằng mạch lập tức tra ra, vạn nhất Dung Hồ bị người hạ độc, chúng ta sẽ lập tức xử tử Diêu Quang. Nhược Ngôn sẽ không làm những chuyện ngốc nghếch như vậy đâu. “Dung Diễm từ từ giải thích: “Còn nữa, Nhược Ngôn và ta đều là quân vương một nước, quân vương lấy tín nghĩa làm trọng, không thể đơn giản làm những trò huỷ đi thanh danh được.”

“A...” Phượng Minh cắn răng rừ đầu, xấu hổ, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi, ta cũng không biết vì sao lại đột nhiên xấu xa đến thế.”

Dung Diễm đem môi áp bên tai Phượng Minh, dùng một thanh âm nhỏ thì thầm nói: “Ngốc nghếch, xấu xa... muốn xấu xa cũng phải đúng lúc mấu chốt, hiểu không?”

Phượng Minh mở tròn mắt như một chú nai tơ, lắc đầu nói: “Không hiểu. Thế nào là xấu xa đúng lúc mấu chốt?”

“Nói người cũng sẽ không hiểu. Tây Lôi Minh vương chỉ có thể bị người ngấm ngầm phục bẫy, không được có ý lập mưu hại người.” Dung Diễm dí một ngón tay vào cái chóp mũi thanh thanh của Phượng Minh, cười lớn.

Phượng Minh vung quyền, dùng những thứ bản lãnh Dung Diễm vừa chỉ dạy đòi lẽ phải với hấn.

Đùa giỡn một hồi, Dung Diễm thoải mái cười ầm ầm nhưng sau đó phải đứng dậy đi xử lý quốc sự.

“Phượng Minh, đêm nay.” Hấn nháy mắt với Phượng Minh, khiến người ta phải đỏ bừng mặt thủ thế.

Phượng Minh quả thực đỏ bừng mặt lên, hung hăng trừng mắt nhìn hấn, rút từ sau lưng ra một thanh tiểu đao, huơ huơ vung vẩy lên xuống, dọa dẫm: “Không được làm đau ta! Bằng không...”

Câu này coi như đã gián tiếp đáp ứng, Dung Diễm không đợi cậu nói xong, đoạt lấy thanh tiểu đao đang khua lên trước mắt ném sang một bên, áp sát bên tai Phượng Minh cười trầm thấp: “Sẽ không đau lắm, ta nhất định sẽ cẩn thận. Sở tướng quân đã ở điện ngoại chờ hơn nửa canh giờ, ta phải đi ngay đây. Ôi, làm đại vương thật không thoải mái.”

“Ta xem người đang cao hứng hùng hực, hấn không thể làm đại vương cả thiên hạ.” Phượng Minh lườm hấn một cái.

Dung Diễm hào sảng cười vang: “Đại trượng phu có thể nào không hùng tâm tráng chí? Ta thề có được thiên hạ!” Lại mạnh mẽ hôn Phượng Minh lần nữa, mới sải bước quay đi.

Đại trượng phu có thể nào không hùng tâm tráng chí? Phượng Minh nhìn theo dáng lưng cao lớn của Dung Diễm, tự hào không gì sánh được.

Muốn giúp người. Phò người đoạt cả thiên hạ, Dung Diễm của ta phải đứng trên núi cao ngẩng nhìn muôn ngàn chúng sinh, có thể chỉ tay nhìn trời mà mắng mà cười. Tin tưởng người nhất định sẽ có thể khiến thiên hạ thái bình, không còn chiến tranh. Rồi sau ấy, ta sẽ đem những hiểu biết khoa học của mình cống hiến, khiến người người thêm sung túc no đủ.

Cảm giác sứ mệnh tự nhiên nảy nở, Phượng Minh một mình quay lại thái tử điện vắng vẻ mà mơ màng xa xôi.

Thu Lam đi tới, vừa vặn thấy cậu một thân một mình cổ phấn sinh huy, đứng đực một chỗ nét mặt vô cùng phong phú mới cười nói: “Minh vương nghĩ gì vậy? Đại vương đi cũng đã lâu, một mình còn đứng lại đó.”

Phượng Minh phục hồi thần trí, biết mình mơ mộng quá đà, ngại ngùng gãi đầu: “A, đứng nhiều một chút cũng có ích cho thân thể.”

“Đại vương vắng mặt, Minh vương chơi cùng chúng tỳ nữ đi, một mình coi chừng buồn chán.” Thu Lam thò đầu nhìn nhìn sắc trời: “Khí trời cũng tốt nữa, chi bằng ta cưỡi ngựa ra ngoài. Đại vương đã căn dặn, Minh vương nếu muốn xuất cung nhất định phải dẫn Liệt Nhi theo, còn nữa, không được rời thành đô.”

“Đúng đó, Minh vương đã đồng ý nếu cưỡi ngựa ra ngoài sẽ dẫn chúng tỳ nữ theo rồi.” Thu Nguyệt vừa mới từ cửa lớn bước vào, lập tức đã giở giọng chí choé ầm ỹ.

Thu Tinh theo sau Thu Nguyệt, ngậy thơ hòa theo: “Đúng vậy, Minh Vương đem chúng tỳ nữ theo, chúng tỳ nữ mới có thể hầu hạ Minh Vương. Nhiều người đi theo an toàn hơn, phải không Liệt Nhi?” Nàng quay đầu lại hỏi kẻ vừa bước chân vào sau cùng Liệt Nhi.

Đôi mắt hoe đỏ của Liệt Nhi mới rời đường như đã tan biến, vỗ tay cười nói: “Phải! Mấy ngày nay Minh Vương cứ mãi dưỡng bệnh, sẽ mau buồn chán chết mất. Chúng ta hôm nay cùng cưỡi ngựa ra ngoài, giống kiểu đã ngoại lần trước Minh Vương giảng giải ấy.”

“Được! Mang theo chút trái cây vừa được tiến cống, còn có đồ ăn, tìm một trống cỏ vừa rộng vừa đầy gió để ăn uống. Thu Tinh có thể hát cho chúng ta nghe.”

Thu Lam nghe đến đó bắt đầu hưng phấn: “Để tỳ nữ đi chuẩn bị lồng đồ ăn, nhiều mút hoa quả điểm tâm, mọi người đều thích.”

“Ta không ra ngoài du ngoạn.” Phượng Minh thái độ khác thường, nghiêm túc ho khan một tiếng: “Cả ngày chỉ chơi đùa, hoài phí sinh mệnh. Mấy người các ngươi đều nghe rõ rồi đó, từ hôm nay trở đi chúng ta đều phải làm tốt bốn phận bản thân, chia sẻ khổ não buồn phiền với Dung Diễm. Liệt Nhi, ngươi hãy giao du nhiều hơn với tâm phúc của quý nhân quan lại, tùy thời mà thăm dò động tĩnh dưới triều thần, có tin tức gì phải lập tức tấu lên Dung Diễm. Thu Lam, kỹ thuật nấu nướng của ngươi tinh xảo nhất, Dung Diễm cả ngày vất vả mệt nhọc, ngươi phải làm nhiều thứ bổ dưỡng để hấn dùng, phải rồi, mỗi sáng sớm phải dâng hấn uống một chén sữa ăn một trái táo, như thế mới không dễ sinh bệnh.”

Cậu chàng uy phong lẫm liệt ra chỉ thị một vòng, mọi người đều im thin thít.

Đám Thu Lam, Liệt Nhi đưa mắt nhìn nhau, người này ngó kẻ kia, trong mắt đều lộ ra một tia nghi hoặc – Minh vương có phải không thoải mái ở chỗ nào không?

Thu Nguyệt cẩn thận hỏi han: “Minh Vương, tỳ nữ cùng Thu Tinh...”

“Hai người các ngươi không nghịch ngợm quá nhiều cả ngày là được rồi.” Phượng Minh xua xua tay: “Không được chuốc thêm phiền toái cho Dung Diễm, không được để hấn nhọc lòng suy nghĩ, không được để hấn hao tổn thời gian trông nom các ngươi.”

Trong lòng mỗi người đều nghĩ: Chẳng phải toàn là do Minh vương sai sao.

Ánh mắt mọi người càng lúc càng thêm kỳ dị.

“Minh vương, mời ngồi.” Liệt Nhi chậm rãi bước đi thông thả đến cạnh Phượng Minh, đặt hờ tay lên bàn trà, chau mày bắt mạch: “Bình thường, không có bệnh.” Cậu ta rừ rừ lắc lắc đầu.

Ba người bạn Thu Lam thở phào nhẹ nhõm, nhất loạt vỗ vỗ ngực, lại còn len lén liếc nhau, che miệng phì cười.

Phượng Minh trừng mắt quét qua cả bốn người bạn họ: “Đang yên đang lành cười quái gở thế là sao? Dung Diễm đã quyết định đem Diệu Quang đổi lấy Dung Hồ, thừa dịp Diệu Quang còn ở đây, ta đến gặp nàng ta.” Cậu đứng lên.

Nụ cười trên mặt Liệt Nhi tức thì héo đi, ngạc nhiên hỏi: “Minh vương gặp Diệu Quang làm gì?”

“Phải đó, loại nữ nhân độc địa đó, Minh vương càng cách xa nàng ta càng tốt.” Thu Lam cũng gật đầu.

Phượng Minh nói: “Nàng ta trong lao phòng, sợ cái gì?”

Liệt Nhi thấy cậu thật sự muốn rời thái tử điện, gọi với theo: “Tiểu nhân cũng đi cùng Minh Vương.” Liền bám theo sau Phượng Minh.

Địa lao nơi vương cung nằm chênh chếch về bên trái, nơi ấy chỉ giam giữ những tù phạm chính trị hết sức quan trọng, so với những địa lao thông thường khác thì cao cấp hơn nhiều. Trong lao phòng không những được trang hoàng sạch sẽ thanh nhã, ngay đến cả đồ ăn thức dùng cũng đều được những chuyên gia nấu nướng. Đương nhiên, canh phòng nơi địa lao trong ngoài so ra với những nơi khác cũng nghiêm ngặt hơn.

Phượng Minh mới đầu còn lo lắng không yên Diệu Quang ở trong có bị người ta ngược đãi hành hạ hay không, nhưng giờ thấy Diệu Quang vẫn một thân áo gấm mỹ thực, thần thái như khi thường, cổ tay và chân chỉ có hai chiếc còng sắt, mới an lòng bình tâm.

“Chào công chúa, ta tới thăm người đây.” Phượng Minh tiến vào phòng giam: “Tin tốt, Dung Diễm sẽ thả công chúa về Ly Quốc. Tây Lôi vương người lớn rộng lòng, không so đo tính toán chuyện người từng bắt cóc ta, hy vọng công chúa trở về sẽ không tiếp tục đối nghịch Tây Lôi lần nữa.” Liệt Nhi từ cạnh Phượng Minh tiến lại gần, vẫn giữ nguyên vẻ mặt không chút thiện cảm mà đứng một bên, nếu Diệu Quang có chút động thái nào sẽ lập tức ra tay.

Diệu Quang cởi giày ngồi trên chiếc giường đá, lưng dựa vào vách tường vòng tay ôm gối, lườm Phượng Minh một cái, bên môi khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt: “Đa tạ Minh Vương tổn hao tâm trí, tin này Diệu Quang đã biết rồi. Nếu nói Tây Lôi vương kẻ cả rộng lượng, Diệu Quang phải nhắc nhở Minh Vương, độc trên người Minh Vương là do Diệu Quang giải đó.”

Phượng Minh thừa nhận: “Phải, là người giải.”

“Nếu không phải vì Diệu Quang nhất thời từ bi tự mình giải độc vì Minh Vương, Minh vương hiện tại đã chết ngắc trong cái bẫy của Tây Lôi vương rồi.” Nàng quay đầu nhìn chằm chằm Phượng Minh, nhẹ giọng nói: “Lòng người khó lường, Tây Lôi vương dùng kế đẩy đưa mặc kệ bất chấp sinh tử Minh Vương. Ngày sau, Minh Vương cũng nên cẩn thận với Dung Diễm một chút.”

Liệt Nhi quát: “Diệu Quang lớn mật, thân là phạm nhân lại dám châm ngòi chia rẽ Minh vương cùng Đại vương?”

54. Q.3 - Chương 5

Phượng Minh khoát tay chặn Liệt Nhi, cười nhẹ, hỏi Diệu Quang: “Công chúa có từng nghe qua cổ sự “tử chiến” hay chưa?”

“Tử chiến?”

Thấy Diệu Quang lộ vẻ tò mò, Phượng Minh thầm kêu lên giờ trình diễn đã tới, vẻ mặt thâm trầm, tiến đến khung cửa sổ, dưới ánh mặt trời ngẩng đầu trầm tư một hồi, sau ấy mới từ từ mở miệng: “Đã từng có một vị đại tướng, nhất định phải dẫn quân đánh một trận một mất một còn. Địch quân thể cường đại, địch mạnh ta yếu. Trước khi khai chiến, đại tướng đã hạ trại đóng quân trước một con sông lớn. Rất nhiều người đã can ngăn, nơi đó không một đường lui, nhỡ thua toàn quân sẽ bị diệt vong. Tất cả đều ào ào yêu cầu vị đại tướng kia thay đổi quyết định hạ trại nơi bờ sông. Nhưng, hắn vẫn không có động thái gì, đại doanh rốt cuộc vẫn đóng bên bờ giang hải không đường thoát kia. Công chúa, người cho hắn làm vậy có đúng không?” Cậu quay lưng lại phía Diệu Quang, cũng không quay đầu lại chất vấn.

“Quá sức mạo hiểm.”

“Quả thực mạo hiểm, nhưng hắn thắng.” Phượng Minh chợt xoay người, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng vào Diệu Quang: “Công chúa có biết vì sao hắn lại thắng không?”

Diệu Quang trầm ngâm trong片刻 khắc: “Vì không còn đường lui, binh lính chỉ có thể liều chết tấn công địch.”

Phượng Minh thành linh vỗ tay tán thưởng, gật gù nói: “Phải! Vì không còn đường lui. Tử chiến, mới có thể kích khởi sĩ khí liều mình tấn công địch. Dầu gì thua cũng là chết, không còn khả năng chạy trốn, ai lại

chẳng ra sức cực lực phản kháng? Một đoàn quân liều mạng như thế, sao có thể không thắng?” Trong đầu cố gắng nhớ lại những phiến đoạn diễn thuyết của các danh nhân trên tivi, Phượng Minh bắt chước dáng điệu cùng khí thế mê hoặc lòng người của họ, hai mắt chăm chăm nhìn vào Diệu Quang, chậm rãi nói: “Đó chính là trận tử chiến năm nào, công chúa hãy nhớ cố sự ấy để khi quay về kể lại cho Nhược Ngôn.”

“Vì sao phải nói lại cho Vương huynh?”

“Vì chính hần đã bức chúng ta phải quyết sống mái. Ta hy vọng Nhược Ngôn biết, không lưu lại cho người khác một con đường sống sẽ chỉ kích khởi sự phản kháng liều mình nơi kẻ khác. Hần vì hạ độc ta mới có thể khống chế Tây Lôi, kết quả lại suýt chút nữa đem sinh mệnh của bản thân cùng chính muối muối mình ra đặt cược. Nơi biên cảnh Tây Lôi, nếu không phải hần trốn nhanh, đã sớm bị Đồng tướng quân giết chết; nếu Dung Diễm không vì quý trọng tính mệnh thuộc hạ mà đáp ứng điều kiện trao đổi của Nhược Ngôn, chỉ e công chúa đời này kiếp này sẽ phải lưu lại địa lao Tây Lôi. Công chúa sau khi trở về, tốt nhất hãy khuyên nhủ vương huynh nàng, khuyên hần hãy bớt mưu tính đánh chiếm Tây Lôi đi.” Phượng Minh ném ra lời cảnh cáo, lạnh lùng nói: “Công chúa cũng không cần hao tổn tâm tư chiêm ngòi quan hệ giữa ta với Dung Diễm. Sách lược của Dung Diễm vô cùng đặc biệt, hần đã dùng thứ binh pháp cao cấp nhất, vận dụng đạo lý trong tử địa có sinh đạo. Nếu đổi ngược lại là ta, ta cũng sẽ làm như vậy.”

Diệu Quang cau mày, khẽ giọng nói: “Trong tử địa có sinh đạo?”

“Tây Lôi binh pháp trước nay chưa từng lan truyền bên ngoài, công chúa không biết cũng không có gì kỳ lạ.” Phượng Minh cười đến quặn ruột trong bụng, nhưng vẫn nghiêm sắc mặt tiếp trò khoa trương: “Thực ra, Dung Diễm học thức uyên bác bất luận là ai dưới gầm trời này đều không thể thắng được. Từ trước đến nay, diễn toán đại pháp hần soạn ra có đến hơn ba trăm quyển, binh pháp kế sách cũng liệt ra đến một trăm linh tám kế, kế trong tử có sinh mới rồi cũng chỉ là kế thứ một trăm linh bảy, không là gì.”

“Một trăm linh tám kế?” Diệu Quang tròn tròn mắt. Nếu Dung Diễm quả thực lợi hại như thế, vậy vương huynh đã đánh giá hần quá thấp rồi. Nếu dự toán lệch lạc về kẻ địch thì khả năng dẫn đến đại bại vô cùng cao. Khi trở về phải lập tức báo lại hết thảy cho vương huynh. Nhưng nàng vẫn bán tín bán nghi với những lời nói của Phượng Minh: “Nếu binh pháp của Dung Diễm quả đã đạt đến trình độ ấy, tại sao lại không đẩy binh thôn tính mười một quốc?”

“Người cho rằng ai cũng giống vương huynh người thích trăm họ lầm than?” Dù biết sớm hay muộn Dung Diễm cũng phải tiêu diệt quốc gia của nàng, Phượng Minh vẫn giả vờ dựng hình tượng Dung Diễm như một vị thánh nhân quyết không sát sinh, trách trời thương dân nhân tiện thể chửi rửa tên Nhược Ngôn lòng lang dạ sói, cuối cùng mới kín đáo dò xét Diệu Quang: “Công chúa không tin phép dụng binh của Dung Diễm lợi hại?”

Diệu Quang hơi cười, quay đầu không nhìn Phượng Minh, thản nhiên nói: “Minh Vương thích nói thế nào, thì cứ nói thế đó là được.”

“Hừ, người không tin cũng chẳng sao.” Phượng Minh chớp mắt, mở miệng nói: “Tướng giỏi dụng binh, chính là phải có khả năng nắm giữ hư thật thực lực địch ta hai phía sau ấy mới nhận biết được kết cục căn bản khi giao tranh.”

“Lãnh binh thường là vậy, đạo lý hậu thế rồi sẽ mạn đàm.”

Phượng Minh mỉm cười tự tin, lại tiếp tục thao thao bất tuyệt đem mấy thứ trôi nổi trong cuốn Gia Cát Lượng truyện bày hết trước mặt Diệu Quang: “Tướng soái muốn đoán biết kết quả thắng thua cần biết: Thứ nhất, vua hai nước, kẻ nào thánh minh hơn? Thứ hai, tướng lĩnh hai bên, bên nào sáng suốt tài năng hơn? Thứ ba, quan lại hai bên, bên nào tài cán hơn? Thứ tư, lương thực hai bên, bên nào dư dật hơn? Thứ năm, binh lính hai bên, bên nào huấn luyện nghiêm chỉnh hơn? Thứ sáu, quân kỷ hai bên, bên nào chặt chẽ kỷ luật hơn? Thứ bảy, chiến mã hai bên, bên nào chạy nhanh hơn? Thứ tám, địa thế hai bên, bên nào hiểm yếu hơn? Thứ chín, quân sư hai bên, bên nào có nhiều mưu lược sách lược hơn? Thứ mười, hai bên, bên nào phải kiêng dè nước lân bang hơn? Thứ mười một, quốc lực hai bên, bên nào cường thịnh hơn? Thứ mười hai, đời sống bách tính hai bên, bên nào an định hơn? So sánh qua những phương diện ấy, hai bên kẻ mạnh người yếu, ai thắng ai thua đều có thể dễ dàng phán đoán nhận định.” Cậu từ lúc bước chân ra khỏi thái tử điện đã bắt đầu lục lại sự kiện mớ hồi ức về Gia Cát Lượng truyện, bây giờ mở miệng tuôn ra mười hai điều kia, thấy sắc mặt Diệu Quang càng lúc càng đông cứng lại, trong lòng không khỏi thầm mừng rỡ.

Đơn giản thực tế, hệ thống binh pháp như thế là vô cùng hiếm thấy đương thời. Dung Diễm nếu quả thật có thể đúc kết ra được một thứ binh pháp hệ thống quy củ như vậy, rõ ràng nghiên cứu về binh pháp của hắn không ai sánh bằng, Ly Quốc một khi tuyên chiến cùng Tây Lôi, hậu quả khó mà lường trước được.

Diệu Quang len lén liếc nhìn Phượng Minh, thật may mắn hắn ta không bị độc chết vong mạng, bằng không Tây Lôi nhất định sẽ thảo phạt Ly Quốc. Nàng trầm tư trong tích tắc, sau ấy mới phản bác lại: “Thứ đạo lý đó vô cùng rõ ràng dễ hiểu, nhưng cũng chỉ là những thứ tầm thường vụn vặt. Nếu Minh Vương có thể đưa ra thực chứng khiến ta tâm phục khẩu phục, chứng minh Tây Lôi vương thực sự lợi hại như thế, Diệu Quang nguyện thay Vương huynh ký hạ ước định, khi Dung Diễm còn tại vị, Ly Quốc tuyệt đối không khởi binh với Tây Lôi.”

Lại quảng một mớ binh thư nữa sẽ lôi đuôi chồn ra ngay.

Phượng Minh ngạo nghễ cười lạnh: “Công chúa chẳng qua chỉ muốn dụ ta nói ra nhiều binh pháp hơn mà thôi. Kỳ thực binh thư của Dung Diễm đều được giấu kín ở nơi bí mật trong vương cung, ta cũng chỉ được nhìn qua loa, dù có muốn cũng chẳng thể nói hết. Còn nữa, ta cần gì phải khiến công chúa tâm phục khẩu phục? Nếu Nhược Ngôn muốn cân não Tây Lôi, vậy cứ để hắn khởi binh tới đây là được rồi. Ta có thể đảm bảo, ngày Nhược Ngôn dẫn binh tới Tây Lôi, cũng chính là ngày tàn của Ly Quốc.”

Hai câu vừa nói ra đắc ý toàn vẹn, tự tin lại ngập tràn, Diệu Quang biến sắc.

Liệt Nhi đứng ở một bên ghen lời lú lười, không nghĩ Phượng Minh lại có thể đại phát thần uy, khiến Diệu Quang chấn động.

Diệu Quang nào tin Phượng Minh không xem hết binh thư, chỉ mỉm cười không nói.

“Ta đã nói cả, công chúa tự giải quyết cho tốt.” Phượng Minh thấy chuyển biến tốt, mới nháy mắt ra hiệu với Liệt Nhi, ngăn cao đầu bước ra khỏi địa lao.

Vừa ra khỏi buồng giam, Phượng Minh lập tức vứt ngay cái mặt nạ đạo mạo kia, hú lên quái dị, quay ra cười sảng sặc với Liệt Nhi: “Cuối cùng cũng qua ải trót lọt, giờ Nhược Ngôn sẽ không dám tùy tiện hạ thủ với Tây Lôi. Nếu có được vài năm không cần lo lắng đến Nhược Ngôn, Dung Diễm nhất định có thể khiến thực lực Tây Lôi tăng mạnh, dư dật thời gian chuẩn bị thôn tính thiên hạ. Ôi, ta thiếu chút nữa mấy lần lăn ra cười trong đó rồi, nén nhịn quả thực khổ sở, giờ bụng vẫn còn quặn.” Nói xong liền lấy tay xoa xoa bụng.

Liệt Nhi sững người hồi lâu, sau ấy mới mở miệng nói: “Minh Vương, người thật lợi hại.”

“Lợi hại?”

“Những thứ binh pháp Minh Vương vừa nói ra, thực sự lần đầu nghe thấy, khiến người ta thán phục sợ hãi. Đại vương có Minh Vương phù trợ, nhất định sẽ đoạt được cả thiên hạ.” Trên mặt Liệt Nhi hiện vẻ tôn sùng triệt để, nghiêm túc chăm chú nhìn Minh Vương: “Minh Vương tài trí sớm muộn cũng sẽ dẫn dụ ám toán từ những nước khác, Liệt Nhi nhất định sẽ bảo hộ Minh vương thật kỹ.”

Cảm giác được người sùng bái thật đã.

Phượng Minh gãi tai một hồi, ngượng ngùng nói: “Những thứ binh pháp kia kỳ thực không phải ta...”

Nói được một nửa, đột nhiên có một dáng người từ sau ngọn giả sơn nơi hậu hoa viên tiến lại, gián đoạn câu chuyện của Phượng Minh với Liệt Nhi.

“Minh vương ra là ở đây, khiến tỳ nữ tìm mãi.” Nguyên lai là thị nữ Hương Phần hầu hạ bên cạnh thái hậu, nàng khéo léo thi lễ với Phượng Minh, tiếng nói lạnh lạnh êm tai: “Thái hậu thỉnh Minh Vương qua, người nói đã nhiều ngày không gặp Minh vương, muốn tìm Minh Vương nói đôi ba câu chuyện.”

Phượng Minh chớp chớp mắt khó hiểu.

Cậu cùng thái hậu tuy đều ở trong vương cung, nhưng lại rất ít khi gặp mặt. Thái hậu muốn nói chuyện gì đây?

Liệt Nhi hỏi: “Thái hậu tìm Minh Vương có chuyện gì?”

“Đại khái có chút trà ngon mới được cung tiến, thái hậu nói một người uống không chút ý vị, đại vương thân gánh quốc sự, mới muốn cùng Minh Vương nhắm nháp thưởng thức.”

Phượng Minh đối với chuyện An Tuần lần trước vẫn còn khiếp sợ, nhưng đáy lòng lại vô cùng thương cảm cuộc hôn nhân bất hạnh của thái hậu. Nói cho cùng, bà là vì nhi tử của mình, hơn nữa, độc được cũng chỉ là giả. Từ cổ chí kim, phụ nữ chôn thân cung là những người khổ sở đáng thương nhất, cô đơn lẻ loi cam chịu nhìn thời gian trôi đi tuổi tác già nua.

Cậu gật đầu với Hương Phần: “Được, ta đi.”

“Minh Vương, tiểu nhân đi cùng người.”

Hương Phần là tâm phúc cạnh thái hậu, tuyệt không chút kiêng dè nể nang liếc xéo Liệt Nhi, cười nói: “Hương trà của thái hậu không chuẩn bị phần cho người, người đi làm gì? Minh Vương ở trong vương cung, người còn sợ thất lạc ư?”

“Nhưng...”

“Nhưng gì? Quan hệ giữa Minh Vương và đại vương người cũng rõ, đại vương là nhi tử của thái hậu, Minh Vương chính là...” Hương Phần nói đến đó nên cười không nổi, không đem hai tiếng “Nàng dâu” nói ra, dùng ánh mắt đá sang Liệt Nhi một cái, cắn môi nói: “Họ nói chuyện trong nhà, người nghe làm gì?”

Phượng Minh đã sớm đỏ bừng đến tận cổ, lập tức đầu hàng nói: “Ta lập tức qua ngay. Liệt Nhi, người về thái tử điện trước đi.”

Liệt Nhi biết thái hậu sẽ vì Dung Diễm mà tuyệt đối không thương tổn Phượng Minh, cũng không lo lắng lắm, khẽ gật đầu quay đi.

Phượng Minh theo chân Hương Phần đến tẩm cung thái hậu.

Trong tẩm cung chỗ nào cũng đặt hương lô, vừa đặt chân bước vào đã nghe một mùi hương ngào ngạt, đặc biệt thư thái dễ chịu.

“Bái kiến thái hậu.”

“Minh vương tới rồi?” Thái hậu mỉm cười gật đầu, gọi Hương Phần đem một chiếc ghế tựa đến đặt ở chỗ gần mình nhất, chỉ vào nói: “Ngồi đi.”

“Vâng, tạ ơn thái hậu.” Phượng Minh ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Hương Phần, đem một tách hương trà vừa được tiến cống dâng Minh Vương.”

“Tạ ơn thái hậu.”

Hôm nay sao thái hậu lại nhiệt tình thế này? Nhớ ngày đó khi ta còn giả danh nhi tử của bà ta cũng đâu có được hưởng thứ đối đãi nhiệt tình này đâu. Tính tình Phượng Minh tuy tiện ẩu tả, kỳ quái một hồi liền đã bỏ bằng nổi bắn khoăn kia đi. Cậu nhìn thấy trong tay thái hậu một đôi kim chỉ, mới tò mò hỏi: “Thái hậu tự làm y phục ư?”

“Ta đã già rồi, làm y phục làm chi?” Thái hậu thấy cậu hỏi liền cắt chỉ, cầm lên đưa cho xem: “Đây là dây đai lưng ta làm cho đại vương. Vốn không cần tự làm, nhưng ta cũng nhàn rồi, nên mới tự tay làm một cái, nhìn hân đeo nó lên thì có thể bình an đến già.”

Giữa những câu chữ lộ rõ tâm tình từ mẫu, Phượng Minh ban đầu là một cô nhi, nghe được tức thì cảm động, thấy thân thiện gần gũi hơn với thái hậu vài phần. Đón lấy chiếc đai lưng còn chưa hoàn thiện trong tay thái hậu, thở dài nói: “Đẹp quá, thái hậu đối với Dung Diễm thật tốt.” Nếu mẹ ta còn sống, nhất định cũng sẽ chăm sóc ta khắp nơi cùng chốn, sợ người hại ta. Nói không chừng cũng sẽ vì tiền đồ tương lai ta sau này mà hi sinh kẻ khác. Nghĩ đến đó, liền đem chuyện vẫn luôn ám ảnh trong lòng vì ngày đó thái hậu thuận ý để An Tuần đâm mình hai nhát vút ngay sang một bên, không còn bắt mắt nữa.

Thái hậu cười nói: “Minh vương thích thì tốt, ai gia cũng làm cho người một cái.” Hương Phần đem một chiếc đai lưng màu xanh biếc khác mang lại, đưa cho Phượng Minh.

Phượng Minh trông thấy, khéo léo tinh xảo, thật sự vô cùng đẹp đẽ.

“Thái hậu, cái này...” Cậu từ nhỏ tới lớn, chưa từng có một ai vì mình tự may một đường kim khâu một khâu chỉ, lúc còn ở trong cô nhi viện, đồ thường mặc cũng chỉ là món đồ cũ kỹ mà những người hảo tâm quyên tặng. Bây giờ tay nâng chiếc đai lưng, bắt giắc trong người cảm thấy ấm áp, mắt hoe hoe đỏ.

“Ai gia đột nhiên đối xử với Minh Vương như vậy, Minh Vương chắc hẳn vô cùng ngạc nhiên. Nghĩ thái hậu ta bất ngờ nhiệt tình niềm nở thế này, không biết có dụng ý gì.” Thái hậu chân thành nói: “Minh Vương cũng biết, Dung Diễm từng uy hiếp ai gia, muốn ai gia đối xử với Minh Vương như mình, bằng không sẽ đoạn tuyệt mẫu tử với ta.”

“Hả?” Phượng Minh chấn động.

Thái hậu thoáng chút cười khổ: “Minh vương cũng ngạc nhiên phải không? Dung Diễm lại có thể đối xử như vậy với một mẫu hậu toàn tâm toàn ý với hắn như ta. Những lời này, hắn không chỉ nói với ta một lần, hắn nói những hai lần. Một lần sau khi An Tuần mất, lúc ấy Minh Vương còn đang hôn mê chưa tỉnh; lần sau là lúc ai gia muốn hắn cân nhắc thời điểm đại hôn.”

Phượng Minh càng thêm cảm động, lần này không phải vì thái hậu, mà vì một Dung Diễm vẫn luôn một mực yên lặng nỗ lực.

Thái hậu rời tay khỏi tách trà, cẩn thận đánh giá Phượng Minh, thốt nhiên thở dài: “Minh Vương quả nhiên là một mỹ nam tử hiếm thấy. Nhi tử của ta đối với kẻ khác còn yêu thương sâu sắc vượt xa cả mẫu thân, nếu ta đủ nhẫn tâm, nên thừa dịp này giết người đi, trừ bỏ hậu họa về sau.”

Phượng Minh toàn thân rung động, lập tức dò xét xung quanh xem có nguy hiểm hay không.

Thái hậu thấy cậu cử chỉ đơn thuần, mới tươi cười, nhẹ giọng nói: “Minh Vương an tâm, vì Dung Diễm, ta bất kể thế nào cũng sẽ không thương tổn Minh Vương. Lần này thỉnh Minh Vương tới đây, là muốn cầu Minh Vương một chuyện.”

Rốt cuộc cũng đề cập đến chuyện chính. Phượng Minh lập tức tập trung tinh thần, mở miệng nói: “Thái hậu có điều gì căn dặn?”

“Ai gia muốn thỉnh Minh Vương khuyên Dung Diễm một tiếng, muốn hắn vì Tây Lôi mà tìm một vị vương hậu.”

“Vương hậu?” Phượng Minh dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, vẫn không tránh khỏi ngây người trong khoảnh khắc. Rốt cuộc vẫn đề cập đến vấn đề không thể nào tránh khỏi ấy. Phượng Minh gượng cười: “Chuyện này, thái hậu có lời với Dung Diễm chẳng phải tốt hơn sao?”

“Chuyện này, chỉ có Minh Vương mới có thể nói động tới Dung Diễm. Những kẻ khác vô phương thực hiện, kể cả thái hậu ta đây.” Thái hậu cũng cười khổ mà rằng: “Lý lẽ nội tình, Minh Vương chắc hẳn phải sáng tỏ hơn ai gia.”

Phượng Minh chậm chậm gật đầu, thở dài thật dài: “Không sai, ta hiểu.”

Thái hậu cầm tay Phượng Minh lên: “Minh vương, ta biết ngươi không đành rời bỏ đại vương. Đại vương sau khi lưu lại huyết mạch sẽ không cần tiếp tục chôn gối cùng vương hậu. Trong lòng ta biết, ngươi mới chính là người trong số mệnh của Dung Diễm. Không đối người, tiên vương năm đó cũng yêu thương thâm sâu một người nam tử.”

“Phụ thân của Dung Diễm?”

“Kỳ thực những lão tướng trong triều ai cũng biết, người tiên vương yêu thương nhất không phải là ta, mà là lão Dung Vương.”

Phượng Minh thất thanh: “Lão Dung Vương?”

“Không sai.” Thái hậu nhìn chơi vơi về phía trước, phảng phất như nhớ tới những chuyện xưa đã qua, thông thả nói: “Kỳ thực năm xưa khi tiên vương lấy ai gia, cũng là do lão Dung Vương khuyên nhủ mới gặt đầu đồng ý. Sau khi ta sinh hạ Dung Diễm, đại vương cũng không từng một lần thân cận ta nữa. Sở dĩ ai gia có thể an tâm giữa lúc quốc gia nguy nan đặt á tử độc nhất bên cạnh lão Dung Vương, là vì hắn sẽ tuyệt đối không bao giờ thương tổn huyết mạch của đại vương. Tựa như ai gia vì Dung Diễm, tuyệt đối sẽ không

đã thương Minh Vương vậy.” Nàng nhẩn tâm cự tuyệt tình ý An Tuần, nếu nói vì tình yêu của tiên vương, còn không bằng nói nàng vì đứa con ruột thịt của mình cùng sự trung thành tận tâm đối với vương thất Tây Lôi.

Vì Tây Lôi mà dốc kiệt tâm sức biết bao năm trường, thân là thái hậu tuyệt đối không thể để huyết mạch Tây Lôi đoạn đứt ngay trước mắt.

“Ai gia trước hết muốn hỏi Minh Vương, Dung Diễm thân là Tây Lôi vương, có nên lưu lại huyết mạch hay chẳng?”

“Nên.”

“Muốn lưu lại huyết mạch, có cần đại hôn chẳng?”

“Phải.”

“Ngoại trừ Minh Vương, liệu còn có ai có thể khiến Dung Diễm đáp ứng chuyện đại hôn?”

“....Không có.”

“Vậy Minh Vương...” Thái tự từng lời từng chữ, tha thiết nhìn Phượng Minh: “Minh Vương có thể vì cơ nghiệp vạn đời của Dung Diễm mà khuyên Dung Diễm đại hôn?”

Tự miệng muốn Dung Diễm đại hôn? Đôi đồng tử của Phượng Minh chợt như co rút lại.

Toàn thân lạnh giá đến cực điểm, cơ hồ như tê liệt cảm giác. Chỉ có những đợt sóng âm ào gào thét trong đầu. Đại hôn, chẳng khác nào đẩy Dung Diễm vào trong vòng tay ôm ấp của một kẻ khác. Không đại hôn, tình lực cả đời gây dựng giang sơn của Dung Diễm biết phải làm sao đây?

Nét mặt đoan chính của thái hậu hiện vẻ cầu xin, lại khê hỏi lại một lần nữa: “Minh Vương, người có thể vì cơ đồ vạn thế của Dung Diễm, khuyên Dung Diễm đại hôn không?”

Anh hùng hẳn phải lưu danh sử sách, hẳn phải để người người kính ngưỡng thiên thu vạn đại, hẳn phải để huyết thống kéo dài tiếp nối truyền đời.

Dung Diễm, hẳn là một anh hùng thực sự.

Tim Phượng Minh băng lãnh như một khối sắt nguội lạnh.

Cậu khê nhúc nhích chiếc cổ đơ cứng, cuối cùng thở dài: “Chuyện này, thỉnh thái hậu thứ cho ta vài ngày nữa sẽ hồi đáp. Ta... Ta muốn suy nghĩ một chút.”

Buông bỏ tách trà xuống, hành lễ cáo từ thái hậu.

Thái hậu chăm chú nhìn Phượng Minh trong giây lát, gật đầu nói: “Minh Vương hãy cứ cân nhắc cẩn thận, ai gia đợi lời hồi đáp của Minh Vương. Nhưng bất luận Minh Vương có đáp ứng hay không, cũng không được đề cập chuyện này với Dung Diễm. Ta là vì muốn tốt cho hắn, nhưng hắn sẽ hận ta. Ôi, làm mẫu thân thật khó khăn.”

“Ta sẽ không nói lại với Dung Diễm.” Cậu cầm lấy chiếc đai lưng thái hậu tự tay may vì mình, đột nhiên ngược đầu lên, thấy trong mắt vị thái hậu đang cao cao tại thượng kia tràn ngập sự ưu sầu tư lự về tương lai Dung Diễm, tức thì ngổn ngang trăm mối, không biết nói gì cho phải, trong lúc vô ý mới khe khẽ ngâm nga: “Từ mẫu thủ trung tuyến, du tử thân thượng y. Lâm hành mật mật phùng, ý khúng trì trì quy. Thùy ngôn thốn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy. Dục tâm của thái hậu ta đã minh bạch, ai, thật đáng thương thay cho tấm lòng phụ mẫu thiên hạ.” Dem dải đai lưng nhét vào ngực, hướng thái hậu mạnh mẽ thoáng một nụ cười gượng, cất bước rời đi.

Thái hậu nhìn theo dáng lưng Phượng Minh xa khuất, lẩm nhẩm những câu thơ cậu vừa ngâm nga: “Từ mẫu thủ trung tuyến, du tử thân thượng y. . .”

Hương Phần đến bên cạnh thái hậu, nhìn theo hướng Phượng Minh rời đi, nhỏ giọng nói: “Bình thường chẳng có gì đặc sắc, hôm nay xem ra đại vương thật tinh mắt, Minh Vương quả nhiên lợi hại. Thái hậu, Minh Vương kia cũng quá ỷ khuất người nói hắn có ưng thuận không?”

“Cuối cùng dẫu gì vẫn sẽ có kẻ phải chịu oan ức ủy khuất.” Thái hậu buồn bã nói: “Hắn nhất định sẽ đáp ứng. Luận về đại cục, Minh Vương thoát nhìn thuần đơn, nhưng so với lão Dung Vương ngày ấy còn kiến thức thông hiểu hơn. Ánh mắt ai gia sẽ không nhìn lầm người.”

“Nếu vậy, thái hậu, người cuối cùng cũng đã có thể nhẹ lòng rồi.”

“Ừm.” Thái hậu hơi mỉm cười: “Có một kẻ như vậy phò trợ bên cạnh con trai ta, ai gia cuối cùng cũng có thể an tâm rồi.”

Note:

Du tử ngâm

Từ mẫu thủ trung tuyến

Du tử thân thượng y

Lâm hành mật mật phùng

Ý khùng trì trì quy

Thuyền ngôn thôn thảo tâm

Báo đắc tam xuân huy.

Dịch thơ : Du Tử Ngâm

Mẹ già khâu chiếc áo

Đi xa con mặc vào

Chủ tâm may thật kỹ

Mong ngóng con về mau

Một tác lòng từ mẫu

Đền đáp đến ba xuân.

55. Q.3 - Chương 6

Phượng Minh từ tấm cung thái hậu đi ra, một thân một mình chần chừ lưỡng lự trên đường về thái tử điện, có chút lạc lõng rù đầu lạng thình.

“Đang nghĩ gì thế?”

Bên vai bỗng nhiên bị ai đó vỗ nhẹ một cái, Phượng Minh giật mình, ngẩng đầu nhìn, đối diện là gương mặt tươi cười của Dung Điềm.

Những cơn sóng vẫn âm ỉ trong lòng, lại một lần nữa bị gió thổi cuộn cuộn trào lên. Ngơ ngẩn nhìn Dung Điềm hào khí bình bình, nước mắt tựa hồ như muốn trào ra.

“Không có gì.” Phượng Minh quay mặt đi, nhìn ra xung quanh nói với hắn: “Người không xử lý quốc sự, sao lại đi dạo đến hoa viên vương cung thế này?”

“Mọi thứ đã xong xuôi rồi, Liệt Nhi nói người bị thái hậu thỉnh đi, ta sợ người khó dễ người, nên mới tới.” Dung Điềm nhìn sắc mặt Phượng Minh khó coi, cau mày hỏi: “Sao, thái hậu nói gì với người?”

Phượng Minh kiềm nén nổi lòng, quay sang phơn phớt cười với Dung Điềm: “Nói rất nhiều những chuyện mất mặt hồi nhỏ của người, còn mời ta thưởng hương trà tiến cống nữa.”

Dung Điềm lúc này mới yên tâm, sóng vai cùng Phượng Minh trở về.

“Hương trà uống ngon không?”

“Rất ngon.”

“Ta lưu lại cho người một hộp, đợi lúc nữa kêu Thu Lam pha cho người uống.”

“Mai hãy nói sau.”

Gió xuân thổi qua, đủ loại hoa rực rỡ sắc màu đua nhau nở rộ giữa hoa viên, muôn hồng ngàn tía, vô cùng đẹp đẽ. Phượng Minh dừng lại, chỉ vào một gốc cây cô quạnh nói: “Nhìn kia, xuân về, toàn bộ tam nguyệt xuân đều héo tàn.”

“Tam nguyệt xuân chỉ trở bông vào đông tiết, giờ xuân về, đương nhiên sẽ tàn lụi.” Dung Diễm lộ vẻ tà đạo, khà khà cười hỏi: “Không cần vội, được kích thích xuân tình trong vương cung còn nhiều mà, không nhất định phải là tam nguyệt xuân.”

Phượng Minh cổ quái nhìn Dung Diễm hồi lâu, mãi sau mới thì thầm: “Không cần lo lắng, ta đã đồng ý với người, đương nhiên sẽ giữ lời.”

Dung Diễm mừng rỡ, mắt loé sáng, nắm chặt tay Phượng Minh kích động nhắm hướng Thái tử điện mà đi. Dù nóng vội, Dung Diễm cũng không lập tức động thủ.

“Mỹ vị phải chế biến cẩn thận.” Hắc cười khê bên tai Phượng Minh.

Đầu tiên tự tay bón cho Phượng Minh ăn no, sau ấy lại căn dặn Thu Nguyệt chuẩn bị mộc dục.

Hai người trần trụi mặt đối mặt với nhau giữa dục trì, hơi nước mịt mù vấn vương phủ lên cả đại dục phòng như chốn tiên cảnh nhân gian. Dung Diễm dịu dàng rảy những hạt nước lên người Phượng Minh, sát tẩy thân thể cho cậu. Phượng Minh khép hờ mắt, thẳng người đứng giữa hồ nước, yên lặng hưởng thụ sự hầu hạ săn sóc toàn tâm từ kẻ chí cao vô thượng của Tây Lô.

“Thoải mái không?”

“Ừm.”

“Phượng Minh...”

Phượng Minh mở mắt: “Gì vậy?”

Dung Diễm bình tĩnh nhìn cậu, nhẹ nhàng nói: “Không có gì. Ta thực sự yêu người.”

“Ta biết.” Phượng Minh tủm tỉm cười, nụ cười của cậu mờ ẩn giữa làn hơi nước trở nên mỹ lệ lạ thường: “Ta cũng thật sự yêu người.”

“Ta sẽ không bao giờ để người rời khỏi ta.” Dung Diễm rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, đột nhiên kéo Phượng Minh áp chặt vào lồng ngực, trầm giọng nói: “Đêm nay, chúng ta nhất định phải cùng nhau.”

“Được. Nhất định phải thành công, dù có thụ thương cũng không hối tiếc.” Phượng Minh cắn răng, gặt đầu khẳng định.

Nói là một đẳng, nhưng đến khi bắt tay vào làm mới phát hiện khó khăn vô cùng.

Khi Dung Diễm phả trườn lên phía trên, Phượng Minh đã bắt đầu hơi run rẩy. Hai người yêu nhau khi ân ái hẳn phải vô cùng thoải mái dễ dàng mới đúng, nhưng chẳng lẽ tấm thân đã từng ghi nhận những đau đớn cùng cực ngày trước khi bị Dung Diễm ngược đãi, vừa bắt đầu động tay liền tự động phát lời cảnh báo hay sao?

“Sợ ư?” Dung Diễm để gương mặt Phượng Minh ngửa thẳng ra, khe khẽ liếm nơi vành tai.

“...Không.”

“Vậy... tiếp tục?”

“Ừm.”

Dung Diễm chậm chậm ve vuốt làn da non trên bắp đùi của cậu, cười xấu xa: “Nhẫn quá.”

Phượng Minh rên rỉ một tiếng, nhịn không được quay đầu lại đánh Dung Điềm một phát.

“Ha ha, còn khoẻ lắm.” Dung Điềm mới trúng một quyền còn chưa biết sợ.

“Im đi.”

Dung Điềm quả thực im lặng, chăm chú tiến xuống bên dưới. Phượng Minh quay đi, ngoảnh mặt về phía ngoài cửa sổ, mặc cho Dung Điềm di chuyển, chợt thấy một bàn tay vất qua, lấy bình ngọc nhỏ trước đầu giường, nhất thời sợ hãi đến mức tim vọt ra.

Phía sau truyền đến một thứ cảm giác lạnh lạnh từ những giọt dịch thể rơi rớt.

Phượng Minh hơi cựa quậy, Dung Điềm ẩn vai của cậu xuống, khê khàng nói: “Đây là dược liệu bôi trơn, không cần phải sợ.” Ngón tay giống như ong mật cứ vòng vòng xoay quanh lên xuống trước cửa mặt động, nhanh chóng đưa thứ dịch thể bôi quét lan ra.

“Ta đương nhiên biết đó là cái gì.” Phượng Minh miệng hùm gan sứa khê gầm gừ một câu, ngay sau ấy lập tức mở trừng hai mắt, đột nhiên bật kêu thảm thiết: “A... Đau...”

Dung Điềm đau lòng vỗ vỗ nhẹ nhẹ, chậm rãi đẩy vào: “Chỉ đau một chút thôi.”

Không phải chỉ có một chút mà là rất đau! Phượng Minh cắn răng, nhắm nghiền mắt mà chịu đựng. Cảm giác tê dại cứ từng đợt từng đợt truyền tới rõ nét, bên tai lại vang lên những tiếng thở dốc nặng nhọc của Dung Điềm.

“Chặt quá.” Dung Điềm cũng vô cùng bức bối, cẩn thận từng chút từng chút một cơ hồ đến như phát điên lên.

Phượng Minh ở phía dưới chỉ cảm thấy chịu không nổi nữa, hận không thể nhanh nhanh lên mà kết thúc, dùng hết khí lực chợt gào toáng lên: “Nhanh một chút, người đừng nhích từng chút một như thế nữa, ta chịu không nổi rồi.”

“Người thà nhanh hơn?” Dung Điềm kinh ngạc, nếu sớm biết đã chẳng phải vất vả như vậy. May mắn thay hắn nhịn cũng đến mức như xuất huyết trong rồi.

“Nhanh lên!” Phượng Minh nhắm chặt mắt, ngửa cổ ra: “Đừng chậm chạp như thế, thật khó chịu.”

Cái này quả thực đúng ham muốn của Dung Điềm, liền lên tiếng thật lớn đáp ứng: “Vậy ta sẽ nhanh lên đây.” Lập tức nhất cổ tác khí, thể như chẻ tre đem chính mình đẩy thẳng vào trong.

Sự đau đớn sắc nhọn xộc thẳng vào trong theo những thanh âm rít lên như xé truyền cả lại. Cơ thể ban đầu vốn cứng ngắc của Phượng Minh, đột nhiên giật nảy lên trên.

“Đừng sợ, một hồi sẽ không đau nữa.” Tiếng nói đẹp đẽ của Dung Điềm dập dềnh phiêu đảng trong căn phòng.

Ma sát dữ dội liên tục tiếp diễn trong vùng nội bích, mắt Phượng Minh càng lúc càng mở to ra, tựa hồ đến cả khoé mắt cũng muốn nứt tung ra, rốt cuộc gào lên một tiếng: “Đừng! Ô... Ô ô...” Lại ra sức giãy giụa vùng vẫy khóc nức lên.

Nhưng tiếc thay cậu dù có kêu “Không được” cũng đã quá muộn, Dung Điềm làm sao lại dừng lại cho được, trên trán đầy mồ hôi liên tục ở phía sau di chuyển, một mặt vẫn trầm giọng an ủi: “Rất nhanh sẽ không đau.” Eo lại bị kéo cao, xâm nhập càng sâu.

Bọn Thu Lam đứng áp tai vào cửa nghe lén, mặt mũi ai nấy đều đỏ phừng phừng như quả hồng.

Một tiếng kêu thét thảm thiết của Phượng Minh truyền ra, cả bốn người đều giật mình chấn động.

Thu Lam trợn tròn mắt, vỗ vỗ ngực nói: “Minh Vương thật đáng thương.”

“Ừ, Minh Vương khi còn là thái tử, mỗi lần... đều bị thương.”

“Hắn sẽ không bị nghiêm trọng lắm?” Thu Tinh lo lắng không yên nhìn chăm chăm vào đại môn vẫn đang đóng chặt: “Đại vương trước đây không có thích thái tử, đương nhiên sẽ không biết trân trọng, nhưng giờ...”

Liệt Nhi đặt ngón tay lên miệng, thì thào: “Suyt, các người nghe xem.”

Mọi người nín thình im bật.

Những tiếng kêu thảm thiết đã bắt đầu thay đổi dần, từ chỗ đau đớn thê lương quá độ lại một chút một ít tiếng rên rỉ như có như không, dây dưa quyến luyến rót vào bầu không khí. Khơi gợi dẫn dắt lửa lòng vẫn luôn bị kiềm nén sâu thẳm bên trong trào lên.

“... Ô... Ô ô... Ừm...”

Không biết Dung Diễm bên trong làm cái gì, Phượng Minh đột nhiên bật ra một tiếng rít the thé như mèo nhỏ. Hừ bốn kẻ đang dán tai vào khe cửa đồng loạt chấn động.

Thu Lam liếc Thu Tinh một cái, thấp giọng hỏi: “Nên chuẩn bị mộc dục chưa?”

Thu Nguyệt lắc đầu: “Ta thấy nên chuẩn bị thuốc trị thương trước.”

“Dược liệu trị thương Đại Vương thể nào cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi, mà sát dược chắc chắn đại vương cũng sẽ tự tay làm. Chúng ta chỉ cần chuẩn bị nước tắm này kia là được rồi.”

“Các người thật non nớt, ngay đến thế này mà cũng không nghe ra? Còn sớm lắm.” Liệt Nhi hừ một tiếng: “Đại Vương mới làm có một vòng, người lại còn trông đợi lâu rồi, làm sao kết thúc nhanh thế được? Mộc dục ít nhất cũng phải đợi tới sáng mai...”

Đang lúc thao thao phun ra đầy một bụng kinh nghiệm, cửa điện “kẹt” một tiếng mở ra.

Dung Diễm ôm Phượng Minh một mớ rối trên tay, thân hình cao lớn vạm vỡ đỉnh đặc đứng án dằng trong. Phượng Minh sắc mặt hồng nhuận bất thường, rõ ràng vừa vận động quá độ, trên người còn bọc một lớp chần tơ tằm, cả người dù không mê man thiếp đi, nhưng lại có chút thất thần.

“Đại vương...”

“Đại vương.”

Bốn người kia liền vội vã phủ phục quỳ xuống.

Dung Diễm nhẹ nhàng nói: “Chuẩn bị mộc dục đi.”

“Vâng.”

Mắt thấy Dung Diễm ôm Phượng Minh đi về hướng dục trì, Thu Tinh kéo kéo tay áo Liệt Nhi, ngưỡng ngưỡng nói với cậu ta: “Ít nhất đến sáng mai? Nói khoác không biết ngưỡng.”

Liệt Nhi hung hăng nhe nanh với Thu Tinh: “Người nghe tiếng Minh Vương câu dẫn người như vậy, ta không tin Đại Vương mới một lần đã...”

“Đại Vương dù có chưa đủ, nhưng làm sao lại chịu ức hiếp Minh Vương?” Thu Nguyệt len lén quay đầu lại, hừ Liệt Nhi một cái: “Nói đến đoán biết tâm sự, nữ nhân chúng ta vẫn lợi hại hơn.”

Mấy kẻ ấy làm mặt quỷ với nhau, sau ấy mới vội vã chạy đi hầu hạ Dung Diễm và Phượng Minh.

Phượng Minh chịu qua một đêm vừa đau đớn vừa nóng bỏng. Sáng sớm hôm sau, cậu nằm trên giường, nhìn Dung Diễm vì mình mà cuống cuống cuống, không ngừng kiểm tra xem xét miệng vết thương, còn bắt mạch đủ thứ, mới nhớ đến buổi nói chuyện với thái hậu ngày hôm qua.

Trọn kiếp này chưa từng cay đắng đến vậy.

“Ngủ chút đi.” Dung Diễm tựa người vào đầu giường, rũ mắt nhìn xuống cậu: “Người cả tối đã trọn tròn mắt lên thế rồi, phải chớp mắt một chút đi. Còn đau không?”

Miệng vết thương sau khi dùng qua bí dược của Tây Lôi vương thất đã không còn đau nữa, sự đau đớn đến rách toạc tựa như chưa bao giờ từng trải qua, chỉ còn lại chút cảm giác tê dại.

Phượng Minh liếc mắt nhìn lên tấm vương bào trên người Dung Diễm: “Phải thượng triều ư?”

“Muốn ta cùng người?”

“Không cần.” Phượng Minh lắc đầu: “Sau khi thượng triều thì về gặp ta.”

“Đó là đương nhiên.”

“Ta muốn người đáp ứng ta một việc.”

“Việc gì?”

“Người đồng ý trước đã.” Phượng Minh ngơ ngẩn nhìn xoáy vào Dung Diễm: “Sự việc cụ thể đợi đến khi người trở về rồi nói tiếp.”

Dung Diễm cẩn thận thăm dò đánh giá Phượng Minh trong tích tắc, khoé miệng khê nhếch, lộ vẻ mặt tươi cười tuấn mỹ khôi ngô: “Phượng Minh, lần đầu cũng đều thế này, ít nhiều có chút không quen.”

“Người còn chưa đáp ứng với ta.”

“Được được, ta đáp ứng người.”

“Vậy được, người thượng triều đi. Ta đợi người về.” Phượng Minh hài lòng gật gù.

Dung Diễm đứng dậy, thân hình cao ráo đỉnh đặc chói loà trước mắt người người.

Bất kể ai trở thành vương hậu, đều sẽ yêu thương nam nhân này mà thôi. Mà một khi đã yêu thương rồi, sẽ không từ mọi thủ đoạn mà chiếm đoạt. Đến lúc ấy, sẽ chẳng ít huyết nhục hoành phi...

Dung Diễm hơi cúi người khê dí mũi Phượng Minh một cái, thì thầm bên tai cậu: “Ta sẽ trở lại rất nhanh.” Đoạn xoay người bước ra phía đại môn.

“Dung Diễm!” Phượng Minh nhìn theo bóng dáng hần dần rời đi, đột nhiên gọi giật lại một tiếng.

“Có chuyện gì?” Dung Diễm lập tức quay người lại.

Phượng Minh trầm ngâm trong giây lát: “Lưu lại huyết mạch là trách nhiệm của đại vương sao?”

“Đương nhiên, hơn nữa lại còn là trách nhiệm quan trọng nhất.” Dung Diễm cau mày: “Người muốn nói gì?”

Phượng Minh quay đi, ném ánh mắt vờ vẩn lên mặt bàn trống rỗng: “Đợi người về rồi nói tiếp.”

Dung Diễm lại thoáng cau mày, tựa hồ như có chuyện muốn hỏi, nhưng vẫn xoay người đi. Ra đến cửa, vừa vịn chạm mặt đám Thu Lam đang đợi bưng trà đi vào.

“Đại vương.” Thu Lam thi lễ.

“Phượng Minh hôm nay có điểm gì đó là lạ, các người cẩn thận hầu hạ.”

“Vâng, chúng nô tỳ biết rồi ạ.”

Phượng Minh nằm trên giường ngẩn người ra đến hơn một canh giờ. Thì ra người không thể có phiền não, đến khi có phiền não, khoái hoạt sung sướng gì cũng đều rụng rơi bay biến hết cả.

Dẫu gì có lẽ mọi người luôn có những cảm xúc tiêu cực dễ dàng hơn là những cảm xúc tích cực.

Hôm nay đã phải đưa lại câu trả lời cho thái hậu, là đồng ý hay không đồng ý đây? Dù có không nguyện ý đáp ứng, cũng khó dám đảm bảo mai này còn kẻ đề xuất vấn đề đại hôn. Còn như đồng ý, Dung Diễm có chịu tán thành không? Mà bản thân mình làm sao có thể cam tâm tình nguyện cho được?

Bọn Thu Nguyệt đứng một bên hầu hạ, không khỏi khe khẽ rì rầm với nhau.

“Sắc mặt Minh vương kém quá.”

“Miệng vết thương còn đau sao?”

“Ta thấy không giống.” Thu Lam lắc đầu, chun mũi: “Minh Vương từ hôm qua đã bắt đầu kỳ quái rồi.”

“Phải, còn nói sẽ không ra ngoài du ngoạn nữa.”

Thu Nguyệt hay thích đùa giỡn giả vờ khóc lóc: “Chúng ta sẽ không thể ra ngoài chơi nữa...”

“Thu Lam.” Phượng Minh đột nhiên mở miệng.

Ba nàng thị nữ liền vội vã im bất không tiếp tục thì thào với nhau nữa. Thu Lam tiến đến phía trước thăm dò: “Minh Vương có gì sai bảo?”

Phượng Minh không thay đổi nét mặt nói: “Chuẩn bị y phục, ta muốn ra ngoài.”

Thu Nguyệt hỏi: “Minh Vương thân thể không khỏe, lúc này còn muốn đi đâu?”

“Phải đó, nếu là xuất cung, nô tỳ thấy vẫn nên để Liệt Nhi đi hỏi qua đại vương một chút rồi hẵng khởi hành.”

“Không xuất cung.” Phượng Minh thở dài sườn sượt, tựa như đã hạ quyết tâm: “Ta muốn gặp thái hậu.”

“Thái hậu?” Ba người bọn Thu Lam kỳ quái liếc mắt nhìn nhau.

“Không được chần chừ dằng dai, mau giúp ta thay đổi y phục.”

“Vâng.”

Thân thể vừa động, miệng vết thương lập tức truyền lại một chút nhói đau dư tàn từ đêm qua.

Phượng Minh thay sang bộ quan phục Dung Diễm mới sai người làm, một mình rời thái tử điện. Liệt Nhi vội vàng đuổi theo muốn đi cùng, cũng bị cậu khẳng khăng từ chối.

Đi qua hậu hoa viên, dừng lại ngăn người trước một gốc Tam Nguyệt Xuân héo rũ. Nhớ ngày ấy Dung Diễm từng gian xảo nói cho cậu biết lai lịch nguồn gốc cái tên Tam Nguyệt Xuân, mà giờ khắc này những hình ảnh ấy vẫn như rõ ràng mồn một hiển hiện trước mắt. Thế sự quả nhiên vô thường, từ đó đến nay, phong ba bão táp liên miên, bản thân lại có thể bôn ba từ Tây Lôi đến Phồn Giai, từ giả thái tử thành chân chính Minh Vương.

Chỉ vài tháng ngắn ngủi, giờ lại vì hôn sự của Tây Lôi vương mà bận tâm nhọc lòng.

Phượng Minh cười khổ lắc đầu, rời bỏ gốc Tam Nguyệt Xuân, thẳng hướng tẩm cung thái hậu.

Thái hậu đã chờ từ sớm, Hương Phần bưng tới một chiếc ghế tựa cho Phượng Minh, còn dâng hương trà.

Phượng Minh ngồi xuống, lặng lẽ uống một ngụm trà, thật lâu sau mới cất lời nói: “Thái hậu đợi lời phúc đáp của ta, nhất định đã vô cùng sốt ruột.”

“Minh Vương chỉ cần đồng ý trả lời, ai gia có đợi một chút cũng đâu sao.”

“Kỳ thực từ sớm tới đây, vừa đi qua hậu hoa viên, thấy những bụi Tam Nguyệt Xuân héo hắt. Lúc này khi trăm hoa đua nở, chúng lại vẫn lần lượt rũ tàn.”

Thái hậu hơi trầm ngâm, cười nói: “Tam Nguyệt Xuân dẫu gì cũng là loài hoa xán lạn tung cánh ngày đông. Chuyện gì cũng thế, chỉ cần đạt được là được rồi. Muốn vĩnh viễn có được trái tim Đại vương, cũng chẳng dễ dàng, Minh Vương là kẻ thông minh, hẳn phải tường minh thứ lý lẽ này.”

“Thái hậu nói phải.” Phượng Minh buông bỏ tách trà, trên khuôn mặt tuấn tú hiển hiện một sắc thái thần nhiên như muốn rũ bỏ mọi thứ, gõ lên mặt bàn cẩm thạch thờ dài nói: “Hảo hoa bất trường khai, hảo cảnh bất trường tại*. Ha ha, trên đời này làm gì chẳng có chuyện gì có thể toàn vẹn đôi bên, thái hậu thật thông tuệ.”

Thái hậu nhìn những cử chỉ kỳ quái của Phượng Minh, không khỏi phải trao đổi ánh nhìn với Hương Phần.

Phượng Minh vui vẻ mà cười cười một hồi, hỏi thái hậu: “Thái hậu có hay Phượng Minh vì sao lại cao hứng như vậy không?”

Thái hậu chậm chậm lắc đầu.

Hương Phần được thái hậu vô cùng sủng ái, đánh bạo xen vào, dè dặt hỏi: “Minh Vương phải chăng vì đã nghĩ được câu trả lời, nên mới cao hứng.”

“Không sai.” Phượng Minh gật đầu nói: “Ta đã quyết định được mình phải làm gì lúc này.”

Thái hậu vội hỏi: “Vậy lời đáp của Minh Vương là...”

“Câu trả lời của ta, chính là, đem tất cả sự tình giao thái hậu định đoạt.”

Thái hậu sững sốt: “Giao tất cả cho ta quyết định?”

“Phải, thái hậu là mẫu thân của Dung Diễm, trên đời chỉ có mẫu thân mới không vì vụ lợi mà lo lắng chu toàn cho nhi tử. Chỉ có thái hậu mới có tư cách vì Dung Diễm mà đưa ra quyết định tốt nhất.” Phượng Minh nghiêm sắc mặt, giọng nói ngưng trọng: “Nhưng trước khi thái hậu quyết định làm gì, thỉnh hãy nghe Phượng Minh nói một phen.”

“Minh Vương thỉnh giảng.”

“Thái hậu có biết hiện giờ mười một nước chiến loạn tranh chấp?”

“Ai gia biết.”

“Thái hậu có biết Dung Diễm lòng ôm chí lớn, hi vọng một ngày kia có thể thôn đoạt thiên hạ, thành kẻ duy nhất trên cõi đời này?”

“Ai gia biết.”

“Thái hậu có biết muốn thôn tính thiên hạ, cần phải có binh pháp mưu lược, cần có vũ khí tân kỳ, cần có tướng tốt binh giỏi?”

“Ai gia biết.”

Phượng Minh thình lình bật dậy, lộ ra một khí thế ngạo thị thiên hạ, cười nói: “Phượng Minh biết binh pháp, không kể đương thời nào có thể bì kịp, thái hậu có tin không?”

Thái hậu gật đầu: “Binh pháp Minh vương có thể khiến công chúa Ly Quốc biến sắc, tất nhiên phải lợi hại.”

“Phượng Minh cũng biết phải làm sao để chế tạo vũ khí tân kỳ, phải làm sao để có được tướng tốt binh giỏi, thái hậu có tin không?”

“Đại vương giờ đã lập ra các điểm mộ sĩ khắp Tây Lôi, nghe nói chính là đề nghị của Minh Vương. Ruộng bậc thang guồng nước, cũng là một tay Minh Vương nghĩ ra.” Thái hậu chậm chậm nói: “Bản lãnh Minh Vương cao như vậy, phải chăng khuyên nhủ Đại vương đại hôn, vẫn nên là Minh Vương tự thân tác chủ mới được.”

Phượng Minh lắc đầu nói: “Thái hậu nói cho cùng, trên đời đâu bao giờ có thứ lưỡng toàn vẹn lối. Ta có thể phò trợ Dung Diễm được thiên hạ, thành đế nhất đế vương từ cổ chí kim. Vương hậu có thể giúp Dung Diễm sinh hạ con dòng, tiếp nối huyết thống vương thất Tây Lôi. Phượng Minh và vương hậu hai bên, đều tốt cả, nhưng lại không thể lưỡng toàn. Vẫn là thỉnh thái hậu quyết định đi.” Dứt lời, cung thân thật sâu với thái hậu.

Thái hậu lấp mắt kinh hãi: “Ý của Minh vương là...”

“Ngày tân vương hậu tuyển định, cũng sẽ là ngày Phượng Minh biến mất. Thái hậu hy vọng Dung Diễm thành đế vương thiên cổ, ngàn đời xưng tụng; hay vẫn hy vọng huyết thống vương thất Tây Lôi tiếp tục kéo dài kế tiếp? Hai bên chỉ được chọn một, thỉnh thái hậu định đoạt.”

“Cái này...” Thái hậu lộ vẻ kinh hoàng, đưa tay nói: “Dù có tân hậu, Minh Vương cũng không cần rời đi.”

“Ha ha, thái hậu xem Phượng Minh là gì vậy? Phượng Minh cầu ngọc nát, chứ không cần ngói lành.” Cậu ha ha cười lớn mấy tiếng, nói như đinh đóng cột: “Chỉ cần thái hậu quyết định muốn Dung Diễm đại hôn, ta lập tức sẽ đi gặp Dung Diễm, cầu hắn đáp ứng, sau đó biến mất. Thái hậu an lòng, ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa lời chuyện của thái hậu, khiến mẫu tử các người bất hoà lục đục. Tất thấy đều là ta cam tâm tình nguyện.”

“Minh Vương... Minh Vương thực sự hăm dọa người.” Thái hậu trong lòng bối rối, hừ một tiếng, quay mặt đi.

Phượng Minh ngẩng mặt lên: “Phượng Minh làm sao dám bức ép thái hậu? Chỉ muốn biết cảm nhận trong lòng người, bá nghiệp ngàn đời của Dung Diễm, hay kế tục huyết thống thứ nào quan trọng hơn. Thái hậu là một đại nữ hào, vốn dĩ cũng chỉ ham muốn tiếp tục huyết thống. Nhân sinh tại thế, nếu như chỉ tâm

thường xoàng xĩnh mà chẳng lưu lại mỹ danh, không oanh oanh liệt liệt lập nên một phen sự nghiệp, có hậu nhân lại có gì đáng mừng? Ôi, một khi đã vậy, Phượng Minh lập tức đi khuyên Dung Diễm đại hôn là được. Thái hậu, xin cáo từ, mọi chuyện xong xuôi, Phượng Minh lập tức tiêu tán, không đến bái biệt.” Cậu đột nhiên xoay người, phóng khoáng cất bước về phía đại môn.

Thái hậu vội vàng gọi: “Minh Vương dừng bước.”

Phượng Minh dừng lại, nhưng cũng không quay đầu, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Thái hậu còn yêu cầu gì nữa, ta chẳng phải đã nghe theo lời người rồi hay sao? Tất cả mọi thứ đều theo an bài của thái hậu, thái hậu còn chưa mãn ý hài lòng?”

Thái hậu trầm mặc trong phiên khắc, cắn răng không nói gì.

Đại điện chìm trong một bầu không khí tịch mịch căng thẳng khấn trương.

Rốt cuộc, thái hậu thở dài một tiếng.

“Nhân quang hải nhi ta hơn người, Minh Vương lợi hại, vượt xa dự kiến của ai gia.” Thái hậu cân nhắc hồi lâu, mắt loé sáng, thỉnh thoảng hạ quyết tâm: “Được, vương hậu và Minh Vương, ai gia chọn Minh Vương.”

Phượng Minh bỗng nhiên xoay người lại, kinh ngạc vui mừng hỏi: “Thật sao thái hậu?”

Thái hậu một lần nữa để lộ vẻ uy nghiêm, thản nhiên cười nói: “Ai lại không muốn đưa con yêu của mình được thiên cổ ngàn đời xưng tụng, vạn thế kính ngưỡng? Dung Diễm từ thuở nhỏ lòng đã hoài ôm đại chí, chẳng oanh oanh liệt liệt một đời, hẳn nhất định sẽ không tha thứ cho thái hậu ta.”

“Vậy Tây Lôi huyết thống...”

“Tây Lôi vương tộc cũng không phải chỉ có mình Dung Diễm, chuyện này ai gia sẽ tự khắc có an bài.” Thái hậu trước sau như một, thở dài nói: “Tiếc thay, cơ nghiệp thiên cổ, lại chẳng do tôn nhi ta kế thừa.”

Phượng Minh lộ vẻ tuần mỹ tươi cười, đột nhiên phủ phục quỳ gối cung kính chấp tay trước mặt thái hậu: “Phượng Minh còn một chuyện muốn thỉnh cầu.”

“Minh vương thỉnh nói.”

“Nếu thái hậu đã muốn tuyển lựa Phượng Minh, nhờ ra sau này trong triều thần có người đề cập chuyện đại hôn của Dung Diễm...”

“Ai gia đã quyết, không tới phiên bọn họ cảm râm. Có kẻ nào đề nghị, ai gia sẽ đứng ra ngăn cản.”

Phượng Minh mừng rỡ, cao giọng nói: “Đa tạ thái hậu thành toàn.” Còn phá lệ lần đầu tiên, tự giác, kính cẩn dập đầu một cái.

Thái hậu cũng cười cười, lắc đầu nói: “Lão nhân của ai gia đã lắm người. Minh vương, Minh vương, ai gia hôm nay tâm phục khẩu phục. Đại vương ra đây đi.”

Lời vừa dứt, Dung Diễm thần tình thích thú vui vẻ, từ đằng sau tấm rèm bước ra.

Phượng Minh thoáng chờ người, tròn mắt kinh ngạc nhìn hần.

Dung Diễm nói: “Đoán được thái hậu nói với người chuyện đại hôn. Ta từ sớm đã tới đây bái kiến thái hậu, cùng người đánh cuộc, người nhất định sẽ không đồng ý, thậm chí sẽ còn khiến người không thể đề xuất lại chuyện đại hôn này nữa. Không ngờ người lại bản lĩnh đến thế, cứ nhiên còn khiến thái hậu đáp ứng đứng ra ngăn cản những lời tấu dâng của đại thần vì chúng ta. Phượng Minh Phượng Minh, làm sao ta không yêu người cho được đây?” Hần ha ha cười lớn, đem Phượng Minh kéo vào lòng, dùng sức hôn môi.

Thái hậu ở một bên thong thả nói: “Đại vương đáp ứng ai gia. Chỉ cần Minh vương gật đầu, tất cả mọi sự đều giao ai gia tác chủ. Xem ra vẫn là đại vương hiểu rõ Minh Vương nông sâu thế nào.”

“Đây là đương nhiên.” Dung Diễm khà khà cười: “Phượng Minh làm sao lại để người khác thân cận ta? Huống chi ta tuần mỹ phi phạm, tay nắm vương quyền, là nam nhân tuyệt thế trần gian khó kiếm, ngộ nhờ nương đi, mai này đời về sẽ khó khăn lắm.”

Lời này như đâm trúng ngay nỗi lòng Phượng Minh, lập tức bị ăn ngay một cú quyền ngầm của cậu.

Hai người bái biệt thái hậu, vui sướng hân hoan trở về thái tử điện.

“Hôm nay gặp thái hậu, tại sao không nói cho ta biết? Thậm chí còn dám gạt ta thượng triều.”

“Ta chỉ phỏng đoán, nên mới muốn thăm dò ý kiến thái hậu một phen.” Dung Diễm hỏi vặn lại: “Người cùng bàn bạc với thái hậu, tại sao không nói cho ta hay?”

“Hừ, dựa vào cái gì cứ hễ có chuyện lại phải báo cáo với người? Ta cũng là Tây Lôi đệ nhất Minh Vương, làm chuyện gì cũng có chừng mực của mình.”

Thu Lam vỗ vỗ ngực nói: “Cảm tạ trời đất, Minh Vương cuối cùng cũng khôi phục rồi.”

“Phải đó, bộ dạng hiện thời vẫn là thoải mái nhất.”

Thu Nguyệt nghiêng nghiêng đầu, nhìn qua nhìn lại nói: “Vậy chúng ta vẫn có thể thường xuyên ra ngoài dạo chơi chứ?”

Trong thái tử điện lại ngập đầy hoan thanh tiểu ngữ.

Chỉ có một chuyện khác biệt, ấy là từ đó về sau mỗi đêm, lại có những tiếng rên rỉ mị hoặc tận cốt tuỷ thoang thoảng tràn ra khỏi thái tử điện. Ngẫu nhiên thì thoảng lại có những tiếng cãi nhau om sòm bên dưới

“Không được, lần này đến phiên ta.”

“Không được, ta là đại vương, người phải nghe ta.”

“Người đã đáp ứng một yêu cầu của ta rồi, yêu cầu của ta là để ta thượng.”

“Yêu cầu vô lý, không đáng để bản vương quan tâm.”

“Kháng nghị! Ta kháng. . . Ô ô. . . Đừng. . . Đê tiện. . .”

. . .

Thu Lam ở ngoài cửa ngáp hỏi: “Đêm nay phải đợi tới khi nào?”

“Bình minh đi.” Liệt Nhi trả lời.

“Chúng ta ngủ một giấc trước đi, dậy rồi tới chuẩn bị hầu hạ mộc dục là được rồi.” Thu Nguyệt cũng ngáp dài.

Thu Lam lắc đầu nói: “Ta còn phải hầu hạ bất cứ lúc nào nữa, tránh lúc Đại vương cần người lại chẳng có ai. Các người cứ ngủ trước đi.”

Thu Tinh dụi dụi mắt: “Vậy được. Đại vương tinh lực dồi dào thật a, vậy mà Minh vương cũng chịu nổi ư?”

“Ai sai Thu Lam mỗi ngày đều nấu nhiều thứ đồ bồi bổ như thế ép Minh Vương ăn?”

“Ai, là đại vương sai ta nấu đó, cũng là đại vương bón cho ăn luôn.”

“Được rồi, các người không ngủ, vậy để ta đi ngủ.” Liệt Nhi lắc lắc đầu.

“Vậy, Thu Lam ở lại thị hầu đi.”

Ba kẻ kia không chút nghĩa khí mà lui đi khắp nơi trong phòng.

Thu Lam lại ngáp một cái, ngồi bệt trên bậc thang tiếp tục chờ.

Note:

* Hào cảnh bắt trường tại hảo hoa bất thường khai lưu trụ tối mỹ lệ đích nhất khắc: Ngày vui ngắn chẳng tày gang, hoa thơm một khắc lưu hương chẳng trường.

56. Q.3 - Chương 7

Chuyện trao đổi con tin với Ly Quốc được ra sức thúc đẩy, Diệu Quang trước khi đi còn nhìn Phượng Minh từ phía xa xa thêm một lần nữa, trong ánh mắt hàm ẩn một điều gì đó sâu xa mịt mờ. Sứ giả Tây Lô dọc đường vất vả, một tháng sau đã không phụ lòng mong đợi đem Dung Hồ trở về.

Dung Hồ trở lại, người vui mừng nhất không phải ai khác chính là Liệt Nhi, sau khi nhận được tin cấp báo, từ khi trời còn tờ mờ sáng đã phi thẳng đến trước cổng thành ngóng đợi phía xa xa.

Khó khăn lắm mới trông thấy được xa đội pháp phối cờ xí Tây Lô, Liệt Nhi liền vùng roi thúc ngựa chạy lên đón đường.

“Đại ca!”

“Liệt Nhi?” Dung Hồ cũng đang cười ngựa, ngạc nhiên mừng rỡ lẫn lộn nói: “Người không ở trong vương cung, chạy đến cổng thành này làm cái gì?”

“Biết đại ca trở về hôm nay, đệ mới cố ý xin Đại vương nghỉ một hôm. Ly Vương có khó dễ huynh không?” Cậu ta ghì cương chạy vòng vòng quanh Dung Hồ xem xét tỉ mỉ.

Dung Hồ lắc đầu: “Mấy thứ hình phạt nho nhỏ thì không thiếu. Chẳng qua Ly Vương muốn dùng ta đổi lấy muối muối bảo bối của hần, nên cũng không dùng đến đại hình. Bằng không... chỉ e không chết cũng tàn phế cả đời.”

“May nhờ Minh vương khuyên giải Đại vương. Đi thôi, chúng ta tiến cung gặp Đại vương và Minh vương.”

“Được. Thay đổi y phục, lập tức sẽ đi ngay.”

Hai người ấy đều là những thiếu niên mới mười bảy mười tám, lúc này không có Dung Diễm bên cạnh, tính trẻ con đều hiện rõ, bỏ xa đội sứ giả đang rì rì đằng sau, vùng roi vọt vào thành.

Phượng Minh biết Dung Hồ đã bình an, cũng vô cùng hứng khởi. Kêu bọn Thu Lam chuẩn bị chút đồ ăn ngon, chiêu đãi Dung Hồ. Dung Hồ cùng Liệt Nhi uống liền mấy bát rượu, khi nhắc đến chuyện Phượng Minh khuyên nhủ Dung Diễm đáp ứng thỏa hiệp, đều cảm kích không nguôi, đôi mắt xém chút hoe đỏ.

Chúng nhân trong Thái Tử điện náo loạn cả một buổi sáng, Dung Diễm thượng triều trở về, liền gọi Dung Hồ vào trong mật thất cẩn thận hỏi han.

“Sao lại bị bắt?”

“Dung Hồ sau khi nhận được kế hoạch lừa Diệu Quang công chúa mà Đại vương chuẩn bị, liền không khởi hành tới chỗ dự nhân kia ẩn nấu nữa, mà quay lại ven thành dò hỏi tin tức. Sau ấy phát hiện Nhược Ngôn đột nhiên bí mật dẫn binh rời thành, dường như nhắm hướng Tây Lô thẳng tiến, mới lập tức truyền tin cho Đại vương.” Dung Hồ thở hắt ra: “Mật sứ chuyển thư truyền tin đến Đại vương, khi quay về liên lạc với thuộc hạ chẳng may bị bắt, khiến hành tung của thuộc hạ bị bại lộ.”

Dung Diễm gật đầu nói: “Ta đoán người cũng không thể sơ xuất tiết lộ hành tung thế được, té ra vấn đề xuất phát ở chỗ mật sứ. Vậy cũng không thể trách người.”

Trên mặt Dung Hồ lộ vẻ hổ thẹn, cúi đầu đáp: “Nhưng, Đại vương đã vì thuộc hạ mà đem Diệu Quang công chúa mới bắt được...”

“Diệu Quang cùng lắm chỉ là nàng công chúa chẳng quan trọng, sao có thể sánh được với trợ thủ đắc lực của ta?” Dung Diễm khoát tay không để Dung Hồ nhắc lại đề tài này nữa, sau ấy liền trầm ngâm trong phiên khác: “Sau khi Nhược Ngôn bắt được người, có lần nào tự mình tra khảo không?”

“Nhược Ngôn sau khi bị Đại vương phục kích chặt vật về Ly Quốc mới biết lũ Ly binh tóm được thuộc hạ. Hần tự mình thẩm tra thuộc hạ bốn lần, nhưng có lẽ vì muốn đem thuộc hạ để trao đổi, nên cũng không hề dùng đến đại hình.”

“Nếu hần sớm tóm được người, chuyện mai phục ở Tây Lô biên cảnh lập tức sẽ bị tiết lộ, rồi sẽ đến phiên hần phục kích ta.” Dung Diễm hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ thù địch, lại tiếp tục hỏi: “Nhược Ngôn hỏi những thứ gì?”

“Hỏi chuyện trạm kiểm soát nơi biên cảnh Tây Lôi, chiều hướng quân tướng trong triều, Hạ Quân chết ra sao, bên cạnh Đại vương có những tâm phúc tài ba nào.”

“Người hiển nhiên phải biết cách trả lời.”

“Vâng, thuộc hạ nói quàng nói xiên, lung tung bậy bạ một hồi. Nhược Ngôn cũng có vẻ biết thuộc hạ nói nhằm, lại phải kiềm chế không dùng đến đại hình, đành phải nhẫn nhịn.”

Dung Điềm ôn hoà liếc hắt một cái, thở dài mà nói: “Ta biết, Nhược Ngôn thủ đoạn nham hiểm, tiểu hình của hắn cũng khó mà chịu đựng nổi. Người đã chịu khổ nhiều rồi.”

Ánh mắt Dung Hồ thoáng ươn ướt, quỳ sụp xuống: “Vì Tây Lôi, Dung Hồ chịu khổ thế này có đáng gì?”

“Được rồi, người cũng mệt mỏi. Trước hết hãy về nghỉ ngơi hai ngày, sau ấy mới cần tiến cung gặp ta. Sau này người hãy cùng Liệt Nhi phụ trách bảo vệ Phượng Minh.”

“Vâng.” Dung Hồ đứng lên định đi, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, liền quay người lại nói: “Đại vương, còn một chuyện nữa, thuộc hạ cảm thấy rất kỳ quái.”

“Chuyện gì?”

“Nhược Ngôn tự mình thẩm vấn thuộc hạ bốn lần, tất cả mọi chuyện bên cạnh Đại vương, dù lớn dù nhỏ hắn cũng đều tỉ mỉ hỏi qua. Nhưng về những vấn đề can hệ đến Minh vương, lại không một lời dả động.”

Cặp mày rậm của Dung Điềm khẽ nhướn lên, suy tư giây lát, rồi mới từ từ nói: “Ta biết rồi, người cứ về trước đi.”

“Vâng.”

Dung Hồ rời khỏi căn mật thất, bên trong chỉ còn lại Dung Điềm đứng một mình nhìn chăm chú vào bức danh hoạ trên tường.

Thiên hạ chẳng thái bình yên ổn, ít nhất cũng có một kẻ, đối với Phượng Minh bất động thanh sắc, chòng chọc như hổ rình mồi Nhược Ngôn.

Thời gian hạnh phúc, trôi qua thật nhanh.

Thái Tử điện trần ngập hoan thanh tiếng cười, nghênh đón tháng sáu tươi đẹp trở về, đây là mùa thu hoạch thứ lúa mạch đặc sản đầu tiên của Tây Lôi.

Phượng Minh mấy tháng gần đây hiểu chuyện không ít, càng ngày càng có dáng dấp của Minh vương.

Cậu tự quy định thói quen khuôn phép cho bản thân, mỗi ngày rời giường cùng lúc với Dung Điềm, luyện cưỡi ngựa nửa canh giờ, sau ấy lại luyện tiếp nửa canh giờ kiếm thuật, rồi mới trở về Thái Tử điện dùng bữa sáng, thậm chí còn đi thỉnh giáo học giả chuyên ngành về những vấn đề có liên quan đến tri thức căn bản của các quốc gia trong Tây Lôi vương thất, sau đó trở về ăn bữa trưa cùng Dung Điềm, cũng không ra ngoài dạo chơi, chỉ ở lì trong Thái Tử điện ghi ghi chép chép tất cả những thứ binh pháp hiện đại mà cậu cho là có ích với Dung Điềm ra.

Bọn Thu Lam ban đầu cười cười cho đồng quy củ đó đến tám phần sẽ không thực hiện được. Chẳng dè Phượng Minh lần này thực sự hạ quyết tâm, ngoại trừ chuyện tang täng sáng dậy cùng Dung Điềm thì do hắn ban đêm lòng tham không đáy mà không cách nào thực hiện được, còn đầu tất cả những thứ khác đều nỗ lực đạt được yêu cầu khiến tụi Thu Lam trợn tròn mắt há hốc mồm ngẩn tò te hết thấy.

Còn như Dung Điềm, lại đối với những thứ binh pháp khoa học kinh thiên động địa Phượng Minh chép ra mà kinh ngạc không gì sánh được.

Lời cảm tạ của hắn, đương nhiên là thể hiện trên đại sàng giữa Thái Tử điện.

“Minh vương đã về, hôm nay theo Hợp Dương đại sư có học hỏi được gì không?”

Phượng Minh vội vã bước qua cửa, hớp một ngụm trà nóng Thu Tinh bưng ra: “Té ra Tây Lôi lại có những thứ thảo dược thần kỳ như vậy. Ta mới đầu còn tưởng thảo dược chỉ sinh trưởng phía bên kia Ly Quốc thôi

chứ. Ôi, nếu như ta biết đông y thì tốt rồi, có thể khiến y thuật Tây Lôi phát dương quang đại, khiến tên Ly Vương Nhược Ngôn kia thổ huyết tức chết.”

“Đông y?”

“Các người không biết đâu.” Phượng Minh than thở: “Trên thực tế, trong lịch sử đông y dài đằng đẵng, đã tổn thất mất đi không ít những phương pháp điều trị hiếm có.”

Đang lúc xúc động quá độ, Dung Diễm cũng trở lại sau khi bàn luận chính sự xong, vẻ mặt tươi cười nói: “Năm nay lúa mạch bội thu, đều nhờ có loại ruộng bậc thang người nghĩ ra. Dừng xong bữa trưa, chúng ta hãy ra ngoại ô xem cảnh thu hoạch một chút đi.”

Phượng Minh nhảy cẫng lên: “Được đó, ta đang buồn chán quá sức đây.”

“Ta đoán người cũng chán rồi.” Dung Diễm tiến lên phía trước, cúi đầu xem xét Phượng Minh đang hưng phấn kích động, cười cợt: “Người khó khăn lắm mới ngoan ngoãn được mấy tháng trời, cũng coi như hiếm thấy.”

“Hừ, dám chế giễu Minh vương.” Phượng Minh trừng mắt nhìn hắn.

Thu Tinh cười vỗ tay, ngoảnh lại thì thảo với Thu Nguyệt: “A, người ngày thường nghe đến xuất cung đi chơi đều ồn ào không ngừng, hôm nay sao lại im thin thít thế này?”

“Hừ, ta chính là đang tạ ơn lão Thiên gia. Cuối cùng cũng nghe đến lời khẩn cầu của ta, khiến Minh vương nghĩ đến chuyện ra ngoài dạo chơi. Nếu còn như vậy nữa, Minh vương không buồn, ta cũng sẽ chán đến chết mất.”

“Ha ha ha...” Liệt Nhi với Thu Lam ở đằng sau nghe được, đồng loạt cười lớn.

Dung Diễm vỗ tay nói: “Tất cả đi xuống chuẩn bị đi, dừng xong bữa trưa liền xuất phát. Ta đã căn dặn thị vệ đứng đợi ngoài cung rồi.”

“Vâng!” Chúng nhân đồng thanh hưởng ứng, vui mừng khấp khởi đi chuẩn bị mọi thứ,

Đoàn người vừa bước khỏi cửa cung, liền nghe thấy một tiếng hí vang.

Lộc cộc lộc cộc.

Tiếng gió xé hoà lẫn trong tiếng vó ngựa, cuồn cuộn bùng lên một trận bụi đất.

Ái mã Bạch Vân của Dung Diễm phi như bay từ chỗ quật ào ào tới, còn thành linh hăm dả trước mặt mọi người. Lũ tuần mã được mấy tên thị vệ dắt ra bị Bạch Vân dọa cho hoảng hồn, lông lộn nhao nhao lên tránh né, lại càng làm nổi bật lên khi chất đống giữa cả bầy của Bạch Vân.

“Bạch Vân!” Phượng Minh mừng rỡ thét lên.

Bình thường luyện cưỡi ngựa đều chỉ sử dụng tuần mã trong cung, chỉ khi cùng Dung Diễm ra ngoài mới được cưỡi Bạch Vân. Mấy tháng liền không bước chân khỏi cửa, đương nhiên cũng là từng ấy tháng trời không được gặp lão bằng hữu cao ngạo kia.

Bạch Vân cúi đầu, liếm liếm tay Phượng Minh.

Dung Diễm đến cạnh Phượng Minh, cười nói: “Người gần đây không ra ngoài, Bạch Vân nhớ người lắm đấy. Hôm nay ta cưỡi con khác, Bạch Vân nhường người độc hưởng đi.”

“Thật không?” Mắt Phượng Minh sáng loé lên.

“Từ hôm nay, Bạch Vân là của người. Nó từ khi còn bé tí đã do một tay ta chăm nom, sau này người phải đối đãi với nó tốt một chút.”

Phượng Minh chùng như không thể tin nổi, tròn mắt liếc qua liếc lại cả Dung Diễm lẫn Bạch Vân, hoài nghi nói: “Không được lừa ta.”

“Quân vô hí ngôn, ta đã bao giờ gạt người đâu?” Dung Diễm nghiêm túc nói.

Chưa bao giờ lừa gạt ta? Vấn đề này còn phải suy xét lại đó nha.

Phượng Minh tuy trong lòng cứ lẩn cấn câu ấy, nhưng cũng hiểu được Dung Diễm thực sự muốn tặng Bạch Vân inh, vẫn là không nén nổi vui mừng, rướn người lên đề Dung Diễm ra hôn hít, sau ấy mới xoay người nhảy lên ngựa, cười lớn: “Giờ Bạch Vân đã là của ta rồi. Haha, chúng ta xuất phát thôi, đi ngắm ruộng bậc thang!” Cậu bây giờ đã không còn lơ ngơ không quen như hồi đầu mới cưới Bạch Vân nữa, dạo này còn cao lên không ít, ngồi trên lưng con tuần mã cao to, hiên ngang anh dũng không gì sánh kịp. Trong mắt Dung Diễm, buồn vui lẫn lộn, một người thế này, sau này khó tránh danh tiếng truyền lan, chỉ e đến lúc ấy không chỉ mình Nhược Ngôn có chủ ý muốn đoạt hán đi.

Bạch Vân cũng có vẻ như biết Phượng Minh thành chủ nhân mới của mình, hạ quyết tâm thể hiện uy phong trước mặt hán một phen, không đợi Phượng Minh vung roi, đã hí vang một tiếng, tung bốn vó dẫn đầu xông ra ngoài thành.

Cậu cả tháng trời nay chịu khó luyện tập, thuật cưỡi ngựa càng ngày càng tinh diệu, Dung Diễm cũng chẳng lo cậu ngã ngựa nữa, ngồi lên một con tuần mã vừa được đám thị tòng dẫn ra, nhẹ nhàng thoải mái bám theo phía sau.

Bọn Thu Lam vẫn luôn đứng hầu một bên thấy thế cứ tùm tùm cười, thấy cả hai người kia đều đã lên ngựa phóng đi, mới châu đầu vào bàn tính: “Chúng ta cưỡi ngựa hay vẫn ngồi xe bây giờ?”

Thu Nguyệt ồn ã kêu lên: “Đương nhiên là cưỡi ngựa, ngồi xe ngựa là ý gì?”

“Nhưng mà, hôm qua Minh vương đã nói muốn đi chơi thoải thích, kêu chúng ta đem bữa trưa mang theo. Làm sao mà vừa cầm giỏ đồ ăn vừa cưỡi ngựa được?”

“Giỏ đồ ăn thì cứ để ở trong xe á, thừa dịp hôm nay Minh vương với Đại vương không cần chúng ta kè kè sát gót, phải tranh thủ cưỡi ngựa đến chỗ khác chơi một lát chứ.” Thu Tinh đề xuất chủ ý, trùng khít với tính toán của Thu Nguyệt.

“Đồ ăn của Đại vương với Minh vương cũng không thể rời người được, đây đâu phải chuyện đùa, chúng ta vẫn phải cử ra một người trông coi mới được.” Thu Lam nghĩ ngợi một lúc, ánh mắt chợt rơi tõm lên người Liệt Nhi, hi hi cười: “Ngày thường đều là mấy nữ nhi chúng ta chuẩn bị đồ ăn các thứ, hôm nay phải đến lượt Liệt Nhi.”

“Á? Ba người các người len lén chuẩn bị cưỡi ngựa, bắt ta một mình ngồi trong xe trông đồ ăn?”

“Liệt Nhi là tốt nhất á, người thông minh lanh lợi như thế, làm sao lại không trông nổi mấy giỏ đồ ăn mà?” Thu Nguyệt không khỏi phân trần, đặt giỏ đồ ăn nặng trĩu vào tay Liệt Nhi, cười nịnh nọt.

“Thật tốt quá, chúng ta cũng lên ngựa thôi. Liệt Nhi ngoan ngoan nghe lời đi nhé.” Thu Tinh vỗ tay.

Thu Lam cũng cười cười lên ngựa, ngồi trên lưng ngựa dẫn dò mấy câu: “Liệt Nhi, người lên xe, đến vùng ngoại ô đi. Chỗ Minh vương dừng chân dùng bữa đã bố trí người cả rồi. Hôm nay chúng ta phải đi chơi, người chịu khổ một chút đi.”

Thu Nguyệt nóng vội nhất, làm mặt quỷ với Liệt Nhi, quát roi xông ra ngoài trước nhất.

Tức khắc, ba nàng nha đầu kia cũng ào ào chạy ra biệt tăm dấu tích.

“Các người nhớ về đúng giờ, bằng không đến lúc Minh vương dùng bữa lại không có ai hầu hạ!” Liệt Nhi đứng phía sau gân cổ gọi với theo, dõ khóc dõ mếu ôm cái hộp đồ ăn trèo lên xe ngựa: “Đến chỗ ngoại thành sắp đặt mọi thứ thôi.”

Phượng Minh một mình một ngựa dẫn đầu, ai lại dám không nhường đường tránh lối. Cảnh tượng khi ấy hệt như khi dẫn phi tuần du phố xá, lập tức dẫn dụ không ít bách tính kéo đến xem hai bên đường. Phượng Minh uy phong lẫm liệt, dọc đường thông suốt không trở ngại tới thẳng thành môn, ghim cương đứng lại đợi Dung Diễm đang theo sau. Vừa ngừng một chút, đám đông dân chúng quây lại càng lúc càng nhiều, xì xào rĩ tai nhau: “Đây là quý công tử nhà ai đây?”

Phượng Minh ít khi xuất cung, lại không từng tham dự mấy buổi quần tụ dân chúng, bách tính thường dân đương nhiên không thể nhận ra. Trong nháy mắt, Dung Diễm đã bắt kịp, phía sau vương kỳ phấp phới. Lá vương kỳ này Tây Lôi người người đều biết, lập tức toàn bộ đều quỳ sụp xuống, đồng thanh lớn tiếng hô: “Đại vương!”

Vạn chúng đồng lòng, ồn ào, nhanh chóng rạp xuống khiến Phượng Minh ngẩn tò te dờ dẫm không thốt nên lời, rồi lại đồng loạt hô vang như sấm khiến Phượng Minh giật mình nhảy dựng lên.

Dung Diễm đăng cơ chưa được mấy tháng, lại được lòng dân đến thế này ư?

Dung Diễm đã sớm quen với những hoàn cảnh long trọng thế này, thấy dân chúng quỳ mọp dưới chân, mỗi người đều bày ra một vẻ tôn thờ sùng kính, tự hào trào dâng, ha ha cười lớn: “Năm nay lúa mạch được mùa, Tây Lôi không còn phải mượn lương nước láng giềng để vượt qua đông giá. Bản vương quyết định, ba ngày sau cả nước tổ chức đại tiệc chúc mừng, khiến con dân Tây Lôi nơi nơi đều có thể hân hoan vui mừng một phen.”

Tiếng hoan hô càng bùng lên vang dội.

“Đại vương vạn tuế!”

“Đại vương vạn tuế!”

Lá vương kỳ giữa những tiếng tung hô chấn động văng óc mà phần phật tung ra đón gió, con rồng thêu ngự trên mặt lấp lánh phản xạ ánh mặt trời thán sấu. Phượng Minh ghì cương đứng một bên, nhìn Dung Diễm khí thế hơn người, trong lòng thầm khấp khởi.

Dung Diễm khê khàng phẩy tay, ngăn lại những tiếng hoan hô từ dân chúng, cao giọng: “Có thể bội thu, đều nhờ vào ruộng bậc thang và guồng nước mới tạo. Các ngươi có biết, ruộng bậc thang guồng nước do ai đề cử?”

Bên dưới ào ào nhốn nháo lớn tiếng trả lời: “Minh vương!”

“Là Minh vương!”

Dung Diễm quay đầu, mỉm cười liếc nhìn Phượng Minh, bình thản nói: “Giương cờ.”

Thị vệ đằng sau lập tức có động.

Một tên thị vệ to con cao lớn cầm trong tay một chiếc cán rất dài bị cuốn bọc vô cùng cẩn thận kỹ lưỡng, thúc ngựa chạy tới bên Phượng Minh, nhanh nhẹn tháo lớp vải bọc bọc bên ngoài đi.

Tức thì, một lá cờ xí vô cùng khí thế lập tức giương rộng sau lưng Phượng Minh.

Bề mặt những đường kim tuyến thêu lên hình một con phượng hoàng chực như tung cánh bay lượn, phía dưới còn hiển hiện một chữ lớn – Minh.

Dân chúng bỗng như bừng tỉnh, té ra nam tử anh tuấn khôi ngô xuất hiện hôm nay, chính là Minh vương vẫn luôn được Đại vương che giấu giữa vương cung.

“Minh vương!”

“Là Minh vương!”

Mọi người âm ỉ rền vang, vạn phần hưng phấn sụp xuống bãi lầy. Cuộc sống nơi dân gian khó khăn cực khổ, lương thực là vấn đề nan giải hàng đầu, Phượng Minh đề xuất guồng nước ruộng bậc thang khiến vụ mùa bội thu lương thực dư dật, hiển nhiên khiến dân chúng thực tâm thực lòng ủng hộ tán thành.

Phượng Minh lần đầu tiên trải qua việc này, cậu dù có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được mình có ngày lại được vạn dân yêu mến ngưỡng mộ thế này, ngồi trên lưng ngựa, tròn mắt bao quát tất thấy mọi thứ trong tầm mắt, không khỏi xúc động đến mức tay chân tê dại dờ dẫm.

Dung Diễm thúc ngựa đến cạnh cậu, thì thầm: “Một long một phụng, ta và ngươi sẽ cùng chung hưởng tầm giang sơn này.”

“Tại sao không nói cho ta biết trước, lá cờ này...”

“Ngươi lần trước chẳng phải từng nói ta là một kẻ chẳng hề thú vị, không chút lãng mạn hay sao? Ai, từ ngữ kiểu mới của ngươi thật nhiều, ta chỉ có thể gắng sức mà thoả mãn một ít mà thôi.”

Phượng Minh nhìn hẩn thật sâu lắng, trong lòng ghen ngào.

Dung Điềm chăm chú nhìn Phượng Minh, trầm giọng uy hiếp: “Phượng Minh, nếu ngươi mà khóc, ta sẽ không cùng ngươi đi ngắm ruộng bậc thang hôm nay nữa.”

“Hừ, đừng hòng ta cảm động bật khóc.” Phượng Minh quay đầu, kéo dây cương, vỗ nhẹ lên đầu Bạch Vân: “Bạch Vân, xuất thành thôi. Ta muốn ngươi lao đi còn nhanh hơn gió!”

Bạch Vân hí dài một tiếng, vươn cao nửa người, tựa hồ đáp trả hào khí của Phượng Minh, tung vó bật phi giữa mênh mang hoàng trần bụi cát.

Rời khỏi thành đô, một mạch phi như bay vọt đi.

Ven sông trên sườn núi những dải thê điền xuất hiện khắp nơi cùng chốn, những chiếc ruộng nước tân tiến cũng có đến hơn mấy kiểu, ngoại trừ một vài cái ban đầu Phượng Minh vẽ ra, còn có một số do Dung Điềm thu nhật thực khéo chế tạo.

Dưới sắc cảnh diễm lệ, không ít nông dân đang bận bịu bán lưng cho trời thu hoạch trên những mảnh đất hoàng thổ.

Thanh âm cười đùa sang sảng hoà lẫn những vẻ mặt thoả mãn đủ đầy hằn in trong đáy mắt Phượng Minh.

Sự tự hào khôn cùng chưa từng có từ trước tới nay, bùng lên mãnh liệt trong lòng.

Thời buổi ly loạn, cậu không thể trở thành một vai diễn vô danh lặng im phụ trợ đằng sau.

“Phượng Minh, thuật cưỡi ngựa của ngươi tuy có tiến bộ, nhưng cũng không cần chạy điên cuồng thế đâu.” Dung Điềm phóng ngựa đuổi theo đằng sau, lớn tiếng gọi với theo.

Phượng Minh tựa như không còn nghe thấy gì nữa, cứ thả mình theo những dòng suy nghĩ cùng những cảnh vật lướt qua bên người. Một mạch phi băng băng, sau rốt mới há miệng thở dốc ghì cương dừng ngựa, xoay người xuống khỏi Bạch Vân, đối diện với những dải thê điền vàng óng ả trải dài bất tận, quỳ gối lên một mảng hoàng thổ, thề nguyện: “Dù ngày sau ngăn trở có tầng tầng, khó khăn có trùng vây, Phượng Minh cũng sẽ tuyệt đối không ân hận vì đã đến thời đại này! Tuyệt đối không ân hận vì đã gặp được Dung Điềm!”

Dung Điềm đột nhiên chấn động, cũng nghiêng người nhảy xuống ngựa, quỳ xuống bên cạnh Phượng Minh, cùng hướng mặt thẳng diện trước giang sơn Tây Lôi mỹ miều tươi đẹp, phát lời thề: “Dù ngày sau ngăn trở có tầng tầng, khó khăn có trùng vây, Dung Điềm sẽ một tay cày cấy đáng.” Hắn ngừng lại một chút, quay sang nhìn Phượng Minh, thì thầm: “Phượng Minh, ta sẽ không để ngươi hối hận.”

Ngày đã điểm quá trưa, tháng sáu đẹp tươi mỹ lệ, sức mạnh càng hùng hực càng đậm sâu.

Đến vụ thu hoạch lúa mạch, vàng rực một sắc, hừng gió đông đưa xao động, e thẹn ngượng ngừng cong thân.

Trên hoàng thổ, có hai con người vẫn đang vai kề vai sóng đôi quỳ gối, quay đầu lặng lẽ nhìn nhau.

“Dung Điềm, ngươi nói nếu ta khóc, sẽ không cùng ta đi ngắm ruộng bậc thang nữa.”

“Ta chỉ nói không cùng ngươi đi ngắm ruộng bậc thang, không nói sẽ không cùng ngươi du ngoạn. Giờ ruộng bậc thang đã xem rồi, tiếp tục đi ngoạn cảnh thôi.”

Phượng Minh lặng nhìn hắn, hơi mím môi, đột nhiên bật khóc nức nở.

Dung Điềm kéo đầu cậu nhẹ nhàng đặt lên vai mình, cảm nhận những sự run rẩy và kích động truyền tới từ trên người Phượng Minh.

Giang sơn thiên hạ tráng lệ này, ta cùng ngươi chung hưởng.

Oanh liệt khoái sự chốn thế nhân này, ta cùng ngươi phân thưởng.

Chỉ có nạn kiếp tai ương, hãy để duy nhất mình ta cày cấy đáng.

Tây Lôi núi nhiều đất ít, ưu đãi lớn nhất chỉ là cảnh núi non rừng cây đẹp không bút nào tả xiết.

Dung Diễm cùng Phượng Minh ngắm nhìn những dải ruộng bậc thang, rong ruổi trên đường, tìm đến một ngọn núi uy nghiêm sừng sững, cột ngựa dưới chân núi, tay nắm tay cùng nhau leo lên, thực hiện tâm nguyện ngày ấy đợi khi xuân về sẽ bên nhau du sơn.

Thị vệ thi nhau bám theo sau thở hồng hộc, thậm thiết nhất là hai tên giữ vương kỳ với cờ Minh vương, vừa phải bò lên núi vừa phải giương cao ngọn cờ, thi thoảng lại phải xiêu xiêu vẹo vẹo tránh những chạc cây chọc ngang vướn ra chắn ngang.

Hai người đám Phượng Minh thì hoàn toàn không hay chẳng biết khổ sở của đám thị vệ, cứ ngắm cảnh thi thú không biết ngừng nghỉ. Hứng chí bừa bừa mà trèo lên hần đỉnh núi, phóng mắt xa xa, con sông vắt ngang trên đại địa, sắc vàng kim óng ả từ những bông lúa mạch hắt lên ý vui cảnh mỹ, bóng dáng nông dân lam lũ trên cánh đồng thu gặt bé tí ti không hơn con kiến.

“Nhìn kìa, đó là vương cung.” Dung Diễm từng cái từng cái một chỉ vào những toà kiến trúc bé hìn hìn như mô hình in trong đáy mắt: “Kia là Thái Tử điện, còn kia là tẩm cung của vương.”

Phượng Minh liếc xéo hần: “Té ra người cũng có tẩm cung, thế mà sao cứ suốt ngày qua đêm ở Thái Tử điện?”

Dung Diễm ha hả cười nói: “Nếu người chịu dọn đến tẩm cung của ta, ta đương nhiên sẽ không đến ngủ lại ở Thái Tử điện nữa.”

“Mồm mép láu lỉnh.” Phượng Minh lắc đầu than nhẹ, đột nhiên ánh mắt thoát chuyển, lộ nét cười rõ kỳ quái: “Lại đấu tiếp trận nữa đi, xem ai tỏ tình hay hơn. Thắng đêm nay có thể... đề người.”

Dung Diễm chậm chậm lắc đầu: “Ta không mắc mưu, thắng có thể đề ta, ta thắng thì làm sao?”

Ầm mưu bại lộ, Phượng Minh cười khì khì, làm mặt quỷ, ngoảnh đầu nhìn trái phải len lén giễu hần.

Đứng thần người trên đỉnh núi đến hơn một canh giờ, hai kẻ kia mới chịu đi xuống, đến vùng ngoại ô đã được sắp đặt bố trí trước mà tới.

Phượng Minh đã sớm tán loạn om sòm trong vương cung phải thưởng thức bữa cơm dã ngoại một lần, hưởng thụ tỷ mẩu lãng mạn của người hiện đại, đến khi nhìn thấy địa điểm được bố trí sẵn, lập tức ngẩn tò te giương mắt dò dẫm chết lặng.

Giữa mênh mông khoảng đất cắm những hàng cắm kỳ tung bay phàn phật, có ít nhất đến năm cái trướng to dùng đèn đuốc sáng trưng, đứng ngoài lều thì toàn thị nữ với thị tòng, liếc sơ sơ cũng đến không dưới ba mươi mạng, năm sáu đồng lửa cháy sáng rừng rực, lưỡi lửa thiêu liếm đỏ một góc trời.

Dung Diễm đắc ý nói: “Bố trí không tồi đúng không? Ta đã sai người san bằng cả cánh rừng phía trước, thế này có thể phóng thẳng tầm mắt nhìn đến con sông trong veo phía trước.”

“Đây là ăn cơm dã ngoại sao?” Phượng Minh trong lòng nghĩ đến dã ngoại phải là kiểu vài người thân mật trên một tấm khăn trải giữa vùng thảo địa, ngồi quây quần bên nhau ăn uống ca hát, nhưng giờ, quả thực giống hệt kiểu dân du mục.

“Không phải ư? Người nói muốn ở vùng ngoại ô dùng bữa nghe ca hát, ta đã đặc biệt sai dọn nhạc công ca nữ đến chuẩn bị múa hát cả thầy rồi.”

Đến giờ mới biết được thế nào là phong thái vương giả.

Liệt Nhi ngồi chờ trong doanh đã lâu lắm, mới chạy ào ra trước mặt nói: “Bái kiến Đại vương, bái kiến Minh vương. Sắc trời đã muộn, Minh vương có đói bụng chẳng, có muốn lập tức dùng cơm?”

Dung Diễm gật đầu, hỏi Phượng Minh: “Phượng Minh, người muốn dùng cơm ở chỗ nào?”

“Bên bờ sông đi.”

“Cẩn dặn xuống dưới, đốt lửa ven bờ sông, nhạc công ca nữ biểu diễn ở bờ bên kia.”

Tức thì, chúng nhân lục tục lu bu chuẩn bị.

Bọn Thu Lam cũng đã sớm trở về, nhanh nhẹn sắp xếp đồ ăn thức uống, phục vụ Dung Diễm và Phượng Minh dùng bữa, ríu ra ríu rít liên hồi kể những chuyện thú vị suốt cả chặng đường du ngoạn.

Thu Tinh cười nói: “Chúng tiểu nữ dọc đường đi đều nghe người người ca ngợi Minh vương, nói Minh vương là sứ giả trên trời phái xuống phò trợ Đại vương.”

Dung Diễm nghe xong vô cùng cao hứng, ha ha cười lớn: “Một tháng sau khi tế thiên xong, ta nhất định phải cảm tạ trời đất đã đem Phượng Minh đến cho ta.”

Thanh âm ca vũ từ bờ bên kia xa thẳm sâu kín vọng lại, đong đầy màn đêm đen đặc, nổi bật cả một góc trời hừng hực bừng bừng lửa đỏ, thang thẳng khiến người ta có cảm giác như đi trong cõi mộng.

Bầu không khí sôi nổi, Thu Nguyệt bị Liệt Nhi chế giễu hai câu, liền xung phong cầm lấy trống đồng của vị nhạc sư tấu lên một khúc, Phượng Minh ha ha cười lớn, không ngừng trầm trồ tán thưởng.

Liệt Nhi ầm ục không phục, cãi cọ ầm ĩ: “Này thì tính làm gì? Để ta đây biểu diễn à xem, hầu tử quay người mười tám chiêu.” Nói đến đó liền nhảy tưng tưng, không ngừng lộn nhào mấy vòng.

Một mạch lộn đến mười tám cái, nhảy đến trước mặt Thu Lam tiện thể ép nàng ta một ngụm rượu, Thu Lam nhất thời không phòng bị, sặc húng hắng liên hồi.

Thu Tinh với Thu Nguyệt ở cạnh vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Dung Diễm thấy Phượng Minh vui vẻ, cũng hứng thú đến cạnh cấp một chén mỹ tửu đầy tràn cho Liệt Nhi, hạ lệnh: “Ba nàng thị nữ có công hầu hạ Minh vương, người thay mặt bản vương ban thưởng, mỗi người đều kính một ly.”

“Vâng!”

Liệt Nhi nhận vương mệnh, càng thêm phần kiêu căng quấy đảo, hi hi cười đến chỗ ba người tụi Thu Nguyệt ép uống mỗi người một chén đầy. Vì có vương lệnh, bọn họ đều không dám từ chối, chần chừ giả bộ uống, hướng phía Dung Diễm thì lễ tạ ơn.

Thu Nguyệt liếc xéo Liệt Nhi một cái: “Ba người chúng ta ai cũng say cả, lấy ai hầu hạ Minh vương.”

Câu uy hiếp ấy lọt vào tai Dung Diễm, hần mới cười nói: “Không sao cả, hôm nay các người cứ say đi, ta sẽ hầu hạ Minh vương.”

Thu Nguyệt lè lè lưỡi, mặt đỏ ửng lên. Phượng Minh lại càng đỏ hơn, liệng ngay chén rượu xuống định đánh Dung Diễm, ngược lại còn bị Dung Diễm ép uống thêm hai chén nữa.

Chiếc bàn tròn chuyên dụng để dùng bữa trong vương cung được bày ra trên nền thượng thảo, mọi người kể cả thị nữ đều cùng quây quần nô giỡn dùng bữa xung quanh.

Dùng bữa xong, Phượng Minh cũng ngà ngà say đến tám chín phần, tự nhiên dâng tặng Dung Diễm vô số cơ hội ngon ngọt cho hần động chân động tay.

“Phượng Minh, nên trở về cung thôi.”

Phượng Minh thần tình đều đỏ bừng lên vì say rượu, vẫn cứ tựa người trên vai Dung Diễm, lắc đầu nói: “Không muốn về, trong cung buồn lắm.”

Cậu trời sinh vốn tính ham chơi, mấy tháng nay suốt ngày ở lại trong cung buộc thân phải suy nghĩ vì tương lai đại nghiệp của Dung Diễm, không hợp với bản tính. Hôm nay vừa say một cái, đã tức thì vứt hết đồng đại nghiệp ra sau, chỉ cảm thấy trong vương cung suốt ngày luyện tập với học hành, chẳng có chút ý nghĩa thì thú gì.

Dung Diễm trong lòng cũng hiểu, thấy cậu tội nghiệp đáng thương không muốn hỏi cùn, mới vuốt vuốt lưng, than thở: “Thôn tính thiên hạ, căn bản đều không phải nguyện vọng của người. Người việc gì phải miễn cưỡng bản thân như thế?”

Trong lòng hần ấy náy, không đành lòng dồn ép Phượng Minh hồi cung. Nhưng hôm nay vốn chỉ tính sẽ ở lại dùng bữa tối liền sẽ trở về, nên không hề chuẩn bị chăn chiếu đồ dùng để qua đêm.

Liệt Nhi ở bên cạnh nhẹ nhàng nhắc nhở: “Đại vương, chỗ của Phồn Giai tam công chúa ở ngay gần đây.”

Phượng Minh thỉnh linh ngược đầu lên nói: “Phải đó, lâu lắm rồi chưa đến gặp công chúa a. Chúng ta đêm nay đến chỗ nàng ngủ lại đi.” Nói dứt lời, hơi rượu lại bốc lên đầu, lại ngã người lên vai Dung Diễm.

Dung Diễm không muốn làm Phượng Minh thất vọng, gật đầu nói: “Vậy đến chỗ tam công chúa ngụ lại một đêm đi.” Liền hạ lệnh xuống, đám thị tòng cùng nhạc sư hồi cung trước, còn dẫn dẫn Phượng Minh cùng bọn Thu Lam với cả đám thị vệ cận thân, xuất phát về nơi tam công chúa ngụ.

57. Q.3 - Chương 8

Phủ đệ của Tam công chúa tọa ngự nằm ở ngoại ô thành đô, tất cả đều do một tay nàng tuyển chọn chỉ định. Trong vương cung còn thái hậu, thái hậu đối với vương phu An Tuân đã khuất của Tam công chúa có vài điều khuất tất, nên hiển nhiên ra ngoài ở vẫn thoải mái dễ chịu hơn.

Bản tính nàng yêu thích sơn thanh thủy tú, địa điểm tuyển lựa cũng gần núi kề sông, phủ đệ tuy chẳng sánh được vẻ uy nghiêm trang hoàng như tẩm cung thái hậu, nhưng lại có phần tao nhã thanh u hiếm có.

Đêm đã khuya, một đám khách quý ào đến khiến mọi người trở tay không kịp, Tam công chúa vội vã sai người chuẩn bị phòng khách.

Bọn Thu Lam luống cuống tay chân hầu hạ Phượng Minh với Dung Diễm, Dung Diễm lại hầu Phượng Minh tắm rửa, dầu gội thoải mái nhất vẫn là kẻ đang say bí tỉ Phượng Minh kia, không chỉ co kéo Dung Diễm, ca hát om xòm từng khúc, từng khúc nhạc thịnh hành, thậm chí còn bắt chắp cả da mặt mỏng mảnh mà liên tục hôn hít Dung Diễm, mãi sau rốt mới mê mệt thiếp đi dưới sự vỗ về của Dung Diễm.

Sáng sớm hôm sau, ngủ đến lúc mặt trời vươn cao hơn ba con sào mới mở mắt. Dung Diễm bên giường đã sớm tề chỉnh xiêm y: “Từ khi lên ngôi Đại vương đến giờ lần đầu tiên bỏ lỡ nghị sự, Minh vương phải làm sao đền bù ta đây?”

“Hả?” Phượng Minh ngồi dậy, chớp chớp mắt ngái ngủ: “Đây là chỗ nào?”

Thu Nguyệt bưng nước ấm đi vào, cười nói: ” Minh vương đêm qua say đến hồ đồ, chỗ này là phủ đệ Tam công chúa mà người đêm qua la hét đòi tới a.”

“A, té ra là chỗ Tam công chúa.” Phượng Minh ngượng ngập cười.

Sau ấy liền thay đổi y phục, cùng Dung Diễm tới gặp chủ nhân.

Tam công chúa từ sớm đã sai người làm rất nhiều những món điểm tâm tinh xảo, đặc biệt dụng tâm sai bày biện bữa sáng bên bờ suối.

“Minh vương dậy rồi?” Mỹ nhân vẫn cứ là mỹ nhân, một nụ cười thôi cũng đã làm lòng người ấm áp. Ngón tay ngọc ngà của nàng chỉ sang hướng một tảng đá tự nhiên được chạm khắc thành hình một chiếc ghế tựa, cười nói: “Mau ngồi đi, điểm tâm đã được chuẩn bị lâu rồi.”

“Phiền nhiều công chúa rồi.” Phượng Minh kéo kéo Dung Diễm ngồi xuống. Cậu hiện giờ không còn là thái tử Tây Lôi, tự nhiên cũng chẳng thể mở miệng gọi vương thẩm, đành phải quay sang xưng công chúa.

Bên suối phong cảnh tuyệt đẹp, tựa như cách xa thật xa vô vàn những tranh đấu mưu mô nơi vương cung, khiến trong người tức thì nhẹ bẫng thoải mái không ít. Mấy người bọn họ vừa thuận tay nhắm nháp những món điểm tâm nghi ngút khói, vừa nhàn tản chuyện trò.

“Đêm qua Minh vương say rượu, hôm nay đầu có đau không?”

Dung Diễm đáp: “Đã uống túy tửu được trong cung.”

Tam công chúa khe khẽ cười: “Đại vương đối với Minh vương tận tình săn sóc, chẳng trách ngày ấy Minh vương lại chịu dần thân mạo hiểm, giả mạo thái tử lặn lội tới Phồn Giai.”

Phượng Minh ngượng ngừng, chấp tay nói: “Ngày ấy giấu điểm công chúa, thỉnh người thứ tội.”

“Nếu nhắc đến chuyện che giấu thân phận Minh vương ngày ấy, thì cũng chẳng có gì. Nhưng nếu đề cập đến một chuyện khác, bổn cung liền hỏi tội Minh vương ngay đây.”

Lời này bên trong tựa như ẩn hàm ngụ ý, Dung Diễm với Phượng Minh quay sang nhìn nhau một hồi.

Phượng Minh lộ vẻ mù mờ, hỏi: “Chẳng hay công chúa muốn hỏi tội chi?”

“Minh vương ngày ấy từng cam đoan có thể thỉnh giáo thuật diễn toán của Đại vương, nhưng đến giờ vẫn chưa thực hiện lời hứa...”

“À!” Phượng Minh đột nhiên bừng tỉnh, vỗ vỗ trán nói: “Phải, sự tình xảy ra dồn dập quá, tự nhiên quên mất chuyện này, hi hi, phải tạ lỗi với công chúa lần nữa. Dung Diễm kỳ thật không biết thuật diễn toán, ta lúc ấy vì không muốn để công chúa bị gả cho gã Lý Vương đáng ghét kia, nên mới bịa đặt nói dối.”

Tam công chúa thất vọng: “A..”

Phượng Minh ngày ấy vì an nguy Tây Lôi mới dùng thuật diễn toán thiên hạ vô song với danh tiếng hàng đầu của Dung Diễm ra lừa Tam công chúa đến Tây Lôi.

Tam công chúa tốt xấu gì cũng là công chúa một nước, lại là mỹ nhân trứ danh, tiếc thay mệnh khổ, phu quân chết đi lại đến phụ thân nối gót, vì tranh chấp vương vị mà ngay đến quốc gia quê hương cũng không thể nán lại. Thậm chí còn bị mình lừa gạt. Giờ nghĩ tới, không khỏi có chút áy náy.

Phượng Minh vội vã bổ sung: “Nhưng công chúa an tâm, ta biết diễn toán, phủ Tam công chúa vừa thanh nhã vừa rộng rãi, ta sẽ nán lại đây vài ngày, cùng nàng bàn luận kỹ lưỡng một phen.”

“Được đó.” Tam công chúa đương nhiên rất phấn khích, mắt sáng long lanh, vừa định gật, ánh mắt chợt quét ngang qua sắc mặt nặng trĩu sa sầm của Dung Diễm. Nàng vốn là người thông minh, tức thì đổi đề tài nói: “Nhưng nơi này nằm vùng ngoại ô, không được an toàn như trong vương cung. Thân phận Minh vương quý trọng, cần phải cẩn thận một chút mới được. Chẳng bằng đợi khi nào Minh vương rảnh rỗi hãy tới đây ngồi chơi một lát, chúng ta lại tiếp tục bàn luận.”

“Được.” Phượng Minh ưng thuận một tiếng.

Dùng xong bữa điểm tâm, đoàn người cáo biệt trở về vương cung.

Phượng Minh ngôn nhi hữu tín*, hôm sau đợi lúc Dung Diễm thượng triều liền dẫn bọn Liệt Nhi Dung Hồ đến thăm Tam công chúa.

Cậu trong bụng tích lũy biết bao tinh hoa học vấn đúc kết ngàn năm, mỗi lần phun ra một thứ định lý lại khiến Tam công chúa cảm thán kinh ngạc.

Dù đã có Dung Diễm, mỹ nhân rốt cuộc vẫn cứ là mỹ nhân, cười một tiếng lại khiến người thưởng ý vui cảnh đẹp. Tư tưởng Tam công chúa ở thời đại này đã vô cùng tân tiến, Phượng Minh trao đổi cùng nàng rất thoải mái dễ chịu, cuối cùng cứ vậy mà nán lại đến tận khi tối mịt.

Vội vàng chạy về vương cung, quả nhiên bị Dung Diễm mắng té tát một hồi.

Bọn Thu Lam cũng co đầu rụt cổ đứng một bên nhìn Phượng Minh bị ăn mắng, Liệt Nhi nói: “Minh vương ra ngoài cho khuây khoả cũng tốt, mấy tháng nay dù rất quý cừ, nhưng ta chỉ e người dồn nén nhiều quá mà lâm bệnh mất.”

“Phải a.” Thu Nguyệt gật nhẹ, còn nhíu mày: “Nhưng Tam công chúa là một mỹ nhân, chỉ e Minh vương ở cạnh nàng ta lâu ngày, khó tránh...”

“Chuyện này khỏi cần lo lắng, người xem Đại vương cũng đâu có cảm Minh vương gặp nàng, thế là đủ biết Tam công chúa chẳng có chút ảnh hưởng gì với Minh vương rồi.”

Thu Tinh cũng ậm ừ một tiếng, hiền lành nói: “Ngoại trừ Đại vương, ta thấy chẳng ai có thể tác động ảnh hưởng đến Minh vương của chúng ta.”

Cả bọn bốn người cứ đứng đó mà khục khặc cười một hồi, Dung Hồ trầm mặc lặng lẽ, ngồi bên trong, quãng ra một câu: “Các người thật không có nề nếp, ngay đến Đại vương với Minh vương mà cũng dám cười cợt.”

Liệt Nhi che miệng nói: “Đại ca, đợi huynh hầu hạ Minh vương lâu, cũng sẽ thành như chúng ta thôi.”

Dung Hồ bắt đắc dĩ, lắc lắc đầu.

Phượng Minh bị Dung Diễm mắng một chặp, đến khuya còn bị Dung Diễm tham lam giày vò trên giường đến như chết đi sống lại, qua tỉnh mơ muốn bò dậy cũng không nổi. Sau khi Dung Diễm đi nghỉ sự, cậu nằm ì trên giường ngơ ngậy vùng vẫy cả nửa ngày trời, tự hỏi có nên ngoan ngoãn rời giường thực hiện lời hứa hẹn với Tam công chúa không.

Hôm qua cùng Tam công chúa bàn luận đến những ví dụ về định luật vật lý được ứng dụng nơi dân gian, thu hoạch được rất nhiều. Té ra ban đầu có rất nhiều thứ có thể áp dụng những tri thức vật lý để thiết kế tạo nên những công cụ nâng cao hiệu suất lao động, thật sự là một việc lợi nước ích dân.

Nhưng công cụ cũng chưa bắt tay vào thiết kế trù bị, hôm qua cậu đã bị Dung Diễm phủ đầu quở trách không thể đem những thứ thành quả kia nói ra.

Hừ, phải để Dung Diễm kia kinh hãi mới được, bằng không cả ngày chỉ có mình ta sợ hãi thon thót còn hần không chút ngạc nhiên, quá là mất mặt đi. Trong đầu chợt loé lên hình ảnh lá cờ Minh vương đón gió tung bay phần phật, khí phách tức thì trào lên.

Nghĩ đến ấy, khí lực toàn thân vốn bị Dung Diễm tước đoạt dường như cũng thu lại đến được năm phần, Phượng Minh từ trên giường đứng dậy, thay đổi y phục.

“Liệt Nhi, đến chỗ Tam công chúa.”

“Hôm nay còn đi?”

“Đương nhiên, bản lãnh Tam công chúa so mấy lão sư trong vương cung còn lợi hại hơn nhiều, ta mỗi ngày đều phải đi.”

Dẫn theo Dung Hồ, Liệt Nhi, lại lên đường xuất phát.

Trong lòng tràn ngập cao hứng chạy đến phủ đệ Tam công chúa, ba người tức thì kinh hoảng.

Hôm qua nơi này vẫn còn tràn ngập ánh sơn quang thuỷ sắc, còn phủ đệ lúc nào cũng thoang thoảng vị tao nhã tĩnh mịch như trên người vị chủ nhân, vậy mà giờ đây đột nhiên dày đặc mây đen ảm đạm thê lương u tịch. Tất cả gia nhân thị tòng đều vận bạch y, vẻ mặt u sầu tư lự, khắp nơi giăng mắc những tấm màn vải bố trắng toát, trước đại môn cao cao cũng treo lên đôi đèn lồng trắng, mặt trên còn thắm đỏ hằn lên một chữ – Cữu rất lớn.

Sắc mặt Phượng Minh thốt nhiên thay đổi, khế giọng lảm nhảm: “Đã xảy ra chuyện gì thế này?” Vội vã nhảy xuống ngựa, rảo bước tới đại môn.

Thị nữ tùy thân cạnh Tam công chúa, Phân Nhạn đang đứng dưới hàng hiên gạt lệ, thấy Phượng Minh đi tới, mới hành lễ mà rằng: “Bái kiến Minh vương. Hôm nay công chúa không khoẻ, không thể tiếp đãi, thỉnh Minh vương mấy ngày nữa hẵng quay trở lại.”

“Phân Nhạn, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Phượng Minh hỏi: “Bên ngoài nơi nơi đều chăng vải màn trắng, trước cửa cũng treo đèn lồng... rốt cuộc là...”

Phân Nhạn vừa nghe Phượng Minh cất lời hỏi, nhin không được mà cắn cắn môi, hai hàng lệ lại ào ạt tuôn rơi.

“Công chúa thì sao? Tam công chúa đang ở đâu?”

Liệt Nhi ở bên ngoài kéo một tên hầu khề hời, vẻ mặt từ từ nghiêm lại, đến cạnh Phượng Minh rì rầm: “Minh vương, Phồn Giai đại tang.”

“Đại tang? Long Thiên chết?”

Long Thiên là vương phu của Nhị công chúa Phồn Giai. Phỏng đoán của Dung Diễm ngày ấy quả không sai, kẻ kế thừa vương vị không phải Quy Sâm, mà là kẻ vẫn luôn giấu giếm hành tung Long Thiên.

Liệt Nhi lắc đầu: “Không phải, Long Thiên hẳn...” Đang muốn rả tai tỉ mỉ tình hình, tiếng Tam công chúa đột nhiên từ trong phòng vọng ra.

“Minh vương nếu đã đến, mời vào phòng đi.”

Phượng Minh liếc Liệt Nhi, bước vào trong.

Trên người Tam công chúa đang khoác một bộ y phục trắng toát, không chút trang sức điểm xuyết. Nàng tựa như đau thương quá sức, có chút thất thần lơ đãng, đôi mắt sưng đỏ sâu kín nhìn Phượng Minh u uẩn, khẽ nói: “Ta nên xin Minh vương thứ lỗi mới phải. Hôm qua đã bàn thảo rất tốt những thứ công cụ dùng để canh tác, vậy mà hôm nay vẫn chưa kịp chuẩn bị.”

“Không phải vội, không phải vội.” Phượng Minh ngồi xuống, nghiêng người về phía trước quan tâm lo lắng hỏi: “Công chúa đã phát sinh chuyện gì vậy?”

“Thảm sự nơi Phồn Giai, đối với Minh vương mà nói không chút liên can.”

“Công chúa nói cho ta biết, để ta có thể gánh vác sẻ chia cho người một chút.”

Tam công chúa thở dài một tiếng, dáng hình tiêu tụy khốn khổ, giọng nói chát chúa buồn thương bi phần hỏi: “Minh vương ngày trước từng phái Đồng tướng quân tới báo cho ta, bệnh phụ vương có thể đã bị người hạ độc. Minh vương có còn nhớ chăng?”

Phượng Minh gật đầu: “Phải, ta có nhớ.”

“Độc phụ vương trúng phải, tên là Nhiếp Mạn, là một trong những thiên hạ kỳ độc.” Phượng Minh quay đầu, trao đổi ánh nhìn với Liệt Nhi. Lão Phồn Giai Vương trúng độc Nhiếp Mạn, bọn họ sớm đã biết, chẳng qua vẫn luôn giấu giếm Tam công chúa. Giờ Tam công chúa đã biết được chân tướng, nhất định phải có chuyện gì đó xảy ra rồi.

Tam công chúa than nhẹ một tiếng, từ từ trình bày mọi chuyện: “Sau khi Phụ vương đại tang, Phồn Giai gặp nạn hồng thủy, vương mộ bị nhấn chìm trong nước. Để bảo vệ di thể phụ vương không bị thương tổn, các thị vệ canh giữ mộ đã chiếu theo tục lệ truyền đời ngàn xưa tạm thỉnh quan mộc rồi đi nơi khác. Có lẽ phụ vương ở trên trời có linh có thiêng, quan mộc vừa bị nâng lên đã tức thì bật mở, lộ ra di thể người. Thi thể từ đầu đến chân, đen kịt một mảng, cứng đờ như gỗ, chỉ có vùng yết hầu còn nhàn nhạt một màu tím đọng lại.” Nàng tức thì ngừng lại, sau ấy mới nói tiếp: “Chỉ có những kẻ trúng độc Mạn Nhiếp, mới có những triệu chứng như vậy.”

Té ra là bị vạch trần như vậy. Phượng Minh thở dài nói: “Lưới trời lồng lộng, có lẽ Phồn Giai vương có oan hiển linh. Nhưng chẳng hay đại tang là...”

“Chuyện này vừa truyền ra, trên dưới Phồn Giai đều kinh hoàng hoảng sợ, vương thất lại càng đề xuất phải nghiêm trị tên nghịch thần tặc tử, Đại vương phụ Quy Sâm dẫn đầu, âm thầm tìm cách xử lý tên soán vị. Long Thiên có tật giết mình, hẳn nắm binh quyền Phồn Giai trong tay, có thể mặc sức tùy ý ra oai thị uy, kết quả...” Tam công chúa thê lương nhìn đau đầu qua khung cửa sổ, nức nở nói: “Kết quả Long Thiên một tay che trời, đang đêm khuya khoắt đã áp cái danh mưu phản mà truy nã lùng bắt Phồn Giai vương thất trên dưới già trẻ hơn ngàn nhân mạng.”

Phượng Minh trừng trừng mắt: “Hắn... hẳn bắt toàn bộ Phồn Giai vương thất là để...”

“Ngoại trừ Nhị vương tỷ bị giam lỏng nơi tẩm cung vương hậu, những người khác...” Tam công chúa nghiêng răng, rít lên hai âm tự lạnh lùng khắc nghiệt: “Tận trầm.”

“Tận trầm?” Phượng Minh đột nhiên bật dậy.

Gió độc từng đợt từng đợt, mang theo những tiếng gào thét thê lương thảm thiết nơi Phồn Giai xa thẳm, thổi bùng lên quét thẳng vào phủ đệ Tam công chúa.

Ngàn nhân mạng của Phồn Giai vương thất, giữa đêm đen như mực, những tiếng kêu thét gào khóc từ những căn phòng xa hoa lộng lẫy bị đẩy bật ra ngoài, bất kể làm nam nữ già trẻ phụ nữ có thai hay trẻ nhỏ, máu tươi đều bắn tung phun trào dưới những ngọn đao trắng tối tăm.

Lần đầu tiên, Phượng Minh biết sự tàn nhẫn tanh mùi máu của những màn tranh đấu chốn cổ đại này.

Chỉ thương thay cho Tam công chúa, mới tang täng sáng bật hơi lạng tiếng đã phải tiếp nhận thứ tin tức nước mất nhà tan này. Chẳng những một vương tộc khổng lồ một mai tận diệt, mà ngay đến người nhị tỷ được cái danh phận phu thê bảo trụ tính mệnh cũng đã không chịu nổi đả kích mà phát điên phát dại.

Phượng Minh khinh miệt: “Không thể nghĩ được Long Thiên lại cuồng dại như thế. Hắn nhất định chết cũng không yên lành.”

Tam công chúa thình lình bật dậy, nhìn về hướng Phồn Giai, trong mắt hừng hực cơn thịnh nộ ngút trời, nghiêng rằng lú rú: “Long Thiên, ta sẽ phải giết ngươi.”

Tam công chúa bất chợt gặp thảm cảnh, Phượng Minh không thể tiếp tục mạn đàm chuyện công cụ cạnh tranh. Từ tận sâu thẳm trong tâm cậu vô cùng thương cảm với cảnh ngộ Tam công chúa, mới lưu lại trong phủ để an ủi nàng, Liệt Nhi khuyên can dầm lặn bảy lượt, mãi mới rời đi mà lòng còn lo ngại ngáy, trước khi đi Tam công chúa nói với Phượng Minh: “Minh vương không cần lo cho ta. Long Thiên một ngày không chết, ta cũng phải tiếp tục sống. Nơi này chỗ nào cũng rải đầy màn trắng giấy tiền, âm khí nặng nề u ám, Minh vương thân phận quý trọng, không nên lui tới thường xuyên thì tốt hơn.”

“Không sao cả.” Căn cứ vào tâm lý học, những kẻ gặp phải thảm sự bi uất đều cố gắng tỏ ra kiên cường mạnh mẽ, nhưng nếu không có một ai ra sức xoa dịu an ủi, rất dễ có khả năng suy sụp tan vỡ. Phượng Minh khẳng khái nói: “Ngày mai ta lại tới thăm ngươi.”

Dọc đường trở về vương cung tâm trạng lại càng lúc càng trĩu nặng, Dung Diễm đã ở tại thái tử điện.

“Dung Diễm, có thể khởi binh đánh Phồn Giai không?” Vừa thấy bóng Dung Diễm, Phượng Minh đã lập tức hỏi.

Dung Diễm ban sáng cũng nhận được tin này, cau mày nói: “Ngươi hôm nay lại đi gặp Tam công chúa.”

“Phải.” Phượng Minh nhìn hắn hỏi: “Có thể khởi binh đánh Phồn Giai không?”

“Ngươi muốn báo thù cho Tam công chúa.”

“Không phải báo thù cho ai, mà là không thể không trừng trị Long Thiên, thật không còn đạo lý tự nhiên nào nữa.” Phượng Minh xắn tay áo, phần nộ bất bình: “Giết người như ngoé, không còn nhân tính. Hắn phải nhờ đến sự hỗ trợ dẫn dắt của Phồn Giai vương thất mới có thể lên làm Đại vương, hừ, đoạt lấy vương vị, lại còn muốn đuổi tận giết tuyệt cạn tàu ráo máng.”

Dung Diễm trầm ngâm trong phiền khổ: “Binh lực Phồn Giai không phải yếu kém, giờ Long Thiên thậm chí đã nhổ cỏ nhổ tận gốc những kẻ phản đối thế lực của hắn, binh quyền càng thêm thống nhất, Hơn nữa, chiến tranh biên giới Tây Lôi với Đồng quốc vừa chấm dứt, binh sĩ cần phải tĩnh dưỡng.”

“Vây...”

“Phượng Minh, ngươi không cảm thấy Long Thiên đã cả gan bất chấp cả thiên hạ, một đêm đem tất cả Phồn Giai vương thất tận diệt, là vô cùng kỳ quái hay sao?”

Phượng Minh nhíu mày, ngồi thụp xuống lẩm nhẩm: “Không sai, vương quyền trong tay, hắn là có thể từng bước từng bước dồn gục. Chẳng lẽ...” Cậu quay ngoắt lại nhìn Dung Diễm.

Hai người cùng lúc bật ra: “Nhược Ngôn!”

“Nhưng Nhược Ngôn tại sao lại phải giết dây Long Thiên?” Phượng Minh lắc đầu khó hiểu: “Để Long Thiên có thể giúp hắn kiểm chế kiểm soát Phồn Giai hay sao?” Ánh mắt dò hỏi rơi rớt lên người Dung Diễm.

Dung Diễm tập trung suy nghĩ một hồi lâu, mới lắc đầu nói: “Nhược Ngôn này bước đi cao thâm hiểm hóc khó dò, ta tạm thời chưa nghĩ ra chuyện gì. Chẳng lẽ hắn muốn nhanh chóng thực hiện kế hoạch thôn tính thiên hạ, ra tay với Phồn Giai trước?”

Phượng Minh mím môi suy xét, ngẩng đầu lên hỏi: “Phải chăng Long Thiên bắt đầu không chịu sự khống chế của hắn nữa, Nhược Ngôn mới sắp xếp tấn thảm kịch này, để khiến Long Thiên phải chịu sự lên án của các nước khác, như thế Long Thiên bắt buộc phải dựa vào sự bảo trợ của Ly Quốc để giữ vương vị, không thể hai lòng phản bội Nhược Ngôn.”

Hai người cứ thế thảo luận bàn bạc cả buổi, những vấn đề chưa đưa ra được kết luận nào.

Note:

Tử Hạ viết, Hiền hiền dịch sắc, sự phụ mẫu năng kiệt kỳ lực, sự quân năng tri kỳ thân, dữ bằng hữu giao, ngôn nhi hữu tín, tuy viết vị học, ngô tất vị chi học hỹ.

Tử Hạ, cao đệ Khổng tử nói: Ai đổi lòng háo sắc ra mộ người hiền, thờ cha mẹ hết lòng, lấy thân ra làm việc vua, giao tiếp bạn bằng lòng tín thật, người như vậy nếu ai bảo là chưa học, chứ tôi nói rằng người ấy đã học rồi đấy.

Ngày tiếp theo Dung Diễm tuyên bố khắp chốn tổ chức đại khánh, vì đề xuất về ruộng bậc thang và guồng nước của Phụng Minh khiến Tây Lô mùa vụ bội thu, nên cả nước tổ chức đại lễ chúc mừng.

Phồn Giai mây đen vần vũ thê lương thảm thiết, nhưng Tây Lô lại vừa khéo tương phản, nơi nơi chốn chốn hân hoan vui mừng.

Phụng Minh đêm qua vì thảm kịch của Phồn Giai mà bàn chuyện với Dung Diễm đến tận khuya, giờ mới tỉnh mơ đã bị Dung Diễm cương quyết dựng dậy.

“Mau thay y phục, chúng ta phải ra ngoài tiếp kiến bách tính.”

“Tiếp kiến bách tính?”

“Hôm nay khánh điển, đương nhiên phải lộ mặt ra ngoài. Người là Minh Vương, cũng phải đảm nhiệm một chút trách nhiệm.” Dung Diễm đem Phụng Minh lười nhác từ trên giường kéo dậy, giúp cậu đổi nội y, không thiếu điều lưu lại trên làn da săn chắc kia mấy dấu tích nho nhỏ.

Bọn Thu Lam cũng đổi sang xiêm y dùng cho khánh điển, muôn hồng ngàn tía, bưng nước ấm cùng một chút điểm tâm đi vào, cười nói: “Minh Vương cuối cùng cũng dậy, may có Đại vương trong này, bằng không chúng tiểu nữ có kêu thế nào cũng không nổi.”

Dùng xong bữa điểm tâm, lại cùng Dung Diễm xuất cung.

Đại môn vương cung vừa mở, tiếng reo hò chấn động xôn xao truyền tới.

“Đại vương vạn tuế!”

“Minh vương vạn phúc!”

“Tây lô vạn tuế!”

...

Bên ngoài hàng ngàn người đang chuyển động, Phụng Minh ngồi trên lưng Bạch Vân nhìn ra xa xa, khắp nơi người đông nghìn nghịt, tiếng cười nói hoan hô reo hò không dứt, sự bi thương thê thiết ở chỗ Tam công chúa hôm qua, tựa như đã bị những tiếng reo hò kia thổi văng đi vô số, tức thì tâm tình cũng thoải mái nhẹ nhàng hẳn lên.

“Náo nhiệt quá.”

Dung Diễm ngoảnh lại nhìn cậu mỉm cười: “Náo nhiệt còn ở lúc sau. Tiệc rượu hai ngày hai đêm liên miên ở thành đô, cho bách tính trăm họ tự do dùng, còn có thể dùng và mang về nhà chung hưởng với người thân.”

Liệt Nhi ở một bên hi hi cười nói: “Minh vương đâu có quan tâm yến hội, chỉ e người thích xem xiếc thú với hầu tử thôi.”

Quả nhiên, mắt Phụng Minh sáng loé lên: “Xiếc thú? Khỉ à?”

“Đã là Minh Vương của Tây Lô, mà vẫn như một tiểu hài tử vậy.” Dung Diễm lắc đầu, thở dài: “Ta cũng muốn xem, tiếc là hôm nay Đại Vương phải quy củ nghiêm chỉnh ngồi trên lưng ngựa để trăm họ chiêm ngưỡng cả ngày. Người muốn đi xem, thì tự mình đi đi.”

Phụng Minh chớp chớp mắt: “Vậy để ta cùng người là được.”

Dung Điền nhìn vẻ mặt không cam tâm của cậu, cảm thấy rất đáng yêu, khẽ cười: “Khỏi cần, chuyện này ta làm là được rồi. Người không thể buồn chán được, cứ mặc sức chơi đùa đi. Nhớ kỹ, phải dẫn Liệt Nhi và Dung Hồ theo.”

Phượng Minh reo lên một tiếng, quay đầu nháy mắt ra hiệu với Liệt Nhi, hấp tấp chạy vội đi trốn khỏi tầm mắt của mọi người. Dung Hồ cũng im lìm tiếp nhận ý chỉ của Dung Điền, lặng lẽ bám theo sát gót.

Liệt Nhi kéo Phượng Minh trở lại vương cung, đến một căn phòng nhỏ giành cho cung nhân nghỉ ngơi cạnh cửa gác.

“Hôm qua Đại Vương đã cố ý sắp xếp những đoàn tạp hí danh tiếng khắp nơi đến biểu diễn trong thành đô, nói là muốn để bách tính chung vui, nhưng trên thực tế còn không phải vì Minh Vương sao?” Liệt Nhi lấy từ trong tay ra một cái bọc gói ghém quần áo thường dân cùng mặt nạ, khà khà cười khoe khoang: “Nói đến ra phố xem náo nhiệt, tiểu nhân đương nhiên đã chuẩn bị rất kỹ.”

Phượng Minh hi hi gật gù: “Liệt Nhi quả thực thông minh, sao người biết ta muốn cải trang?”

Hai kẻ ấy vừa cười vừa thay sang trang phục thường dân, vừa rời căn phòng nhỏ, đột nhiên thấy Dung Hồ ôm bảo kiếm đứng canh giữ trước cửa, cư nhiên cũng đã chuyển qua một bộ võ phục cũ kỹ. Vẻ mặt hân nghiêm nghị, thật sự đã biến thành một võ giả lang bạt thiên hạ.

Phượng Minh thì thú đi lòng vòng quanh người Dung Hồ nhìn lên nhìn xuống, tấm tắc: “Nhìn không ra Dung Hồ bình thường im lìm ít nói, thậm chí còn mau chân lẹ tay, thay y phục còn nhanh hơn cả chúng ta.”

Liệt Nhi kiêu hãnh gật đầu: “Đương nhiên, bằng không làm sao lại lọt vào tầm mắt đại vương cho được?”

Dung Hồ bị hai kẻ không chút nghiêm chỉnh kia vờ vờ dò xét đến mức cả người mất hết cả tự nhiên, mới ho khan hai tiếng: “Minh Vương muốn đi đâu? Chúng ta xuất phát thôi.”

“Đi xem xiếc thú trước!” Phượng Minh với Liệt Nhi đồng thanh hét lớn rồi chạy ra ngoài.

Dung Hồ lắc đầu bất đắc dĩ, đeo theo đằng sau.

Phố chợ náo nhiệt từng bừng khôn xiết, nơi nào trong đô thành cũng từng đoàn từng đoàn người quây quần tụ họp, muốn biết bên trong đang có trò gì, phải chen lấn xô đẩy cật lực mới nhích vào nổi.

Phượng Minh với Liệt Nhi cứ thế chen ra lấn vào bốn năm lần liền, say sưa nhìn ngắm lũ khỉ với đoàn xiếc một hồi, mới quay ra đùa giỡn nghỉ chân trước một sạp rần.

Dung Hồ sợ có kẻ thừa lúc lộn xộn đánh lén, lúc nào cũng đề phòng cẩn mật, cảnh giác đứng sau lưng Phượng Minh, ngăn cách cậu với đám đông xô đẩy chen lấn đằng sau, thanh bảo kiếm giữ rịt trong lòng không lúc nào rời tay.

Liệt Nhi trên mặt nhìn như toàn tâm toàn ý đùa nghịch, kỳ thật trong tay áo cũng ngấm giấu tiểu đao, ánh mắt không lúc nào liếc chừng xung quanh, quan sát xem có ai ở xung quanh đang dò thám động tĩnh Phượng Minh hay không. Kẻ thực sự cao hứng ung dung chơi đùa, chỉ có mỗi Phượng Minh vui tươi hơn hớn.

Lướt qua trò xiếc rần, lén chui khỏi đám đông người xem, đến giữa trung tâm yến hội dạo một vòng. Không ít bách tính đang tranh nhau dùng những chiếc vò lớn để lấy đồ ăn và rượu ngon từ vương cung, Phượng Minh cũng hứng chí nhào vào thủ một cái bình đứng xếp hàng nhận rượu. Đến khi chui ra toàn thân ướt mủi mồ hôi nhưng cũng giành được một muôi mỹ tửu đầy tràn với một miếng thịt quay rõ lớn.

“Ta hôm nay nhất định phải hết lòng vui chơi, không thể uống rượu say được.” Phượng Minh nháy mắt ra hiệu với Liệt Nhi, hai người hi hi cười, đồng khí tương cầu đem rượu ép đổ vào miệng Dung Hồ.

Võ nghệ Dung Hồ cao nhất trong ba người ấy, nhưng hôm nay lại nhận lệnh nhất định phải để Phượng Minh thoải chí, hưởng gì rượu đặt bên ngoài cũng chưa qua kiểm nghiệm không thể để Phượng Minh uống, đành phải dờ khóc dờ mếu để hai người bọn họ chọc ghẹo trêu đùa một phen.

Còn khối thịt nướng kia, Phượng Minh thuận tay đưa lại ấy đũa nhóc bên cạnh, để bọn chúng reo hò phấn khởi mang về nhà.

Chơi đùa cả một buổi sáng, ngay đến cả thiên hạ vô địch lông bông Phượng Minh cũng có hơi kiệt sức rồi. Dung Hồ với Liệt Nhi toàn thân chưa bao giờ thả lỏng lấy một giây, đã sớm chịu không thấu, Liệt Nhi khuyên: “Phải ăn trưa đã, chúng ta hồi cung thôi.”

“Dung Diễm trưa nay quay về thái tử điện hay sao?”

“Đại vương chính ngọ phải cùng thái hậu trên thành lầu vương cung dùng cơm với dân chúng.”

Đó cũng là chính sách thu dân tâm hàng đầu của Tây Lôi, mỗi một dịp khánh điển trọng đại, đại vương phải cùng một người nữ tử thân phận cao quý nhất vương cung tại thành lầu dùng bữa trưa, để biểu thị ngàn vạn bách tính bên ngoài vương cung đều cùng bọn họ dùng cơm.

Vừa nghe Dung Diễm buổi trưa không trở lại thái tử điện, Phượng Minh liền chẳng còn chút thi thú nào mà quay về nữa, trầm ngâm trong phiền khắc, chợt ngẩng đầu lên nói: “Chúng ta nên đến thăm Tam công chúa.”

Nơi đây hoan ca khắp chốn, vậy mà chỗ của nàng lại một mảnh thê lương thăm sâu. Nghĩ tới thế gian nhân tình ấm lạnh, không khỏi nảy sinh áy náy trong lòng.

Liệt Nhi ngẫm than Phượng Minh tâm địa quá sức thuần phác, cười nói: “Được lắm, chúng ta đến thăm Tam công chúa. Chỉ có điều... Minh Vương người vẫn nên thay sang xiêm y trắng thuần rồi hẵng đi.”

“Ừm, người nói cũng đúng.” Phượng Minh gật gù.

Ba người lại đi đến cửa ngách vương cung, Liệt Nhi đã sớm cất giấu ở đây vô số xiêm y tùy theo trường hợp mà có công dụng khác nhau.

Phượng Minh đi trước, Liệt Nhi cố ý đi lui lại sau cậu hai bước, khẽ rỉ tai Dung Hồ: “Minh Vương phải rời thành, hãy phái một trăm tinh binh đi sau hộ vệ, không được tiếp cận quá gần để người phát hiện.”

Dung Hồ lắc đầu, chậm rãi nói: “Hai trăm.”

“Được, hai trăm, đệ phải vào hầu Minh Vương thay xiêm y. Đại ca mau đi điều động nhân mã.” Liệt Nhi cười cười với Dung Hồ, bước vội mấy bước, lại ngang hàng với Phượng Minh.

Thay đổi y phục xong xuôi, Liệt Nhi sai người dẫn Bạch Vân với hai con tuần mã khác tới.

Ba người lên ngựa, lộc cộc rời thành đô, cùng hướng phủ đệ Tam công chúa phóng đi.

Đến trước phủ Tam công chúa, lọt vào đáy mắt chỉ tràn một màu trắng thuần ảm đạm thê thiết, tựa như hoan ca vũ nhạc nơi đô thành, không can hệ đến nơi này, Phượng Minh thở hắt ra một tiếng, không khỏi buồn bã ảm ỉ.

Đêm qua bàn bạc cùng Dung Diễm cả buổi, cuối cùng vẫn quyết định án binh bất động dò xét rõ ràng nội tình không dẫn quân thảo phạt Long Thiên. Hành động như vậy dù có tình có lý, nhưng Phượng Minh ít nhiều vẫn thấy có lỗi với Tam công chúa,

Tam công chúa biết Phượng Minh đến, tiếp đãi ở phòng trong, ngồi sát khung cửa sổ, gương cười nói: “Chẳng nghĩ khánh điển Tây Lôi, Minh Vương lại vẫn đến đây.”

“Công chúa cũng biết hôm nay khánh điển?”

Tam công chúa quay đầu nhìn qua khe cửa, nhàn nhạt nói: “Hoan ca trải tràn vạn dặm, ai... sao lại không nghe thấy. Thế gian, nguyên bản những tiếng khóc than có thể lọt thấu chúng nhân, cũng đã chẳng nhiều.” Ánh mắt nàng chậm chậm dao động, dừng ở sa trì trước mặt. Cây gậy trúc thường ngày sử dụng trong những lúc mê đắm nhập tâm diễn toán, giờ nghiêng nghiêng lẳng lẳng một bên, càng khiến cảnh tượng trở nên thê lương vô tận. “Trước kia ta vẫn một lòng thật tâm sa vào diễn toán, phớt lờ những tranh chấp bên ngoài, rốt cuộc đến khi quay đầu đã nhà tan cửa nát.” Dung mạo tuyệt thế cười khổ, khoé môi trao dẫn vô tận khổ ải đắng cay.

Phượng Minh thở dài một tiếng: “Công chúa đừng quá đau lòng, sau này chúng ta nhất định sẽ bắt Long Thiên kia nếm chịu thiên đao vạn quả*.”

Tam công chúa lắc đầu nói: “Nói thì dễ vậy, nhưng Long Thiên cũng làm chủ một quốc gia, ta cùng lắm chẳng qua cũng chỉ là một thân nữ tử phiêu linh bèo dạt. Ôi, Minh vương vì cớ gì hôm nay người lại muốn tới đây?”

“Ừm?”

“Âu sâu tư lự, chẳng xứng với Minh Vương, Minh vương vẫn nên mau trở về đi. Giữa ngày khánh điển, làm sao vắng được bóng dáng Minh Vương? Ôi, nhớ thời còn thơ bé, mỗi lần khánh điển đều cùng đại tỷ, nhị tỷ len lén xuất vương cung, giấu mình giữa những đoàn người tấp nập nơi chợ trấn xem náo nhiệt, khi trở về bị phụ vương trách mắng, mẫu hậu đều chớ che nói hộ chúng ta.” Ánh mắt Tam công chúa xuyên qua bờ vai Phượng Minh ngưng trệ, hồi tưởng ấu thì, nụ cười he hé, lệ hai hàng chớp mắt chảy xuôi.

Lòng Phượng Minh như chùng xuống, ngày ấy đã từng xem Tam công chúa như thân thích, cũng từng gọi qua nàng hai tiếng “vương thẩm”, giờ người nhà Tam công chúa bị tận diệt, dẫu có thể nào cũng phải cố gắng an ủi. Lúc này cách tốt nhất là đánh lạc sự chú ý, không được để nàng chìm đắm trong những bi thương ảo giác mới tốt, suy nghĩ đâu đấy, mới trầm giọng cất lời: “Trong trí nhớ con người bao giờ cũng lưu cất vô vàn hồi ức tươi đẹp. Công chúa có biết một thứ đồ vật gọi là máy quay phim, có thể đem cảnh vật và thanh âm lưu lại vẹn toàn, ngày sau nếu một lần nữa mở ra, lại rành rành mồn một trước mắt, sống động như thật.”

Tam công chúa kinh ngạc hỏi: “Có một thứ đồ vật thần kỳ như thế ư? Cảnh vật và thanh âm... việc này sao có thể được?”

“Bên trong nó ẩn giấu những đạo lý diễn toán vô cùng cao thâm ảo diệu.” Vật lý cũng bị người ở thời đại này quy chụp vào diễn toán.”Ta sẽ chậm chậm giảng giải cho công chúa nghe.”

Phượng Minh toàn tâm toàn ý khiến công chúa tạm thời buông rơi vẻ sầu thảm, thấy nàng nổi lòng hiếu kỳ, mới quay sang Liệt Nhi nói: “Phái người báo tin cho Dung Điềm, nói đêm nay ta sẽ lưu lại phủ đệ của Tam công chúa đàm đạo chuyên tâm diễn toán, không hồi vương cung.”

Tam công chúa khẽ run rẩy: “Minh vương đêm nay không đi?”

“Ừm, sẽ lưu lại trò chuyện cùng công chúa.”

Liệt Nhi trao đổi ánh nhìn với Dung Hổ, ngoài phủ có hai trăm tinh binh bảo vệ, dù cho có kẻ nào đột nhiên công kích cũng sẽ phải hao tổn không ít thời gian. Dung Hổ gật gù đầu, Liệt Nhi chạy ra ngoài phủ, gọi thị vệ chuyển lời nhắn của Phượng Minh.

Phượng Minh thấy Liệt Nhi đưa lời nhắn đi rồi, mới bắt đầu giảng giải nguyên lý máy quay phim cho công chúa: “Công chúa, chúng ta đầu tiên sẽ phân tách hình ảnh và âm thanh ra riêng rẽ. Trước tiên nói về hình ảnh, vấn đề hình ảnh, liên quan tới quang học. Lần trước chúng ta đã nói đến những vấn đề thường thức căn bản của quang học, tia sáng truyền theo đường thẳng...”

Thao thao bất tuyệt đến hơn nửa canh giờ.

Liệt Nhi và Dung Hổ cũng chưa từng nghe qua những điều thú vị như thế, ai nấy đều nhập thần.

Tam công chúa lại tựa như còn đầy bụng âu sầu, thấy Phượng Minh ngưng lại, khẽ hỏi: “Minh Vương thật sự muốn qua đêm tại đây ư?”

“Đương nhiên.” Phượng Minh liếc nhìn Tam công chúa, nhẹ giọng đáp: “Phượng Minh từng hứa bản thân sẽ đối đãi công chúa như thái hậu, Dung Điềm công việc bận bịu chẳng thể bầu bạn, vậy để Phượng Minh thay thế là được rồi.”

Tam công chúa thần sắc xúc động, trầm ngâm trong giây lát, khẽ nâng khăn tay chấm khoé mắt, ngoảnh lại phân phó Phân Nhạn: “Phân Nhạn, dâng trà.”

“Vâng.” Phân Nhạn đi ra, đoạn dâng lên bốn chén trà nóng.

Tam công chúa nói: “Đây là Thất Hương trà trứ danh Phồn Giai, thứ ta thích uống nhất. Tiếc thay... giờ đây nơi Phồn Giai ấy đã chẳng còn ai chuẩn bị trà cho ta nữa rồi.”

Phượng Minh nhắc một chén lên, khẽ nhắm một chút, quả nhiên hương khí ngập tràn, tán thưởng: “Quả nhiên trà ngon.” Sắc mặt nghiêm lại, nghiêm túc cam đoan: “Ta nhất định hàng năm sẽ đều chuẩn bị Thất Hương trà cho công chúa, để công chúa ngày ngày có thể thưởng thức.”

Dung Hồ cũng cúi đầu hít một hơi: “Thơm quá.”

“Thất hương trà nổi danh chính là mùi hương ấy, hơn nữa còn vô cùng hiếm có. Chúng ta đúng là được ân mưa móc của Minh Vương.” Liệt Nhi cười cười uống một hơi, sắc mặt đột nhiên đông cứng lại: “Tựa như Thái Hương vậy.”

Cậu ta quanh năm suốt tháng ẩn thân bên ngoài, đối với mê được nghiên cứu vô cùng tỉ mỉ.

Dung Hồ vừa nghe, thình lình đứng bật dậy, trợn tròn mắt, keng lên một tiếng, bảo kiếm rút ra tức thì chìa thẳng vào Tam công chúa.

Phượng Minh biến sắc nói: “Dung Hồ dừng tay, không được phép làm càn. Tam công chúa làm sao có thể...” Lời còn chưa dứt môi, đầu óc thốt nhiên mê đi.

Xoảng một tiếng, tách trà của Liệt Nhi rơi xuống trên nền đất.

Lại một tiếng loảng xoảng rơi vỡ, tách trà trong tay Phượng Minh cũng chạm sàn.

Tam công chúa bình thần không chút sợ hãi, lạnh lùng nhìn xoáy vào mũi kiếm của Dung Hồ.

Lại một tiếng loảng xoảng thứ ba vang lên, ngay đến thanh bảo kiếm của Dung Hồ cũng rơi xuống trên mặt đất.

Rầm rầm rầm, ba người liên tiếp ngã lăn ra, ngất lịm.

Phòng trong thốt nhiên tĩnh mịch.

Tam công chúa không lộ vẻ gì nhìn ba con người nằm la liệt dưới sàn, khe khẽ thở ra: “Mê được lợi hại quá.” Nàng quay đầu nhìn chằm chằm Phân Nhạn, khoé môi nhàn nhạt khổ cười: “Phân Nhạn, ta thật không ngờ, người lại là gian tế Ly Quốc.”

Phân Nhạn tiến tới quỳ gối trước mặt Tam công chúa, ngược đầu lên nói: “Phân Nhạn tuy là gian tế Ly Quốc phái tới, nhưng hầu hạ công chúa bao năm, dĩ nhiên tự thân đã coi người như chủ nhân thực sự. Sáng nay công chúa mật đàm với sứ giả Ly Quốc, đồng ý dùng Minh Vương để hoán đổi cái đầu Long Thiên, giờ Minh Vương trong tay, cừu hận vương thất Phồn Giai lập tức có thể báo đền. Công chúa chẳng lẽ còn không nguyên ỷ?”

“Một Minh Vương, đổi lấy cái đầu Long Thiên cùng mười năm Ly Quốc không xâm phạm Phồn Giai.” Ánh mắt Tam công chúa di chuyển đến nơi Phượng Minh đang hôn mê, nấn ná lâu thật lâu, sau ấy mới thở dài sâu kín: “Minh vương chớ trách ta vô tình, thật sự thù quốc hận nhà, không thể không báo. Ta đã khuyên người dừng lưu lại, người lại một mực khẳng khẳng không rời. Chẳng lẽ thân nhân ta trên trời có thiêng có linh, bức ta phải dùng người báo thù?” Nàng ngược đầu nhìn xuyên song cửa, trầm giọng hỏi: “Minh Vương đã nằm trong tay, phải làm sao để đưa khỏi Tây Lôi, người hẳn đã sớm dự liệu.”

“Vốn ban đầu quá nguy hiểm, không ngờ Phượng Minh lại truyền tin cho Dung Diễm muốn lưu lại đêm nay, thực sự là trời cao phù hộ công chúa.” Phân Nhạn cười nói: “Hai trăm tinh binh bảo vệ Phượng Minh ngoài kia hoàn toàn không biết trong đây phát sinh chuyện gì. Chúng ta sẽ dựa vào địa đạo trong phủ công chúa lặng lẽ bỏ trốn, đợi đến hừng sáng, chúng phát hiện đã muộn rồi.”

Tam công chúa trầm ngâm trong giây lát, rồi gật đầu nói: “Được, cứ theo lời người mà làm.”

“Công chúa và chúng ta cùng đi một đường, đến biên cảnh Tây Lôi hãy chia lối mà đi. Ly Vương đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng nơi Phồn Giai, chỉ cần công chúa đặt chân trở về, sẽ lập tức đăng cơ nữ vương Phồn Giai. Phồn Giai lại một lần nữa về tay vương tộc chính thống thống trị. Nô tỳ xin chúc mừng công chúa trước.” Phân Nhạn nghiêm trang cúi lạy trước mặt Tam công chúa.

“Lên ngôi Phồn Giai vương là vạn bất đắc dĩ, ta sẽ nhanh chóng tuyển lựa vương phu mới, hi vọng có thể lưu lại huyết mạch vương thất, tiếp tục đường hương hỏa.”

“Thời gian là vô giá, công chúa, chúng ta khởi hành thôi.”

“Ừm.”

Giữa bóng đêm mịt mờ mênh mang, đô thành hoan ca không dứt, hai trăm tinh binh hộ vệ an toàn Minh Vương, lẳng lặng ẩn náu ngoài phủ Tam công chúa để phòng ngoại kích.

Tây Lôi vương nhận tin hồi báo của Phượng Minh, chau mày rồi thái tử điện, bất đắc dĩ phải quay lại thực hiện nghĩa vụ của Đại vương, tham gia yến tiệc cùng thần tử chè chén no say.

Trong Thái Tử điện, Thu Nguyệt ngồi dưới ánh nến sáng bừng khâu bộ y phục cưới ngựa mới cho Phượng Minh, vì Phượng Minh hiện đang cưới Bạch Vân trắng tuyết, nên phải chọn những tấm vải bạch sắc, nổi bật lên những đường viền xanh thắm xinh đẹp.

Thu Lam giữa tiểu trù phòng thử loại tương liệu mới làm, đợi sáng mai làm món chim ngói nướng cho Phượng Minh.

Thu Tinh thì gấp liền hai cái, nhàn nhã biếng nhác chuồn về phòng ngủ.

Trăng sáng treo cao trên đỉnh, cả một vùng ngoại ô đô thành tiếng côn trùng râm ran ra rả, một cỗ xe ngựa lẳng lặng rời đi, tất cả vó ngựa đều được bọc trong lớp vải bông dày cui, ngựa cũng bị bịt khớp hàm, đến một tiếng hí cũng không thể lọt ra.

Độc kế mưu tính sâu xa cùng thiên ý, khiến sự tình bỗng chốc tiến theo một chiều hướng chẳng thể dự đoán.

Bất cóc, lại có thể thuận lợi suôn sẻ không gì sánh nổi.

Tây Lôi vương Dung Điem và Minh vương Phượng Minh, giữa một ngày vô phương dự liệu, tình thế vô phương đoán lường phân ly.

Note:

* Thiên đạo vạn quả:

Tùng xẻo, chết cũng ko đền hết tội nên cứ từng đao từng đao cắt thịt cho đến chết.

58. Q.3 - Chương 9

Phượng Minh nuốt xuống một miệng đầy trà, từ từ tỉnh lại, mới nhận thấy những thứ đồ bày biện xung quanh đã thay đổi hoàn toàn.

Lọt vào tầm mắt là thứ dị quốc phong tình hoàn toàn bất đồng với Tây Lôi, những dải tua rua màu đỏ thắm buông rũ xuống từ trên nóc nhà xuống mặt đất, nền sàn lót bằng những tảng đá được mài đến bóng loáng không rõ nguồn gốc xuất xứ, giữa một màu đen thẫm điểm chút vàng kim rực rỡ.

Dung Hổ và Liệt Nhi cũng không ở bên cạnh.

“Ừm...” Phượng Minh chớp chớp mi, dù mới tỉnh, nhưng toàn thân lại rã rời mỗi một không nói nên lời, vừa định ngồi dậy, cả vùng thắt lưng đau rần từng đợt, cậu hơi rên rỉ một tiếng, cau mày nhử mi.

Tiếng rên rỉ kinh động đến những kẻ khác, tức thì đã có người tới gần.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi?”. Phía trên đầu chợt xuất hiện một vị tiểu cô nương chừng mười tuổi, hai cái bím tóc dài thướt rướt đã được quấn kỹ lưỡng, cài xuyên một cây thoa màu xanh biếc có một đầu treo hai khối trân châu hoàng lục đan xen khi ẩn khi hiện, thoạt nhìn vô cùng tinh xảo, dễ thương.

Cô nhóc hơi nghiêng nghiêng đầu chăm chú nhìn Phượng Minh trong chốc lát, hi hi cười nói: “Tam công chúa nói người tỉnh rồi nhất định sẽ có nhiều chuyện muốn hỏi. Nhưng trước hết không cần vội vã, lát nữa họ sẽ tới liền.” Giọng nói nàng ta mang theo một chút nhu nhược tình tứ kỳ dị, lọt vào tai lại đặc biệt

thoải mái dễ chịu, chìa tay vuốt vuốt mặt Phượng Minh: “Tam công chúa nói mắt của ngươi rất sáng, rất đẹp, ta phải chờ đến hai ngày trời mới đợi được đến khi ngươi mở mắt a.”

Phượng Minh lơ mơ nhìn quanh quẩn: “Đây là nơi nào? Chúng ta không phải đang ở trong phủ đệ của Tam công chúa hay sao? Liệt Nhi và Dung Hồ nữa?” Chợt nhớ tới trước khi mê đi Liệt Nhi đã sinh nghi, Dung Hồ còn tước kiếm, tiếp ấy liền mất đi thần trí tỉnh táo, Phượng Minh thành linh run lên: “Chẳng lẽ công chúa thực sự hạ được trong trà? Nàng vì sao lại làm vậy? Ta...”

“Ôi chào,” Vị tiểu cô nương kia lại dùng bàn tay mềm mềm bụm miệng Phượng Minh lại: “Chẳng phải đã nói đợi đến khi bọn họ trở về hãy hỏi, ngươi không nghe ta nói gì hay sao?”

Phượng Minh im lặng, hoài nghi liếc mắt nhìn ra xung quanh.

Ngày ấy khi gặp Tam công chúa và Phồn Giai vương, có Liệt Nhi cùng nhóm Đồng tướng quân đứng đợi bên ngoài; lúc bị trói ít nhất Diệu Quang cũng có thể xem như người quen; còn lúc khác, những người thân tín như bọn Liệt Nhi, Thu Lam chẳng bao giờ ly thân, bằng không lại có Dung Diễm bầu bạn bên cạnh. Giờ khắc này đột nhiên tỉnh lại giữa một nơi xa lạ, bên cạnh không một gương mặt thân quen, nhất thời tâm trạng thấp thỏm bất an, nỗi sợ hãi lại âm ỉ trào dâng.

Nếu cậu biết Ly Vương phái sứ giả đến mặt bàn cùng Tam công chúa mưu đồ bắt gọn mình, chỉ e sẽ còn sợ đến cắt không còn giọt máu.

Tiểu cô nương thấy Phượng Minh không còn hỏi han gì nữa, mới thoải mái ngồi xuống một bên giường, chăm chăm không ngừng đánh giá Phượng Minh, tựa như mới trông thấy một món đồ chơi mới lạ, cứ lấy tay chọc chọc nọ sờ chỗ kia. Điểm này có chút giống Diệu Quang công chúa, Phượng Minh thấy nàng ta tuổi tác còn ít nhít, chẳng qua chỉ tò mò hiếu kỳ mà quấy phá, nên cũng chẳng thêm ngăn cản, mặc cho nàng hết kéo kéo ống tay áo lại sờ sờ lỗ tai.

“Ngươi là Phượng Minh, cũng là Minh Vương, đúng không?” Tiểu cô nương hồn nhiên cười với cậu, dù tuổi còn nhỏ, nhưng thật sự là một mỹ nhân trong tương lai: “Ta tên Lâm Đan.”

Trong lòng Phượng Minh ra sức suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng còn bụng dạ nào mà gật gật đầu với nàng: “A, ngươi tên Lâm Đan. Lâm Đan, nơi này là chỗ nào a? Cách Tây Lôi có xa không?” Dựa vào lối kiến trúc và bày biện, cậu cũng biết mình đã bị đưa khỏi Tây Lôi, nhưng trước hết cũng phải biết được mình đang ở quốc gia nào.

Lâm Đan ra vẻ chững chạc bất ngờ lắc đầu lia lịa: “Không phải, ngươi phải gọi ta là Lâm Đan công chúa.”

“Công chúa?” Phượng Minh lắp bắp kinh hãi, chẳng lẽ cậu lại bị vua một quốc gia khác bắt giữ? Ngoại trừ Ly vương ra, còn một quốc vương khác mang lòng thù địch với cậu hay sao? Hay... Cậu xoay tròn mắt, cẩn thận hỏi tiếp: “Lâm Đan công chúa, ngươi biết Nhược Ngôn không?”

Ngàn vạn lần làm ơn đừng có nói cho ta ngươi là muội muội của công chúa Ly Quốc Diệu Quang, với nơi này là hoàng cung Ly Quốc đi.

Lâm Đan bĩu đôi môi nhỏ nhắn, nghiêng đầu hừ một tiếng: “Nhược Ngôn là tên đại hoại đản* Ly Quốc, toàn khi dễ ức hiếp Bác Gian chúng ta, ca ca ta một ngày nào đó nhất định sẽ diệt Ly Quốc.”

Phượng Minh thở phào nhẹ nhõm: “Té ra ngươi là công chúa Bác Gian, ta lại có thể đến Bác Gian ư?”

Bác Gian và Tây Lôi ngăn trở ở giữa là ba quốc gia Ly Quốc, Phồn Giai, Vĩnh Ân, cách Tây Lôi rất xa, nghề dệt vải vóc ở nơi này rất phát đạt, đã từng một thời phồn thịnh nhất trong số mười quốc gia, nhưng những năm gần đây, cả hai đời vua đều bình chân như vại không chí tiến thủ, nên quốc lực cứ thế tà tà đi xuống. Trong khi đó bên nước láng giềng Nhược Ngôn đã tâm hừng hực lại đăng cơ, càng gia tăng uy hiếp mạnh mẽ hơn với Bác Gian. Ít nhiều gì mấy tháng gần đây cũng chôn mình chịu khó học tập trong vương cung, Phượng Minh nhìn chung đối với nơi sở tại cũng ít nhiều hiểu biết.

“Ngươi là con gái Bác Gian vương?” Phượng Minh hỏi Lâm Đan.

Lâm Đan lại lắc đầu nói: “Đại vương không muốn Lâm Đan làm con gái người, Lâm Đan cũng không muốn làm con gái người. Ca ca nói, đợi huynh ấy thành đại vương rồi, sẽ sắc phong ta thành công chúa.”

Phượng Minh hơi sững người, cậu vốn mơ hồ mấy chuyện diễn ra trong cung đình, nói không chừng bên trong có can hệ đến mấy mưu ma chước quỷ riêng tư, mới chuyển đề tài hỏi: “Lâm Đan công chúa, ai ngụ ở đây vậy?” Lừa một tiểu cô nương, hẳn không có vấn đề gì.

Lâm Đan cười nói: “Người ở đây chính là người đó a, người chẳng phải vừa mới ngủ trên giường hay sao?”

Gặp phải chuyện nhỏ nhặt này, Phượng Minh miễn cưỡng cười, hỏi lại: “Vậy gian phòng này là của ai?”

“Là của ca ca.”

“Ca ca của người sao? Hẳn tên gì?”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng cười trong trẻo: “Tiểu danh không đáng nhắc đến, hà cớ chi phiên lụy Minh Vương phải đích thân đoái hoài quan tâm.”

Lâm Đan nhảy cẫng la lên: “Ca ca đến rồi.” Nhanh như chớp vọt ra ngoài cửa.

Phượng Minh ngạc nhiên ngẩng đầu, chiếc màn cửa tức thì đã bị người vén lên, một nam nhân trạc tuổi Dung Diễm bước lại gần. Hắn vận một bộ cẩm bào xanh biển, trên bề mặt có đủ loại hoa lá chim thú khiến người nhìn hoa cả mắt, thể hiện tất cả mọi kỹ xảo dệt vải Bắc Gian khiến người người kinh ngạc tán thưởng. Bộ y phục này giá trị không tầm thường, lại khoác lên mình kẻ kia, càng làm nổi bật lên thân hình cao lớn vạm vỡ, khí độ phi phàm.

Dễ nhận thấy hắn là kẻ từng luyện võ, lực cánh tay rất mạnh mẽ, ôm xốc Lâm Đan một bên tay thoải mái bước vào phòng. Lâm Đan vô cùng thân thiết tựa vào người hắn, khúc khích cười.

Mỹ nam tử thời đại này thật nhiều. Đang lúc Phượng Minh cảm thán không nguôi, người kia đã nhẹ nhàng thả Lâm Đan xuống, chấp tay với Phượng Minh, lộ ra một dáng tươi cười vô cùng phong độ: “Tại hạ Bắc Lăng, mạo muội đưa Minh Vương mời tới Bắc Gian, thỉnh Minh Vương thứ lỗi.” Dứt lời cung thân khom người thật sâu với Phượng Minh.

Phượng Minh cẩn thận đánh giá hắn một hồi, sững sờ nói: “Người nhất định là nam nhân anh tuấn nhất Bắc Gian.” Công bằng mà nói, nếu chỉ so về tướng mạo khôi ngô, ngay đến Dung Diễm cũng không bì kịp hắn.

Bắc Lăng không ngờ được Phượng Minh vừa thấy mặt đã khen dung mạo mình, mới cười mà rằng: “Không dám so với Minh Vương.”

Bắc Lăng là một người có sức quyến rũ mị hoặc không kém gì Dung Diễm, khiến Phượng Minh, kẻ vẫn luôn xem Dung Diễm là nhân vật hàng đầu thời đại này lấy làm kinh hãi. Gục đầu nghĩ ngợi: tên Bắc Lăng này sao lại đang yên đang lành đem ta từ Tây Lô bắt qua đây, ta từ trước đến giờ có nảy sinh tí quan hệ nào với Bắc Gian đâu chứ? Chẳng lẽ là vì Dung Diễm? Phải rồi, Bắc Lăng vừa đẹp trai lại vừa quyến rũ thế này, nhất định cũng giống Mị Cơ tiếng thơm lan xa, cái tên Dung Diễm hoa tâm củ cải* kia nói không chừng cũng từng trêu ghẹo chọc giận hắn rồi.

Nghĩ đến ấy, tức thì không yên: Vậy ta chẳng phải đã thành tình địch của hắn rồi hay sao? Rơi vào tay tình địch... Lòng tức thì dựng ngược lên. Đang lúc quàng xiên nghĩ bậy nghĩ bạ, lại nghe thấy một giọng nói từ ngoài cửa vọng vào.

“Minh Vương đã tỉnh?”

Rèm cửa nhẹ cất, một người từ bên ngoài tiến lại, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng, tang phục trắng toát, mặt tựa hoa đào, chính là Phồn Giai Tam công chúa.

Phượng Minh vừa nhìn Tam công chúa, tạm đem đủ loại phỏng đoán vớ vẩn này nọ về tình địch ném ra sau, kinh ngạc một tiếng ngồi phịch xuống giường, la lớn: “Tam công chúa, chuyện này rốt cuộc là sao, ta rõ ràng...” Vừa hỏi được một nửa, đã lại “Ồi chao” một tiếng ngã vật ra.

Cả người thân thể không còn nghe sai khiến nữa, vừa động một chút đã như bị vô vàn những kim chích vào da thịt, vừa đau vừa tê rần.

Tam công chúa vội vã chạy lên phía trước: “Minh vương không nên nóng lòng, người đã mê đến hơn một tháng trời, lộ trình còn xóc nảy, khi mới tỉnh khó tránh khỏi đau nhức, quá hai ngày sau sẽ lại cử động được như thường.”

“Ngủ một tháng?” Phượng Minh trợn trừng mắt.

“Đương nhiên, từ Tây Lô đến Bắc Gian, có cố gắng nỗ lực đến mấy cũng phải mất một tháng trời.”

Bác Lăng thấy Phượng Minh còn mù tịt, mới nhẹ giọng nói: “Công bằng thì vẫn nên đem hết chân tướng sự tình một lần nói hết cho Minh Vương nghe mới được.”

Câu này rất hợp ý Phượng Minh, nên cậu cứ gật đầu lia lịa.

Tam công chúa gật đầu nói: “Vậy để ta nói.”

Mọi người chọn lấy ình một vị trí rồi ngồi xuống, Lâm Đan tìm lấy một cái gối to sự mềm thật mềm lót dưới cổ Phượng Minh.

“Kỳ thật, tảng sáng khánh điển Tây Lô, sứ giả của Nhược Ngôn đã tới...” Tam công chúa thành thật nói, đem tất cả âm mưu cùng sự việc phát sinh từng việc từng việc một kể ra.

Phượng Minh nghe thấy sợ hãi khôn xiết, chẳng dè giữa bốn bề tĩnh lặng, Nhược Ngôn đã bố trí thoả đáng, bắt đầu công kích.

“Nhược Ngôn lòng lang dạ sói, dù có hạ thê độc phái sứ giả dâng tới huyết thư, bản cung cũng làm sao mà tin nổi lời hắn?” Tam công chúa giải thích: “Thẩm kích Phồn Giai, ta cũng thừa đoán Long Thiên chẳng đến mức điên cuồng rồ dại đến thế, nhất định có Nhược Ngôn đằng sau giật dây. Giờ còn dùng đầu Long Thiên để đổi Minh vương, hừ, hắn đừng mơ tưởng mưu ma chước quỷ của hắn thực hiện được.”

Phượng Minh ra sức gật đầu: “Đúng thế, công chúa nếu nghe lời Nhược Ngôn, hắn nhất định sẽ bội tín thất ước, đem công chúa giao Long Thiên, sau ấy Long Thiên chỉ cần răng rắc một tiếng, nhỏ cỏ nhỏ tận gốc.”

Nhưng Tam công chúa lại lắc đầu: “Minh vương lắm rồi, nếu đem Minh vương giao Nhược Ngôn, Nhược Ngôn nhất định sẽ tuân thủ ước định. Lời thê độc cùng huyết thư của hắn chính là nghi thức vương giả thiêng liêng nhất hơn nữa còn ác độc nhất, nếu phản lại, cả gia tộc Nhược Ngôn sẽ bị trời phạt, không một kẻ nào sống sót thoát nạn.”

“Chẳng qua chỉ là mê tín thôi.” Phượng Minh lắc đầu, chợt nhớ tới những điều Dung Diễm từng nói về thuật di hồn, đó cũng là một thứ mê tín, nhưng chính cậu lại đường đường chính chính là một di hồn đến thế giới này. Xem ra những điều huyền diệu nơi trần thế quả là nhiều thật a, hơn nữa trộm nhìn thái độ Tam công chúa với Bác Lăng, xem ra bọn họ đều thành khẩn tin sái cổ vào mấy thứ siêu thần bí lực lượng kia. Nghĩ đến đó, lập tức đổ mồ hôi lạnh toàn thân: “May thay Tam công chúa thấu tình đạt lý, không đem ta đổi lấy đầu Long Thiên.” Nếu xác định Nhược Ngôn không bội tín, rất có khả năng Tam công chúa sẽ đem cậu ra trao đổi.

Vậy chẳng phải là bị chết rất oan ức hay sao?

Tam công chúa nói: “Sứ giả Nhược Ngôn vừa đến, ta đã biết ngay thâm sự vương thất Phồn Giai do một tay Nhược Ngôn trù tính, làm sao có thể hợp tác với hắn? Long Thiên chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ trong tay Nhược Ngôn, hy sinh ngàn nhân mạng vương thất của ta cùng một quân tốt thí liền đoạt được Minh vương, Nhược Ngôn thật quá ác độc. Ta vốn không muốn thương tổn Minh vương, chẳng ngờ Phân Nhạn lại là gian tế Ly Quốc, hạ thủ trước ta một bước.”

Phượng Minh càng thêm hồ đồ: “Phân Nhạn là gian tế Ly Quốc? Nhưng ta sao lại đến Bắc Gian?”

“Về điểm này, hãy để ta nói.” Bác Lăng tiếp lời: “Ta và Tam công chúa quen biết từ nhỏ, là chỗ tri kỷ tâm giao. Một tháng trước bí mật tới Tây Lô thăm công chúa, nhưng lại đúng lúc hay tin thăm sự Phồn Giai, Nhược Ngôn phái sứ giả đến, sau ấy Minh vương ghé qua, rồi lại đến Phân Nhạn hạ mê dược với Minh vương, ta khi ấy đều nấu mình trong phủ đệ của Tam công chúa, chứng kiến vô cùng rõ ràng.”

Tam công chúa gật đầu nói: “Bác Lăng vào lúc mấu chốt nhất, đã vạch ra kế sách cho bản cung. Vờ hợp tác cùng Nhược Ngôn, nhưng tới lúc chia đường thì đánh tráo Minh vương đi. Minh vương giả đã để Phân

Nhận hộ tổng tới Ly Quốc, còn Minh vương thật thì được lặng lẽ đưa đến Bắc Gian.”

“Minh vương giả?” Mắt Phượng Minh càng lúc càng tròn xoe. Sự tình phát triển đến mức không ngờ tới, so với phim bộ còn ngoạn mục hơn ngàn vạn lần.

Tam công chúa khẽ mỉm cười: “Chẳng lẽ chỉ có Diệu Quang của Ly Quốc mới biết thuật dịch dung? Thuật dịch dung của ta đây dấu trước mặt Nhược Ngôn có thể lập tức bị vạch trần, nhưng để che giấu một tiểu nha đầu như Phân Nhận thì khó khăn gì.”

Chuyện thay thế cho ta thì cũng chẳng có gì nhưng chỉ e kẻ thế thân kia sẽ xui rủi bị Nhược Ngôn phanh thủy tuốt xác. Trong lòng Phượng Minh chùng xuống cảm thán, cậu giờ đã chẳng còn đơn thuần như ngày trước, đưa mắt nhìn sang người Bắc Lăng, lại nhớ: Bắc Lăng bí mật xâm nhập Tây Lôi gặp Tam công chúa, thậm chí còn ẩn nấu kĩ càng, ngay đến thân tín như Phân Nhận cũng bị che mắt, quan hệ của hai người này nhất định không tầm thường, tuyệt đối không thể chỉ đơn giản là bằng hữu tri giao. Chẳng lẽ là một đôi nhân tình thâm kín?

Có điều vừa nghĩ đến đó, giả thuyết về tình địch lập tức không cánh mà bay biến, tâm trạng thư thái hơn hẳn, đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, mới vội hỏi Tam công chúa: “Vậy còn hai thị vệ của ta?”

“Hai thị vệ hôn mê trên mặt đất kia, dẫn theo chỉ bất tiện, Phân Nhận nói cứ một đao giết sạch.” Tam công chúa thấy sắc mặt Phượng Minh trắng bệch ra, mới thoáng mỉm cười: “Bản cung biết họ là tâm phúc của Minh vương, sao có thể để Phân Nhận tùy tiện giết nên đã để bọn họ lại trong phủ. Chỉ có điều sau khi họ tỉnh lại, ít nhiều cũng phải chịu cơn thịnh nộ của Tây Lôi Vương.”

Dẫu gì trách phạt so với giết bọn họ cũng tốt hơn, Phượng Minh rũ được hòn đá đang đè nặng trong lòng, hỏi đến vấn đề quan trọng nhất: “Vậy tại sao công chúa còn muốn đưa ta tới Bắc Gian? Thỉnh công chúa lập tức truyền tin báo tình trạng bây giờ của ta cho Dung Diễm, để hẩn phái người tới đón.”

Lời vừa nói ra, trong phòng đột nhiên im lặng như tờ.

Tam công chúa và Bắc Lăng nhìn nhau, ánh mắt trao đổi những ý tứ sâu xa người ngoài không ai hiểu nổi. Bắc Lăng khẽ ra dấu với Tam công chúa, quay sang nói với Phượng Minh: “Chúng ta tạm thời không thể truyền tin cho Tây Lôi Vương.”

“Tại sao?”

“Minh vương trí tuệ thông thái nổi danh thiên hạ, đừng ngại thử đoán một phen.”

Chuyện này quả thực không khó đoán, Phượng Minh ban đầu cũng chẳng phải ngốc nghếch gì, gần đây còn được Dung Diễm dạy dỗ để thành thực chuyện chính trị, cúi đầu suy tư, đột nhiên ngược lên, trầm giọng nói: “Các người cũng chẳng hảo tâm gì, muốn mượn đao giết người, để Dung Diễm nghĩ ta bị Nhược Ngôn bắt đi, chia rẽ bang giao hai nước.”

“Ha ha, Tây Lôi và Ly Quốc ban đầu thế đã như nước với lửa, làm gì có cái gì gọi là bang giao?” Bắc Lăng nghiêm mặt lại, nói với Phượng Minh: “Chẳng giấu gì Minh vương, Tây Lôi đã chính thức khai chiến với Ly Quốc rồi.”

Phượng Minh chỉ cảm thấy như bị ai đó động một cú thật mạnh vào đầu, sao trắng bay mòng mòng trước mắt: “Khai chiến? Dung Diễm điên rồi chắc, Tây Lôi vừa kết thúc chiến tranh với Đồng Quốc, mãi mới yên ổn một chút, điều quan trọng nhất hiện thời chính là nghỉ ngơi dưỡng sức tích đồn quốc lực, hẩn lại dám khai chiến với Ly Quốc cách những hai nước kia ư?”

Bắc Lăng khe khẽ vỗ tay tán thưởng nói: “Minh vương quả nhiên tận tâm tận lực với Tây Lôi, tầm nhìn cao xa. Tây Lôi Vương cũng là anh tài, nếu không vì Minh vương mà nhất thời kích động, tuyệt đối sẽ không động binh với Ly Quốc ở thời điểm bất lợi này.”

Phượng Minh càng nghĩ càng giận, dậm mạnh vào giường, gầm gừ: “Tam công chúa, hại người là Nhược Ngôn, người tại sao lại hại Dung Diễm?” Nếu có sức lực để đứng lên, nói không chừng cậu sẽ tát Tam công chúa hai cái, đem tất cả những thứ hận thù che mắt nữ nhân này đánh cho tỉnh táo lại.

Chưa từng nghĩ tới đối với Tam công chúa nảy sinh ra thứ cảm giác mãnh liệt đến thế này.

Tam công chúa lạnh lùng nói: “Dung Diễm sao có thể đồng ý khởi binh đánh Ly Quốc vì ta, nhưng nếu vì Minh vương, lại vô cùng có khả năng. Trận chiến này vô luận kẻ thắng người thua, đều hao tổn nguyên khí Nhược Ngôn. Thế lực Nhược Ngôn tiêu hao, dã tâm đối với Phồn Giai cũng sẽ nguội lạnh. Như thế, đất nước của ta mới có thể tồn tại lâu dài. Ta cũng chỉ vì đất nước mình mà thôi.” Đôi mắt đen long lánh như thủy ngân của nàng ngưng lại trên người Phượng Minh trong thoáng chốc, thở dài sườn sượt.

Phượng Minh hừ một tiếng, quay người trừng mắt nhìn Bác Lăng: “Lại chẳng hay Bác Gian có thù sâu oán nặng gì với Tây Lôi nữa đây?”

Bác Lăng phong độ phi phàm, nhẹ cười: “Bác Gian liên kề Ly Quốc, thường phải chịu sự uy hiếp của Ly Quốc, có kẻ khai chiến với Ly Quốc, đương nhiên là chuyện tốt với Bác Gian.”

Phượng Minh lại hậm hực hừ một tiếng. Hôm nay lọt vào tay người khác, cậu ngoại trừ hừ hừ hai tiếng thì chẳng còn bản lĩnh gì khác, tay len lén dò tìm sau thắt lưng, thanh tiểu đao giấu kín bên trong đã sớm mất dạng, trong lòng thầm nghĩ: ta nhất định phải bỏ trốn, bằng không đại chiến kéo dài một hai năm, Tây Lôi sẽ bị phá hủy. Lại ân hận không thôi, sớm biết phải khai chiến, đã mau chóng đem hết mô tả về mấy thứ vũ khí tân tiến mình biết đưa lại cho Dung Diễm, để hần khi tham chiến có thể chiếm ít nhiều thuận lợi, mấy thứ kỹ thuật nông nghiệp công nghiệp chậm rồi viết ra cũng chẳng vấn đề gì. May mắn binh pháp cũng còn chút đỉnh, hy vọng Dung Diễm có thể vận dụng linh hoạt, đánh cho tên Nhược Ngôn kia tơi bời hoa lá.

Đêm đó Phượng Minh tuyệt nhiên không thể chợp mắt, nằm trên giường mà cứ lặn quạ lộn lại, chịu đựng cảnh toàn thân đau ê ẩm, vắt óc suy nghĩ biện pháp đào tẩu.

Bên trong cánh cửa tuy vẫn chìm tĩnh lặng yên, nhưng không cần hỏi cũng biết bên ngoài canh gác nghiêm ngặt, cậu càng nghĩ càng tự trách mình ngu xuẩn, sao lại đến chỗ công chúa vào lúc đó? Nghĩ tới lần trước bị Diệu Quang lừa bắt đi, Dung Diễm kịp thời cứu thoát, trong lòng không khỏi có chút ngọt ngào ấm áp. Nếu lần này cũng là quỷ kế của Dung Diễm thì hay biết mấy.

Dung Diễm hiện tại nhất định đang trải qua phong sương tuyết vũ trên đường chinh phạt. Nhược Ngôn cũng chẳng hay ho gì, hại người hại mình, cuối cùng bị Tam công chúa với Bác Lăng vu oan giá họa, giờ hùng binh áp sát, mà cũng không nắm được Phượng Minh trong tay, ngay đến một móng con tin cũng không có.

Đắn người trong phòng hai ngày trời, Phượng Minh cuối cùng cũng có thể chịu đựng những cơn tê dại trong từng bắp cơ mà đứng lên. Kỳ thực cậu đã bị Tam công chúa liên tục hạ mê dược suốt một tháng trời ròng rã, chẳng những cơ thể hoạt động không nổi, mà còn thương tổn đến nguyên khí, thân thể suy nhược không ít. Sau khi rời giường vẫn còn vầng đầu hoa mắt, Phượng Minh cũng chỉ cho là mình đã ngủ quá nhiều.

Cơm ăn ba bữa đều có người dâng tận miệng, hầu hạ vẫn có người hầu hạ, nhưng những thị nữ nơi này gương mặt ai nấy đều đờ cứng, không dễ thương chút nào, chẳng thể sánh kịp tụi Thu Lam. Người đáng yêu duy nhất có mỗi muội muội của Bác Lăng, nàng ta lúc nào cũng vô cùng mừng rỡ chạy đến gặp Phượng Minh.

“Bản lĩnh của ngươi rất lớn hay sao?”

“Hả?”

“Nơi này chỉ có những kẻ bản lĩnh cao siêu mới có thể ở lại.”

Phượng Minh khẽ chớp mắt: “Nơi này có rất nhiều những người có bản lĩnh ở qua sao?” Cậu còn nghĩ nơi này chỉ chuyên để giam giữ tù nhân.

Lâm Đan gật đầu nói: “Ừ.”

“Bọn họ đều tới đây làm khách hay sao?”

“Không phải.” Lâm Đan lắc đầu: “Ca ca nhốt họ ở trong này.”

“Nhốt ở trong này? Vậy bọn họ bây giờ ra sao?”

“Đều thả đi hết rồi.” Lâm Đan hi hi cười nói: “Chỉ cần ca ca gật đầu nói có thể thả, liền có thể thả.”

Phượng Minh lấp bắp kinh hãi, lẽ nào Bác Lăng chuyên môn giam lỏng những nhân vật trọng yếu của các quốc gia khác?

Tên Bác Lăng này rốt cuộc là thần thánh phương nào, Phượng Minh cho đến tận lúc này vẫn không hiểu nổi. Bác Gian vương có ba vương tử, Bác Hồ, Bác Diệu, Bác Cần, không một ai tên gọi Bác Lăng. Nhưng nghe khẩu khí Lâm Đan, Bác Lăng tương lai muốn kế thừa vương vị Bác Gian, chuyện này rốt cuộc là sao?

Cậu cau mày suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nhớ tới một người.

Dung Diễm đã từng nói qua với cậu, Bác Gian vương là một kẻ vô cùng hoa tâm, ngoại trừ vương hậu vương phi trong cung, trong dân gian cũng lưu tình khắp nơi cùng chốn. Ba nhi tử của hắn, ngoại trừ kế thừa thối trắng hoa từ Bác Gian vương ra còn thì chẳng được tích sự gì, nhưng, Bác Gian vương còn một giọt máu lưu lại nơi dân gian từ nhỏ được đưa tới Phồn Giai dưỡng dục, rất có bản lĩnh.

Dung Diễm khi ấy còn thở dài mà rằng: “Bác Gian đã nhiều năm không xuất hiện một đẳng minh quân nào, nếu như kẻ kia do vương hậu sinh hạ, nhất định có thể đăng cơ thành một vị đại minh quân. Tiếc thay, lại do một nữ tử dân gian sinh ra, vô duyên vô phận với vương vị.” Hắn vừa nói, vừa động chân động tay với Phượng Minh, nên cậu cũng chỉ nghe câu được câu chăng.

Nhưng kẻ đó không phải gọi là Bác Lăng, phải là Lâm Thiệu mới đúng.

Phượng Minh hỏi Lâm Đan: “Lâm Đan, người biết Lâm Thiệu không?”

“Đương nhiên biết, Lâm Thiệu chính là ca ca.”

“Ca ca người chẳng phải Bác Lăng hay sao?”

“Bác Lăng là ca ca, Lâm Thiệu cũng là ca ca.”

“Người có hai ca ca?”

“Không phải, Lâm Đan chỉ có một người ca ca thôi.”

Thật sự càng lúc càng loạn, Phượng Minh bị Lâm Đan đáp trả khiến đầu óc loạn xạ ngẫu cả lên: “Ca ca duy nhất của người có hai tên?”

Lâm Đan cuối cùng cũng ngoan ngoãn đáp: “Ca ca trước đây tên Lâm Thiệu, sau này mới đổi danh thành Bác Lăng. Đại vương thích ca ca, mới ban danh tự mới cho ca ca, muốn nhận ca ca làm nhi tử của hắn. Nhưng hắn lại không thích Lâm Đan, nên Lâm Đan không có đổi danh tự.”

Phượng Minh đột nhiên như bừng tỉnh: Bác Gian vương có lẽ đã chợt giác ngộ bản lĩnh ba người con kia của hắn không bì kịp Lâm Thiệu, nên mới quyết định để Lâm Thiệu nhận tổ nhận tông, ban thưởng cho hắn họ chính tông của Bác Gian vương thất. Còn như Lâm Đan, chỉ e cũng đích xác là con gái Bác Gian vương, nhưng thân nữ nhi lại vô dụng, cũng không cần để nàng nhập vương thất, nhận họ Bác. Nghĩ đến đó, không khỏi nổi lên thương cảm đối với Lâm Đan, liền vuốt nhẹ hai cây châm được gắn tề chỉnh trên bím tóc của nàng, thở dài một tiếng.

Đôi con ngươi đen nhánh của Lâm Đan xoay tròn một vòng, ngược đầu lên hỏi: “Bản lĩnh của người rất lớn hay sao?” Nàng ta vẫn còn nhớ đến vấn đề lúc ban đầu.

Phượng Minh cười cười, lắc đầu nói: “Ta không có bản lĩnh gì cả.”

“Người gạt ta.” Lâm Đan chun mũi. “Ca ca nói bản lĩnh người rất lớn, hơn nữa còn rất đáng giá.”

“Đáng giá?”

“Đúng thế, có thể bán được vô khối tiền.” Lâm Đan ra vẻ người lớn, nghiêm túc ngồi xuống phân tích: “Người xem, Ly Vương vì người mà chịu hy sinh cả vương thất Phồn Giai với Long Thiên, rõ ràng hắn đồng ý đánh đổi cả một quốc gia để đoạt lấy người. Tây Lôi vương cũng vì người, chịu tuý tiện khai chiến. Một Minh vương, có thể thao túng được hai vị quân chủ anh minh nhất đương thời. Giá trị của người, còn cao hơn cả một quốc vương.”

Những điều nàng nói có tình có lý, Phượng Minh lắp bắp kinh hãi, chẳng lẽ cậu đã gặp phải một tiểu thần đồng rồi ư? Lâm Đan với Diệu Quang chẳng lẽ lại giống nhau, thoát nhìn khờ dại thơ ngây, nhưng thực tế mưu kế tính toán lại vượt trội hơn người?

Lâm Đan thấy Phượng Minh giật mình sợ hãi, mới cười khanh khách, vỗ tay nói: “Nói phải không? Những lời này của ca ca nói đều đúng cả.”

Té ra nàng ta học thuộc lòng mấy câu nói của Bác Lăng, trong lòng Phượng Minh hơi dao động, nếu đây là những suy nghĩ của Tam công chúa và Bác Lăng, vậy họ chắc chắn sẽ không dễ dàng thả cậu đi.

Quả thật, tóm được Phượng Minh trong tay, tùy thời có thể áp chế uy hiếp được quân vương lưỡng quốc. Đến thời điểm mấu chốt, thậm chí có thể xem Phượng Minh như lợi thế trao đổi, cùng Dung Diễm và Nhược Ngôn đàm phán điều kiện.

Trao đổi với Dung Diễm thì cũng coi như được đi, nhưng ngộ nhỡ lại trao đổi với Nhược Ngôn thì... Sau lưng lạnh buốt, Phượng Minh rung mình một cái.

Cái cảm giác bị người khác đem ra làm vật trao đổi quả thật không chút dễ chịu, cậu, quyết định chuẩn bị bỏ chạy.

Note:

* Hoa tâm củ cải

Kể câu dẫn nữ nhi, nam nhân cũng ko từ.

59. Q.3 - Chương 10

Rốt cuộc thì bỏ trốn kiểu gì đây?

Phượng Minh nhớ lại tất cả những bộ phim hành động mình từng xem qua, đặc biệt là 007. Nhưng 007 mỗi lần đào thoát đều có bao nhiêu thứ công cụ tiên tiến hỗ trợ, tỷ như, cây bút chỉ cần ấn vào ba lần sẽ tự động nổ, còn cả loại xe thể thao vừa thông minh vừa phong cách.

Mà ở cái thế giới lạc hậu này, chỉ có thể cân nhắc mấy trò moi móc đào bới địa đạo mà thôi.

Rất nhanh, Phượng Minh hiểu ra công dụng của đám gạch lát sàn. Loại đá này so ra còn cứng hơn cả hoa cương, dầu có dốc hết sức bình sinh ra mà đào mà nạy, cũng vô phương khoét được một cái lỗ tin hìn chứ đừng nói đến một cái địa đạo.

Thật là toạ khốn sâu thành *mà.

Bác Lăng và Tam công chúa vẫn thường xuyên ghé thăm. Trong viện ngoài viện thủ vệ tầng tầng lớp lớp, cơm ăn áo mặc thị hầu đều được chu toàn đủ đầy. Phượng Minh không nghĩ ra một kế sách nào, chỉ có thể nhìn mặt đoán ý đám người Tam công chúa để dò hỏi tình hình bên ngoài.

Đại chiến thế nào?

Dung Diễm ra sao?

Cứ nghĩ đến những chuyện ấy, lòng Phượng Minh cồn cào như lửa đốt.

“Minh Vương vẫn âu sầu như thế, chẳng lẽ thị hầu hầu hạ không chu đáo?” Tam công chúa thấy Phượng Minh trầm mặc không nói năng gì, mới khẽ hé làn môi thăm hỏi han.

Phượng Minh giận nàng lấy oán báo ân, cười lạnh một tiếng.

Hôm ấy Bác Lăng có chuyện, chỉ có một mình Tam công chúa dẫn Lâm Đan đến thăm. Tam công chúa biết Phượng Minh đầy một bụng phẫn uất, nói cho cùng Phượng Minh luôn luôn đối xử với nàng rất tốt, đến giờ lại rơi vào tình cảnh này, nàng cũng có chút hổ thẹn áy náy. Thở dài đặt bát trà xuống bàn, nàng nói:

“Trong lòng Minh Vương không thoải mái, bổn cung biết rõ. Nhưng mỗi người đều có nỗi niềm khó nói, đâu còn biện pháp nào?”

Thấy Phượng Minh không lên tiếng, Tam công chúa lại tiếp tục: “Minh Vương có biết, bổn cung và Bác Lăng quen biết từ thuở niên thiếu, nhưng lại phải u uẩn xuất giá lấy một người khác.”

Tư tình giữa Tam công chúa và Bác Lăng, Phượng Minh đã sớm nhìn ra. Rốt cuộc giờ cũng hiểu vì sao ngày ấy cái chết của An Tuân cũng chẳng may khiến Tam công chúa âu sầu.

Phượng Minh còn nhớ trước khi chết An Tuân vẫn tâm niệm cùng Lâu Lan vương hậu đầu ấp tay gối, thề nguyện phu thê trọn vẹn tình duyên đứt, mỗi kẻ đều tơ tưởng đến một tình nhân bí mật riêng, mở miệng nói: “Ngư dữ hùng chường bất khả kiêm đắc*, công chúa dù có yêu Bác Lăng, nhưng lại không nguyện gả cho con riêng, cuối cùng chọn vương tử Tây Lôi An Tuân. Đó là lựa chọn của công chúa, hà tất đến giờ lại than vãn thở dài?”

Tam công chúa bị Phượng Minh một câu bóc trần, mặt nóng ran lên, ngượng nghịu nói: “Ngư dữ hùng chường bất khả kiêm đắc? Minh Vương quả nhiên kiến thức hơn người, hóa ra thế gian chẳng có chuyện gì lưỡng vẹn song toàn. Bổn cung ngày ấy nếu hiểu được thứ đạo lý này, thì sao có thể bị đưa đẩy đến hôm nay?”

Nàng nhất thời cảm thán, nhưng Phượng Minh đột nhiên giật mình, mơ hồ như túm được một cái gì đó.

Lần này Tam công chúa bắt cậu đến đây, tuy miệng nói để báo thù, nhưng kỳ thực hơn phân nửa là vì Bác Lăng. Bằng không, Tam công chúa đang ở Tây Lôi, đãi ngộ chẳng khác gì thái hậu, cần gì phải mạo hiểm chôn mình ly gián, thậm chí còn đắc tội với cả Dung Diễm lẫn Nhược Ngôn?

Nàng ta và Bác Lăng ngày trước do thân phận cách biệt mà phải ôm hận tiếc nuối, nhưng hiện giờ lại chịu lép lút theo Bác Lăng trở về Bác Gian. Mà lúc này Bác Lăng lại vừa được Bác Gian vương công khai ban thưởng quốc tính thừa nhận thân phận...

Phượng Minh cau mày suy nghĩ hồi lâu, thành linh giãn ra, bưng bát trà lên thông dong nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Bác Lăng lần này có thể về lại vương thất Bác Gian, thành tứ vương tử Bác Gian rất có khả năng đoạt vương vị, Tam công chúa công lao quả không nhỏ.”

Tam công chúa tủm tỉm cười nói: “Minh Vương quá khen, Bác Lăng trước giờ khôn ngoan mẫn tuệ, ba tên vương tử kia làm sao có thể so bì?” Trong lòng nàng, dĩ nhiên tình nhân mình phải tuyệt vời nhất rồi.

Lời hồi đáp này, vừa vặn chứng thực suy nghĩ trong lòng Phượng Minh. Phượng Minh ha hả cười lớn, vỗ tay tán thưởng nói: “Ta đã nghĩ Bác Lăng đột nhiên thâm nhập Tây Lôi không phải chỉ đơn giản như vậy. Giờ thực lực cả Ly Quốc lẫn Tây Lôi đều lớn dần, cả hai đều là cái họa tâm phúc của Bác Gian. Bác Lăng hẳn phải thề thốt hứa hẹn trước mặt Bác Gian vương là hẳn có thể chôn mình xích mích giữa Ly Quốc với Tây Lôi, khiến cả hai lưỡng bại câu thương. Mà điều kiện trao đổi, ắt phải là Bác Gian vương phải thừa nhận đứa con riêng như hắn.”

Phượng Minh cười gằn, giận tái mặt: “Công chúa quả thực lợi hại, khi ở Phồn Giai đã bày mưu bố trận. An Tuân đến Tây Lôi đoạt vị, Nhược Ngôn cầu thân, An Hà thái tử cung nghênh, công chúa giả như chỉ có hứng thú với thuật diễn toán, nhưng trên thực tế đã chu toàn mọi sự, tìm một vị trí tốt nhất có thể trợ giúp Bác Lăng củng cố địa vị. Rốt cuộc tuyển định Tây Lôi, mục tiêu là ta. Bất minh tắc kỷ, nhất minh kinh nhân*, vào thời điểm quan trọng nhất thì đem ta chạy trốn, kích động chiến tranh Tây Lôi Ly Quốc, để Bác Lăng có cơ hội đường đường chính chính bước vào vương thất Bác Gian. Thật là lợi hại.”

Thao thao bất tuyệt một hồi, đem tất cả những bản khoản nghi hoặc vốn còn lộn xộn ngổn ngang ra xếp đặt hoàn chỉnh lại. Tam công chúa tức thì sững người.

Cả cuộc đời nàng chỉ yêu một mình Bác Lăng, từ thuở thơ ấu đã nhận định Bác Lăng chính là bậc vương giả. Tiếc thay với thân phận Bác Lăng, nếu không có một vương thất nào nâng đỡ tuyệt đối không thể se duyên phu phụ cùng Tam công chúa.

Bác Lăng cũng vẫn canh cánh trong lòng chuyện mình thân vương tử lại không được thừa nhận.

Mọi chuyện cứ từng bước từng bước phát triển, nàng thâm tàng bất lộ, âm thầm giúp đỡ Bác Lãng, đồng thời lại phải khổ sở che giấu mối tình lưu luyến của mình, ngay đến người thị nữ thiếp thân Phân Nhạn cũng không biết được.

Mỗi lần nghĩ ngày hai người kề cận bên nhau tựa hồ chẳng bao giờ trông mong nổi, nỗi thống khổ trong lòng nàng lại càng dâng trào mãnh liệt. Ngày tin tức thảm kịch Phồn Giai truyền đến, vốn đau đớn đến chết đi sống lại, cơ hồ muốn đoạn đứt sinh niệm. Nhưng Bác Lãng lại đột nhiên thâm nhập Tây Lôi bí mật cầu kiến, kẻ sách lập tức được vạch ra, sâu thăm tâm can lại hồi sinh vui vẻ như trước kia.

Nhân cơ hội này, bắt cóc Phượng Minh, chằm ngòi chiến tranh Tây Lôi Ly Quốc, để Bác Lãng an ổn nhập vương thất Bác Gian. Với bản lãnh Bác Lãng, nhất định sẽ có cơ hội đăng cơ, nàng sẽ thành vương hậu phò trợ bá nghiệp. Nhất thạch sở dĩ*, một cơ hội không thể nào tốt hơn.

Cho nên, dù có áy náy với Phượng Minh đi nữa, Tam công chúa vẫn không chút do dự mà gật đầu đồng ý.

Nàng tới cùng chẳng phải là dạng dê hèn bỉ ổi như Nhược Ngôn, giờ khắc này bị dăm ba câu của Phượng Minh vạch trần toàn bộ bí mật lâu nay chôn giấu, nội tâm tức thì sóng ngầm cuộn cuộn, sợ hãi không nguôi, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, tức thì đứng bật dậy.

Phượng Minh thấy vẻ mặt nàng bị kích động, không khỏi có chút sợ sệt, lui lại mấy bước: “Người muốn gì?”

Trong đáy mắt Tam công chúa ánh nước long lanh run rẩy, nhìn xoáy vào Phượng Minh trong giây lát, đột nhiên che mặt chạy vụt ra.

Phượng Minh thấy bóng nàng khuất dạng, rì rầm: “Thì ra đã đoán đúng.”

Lâm Đan tò mò đi lại cạnh Phượng Minh, trông ra ngoài cửa: “Tam công chúa tại sao phải chạy? Nàng ấy khóc ư?”

Phượng Minh ngồi xuống nói: “Lâm Đan à, người không được làm chuyện xấu, bằng không lương tâm sẽ không thanh thản.”

Lâm Đan điều hiểu điều không, gật gật đầu.

Từ lúc đoán được chân tướng sự việc, sự tự tin trong lòng Phượng Minh tăng lên rõ rệt, thậm chí ngợi lối tư duy logic của mình không dưới chục lần, chấn chỉnh tinh thần rồi lại tiếp tục vắt óc nghĩ cách bỏ trốn.

Nắm được diễn biến toàn cục trong tay, tiếp theo sẽ không làm theo cách khó khăn lúc trước nghĩ nữa.

Bác Lãng dựa vào chuyện xích mích giữa Ly Quốc Tây Lôi để lọt vào vương thất, mà Tây Lôi lại khai chiến với Ly Quốc vì Dung Diễm cho rằng Phượng Minh đang ở Ly Quốc. Nếu tin tức Phượng Minh ở tại Bác Gian bị lộ ra, Bác Gian chẳng khác nào đồng thời đắc tội lưỡng quốc, rồi sẽ đến lượt Bác Lãng kia đau đầu nhức óc. Đến lúc đó thì, Phượng Minh cũng chẳng cần tìm cách trốn chạy, biện pháp duy nhất của Bác Lãng là cung kính hộ tống Phượng Minh về lại Tây Lôi, còn phải nhận lỗi, dập tắt nộ hỏa của Dung Diễm.

Tam công chúa có mối hận giết cả họ với Nhược Ngôn, bọn họ đương nhiên sẽ không đem Phượng Minh giao Ly Quốc, để Nhược Ngôn kia vớ bở.

Nghĩ đi nghĩ lại, Phượng Minh đi đến kết luận căn bản không cần trốn, chỉ cần đem tin tức cậu đang ở Bác Gian truyền đi là ổn thoả.

So với trò trốn chạy khỏi nơi được canh phòng nghiêm ngặt, thì chuyện này đơn giản hơn nhiều.

“Ha ha ha, té ra ta thực thông minh vô cùng. Dung Diễm, lần này người sẽ không dám xem thường ta nữa rồi.” Phượng Minh lăm bắm một mình, hoa chân múa tay, hào khí ngút trời ngồi phịch xuống nghĩ cách loan truyền tin tức: “Thả chim bồ câu? Mà chỗ này làm gì có bồ câu. Dù ở đô thành Bác Gian, nhưng viện tử đã lớn còn tinh mịch, chẳng biết cách đường lớn có xa không, gào toáng lên chỉ e chẳng ai nghe thấy. Nhờ người len lén truyền mật thư? Không được, nơi này chỗ nào cũng hung như thân tín Bác Lãng, giấy thư của ta không khéo lại lọt vào tay hắn, sau ấy hắn tống ta vào địa lao thì khổ.”

“Minh Vương, hôm nay chúng ta chơi cái gì bây giờ?” Lâm Đan chạy tung tăng từ ngoài phòng vào.

Mắt Phượng Minh loé sáng: “Phải a, có thể nói Lâm Đan giúp ta.”

“Giúp cái gì?”

Phượng Minh nghĩ rồi lại nghĩ, sau ấy lắc lắc đầu lắm bà lắm bầm: “Không ổn. Bác Lãng dám yên tâm để Lâm Đan tới chỗ này, khẳng định đã ngăn ngừa trước sau đằng hoàng cả rồi. Nói không chừng hẳn còn ngồi một bên xem ta bày trò hề. Hừ, ta đường đường là Minh Vương Tây Lôi há lại ngu dốt thế chắc?”

Lâm Đan giật giật tay áo Phượng Minh, nghiêng cổ hỏi: “Minh Vương, hôm nay chúng ta còn chơi ma phương* nữa không?” Trong mắt cô bé, bản lãnh Phượng Minh so với mấy kẻ từng bị giam ở chỗ này còn lợi hại hơn nhiều, hẳn trong người phải có vô số chuyện thú vị, không chừng còn có thể tạo ra mấy trò chơi mới lạ. Như hôm trước Phượng Minh hí hoáy vẽ ra bản mẫu khối ma phương, Lâm Đan đã sai người đi làm, quả nhiên chơi vô cùng hay.

“Chơi ma phương thì hay ho gì?” Phượng Minh nói cho có lệ, nhưng suy nghĩ vẫn âm ào trong đầu. Ánh mắt cậu rơi vào khối ma phương trên tay Lâm Đan, tim tức thì động thành thạch trong lồng ngực, suy tính trong lòng.

Phượng Minh cười cười, ngồi xổm xuống nói với Lâm Đan: “Hôm nay chúng ta không chơi ma phương, hãy chơi một thứ khác hứng thú hơn đi.”

Lâm Đan càng thêm cao hứng, vỗ tay nói: “Hay quá, chúng ta chơi gì bây giờ?”

“Chỉ cần thú vị là được rồi.” Phượng Minh cau mày nói: “Nhưng mà, thiếu mất mấy thứ.”

“Thiếu cái gì?” Lâm Đan tròn mắt hỏi.

“Ngưu bì*, còn cả mỹ tửu nữa.”

“Ngưu bì với mỹ tửu? Mấy cái này dễ a.” Lâm Đan nghiêng nghiêng chiếc đầu nho nhỏ, ra vẻ người lớn phân phó: “Người đâu.”

Một nàng thị nữ chạy vội vàng từ ngoài cửa vào, thi lễ nói: “Công chúa có điều chi cần dặn?” Lâm Đan dù sao vẫn lệnh người gọi nàng là công chúa, mà nàng ta là ái muội của Bác Lãng, người người trong viện tự nhiên phải cung nịnh chiều chuộng là đương nhiên, vội vàng nịnh bợ ton hót.

“Dem ngưu bì với mỹ tửu vào đây cho ta.”

Phượng Minh chen mồm vào nói: “Phải nhiều một chút, càng nhiều càng thú vị.”

Lâm Đan quay sang nói với ả thị nữ kia: “Nhiều một chút, càng nhiều càng tốt.”

Ả thị nữ kỳ quái đánh giá hai kẻ trước mắt: “Vâng.” Đoạn lui xuống.

Sân trong chành chéo cửa của sở viện nơi Phượng Minh ở, Hàn Tổ Văn tuần tra canh gác.

Hàn Tổ Văn là tâm phúc của Bác Lãng, từ trước đến nay luôn phụ trách sự an nguy của những phạm nhân trọng yếu bị giam lỏng. Dù Bác Lãng biết bọn họ làm việc đều cẩn trọng tỉ mỉ, nhưng lần này vẫn ngàn dặn nghìn dò lệnh bọn họ không được phép qua quýt bất cẩn với Phượng Minh. Hàn Tổ Văn cũng biết chuyện này không tầm thường, mỗi ngày mười hai canh giờ đều không dám lơ lỏng, lúc nào cũng tuần tra canh phòng.

Đang lên giọng giáo huấn hai tốp thị vệ giao ban trễ vài khắc, một người thị nữ đột nhiên đứng trước viện môn hô lớn: “Hàn tiên sinh.” Nàng rướn cổ lên, chân không dám nhích khỏi viện tử một bước.

Nguyên lai Bác Lãng vì đề phòng tin tức bị tiết lộ, đã nghiêm lệnh đám thị nữ không được rời khỏi viện môn một bước, mà thị vệ bảo hộ bên ngoài nếu không có mệnh lệnh cũng không được bước vào trong viện nửa bàn chân.

Hàn Tổ Văn đi về phía thị nữ kia, đứng ngoài cửa viện tử hỏi: “Chuyện gì?”

“Lâm Đan công chúa nói nàng muốn chơi cái gì đó rất thú vị, muốn có ngưu bì và mỹ tửu.”

“Ngưu bì và mỹ tửu?” Hàn Tổ Văn nhăn nhó đôi mày rậm rì. Thân phận Phượng Minh quan trọng, Tam công chúa đã nghiêm lệnh không được để hấn uỷ khuất, nhất định phải đòi gì có nấy, mà đồng thời phải bảo đảm Phượng Minh không gây ra tai hoạ gì. Hàn Tổ Văn nhận nhiệm vụ này, nặng không được nhẹ chẳng

xong, uỷ khuất không được mà thả lỏng cũng chẳng xong. Hơn nữa còn muối muối bảo bối số một của Bác Lăng hết lần này tới lượt khác chen chân rúc mỏ vào giữa, thật là nhức đầu mà.

Hàn Tổ Văn ngạc nhiên nói: “Ngưu bì với Mỹ tửu thì chơi được cái gì thú vị chứ? Ai ôi, thật sự không hiểu tại sao Tứ vương tử lại để Lâm Đan công chúa ngày ngày chạy tới chạy lui chỗ Minh Vương, vạn nhất Minh Vương kia lợi dụng công chúa thì biết làm sao đây?”

Thị nữ cười nói: “Tam công chúa nói, Minh Vương rất mềm lòng, dù có thế nào cũng không tổn hại Lâm Đan công chúa đâu. Vẫn nên đưa cho bọn họ, để bọn họ chơi đùa đi. Lâm Đan công chúa thích đùa nghịch nhất. Không hiểu bọn họ dùng ngưu bì làm gì, mỹ tửu đương nhiên là để uống rồi. Cả hai thứ này đều không có gì đáng ngại, Minh Vương đâu có định chuốc ọi người trong viện say khướt, thì cũng làm sao chạy thoát khỏi bàn tay bao vây thị vệ đại ca thế này.”

Hàn Tổ Văn cũng nghĩ không ra đám ngưu bì với mỹ tửu có thể gây ra được hiểm hoạ gì, trầm ngâm trong chốc lát, mới gật đầu nói: “Một khi đã như thế, đem cho bọn họ đi.”

Muốn đưa thứ gì ra vào sở viện, từng cái kim, từng sợi chỉ đều phải thông qua Hàn Tổ Văn, ngay đến những thứ Lâm Đan tự tay mang vào, cũng đều phải thông qua sự kiểm tra của Hàn Tổ Văn. Hắn vừa gật, ngưu bì với mỹ tửu tự nhiên được bưng đến rất nhanh.

Phượng Minh lười nhác nhìn đám ngưu bì thượng đẳng với hơn mười vỏ mỹ tửu chất chồng giữa một bãi đất trống ở sân trong, cười nói: “Bác Lăng quả là rộng lượng nha, đã cấp là cấp hàng đồng hàng khiêng thế này.”

Lâm Đan kiêu ngạo nói: “Đương nhiên, ca ca ta hào phóng bậc nhất. Minh Vương, rốt cuộc chúng ta chơi trò gì đây?”

Phượng Minh thần bí chớp chớp mắt: “Đồ chúng ta chơi, tuyệt đối không được để người khác biết.”

“Hảo a.” Lâm Đan vừa bị kích động, lập tức phấn khởi hẳn lên, xua tay đuổi đám thị nữ thị hầu bên người đi ra: “Các người lui hết đi, không có lệnh, toàn bộ đứng hết trong phòng cấm ra ngoài.”

Bác Lăng trước nay giam lỏng con tin đều sử dụng phương pháp cách ly trong ngoài; con tin trong viện không khác gì chủ nhân, chỉ cần không dính tới chuyện bỏ trốn, mọi việc đều tự do thoải mái; nhưng ngoài viện lại không khi nào ngơi nghỉ, quản lý kiểu nội từng ngoại nghiêm. Những thị nữ trong sở viện chỉ phụ trách thị hầu, không phụ trách canh phòng, đương nhiên cũng không cần lên tiếng, đồng thanh đáp: “Dạ.” Hơi nhún người, sau đó từng người từng người một lui xuống.

Note:

* Ngưu dữ hùng chưởng, bất khả đắc kiêm – Cá và tay gấu, không thể chọn cả

“Ngưu dữ hùng chưởng” chính là ngã tư đường sinh mệnh của mỗi con người. Rồi sẽ đến một lúc nào đó con người ta phải đứng trước hai sự lựa chọn.

Nói cao nói xa thì là vừa muốn có danh vừa muốn có lợi; muốn có quyền thế làm quan lại lại không muốn làm quan được phóng khoáng tự do.

Nói gần nói cận, thì vừa muốn đọc sách vừa muốn chơi mật chược; muốn làm việc lại vọng tưởng hưu nhàn.

* Toạ khốn sâu thành: Đau đầu nhức óc

* Bất minh tắc kỷ, nhất minh kinh nhân – < đã=“” không=“” hót=“” thì=“” thôi=“” hót=“” một=“” tiếng=“” thì=“” khiến=“” người=“” người=“” kinh=“” ngạc=“”>

Câu thành ngữ này kể về một loại diểu ngụy trên một ngọn núi ở phương nam, ba năm không phát tiếng kêu cũng không bay nhảy, nhưng đến một ngày lại cất cánh cao vút tận trời, một tiếng kêu cũng khiến người người kinh ngạc sửng sốt. Về sau hậu thế sử dụng “Nhất minh kinh nhân, nhất minh, nhất phi minh, trùng thiên dục, tam niên dục” để sánh với những người tài hoa, bình thường không tiếng tăm chẳng ai biết đến, nhưng một khi thi triển tài hoa, có thể lập ra công trạng khiến người người kinh ngạc.

Phượng Minh mừng húm, ngồi thụp xuống nói với Lâm Đan: “Nhanh nhanh bắt đầu thôi, trời mau tối lắm a, đợi trời tối, chúng ta có thể chơi liền rồi.”

“Hào a, bắt đầu thôi.”

Một lớn một nhỏ ngồi xổm xuống cạnh nhau, hào hứng hăng say thoăn thoắt tay.

Đêm xuống, đô thành Bắc Gian – trên bầu trời Bồng Dã thốt nhiên hiện kỳ cảnh.

Hơn mười vật thể kỳ quái sáng rực rỡ loà mắt từ trong thành từ từ bay cao, ánh sáng chói lọi như sao kim đột ngột giáng lâm trần thế. Những thù hình quái gở ấy tựa như những ngọn đèn lồng ngư bì trong dân gian, lại không ngừng di động trong không trung, càng lúc càng bay bổng lên cao.

“Nhìn kìa!”

“Thần tiên giáng trần!”

“Có đại họa a...”

“Không, là điềm lành, trời cao phù hộ Bắc Gian ta!”

“Trên đó có chữ a!” Có người sợ hãi kêu lên: “Phượng Minh! Trên bề mặt có hai chữ Phượng Minh! Là danh tự của thần tiên!”

Bách tính Bồng Dã xôn xao, nhao nhao đổ từ trong nhà ngửa đầu ngắm nhìn. Không ít tiểu hài tử ào ào chạy đuổi theo những đốm sáng la hét ồm ồm, lại có những cụ già rống khóc quỳ mọp trên mặt đất.

Phượng Minh mỉm cười nhìn những ngọn đèn Khổng Minh từ từ bay lên, lắng nghe những tiếng kêu than sợ hãi liên tục không ngừng tiếp nối nhau, từng đợt từng đợt như sóng cuộn ào ạt, từ thành đông truyền tới thành tây. Mỗi một ngọn đèn Khổng Minh hiển hiện hai ký tự Phượng Minh như rồng bay phượng múa, nhất định đã bị bách tính thành Bồng Dã trông thấy. Rồi sẽ chẳng bao lâu sau, tin tức này sẽ sải cánh lũ lượt truyền lan khắp nam cùng chí bắc, với cơ trí của Dung Diễm, nhất định sẽ hiểu ý tứ hàm ẩn trong ấy.

Lâm Đan không biết mình đã phá hỏng đại sự của ca ca, cứ thế đứng một bên vỗ tay hoan hô: “Bay lên rồi! Bay lên rồi!”

Hàn Tổ Văn một thân tận trung giữ cương vị kia hẳn nhiên chẳng thể nào đoán ra nỗi quân sư Khổng Minh tiên sinh mưu trí của đất nước Trung Quốc vĩ đại lại có một phát minh vô cùng khả ái đáng yêu như thế, lại cũng không nghĩ nổi mỹ tửu ngoại trừ dùng để uống ra, còn có thể thành nguyên liệu chế tạo khí nóng.

“Bắn! Bắn hạ tất cả những thứ ấy xuống!” Tất cả thị vệ chết lặng giương mắt chờ đợi nhìn thứ kỳ tích thốt nhiên xuất hiện trên không kia, Hàn Tổ Văn phản ứng trước nhất quả quyết, quát thét mọi người bắn hạ đèn Khổng Minh.

Lữ thị vệ bị tình cảnh chưa từng thấy qua dọa cho sợ hãi, luống cuống giương cung, không còn sự chuẩn xác như ngày thường, thậm chí còn có kẻ căng thẳng đến mức bắn vào đồng liêu của mình, khiến thị vệ bên cạnh bị thương. Chỉ có Hàn Tổ Văn còn chút lý trí, ào ào bắn hạ bốn chiếc đèn lồng.

Đáng tiếc mọi sự đã muộn, đèn Khổng Minh đã khiến bách tính cả thành xôn xao náo động, hai chữ Phượng Minh cũng đã bị tiết lộ ra ngoài.

Ngày vừa hừng, danh tự Minh vương Tây Lô, tựa tiếng sấm giữa trời xuân vang vọng khắp đại địa Bắc Gian.

Đó là điều Tam công chúa và Bắc Lăng có nghĩ cũng không nghĩ tới nổi.

Rối loạn bên ngoài một đêm, Phượng Minh chỉ ngồi lì trong phòng cười đến thất ruột. Giờ thì cơn đau đầu đã tha hồ thành độc quyền của Bắc Lăng, để xem hẳn ứng phó Dung Diễm với Nhược Ngôn thế nào.

Tăng sáng ngày thứ hai, Bắc Lăng đơn độc tới gặp.

Vẫn một thân lam y phục sức, bên miệng nhếch khẽ nét cười, phong thái vẫn nhẹ nhàng thanh thoát, không một nét nhớn nhác như trong tưởng tượng của Phượng Minh. Vừa vào phòng, đã vui vẻ chấp tay với Phượng Minh: “Viện tử này trước giờ ngụ qua không ít khách quý, Minh vương vẫn là người đầu tiên có thể truyền tin tức ra ngoài. Chẳng hay cây đèn lồng làm từ ngư bì kia làm sao có thể thăng thiên mà không bị rơi xuống vậy?”

Phượng Minh hiển nhiên không bao giờ đem những thứ quy luật bên trong nói cho Bác Lăng biết, chỉ khẽ cười: “Tứ vương tử hiện giờ còn có thể khí định thần nhân, ta cũng rất bội phục.”

“Ha ha,” Bác Lăng phát tay áo, chậm rãi ngồi xuống: “Chẳng giấu gì Minh vương, đêm qua đột nhiên nghe bách tính trong thành xô xao, ta đã vội vàng chạy khỏi yển, đột nhiên thấy trong không trung lập lòe chớp tắt mười chữ Phượng Minh lớn, thật sự suýt chút nữa hù chết Bác Lăng. Bác Gian tiểu quốc hèn mọn, vậy mà lại đồng thời đắc tội Ly Quốc và Tây Lô, đại hoạ sắp xảy đến rồi.”

Phượng Minh liếc xéo đánh giá Bác Lăng, thấy hắn thần thái điềm nhiên, dấy lên hồ nghi, dò hỏi: “Ta thấy người bây giờ chẳng chút lo lắng đại hoạ xảy tới.”

Bác Lăng bật cười mấy tiếng, khẽ nói: “Tại sao phải lo lắng? Phúc hoạ vốn đan xen nhau, ngày ấy khi mạo hiểm bắt cóc Minh vương đem đi, cũng đã chuẩn bị đối phó với tình hình này. Huống chi... Minh vương chẳng phải vẫn sống vô cùng tốt ở đây hay sao?”

Phượng Minh chợt thấy hàn khí trong thân dâng lên, rung mình một cái: “Lời này của người là ý gì?”

“Có Minh vương làm khách nơi đây lúc này, Bác Lăng vốn đã chiếm được vị thế bất bại.” Tầm thân dong dỏng của Bác Lăng thẳng dậy, chân thành đáp: “Hiện giờ hai vị quân vương Ly Quốc Tây Lô đều vô cùng trông mong đoạt được Minh vương về tay, Bác Lăng chỉ việc chọn ra trong ấy một người, có gì mà phải khó xử?”

“Giữa Tây Lô và Ly Quốc chọn lấy một bên?” Trong tâm Phượng Minh hơi chấn động, đôi con ngươi dao động, tức thì bật cười khanh khách: “Nếu đem ta giao Nhược Ngôn, người sẽ ăn nói ra sao với Tam công chúa đây? Rồi còn ứng phó với Dung Diễm thế nào?” Cậu nắm chặt tay, thầm nghĩ: hừ, chẳng lẽ ta ngu đến mức để mặc người nghĩ muốn đem cho ai thì cho chắc.

Bác Lăng lắc đầu: “Không đến mức vạn bất đắc dĩ, ta dĩ nhiên sẽ không đem Minh vương giao Nhược Ngôn. Tin Minh vương ở nơi này rất nhanh sẽ truyền đi khắp thiên hạ, chúng ta không thể ngồi xem cảnh tượng nhiệt nháo đại chiến Ly Quốc Tây Lô nữa, Dung Diễm cũng sẽ hướng chúng ta đòi người. Đến khi ấy, chỉ cần Dung Diễm đáp ứng ta ba điều kiện, chúng ta tức thì sẽ đem Minh vương cung cung kính kính trả lại.”

“Ba điều kiện?”

“Thứ nhất, Tây Lô cần phải đồng ý sẽ bảo hộ không để Ly Quốc xâm phạm Bác Gian, một khi Ly Quốc uy hiếp Bác Gian, Tây Lô lập tức phải phái binh tập kích biên cảnh Ly Quốc. Ly Quốc, Tây Lô trước nay không tương hợp, điều kiện này đối với Tây Lô vương nhất định không khó khăn. Thứ hai, Tây Lô phải hạ định hiệp ước với Bác Gian, vĩnh viễn không xâm phạm vào một thước cây một cọng cỏ. Thứ ba, Tây Lô vương phải trợ giúp ta đạt được vương vị Bác Gian.”

Phượng Minh chợt như bừng tỉnh, gật đầu nói “Điều kiện thứ ba mới là quan trọng nhất.”

Bác Lăng không hề tỏ vẻ xấu hổ, ngang nhiên nói: “Nam tử hán đại trượng phu lý ra phải xưng bá thiên hạ. Thỉnh Minh vương tự mình viết một phong thư, báo cho Tây Lô vương biết mình vẫn bình an, cùng với ba điều kiện kèm theo.”

“Nếu ta không viết thì sao?” Phượng Minh khịt khịt mũi: “Người giết ta chắc?”

Bác Lăng lắc đầu: “Minh vương ở Tây Lô luôn luôn bảo vệ Tam công chúa, Bác Lăng vô cùng cảm kích, làm sao lại giết người được? Viết là thượng khách, không viết là con tin, viết hay không chỉ có ảnh hưởng với Minh vương, đối với ta chẳng trở ngại gì. Miễn là Minh vương nằm trong tay ta, thì Tây Lô vương nhất định vẫn sẽ đáp ứng tất cả mọi điều kiện.”

Phượng Minh nheo nheo mắt: “Nếu Dung Diễm không đáp ứng thì sao?”

Bác Lăng điềm nhiên trả lời: “Nếu vậy, ta đành phải trao Minh vương cho Nhược Ngôn rồi. Huyết thệ khi ấy của hắn với Tam công chúa vẫn còn, có thể dùng Minh vương đổi lấy đầu Long Thiên cùng mười năm Phồn Giai yên ổn hoà bình, giấy bút này xem ra là quá thừa.”

Phượng Minh uất ức kiềm hãm, cầu nhàu trong họng vài tiếng, lầm bầm nói: “Viết thì viết.” Đợi ta rời khỏi cái viện tử này, chuẩn mất tung mất tích, để xem người lấy cái gì trao trả Dung Diễm.

Nghiên mực vừa bưng lên, Phượng Minh rồng bay phượng múa viết lên:

Dung Diễm, người lần này không có mưu kế thần tình gì cả, hoàn toàn bị người ta lừa gạt quay mòng mòng rồi. Ta không có ở Ly Quốc, là ở đô thành Bồng Dã của Bắc Gian, Bắc Lăng đề xuất ba điều mới trả ta về, người nhất định phải đáp ứng, bằng không ta sẽ bị vất sang chỗ Nhược Ngôn.

Nhớ lấy, đừng khai chiến lung tung khắp nơi, dù ta có thực sự đến Ly Quốc người cũng không được tùy tiện xuất binh.

Hơi nhớ người nữa. Phải rồi, không được phép trách Dung Hồ, Liệt Nhi, bọn họ phải còn khoẻ mạnh đấy, thay mặt ta vẫn an thái hậu và gửi lời hỏi thăm bọn Thu Lam.

Phượng Minh tự.

Bác Lăng thấy cậu viết rất có hứng thú, cứ đứng một bên tùm tùm cười lắc lắc đầu.

Phượng Minh ném bút sang một bên, nghiêng nghiêng đầu nói: “Thư đã viết rồi, người có thể đem nó đi đi.”

“Đa tạ Minh vương.” Bác Lăng đem bức thư đặt vào trong lồng ngực, khẽ vỗ tay, một loạt những thanh âm lạnh lạnh vang vọng trong không gian.

Tức thì, năm sáu thị nữ hoa y mỹ miều lả lướt tiến vào phòng, trên tay bưng những mâm đồng, bên trên bày la liệt những phục sức bội kiếm rực rỡ đủ loại.

Bác Lăng cười nói: “Minh vương Tây Lôi chính thức tới Bắc Gian, làm sao có thể không dự vương yến Bắc Gian? Thỉnh Minh vương sơ tẩy thay phục y, theo ta nhập cung bái kiến phụ vương. Yến tiệc hoan nghênh đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi.”

“Nhập cung?” Phượng Minh tròn mắt chờ dẫn nhìn những thứ y phục hoa lệ rồi rầm trước mắt.

Đám thị nữ nhất tề bẩng lên: “Chúng nô tỳ hầu hạ Minh vương thay y phục.” Người cầm, kẻ cởi phục y, khoác nội y, thắt ngọc bội, đội mũ mạo, đi thiết hài, đeo bảo kiếm, nhanh chân lẹ tay, trong chớp lát đã thay đổi Phượng Minh thành một bộ dạng khác hẳn.

Thay xong y phục, các nàng lại thướt tha lui xuống, Bác Lăng thoáng cười đưa ra một vật: “Vật này trả lại Minh vương.” Đó chính là thanh tiểu đao diệp vẫn luôn được Phượng Minh cất giấu trong đai lưng, Dung Diễm ngày ấy đem thanh tiểu đao sắc bén này tặng hẳn để phòng thân, sau khi hôn mê đã bị Tam công chúa lấy đi.

Đột nhiên nhìn thấy thanh đao, không khỏi nhớ tới dáng vẻ tươi cười của Dung Diễm. Ngày ấy hơi thở như gió xuân ve vuốt bên mặt, giờ lại cách ngàn sơn vạn thủy.

Bác Lăng hiểu nỗi lòng của cậu: “Minh vương sẽ rất nhanh được về lại Tây Lôi, hà cớ gì phải thấy vật tương tự người?” Năm chữ thấy vật tương tự người này, hẳn nghe ở chỗ Tam công chúa, cũng là những lời Phượng Minh nói ra, không khỏi cảm phục học vấn cao thâm của Phượng Minh.

Từ ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng người nói xôn xao: “Minh vương có thể sống sót trở về Tây Lôi hay không, vẫn còn chưa thể tính toán được.” Mành cửa vừa hất lên, Tam công chúa đã từ ngoài phòng bước vào: “Bản cung đặc biệt có ý tới đón Minh vương nhập cung dự yến.”

“Tam công chúa, người vừa nói ta có thể sống sót về tới Tây Lôi...”

Tam công chúa mấp má môi, hồ hững nói: “Minh vương dù có thể dùng trí tuệ kinh thiên để truyền tin tức ra ngoài, nhưng lại không biết làm như vậy chỉ làm tăng sự nguy hiểm của bản thân lên thôi. Bây giờ cả thiên hạ đều biết Minh vương đơn thương độc mã ở Bắc Gian, chúng ta muốn chú ý trông nom sự an toàn của Minh vương còn gian nan gấp trăm ngàn lần. Đừng nói đến Nhược Ngôn của Ly Quốc, dù có giữa vương cung Bắc Gian, cũng có người chòng chọc thêm muốn Minh vương như hổ đói rình mồi?”

“Vương cung Bắc Gian?”

“Minh vương hãy suy nghĩ một chút, nếu Minh vương gặp chuyện trên lãnh thổ Bắc Gian, người vui mừng nhất sẽ là ai đây?”

Phượng Minh len len liếc nhìn Bác Lăng: xui xẻo nhất dĩ nhiên là Bác Lăng, cái khác không nói, nhưng Dung Điềm thể nào cũng sẽ ăn tươi nuốt sống hắn. Thốt nhiên mắt sáng bừng lên: “Người vui mừng nhất chính là ba vị vương tử còn lại của Bác Gian.”

Đáp án vừa ra, lập tức đầu lại nhúc nhúc như búa bổ.

Vì có gì ta lại vô duyên vô cớ cuốn vào vòng tranh đoạt giành giật của vương thất Bác Gian, thực là hoạ vô đơn chí mà. Cứ thế này, cái mạng nho nhỏ của cậu ở Bác Gian chỗ nào cũng sẽ bị nguy hiểm, chẳng những không thể nghĩ biện pháp bỏ trốn, đã thế còn phải dựa vào sự bảo hộ của Bác Lăng trước khi Dung Điềm tới.

Phượng Minh trầm ngâm trong tích tắc, than thở: “Tam công chúa quả nhiên vô cùng lợi hại, chỉ dăm ba câu đã khiến ta không dám chạy trốn.”

Tam công chúa và Bác Lăng nhìn nhau cười, sau ấy ngoảnh đầu nói: “Minh vương hà tất phải thở than, hiện giờ thanh danh Minh vương truyền xa muôn dặm, không ai không biết. Đại vương cùng các vương tử đều đang đợi trong cung, thỉnh Minh vương khởi hành thôi.”

Ba người vừa rời cửa, thị vệ đã tụ họp trước cửa viện.

Bác Lăng đứng cạnh Phượng Minh, nhẹ giọng nói: “Trong cung nguy hiểm, Minh vương nhớ kỹ không được rời ta nửa bước.”

Phượng Minh tự biết thân mình đang như cá nằm trên thớt, đã vậy lại còn là cá béo cá to ai cũng muốn chặt chém một đao, đành ngoan ngoãn gật đầu, trèo lên xe ngựa cùng Bác Lăng.

Note:

Đèn lồng Khổng Minh – Đèn trời – Sky Latern

/imagetruyen/images/36630239571535059332.jpg (/imagetruyen/)

Tên gọi đèn Khổng Minh: Có tên gọi này do đèn được phát minh bởi Khổng Minh, một trong những nhà quân sự nổi tiếng tài ba và thông thái nhất của lịch sử Trung Hoa. Suốt thời Tam Quốc, Khổng Minh đã sử dụng đèn lồng để truyền tin trong quân đội của mình. Đèn lồng đã trở thành một phát minh quan trọng trong suốt kỷ nguyên này và đã mang lại thắng lợi to lớn cho quân đội Khổng Minh.

Đèn trời: Gọi là đèn trời bởi khi đốt đèn bay lên trời, đèn có thể bay cao cả ngàn mét và bay xa 5-10 km. Thi đốt đèn trời bắt nguồn từ ước vọng của con người mong cho cuộc sống trường tồn. Thi đốt đèn trời trong ngày tết, ngày lễ còn có hàm ý tâm linh xua đuổi bóng đêm, xua đuổi ma quỷ. Người ta quan niệm rằng người thắng trong cuộc thi được may mắn cả năm. * Nhất thạch sở dĩêu: Một mũi tên trúng mục tiêu.

* Ma phương: khối rubic

* Ngưu bì: Da trâu

60. Q.3 - Chương 11

Mã xa dừng trước cửa vương cung.

Bác Gian dù mấy năm gần đây thực lực suy yếu, nhưng vương cung so với Tây Lô còn tráng lệ hơn vạn phần, hai bên đại môn sơn đỏ là liên miên ngút mắt những bức tường thành trải dài, bên dưới, dòng kênh đào hộ thành lững lờ chảy xuôi.

Phượng Minh thầm nghĩ: Bác Gian quả nhiên hết như Dung Điềm mô tả, ham xa hoa phung phí không giới về thực vụ. Bác Gian vương chẳng thiết tha việc trị quốc, suốt ngày chỉ biết vung tiền tu bổ vương cung, một quốc gia như thế làm sao không suy tàn lụn bại?

Bác Lãng sóng vai cùng Phượng Minh bước xuống xe, ngợp mắt trước cảnh tượng uy nghiêm của vương cung, thốt nhiên thở dài: “Mỗi lần mắt thấy vương cung, lòng ta lại chẳng chút cảm giác.”

Phượng Minh liếc nhìn Bác Lãng, nghĩ trong bụng: người rõ ràng là nhi tử của Đại vương, lại được dân thường dưỡng dục, đương nhiên trong lòng không có cảm giác. Nhưng hiện giờ người đã đợi được mây rẽ thấy trăng thanh*, đã danh chính ngôn thuận thành vương tử rồi thôi.

Ánh mắt của Bác Lãng ngưng đọng trên lá vương kỳ Bác Gian phần phật hứng gió trên tường thành, chậm rãi nói: “Minh vương cũng biết, vương cung Bác Gian mỗi năm lại phải tu bổ một lần, đình đài lầu các bên trong, mỹ cảnh nơi nơi chốn chốn, là vương cung rực rỡ nhất trong số mười một nước. Nhưng dân gian khổ ải, lại chưa từng truyền vọng vào tới chốn huy hoàng tuyệt mỹ vô song này.”

Phượng Minh hơi ngạc nhiên, không ngờ Bác Lãng lại là một kẻ ưu quốc ưu dân như thế.

Bác Lãng ngoảnh đầu lại, cười khổ: “Minh vương chắc phải dè chừng Bác Lãng ta vô cùng, này cũng khó trách, Bác Lãng thật sự một dạ nhòm ngó vương vị. Để đăng cơ thành đại vương Bác Gian, thủ đoạn dè hèn nào ta cũng có thể sử dụng. Bởi vì ta từ bé đến lớn sinh trưởng giữa dân gian, ta biết nếu để ba vị ca ca lên ngôi, bách tính chỉ có chịu khổ. Ngày ta đăng cơ, sắc lệnh đầu tiên sẽ là, không bao giờ tu bổ vương cung, quý tộc hậu cung, cả nước từ trên xuống dưới đều phải ăn mặc tằn tiện, đem thời gian cùng công sức tiêu hao vào những chỗ hữu dụng.”

Phượng Minh lắc đầu đáp: “Nhưng y phục Tứ vương tử lại xa xỉ khó gì sánh bằng, kiếm người tất phải hăm chế bản thân, muốn giản dị tằn tiện cũng phải tự mình tiên phong.”

“Minh vương còn không biết nhiều chuyện. Phụ vương nói người y phục giản đơn chẳng hề quý phái, ta đành phải đón ý hòa theo. Đợi khi Minh vương nhập cung rồi, người sẽ hiểu rõ ngay.”

Tam công chúa cũng đã bắt kịp hai người bọn họ: “Mau nhập cung thôi, đừng để Đại vương đợi lâu.”

Phượng Minh quay phắt lại, ồ lên một tiếng: “Công chúa thay đổi y phục từ khi nào vậy?”

Tam công chúa ngày thường chỉ mặc thường y bạch sắc, không thích thi son điểm phấn, nhưng giờ lại đổi sang một kiện váy dài nhiều màu rườm rà phục sức, trên đầu trên tay đủ loại nữ trang sắc sỡ, đến như lục lạc vòng lắc cũng không dưới mười cái.

“Muốn gặp Đại Vương Bác Gian, đương nhiên phải phục sức chưng diện một phen.”

Thị tòng nghênh đón từ trước cửa cung, hành lễ với ba người bọn họ đoạn thưa lại: “Đại Vương đã hạ giá tiền điện, thỉnh Minh vương, Tam công chúa, Tứ vương tử vào trong.”

Bác Lãng gật đầu qua loa, dẫn Phượng Minh và Tam công chúa ngang nhiên nhập cung.

Trong cung quả nhiên cảnh sắc đệ nhất, mỗi một góc đều được kiến dựng tinh tế kỹ càng.

Phượng Minh theo Bác Lãng vào trong, tiền điện sừng sững cao ngất, một nam nhân trung niên đầu đội vương quan ngồi ngay ngắn giữa trung tâm, đằng sau còn hai hàng nữ tử phục sức rực rỡ phấp phới động lay.

Bác Lãng vừa vào cửa điện, đã quỳ xuống cao giọng nói: “Bác Lãng bái kiến Phụ vương.”

“Bác Lãng đứng dậy đi, đằng sau phải chẳng chính là Tây Lôi Minh vương danh tiếng lẫy lừng?”

“Hồi bẩm phụ vương, đây chính là Tây Lôi Minh vương lặn lội đường xa tới đây.”

“Bái kiến Bác Gian vương.” Phượng Minh chấp tay hành lễ, đánh giá qua quýt kẻ lãnh đạo tối cao của Bác Gian kia.

Bác Gian vương ước chừng bốn chục tuổi, cặp mắt chân phương sáng mũi cao thẳng, tướng mạo đường hoàng, vương bào trên thân thêu một cặp cự long sống động như thật, những áng mây trắng vân vũ làm nền bên dưới, trên mười đầu ngón tay có đến chín ngón đeo nhẫn, rõ ràng là một kẻ vô cùng thích chưng diện hào nhoáng. Phượng Minh vì nghĩ hấn trị quốc bất lực, trong lòng cứ đinh ninh tưởng tượng ra một lão già phì nộn ục ịch, nhưng bây giờ gặp mặt, lại thành ra một mỹ nam trung niên, hèn gì có thể sinh ra một đứa con khôi ngô tuấn tú tốt bụng như Bác Lãng thế này.

Đằng sau y còn hai hàng mỹ nữ, xem ra đều là giai lệ chốn hậu cung, mỗi người một vẻ tư sắc xuất chúng, xiêm y hoa lệ.

Giữa điện sắp đặt hai hàng bàn dài, ngoại trừ ba vị trí ở trên đầu, những chỗ khác đều đã có người ngồi. Trong đó phía trước nhất có ba người nam tử, hẳn là ba vị vương tử danh chính ngôn thuận của Bác Gian vương – Bác Hồ, Bác Diệu, Bác Cần.

“Dung mạo Minh vương quả nhiên phi phàm.” Trong lúc Phượng Minh đánh giá Bác Gian vương, Bác Gian vương cũng chăm chú nhìn lại Phượng Minh, trong mắt hiện lên sự tán thưởng, gật gù nói: “Yến tiệc đã được chuẩn bị, thỉnh người an tọa.”

Phượng Minh khom người nói: “Tạ ơn Đại vương.” Đoạn cùng bọn Bác Lăng ngồi xuống.

Yến tiệc bắt đầu, mỹ tửu cùng cao lương mỹ vị được các các nhóm cung nữ nối tiếp nhau liên tục dâng lên, đoàn ca nữ phục sức diễm lệ cũng từ hai bên cửa điện lần lượt tiến vào, thanh nhạc khoan thai nhả tiếng.

Tức thì sênh ca vọng vang khắp chốn.

Thưởng yến giữa chừng, Bác Gian vương nâng chén, khẽ cười với Phượng Minh: “Bản vương muốn kính Minh vương ba chén.”

“Không dám nhận, không dám nhận, kỳ thật ta...” Phượng Minh cứ rượu vào là say, mà bây giờ bên người nguy khốn trùng trùng, đương nhiên không hợp say sưa chè chén.

Còn chưa kịp mở miệng khéo léo chối từ, Bác Gian vương đã ngửa đầu uống xong một chén: “Chén thứ nhất, kính Minh vương mưu trí vô song, chẳng những thoát khỏi móng vuốt Ly Quốc, còn có thể cùng chúng ta kết giao thân hữu, thay mặt Tây Lôi cùng Bác Gian kiến lập bang giao, đồng mưu đại nghiệp. Nguyên để Tây Lôi Bác Gian hai nước, vĩnh viễn kết tình minh hữu. A, Minh vương sao lại không nâng chén.”

Cái khi gì mà đào thoát khỏi móng vuốt Ly Quốc, cùng Bác Lăng kết bạn đồng hành, kiến lập bang giao vớ vẩn lằng nhằng, rắc một mớ bá láp. Nhưng giờ thân cô thế cô, nào có thể phân rõ với Bác Gian vương, Phượng Minh cũng chẳng thêm truy cứu.

Vả lại, cường địch lớn mạnh nhất của Tây Lôi là Ly Quốc, nếu có Bác Gian kết tình đồng minh, có thể tùy thời giáp mặt lưỡng công tạo thế gọng kìm công kích Ly Quốc.

Một chén này can hệ đến bang giao, lại vì ngại thể diện của Bác Gian vương, Phượng Minh không cách nào cự tuyệt, đành phải bưng chén ẳ xà tùy cơn*: “Tạ ơn đại vương, nguyên để Tây Lôi cùng Bác Gian vĩnh viễn kết thành minh hữu.” Ngửa đầu, ừng ực một hơi nuốt trọn dòng rượu.

“Chén thứ hai, kính Minh vương nhân nghĩa hơn người, khi nguy nan đã giúp đỡ thu nhận Tam công chúa Phồn Giai, tác thành cho con trai ta Bác Lăng một đoạn mỹ duyên.” Bác Gian vương lại nâng chén.

Phượng Minh thầm nghĩ: nhân nghĩa ích quái gì, hảo tâm cũng đâu được hảo báo, đã thế thiếu chút nữa còn bị Tam công chúa rao bán. Không phải, căn bản đã bị nàng ta bán rồi còn đâu.

“Minh vương...” Bên cạnh có người khe khẽ giật tay áo.

Phượng Minh quay sang, hai tay Tam công chúa đang nâng một chén rượu tràn đầy, che giấu dưới những tiếng thanh nhạc thì thầm những ngôn từ chỉ hai người mới có thể nghe thấy: “Bản cung nhận lỗi với Minh vương, lần này chính bản cung đã khiến Minh vương gặp hiểm họa, thỉnh Minh vương thứ lỗi ta lần này.

Nàng, ánh mắt cầu xin khẩn nài, bộ dạng đáng thương. Phượng Minh lại nghĩ tới cả đời nàng khổ mệnh, dù tâm cơ thâm trầm, nhưng chẳng qua chỉ là cùng bất đắc dĩ, không khỏi mềm lòng. Đảo mắt lướt nhìn đám người xung quanh, tất thấy ánh nhìn đều đổ dồn lên người cậu, chén này nếu như không uống, Tam công chúa, Bác Lăng còn cả Bác Gian vương khó mà thoát lui.

Phượng Minh cười chua chát: “Ta không nhận tửu Bác Gian vương kính, chẳng lẽ sẽ bị hắt lời ra ngoài chém chết ư?” Than nhẹ một tiếng, nhận lấy chén rượu, ngửa đầu uống cạn, hạ giọng nói: “Tam công chúa quả nhiên tính toán mưu toan đủ đường, biết rõ ta rất hay mềm lòng.”

Tam công chúa cảm kích nhìn Phượng Minh.

“Tuyệt, Minh vương quả nhiên thắng thần.” Bác Gian vương ha hả cười lớn, tiếp tục cầm lên chén thứ ba: “Chén thứ ba này, kính Minh vương thông thiên kỳ kỹ, mười chữ Phượng Minh bay vút tận chân trời, khiến cả thành Bồng Dã trên dưới không ai không sợ hãi nể phục. Minh vương tuổi đã mười bảy, tính thích chơi đùa không giảm a.”

Không hổ danh Bác Gian vương, chỉ dùng ba chén rượu nho nhỏ quét sạch sành sanh bao chuyện Phượng Minh bị Bác Lăng trù tính trước mặt quần thần chối bỏ sạch sẽ. Bất cóc Phượng Minh nói thành đào thoát khỏi móng vuốt Ly Quốc, sau ấy lại thuận đường tới Bác Gian thăm viếng hảo bằng hữu, ngay đến những ngọn đèn Khổng Minh dùng để cầu cứu của Phượng Minh cũng bị quy thành một trò đùa nghịch.

Mà dầu gì hai chén trước cũng đã uống rồi, chỉ còn lại chén cuối này. Phượng Minh đơn giản ném bỏ nổi bản khoăn, cười nói: “Chỉ là chút tài mọn, đã để Bác Gian vương chê cười rồi.” Ngửa đầu ừng ực từng ngụm rượu, thầm nghĩ: Cứ thế này, Dung Diễm sẽ không thể tính sổ với Bác Gian được nữa rồi. Thôi thì cũng chẳng có chuyện gì không tốt, Tây Lôi lúc này cũng chẳng thích hợp khai chiến.

Sau ba chén ấy, bầu không khí nghiêm trọng nặng nề ban đầu tức thì tiêu biến, mọi người đều trở nên nhiệt tình, thi nhau kính rượu Phượng Minh.

Phượng Minh tửu lượng rất kém, uống liền ba chén trước sắc mặt đã ửng đỏ phân nửa, Bác Lăng ngồi cạnh cậu, đành phải ngăn cản.

Vất vả lắm mới chặn được mấy vị đại thần, vị nam tử ngồi đối diện với Phượng Minh bất chợt đứng dậy, nâng một chén rượu đến trước mặt cậu, tức thì ha ha cười lớn: “Nghe danh Minh vương tuần tú khôi ngô không ai bì kịp đã lâu, bây giờ tương kiến, quả nhiên không phải hư ngôn. Nào nào nào, hãy để Bác Hồ này kính Minh vương ba chén.”

Phượng Minh giương mắt chờ dẫn, cậu không biết ở Bác Gian này do ảnh hưởng sở thích của Bác Gian vương, mà hình thành một tập tục trông mặt bắt hình dong lệch lạc, trước mặt đám đông mà khen ngợi tướng mạo mỹ miều là hình thức tán dương cao nhất.

Bác Lăng ở một bên cười nói: “Đại vương huynh, Minh vương hôm nay thân thể không khỏe, chi bằng hãy để tiểu đệ thay...”

Bác Hồ quắc mắt trừng Bác Lăng, giễu cợt: “Bản vương tử tán dương Minh vương tuần tú, tứ đệ chắc không phải đang ganh tị đấy chứ?” Lời vừa dứt, lập tức hiển hiện thái độ thù địch.

Bác Lăng mỉm cười, liếc nhìn Phượng Minh tỏ vẻ ta đây đã hết cách, rồi im lặng không nói năng gì nữa.

Phượng Minh âm thầm thở dài: phong thái hai kẻ này tích tắc đã phân định thắng thua, nếu ta là Bác Gian vương, nhất định sẽ chọn Bác Lăng kế thừa vương vị.

“Minh vương, Bác Hồ sẽ uống trước kính người.” Bác Hồ ngửa đầu một hơi cạn sạch: “Nào nào, Minh vương mau uống đi.” Y đã say xỉn chừng ba phần, khi nhét chén rượu vào tay Phượng Minh thì ngang nhiên sờ soạng cậu.

Tim Phượng Minh tức thì đập thành thịch: Khốn kiếp, dám đùa giỡn Minh vương Tây Lôi trước mặt mọi người, Dung Diễm mà biết nhất định sẽ xé thịt phanh thây nhà ngươi. Cậu ban đầu không định uống rượu, lại thấy Bác Hồ thừa dịp chiếm tiện nghi, trong lòng càng thêm tức tối, có điều Bác Hồ lại là Đại vương tử Bác Gian, không thể vuốt mặt không nể mũi được.

Suy đi tính lại, Phượng Minh chợt nhõm miệng cười với Bác Hồ, đặt chén rượu xuống: “Chỉ uống suông có gì thú vị, chi bằng chúng ta hãy tìm một trò tiêu khiển để thưởng rượu đi, thế nào?”

Tam công chúa định giúp đỡ, vui vẻ nói: “Minh vương học thức hơn người, trên người có vô vàn những ý tưởng mới lạ, đã nói đến trò chơi ắt hẳn phải vô cùng hứng thú.”

Bác Gian vương đã nghe nói về bản lĩnh của Phượng Minh không ít, trước giờ vẫn bán tín bán nghi, lúc này cũng nổi lòng hiếu kỳ, phát tay ra hiệu cho nhóm ca nữ đang nhẹ nhàng nhảy múa lui xuống: “Bác Hồ tạm trở về chỗ ngồi đi, ba chén rượu ấy đợi sau hãy kính Minh vương. Chẳng hay Minh vương muốn kiểm thử gì thưởng rượu?”

“Dùng đề mục thưởng rượu, ta hỏi mọi người đáp, đáp sai kẻ đó sẽ bị phạt một ly, nếu có người đáp đúng, ta sẽ uống một ly. Thế nào?”

Nhị vương tử Bác Diệu ngồi bên cạnh Bác Hồ lắc đầu nói: “Minh vương nếu dùng nan đề diễn toán thưởng rượu, nơi này tinh thông thuật diễn toán chỉ có mình Minh vương và Tam công chúa, như thế chẳng phải vô cùng tẻ nhạt hay sao?”

Phượng Minh vốn ban đầu đã dự liệu tìm lấy một đề mục siêu khó chỉ có thắng không thể thua, nhưng lại bị Bác Diệu lật tẩy, cười ngượng, nhún vai nói: “Vậy Nhị vương tử hãy nói phương pháp đi.”

Ánh mắt Bác Lăng chợt sáng bừng lên, chắp tay trước Bác Gian vương nói: “Phụ vương, trong bụng Minh vương ẩn chứa vô vàn cổ sự tuyệt diệu, chẳng bằng ta thỉnh Minh vương giảng giải vài câu chuyện xưa đi. Nói hay, mọi người uống một chung, nói không xong, phạt Minh vương một chén.”

Kể chuyện là sở trường của Phượng Minh, cậu tức thì gật đầu nói: “Được đó. Vậy kể chuyện xưa đi.”

Muốn nghe chuyện xưa chỉ cần mời người vào kể là được rồi, còn gì mới chứ? Đề nghị này chỉ có ba người Phượng Minh đồng ý. Bác Gian vương lại không muốn cắt đứt nhã hứng của Phượng Minh, cũng gật đầu cười nói: “Vậy hãy để Minh vương giảng giải đôi ba mẩu cổ sự cho chúng ta nghe đi.” Có hấn mở lời, ba tên vương tử kia dù có muốn phản đối cũng đành bó tay.

Bác Lăng cười nói: “Bác Lăng còn một đề nghị, trước hết chúng ta cần phải nói ra xem chúng ta muốn nghe cổ sự về đề tài gì, sau ấy sẽ để Minh vương thuật lại một câu chuyện liên quan đến nó.”

Note:

Tiên tung nan mịch tình như mộng

Bồng đoàn tùy phong điệp tùy phong

Đồng tâm thiên tái si tình phán

Thủ đắc văn khai kiến nguyệt minh

<>

>

Trích từ tuyển tập của Mộng Tịch Dao

Dịch nghĩa:

Dấu tiên khó kiếm tình như mộng.

Cỏ đoàn theo gió, lá nương phong

Một lòng ngóng tình si vạn kiếp

Đợi vầng mây rẽ thấy trăng thanh.

Đây tuy không phải là xuất xứ sớm nhất, nhưng hiện giờ đã không còn bất cứ biện pháp nào để kiểm chứng xuất xứ của câu tục ngữ này được nữa, cho nên bài thơ này chẳng qua chỉ để mượn tạm.

Ý tứ của câu tục ngữ là những kẻ có tài có thể kiên trì đợi đến một ngày mây rẽ thấy mặt trời, mây tan hiển trăng thanh, muốn nói con người phải kiên trì đến cùng.

* Đả xà tuyền côn thượng – Đánh rắn tuyền gậy

Câu này không phải do danh nhân nào ghi chép lại, mà chỉ là một câu thoại được lưu truyền trong dân gian dạy về cách đánh rắn ở vùng Lĩnh Nam. Phía nam có nhiều thứ dịch bệnh và vật độc hại, thường xuyên có rắn rất độc trùng và chuột bọ. Roi trúc mềm, côn cứng. Loài rắn có sở trường quấn quanh những vật cứng, nếu vụt gậy xuống không đánh trúng ngay điểm yếu của rắn có thể sẽ bị rắn vắn thân, nhe nanh,

cắn lại người đánh rắn. Vậy nên phàm là người đánh rắn sẽ không bao giờ dùng côn mà dùng roi trúc để đánh rắn.

“Đả xà tùy côn” kỳ thực là “Mộc côn đánh rắn, rắn tùy loại gậy”.

Câu này ngụ ý con người có thể xem xét thời cơ, thuận theo thời thế tình hình mà làm, để đạt được lợi ích lớn. Lấy câu “Đả xà tùy côn thượng” để sánh với tranh đấu chốn nhân gian để ám chỉ: Kẻ bị công kích giỏi về cách dùng mảnh khoé thủ đoạn để lợi dụng luồng lách sơ hở, phản kích nhanh nhạy, khiến đối phương cảm thấy khó giải quyết.

“Không vấn đề gì.” Phượng Minh đồng ý tức thì.

Bác Gian vương nói: “Vậy trước hết thỉnh Minh vương kể lại một cố sự về y phục đi.” Cả đời hần chỉ ưa chải chuốt tân trang bản thân, lại thích chưng diện đến cực điểm, ngay đến nghe chuyện xưa cũng muốn nghe về vấn đề này.

“Được.” Phượng Minh gật đầu: “Câu chuyện này, xảy ra từ lâu lâu lắm rồi. Từng có một vị quốc vương, ngài rất thích mặc những bộ y phục thực thực lộng lẫy...” Cậu thao thao bất tuyệt, đem Bộ quần áo mới của quốc vương * ra kể một lèo.

Mẫu truyện này ở thời hiện đại rất nổi tiếng, là bài học bắt buộc của tất cả học sinh trung học.

Kể đến phút cuối khi vị quốc vương kia trần truồng chạy trốn chết, sắc mặt Bác Gian vương trở nên lúng túng khó xử.

Phượng Minh kể một hơi, khi quay lại thấy sự tán thưởng trong mắt Bác Lăng, mới khẽ mỉm cười.

Toàn bộ thần tử trong điện ai ai cũng biết cố sự này có điểm liên quan đến quốc vương, nhưng lại ngại động chạm đến tôn nghiêm của hần nên đành ngậm miệng không dám hó hé, im ru một đoàn.

Thình lình ở phía đối diện truyền đến một tiếng cười khúc khích: “Không ngờ lại có một câu chuyện hoang đường như thế, ha ha, Minh vương quả nhiên cất giữ toàn chuyện thú vị trong người. Cố sự này kể rất hay, để ta kính Minh vương một chén.”

Lại có kẻ dám mạo hiểm đánh liều nói ra những câu như thế, chúng nhân len lén đưa mắt nhìn sang người đó chính là Tam vương tử Bác Cẩn mà Bác Gian vương yêu thương nhất.

Bác Cẩn trời sinh tính tình hào sảng phóng khoáng ăn nói lại thoải mái thẳng thắn, là vương tử ít có dã tâm đối với vương vị nhất, trong khi đám người Bác Lăng vất kiệt óc để tranh giành vương vị, y lại cố ý bù đầu tìm cách để không phải làm Đại vương, thậm chí không nề hà làm nhơ nhuốc thanh danh, đắm chìm nữ sắc.

Nhưng y lại là đứa con duy nhất của vương hậu, thân phận khác hẳn ba vương tử còn lại, Bác Gian vương thậm chí còn vô cùng sủng ái y. Với tình hình như thế, dẫu y có không muốn can dự vào cuộc đấu đá trong vương thất thì cũng chẳng dễ dàng gì.

Bác Cẩn một hơi uống cạn, nói với Phượng Minh: “Thỉnh Minh Vương tiếp tục.”

Phượng Minh thấy y ủng hộ mình, tức thì nảy sinh thiện cảm, cười hỏi: “Tam vương tử muốn nghe cố sự gì?”

“Cố sự là cố sự, việc gì phải chỉ định? Chuyện thiên hạ người áp bức người còn không đủ nhiều hay sao?”

Trong lời nói chất đầy bất mãn, Phượng Minh không khỏi chăm chú quan sát Bác Cẩn.

Bác Cẩn ước chừng hai mươi tuổi, dung mạo có lẽ do hao hao giống mẫu thân nên không hề có chút mị lực nam tính đặc thù như phụ thân và huynh đệ, ngược lại còn phảng phất vẻ âm nhu của nữ tử, chẳng qua là trên người y không chút nào hiện vẻ kiêu nhu giả tạo mà tự nhiên vô cùng, khiến Phượng Minh nhớ tới Liệt Nhi đang ở Tây Lôi xa xa.

Cậu cùng Bác Cẩn mắt đối mắt, cười nói: “Tam vương tử có từng nghe qua cố sự Trang Chu mộng điệp*?”

Bác Cẩn lại một mình một ly, thì thào: “Mộng điệp? Nội cái tên đã biết là một câu chuyện hay, thỉnh Minh vương mau kể tiếp.”

“Trang Chu là một người rất thông minh lại vô cùng bản lĩnh. Ông từng một lần nằm mơ, mơ mình biến thành một cánh bướm, bay lượn theo làn gió, vô cùng thoải mái dễ chịu. Lúc ấy ông ta hoàn toàn quên mất bản thân mình chính là Trang Chu. Đến khi tỉnh lại, hết sức ngạc nhiên nghi hoặc vì bản thân vẫn còn là Trang Chu xương thịt. Ông ta thậm chí còn ngỡ, không biết là Trang Chu mơ thành cánh bướm, hay chỉ là một cánh bướm mộng thành Trang Chu?”

Bác Hồ nhăn mặt nói: “Kẻ kia thật quá ngu dốt, hẳn đương nhiên là người, chẳng lẽ lại là một con bướm? Cổ sự này chẳng có tí ý nghĩa nào, Minh Vương mau tự phạt một chén đi.”

Bác Lăng và Tam công chúa trầm ngâm không nói năng gì, tìm tòi thứ thâm ý sâu thẳm bên trong.

Ánh sáng trong mắt Bác Cần thốt nhiên lay động, rất lâu sau mới thở ra một tiếng nhẹ hẫng, chậm rãi nói: “Nhân sinh như mộng, sống miễn sao cho cõi lòng thành thói vui vẻ thì là người hay là bướm có gì khác nhau đâu?”

Phượng Minh gật đầu: “Không sai, người có cái khoái hoạt của người, bướm lại có cái sung sướng của bướm, làm gì có ai lại đi so đo tốt hơn hay không tốt với kẻ khác đây?”

Bác Cần vẫn luôn khổ não vì bị mẫu hậu y cường ép tranh giành vương vị, lúc này nghe một câu của Phượng Minh, tựa như có người dùng gậy đập một cái thật mạnh vào đầu, ngỡ ngàng nói: “Người có cái khoái lạc của người, bướm có cái sung sướng của bướm.” Trong lòng thầm nghĩ: ta ngay từ đầu đã không phải kẻ có khí chất làm Đại vương, tại sao lại phải đứng ra tranh chấp cùng chúng huynh đệ? Dù có đăng cơ đoạt được vương vị, ta cũng sẽ không hạnh phúc. Sẽ giống cánh bướm phải hoá thành người kia, cánh bướm sao có thể hạnh phúc cho được?

Y trời sinh là kẻ ngang ngạnh bất kham, vấn đề bao lâu nay vẫn quấy nhiễu phá quấy, giờ đột nhiên lại được đả thông, liền giống như cát được một tảng đá nặng đè lên người, toàn thân nhẹ nhõm khôn xiết, liền bật cười sang sảng, nâng chén với Phượng Minh, trong lòng tràn ngập khâm phục mà rằng: “Minh Vương trí tuệ sâu sắc, Bác Cần bội phục.” Tức thì uống liền một lúc ba chén, đoạn gạt ly lăn lóc trên mặt đất. Kim bôi rơi khô khốc trên mặt sàn, tạo nên một tiếng vang trong trẻo.

Bác Cần thẳng lưng đứng dậy, đi đến trung tâm đại điện, quỳ xuống trước mặt Bác Gian vương, hiền ngàng nói: “Bác Cần cầu phụ vương một chuyện.”

Bác Gian vương đối với đứa con trai do vương hậu thân sinh này vô cùng yêu thương chăm chút, lúc nào cũng đau đầu nhức óc về chuyện y xử trí công việc xao lãng, lại không mấy may mắn muốn vương vị, lần này thấy Bác Cần đột nhiên phát ụy, Bác Gian vương vui vẻ nói: “Bác Cần, người muốn cầu phụ vương chuyện gì?”

Bác Cần ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Bác Gian vương trong tích tắc, nhấn nhá từng từ từng ngữ: “Bác Cần khẩn cầu phụ vương, lập tứ vương đệ Bác Lăng làm thái tử.”

Vì mấy vương tử tuổi tác ngang bằng xấp xỉ nhau, nên hiện tại Bác Gian vương vẫn chưa lập thái tử. Nhưng giờ lại xuất hiện tứ vương tử Bác Lăng tài năng vượt trội hơn tất cả, vấn đề thái tử lại càng trở thành đề tài cấm kỵ thảo luận không thần tử nào dám nhắc đến. Nếu luận về bản lĩnh, Bác Lăng đứng đầu, nếu bàn về huyết thống cũng như sự sủng ái của Đại vương, lẽ dĩ nhiên đó phải là Bác Cần.

Lại chẳng ngờ Bác Cần hôm nay trước mặt đông đảo bá quan triều thần lại mở miệng đề xuất Bác Gian vương lập Bác Lăng làm thái tử.

Lời vừa dứt, cả điện đã náo động xôn xao, Bác Hồ, Bác Diệu đánh tuột hai chiếc ly đang cầm trên tay, đứng phắt dậy.

Ánh mắt Bác Lăng chợt loé sáng, lộ vẻ phấn khích. Bác Cần buông bỏ vương vị, Bác Hồ Bác Diệu không đủ sức đối kháng, hẳn trong cuộc tranh giành vương thất này không còn đối thủ, sao không mừng cho được?

Bác Gian vương sửng sốt trong phiên khác, lạnh lùng nói: “Bác Cần, người vừa nói bậy bạ gì đó?”

Bác Cần không chút sợ hãi, ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào Bác Gian vương: “Bác Lăng mưu lược, giữa huynh đệ chúng nhi thần nổi trội hơn tất cả. Khí độ phi phàm, một lòng vì nước vì dân. Hơn nữa Bác Lăng lại một lòng muốn khiến Bác Gian phú cường, từ khi đệ ấy quy hồi vương thất, lúc nào cũng dốc sức

vì quốc gia đại sự, bách tính ai ai cũng yêu kính. Thỉnh phụ vương đừng tiếp tục câu nệ huyết thống xuất thân mà hãy vì Bác Gian, lập Bác Lăng làm thái tử. Còn về nhi thần... Phụ vương, Bác Cần trời sinh biếng nhác, chỉ khiến phụ vương thất vọng mà thôi.”

Hai người bọn Bác Hồ đứng một bên nghe Bác Cần mở miệng nói thay Bác Lăng, sắc mặt đã sớm tái sạm lại.

Bác Lăng đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội biểu hiện này, mới diễn trò, quỳ sụp xuống bên cạnh Bác Cần, than thở mà rằng: “Bác Lăng không dám nhận thiện chí này. Thỉnh phụ vương lập tam vương huynh làm thái tử, Bác Lăng nguyện toàn tâm toàn ý phò trợ Tam vương huynh, khiến Bác Gian từ nay về sau quốc phú binh cường, không để ngoại nhân hạ nhục.”

Đại biến đột nhiên xảy đến, Phượng Minh hoàn toàn không biết mình đang sắm vai một kẻ xúc tác dẫn dây bên trong, cứ thế đứng một bên nói không nên lời, trong lòng hô to trò thú ra rồi.

Hai huynh đệ Bác Hồ, Bác Diệu cũng không chịu yếu thế, cả hai đưa mắt nhìn nhau, cũng vội đi vào đại điện, cùng quỳ xuống cạnh Bác Lăng Bác Cần. Bác Hồ to còi nói: “Phụ vương ngàn vạn lần đừng để Bác Lăng kia lừa gạt bỏ bùa, chút ranh vặt nhất thời đâu đủ để giải quyết xử lý quốc gia đại sự. Lập thái tử là căn bản gốc rễ của quốc gia, thỉnh phụ vương suy nghĩ kỹ.”

“Xuất thân ti tiện hèn mọn, sao có thể một bước leo lên vương vị?” Bác Diệu nghiêng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Bác Lăng, khinh khi nói: “Thái tử là đại diện cho oai nghiêm một nước, nếu để một tên dân đen hạ lưu đảm đương, chẳng khác nào trò đùa của trẻ con.”

Bác Diệu vừa nói xong, mặt Bác Lăng thoáng biến sắc. Ngay đến cả Bác Cần cũng biết Bác Diệu đã đi quá trớn, mới vặn ngược lại: “Nhị vương huynh, Bác Lăng cũng là một vương tử của Bác Gian, là cốt nhục máu mủ của phụ vương, sao lại là xuất thân ti tiện hèn mọn?”

Bác Hồ đứng một bên phần nộ hậm hực chen vào: “Trên người hắn có một nửa dòng máu là thứ hạ lưu, để hắn làm vương tử đã là quá bỏ cho hắn rồi.”

Bác Lăng không nên nổi bật ra: “Đại vương huynh, ta và người đều là huynh đệ máu mủ, Bác Lăng một mực kính trọng người, tại sao người lúc nào cũng hăm dọa hù dọa ta?”

“Phì, người mà cũng xứng làm huynh đệ của ta? Tiện nhân!”

Mấy vị vương tử rời qua tiếng lại, ngay chính giữa đại điện cãi nhau la ó om sòm ầm ĩ.

Cả đại điện ngậm hột thị im như thóc, không ai dám lên tiếng. Bác Gian vương lặng lẽ ngồi trên vương vị, nhưng lòng mày đã muốn dựng thẳng lên.

“Ta đã sớm biết người bụng dạ khó lường.”

“Nhị vương huynh, người cứ mở miệng lại châm chích người khác.”

“Nếu không phải người nhắm nhe vương vị như hổ đói rình mồi, thì hà tất vừa về đến Bác Gian đã đi khắp nơi phát chẩn lương thực, mua chuộc nhân tâm?”

“Năm nay lương thực khan hiếm, dân đói...”

Bác Hồ chặn dứt lời Bác Lăng, hừ lạnh một tiếng: “Dân đói? Ý người là phụ vương thất đức, khiến bách tính đói khổ sao?”

“Bác Lăng tuyệt đối không có ý này.”

“Im miệng!” Đột nhiên một thanh âm vang lên sang sảng, khiến tất cả mọi người nhảy dựng lên. Bác Gian vương giận xanh mặt, ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng qua những đứa con của mình bên dưới, làm Đại vương bao năm qua, ánh mắt sắc bén tinh ý vô cùng, tầm mắt đi tới đâu, mấy kẻ vừa đỏ mặt tía tai gân cổ lên tranh cãi liền chột dạ mà cúi gằm đầu xuống.

Bác Gian vương càng tức giận, cả đại điện tức thì im phăng phắc lại. Hắn nhìn lại bốn đứa con của mình lần nữa, đoạn hít một hơi sâu kín, khẽ khàng: “Chúng thân nghe lệnh.”

Câu này tuy nhỏ, nhưng trong lòng ai nấy đều giật thột một cái. Mọi người đều biết chuyện quan trọng nhất của Bác Gian đến giờ khắc này sẽ được quyết định, toàn thể đại thần có mặt trong điện lập tức bỏ nhào ra quỳ sụp xuống, tề chỉnh một hàng, lặng im đợi chờ vương mệnh.

Phượng Minh mắt thấy mọi người quỳ xuống, ngay đến cả Tam công chúa cũng ngoan ngoãn quỳ xuống một bên, vô đầu nghĩ: ta có cần phải quỳ không? Đây là nội bộ Bác Gian, ta hà tất phải nhúng tay chen chân vào. Vì thế nhẹ nhàng đứng dậy đi sang một bên, đứng nhìn sự tình phát triển.

Bác Gian vương trầm mặc một hồi rất lâu, mãi đến khi những thần tử đang đứng tai lên nghe kia cả người râm rập mồ hôi lạnh, mới nói: “Bác Lăng nếu đã là nhi tử của ta, sẽ là vương tử Bác Gian, cũng sẽ có tư cách kế thừa vương vị.”

Lời này rõ ràng bênh vực Bác Lăng, Bác Hồ, Bác Diệu thành linh ngẩng phất đầu, kinh hoàng nhìn Bác Gian vương.

Bác Gian vương đang nói chợt ngừng lại, dẫn đo giây lát, đoạn tiếp tục: “Bản vương có bốn người con, con trưởng vô mưu, con thứ hai vô dũng, con thứ ba do chính thân vương hậu sinh ra, dù có thông minh lanh lợi, nhưng lại không quan tâm đến chính sự quốc gia.”

Bác Lăng nghe lời đánh giá của phụ vương hẳn đối với ba người ca ca, ý trong giọng nói không có một ai thích hợp làm thái tử, không khỏi mừng thầm, tận mắt thấy câu trả lời sắp ra, trống ngực đập dồn càng lúc càng nhanh.

Bác Gian vương hít một hơi thật sâu, gọi: “Bác Lăng.”

“Phụ vương, có Bác Lăng!” Tim Bác Lăng như hụt một nhịp, nhích lên một bước, kính cẩn lên tiếng hỏi: “Phụ vương có điều gì cần dặn?”

“Phụ vương biết người lòng mang đại chí, có tài năng lẫn học vấn. Chỉ cần người nội trong vòng nửa năm làm được ba việc, người sẽ là thái tử của Bác Gian.”

“Phụ vương!” Bác Hồ gấp gáp, vừa quỳ vừa bò lên trước, dập đầu nói: “Phụ vương hãy nghĩ lại, thỉnh phụ vương hãy nghĩ lại.”

Bác Diệu cũng nói: “Tuyển lựa thái tử là chuyện quan trọng, thỉnh phụ vương hãy nghĩ lại.”

Bác Gian vương mỉm cười: “Các người sợ ta thiên vị một bên? Được, trong bốn vương tử các người, ai có thể trong vòng nửa năm làm được ba việc này, người đó sẽ trở thành thái tử Bác Gian.”

Ánh mắt Bác Lăng ngời sáng long lanh, cất cao giọng nói: “Xin hỏi phụ vương ba việc đó là?”

Phượng Minh cũng đứng tai nghe. Không biết Bác Gian vương kia sẽ đem ba việc gì ra để tuyển lựa thái tử? Một trong số đó hẳn phải là thôn tính Ly Quốc đi?

Bác Gian vương mở miệng nói: “Thứ nhất, ta muốn một thứ phong cảnh đẹp để nhất thể gian để đặt giữa vương cung. Thứ hai, ta muốn bức họa của một mỹ nam tử đẹp nhất thiên hạ, treo trong tấm cung. Thứ ba, ta muốn giữa đại điện, cùng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân uống rượu thưởng yến một lần. Ai có thể trong vòng nửa năm làm được ba việc ấy, kẻ đó sẽ làm thái tử Bác Gian.” Sau khi đem ba yêu cầu kia nói ra, Bác Gian vương bật cười ha ha: “Đó là ba tâm nguyện của bản vương ta nhiều năm nay, các người hãy tận lực gắng sức đi.”

Người khác thì thôi đi, chứ như Phượng Minh, lần đầu tiên nghe được câu kinh ngạc đồ dẫn không hiểu gì, “hôn quân” hai chữ ấy thiếu chút nữa vượt ngay khỏi miệng. Tuyển lựa thái tử là chuyện trọng đại của một đất nước, sao lại có thể đánh đồng với mấy thứ yêu cầu đòi hỏi vô lý thế được? Chẳng trách Bác Gian lại suy đồi đến mức này.

61. Q.3 - Chương 12

Đến giờ khắc này, yến tiệc để thiết đãi Phượng Minh đã thành cuộc tranh đấu giữa bốn vị vương tử, mọi người không còn ai màng uống rượu thưởng nhạc nữa, Bác Gian vương vừa hạ lệnh, mọi người đã lũ lượt hành lễ rồi lục tục lui đi cả.

Bác Hồ, Bác Diệu đưa mắt nhìn nhau, sau cùng đồng loạt quay ra trừng mắt nhìn Bác Lăng, hằm hè ngo ngoe đi mắt, hiển nhiên là để bàn bạc làm sao để đạt được ba cái điều kiện kia.

Bác Cần không quan tâm đến vương vị, là kẻ phẫn phơ nhất, thấy Bác Gian vương đứng dậy rời đi cùng bầu đoàn thể thiếp, mới quay sang nhoẻn miệng cười với Phương Minh: “Cổ sự Minh vương kể thực sự rất thú vị, nếu người không chê, thỉnh đến tấm cung của Bác Cần này vui vẻ một phen, thế nào?”

Phương Minh có ấn tượng rất tốt với Bác Cần, đang định đồng ý ngay tấp lự, đã bị Bác Lăng chen miệng vào: “Minh vương sự tình còn bẽ bộn, sau này sẽ đến chỗ tam vương huynh có được không?”

Bác Cần thấy sao cũng được, bèn gật đầu qua quýt, đứng rời đi.

Phương Minh, Tam công chúa và Bác Lăng đương nhiên cùng chung một đường về, trèo lên cỗ xe ngựa trước cửa vương cung, vừa kéo tấm rèm dày dịt kín mít lại, vẻ mặt vẫn luôn nghiêm nghị của Tam công chúa tức thì sáng bừng lên một nụ cười rạng rỡ: “Hôm nay may nhờ Minh vương tương trợ, mới có được chuyện tốt thế này.”

“Cái gì? Ta?”

Bác Lăng chấp tay, nói vô cùng thành khẩn: “Ấn đức của Minh vương hôm nay, Bác Lăng ngày sau nếu đạt được vương vị tuyệt đối không dám quên.”

Phương Minh ngạc nhiên nói: “Bác Gian vương hôm nay cũng chưa chính thức chỉ định người làm thái tử, sao lại cao hứng như thế?”

“Đại vương dấu chưa nói rõ ràng, nhưng tận sâu trong thâm tâm đã ngầm chỉ ra rồi, chẳng lẽ Minh vương nghe không ra?” Tam công chúa ở bên cạnh cười khúc khích: “Ba điều kiện của Đại vương, rõ ràng rành đã phán định chọn Bác Lăng làm thái tử.”

“Hả?”

Bác Lăng nhìn vẻ mặt ngu ngơ của Phương Minh, gật gù nói: “Lời Tam công chúa nói không sai, trong ba điều kiện kia, có một thứ, ám chỉ Minh vương. Mà hiện tại Minh vương đang ở trong phủ Bác Lăng, kẻ thực hiện được điều kiện này chỉ có Bác Lăng mà thôi.”

Phương Minh tự suy tự diễn trong lòng: trong ba điều kiện kia có một cái chỉ thẳng mặt ta để phán ư?

Cậu nhần mày, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cảm thấy điều kiện thứ hai có vẻ còn có chút can hệ đến mình. Mà chẳng lẽ thiên hạ đệ nhất mỹ nam của Bác Gian vương chính là ta? Hèn gì đám Thu Nguyệt Thu Lam từ sáng đến tối suốt ngày khen diện mạo ta anh tuấn khôi ngô này nọ, cứ nghĩ bọn họ chỉ khen suông lấy lòng, ai dè đến cả Bác Gian vương cũng thấy thế.

Vừa tự huyền đến đó, cậu không khỏi có chút dương dương tự đắc gật gù đắc ý.

Tam công chúa hỏi: “Chuyện này đối với Minh vương không khó, nhưng chẳng hay Minh vương có chịu giúp chúng ta không?”

Bác Lăng nhìn Phương Minh, tha thiết nói: “Chỉ cần Minh vương gật đầu một cái, Bác Lăng lập tức đích thân lên ngựa khởi hành, cung nghênh đưa Minh vương quay về Tây Lô.”

Phương Minh đương nhiên muốn quay về Tây Lô, vả lại để người ta vẽ một bức tranh đưa cho Bác Gian vương cũng chẳng nhằm nhò gì, cùng lắm chỉ khiến Dung Diễm phát ghen tỵ chút. Cậu lập tức gật đầu, hiên ngang nói: “Chuyện này tuyệt đối không khó khăn, chúng ta có thể lập tức bắt đầu tiến hành, chẳng hay Tứ vương tử định bao giờ mời họa sư tới?”

Tam công chúa và Bác Lăng đưa mắt ngó ngác nhìn nhau, cứ nhìn qua nhìn lại một hồi.

“Sao lại phải tìm họa sư?”

“Các người không phải muốn một bức tranh của ta...”

“Ta hiểu rồi, nhất định là Minh vương đã từng thấy qua thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Mị Cơ, nên muốn đem bức họa chân dung ấy ra chứ gì.”

Phượng Minh đỡ dẫn, ù ù cạc cạc hỏi lại: “Mị Cơ?”

“Không sai. Chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Mị Cơ, từ nhiều năm trước nàng ấy đã lặng lẽ rời khỏi Phồn Giai, biệt tăm biệt tích, phụ vương vẫn luôn một lòng ngưỡng mộ mỹ danh Mị Cơ, nhưng vẫn vô duyên gặp mặt.”

Té ra là nghĩ chệch hướng, mặt Phượng Minh hết hồng lại đỏ, cảm thấy xấu hổ không thôi.

Tam công chúa nói: “Người bên ngoài muốn tìm Mị Cơ, thì vô cùng gian nan. Nhưng tình ý của Mị Cơ đối với Tây Lôi vương thâm trọng, nói gì nghe nấy, chỉ cần Tây Lôi vương nói một câu, Mị Cơ chắc chắn sẽ chịu đến Bắc Gian một chuyến.”

Trên môi Bắc Lăng đột nhiên vẽ ra một nụ cười hí hước: “Tình Tây Lôi vương với Minh vương thâm trọng, nói gì nghe nấy, chỉ cần Minh vương nói một câu, Tây Lôi vương khẳng định sẽ thỉnh Mị Cơ xuất hiện.” Hắn ngồi đối diện Phượng Minh chấp tay. “Tất thấy mọi sự đều nhờ Minh vương cả.”

Phượng Minh chớp chớp mắt, mãi một lúc lâu sau mới gỡ nổi mối quan hệ dây mơ rễ má bòng bong kia ra. Kỳ thực chuyện về Mị Cơ, cậu đã từng nghe Hạ Quân kể sơ qua, hồi ấy vẫn còn vì thế mà đau đớn chưa xốt biết bao nhiêu lâu.

Cậu thầm nghĩ trong lòng: Hậu cung Bắc Gian vương phi tử hắng hà sa số, lướt qua đã biết là tên quỷ hao sắc, Mị Cơ đến Bắc Gian, tám phần chắc chắn sẽ bị hấn thu vào hậu cung. Mà như thế, chẳng phải gạt bỏ đi được một tình địch hay sao? Hả hê vài giây, lại đổi ý: nhưng một mỹ nhân như Mị Cơ lại kết duyên với một gã hôn quân như hắn cũng đáng thương lắm, ta làm sao lợi dụng nàng ta được? Nếu thực sự làm thế, ngay đến bọn Liệt Nhi cũng sẽ dùng nửa con mắt khinh thường ta mất.

Tam công chúa và Bắc Lăng vẫn vui vẻ dợt lời của Phượng Minh. Phượng Minh ngẩn ra lúc lâu, cứ lúng ba lúng búng trong miệng: “Này... Điều kiện này, chỉ e ta không giúp được Tứ vương tử.”

Bác Lăng kinh ngạc hỏi: “Việc đơn giản như vậy, sao Minh vương lại không chịu giúp ta?”

“Minh vương không phải vừa đồng ý hay sao?”

Phượng Minh lắc đầu quây quây nói: “Mới nãy... chuyện ấy... Dẫu gì hiện tại ta mới phát hiện ra như thế không ổn lắm, Mị Cơ chắc chắn sẽ không chịu đến đâu. Tứ vương tử khỏi cần phí lời, hãy mau bàn luận hai điều kiện còn lại thoả đáng hãy nói sau.”

“Nhưng chuyện này...”

“Bác Lăng,” Tam công chúa chợt mỉm cười khê nói: “Nếu Minh vương đã không chịu, vậy thì thôi đi.” Trong lòng lại nghĩ: Dù Minh vương có không đáp ứng, chúng ta cũng tự gửi tin đòi Tây Lôi vương dùng Mị Cơ đến đổi người.

Bác Lăng hẳn nhiên cũng chung một suy nghĩ, hắn trao đổi ánh mắt với Tam công chúa rồi phá lên cười, sau ấy không nhắc lại nữa.

Mặt Phượng Minh chảy ra, ngồi trên xe ngựa trưng ra một bộ mặt bí xị ỉu xiu. Sau khi xuống xe trở về viện tử từng ở, vẫn thấy đám thị vệ san sát dày đặc bầu thành đàn ngoài cửa, trường kiếm loé sáng rực rỡ, cảnh giới nghiêm ngặt.

Bác Lăng thấy Phượng Minh dòm đám thị vệ, vội vàng xoa dịu: “Minh vương ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, Minh vương đã là thượng khách của Bắc Lăng, người đi đâu làm gì là tùy ý. Những thị vệ này chỉ chuyên bảo vệ Minh vương mà thôi.”

Phượng Minh hừ lạnh một tiếng, bước nhanh vào trong.

Lâm Đan đang đứng ở bên trong, vội vã nhảy từ trên ghế xuống la lên: “Minh vương đã về! Người đã gặp Đại Vương chưa?” Cô bé và Phượng Minh sống cùng nhau ít lâu, nên tuyệt không câu nệ lễ tiết cũng giống như khi thấy Bác Lăng, liền chạy nhào đến bên cạnh Phượng Minh.

“Ừ, thấy rồi.”

Lâm Đan vừa mới thân thiết với Phượng Minh một chút, mới ngược đầu lên đã thấy Bác Lăng từ ngoài bước vào phòng, vội vã vứt bỏ Phượng Minh một bên nhào ra đón đại ca của mình: “Ca ca, ca ca huynh có gặp Đại vương không?”

Bác Lăng cười ngọt ngào âu yếm, ôm thốc Lâm Đan lên: “Đương nhiên là gặp rồi, Đại vương còn hỏi Lâm Đan có ngoan không này, nếu Lâm Đan ngày ngày đều ngoan, sẽ phong Lâm Đan làm tiểu công chúa a.”

“Lâm Đan đương nhiên rất ngoan.” Lâm Đan ngọt ngào đáp lời.

Tam công chúa đứng sau lưng Bác Lăng nói: “Nếu Lâm Đan ngoan, mau mau đi lấy chữ hôm nay viết lại đây, thế mới là ngoan nhất a.”

“Đi đi.” Bác Lăng thả Lâm Đan xuống.

Lâm Đan quay lại ngó ngó Phượng Minh: “Thế... Ta đi viết chữ xong sẽ quay lại chơi với Minh vương.” Cô bé cười híp mắt với Phượng Minh, đoạn vọt đi nhanh như chớp.

Bác Lăng nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của Lâm Đan, khoé môi khẽ cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, đoạn quay sang chấp tay với Phượng Minh: “Minh vương hãy sớm đi nghỉ, ta phải đi xem Lâm Đan luyện chữ, lát sau sẽ quay lại.” Dứt lời liền vén rèm, thông dong bước đi.

Trong mắt Phượng Minh, cậu cảm thấy Bác Lăng chỉ đối xử thật lòng với duy nhất muội muội, chỉ e hẳn đối với Tam công chúa cũng coi trọng quyền lợi hơn tình cảm, không khỏi thở dài sườn sượt.

“Sao Minh vương lại thở dài?” Tam công chúa quan tâm hỏi.

“Ta than Bác Lăng đối với Lâm Đan quá tốt.”

“Phải a.” Tam công chúa gật đầu: “Có đôi khi nhìn Bác Lăng chiều chuộng yêu thương Lâm Đan, ta lại không khỏi nhớ đến đại tỷ, nhị tỷ của mình.”

Trong lòng Phượng Minh thoáng dao động, từ khi đến Bác Gian đã có rất nhiều sự việc thay đổi, cậu đã quên tận tâm kịch Phồn Giai đến bảy tám phần.

“Khụ khụ” Phượng Minh không cố ý khoét sâu thêm vết thương lòng của Tam công chúa, nên cố ý lái chủ đề sang hướng khác: “Ba điều kiện của Đại vương, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ám chỉ Mị Cơ, nhưng còn hai điều kiện còn lại, Bác Lăng định ứng phó thế nào?”

Nghe đến vấn đề ấy, ánh mắt đen lúng liếng của Tam công chúa khẽ lay động, nghiêng nghiêng đầu hỏi: “Theo ý Minh vương thì nên ứng phó thế nào?”

“Chúng ta trước hết nên nghĩ đến bức chân dung. Ta nghĩ hẳn phải tìm ra ai là thiên hạ đệ nhất mỹ nam.”

“Vấn đề ấy, chỉ e Đại vương muốn khảo nghiệm trí tuệ của Bác Lăng.” Tam công chúa nhú mày nói: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thế gian này công nhận có Mị Cơ, không còn ai khác. Nhưng mỹ nam nước nào cũng có, mà từ xưa đến nay không một ai đem xếp thứ hạng bọn họ cả, chẳng lẽ phải đem khâu gom toàn bộ đến trước mặt Đại vương, để Đại vương tự mình tuyển lựa lấy một người?”

Phượng Minh đứng lên trầm tư suy nghĩ: “Thẩm mỹ của mỗi người bất đồng, chúng ta cho là đẹp, nhưng nhớ ra Bác Gian vương không cho là đẹp thì sao?”

“Thẩm mỹ của mỗi người bất đồng?” Tam công chúa ngẫm nghĩ lại lời này trong giây lát, nhãn tình đột nhiên sáng rực lên, quay sang hỏi Phượng Minh: “Minh vương, trong mắt Minh vương, thiên hạ đệ nhất mỹ nam là ai?”

“Đương nhiên là...”

Muốn nói là Dung Diễm, nhưng lại cảm thấy có chút ngượng ngùng. Phượng Minh bỗng chốc ngần ngại.

Tam công chúa cũng đoán ra: “Trong mắt Minh vương, người đẹp nhất dĩ nhiên sẽ là Tây Lôi vương. Nhưng trong mắt ta, người đẹp nhất chính là Bác Lăng. Trong mắt mẫu thân, khỏi ngô tuấn tú nhất thì chính là đứa con ruột của mình. Nói như thế, trong mắt Đại vương, người đẹp đệ nhất chỉ e chính là...”

“Chính là bản thân phụ vương.” Bác Lăng vừa vặn đến ngoài phòng, đã cười sang sảng vén tấm rèm lên: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam nhân, hẳn phải là chính bản thân phụ vương. Ha ha, đề xuất được thứ điều kiện đánh lạc hướng này quả thực rất thú vị. Hơn nữa tướng mạo phụ vương tuấn mỹ, không phải hạng tầm thường, lại thêm chăm sóc điều dưỡng chu đáo, làn da so với thiếu nữ thanh xuân còn đẹp hơn nhiều, có là thiên hạ đệ nhất mỹ nam cũng không có gì là quá đáng.”

Phượng Minh trợn mắt há hốc mồm, cái tên phụ vương da mặt dày hơn da trâu đi cặp với tên vương tử a dua bợ đỡ này, quả là một tổ hợp ăn ý kỳ diệu trời đất tạo nên.

Tam công chúa thấy vẻ mặt Phượng Minh quái lạ, mới hỏi: “Minh vương có phải không cùng ý kiến không?”

“A? Không có không có.” Phượng Minh lắc lắc đầu,

“Nếu đã thế, ta sẽ lập tức tìm về một hoạ sư giỏi nhất để hoạ chân dung của phụ vương, nhất định phải để khuôn mặt anh tuấn của phụ vương được lưu truyền hậu thế.”

Phượng Minh thầm nghĩ trong lòng: vạn nhất bọn họ có đoán sai ý Bác Gian vương, lại chẳng hoá ra phách mã thí phách đảo mã thối thượng*, thế thì tha hồ có náo nhiệt mà xem trộm. Vốn không định nhắc nhở, nhưng lại nghĩ: nếu Bác Lăng gặp chuyện xui xẻo, ta hiện giờ nằm trong sự bảo hộ của hắn, chẳng phải cũng bị xúi quẩy theo sao, không được không được, trước hết vẫn nên đồng hội đồng thuyền mới được.

Vì vậy vội quay sang khuyên Bác Lăng: “Tứ vương tử vẫn nên suy xét lại kỹ hơn hẵng quyết định, vạn nhất đoán sai thâm ý của Bác Gian vương, tứ vương tử chỉ e lại vuột mất vương vị.”

Bác Lăng chậm rãi thu lại nét cười, trầm ngâm giây lát, rồi đột ngột ngẩng đầu lên nói: “Minh Vương an tâm. Phụ vương muốn cùng đối ẩm cùng thiên hạ đệ nhất mỹ nam nhân trong điện, nhưng lại chỉ cần một bức hoạ vẽ thiên hạ đệ nhất mỹ nam treo trong tấm cung, chỉ nội điều đó thôi đã nói rõ tâm ý phụ vương rồi. Vì thiên hạ đệ nhất mỹ nam chính là phụ vương, nên người chỉ cần một tấm chân dung của mình, chẳng thể đòi hỏi chính bản thân mình cùng đối ẩm trong điện.”

Phượng Minh ngẫm đi nghĩ lại thấy cũng đúng, cũng không lên tiếng, thầm oán trong bụng: da mặt mấy kẻ thời cổ này thật đáng sợ, một khi mấy kẻ da mặt dày cộm này làm vương thì lại càng đáng sợ hơn, ép người ta thừa nhận mình là thiên hạ đệ nhất mỹ nam. Hừ, Bác Gian vương nhà người làm sao so được với cái móng chân Dung Diễm?

Ôi, tên Dung Diễm kia đến bao giờ mới qua đón ta đây?

Chẳng lẽ muốn bỏ mặc ta làm con tin ở Bác Gian này sao?

Len lén oán giận được hai câu, đã lại không kiềm nổi nghĩ ngợi thay Dung Diễm. Trước mắt đại quân vừa mới khai chiến với Ly Quốc, dù chiến trận có lập tức kết thúc, cũng cần phải có thời gian để chỉnh đốn quân đội quốc sự các loại, Dung Diễm thân là đại vương đương nhiên sẽ có trăm công ngàn việc đến tay, dẫu có chậm lo lắng cho ta vài ngày cũng là việc hiển nhiên.

Cả một đêm cứ trần trở lẩn qua lẩn lại suy nghĩ mông lung, mãi đến canh ba mới ngủ được.

Tỉnh mơ hôm sau, còn chưa mở mắt, ngoài phòng đã vọng âm ĩ tiếng chân dồn dập phấn khích.

Bác Lăng tung rèm, cười ngoác miệng: “Minh Vương đã tỉnh chưa? Có biết hôm nay phố lớn ngõ nhỏ dán đầy những thông cáo gì không?” Hắn mặt mày hồng hỏ tươi như hoa, đem một cuộn giấy gì đó có vẽ như vừa bị giật từ trên tường xuống dúi vào tay Phượng Minh.

Phượng Minh ngáp ruồi một cái, ngồi dậy, đảo mắt qua tờ giấy.

Phía bên trên uỳnh oành một chữ treo thưởng đồ chót – treo thưởng cho thiên hạ đệ nhất mỹ nam, phạm gia đình ai có mỹ nam có thể tự xưng là thiên hạ đệ nhất, lập tức hãy đến phủ Đại vương tử, trọng thưởng. Phạm ai có bức hoạ của thiên hạ đệ nhất mỹ nam, cũng giật được giải thưởng.

Phượng Minh dẫn mắt hồi lâu, sau đó phá ra cười lẩn lộn: “Cái này... Tên Bác Hồ ngày cũng đàn độn quá sức, Bác Gian vương nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ, đại vương tử lại không thèm ủng hộ mỹ mạo của mình.”

Bác Lăng gật đầu nói: “Chính thế. Chỉ không đầy một canh giờ nữa, những bản thông cáo treo thưởng này sẽ rơi vào tay phụ vương, đại vương huynh từ nay về sau chỉ có thể mơ tưởng đến vương vị từ đằng xa mà thôi.”

Phượng Minh nhìn trân trân vào tờ giấy cuộn tròn trong tay Bác Lăng, bất giác cảm thấy có chuyện gì đó không ổn thoả, nhưng tức thời lại không thể nói ra đó là gì. Bước chân xuống giường, cầm tờ thông báo đến cạnh cửa sổ trầm ngâm: “Bác Hồ đâu có không đoán ra thiên hạ đệ nhất mỹ nam trong lòng Bác Gian vương chính là Bác Gian vương, cũng không thể nghĩ đến chuyện dùng cách treo giải thưởng để tìm về một thiên hạ đệ nhất mỹ nam được.”

“Vây ý của Minh Vương là gì?”

“Có kẻ mượn những bản bố cáo này để hãm hại Bác Hồ.” Phượng Minh rút ra kết luận, đột nhiên quay ngoắt lại, sâu xa chăm chăm quan sát Bác Lăng.

Bác Lăng từ từ nở nụ cười: “Có phải Minh Vương đang hoài nghi Bác Lăng?”

“Chẳng lẽ ta hoài nghi không đúng?”

Bác Lăng bật cười sang sảng: “Quả không hổ danh Minh Vương, mưu trí hơn người. Thỉnh Minh Vương xem qua.” Hắn chìa ra một xấp bố cáo, bày la liệt trước mặt Minh Vương.

Lại là những tấm thông báo treo thưởng, những dòng nội dung bên trên cũng tựa tựa như bản thông báo trước đó, chỉ có điều phần đề chữ lại thay đổi thành phủ Nhị vương tử.

“Hả?” Phượng Minh liếc Bác Lăng, dò xét ý tứ.

Bác Lăng thản nhiên nói: “Kể này đêm qua Bác Lăng đã từng nghĩ đến, thậm chí đã phái người viết thuê đêm suốt sáng để làm những bản thông cáo thế này, chẳng dè lại có kẻ đi sớm một bước, xuống tay hạ thủ với Đại vương huynh.”

“Người người muốn hại là Bác Diệu?”

“Chọn một trong hai thôi.” Bác Lăng chậm rãi nói: “Nhưng giờ thấy tấm thông cáo này, lại khiến ta nghi ngờ thực lực mạnh mẽ của Nhị vương huynh, chẳng lẽ từ trước đến nay hắn cố tình che giấu bản lĩnh?”

Phượng Minh cau mày: “Theo những gì ta quan sát thấy trên đại diện hôm qua, Bác Diệu không thể là kẻ nham hiểm mưu tính thế được.”

“Chỉ e sau lưng vương huynh còn có kẻ nâng đỡ trợ giúp. Kẻ đó không những mưu lược, thậm chí còn có thể xuyên qua bức màn tâm tư dày đặc của phụ vương, hành động đã rất hiệu quả, lại còn vô cùng nhanh nhẹn sạch sẽ không chút dấu tích.” Về mặt Bác Lăng đột nhiên trở nên nghiêm túc, hạ giọng, đau xót nói: “Minh Vương chớ quên vết xe đổ Long Thiên của Phồn Giai.”

“Nhược Ngôn?” Phượng Minh kinh hãi buột miệng.

“Nhược Ngôn nếu đã có thể nuôi dưỡng một con rối vương quyền, thì ở Bác Gian này cũng có thể dựng thêm một cái nữa.”

“Vây tại sao hắn không sửa phần đề tên thành phủ Tứ vương tử? Chẳng phải người còn có sức uy hiếp hơn với Bác Hồ hay sao?”

Bác Lăng lắc đầu cười gượng: “Minh Vương thật sự nghĩ phụ vương là hôn quân sao? Thứ suy nghĩ lệch lạc sai lầm này ngay đến Đại vương huynh cũng không thể phạm phải, huống chi là ta? Tự dán thông cáo treo lên thế này, ngoài mặt định đối phó Đại vương huynh, nhưng thực tế bên trong lại nhắm thẳng vào ta.”

Phượng Minh bị một câu của Bác Lăng đánh thức, đột nhiên bừng tỉnh: “Phải, có người đồ tội cho Bác Hồ, người sẽ chính là kẻ bị nghi ngờ nhiều nhất. Ai lại có thể nghĩ đến chuyện Bác Diệu sẽ đối địch với Bác Hồ?”

Hai người cau mày lo lắng.

Một lúc lâu sau, Tam công chúa cũng vội vàng chạy tới, vừa bước qua ngưỡng cửa đã gấp gáp báo tin: “Trong cung truyền Bác Lăng vào, chỉ e Đại vương đã biết chuyện những tấm thông cáo. Bác Lăng, chàng có cách tự giải vây hay chưa?”

Bác Lăng khẽ nở một nụ cười ảm đạm nhìn Tam công chúa, lắc đầu.

“Hãm hại vương tử là tử tội, dù chưa có chứng cứ xác định Bác Lăng hạ thủ, nhưng cũng sẽ khiến đại vương lưu lại ấn tượng không tốt về chuyện mưu hại vương huynh.” Tam công chúa chau mày, nặng nề ngồi xuống ghế: “Một kẻ đã mất lòng tin thì sao có thể làm vương, phải làm sao đây?”

Bác Lăng nói: “Hiện nay không có chứng cứ, phụ vương sẽ không giết Bác Lăng. Người ta lo nhất, lại chính là Minh Vương.”

“Lo cho ta?” Phượng Minh lập tức quay ngoắt lại.

“Nếu Bác Lăng ta không thể chứng minh được sự trong sạch của mình, sẽ có khả năng bị giam lỏng trong vương cung. Ngộ nhờ có kẻ ở bên ngoài hãm hại Minh Vương...”

Trước mắt Phượng Minh chợt hiện ánh mắt như độc xà của Nhược Ngôn, tức thì sợ hãi cùng cực, run rẩy nói: “Không thể nào? Các người đã nghĩ mọi chuyện trở nên quá nghiêm trọng rồi? Nhược Ngôn giờ đang phải chật vật đối phó với đại quân của Dung Diễm ở biên giới, sao có thể phân tâm được? Nhược Ngôn nếu thực có dòm ngó ta, Dung Diễm ắt đã sớm đến Bác Gian đón ta đi rồi.”

Tam công chúa cúi đầu trầm ngâm suy tính, chậm rãi gật đầu nói: “Chỉ hy vọng là thế.”

Nàng biết Phượng Minh đâu có đôi khi có vẻ như thông tuệ không gì không biết, nhưng lại có lúc quá sức khờ khạo ngây ngô. Cuộc chiến giữa Dung Diễm và Nhược Ngôn ngay khi tin tức của Phượng Minh truyền ra đã lập tức kết thúc. Nhưng quân Tây Lô viễn chinh lao lực, Dung Diễm còn phải dẫn quân quay về, mà Dung Diễm nếu có muốn đến Bác Gian, còn phải vòng qua nước láng giềng Ly Quốc, lộ trình sẽ càng vì thế mà thêm dai dẳng.

Nhược Ngôn lại khác. Đại quân Ly Quốc đã ở ngay sát biên giới nước nhà, hoàn toàn không bị vấn đề đường rút quân hun hút ngăn cản, chuyện khắc phục hậu quả của Nhược Ngôn ít hơn so với Dung Diễm nhiều. Mà Nhược Ngôn nếu muốn đến Bác Gian, lại chỉ cần trực tiếp đi xuyên qua biên giới, bất luận có là lộ trình hay tiếp tế, đều tiện lợi hơn.

Bác Lăng ở trong cung còn thấy nguy hiểm, chỉ e sẽ có kẻ nhân lúc Bác Lăng không có ở cung bắt cóc Phượng Minh đi mất.

Nhờ ra Phượng Minh rơi vào tay Nhược Ngôn trong lúc Bác Lăng không cách nào bảo vệ, Dung Diễm làm sao bỏ qua Bác Lăng?

Nếu Bác Lăng chết, vương vị Bác Gian chỉ sợ sẽ rơi vào tay Bác Diệu, mà Bác Diệu lại là con rối bị giật dây trong tay Nhược Ngôn, chẳng khác nào lại thêm một quốc gia khác rập mình trước bước chinh phục của hắn.

“Ôi, chỉ là một bản bố cáo nho nhỏ, bên trong lại ẩn giấu tầng tầng lớp lớp độc kế, thực đáng sợ.” Tam công chúa than một tiếng, trao đổi ánh mắt với Phượng Minh, hai người không hẹn mà cùng nhớ tới thứ ánh mắt không thể xoá nhoà trong ký ức của Nhược Ngôn.

Bác Lăng thấy Tam công chúa đượm vẻ ưu tư, mới quay đi lắc lắc đầu không để nàng chú ý, cười với Phượng Minh nói: “Minh Vương không cần lo lắng, giờ ở Bác Gian, trừ Bác Lăng ta, còn có một người nguyện ý bảo hộ Minh Vương. Hơn nữa Minh Vương còn tuyệt đối tin tưởng hắn.”

“Ai?”

“Tam vương huynh Bác Cẩn. Trong khoảng thời gian Bác Lăng nhập cung này, thỉnh Minh Vương quá bước tới phủ Tam vương tử, cùng Tam vương huynh trò chuyện tâm giao giấc mộng điệp đi.” Bác Lăng khôi phục lại tư thái phóng khoáng thường nhật, thông thả cung thân trước Phượng Minh. Sau khi thương thảo ổn thoả mọi chuyện, ba người mỗi kẻ một ngả. Bác Lăng một mình tiến cung bái kiến Bác Gian vương, Tam công chúa triệu Hàn Tổ Văn tâm phúc của Bác Lăng, phái hần hộ tống Phượng Minh đến phủ Tam vương tử, còn mình thì lưu lại trông coi chăm sóc Lâm Đan.

Phượng Minh theo chân Hàn Tổ Văn đến phủ Tam vương tử, Bác Cần đã sớm nhận được tin khoái mã truyền tới, dẫn đầu cả phủ đứng bên ngoài đại môn chờ chực. Thấy mã xa Phượng Minh dừng lẩn tránh, Bác Cần tự mình đi đến, vén bức màn che, tươi cười hoan nghênh cậu: “Thật vất vả a, cuối cùng cũng mời được Minh Vương từ chỗ tứ đệ tới đây.”

Phượng Minh rất có thiện cảm với Bác Cần, liền vui vẻ cười với hắn, nhảy phốc xuống xe ngựa.

“Phủ Tam vương tử ưu nhã thanh tịnh, quả nhiên đến cả vật cũng giống người.” Phượng Minh ngược đầu nhìn xung quanh, kéo kéo tay Bác Cần: “Hôm nay ta sẽ không khách khí, nào nào, chúng ta vào trong chơi thôi.”

Bác Cần thấy Phượng Minh lộ ra tính tình nhóc tỳ, khoe miệng khe khẽ.

Hai người cùng đi vào phủ, ngồi ở phòng khách thưởng trà.

“Có sự mộng điệp của Minh Vương, sau khi trở về Bác Cần vẫn thường ngẫm nghĩ, cảm thấy ý tứ thâm sâu vô hạn.”

Phượng Minh xua tay cười xoa: “Đừng nhắc đến cổ sự ấy nữa, đến ta cũng không biết chỉ kể một câu chuyện thôi mà lại xảy ra nhiều việc đến thế. Sớm biết thế này đã không đem ra.” Đảo mắt chung quanh thấy đám người hầu kệ hạ đã lẳng lặng lui xuống, vẻ mặt Phượng Minh nghiêm túc lại, khẽ nói: “Phượng Minh có một chuyện, cầu Tam vương tử giúp đỡ.”

Bác Cần sửng sốt: “Chẳng hay Minh Vương muốn cầu chuyện gì?”

“Một việc nhỏ thôi.” Đôi con mắt của Phượng Minh khẽ lay động: “Tam vương tử có biết cơ sao hôm nay Bác Lăng lại bị Đại vương triệu kiến nhập cung?”

“Chuyện bên ngoài, từ trước đến nay ta chưa bao giờ thích hỏi qua, nên...” Bác Cần ngượng ngịu lắc đầu.

Phượng Minh tỏ vẻ hiểu biết gật gù: “Sự tình bên ngoài lộn xộn lung tung, ôi, ta cũng muốn không bị dính líu vào, nhớ khi xưa bên cạnh Dung Diễm chẳng phải lo nghĩ gì, giờ lại phải tự lực cánh sinh... A, không nói những câu vớ vẩn này nữa.” Cậu ghé sát bên tai Bác Cần: “Bên ngoài xuất hiện một bản thông báo ngầm hăm hại Đại vương tử, Bác Lăng hiện đang bị đứng mũi chịu sào bị người ta nghi ngờ. Đại vương triệu kiến Bác Lăng, chỉ e muốn hỏi tội.”

Bác Cần thoáng chấn động, lộ vẻ lo lắng sốt ruột: “VẬY... VẬY ta phải lập tức tiến cung, cầu tình thay tứ đệ.”

“Đó là tất nhiên, Bác Lăng đương nhiên bị nghi oan nghi uổng.” Phượng Minh ra oai giả vờ bày mưu tính kế nói: “Nhưng Tam vương tử cầu tình cho Bác Lăng, có chứng cứ gì chứng minh sự trong sạch của hắn?”

“Chuyện này... không có. Nhưng với thái độ đối nhân xử thế của tứ đệ, nhất định sẽ không làm những chuyện độc ác nhẫn tâm như vậy.”

Tứ đệ của người phải là vô cùng độc ác ấy. Phượng Minh thở dài trong lòng.

“Phải phải, Bác Lăng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế. Bác Lăng hiện đang yếu thế, chúng ta không những phải bảo vệ sự an toàn cho hắn, còn phải đề phòng Bác Hồ, Bác Diệu thừa cơ lên xuống tay hạ thủ giết hại Bác Lăng, thậm chí còn phải tìm kiếm chứng cứ cho Bác Lăng dưới sự nghi ngờ của Đại vương nữa.”

“Bảo vệ sự an toàn cho tứ đệ? Tìm chứng cứ dưới sự nghi ngờ của phụ vương? Hai điều này nói thì dễ, chứ đâu có được dễ dàng vậy?” Bác Cần chau hai hàng lông mày thanh tú, hoang mang nhìn Phượng Minh.

Phượng Minh liếc trộm bộ dạng Bác Cần, giống hệt như khi cậu mới bắt đầu tiếp xúc với những mưu ma chước quỷ chốn cung đình, mới không khỏi phì cười một tiếng: “Cũng không đến mức khó khăn lắm.”

Bác Cần kinh ngạc, chấp tay nói: “Minh Vương nếu đã có kế sách, thỉnh chỉ giáo cho Bác Cần ta.”

Phượng Minh mừng thầm vỗ hích lại mở màn rồi, mới trầm giọng nói: “Cứ để Bác Lăng ở lại bên người Đại vương, tam vương tử hãy giúp Bác Lăng tìm chứng cứ để xoá tội danh.”

“Để tứ đệ lại bên cạnh phụ vương.” Ánh mắt Bác Cần sáng bừng lên, gật đầu lia lịa: “Ta hiểu rồi, tứ đệ lưu lại trong cung, vừa có thể bảo toàn được an nguy tứ đệ, vừa có thể điều tra chứng minh tứ đệ chưa từng động thủ, để giành lại sự tín nhiệm của Phụ vương.”

Phượng Minh gật đầu thật mạnh: “Vậy thỉnh Tam vương tử hãy lập tức tiến cung, trước mặt Bác Gian vương lớn tiếng trách móc Bác Lăng, cầu Bác Gian vương tạm thời giam lỏng Bác Lăng trong vương cung. Sau này, sẽ lộ rõ Tam vương tử không hề thiên vị Bác Lăng, cũng bảo toàn được cho hần.”

Trình độ cầm kỳ thi họa của Bác Cần cao thâm, nhưng đối diện với nhân tình thế thái phức tạp thì tính tình lại đơn thuần, thành linh đứng phắt dậy nói: “Ta sẽ lập tức đi ngay.” Vừa định bước đi, đã hơi khựng lại, quay người hỏi: “Chẳng lẽ điều Minh Vương vừa cầu ta ban nãy, chính là chuyện này? Minh Vương đối với Bác Gian ta, thực sự thâm tình trọng nghĩa. Nếu như bảo vệ được tứ đệ, thì cũng là giữ gìn ột vị đại anh chủ của Bác Gian ta.” Đoạn lộ nét cười cảm kích.

Trong lòng Phượng Minh nhất thời hổ thẹn, cậu lợi dụng Bác Cần để cầm chân Bác Lăng tại vương cung, thực sự ray rứt không yên. Nếu người Dung Điền phái tới đặt chân vào lúc cậu ở phủ Tam vương tử, đương nhiên sẽ tốt hơn nhiều so với nằm trong tay Bác Lăng.

Không dễ dàng gì mới chạy thoát khỏi bàn tay Bác Lăng, cậu không có hứng thú làm con tin lại một lần nữa.

Bác Lăng à Bác Lăng, không phải do ta giầu đồ bìm leo, bắt quá vì hạnh phúc của ta, người cứ an tâm mà làm con tin trong vương cung chừng một hai tháng đi. Cùng lắm sau khi ta về đến Tây Lôi rồi sẽ giúp người gửi hai phong thư đi cầu tình thế vậy.

Bác Cần lập tức xuất phát, Phượng Minh đặc ý dương dương tự đắc nhàn hạ thưởng trà xem hoa trong phủ.

Chẳng đến hai canh giờ sau, xe ngựa của Bác Cần đã về đến phủ.

Bác Cần vừa bước chân vào phòng khách, đã lập tức báo cáo cho Phượng Minh: “Phụ vương thực sự bốc hoả rồi, ai lại có thể xấu xa độc địa như thế, trù tính hãm hại tứ đệ? Ta mở miệng mắng tứ đệ hai câu, ngụ ý để phụ vương giam lỏng tứ đệ trong cung, sau cùng lại thỉnh vương lệnh cho phép ta tự mình điều tra. Ôi trời, sắc mặt tứ đệ nhìn ta khi đó thực vô cùng khó coi, hy vọng sau này nó sẽ biết nỗi khổ tâm cả ta.”

Phượng Minh ha ha cười lớn, một hơi uống cạn chén trà trong tay, đặt đánh cạch một cái xuống mặt bàn: “Hần sau này nhất định sẽ vô cùng cảm kích người a. Nếu Bác Lăng quả thực ghi hận, cùng lắm đợi đến khi Bác Lăng đăng cơ, người chuẩn đến Tây Lôi làm khách là được rồi.”

Trong lòng hai người đều như trút bỏ được gánh nặng, bắt đầu đàm luận thi ca thơ từ. Phượng Minh đối với thơ ca vốn ừ ừ cạc cạc lại đột đặc cán mai, cứ chôm tiệt mấy giai cú thiên cổ được người người hâm mộ của Lý Bạch, Tô Đông Pha ra, khiến Bác Cần liên tục cảm thán kinh hãi không thôi.

Cứ như thế trôi qua một đêm, chủ và khách tận lực vui chơi.

Ngày kế ấy, Bác Cần quả nhiên thành thật chăm chỉ đi điều tra sự việc, bỏ lại Phượng Minh một mình trong phủ Tam vương tử.

Phượng Minh không phải là kẻ ngồi yên được một chỗ lâu, vô cùng muốn chuẩn ra ngoài đi chơi, nhưng lại nhớ đến tình hình trước mắt, cũng biết an phận thủ thường không ra khỏi phủ Tam vương tử. Cũng may mà Bác Cần đã căn dặn thị nữ trên dưới chăm nom, gom góp hết những món đồ chơi dân gian Bác Gian thi thú về cho Phượng Minh giải sầu.

Cho nên ngày hôm ấy của Phượng Minh, cũng nhàn nhã ung dung hơn hôm trước nhiều vô kể.

Note:

* Mã thí phách tại mã thối thượng:

Lấy lòng nịnh nọt người ta không đến nơi đến chốn, ngược lại còn chả đạt được điều gì tốt lành.

62. Q.3 - Chương 13

Nhàn rồi vui chơi cả một buổi, việc điều tra của Bác Cẩn chẳng hề tiến triển. Phượng Minh mừng thầm: với tấm lòng tinh thuần đơn giản của Bác Cẩn, sao mà độ nổi đồ đệ Bác Diệu của cái tên xảo trá kia? Cũng may mà Bác Lăng còn biện pháp tự bảo hộ bản thân, nên Phượng Minh cũng chẳng buồn lo lắng.

Chuyện duy nhất khiến Phượng Minh không an tâm chính là đến giờ vẫn chưa có một tin tức nào truyền đến từ Tây Lôi. Tính toán sơ qua thì từ lúc Phượng Minh đốt đèn Khổng Minh đến giờ cũng đã già nửa tháng, Dung Diễm nếu có trì hoãn chậm như sên cũng đã phải có nhúc nhích gì rồi chứ.

Một hôm, Bác Cẩn lu bu sự tình bên ngoài để đến nửa ngày, mới hồi phủ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Phượng Minh thấy sắc mặt y, biết vẫn xôi hỏng bỏng không, chỉ cười khuây an ủi: “Tam vương tử không cần gấp gáp quá, thời gian còn nhiều, dầu gì Bác Lăng vẫn được an toàn giữa vương cung, chúng ta cứ từ từ điều tra là được rồi.”

Bác Cẩn cười khổ lắc đầu: “Xem ra ta quá vô dụng, ngoại trừ thi ca hội họa ra, luận đến xử lý sự vụ, không có điểm nào bì kịp tứ đệ? Mấy chuyện tẩn mẩn vụn vặt này, nếu vào tay tứ đệ, có lẽ chỉ cần đến ba ngày hai một ngày đã xong xuôi đâu đấy rồi.”

Bác Lăng năng lực cừ khôi, nhưng tâm kế lại thâm trầm. Có điều ấy lại là một trong những điều kiện tất yếu để làm Đại vương. Phượng Minh chăm chăm quan sát Bác Cẩn, thầm nghĩ nếu sau này Bác Cẩn đăng cơ hẳn sẽ giống Tổng Huy Tông* ngày xưa, không khỏi gật gù tán đồng: “Không sai, bàn đến trị quốc đại sự, giữa bốn vương tử ứng viên tốt nhất chính là Bác Lăng, tuy hẳn đôi khi có hơi... Ha ha, không nói được. Hôm nay sứ giả Tây Lôi có đến Bác Gian không?”

“Không có.”

Sắc mặt Phượng Minh tức thì ảm đạm xuống, chẳng chút khí sắc.

“Nhưng ta nghe nói thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đã phái người đưa thư hàm tới, nói sẽ đến đại diện Bác Gian gặp mặt cùng phụ vương một lần, hơn nữa nàng ấy đã khởi hành lên đường.” Sắc mặt Bác Cẩn có chút cổ quái, dò xét Phượng Minh, ập a ập ứng nói: “Người được cử đến còn bẩm báo rằng, người hộ tống Mị Cơ chính là... Tây Lôi vương Dung Diễm.”

“Dung Diễm?” Phượng Minh đứng phắt dậy, trợn tròn mắt: “Hắn... Hắn hộ tống Mị Cơ tới?”

“Minh Vương không nên nổi giận, ta nghĩ hành động này của Tây Lôi vương nhất định có chứa thâm ý.”

Đương nhiên là có thâm ý, đến tám phần Dung Diễm kia biết điều kiện tuyển lựa thái tử của Bác Gian vương, hẳn định mượn cơ Mị Cơ để động chân động tay.

Sống cạnh Dung Diễm bao lâu này, Phượng Minh dầu có hơi ngốc nghếch nhưng cũng có chút tiến bộ, ý tứ Dung Diễm cũng đoán được vài phần. Mị Cơ chỉ cần đứng trước đại diện nói vương tử nào là người phát lời mời, thì khi ấy vị vương tử đó chẳng phải đã hoàn thành được điều kiện đầu tiên của Bác Gian vương rồi hay sao, chuyện này chẳng khác nào trực tiếp nhúng tay vào chuyện tuyển lựa kẻ lên ngôi thái tử Bác Gian.

Nếu Dung Diễm muốn vì Bác Gian chọn lấy một tên hôn quân, hẳn sẽ rỉ tai Mị Cơ chọn Bác Hồ; còn như muốn tạo một đối thủ láng giềng rắc rối cho Nhược Ngôn, chỉ e hẳn sẽ tuyển lựa Bác Lăng.

Trong đầu Phượng Minh quay cuồng đủ thứ, nhưng sắc mặt cũng sớm trở lại bình thường, hừ một tiếng, đoạn ngồi phịch xuống ghế, lẩm nhẩm: “Không muốn đến sớm đón ta, đầu óc chỉ toàn quốc gia đại sự với mưu toan quỷ kế.” Phẫn nộ cầm ngay chén trà nóng nốc cạn sạch.

Bác Cẩn ngù ngờ hỏi: “Minh vương nói gì kia?”

“Không.” Phượng Minh chỉnh đốn lại tâm tình, hỏi lại Bác Cẩn: “Thế tên Dung Diễm kia bao giờ mới đến?”

“Đoàn bọn họ đang gấp rút lên đường, chỉ chừng mười ngày nữa sẽ đến Bồng Dã.” Bác Cẩn không muốn mà lắc đầu: “Tây Lôi vương kia cũng quá không biết thương xót mỹ nhân, dọc đường vất vả dài nắng dầm

sương, đường trường lại gian nan mệt mỏi, vậy mà còn dễ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ngày đêm cấp tốc. Ôi, chỉ e vừa đặt chân đến Bồng Dã, Mị Cơ đã tiêu tụy không ít.” Bản tính thương hoa tiếc ngọc của y được di truyền từ phụ vương, đối với tất cả những thứ xinh đẹp lúc nào cũng yêu thương nâng niu hết mực.

Phượng Minh nghe đến đoạn Dung Diễm đang gấp rút lên đường, trong lòng cũng thoải mái nhẹ nhõm hơn một ít. Đại khái nắm được ngày tái ngộ cùng Dung Diễm, một tảng đá lớn vẫn đeo nặng trong ngực cậu rốt cuộc cũng gỡ bỏ được xuống.

Sau bữa cơm tối cậu lại cùng Bác Cần nhàn hạ nói chuyện phiếm như thường lệ. Nội dung toàn những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, thi từ ca phú. Phượng Minh cứ huyền thuyên giới giảng như thế cùng Bác Cần suốt nửa tháng trời, chữ nghĩa tích trữ trong bụng cơ hồ đã đem ra khoe gần hết. Sự sùng kính khâm phục của Bác Cần đối với cậu, càng ngày càng leo lên đến một tầm cao chưa từng có.

Không khí ấm áp khe khẽ bao phủ xung quanh, trăng chênh chếch treo đầu cành. Buổi tâm tình hôm nay được chuyển ra chiếc đình giữa hồ, Bác Cần tỉnh tỉnh tao nhã dí dỏm, thân thiết lại nhã nhặn, ngoại trừ những khi phải quơ quào đồng kiến thức rõ khó nhằn trong bụng ra, thì cũng có thể coi là một thứ hưởng thụ khó kiếm được đi.

Bưng chén trà nóng, khẽ nhấp một ngụm. Vị trà thanh thuần nhàn nhạt lan ra từ đầu lưỡi, Phượng Minh khen: “Bác Gian quả là một đất nước xinh đẹp, con người yêu thích cái đẹp, phòng ốc thiết kế cũng phải đẹp, ngay đến uống trà cũng vô cùng đẹp đẽ.”

Bác Cần như có điều suy nghĩ, gật gù nói: “Minh Vương nói rất đúng. Nhưng người đẹp, không nhất định chỉ ở diện mạo, Bác Cần cảm thấy, điều đẹp nhất trên thế gian này, phải là thứ nội tại mới đúng.”

“Phải phải phải! Không hổ là con của Bác Gian vương.” Phượng Minh giơ ngón tay cái lên: “Cái đẹp bên ngoài làm sao bì được với cái đẹp tâm linh, cũng giống như nữ tử vậy, đầu tiên phải có khí chất thướt tha thùy mị, mới được danh xưng mỹ nhân. Nhưng nếu chỉ có bên ngoài mà rỗng tuếch bên trong, thì cũng chỉ là một cái bao rơm mà thôi.”

Bác Cần thấy Phượng Minh tán đồng, sợ hãi vui mừng lẫn lộn: “Minh Vương cũng nghĩ như vậy thật sao?”

“Đương nhiên.” Phượng Minh vô cùng ranh mãnh, khoe miệng cong lên, thấu suốt bí mật của Bác Cần liền hỏi: “Sao thế? Có người trong lòng ư?”

“Như Minh vương từng nói, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu*.” Bác Cần kín đáo mấp máy môi, nhưng lại không che giấu được thứ khí sắc đang không ngừng lay động trong đôi mắt.

Phượng Minh cười khúc khích một hồi, mới vỗ vỗ vai Bác Cần, thấp giọng hỏi: “Là cô nương nhà nào vậy? Tên gọi là gì?”

Bác Cần thành thực trả lời: “Nàng tên Phượng Quy, ngụ trong một biệt xá tao nhã ở vùng núi xa xa nơi ngoại thành. Nàng ấy thư họa thi từ không gì không thông hiểu, tiếc thay ta lúc nào cũng chôn chân chốn đô thành, chẳng bao giờ biết thế gian lại có một nữ nhân như thế. Nếu không phải mấy ngày trước rời thành để điều tra sự tình tứ đệ mà lọt tai tiếng cảm thanh vắng vắng, chỉ e cả đời này cũng chẳng gặp được nàng.”

“Người thích nàng?”

Bác Cần đỏ bừng mặt ấp úng: “Chuyện này...”

Phượng Minh thấy bộ dạng y như đang ngập trong biển tình, không khỏi nhớ đến những người bạn học cùng trường của mình trước đây, cười như được mùa: “Ta hiểu. Vậy thái độ của nàng ấy với người thế nào?”

“Hơi có cảm tình.” Bác Cần trầm ngâm trong chốc lát, ngập ngừng nói: “Có thể là rất có thiện cảm.”

“Ha ha, ra là hai người các người đều có cảm tình với nhau. Lão đệ à, tài nữ như thế thì phải mau mau mà xuống tay hạ thủ đi.” Phượng Minh lộ ra bản tính vốn có, đập mạnh vào lưng Bác Cần: “Ngay sáng mai người cứ thẳng thắn vào bẩm báo với Bác Gian vương, đề nghị người giúp người rước vương phi về.”

Nhắc tới Bác Gian vương, sắc mặt Bác Cần tức thì ủ ê chán nản: “Chuyện này... chuyện này, chỉ e có chút khó khăn.”

Phượng Minh ngần tò te, suy nghĩ lan man, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ người chỉ muốn chơi đùa nàng ta trong chốc lát, không có ý định cưới?”

“Không không mà.” Bác Cần cuống quýt phủ nhận, thở dài một tiếng, khẽ nói: “Chẳng giấu gì Minh Vương, Phượng Quy dấu xuất thân bản hàn, thì cũng coi như du di thu xếp được đi. Nhưng nàng ấy... nàng ấy tuy tài hoa, nhưng diện mạo lại tầm thường, với quan điểm của phụ vương, tuyệt đối sẽ không cho phép một người con gái như thế bước chân vào vương tộc.”

Thì ra vấn đề khó khăn là thế, Phượng Minh tức thì thông cảm.

Bác Cần lại nói: “Nhưng trong lòng ta, nàng ấy... là...”

Phượng Minh thấy y vừa biểu lộ tâm thâm tình lại vừa ngượng nghịu xấu hổ, cũng tốt bụng mà tiếp lời, cao giọng nói: “Nhưng lại là nữ nhân xinh đẹp nhất thiên hạ.”

Bác Cần gật đầu lia lịa: “Còn xinh đẹp hơn cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.”

Có thể thấy nhân gian tình si nơi nơi chốn chốn, Phượng Minh thở dài một tiếng, không khỏi nhớ đến tên Dung Diễm đáng ghét kia. Tên khốn ấy giờ còn đang quanh quẩn cạnh Mị Cơ, nàng ta không những chỉ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà còn được đồn đại là một bậc tài nữ hết lòng quan tâm săn sóc người khác, không biết ngày đêm chung sống thế kia, có rượu nồng quá chén mà loạn...

“Minh Vương? Minh Vương?” Bác Cần huých mạnh một cái, làm mớ suy nghĩ loạn cào cào của Phượng Minh rốt sạch.

Phượng Minh ngờ nghệch quay ra hỏi lại: “Hử?”

“Trí kế Minh Vương thiên hạ vô song, hãy đưa ra một biện pháp giúp ta việc này đi.” Bác Cần khẩn thiết nhìn Phượng Minh.

“Biện pháp?” Phượng Minh gãi đầu.

Từ xưa đến nay phương pháp ấy trò kiểu này cũng na ná dập khuôn như nhau, không ngoài chuyện bỏ nhà trốn biệt xứ, gặp đại nạn mới đạt được sự đồng ý của cha mẹ, ăn cơm trước kẻng, ôm về một thằng cu mập mập để được bước vào cửa a.

“Minh Vương?”

“Khụ khụ, ta cũng không thể lập tức nghĩ ra phương pháp được. Nhưng thế này thì, người trước hết mời tài nữ ấy về đây cho ta gặp qua một chút, gặp rồi mới có thể có cách được.”

Bác Cần vui vẻ nói: “Thế để mai ta dẫn Phượng Quy về đây.”

Ánh mắt Phượng Minh thoáng động, lộ vẻ tinh quái, hi hi cười: “Khỏi đi, chúng ta len lén lên núi gặp nàng, hù nàng ấy một phen cũng hay.” Bao nhiêu ngày không được phép ra ngoài giải sầu, cơ hội tốt thế này làm sao bỏ qua cho được. Hơn nữa Dung Diễm cũng sắp đến, không mau đi chơi thì sao còn kịp.

“Phượng Quy lúc nào cũng thích thanh tịnh, chuyện này...”

“Chuyện này cái gì, cứ quyết định thế đi.” Phượng Minh tự mình làm vua làm chúa, nghĩ đến chuyện ngày mai có thể chuồn ra ngoài chơi, hưng phấn không thôi, tự lẩm nhẩm: Không biết lên núi có món gì dân dã, ta phải tóm mấy con thỏ về nướng ăn mới được, khả khả, thật là thú quá.

Ngoan ngoãn ngủ yên một đêm, hôm sau thời tiết vô cùng đẹp đẽ, Phượng Minh thức dậy thật sớm, rửa mặt chải đầu xong xuôi, chạy một mạch đi tìm Bác Cần.

“Bác Cần, chúng ta mau xuất phát thôi.”

Bác Cần cũng đã dậy, cười nói: “Minh Vương hôm nay dậy sớm quá. Để ta chuẩn bị ổn thoả một chút, rồi cùng ra ngoài.”

Hai kẻ hừng chí bừng bừng chạy ra ngoài đã thấy hai con tuần mã được người hầu dắt ra trước cửa, hai đội thị vệ đề đến trăm người cũng châu chực bên ngoài, không một người nào không đầy thân giáp trụ uy phong lẫm liệt.

Phượng Minh vừa nhìn, tức thì bất mãn chòng chọc ngó Bác Cần.

Bác Cần giải thích: “Thân phân Minh Vương quý trọng, Tam công chúa đã năm lần bảy lượt dẫn dò ta phải bảo vệ cẩn thận, không được sơ sẩy. Hôm nay chúng ta vẫn nên mang theo nhiều thị vệ một chút mới được.”

Màn vi hành trong tưởng tượng trong chớp mắt trở thành cục diện tiền hô hậu ủng rầm rộ, Phượng Minh vận vẹo một hồi, Bác Cần tuy tính tình dễ chịu, nhưng về điểm này thì không chút nhượng bộ. Hết biện pháp, đành phải ngậm miệng trèo lên ngựa, dẫn theo một đại bang thị vệ ra khỏi cổng thành.

Tới Bác Gian đã lâu, nhưng lại không có thời gian để ngắm cảnh trí địa phương. Phượng Minh tức giận một chặp, nhưng sau khi được Bác Cần lèo lái ra biên quan vừa thưởng thức phong cảnh, vừa giới thiệu phong tục tập quán, rất nhanh liền khôi phục như thường, cười rộ lên.

Nơi ở của Phượng Quy cách thành không xa lắm, rời cổng thành chừng hơn một dặm về phía đông đã thấy một vùng triển núi cỏ cây um tùm tươi tốt.

Phượng Minh ghì cương trên sườn núi, Bác Cần thỉnh thoảng kéo Phượng Minh, khẽ rủ rỉ: “Minh Vương mau nghe, Phượng Quy đang gảy đàn.”

Chúng nhân im bật, quả nhiên, giữa vùng rừng núi khi ấy, có một tiếng đàn du dương dịu dặt vắng vắng, những thanh âm thanh như lẫn lẫn vấn vít lấy những tàng cây rậm rì đan xen nhau, nhảy nhót cùng làn gió, khiến lòng người thư thái vui vẻ.

Bác Cần nhắm nghiền hai mắt, ngửa mặt lên trời, quả thực vô cùng say mê ngây ngất.

Đến khúc cuối, Phượng Minh mới thở hắt ra một tiếng, than: “Thật lợi hại, ta trước giờ chưa từng được nghe được tiếng đàn nào tuyệt vời thế này. Tiếng đàn trong trẻo, sau này người cưới được nàng ấy về, nhất định phải để nàng ấy ngày ngày đàn cho người nghe.” Trong lòng lại nghĩ: Trăm triệu lần không được để Dung Diễm nghe thấy Phượng Quy gảy đàn, bằng không thể nào hấn cũng sẽ nghĩ ta chỗ nào cũng kém tầm.

Bác Cần ha hả cười lớn, ngượng ngùng nói: “Đánh đàn hao tổn khí lực vô cùng, ta làm sao có thể nhẫn tâm để nàng ấy ngày ngày mệt mỏi khổ cực cho được.”

“Hô hô, còn chưa cưới được về tay, đã đau đớn thương tâm, Phượng Quy phúc khí thật tốt đó a.” Phượng Minh chọc ghẹo đôi câu, liền xuống ngựa nói: “Vậy chúng ta sẽ đi bộ từ đây, tránh quấy rầy sự thanh tịnh của vương phi tương lai, kéo có người thấy lại đau lòng.”

Bác Cần quả có đang sợ đoàn người tiến vào sẽ quấy rầy Phượng Quy, trong lòng cảm kích Phượng Minh biết ý, vội vã xuống ngựa, căn dặn chúng nhân đóng lại dưới chân núi, chỉ chọn lấy vài kẻ tâm phúc đi theo bọn họ.

Đường núi gấp ghe, xem ra không cao, nhưng bò ra thì cũng mất một canh giờ. Trán Phượng Minh ướt đầm mồ hôi, cũng may mà trên đường hoa xuân nở rộ, khắp nơi lại um tùm xanh tươi, co kéo được vô vàn lạc thú.

“Minh vương, chỉ cần qua khúc ngoặt kia một đoạn, đã đến chỗ Phượng Quy ở rồi.” Bác Cần chỉ về phía trước, quay sang nói với Phượng Minh.

Phượng Minh ừ hử một tiếng: Xem ra tiểu thuyết võ hiệp nói cũng không bậy bạ lắm, cao nhân quả nhiên thích mò lên núi cao ở, khiến người ta đi tìm mệt đến đứt hơi luôn.

Queo qua một khúc ngoặt, một trúc xá đã xuất hiện trước mắt.

Rào tre nhà gỗ, dù có đơn sơ thô mộc, nhưng lại thanh nhã lịch sự khó tả, vừa nhìn đã biết không phải là nơi người thường ở. Mà đến như hàng giậu cũng có vẻ được làm chưa lâu lắm, vẫn còn màu xanh non khiến người vui mắt.

Giữa tiểu viện còn lưu lại một gốc cổ thụ, bên trên đặt một chiếc cổ cầm, xem ra Phượng Quy cô nương sau khi tấu xong khúc đàn, đã quay trở vào buồng.

Bác Cẩn như một nam nhân hoàn toàn bị đắm chìm quay cuồng giữa vòng xoáy tình yêu, đối xử với Phượng Quy vô cùng ân cần, chỉ sợ nhiều người sẽ khiến Phượng Quy bị quấy nhiễu, nên bắt tất cả đám tâm phúc lưu lại ngoài viện, chỉ cùng tay nắm tay Phượng Minh dung dăng dung dẻ vào trong.

Thấy Bác Cẩn cẩn thận như thế, lại từ tiếng đàn và cả những vật dụng trang trí bên ngoài biết được chủ nhân không phải loại tầm thường, Phượng Minh tự nhiên cũng sáng dạ lên không ít, ngay đến bước chân cũng rón ra rón rén, chỉ e kinh động đến chủ nhân.

“Phượng Quy, hôm nay có khách quý từ phương xa đến thăm, nàng mau ra đây đi.” Bác Cẩn cười, vừa bước vào trong đã cất tiếng gọi.

Trong sảnh không vương vẩn chút bụi, phi thường sạch sẽ, nhưng lại không bóng người, chỉ sợ Phượng Quy đã không còn bên trong.

Phượng Minh nhìn quanh mọi thứ được sắp đặt trong sảnh, húng hắng giọng, chấp tay trước cửa phòng nói: “Phượng Quy cô nương, Tây Lôi Minh Vương tự tiện quấy rầy, thỉnh cô nương thứ tội.” Hai câu này nói ra nho nhã tốt bậc, đương nhiên là lên chòm từ trong mấy vở kịch cổ trang ra rồi.

Chỉ nghe từ trong phòng truyền ra một giọng nữ êm dịu dễ nghe: “Mời còn mời không nổi, sao lại thấy bị quấy rầy được đây?”

Note:

* Tổng Huy Tông: vi.wikipedia.org/wiki/Tổng_Huy_Tông

* Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu:

Trích từ ‘Quan thư’ chương 1

Quan quan thư cư

Tại hà chi châu

Yếu điệu thực nữ

Quân tử hảo cầu.

Dịch thơ

Quan quan kìa tiếng thư cư

Bên cồn hót họa cùng nhau vang đầy

U nhân thực nữ thế này

Xứng cùng quân tử sánh vầy lứa duyên.

(Bản dịch của Tạ Quang Phát)

Chú giải của Chu Hy:

Chương này thuộc thể hứng.

Quan quan, tiếng chim trống chim mái ứng họa nhau.

Thư cư, loài chim nước, lại có một tên nữa là vương thư, hình dạng giống như chim phù y, ngay trong khoảng Trường giang và sông Hoài thì có chim ấy. Chim này sống có đôi nhất định mà không hề lẫn lộn. Hai con thường lợi chung mà không lẫn lộn, cho nên sách của Mao công có nói rằng: Đôi chim thư cư tình ý chí thiết khắn bó đậm đà, nhưng lúc nào cũng giữ gìn cách biệt.

Sách Liệt nữ truyện cho là người ta chưa từng thấy chim thư cư sống dư cặp hay sống lẻ loi, là vì tính của nó như thế. Hà, tên thông dụng của những dòng nước chảy ở phương bắc.

Châu, cồn đất ở giữa sông có thể ở được.

Yếu điệu, là ý u nhân, u tích yên lặng và nhân nhã.

Thực, hiền lành.

Nữ, con gái chưa gả chồng, nói nàng Thái Tự, vợ vua Văn vương, lúc còn ở nhà với cha mẹ.

Quân tử, chỉ vua Văn vương.

Hảo, đẹp lành.

Cầu, đôi lứa.

Sách của Mao công nói chí là rất, tình ý rất tha thiết đậm đà.

hứng, là trước nói một vật gì để sau dẫn đến lời ca vịnh.

Vua Văn vương nhà Chu sinh có thánh đức, lại được bậc thánh nữ họ Tự để kết hôn. Nhưng người trong cung, lúc nàng Thái Tự mới đến, thấy nàng có đức hạnh u tịch, nhàn nhã và trình chuyên, bèn làm bài thơ này rằng: Kìa đôi chim thư cưu nghe hót quan quan, đang ứng họa nhau ở trên cồn bên sông. Người thực nữ yếu điệu này há không phải là bạn lứa tốt của bậc quân tử Văn vương hay sao? Có ý nói nàng Thái Tự và vua Văn vương cùng hòa vui mà cung kính lẫn nhau, cũng như tình chí thiết đậm đà mà lúc nào cũng giữ gìn cách biệt của đôi chim thư cưu vậy.

Về sau hề nói hứng thì ý văn cũng phỏng theo chương này.

Ông Khuông Hành nhà Hán nói rằng: Yếu điệu thực nữ, Quân tử hảo cầu, là nói rằng nàng Thái Tự rất mực trình thực không thay tiết tháo. Những rung cảm về tình dục không hề lẫn vào nghi dung, những ý vui riêng không hề lộ ra cử chỉ, có được như thế rồi mới có thể phối hợp với bậc chí tôn và làm chủ tế tông miếu. Vì đó là đầu mối của cương thường và của nền vương hóa. Giảng Kinh Thi như thế đáng gọi là người khéo nói vậy.

Phượng Minh sững sốt, âm thanh này rất quen, dường như cậu đã từng nghe thấy ở đâu đó. Không kịp suy nghĩ, tấm màn đã bị vén lên phân nửa, một dáng thướt tha lả lướt đi ra, nụ cười rực rỡ như gió xuân tháng ba, nói với Phượng Minh: “Lâu ngày không gặp, Minh Vương vẫn khỏe chứ?” Chính là công chúa Ly Quốc Diệu Quang.

Vừa thấy Diệu Quang, Phượng Minh như bị sét đánh giữa trời quang, ba hồn cũng bị đánh rụng mất bảy vía, ngơ ngàng quay sang nhìn Bác Cẩn.

Chỉ thấy một bóng dáng cũng lơ mơ không kém bên cạnh: “Phượng Quy, nàng ẩn cư nơi sơn dã, sao lại quen biết Minh Vương?”

Lại trùng phải quỷ kế của Nhược Ngôn!

Phượng Minh cố gắng định thần, bất chấp Diệu Quang định trả lời ra sao, thành linh thối lui, nhanh chóng sở soạn thanh tiểu đao giấu kín bên hông.

Phía sau vút lên tiếng gió, Phượng Minh chưa kịp quay đầu, đã thấy một cơn đau thốn kịch liệt từ sau gáy, trước mắt tối sầm lại, lại trùng thêm một đòn nữa.

Keng một tiếng, thanh tiểu đao rơi xuống đất.

Hai đầu gối Phượng Minh khuỵu xuống, ngã nhào.

“A!”

“Tam vương tử, có... A!”

Tiếng kêu gào thảm thiết khi cái chết đến gần, tâm phúc Bác Cẩn lưu lại bên ngoài đều đã bị sát hại.

“Minh Vương!” Bác Cẩn lúc này mới kịp phản ứng, thét lên, bổ nhào về phía trước.

Bốp! Gã cao thủ Ly Quốc núp đằng sau vung tay, đánh Bác Cẩn ngất lịm đi.

“Công chúa, phải xử lý người này thế nào?”

Diệu Quang lạnh lùng quét mắt qua người Bác Cẩn: “Tha hẩn.” Ánh mắt nàng chợt dừng lại trên người Phượng Minh vốn đã mê man từ sớm, khoé miệng bắt giắc cong lên, từng bước từng bước đi lại bên cạnh,

nâng Phượng Minh dậy tựa vào người mình: “Minh Vương à, cuối cùng cũng bắt lại được người rồi. Ôi, sao các người lại hạ thủ nặng vậy? Ngộ nhỡ hấn bị thương, chúng ta biết ăn nói làm sao với vương huynh?”

Cao thủ Ly Quốc lập tức kính cẩn nói: “Thuộc hạ hạ thủ rất nhẹ tay, Minh vương tuyệt đối sẽ không bị thương.”

Đến lúc này Diệu Quang mới tạm yên lòng, khẽ gật đầu: “Ta sẽ đem Minh vương đi, các người ở lại giải quyết đám thị vệ dưới núi. Nhớ kỹ, ngoại trừ Bác Cần, không lưu lại bất cứ một kẻ nào. Ta muốn Bác Cần có trăm miệng cũng không thể biện bạch được với Dung Diễm.”

“Rõ, thuộc hạ tuân mệnh.”

Ngày ánh dương tươi đẹp rực rỡ trải tràn khắp chốn ấy, Phượng Minh lại một lần nữa rơi vào bàn tay hắc ám.

.

Từ giữa bóng tối mê man tỉnh lại, trên đầu cậu là khuôn mặt tươi cười đắc thắng của Diệu Quang.

“Minh Vương đã tỉnh?”

Đây là đâu? Phượng Minh mấp máy môi, nhưng lại không phát ra tiếng.

“Trời đã giúp Ly Quốc, trước khi Dung Diễm dẫn xác đến lại dụ được Minh Vương, bằng không chuyện sau này sẽ thật khó khăn.” Diệu Quang than thở một tiếng, lạnh lẽo đặt ngón trỏ lên môi: “Xe ngựa đang ngày đêm thần tốc lên đường, Minh Vương đã tiến vào quốc cảnh Ly Quốc, không bao lâu nữa sẽ tới đô thành Lý Đồng. Hừ, Minh Vương vừa uống được, không nên mở miệng nói chuyện thì tốt hơn. Ngoan ngoan ngủ đi, đến khi mở mắt là đã có thể thấy vương huynh rồi.”

Nghĩ đến bản thân rơi vào bàn tay Nhược Ngôn, Phượng Minh trong lòng hoảng sợ tột cùng, nhưng cơ thể lại bị Diệu Quang hạ được, tứ chi nhất nhất không nghe theo lệnh, thần trí cũng mơ hồ, giữa hỗn loạn mê man, đành phải mang theo sự bất cam mà rơi trở lại vào giữa vùng hôn ám.

Tiếng xe lộc cộc chạy vang lên không ngừng bên tai, tựa như tố giác cho Phượng Minh biết cậu đang càng ngày càng cách xa Dung Diễm.

.

Như lời Diệu Quang nói, lần sau tỉnh lại, xuất hiện trước mắt Phượng Minh chính là cơn ác mộng thực sự tồn tại trong ấn tượng của cậu – Ly Vương Nhược Ngôn.

“Minh vương vẫn xinh đẹp như xưa khiến bản vương thật nhớ nhung.”

Rõ ràng cùng là thiên hạ mỹ nam nổi danh sánh với Dung Diễm, nhưng trong mắt Phượng Minh, nụ cười của y còn đáng sợ gấp vạn lần ác ma. Cậu và Nhược Ngôn cùng lăm chỉ lướt qua nhau chừng hai lần, nhưng lại không ít mưu toan bày rập trùng trùng, trong lòng vô cùng kiêng dè.

Những ngón tay vương giả thon dài khe khẽ mơn trớn trên khuôn mặt, khiến Phượng Minh sợ sệt rồi rít thụt vào trong.

“Ha ha, Minh Vương sao lại sợ hãi như thế?”

Tiết thay trên giường căn bản đâu có chỗ để lui lại, chỉ cần hơi nhích người về sau một chút đã chạm đến bức tường đá lạnh băng. Nhược Ngôn cố tình đè chân giữ chéo áo của Phượng Minh, khiến cậu không cách nào cụng cựa: “Mê được trên người Minh Vương vừa được giải, không nên vọng động mới phải.” Đang nói chuyện, chiếc lưới thoát cái vờn ra, như một con linh xà lướt qua trên đôi môi trắng bệch vì quá sợ hãi của Phượng Minh.

Hồ hấp của Phượng Minh cơ hồ như đình chỉ, sự áp bức mạnh mẽ hiển hiện ngay trước mặt cậu. Mà những thứ hộ vệ trên người cũng bật tằm bật tích. Nhược Ngôn chỉ cần vung tay lên, đã có thể dễ dàng xé nát cậu ra.

“Ly vương trí kế thiên hạ vô song, Phượng Minh bội phục.” Những câu này vốn hay được mọi người đem ra ca tụng Phượng Minh, nhưng giờ thì cậu cam tâm tình nguyện dâng hai tay kính biểu Nhược Ngôn tất cả.

“Đâu có, đâu có, ta làm sao có thể sánh bằng Tây Lôi Minh Vương? Vương cung Tây Lôi ẩn tàng một trăm lẻ tám kế, chỉ e tất cả đều cất giấu trên người Minh Vương?”

Phượng Minh cứng đờ người, hồi ấy cậu nói quàng nói xiên để hù dọa Diệu Quang, ai dè nàng ta lại tưởng thật, thậm chí còn về mách lẻo Nhược Ngôn.

“Hi hi, Ly Vương quá khen, kỳ thực một trăm lẻ tám kế ấy...” Lời còn chưa dứt, hơi thở nóng rực đã phả vào mặt: “A...”

Khuôn miệng bị xâm chiếm đã sớm tách ra, đang lúc Phượng Minh cố vùng vẫy giãy giụa, sắc mặt Nhược Ngôn trầm xuống nhanh chóng. Y cắn mạnh vào chiếc lưỡi đang không ngừng chạy trốn loanh quanh vừa bị tóm được kia.

“A... đau...” Phượng Minh đau đón rên lên, máu đào từ đầu lưỡi tràn ra, nhuộm hồng cả làn môi tái nhợt.

Nhược Ngôn cười cao ngạo: “Sợ đau thì phải biết nghe lời một chút.”

Tầm thân cường tráng của kẻ luyện võ lâu năm đem Phượng Minh đè ép bên dưới. Dầu nguyên khí của Phượng Minh có không bị thương tổn, thì cậu vốn cũng không thể chống đỡ nổi sự thô bạo của Nhược Ngôn, huống chi cậu lại vừa bị Diệu Quang hạ được vẫn còn chân yếu tay mềm. Mắt thấy bất lợi, Phượng Minh thỉnh linh vận khí, gào văng lên: “Cổ nhân ai giỏi dùng binh tướng, chỉ cần thăm dò đã đoán được thắng thua. Chứa bên nào hiểu biết tài trí hơn? Tướng bên nào tài đức hơn? Quan bên nào năng lực hơn? Lương thực bên nào dồi dào hơn? Sĩ tốt bên nào lão luyện hơn? Quân kỷ bên nào chỉnh đốn hơn? Ngựa bên nào chạy nhanh hơn? Địa thế bên nào hiểm hóc hơn? Thuyết khách bên nào trí tuệ hơn? Nước láng giềng bên nào nhu nhược hơn? Tiền tài hàng hoá bên nào dồi dào hơn? Bách tính bên nào ổn định hơn? Tùy vào xem xét nhận định, tình hình mạnh yếu, có thể định đoạt.”

Đoạn này là phép dùng binh của Gia Cát Lượng, ngày trước cậu từng đem ra hù dọa Dung Diêm, hiệu quả rõ lớn, giữa lúc sống còn không còn biện pháp gì khác, đành phải hú hoạ giở đến chiêu bài bịp bợm này ra loè Nhược Ngôn.

“Binh pháp hay!” Chẳng dè Nhược Ngôn quả nhiên thực sự chấn động, ngừng lại.

Phượng Minh thở phào một tiếng, thâm cúi rạp sát đất khâm phục Gia Cát Lượng, dập đến mười bảy mười tám cái, quả không hổ danh quân sư vĩ đại bậc nhất đất Trung Hoa.

“Cổ nhân ai giỏi dùng binh tướng, chỉ cần thăm dò đã đoán được thắng thua. Chứa bên nào hiểu biết tài trí hơn? Tướng bên nào tài đức hơn? Quan bên nào năng lực hơn? Lương thực bên nào dồi dào hơn? Sĩ tốt bên nào lão luyện hơn? Quân kỷ bên nào chỉnh đốn hơn? Ngựa bên nào chạy nhanh hơn? Địa thế bên nào hiểm hóc hơn? Thuyết khách bên nào trí tuệ hơn? Nước láng giềng bên nào nhu nhược hơn? Tiền tài hàng hoá bên nào dồi dào hơn? Bách tính bên nào ổn định hơn? Tùy vào xem xét nhận định, tình hình mạnh yếu, có thể định đoạt.” Nhược Ngôn chậm rãi ngâm nga lại, không ngừng nghiền ngẫm suy nghĩ.

Lần này lại đến lượt Phượng Minh ớ người ra, không nghĩ đến chuyện Nhược Ngôn lại lợi hại đến thế, mới chỉ nghe qua một lần, đã thuộc nằm lòng những thứ binh pháp vừa đọc ra.

Nhược Ngôn nhìn Phượng Minh chòng chọc, bờ môi tràn ý cười: “Binh pháp Minh Vương hơn người, Tây Lôi có Minh Vương tương trợ, lo gì không thống nhất nổi thiên hạ?”

Phượng Minh bị ánh mắt ẩn hiện dã tâm của Nhược Ngôn soi mói sợ hãi khôn cùng, kinh hồn bạt vía, gượng cười nói: “Ta có thể trợ Tây Lôi, đương nhiên cũng có thể phò Ly Quốc.” Cắn chặt răng, tròng mắt hung hăng gằn giọng: “Nhưng nếu Ly Vương cương quyết muốn bức Phượng Minh, Phượng Minh đành phải liều mạng cá chết lưới rách theo vậy.”

“Cá chết lưới rách?” Nhược Ngôn nheo mắt, giáp lại gần hơn: “Dưới đại hình, ta muốn người nói cái gì, người chẳng lẽ lại không phun ra?”

Phượng Minh rùng mình, ánh mắt Nhược Ngôn quá sắc bén và lạnh lẽo, cậu không dám đối diện, nghiêng mặt tránh đi trả lời: “Đại hình không hẳn hữu dụng, nhược bằng Ly vương không tin, có thể thử trên người Phượng Minh xem.” Trong lòng cậu quá sức sợ hãi, nói đến gần cuối, giọng điệu càng lúc càng trở nên run rẩy.

Bầu không khí trở nên căng thẳng đến nghẹt thở.

Ánh mắt còn đáng sợ hơn cả độc xà kia của Nhược Ngôn rà quét một lượt khắp người Phượng Minh, bất chợt y ngửa mặt lên cười sang sảng: “Ha ha, thật thú vị, ta sao lại nhẫn tâm đụng hình với Minh Vương cho được?”

Phượng Minh thở hắt ra, quai hàm cứng ngắc đã bị Nhược Ngôn giữ lấy khê nâng lên, hai người mặt đối mặt nhìn nhau.

“Không phải ta sợ Minh Vương thù chết chứ không khuất nhục, mà là...” Nhược Ngôn dùng chất giọng trầm thấp cuốn hút giễu cợt: “Sắc đẹp nhường này, bị trầy xước chẳng phải sẽ đáng thương lắm hay sao?”

“Đừng sàm ngôn.” Phượng Minh biết rõ giờ phút này cậu không được tỏ ra mình bị lép vế khiếp sợ, cố ghìm sự run rẩy. Đôi mắt trong trẻo lạnh lẽo chăm chú nhìn Nhược Ngôn, điềm nhiên nói: “Người thề không chạm vào ta, ta sẽ viết binh pháp lại cho người.”

Vẻ ngạc nhiên kinh hãi thoáng lướt qua trên mặt Nhược Ngôn: “Một ngày một quyển.”

“Sao lại nhanh thế được? Ba ngày một quyển.”

“Hai ngày một quyển.”

“Không, ba ngày...”

“Minh Vương,” Nhược Ngôn lạnh lùng chặn ngang lời Phượng Minh: “Cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của người cứ mấp má mấp má, khiến người ta phải say mê, bản vương sắp không nhịn nổi nữa rồi.” Dứt lời giả bộ chuẩn bị hôn.

Khí thế bức ép hù dọa kia lại lần nữa đè nặng, Phượng Minh gào lên: “Hai ngày thì hai ngày, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. A... Đây, a... Người không được đụng vào ta!” Thầm sỉ vả Nhược Ngôn đề tiện hèn hạ.

Nhược Ngôn vui vẻ hôn trộm một cái, mới thả cơ thể cơ hồ như cứng ngắc của Phượng Minh ra, cười lớn: “Hôm nay tạm thời tha người một lần, ngày mai bắt đầu, ba ngày một quyển. Không thực hiện được như lời, đem thân ra bồi thường cũng tốt.” Y cúi nhìn gương mặt anh tuấn của Phượng Minh, ý nguyện như còn chưa tận, lại hạ thân xích lại gần, lầm rầm: “Sao ta lại có cảm giác mình bị thiệt thòi thế nhỉ? Không sao, Minh vương cứ ngoan ngoãn cố gắng chép binh thư cả ngày đi.” Lại cười khê, hài lòng bỏ đi.

Phượng Minh nép mình trong góc nhỏ, vừa hậm vừa tức tối lại vừa đau đớn khổ sở. Không khỏi lau bầu chùi rửa Nhược Ngôn, tiện thể vác luôn tên bảo hộ bất lực Dung Diễm kia ra mắng nhiếc mấy lượt.

Nhớ đến Dung Diễm đang rong ruổi dặm trường tới Bắc Gian đón mình, nhưng bản thân lại bị lôi cổ tới Ly Quốc, hai người chẳng biết đến bao giờ mới lại có ngày được gặp lại nhau. Lòng Phượng Minh càng lúc càng sâu nào ủ ề, cứ như thế sắp mặt trên giường oà khóc nức nở.

Sáng sớm hôm sau, một người thị nữ đến đánh thức Phượng Minh.

Còn đang súc miệng thì Diệu Quang đã đến trước bậc thềm, giọng cười lạnh lạnh như chuông bạc: “Hôm nay ta thay vương huynh đến giám sát đây.” Phía sau nàng là hai người tỳ nữ khác, trên tay cầm theo đủ thứ nào là ti quyển nào là nghiên bút.

Phượng Minh vô cùng chán ghét Diệu Quang, chỉ hần học tròng mắt liếc một cái, sau đó không thèm đoái hoài để ý gì nữa.

Diệu Quang cũng chẳng buồn tức giận, chỉ ngồi xuống ghế, bàn tay chống má ngọc: “Vương huynh ra lệnh, nếu đến bữa tối vẫn chưa thấy binh pháp của Minh Vương, huynh ấy sẽ tự mình đến hỏi tội.” Nàng liếc bộ mặt phẫn nộ của Phượng Minh, che miệng nói: “Minh Vương à, thủ đoạn của vương huynh trước giờ chẳng ai chịu đựng được đâu. Nếu người không tin, có thể hỏi qua mấy kẻ thị hầu vương huynh. Mẫn Nhi, người lại đây.” Nàng ngoắc ngoắc tay vậy một thị nữ đang bưng bút nghiên một bên lại gần.

Người thị nữ tên Mẫn Nhi ấy xem chừng cũng chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, duyên dáng dễ thương, thấy Diệu Quang ra lệnh, lập tức lên tiếng trả lời, đặt chiếc khay đựng nghiên bút xuống mặt bàn, khê khàng đến cạnh.

“Hôm qua người từng hầu hạ qua vương huynh phải không? Để Minh vương nhìn qua một chút đi.”

Cả người Mẫn Nhi như giật nảy lên, ngược đầu nhìn Diệu Quang van nài, lại bị Diệu Quang trừng mắt hăm dọa, mới đau đớn khổ sở đưa chân phải ra, vén chiếc quần màu thủy lục.

Một mảng đùi trắng nõn nà hiện ra trước mắt.

Nhưng khi tầm nhìn của Phượng Minh vừa lướt qua cặp đùi ấy, tức thì giật nảy mình. Trên làn da loang lổ những vết thương li ti, tất cả đều đang rỉ máu, cũng không biết do cái gì gây ra. Những vết tích đỏ lom lom hằn khắc lên làn da trắng như bóc, lại càng thêm phần thê thảm.

“Da thịt Mẫn Nhi thật non mềm, mới đặt vào trong hồ có chút xiu, đã bị lũ cá ăn thịt cắn xé thành thế này. Nhưng nàng ta cũng xem như có phúc khí, đáng thôi, với thân phận hèn kém như thế, làm gì có tư cách hầu hạ đại vương.” Diệu Quang liếc trộm về mặt càng lúc càng mất tự nhiên của Phượng Minh, cố tình hỏi: “Minh Vương, người xem Mẫn Nhi giống ai?”

Nàng ta vừa mới cất giọng nhắc nhở, Phượng Minh đã tức thì phát giác. Người thị nữ tên gọi Mẫn Nhi ấy, ánh mắt có vài phần tương tự như mình.

Trong lòng lại giật thột một cái, ánh mắt ném qua Diệu Quang vừa mang phần giận dữ vừa có chút sợ sệt.

“Ca ca thế nào thì muối muối cũng thành thế ấy.” Phượng Minh cắn răng nói: “Ta thật ân hận vì ngày đó đã không nói Dung Diễm giết chết người.”

“Minh Vương thật ác độc.” Diệu Quang nhăn nhăn mũi: “Ta ngày ấy đối xử với người còn không đủ tốt ư. Ngày ấy ngay đến y phục của người, cũng đều do ta đường đường Diệu Quang công chúa một tay tự mình hầu hạ phục thị cả. Hừ, dẫu ta có đối xử với người khác không tốt, thì đối với Phượng Minh lúc nào cũng tốt.” Nói đến đoạn cuối, về mặt tự đứng lại như vừa thẹn thùng vừa như vội vã gấp gáp.

Phượng Minh không thèm tranh cãi cùng nàng ta, hừ một tiếng, hậm hực quay ngoắt đi.

Diệu Quang thấy Phượng Minh không thèm để ý đến mình, cũng hơi tức giận, lạnh lùng nói: “Thỉnh Minh vương lập tức viết binh thư đi, bằng không khi vương huynh tức giận, chẳng ai có thể cứu được người đâu.”

Dẫu có tức giận, cũng không thể không cân nhắc lo lắng đến tình hình hiện giờ. Phượng Minh uất ức cực điểm, nhưng vẫn phải bắt đầu dĩ ngôn phịch xuống, cầm bút, lắng lặng ngồi chép.

Có nên làm lệch lạc đám binh pháp này không, như khi xưa Quách Tĩnh chép Cửu Âm Chân Kinh cho Âu Dương Phong? Phượng Minh ngẫm nghĩ một hồi. Mà không được, Nhược Ngôn cũng là kẻ tinh thông binh pháp, có sai cũng chỉ liếc sơ đã phát hiện ra ngay. Đến khi ấy chẳng phải là làm không khéo lại bị vả vào mồm, đưa cừu vào miệng sói còn gì?

Hiện giờ, chỉ có thể để Nhược Ngôn phần khích thêm vài ngày, sau đó sẽ tự tìm cách chạy trốn. Hy vọng Dung Diễm có thể mau mau tìm được tấm tích của mình mà đuổi đến Ly Quốc.

Lặng lẽ hít một hơi, Phượng Minh bắt đầu hạ bút.

Chương đầu tiên thì chép luôn kế thức thứ nhất trong ba mươi sáu kế đi.

Phượng Minh cau mày, tự lẩm nhẩm trong lòng, mà mấy loại kế sách ấy, thực tế cũng chỉ nhớ được chót chết tám chín phần là hết đất.

.

Kể từ sau đêm ấy, Nhược Ngôn không còn đến nữa, chỉ còn Diệu Quang công chúa thì suốt ngày lượn ra lượn vào, khi Phượng Minh chăm chỉ ngồi chép chép, nàng ta cứ lẳng lặng ngồi một bên, khi thì cười tủm tỉm, khi thì ngăm Phượng Minh đến đỡ đần.

Phượng Minh trong lòng đã bùng bùng lửa giận, lại còn bị Diệu Quang rầy rà cả ngày.

Diệu Quang căn bản cũng nhìn nhận được Phượng Minh, nhưng có một lần bị Phượng Minh chế giễu tức khí lên mới ngọt nhạt: “Đừng nghĩ chỉ mình vương huynh thủ đoạn lợi hại, chộc giận ta, cũng chỉ khiến người muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong. Mấy viên thuốc này ép người uống, đảm bảo

người có lẫn lóc kêu gào ba ngày trời, trên người cũng không lộ một điểm thương tật.” Nàng ta lúi từ bên người ra một chiếc bình sứ nhỏ.

Phượng Minh bị sự hung hiểm trong giọng điệu của nàng ta hù ột chập, bốt cảm râm đi, cuối cùng hai người cũng an ổn vô sự với nhau.

Phượng Minh nôn nóng sốt ruột chờ được đến ngày thứ ba, thì phần đầu tiên của cuốn binh pháp cũng hoàn thành xong xuôi. Diệu Quang nhận lấy cuốn thư, nâng như nâng trứng, thổi nhẹ vào nét mực còn chưa ráo trên bề mặt: “Kiểu chữ của Minh Vương, thật giống của Tây Lôi Vương.”

Vừa nhắc tới Dung Diễm, Phượng Minh lại càng thêm ủ dột. Mấy ngày nay cậu lúc nào cũng lo lắng không yên, ăn chẳng buồn ăn uống chẳng buồn uống, gầy sọp đi trông thấy. Trong đáy mắt Diệu Quang có chút đau lòng không nổi, lại chợt nhớ ra hôm nay vừa viết xong quyển binh thư đầu tiên, hẳn cũng nên ăn mừng một phen, liền cười cười an ủi: “Minh Vương ba ngày nay cũng buồn bực nhiều rồi, sao không ra ngoài đi dạo ngắm cảnh cho khuây khoả?”

Phượng Minh kinh ngạc: “Ta có thể ra ngoài đi dạo?”

“Đương nhiên, vương huynh chưa hề nói muốn nhốt Minh Vương trong phòng.” Diệu Quang khẽ cười, dịu dàng nói: “Chỉ cần không ra khỏi Huyền Nhai, Minh Vương có đi đâu làm gì cũng là tự do.”

Huyền Nhai? Đến lúc ấy Phượng Minh mới biết, thì ra mình đang bị cầm tù ở Huyền Nhai.

63. Q.4 - Chương 1

Ra khỏi phòng, những cơn gió mát lành mơn man làn tóc, thản nhiên đắm chìm giữa biển hoa mênh mang.

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Phượng Minh, Diệu Quang cười khẽ: “Vương huynh thật hết sức xem trọng Minh Vương a. Tuyệt nhai này vốn là nơi độc hưởng của vương thất Ly Quốc, từ xưa đến nay cũng chưa từng có một ai được phép qua đêm. Vậy mà giờ Minh Vương lại được xem như bán phần chủ chân của chốn này.”

Phượng Minh lạnh lùng: “Ta lại thấy đây là kẻ nhất thạch nhị diệu của Nhược Ngôn thì có. Vừa có thể phong toả tin tức bắt cóc ta, lại vừa có thể đề phòng ta chạy trốn.”

Diệu Quang bật cười khanh khách như một nhành hoa rung rinh lay động, cũng có thể xem như ngầm thừa nhận.

Nếu đã ở Huyền Nhai – nơi tuyệt đường thoái lui, thì không cần đến thị vệ theo sau giám sát. Hai người họ cứ thế một trước một sau chậm chậm thả bước tản bộ, đến ranh giới tận cùng của tuyệt nhai, gió càng thêm lồng lộng, thổi phồng những ống tay áo.

“Đẹp quá.” Phượng Minh dõi mắt trông ra phía xa, một vùng bình nguyên bao la bát ngát, thành thị lâu phòng cũng thu gọn lại trong tầm mắt, một mảnh đại giang như một chiếc đai lưng lừng lững chảy quanh dưới chân. Cậu ngâm nga tán thưởng nhưng ánh mắt vẫn quay qua quay lại như thể đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Diệu Quang vô cùng nhạy bén, duỗi tay chỉ về phía trước nói: “Minh Vương, Tây Lôi ở bên kia.”

Phượng Minh nhìn theo hướng nàng chỉ, chỉ thấy nơi ấy một vùng hoàng thổ nổi lên trời lam một dải ngút ngàn, nơi ấy trông thấy từng nhánh cây từng ngọn cỏ Tây Lôi. Bất giác nhớ đến bản thân mình đang nghìn trùng cách biệt, chẳng biết đến ngày nào mới có thể trở về, khuôn mặt cậu không khỏi man mác vẻ sầu thương.

“Tây Lôi vương hiện tại... Hẳn phải đang ở Bắc Gian. Bắc Gian bên này.” Diệu Quang chuyển hướng, dùng cánh tay ngà ngọc hươu hươu trên không.

Phượng Minh nghe ra ý giấu cợt trong lời nói của nàng, không thêm để ý trong lòng, chỉ ngậm ngẩn, xoay người quay bước về phòng. Diệu Quang vốn đang hớn hỏ, lại thấy sắc mặt Phượng Minh có vẻ không bình thường, vội vã lẻ lười lẻo đẻo bám theo sau.

“Minh Vương lại làm sao vậy?” Diệu Quang nhanh chân chạy lên bắt kịp trong tích tắc, tính tình cũng trở nên bức bối, nắm chặt tay áo Phượng Minh: “Từ trước đến nay chưa từng có một ai dám không nhìn sắc mặt ta, nếu người lại dám lờ ta đi, ta sẽ khiến người hối hận.”

Phượng Minh vốn đang định mặc kệ hầy nàng ta qua một bên, vừa quay đầu lại nhìn, Diệu Quang kia tuy miệng mồm ác độc, nhưng ánh mắt lại trong sáng đáng yêu, ngấm lại mình thân nam nhi, có nỗi cău với mấy tiểu cô nương nhỏ nhít cũng chẳng hay ho gì cho cam, đành phải xuống nước nhẹ giọng: “Thỉnh công chúa buông tay, Phượng Minh là tù phạm, không dám nói chuyện cùng công chúa.”

“Ta càng muốn cùng người nói chuyện.” Nàng ta dẫu không phải mỹ nhân, nhưng xuất thân cao quý khí chất lại ung dung hoà nhã, bám theo ăn vạ cũng có vẻ thủy mị thướt tha.

Phượng Minh dăm dăm nhìn nàng trong giây lát, trong đầu tính toán, không lộ vẻ gì, cố tình trầm ngâm, sau ấy mới khẽ hỏi: “Thế sao người lúc nào cũng gạt ta rồi lại hại ta?”

“Ai nói người không chịu theo ta đến Ly Quốc?” Diệu Quang hùng hồn biện giải, ngóc đầu lên nói: “Ly Quốc có chỗ nào không so được với Tây Lôi nào.”

Phượng Minh thừa biết bản lĩnh cái chày cái cối già mồm át lễ phải của Diệu Quang còn lợi hại gấp bội Nhược Ngôn, không thêm so đo tính toán, khoát tay bảo: “Được được được, Ly Quốc lợi hại. Ôi, người muốn nói chuyện với ta, nhưng phải nói cái gì mới được?”

“Minh vương nói gì cũng được.” Ánh sáng rực rỡ lay động trong mắt Diệu Quang, hồi tưởng lại những thời khắc tươi đẹp ngày trước: “Giống như những gì khi trước Minh Vương từng nói với ta ấy, thà để người trong thiên hạ phụ ta, cũng không muốn phụ người trong thiên hạ. Những câu như vậy, ta muốn lại nghe người nói vài lần.”

Phượng Minh dần mặt, không nghĩ những câu nói vắn vơ ngày ấy lại khiến Diệu Quang khắc sâu rõ ràng đến vậy, mới ho khan hai tiếng, lắc đầu: “Những chuyện thiên hạ đất nước lăng nhăng ấy quá chán ngán, chi bằng để ta kể những chuyện thú vị hơn cho công chúa nghe.”

Diệu Quang gật đầu lia lịa: “Được a, ta thích nhất nghe Minh Vương kể những chuyện thú vị.”

Phượng Minh ngó quanh quất xung quanh, lựa lấy một khe đá chắn gió, dắt tay Diệu Quang ngồi xuống.

“Hôm nay ta sẽ kể cho công chúa nghe về cổ sự của nữ vương. Có một quốc gia tên là Anh quốc, ở quốc gia ấy có một vị nữ vương vô cùng tài ba giỏi giang.”

“Anh quốc? Sao từ trước tới nay ta chưa từng nghe qua?”

“Ấy là nơi rất xa xa vô cùng tận, công chúa có chưa từng nghe qua cũng không có gì kỳ lạ. Vị nữ vương kia khi còn rất nhỏ đã phải đăng quang kế thừa vương vị, nàng đã thực hiện rất nhiều những cuộc cải cách trong chính trị...”

Chuyện kể về nữ hoàng Elizabeth, từ miệng Phượng Minh, cứ thế cuộn cuộn tuôn trào không dứt.

Diệu Quang hoàn toàn bị Phượng Minh cuốn theo, hai người trong hang đá, một người kể một người lắng nghe, đều chuyên tâm mê mải, mãi đến bữa tối, thị vệ hốt hải chạy lại tìm mới sổng bước cùng nhau về phòng.

Vừa bước vào, Diệu Quang tự dừng lại ho khan hai tiếng.

“Bị cảm?” Phượng Minh ngồi kể chuyện cổ cả ngày giờ, thái độ với Diệu Quang cũng trở nên hoà nhã không ít: “Mới rồi gió lộng quá, chúng ta đáng lẽ đã nên quay về sớm hơn.”

“Không sao. Ngày mai nếu người kể tiếp, ta vẫn còn muốn nghe.” Diệu Quang hớn hỏ, ngọt ngào cười cười nói nói với Phượng Minh.

Bữa chiều được dâng lên, thịnh soạn vô cùng, nhưng Phượng Minh cũng chỉ qua loa nửa chén đã buông đũa một bên.

Diệu Quang nhìn đường nét Phượng Minh đã có chút sọp đi, mím môi nói: “Minh Vương nên ăn nhiều thêm một chút.”

“Ta no rồi.”

“Không được. Nếu Minh vương cứ mãi gầy đi thế này, vương huynh nhất định sẽ quy tội Diệu Quang mất.”

Một giọng nói trầm thấp thình lình vang lên từ sau lưng: “Ai dám cả gan quy tội vương muội của ta chứ?”

Cả người Phượng Minh chấn động, quay phắt lại, bóng dáng Nhược Ngôn mấy ngày nay biệt tăm biệt tích giờ đã đứng ngay phía sau, thậm chí còn không biết từ lúc nào.

Diệu Quang mừng rỡ kêu lên một tiếng, đứng dậy thi lễ: “Vương huynh đã về!”

“Ừ.” Nhược Ngôn nhìn Diệu Quang thoáng cười nhẹ đoạn gật gật đầu, ánh mắt vừa lướt đi, đã chạm ngay đến gương mặt đã bắt đầu tái mét của Phượng Minh.

Diệu Quang chăm chú nhìn hai người bọn họ, lạnh lẽo đưa cuốn thư trình lên: “ Binh pháp Minh vương viết ra mấy ngày nay đều ở đây. Diệu Quang xin lui ra trước.” Đoạn duyên dáng thi lễ quay đi.

Nàng vừa đi, thị nữ hầu hạ trong phòng cũng nhất loạt lui xuống, cả một gian phòng rộng lớn đến thế, trong chốc lát chỉ còn Phượng Minh và Nhược Ngôn mặt đối mặt.

Bầu không khí ngưng trệ càng lúc càng thêm đè nặng xuống, Phượng Minh bị ánh mắt mạnh mẽ của Nhược Ngôn nhìn chằm chặp, cả người nhột nhột, bất giác thụt lui lại.

Không lui lại thì thôi, Phượng Minh vừa dịch một bước, tựa như có cảm tính, Nhược Ngôn lập tức xông lên trước. Giống mãnh thú sẵn mồi vô thanh vô tức lao đến bao phủ lấy Phượng Minh, sau ấy mới khe khẽ nâng cằm cậu lên, thoáng cười: “Minh Vương gầy đi không ít.” Những đầu ngón tay mơn trớn trên đôi má ngọc trắng nõn nà.

Phượng Minh vừa sợ hãi vừa xấu hổ, lắp ba lắp bắp: “Thỉnh... thỉnh Ly vương tự trọng, binh thư ta đã theo ước định chép ra rồi thôi.”

“Binh thư hãy đợi một chút nữa hay xem.” Ngữ khí khàn khàn trầm đục như báo trước nguy hiểm đang kề cận, đôi mắt đen thẳm thẳm như vực sâu không đáy của Nhược Ngôn, khiến người đứng phải run rẩy không cách nào chế ngự nổi: “Phải quan sát Minh Vương của ta một chút đã.”

Hừ! Ai là Minh vương của người? Phượng Minh thầm chửi trong bụng, nhưng đương nhiên không dám nói ra miệng, trừng mắt nhìn Nhược Ngôn oán hận, đoạn quay ngoắt đi.

Nhược Ngôn khẽ cúi đầu dò xét khuôn mặt xinh đẹp vừa có vẻ ngạo mạn vừa có vẻ sợ sệt của Phượng Minh, cười khục khặc một hồi, thốt nhiên hỏi: “Mấy ngày nay Nhược Ngôn không xuất hiện, Minh vương không quan tâm ta đi đâu sao?”

Phát giác sự kỳ quặc trong câu hỏi của Nhược Ngôn, lòng Phượng Minh thoáng run rẩy: “Mấy ngày nay người không ở Ly Quốc?”

“Không hổ là Minh Vương, đoán tiếp đi.” Nhược Ngôn tán thưởng.

“Đến Tây Lô?” Phượng Minh tư lự, đoạn lại chậm rãi lắc lắc: “Lộ trình đến Tây Lô xa xôi cách trở, không thể mới vài ngày đã liền trở về, chẳng lẽ là Bác Gian?”

Nhược Ngôn cười vang, nét tán tụng lại càng hằn sâu đọng đầy trong mắt, gật đầu tiếp: “Minh Vương thật lợi hại. Chỉ bằng hãy đoán tiếp xem ta đến Bác Gian làm gì?”

Phượng Minh trầm tư suy nghĩ, thình lình chấn động, ngẩng đầu tròn tròn mắt: “Người...”

“Tây Lô vương lăng lẳng rời Tây Lô, ta sao có thể không thừa dịp này trả đũa một phen, để hấn sát đầu mẻ trán không còn thì giờ tìm kiếm Minh Vương?” Nhược Ngôn lạnh lùng nói: “Vương thất Bác Gian thất lạc Minh vương, đang nhao nhao kinh sợ Dung Diễm đến tìm bọn chúng phiền nhiễu tội. Bản vương

chỉ bày ra chút kế mọn, đã khiến bọn chúng hòa nhau nhao nhao đòi giải quyết triệt để. Nếu đã không thể giao trả Minh Vương, sẽ thắng thường giải quyết Tây Lôi vương.”

Ánh mắt Phượng Minh trong suốt đến lạnh lẽo, khắc nghiệt nói: “Chỉ là một Bác Gian nho nhỏ mà có thể giải quyết được Dung Diễm? Ly vương cũng quá xem thường Tây Lôi vương rồi.”

“Ồ, người tin Dung Diễm đến thế? Minh vương chó quên, hẳn giờ đang ở trong thế bị Bác Gian vương rình rập như cá trên thớt, mà bản vương đương nhiên cũng góp chút tương trợ gọi là.”

“Dẫu thế người người cũng không thể sát hại Dung Diễm được.”

Ánh mắt Nhược Ngôn tức thì loé lên, khiến Phượng Minh tim đập chân run.

“Ha ha, ” Nhược Ngôn từ từ nhếch miệng cười, ám muội cúi xuống liếm vành tai Phượng Minh: “Quả như Minh Vương suy đoán, bản vương hợp lực cùng nhị vương tử tuy không thể khiến Dung Diễm vĩnh viễn chôn sâu nơi hoàng thổ Bác Gian. Nhưng lần này Dung Diễm kia ý đắc chí nguyện dung dăng dung dẻ dặt tay thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đến Bác Gian, đình ninh đón được ý trung nhân quay trở về, thậm chí còn định thò tay khuấy đảo đại sự Bác Gian, kết quả lại bị truy đuổi nhếch nhác bỏ chạy, thực sự cũng khiến lòng người hả hê khoái chí.”

Thấy Nhược Ngôn đắc ý như thế, dẫu Phượng Minh có đang nằm trong hiểm cảnh bị Nhược Ngôn uy hiếp chèn ép, cũng không nhẫn nhịn được mà vượt miệng đáp trả: “Ly Vương tựa hồ đã quên tình cảnh chạy đông chạy tây trốn chui trốn nhủi khi bị Đồng tướng quân truy đuổi ngày nào ở biên cảnh Tây Lôi rồi.”

“Minh Vương cứ việc khoe khoang miệng lưỡi đi. Dung Diễm dọc đường trở về Tây Lôi, nếu có thể an toàn né tránh thoát được thiên la địa võng bản vương bày ra về nước, cũng vô phương lòng tìm được chốn Minh Vương toạ lạc.” Tay Nhược Ngôn khê siết lại, thỉnh linh siết chặt ót Phượng Minh, thấy đôi mày cậu nhú chặt vì đau đớn, khùng khục cười nói: “Chúng ta cũng nên nhân dịp này mà nghỉ ngơi tịnh dưỡng một phen cho thoải thích.”

Phượng Minh hét âm lên: “Nhược Ngôn, người dám động vào ta, đừng hòng ta viết thêm một chữ nào.”

“Cũng có phải là giao hoan đâu, chỉ đơn giản là nghỉ ngơi tịnh dưỡng thì việc gì phải vội vàng gấp rút?” Nhược Ngôn miệng mồm biện giải, đẩy mạnh Phượng Minh ngã dúi xuống giường, tóm chặt cổ áo dùng sức xé toạc.

Xoẹt! Bờ ngực được mọi người cẩn thận hầu hạ chăm chút trắng nõn như ngọc lơ lửng hiện ra.

Làn da trắng ngần trong suốt, tựa hồ như có thể nhìn đến trái tim đập thành thạch ẩn khuất bên trong, hai khoả tiểu xảo nhô lên, như trăn châu khảm lên da thịt.

Những đường cong hoàn mỹ, giữa sự yếu đuối mỏng manh của nam tử, lại được một tay Dung Diễm giáo dục dạy dỗ mà cứng cáp rắn chắc hẳn lên.

Nhược Ngôn thân đứng đầu một quốc gia, từ nhỏ đến lớn từng thấy qua cơ man nào là mỹ nhân, nhưng đến giây phút này lại không khỏi dờ dẩn cả người, tấm tắc tán thưởng: “Không bỏ ngoại y, chỉ là mỹ sắc, chẳng dễ thoát bỏ vướng víu, lại là một tuyệt sắc kinh nhân.”

Phượng Minh giờ đâu có nghe nổi cái gì đẹp cái gì hay, tay chân luống cuống quơ quào đồng xiêm y te tua lên ngực, nhưng lại bị Nhược Ngôn đè chặt dưới thân, co kéo cũng không nổi. Cùng đường, chỉ có thể xoè rộng cả bàn tay gắt gao che trước ngực, nỗ lực cùng cực che đi tia nhìn hừng hực như đả thương người của Nhược Ngôn, hằm hè lườm y.

Nhược Ngôn khe khẽ nhướn mày: “Ngắm một chút thì có làm sao? Minh Vương cũng hẹp hòi quá.” Y luyện võ từ nhỏ, hai tay cứng như sắt, đè hai tay Phượng Minh ghim chặt lên đầu ngon ơ, mảng ngực trắng muốt khiến người ta mê muội rối dãi lại một lần nữa lộ lộ.

“Buông ta ra!” Phượng Minh găm gừ như thú nhỏ bị thương: “Người dám động vào ta, ta sẽ...”

“Sẽ không mơ tưởng được người chép một chữ.” Nhược Ngôn chắc lưỡi: “Nhưng hiện tại bản vương phát giác giao dịch này thật sự không đáng, phong thái Minh Vương tốt bậc thế này, Nhược Ngôn sao có thể nhẫn nhịn cho đáng?”

Y tựa hồ như không dần lòng nổi, khê cúi xuống day day viên trần châu trước ngực, dùng đầu lưỡi mơn man trên ghẹo khiến nó cứng lại.

Phượng Minh bị công kích, thỉnh linh hít một luồng khí lạnh lẽo.

Mọi việc trước mắt gay go rồi, còn biện pháp nào cứu mệnh nữa đây? Trong đầu loạn xạ lộn tùng phèo, tựa hồ như từng nơ ron thần kinh đều bị tình thế hiểm nghèo phía trước hù cho nhất loạt té xỉu.

Khuôn mặt Dung Diễm mông mông lung lung di chuyển không ngừng.

Bên hông lỏng lẻo xuống, Nhược Ngôn đã tháo được đai lưng của Phượng Minh ra.

Chẳng lẽ sẽ bị Nhược Ngôn... Phượng Minh nhìn trần trần vào những ngọn đèn treo hoa lệ rủ xuống từ trần nhà, đầu đón gào thét: “Dung Diễm! Dung Diễm!”

“Cứ mặc sức gào lên đi, Dung Diễm còn xa lắm.” Nhược Ngôn vỗ về Phượng Minh, lộ vẻ hung hãn: “Nếu người chọc giận ta, đêm nay đừng hòng sống dễ chịu.”

Bên ngoài gió đêm gào rít, trong phòng thanh âm lạnh lẽo cuộn xoáy.

Đang lúc nguy cấp, ngoài cửa phòng có tiếng thị vệ lớn giọng bẩm báo: “Bẩm báo Đại vương, có quân tình khẩn cấp.”

Chuyện hay bị người phá quấy, Nhược Ngôn từ trên giường thỉnh linh vùng dậy, vẫn không quên túm chặt hai tay Phượng Minh, nổi giận đùng đùng: “Quân tình khẩn cấp cái gì? Cút hết cho ta, còn quấy rầy nữa, bản vương chém đầu người!”

“Bẩm báo vương huynh, Thổ Nguyệt tộc phía đông bỗng nhiên nổi loạn, giết quan viên được điều động, kho thóc ngân khố cũng bị cướp sạch. Trong đó thành, gian tế Thổ Nguyệt tộc mai phục, mưu đồ phóng hỏa thiêu vương cung. Sự việc cấp bách, thỉnh vương huynh lập tức hồi cung.” Tiếng Diệu Quang vang lên lạnh lạnh như khánh bạc, lúc này dồn dập ngưng trọng.

Tận bấy giờ Nhược Ngôn mới có vẻ dịu chút giận dữ, ánh mắt hung tợn hẳn học nhìn vào khuôn mặt tái nhợt cắt không còn hột máu của Phượng Minh, ra lệnh: “Vương muội vào đi.”

“Vâng.”

Diệu Quang vừa đẩy cửa phòng, vừa len lén trộm nhìn bộ dạng thê thảm của Phượng Minh, trong lòng giật thột, không dám mở miệng hó hé chỉ lảng lạng quỳ một bên.

“Bản vương sẽ lập tức hồi cung. Vương muội ở lại chăm sóc Minh Vương.” Nhược Ngôn nhìn chăm chăm Diệu Quang, thấp giọng rìn rít dặn dò: “Phải cẩn thận, không được gây ra sai sót.”

“Vương huynh an lòng.”

Nhược Ngôn khê gật đầu, cúi người hung hăng cắn lên môi Phượng Minh, cười lạnh: “Hôm nay lại tha người một mạng, nhưng lần sau Minh Vương đừng hòng gặp may mắn thế này.”

Nhược Ngôn quay lưng đi liền đi thẳng một mạch hàng ngày trời không quay lại, chỉ để lại mình Diệu Quang chăm sóc Phượng Minh.

Phượng Minh vì chuyện đêm đó, trong lòng càng lúc càng sợ sệt hốt hoảng, biết binh pháp cũng chẳng mấy may ngăn chặn được thói dâm dục của Nhược Ngôn, càng ra sức vắt óc tìm cách chạy trốn.

“Hôm trước Minh Vương có nhắc đến một loại y phục, ta đã lệnh người gấp rút làm.” Thấy Phượng Minh lo lắng đến tiêu tụy, Diệu Quang dốc lòng hết sức để cậu vui vẻ trở lại, mới tỉnh mơ đã nhảy vào phòng Phượng Minh: “Đây là do thợ may khéo nhất Ly Quốc chiếu theo bản vẽ của Minh Vương để làm ra, có đẹp không?”

Phượng Minh vừa ném qua loa chút điểm tâm, rầu rĩ ngóc đầu lên nhìn, trước mặt chợt xuất hiện một cô gái quý tộc Anh quốc đang vận trên người bộ đồ y hệt như bức họa lễ phục quý tộc cung đình Phượng Minh vẽ ra trước đây.

Đăng ten hoa văn, đai thắt nơi eo, váy bên dưới bông lên.

Quả thực chẳng khác gì phải chịu thêm một lần di hồn nữa, vèo đến một thời không khác.

Phượng Minh dẫu đầy bụng lo âu, nhưng không không nhận được mà phì cười: “Công chúa thay đổi thể này, khiến ta suýt nữa nhận không ra. Ừ, quả nhiên rất đẹp, những đường nét yêu kiều duyên dáng đều hiện ra cả.”

Diệu Quang được Phượng Minh tâng bốc, lòng nở hoa phơi phới, cười ngọt ngào đứng một chỗ xoay vòng vòng, đến khi ngừng lại, liền im lặng nhìn Phượng Minh, rồi thốt nhiên than thở xa xăm: “Ai, cuối cùng Minh vương cũng đã cười rồi. Người không biết, ta mấy ngày nay đều vô cùng lo lắng. Người không cười cũng không câu giện, cứ một bộ dạng uể oải ngồi kể cổ sự cho ta nghe.”

“Vậy sao? Ta chẳng phải vẫn luôn có tinh thần đó sao?” Phượng Minh nhất mực phủ nhận, cố ý bày ra vẻ mặt tươi tắn: “Váy bông thì phải phồng lên mới đẹp, bức họa váy lót ta vẽ công chúa đã làm xong chưa?”

“Cũng xong xuôi rồi, nhưng nó lại dùng sắt mảnh để chống đỡ, còn dùng vải bố căng lên, mặc dưới váy thật khó chịu.” Diệu Quang cau mày nói: “Rõ ràng là mặc bên trong, sao lại phải dùng vải bố căng lên?”

Nói cho người hiểu tường tận chuyện này, ta còn dùng để đào tẩu được chắc?

Phượng Minh thuận miệng chém gió loạn xạ: “Đó là xiêm y những nữ tử quý tộc Anh quốc thường mặc khi xuất giá, váy lót biểu thị cho sinh hoạt phu thê. Giá trụ váy lót kết hợp với vải bố bao phủ càng bền chặt thì cuộc sống vợ chồng mai này sẽ càng an ổn bình yên.”

“A, té ra lại có hàm ý sâu xa như thế.” Diệu Quang bưng tỉnh.

Hai người hàn huyên một hồi, tự nhiên lại vòng về chuyện binh thư.

“Minh vương...”

“Hả?”

“Minh vương mấy ngày nay, đều không chép binh thư...” Diệu Quang ngáp ngừng nhìn Phượng Minh.

Nhắc tới binh thư, quả nhiên sắc mặt của Phượng Minh trở nên lạnh lẽo lại: “Nhược Ngôn không tuân theo ước định thì ta việc gì phải chép binh thư. Hừ, đáng lẽ ngay cả cuốn binh pháp ba ngày trước cũng không nên chép cho hắn.”

Diệu Quang thừa biết thái độ đối nhân xử thế vương huynh mình, những kẻ chọc giận Nhược Ngôn chưa bao giờ có kết cục tốt. Nàng đắn đo trong giây lát, mới rụt rè mở miệng khuyên lớn: “Minh vương hà tất phải chống đối Vương huynh? Vương huynh đã ngưỡng mộ Minh vương từ lâu, giờ người lại ngay trước mắt, đương nhiên khó có thể nhẫn nhịn. Huống chi...” Nàng ngừng lại, sau ấy mới khe khẽ rì rầm bên tai Phượng Minh: “Vương huynh đêm nay sẽ lại đến.”

Cả người Phượng Minh chấn động mãnh liệt, quay phắt sang nhìn Diệu Quang.

“Diệu Quang không có lừa Minh vương.” Diệu Quang khẳng định gật đầu lia lịa: “Vương huynh lần trước đi đã phát hỏa bùng bùng, lần này quay lại, Minh vương nếu không cẩn thận ứng phó, chỉ e... chịu khổ sở.”

Cơ hồ như hiểm cảnh bị Nhược Ngôn lần thứ hai nuốt sạch đang đe dọa rập rình tiến gần, hình ảnh đôi chân của thị nữ Mẫn nhi bị cá ăn thịt cắn cho thê thảm lại lượn lơ trước mắt, khiến Phượng Minh kinh hồn bạt vía.

Cổ kìm nén vẻ mặt sợ hãi đến xanh mét của mình lại, hứng thú cười nói của Phượng Minh cũng bay biến.

“Ta hơi mệt, muốn ngủ một chút.” Phượng Minh quay ra thản nhiên nói với Diệu Quang: “Bộ xiêm y kia dù rất đẹp, nhưng cả ngày mặc cũng sẽ mệt mỏi. Công chúa chi bằng hãy thay ra đi, bộ váy dài chấm đất lần trước cũng rất đẹp.”

“Ấy là phục sức dân gian của nữ tử Ly Quốc mà, vương huynh mà biết ta mặc, thể nào cũng sẽ mắng mỏ ta bướng bỉnh nghịch ngợm.” Diệu Quang dạo gần đây đối với Phượng Minh trăm y ngàn thuận, lập tức triệu thị nữ, thay xiêm y ở trong phòng, nhẹ nhàng đi ra: “Minh vương thật sự thấy ta mặc bộ váy bông này rất đẹp ư?” Trong tay nàng là bộ váy bông thật lớn, thị nữ đằng sau cũng ôm một chiếc váy lót xòe ra không khác gì cái ô.

“Ừm.” Phượng Minh đã đặt lưng lên giường, mắt khép hờ hững.

“Minh vương mệt mỗi, vậy ta đi trước đây.” Diêu Quang quỵn luyến nhìn một hồi, vừa định xoay người đi ra đã bị Phượng Minh gọi giật lại.

“Công chúa...”

“A?”

“Chiếc váy bông mới làm kia, có thể nào để lại không?” Vừa nhắc thấy vẻ khó hiểu trong mắt Diêu Quang, Phượng Minh đã lập tức phát huy khả năng diễn kịch thiên phú của mình, thở dài ảo não, nhìn chằm chằm qua khung cửa sổ: “Ta... ta có chút nhớ cổ hương, nhìn thấy bộ y phục ấy...”

“Thì ra Minh vương đúng là đến từ cái quốc gia Anh quốc chưa từng nghe danh đó ư?” Diêu Quang càng thêm ngạc nhiên.

Phượng Minh thầm chửi nói dối quá đà, liền cuống quýt rút lại, quay đi tựa đầu trên gối, phẩy tay: “Công chúa không muốn thì thôi, Phượng Minh chẳng qua cũng chỉ là tù phạm, có tư cách gì để mà yêu cầu này kia.” Trên mặt lộ nét cười chua xót gượng gượng.

“Không mà không mà, Minh vương nếu đã thích, lưu lại cũng được.” Diêu Quang nhìn đồng xiêm y, quả thực cũng chẳng thấy cái gì kỳ quặc.

Nghe nói khi Minh vương bị giam lỏng ở Bác Gian đã dựa vào mảnh khoe để truyền tin ra ngoài, khiến Bác Lăng tiến thoái lưỡng nan. Nhưng Bác Lăng kia làm sao có thể so sánh với Nhược Ngôn, mà giả như Phượng Minh có để lộ tin tức, thì Dung Diễm cũng làm được trò trống gì trước mặt Nhược Ngôn.

Cân nhắc lên xuống mấy bận, lật không ra chỗ nào nghi vấn thiếu sót, Diêu Quang liền vui vẻ mừng rỡ sắm vai người tốt, lệnh cho đám thị nữ để xiêm y lại, đoạn lặng lẽ lui đi cả.

Mọi người vừa rời đi, Phượng Minh đã láo liên liếc qua liếc lại hai lượt, xác nhận không còn kẻ nào tọc mạch, tức thì đổi ngay bộ dạng suy sụp ảo não của mình, từ trên giường hùng hùng hổ hổ nhảy cẫng lên.

“Ha ha, cuối cùng cũng gạt được rồi.” Cậu chạy phăng đến chỗ chiếc váy lót Diêu Quang lưu lại, chăm chú soi soi một hồi.

Vì lần đào tẩu này, đối thủ là kẻ nhiều mưu lắm mẹo thông minh mẫn tuệ Diêu Quang, nên Phượng Minh cũng khổ sở hao tổn biết bao tâm sức. Ngoại trừ mấy ngày giờ liên hồi gân cổ lên kể chuyện nhằm khơi gợi sự đồng cảm trong lòng Diêu Quang, còn phải dụng tâm khiến nàng ta không chút nghi ngờ chế tạo một chiếc váy lót.

Chiếc váy lót trong câu chuyện của Phượng Minh biến thành khung sắt mảnh bên trên phủ vải bố bung ra thành một chiếc dù, cũng may Diêu Quang không phải người thời hiện đại, bằng không vừa liếc mắt đã có thể đoán ra Phượng Minh định giở trò gì.

“Vốn đang định để Diêu Quang gia cố thứ này vững chắc lên một chút, tiếc rằng Nhược Ngôn tối nay lại đến, ta đành phải mạo hiểm một phen.” Lẩm rẩm lẩm rẩm. Phượng Minh bắt đầu động tay động chân lấy chiếc váy lót làm thành một chiếc dù song tầng.

“Nhược Ngôn, người cho rằng đem cố định toàn bộ mọi vật dụng trong phòng, để ta không còn phương tiện bỏ trốn là có thể giam giữ được ta?” Phượng Minh một bên vừa mồm môi mồm lợi ra sức xé toạc bộ y phục thành mảnh vải, một bên vừa cắn răng: “Canh giữ đường lên Huyền Nhai, để ta hoạt động tự do trong phòng, coi ta như chim nhép gậy cánh mà đùa bỡn. Hừ, đã thế hôm nay ta phi cho người xem. Ai kêu người đại đột tự cao tự đại đến thế?”

Lẩm rẩm, một chiếc dù đơn giản mà vững chắc, từ từ xuất hiện trong tay Phượng Minh.

“Đại công cáo thành, hô hô hô!” Phượng Minh lần sờ công cụ cứu mệnh gian nan chắt vật mới làm ra trong tay. Hy vọng cái thứ đồ chơi này sẽ có hữu ích, bằng không Minh vương sẽ biến thành một khối bánh thịt to ỳnh oàng đắt giá mất.

Kéo lê theo cái dù đẩy cửa phòng, hai tên thị vệ mon men chạy lên hỏi: “Công chúa chẳng phải vừa nói Minh vương đang ở trong nghỉ ngơi hay sao?”

Nhược Ngôn có lệnh, thị vệ nếu không phải tình hình nguy ngập thì không được phép đến gần gian phòng trong vòng năm mươi bước, không được đến gần Phượng Minh trong vòng mười bước. Đây là để đề phòng về tuần tú mỹ lệ hơn người của Phượng Minh, e bọn thị vệ sẽ bị Phượng Minh dùng kế mê hoặc quyến rũ. Cho nên hai kẻ kia đều tránh Phượng Minh như tránh tà từ phía xa tít, lại biết tham vọng chiếm đoạt của Đại vương nhà mình với Phượng Minh mạnh mẽ thế nào, nên chúng càng không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt như điêu như tạc của Phượng Minh, đầu cứ cúi gằm xuống.

“Ngủ đủ rồi, ta muốn ra ngoài dạo mát.”

“Trong tay Minh vương là...”

“Là bộ y phục mới của Diệu Quang, hôm nay nàng đem đến cho ta xem, các người chẳng phải cũng đã nhìn thấy cả rồi hay sao?” Phượng Minh thoải mái giơ cái dù lên trước mặt hai tên kia trong chớp nhoáng.

Nghĩ rằng bọn chúng có xem cũng không thông hiểu mấy thứ thành quả khoa học kỹ thuật mới lạ này.

“Minh vương đem y phục của công chúa đi dạo mát?”

Phượng Minh hừ lạnh một tiếng: “Thế thì làm sao? Không được ư? Hay hai vị thị vệ đại ca đây muốn buộc chân ta trong phòng?”

“Không dám không dám.” Hai người rớt rít cúi đầu: “Đại vương phân phó đối đãi với Minh vương phải tận tâm cung kính, không được vô lễ xúc phạm. Chỉ cần Minh vương không xuống dưới nhai, tất thấy mọi thứ đều tùy tiện định liệu.”

Đến lúc bấy giờ nắm đấm Phượng Minh đang xiết chặt giấu ngầm trong ống tay áo mới thả lỏng ra đôi chút, trên mặt cười cười nhưng lòng thì không cười, bày ra bộ tịch Tây Lôi Minh vương ngông nghênh kiêu ngạo: “Nếu đã thế, ta đi tản bộ. Các người nếu muốn bám theo thăm dò, cứ mặc sức đến đi.”

“Không dám không dám.” Hai kẻ ấy lại tiếp tục kính cẩn cúi đầu.

Phượng Minh đi dạo một mình trên Huyền Nhai cũng chẳng phải lần một lần hai, ban đầu còn có người ngầm giám thị, nhưng thấy cậu cứ đi đi lại lại vẫn vợ, ngăn người ngăn đại một hồi rồi đều trở lại, cũng chẳng thèm để bụng lưu tâm nữa.

Hướng chi, Huyền Nhai cao tít, cậu ta đi được tới đâu.

Cứ thế, Phượng Minh khệnh khạng, cầm theo cái dù nhắm hướng vách đá đi tới.

Hôm nay sương mù nhiều, hay lắm.

Dù ơi dù à, người ngàn vạn lần đừng có để ta thành kẻ đầu tiên nhảy dù bị ngã chết trong lịch sử đó.

Đứng giữa đám sương mù dày đặc giăng giăng, cơ hồ như không nhìn thấy con sông ngoằn ngoèo cùng với vùng bình nguyên xanh xanh vắng lặng bên dưới, Phượng Minh đeo dù vào người, nhắm mắt tính toán tốc độ và hướng gió nổi.

Nghênh diện hứng gió, hít một hơi thật sâu, cậu không khỏi nhớ đến lời thề ước của Dung Diễm ngày ấy “Dẫu cho ngày sau tai họa ngàn trùng vây bọc, Dung Diễm cũng sẽ một mình đưa thân cáng đáng.”

Dung Diễm Dung Diễm, người là tên lừa gạt. Nếu ta có bình an trở về, nhất định sẽ đập người nằm bẹp giường không lết được vào triều hai tháng.

Trong miệng thầm chửi rửa thóa mạ, Phượng Minh thỉnh thoảng dùng lực, nhún người nhảy bật lên.

Tuyệt nhai sừng sững, bỗng chốc chỉ còn tiếng gió rít gào. Một lát sau, những tiếng gào thét kinh sợ không tin nổi như xé toạc yếm hầu đập nát cả bầu không trung:

“Minh... Minh vương nhảy xuống vực rồi.”

64. Q.4 - Chương 2

Nhảy khỏi Huyền Nhai, Phượng Minh có nằm mơ cũng không nghĩ được bản thân mình lại có tiềm lực mạnh mẽ đến thế, giữa lúc vận tốc rút xuống vô cùng nhanh đến chóng mặt cậu dốc toàn lực mở cánh được chiếc dù ra.

Tốc độ gió giữa trời thẳm khiến những kẻ nhảy dù tay mơ khó mà lường trước được. Chiếc dù chật vật giữ thăng bằng trong tích tắc, gió thổi phồng chống lực dưới mặt dù, khiến Phượng Minh như khựng lại, không còn rơi veo veo xuống nữa, mà thậm chí còn có chút bay bổng lên.

Chớp lửa nhoáng lên, kế đến là xung động sấm vang chớp giạt ngay bên cạnh, sự cường đại của tự nhiên giờ khắc này triệt để hiển hiện, cuồng phong đẩy Phượng Minh đang lúc lắc trên không thành linh đập thẳng vào vách đá.

“Á!” Một cơn đau thấu tâm can, lan đi từ ngực phải.

May mắn thay, qua va chạm, chiếc dù lại nhẹ nhàng dạt xa khỏi vách đá, cuối cùng quay lại hướng cũ, tà tà xoay vòng trên mặt sông chậm rãi rồi hạ xuống.

Ừm... Rơi tòm xuống mặt nước, Phượng Minh biết mình đã thành công bước đầu trong việc đào tẩu. Giấy giũa trong làn nước tháo bỏ chiếc dù qua một bên, cậu gắng gượng một hơi bơi tới bờ đối diện của con sông lớn.

“Phong tỏa mặt sông, nhanh! Lực soát năm mươi dặm vùng phụ cận, một tác cây ngọn cỏ cũng không được bỏ sót!” Vừa ngụp xuống sông tiến vào vùng rừng cây phụ cận, thì những tiếng la hét huyền não cứ xao xác không ngừng, kèm theo những tiếng thở phì phò, hồng hộc quỵện với vó ngựa rầm rập.

Không thể tưởng tượng được truy binh lại thần tốc đến thế.

Phượng Minh kinh hãi, nhanh chóng chui tọt vào một bụi cỏ rậm rì li ti những bông hoa phấn hồng nhàn nhạt, nín thở rình mò.

“Tướng quân, phát hiện được thứ này ở mặt sông!” Có binh sĩ đem chiếc dù vớt được bên sông trình lên.

Tiếng vó ngựa lại dồn dập, một giọng nữ lạnh lạnh truyền tới: “Đã thấy Minh vương chưa?”

“Công chúa!”

“Diệu Quang công chúa!”

“Bẩm công chúa, tạm thời không xác minh được nơi Minh vương rơi xuống, chúng thuộc hạ đã lệnh người phong tỏa mặt sông, gấp rút lùng bắt.”

Diệu Quang ngồi trên ngựa, kinh hoàng túng quẫn, đánh mất cả vẻ đạm nhiên thường ngày: “Hắn... Hắn nhảy khỏi Huyền Nhai, có thể nào đã...”

“Chúng thuộc hạ tìm khắp mặt sông thì thấy có vật này, có thể Minh vương đã sử dụng nó khi chạy trốn.”

Diệu Quang vừa cầm lấy chiếc dù ướt nhèm nhẹp, nhận ra bên trong là chiếc váy lót của mình, dãn mặt rồi tức thì chuyển sang lạnh lẽo: “Người đâu, thu lại cho ta! Truyền xuống, phạm kẻ nào tóm được Minh vương, ta sẽ thỉnh Vương huynh ban thưởng, phong tước cho hắn.”

“Rõ!” Chúng nhân rầm rầm đáp lại.

Tiếng vó ngựa, tiếng bước chân cứ thế ầm ầm vang dội đập vào tai.

Ban thưởng phong tước? Phượng Minh cười khổ, quay qua nhìn quanh quất khắp nơi, bờ trên bờ dưới nhưng nhúc quân lính, thậm chí còn có kẻ nhảy ào ào nhảy xuống sông lùng sục. Nếu vừa rồi cậu còn ẩn mình trong nước chưa kịp lên bờ, nhất định đã bị bọn chúng phát hiện.

Sự tình biến chuyển đột ngột, đám người Diệu Quang chỉ là quân tiên phong, nhân số không nhiều lắm, hơn nữa chiếc dù lại bị phát hiện trên mặt sông, nên bọn chúng chỉ chú ý vào lưng sục hai bên bờ. Rừng cây rậm rì, so với mặt sông khó tìm kiếm gấp bội. Vẫn nên thừa dịp này chạy càng xa càng tốt, Phượng Minh lặng lẽ di chuyển, chạy trốn về phía sau.

Lao đi điên cuồng trong rừng cây được một chốc lại phải dừng lại thở hổn hển, không dừng lại thì thôi, đã dừng lại thì ngực đau đớn như nhói không dứt.

“Ôi...” Phương Minh rên rỉ, cuống quýt cởi bỏ áo khoác, trước ngực không có máu, chỉ bầm lên một mảng đỏ quạch: “Hồng bét, chỉ sợ xương nứt mất rồi.”

Trong gió truyền dẫn những luồng hơi thở rầm rức bất an, Phương Minh ngó quanh quẩn, lập tức ngồi thụp xuống ghé sát tai trên nền đất.

Nghe nói người cổ đại có thể nằm dán xuống đất lọc thanh âm phân biệt địch nhân, Phương Minh đương nhiên làm quái gì có bản lĩnh ấy, chẳng qua môi trường đất truyền âm tốt hơn so với không khí, tuy không biết có bao nhiêu người, đến từ hướng nào, nhưng cũng biết truy binh đang tiến gần.

Trên mình mang thương tích, truy binh lại nhiều, cứ tiếp tục thế này, nhất định sẽ bị bọn chúng đuổi kịp. Phương Minh vắt óc suy nghĩ, với trí thông minh của Diệu Quang, tuyệt đối sẽ đoán cậu hắc nào cũng nhào vào rừng trốn, rất có khả năng nàng ta sẽ phái thêm một đội người ngựa khác lục soát trong vùng rừng rậm này, mà giờ phút này nếu còn hoảng sợ chạy quàng chạy xiên, sẽ chẳng khác nào chui đầu vào rọ.

Nhăn mày suy nghĩ, Phương Minh bất chợt nghiêng răng kèn kẹt: “Đã mạo hiểm thì mạo hiểm cho trót, ta cho người biết một chiêu biết núi có hổ thì cứ lệch hướng núi hổ mà đi.” Cậu khoát tay lại kéo theo một cơn đau buốt trên ngực. Nén chặt đau đớn cởi áo ngoài, xé thành mảnh, buộc lại trên một cành đại thụ cao ngất.

“Để xem các người thấy được cái cây này thì nghĩ được đến đâu.”

Cậu nắm vững khoảng thời gian, lại đi lảng quăng bày biện xếp đặt thêm vài chỗ tạo thành mê cung đánh lạc hướng đám truy binh, không thêm chạy về phía bìa rừng, mà quay ngược về đường cũ.

Dọc đường cẩn thận từng ly từng tý, chỉ chốc lát sau cậu đã quay lại vùng rừng cây rậm rì cách bờ sông không xa ban nãy, Diệu Quang vẫn còn xuất thần lẫn cả người trên bờ. Phương Minh nâng cao báo động, nấp vào trong bụi cỏ cao bằng nửa thân người.

“Bên kia có tý tin tức nào không?”

“Bẩm công chúa, tạm thời chưa biết Minh vương đang ở đâu. Nhưng Mạc tướng quân đã dẫn binh sĩ vây bọc quanh rừng, chỉ cần Minh vương thực sự trốn bên trong, sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ chặn đầu.”

Phương Minh thầm kêu một tiếng nguy hiểm, quả là truy binh có khác.

Diệu Quang nghiêm trọng gật gù: “Truyền lệnh, Minh vương quý kẻ đa đoan, chỉ được bắt sống, không được thương tổn.” Nàng cúi đầu do dự một khắc, bồi thêm một câu: “Nếu có dùng cung tên, không được bắn vào tim phổi hay cổ, ngộ nhỡ khiến hắc chết, các người dùng mệnh cứu tộc ra đền.”

Phương Minh oan ức rầm trời trong bụng: luận về quỷ kế đa đoan, ta sánh sao được với người?

Khoái mã báo lại: “Bẩm công chúa, Mạc tướng quân phát hiện trong rừng có vật này.” Thứ trình sát cầm trong tay, chính là dải vải Phương Minh xé ra từ áo ngoài.

Diệu Quang cầm trên tay, cau mày: “Cái này chỉ đơn thuần là cổ đồn sức xé thành dải vải thôi mà, hay trong này có thâm ý gì?”

Một vị tướng quân bên cạnh lên tiếng phản đối: “Có lẽ là kẻ nghi binh mà thôi.”

“Không, Minh vương cơ trí hơn người, sẽ không làm những trò rảnh hơi rồi việc như thế, bên trong nhất định có thâm ý.”

Thấy Diệu Quang đa nghi chẳng khác gì Tào Tháo, trầm ngâm suy nghĩ, Phương Minh thiếu chút nữa cười bò lăn bò càng ra.

Trình sát lại nói: “Mạc tướng quân phát hiện dải vải này bị buộc lại trên đại thụ, hình dạng kỳ dị, không dám tự tiện xử lý, lệnh chúng thuộc hạ trình ý công chúa.”

“Ừ, để ta tự mình xem xét xem.” Diệu Quang kéo cương quay đầu ngựa: “Hắc bây giờ còn định giở trò bịp bợm gì nữa đây?”

Phượng Minh ngồi rình trong bụi cỏ nửa canh giờ, việc lòng sục trên mặt sông đã vắng dần. Cổ nhân đại khái đâu ai biết đạo lý nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, chẳng ai thèm phải người đi lòng sục bụi cỏ chỗ Diêu Quang vừa đứng.

Đây cũng là một loại chiến lược tâm lý.

Mắt thấy đám đông hùng hổ di động trong vùng rừng cây, Phượng Minh nhắm đúng thời cơ, thừa dịp sắc trời nhá nhem, len lén trườn bò đến ven bờ, hết như một con rắn tí ti chuyên môn ăn bờ ngủ bụi quanh năm bên rìa nước, lẳng lẳng lặn xuống dưới sông.

Sớm chuẩn bị thanh lau ngậm vào miệng, cứ thế mà bơi sang bờ đối diện.

Chân Huyền Nhai cầm tù Phượng Minh ngay phía bờ đối diện, giờ xem ra, Nhược Ngôn đã phong tỏa toàn bộ vùng phụ cận, đến từng nhánh cây cọng cỏ cũng không tha. Vậy chỉ còn duy nhất một nơi bị bỏ quên, chính là thánh địa hãn tự chiếm dụng làm chỗ nghỉ ngơi Huyền Nhai, nơi giam giữ Phượng Minh.

Hy vọng lần này không đoán sai.

Ngậm thanh cỏ lau trong miệng hít một hơi thật sâu bơi thẳng về bên kia sông, Phượng Minh cảm kích chuyện ngày ấy Dung Diễm bắt ép mình luyện võ tập kiếm vô cùng tận. Nếu không phải Dung Diễm đã sớm dự kiến được chuyện này, biết Phượng Minh cần phải có khả năng trốn chạy, hôm nay đến cả thể lực để chạy lên bờ có khi cũng chẳng có.

Hồn hã hồn hển bò lên bờ, Phượng Minh không dám đình lại nghỉ ngơi lấy một khắc, chuồn ngay về phía Huyền Nhai ngất ngưỡng.

Một hơi chạy hơn mười trượng, thốt nhiên trong yết hầu lờm lờm tanh lờm. Hai chân Phượng Minh như nhũn ra, nhưng cậu biết giây phút này không thể dừng lại, lại chặt vật hít một hơi thật sâu, chạy như điên như dại.

Phượng Minh chọn lấy một con đường nhỏ khúc khuỷu mà chạy, để tránh khỏi đám truy binh rơi rớt phía sau. Mắt thấy Huyền Nhai cách ấy không xa, ước chừng chỉ còn non nửa canh giờ, mới trông thấy một đoạn đường nhỏ quang đãng bên sườn.

Dè dặt đảo mắt nhìn xung quanh, không thấy tiếng người, mới hơi an tâm, từ trong vùng rừng cây yểm trợ chạy ra, trong tay cậu còn lăm le một thanh gỗ mới nhặt được.

“Chỉ cần túm được một tên thị vệ đơn lẻ, lập tức phang một cú...” Phượng Minh thở dốc hồng hộc, cố gắng lăm nhăm để dè nén cảm giác gần như là đi của mình: “... Sau ấy, thay đổi y phục của hãn, đóng giả thị vệ... đi theo đám người, bỏ chạy...”

Ngước đầu trông ra xa, tầm nhìn bắt đầu chao đảo mờ mịt, quả nhiên xuất hiện một bóng người đơn độc đang lại gần. Phục sức thị vệ, đứng nhòm ngó quanh quẩn xung quanh, tám phần là đang tìm kiếm bóng dáng Phượng Minh.

“Hừ hừ, chính là ngươi rồi, tên trướng thối.” Phượng Minh ghì chặt thanh gỗ, nhón chân nhẹ như mèo chạy ra.

Chẳng dè vừa chạy ra sau tên thị vệ kia, còn chưa kịp hưng hăng phang ột phát, đầu gối đã tức thì nhũn ra, Phượng Minh chặt vật ngã nhào xuống, thanh gỗ cũng văng ra một bên.

Hóa ra do cậu cứ một mạch chạy điên cuồng, lại bị thương trong người, đã đến lúc kiệt lực tổn sức, vừa mới ngưng lại, hơi thở đứt đoạn, đóm đóm lập lờ trước mắt, kiệt sức bất tỉnh nhân sự.

Không được a, tự nhiên lại hôn mê ở chỗ này, ta quả là tên đào tẩu xui xẻo nhất thế giới mà. Bị màn đêm nuốt chửng trước mắt, Phượng Minh chỉ có thể gào khóc sâu thẳm trong lòng.

Tên thị vệ kia cũng lạnh lẽo thường, vừa nghe tiếng gió vụt qua bên tai, đã xoay phắt người lại, nhưng không lường được kẻ định tập kích mình đã lẩn quay ra đất, khi kịp trấn tĩnh lại nhìn về mặt kẻ đối diện, tức thì nuốt ngay tiếng kêu vào bụng.

“Minh vương?” Tên thị vệ diện mạo thanh tú, đôi mắt đen long lanh, vừa mừng vừa sợ ngồi phịch xuống thở hắt ra: “Minh vương, Minh vương, thần là Dung Hổ.”

Minh vương đã sớm hôn mê bất tỉnh, nào có thể nghe thấy gì nữa.

“Đại ca,” từ trong lùm cây lại xuất hiện thêm một bóng người nữa, cũng ăn vận phục sức thị vệ, thở dốc, rõ ràng do chạy quá sức mà thành: “Đệ tra ra được, Minh vương không còn ở bên trên, người... Người nhảy xuống vực rồi.” Vừa nói hết câu, đã rầm rức nghẹn ngào.

“Liệt Nhi, người xem đây là ai?”

Liệt Nhi vừa mới dò ra tin Phượng Minh nhảy vực, đang đau đớn tưởng chừng như phát thét lên, vừa cúi đầu nhìn, đã thấy nét quen thuộc trên khuôn mặt tuần tú ấy: “Minh vương?” Lập tức nhảy cẫng lên, không dám tin quay sang nhìn đại ca mình.

“Đại ca, sao Minh vương lại ở đây?”

“Không biết, ta đang không biết đột nhập lên tuyệt nhai bằng cách nào, vừa mới quay lại...” Dung Hồ gãi đầu: “Đã thấy Minh vương nằm ngay dưới chân.”

“Ha ha, ha ha ha.” Hai huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, thấp giọng rộ lên cười.

“Thế này càng tốt, dù dè dờ mà lại khiêng được Minh vương cứu về.”

“Chỗ này nguy hiểm, lập tức rút thôi.”

Hai người họ cùng nhau khiêng Phượng Minh, nhanh nhẹn chui tọt vào vùng rừng rậm bên trong.

.

Cảnh xuân tươi đẹp, vạn vật ứ đầy nhựa sống sung mãn. Phòng lớn của tộc trưởng Thổ Nguyệt tộc lúc nào cũng thoang thoảng mùi huân hương khiến tinh thần người ta thanh sảng.

Phượng Minh hồi hận đầy mình, không cam tâm mà tỉnh dậy.

Lại còn có thể té xỉu ngay trên đường Nhược Ngôn dùng để vào Huyền Nhai, chắc như ăn bắp đã bị Nhược Ngôn túm được. Chỉ mới thoáng nghĩ đến đó, đã không còn muốn nghĩ đến chuyện mở mắt ra nữa.

“A, Minh vương đã tỉnh!”

“Đâu nào? Thu Tinh, người không được khai man quân tình, mấy ngày nay, người suốt ngày la hét không ngừng, lần nào cũng khiến chúng ta cao hứng toi công bao bạn.”

“Nhưng ta rõ ràng thấy mi mắt Minh vương rung rung mà. Ai, đã mấy ngày rồi, người nói xem Minh vương liệu có mê man thế này không tỉnh cả đời không?”

“Không thể nào? Minh vương tốt như vậy, ông trời sao có thể cam lòng dẫn vật người thế được?”

Những thanh âm trong trẻo thiếu chút nữa đã vỡ òa ra, trên đầu truyền đến những tiếng than vãn thổ dài.

Nhất định là đang mơ, Phượng Minh hết lần này đến lần khác nhấn mạnh điều này không phải là sự thật, nhưng vẫn nhịn không nổi mà len lén hé một mắt nhìn trộm.

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, lộ ra vẻ u sầu chính là hai tiểu bảo bối Thu Nguyệt Thu Tinh.

“A!” Phượng Minh không dám tin mở bừng mắt: “Thực là các người? Các người... Các người cũng bị Nhược Ngôn...”

“Á!” Thu Nguyệt Thu Tinh cùng lúc hét ầm lên, âm lượng át cả Phượng Minh: “Minh vương tỉnh rồi! Minh vương thực sự tỉnh rồi!”

Một trận cuồng phong gió lốc từ bên ngoài ào vào phòng, Liệt Nhi vừa chạy vừa gào hỏi: “Tỉnh chưa? Thực sự tỉnh rồi chứ? Thu Tinh, người lại gạt ta, ta sẽ...” Ánh mắt tức thì chạm phải mắt Phượng Minh đang long lanh ứ đầy nước, như người mất hồn đứng đực ra một chỗ như trời trồng.

Chớp mắt, Phượng Minh bị vây bọc giữa nhiệt tình và nước mắt.

Thu Tinh ghì cổ Phượng Minh, vừa khóc vừa cười: “Minh vương cuối cùng đã tỉnh lại, hại chúng ta lo lắng gần chết.”

“Minh vương à, người đừng bao giờ chạy loạn khắp nơi nữa, nhìn xem, chạy một mạch tới thẳng Ly Quốc, khiến chúng ta không thiết sống nữa.”

“May mà Minh vương tỉnh lại, bằng không chúng ta không biết ăn nói thế nào với đại vương.”

Dung Hồ cuống quýt nhào nhào chạy lại, thấy bọn họ một đám vui sướng như điên như cuồng, chỉ đứng lẳng lặng một bên mỉm cười.

“Thu Nguyệt. . . Thu Tinh. . . Liệt Nhi. . . Dung Hồ. . .” Phượng Minh nhìn một vòng, không kịp phản ứng, ngơ ngác hỏi: “Các người sao lại ở đây? Ta... Ta chẳng lẽ...”

Thu Tinh bắn như liên thanh trả lời: “Đại Vương biết Minh vương ở Bắc Gian, liền đón Mị Cơ đến Bắc Gian cùng, nhưng ai ngờ Đại vương vừa đặt chân đến nơi, Minh vương lại đã mất tăm mất tích. Nhược Ngôn đáng ghê tởm kia, thậm chí còn dám châm ngòi ly gián, lợi dụng tên nhị vương tử vô dụng bậc nhất Bắc Gian vương thất ra để mưu hại Đại vương.”

“Nhưng Đại vương khôn ngoan mẫn tuệ vô cùng, sao có thể bị tên Bắc Diệu ấy hại chết cho được?” Liệt Nhi xen thêm một câu: “Cùng lắm chỉ gây phiền hà chút đỉnh cho người.”

“Sau ấy Đại vương đoán được Minh vương bị Nhược Ngôn bắt đi, nên mới lẳng lặng lên vào Ly Quốc.”

“Nhưng Nhược Ngôn quá sức xảo hoạt, giấu Minh vương nhanh kinh hồn, chúng tiểu nhân...”

“Ai nha Liệt Nhi, người đừng có xen mồm vào nữa.” Thu Tinh bắt mắt trừng mắt nhìn Liệt Nhi.

Liệt Nhi làm mặt quỷ, ngậm hột thị.

Đến lúc ấy Thu Tinh mới thỏa mãn quay lại, tiếp tục sự nghiệp kể lể với Phượng Minh: “Nhược Ngôn trông giữ Minh vương quá nghiêm ngặt, Đại vương cứ dò tìm chỗ Minh vương ngụ, mãi sau mới biết vương thất Ly Quốc trên Huyền Nhai có một nơi không cho phép người ngoài tiến vào, nhưng lại không xác định được có phải Minh vương bị bắt nhốt bên trong hay không. Phải như Minh vương không bị giam giữ trên đó, lại rút dây động rừng...”

“Thu Tinh, sao người cứ lòng vòng con tầm cái kén thế? Minh vương bị người nói một tràng hồ đồ cả rồi.” Thu Nguyệt lại bắt đầu: “Ấy nên chúng tiểu nhân mới khơi mào Thổ Nguyệt tộc đối kháng lại quan lại Ly Quốc, đại vương nấu mình trong đô thành phóng hỏa gây nội loạn, xoay tên Nhược Ngôn phiền phức kia mòng mòng, đoạn để Dung Hồ với Liệt Nhi lên vào dò xét hư thực.”

“Được rồi, hai tiểu cô nương các người la lối cái gì? Phải để đại ca ta mở miệng chứ, không có đại ca ta sao cứu được Minh vương về?” Liệt Nhi không tỏ ra kém cạnh dương dương tự đắc.

Dung Hồ thấy một bầu phá phách nhiễu loạn, không biết làm gì cứ cười cười: “Tiểu nhân chẳng có công lao gì, Minh vương tự động bỏ trốn, không may lại té xỉu ngay trên đường, đúng lúc tiểu nhân với Liệt Nhi giả trang thành thị vệ toan tính lên vào tuyệt nhai, tình cờ đụng phải mà thôi. Điều may mắn nhất là chúng ta chuyến này lên núi, đã sớm dò la địa hình vài lần, thậm chí còn sắp xếp đường chạy trốn, đúng lúc hữu dụng.” Y hơi ngừng lại: “Nhưng Minh vương vừa mới tỉnh lại, trên người còn đang băng bó chằng chịt, sao các người lại ôm ấp người như thế, có lẽ không hay đâu.”

Bọn ba người Thu Nguyệt cúi đầu nhìn, quả nhiên băng bông quấn trên người Phượng Minh chằng chịt như bạch tuộc, không khỏi đỏ mặt, lỏng tay lú lú lui ra mấy bước.

Phượng Minh đã sớm bị bọn họ vừa ôm vừa lắc thở không ra hơi, miệng vết thương bắt đầu đau râm ran, vừa thấy tay chân buông cả, trong lòng tung hô Dung Hồ biết quan tâm săn sóc khôn xiết.

“Các người đều ở đây, thế Thu Lam đâu?”

“Thu Lam còn ở lại trong vương cung a.” Thu Nguyệt cướp lời: “Hồi ấy chúng tiểu nữ đi, nàng lăn ra khóc chết đi sống lại, gào la muốn đi cứu Minh vương. Nhưng Đại vương bảo có thị nữ đi theo vương chân vương cẳng phiền hà lắm.”

“Đại vương anh minh sáng suốt, có hai người các người đã quá đủ phiền phức rồi.”

“Hừ, sao có thể không mang theo chúng ta?” Thu Tinh tự nhiên lao ra đỡ lời cho Thu Nguyệt, lườm Liệt Nhi: “Không có chúng ta, Thổ Nguyệt tộc còn lâu mới dễ dàng giúp Đại vương thế.”

Phượng Minh khó hiểu nhìn Dung Hồ cầu cứu, y liền giải thích: “Mẫu thân của Thu Nguyệt Thu Tinh là mỹ nhân Thổ Nguyệt tộc năm đó được gả qua Tây Lôi để giao hảo. Lần này vì có can hệ đến Thu Nguyệt Thu Tinh, nên tộc trưởng Thổ Nguyệt tộc mới thẳng thắn bang trợ Tây Lôi như vậy.”

“A, thì ra là thế.” Phượng Minh tựa như bừng tỉnh. Nhưng câu hỏi to uỳnh còn mắc mứu trong lòng, cậu lại không cách nào hỏi ra miệng.

Liệt Nhi thấy vẻ mặt Phượng Minh do dự chần chờ, cũng đoán được chút ít, rúc rích cười hỏi: “Minh vương sao không hỏi Đại vương ở đâu?”

“Dung Diêm... hần đâu?” Nói đến tên Dung Diêm, tim cậu động bình bịch trong lồng ngực, Phượng Minh thầm mắng mình khó có tiền đồ, khi trước đã thầm định gặp một cái phải thôi hần một cú, phật hần ứng cứu chậm trễ.

“Đại Vương để giữ chân Nhược Ngôn, đang tạm lưu lại thủ phủ Ly Quốc.” Dung hồ khê khàng nói: “Chỉ e vài ngày nữa mới có thể hội hợp lại với chúng ta.”

“Cái gì?” Phượng Minh kêu lên sợ hãi, nhảy dựng lên trên giường: “Hần không muốn sống nữa chắc, còn dám không coi Nhược Ngôn ra gì chui đi chui lại.” Miệng vết thương lại đau buốt, chỉ e do do hồi nhảy nhót lúc nãy bị tét ra, Phượng Minh ối á một tiếng, lại ngã vật ra giường.

“Minh vương cẩn thận vết thương trên người.” Mọi người hoảng lên, lao vào an ủi: “Minh vương không nên gấp gáp, Đại vương sẽ trở về rất mau.”

“Không cần về cũng được!” Phượng Minh găm gừ tức giận: “Dẫu gì hần cũng có muốn gặp ta đâu.”

“Đại vương sao lại không muốn gặp Minh vương?” Thu Tinh vỗ vè: “Mấy ngày Minh vương mất tích, Đại Vương từ ấy đến giờ chưa có dùng một bữa nào nên hần, cả người gầy rộc đi. Đại Vương ở Bắc Gian bị người rình rập ám toán bắn một mũi tên, vết thương còn chưa lành đã vội vã bắt chấp nguy hiểm đột nhập Ly Quốc, đều chẳng phải vì Minh vương ư? Còn nữa, lần trước chúng tiểu nhân lên lên vào biên cảnh Ly Quốc, Đại vương suýt nữa còn bị...” Khóe mắt chạm phải ám hiệu của Liệt Nhi, Dung Hồ, mới biết không được được nói tiếp. Thu Tinh lè lưỡi, nín khe.

“Suýt chút nữa làm sao?”

“Không có gì.” Bốn người ra sức lắc đầu phủ nhận: “Thực sự không có chuyện gì.”

Trong lòng Phượng Minh vừa cảm động vừa lo lắng không yên, hừ lạnh một tiếng: “Ta rõ ràng đã được cứu về rồi, sao không kêu Dung Diêm rời đi? Chẳng lẽ muốn khiến ta lo lắng hay sao?”

Dung Hồ bước lên trước hai bước, khom người thì thầm bên tai Phượng Minh: “Nhược Ngôn hung tàn, tuyệt đối sẽ không bỏ qua kẻ trái lời hần. Nếu không có Đại vương kèm chân, chỉ e hần sẽ lập tức dẫn binh san bằng Thổ Nguyệt tộc, nếu thế, Minh vương cũng sẽ không còn chỗ dưỡng thương nữa.”

“Đường về Tây Lôi xa xôi cách trở, Minh vương lại bị thương nặng. Vả lại binh lực canh giữ biên giới của Ly Quốc lại hùng hậu, có muốn rời đi cũng không dễ dàng. Giờ nơi an toàn nhất chỉ có chốn này.” Liệt Nhi cũng gật đầu lia lịa phụ họa.

Phượng Minh hết liếc Thu Nguyệt, Thu Tinh lại dòm sang Dung Hồ, Liệt Nhi.

Dung Diêm đang mạo hiểm đánh lạc sự chú ý của Nhược Ngôn ở thủ phủ Ly Quốc, còn ta... ta lại nghĩ đến trò đánh đấm Dung Diêm.

Hồ then cùng thất vọng vì không được lập tức gặp lại Dung Diêm từ tận đáy lòng Phượng Minh tuôn tràn như suối.

“Chúng ta có cách nào để bảo vệ an toàn cho Dung Diêm không?” Phượng Minh xắn tay áo lên nói: “Tình cảnh hần nguy ngập, hần phải có sự trợ giúp của chúng ta, Liệt Nhi, Dung Hồ, các người hãy cố gắng nghe ngóng tin tức từ đô thành Ly Quốc đi.”

Bốn người đưa mắt nhìn nhau quở dị, đều mang một loại ý nghĩa: có thể bảo vệ người, chúng ta đã quá an tâm rồi.

“Chuyện ấy mấy hôm nữa hãy bàn lại, Minh vương hãy cứ dưỡng thương trước đã.”

“Đúng đúng, Minh vương trước hết hãy dưỡng thương cho tốt, như thế chúng ta mới có thể sớm về Tây Lôi.”

Thu Nguyệt bưng chén thảo dược lên, đưa đến bên miệng Phượng Minh: “Minh vương, trước hết phải uống hết chén thuốc này đã.”

“Đáng quá.” Phượng Minh mới nhấp một ngụm, đã cau mày than đặng loạn xạ.

“Đây là phương thuốc bí truyền của Thổ Nguyệt tộc, thương thế của Minh vương đều nhờ nó mới có thể lành lặn nhanh vậy đó a.”

“Ta không muốn uống.”

“Không được, nhất định phải uống. Thu Tinh mau tới giúp ta.”

“Ta không uống! Đáng lắm a.”

“A a, Minh vương vẫn cứ là Minh vương khi trước.”

Dung Hồ điềm đạm gật đầu: “Ừm, vẫn một bộ dạng khi xưa.”

Liệt Nhi nhìn Thu Nguyệt Thu Tinh đối phó với Phượng Minh đang làm mình làm mẩy bên trong, thần bí nhoèn miệng cười, trầm giọng hỏi Dung Hồ: “Đại ca, Minh vương bị Nhược Ngôn bắt mấy ngày nay, ca ca nói xem Nhược Ngôn có...”

Ánh mắt sắc như dao của Dung Hồ quét qua người Liệt Nhi: “Người còn dám hỏi thế? Cẩn thận Đại vương cắt lưỡi.”

“Minh vương tuần tú mỹ lệ, thiếu gì người rõ dãi thềm thuồng. Đại vương xưa kia cũng có biết bao người thị tẩm kia mà.” Liệt Nhi lè lưỡi, không dám nhắc lại nữa.

65. Q.4 - Chương 3

May nhờ có lương dược từ Thổ Nguyệt tộc, thương thế của Phượng Minh rất nhanh chuyển biến. Mới chỉ độ mười ngày, Phượng Minh rốt cuộc đã đứng ngồi không yên, sốt ruột nóng lòng muốn chạy đến Lý Đồng – đô thành của Ly Quốc để tụ họp với Dung Hồ.

Nhưng bọn Dung Hồ làm sao chịu để cậu chạy vào miệng hùm, khuyên can ba lần bảy lượt, Liệt Nhi thậm chí còn phải bày ra vô vàn trò bịp bợm mới mẻ để Phượng Minh đùa nghịch liên miên cả ngày.

Một ngày trời trong nắng ấm, thảo nguyên xuân ý căng tràn, khiến người người vui mừng hân hoan.

“Bẩm báo Minh vương, trinh sát từ Lý Đồng đã quay về.”

“Hà?” Phượng Minh nhảy phắt từ trên ngựa xuống, khiến tụi Thu Nguyệt sợ hãi la rầm lên.

“Minh Vương coi chừng!”

“Chậm một chút, cẩn thận một chút!”

Phượng Minh phẩy tay xua xua Thu Nguyệt, cúi xuống hỏi han trinh sát đang quỳ sụp dưới chân: “Bên đó có tin tức gì?”

“Hồi bẩm Minh Vương, Ly Vương vừa biết Minh Vương đào tẩu đã nổi trận lôi đình, lập tức giết chết mấy viên quan phụ trách coi chừng, ngay đến công chúa Diệu Quang cũng bị giáo huấn trách mắng một trận. Hiện Lý Đồng đang loạn lạc tứ phía, ai nấy đều bất an, e rằng Ly Vương phải đau đầu thêm khá lâu nữa.”

“Dung Diễm đâu? Có gặp hần không?”

Trình sát len lén liếc trộm Phượng Minh, lí nhí: “Thuộc hạ không gặp được Đại Vương, nhưng có nhận được mật thư của người, muốn thuộc hạ truyền lại cho Minh Vương, không nên quá lo lắng, người sẽ rất mau trở về.”

“Mau là khi nào?” Phượng Minh thỉnh linh hét toáng lên, khiến mọi người chung quanh giật nảy mình, tên lính trình sát càng cúi rạp đầu im thin thít.

Cậu dẫm đạp tới lui trên nền thảo địa, vung chân đá văng mấy hòn đá nhỏ miệng lầm rầm chửi Dung Diễm mấy câu, đoạn quay lại chỗ tên trình sát, ngán ngẩm nói: “Không liên quan đến người, người làm việc rất tốt.” Cậu ngừng lại, không chịu dứt bỏ ý định, cố gắng hỏi thêm một câu: “Hần nói rất mau trở về, là ba ngày hay phải năm ngày nữa?”

“Chuyện này... Thuộc hạ thật tình không rõ. Đại Vương không phải người truyền tin, thuộc hạ cũng không dám hỏi.”

Phượng Minh chán chường quay đi nhìn đám Thu Nguyệt, đôi lông mày thanh tú chau lại.

Liệt Nhi khúc khích chạy lại bên cạnh: “Minh vương việc gì phải lo lắng, Đại vương rất lợi hại. Chẳng dễ gì đến được quê nhà Nhược Ngôn, đương nhiên phải làm một mẻ long trời lở đất mới thú chứ.”

Phượng Minh trừng mắt hung hăng: “Chính vì nó là đất nhà Nhược Ngôn ta mới lo. Nơi ấy long đàm hổ huyệt, hiểu không hả? Vạn nhất bị kẻ nào tóm được...” Lại nhớ đến mấy ngày bị Nhược Ngôn xách cổ đi, hệt như đứng bên bờ địa ngục, một bước lầm lạc vạn kiếp bất phục, không khỏi rùng mình ớn lạnh.

“Lo lắng cũng chẳng ích lợi gì, Minh Vương nên thoải mái tâm tình chờ thêm vài ngày nữa.” Dung Hồ cuối cùng cũng mở miệng, quay sang diễm đàm nói với tên lính trình sát: “Tiếp tục phái người đến Lý Đồng dò la tin tức đi.”

“Rõ!”

Trông mong nhiều ngày như vậy mà không thấy được bóng hình Dung Diễm, ngay đến tin hần bao giờ trở lại cũng bật vô âm tín, trong lòng Phượng Minh khó chịu bức bối vô cùng. Tuy mấy người Thu Nguyệt lúc nào cũng túc trực bầu bạn, nhưng không gặp Dung Diễm, cảm giác vẫn trống trải thiếu vắng, Phượng Minh cảm thấy cả người tựa hồ như hụt hẫng rời rạc.

Thu Tinh giúp Phượng Minh dắt ngựa. Con tuấn mã nửa trắng nửa đen này là lễ vật tộc trưởng Thổ Nguyệt tộc dâng tặng Phượng Minh, Bạch Vân Dung Diễm tặng Phượng Minh, phần vì quá sức bất tiện, nên không được dẫn sang Ly Quốc.

“Minh Vương, cưỡi ngựa thêm một lát nữa, rồi chúng ta quay lại dùng bữa trưa nhé.”

Phượng Minh rầu rĩ lắc đầu: “Không muốn cưỡi, chúng ta về thôi.” Mặt mày ủ dột lờ lờ bước đi.

Thu Tinh vội vã vút lại dây cương cho đám thị vệ bên cạnh, cầm đầu đuổi theo sau Phượng Minh.

“Tâm tình Minh Vương xấu quá.”

“Ừ, cũng khó trách, Minh Vương nhớ Đại Vương quá mà.”

Liệt Nhi bất thần lộ đầu ra chen giữa Thu Nguyệt Thu Tinh: “Khà khà, hai người các người dám nói xấu Đại Vương nhá.”

“Á, hù chết chúng ta.” Thu Nguyệt lấy tay xua xua trước mắt Liệt Nhi: “Chúng ta nào dám nói xấu Đại Vương, nhưng mà Liệt Nhi, sao Đại vương vẫn chưa về?”

“Chuyện này ta biết, nhưng chuyện đàn ông con trai, ai lại kể lể cho bầy thị nữ.” Liệt Nhi toét miệng cười quỷ dị.

“Nói mau nói mau! Thu Tinh tóm lấy hần!”

“Ha ha ha ha, các người còn lâu mới tóm được ta.”

Phượng Minh cau có quay về phòng, quay sang nhìn quanh, thấy bọn ba tên láu táu tiểu quỷ Liệt Nhi đã sớm chuồn mất dạng, đằng sau chỉ còn mình Dung Hồ tận tâm lẻo đẻo bám theo.

Cậu quay sang nói với Dung Hồ: “Dung Hồ, người mau đi nghỉ ngơi đi. Ta mệt, muốn về phòng nghỉ một lát.”

“Minh Vương có muốn ăn một chút hăng ngủ không?”

“Không muốn ăn, đợi chút nữa ngủ dậy rồi dùng bữa sau.” Phượng Minh mặt mày nhảu nhố như khi ăn ớt, lê bước vào phòng trong.

Thổ Nguyệt tộc đối đãi với đám người Phượng Minh vô cùng chu đáo, thuốc tốt ngựa hay, ngay đến phòng Phượng Minh sử dụng cũng xinh đẹp nhất, sau hậu viện thậm chí còn nuôi một bầy thỏ trắng muốt. Bọn Thu Nguyệt vừa chân ướt chân ráo tới nơi, cứ suốt ngày hô lớn hô nhỏ chỉ trở mấy con thỏ ì xèo.

Vén rèm lên, Phượng Minh miễn cưỡng ngáp dài một cái.

Còn chưa kịp ngậm miệng lại, điềm xấu đã ập tới, không khí vắng lặng kỳ dị trong phòng khiến Phượng Minh vô cùng đề phòng cảnh giác.

Trong phòng có người!

Chẳng lẽ trình sát của Nhược Ngôn lại lợi hại đến thế, đã dò la được Phượng Minh nấu mình trong Thổ Nguyệt tộc, thậm chí còn đột nhập cả vào đây.

Nói thì chậm mà chuyện xảy ra thì nhanh, Phượng Minh theo bản năng dựa sát vào vách tường, để tránh bị ám toán.

Vút một tiếng, tiếng gió rít lên từ đằng sau.

Hồngбет, kẻ mai phục trốn sau cửa.

“Dung...” Không thể bật được chữ “Hồ” khỏi cổ họng, một thứ binh khí vụt thoát qua vai Phượng Minh, bịt chặt lại cái miệng đang phồng ra của cậu.

“A..A...”

Phượng Minh nỗ lực vùng vẫy, nhưng không cách nào cựa được, miệng vết thương thậm chí còn đau rất lên.

Vành tai bị người phía sau trêu chọc ngứa ngáy, đầu lưỡi ẩm ướt hôi hổi cứ tiếp tục đùa nghịch dụ dỗ, một giọng nói trầm thấp lôi cuốn mang ý cười truyền đến: “Nhưng ta không muốn Dung Hồ quấy nhiễu chúng ta đâu.”

Ngữ điệu thân quen, chính là câu nói đùa khiến người ta nghiêng răng ngứa ngáy vì giận dữ.

Cả người Phượng Minh rung động, những giọt nước mắt vui mừng cũng ào ạt tràn mi.

Vòng tay ôm sát thốt nhiên ghiết lại, khóa Phượng Minh chặt chẽ trong lồng ngực.

“Nào, để ta ôm người thật chặt.” Hương vị an ổn của Dung Điềm bao phủ lấy Phượng Minh.

Những nụ hôn nhớ nhung điên dại như phát cuồng trải khắp gương mặt ấy, lại tinh tế nhấm nháp cánh môi lâu ngày tách biệt, Dung Điềm cười dịu nhẹ: “Gây quá, mặt mày hôm cá lại rồi. Đều là ta không tốt, không bảo vệ che chở được người.” Ngữ điệu vừa xót xa vừa trộn lẫn mùi xúc cảm.

Nhưng Phượng Minh vẫn chưa thềm tỉnh lại từ giữa sự kinh hãi ngạc nhiên, cứ mở tròn đôi mắt đen lóng lánh, chăm chăm ngó Dung Điềm.

“Sao cứ nhìn ta như thế?” Dung Điềm ghé sát lại, cọ cọ mũi ve vuốt khuôn mặt nghiêng nghiêng: “Chẳng lẽ người đã quên diện mạo của ta rồi?”

“Dung Điềm?” Phượng Minh si ngốc trân trân nhìn hồi lâu, mãi sau mới khe khẽ thở hắt ra: “Người chẳng phải vẫn còn ở Lý Đồng hay sao? Trình sát vừa mới báo lại người chưa biết bao giờ mới trở về.”

“Người không muốn gặp ta?”

“Người. . . Người. . .” Phượng Minh “người” nửa ngày trời, rốt cuộc cũng phản ứng kịp, miệng tẹt lại, đoạn gào khóc hú lên: “Người lại chọc ta! Vào khi nguy hiểm chết người này người lại trêu ghẹo ta! Người...”

“Phượng Minh, người đừng có khóc.” Dung Diễm bịt cái miệng đang la khóc ồm tỏi của Phượng Minh lại, vội vã la lên: “Bên ngoài tình thế nguy ngập, sao ta có thể để đám thuộc hạ tep nhẹp biết hành tung của mình, không phải cố ý gạt người đâu.”

Phượng Minh bị bịt chặt miệng, nhưng vẫn có hung hăng ngoạm lại một phát: “Người cố ý, lần trước ở Phồn Giai người chọc ghẹo ta, dọa ta sợ đứng tim, lần này lại lặp lại trò cũ. Ta hỏi người, nếu người đã đến, sao còn lén lút nấp sau cửa?”

Dung Diễm đáp ứng: “Là vì... Là vì muốn người kinh hãi...”

“Là vì muốn xem bộ dạng ta bị người hù chết thế nào ý gì!” Phượng Minh hú hét một hồi, cảm thấy không hả được tý giận nào, hậm hực đá Dung Diễm một phát, ngồi phịch xuống quay ra đối bên giường.

“Phượng Minh, người đừng giận.” Dung Diễm lại gần, quỳ một gối xuống trước mặt Phượng Minh, ngẩng đầu lên nhìn cậu, khe khẽ: “Dọc đường đi ta lúc nào cũng nhớ đến giây phút được gặp người, tim đập điên dại, ngay đến tinh thần cũng rạo rực. Nhưng đến đây rồi sợ hãi lại chợt dâng lên.”

“Người sợ cái gì?”

“Ta không biết.” Đôi mắt sâu sắc của Dung Diễm nhìn xoáy vào Phượng Minh: “Có lẽ vì càng lúc càng kề cận người, lại càng sợ nỗi niềm hạnh phúc và kích động khi chạm mặt.”

Trong lòng Phượng Minh thoáng ấm lại, cổ họng nghẹn ngào, rốt cuộc mắng chửi gì cũng không nên câu, vươn tay kéo Dung Diễm ngồi kề sát bên mình.

“Nhớ ta ư?”

“Không khi nào không nhớ.” Dung Diễm để Phượng Minh nghiêng người tựa vào mình, thở dài ra: “Tựa hồ như phát điên vì nhung nhớ.”

Phượng Minh chăm chú nhìn, xót xa trĩu dậy: “Còn nói ta, người cũng gầy đi bao nhiêu. Đều là tên Nhược Ngôn chết dịch kia, ta nhất định phải túm cổ hắn về Tây Lôi, bắt nhốt lại thật lâu, sau ấy bức hắn xuất gia làm hòa thượng.” Nói đến Nhược Ngôn, không tránh khỏi phần nộ nghiêng răng kèn kẹt.

Dung Diễm cười văng lên: “Chuyện túm cổ Nhược Ngôn tới Tây Lôi, đợi về Tây Lôi rồi hẵng bàn lại. Nhưng ta đã giúp người báo chút hận.”

“Gì kia? Một chút hận?”

“Ta dùng kế đốt cháy kho phòng chuyên cất giữ báu vật của Nhược Ngôn, còn tẩu thoát ngay trước mặt hắn, khiến hắn mất hết mặt mũi thể diện.”

Phượng Minh thành linh ngồi bật dậy, thất thanh: “Người giáp mặt với Nhược Ngôn? Giữa đô thành Ly Quốc? Ồi giờ ơi, người lại có thể chưa bị hắn bắt ra như thịt vụn ư?”

“Thiếu chút nữa đã thành bã thịt rồi.” Dung Diễm hồi tưởng lại tình hình khi ấy, cũng có chút rùng mình ớn lạnh: “May mà lúc ấy hai bên đều chỉ vô tình chạm mặt, thủ hạ cạnh hắn cũng không quá đông, hơn nữa đó lại là vùng ngoại ô, nên mới có thể thuận lợi đào thoát.” Dung Diễm cúi đầu, thì thầm bên tai Phượng Minh: “Phượng Minh, ta đã giao thủ cùng Nhược Ngôn, thậm chí còn đòi của hắn tí chút bồi thường cho người.”

Mắt Phượng Minh sáng trưng lên, nghiêng nghiêng đầu hỏi: “Người làm Nhược Ngôn bị thương?”

Bộ dạng cậu vừa anh tuấn vừa thanh tú, Dung Diễm mới thoáng nhìn đã thấy lòng ngứa ngáy rạo rực, hé miệng nhấm nháp cánh môi phơn phớt, tận hưởng một phen, sau ấy mới khoái chí cười cười: “Hắn trúng một đường giữa ngực, suýt chút nữa hết mạng chạy về vương cung. Hừ, nếu không phải tên thị vệ thiếp thân của hắn kịp bỏ nhào đến kéo giật hắn lại một tấc, thì một kiếm kia đã kết liễu mạng hắn.”

Trong đầu cậu chợt nhoáng lên một suy nghĩ mơ hồ, trong nhất thời Phượng Minh không biết nên nói cái gì, cứ ngơ ngác nhìn Dung Diễm.

“Sao vậy?”

Phượng Minh suy nghĩ hồi lâu đoạn ngóc đầu lên hỏi: “Võ công Nhược Ngôn không kém cỏi. Lúc đụng độ hẳn lại chiếm thế thượng phong, hẳn trúng một kiếm của người, chẳng lẽ người vẫn an ổn không thương tích gì?”

Dung Diễm sững sốt, tựa như quá đỗi ngạc nhiên trước sự nhanh nhạy thông minh của Phượng Minh mà thở dài một tiếng.

“Khụ khụ, kỳ thực... Ta cũng không nói mình không thương tích gì.” Dung Diễm đáp trả trớt quớt: “Chỉ là chút thương tích vụn vặt.”

“Người bị thương?” Phượng Minh tức thì nhảy dựng lên, la hoảng: “Chỗ nào? Bị thương chỗ nào?”

“Không có, chỉ là bên sườn...”

Lời còn chưa dứt, y phục đã bị Phượng Minh xoẹt một tiếng xé banh ra.

Vết thương phơi ra trước mắt, Phượng Minh thở hắt ra. Sườn bên phải bị băng chằng chặt một lớp vải xô trắng bệch dày cộm, máu rỉ rả thấm ướt đến bảy tám phần, miệng vết thương nhất định phải vừa dài vừa sâu.

“Không nên nhìn, mấy ngày nữa sẽ bình thường lại thôi.” Dung Diễm giơ tay chắn đi tầm nhìn đang ngán ngán nước của Phượng Minh.

Phượng Minh nghiêng người né đi, tức thì hô văng lên: “Thu Nguyệt, Thu Tinh, mau lại đây! Nhanh, băng lại! Thảo dược!”

Bên ngoài chúng nhân nghe tiếng Phượng Minh gọi ầm ĩ, lũ lượt chạy ào vào, vừa thấy Dung Diễm, hiển nhiên mừng vui lẫn lộn.

Chỉ có Liệt Nhi và Dung Hồ đã sớm được báo tin, cung kính quay ra hành lễ với Dung Diễm, lại lè lè lưỡi trước mặt Phượng Minh, coi như tự thừa nhận tội danh gian trá lấp liếm của mình.

Thương thế của Dung Diễm không nhẹ, mọi người vừa nhìn, đã bị dọa ất vía. Nhưng bọn họ đều là những thị tòng lanh lợi hàng đầu chốn vương cung, chẳng cần cần dặn phân phó, lập tức phân chia công việc lu bu, sắc thuốc đẳng sắc thuốc, băng bó đẳng băng bó.

Dung Diễm ngồi ngay ngắn trên ghế, để bọn Thu Nguyệt lăng xăng xử lý vết thương của hắn.

Phượng Minh cũng đứng một bên, tận mắt chứng kiến từng vòng từng dải băng gác rơi xuống, lộ cả da thịt ở chỗ vết thương toét rộng, so với chỉ nhìn đám vải băng lại càng sợ hãi thêm vài phần. Cậu không muốn ngáng đường cản lối mọi người băng bó cho Dung Diễm, chỉ mím chặt môi không nói năng gì, nhưng nước mắt cứ từng giọt từng giọt tuôn rơi lăn xuống hàng mi.

Dung Diễm vừa ngước lên, đã trông thấy vẻ mặt của Phượng Minh.

“Phượng Minh, người đi ra ngoài đi, đừng nhìn nữa.”

Phượng Minh nín thình, dụi dụi mắt, không chịu nhấc chân.

“Thỉnh Minh Vương đứng đợi bên ngoài, chúng tỳ nữ băng bó một hồi sẽ ổn thỏa cả.”

Mọi người khuyên can mấy bận, nhưng Phượng Minh cứ cấn rằng không chịu, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch tái nhợt đi. Bọn Thu Nguyệt thừa biết vết thương của cậu vẫn chưa khỏi hẳn, không kìm nổi lo lắng trong lòng.

Dung Diễm nhìn trân trân vào Phượng Minh một hồi rất lâu, hít một hơi thật sâu nói: “Thôi quên đi, người lại đây.” Đoạn chìa tay về phía Phượng Minh.

Phượng Minh cũng không ngại ngần, cứ thế ngồi lên đùi trái của hắn để tránh cản trở việc băng bó, nắm chặt tay Dung Diễm.

“Người nhất định cảm thấy ta quá nhát gan.”

“Sao lại vậy?” Ngữ điệu nhẹ nhàng của Dung Diễm khiến người khác căn bản không nhận ra hấn đang mang trọng thương trên người, hơn nữa còn phải ghì nén những cơn đau đớn khi băng bó: “Ta chỉ cảm thấy người thật sự là thiên hạ đệ nhất mỹ nam.”

Phượng Minh cười xòa: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam là Bác Gian Vương.” Nhớ đến ba điều kiện tuyển chọn dở khóc dở cười của Bác Gian Vương kia khiến cậu băn khoăn không biết Lâm Đan tiểu cô nương ấy giờ đã ra sao.

“Ừm...” Dung Diễm rên lên một tiếng đau đớn, vỗ vỗ tay Phượng Minh: “Ngồi ngoan không được lộn xộn.”

Nét tươi cười trên khuôn mặt Phượng Minh thành linh héo hắt, tái nhợt đi: “A, ta đột nhiên quên mất người đang phải băng bó. Ta khiến người bị đau?”

“Đau không chịu đựng nổi.” Bên môi Dung Diễm thấp thoáng ý cười, khẽ nói: “Nếu người đau lòng, vậy hôn ta đi, như thế toàn bộ đau đớn sẽ bay đi hết.”

Sắc mặt Phượng Minh lúc này dần có trắng nhợt đến tím tái, nhưng vừa nghe đã đỏ ửng lên, lúp cúp quay đi giả đồ chăm chú băng bó vết thương. Nhưng trên thực tế Thu Nguyệt Thu Tinh hai cô nàng vẫn hi hụi băng bó từ nãy đến giờ vừa lột tai câu đồ đưa của hai người, đã càng lúc càng thêm thẹn thùng xấu hổ.

Lại quay sang nhìn Dung Diễm, hấn thậm chí đã nhắm nghiền mắt đợi chờ nụ hôn làm “cơn đau tiêu biến” kia rơi xuống.

“Ta không...” Phượng Minh vừa định cự tuyệt yêu cầu vô lý kia, nhưng loạng choạng thế nào lại vô ý đụng phải vết thương khiến khuôn mặt anh tuần của Dung Diễm xẹt qua chút thống khổ đau đớn.

Cảm giác nhói lòng tức thì trào dâng cuộn cuộn, Phượng Minh như bị kích thích, nhanh như chớp thành linh cúi xuống, hôn lên đôi môi nóng hôi hổi của Dung Diễm.

Trong chớp mắt hai lần môi chạm vào nhau ấy, đầu lưỡi sớm chầu chực của Dung Diễm đã tức thì khéo léo thâm nhập vào khoang miệng ngọt ngào tư vị ấy, tựa như bày ra một trò chơi phấn khích, truy đuổi chiếc lưỡi be bé của Phượng Minh tán loạn vòng vòng.

Phượng Minh biết mình mắc mưu, nhưng trong lòng lại ngọt lịm vị hạnh phúc.

Không ngờ Dung Diễm cũng biết giả vờ đáng thương, lợi dụng sự thương xót của ta. Thôi được rồi, hôm nay ta cho người nguyện ý. Ai kêu ta quá yêu người, không thắng nổi chính mình làm gì.

Cuộc hoan lạc vui đùa triền miên đến hồi tiếp kháng khí quyển luyến không tách rời. Đến khi Phượng Minh thở hổn hển vùng vẫy khỏi vòng tay Dung Diễm, thì mới hoảng nhiên phát hiện, đám Thu Tinh đã len lén lui ra ngoài từ lúc nào.

“Ngày mai ta nhất định sẽ bị bọn họ đem làm trò cười cho xem.” Phượng Minh lườm Dung Diễm: “Đều tại tên sắc lang nhà người.”

“Ai dám chế giễu người, ngày mai ta liền trảm hấn.” Dung Diễm được hôn no nê thỏa mãn, thông dong ngồi trên ghế, chỉ chỉ về phía giường lớn, cười rộ lên: “Mới rồi chưa đủ, chúng ta hãy lên giường tiếp.”

Phượng Minh khịt khịt: “Bộ dạng hiện tại của người vậy mà cũng muốn?”

“Ta muốn người.” Thanh âm lời cuốn sâu kín của Dung Diễm khiến trống ngực Phượng Minh đập dồn.

Cúi gằm xuống suy nghĩ chốc lát, tức thì một nụ cười gian xảo toe toét nở trên mặt Phượng Minh: “Được, chúng ta lên giường.”

Đỡ Dung Diễm lên giường, ân cần giúp hấn cởi bỏ lớp ngoại y vừa dày vừa nặng trên người xuống, Phượng Minh lộ ngay mặt cáo: “Dầu gì hôm nay người cũng không đủ sức, chỉ bằng chúng ta ôn lại thuở ban đầu tươi đẹp, để ta chủ động.”

Dung Diễm cũng không đến mức đàn mặt chết lạng như tính toán của Phượng Minh, mà chỉ đứng đưng đáp: “Ta biết ngay mà.”

“Vậy được không?” Phượng Minh hưng phấn tròn xoe mắt, chờ chực câu trả lời của Dung Diễm.

“Thịt phơi mình trên thớt gỗ rồi, còn biết làm thế nào?” Dung Diễm khẽ cười, thả đuồn người ườn ra trên giường: “Lời chỉ dạy của thái tử điện hạ, thần lúc nào cũng nhớ kỹ từng câu từng chữ.”

Thấy Dung Diễm không phản đối gì, Phượng Minh mừng rỡ kinh hồn.

“Ha ha, vậy người hiện tại là thịt cá, còn ta là cái thớt rồi.” Cậu nhảy cẫng lên trên giường, quỳ xuống bên cạnh Dung Diễm, lạnh chân lẹ tay cởi bỏ áo lót bên trong.

Đôi tay thoăn thoắt bất chợt bị Dung Diễm tóm lấy.

“Người định đổi ý?” Phượng Minh bắt măn ngó Dung Diễm.

“Giao hẹn trước đã, hôm nay ta để người toại ý, lần sau đến lượt ta làm cái thớt gỗ, người không được nằm lần bảy lượt đẩy đi đẩy lại.”

“Ta dăm lần bảy lượt đẩy người bao giờ?”

“Người lúc nào cũng kêu gào đau đớn.”

“Thì phải gào lên mới có chút tình thú chứ.” Phượng Minh thàn than cổ nhân đúng là cổ nhân, đến thứ tình thú sinh hoạt hiện đại cũng không biết, đặc ý cao giọng dạy dỗ: “Có đôi khi hét lớn cũng là có ý tứ cả. Người có viết tại sao nữ nhân Nhật Bản lại được bao nhiêu nam nhân yêu thích thể không, đó là vì bọn họ cứ ở trên giường la to không được không được a... À, mà người có biết Nhật Bản đâu.”

“A, bản vương hiểu rồi. thì ra Minh Vương kêu đau không phải vì đau mà là vì tình thú. Tiếc thay ta lúc nào cũng vì quá đau lòng mà ghì nén bản thân, hôm nay cuối cùng cũng minh bạch rồi a.” Dung Diễm gật gù, cười như không cười.

Phượng Minh rùng mình, hốt hoảng nhận thấy mình quá nhanh nhẩu đoảng mắc mưu: “Dung Diễm người không được hiểu lầm...”

Mất bò mới lo làm chuồng thì không kịp, Dung Diễm không thềm đợi Phượng Minh giải thích, tự động đưa tay cởi bỏ áo lót: “Người còn không tới, ta sẽ làm cái thớt.”

“Không được! Lần này ta phải làm thớt!” Phượng Minh hú lên quỵ dị, bổ nhào tới.

Trong phòng, tức thì vang lên đủ mọi thứ âm thanh phiến tình khiến người ta suy diễn bậy bạ đủ điều.

Bọn Liệt Nhi, Thu Tinh, Thu Nguyệt lấp ló ngoài cửa len lén che miệng cười trộm, tránh phát ra âm thanh quấy nhiễu đôi cu gáy nồng thắm thân thiết kia.

“Người đoán lần này bao lâu?”

“Đại vương với Minh vương đều bị thương, hẳn sẽ không trụ được lâu lắm đâu.”

“Nhưng bọn họ vất vả lắm mới được gặp lại nhau, hẳn phải thân thiết nồng nhiệt lâu lắm.”

Dung Hồ đảm nhiệm công việc hộ vệ cũng đứng ngoài cửa, bất măn nhìn chòng chọc đám kia, trầm giọng nói: “Liệt Nhi, sao các người lại dám dòm ngó riêng tư của Đại vương, không tốt đâu?”

Thu Nguyệt lắc đầu quây quây: “Đại vương với Minh vương thì có cái gì giấu giếm được chúng ta?”

Thu Tinh phụ họa theo: “Phải ấy, dù chúng ta có không nhìn trộm, cũng dư sức đoán được bọn họ đang làm gì.”

“Huống chi, đại ca à, chúng ta cũng là vì muốn bảo vệ cho đại vương với Minh vương mà. Khi thân thiết là lúc mất cảnh giác nhất ấy.” Liệt Nhi trộm cười: “Giọng của Minh Vương rất dễ nghe, chỉ có mỗi mình đại ca không muốn hưởng, thực đáng tiếc quá.”

Dung Hồ bị ba tên tiểu quỷ láu lỉnh kia mỗi kẻ bồi một câu không cách nào chọi lại, đành bất lực lắc lắc đầu, tiếp tục đứng đần mặt góp hội ngoài cửa.

“Ừm... Cần thận vết thương của ta.”

“Xin lỗi, ta sẽ cẩn thận. Hí hí, thế này có thoải mái không?”

“Chậm một chút.”

“Không đâu, người lần trước cũng nhanh thế này, ta cũng phải so tốc độ chứ.”

Giọng Dung Diễm tựa như khóc không nổi cười cũng chẳng xong: “Cái ấy mà cũng phải so đo ư?”

“Đương nhiên. Hôm nay ta nhất định phải khiến người mở miệng van xin.”

Bọn Thu Nguyệt quay ra nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu.

Aigo, Minh vương quả không biết ngược mà, người tựa như đã quên tiết chuyện ai lần trước nằng nặc đòi nằm trên, sau khi làm xong còn để người chịu trận phải tự thân bể bồn đi tắm rửa...

66. Q.4 - Chương 4

Tối tận canh hai hai kẻ kia mới chìm vào giấc nồng.

Chớm canh ba, không trung tĩnh mịch thình lình truyền đến những tiếng kêu la huyền ảo. Dung Diễm cảnh giác, tức thì bật dậy nhảy phắt xuống giường, bảo kiếm trên tay lăm lăm chắn trước mặt Phượng Minh, quát: “Xảy ra chuyện gì?”

Dung Hồ xộc qua màn cửa, khuôn mặt lúc nào cũng bình tĩnh giờ đã nhuốm sắc ưu tư, quỳ xuống đáp: “Đại vương, đại quân Ly Quốc đột nhiên tiếp cận, hiện tại cách Thổ Nguyệt tộc chưa đến năm dặm.”

“Chưa đến năm dặm?” Dung Diễm lấy làm kinh hãi, vội vã nhìn qua cửa sổ dõi theo ánh lửa hắt lại phía xa xa: “Sao giờ này mới biết?”

“Ly quân lặng lẽ tiếp cận, vô thanh vô tức, mãi đến khi tiếp cận doanh địa mới bắt đầu tiến công phóng hỏa.”

Dung Diễm trầm tĩnh nhìn ra ngoài, hừ lạnh: “Xem ra không thể coi thường Nhược Ngôn. Hắn đang bị trọng thương, chắc chắn lúc này sẽ không tự mình lãnh binh. Nếu không phải Diệu Quang, thì hẳn phải là thượng tướng đệ nhất Ly quốc Lộ Vệ rồi.”

Liệt Nhi đã sớm len vào phòng đứng im re một góc, giờ mới lên tiếng bẩm báo: “Tướng chỉ huy đến giờ vẫn chưa thể xác định, còn đang do thám.”

Phượng Minh từ khi gặp lại Dung Diễm, cảnh giác đề phòng gì cũng bị tung hô hết, mãi đến tận lúc này mới phát giác có chuyện dị thường xảy ra. Cậu dụi dụi mắt ngồi dậy, vừa quay ra đã bị cảnh tượng ngợp trời ánh lửa đập vào mắt thêm tiếng chém giết sùng sục, không khỏi la hoảng lên: “Dung Diễm.” Đoạn nhìn quay quắt chung quanh.

Dung Diễm kéo cậu áp vào lồng ngực khẽ cười: “Ta ở đây, người còn sợ gì?” Hắn quen thuộc chiến trường, dù chưa bước chân ra ngoài, nhưng chỉ cần lướt sơ qua đã có thể phân tích tình hình địch ta rõ ràng. Hắn biết trận chiến này hung hiểm, nhưng ngoài miệng vẫn điềm đạm dỗ dành Phượng Minh.

“Là Nhược Ngôn?”

“Phải, là đại quân Ly Quốc, bất ngờ tập kích Thổ Nguyệt tộc. E rằng chúng đã sớm có kế hoạch lâu dài.”

Nếu vậy, chỉ e binh lực Thổ Nguyệt tộc không đủ sức ngăn cản.

“Dung Diễm, binh lính của người đâu?”

“Đại quân đang tập kết ở biên cảnh. Chỗ này...” Dung Diễm trầm ngâm: “Chỉ chừng vài trăm người.”

Trong phòng trầm lại.

Tiếng chém giết càng lúc càng làm lùi tiến gần, Thu Nguyệt Thu Tinh hốt hải chạy từ bên ngoài vào.

“Địch cường ta nhược, Đại vương mau đi.” Họ tựa hồ đã tận mắt chứng kiến tình hình chiến trận thảm liệt bên ngoài, trong ánh mắt còn loang loáng tia huyết quang. Thu Nguyệt cuống quýt: “Thổ Nguyệt tộc vì đắc tội với Nhược Ngôn, đã sớm chuẩn bị trước ngày này. Thỉnh đại vương theo chúng tỳ nữ đến nơi ẩn thân.”

“Nơi ẩn thân?”

“Chỗ ấy rất rộng rãi, có thể chứa được ngàn người. Tộc trưởng cùng những người trọng yếu trong tộc đều đã đi trước cả, đại vương mau theo chúng tỳ nữ.”

Thời gian cấp bách, tụi Thu Nguyệt Thu Tinh vội vã đi trước chỉ đường, dẫn đám Dung Diễm lập tức xuất phát.

Bóng đêm đặc quạch, một bên vang rền tiếng chém giết rung trời chuyển đất, một bên chạy trốn giữa tĩnh lặng thẳng thốt. Doanh địa Thổ Nguyệt tộc lắm núi nhiều rừng, đường đi gập ghềnh khúc khuỷu, chúng nhân cứ khom lưng cúi đầu lách đến không biết bao nhiêu khúc ngoặt, theo chân bọn Thu Nguyệt lên rồi lại xuống, bạt mạng trong sơn cốc hồi lâu mới trông thấy cửa vào.

Tháo dỡ lối vào không cách nào phát hiện lẫn khuất bên dưới, Phượng Minh ở người: “Thì ra là ngầm dưới mặt đất.”

Dung Diễm trầm giọng nói: “Ly quân tấn công, nhất định đã dung binh mã bao vây tứ phía. Nếu cứ hoảng hốt chạy trốn, chỉ e lọt phải ổ mai phục, chỉ cứ lưu lại ở nơi nguy hiểm nhất.”

Thu Nguyệt, Thu Tinh dẫn đường phía trước, Dung Hổ, Liệt Nhi yểm hộ sau lưng, Phượng Minh vừa cẩn thận bước từng bậc, vừa quay sang tán thưởng: “Tìm sinh lộ trong tử lộ, người cũng không đến nỗi ngu ngốc. A, nhưng đạo lý này ta đã dạy người bao giờ đâu, chẳng lẽ người tự nghĩ ra?”

“Ha ha, Minh vương cũng không nên xem thường ta.”

Lâm vào hiểm cảnh, nhưng hai người được ở bên nhau, cảm thấy hạnh phúc không gì bì kịp đã đem đám đại quân Ly Quốc quăng quật một bên.

Mấy trăm thị vệ theo sát Dung Diễm cũng lóc cóc đi vào, đến khi tất cả mọi người đều ổn thỏa tiến nhập sơn động cũng đã mất nửa canh giờ. Thu Nguyệt cẩn thận đóng cửa vào lại, sau ấy mới lùi hỏa chỉ, châm một bó đuốc.

“Từ chỗ này xuống bên dưới, chính là nơi ẩn thân nấu mình.”

Dung Diễm bình tĩnh gạt đầu, nắm chặt tay Phượng Minh cùng đi xuống. Nơi nấu mình này thật sự là một công trình vĩ đại, quanh co chùng một canh giờ, bọn Thu Nguyệt, Thu Tinh phải liên tục chỉ dẫn phương hướng để tránh những kẻ phía sau không bị tụt lại.

Đi mãi đến khi tất cả kiệt sức mới thấy một sơn động trải rộng ngầm dưới mặt đất.

Trong sơn động có đủ cả bàn ghế, đồ ăn.

Thu Nguyệt nói: “Tộc trưởng Thổ Nguyệt tộc đã đợi sẵn ở một sơn động khác. Nơi này là đại mê cung ngầm Thổ Nguyệt tộc tình cờ khám phá ra. Vừa khéo lại được tạo thành nơi chạy trốn. Qua mấy thế hệ liên tục cải biến đến tận bây giờ mới tìm hiểu được rõ mọi góc ngách, thậm chí còn chọn được vài hang động lớn để dự trữ lương thực lẫn vật dụng hàng ngày.”

Phượng Minh thích nhất mấy trò mạo hiểm, mắt cứ sáng lấp la lấp lánh, hú lên mấy tiếng quái dị, hết sờ chỗ này lại quay đi mò chỗ kia.

Thu Tinh nói: “Địa đồ mê cung là bí mật quan trọng nhất của Thổ Nguyệt tộc, chúng tỳ nữ thân là ngoại tôn, là một thành viên trong gia tộc tộc trưởng, nên mới được cho biết bản đồ. Nhưng tộc trưởng ngoại công cũng đã nói, nội dung cụ thể, dù có là đại vương cũng không được phép tiết lộ. Nên nếu Đại vương có muốn rời chỗ này, thỉnh hãy để nô tỳ dẫn đường.”

Phượng Minh đến lúc ấy mới biết, mẫu thân của bọn Thu Tinh chính là con gái của trưởng tộc.

Hèn gì thứ nào Thổ Nguyệt tộc đem ra chiêu đãi cũng là thứ thượng đẳng nhất.

“Thỉnh Đại vương thứ tội không thể tiết lộ bản địa đồ.” Hai nàng đồng loạt quỳ sụp xuống.

Dung Diễm rộng rãi gạt đầu: “Đứng lên cả đi, phòng tuyến cuối cùng của Thổ Nguyệt tộc, nghiêm mật một chút cũng là lẽ đương nhiên.”

Nhưng Phượng Minh lại reo lên: “Nói thế, nếu ta muốn ra ngoài thì nhất định phải có mấy người các người dẫn? Ôi, ta còn tưởng mình được tự do thám hiểm khắp nơi một phen chứ. Mấy dạng mê cung ẩn trong lòng đất này hay tàng trữ kho báu lắm...”

Dung Hồ nghiêm lại: “Minh vương ngàn vạn lần không nên sơ sẩy. Lộ trình mới rồi thiên ngũ vạn ngàn, bên trong lại tối như hũ nút không rõ phương hướng, vạn nhất bị lạc, rất có thể sẽ không cách nào thoát ra nổi.”

Thu Nguyệt Thu Tinh đứng lên, vây quanh Phượng Minh cười khúc kha khúc khích.

“Nếu Minh vương muốn đi chơi, dầu gì cũng phải dẫn theo chúng tỳ nữ, có chúng tỳ nữ dẫn đường đương nhiên sẽ ổn.”

“Cái gì cũng theo Minh vương, nhưng muốn rời sơn động, phải để chúng ta dẫn đường a.”

Phượng Minh chớp chớp mắt, ủ rũ ngáp dài một cái: “Nơi này mọi thứ đều đầy đủ như thế, hẳn cũng phải có giường chứ?”

“Đương nhiên,” Thu Tinh chỉ về phía vách động: “Sơn động này là một chiếc lồng, ngoại trừ mẫu động bao bọc, còn vô vàn những tử động be bé lớn lớn liên thông lẫn nhau. Chỗ này là ngọa phòng, chỗ kia là trù phòng, tất cả đều viết rất rõ ràng ở bên ngoài.”

Mọi người tập trung nhìn theo, quả nhiên trên mấy con đường dẫn tới sơn động đều treo những tấm bảng ghi chú, giống như một phần địa đồ của mê cung vĩ đại.

Phượng Minh cười văng lên: “Thú vị quá đi, quả nhiên thú vị.” Đoạn lại ngáp thêm một phát, uể oải giương cặp mắt xinh đẹp nhìn về phía Dung Diễm: “Ta thấy mang trọng bệnh như thế mà người vẫn thật lợi hại, leo trèo cả tối cũng không mệt mỏi. Mau theo ta đi nghỉ. Miễn đám Ly Quốc kia không tìm được cửa động, thì chúng ta còn sợ quái gì.”

Thu Nguyệt tiếp lời: “Dẫu chúng có tìm được cửa động, mà không có địa đồ mê cung, cũng sẽ bị đói chết bên trong cả thôi.”

Dung Diễm thân mang trọng thương mới được băng bó, một đêm bốn ba hầu như chỉ dựa vào trực giác trước nguy hiểm cùng nghị lực phi thường của mình để cầm cự, giờ mới thả lỏng được đôi chút, lại nghe Phượng Minh tỉ tê, tức thì nhũn như chi chi, gạt gù: “Ừ, phải nghỉ ngơi một chút.”

Phượng Minh thấy sắc mặt hắn tái nhợt, sải tay thật rộng, hào sảng nói: “Lại đây, lần này đến lượt ta ôm người.” Vừa định dụng lực bế Dung Diễm lên, ngực thỉnh thoảng đau nhói từng cơn, tức thì xuội lơ, tay chân sụp lại.

May nhờ có Dung Hồ ở một bên đỡ Dung Diễm, Liệt Nhi lại lanh lẹ chạy lên phía trước vững vàng giữ lấy Phượng Minh.

“Minh vương đừng có liều lĩnh như vậy, thương thế của người chưa khỏi hẳn đừng nên cậy mạnh.” Liệt Nhi cứ thế lái nhai: “Còn nữa, hôm nay người vừa mới làm chuyện ấy, làm gì có thể lực cơ chứ.”

Liệt Nhi mồm miệng tía lía, Phượng Minh mặt đỏ tới tận mang tai, trợn trừng mắt thét lên: “Ta làm chuyện ấy, người... người... người dám nhìn lên?” Vạn hồi xong vừa quay ra đã phát hiện Thu Nguyệt Thu Tinh len lén cười trộm, ngay đến khóe môi Dung Hồ cũng hơi giật giật, đã nóng lại càng thêm nóng, gạt phắt Liệt Nhi đi, cậu chàng quay ra trừng mắt với Dung Diễm: “Đều tại người, thân là Đại vương, mà không biết quản giáo bọn chúng.”

Dung Diễm tủm tỉm cười: “Bọn họ sau khi đi theo người mới không chút quy củ như thế, còn trách cứ gì ta?”

Mọi người thấy khuôn mặt tuấn tú của Phượng Minh cứ lúng ta lúng túng, đôi mắt đen lay láy cứ hết lườm người này lại quay ra hăm hực nguýt người kia, cứ mắc mứu không biết nên mắng ai bỏ ai, rốt cuộc nhin không nổi mà nhất loạt hô hô cười rộ lên.

Những thứ mới lạ trong hang động cũng không thỏa mãn được bản tính hiếu động phi thường của Phượng Minh.

Không đến ba ngày, cậu đã lần mò lật tẩy tất cả mọi thứ lớn nhỏ bên trong, náo loạn nghịch ngợm như gà bay chó chạy. Đến ngày thứ ba, cậu chàng lại bắt đầu ngo ngoe chộn rộn, đòi ra ngoài địa đạo thám hiểm.

Ban đầu Dung Diễm còn hút được sự chú ý của Phượng Minh bằng cách lôi thương thế của mình ra, thậm chí ban đêm còn cố gắng dằng dai để tránh sinh lực Phượng Minh khỏi dư thừa quá đáng, cũng coi như thương tật què cụt còn chiến đấu quá sức anh dũng, tinh thần cũng gia tăng đáng kể.

Nhưng dần có nỗ lực cách mấy cũng chỉ duy trì được sự kiên nhẫn của Phượng Minh thêm được hai ngày.

Ngày thứ năm, Phượng Minh lại nhảy như loi choi.

“Ta muốn rời sơn động.”

“Tại sao?”

“Trong này quá tẻ nhạt.” Phượng Minh cau mày: “Ta không phải chuột.”

Bọn Liệt Nhi đưa mắt nhìn nhau, không ai bảo ai mà nhất trí bụng bảo dạ: Minh vương so ra còn thích luồn lách nghịch ngợm hơn cả chuột ấy.

Dung Diễm lười nhác kéo Phượng Minh vào lòng: “Vết thương của ta lại đau rồi.”

“Người đi chết đi, lại dùng khổ nhục kể với ta. Ôi, sớm biết thế này đã không dạy ba mươi sáu kế cho người.” Phượng Minh gầm rít, nhưng rốt cuộc vẫn không đành lòng mà đưa tay vuốt ve vết thương của hắn, ngờ vực nhìn nhìn: “Thế này có thoải mái hơn chút nào không?”

“Ừ.”

“Thu Tinh, người lại vuốt cho Dung Diễm đi.”

“Không được, phải là người vuốt.” Dung Diễm phản đối: “Thu Tinh không biết lực đạo.”

Lẳng nhăng một hồi, Phượng Minh lại ủ ê oặt ẹo.

“Sao lại không được rời sơn động?”

“Trong này là an toàn nhất a.” Thu Tinh hơi bất nhẫn cung kính hành lễ trả lời: “Mê cung này tuy do Thổ Nguyệt tộc tạo nên, nhưng ngay đến người trong tộc cũng không hoàn toàn biết hết mọi ngõ ngách hướng đi bên trong, chỉ duy vài con đường hay được sử dụng và sơn động này là còn an toàn. Minh vương a, nô tì chỉ e dẫn người đi vòng vòng một hồi, lại không nhìn thấy người ở đâu a.”

Dung Hổ nghiêm lại: “Hơn nữa, mấy ngày nay chúng ta chỉ nấu mình trong sơn động, chưa phái người ra ngoài thám thính. Không biết quân Ly có phát hiện ra cửa vào hay chưa, nếu cứ tùy tiện ra ngoài, chẳng may lại đụng phải trong thông đạo...”

Phượng Minh uể oải ngáp ruồi, liếc Dung Hổ, đoạn trừng mắt nạt nộ Dung Diễm, ép hắn phải mở miệng nói gì đó.

Dung Diễm tủm tủm cười: “Chi bằng thế này, trước tiên chúng ta hãy phái người đến cửa động gần đây, dò xét xem có quân địch dò dẫm bên trong không.” Ngón tay vừa búng cái tách, đã có thị vệ bước vào quỳ xuống.

“Người với Thu Tinh đi đi, xem cửa động thế nào.”

“Tuân mệnh.”

Hai người bọn họ đi cả một canh giờ, mãi sau mới vội vội vàng vàng quay về.

“Khởi bẩm Đại vương, cửa động vẫn nguyên vẹn, không có địch quân xâm phạm.”

Mắt Phượng Minh sáng rực lên, nhảy nhồm khỏi ghế, vỗ tay nói: “Vậy là được rồi, đường đi an toàn, vậy là có thể dạo chơi trong phạm vi mê cung. Thu Nguyệt, người dẫn đường cho ta đi.”

Vừa bước về phía cửa động được hai bước, đã bị Dung Diễm kéo giật ngược trở lại.

“Bỏ ra, ta muốn đi.” Phượng Minh gào ầm lên: “Dung Diễm, người dám bắt kính với Minh vương?”

“Người dám không nghe vương lệnh của bản vương?” Dung Diễm tóm chặt lấy tay cậu, làn môi ẩm nóng kề sát bên tai, thì thầm: “Mê cung này là cấm địa của Thổ Nguyệt tộc, họ để chúng ta náu mình ở đây đã là quá nể mặt rồi, vậy mà người còn muốn đi sục sạo khắp nơi. Đó chẳng phải là làm khó Thu Nguyệt, Thu Tinh hay sao? Bọn họ vì ngại tôn ti thứ bậc nên không dám nói thẳng ra, vậy mà người suốt ngày tự khen mình thông minh sắc sảo thế nào.”

Phượng Minh cúi gằm xuống suy nghĩ, quả nhiên nhớ ra những ngôn từ cử chỉ của mọi người dạo gần đây có chút tránh né, mặt mày không khỏi đỏ ửng lên, hậm hực kéo tay Dung Diễm bấu sau lưng, thì thào: “Ta hiểu rồi, sao người không nói sớm, hại ta mất mặt mấy ngày nay.” Khuôn mặt nhỏ nhắn lại méo xệch đến tang thương: “Vậy thì ta đành nằm chết đi ở đây là được rồi.”

Dung Diễm lại hỏi: “Vào đây đã năm ngày, không biết tình hình bên ngoài ra sao?”

Thu Tinh đương nhiên biết những tin tức bên trong sơn động của Thổ Nguyệt tộc, lập tức đáp lời: “Trong tộc cũng đã cắt cử hơn mười thanh niên ra ngoài, nhưng vừa bước khỏi cửa ra thì không còn thấy người quay lại nữa.”

“Hả?” Cặp anh mi của Dung Diễm thoáng run lên: “Chẳng lẽ Ly quân lại lòng sục nghiêm ngặt đến thế, ngay đến một người cũng không thể ẩn nấp tránh đi được?”

Liệt Nhi chen miệng vào nói: “Vạn nhất những kẻ kia bị bắt, cửa vào chẳng phải sẽ bị tiết lộ sao?”

“Không. Đó đều là những hảo hán trong tộc, nếu có bị địch nhân phát hiện cũng sẽ không bao giờ chạy trốn để chúng phát hiện ra động khẩu, mà sẽ lập tức cắn độc được trong miệng.”

Thu Tinh ủ rũ nói: “Bọn họ... Bọn họ chỉ e đều đã bỏ mạng cả.”

Phượng Minh sợ nhất người chết, vừa nghe mọi người nói, rùng mình run rẩy, lập tức ngoảnh lại nói với hắn.

“Nếu muốn biết tình hình bên ngoài, không cần thiết phải phái người đi a, ta có thể khoét một lỗ nhỏ phía trên sơn động, có khi nhìn được ra ngoài cũng nên.” Vừa dứt lời đã thấy cả năm cặp mắt kia nhất tề quay ra nhìn chòng chọc vào mình, Phượng Minh hơi nhột nhạt, gãi đầu nói: “Ta nói gì sai ư?”

Dung Diễm thở dài: “Người thật thông minh.”

“Có điều biện pháp đơn giản như vậy, Thổ Nguyệt tộc nhất định cũng phải biết chứ.” Liệt Nhi lầm rầm với thứ âm lượng đủ để lọt tai Phượng Minh, ngay lập tức cu cậu đã bị ăn một cái lườm cảnh cáo cháy mắt.

Thu Tinh gật đầu nói: “Chuyện này người trong tộc đương nhiên cũng từng nghĩ tới. Ngày trước từng nhiều lần khoan lỗ trên vách động, nhưng bất luận có đục to đến mấy cũng không thể nào nhìn ra ngoài, nên bọn họ đã phải hao tổn rất nhiều tâm huyết mới tra ra được nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?”

“Chúng ta tiến vào sơn cốc bằng cửa động, thì suy cho cùng vẫn ở trong cốc. Nhưng không ai biết rằng, từ cửa động lòng vòng một hồi, lại lượn qua hẻm hà sa số những thông đạo, mê cung này, đã không còn ở trong sơn cốc nữa, mà là ở...”

Phượng Minh tròn xoe mắt, thỉnh linh nhảy cẫng lên: “Mà là ngầm trong lòng đất?”

“Phải.” Thu Tinh gật đầu nói: “Cho nên dấu người trong tộc có gắng đục lỗ trên vách động thế nào đi nữa thì cũng không thể nhìn ra ngoài.”

Dung Diễm vừa nghe qua loa đã hiểu rõ rang ngay lập tức, hần khe cắn môi: ” Mê cung ở phía dưới, dấu có đục thông lên cũng chỉ thấy một mảng trời, mà lại không cách nào biết được tình hình xung quanh.”

Phượng Minh vò đầu vắt óc, lại hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta đang ở bên dưới chỗ nào?”

“Căn cứ theo tính toán của người trong tộc, đại khái là vùng bình nguyên Minh vương hằng ngày thường cưỡi ngựa dạo chơi.”

“Té ra là bên dưới bình nguyên.” Phượng Minh khoanh tay lại, nhìn mọi người một vòng, trong mắt hấp háy vẻ tinh nghịch, thỉnh thoảng ngửa mặt lên trời cười hô hố.

“Chuyện gì khiến Minh vương thấy buồn cười?”

“Ha ha, ha ha, cười đến chết mất.” Phượng Minh không đáp, chỉ lè lưỡi làm mặt quỷ, khiến mọi người ngựa ngáy trong dạ.

Chỉ có Dung Diễm chẳng vội chẳng vàng, thản nhiên lên tiếng: “Không cần hỏi, hẳn là lại nghĩ ra chủ kiến quỷ quái gì nữa đó mà.”

“Không phải mưu ma chước quỷ.” Phượng Minh thỉnh thoảng nín, nhướn mày: “Là sáng kiến vĩ đại nhất trong lịch sử.”

“Minh vương đừng ra vẻ bí hiểm nữa, người mau nói đi a.”

Phượng Minh xoay người lại, diễm đạm nói với Dung Hổ: “Dung Hổ người có thể đục một cái lỗ nhỏ ngay ở trong này, trực tiếp thông thẳng lên bình nguyên bên trên không?”

Dung Hổ thoáng trầm ngâm đáp: “Phải đợi tiểu nhân thăm dò vùng địa tầng chỗ này mềm cứng thế nào mới biết được.” Đoạn y đứng dậy lập tức đi ra ngoài, quay đi tìm vài người thăm dò vùng đất.

Phượng Minh lại ra lệnh cho Thu Nguyệt: “Ta muốn có vài chiếc ống rỗng thật dài, và gương đồng. Nhớ kỹ, gương đồng càng tròn nhẵn càng tốt.”

“Dạ, đảm bảo sẽ kiếm được loại tuyệt hảo nhất lại cho Minh vương.” Thu Nguyệt thừa biết Phượng Minh hay làm những trò thú vị, hưng phấn quay ra lè lưỡi với Thu Tinh.

Đến khi hai người bọn họ cùng đi chuẩn bị rồi, Liệt Nhi bất mãn nói: “Còn tiểu nhân thì sao?”

“Người ở lại làm trợ thủ cho ta.”

Dung Diễm cau mày: “Rốt cuộc người định giở trò gì?”

“Giải thích với mấy thứ người lạc hậu như ngươi vô ích lắm, đợi ta làm xong rồi nói cho nghe.” Phượng Minh đắc ý dương dương, nhưng lại lui cui bò lên nằm ườn trên đùi Dung Diễm ư ử hát mấy điệu dân ca Tây Lôi.

Chỉ chốc lát sau Dung Hổ đã trở lại.

“Khởi bẩm Minh vương, chất đất tuy cứng, nhưng cũng có thể đục lỗ được.”

“Tốt, người lập tức kiếm một chỗ đục đi. Thu Nguyệt, mấy thứ ta dặn đã chuẩn bị tốt chưa?”

Thu Nguyệt hấp tấp chạy vào, phía sau còn mấy gã thị vệ đang ôm vài cây gậy trúc rỗng ruột dài ngoằng: “Tối rồi tối rồi, may mà tỳ nữ với Thu Tinh lúc nào cũng mang theo gương đồng, tất cả đều do Đại vương ban thưởng, rất sáng và bóng a.”

“Chỉ cần có hiệu quả tốt là được rồi.”

Phượng Minh vừa thấy đồ nghề chuẩn bị đầy đủ, lại hăng hái bừng bừng, vén ngay tay áo lên, bắt đầu sai phái đủ thứ.

Muốn chế tạo ra một cái gì đó kỳ thực chẳng khó khăn là mấy, bề bọn chường nửa canh giờ cũng coi như hoàn thành được chút đỉnh. Phượng Minh cười nói: “Đại công cáo thành, giờ chỉ còn đợi Dung Hổ đục xong lỗ là được.”

Khi mọi người dòm lom lom cái ống trúc bên trong chứa hai cái gương đồng sáng loáng mà bọn họ luôn chân luôn tay làm cả nửa ngày trời thì ai nấy mặt cũng dần thộn hết cả.

“Minh vương, cái này có công dụng gì?”

“Là để thờ từ bên trong lên trên mặt đất ư?”

Phượng Minh suýt soát một hộp trà để cuống họng khô khốc hưởng thụ một chút mới gật đầu trả lời: “Cái này gọi là kính tiềm vọng, hai cái gương kia có thể phản xạ ánh sáng, dùng luồng ánh sáng song song trên mặt truyền xuống nơi thấp. Chúng ta đứng dưới lòng đất, chỉ cần dùng cái này, tức thì sẽ giống như đứng trên bình nguyên nhìn ngắm mọi vật xung quanh vậy.”

Thu Nguyệt kinh ngạc tán thưởng: “Lại có thể thần kỳ đến thế sao!”

Liệt Nhi thì lại ngờ vực ngoáy ngoáy tai: “Thật là lợi hại thế không?”

“Hừ hừ, để ta cho các người chống mắt lên coi.”

Chẳng dè Dung hổ lại hì hục đào tới đào lui cái lỗ suốt ba canh giờ lại im ru không động tĩnh, Phượng Minh như bị mèo cào trong bụng, không ngừng đi qua đi lại như đèn cù trong sơn động.

“Dung Hồ vẫn chưa thành công?”

“Sao nhanh thế được?”

Dung Diễm tóm lấy cục cứng Phượng Minh đang gắt gỏng ấn vào bàn cơm: “Ăn cái gì đó đi đã.”

“Lòng ta đang nôn nóng, còn biết bao nhiêu trù tính vĩ đại...” Miệng đã bị Dung Diễm tống đầy một miếng đồ ăn, Phượng Minh lúng phúng nhai nhai hai cái, liền nuốt tuốt xuống, liếm liếm mép: “Ừm, ăn ngon lắm, thêm hai miếng nữa.”

Dung Diễm phì cười, lại tự mình dứt thêm hai miếng nữa.

Dùng xong bữa tối, vẫn chưa thấy Dung Hồ quay lại báo cáo. Phượng Minh bị bọn Thu Nguyệt lôi đi thay quần áo xong xuôi, vừa vào đến sơn động, đã dậm chân bình bịch: “Không được, ta phải tự mình đi đốc thúc.”

Dung Diễm lắc đầu thở dài, nhướn người ồm lấy eo Phượng Minh: “Tính kiên nhẫn kém đến cực điểm. Dung Hồ làm việc lúc nào cũng rất tề chỉnh, hẳn không làm được, người có đi đốc thúc cũng chẳng làm được trò gì. Ở trong sơn động muốn đục một cái lỗ nhỏ chẳng lẽ lại dễ như vậy? Chúng ta trước hết hãy về ngọa thất, ngày mai hãy hỏi.”

“Ngày mai?”

“Đương nhiên là ngày mai.” Dung Diễm nhướn mày, mờ mờ ám ám sáp lại gần, bàn tay to bản vuốt ve đường cong lồ lộ trên lưng, cười gian xảo: “Ai bảo người dạy bản vương câu xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim*? Đây là câu nói hữu dụng nhất người dạy cho bản vương đó.”

“Sắc lang!”

Giữa những hồi phản đối kịch liệt, Phượng Minh đã bị Dung Diễm nửa đẩy nửa bồng kéo đến ngọa thất.

Một đêm ồn ào âm ỉ đau thất sống lưng, ngày thứ hai Phượng Minh đã phải nhoi nhoi ngọ nguậy ngồi dậy từ trên giường.

Dung Hồ đã đứng đợi bên trong sơn động, vừa thấy Phượng Minh đã cười khì: “Đã thành công, giờ chỉ còn đợi công cụ mới lạ của Minh vương.”

Phượng Minh quá đỗi hưng phấn, xoa xoa tay nhắm nhe: “Lập tức động thủ!”

Một phát hô trăm tiếng ủng hộ, cẩn thận bê chiếc kính tiềm vọng của Phượng Minh lên vào cái lỗ. Sau một hồi náo loạn âm ỉ, cuối cùng mọi thứ cũng sắp xếp thỏa đáng.

Qua độ dài chiếc ống, thì ra nơi này cũng không cách mặt đất quá xa như tưởng tượng.

Thời khắc hưng phấn nhất cuối cùng cũng tới, Phượng Minh hú lên một tiếng, chui ngay xuống bên dưới cái kính tiềm vọng, tập trung thị lực rình rình.

Nhất thời tĩnh lặng.

Tụi Thu Tinh nín thở đứng chờ một bên, ai nấy đều mở banh mắt dòm từng động tác của Phượng Minh. Dung Diễm thì cứ đứng tựa vào vách động, khoe môi khê nhếch.

Mãi một lúc lâu sau, Phượng Minh mới lộ mặt ra khỏi tiềm vọng kính đối diện với mọi người, thần sắc vô cùng quái gở.

“Minh vương, có thật là nhìn được tình hình xung quanh không?”

Liệt Nhi lon ton chạy lên, đẩy đẩy kéo kéo vai Phượng Minh: “Minh vương?”

Dung Diễm khê hắng giọng, ơ hờ lên tiếng: “Nếu không nhìn được, cũng không phải chuyện gì to tát, có lẽ Dung Hồ đã đào phải chỗ không thích hợp chẳng?”

Phượng Minh bần thần trong tích tắc, sau ấy mới quỷ dị dòm Dung Hồ: “Sao ngươi lại chọn chỗ này để đào lỗ?”

Dung Hồ lơ mơ không để ý, hồi đáp: “Chất đất chỗ này có vẻ tương hợp, nên mới chọn.”

“Hiện tại chúng ta, vừa vặn ở đúng trong phòng ta ngụ lúc trước, theo phỏng đoán thì, động khẩu này nằm ngay sát rìa giường, chỗ đám Thu Nguyệt trông mấy khóm hoa cảnh, lại ở góc khuất, hẳn sẽ không khiến người chú ý.”

Thu Tinh ré lên một tiếng sợ hãi: “Thật sự hữu dụng?”

“Ôi trời ơi, thứ này thật thần kỳ!”

Phượng Minh nhìn mọi người cao hứng bừng bừng, vội vã đưa tay lên miệng nuốt một tiếng: “Hừ, cẩn thận kéo tiếng vọng lên trên mây giờ.” Sản phẩm vĩ đại của cậu đã phát huy tác dụng, nhưng lại không một chút hứng khởi, thậm chí nét mặt còn lẫn khuất nét sợ sệt, quay sang nhìn Dung Diễm, rì rầm: “Ta thấy Nhược Ngôn, đang ngồi trong phòng, bên cạnh còn một kẻ có vẻ là tướng quân. Hắn... Hắn thậm chí thân chinh đến tận đây, chắc chắn là định bắt ta.” Môi khê mím, đôi mắt to tròn lay láy phảng phất sự sợ hãi, nép vào lòng Dung Diễm.

67. Q.4 - Chương 5

Dung Diễm chưa từng nghĩ Phượng Minh chỉ mới nhắc thấy Nhược Ngôn từ xa đã bị dọa cho sợ hãi đến mức này, mày nhướn lên, nhẹ giọng vỗ về: “Đừng sợ, đã có ta đây rồi.”

Liệt Nhi cười nói: “Lần này chúng ta chọn địa điểm thật chính xác, nếu Nhược Ngôn hiện ngủ ở phòng Minh Vương ban trước, vậy bố trí quân sự của chúng, phía ta đều sẽ biết hết.”

Phượng Minh lộ đầu ra từ trong lòng Dung Diễm, nhúu mày lắc lắc: “Kính tiềm vọng có thể nhìn thấy tình hình trên bề mặt, còn như truyền thanh âm, ta không dám bảo đảm.”

“Chỉ cần nhìn thấy bọn chúng là được rồi.” Dung Hồ đứng ra: “Tiểu nhân có thể đọc môi ngữ, vậy đại khái có thể biết chúng bàn bạc gì.” Đoạn y quay sang, bắt chước y chang bộ dạng của Phượng Minh ghé mắt vào chỗ tiềm vọng kính, kinh ngạc nói: “Woa, thật sự có thể thấy, Nhược Ngôn tựa như đang ngồi trước mặt chúng ta vậy.”

“Đương nhiên, đây chính là sản phẩm công nghệ à lì.” Phượng Minh lại bắt đầu dương dương tự đắc.

Dung Hồ đột nhiên nói: “Đợi một chút, bọn chúng đang nói về chúng ta.” Mọi người lập tức tập trung tinh thần.

Dung Hồ dựa theo đường nét môi, thuật lại cuộc đối thoại giữa Nhược Ngôn và đại tướng bên thân Lộc Vệ.

Lộc Vệ nói: “Đám phản loạn Thổ Nguyệt tộc đó đều đang chui rúc trong mê cung, sao đại vương lại không lập tức phái quân đập phá cửa động?”

Mọi người bên dưới tức thì kinh hoàng, chẳng ngờ Ly quốc không chỉ biết chuyện mê cung ngầm dưới đất, mà có vẻ như ngay đến cửa động cũng đã nắm rõ trong lòng tay.

Nhược Ngôn nói: “Đám phản quân Thổ Nguyệt tộc thất lạc đó, nhân số khoảng bao nhiêu?”

“Ước chừng ba trăm, thêm gian tế Tây Lôi lén tuồn vào, e rằng cũng đến ngưỡng bảy trăm.”

Nhược Ngôn lại hỏi: “Địa cung có thể ẩn giấu được nhiều người như thế, người từng thấy qua chưa?”

Lộc Vệ chần chừ đáp: “Chưa từng.”

“Địa cung như vậy, giao lộ nhất định phải chằng chịt. Một khi đã tùy tiện tiến vào, sẽ giống như rơi vào đồng cát lún, không thể dễ dàng thoát ra ngoài. Hơn nữa địch trong tối ta ngoài sáng, e rằng chỉ tăng thương vong quân ta mà thôi. Ta có một diệu kế khác, có thể bắt sống được toàn bộ đám đó.”

Lộc Vệ tôn kính nói: “Đại vương anh minh. Chúng ta có nên tiếp tục cử người tra xét nhập khẩu, để vô thanh vô tức tóm hết đám trính sát được phái ra lại hay không?”

“Mấy ngày nay Thổ Nguyệt tộc đã nhấp nhóm không yên, không ngừng phái người ra ngoài tra xét tin tức. Người phải bảo đảm tóm gọn không bỏ sót một tên nào, tuyệt đối không thể để một kẻ nào rời đi, ta muốn lũ chuột đang lủi mình trong bóng tối kia không biết được một chút tin tức nào trên mặt đất.”

“Rõ.” Lộc Vệ cau mày: “Đáng tiếc những tên đó quá quật cường, vừa bị tóm đã lập tức nuốt thuốc độc tự vẫn. Thi thoảng có một hai tên bị chúng ta ngăn lại, nhưng mặc cho có dùng nghiêm hình tàn khốc thế nào cũng không chịu cung khai lộ tuyến dẫn đến địa cung. Nếu có một kẻ phản bội đầu nhập vào quân ta, có thể phái hắn đem tin tức giả về lại trong tộc cũng tốt.”

Lộc Vệ vừa nói đến đó, đám Phượng Minh đã chửi ầm bộn Ly Quốc là một lũ đề tiện hèn hạ.

Nhược Ngôn cười lạnh: “Không cần phải gấp gáp, để bọn chúng nằm thuôn dưới đó vài ngày. Ngày mai vương muội sẽ tới, tới lúc ấy, chúng ta sẽ có thể lập tức động thủ.”

“Ra là công chúa Diệu Quang ngày mai sẽ tới, vậy là tốt rồi.”

Vừa thảo luận đến đó thì bên ngoài tựa như có kẻ đứng ngoài bấm báo. Hai người bọn chúng cùng đứng dậy rời khỏi phòng, cuộc nói chuyện cũng vì thế mà bị gián đoạn.

Đám Dung Diễm thấy thế, cũng hè nhau quay lại đại sơn động, chỉ cắt cử một kẻ ở lại túc trực bên tiềm vọng kính.

Phượng Minh vừa nhác thấy Nhược Ngôn, tâm tình đã tảm tức không vui, lẩm bẩm: “Diệu Quang? Tại sao lại phải đợi Diệu Quang đến?”

Thu Tinh cũng vì Phượng Minh ba lần bốn lượt bị Diệu Quang ám hại mà sinh ra căm hận thấu xương: “Đứa con gái độc địa đó, phải mà rơi vào tay bọn ta, cầm chắc phải vung đao chém, rạch mặt ra.”

Thu Nguyệt ngây thơ đứng một bên góp ý: “Nhưng ả ta đâu phải mỹ nhân như tam công chúa, người rạch mặt ả thì ích gì?”

“Nhược Ngôn nhất định sẽ không đợi diệu Quang đến để chỉ huy quân đội, cũng sẽ không đợi Diệu Quang để lập mưu bàn kế.” Liệt Nhi ngoe ngoe đầu, cặp mày thanh tú xoắn tít lại, tự lầu bầu một mình: “Chẳng lẽ Nhược Ngôn đã chỉ thị cho Diệu Quang làm chuyện gì, mà chuyện đó vừa làm xong, đã có thể lập tức khởi công một đòn trí mạng với địa cung?”

Mọi người trong động ai nấy đều trầm tư suy nghĩ.

Dung Diễm thốt nhiên gằn giọng: “Nhược Ngôn rất rõ không có địa đồ sẽ không thể tấn công địa cung.”

Phượng Minh dòm hẩn: “Chẳng lẽ Diệu Quang sẽ đem địa đồ địa cung tới?”

“Không thể, nếu Ly vương có địa đồ địa cung, chúng ta đã sớm chết sạch.” Dung Hồ thông dong phân tích.

Dung Diễm nhìn Phượng Minh, tựa hồ nghĩ ra gì đó, mắt lóe lên: “Hắn sẽ không phái binh xuống, chẳng lẽ muốn bức chúng ta ra?”

Được Dung Điềm nhắc nhở, Phượng Minh cũng nhú mào, cẩn cẩn môi: “Cách đối phó với loại địa đạo, phương pháp tốt nhất là hun khói. Khói đặc len vào, quân địch sẽ không muốn bị chết ngột mà lao ra ngoài.”

Thu Tinh vẫn còn điều mơ hồ: “Địa cung lớn vậy, khói thường đâu thể bức người ra ngoài được chứ?”

Câu ấy vừa dứt, ánh mắt của mọi người đã nhất loạt chuyển sang người nàng, vẻ mặt căng thẳng vô cùng.

“Sao vậy?” Thu Tinh kỳ quái hỏi lại.

Liệt Nhi rì rầm: “Người nói đúng, Nhược Ngôn sẽ không sử dụng loại khói thông thường.”

“Ly Vương thiện dùng độc dược, tất nhiên cũng sẽ sở trường chế khói độc, chỉ cần có loại dược dẫn thích hợp, thì thứ khói độc tạo nên nhất định sẽ vô cùng đáng sợ.”

“Dược dẫn khó kiếm, nên mới muốn để Diệu Quang cách chỗ này không xa đem tới.”

Dung Điềm khẽ bật cười, đứng dậy co giãn gân cốt, khoan thai nói: “Chúng ta thử phỏng đoán điều huyền diệu của thứ khói độc ấy xem.”

Thu Nguyệt nói: “Loại khói ấy, độc tính ắt phải lợi hại, e rằng chỉ hít phải chút ít, sẽ lập tức trúng độc.”

“Muốn đối phó với một mê cung khổng lồ, khói độc nhất định phải nương theo gió bay đi tắt tắt mọi ngõ ngách trong địa cung, tựa mà không tán, khiến không ai có thể trốn thoát.”

“Nếu thế, chẳng phải mọi người sẽ bị hạ độc ngay trong sơn động hay sao? Mà Nhược Ngôn lại không nắm địa đồ trong tay, sao có thể xác định kẻ muốn giết đều đã chết hết?” Dung Hồ chậm rãi nói lên mối nghi ngại trong lòng.

Dung Điềm liếc Dung Hồ đầy tán thưởng, gật gù nói: “Dung Hồ vẫn cẩn thận hơn cả.” Hắn khoanh tay trầm ngâm thông thả bước một vòng, đoạn từ từ nhả lời: “Thứ khói độc của Nhược Ngôn, rất có thể sẽ mê hoặc thần trí con người, chỉ cần phun hàng loạt vào trong sơn động, để tất cả trúng độc, sau ấy sẽ đứng ngay ngoài cửa động rung chuông theo chiều gió. Tiếng chuông nhiếp hồn sẽ dẫn dụ những kẻ bị trúng độc thần trí bất minh ra ngoài. Chỉ có như thế, mới có thể bắt sống toàn bộ mọi người ẩn mình trong địa cung.”

Thu Tinh mím mím môi: “Nhược Ngôn quả tiêu phí không ít công phu. Nhưng... sao hắn lại muốn bắt sống chúng ta?”

Liệt Nhi phì cười chế giễu: “Người vừa nói Nhược Ngôn muốn bắt người á?”

Phượng Minh như có điều phát giác, mù mờ quay sang Dung Điềm.

“Nếu không phải vì muốn bắt sống, chỉ e Nhược Ngôn đã sớm phóng hỏa phóng thủy ngay trước cửa động, dùng độc kế một mẻ tóm gọn chúng ta.” Dung Điềm hướng phía cậu cười nhạt: “Phượng Minh, cơ hội sống sót lần nữa sáu ngày nay, vốn dĩ đều do người một tay giằng lấy đó.”

Phượng Minh thành linh chấn động, sống lưng lạnh buốt: “Ta? Sao Nhược Ngôn lại muốn bắt ta? Ta...” Nhớ lại những ngày xem bị Nhược Ngôn lột da đập cốt trên đỉnh Huyền Nhai, mồ hôi lạnh chỉ chực túa ra. Cậu ngáy người nhìn Dung Điềm trong tích tắc, rồi thành linh bật dậy, thét lên: “Ta mặc kệ, chẳng phải người nói chuyện gì cũng hãy để người một thân che chở hay sao. Dung Điềm, người ngàn vạn lần cũng không được quên lời thề ấy.” Nỗi sợ hãi của cậu đối với Nhược Ngôn đã nhập vào xương tủy, chỉ cần nghĩ đến chuyện Nhược Ngôn sẽ bắt sống mình thế nào, đã nhất thời quên tiết cái tôn nghiêm oai phong của Minh Vương mà nằm ăn vạ trên vai Dung Điềm, oa oa gào thét.

Người trong sơn động, tức thì len lén đưa mắt ngó nhìn nhau.

Chỉ có Dung Điềm vòng tay ôm ghì Phượng Minh vào lòng, xót xa nói: “Đương nhiên ta sẽ che chở, người không tin ta sao?”

Những lời lẽ ầm áp vỗ về Phượng Minh trong phiên khắc, Dung Điềm mặt mày nghiêm lại, trầm giọng: “Ngày mai Diệu Quang tới nơi, đợt tấn công của Ly Quốc sẽ lập tức bắt đầu. Mối nguy đã đặt ngay trước mắt. Thu Nguyệt, người lập tức đi gặp tộc trưởng Thổ Nguyệt tộc, đem những tin tức trọng yếu này nói cho họ biết. Ngoài ra, hỏi cho rõ xem địa cung này còn lối ra nào khác không.”

Thu Nguyệt Thu Tinh nhất tề thuận ý, vội vã chạy đi.

Dung Điềm quay sang phân phó Dung Hổ: “Người tiếp tục nhìn qua tiềm vọng kính, nếu Nhược Ngôn còn động tĩnh gì, lập tức thông báo.”

Dung Hổ vâng lời, cũng lập tức rời đi.

Trong sơn động chỉ còn lại Phượng Minh, Dung Điềm cũng với Liệt Nhi và vài tâm phúc khác.

“Chỉ ngồi yên chờ chết, chi bằng lập tức phản công.” Dung Điềm âm u nhìn vào bản tiểu địa đồ trên vách động, khí thế hiên ngang.

Sắc mặt Phượng Minh trắng bệch ra: “Phản công? Nhược Ngôn đã án ngữ ngay cửa động, ló ra nhất định sẽ gay go.”

“Xem người kia, vừa nhắc tới Nhược Ngôn đã thần hồn phách lạc.” Đôi mắt tinh anh của Dung Điềm thoáng nheo lại, khí khái anh hào, nghiêm nghị nói: “Nhược Ngôn ở ngay trên đầu chúng ta, muốn đối phó hẳn có gì khó khăn?”

“Người nói là...”

“Kính tiềm vọng nguyên bản rộng ruột, chỉ cần gỡ hai mặt kính bên trong ra, chúng ta sẽ tiên hạ thủ vi cường.” Những câu ngạn ngữ Phượng Minh từng dạy hẳn, hẳn đều nhớ kỹ tâm niệm trong lòng. Dung Điềm khẽ mỉm cười, ánh mắt thâm thúy lộ xuất sự sắc bén vương giả, làn môi nhàn nhạt thần nhiên mấp máy hai chữ: “Phóng độc.”

“Phóng độc?” Phượng Minh hơi trầm tư, tinh thần nhất thời chấn động: “Phóng độc thông qua ống dẫn kia, nếu ban đêm Nhược Ngôn nghỉ lại ở đó, vậy cũng rất hay.” Không khỏi hưng phấn động binh bịch xuống nền đất liên hồi.

Dung Điềm thấy tâm tình non nớt của cậu trời dậy, cố ý ra vẻ khó xử: “Đừng cao hứng sớm thế, chúng ta vẫn còn vài vấn đề.”

“Vấn đề?”

“Thứ nhất, trong tay chúng ta không có thứ độc được nào hữu dụng.” Dung Điềm nghiêm túc nói: “Nhược Ngôn lại có sở trường dùng độc, thân là vương tộc thường xuyên phải đề phòng có kẻ ám hại, nhất định từ nhỏ đã phải định kỳ dùng độc được, để tăng cường thể chất. Độc được thông thường, chỉ e không thể khiến hẳn chết được.”

“Trên người người chẳng lẽ lại không có loại độc được nào cao cấp một chút hay sao? Loại như Phù Nham hay gì gì đó?” Phượng Minh ảo não trách cứ.

Dung Điềm trừng mắt nhìn cậu: “Ta đâu phải loại tiểu tử độc địa như Nhược Ngôn kia, thân là đại vương, đem theo mấy thứ độc được đó làm gì?”

Phượng Minh lại bắt đầu rũ mình ủ ê, quay mòng mòng tại chỗ, đoạn ngồi phịch xuống ghế.

Dung Điềm lại tiếp: “Thứ hai, nếu chúng ta hạ độc Nhược Ngôn qua tiềm vọng kính, hôm sau nhất định sẽ kinh động đến Diệu Quang. Chỉ cần kiểm tra sơ bộ, chắc chắn sẽ phát hiện kính tiềm vọng trên mặt đất. Nếu thế, hành tung của chúng ta sẽ bị bại lộ.”

Phượng Minh lạnh lùng nói đuôi: “Nói không chừng Diệu Quang lại học lóm theo, cũng theo ống dẫn của kính tiềm vọng phun vào loại độc được cao cấp hơn, cả đám người chúng ta sẽ giống như chuột bạch nhốt trong phòng thí nghiệm bị độc trong nháy mắt.”

“Bởi vậy, nếu chưa tìm được cách nào mới hơn để lên khỏi mặt đất, không được tùy tiện hạ độc qua kính tiềm vọng.”

Đến lúc ấy, Thu Nguyệt, Thu Tinh cũng đã quay lại.

“Đại vương, chúng tỳ nữ đã báo sự việc lại cho tộc trưởng.” Thu Tinh mím môi: “Về phần cửa ra khác. Nơi này thực sự quá lớn, hiện tại, chỉ mới do thám được vài sơn động lớn, còn cửa ra chỉ biết duy nhất có một cái ấy.”

Phượng Minh càng thêm ủ rũ mất tinh thần: “Vậy thì chẳng còn biện pháp nào nữa rồi.”

Dung Điềm trầm tư trong tích tắc, trong ánh mắt lấp lánh tinh quang: “Dẫu gì chúng ta tuyệt đối cũng không thể kéo dài tới ngày mai. Không còn đường rút, chỉ có thể mạo hiểm.”

“Chẳng phải người nói không được hạ độc hay sao?” Khẩu khí Phượng Minh không chút nhân nhượng vặn lại.

Liệt Nhi tựa hồ chợt tỉnh ra: “Tối đêm khuya, trước tiên phóng mê dược qua kính tiềm vọng, nhân lúc Nhược Ngôn thiếp đi khiến hắn mê đảo. Dẫu Nhược Ngôn có thể kháng lại độc tính, nhưng không hẳn có thể tránh khỏi khỏi thuốc mê. Tiếp đến, thả thông một đạo thông đạo người có thể chui lọt, phải người thâm nhập lên trên, bắt cóc Nhược Ngôn.”

“Ly Vương trong tay, còn ai dám động thủ?” Ánh mắt Dung Điềm bừng bừng thần tình, bên môi thấp thoáng ý cười.

“Muốn trong một đêm đào được một thông đạo người chui lọt, chỉ e không dễ dàng.” Thu Nguyệt cau mày: “Nghĩ lại thì, chỉ là cái lỗ nhỏ để thông ống dẫn, Dung Hồ còn phải gấp gáp cả đêm trời.”

Dung Điềm ngao nghể đáp: “Sinh tử tồn vong trước mắt, không thể do dự. Chúng ta nhất định có thể nên sự. Liệt Nhi lập tức đi gặp đại ca người, thông báo kế hoạch này cho hắn biết. Nói với hắn bất luận thế nào cũng phải đào thông được một lộ đạo lên thẳng phòng ngủ của Nhược Ngôn ngay trong đêm nay.”

“Rõ!” Liệt Nhi lớn tiếng đáp lời, phi như bay mất dạng.

“Thu Nguyệt, người lại đi thêm một chuyến nữa, báo kế hoạch của chúng ta cho Thổ Nguyệt tộc. Nói bọn họ đêm nay qua đây tập hợp, chuẩn bị đột kích. Chỉ cần chế trụ được Nhược Ngôn, tất sẽ thắng lợi.” Dung Điềm chỉ huy bình tĩnh, trấn định lại có phần thông dong.

Phượng Minh thấy vẻ anh tuấn lỗi lạc, phóng khoáng giỏi giang của hắn, nỗi khiếp đảm trong lòng cũng vơi đi ít nhiều, cũng cố lên tinh thần: “Đào đạo lộ là công trình vật lý, những kiến thức của ta nhất định có thể giúp đỡ, ít nhất cũng có thể vận dụng được chút lực học nguyên lý. Để ta cũng Liệt Nhi đi giúp bọn hắn.”

Vừa bước được mấy bước, từ bên ngoài đã vọng vào những tiếng bước chân dồn dập cấp bách.

Rầm rập rầm rập, người tới hiển nhiên phải vô cùng hoảng loạn.

“Đại vương!” Dung Hồ hét lên một tiếng, bổ nhào xuống đất. Trên mặt y nhễ nhại mồ hôi, lộ vẻ kinh hoàng, Liệt Nhi cũng từ phía sau bổ nhào tới, tựa hồ như nửa chừng đường tông phải Dung Hồ hốt hải chạy ra, còn thộn người ra không hiểu chuyện gì phát sinh.

Dung Điềm hạ giọng nói: “Phát sinh chuyện gì?”

“Phần kính tiềm vọng lộ ra trên mặt đất đã bị Nhược Ngôn phát hiện, mới rồi khi hắn đang bàn binh sự với Lộc Vệ, ánh mắt có lạc đi, chẳng dè lại chú ý đến kính tiềm vọng nhô khỏi rìa giường.”

Đến lúc này ngay đến cả sắc mặt Dung Điềm cũng thay đổi, cắn răng nói: “Mất Nhược Ngôn thật lợi hại.”

“Còn nữa, Diêu Quang mới rồi đã tới, thuộc hạ đã thấy nàng ta qua kính tiềm vọng.” Dung Hồ bổ sung thêm.

Phượng Minh chấn động: “Xem ra, Nhược Ngôn rất nhanh đã khám phá được công năng của kính tiềm vọng.”

“Gay go nhất là, hắn có thể thông qua nó để biết vị trí ẩn náu của chúng ta.” Sắc mặt Dung Điềm nghiêm lại. Hắn trầm ngâm trong chốc lát đoạn trầm giọng: “Nhược Ngôn một khi đã biết, sẽ lập tức động thủ. Diêu Quang đã đến, khói độc chỉ trong khoảnh khắc sẽ được tạo ra. Thu Nguyệt, các người lập tức đi báo cho Thổ Nguyệt tộc, nói cho họ biết sự tình có biến, lập tức chuẩn bị nghênh chiến.”

Hắn quay sang nhìn Phượng Minh, thỉnh linh kéo mạnh cậu vào lòng, dịu dàng nói: “Đừng sợ, sống chết gì chúng ta cũng sẽ bên nhau.” Hắn cả một đời tung hoành, phong lưu cơ trí, chẳng dè đến lúc này đại quân chẳng còn bên thân, còn bị vây hãm chốn địa cung, ngay đến kế hoạch phản công cũng bị quân địch chiếm thế thượng phong.

Phượng Minh nghiêng rằng gật đầu: “Được, chúng ta sẽ bên nhau.”

Hai người họ ghì chặt lấy nhau, nhưng trong lòng ai cũng hiểu, dẫu từ phía dưới dả thông địa đạo thì trắc trở, nhưng từ trên mặt đào xuyên xuống địa đạo lại quá dễ dàng. Đến khi nhập khẩu hình thành, khói độc tỏa ra, nếu không chạy sẽ bị bắt sống, chạy, trong thứ địa cung sâu thẳm tĩnh mịch quý dị này, sẽ có thể có ngày cùng đường tuyệt lộ chẳng thấy ánh mặt trời.

68. Q.4 - Chương 6

“Phượng Minh, chúng ta không bỏ chạy.” Dung Diễm ôm Phượng Minh: “Chúng ta không thể bỏ chạy.” Một lời đã quyết, không một ai lên tiếng phản đối.

Dung Diễm là vương, là vương Tây Lôi.

Dung Diễm đoán không sai. Khói độc không bỏ sót một góc ngách nào, tụ mà không tán, chậm rãi thâm nhập qua chiếc lỗ nhỏ Dung Hồ khoét ra khi trước.

Phượng Minh đã sớm hạ lệnh cho Liệt Nhi: “Tìm vải thô, nhấp ướt nước, bên trong bọc đất ẩm, che lại trước miệng và mũi.”

Đến lúc này, thứ mặt nạ phòng độc dẫu không biết có hữu hiệu hay không cũng đều được mọi người vội vã mang trên mặt.

Đưa mắt nhìn nhau, đều là một bộ dạng quái dị khác thường, vậy mà lúc này, lại chẳng một ai còn hứng thú để cười giỡn.

Khí độc chỉ là bước công kích đầu tiên.

Quả nhiên, sau khi khói độc qua đi, có những tiếng đập chất chúa đập dội lại. Cách đó không xa chỗ khói độc ồ ạt tuôn vào, đã bị quân Ly khoét thành một cái hố lớn. Những khối đất đá bị chẳng, từ trên vách động rơi rào rào xuống địa cung.

“Đường sống duy nhất của chúng ta, chính là nhân lúc Nhược Ngôn nghĩ tất cả đã bị khí độc không chế, liều chết xông ra.” Dung Diễm yên lặng nhìn quanh chúng nhân một lượt.

Thân tín của hắc đều ở đây, Dung Hồ, Liệt Nhi, những dũng sĩ của Tây Lôi, còn cả lực lượng cuối cùng còn sót lại của Thổ Nguyệt tộc, tính cả các thị nữ bọn Thu Nguyệt, Thu Tinh, cũng chỉ vồn vện bảy trăm nhân mạng.

Bảo kiếm nắm chặt trong tay, Phượng Minh, lẳng lặng vai kề vai sát cánh bên hắc.

Dung Hồ trầm mặc, rồi lại như không nhin nổi mà vượt miệng: “Thỉnh Đại vương hãy lưu lại trong địa cung, đợi chúng thuộc hạ linh quân luân phiên liều chết xông ra, Đại vương hãy nhân cơ hội ấy mưu tính.” Lấy bảy trăm người đối với mấy vạn đại quân, dù là tập kích bất ngờ cũng không thể có đường thắng.

Dung Diễm chậm rãi thở dài ra, sao hắc lại không hay trận chiến này là vô vọng, nhưng, hắc vẫn lắc đầu: “Không nhân cơ hội này xông ra, cơ hội sống còn duy nhất cũng sẽ bị chặt đứt. Trốn trong địa cung cũng chỉ kéo dài thêm được chút hơi thở, cuối cùng vẫn không thể tránh bị Nhược Ngôn bắt giữ.”

“Ngóc ngách trong địa cung ngàn vạn nhánh, chưa hắc đã bị Nhược Ngôn tìm được.” Liệt Nhi lên tiếng: “Nếu Đại vương không chịu tránh Ly Vương, thỉnh người hãy để Liệt Nhi bảo hộ Minh Vương, tạm thời náu mình sâu trong địa cung.”

Lòng Phượng Minh vẫn thất lại, đôi mắt đen lay láy nhìn chăm chăm vào Dung Diễm.

Dung Diễm ngoảnh đầu lại, mỉm cười với cậu, bình thản nói: “Phượng Minh sẽ không rời ta nửa bước.”

Phượng Minh cảm động, không kiềm được bước về phía trước, đến khi hai người vai khít vai, mới quay sang ngược nhìn Dung Diễm.

Những làn khói vàng vọt nhẹ nhàng trôi dạt lại gần, ngưng đọng giữa không trung, quý dị đáng sợ. Dung Hồ đeo chiếc “Mặt nạ” thô sơ Phượng Minh hạ lệnh gấp rút tạo ra, hít một hơi thật sâu giữa làn khói vàng vây bọc.

Mọi người nín thở chờ đợi.

Trong tích tắc, Dung Hồ ngoảnh lại, giơ tay ra hiệu.

Quả nhiên thứ này có thể loại trừ khí độc, Phượng Minh tức thì thở phào. Độc được thời cổ dẫu có lợi hại, cũng còn xa mới bén gót vũ khí hóa học thời hiện đại. Mà cũng chẳng hay liệu có phải chất đất trong cái địa cung này hơn người chỗ nào không mà lại lọc được những hạt li ti trong không khí như thế.

Bất luận có nói thế nào đi nữa, cũng là do ông trời phù hộ độ trì.

Một hồi chuông lanh lảnh, từ đằng xa truyền lại, khiến tâm trí người ta hỗn loạn khiếp nhược.

“Nhược Ngôn đang dùng tiếng chuông để dẫn dụ những kẻ trúng độc.” Ánh thần quang trong mắt Dung Diễm loang loáng, hào khí tự sinh, gần giọng: “Mọi người hãy giả bộ bị khí độc thao túng, chậm chạp đi đến chỗ tiếng chuông. Theo hiệu lệnh của ta, chỉ cần Nhược Ngôn xuất đầu lộ diện, lập tức xả thân nhắm hấn đại khai sát giới. Chỉ cần giết được Ly Vương, quân Ly sẽ đại loạn, khi ấy chúng ta mới có thể trốn thoát.”

Mọi người, ai nấy đều gật đầu mà lòng nặng trĩu. Trong mắt, ẩn hiện thứ kiên nghị không nói nên lời.

Làn khói vàng tựa như một thực thể sống, không phát tán, mà chỉ chậm rãi trườn đến. Mọi người dựa vào chiếc mặt nạ để đi qua làn khói nồng nặc ấy. Qua một đoạn địa đạo dài dặc, ánh sáng đã lâm râm chiếu tới.

“Thật kỳ quái, chỗ có tiếng chuông lại không có khí độc. Trời đã bảo hộ Tây Lôi ta.” Dung Diễm tiên phong gỡ mặt nạ bảo hộ xuống, hít một hơi thật sâu, cau mày trong giây lát: “Bỏ mặt nạ xuống đi, chỗ này không có khí độc.”

Muốn giả bộ trúng độc để tập kích Nhược Ngôn, đương nhiên không thể đeo những thứ mặt nạ quái dị này trên mặt.

Những tiếng bước chân nhộn nhạo, vang dội trong địa đạo.

Nhược Ngôn cười nhạt đứng trước cửa địa cung mới bị đào xới, nhìn đám người ánh mắt thất thần dẫm đạp trên những bậc thang mới kiến tạo ra ngoài.

Cửa ra vẫn ở ngay trong gian phòng Phượng Minh ở trước đây, nhưng đến lúc này, cả bốn vách tường bao bọc đều đã bị bóc tách sạch sẽ. Hàng ngàn tinh binh, đao kiếm sáng loáng sắc nhọn, đoàn đoàn lớp lớp vây bọc.

Binh lính Tây Lôi cùng Thổ Nguyệt tộc, dắt díu đoàn lũ lộ diện, những con mắt mông lung mờ mịt mở tròn, xếp thành một đoàn dài.

Đi sau chót, là Dung Diễm và Phượng Minh.

Một khí vũ hiên ngang, một lại tuấn mỹ diễm tĩnh, khắng khít bên nhau. Nhược Ngôn nhất thời tựa hồ như vẫn chưa thể tiếp nhận được hoàn toàn, hai con người này lại có thể ngoan ngoãn thế này đứng trước mặt y.

“Khà khà, thật là si tình, trúng độc mà cũng bám dính lấy nhau thế này.” Nhược Ngôn soi mói hai người, đem chiếc ma linh trong tay giao lại cho Diệu Quang đứng bên cạnh, nâng cằm Phượng Minh lên, cợt nhả: “Minh Vương vẫn khỏe chứ?” Chạm vào làn da mịn màng động lòng người ấy khiến người ta phải kinh hãi thần phục ma lực của tạo hóa.

Đôi mắt đờ đẫn vẫn mang vẻ mỹ lệ như trước, chớp nhoáng định thần, tựa như một dải lưu tinh vụt nhoáng qua.

Nhược Ngôn giật mình, rút lui lại.

“Có trái!” Y kêu dù nhanh, nhưng vẫn không kịp. Thanh bảo kiếm dất sau lưng Dung Diễm đã chìa thẳng vào y. Phóng khoáng một đao, mặc cho Nhược Ngôn lùi lại quá nhanh, huyết hoa vẫn văng bắn tung tóe.

Dung Hồ hét lớn: “Động thủ!”

Mọi người đồng loạt di chuyển, sát khí bùng lên trong đáy mắt, ở đâu còn nửa điểm thất thần?

“Tóm lấy Ly Vương!”

Chém giết tàn khốc, máu tươi văng bắn, những tiếng gào rít, không ngừng chọc thủng quanh thân.

Đám thị vệ tùy thân của Nhược Ngôn không kịp trở tay, không ngớt kêu gào thảm thiết. Trong tích tắc, Nhược Ngôn và chúng đã bị đám người Tây Lô vây lại giữa vòng.

Mà ngoài cùng, đương nhiên là mấy ngàn tinh binh của Ly quốc.

“Vương huynh!” Diêu Quang quỳnh quáng.

Thật là loạn cục.

Dung Điềm rống lên: “Nhược Ngôn xem kiếm.”

Đoạn bút lên, bảo kiếm chọc thẳng vào khôi giáp, tia lửa xẹt qua. Một cơn đau thống ọc khiến Nhược Ngôn nhăn mặt lại. Y cũng không phải hạng tầm thường, xoay người rút bảo kiếm ra đỡ trong chớp mắt, trúng một kiếm của Dung Điềm.

Loạng choạng thối lui, lại ngăn một kiếm. Đám thị vệ bên cạnh liều mạng chống lại những kẻ khác đang tập kích thành linh bên sườn, Nhược Ngôn ngay chính diện phải chống đỡ Dung Điềm.

Quân chủ hai người, giữa cuộc loạn chiến đối mặt nhau.

Oanh liệt, đám Ly quân vòng ngoài lòng hộ vương nôn nóng, vây sát mấy trăm kẻ bên trong.

Sức nóng hầm hập tàn dư, máu đào tung tóe đầy trời.

Thời cơ trong chốc lát đã vụt tắt, Dung Điềm liên tiếp chém xuống ba nhát. Hắn tuy thân mang thương thế, nhưng vẫn biết đại thế đã mất không còn cách cứu vãn. Bên cạnh chỉ còn lác đác vài người, không tàn không phế còn vương hơi thở, chưa đến hai trăm.

Bên ta tử thương nghiêm trọng, đã có những ly binh anh dũng, đột kích được vào vòng vây, dần dà áp sát lại bên Nhược Ngôn đang trong chốn hiểm cảnh.

Dung Điềm không chút chần chừ, vận thân giữ chặt Phượng Minh.

“Phá vây!”

Phá vây, phá vây từ chỗ nào đây? Phượng Minh nhìn trái nhìn phải, còn chỗ nào không xuất hiện đao thương khí giới của Ly Quân chứ? Những tiếng hét thảm thiết liên miên, đám Dung Hồ toàn thân tẩm máu bảo trụ bên cạnh.

Huyết quang một mảnh, đã đến hồi nhập nhằng trời đất, sinh tử.

Thần trí mơ hồ, bảo kiếm đầm máu trong tay không ngừng khua lên, mỗi lần hạ xuống đều kéo theo một dải máu tươi văng bắn. Nhược Ngôn, y đã ngay sát.

Ngàn vạn những cái đầu nhúng chuyển động, bắt đầu rục rịch di động giữa vòng tròn đầm máu.

Muốn ra thoát ra ngoài vòng vây của Ly quân, chỉ là ước vọng vời vợi. Nhưng bọn hắn, không ngờ lại bị đẩy đến chỗ kỵ binh Ly quân. Dung Điềm hươ kiếm, đoạt mạng, cướp ngựa.

Xoay người, chớp mắt ôm Phượng Minh ném lên lưng ngựa: “Chạy!”

Tự mình cũng cướp được một con.

Ngàn cân treo sợi tóc, Dung Điềm vùng roi quát mông ngựa. Dung Hồ lạnh lẽ, đã cướp ngựa nghiêng người nhảy lên.

Thuộc hạ, hầu như đã tử thương gần hết. Liệt Nhi giữa một mảng huyết sắc ngã xuống, châu hoa trên đầu Thu Nguyệt, bị đập nát thành từng mảnh vụn.

Dung Điềm dẫn theo mấy người xung phong liều chết, tiếng gầm rú của Nhược Ngôn đuổi với theo: “Bắt hẩn, bắt hẩn cho ta!”

Uy vũ hùng hực, thiên hạ không người bì kịp.

Dung Điềm vào giờ khắc ấy, làm sao có thể không khiến người ta không tâm mê thần túy.

Khi kiếm hươ lên, ấy là lúc mạng vong.

Phượng Minh ngoảnh lại, trên lưng Dung Điềm đã có thêm một người. Một thân tơ lụa, thân hình nhỏ nhắn vùng vẫy giữa trong tay Dung Điềm. Chính là Diệu Quang.

“Nhược Ngôn, ngươi không cần tính mạng muối muối mình ư?” Dung Điềm rống lên.

Ly Quân chấn động.

Từ lúc nào, Diệu Quang đã bị Tây Lôi vương nắm trong tay.

Phi phò trong tích tắc, Dung Điềm dẫn người lao khỏi vòng vây. Dấu máu rải đầy một đường.

Dung Điềm ghim cương xoay người lại, mỉm cười với Phượng Minh. Thiên quân vạn mã, nguy ngập thế này, hẩn lại có thể cười ôn nhu đến thế, Phượng Minh ngơ ngẩn.

“Phượng Minh, ta thực không muốn bỏ.”

Điềm xấu chực trào lên.

“Không,” Phượng Minh như bưng tỉnh, gào lên thảm thiết: “Không!”

Cậu bổ nhào về phía trước, phía sau gáy bị một cú đánh mạnh. Trước mắt đen kịt lại, quỵ xuống. Chưa chạm đất, một đôi tay đã đỡ được cậu.

Dung Hổ.

Trong mắt Dung Điềm hấp háy ánh tán tởng, khe khẽ phun hai tiếng: “Chạy trước.”

Nhược Ngôn cũng không phải kẻ tầm thường, một cái Diệu Quang nho nhỏ trong tay, không chiếm được của y bao nhiêu thời gian.

Dung Điềm là vương, chỉ có Tây Lôi vương mới có thể dẫn Ly Quân đổi hướng.

Dung Hổ không nói được câu nào, ôm lấy Phượng Minh phi nước đại.

Cuồng phong, tạt mã.

Ráng ngũ sắc lay rây đầy trời, tang thương ngập mắt.

Dung Điềm khẽ cười, ngạo nghễ đối diện với Nhược Ngôn từ nơi xa.

“Không ngờ ngươi lại yêu thương ái muội của mình đến thế.”

Nhược Ngôn cũng nhếch mép: “Ngươi nói xem chúng có thể chạy khỏi Ly Quốc?”

Dung Điềm không đáp, nhấc tay đánh ngất Diệu Quang đang không ngừng vùng vẫy trong tay. Khẽ kéo cương, tuần mã dưới thân tức thì hí dài, tựa hồ như đến nó cũng biết, người trên mình, là vị anh hùng vô song giữa thời loạn thế.

“Nhược Ngôn, đối thủ như ta, ngươi nhất định không nghĩ đến chuyện tùy tiện giết chết.” Dung Điềm khoan thai nói: “Không bằng lại tiếp một cuộc tranh giành nữa thôi.”

Vết thương bên sườn, máu tuôn đầm đìa.

“Ta thả Diệu Quang, trước khi ngươi giải quyết ta, không được thả truy binh bắt Phượng Minh.”

Nhược Ngôn cười lạnh, đấm mắt u tối âm trầm ấy, lại nhoáng lên tia hân thưởng.

Tay vừa buông lỏng, Diệu Quang đang hôn mê, rớt bịch xuống đất.

Nhược Ngôn nhắc tay: “Truyền lệnh, Lộc Vệ dẫn binh bao vây mười dặm quanh đây. Thấy người của Tây Lôi vương, không được giết, chỉ được đuổi.” Đoạn nhận lấy túi cung tiễn trong tay thị vệ, Nhược Ngôn cười khê đến tàn nhẫn: “Ta hôm nay, muốn tự tay sẵn giết Tây Lôi Dung Diễm danh chấn thiên hạ.”

Thanh bảo kiếm, thứ cuối cùng có thể hộ thân, cũng bị Dung Diễm không chút sợ sệt ném lại trên mặt đất.

Hắn dần giọng nhắc nhở: “Trước khi giải quyết ta, không được ngăn Phượng Minh.”

“Vương giả trọng tín.” Nhược Ngôn nói: “Người yên tâm.”

Bên môi Dung Diễm, phảng phất ánh cười nhàn nhạt. Hắn dù đã đầy người máu tươi, tay không vũ khí, nhưng vẫn một mực cao quý không gì sánh được.

Vương giả.

Hắn tin Nhược Ngôn.

“Dung Diễm, ngươi có thể trì hoãn thời gian cho Phượng Minh được bao lâu?”

“Có thể kéo dài được bao lâu, ấy là bấy lâu.”

Dung Diễm cười sang sảng, ghì cương xoay đầu ngựa.

Vung roi, khắc vó ngựa tung lên, Nhược Ngôn đã kéo cung. Hoàng thổ bụi mù trong tích tắc, tiến như sao băng bắn tới. Cắm thật sâu vào vai phải Dung Diễm.

Máu đào phiên phi.

Con tuấn mã hí dài, lồng lên.

Nhược Ngôn lạnh lẽo nhìn hắn chạy xa, mới vung roi đuổi theo.

“Dung Diễm, ta muốn ngươi từng tiến từng tiến một, từ từ đoạt lấy mạng người.”

Sắc trời rọi tỏ, người giữa vòng vây mấy ngàn tinh binh, tay không tác sát, làm sao tránh khỏi vận mệnh bị bắn lỗ chỗ như bàn chông?

69. Q.4 - Chương 7

Sắc máu, ánh kiếm, tiếng gào thét như dã thú của kẻ hấp hối, từ bốn phương tám hướng công kích.

Bầu không khí trĩu trĩt nhe nanh giương vuốt, chung quanh một mảng tối đen như mực, áp sát tới gần.

Nụ cười nhàn nhạt cuối cùng của Dung Diễm.

Nụ cười nhàn nhạt khiến lòng người tan nát, chớp mắt đã hóa thành một mảng tươi đỏ huyết thẩm.

Tàn chi, bị quăng vào giữa trời không hỗn độn...

“Không...” Phượng Minh khốn đốn rên rỉ giữa giấc mộng, thỉnh linh bật dậy, mồ hôi lạnh đầm đìa nơi trán.

Trùng trùng, xung quanh đen kịt một màu, sự tĩnh mịch tuyệt nhiên không giống với cõi mộng.

Cậu thở khò khè, cảnh giác đồng tai lên nghe ngóng. Tiếng nước rã se sẽ.

“Minh Vương.” Giọng nói nghiền nghệt khê khàng.

“Dung Hồ?” Phượng Minh cũng bắt giác hạ giọng: “Đây là đâu? Còn Dung Diễm?”

“Chúng ta đang ở trên một con thuyền chở gia quyến phú hào của Ly quốc. Hiện tại chỗ nào cũng đông nghệt Ly binh đang truy lùng chúng ta.”

“Dung Diễm thì sao? Hắn đâu?” Phượng Minh hỏi: “Còn cả bọn Liệt Nhi, bọn họ đang ở chỗ nào?”

Dung Hồ im lìm giữa bóng đêm đặc quánh.

Phượng Minh nín thở, lắng lắng chờ đợi.

Một hồi rất lâu sau, Dung Hồ nhẹ nhàng nói: “Tiểu nhân không biết.”

Tim đập thình thịch trong lồng ngực, tựa như bị ai đó nhẹ nắm trong tay. Nắm chặt, xiết lấy, lại bóp nghẹt.

“Bọn họ đều chết rồi hay sao?” Sự bình tĩnh đến bất thường, từng tiếng bật khỏi đôi môi run rẩy.

Dung Hồ lần mò dựa sát vào đáy khoang chật chội. Giọng điệu nặng nề nhắc lại: “Tiểu nhân không biết. Minh Vương, tình thế nguy ngập, thỉnh Minh Vương nhất định phải bảo trọng.”

Vặn xoắn, thít chặt, máu chảy rỉ rả qua những kẽ hở của con tim.

Phượng Minh nhắm nghiền mắt, chậm rãi tựa vào thành khoang ẩm thấp sền sệt.

“Bọn họ còn khả năng sống sót không?”

Đến cả hơi thở cũng biến thành một thứ tra tấn giày vò đau đớn quặn thắt, mỗi một chút một chút, đều thấu triệt tận tâm can.

Dung Hồ cắn răng: “Có lẽ.”

Tĩnh lặng, nuốt trọn hắc ám.

“Dung Hồ,” Phượng Minh thì thào hỏi: “Ta có thể khóc một trận không?”

“Người trên thuyền, sẽ nghe thấy mất.” Thanh âm của Dung Hồ, có chút nghèn nghẹn.

Tất cả đau đớn ào ạt, đều bị cậu liều mạng đè nén lại. Phượng Minh lặng lẽ tựa người vào đáy khoang thuyền. Cấn chặt môi, mùi máu tanh nồng tràn ngập khoang miệng.

Thoáng định thần, giọng nói của Phượng Minh cũng trở nên khào khào trầm đục.

“Hiện tại là lúc nào?”

“Nửa đêm. Minh Vương đã mê man suốt hai ngày trời.” Y vì sợ Phượng Minh không chịu rời bỏ Dung Diễm, nên mới phải dùng mê dược với cậu.

“Chúng ta đang trên đường về Tây Lôi?”

“Nhược Ngôn ắt hẳn đã phong tỏa mọi con đường dẫn về Tây Lôi. Chúng ta trước hết phải tới Bắc Gian, đi đường vòng quay lại Tây Lôi. Con thuyền này cũng vừa vặn xuôi đến Bắc Gian.”

“Người lo liệu tốt lắm.” Phượng Minh mở mắt, đôi con ngươi lấp lánh chói thứ ánh sáng mơ hồ giữa bóng đêm mịt mù: “Nếu Dung Diễm quả thực có xảy ra chuyện gì, chỉ còn duy nhất một mình Thái hậu chủ trì đại cục. Ta phải lập tức quay về trợ giúp người.”

Dung Hồ vốn e sợ Phượng Minh sẽ ầm ĩ đòi quay lại cứu Dung Diễm, đến lúc này mới nhẹ nhàng thở hắt ra: “Minh Vương hiểu rõ đại cục, tiểu nhân đã an lòng rồi.”

“Không cần lo lắng cho ta.”

Giọng nói của Phượng Minh, lại tăng thêm vài phần kiên nghị vững vàng đến nặng nề.

Nguyên lai bị thương, cũng có thể cải biến bản tính con người.

Dung Diễm, người cười dịu dàng với ta đến vậy, có phải đã biết ta nhất định sẽ tha thứ cho những mưu đồ của người không?

Dẫu ta có hận đến xương tủy sự hy sinh cam nguyện của người đi nữa, thì ta cũng sẽ vì nụ cười nhàn nhạt ấy mà tự bảo hộ bản thân.

Nếu sinh mệnh của ta đã chẳng thể gửi gắm cho người, vậy thì, sinh mệnh của ta sẽ thuộc về Tây Lôi mảnh đất người nặng tình thương yêu nắm giữ.

Chuyến hành trình thăm lặn trong tuyệt vọng, từ tận sâu thẳm còn một tia hy vọng le lói chống đỡ. Phượng Minh nằm sải trong khoang thuyền mấy ngày trời, không nói không thưa, tựa như đã thất lạc nửa mảng hồn phách. Tiếng nước vỗ mạn thuyền, ì oạp liên miên, lại có đôi khi, khiến Phượng Minh cảm thấy ấy như những giọt máu của Dung Diễm đang rỉ rả từng giọt không ngừng.

Khoang thuyền tối tăm ẩm thấp, mịt mùng ngọt ngạt, khiến người ta căn bản không còn cảm nhận được dòng thời gian trôi chảy, hơn nữa cũng chưa từng có bóng người bước lại gần. Phượng Minh không biết Dung Hồ làm sao lại có thể tha lời được tấm thân hôn mê của mình tìm đến được chỗ này. Mà y mỗi ngày đều ra ngoài một lần, lên trộm thức ăn và nước, còn tin tức bên ngoài, lại không một mẩu.

“Minh Vương, thêm một ngày nữa, thuyền này sẽ vượt qua biên cảnh Ly Quốc và Bác Gian.” Dung Hồ nói: “Chỉ cần rời khỏi Ly Quốc, chúng ta sẽ lập tức lên bờ.”

Phượng Minh ngay cả một chút vị giác cũng không còn, chỉ miễn cưỡng nuốt xuống một chút thức ăn, rồi lại tựa vào vách tường.

Nụ cười thoang thoáng của Dung Diễm, cứ mãi chớp tắt trước mắt. Cậu vì thứ dư ảnh ấy, mà không ngừng giành giật giữa tuyệt vọng cùng sinh tồn.

Dung Diễm, rốt cuộc người đang ở đâu?

Phượng Minh từ khi đến thời không này, số lần phải bỏ chạy không ít, nhưng chưa lúc nào lại chán chường mệt mỏi đến nhường này, cũng chưa một lần nào kiên cường đến thế.

Trầm mặc gom nhặt chút sức lực, lại mờ mịt sống sót thêm một ngày nữa.

Con thuyền thỉnh linh dừng lại, có những tiếng khua khoắng va đập truyền lại.

Dung Hồ nghiêng đầu nghe ngóng: “Đã tới biên cảnh, nhất định là trạm gác của Ly Quốc đang tra soát con thuyền.”

“Vậy khoang thuyền...”

“Minh Vương hãy yên tâm, chủ nhân con thuyền này rất có thể lực ở Ly Quốc, không ai dám làm khó gia quyến của hắn.” Dung Hồ bình tĩnh nói: “Lũ thủ binh cũng sẽ tra xét qua loa một chút liền thả đi thôi.”

Lặng im đợi một hồi, con thuyền thậm chí còn không tiếp tục nhúc nhích. Mà ngược lại, còn có những tiếng cãi cọ ồn ào vọng xuống.

Dung Hồ cau mày: “Sao lại thế này? Chẳng lẽ Ly Vương nghiêm lệnh đến thế, ngay đến loại thuyền này cũng phải lục soát triệt để?”

Phượng Minh gượng đứng dậy, lẩn mò trong chốc lát, nắm chặt thanh bảo kiếm trong tay.

“Theo ta phỏng đoán, chỉ e Nhược Ngôn cũng đoán ra chúng ta sẽ không trực tiếp quay lại tây Lôi.” Phượng Minh nhợt nhạt nói: “Đường về Tây Lôi nguy khốn trùng trùng, ta đã sớm đoán được.”

Dung Hồ lại nghiêng tai nghe ngóng thêm, thỉnh linh biến sắc: “Không ổn, chúng thật sự định leo lên thuyền lục soát triệt để. Ngay đến lỗ hộ vệ của con thuyền này cũng không ngăn cản nổi.” Y thỉnh linh đứng phắt dậy, dẫn giọng với Phượng Minh: “Minh Vương, chỗ này không thể lưu lại. Ta sẽ lên trước, một khi Minh Vương thấy tiếng náo động hãy lập tức xông lên. Con sông này xuôi đông tây, nhảy xuống nước rồi hãy cố gắng hết sức bơi về hướng đông, thấy trạm kiểm soát phải lập tức lên bờ lánh vào đường nhỏ, vì trong nước nhất định sẽ có bộ phận ngăn trở.” Y vừa nói vừa rảo bước đến chiếc cầu thang cũ kỹ xiêu vẹo.

Chuyện tới nước này, ngay đến người cuối cùng bên thân, cũng phải hi sinh.

Phượng Minh xiết chặt thanh kiếm, những ngón tay thon dài, tựa như muốn khảm nhập vào chuôi kiếm.

Tiếng động càng lúc càng xôn xao, quả nhiên chỉ trong tích tắc đã truyền lại. Những tiếng rống giận dữ, xen lẫn những tiếng binh khí va đập hỗn loạn. Phượng Minh cắn răng, xông lên mũi thuyền. Ánh dương chói lòa thỉnh linh xuất hiện, chọc thẳng vào đôi con mắt nheo nheo vì đã lâu không thấy ánh sáng.

Mũi thuyền hỗn loạn, hơn mười tên thủ binh quây Dung Hồ vào giữa. Y nhảy lên mép thuyền, chiếm được lợi thế, uy phong lẫm liệt lấy một địch số đông, thậm chí còn bất phân thắng bại. Bảo kiếm vừa vung lên, lại đã thương một tên thủ binh, làm bùng lên một tràng phấn nộ rửa xả.

Dung Hồ thấy Phượng Minh lao ra, hét lên: “Tây Lôi Minh vương ở đây, các người dám cả gan cản đường.”

Mọi người vừa nghe y chính là Tây Lôi Minh vương mà Ly vương muốn bắt, càng thêm xiết chặt không buông tha, không ai để ý đến một tiểu tử vô danh đang lùi đi đằng sau. Phượng Minh nhìn xoáy vào Dung Hồ trong chốc lát, nắm chặt bảo kiếm, chém một nhát xuống tên thủ vệ đang định giáp lại gần, xoay người gấp lại, thành linh một hơi lấy đà.

Tôm một tiếng, rơi vào dòng nước xoáy cuộn cuộn bên dưới.

“Bắt lấy Minh Vương, trọng thưởng!” Thời cổ địa không có máy ảnh, nên đối với những phạm nhân bị truy lùng, đương nhiên sẽ không có nhận định chuẩn xác. Dung Hồ tự nhận là Minh Vương, càng dẫn dụ thêm nhiều công kích.

Y theo Dung Điền đã nhiều năm, cùng với đệ đệ không sợ trời cũng chẳng sợ đất, thống hận đâm ngang chém dọc, sang sảng cười văng lên: “Không chơi cùng các người nữa, Minh Vương ta đi đây.” Chộp lấy thời cơ, xoay người nhảy vào giữa dòng.

Thành linh vừa rơi xuống sông, lại kinh hãi phát hiện có điều không tương hợp.

“Không ổn!” Dung Hồ dễ dàng đem bảo kiếm xả một nhát, nhưng đã muộn. Quanh người dòng nước cuộn sóng nhấp nhô, toàn thân không thuận theo, lập tức bị một chiếc lưới thừng chắc chắn tóm lại kéo lên mặt nước.

Ly binh, không biết từ khi nào đã bố trí một chiếc lưới to đến thế, chìm dưới nước châu chực con mồi trong vô thanh vô tức.

Vừa rời khỏi mặt nước, tức thì đã nghe thấy tiếng cười sảng sặc: “Nếu không phải phụng nghiêm lệnh muốn bắt sống, sao có thể để người nhảy xuống nước? Chẳng lẽ Trắc Nhiên ta lại vô dụng đến thế?”

Dung Hồ cau mày: thì ra kẻ phụ trách lòng bất chính là đại tướng của Ly Quốc Trắc Nhiên, bản lĩnh của hắn so với Lộc Vệ cũng một chín một mười, may mắn lại chưa từng thấy qua Phượng Minh, nên mới dồn toàn lực chú ý lên người y.

Khoảnh khắc Dung Hồ bị quơ lên bờ, Trắc Nhiên không dám sơ sót phạm nhân trọng yếu, vội vã lệnh người trói chặt lại.

“Chậm đã, dường như không ổn.” Trắc Nhiên cẩn thận nhìn Dung Hồ, sắc mặt trầm xuống: “Người rút cuộc là ai?”

Dung Hồ ngang nhiên nói: “Thị vệ Tây Lôi vương Dung Hồ.”

“Dung Hồ?” Trắc Nhiên vô cùng khôn ngoan, tức thị ngộ ra: “Vậy kẻ ban nãy nhảy xuống nước, mới chính là Minh Vương?”

Phượng Minh nhiều ngày trời trốn trong khoang thuyền, xiêm y trên người chưa hề thay xuống, ngập ngụa những máu và cát, đến dung mạo cũng bị che đi phần lớn, khó trách Trắc Nhiên không nhận ra. Nếu không, với dáng dấp của Phượng Minh, ắt hẳn hắn cũng sẽ nhận ra sự không thỏa.

Dung Hồ cả cười: “Giờ mới biết, đã quá muộn. Giờ báo cho Nhược Ngôn biết Minh vương đã đào tẩu ngay trước mắt người, chẳng biết hắn sẽ nổi cơn thịnh nộ như nào.”

“Không muộn.” Trắc Nhiên thông dong nói: “Trong nước không chỉ có lưới, còn cả mê được. Hắn nhảy xuống giữa sông, có thể thoát được sao?”

“Mê được?”

“Người không thấy đầu đau khó chịu, toàn thân vô lực ư?”

Trắc Nhiên vừa nói, Dung Hồ quả nhiên cảm thấy toàn thân vô lực. Y vẫn đứng, nhưng hoàn toàn là dựa vào sức chống đỡ của Ly binh.

Hồngбет, Phượng Minh bị mê trong nước.

“Mau, mau cứu Minh Vương!” Đầu óc nặng trĩu trĩu, trước khi hôn mê Dung Hồ vẫn không quên gào lên.

“Không vội, trúng mê được bí truyền của ta, tự nhiên sẽ phải trôi lên mặt nước.” Trắc Nhiên cười khê: “Ven bờ quanh chỗ này năm dặm, đều có ly bình trấn thủ. Chỉ cần có kẻ nổi lên, sẽ lập tức bấm báo.”

Đúng ngay lúc đó, có người chạy tới bấm báo: “Tướng quân, không xa chỗ này có người nổi lên, có vẻ như muốn lặn sâu xuống bơi về phía đông.”

“Mang lại đây.”

70. Q.4 - Chương 8

Phượng Minh nhảy từ mũi thuyền xuống, nghe theo đề xuất của Dung Hồ ra sức bơi về hướng đông. Nhưng chỉ chốc lát, tầm mắt cậu càng lúc càng mơ hồ, cả người lại rời rã. Tứ chi vô lực, cảm giác mệt mỏi muốn ngủ dăng lên, thình lình phát hiện bản thân đang tự nổi lên mặt sông, trong lòng kinh hãi khôn cùng, biết mình đã trúng gian kế của kẻ địch.

Hai bên bờ sông truyền đến những tiếng nhón nháo âm ỉ, rõ ràng chúng đã phát hiện ra “con cá” vừa trôi lên mặt nước. Nửa mê nửa tỉnh, chiếc lưới thừng dần tiếp cận, cậu không cách nào phản kháng được mà bị kéo lên bờ.

Không được, ta phải về Tây Lôi. Ta không thể rơi vào tay Nhược Ngôn.

Phượng Minh điên cuồng gào thét trong lòng, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn đám sĩ binh phục sức Ly quốc chạy về phía mình. Những tiếng huyền não bên tai càng lúc càng thêm xa thẳm, cảnh vật xung quanh tối dần. Đầu cậu ngoẹo sang một bên, rốt cuộc chìm vào hôn mê.

Khói phần hương giúp trấn an tâm thần từng làn từng làn phiêu động trong không trung.

Trong vương cung Ly Quốc, giữa nơi huy hoàng tráng lệ nhất của tẩm cung Đại vương, màn tơ buông rủ. Bảy tám người thị nữ dung mạo xinh xắn, cung kính đứng hai bên đại sàng. Hai hàng thị vệ tề chỉnh đứng gác ngoài cửa lớn, thân hình cao lớn, rìu bén nơi tay, trang trọng uy nghiêm.

Người đang vùi sâu trong chăn gấm mềm mại nơi giường lớn ấy vẫn chưa tỉnh lại. Bình thần lặng lẽ trên đại sàng, làn mi dài thật dài che phủ đôi mắt, chiếc mũi thẳng cùng những đường nét tuấn mỹ mờ ảo dưới làn phần hương, vẻ nhu thuận ngoan ngoãn khó lòng thấy được khi tỉnh giấc.

Tay phải lộ khỏi tấm chăn gấm, ống tay áo rộng thùng thình bị kéo đến tận khuỷu, lộ ra làn da trắng ngần, giữa cái nhờn nhọt mịn màng, có những vết thương hằn lên không biết do ai tạo nên, khiến người nhìn âm thầm nhức nhối.

Một lão nhân, đang ngồi trước giường, khẽ khàng đặt ngón tay lên cổ tay của người đang mê một giấc nồng ấy.

Diệu Quang phục y rực rỡ hoa lệ quý phái, song sắc mặt lại lo lắng đến tiều tụy, nhẹ giọng hỏi: “Dị nhân sư phụ, ra sao rồi?”

“Công chúa chó vội, đợi ta thăm mạch lại đã.”

Lão nhân này, chính là kỳ nhân đã dạy dỗ được thuật cho Ly vương Nhược Ngôn, y tự xưng Dị Nhân, khi thường luôn ẩn cư vùng hẻo lánh nơi Ly quốc, nhưng lần này, lại bị Nhược Ngôn ra lệnh khẩn cấp triệu về đô thành.

Diệu Quang biết y thuật người này lợi hại, không dám quấy rầy, chỉ đành nhẫn nhịn không lên tiếng nữa, ánh mắt liên tục dời đến gương mặt người nằm trên giường.

Dị Nhân bắt mạch hồi lâu, cau mày trầm ngâm, thỉnh thoảng đưa tay thốc tẩm chăn gấm, tháo bỏ vạt áo người bệnh. Một mảng thương sạm đỏ, lồ lộ trên bờ ngực xinh đẹp.

“Ôi...” Y khẽ thở dài.

Diệu Quang thỉnh thoảng biến sắc: “Sao sư phụ lại thở dài? Chẳng lẽ Minh vương hấn... Hấn...” Nàng tuy còn trẻ nhưng lại từng trải, rất ít khi thất lễ, không ngờ mỗi lần đụng đến Phượng Minh, mười lần có đến chín lúng túng không biết xoay sở thế nào.

Phượng Minh bị bắt đem về đô thành đã đến bảy ngày trời, nhưng vẫn mê man không tỉnh, nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ e sẽ chẳng sống nổi bao lâu, sao có thể không nóng lòng cho đặng?

“Trên ngực Minh vương có vết va đập, nội thương còn chưa lành đã liên tục gặp đại biến, tâm thần hao tổn, sau còn vì bị thiết đan xen, ngày ngày cố kiềm nén không phát tiết, khiến tâm phiền ý muộn. Vốn lẽ đã kỵ thủy, lại còn nhảy sông đào tẩu, sau khi nhảy xuống nguyên khí bị đại thương, thậm chí còn trúng mê dược.” Dị Nhân lắc đầu: “Đủ loại tách biệt trong ấy, loại nào ta cũng có thể thuận theo mà giải cứu. Nhưng hòa lẫn với nhau thế này, bệnh càng thêm bệnh, muốn cứu hấn đâu chỉ khó hơn ngàn vạn lần?”

“Khó hơn ngàn vạn lần cũng phải cứu,” Sau lưng thỉnh thoảng có tiếng người trầm giọng lên tiếng.

Diệu Quang quay lại, vội vàng thi lễ: “Vương huynh.”

Dị Nhân cũng đứng dậy, hơi cúi người trước Nhược Ngôn: “Đại vương.”

Nhược Ngôn chậm rãi bước lên phía trước, ánh nhìn sắc nhọn quét qua mặt Phượng Minh, giọng điệu càng thêm phần trầm thấp: “Thân phận Minh vương quan trọng, đối với đại nghiệp Ly Quốc ta vô cùng trọng yếu, ngươi nhất định phải cứu hấn.”

Dị Nhân vuốt chòm râu lâm lâm, trầm ngâm hồi lâu: “Ta sẽ thử.”

Diệu Quang mừng rỡ: “Đa tạ sư phụ.”

“Cứu chữa cần an tĩnh, thỉnh Đại vương và công chúa tạm dời bước, để ta tĩnh tâm thi triển.”

Xua mọi người đi, Dị Nhân lôi một bọc dài bằng vải bố ra khỏi hòm thuốc gỗ. Vải bao vừa mở, đã lộ ra từng hàng từng hàng những thanh ngân châm tỏa ánh hàn quang lấp lánh.

Nhanh nhay cầm lấy một cây, thành thực châm xuống người Phượng Minh.

Phượng Minh sau bao ngày mê man, đến ngày thứ hai đã tỉnh lại dưới những cây ngân châm của Dị Nhân. Trông thấy làn mi mong manh thoáng rung động, Diệu Quang vẫn luôn túc trực một bên không khỏi thầm la lên mừng rỡ: “Minh vương? Minh vương tỉnh rồi? Dị Nhân sư phụ quả nhiên lợi hại.”

Dị Nhân tủm tỉm cười khe khẽ vuốt chòm râu hoa râm, nhắc nhở: “Dù đã tỉnh lại, nhưng Minh vương do thụ thương quá nặng, nên việc điều trị sau này mới là quan trọng nhất.”

Đôi mắt đen nhánh, cuối cùng cũng chậm rãi mở ra. Trong chớp mắt ấy tỏa ra nỗi khiếp sợ như nai con.

Nhược Ngôn vẫn ngồi bên giường, đến lúc này tức thì mạnh mẽ nghiêng người về phía trước, nâng cầm Phượng Minh, giọng cười khàn đục: “Minh vương sao rồi? Người để bản vương đợi quá lâu.”

Lực đạo của nam nhân ấy khiến Phượng Minh cau mày, cậu hoang mang quay quắt nhìn xung quanh, tựa như mơ hồ không rõ tình cảnh mình hiện giờ.

“Dung Điềm...”

“Dung Điềm?” Nhược Ngôn cười khe: “Không cần hao tổn tâm trí tìm Dung Điềm, hấn đã bị bắn chết dưới đám loạn tiễn của ta rồi, thân thể cũng đã thối rữa giữa dòng nước xiết.”

Phượng Minh thỉnh thoảng chần động, tựa như đến giờ khắc này mới nhận rõ được kẻ đang ở trước mắt, đôi hắc bảo thạch trừng trừng nhìn Nhược Ngôn, hồi lâu mới yếu ớt lắc đầu: “Ta không tin.”

Ánh mắt Nhược Ngôn sắc ngọt như kim châm, đâm thẳng vào Phượng Minh, lạnh lẽo nói: “Đợi ta tìm thấy thi thể rữa nát của hấn, ngươi đương nhiên sẽ tin.”

Mặt Phượng Minh không còn chút huyết sắc, cứ thế ngơ ngẩn nhìn Nhược Ngôn. Tình cảnh nguy ngập của Dung Diễm cậu đã sớm biết, nhưng đến giờ nghe chính miệng Nhược Ngôn chứng thực lại là một tư vị khác hẳn. Cậu bặm môi, trừng mắt nhìn thẳng vào Nhược Ngôn, tựa như muốn đâm thẳng một lỗ trên khuôn mặt ấy, thân thể cũng ngừng run rẩy, cứng đờ như gỗ đá.

Không khí đặc sệt lại.

Phượng Minh không rên rỉ lấy một tiếng, thậm chí dù chỉ là một dấu tích khóc lóc ồn ã cũng không.

Diệu Quang và Dị Nhân đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều cảm nhận một cách sâu sắc sự tình có điều lệch lạc.

Nhược Ngôn cũng phát hiện điểm khác thường ấy, kéo Phượng Minh từ trên giường lại gần, kéo cổ tay cậu lên cao: “Cầm rồi sao?”

Cổ tay Phượng Minh bị y tóm gọn, nhưng cũng không phản kháng, chỉ ngậy người dờ dẫm, tích tắc sau, tựa như muốn mở miệng nói, bờ môi tím tái hé hé, lại “Oa” một tiếng, phun ra một bùm máu tươi đỏ sẫm.

Nhược Ngôn giật mình sợ hãi, vội vã buông tay. Diệu Quang bùm miệng bật thét lên. Đôi mắt Dị Nhân thỉnh linh trợn lên, quát lớn một tiếng: “Không ổn!” Bỏ nhào đến gần giường, vội vã rút ngân châm thi cứu.

Nhưng Phượng Minh đã hôn mê bất tỉnh.

Ánh ngân quang liên tiếp lóe lên, không ngừng châm trên tay trên người Phượng Minh, Dị Nhân không dám sơ sót, mồ hôi ứa đầy trên trán.

Diệu Quang cúi xuống dò xét bọn họ, sau ấy mới quay sang liếc Nhược Ngôn đang đứng khoanh tay một bên, rầu rĩ: “Vương huynh hà tất phải chọc giận hắn, Dị Nhân sư phụ đã nói, thân thể Minh vương suy nhược, tựa một chiếc thuyền nhỏ chòng chành, chịu không nổi một chút phong ba.”

Nhược Ngôn cũng nhìn chăm chăm vào người Phượng Minh đang vùi trên giường, lạnh lùng nói: “Nếu không phải người vô dụng để hắn chạy mất, sẽ không xảy ra chuyện hôm nay.”

Diệu Quang ứ nghẹn, cúi gằm xuống.

Dị Nhân bận bịu trên người Phượng Minh một hồi rất lâu, mãi sau mới tạm ngưng lại, hít một hơi thật sâu.

“Thế nào?” Nhược Ngôn ngay sau lưng gần giọng hỏi.

Dị Nhân xoay người lại, khẽ khàng nhấc ống tay lau qua mồ hôi trên trán, thở dài: “Thịnh nộ đánh thẳng vào tâm, thiếu chút nữa đã hết cách xoay chuyển. Đại vương nếu còn muốn bảo trụ tính mệnh Minh vương, ngàn vạn lần đừng như thế nữa.”

Mặt Nhược Ngôn sạm lại: “Ta không cho phép hắn chết, sao hắn có thể chết được.” Lại thoáng cau mày, ngồi xuống cạnh giường, bàn tay to bản ve vuốt khuôn mặt nghiêng nghiêng an tĩnh của Phượng Minh, y hỏi: “Khi nào hắn mới tỉnh lại?”

“Sẽ tỉnh lại rất nhanh.” Dị Nhân nói: “Nhưng thân thể hắn hư nhược, lại thêm bị đả kích quá mạnh, sau khi tỉnh lại sẽ thế nào, ta cũng không dám tùy tiện phỏng đoán.”

“Được, ta hiểu.” Nhược Ngôn gật đầu, lãnh đạm nói: “Các người đều lui cả đi.”

“Vâng, Đại vương.”

“Vương huynh...” Diệu Quang đèn trước ngưỡng cửa, vẫn như không yên lòng, quay lại khe khẽ gọi một tiếng, thu lấy dáng lưng thẳng tắp của Nhược Ngôn trong đáy mắt, lời đến đầu môi lại nuốt xuống, thở dài xa xăm, đoạn bước ra ngoài.

Nhóm thị nữ hai bên, cũng lẳng lặng lui ra, đóng cửa cung lại.

Phân hương vẫn thâm lắng nhen lửa, quần quýt thứ hương dịu dịu xa xăm trong tấm cung. Nhược Ngôn ngồi đầu giường, ánh mắt chăm chú nhìn Phượng Minh tràn ngập sự cường đoạt vương giả ác liệt.

Rất khó giải thích được cảm giác của bản thân.

Thù hằn cùng lợi dụng, lừa gạt cùng cưỡng ép, quỷ kế cùng âm mưu, những thứ phức tạp đối với tất cả mọi thành viên của vương thất đều là chuyện thường nhật, vậy mà lại quá khó để trực tiếp quán lấy Minh vương.

“Dung Diễm đối với ngươi thật tốt.” Dần dần, vẻ âm trầm trên những đường nét gương mặt trở nên nhu hòa dịu lại. Khuôn mặt nam tính hiểm ác nhưng lại anh tuấn của Nhược Ngôn khe khẽ vẽ lên ánh cười: “Ngươi đối với Dung Diễm cũng rất tốt.”

Y thở dài hai tiếng, những ngón tay thon dài khéo léo cởi bỏ xiêm y trên người Phượng Minh.

Thân thể mang dấu thương lộ ra trước mắt, Nhược Ngôn chăm chú nhìn tán thưởng, ánh mắt tựa như một thực thể sống cứ từng chút lại từng chút ve vuốt mơn trớn thân thể ấy.

Y cởi bỏ vương bào, nằm xuống bên Phượng Minh, cánh tay duỗi ra, chậm rãi vươn tay, ôm Phượng Minh vào lòng.

“Bên người có mỹ nhân, là cái phúc của quân vương.” Nhược Ngôn nghiêng người ngẩng nhìn dáng ngủ ngoan ngoãn của Phượng Minh khẽ sát, khẽ cười: “Dung Diễm thâm tình, lẽ nào ta không bằng? Hẳn đã chết, ngoại trừ ta, người còn có thể chọn ai?”

Khép mắt, chìm sâu vào giấc mộng giữa làn phần hương của riêng Ly Quốc.

Tang tảng sáng, người trong lòng khẽ nhúc nhích.

Cảnh giác của Nhược Ngôn không thua kém Dung Diễm, thành linh mở bừng mắt, chăm chăm nhìn Phượng Minh say giấc nồng. Phượng Minh tựa như đang chìm trong mộng đẹp, làn môi chúm chím, thân thể thì thoảng ngộ nguây, lại ngẫu nhiên cau cau mày, thẳng như bị người trong mộng phá hỏng chuyện hay.

Nhược Ngôn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn. Y phát hiện khi Phượng Minh nhíu mày, sẽ vô thức dụi dụi đầu trong lòng mình, tựa như một chú mèo nhỏ mới sinh, đáng yêu tới cực điểm, những sợi tóc mềm mại nghịch ngợm dưới cằm Nhược Ngôn, ngứa ngáy.

“Khụ khụ...”

Vừa định vươn tay ve vuốt khuôn trắng nhu hòa ấy, Phượng Minh đã không ngừng ho khan trong lòng y. Cậu vẫn trong mộng, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, ho khan mấy tiếng, ý cười bên môi đã tắt lịm, đôi mày nhíu chặt, tựa như từ mộng đẹp rơi thẳng vào ác mộng. Những tiếng ho khan vẫn không ngớt, từng tiếng từng tiếng càng lúc càng gấp gáp, mồ hôi trên trán bắt đầu lấm tấm.

“Minh vương? Minh vương?” Nhược Ngôn khe khẽ gọi hai tiếng, trong lòng thành linh ôn nhu không thể tưởng, bàn tay xoa nhẹ nhẹ trên lưng Phượng Minh.

Phượng Minh ho càng lúc càng gắt, làn mi rung rung thành linh bật mở, đôi con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm vào Nhược Ngôn.

Nhược Ngôn thăm cảnh giác, tức thì thu hồi một thoáng mềm dịu mới rồi, lạnh lùng nhìn cậu.

Nhưng Phượng Minh tựa hồ vẫn chưa thanh tỉnh, cặp mắt vẫn cứ mê muội chớp chớp, ngây ngốc chăm chăm nhìn Nhược Ngôn, đột nhiên nở một nụ cười rực rỡ đến lóa mắt, khẽ khàng nói: “Ngươi đã về rồi? Tốt quá, ta biết ngươi sẽ không bỏ rơi ta mà.” Giọng nói lại như vẫn mờ mịt giữa cõi mộng.

Nhược Ngôn sững sờ.

Phượng Minh lú lú, rúc đầu tựa vào lòng y, khép lại ánh mắt, như thể đã tới được nơi ấm áp yên lành nhất. Nhược Ngôn để cậu tự động dựa sát lại, khẽ khít trên lồng ngực mình, chỉ cảm thấy bốn phía an tĩnh đến lạ thường, trống ngực cũng đập dần đến kỳ dị.

Y trầm ngâm không nói, đến khi đưa tay dò xét hơi thở của Phượng Minh, mới phát giác cậu đã thiếp đi rồi.

Tư thế dựa dẫm của Phượng Minh khiến Nhược Ngôn không thoải mái, nhưng y vẫn không nhúc nhích, thậm chí còn cố sức nhích sát vào người cậu. Tầm cung tĩnh lặng không chút thanh âm, những ngọn phần hương nếp mình bên góc chấy lập lòe như những ngôi sao hồng. Nhược Ngôn thả mắt nhìn ra ánh trăng

đang mơ màng xuyên qua khung cửa, lặng lẽ say ngất đáng ngủ của Phượng Minh, chẳng hay chẳng biết, đã qua mấy canh giờ.

Ngày, đã hừng.

Nhược Ngôn rời giường khi trời vừa sáng, y nhẹ nhàng đặt Phượng Minh lên gối, bàn tay cứ lướt qua lướt lại những lọn tóc của cậu, đến khi phát hiện bản thân không nở rời đi mới giặt mình kinh hãi.

“Chăm sóc cẩn thận, có động tĩnh gì phải lập tức báo lại.” Căn dặn thị nữ xong xuôi, mới rời khỏi tấm cung để xử lý quốc vụ.

Dung Diễm tuy đã chết, nhưng hấn mang đến không ít phiền phức cho Ly Quốc, mà những thứ ấy còn lâu lắm mới giải quyết xong. Những năm gần đây vài đám loạn đảng lâm râm bị đàn áp các nơi, lại nhân lần loạn động này rục rịch trỗi dậy, nghĩ đến đó, Nhược Ngôn lại hận không thể tóm sống Dung Diễm, như thế y có thể túm lấy hấn mà tra tấn giày vò hết lần này đến lần khác, để trút mối hận trong lòng.

Đáng tiếc thay, Dung Diễm đã bị chính tay y bắn chết. Y vẫn còn nhớ Dung Diễm cuồng loạn phi trên lưng ngựa, từng mũi tên cắm thẳng trên lưng, mặt đất chảy ròng ròng những máu, đến tận dòng nước xiết ấy, tuần mã tung vó hí lên, Dung Diễm đã hết đường chạy.

“Tây Lôi xong rồi.” Y khẽ cười, giường cung lấp tiển, nhắm thẳng Dung Diễm.

Dung Diễm ghì cương quay đầu lại, sau lưng hấn là dòng nước cuộn ầm vang như sấm rền, đối diện trước mặt, là cung tiển của Nhược Ngôn. Dung Diễm không hổ là kẻ cùng nổi danh với Nhược Ngôn, không hổ là Tây Lôi vương. Trong đáy mắt ấy không thoảng bất cứ một nét sợ sệt, mà chỉ mở miệng nói một câu.

Giọng nói của hấn chìm trong tiếng gầm gào thác đổ. Nhưng, Nhược Ngôn biết hấn đang nói gì.

“Không được thương tổn Phượng Minh của ta.” Câu nói cuối cùng của Dung Diễm: “Người muốn có được hấn, thì đừng tổn thương hấn.”

Nhược Ngôn trong chớp mắt chấn động, tiển lao vút đi, nguyên bản vốn trúng ngay ngực Dung Diễm lại bị chệch sang vai. Dung Diễm từ trên lưng ngựa bị tráng mà rơi vào giữa dòng nước xiết, máu tươi văng bắn, trên mặt hoàng thổ lưu lại một mảng huyết hoa mỹ lệ.

Dòng thác gần Thổ Nguyệt tộc không chỉ xiết mà còn thông với những dải sông ngầm, Nhược Ngôn đã hạ lệnh cho đám lính liên tục lùng sục suốt mười lăm dặm, nhưng vẫn không cách nào tìm được xác Dung Diễm.

Nhưng, hấn nhất định đã chết. Không một ai có thể chịu đựng được vết thương trầm trọng như thế còn rơi vào giữa dòng thác mà không chết.

Trở về tấm cung, Dị Nhân cũng đã tới, lão đang sắc thuốc trong căn buồng tương thông kế tấm cung.

Phượng Minh vẫn chưa tỉnh, nặng nề đắm chìm giữa những lớp cảm bị.

“Vẫn chưa tỉnh sao?”

Thị nữ vội vàng đáp: “Minh vương vẫn luôn say ngủ, chưa hề tỉnh lại.”

Dáng ngủ mê mết của Phượng Minh toát lên một thứ khí chất khó giải thích, Nhược Ngôn lặng lẽ ngồi bên giường, lại vô thức đưa tay chạm vào người ấy.

Khuôn mặt tuấn mỹ, sóng mũi thẳng, còn cả bờ môi tái nhợt, tất cả đều khiến những đầu ngón tay nhớ nhung quặn quặn.

Cuối cùng, Phượng Minh cũng tỉnh, khẽ rên rỉ một tiếng, tựa hồ như từ trong mộng tỉnh lại một điều vô cùng khó khăn. Mọi người trong tấm cung đều chờ đợi. Vì thế, khi cặp mắt xinh đẹp kia bừng mở, chẳng cần phải nói, thứ ánh sáng lấp lánh bên trong đều khiến mọi người kinh ngạc tán thán.

“Minh vương đã tỉnh rồi?”

Về mặt Phượng Minh so với hôm qua còn nghi hoặc hoang mang hơn gấp bội, Nhược Ngôn nhẫn nại đợi cậu phản ứng. Trong con ngươi đen nhánh ấy ngập đầy bối rối, Phượng Minh quay đầu, nhìn Diệu Quang

vừa chồm vào phòng, ánh mắt tức thì sáng rõ: “Thu Lam, sao những người ở đây ta đều không biết?” Cậu với tay về phía Diệu Quang, nhưng trong miệng lại gọi tên Thu Lam.

Mọi người tức thì sững sốt. Diệu Quang dừng bước, ngờ vực nhìn chòng chọc vào Phượng Minh.

Nàng cẩn thận gọi một tiếng: “Minh vương?”

Phượng Minh cau mày nói: “Người đứng xa xa bên đó làm gì? Dung Diễm đâu?”

“Ta...” Diệu Quang ngạc nhiên không kịp phản ứng, con ngươi lay động, thử tiến lại gần, tươi cười rạng rỡ: “Ta đứng không có xa a, Minh vương, người có biết đây là chỗ nào không?”

Phượng Minh nhìn chung quanh, bật cười khúc khích: “Thu Lam người đứng là hồ đồ rồi, thậm chí đến tắm cung thái tử còn không nhận nổi, thế mà còn ở đây biết bao năm qua. Chẳng lẽ hôm qua quay vệt, bếp lửa hun khiến người hồ đồ?”

Diệu Quang trao đổi ánh mắt với Dị Nhân, Dị Nhân thoáng lắc đầu, dùng tay chỉ vào đầu mình, ý nói có khả năng thần trí Phượng Minh đã mơ hồ rồi.

“Đã chuẩn bị tốt chưa?” Phượng Minh lại hỏi.

Về mặt Diệu Quang cổ quái: “Chuẩn bị gì kia?”

“Hôm nay phải xuất cung ngắm ruộng bậc thang a, sao người lại quên được nhỉ, mới sáng sớm đã mơ mơ hồ hồ cả.”

“A a, phải phải.” Diệu Quang liên mồm đổi cách xưng hô: “Nhưng Đại vương có lệnh, hôm nay không thể xuất cung.”

“Vì sao?”

“Vì... Vì...” Diệu Quang nhất thời không nghĩ ra lý do, những suy nghĩ trong đầu quay cuồng.

Phượng Minh biến sắc, lên giọng: “Ta biết rồi, lại là cái thiên hạ đệ nhất mỹ nhân kia phải không? Dung Diễm nhất định đã cùng nàng ta đi, còn không để ta biết.”

Cậu kích động, lại bật ra vài tràng ho, dọa bọn Diệu Quang phải vội vã xoa xoa lưng, lắc đầu quây quây: “Không phải không phải, Đại vương không để ý tới thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nào cả.” Nàng lần đầu tiên gặp phải tình cảnh này, vừa xấu hổ vừa lo lắng, liên tiếp đưa mắt cầu cứu Dị Nhân.

Dị Nhân quơ giấy bút nguyệt ngọc mấy chữ to bản giơ cho nàng nhìn – giờ là lúc cực kỳ nguy hiểm, có thể lừa được thì lừa. Nhắc lại thực tại, chỉ e bất trắc.

Phượng Minh mê muội ngược lên: “Dung Diễm đâu?” Đôi mắt lấp lánh, tựa hồ như đã ước đôi phần, lại đột nhiên chau mày, ngăn người lầm rầm: “Dung Diễm không còn, một nam nhân nào đó vừa nói Dung Diễm đã chết. Là kẻ nào? Là kẻ nào nói?”

Mọi người sợ hãi, chỉ sợ cậu lập tức nhớ tới cái chết của Dung Diễm.

Diệu Quang cuống quýt đỡ lời: “Đại vương sẽ tới ngay, xử lý xong quốc sự người sẽ lập tức trở về.”

“Người gạt ta, hẳn nhất định đã đi gặp ả kia rồi.” Nhưng Phượng Minh lại găm giữ, ánh mắt sợ sệt quay quắt vọng bốn phía, như một cô nhi mất chỗ tựa nương, không nhận nổi mà bật khóc nức nở: “Dung Diễm, người đâu rồi?”

Nhược Ngôn này giờ vẫn một mực giữ yên lặng đứng một góc quan sát, lòng chợt động, khẽ khàng bật lên: “Ta đây.” Đoạn vươn tay đón Phượng Minh từ chỗ Diệu Quang, nhẹ nhàng ôm ấp, vỗ về tấm lưng, y ra hiệu cho Diệu Quang, tiếp tục cười nói: “Ta đang yên lành thế này, ai dám nói ta đã chết? Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân kia cũng không đẹp bằng người, ta sẽ không bao giờ thèm nhìn đến.”

Diệu Quang hòa theo: “Minh vương người xem, đại vương đã quay lại rồi. Nếu người còn khóc, đại vương sẽ chê cười người đó.”

Phượng Minh quả nhiên bị mắc mưu, nén tiếng nức, ngoan ngoãn rúc vào lòng Nhược Ngôn dụi dụi mắt, ngượng nghịu nói: “Ai khóc chứ, nhất định không phải ta đâu.”

“Được được, không phải người.” Nhược Ngôn bật cười.

Dị Nhân đi sắc thuốc xong liền đem được lại. Nhược Ngôn nhận lấy: “Phượng Minh, nào, uống thuốc đi.”

Phượng Minh tròn mắt nhìn: “Sao ta lại phải uống thuốc? Ta bị bệnh ư? Thứ độc kia còn chưa giải được ư? Không đâu không đâu, ta không muốn bị trúng độc!” Lại sợ sệt co rúm lại trong lòng y.

Nhược Ngôn và Diệu Quang không hện mà cùng đưa mắt nhìn nhau nhớ tới độc Phù Nham.

Nhược Ngôn dỗ dành cậu: “Người ngoan uống hết chỗ thuốc này thì độc nào cũng sẽ giải được hết.”

Phượng Minh chau mày ủ rũ nhìn Nhược Ngôn, tựa hồ như thực sự lẫn lộn giữa bóng hình hai kẻ ấy, cậu nũng nịu: “Chỉ uống một nửa được không?”

“Không được.”

Dỗ dành dọa dẫm một hồi cũng khiến Phượng Minh uống hết được bát thuốc để từ từ chìm dần vào giấc ngủ.

Nhược Ngôn mắt thấy Phượng Minh ngủ yên, cau mày trầm lại.

Dị Nhân thì thảo: “Xem ra Minh vương bị đả kích quá nặng đến mức thần trí bất minh rồi.”

Diệu Quang hỏi: “Có cách nào trị triệt để hay không?”

“Thần trí hỗn loạn, là bệnh khó trị nhất.” Dị Nhân khó khăn nói.

Nhược Ngôn kéo mép chặn lại cẩn thận cho Phượng Minh, đoạn y đứng dậy, trầm ngâm trong giây lát, lại chợt hạ giọng hỏi: “Ta chỉ muốn biết, liệu có biện pháp nào nghiệm chứng thần trí hẳn thực sự bất minh? Trước giờ hẳn lúc nào cũng là kẻ quỷ kế đa đoan, chúng ta không thể không cẩn thận.”

Diệu Quang kinh ngạc hỏi: “Bệnh nặng đến vậy, còn có thể giả được sao?”

Dị Nhân khẽ vuốt cằm râu lâm lâm, lắc đầu nói: “Bệnh trạng thuộc diện thần trí vô cùng khó can thiệp, thần trí Minh vương có thực hay không hồ đồ, hiện không cách nào xác định. Nhưng có một chuyện, thỉnh đại vương nhất định phải chú ý, nếu Minh vương điên thực, kiểm nghiệm sẽ chỉ khiến người thêm kích động; còn phải như Minh vương giả điên mà bị đại vương lập tức vạch trần, chỉ e Minh vương sẽ lại nảy ra ý niệm kháng cự, nếu đã như thế, chỉ khiến thương thế của Minh vương thêm phần trầm trọng.”

“Đó chỉ là lời nói, đâu có thể nào, trước mắt chỉ có thể bảo trì bộ dạng thế này là tốt nhất?” Diệu Quang lo lắng không yên quay qua liếc chừa Phượng Minh, mím môi nói: “Vương huynh, để Minh vương xem huynh thành Dung Diễm, chẳng phải là chuyện vô cùng tốt hay sao?”

Nhược Ngôn không biết nghĩ đến cái gì, hừ mũi. Y cúi đầu liếc nhìn gương mặt say ngủ của Phượng Minh trong tích tắc, đoạn thở dài một tiếng, gật đầu: “Ta biết rồi, tạm thời cứ thế này đi. Điên thực cũng được mà giả điên cũng tốt, dầu gì hẳn cũng trốn không thoát khỏi tay ta.”

“Tây Lôi đã mất Đại vương, giờ chỉ còn thái hậu miễn cưỡng cheo chống. Đợi khi vương huynh chuẩn bị kỹ lưỡng rồi, sẽ có thể đem theo Minh vương đi thảo phạt Tây Lôi. Ly quốc ta binh cường mã tráng, lại đang nắm Minh vương trong tay, nhân tâm Tây Lôi nhất định sẽ tan rã mà nhanh chóng đầu hàng.”

“Không sai, chỉ cần Minh vương nơi tay, Tây Lôi đã là thứ trong tầm với. Hẳn ta thế này, so với bộ dạng lúc tỉnh táo đòi sống đòi chết còn đỡ hơn nhiều.” Nhược Ngôn nhếch mép cười.

Kể đó, Ly Quốc có thêm một tù phạm thân phận quý trọng, tầm cung Đại vương cũng nhiều thêm một vị thực khách.

Phượng Minh lúc tốt lúc xấu. Khi tốt lên sẽ ngơ ngẩn ngồi lặng lẽ một xó tấm cung, có thể nhận ra Diệu Quang không phải Thu Lam, Nhược Ngôn chẳng phải Dung Diễm, khuôn mặt tuần mỹ cảnh giác như một con thú nhỏ xù lông, hăm hè dòm lom lom những kẻ tiếp cận, mà mỗi lần thanh tỉnh như thế, đừng bao giờ hy vọng có thể ép cậu uống thuốc dùng bữa mà không phải động đến vũ lực.

Cho nên Nhược Ngôn lại càng thích những lúc phát bệnh hơn.

Khi phát bệnh, Diệu Quang sẽ thành Thu Lam, Nhược Ngôn sẽ thành Dung Điềm, Phượng Minh sẽ tươi cười đến xán lạn như vàng dương chói sáng, sẽ lảm nhảm những câu nói vô nghĩa với Nhược Ngôn, thuốc đắng đến chết đi sống lại, cũng chỉ cần đồ ngon đồ ngọt một hồi, Phượng Minh sẽ uống hết.

“Thu Nguyệt, Thu Tinh đâu mất rồi?” Phượng Minh cuộn trong lòng Nhược Ngôn nóng lòng hỏi: “Người nói các nàng phải đi làm việc, nhưng sao lâu thế vẫn chưa quay về?”

Nhược Ngôn hôn phớt lên gò má ấy, cười nói: “Chúng còn rất nhiều việc.”

“Ta không tin, nhất định người đã giận. Lần trước họ nghịch ngợm, làm vỡ thuyền mã não người tặng cho ta. Dung Điềm, người không được phạt họ.” Phượng Minh quay ra trách móc một hồi, lại lí nhí nói: “Ta đền tội giùm các nàng ấy là được rồi, người đừng giận nữa. Để Thu Nguyệt, Thu Tinh về đây đi.”

Nhược Ngôn nheo nheo mắt: “Không muốn ta giận cũng được thôi, đêm nay đừng cần ta là được rồi.”

Đồng tử của Phượng Minh tức thì toát vẻ sợ sệt, tránh xa khỏi bàn tay y, nép vào một góc: “Người không được ép buộc ta, người chưa bao giờ ép ta cả, sao bây giờ lúc nào người cũng ép ta?”

Lại không chịu?

Nhược Ngôn nghi ngờ, chẳng lẽ tên Dung Điềm kia lúc nào cũng có thể nhẫn nhịn không chạm vào Phượng Minh hay sao?

“Phượng Minh, lại đây.” Y đuổi tay.

Phượng Minh nép trong góc lắc đầu quảy quảy: “Không đâu không đâu, ta không muốn.” Từ khi nhận nhầm Nhược Ngôn, chỉ cần y hơi đụng chạm đến chuyện tình ái, Phượng Minh sẽ kinh sợ hoảng loạn, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không chịu để Nhược Ngôn chạm vào. Nếu không phải vì Dị Nhân lúc nào cũng nhắc nhở Phượng Minh không thể chịu nổi bất cứ một sự dă kích nào, mạnh tay có thể sẽ khiến thương thể không cách nào chống chế nổi thì Nhược Ngôn đã sớm thô bạo chiếm hữu rồi, chứ sao còn phải nhẫn nại đến khổ sở đến mức này?

Nhược Ngôn thở dài, những đường nét trên khuôn mặt cũng trở nên nhu hòa đi ít nhiều, y khẽ gọi: “Phượng Minh, ta là Dung Điềm, người không cần phải trốn, ta sẽ không ép người.”

“Thật kỳ quái, có những khi, ta cảm thấy khuôn mặt của người lúc nào cũng là vậy.” Phượng Minh nhú mày nói: “Có những lúc là người, lại có những lúc là một nam nhân khác.”

“Đừng nói năng lung tung.”

Những tiếng rảo bước vọng lại, Nhược Ngôn cười rộ lên: “Thu Lam tới rồi, người mau lại đây đi.”

Diệu Quang xuất hiện ngoài cửa, thi lễ với Nhược Ngôn đoạn quay sang nhìn Phượng Minh: “Minh vương, sao người lại chui vào trốn trong góc ấy? Hôm nay mặt trời rất to a, sao người không ra ngoài phơi nắng một chút?”

Phượng Minh lạnh lẽo liếc qua Diệu Quang, rúc rích cười: “Người không phải Thu Lam, Thu Lam trông không phải thế này. Dung Điềm người thực gốc, ngay đến Thu Lam cũng nhận không ra?”

Nhược Ngôn với Diệu Quang cười gượng. Phượng Minh khi tỉnh khi điên, lại có những khi nửa tỉnh nửa dại, khiến ngay cả những người hầu kẻ hạ xung quanh cũng bị hành cho hồ đồ hết cả.

Diệu Quang chạy đến cạnh Nhược Ngôn, thì thầm: “Khởi bẩm vương huynh, muội đã điều tra qua doanh trại tù binh, xác thực có một đôi tử muội song sinh tên Thu Nguyệt Thu Tinh, bị tóm trong trận chiến với Thổ Nguyệt tộc, trước mắt chúng đang lao dịch ngoài thành. Bị bắt cùng lúc với chúng còn một nam tử tên gọi Liệt Nhi, tên này giỏi hoạt vô cùng, hồi đầu tháng hắc đã dùng kế bỏ trốn mất.”

Nhược Ngôn khoanh tay: “Dung Điềm an bài cạnh Minh vương năm kẻ thân tín, một đôi tử muội một đôi huynh đệ còn thêm một Thu Lam. Liệt Nhi kia cùng ca ca hắn từ nhỏ đã theo hầu cạnh Dung Điềm, nghe nói đã từng lập không ít đại công cho Dung Điềm, là một kẻ rất sắc bén lại lợi hại. Nhưng chỉ cần đại ca hắn còn ở trong tay chúng ta...” Đoạn trầm ngâm trong phút chốc mới quay ra phân phó: “Tuyên cáo toàn quốc ba ngày sau xử tử gian tế Tây Lôi quốc Dung Hồ, Liệt Nhi nhất định sẽ xuất hiện, đến khi ấy bắt hắn lại.”

“Vâng.”

” Hai con tiểu nha đầu Thu Nguyệt, Thu Tinh đó đâu?”

“Đã tắm rửa sạch sẽ, đang đợi bên ngoài.”

Nhược Ngôn liếc chừng Phượng Minh, xoay người ra ngoài cùng Diệu Quang, vừa quay qua góc ngoặt, quả nhiên đã gặp một cặp tử muội sinh đôi bị đám thị vệ áp giải trên hành lang.

Hai cô gái ấy đã gầy đi rất nhiều, vì phải chịu lao dịch khổ sở, những làn da trắng nõn nà khi trước đã có phần sạm đen, nhưng những cặp mắt long lanh vẫn linh lợi lay động. Vừa thấy bóng Nhược Ngôn, sâu thẳm nơi đáy mắt đã hiển hiện hận ý, lại bị Nhược Ngôn lạnh lùng soi mói một lát, đã thấy khí lạnh phủ chụp lên cả cơ thể mà đồng loạt rùng mình run rẩy.

Nhược Ngôn nói: “Đem hai người các người từ doanh trại lao dịch về đây, là vì các người từ nhỏ đến lớn đã sống tại hoàng cung Tây Lôi, biết cách hầu hạ phục dịch. Hơn nữa hiện tại, có một người ngày nào cũng âm ỉ đòi các người thị hầu mới được.”

“Bạo chúa, người đã giết cả Đại vương lẫn những người trong tộc của ta, nhất định sẽ không được chết yên lành.” Thu Tinh cắn môi hằn học nhìn Nhược Ngôn.

Thu Nguyệt nắm chặt tay Thu Tinh, nghênh mặt lạnh lùng đáp: “Thu Nguyệt, Thu Tinh chỉ hầu hạ đại vương Tây Lôi và Minh vương, những kẻ khác, không có tư cách sai bảo chúng ta.”

Diệu Quang che miệng cười rộ lên: “Hai con tiểu nha đầu này thật bướng bỉnh, hẳn là đã bị Minh vương nuông chiều thành loại tính cách này. Chính là muốn các người tới hầu hạ Minh vương.”

“Minh vương?” Thu Nguyệt Thu Tinh đồng thanh kêu lên một tiếng, kinh ngạc nhìn nhau.

Diệu Quang thuật sơ qua bệnh tình trước mắt của Phượng Minh rồi thở dài sườn sượt: “Hắn ngày nào cũng âm ỉ không ngừng, não loạn có khi còn thổ huyết, chúng ta thực sự không còn biện pháp nào, chỉ có thể gọi các người tới đây.”

“Minh vương...” Thu Nguyệt vừa nghe qua hai mắt đã hoe hoe đỏ, nghẹn ngào: “Sao mệnh Minh vương lại khổ thế thế, cuối cùng lại bị kẻ xấu hành hạ đến mức này.”

“Các người có chịu săn sóc hắn không?”

“Chịu! Đương nhiên chịu!” Thu Tinh cuống quýt cướp lời: “Chỉ cần để chúng ta về lại bên Minh vương, chuyện gì chúng ta cũng chịu.”

Nhược Ngôn lạnh lùng nói: “Không được nhiều lời đa sự, bằng không...” Y dừng lại, bên môi khẽ nhếch lên tia cười âm hiểm khiến lòng người lạnh toát: “Ta sẽ đem treo Minh vương trong tấm cung ba ngày ba đêm, không cho ăn không cho uống.”

“Đừng mà, đừng!” Thu Nguyệt gào lên, líu ríu: “Chúng ta nhất định sẽ không sinh dị tâm, người ngàn vạn lần đừng tổn hại đến Minh vương.”

Nhược Ngôn nhếch mép, quay người bước vào tấm cung. Thu Nguyệt, Thu Tinh nghe theo chỉ thị của Diệu Quang, nhếch nhác theo sau.

Vòng qua chỗ ngoặt, đến trước ngưỡng cửa, vừa liếc sơ đã thấy một thân ảnh quen thuộc co quắp núp trong góc phòng.

Lúc nào cũng tự nhắc bản thân không được quá kích động, nhưng hai người vẫn không nén nổi bi thương mà kêu một tiếng, song song bổ nhào lại.

“Minh vương!”

“Trời ơi! Thực sự là Minh vương!”

Phượng Minh cũng gào to lên: “Thu Nguyệt! Thu Tinh!” Ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, cậu vòng tay ôm lấy hai người thị nữ đang nức nở khóc như mưa. “Các người đều đã về? Tốt quá rồi tốt quá rồi, ta thực sự vui mừng quá!!” Vừa không ngừng nói mấy tiếng vui mừng, lại đã do quá kích động mà đột nhiên ho sù sù.

Hai người đám Thu Nguyệt kinh hãi, vội vàng nín khóc, ngược đầu lên hỏi: “Minh vương sao vậy? Có chỗ nào khó chịu?”

Một đôi bàn tay to lớn từ sau vươn tới, xô hai nàng thị nữ ra một bên, quơ Phượng Minh vào lòng.

“Đã nói không được kích động. Người còn thế này nữa, sẽ phạt mỗi ngày uống thể một bát khổ được đắng hơn nhiều nhiều.”

“Ta không có kích động a.” Phượng Minh lắc đầu: “Không uống khổ được đâu.”

Hai tiểu nha đầu kinh hoàng đồng loạt quay qua nhìn Phượng Minh ngoan ngoãn khép nép trong lòng Nhược Ngôn. Tuy đã nghe Diệu Quang giải thích qua, nhưng tận mắt chứng kiến trường đoạn kinh dị này, vẫn không thể tin tưởng nổi.

Về mặt Nhược Ngôn dịu dàng mềm mỏng đi rõ ràng: “Ta đã để mấy nàng quay về rồi, người hẳn cũng nên yên lòng đi.”

“Vậy còn Liệt Nhi thì sao?”

“Liệt Nhi cũng sẽ quay về. Đợi hần giải quyết sự tình giúp ta xong xuôi, sẽ lập tức về gặp người.”

“Còn Dung Hồ đâu? Cũng sẽ về chứ?” Phượng Minh cười khe khẽ với Nhược Ngôn.

Diệu Quang vốn dĩ đã rời đi, lại đột nhiên vội vã quay lại, biểu tình có chút khó coi. Nhược Ngôn đã sớm quét qua vẻ mặt muốn nói lại không thốt ra nổi của Diệu Quang, liền ẵm Phượng Minh về lại bên giường, phân phó bọn Thu Nguyệt: “Các người đem thuốc đã sắc xong qua đây để Minh vương uống.” Đoàn quay qua ra hiệu với Diệu Quang rồi cả hai người cùng bước ra ngoài.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Dung Hồ đã đào thoát...”

Nhược Ngôn sa sầm lại: “Là Liệt Nhi?”

Diệu Quang gật gật đầu, khép nép sợ sệt liếc nhìn Nhược Ngôn.

Y trầm ngâm trong thoáng chốc, không thèm để tâm cười văng lên: “Đào tẩu thì sao nào? Dung Diễm chết đã chết rồi, hai tên tiểu tặc be bé thì làm được trò chống gì. Chẳng qua Minh vương lại phải tốn thêm mấy hồi hò hét vô dụng nữa mà thôi.”

“Vương huynh...” Diệu Quang mấp mí, lâu lâu sau mới lí nhí hỏi: “Vương huynh cảm thấy Minh vương rốt cuộc là điên thật hay điên giả?”

Nhược Ngôn thoáng ngẩn người, thở dài: “Hiện giờ ta chỉ mong hần điên thật, cũng có khi là hần điên thật.” Bộ dáng nũng nịu của Phượng Minh khi nép mình vào lòng y ấy dường chỉ có một khác là thật cũng tốt.

Y, chẳng ngờ mình lại từ từ lún sâu đến thế.

Ảo giác cũng được, mà có là dối gạt thì cũng có sao, chỉ cần duy trì được hiện tại, đã tốt lắm rồi.

Không thể thực sự chiếm hữu được Phượng Minh, lại cũng không cách nào moi móc được từ miệng cậu một chút binh pháp hay kỳ mưu diệu kế, kỳ thực Nhược Ngôn cũng đã hoài nghi râm ran trong lòng. Nhưng, y vẫn là hy vọng, âm ỉ hy vọng rằng mình vĩnh viễn sẽ không phải vạch trần màn lừa dối ấu trĩ này. Phượng Minh còn có thể sao đây? Cùng lắm là lừa y đem những nàng thị nữ bên cạnh về bầu bạn, chẳng lẽ còn có thể phi thiên độn địa. Dung Diễm đã chết, mà giả như hần có đào thoát đi nữa, cũng không còn chỗ để đi.

Có lẽ Phượng Minh đã thực sự hồ đồ rồi, mà thế, đương nhiên là tốt nhất.

Trong tấm cung, Phượng Minh đã sớm bị tụi Thu Nguyệt Thu Tinh dỗ ngọt uống hết bát được để lăn ra ngủ mất.

Hai nàng thị nữ nhìn đến khuôn mặt hốc hác của Phượng Minh, lại bất giác nhớ tới những lời đồn đại Tây Lôi vương tử nạn ngoài kia, kim lòng không đành mà lệ tuôn thánh thót.

“Minh vương có thực đã điên rồi không?” Thu Tinh nhìn Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt nghèn nghẹn quẹt ngang dòng lệ: “Điên rồi là tốt, bằng không, Minh vương quá đáng thương.”

“Phải, nếu Minh vương mà biết Đại vương đã mất, nhất định cũng sẽ quyên sinh theo.”

Nhưng bọn họ lại không biết, Phượng Minh đã từng âm thầm phát thệ trong lòng nơi con thuyền âm ám tối tăm kia.

Tuy ta căm hận thấu tận xương tủy sự hi sinh của người, nhưng vì nụ cười phơn phớt ấy, ta sẽ bảo vệ bản thân thật tốt thật tốt thật tốt...

Nếu sinh mệnh của ta chẳng thể ký thác cho người, thì tấm sinh mệnh này sẽ thuộc về Tây Lôi – mảnh đất người nặng lòng yêu thương chiếm giữ.

Tiếng Nhược Ngôn từ sau lưng vọng lại: “Đừng để ta trông thấy các người khóc lóc sụt sùi thêm lần nữa, bằng không...”

Thu Nguyệt Thu Tinh nhất loạt quay phắt lại, chỉ sợ y lại lôi chuyện phải đem Phượng Minh đi treo ba ngày ba đêm, luống cuống tay chân loạn lên lau gạt nước mắt, hành lễ trong thù hận mà không dám bật thành lời.

“Minh vương đã ngủ chưa?”

“Rồi, vừa ngủ.”

Nhược Ngôn chăm chú nhìn Phượng Minh trong giây lát, bật cười khe khẽ, ánh mắt lưu luyến không rời Phượng Minh, thuận miệng phân phó: “Các người lui xuống đi.”

Thu Nguyệt thấy ánh mắt Nhược Ngôn chòng chọc nhìn Phượng Minh, kinh sợ trong lòng, thất thanh nói: “Không được!”

“Gì kia?” Nhược Ngôn xoay đầu, nhìn lại Thu Nguyệt.

Thu Tinh căng thẳng kéo tay áo Thu Nguyệt, dưới ánh nhìn lạnh thấu xương đầy cương ép kia, lắp ba lắp bắp: “Chúng ta hầu hạ Minh vương, từ trước tới nay lúc nào cũng không ly thân, đêm khuya cũng vậy.”

“Khi Minh vương cùng Dung Diễm bên nhau, các người cũng đứng một bên nhìn?” Nhược Ngôn cười nhạt: “Tiểu nha đầu, Minh vương của các người đêm nào cũng ngủ trong lòng ta, sớm đã không còn trong sạch nữa rồi.”

Y giả trò trước mặt hai người họ, cởi bỏ phục y, chỉ để lại một chiếc tiểu khố bó sát nơi thân, lại khe cười cởi đồ trên người Phượng Minh, ôm cậu nằm trên giường.

Hai người Thu Nguyệt mặt đỏ bừng đưa mắt nhìn nhau, không cách nào hình dung được sự kinh sợ trong lòng, nắm tay run rẩy. Ngây người trong chốc lát, hai người đành phải thất thểu lui ra, khép đại môn tấm cung lại.

Ngoài cửa, đã sớm có sáu thị nữ túc thủ giám thị các nàng.

“Ấy chính là chỗ các người ở sau này. Các người thị hầu trong tấm cung, rời cửa rồi, mọi chuyện đều do chúng ta tiếp quản. Không được lên lút truyền thư tín đồ vật ra ngoài, không được bước nửa bước ra khỏi bạch tuyến của tấm cung, nghe rõ chưa hả?”

Thu Nguyệt vừa tròng mắt đầu lại đã bị Thu Tinh kéo nhẹ tay áo, lời nói thiếu chút nữa buột ra lại phải nuốt ngược vào trong.

“Thu Nguyệt, tỷ đừng gây sự. Vạn nhất không được hầu hạ Minh vương nữa, vậy phải làm sao đây?”

“Phải, tỷ hiểu rồi.”

Đôi tỷ muội ôm chầm lấy nhau nhìn lên vầng minh nguyệt sáng vằng vặc trên bầu trời cao rộng, trong lòng thở than tất thấy mọi thứ hưng tàn trên cõi thế gian, lại không khỏi nhớ nhung mảnh đất Tây Lôi xa xôi cách trở đã mất đi Đại vương.

Lặng lẽ đẩy cửa tấm cung, Thu Nguyệt ló đầu vào trong. Bưng chậu nước nóng hổi trong tay, Thu Tinh cũng mang theo khăn mặt bám theo sau.

Nhược Ngôn đã trở dậy, đang được thị nữ của y thay đổi y phục.

Hai người bọn họ không thêm đoái hoài đến Nhược Ngôn, trực tiếp chạy đến trước giường. Nhưng Phượng Minh lại vẫn mộng đẹp chưa tỉnh, chìm trong giấc nồng.

Nhược Ngôn không muốn bọn họ đánh thức Phượng Minh: “Hắn vẫn chưa tỉnh.”

Thu Nguyệt xoay người ném về phía y một cái nhìn khinh khỉnh, bọn họ đương nhiên biết Phượng Minh chưa tỉnh. Mấy người kia đã bao giờ hầu hạ qua Phượng Minh, làm sao biết cách gọi Phượng Minh tỉnh dậy? Nhất định đã thô lỗ kêu gào cậu tỉnh.

“Minh vương, tiểu nữ là Thu Nguyệt này.” Thu Nguyệt lầm rầm, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Phượng Minh.

Thu Tinh thò tay lần lần trong chăn, kéo cánh tay bị quấn chặt trong chăn ra. Khăn mặt được vò sạch trong nước nóng, tỏa từng chút từng chút hơi nóng khiến người mê mẩn. Thu Tinh chậm rãi, dùng khăn ẩm chà sát nhẹ nhàng trên tay Phượng Minh, từ đầu ngón tay đến tận bắp tay, chậm rãi chà lau mà không sợ kinh tỉnh Phượng Minh.

Phượng Minh dường như cảm nhận được hơi nóng, rên rỉ khe khẽ, quen nếp giật giật ngón tay, bên môi lộ nét cười biếng nhác. Đôi con ngươi đen lay lắt, vẫn núp mình bên dưới làn mi dài thật dài.

Đến Nhược Ngôn cũng cảm thấy thú vị.

71. Q.4 - Chương 9

Hai người họ cẩn thận dùng khăn ẩm nhẹ nhàng chà xát cánh tay của Phượng Minh. Thu Nguyệt chạy đi thay một chậu nước ấm mới đồng thời đổi một chiếc khăn mới để lau mặt cho cậu.

Sự hầu hạ chu đáo khiến Phượng Minh rên rỉ thích thú, bắt đầu ngọ nguậy nhúc nhích trên giường.

Khóe mắt Thu Nguyệt và Thu Tinh cũng hấp háy nét cười. Minh Vương quả nhiên vẫn như xưa, cả ngày chỉ thích nằm nướng trên giường, nếu không dùng nước ấm chà lau chậm rãi để từ từ tỉnh lại, thì đừng mong cậu tự mình thức giấc.

Mắt Phượng Minh quả nhiên đã từ từ hé mở: “Oa, thật thoải mái...” Đoạn lười nhác đưa tay lên dụi dụi mắt.

Đến Nhược Ngôn cũng thầm thấy kỳ lạ, y dĩ nhiên biết Phượng Minh ưa ngủ nướng. Khi thường phải đến tận bữa trưa mới không thể không gọi cậu dậy, nhưng một khi đã tỉnh, thì sắc mặt cứ nhợt nhạt, thậm chí thì thoảng còn cau gắt nặng nề hồi lâu. Nổi giận dùng dùng mãi lại ngầy ngốc lặng thinh không nói một lời, khiến Nhược Ngôn đau đầu nhức óc. Thật không ngờ hai tiểu nha đầu ranh này lại có chút biện pháp.

“Minh vương tỉnh chưa?” Hai gương mặt tươi tắn đáng yêu của Thu Nguyệt và Thu Tinh đồng thời hiện ra trước mắt.

Phượng Minh nhìn trái nhìn phải một hồi, liền bật cười khúc khích: “Chào buổi sáng.”

“Minh vương, chào buổi sáng!” Những thanh âm trong trẻo đồng thanh ngân nga.

Thu Tinh nói: “Đến lúc phải thay y phục rồi.”

Thu Nguyệt ôm bộ xiêm y đã chuẩn bị sẵn từ sớm chạy lại, nhanh nhẹn cùng Thu Tinh giúp Phượng Minh thay đồ.

Có Thu Nguyệt và Thu Tinh cùng ở trong tẩm cung, trên gương mặt Phượng Minh rốt cuộc cũng có thêm vài tia huyết sắc hiếm hoi.

Nhược Ngôn hôn phớt lên môi cậu mấy cái rồi vội vã quay đi xử lý công chuyện.

Giữa tấm cung chỉ còn lại ba người Phượng Minh cùng Thu Nguyệt Thu Tinh. Hai người thị nữ gương gương mỉm cười bồi chuyện với cậu, nhưng khi Nhược Ngôn vừa rời đi, nụ cười của Phượng Minh lập tức tan biến.

Cậu âu sầu ngồi trên giường, hai chân co lại, vòng tay ôm chặt lấy đầu gối, thu mình lại, dường như có điều phiền muộn bất an.

Thu Nguyệt lo lắng bệnh tình của cậu, không dám mở miệng gặng hỏi, chỉ lặng lẽ đứng một bên dò xét sắc mặt.

Thu Tinh bưng bát thuốc từ phòng bên sang: “Minh Vương, nên uống thuốc thôi.”

Phượng Minh nhìn chăm chăm vào bát thuốc một hồi, đoạn dưới ánh nhìn thấp thỏm không yên của Thu Nguyệt, cậu ngoan ngoãn cầm lấy.

“Phải rồi. Minh Vương mau uống đi.” Thu Nguyệt cười yếu ớt.

“Không cần theo dõi ta.” Phượng Minh mấp máy môi: “Ta không cần các người giám sát.”

Thu Tinh lắc đầu quầy quậy: “Minh Vương lại bướng bỉnh nữa rồi.” Đành phải cùng Thu Nguyệt phối hợp với sự ngẫu hứng của Phượng Minh, cả hai đồng loạt quay đầu sang một bên, nhắm chặt mắt: “Được rồi, chúng nô tì không có nhìn, Minh Vương mau uống đi.”

Thình lình, Thu Tinh hoảng hốt kêu lên: “Minh Vương, người vừa bỏ cái gì vào bát được vậy?” Nàng vội vàng giật đi bát được Phượng Minh đang định ngửa đầu uống cạn. Thu Nguyệt cũng vội cuống quýt giữ chặt lấy tay cậu.

Bát được không tốn mấy khí lực để đoạt khỏi tay Phượng Minh, mở tay kia của cậu ra, chỉ thấy dính đầy một thứ tro bụi đen đặc.

Thu Nguyệt cúi xuống ngửi ngửi, nghi hoặc hỏi: “Đây là gì?”

“Là bụi phấn hương.” Thu Tinh lo cuống lên: “Minh Vương, người hồ đồ rồi sao? Đang yên đang lành ăn phấn hương làm gì? Ngộ nhớ ăn phải rồi mắc bệnh thì biết phải làm sao đây?”

Nàng lo lắng lắc lắc vai Phượng Minh, lại thình lình ngáy người...

... Là vì nàng nhìn thấy cặp mắt của Phượng Minh. Đôi mắt đen lóng lánh ấy, không còn là hiển hiện cái mộng lung mờ ngêch thuở đầu, mà lại lẳng lẳng giương lên, tựa hồ đang lồ lộ ra thứ kiên cường cứng cỏi từ tận sâu thẳm tâm can khiến ai bắt gặp cũng phải kinh hoàng.

“Minh Vương...”

“Thứ này, có thể giúp ta kéo dài vết thương trên người, khiến ta bệnh lâu thêm.” Gương mặt Phượng Minh điềm tĩnh, ánh mắt nấn ná lại trên gương mặt tử muội Thu Nguyệt: “Chỉ có như thế, Nhược Ngôn mới không thể dùng sức cưỡng ép ta.”

Mọi thứ dường như bị mở phanh ra, chuyện gì cũng trở nên sáng tỏ.

Thu Nguyệt không chịu nổi bùm miệng đề nén tiếng nức nở chực chờ bật ra. Thu Tinh quy xuống trước giường, nói không nên lời.

“Minh Vương, sao người phải tự hành hạ mình đến thế?” Thu Nguyệt khóc lớn: “Đã bị thương đến mức này... Đây... Đây chẳng phải là muốn giảm tiểu mệnh chính mình hay sao?”

Phượng Minh khẽ khàng xoa xoa đầu Thu Tinh, nét cười lẫn lẫn xao động: “Ta không nghĩ đến cái chết. Qua mùa đông này tới năm sau, Nhược Ngôn sẽ khởi binh đánh Tây Lôi. Hần viễn chinh Tây Lôi, tất nhiên sẽ mang ta theo bên cạnh. Chỉ cần ta cứ dờ sống dờ chết thế này, thi thoảng lại thổ huyết một lần, để ta không chết dọc đường đi, hẳn nhất định sẽ cho ta thêm chút thời gian để điều dưỡng. Hy vọng thái hậu có thể nhân chút thời gian ít ỏi này tìm được một cách bảo vệ Tây Lôi.”

“Muốn hần trì hoãn thời gian, hãy cứ để chúng tỳ nữ nghĩ cách là được rồi. Minh vương không thể cứ thương tổn bản thân thế này được.”

“Tiểu cô nương ngốc nghếch à, các người có năng lực gì để ngăn cản hành động của Nhược Ngôn đây?” Phượng Minh ngẩng đầu ngắm nhìn mảng trời xanh he hé bên ngoài song cửa. Ai mà biết được cậu đã dùng thứ tâm tình gì để bày ra nụ cười ngây thơ ngọt ngào như thế trước mặt Nhược Ngôn, để thả lỏng thân thể hàng đêm tựa trên người Nhược Ngôn. Giả như trước đây nếu có ai tiên đoán cậu rồi sẽ có một ngày như thế này, cậu nhất định sẽ không bao giờ tin nổi.

Nhưng bây giờ, cậu đã tin.

Vì một người, khi bắt buộc phải làm một điều gì đó thì bất luận đó có là gì cũng có thể chịu đựng được. Nhưng ngay đến chính cậu cũng không biết bản thân mình lại kiên cường được đến thế.

Trên mặt Phượng Minh đã có thêm chút kiên nghị lẫn vững vàng, cậu thì thầm: “Ta muốn các người giúp ta, để căn bệnh này nửa nặng nửa không dai dẳng thêm. Còn nữa, vạn nhất Nhược Ngôn nhẫn không nổi với ta... Các người cũng không được nhúng tay vào.”

“Minh Vương...” Hai người lại càng khóc lóc thảm thiết hơn.

Thị vệ canh gác bên ngoài nghe thấy tiếng kóc lóc vọng ra, liền xông vào đẩy bật cánh cửa: “Bên trong xảy ra chuyện gì? Có phải thân thể Minh Vương lại xảy ra chuyện không?”

“Đừng ồn ào nữa!” Phượng Minh cau mày, quát âm lên: “Bọn họ đang cao hứng khóc lóc, ta cũng đang vui vẻ nghe, người chạy vào đây la hét cái gì? Còn gào lên nữa, ta kêu Dung Diễm giết chết người!”

Gã thị vệ bị hù dọa đến dừng người, Nhược Ngôn chỉ vì giành giật một nụ cười của Phượng Minh, thì có giết chết gã cũng có mất mát gì? Tức thì rút đầu về, khép chặt đại môn lại.

.

Khoảng thời gian Phượng Minh dịu dàng cười với Nhược Ngôn cứ trôi đi chậm chậm.

Đảo mắt, đã tới mùa xuân năm sau.

“Mùa xuân về rồi.”

“Ừm.”

“Nhưng bệnh tình của người, vẫn khi tốt khi xấu như thế.”

“Ừm.” Phượng Minh rúc vào lồng ngực Nhược Ngôn, nũng nịu: “Người chán ghét ta sao?”

Nhược Ngôn gượng cười: “Không phải. Nhưng ta muốn đem người ra ngoài ngắm cảnh.”

“Ngắm cảnh?” Phượng Minh tò mò tròn mắt nhìn: “Đi đâu?”

“Tây Lôi.”

“Nơi này không phải Tây Lôi?”

“Nơi này là Tây Lôi, nhưng nơi ta muốn dẫn người đi cũng là Tây Lôi. Người có còn nhớ, trước đây ta đã từng nói gì với người không?”

“Từng nói với ta?” Phượng Minh thoáng thờ người, quay đầu nhìn ra mảng trời càng lúc càng thêm trong trẻo lộ lộ bên khung cửa, thẳng như đang hồi tưởng lại một quá khứ quá xa xăm, cả người cậu như chìm ngập trong biển hồi ức, lầm rầm: “Người từng nói, đợi mùa xuân tới sẽ dẫn ta đi xem khắp vùng thảo nguyên xanh ngắt một màu. Người nói ngày xuân đến sẽ có những vùng thảo địa ngút ngát tầm nhìn, điểm tuyết không biết bao nhiêu hồng hoàng tiểu hoa, mỹ lệ đến mê người. Ta khi ấy đã khờ khạo cười nhạo vùng thảo địa trụi lủi, nhưng người lại nói, phải có ngày đông quạnh quẽ cô liêu, mới khiến người ta cảm động trước xuân thiên phồn vinh ấm áp. Nhân gian vạn vật, đều phải tuân theo vòng tuần hoàn suy thịnh.” Cậu ngây người nhìn Nhược Ngôn, lại chậm chậm nép vào lòng y

Những ngón tay thon dài khơi cảm Phượng Minh lên, trong đôi đồng tử đen nhánh, còn vương hai hạt lệ châu lấp lánh.

“Rốt cuộc người vẫn khóc.” Nhược Ngôn yên lặng nhìn Phượng Minh, thở dài: “Nếu người đã không thể giả bộ được nữa, ta cũng không thể tiếp tục đóng giả hồ đồ.” Ngực khí thành linh động cứng lại.

Như thể có hai luồng không khí lạnh buốt thành linh xuyên thấu từ gang bàn chân, toàn thân Phượng Minh bị kèm hãm, tức thì hoảng hồn tỉnh ngộ. Nhược Ngôn mỉm cười, hai cánh tay xiết lại, kiềm nén cậu trong lòng.

“Buông ta ra!”

Nhược Ngôn cười lạnh: “Người đã nằm trong lòng ta trăm ngàn lần rồi, sao đến hôm nay lại dè dặt thế làm gì?”

“Người đã sớm biết.” Phượng Minh nghiêng rằng.

“Người giả vờ đã hơn nửa năm, ta than còn quốc vụ Ly quốc cần xử lý, tự dừng lại có mỹ nhân đầu ấp tay gối, cũng đâm làm biếng chẳng muốn vạch trần. Nhưng hiện tại mọi chuyện đã sẵn sàng, với tính cách của người, muốn đổ dành lên đường sẽ gặp phải muôn ngàn khó khăn, chi bằng cứ xé toạc tấm vỏ bọc này đi thôi.”

“Đê tiện vô sỉ!”

“Vọng tưởng lừa gạt Ly Vương ta, người tự chuốc vạ vào thân thôi.” Thần sắc Nhược Ngôn lãnh liệt, ném Phượng Minh xuống giường, nằm đè bên trên.

Phượng Minh gào lên: “Nhược Ngôn, người dám động vào ta, ta sẽ lập tức cắn lưỡi tự vẫn. Người đừng hòng dùng ta để đoạt lấy Tây Lô!”

Nhược Ngôn liếc qua, thành linh cúi xuống hôn điên cuồng. Chiếc mặt nạ giả trang một khi bị xé toạc, sự điên cuồng mê loạn sẽ càng khiến con người ta rùng mình run sợ, y cười khẳng khái: “Người dám tự vẫn, ta sẽ lập tức lăng trì xử tử hai con ranh a đầu kia.”

Hai người mạnh yếu đối diện, nhưng bầu không khí gươm đao giương vuốt căng thẳng vẫn không chút nào suy giảm. Ánh mắt hai bên xẹt qua đụng chạm nhau, tia lửa văng bắn tung tóe.

“Người cứ cứng rắn muốn ép buộc, ta cũng không còn biện pháp nào cả.” Phượng Minh lạnh lùng nói: “Người dám tới, thì động thủ đi.” Cậu nhìn thẳng vào cặp mắt Nhược Ngôn, không chút sợ sệt.

Ánh mắt thâm thúy của Nhược Ngôn đã sớm lướt qua Phượng Minh, ý cười bên môi bốn cột lợi lả. Hạ thân y áp đảo khiến Phượng Minh không cách nào cự quây, bàn tay to bản cứ thế chậm rãi ve vuốt làn da trơn nhẵn trên đùi cậu, nhưng đến cuối cùng lại đột nhiên dừng lại, thẳng người dậy, từ trên cao nhìn xuống nói: “Người muốn thương thế nặng nề thêm, cản trở ta tiến quân Tây Lô ư? Hừ, chỉ e chẳng dễ dàng đến thế. Sau khi đoạt được Tây Lô rồi, người còn chẳng phải là của ta?” Y ngả ngớn mơn trớn khuôn mặt Phượng Minh, đoạn bước xuống giường.

“Tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, ngày mai đại quân khởi hành lên đường, người sẽ đi cùng ta.”

Phượng Minh bặm môi dưới, xiết chặt nắm tay.

Cậu không hề nghĩ bản thân mình khổ tâm, bằng đủ cách tự ủy khuất mình lại không chút tác dụng, thậm chí còn hoài phí để Nhược Ngôn hưởng thụ được lắm điểm phúc. Bản thân sao còn ngu xuẩn hạ tiện, không biết tự lượng sức như thế. Những giọt lệ trào khỏi hốc mắt, cậu không muốn bật khóc trước mặt Nhược Ngôn, cứ thế cắn chặt môi, cố gắng đè ép dòng lệ chảy ngược vào trong.

Đêm ấy, ngay đến bọn Thu Nguyệt, Thu Tinh cũng bị tách ra.

Tay chân Phượng Minh bị dây mềm trói chặt, để đề phòng cậu tự vẫn. Nhược Ngôn tự tay bón cho cậu từng thìa từng thìa được đen kịt từ một bát thuốc lớn, cười khe khẽ: “Được này cường thân kiện thể rất nhiều, nó có thể bảo đảm hết thủy tay chân của người đều vô lực, ngay đến cắn lưỡi tự vẫn cũng không nổi. Muốn dùng thứ được này để cầm tù người nửa năm qua thì quá phiền phức, nhưng trong cuộc viễn chinh Tây Lô này nó lại có thể giúp ích được một việc lớn.”

Y cúi xuống hôn khẽ lên môi Phượng Minh, nhìn sâu vào ánh mắt quật cường của cậu, lại ác ý mỉm cười, kéo Phượng Minh áp vào lồng ngực, như những ngày trước mà thiếp chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, đại quân Ly Quốc bắt đầu xuất phát.

Tây Lôi phương xa, đất nước của Dung Diễm đang phải chịu kiếp nạn đáng sợ.

Ly Quốc lần này dốc toàn bộ binh lực để viễn chinh Tây Lôi, quy mô vô cùng to lớn.

Ngựa vô số mà tướng sĩ thì cũng ngàn vạn. Ly Vương để lại ái tướng Lộc Vệ thủ hộ đô thành, tự mình cùng vương muội Diệu Quang dẫn theo Minh Vương xuất chinh, hai tiểu a đầu Thu Nguyệt Thu Tinh, cũng được dẫn theo sau.

Phượng Minh được an trí trong một chiếc trướng di động đại bự. Chiếc trướng ấy cũng là chỗ Nhược Ngôn nghỉ ngơi, do sáu mươi tư con ngựa cùng kéo, bên trong đầy đủ các loại gia cụ, bày biện tinh xảo khéo léo, lộng lẫy tôn quý, hiển hiện cái oai phong của quân vương một nước.

“Mấy ngày nay không thấy gương mặt tươi cười của người, thật có chút nhung nhớ.” Nhược Ngôn khẽ day day vành tai Phượng Minh, bật cười sang sảng: “Cười một cái cho bản vương xem đi, ta sẽ nói cho người biết tiến trình hiện tại của đại quân.”

Phượng Minh bị y giam lỏng trong trướng, ngay đến bọn Thu Nguyệt Thu Tinh cũng không được phép bước chân khỏi trướng nửa bước, thậm chí đến liếc mắt trông ra ngoài cũng không được phép. Hơn nữa Nhược Ngôn còn bố trí quân sự ở một chỗ khác khiến Phượng Minh hoàn toàn mù mờ không biết đại quân giờ đang tới đâu, lại càng không biết tới khi nào chúng sẽ chính thức giao chiến cùng quân đội Tây Lôi.

Phượng Minh cắn chặt môi, gương mặt tuy đã hờm đi nhiều, nhưng cặp mắt đen lay láy vẫn lấp lánh ánh tinh quang. Bị Nhược Ngôn giễu cợt vài câu, cậu hậm hực quay ngoắt đi, nhìn chăm chú vào tấm thảm.

Cậu càng quật cường, Nhược Ngôn càng thêm ngứa ngáy trong tâm.

Thấy Phượng Minh quay đi, chiếc cổ thon dài lộ xuất đường cong tinh mỹ, y không kiềm nổi, kéo Phượng Minh ngã thẳng vào lòng mình, cúi đầu cắn lên làn môi duyên dáng lúc nào cũng nhợt nhạt ấy.

“Phượng Minh, người thật sự khiến người rung động.” Nhược Ngôn thì thảo bên tai, lưu lại trên môi Phượng Minh vô số ấn ký.

Phượng Minh vô lực tránh né, chỉ có thể nhìn thẳng vào y, cặp mắt to tròn không chớp động, đen thẳm thẳm khiến lòng người run rẩy.

Mỗi khi chạm phải ánh mắt ấy, lồng ngực Nhược Ngôn tức thì lại trào cuộn thứ ý niệm uất hận vì không thể chiếm đoạt được cậu. Thụ thương cũng vậy, Tây Lôi cũng thế mà quốc gia đại nghiệp cũng được, gì cũng chẳng cần lưu tâm, chỉ cần có thể hưng hân áp chế lấy con người trước mặt, tách đùi hân, xỏ xuyên hân, để khuôn mặt tuấn mỹ kia vụn vỡ, để làn môi nhợt nhạt kia bật lên huyết sắc, phát ra những tiếng rên rỉ vừa thê thiết vừa kiêu mã, để đôi nhãn tình quật cường kia lặn xuống từng dòng lệ hôi hổi. Để Phượng Minh biết Nhược Ngôn cường tráng không thua gì Dung Diễm, Nhược Ngôn nam tử khí khái không kém gì Dung Diễm, quyền thế của Nhược Ngôn không hề xếp sau Dung Diễm, Nhược Ngôn so với Dung Diễm càng có tư cách để có được hân.

Nhưng cứ mỗi lần đến thời khắc quan trọng nhất,

Nhược Ngôn lại không cam tâm.

Y hiểu quá sâu sắc, chỉ một lần cưỡng ép, thế cân bằng vi diệu giữa y, Phượng Minh và Dung Diễm sẽ bị vỡ nát. Khi y đoạt được Phượng Minh, cũng sẽ là lúc y mất cậu. Và thế là, Dung Diễm sẽ thắng, vĩnh viễn thắng.

Người muốn có hân, đừng nên thương tổn hân.

Câu nói cuối cùng của Dung Diễm lúc nào cũng quẩn quanh bên tai y. Mỗi một chốc một lát lại châm biếm mai mỉa chọc thẳng vào thần kinh y, không những chỉ chặn đứng những lần Nhược Ngôn bạo lực, mà lại khiến y sau mỗi lần tự kiềm chế thêm ảo não chán chường.

Y biết, y đã lọt phải một ổ phục kích quá ác hiểm, mà kẻ thiết lập chiếc bẫy rập ấy không phải ai khác chính là Dung Diễm và Phượng Minh. Cạm bẫy ấy khiến y âu lo phần nộ lại khao khát, rồi lại không thể không vì chút mật ngọt rỉ rả trong ấy mà tự kiềm hãm bản thân.

Nhược Ngôn dùng răng hung hãn cắn lên môi Phượng Minh, dấu răng từ bờ môi đi xuống nơi cảm, xuống tận gáy, lại vòng về qua tai. Y dùng hơi thở công kích khiến Phượng Minh thở gấp gáp. Nhưng vẫn không cách nào nghe được tiếng cậu rên rỉ đau hàng.

“Khóc đi. Phượng Minh, ta muốn nghe tiếng người khóc.”

Phượng Minh lẳng lặng nằm giữa mình dưới sự áp chế của y, những đường nét duyên dáng ưu mỹ trên khuôn mặt có một thứ khí chất cao quý cùng kiên nghị mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng. Tất thấy đều giống y hết lời nói cuối cùng của Dung Diễm, ngăn trở bước xâm phạm sau chót của Nhược Ngôn.

Y cũng không xé bỏ y phục của cậu, mà chỉ tóm chặt lấy đôi cổ tay mảnh khảnh kia, nắm ngón tay kẹp siết lại.

Nổi đau đớn vì bị kiềm kẹp từ cổ tay xộc thẳng vào não bộ khiến Phượng Minh nhũm mày.

“Hôm nay sẽ không bức người.” Nhược Ngôn nhìn cậu vì đau đớn cắn chặt môi. Y dường như đã khôi phục lý trí từ sau cơn cuồng bạo mà dần buông lỏng những khớp tay đang kẹp chặt lại, khắc nghiệt nói: “Ta muốn ở giữa vương cung Tây Lôi, nơi lần đầu tiên người tương ngộ cùng Dung Diễm – cường đoạt người.” Y phải dùng hết thấy mọi biện pháp để hủy diệt đi dấu ấn của Dung Diễm trong lòng Phượng Minh.

Con phượng hoàng đang bay lượn vượt chín tầng trời ấy, Nhược Ngôn muốn nắm gọn trong lòng tay.

.

Đại quân vẫn còn đang trên đường chinh chiến, Phượng Minh vẫn an tọa giữa chiếc trường khổng lồ, chỉ có thể dựa vào sự xóc nảy của niềng xe lăn đi để biết mình đang di chuyển.

Tận mắt chứng kiến nguy hiểm đang trườn bò từng bước áp sát Tây Lôi, nhưng cậu lại bó tay không có biện pháp. Rõ ràng bản thân đến từ một thế giới hiện đại nơi có nền văn minh cao siêu, có sao cậu lại không có biện pháp để đối đầu với một kẻ ở thế giới cổ xưa như Nhược Ngôn chứ?

Cậu muốn dùng thuốc nổ, nhưng dụng cụ để chế tạo nó biết tìm đâu ra? Từ khi bộ xiêm y của Diệu Quang đưa đến bị cậu sử dụng làm dù chạy trốn, Nhược Ngôn đã cự tuyệt tất thấy những yêu cầu quái lạ cậu đòi hỏi.

Cậu muốn dùng kế, nhưng đối diện với một đế vương tâm kế thâm trầm như Nhược Ngôn, bất luận có là quỷ kế nào cũng khó nắm chắc được phần thắng.

Nếu trên tay cậu bây giờ có một khẩu súng máy thì tốt biết mấy. Đến tận lúc này Phượng Minh mới thấu hiểu triệt để và sâu sắc cái gọi là tầm quan trọng của thành quả khoa học kỹ thuật.

Nhược Ngôn lạnh lẽo nhìn Phượng Minh bất động thanh sắc, trong lòng ngầm soi xét liệu cậu có thể nhẫn nhịn được bao nhiêu lâu.

Ngày nối ngày tiếp tục trôi đi, Phượng Minh vẫn không chút nóng lòng, nhưng bệnh tình lại trở nên thất thường, thuốc Thu Nguyệt bón cho cậu được vài muỗng lại bị phun ra, ban đêm liên tục ho khan không dứt, khiến cả hai người thị nữ đều lo lắng không biết phải làm thế nào.

Những đường nét tuấn mỹ hôm lại lộ xuất thứ cảm giác kiên nghị kỳ dị, Nhược Ngôn khê khàng vuốt ve cổ Phượng Minh, hưởng thụ ánh mắt bướng bỉnh trong thâm lặng của cậu.

“Người càng lúc càng trầm lặng.” Nhược Ngôn không biết từ khi nào bản thân lại thích món trốn bên gáy Phượng Minh như thế. Những ngón tay mạnh mẽ hữu lực đè ép lên đại động mạch có thể cảm nhận được từng mạch máu của Phượng Minh đang rần rật chảy qua, giữa cảm lạnh ẩn giấu một thứ cơ trí chực chờ ngóc dậy. Y biết Phượng Minh đang âm thầm nghĩ biện pháp.

Sự không cam lòng cùng những bước đường cùng của Phượng Minh đều khiến Nhược Ngôn cảm thấy cao hứng.

Ánh mắt y di chuyển từ cánh tay trơn mịn đến cặp mắt đen láy của Phượng Minh, hồ hững nói: “Đại quân sẽ rất nhanh áp sát biên cảnh Vĩnh Ân.”

Thân hình trong lòng y bỗng nhiên chấn động, khiến Nhược Ngôn mỉm cười yếu ớt.

“Vĩnh Ân?” Phượng Minh rì rầm nhắc lại.

Ánh tinh quang trong đáy mắt Nhược Ngôn lay động, y trầm giọng nói: “Qua Vĩnh Ân sẽ là Tây Lôi. Minh Vương trí tuệ phi thường, có biện pháp nào để giải cứu Tây Lôi chẳng?”

Bàn tay trong tay y mềm mại nhỏ nhắn, cái yếu đuối nằm tận cốt tủy, khe khẽ day day nó, xúc cảm thoải mái không gì sánh nổi. Phượng Minh vì canh cánh chuyện Tây Lôi trong lòng, giờ khắc này cũng chẳng buồn giãy giụa.

“Ly quân ngang qua nước khác để xâm phạm Tây Lôi, trên đường há lại không có nước khác ngăn trở?” Phượng Minh cau mày, liếc Nhược Ngôn: “Hay nơi tiền phương có chiến sự nhưng người nằm trong trường đại vương lại không hay biết?”

Nhược Ngôn cười văng lên, lãnh đạm đáp: “Những tiểu quốc đó tự bảo vệ lấy thân còn không nổi, chẳng lẽ sẽ vì một Tây Lôi nhỏ nhỏ mà ngăn trở quân đội bản vương? Nơi Ly quân đi qua, đương nhiên sẽ được chúng nhường đường để thêm phần thuận tiện, cầu lấy chút bình an.”

“Vậy còn Vĩnh Ân...”

“Vĩnh Ân tiểu quốc đương nhiên cũng không dám lên tiếng. Vĩnh Ân vương đã dâng quốc thư tới, tự động đáp ứng mở rộng biên cảnh, để Ly Quân ta trực tiếp xuyên thẳng từ Vĩnh Ân tiến nhập vào Tây Lôi.”

Làn anh mi của Phượng Minh như dựng thẳng lên, phần nộ vũ tay đôm đốp: “Vĩnh Ân vương chết tiết, hẳn chẳng lẽ đến cả đạo lý môi hở răng lạnh cũng không biết? Nếu Tây Lôi thất thủ, Vĩnh Ân cũng khó giữ nổi. Giờ khắc này phải cùng Tây Lôi hợp lực đối kháng với Ly Quốc mới có một cơ hội sinh tồn. Ôi, tầm nhìn nông cạn đến thế, thực sự là một tên hôn quân!”

“Môi hở răng lạnh?” Ánh mắt Nhược Ngôn lóe lên, nghiêng về phía trước giam hãm Phượng Minh trong lòng, giọng cười khàn đục: “Minh vương hình dung thật hay. Vĩnh Ân vương lần này mở biên cảnh cho bản vương mượn đường, quả thực đã giúp ta một việc lớn. Đợi bản vương thu thập Tây Lôi xong xuôi, tùy thời công hạ đô thành Vĩnh Ân, nói không chừng sẽ tha lại cho hắn một cái mạng.”

Phượng Minh hung hăng trừng mắt nhìn y, quay ngoắt đi.

Nhưng trong lòng lại trù tính: Vĩnh Ân vương ượn đường, chỉ e đã lộ diện nói thẳng sự không tin tưởng của họ đối với việc thống trị của thái hậu, rất nhiều những nước liên bang rồi cũng có thể sẽ quay lưng bỏ mặc Tây Lôi, như thế đại sự không hay, tia hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng trong cuộc khổ chiến này của Tây Lôi cũng xem như đã bị tắt ngúm. Tây Lôi và Ly Quốc là hai đại cường quốc thời đại này, Tây Lôi diệt vong, binh lực Ly quốc sẽ không còn ai sánh nổi, đến lúc đó, hẳn nó sẽ thành một phiên bản của Tần quốc thống nhất sáu nước xưa kia. Nói qua nói lại, chẳng qua chỉ do mấy tiểu quốc kia lá gan quá nhỏ lại sợ phiền lụy, không chịu đoàn kết đứng lên. Cứ tiếp tục thế này, chung quy khó tránh được từng cái một lâm vào thế diệt vong.

Nói vậy, Nhược Ngôn chẳng phải chính là Doanh Chính của thời đại này hay sao?

Phượng Minh lên nhìn Nhược Ngôn. Vầng trán y vuông vức, ánh mắt chính trực, đường đường tướng đế vương. Luận về uy nghiêm, y không thua kém Dung Diễm. Nhưng tia âm lãnh lúc nào cũng chực chờ phủ chụp lên mọi vật kia đã tự tố giác về một tên bạo quân mai này. Phượng Minh cắn răng, nghĩ thầm: dù thế nào đi nữa ta cũng nhất quyết không để hắn hủy diệt Tây Lôi.

Nhưng cụ thể phải làm gì thì cậu lại không nghĩ nổi đối sách.

Sự nôn nóng như độc hỏa thiêu đốt tâm can.

Dựa vào những điều Dung Diễm chỉ dẫn và trực giác thiên bẩm, Phượng Minh biết, hi vọng đối kháng cuối cùng của Tây Lôi ở đâu.

Trước đây khi đi sứ Phồn Giai, cậu từng mượn đường ngang qua Vĩnh Ân. Biên cảnh nơi này tồn tại một con sông lớn có khả năng sánh ngang với Trường Giang, tên gọi A Mạn Giang. Muốn chặn đứng bước xâm phạm của quân Ly, biện pháp tốt nhất chính là liên thủ cùng Vĩnh Ân vương. Nếu liên quân Tây Lôi – Vĩnh Ân có thể dàn sẵn trận ở bờ đối diện, chiếm lấy phần địa lợi thiên thời, Ly Quân ắt sẽ phải tiêu hao phần lớn binh lực nếu cố sức vượt qua.

“Thái tử Vĩnh Ân... Các người đã từng gặp chưa?” Nhân lúc Nhược Ngôn không ở cạnh, Phượng Minh nằm chìm ngấm vào tấm nệm sau lưng mệt đến rã rời.

Thu Tinh chớp mắt: “Lúc đại vương đăng cơ, thái tử Vĩnh Ân từng một lần đích thân tới chúc mừng. Lúc ấy chúng nô tì có thấy người từ xa. Thái tử rất trẻ, sống mũi còn rất thẳng nữa*.”

“Tính cách hẳn ra sao?”

“Chuyện này... Khi ấy nô tì chỉ chăm chăm theo dõi trò nhiệt náo, sao biết được tính tình hẳn thế nào?”

Phượng Minh hồi tưởng: “Trước đây Dung Diễm từng nói, thái tử Vĩnh Ân là một người biết nhìn xa trông rộng. Ôi, tiếc thay ta quá ham chơi không chịu để tâm lắng nghe đằng hoàng. Sớm biết có ngày này, đã chăm chỉ ra ngoài lượm lặt thêm chút kiến thức rồi.”

Thu Nguyệt thắc mắc: “Sao đột nhiên Minh vương lại nhắc tới thái tử Vĩnh Ân?”

“Bởi vì A Mạn Giang kia của Vĩnh Ân chính là quan ải phòng thủ quân Ly tuyệt diệu nhất. Nó chính là chốt chặn cần một mạng thôi đã đủ trấn giữ cả cửa khẩu.”

“Nô tì biết! Minh Vương hy vọng thái tử Vĩnh Ân sẽ liên hợp với Tây Lôi, phò trợ Tây Lôi đối kháng lại Nhược Ngôn bên bờ A Mạn Giang.”

Phượng Minh nhìn đầu đầu vào đỉnh trướng, nét cười nhàn nhạt thoáng ẩn hiện, thở dài sườn sượt: “Hy vọng thái tử Vĩnh Ân biết nhìn xa hơn phụ vương hẳn.”

“Ôi, bây giờ Minh vương càng lúc càng hay thở dài.”

“Trời ơi Thu Tinh, chẳng phải lúc nào sênh ra muối cũng than thở hay sao? Điều tại muối làm hư Minh Vương.”

Phượng Minh hơi nghiêng đầu nhìn sang phía hai người thị nữ tinh quái của mình, bật cười khe khẽ. Nhưng rồi cậu lại lặng xuống suy nghĩ gì đó rất lung, đến mảy may cũng chau tít. Có một cái gì đó mắc mứu khiến cậu bồn khoăn không sao cởi bỏ được.

Nó giống như khi cậu vấp phải một điểm lệch lạc vô danh. Phượng Minh tập trung suy nghĩ. Nhất định phải còn một chỗ nào đó có sơ hở. Tìm cậu pháp phòng. Nó biết. Nó biết cách cởi bỏ gút mắc của vấn đề nan giải này.

“Minh Vương?”

Phượng Minh khoát tay, muốn bọn họ không cắt đứt mạch suy nghĩ của mình. Cậu sợ thứ linh cảm mong manh vừa xuất hiện trong đầu rồi sẽ tiêu tán mất. Cậu vắt óc suy nghĩ, thần người hồi lâu, chợt hai mắt sáng rực lên.

“Ta nghĩ ra rồi!” Phượng Minh thình lình vỗ tay.

Thu Nguyệt Thu Tinh bị hù một trận, quay ra ngơ ngác nhìn nhau.

“Nghĩ ra cái gì kia?”

Phượng Minh ha hả cười lớn: “Thì ra ta cứ lo lắng không đâu. Ha ha, thật nực cười.” Cậu ngửa đầu cười sang sảng, ánh quang mang lâu ngày tắt lịm trong đôi mắt thăm thẳm lại một lần nữa lấp lánh tỏa sáng. Một sức sống lạ lẫm dường như đang được nhen nhóm vào cơ thể cậu. Phượng Minh vịn tay lên mặt bàn gượng đứng dậy, duỗi gân gân cốt, khoe miệng giương giương: “Sao ta lại có thể quên bằng Liệt Nhi chứ?”

“Liệt Nhi?”

“Liệt Nhi, đã cùng đào tẩu cùng Dung Hồ.” Thứ ánh sáng chói chang của trí tuệ lần ngạo khí như đang bao phủ trên gương mặt Phượng Minh: “Có Liệt Nhi, há lại chẳng thể nói động Vĩnh Ân vương ra mặt chống Ly Quốc? Ha ha, Liệt Nhi giỏi lắm! Không ngờ hẳn lại nghĩ được kế dụ địch tuyệt vời thế này. Để Vĩnh Ân vương vờ ượn đường dụ Nhược Ngôn dẫn binh trực tiếp qua A Mạn Giang. Rút ngắn được lộ trình hành quân, đương nhiên y sẽ không ngờ tới việc đụng phải một nơi hiểm yếu. Huống chi chiến địa lúc đó sẽ nằm ngay trong lòng Vĩnh Ân, chỉ cần tới thời điểm thuận lợi, phía trước kỵ binh giáp công, phía sau Vĩnh Ân

quân bọc hậu chặn đường rút, Ly quốc tất sẽ đại bại. Nhược Ngôn à Nhược Ngôn, không ngờ người cũng có một ngày vì tự kiêu tự đại mà rước phải quả đắng thế này.”

Thu Nguyệt chớp mắt lia lịa u u mê mê hỏi lại: “Ý Minh Vương là Vĩnh Ân chỉ giả bộ trước mặt Nhược Ngôn, mà thực tế là muốn dụ Nhược Ngôn đến A Mạn Giang sinh tử một phen?”

“Nhưng... Lẽ nào vượt qua A Mạn Giang lại khó khăn đến thế?” Thu Tinh cũng cau mày suy nghĩ.

Nụ cười của Phượng Minh thoáng xao động như một cơn gió mát lành nào đó vừa lướt qua: “Nếu ta đoán không sai, khi Ly quân đến A Mạn Giang, tất cả ghe thuyền lớn nhỏ chuyên chở hành khách qua sông ngày thường sẽ đồng loạt biến mất. Nước sông cuộn cuộn, ngăn trở lối đi.”

Thu Nguyệt lắc đầu: “Quân lực Ly quốc hùng hậu, muốn đồn cây đóng thuyền, cũng không phải chuyện khó khăn.”

“Nếu ta là Vĩnh Ân vương, sẽ lập tức di dời tất cả thôn trang ven bờ trước khi đại quân đến nơi, và hạ lệnh dẫn sạch khu rừng phụ cận để quân Ly phải vận chuyển gỗ lát từ nơi khác đến. Việc vận chuyển đường xa sẽ khiến chúng tiêu hao vô số nhân lực vật lực. Cái này gọi là kế vườn không nhà trống. Lịch sử đã có vô số người sử dụng đến nó.” Phượng Minh mím môi gật gù: “Đợi khi quân Ly vật lộn đóng thuyền, liên quân Tây Lôi sẽ xuất hiện ở phía bên kia. Tân lực so với viễn chinh mệt mỏi, thắng thua đã có thể định đoạt.”

“Kế sách này chẳng lẽ có thể che mắt được Ly Vương?”

Phượng Minh trầm ngâm, không khẳng định mà chỉ đáp: “Khi Hạ Quân chết hẫ hẫ vẫn chưa đủ thời gian để vạch trần mối quan hệ giữa Liệt Nhi và Vĩnh Ân vương. Nếu vậy, Nhược Ngôn sẽ không thể từ Liệt Nhi mà suy ra được âm mưu của Vĩnh Ân vương.”

Thu Nguyệt chấp tay lẩm bẩm: “Lão Thiên gia à, cầu người ngàn vạn lần đừng để Nhược Ngôn biết, bằng không Tây Lôi của chúng con sẽ hết cách cứu.”

Thu Tinh cũng vội vã quỳ xuống cầu nguyện ông trời.

“A!”

“Thích khách...”

Thình lình, bên ngoài phát ra những đợt náo động dồn dập. Thanh âm đập thẳng vào vách xuyên vào tận vương trướng. Dường như đã phát sinh loạn động. Binh sĩ thi nhau gào ầm ỉ: “Thích khách! Có thích khách!” Tiếng kim loại va đập chát chúa không ngừng, rõ ràng là tiếng giao thủ.

“Thích khách?” Phượng Minh nhướn mày. Cậu muốn chạy thẳng ra cửa lớn, nhưng chân vừa nhấc, đầu gối đã nhũn ra.

“Minh Vương!” Đám Thu Nguyệt cuống quýt chạy lại dìu cậu.

Phượng Minh ngóc đầu, trừng mắt: “Thích khách ở đâu? Thu Nguyệt người mau ra thăm dò!”

“Đám màn dày rịt của vương trướng này đều đã bị thít chặt từ ngoài, lại thêm lớp ngư bì quây kín, đến đao còn đâm không thủng thì nô tì biết đi đâu thăm dò?”

Chiếc trướng chuyên dụng để cầm tù Phượng Minh, ngoại trừ vài lỗ thông khí nho nhỏ, ngay đến cửa sổ cũng không có. Dầu bên ngoài có là ngày hay đêm, bên trong cũng phải thấp nền ấy ánh sáng. Chỉ những khi Nhược Ngôn bước vào, chút khí trời mát lành hiếm hoi đem theo vị thổ nhượng ngai ngái mới có thể len lỏi qua khoảng không he hé mà lọt vào vương trướng.

Trong chốc lát, những tiếng xôn xao bên ngoài dần bị nén lại. Đám Phượng Minh mù mờ tất thấy mọi thứ đang diễn ra ngoài kia chỉ có thể nín thở, hy vọng nghe được chút manh mối nào đó.

Nhưng dần dà, ngay cả những tiếng lạo xạo cũng bị vỡ vụn.

Tấm màn lại bị xốc lên. Nhược Ngôn tiến vào.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Phượng Minh hỏi thẳng.

Nhược Ngôn lại gần, kéo Phượng Minh vào lòng, hôn phớt lên môi cậu, nét cười lạnh đến thấu xương: “Còn chẳng phải mấy tên tiểu mai tặc ôm mộng lên cứu Minh Vương của chúng sao? Hừ, lần này còn lên vào áp sát được vương trưởng, hạ sát mất bao thân binh của bản vương.”

“Lần này?”

Nhược Ngôn cười đáp: “Từ khi khởi hành, đám người muốn cứu người chưa bao giờ hết, nhưng đại đa số đều đã bị triệt hạ ngay từ vòng ngoại vi. Chúng căn bản không thể tiếp cận.”

“Tại sao không nói cho ta biết?”

“Nói cho người thì sao?” Nhược Ngôn vươn tay đến trước mặt Phượng Minh, chậm rãi xiết lại, bốn cợt: “Chẳng lẽ người còn cách đào thoát khỏi tay ta?”

“Những người đến cứu ta giờ sao rồi?”

“Chạy thoát mất hai tên thân thủ không tồi, số còn lại đều đã giết sạch.” Nhược Ngôn day day vành tai Phượng Minh, thì thầm: “Hôm nay chỉ cần hỏi liền đáp, Minh Vương cũng nên khen thưởng bản vương đi.”

Phượng Minh yên lặng liếc xéo y, nghĩ thầm: trong đám đến cứu, chắc chắn có người của Liệt Nhi.

“Những người tới cứu ta, có phải gần đây đã tăng lên rất nhiều?”

Nhược Ngôn cau mày: “Ta cũng thấy kỳ quái. Tại sao bọn chúng lại không ngừng lao đầu chịu chết như thế?”

Phượng Minh cùng hai tử muội Thu Nguyệt cẩn thận trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng ai nấy đều có đôi điều sáng rõ. Ngày mai tới A Mạn Giang, nếu những điều Phượng Minh phỏng đoán không sai, thì Nhược Ngôn tất sẽ biết y trúng kế, còn Liệt Nhi đương nhiên phải mò mẫm cách cứu thoát Phượng Minh ra trước.

Tiếc thay, giữa đoàn quân Ly quốc, vương trưởng lại là chỗ tiếp cận khó khăn nhất.

Bánh xe tiếp tục chậm chậm xoay vần.

Chỉ còn một ngày nữa sẽ tới A Mạn Giang.

Đêm đó Phượng Minh vẫn bị Nhược Ngôn ghì chặt trong lồng ngực, nhưng cậu chỉ lẳng lẳng giương mắt, sắp xếp lại mớ suy nghĩ rối rắm chằng chịt.

Thái độ của Vĩnh Ân vương đối với hướng của Liệt Nhi cuối cùng đã rõ ràng, nhưng tận sâu thẳm cậu vẫn lơ mơ cảm thấy một thứ gì đó đang hiện diện. Tháo được chiếc nút thắt cuối cùng ấy mới có thể hiểu thấu tất cả mọi sự.

“Không chớp mắt một đêm trường, người đang nghĩ gì vậy?” Giữa ánh nến nhảy nhót chập chờn, Nhược Ngôn chớp mở bừng mắt.

“Làm gì có gì để nghĩ. Chẳng phải ta vẫn luôn bị người đùa bốn trong tay hay sao?” Phượng Minh cắn răng: “Người siết chặt vậy khiến ta khó chịu, ngủ không được.”

Nhược Ngôn nhìn trân trân vào Phượng Minh, rồi y chợt bật cười, có vẻ muốn nói gì đó, nhưng ngoài trưởng lại thỉnh thoảng có tiếng vọng vào: “Đại vương, trinh sát hồi báo, tất cả mọi ghe thuyền bên bờ A Mạn Giang đã biến mất.”

Quả nhiên là thế. Phượng Minh cười thầm.

Nhược Ngôn bật dậy, gằn giọng: “Phái người đi hỏi đám dân phụ cận xem thuyền bè quanh đây biến đâu hết rồi.”

“Hỏi bẩm đại vương, quanh đây không một hộ dân nào, tất cả mọi thôn làng đều đã trống rỗng, không một bóng người.”

Nhược Ngôn cau mày, vẻ mặt đã có điều không ổn: “Truyền lệnh, dẫn cây đóng thuyền.”

“Hỏi bẩm đại vương...” Tên lính đang quỳ trước trưởng hần đang toát đầy mồ hôi lạnh trên trán. Gã nơm nớp lo sợ dè dặt đáp lại: “Toàn bộ vùng rừng phụ cận, đều đã bị đốt.”

Xoảng! Thanh âm hung hổ vang lên cắt đứt lời báo cáo của gã trinh thám.

Mặt Nhược Ngôn tối sầm lại, bức tượng ngọc cao xấp xỉ một thân người bị y thô bạo đập đổ tan tành trên nền đất. Không hổ danh đại vương Ly quốc, chỉ hít một hơi đã bình tĩnh trở lại, y trầm tư trong片刻 khắc, ánh mắt hung hãn đã lập tức chuyển trở lại người Phượng Minh: “Xin hỏi Minh vương, trong này có gì kỳ quái?” Dù chỉ là một câu nhả nhện đến tột bậc, nhưng lại lộ lộ hương vị nguy hiểm trước cơn bão táp cuồng nộ đang hừng hực trào dâng.

Phượng Minh thích thú nhìn gương mặt phần nộ của Nhược Ngôn, cuối cùng nhịn không nổi mà khẽ mỉm cười, nét mặt thản nhiên như không nghiêng nghiêng tựa trên nệm giường: “Người lợi hại đến thế, chẳng lẽ giờ vẫn chưa đoán ra?”

“Vĩnh Ân vương đã sớm có trá?” Nhược Ngôn nghi hoặc: “Chẳng qua chỉ là một tiểu quốc nhỏ nhoi, lại dám chống đối đại quân Ly quốc của ta?”

“Ta đã nói rồi, môi hở răng lạnh. Đã càng là những quốc gia nhỏ yếu, lại càng cần phải đoàn kết lẫn nhau để chống cường địch. Huống hồ, Tây Lôi trước giờ vẫn luôn bảo hộ cho Vĩnh Ân.” Phượng Minh thở ra.

Nhược Ngôn xiết chặt nắm đấm, từng bước từng bước tiến lại gần Phượng Minh, đáy mắt lóe lên tia sáng đáng sợ.

“Người biết tất cả...” Y túm chặt áo cậu.

Phượng Minh thừa biết bản thân vô lực chống cự, chỉ có thể gượng cười. Ánh mắt trong suốt xoáy thẳng vào Nhược Ngôn, mơ hồ ẩn ẩn chút gì đó bồn chồn như sương như gió.

Bốp! Một cái bạt tai thô bạo giáng thẳng vào Phượng Minh khiến cậu lảo đảo trên thảm hai vòng. Đầu óc cậu ong ong, vừa ngược đầu, khóe môi đã rỉ rỉ máu.

“Người muốn bức ta giết người?” Nhược Ngôn hầm hè: “Vì sao người lại muốn bức ta giết người? Phải rồi, bọn chúng không ngừng phái người tới cứu, nhất định là vì sự có mặt của người trong Ly quân là bất lợi lớn nhất của chúng. Sự tồn tại của người, sẽ ảnh hưởng đến tình hình chiến đấu.” Y hằn học nhìn Phượng Minh, gần từng từ từng từ: “Ta sẽ không giết người. Từ mai trở đi, hai con a đầu Thu Nguyệt kia sẽ không được phép bước vào vương trướng, ta sẽ sai kẻ khác vào hầu hạ người. Nhất định đảm bảo Minh vương được chăm sóc thỏa đáng.”

Ánh mắt đầy áp bách của y dán chặt vào người Phượng Minh một khắc, rồi lại chỉ trong chớp nhoáng đã xoay người bỏ đi.

Không ngoài dự đoán của Phượng Minh, khi Ly quân đến bên bờ A Mạn Giang, không thuyền không cây. Chúng chỉ có thể đóng quân, vận gỗ từ xa về để đóng thuyền. May ở chỗ thực lực Ly quân quá đồ sộ, nên dầu có trú đóng hờ hênh thì cũng không kẻ nào dám bén mảng lai vãng, ngoại trừ vài đợt “viếng thăm thân tình” thưa thớt. Nhược Ngôn chuyên tâm thôn tính Tây Lôi, quyết định gạt bỏ mối cừu hận với Vĩnh Ân qua một bên.

Điều Quang phụ trách đốc thúc việc đóng thuyền bè, năng lực trác tuyệt ấy đã khiến toàn bộ số thuyền cần thiết được chế tạo xong xuôi chỉ trong vòng nửa tháng.

Phượng Minh vẫn bị cầm tù trong trướng, nhưng Thu Nguyệt Thu Tinh lại bắt vô âm tín. Quanh cậu chỉ quần quanh vài ả thị nữ vạm vỡ để phòng cậu có hành động thất thoát.

Một ngày, Nhược Ngôn ngang nhiên bước. Y môn trốn cầm cậu, đặc ý nói: “Toàn bộ thuyền đã được chế tạo xong, Minh vương còn cách nào ngăn trở đại quân nữa chăng?”

Lòng Phượng Minh như vụn vỡ. Không ngờ động thái của y lại thần tốc đến thế.

Con người Nhược Ngôn thoáng lay động, y lại cười: “Minh Vương nhất định đã biết liên quân Tây Lôi đang ẩn núp bên kia bờ A Mạn Giang. Hừ, bản vương chẳng lẽ lại mù mờ? Sáng sớm mai, bản vương sẽ dẫn Minh vương ra gặp những thân dân Tây Lôi trung trinh lúc nào cũng một lòng ngưỡng vọng người.”

Nhược Ngôn quả nhiên nói được làm được. Hôm sau, sau khi lệnh người ép Phượng Minh uống cạn bát được, y liền dẫn Phượng Minh lên thuyền lớn.

Vương kỳ Ly Quốc tung bay phần phật trên không. Hai hàng đại thuyền mới đóng dàn ra song song thủ hộ vương thuyền ngang một dải mặt sông, dừng lại cách bờ đối diện chừng trăm dặm. Tức thì, phía đối diện rợp bóng cờ xí. Là vương kỳ của cả Tây Lôi lẫn Vĩnh Ân.

“Tây Lôi Minh vương đang ở đây. Mọi người mau ra diện kiến đi.” Nhược Ngôn cười như điên, cường ép Phượng Minh đứng nơi mũi thuyền.

Những dáng người bên kia như chấn động. Họ đã nghe thấy hai tiếng Minh vương. Hai tiếng ấy đã đủ khiến quân tâm hoang mang thấp thỏm. Phượng Minh cau mày, điều cậu không cam tâm nhất, chính là danh hàm Minh vương của mình bị Nhược Ngôn lợi dụng để đánh úp quân tâm Tây Lôi.

Lá vương kỳ quen thuộc của Tây Lôi đang bay phấp phới ở phía đó, nó khiến cậu quặn lòng nhớ Dung Diễm, tìm Phượng Minh như thất lạc. Cậu chịu không nổi gào lên điên cuồng: “Ta không phải Minh Vương! Mau bắt tên đi!”

Tiếng kêu bi thống dữ dội đập thẳng vào lòng mỗi một con người đang đứng trên con thuyền Ly quốc. Nhưng Nhược Ngôn đã sớm dự liệu được, y đưa tay bịt miệng cậu, kề sát bên tai thì thào phớt phơ: “Trò hay còn chưa mở màn, Minh Vương tiếp tục sắm vai anh hùng cũng không muộn.”

Phượng Minh rùng mình, chẳng lẽ còn biến cố nào khác nữa ư?

Đang khi chết ngột trong nghi hoặc, những tiếng kèn từ bờ sông bên kia chợt trỗi lên, hàng vương kì tách rời làm hai. Chúng binh sĩ tề chỉnh dạt thành một con đường lớn để hai bóng người đang cười trên lưng ngựa hiện ra giữa vòng vây bọc.

Dưới vương kỳ Vĩnh Ân, đương nhiên là Vĩnh Ân vương.

Ánh mắt vừa rơi xuống dưới lá vương kỳ Tây Lôi thân thuộc, cả người Phượng Minh như bị một cơn kịch chấn giáng thẳng vào. Cậu lặng đi. Kẻ lẫm liệt oai phong, chỉ cần ngoảnh đầu cũng sẽ nhận thấy vẻ anh hùng huy hoàng xán lạn, chính là Dung Diễm.

Hắn

hiển hiện mồn một trước mắt.

Đời này kiếp này Phượng Minh không bao giờ có thể nhận lầm Dung Diễm.

Nếu đây là mộng,

Phượng Minh nguyện không bao giờ tỉnh lại.

“Đại vương vạn tuế! Đại vương vạn tuế!” Tiếng gầm đầy đấu khí của binh sĩ Tây Lôi vọng tới từ bờ đối diện. Đinh tai nhức óc. Ngàn vạn ánh đao sắc kiếm lóe lên chỉ thẳng lên không. Thứ quang mang ấy không ngừng chớp động, như một dải hiểm trận sắc bén kiên định.

Dung Diễm ung dung phát tay, tôn quý vô song, khiến mọi người lại điên cuồng hô xướng.

Những tướng sĩ Ly quốc trên thuyền tận mắt chứng kiến Tây Lôi vương đột ngột xuất hiện, kẻ nào kẻ nấy bủn rủn tay chân, kinh hoàng không gì tả xiết.

Dung Diễm đứng cách một mặt sông. Hắn nhìn thẳng vào Nhược Ngôn, trầm thanh sang sảng: “Nhược Ngôn, có sao ngươi lại dẫn quân vượt qua Vĩnh Ân, Phồn Giai, uy hiếp biên cảnh Tây Lôi?” Hắn vừa cất tiếng, Tây Lôi binh đã im phăng phắc, càng hiển lộ thứ uy nghiêm vương giả tốt bậc khiến lòng người tin phục.

Ngang giang diện, giọng nam trầm ổn đầy tự tin ấy rành rọt từng tiếng truyền lên thuyền. Phượng Minh như bị sét đánh bên tai, cả người run lên.

Hôm qua sau khi do thám biết Dung Diễm còn sống, biểu hiện kinh ngạc của Nhược Ngôn đã chết lặng ngay từ lúc đó, y chậm rãi nói: “Khuếch trương lãnh thổ, chính là trách nhiệm của Đại vương. Nếu người lập tức đầu hàng, dâng Tây Lôi bằng hai tay lên trước mặt ta. Bản vương sẽ lưu lại cho người một cái mạng.”

“Nực cười, bản vương vì sao phải hàng.”

“Người không hàng, ta liền giết hắn.”

Ánh mắt Dung Diễm, tới tận lúc này mới quét qua Phượng Minh. Ánh mắt hắn nhìn Phượng Minh, hệt như nhìn một kẻ xa lạ không quen không biết. Thứ thâm tình, kích động, đau đớn, tránh né, tưởng chừng sẽ cuộn cuộn dâng tràn trong đáy mắt hoàn toàn tắt ngúm.

Dung Diễm ngạc nhiên hỏi: “Hắn là ai?”

Tâm thần đang bị Nhược Ngôn ghì trong lòng bỗng dưng cứng đờ. Phượng Minh kinh ngạc nhìn Dung Diễm, nói không nên lời. Khi lỗ làng chạm phải ánh mắt xa lạ kia của Dung Diễm, thân thể cậu như bị ma quang truyền thuyết dội thẳng vào người, hóa đá hoàn toàn.

Sắc mặt cậu tái nhợt đến mức ngay một cơn hồng mông mạnh cũng không tồn tại. Tất cả gương mặt ấy chỉ phẳng qua một thứ biểu cảm yếu đuối như thể chỉ cần ai đó vươn tay chạm nhẹ thôi cũng sẽ nát bấy.

Nhược Ngôn dần nhận được tin Dung Diễm mất trí nhớ, ban đầu vốn không tin, nhưng hiện giờ khi đã tận mắt chứng kiến, trong lòng y nhất thời chỉ còn một từ diệu. Y khẽ cúi đầu nhìn bộ dáng đau đớn đến chết ngất của Phượng Minh, lại cố tình giọng giọng: “Hắn là kẻ đời này kiếp này người yêu thương nhất. Là Tây Lôi Minh vương của người.”

“Hắn là Minh vương Tây Lôi? Chẳng phải Minh Vương đã sớm bỏ mạng nơi sa trường rồi sao?” Dung Diễm nhìn Phượng Minh. Thứ ánh nhìn chết lặng nét dịu dàng, chỉ độc một vẻ lạnh lùng tâm thường khi đối mặt với thần tử. Hắn phì cười chế giễu: “Kẻ này sao có thể là người ta yêu thương trọn kiếp trọn đời? Người ta yêu thương nhất, chính là người đã cứu ta khỏi dòng thác xiết, cùng ta đồng cam cộng khổ, vượt qua bao gian nan hoạn nạn, có công lao không ai sánh kịp với Tây Lôi, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Mị Cơ!” Dung Diễm thét lớn một tiếng, đoạn vẫy tay từ phía sau.

Những tiếng vó ngựa thùng thình nổi lên, giữa những tiếng hí dài của tuần mã và tiếng xôn xao nhộn nhạo nơi quân tình.

Bóng hồng thoáng ẩn hiện.

Tức thì một mỹ nhân phong thái động lòng người, phi đến bên người Dung Diễm. Nàng nhìn hắn cười. Nàng sóng vai cùng đứng bên hắn. Nàng cười trên con tuần mã cao lớn phi phàm, Bạch Vân mà Phượng Minh thân thuộc.

Đó là lễ vật Dung Diễm từng tặng Phượng Minh.

Bên tai cậu như vẳng một tiếng cầm huyền đứt dây chát chúa bi thương đến cùng cực. Phượng Minh nín lặng. Cậu không nói, chỉ giương mắt đau đáu nhìn về nơi xa, in hằn vào đáy mắt tất cả mọi thứ.

Hồng y mỹ nhân ấy, ngay ở phía bên kia, cùng Dung Diễm vai tựa vai, không cần phải lên tiếng cũng biết ân ái nồng đượm thế nào.

“Vương hậu! Vương hậu!” Mọi người vây quanh Dung Diễm và Mị Cơ, giơ đao reo hò.

Tiếng reo hò rền rĩ âm vang xộc thẳng vào đỉnh não. Xem ra Mị Cơ ấy không chỉ cứu được Dung Diễm khi hắn bị thương nặng mất trí nhớ, mà còn bám theo Dung Diễm bí mật về lại cố hương và giờ một bước trèo ngôi vương hậu.

Nàng xinh đẹp đến phi phàm, sắc da trắng nõn mịn màng, dấu cách xa như vậy, cậu vẫn cảm nhận được thứ khí chất dịu dàng thùy mị thoảng qua.

Cánh tay Nhược Ngôn kẹp chặt lại, y ghì lấy thân hình đang run rẩy kịch liệt của Phượng Minh.

“Dung Diễm, cơ hội cuối cùng. Quăng bỏ khí giới đầu hàng, và ta sẽ miễn chết cho Minh vương.”

Dung Diễm cười sang sảng: “Ta đường đường là Tây Lôi vương, sao có thể chỉ vì một gã thần tử cõn con mà phải xin hàng?” Cử chỉ phong độ của hắn bất phàm, hơn hẵn cả ngày hôm ấy.

Phượng Minh nghe được tiếng cười sang sảng của hắn, nhưng cậu chỉ lẳng lặng nhìn, nhìn đến ngây dại, nhìn đến khi hai đầu gối nhũn ra vô lực chống đỡ rồi chậm rãi ngã về sau, dồn toàn bộ sức nặng tựa lên cánh tay Nhược Ngôn đang dìu phía sau.

Nét cười thoang thoảng bên môi Nhược Ngôn. Y quát thét: “Cập bờ.”

Chúng thuyền y lệnh, chầm chậm cập bờ đối diện.

“Bắn tên!” Dung Diễm không chút do dự phát lệnh, hàng vạn mũi tên của Tây Lôi và Vĩnh Ân nhất tề phóng ra, lao thẳng về phía thuyền địch.

Vài trong số đó nhắm thẳng vào Phượng Minh và Nhược Ngôn. Phượng Minh thấy mũi tên xé gió lao tới, nhưng ánh mắt vẫn chỉ đăm đăm một mực về nơi ấy, không chớp động, không tránh né. Đối diện với làn gió rách toạc thốc từ mặt sông xộc thẳng tới, làn tóc mai phát phơ lay động, y tụ vờn quện, tựa như thiên nhân không nhiễm khói bụi trần gian, cậu không chút sợ hãi ngênh đón thứ vũ khí côi tục sắc bén.

Xoạt! Xoạt!

Nhược Ngôn hươu kiếm, gạt những mũi tên đang nhắm thẳng vào Phượng Minh, ngửa mặt cười văng lên.

“Hồi doanh!” Ly Vương phát cờ hiệu.

Đại thuyền Ly quốc lũ lượt quay đầu về doanh trại. Những đợt mưa tiễn vẫn rào rào dày đặc sau lưng. Nhưng vì khoảng cách quá xa nên đa phần chỉ cắm thẳng vào dòng nước.

Lần đầu giao chiến, chỉ giáp mặt qua loa, không hề có giao chiến hay phòng thủ kịch liệt nào.

Nhược Ngôn trở về doanh trại bên kia mặt sông, thuật lại tình huống cho Diệu Quang cùng viên đại tướng. Y vì chuyện thất bại khi dùng Phượng Minh để chiêu hàng Dung Diễm mà cười khoái trá.

Trác Nhiên kinh ngạc nói: “Tác dụng của Minh vương bị triệt diệt. Trước mắt đại quân lại phải đối diện với muôn ngàn hiểm ác, Vĩnh Ân Tây Lôi hợp thành một khối đã là bất lợi lớn vô cùng cho đại quân ta, vì sao đại vương lại không chút để tâm?”

Đôi con ngươi trong veo như thủy tinh của Diệu Quang lay động, cười hỉ hả: “Vương huynh hà tất phải tức giận. Chỉ cần tầm chân tình của Minh vương đối với Dung Diễm kia bị dập tắt như tro tàn thì chẳng phải còn giá trị gấp vạn lần so với chiếm được một Tây Lôi nhỏ nhỏ kia sao?”

“Không hổ danh vương muội, hiểu rất rõ lòng ta.” Nhược Ngôn nhếch môi cười: “Dung Diễm phụ bạc, tia hy vọng cuối cùng của Minh Vương đã tắt lịm. Đến khi hấn thấu suốt, đương nhiên sẽ tự động ngoan ngoãn lưu lại bên ta. Ha ha! Ly quốc có cánh tay ấy lo gì không thể một tay quơ gọn đám quốc gia kia?”

“Cung hỉ vương huynh. Minh vương không những có thể phò trợ đại nghiệp thống nhất của vương huynh, còn là một thân phong lưu tuấn mỹ hiếm thấy ở đời đời. Có người như thế bầu bạn bên cạnh, lại chẳng hơn hậu cung ngàn phi vạn thiếp hay sao?”

Trác Nhiên ngộ ra, tuy ngấm ngấm cười, nhưng vẫn hơi trầm lại, sau mới ngần ngừ nói: “Nhưng tình hình trước mắt ác liệt thế này, đại quân còn phải đối trì cách một mặt sông, đại vương chuẩn bị công địch bằng cách nào?”

“Trước mắt... không nên công.” Nét cười trên mặt Nhược Ngôn tắt lịm, y thở dài: “Vĩnh Ân liên hợp Tây Lôi, vị trí hiểm yếu từng từng trước mặt, lại thêm Dung Diễm, Tây Lôi có đại vương, sẽ không còn cố kỵ Minh vương như trước, ưu thế ban đầu của chúng ta đã mất. Vào lúc này, ta ...”

Nhược Ngôn am tường binh pháp. Y dấu tự cao tự đại, nhưng không phải kẻ ngu xuẩn, đoán đo tình thế trước sau cũng thừa hiểu có dây dưa thêm cũng chỉ vô ích. Hơn nữa, lần này xuất chinh có thể dập tắt được ngọn lửa hy vọng Phượng Minh ôm ấp trong lòng bao lâu nay thì với y, điều đó còn hữu dụng gấp bội lần chiến thắng. Vừa định lên tiếng phát lệnh “Thu binh”, thình lình có tiếng người bấm báo cắt ngang.

“Khởi bẩm đại vương, Minh vương truyền lời, muốn gặp đại vương.”

Trác Nhiên ngăn ra: “Nhanh như vậy đã thông suốt ư?”

Nhược Ngôn cau mày trầm tư, hạ lệnh: “Từ giờ trở đi, không cần phải giam lỏng Minh vương nữa. Mau thỉnh Minh vương lại đây gặp ta. Nhớ rõ, phải cẩn thận áp tải, không được xảy ra chuyện gì sơ sót.”

Gã thuộc hạ hô ran một tiếng, lập tức lui đi.

Diệu Quang thờ người trong doanh trướng, mím môi im lặng như thể đang suy nghĩ gì đó rất lung.

Phía ngoài doanh trướng, binh sĩ vẫn lũ lượt thao luyện. Từng tốp từng tốp tụ lại nghỉ ngơi. Lúc này đã giữa trưa, khói bếp mịt mù giăng giăng tứ phía, mùi đồ ăn ngào ngạt phiêu đảng giữa không trung, nhưng tất thấy đều ủ dột chau mày. Thứ tâm trạng hưng phấn cùng niềm tin tất thắng đã bị sự xuất hiện như thần như quỷ của Tây Lôi vương đập nát tan tành.

Nhất là những thân binh đã từng tận mắt chứng kiến Nhược Ngôn xuyên từng tiền từng tiền bắn gục. Nếu không có thần tiên bảo trợ, sao Tây Lôi vương lại có thể sống nhăn sau chuyện đó?

Ba kẻ thủ trong trướng đều chìm trong trầm tư. Những tiếng cước bộ lạo xạo vang lên bên ngoài, rèm cửa thốc lên. Phượng Minh bước vào trong.

Sắc mặt cậu tai tái, dáng đi lại chệch choạc, bước chân cũng thực chậm. Nhược Ngôn biết, bàn tay của cậu có lẽ vẫn băng lạnh như khi này.

Bị Dung Diễm xuyên thấu một kích này, Phượng Minh nhất định sẽ kiệt quệ không gượng dậy nổi. Diệu Quang đã căn dặn đám quân y nghiên thuốc an thần để đề phòng không một trường hợp bất trắc nào có thể xảy ra.

“Nhược Ngôn, người định bao giờ tấn công?” Phượng Minh vừa bước vào doanh trướng đã mở miệng chất vấn.

Thanh âm cậu thực trầm đục cũng thực u tàn, như tiếng kim loại chát chúa đánh thép, rõ ràng cậu đã hạ quyết tâm. Nhược Ngôn và Diệu Quang đưa mắt nhìn nhau cùng đáp: “Địa thế bất lợi, chỉ e phải trường chiến.”

Phượng Minh nheo nheo mắt, lạnh lùng nói: “Người muốn thu binh?”

“Trừ phi có kỳ sách tốc chiến tốc thắng, bằng không chỉ có thể lui quân.”

Trác Nhiên đứng một bên phân trần: “Minh vương không quen thuộc chuyện hành quân. Ly quốc chúng ta đất nhiều nước ít, căn bản không có một con sông nào lớn như A Mạn Giang, nên đa phần binh sĩ không thông thuộc thủy chiến. Bây giờ liên quân Tây Lôi Vĩnh Ân lại còn trú đóng ở bờ bên kia, tình thế bất buộc phải giao chiến trên mặt sông, đối với chúng ta đó đã là một bất lợi cực lớn. Huống chi...”

“Ai nói phải giao chiến trên mặt sông?” Phượng Minh không chút khách khí chặt đứt lời giải thích của Trác Nhiên, cậu liếc xéo gã đoạn lên giọng: “Chuyển dời trận địa, lên bờ tái chiến không được sao?”

“Đại giang cuộn cuộn, nếu có thể nhanh chóng vượt sông khai chiến, thì sao nơi này lại có thể mang danh hiểm yếu?”

Tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc thành linh vang vọng khắp trướng. Diệu Quang lắc đầu nhìn Trác Nhiên: “Trác tướng quân không nên nhiều lời, nhìn bộ dáng Minh vương ắt đã có diệu kế vượt sông.” Đoạn nàng ngoảnh lại, đôi con ngươi nồng đượm tiểu ý in bóng Phượng Minh, tầm tắc tán thưởng: Minh vương tan nát cõi lòng, yêu đến cùng cực sinh thù hận, muốn xuống tay hạ thủ với Tây Lôi. Dung Diễm a Dung Diễm, người hắc cốt chết cũng không đoán nổi phụ tình bạc nghĩa rồi sẽ gặp phải đại họa này đi?

Nhược Ngôn chỉ lẳng lặng nhìn xoáy vào Phượng Minh.

Phượng Minh hừ một tiếng, đưa mắt nhìn xuyên qua khung cửa sổ tò vò trở trên thành trướng, phóng tầm nhìn đến tận đại giang đang cuộn cuộn sóng vỗ nơi tít tắp. Không biết có phải đang nhớ tới hình ảnh Dung Diễm ôm Mị cơ vào lòng hay không mà gương mặt tuần tú ấy nhăn nhúm lại, nghiêng rằng mà rằng: “Các người vốn muốn học lên binh pháp của ta mà. Lần này ta sẽ cho các người thấy. Giao chiến trên mặt sông, một bên thiện một bên không thiện, tình thế này đã từng xuất hiện trong một chiến dịch rất nổi danh. Năm được binh lính cường đại trong tay nhưng lại không thiện thủy chiến, muốn vượt đại giang, có thể dùng xích sắt liên hoàn đại thuyền...”

Diệu Quang kinh ngạc thét lên the thé: “Dùng xích sắt liên hoàn đại thuyền?” Nàng vốn thiên tính thông minh, chỉ trong chớp nhoáng đã lĩnh ngộ hoàn chỉnh, ánh mắt sáng bừng lên hàm chứa cả sự ngưỡng vọng lẫn tán thán.

“Xích sắt liên hoàn?” Trác Nhiên lấy làm lạ hỏi lại: “Nếu thế, tất cả các con thuyền sẽ biến thành một nhịp cầu.”

Nhược Ngôn vỗ mạnh vào mặt bàn, khen: “Diệu! Thuyền thuyền tương liên, trái phải phải binh phòng bị cung tiễn, trung quân nối đuôi nhau luồn qua, thiên hiểm cũng bị phá nát.” Y sấn tới hai bước, chụp lấy bờ vai mảnh khảnh của Phượng Minh. “Trời cao đã phù hộ cho Ly quốc ta, để Nhược Ngôn này có được sự tương trợ của Minh Vương. Dung Diễm là kẻ thất tín bội nghĩa, đối với Minh vương như tiền rồi cung, không chút lưu tình, Minh vương quy thuận Ly quốc, thực là một cử chỉ thức thời.”

Đang lúc phía trước không còn phần thắng, vốn đã nghĩ đến chuyện rút binh về nước, nhưng lúc này trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một đại đạo thênh thang chói sáng, cả ba người hưng phấn hết mực, ngay đến một Nhược Ngôn âm mưu thâm trường ngoan độc, cũng không tránh khỏi kích động.

Trác Nhiên thành linh bật dậy, sải bước tới trước mặt Phượng Minh, cúi gập người, nhìn chăm chú vào cặp mắt ấy, chân thành nói: “Minh vương đa mưu túc trí, hôm nay Trác Nhiên đã được tận mắt thỉnh giáo. Tại hạ bội phục khôn xiết.” Từng từ từng ngữ đều thấu sự thành khẩn.

Nhưng ánh mắt Phượng Minh vẫn như băng đá giá buốt, cậu chậm rãi xoay người nhìn thẳng vào Nhược Ngôn: “Đây là mưu kế đầu tiên ta đề xuất cho người, mang danh liên hoàn thuyền, hãy nhớ lấy.”

“Liên hoàn thuyền, danh tự hay.” Nhược Ngôn gật gù, cung kính nói: “Từ mai trở đi, người chính là Minh vương của Ly Quốc. Tất cả mọi thứ Dung Diễm dâng tặng cho người, bản vương đều có thể đưa đến gặp bội. Minh vương muốn gì, bản vương đều sẽ tặng lại cho người.”

“Đa tạ.” Phượng Minh vẫn đứng trong trướng, vẫn giữa một thứ hương sắc tai tái xanh xao, tựa như chỉ cần một làn gió nhẹ thoảng qua cũng đủ để xô ngã, nhưng, thứ quang mang rực rỡ nơi đáy mắt, lại ẩn tàng thứ tự tin cùng giấu cợt sâu kín. Bềng nở thứ ánh sáng rực rỡ khiến lòng người kinh diễm, khóe môi cong cong ấy đậm nhạt cất lời: “Điều ta muốn chính là câu này.”

Liên hoàn thuyền trừ danh lịch sử Trung Quốc ngày nào đã được Phượng Minh giữa dòng thời không chông chéo, một lần nữa áp dụng.

72. Q.4 - Chương 10

Hiệu suất làm việc của Trác Nhiên vô cùng thần tốc. Chỉ nội một ngày một đêm, đã xâu chuỗi được hàng loạt các chiến thuyền lớn nhỏ. Ly quân vốn không thiện thủy chiến, những con thuyền đơn vốn chòng chành sẽ khiến chúng phân tán lực chiến đấu. Nhưng một khi đã được liên hợp làm một để tạo thành một dây hành lang giác đấu khổng lồ, chỉ cần một trong số chúng tiếp cận được bờ đối diện, sẽ chẳng khác nào một nhịp cầu vững chãi vừa được ráp nối bắc ngang mặt sông.

Một chiến thuật kỳ diệu như thế quả thực có thể khiến bất cứ ai phải liên mồm tán thưởng không thôi.

Trác Nhiên sau khi tự mình giám sát quá trình kiến tạo liên hoàn thuyền đã tức thì hối hả chạy về hồi báo Nhược Ngôn.

“Khởi bẩm đại vương, toàn bộ thuyền đã được nối liền bằng dây xích.” vén tấm màn, sải bước vào vương trướng, Trác Nhiên hưng phấn thuận miệng tuôn một tràng: “Bình sĩ trung quân biết đó là diệu kế của đại vương, ai nấy đều bội phục. Quân tâm đại chấn.”

Nhược Ngôn vừa thay sang một bộ quân phục mới, giáp trụ được công tượng tỉ mỉ rèn khắc đến từng chi tiết, từng tấm từng khối tinh xảo linh hoạt, bảo kiếm giắt ngang bên hông, uy phong lẫm liệt.

“Quân Tây Lôi có động tĩnh gì không?”

“Địch quân thấy liên hoàn thuyền của quân ta từ phía xa xa, đang náo động không ngớt. Dung Diễm hẳn phải đang đau đầu nhức óc tìm cách đối phó.”

“Cứ để Dung Diễm khổ não một chút đi.” Nhược Ngôn cười khẩy, quay lại hỏi: “Còn Minh vương?”

Lập tức có thị vệ từ ngoài trường tiến vào, gãi quỳ xuống bái tấu: “Bẩm đại vương, Minh vương đang nghỉ ngơi trong vương trường. Chúng thuộc hạ đã phái năm tên thị vệ giỏi nhất đứng ngoài thị hầu. Chỉ cần Minh Vương rời trường một bước, chúng thần sẽ lập tức thông tri đại vương.”

Nhược Ngôn gật đầu, lại hỏi: “Được Diêu Quang chuẩn bị, Minh vương có còn dùng không?”

“Khởi bẩm đại vương, toàn bộ dược thuốc đã thỉnh Minh vương dùng cạn. Ngoài ra, hai ả cung nữ Tây Lôi cũng đã được điều tới thị hầu Minh vương.”

Nhược Ngôn lại chậm rãi gật gù, nhưng gương mặt vẫn còn vài nét băn khoăn như thể còn một điều gì đó đang vướng mắc trong lòng y.

Trác Nhiên nói: “Nếu đại vương không an lòng, sao người không tự mình ghé thăm?”

“Không cần thiết.” Nhược Ngôn phát tay: “Đại chiến sắp tới, bản vương không thể phân tâm. Minh vương đâu có quy phục, nhưng lúc nào hắn cũng một lòng trung thành tận tụy với Dung Diễm. Chỉ e đến khi cấp bách lại nảy sinh hối ý, trù kế hại ta. Người quay lại, giám thị hắn cẩn thận, nhất cử nhất động của Minh vương và hai con a đầu kia không được lơ lửng.” Y quay đầu gần từng tiếng hạ lệnh với gã thị vệ.

“Rõ!”

Cầm kỳ dọc hai bên đại giang phần phật, cuộc khổ chiến lâm le trườn tới.

Ly quốc bên này, rợp một bên bờ vài chục đại chiến thuyền khuấy động mặt sông, vô số tiểu thuyền liên hợp chằng xích dây quần tụ xung quanh, thành một đại kỳ quan vĩ đại.

Gần trăm tên một tốp lính, hùng hổ chạy rầm rập qua lại trên chiến thuyền, ra sức làm quen với đặc thù địa điểm chiến đấu sáng mai.

Vương trường vẫn vậy, tráng lệ nguy nga. Vốn dĩ ban đầu nơi ấy ngay một hạt gió cũng xuyên không thấu, nay đã chiếu theo ý nguyện của Phượng Minh mà được trở lầy hai khung cửa trông ra ngoài mặt, qua đó thấy được dòng đại giang cuộn cuộn từ phía xa xa.

Sắc trời dần âm đạm, Thu Nguyệt khẽ khàng bưng khay nển tiến vào, dè dặt đặt trên mặt bàn. Khuôn mặt đoan lệ ấy đã vơi bớt đi cái nét tinh nghịch hồn nhiên ngày nào mà tô đầy bằng sắc ưu sầu đau thương ứ đọng thẳm. Ánh mắt ứ đọng của nàng chạm đến tấm thân cô tịch rúm rỏ một góc của Phượng Minh.

“Minh vương, trời đã tối, người hãy dùng chút gì đó đi.”

Đồ ăn ngào ngạt hương thơm được bưng đến trước mặt cậu, Thu Tinh khẽ khàng xếp đặt từng chiếc đĩa, lẩm nhẩm: “Phải đó, từ sáng đến giờ người đã không ăn chút gì, ngay đến được cũng lén đồ đi.”

“Minh vương...”

Phượng Minh dán mắt vào khung cảnh mịt mù phía đối diện mặt sông, tĩnh lặng một mảng. Thu Nguyệt và Thu Tinh biết, Dung Diễm đã xuất hiện, trước mặt toàn quân, nhưng lại quên hết tất cả chuyện về Phượng Minh. Họ thấy Phượng Minh chẳng nói chẳng rằng, ngay đến lệ cũng chưa một lần gợn gợn nơi sóng mắt, nỗi sợ hãi cứ thể như ngọn lửa nhen nhóm trong lòng. Cặp tỉ muội thấp thỏm không yên đưa mắt nhìn nhau, một trái một phải nhẹ nhàng quỳ xuống bên cạnh Phượng Minh.

“Minh vương à, người hãy nói gì đi.”

“Minh vương, Minh vương, người đừng như thế,” Thu Tinh lắc lắc tay áo Phượng Minh, xem bật khóc: “Đại vương nhất định sẽ nhớ lại Minh vương mà. Dù nó từ chưa từng gặp qua Mị Cơ, nhưng ả ta làm sao bị được với người. Đại vương sao có thể thích ả ta được?”

Phượng Minh chỉ một mực nhìn trân trân qua khung cửa, lại bị hai người đám Thu Tinh lắc qua lắc lại, mới giật mình bừng tỉnh. Cậu hơi cúi đầu xuống hỏi: “Các người làm trò gì thế? Tự đứng lại nước mắt đầm đìa thế kia?”

“Minh vương, người đừng đau lòng nữa.” Thu Nguyệt dụi mắt bật khóc nức nở: “Người không dùng bữa, cũng chẳng nói chẳng rằng, ngay đến được cũng không động...”

“Nha đầu gối, được của Diệu Quang có tác dụng an thần, uống vào sẽ ngủ li bì.” Phượng Minh khẽ vuốt đầu bọn họ, đoạn kéo hai người từ trên đất đứng dậy.

Thu Nguyệt nhân cơ hội ấy liền dúm một chiếc chén nhỏ vào tay Phượng Minh: “Uống được sẽ ngủ, nhưng mấy thứ này vẫn ăn được mà? Người mau dùng chút gì đó đi.”

Phượng Minh đẩy chiếc bát trong tay về lại mặt bàn, ánh mắt vẫn phiêu dang đâu đó tận chân trời thăm xa: “Đợi một lát nữa.”

Thu Nguyệt Thu Tinh cau mày đưa mắt nhìn nhau.

Thu Tinh lại gần Phượng Minh, bưng chiếc chén nhỏ, dùng thìa bạc xúc lấy một chút cơm, ghé đến sát miệng Phượng Minh.

Phượng Minh thấy không lay chuyển được hai người họ, đành phải há miệng, nhưng ánh mắt vẫn chỉ mãi miết phóng về bên kia mặt sông.

“Minh vương đang nhìn gì?”

“Đang nhìn một thứ ta muốn thấy.”

Bữa ăn cứ từng chút từng chút được dứt hết cho Phượng Minh, mãi đến lúc ấy khối đá đè nặng trong lòng hai người thị nữ suốt hàng mấy ngày nay mới như được trút bỏ.

Thu Tinh liếc mắt ra hiệu cho Thu Nguyệt.

Cô nàng khẽ gật đầu, rụt rè lên tiếng hỏi: “Minh vương...”

“Gì?”

“Những chiến thuyền được nối lại đằng kia, là muốn giao chiến phải không?”

“Đương nhiên.”

“Mấy gã thị vệ bên ngoài nói nhăng nói cuội rằng, rằng... chính Minh vương đã dạy Nhược Ngôn đem đại thuyền nối lại với nhau...”

Thu Tinh đang đứng một bên cũng nói chen vào: “Chúng còn nói cái gì đó là kế liên hoàn thuyền.”

“Phải, là ta dạy.”

Chiếc thìa đang đưa đến bên miệng cậu chợt nghiêng đi, miếng canh nóng hôi hổi trượt đổ vấy đầy xiêm y Phượng Minh.

Phượng Minh quay sang, bình tĩnh hỏi: “Sao vậy?”

Thu Nguyệt Thu Tinh trợn tròn mắt, tựa như không thể tin vào những gì mình vừa nghe. Họ ngây người. Mãi một lúc lâu sau, Thu Tinh mới thành linh quỳ sụp xuống, bầu chặt vạt áo Phượng Minh, nghèn nghẹn lời: “Minh vương, người hiền kế cho Nhược Ngôn?”

Thu Nguyệt cũng cuống quýt mọp xuống, ngẩng đầu chất vấn: “Người không còn cần Tây Lôi nữa ư? Người không còn cần Đại vương nữa ư?” Mũi nàng cay xè, nước mắt rơi thánh thót.

Phượng Minh lặng lẽ nhìn hai nàng thị nữ đang khóc lóc nỉ non dưới chân. Cậu nằm trong tay Nhược Ngôn đã hơn nửa năm trời, bóng dáng một Minh vương đơn thuần ấu trĩ khi xưa đã chết hẳn từ lâu. Bờ môi khẽ dao động, cong lên thành một nét cười nhợt nhạt, nhưng ánh quang mang thông tuệ thâm thúy vẫn lấp lánh rạng rỡ.

“Là Dung Diễm không cần ta, chứ không phải ta không cần Dung Diễm.” Phượng Minh thở dài một tiếng, đỡ hai người thị nữ đứng dậy.

Cậu quay đi, đưa tay đắp chút nước trong chén, hí hoáy viết mấy chữ lên mặt bàn: tai vách mạch rừng.

Thu Nguyệt láu táu “A” lên một tiếng khe khẽ, liền cuống quýt tự bịt miệng lại.

Thu Tinh liếc qua liếc lại một vòng than thở: “Nếu Đại vương thật sự là kẻ bạc tình bạc nghĩa, Minh vương cũng quá thiệt thòi.”

Nàng vừa nói, Phượng Minh đã lập tức viết thêm một hàng chữ cạnh đó: ta tin Dung Diễm.

Ánh mắt Thu Tinh thấp thoáng sự kích động lẫn hân hoan, nàng xiết chặt tay Thu Nguyệt, thì thào với Phượng Minh: “Bất luận có chuyện gì xảy ra, chúng tiểu nữ đều một lòng đi theo Minh vương.”

“Vậy hãy cùng ta ngắm chút cảnh sắc ven sông đi.” Phượng Minh ngồi xuống, xiết chặt tay hai người thị nữ cùng đối vọng về bên kia bên bờ ấy.

Màn đêm hờ hững buông mình, Ly quốc bên này đã dần thấp đuốc sáng trưng một mảng sông, sự náo nhiệt hừng hực tứ phía. Chỉ có bên kia, vẫn một màu đen thăm thẳm, tịch tĩnh vô thanh.

Thu Nguyệt thấy khó hiểu, quay qua nhìn Thu Tinh cũng đang u u mê mê đứng cạnh.

“Thu Nguyệt, bên này Ly quân đã thấp lửa lên chưa?”

“Rồi ạ.”

Phượng Minh tựa hồ như kích động hẳn lên, bàn tay đang xiết chặt tay hai người thị nữ cũng không ngừng run rẩy, cậu lại quay sang Thu Nguyệt hỏi: “Người xem, bờ bên kia không một ánh lửa.”

Vốn Thu Nguyệt cũng thấy chuyện này có chút kỳ quái, nên chỉ nghi hoặc nhìn chăm chăm vào Phượng Minh.

Ba người đứng kề nhau cùng lúc đưa mắt nhìn qua song cửa trong tịch tắc. Phượng Minh cơ hồ càng lúc càng cao hứng, đến nụ cười vốn dĩ chỉ thoáng hiện bên môi cũng tựa như bùng sáng. Thứ hoan hỉ tận chân tâm vốn dĩ đã tắt ngúm, sau hơn nửa năm đằng đẳng quanh bên cạnh, cuối cùng Thu Nguyệt cũng đã được nhìn thấy. Khắc ấy, thẳng như một Minh Vương hoạt bát đáng yêu vô lo vô ưu, một Minh Vương trong trẻo như làn nước từ ngày xưa xưa lắm đột nhiên tái sinh. Lòng nàng xúc động khôn tả, đôi mắt hoe hoe đỏ.

Phượng Minh thành linh bật dậy.

“Sáng sớm mai, Nhược Ngôn sẽ bắt đầu tiến công, toàn bộ thuyền lớn thuyền nhỏ cùng được nối vào nhau, có thể tạo thành một thông đạo khổng lồ, sau đó...” Cậu cố gắng tìm từ ngữ để diễn đạt, mới vội vã lấy tay đập nước quỳnh quáng viết: nếu xảy ra hỏa hoạn, các người phải lập tức rời đi.

Thấy vẻ mặt Thu Nguyệt Thu Tinh đại ra, Phượng Minh nhe răng cười tủm tỉm, lạnh lợi nháy nháy mắt.

Những cơn gió thoảng qua song như âm ám như quỷ dị. Ba người đồng thời quay đầu nhìn ra ngoài khung cửa.

Một mảng lửa rực đỏ thiêu cháy tầm mắt.

Trên mặt sông, vô số thuyền gỗ bốc cháy ngàn ngút, hết như những con ác ma đang trôi lên từ đáy tầng địa ngục. Chúng hung hãn chồm tới nuốt chửng đoàn liên hoàn thuyền của Ly quân.

Rầm rầm rầm! Uỳnh!

Những tiếng nổ rung trời lở đất, hỏa thuyền động thẳng vào liên hoàn thuyền.

“Á!” Thành linh chứng kiến cảnh ấy, Thu Nguyệt la lên thất thanh.

Phượng Minh lộ vẻ cuồng hỉ, tự lẩm bẩm: “Tới rồi.” Trong hết thấy mọi người, chỉ duy mình Phượng Minh đoán được, Tây Lôi sẽ lợi dụng màn đêm tối đen như mực này để âm thầm lọt vào vùng phụ cận, đổ đầy dầu và lên chặt củi khô vào từng thuyền gỗ nhỏ dùng để điểm hỏa và tông vào thuyền Ly quân.

Đó, là một trong những sách lược nổi danh nhất thời Tam Quốc, Liên hoàn thuyền, hỏa thiêu liên hoàn thuyền.

Gió càn quét tất thấy. Gió trợ thế lửa, thổi bùng lên cơn bão của sự cuồng nộ thêm hừng hực. Ly quân đại loạn. Những tiếng rít gào thảm khốc không ngừng vang dội khắp mặt sông. Một mảng A Mạn Giang như nằm trong lòng địa ngục.

Nhược Ngôn lúc ấy đang ở trong trướng, bàn bạc với tướng Trác Nhiên về chiến thuật tấn công sớm mai. Khi thỉnh lĩnh nghe những tiếng rền rĩ long trời lở đất, y đã biết, có biến cố lớn đang xảy ra. Y vội vã chạy ra ngoài trướng. Vừa ngẩng đầu nhìn, đã bị cả một biển lửa ngùn ngụt đập thẳng vào mắt.

Một gã thị vệ bổ nhào xuống chân y, thét lớn: “Đại vương, quân Tây Lôi đang đêm tập kích! Lửa... Lửa... Khắp nơi đều là lửa!”

“Cứu hỏa!” Nhược Ngôn tuốt bảo kiếm, một đao chém phăng đầu tên lính đang cuống cuống chạy trốn. Y rít lên the thé: “Không được hoảng loạn! Kẻ nào chạy trốn giết không tha! Tất cả dập lửa! Mau!”

Vừa thủ kiếm chạy vội được vài bước, lại thêm một tên thị vệ khác, mặt mày sì sịt than lửa đen đúa, phủ phục xuống nền đất hỗn hển trình báo: “Khởi bẩm đại vương, bên trong hỏa thuyền chất đầy dầu. Chẳng những không dập tắt được lửa, còn đâm thẳng vào đoàn liên hoàn thuyền của ta!”

“Dập lửa!”

“Đại vương!” Một giọng thị vệ khác gào lên thảm thiết: “Thế lửa quá lớn, không thể cứu! Thỉnh đại vương lập tức hạ lệnh thu quân!”

Lửa đã bắt đầu bén lưỡi đến lều trướng trên bờ. Từng tấm thân đơn bạc bị vây hãm trong biển lửa hung tàn. Những tiếng gào thét hoảng loạn không ngừng đập dội giữa khoảng không. Hàng loạt quân lính Ly quốc bị lửa thiêu lũ lượt nhảy ào ào xuống dòng đại giang. Những thanh âm oàm ạp không ngừng vang lên. Đám thị vệ cận thân của Nhược Ngôn, quây một vòng xung quanh y, rút kiếm điên cuồng chém giết những sĩ binh đang chạy thực mạng đào thoát khỏi trận địa. Tên nào tên nấy gầm rú: “Đại vương có lệnh! Không được chạy trốn! Không được kích động quân tâm! Lập tức cứu hỏa!”

Nhược Ngôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Y chong mắt nhìn đại quân hỗn loạn tan tác, như chìm vào giữa địa ngục thăm sát Tu La, ánh mắt lóe lên tia hung hiểm, y cắn hận rít lên: “Minh Vương!” Đoạn quay người, tuốt kiếm chạy về vương trướng.

Đi được một đoạn, dị biến lại thỉnh lĩnh nổi lên. Những tiếng tuấn mã hí dài đến rát tai, tiếng vó ngựa rầm rập động thẳng vào màng nhĩ, cả những tiếng giết chóc liều mạng sầm sập cuộn trào khiến Nhược Ngôn và Trác Nhiên rùng mình. Đang quay đầu quan hoài, một gã thị vệ thân mình đầm đìa máu phi như bay ào xuống tấu trình: “Đại vương, có mai phục!”

Nhược Ngôn dậm lên trước một bước, chân mày rậm rì nhíu chặt: “Chỗ nào có mai phục? Bao nhiêu nhân mã? Kẻ nào dẫn quân?”

“Bẩm đằng sau một đạo. Trên mặt sông một đạo. Trước sau hai mặt giáp công. Nhân mã nhiều ít đến giờ chưa rõ! Tướng dẫn quân, đám cờ hiệu trên mặt sông dường như có chữ Sở!”

Trác Nhiên gần giọng phân tích: “Phía sau hẳn phải là binh mã Vĩnh Ân. Nhân số nhất định không nhiều, tuyệt không thể chặn được đường rút của quân ta. Nhưng kỳ quái ở chỗ... tại sao trên mặt sông lại không phải vương kỳ Tây Lôi?”

Não Nhược Ngôn như nhoáng qua một tia chớp, y chấn động, nghiêng răng gầm gừ: “Dung Diêm đã lên vào đại doanh. Hừ! Người muốn đem Minh Vương trở về sao?” Sát khí tức thì bùng bùng nổi lên, y hùng hục chạy về phía vương trướng.

Trác Nhiên vội vàng ngăn lại: “Tình thế nguy cấp! Thỉnh đại vương lập tức chỉ huy đại quân! Bằng không Ly Quốc sẽ nguy mất!”

“Đại ta giết Minh Vương kia, sau đó sẽ dẫn tất cả xung phong liều chết!”

Vương trướng bên này, chỉ còn Phượng Minh và Thu Nguyệt Thu Tinh. Ba người.

Ngàn vạn tiếng gào khóc rền rĩ âm vang, những tiếng kêu thét kinh hoàng sợ hãi trườn lên không gian. Chỉ có ba người bọn họ hiện đang an nhàn nhất.

Mành cửa đột ngột bị ai đó người thốc lên. Một dáng người nhón nhác, tay lăm lăm thanh kiếm xồng xộc vào trong. Phượng Minh thân nhiên quay lại, những nét ngạc nhiên thoáng qua trên gương mặt: “Sao lại

là người?” Rồi lại bật cười khanh khách: “Ta cứ đình ninh nếu không phải Dung Diễm cũng sẽ là Nhược Ngôn kia.”

“Không ngờ người lại ngoan độc đến thế! Trừ độc kế triệt hạ hàng vạn đại quân của ta!” Diệu Quang đã sớm đánh mất vẻ ung dung thường ngày, thanh bảo kiếm sáng loáng trong tay nàng, đang hăm hè từng bước từng bước dí sát gần.

Thu Nguyệt Thu Tinh thấy sự tình không ổn, bèn xông lên, một trái một phải che chắn trước mặt Phượng Minh.

Phượng Minh nhẹ nhàng đứng dậy, rất bình tĩnh vươn tay tách hai nàng qua một bên. Cậu thậm chí còn thững thảng bước về phía Diệu Quang.

“Ta lúc nào cũng tận trung với Tây Lôi, các người vốn đã biết.” Phượng Minh ngẩng cao đầu nói: “Nếu ta là kẻ tham sống sợ chết, chỉ vì chút tư tình mà hiến kế dồn Tây Lôi vào chỗ chết, thì sao có thể xứng với cái danh vị Tây Lôi Minh Vương đây?”

“Dung Diễm đã phụ bạc người! Người còn muốn giúp hắn?”

“Ta e công chúa đã quên. Ta có thể để người trong thiên hạ phụ, nhưng nhất quyết không thể phụ người thiên hạ.” Ánh mắt u uẩn của Phượng Minh xoáy sâu vào Diệu Quang, rồi thốt nhiên thở dài nặng nề: “Cho dù Dung Diễm có phụ ta, ta cũng không thể hại hắn. Huống chi... hắn chưa chắc đã thay lòng đổi dạ.”

Diệu Quang chống cự lại ánh mắt khác lạ của Phượng Minh. Nàng như bị ánh mắt của cậu đào thẳng tận tâm can, cả người run lên dữ dội.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, từ lần cùng Phượng Minh đàm luận nguyện để người trong thiên hạ phụ mình ngày đó, hay từ lần cùng Phượng Minh cười nói bàn tán về cảnh những người phụ nữ Anh quốc suốt ngày chải chuốt ăn vận ngày đó... Tất cả. Từng chút, từng chút, lũ lượt lướt qua mặt nàng.

Keng một tiếng khô khốc. Thanh bảo kiếm rơi trên nền đất.

Thu Nguyệt nhích tới một bước, chộp lấy thanh bảo kiếm, chìa thẳng vào người Diệu Quang.

Thế nhưng, nàng lại chỉ nhìn trân trân vào Phượng Minh: “Vậy người... tại sao người không chạy?”

Phượng Minh ngạc nhiên nói: “Chẳng phải công chúa muốn giết ta sao?”

“Ta không xuống tay được. Người hà tất phải cố ý hỏi?” Diệu Quang quay ngoắt đi, những thanh âm u buồn nào nề rơi rớt: “Ta đã hại người rất nhiều. Lần này xem như ta đền bù cho người. Ngày sau tái kiến, Diệu Quang nhất định thủ hạ không lưu tình. Người... chạy mau đi. Vương huynh biết người ngấm ngầm giở trò, nhất định đang trên đường tới đây.”

Phượng Minh cười sượng ngắt: “Sao ta không nghĩ đến chuyện chạy trốn chứ? Nhưng hiện tại ra ngoài so với ở lý trong trường này còn nguy hiểm hơn nhiều lần. Vương trưởng dễ nhận biết, Dung Diễm nhất định sẽ cản được Nhược Ngôn trước khi y tới đây tìm ta. Một khi hắn đã đến, ta sẽ không cần phải lo lắng nữa.” Vừa nhắc đến hai chữ Dung Diễm, khuôn mặt tuấn mỹ ấy, lại man mác ngập đầy sự tin tưởng lẫn ngọt ngào ôn nhu.

Diệu Quang vốn đã thoái chí, nhưng khi ánh mắt nàng lại lướt qua nụ cười đang xao động trên gương mặt Phượng Minh thì cõi lòng như bị một đao rạch nát, xoáy một lỗ sâu hoắm. Nó, day nghiêng dần xé nàng. Diệu Quang từ lâu đã ái mộ Phượng Minh, nhưng lại chưa từng một lần tỏ bày. Giờ khắc này khéo thay gặp phải đại họa trước mắt, hàng đợt sóng ngầm vốn chỉ âm ỉ cồn cào trong lòng giờ lại như điên cuồng dậy sóng. Nàng nhìn đau đáu vào Phượng Minh, ánh mắt loáng lên một tia quyết tâm, nàng thò tay vào ống tay áo.

Đại sự của mình đã thành, Phượng Minh cứ đứng đó tùm tùm cười.

Chẳng dè lòng dạ nữ nhân như kim nằm đáy biển, giờ thốt nhiên trào dâng.

Hai vệt sáng nhoáng lên, Thu Nguyệt Thu Tinh đang đứng hai bên nhất tề gục xuống. Thanh kiếm Thu Nguyệt giật được của Diệu Quang cũng lẳng lẳng rớt xuống mặt sàn. Phượng Minh lấy làm lạ ngoái đầu

lại, đã thấy trên người hai bọn họ dựng thẳng một cây ngân châm. Không cần phải nói, nhất định do Diệu Quang xuất thủ.

“Công chúa?”

Diệu Quang kích động đến điên cuồng. Giọng nói vốn lạnh lạnh ngân nga như chuông bạc tức thì trở nên sắc lạnh đến gai người: “Ta thật sự không biết, người có điểm nào hay? Dung Diễm muốn người. Vương huynh muốn người. Ngay đến ta... Ngay đến cả ta cũng bị người lừa gạt đến mức không đang tâm xuống tay.”

Nàng từng bước, từng bước tiến sát lại. Những cây kim châm xòe ra sáng lấp lóa nơi tay. Phượng Minh trường kỳ hao tổn thể lực, sao có thể tránh được tuyệt kỹ sát thương của Diệu Quang? Khẽ rên lên một tiếng, tay chân lập tức vô lực, yếu ớt ngã lăn ra trên đất.

Diệu Quang tuy mảnh dẻ, nhưng sức lực lại rất mạnh mẽ. Nàng ôm ngang Phượng Minh trên tay, lạnh lùng lên tiếng: “Ta không muốn giết người, cũng không muốn người bị vương huynh giết, nhưng... Ta lại càng không muốn thấy người cùng tên Dung Diễm quỷ tha ma bắt kia bên nhau.” Nói đến lời cuối, nàng nghiêng răng kèn kẹt, sự oán hận hiển hiện trong ánh mắt.

Phượng Minh bị nàng chế trụ, thấy thần sắc Diệu Quang khác hẳn ngày thường, rõ ràng đã bị kích động không ít, trong lòng kêu gào xui lớn, nhưng miệng lại không thể thốt ra nổi một chữ. Thân thể không thể nhúc nhích, giống như trở lại tình cảnh bất lực trọn vẹn ngày ấy khi bị Diệu Quang tóm bắt về Ly Quốc. Cậu thầm oán hận bản thân quá sơ sót, quá bất cẩn.

Diệu Quang ôm lấy Phượng Minh, nhân lúc hỗn loạn lên khỏi vương trưởng. Vừa liếc mắt thấy Nhược Ngôn đang nộ khí đằng đằng nắm chặt bảo kiếm trong tay hần học dần từng bước, nàng vội vã quay người tránh sang hướng khác. Ra đến mặt sau trưởng, bốn phương đầy rẫy đám lính hoảng loạn chạy thực mạng tránh né. Tiếng chém giết xộc thẳng vào đại não, không một ai để ý tới Minh Vương đang nằm trong tay công chúa Diệu Quang.

Một tiếng ngựa hí thảm khốc từ bên sườn rầm rập chạy tới. Trên yên, từng vết máu loang lổ đầm đìa, có vẻ như chủ nhân nó đã chết. Diệu Quang đảo mắt, với dây cương giật ngược lại. Nàng trước đây đã từng theo sư phụ học đủ loại dị thuật. Ngoại trừ thuật châm kim, thuật điều khiển ngựa cũng vô cùng lợi hại. Không đến một tích tắc, con ngựa đang kinh hoàng kia đã được trấn an mà lặng xuống.

Diệu Quang quăng tấm thân mềm nhũn vô lực của Phượng Minh vắt ngang lên yên, dùng dây thừng siết chặt lại.

“Ngựa ngoan, ngựa ngoan, hãy đem Minh Vương đi... Đi càng xa càng tốt. Đừng để vương huynh tìm thấy, cũng đừng để Dung Diễm tìm thấy. Ôi, hãy đến một nơi càng xa đây càng tốt! Hãy đi đi!”

Phượng Minh cố gượng cười trong lòng. Diệu Quang dường có thông minh từng trải, nhưng đến thời điểm mấu chốt lại ấu trĩ đến nực cười. Giờ nàng đặt cậu trên lưng một con ngựa vô tri để nó vác đi, chỉ e chưa rời được nơi này bao lâu đã bị đám loạn quân đâm chết, hoặc giả cũng bị cả biển lửa kia nuốt chửng. Cậu ngẫm rên rỉ xui xẻo vì đụng phải một tiểu cô nương quái gở như vậy.

Nhưng Diệu Quang lại không hề biết những điều khổ não của cậu. Nàng quynh luyến vươn tay vuốt ve gương mặt Phượng Minh trong giây lát, đoạn thình lình rút roi quất mạnh vào mông ngựa.

Con tuấn mã hí dài một tiếng, đem theo Phượng Minh trên lưng chạy điên cuồng.

Phượng Minh lắc lư nghiêng ngả trên lưng ngựa, vô lực đưa mắt nhìn nó xuyên qua đám loạn quân dày rịt như con thoi, lao vút qua từng lều trưởng lửa cháy bùng bùng, cả những tiếng binh sĩ gào khóc rất bồng bên tai.

Mạng nhỏ gặp nguy!

Con ngựa phát cuồng lại vừa xông vào giữa một đám loạn quân đang giao chiến ác liệt. Rất nhiều những ánh đao loang loáng chém sượt qua đầu Phượng Minh. Cậu nhắm tịt mắt, phó thác cho số mệnh đưa đẩy. Nếu giờ có thể mở miệng, cậu đã sớm gào thét từ phía tên Dung Diễm. Nhưng giờ, ngay đến một tiếng cũng

không bật ra nổi, chỉ có thể nhìn từng bộ quân trang Tây Lôi xen kẽ Ly Quốc đang hăng tiết nắm chặt kiếm trong tay khua lên chém xuống.

Chết trong tay Ly quân còn chưa tính, vạn nhất lại chết ngay trong tay quân Tây Lôi, cũng quá oan uổng.

Cũng may, do cậu nằm vắt ngang trên lưng ngựa, mà toàn thân lại nhũn ra không động đậy, mọi người đều nghĩ đó chỉ là một tên lính quèn bị chết trận, không một kẻ nào thêm đoái hoài. Ánh đao sắc kiếm xẹt qua xẹt lại bên thân, nhưng lại không nhát nào thực sự chém vào người cậu.

Con tuấn mã chạy như điên như dại, như một kỳ tích phi thẳng khỏi chiến trường.

73. Q.4 - Chương 11

Phượng Minh trợn tròn mắt, mừng húm. Cậu không ngờ bản mệnh mình vẫn còn lớn đến thế. Nhưng tấm thân vẫn cứ liên tục bị quây quật xóc nảy, con tuấn mã vẫn lồng lên phi như điên như dại, không biết định vác cậu đến tận phương trời nào. Giương mắt trông những tiếng la hét giết chóc thảm khốc đan xen cùng lưỡi lửa thiêu đốt cả vùng chân trời càng lúc càng thêm nhòa nhạt, trong lòng Phượng Minh gào thét không thôi: Mau dừng mau dừng, mày muốn đem tao đến chỗ nào thế này?

Nhưng con ngựa làm gì thấu hiểu nỗi lòng tiềm ẩn bên trong giác quan thứ sáu của ai kia, nó vẫn băng băng lao đi.

Gió đêm rít gào bên màng tai, mắt Phượng Minh xuyên qua từng triền núi, len qua từng mảng rừng chẳng chịt, lướt qua từng dòng sông khô cạn ri rỉ, vượt qua dải bình nguyên mênh mang, con ngựa vẫn chạy băng băng như thế cả một buổi tối đàng đẵng.

Cuối cùng, dường như đã đến lúc thấm mệt, nó đột nhiên dừng phắt lại, chồm người lên hí vang.

Rầm! Sau một đêm lắc lư điên đảo, sợi dây thừng bắt đầu lỏng lẻo dần, con ngựa vừa dựng người lên, Phượng Minh đã lập tức rớt phịch xuống nền đất cứng như đá. Cậu đau đến choáng váng đầu óc.

Gánh nặng trên người đột nhiên biến mất, con ngựa chết tiệt kia như thể được lên dây cót tinh thần, nó vẩy đuôi cuồng hí, lại bắt đầu tiếp tục trò phi thân điên cuồng khi này.

Giữa lòng thảo nguyên mênh mang vô cùng tận, chỉ còn lại mình Phượng Minh nằm im không động đậy.

Thảm. Thảm quá. Thảm quá... Phượng Minh cố gượng he hé cặp mi nặng trĩu, nhưng chỉ thu được vào đáy mắt một màu xanh ngút ngát bốn phương quay kín. Cổ đại cao quá nửa thân người hứng gió phiêu diêu xao động. Những tiếng huyền não câm lặng, trời thăm tỉnh lặng như gương soi.

Dung Diễm đâu rồi?

Quân Tây Lôi đâu rồi?

Cậu muốn bò dậy, nhưng bản thân lại mỗi nhử vô lực, căn bản không cách nào nhúc nhích. Nằm trên thân con ngựa điên suốt nửa đêm ròng, não bộ Phượng Minh đã bị giã cho nhuyễn nhừ. Nằm thẳng cẳng mất bao lâu sau đó cậu mới sực nhớ đến vấn đề quan trọng nhất: không biết lần này thuật kim châm của Diệu Quang ước chế thân thể mình bao lâu. Nếu đến những ba hay bốn ngày, thì nằm liệt ra giữa chốn thảo nguyên hoang dại này, không đói đến chết cũng sẽ bị dã thú dày xéo cho chết thì thôi.

Nghĩ đến đó, nỗi khổ sợ lại ngấm ngấm trĩu dậy. Làm sao trải qua bấy nhiêu đau đớn khó khăn, hao tổn bao tâm lực giờ đủ trò, bày đủ kiểu rồi, mà vẫn phải lâm vào kết cục thế này?

Cậu nằm chết dí giữa lòng thảo nguyên, vừa tức vừa giận, nhưng lại không sao phát tiết được. Hậm hực hồi lâu, sau cùng cũng dịu lại, cậu đem đóng sự kiện vừa phát sinh từng thứ từng thứ một xếp đặt lại cẩn thận.

Đến thời đại này, thậm chí thoát cũng đã trải qua một khoảng thời gian khá dài. Đi sứ Phồn Giai, rồi Dung Diễm dâng cơ, hay khi trúng độc Phù Nham, bị tam công chúa lừa đến Bắc Gian, để Diệu Quang phủ đầu bắt cóc tới Ly Quốc, thoát được một lần lại bị tóm trở về, bị thương, rồi dưỡng bệnh... Rất nhiều rất nhiều chuyện đã qua, cùng lúc dâng trào trong tâm tưởng, như thể chúng vẫn luôn nấu mình trong một góc kẹt nào đó, và thốt nhiên bị tên ký ức ti tiện không ngừng thô bạo lừa tất tảy ra ngoài.

Nhớ nhưng nhiều nhất, chính là khi mới đến Tây Lôi, Dung Diễm từng bắt nạt cậu đủ đường, ép cậu học lễ nghi Tây Lôi, lừa cậu từ sáng đến tối phải hôn hít đủ kiểu, thậm chí còn phóng khoáng hơn cả phương Tây thời hiện đại.

Còn cả chiếc thủ quyên vậy đầy dịch thể nữ bạch của cậu ngày ấy, cũng hay bị Dung Diễm lôi ra để uy hiếp, giờ mỗi người một nửa, như một thứ trân bảo giấu sâu tàng kỹ trên người.

Cậu đắm chìm giữa những dòng hồi ức ngọt ngào hạnh phúc, mặc cho vầng dương tròn trặn đã bắt đầu trôi lên trong thâm lặng và những tiếng chim chóc ríu rít chao liệng vòng vòng.

Phượng Minh khép hờ mắt, cảm nhận cái ve vuốt hiền hòa ấm áp của ánh dương. Nhưng cậu biết, sẽ chẳng còn bao lâu nữa, sinh mạng mình rồi sẽ tắt lịm giữa chính cảnh sắc mỹ lệ câu hồn này.

Không bị đói chết cũng bị thú hoang cắn chết.

Nhưng tâm tình cậu đã bình lặng trở lại. Có thể gặp được Dung Diễm, cậu đã không uổng cả một kiếp này, cả một đời này. Cảm tạ cho chuyến lữ hành thời không ấy, đã khiến bản thân được tương ngộ con người đó.

Cậu, tuyệt đối không hối hận.

Thời gian chậm chậm lê bước, vầng dương đã cheo leo treo giữa đỉnh đầu, tỏa ra sức nóng kinh người.

Phượng Minh không khỏi cảm kích con ngựa khôn khiếp tinh lực dồi dào kia đã không quăng quật mình giữa một chốn sa mạc khô khốc cằn cỗi nào đó.

“Nhanh lên!” Có tiếng người ầm ĩ ở đâu đó, tựa hồ cách chỗ này không xa lắm.

Cơ hội sống sót thành linh hiện ra trước mặt, Phượng Minh mở banh mắt, chăm chú nghe ngóng từng động tĩnh.

Quả thực có tiếng chân người.

“Công tử, người mau nghỉ ngơi một chút, tất cả mọi người đều mệt đến không thở nổi rồi.”

Lại thêm một giọng nói trong trẻo vang lên đầy trách cứ: “Nghĩ cái gì? Ta đang gấp chết lên đây! Nghe nói tiên phương đã bắt đầu giao chiến, ôi trời ơi, không biết Đại vương với đại ca đã cứu được Minh Vương ra chưa nữa.”

Là Liệt Nhi!

Cả người Phượng Minh chấn động, thiếu chút nữa thì rú lên. Nhưng tiếc thay, dù cậu có cố gào đến mấy thì cũng không ra tiếng, cổ họng cũng chỉ có thể ứ ứ được hai ba tiếng lí nhí như muỗi vo ve.

Liệt Nhi và Dung Hổ sau khi trốn thoát, đã vài bận tập kích vương cung Ly Quốc ý đồ cứu Phượng Minh thoát ra ngoài. Chẳng may thế yếu lực mỏng, chỉ có thể lui về Tây Lôi. Đến khi biết được tin Nhược Ngôn dốc toàn lực chuẩn bị khởi binh, cả hai đã dự định lưu lại, để hộ quốc mà anh dũng hy sinh. Không ngờ đến thời khắc trọng điểm nhất Dung Diễm lại bí mật dẫn Mị Cơ trở về Tây Lôi, chuẩn bị tấn công để Nhược Ngôn trở tay không kịp. Tất cả những thân tín biết được tin cơ mật này đều vô cùng phẫn chấn, duy chỉ có một vấn đề, chính là an nguy của Phượng Minh.

Dung Diễm trù kế, để Liệt Nhi trở lại bên Vĩnh Ân vương xúi giục liên minh. Còn Dung Hổ dọc đường phải liên tục tập kích Ly quân, cố gắng hết sức trước khi ba quân hội hợp cứu được Phượng Minh về. Chẳng ngờ, Nhược Ngôn lại bảo hộ cậu quá nghiêm mật, Dung Hổ dẫu có nhiều lần tập kích thành linh, cũng không thể cứu nổi Phượng Minh ra.

Sau khi thái tử Vĩnh Ân dẫn quân đi, Liệt Nhi lại bị Vĩnh Ân vương trì kéo mất hai ngày trời mới có thể rời vương cung quay lại tập hợp, nên tình thế Phượng Minh ra sao, cậu cũng không hề hay biết.

“Tiếp tục chạy đi! Phía trước chính là A Mạn Giang, chúng ta phải cẩn thận.” Liệt Nhi còn chưa biết tin thắng trận.

Không cần chạy đâu!!!!

Phượng Minh kỳ thực vẫn đang nằm sõng sượt trong một bụi rậm cách bọn họ không xa mấy. Nhưng mùa xuân thảo nguyên tươi tốt, những ngọn cỏ cao ngất ngưỡng vươn tới tận thất lưng đã che kín vết tích Phượng Minh thế nên bọn Liệt Nhi không tài nào phát hiện được, người họ phải khổ sở tìm kiếm đang nằm ngay trong tầm với.

“Lên đường thôi!” Một tên thị tòng lớn giọng ra lệnh: “Đứng mau lên đi, công tử đã bảo phải lên đường rồi.”

Một trận xao động khe khẽ lan đi, có vẻ như chỉ có ba trong số đám người đã đứng dậy sẵn sàng.

Phượng Minh lại sốt ruột đến xiù lòng, nhích không nhích được, mà gào cũng chẳng xong, tựa hồ như muốn thổ cả máu. Đang lúc gào lên trong căm lạng kêu gọi Thượng đế cứu vớt lấy tấm mạng nhỏ, đột nhiên cậu lại lọt tai một thanh âm vững vàng sang sảng, sung mãn tự hào uy nghiêm: “Trước mặt là kẻ nào? Tây Lôi Vương Dung Diễm đang ở đây, lập tức báo danh!”

Não bộ Phượng Minh như bị đập mạnh một cú, trăng sao bay tá lả xung quanh. Cả người cậu rung lên, kích động khôn cùng.

Dung Diễm, là Dung Diễm!

Liệt Nhi kinh ngạc kêu lên: “Là Đại vương ư? Đại vương, Liệt Nhi ở đây!”

“Liệt Nhi?” Tiếng vó ngựa tấp lại gần, Phượng Minh biết Dung Diễm chỉ còn cách chỗ mình nằm không đến hai chục thước.

“Sao Đại vương lại tới A Mạn giang?” Liệt Nhi mừng rỡ cuống cuồng hỏi: “Chẳng lẽ Tây Lôi đã chiến thắng?”

“Ha ha! Phượng Minh không hổ là phúc tinh của Tây Lôi, cùng ta tâm trí tương liên, còn giật dây Nhược Ngôn dùng kế Liên hoàn thuyền. Hẳn khi thường lúc nào cũng kể cổ sự ấy cho ta, làm sao Nhược Ngôn kia không bại cho được? Nhược Ngôn bị trúng của ta một tiễn, đã được muội muội y cứu về. Ly Quốc kia e đến mấy năm sau cũng không khôi phục lại được nguyên khí.” Dung Diễm cười ha hả mấy tiếng, lại đột ngột thở hắt ra: “Nhưng Phượng Minh không có trong Ly quân...”

“Cái gì?” Liệt Nhi thét lên: “Vẫn chưa thấy Minh Vương?”

Dung Diễm lo lắng nói: “Ta chỉ tìm thấy đám Thu Nguyệt Thu Tinh. Hai người bọn họ trúng kim châm của Diệu Quang, đến sớm mai mới có thể tỉnh lại được. Ồi, Phượng Minh hẳn... Không biết hắn đã đi đến đâu...”

“Minh vương thông minh khôn cùng. Người nhất định có thể thoát khỏi tay Nhược Ngôn. Nhưng đi đâu mới được cơ chứ?”

“Ta chỉ sợ...” Dung Diễm thở dài sườn sượt, lại có điểm ngần ngại: “Hôm trước đối diện trên mặt sông, ta không những không chịu sự uy hiếp của Nhược Ngôn, giả vờ mất trí, còn nói đã lập Mị Cơ làm vương hậu. Ta sợ Phượng Minh hẳn...”

Liệt Nhi cảm râm: “Nếu Minh Vương ghen thật, chỉ e mọi chuyện sẽ hỏng bét.”

Phượng Minh ngậm một bụng oan ức. Cậu thâm hiểu đại nghĩa như thế, thấu tình đạt lý như thế, biết lấy đại cục làm trọng như thế, sao có thể vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này lại giả đồ mất tích? Dung Diễm cũng quá coi thường Minh Vương cậu rồi.

Hai đội người ngựa cứ đứng lo lắng kiệt lực một chỗ, trầm ngâm suy nghĩ, nhưng người mà bọn họ muốn tìm thì vẫn cứ nằm chờ ra đó oán hận nghìn ngút.

Mọi người nghị luận này kia nọ một hồi, sầu mi khổ kiếm.

Liệt Nhi lên tiếng: “Mặc kệ thế nào, Minh Vương nhất định chưa đi xa được đâu, hắn phải đang ở gần đây. Nếu Đại vương đã phái binh mã đi lùng sục, thế nào cũng sẽ nhanh chóng thu được tung tích của Minh Vương.”

“Ta đã biết khi Nhược Ngôn hấp tấp cho thu quân thì cạnh y đã không còn bóng dáng Phượng Minh. Hừ, hắn nhất định không bị Nhược Ngôn tóm theo.” Dung Diễm lại thở dài, làn ánh mi chau sít: “Hắn một thân một mình lưu lạc bốn phương, nguy hiểm vô cùng. Bao giờ chưa tìm được Phượng Minh, ta nhất quyết không về Tây Lôi.”

“Nếu vậy, tiểu nhân cũng sẽ lập tức cùng người lòng tìm.”

“Được! Ta sẽ đem quân đi về hướng Nam. Còn ngươi, dẫn một nửa lực lượng, tiến theo phương Bắc.”

Phượng Minh nằm nghe bọn họ bố trí thỏa đáng, tựa hồ như muốn tách đi mỗi người một ngã, lại càng gấp gáp đến hụt hơi. Tai nghe mồn một tiếng ngựa dậm vó, liền dồn hết sức bình sinh tập trung vào thân hình đang bủn rủn yếu như sên của mình.

Những giọt mồ hôi nặng nề lăn xuống, ngay đến tấm xiêm y cũng bị ướt nhẹp dính dấp vào người.

Dung Diễm lên ngựa, đôi mắt quét qua mảng thảo nguyên hùng vĩ xanh ngắt xung quanh, lẩm bẩm: “Phượng Minh, ta đã đồng ý đưa ngươi đi ngắm mùa xuân trên thảo nguyên kia mà.” Đoạn nào nề vung roi.

Con tuần mã vừa dậm vó, đằng sau chợt có một tiếng thét sắc ngọt, tựa hồ đã bị kiềm nén mất bao ngày trong thâm sâu cõi lòng, trong tích tắc đấu tranh giằng xé vượt thoát được khỏi sự ràng buộc...

“Đừng đi!”

Dung Diễm như bị một mũi tên sắc nhọn đâm thẳng vào người. Toàn thân hắn chấn động, hai tay xiết lấy dây cương ghi chặt xuống. Con tuần mã hí lên một tiếng, bật hấn thân trên.

“Phượng Minh?” Hắn quay người, không dám tin nhìn quay quắt khắp lòng thảo nguyên ngút ngát trước mặt, gào lên: “Phượng Minh! Ngươi ở đâu?” Hắn phóng ngựa tới trước, đau đầu tầm mắt.

Mắt chợt chạm tới một thứ nhàn nhạt lẫn trong bụi cỏ.

Định tâm nhìn lại, trăm mối cảm xúc ngổn ngang xen lẫn, hắn phi như bay từ trên lưng ngựa nhảy phốc xuống mặt đất, một tay bế thốc người đang bị che khuất trong mảng cỏ lên, cuống cuống thét gọi: “Phượng Minh! Đúng là ngươi rồi!” Những dòng lệ nóng hổi trào lên từ trong đôi hốc mắt đen nhánh.

Hắn ôm siết Phượng Minh vào lòng, ghi chặt trong lồng ngực, không chịu buông lỏng dù chỉ một khắc.

Trong lòng hắn, người ấy gầy đến trơ xương, khuôn mặt hõm sâu, chỉ còn cặp lông mày thanh tú, tựa hồ đã cương nghị lên rất nhiều, tràn ngập thứ ánh khí khiến người người kinh ngạc.

“Rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi. Phượng Minh à Phượng Minh, chuyện Mị Cơ là giả, ngươi ngàn vạn lần đừng tin đó là thật. Sao ta có thể quên ngươi được?” Thanh âm trầm khàn của Dung Diễm rung rung bên màng nhĩ, đôi tay mạnh mẽ cứng cáp lại dịu dàng khôn cùng.

“Dung... Dung...”

Vào thời khắc quan trọng nhất Phượng Minh đã thét lên được một tiếng, cả thân thể ướt rượt mồ hôi. Giờ phút này lại được Dung Diễm ôm siết trong lòng, chỉ cảm thấy khắp cả gầm trời này chẳng còn một thứ gì có thể tổn hại đến mình. Sự an tâm khôn cùng tràn dâng trong lòng, cả tấm thân hư nhược mệt mỏi quá độ của cậu vì quá gấp gáp phần khởi mà kích động mạnh mẽ, giờ mới như giãn ra. Cậu thở ra nhẹ nhàng, đôi mắt vừa khép lại, tức thì cả người lả đi chìm vào hôn mê.

Nhưng chuyện ấy đã hù Dung Diễm một trận. Hắn trợn mắt, như thể toàn thân bị ném thẳng vào một hố băng giữa trời đông chí hàn, toàn thân đông cứng lại.

“Phượng Minh? Ngươi làm sao vậy?” Tiếng gào thét cuồng loạn của Dung Diễm va đập vang vọng giữa khoảng không bao la trống trải của thảo nguyên: “Gọi ngựa y! Nhanh truyền ngựa y!”

Mọi người chưa một ai từng thấy Đại vương mình hoảng loạn đến thế, kẻ nào kẻ nấy tay chân luống cuống loạn cả lên.

“Ngự y! Nhanh truyền ngự y!”

Dung Diễm ôm lấy Phượng Minh, xoay người lên ngựa, phi nước đại về doanh địa.

Bằng qua thảo nguyên, trèo qua một triền núi, lại xuyên qua một rừng cây rậm rạp um tùm, chính là nơi diễn ra đại chiến khốc liệt đêm qua.

Con ngựa rừng mỡ chết tiệt kia, chạy như điên như dại cả một đêm trường, cuối cùng lại lảng quăng chộn rộn trong một vòng lẩn quẩn thiệt bực, vứt bỏ Phượng Minh ở một vùng không xa chiến trường là bao.

Nhưng, Tây Lôi Minh Vương, đã trở lại trong lòng Tây Lôi Vương.

Con phượng hoàng non nớt, đã giang rộng đôi cánh nhỏ trời lên từ giữa đồng tro tàn. Lần thứ hai giương cánh chao liệng khắp bầu trời.

Những lá vương kỳ rời rạc di chuyển về hướng Đông, vạn quân tiêu điều xơ xác, bờ sông A Mạn phủ kiến xương trắng cốt khô. Vô số những anh hồn vương vãn, lạc đường về lại cố hương.

Giữa đầy trời cuồng phong lồng lộng rít gào, A Mạn Giang đã dựng lên cả một truyền kỳ.

Liên hoàn thuyền, lưới lửa hồng thiêu cháy cả đường chân trời xa thẳm, thứ ký ức như địa ngục diêm la, khảm vĩnh viễn trong tâm trí sâu kín của từng người dân Ly Quốc, Vĩnh An, Tây Lôi, giống như thanh danh lăng lầy của Tây Lôi Minh Vương, vĩnh viễn không bao giờ phai nhạt.

Đại quân đại thắng hồi quy, vì Minh Vương đang mê man mà ảm đạm khôn cùng.

Giữa vương trướng uy nghiêm huy hoàng, Phượng Minh an lành nằm trong vòng tay vững chãi của Dung Diễm. Hai người thị nữ Thu Nguyệt Thu Tinh vừa tỉnh lại quỳ phục thị hầu hai bên.

Thu Nguyệt cẩn thận bê bát vàng, Dung Diễm một tay ôm Phượng Minh, một tay múc từng muỗng thuốc nhỏ đưa đến bên miệng cậu. Mắt Phượng Minh vẫn nhắm nghiền, dòng dục đen ngòm rỉ rả chảy thành vệt bên khóe miệng.

“Ôi...” Dung Diễm cau mày, cương quyết cầm lấy bát thuốc, ngửa đầu uống một ngụm lớn, đoạn cúi xuống mớm từng chút từng chút một.

Thu Nguyệt dụi dụi đôi mắt sưng đỏ, khóc nức từng hồi: “Đều tại ả Diệu Quang thâm độc kia, nếu không vì ả ta, sao Minh Vương lại cứ mê man mãi thế này?”

“Thu Nguyệt à, tỷ đừng khóc nữa.” Thu Tinh ủ rũ than vãn: “Đại vương đã nói, nếu chúng ta còn khóc sẽ đuổi hết ra ngoài a.”

Dung Hổ đứng cạnh bên cạnh, thì thào: “Cũng tại ta vô dụng, không thể cứu Minh Vương ra sớm hơn, khiến người bị tên ma vương Nhược Ngôn tra tấn suốt nửa năm trời.”

Liệt Nhi an ủi vỗ vỗ vai Dung Hổ, thở hắt ra một hơi: “Đại ca không cần tự trách bản thân. Chúng ta thân là những thị vệ cận kề nhất của Minh Vương, lại để người phải chịu khổ nhiều như vậy, ai cũng có tội cả.”

“Đừng nói nữa.” Dung Diễm gằn giọng: “Người có lỗi nhất chính là ta.” Hắn khẽ khàng vuốt ve làn mi dài nồng đượm vẫn luôn phủ kín đôi mắt trong sáng ấy, nhìn trân trân vào khuôn mặt vẫn tái nhợt không chút huyết sắc đang trầm mê trong an lành của cậu, một cơn đau đớn mạnh mẽ thành linh quặn thắt cõi lòng, thê thiết nỉ non: “Ta đường đường là một Tây Lôi vương, vậy mà ngay đến một chút bản lĩnh cũng không có. Ta đã tuyên thệ sẽ căng đáng tất cả hiểm nguy, vậy mà, tại sao người chịu khổ lúc nào cũng phải là người?”

Phượng Minh ngoan ngoãn ngủ vùi trong lòng hắn, tấm thân mềm mại thoang thoảng mùi hương đặc biệt. Tim Dung Diễm càng lúc càng bị cào xé đến quặn thắt, hắn cúi đầu mân mê mái tóc Phượng Minh, liên tục thì thầm: “Phượng Minh, Phượng Minh, hãy mau tỉnh lại. Ta sẽ dẫn người đi ngắm những triền thảo nguyên miên man. Nơi ấy phồn hoa phú quý, đẹp đến mỹ miều.”

Sáu mươi tư con ngựa ịch ạch kéo vương trướng nhích từng bước, những bánh xe gỗ nặng nề lăn trên con đường đất gập ghềnh xóc nảy.

Xa xa, những lá cảm kỳ phần phật tung bay, thành môn Tây Lôi mở rộng, sắc vàng kim trải dài từ trong thành đến ngoài thêm, ấy là nghi thức nghênh tiếp Đại vương long trọng nhất nơi đây.

Thái hậu dẫn đầu triều thần, đứng trước thành môn. Cờ xí no gió rợp bóng mặt thành, hai hàng thị vệ oai phong lẫm liệt ngăn trước ngàn vạn bách tính đang chen chúc hàng lũ phía sau. Ai nấy đều cố chen chân để tham gia sự kiện trọng đại của đất nước.

“Đại vương đã quay về!”

“Ha ha! Tây Lôi của chúng ta đã chiến thắng! Đã đuổi được Ly vương về nước!”

“Ly vương không phải đã bị Đại vương bắn chết rồi sao? Ta nghe nói người đã bắn chết hắn rồi.”

“Hình như muội muội hắn đã cứu được hắn quay về. Hừ, dù sao tên đó cũng chẳng sống được bao lâu nữa đâu. Nghe nói lần này công đầu chính là Minh Vương.”

Dân chúng lại một trận xôn xao.

“Ôi, là Minh Vương ư?”

“Đại vương của chúng ta đã trở lại, Minh Vương cũng trở lại rồi!”

“Minh Vương thật lợi hại!”

“Phải! Tất cả các quốc gia đều phải nể sợ Minh Vương của chúng ta mà!”

“Nhưng, hình như Minh Vương đã xảy ra chuyện.”

“Cái gì? Chuyện gì?”

“Nghe nói người bệnh rất nặng.”

“Đâu mà, hình như người mê man mãi không tỉnh.”

“Ôi trời, người sẽ không giống lão Vương ngủ đến tận...”

Những tiếng thở dài lan rộng, ai nấy đều lắc đầu khổ sở.

“Ôi, đều do Ly vương hại cả.”

Kẻ cao nhất trong đám người thành linh giơ tay, chỉ thẳng về phía trước, hô to: “Nhìn! Nhìn kia! Đến rồi!”

Tất cả chấn động.

Từ phía xa xa, đại đội nhân mã đang chậm chậm xuất hiện. Chẳng mấy chốc bàn dân đã có thể nhìn thấy lá vương kỳ và Minh Vương kỳ một trái một phải sóng đôi thủ hộ trước vương trướng.

Con phượng hoàng tung cánh bay lượn trên mặt cờ phần phật, đôi cánh giang rộng ngẩng cao đầu kiêu hãnh, ngạo nghễ bất phàm.

“Phượng Minh, đã về lại vương thành rồi.” Dung Diễm bế Phượng Minh trên tay đứng trước cửa vương trướng, ánh mắt diệu vợi bao quát ngàn vạn bách tính quan viên đang nghênh tiếp phía trước: “Người không tỉnh lại nhìn dù chỉ một chút ư? Người thiếp đi lâu vậy rồi, lòng ta đều đã tan nát.”

Vương trướng thành linh lắc lư dữ dội, không biết có phải do bánh xe vấp phải tảng đá hay không mà chấn động khiến Dung Diễm suýt vượt tay, hần lập tức ghì chặt Phượng Minh lại.

“Sao lại bất cẩn thế hả?” Dung Hồ lớn tiếng quát mắng đám thị vệ phụ trách dọn đường phía trước.

Chúng lũ lượt quỳ xuống, đang định thỉnh tội, thành linh có tiếng Dung Diễm kinh hỉ thét lớn lên.

“Tỉnh rồi? Phượng Minh tỉnh rồi!”

“Cái gì? Minh Vương tỉnh rồi?” Liệt Nhi và Dung Hồ không còn tâm trí để ý đến lũ thị vệ, lập tức quay phắt lại nhìn chăm chăm vào Phượng Minh.

Phượng Minh vốn đang cuộn mình trong lòng Dung Diễm, không biết từ lúc nào đã mở tròn mắt.

Dung Điềm kích động khôn xiết, nước mắt ngân ngấn, không dám tin mà la lớn: “Phượng Minh, cuối cùng người cũng tỉnh! Ta lo muốn chết!”

Xoảng một tiếng!

Chậu nước trên tay Thu Nguyệt rớt thẳng xuống đất, sóng nước trong mắt ăng ăng tuôn rơi, nàng quỳ sụp xuống, nhắm nghiền mắt giữa đầu, miệng lẩm nhẩm không dứt: “Trời phạt phù hộ, trời phạt phù hộ...”

“Sao vậy?” Thu Tinh lò dò từ đằng sau lên, nhìn lướt qua chậu nước đang lênh láng trên sàn, vừa ngược mắt lên chợt đụng phải cặp mắt đang chớp lia chớp lịa của Phượng Minh, nhất thời ré lên: “Minh Vương?”

“Thu Tinh.” Phượng Minh vẫn nằm nguyên trong lòng Dung Điềm, vui vẻ nghiêng nghiêng đầu tinh nghịch cười với nàng.

Thu Tinh “Á” một tiếng, bùm miệng, quỳ thụp xuống cạnh Thu Nguyệt, hai tay bấu chặt lấy ngực, lệ rơi ướt đầm má, luôn miệng thì thầm: “Thần tiên a, Minh vương đã tỉnh rồi. Cảm ơn người! Cảm ơn người!”

Phượng Minh bình thản quay lại ngược nhìn Dung Điềm, liếc mắt một cái, ngọt ngào cười nói: “Rốt cuộc người cũng tìm được ta rồi.”

Dung Điềm ôm chặt lấy Phượng Minh, hai cánh tay hấn run rẩy. Lại trông thấy nét cười quen thuộc bùng nổ trên môi cậu, đầu gối như nhũn ra, đột nhiên quỳ xuống: “Người đã tỉnh rồi, Phượng Minh của ta đã trở lại rồi!” Hấn ghì đầu Phượng Minh vào sâu trong ngực, toàn thân run lên.

“Ngốc nghếch, khóc gì chứ?” Phượng Minh vươn tay ôm ngang cổ Dung Điềm, khê rướn người: “Thứ mã xa này xóc khủng khiếp. Ôi, thời cổ đại không có bánh xe cao su, bôn tẩu đường trường thật khó khăn. Haizz... ta phải nghĩ ra biện pháp nào đó mới được.” Cậu còn ngàn vạn lời ấp ủ từng muốn thổ lộ cùng Dung Điềm, nhưng hiện giờ, khi vừa mở mắt thấy mình đang an ổn trong lòng hấn, cảm giác như tất cả những nỗi khổ đau như hoàn toàn tan biến, thậm chí còn vô cùng thoải mái ngồi bật dậy. Cậu rướn mình hôn khê lên mặt Dung Điềm, he hé đầu lưỡi liếm lên khóe mắt ướt đầm của hấn: “Người là Đại vương, không nên khóc lóc mất mặt trước chúng nhân.”

“Phượng Minh, ta... Ta sẽ không bao giờ rời bỏ người nữa.”

“Vừa thấy mặt ta đã lại tỏ tình rồi.” Phượng Minh cười chế giễu: “Ta hiện giờ chỉ có hai nguyện vọng. Thứ nhất, được ăn chút gì đó, ta đói đến chết mất...”

Liệt Nhi cùng Thu Tinh không hện mà cùng gào toáng lên: “Mau đem đồ ăn tới đây! Nhanh lên! Nhanh chân lên!” Dung Hồ lại thành người hữu dụng nhất, lập tức ba chân bốn cẳng chạy vội đi.

“... Thứ hai, chính là mau mau trở về vương cung Tây Lôi. Ta sẽ không bao giờ rời khỏi Tây Lôi nữa.”

Dung Điềm nhìn xoáy vào Phượng Minh, nhẹ nhàng mỉm cười: “Người xem, chẳng phải chúng ta đã trở về rồi hay sao?” Hấn ôm thốc Phượng Minh, để cậu bao quát toàn khung cảnh nghênh đón chính tề hùng vĩ trải ra xung quanh.

“Vương thành?” Phượng Minh vừa mừng vừa sợ. Cậu đã hôn mê biết bao nhiêu ngày, hoàn toàn không hay biết bản thân đã quay về Tây Lôi.

Dung Điềm liếm láp vành tai Phượng Minh, những thanh âm từ tính dính dấp văng vẳng bên tai: “Những người đó, đều tới để nghênh đón chúng ta. Phượng Minh à, chúng ta đã về tới nhà rồi.”

Đại đội nhân mã, chậm rãi lăn bánh tới thành môn, Dung Điềm đứng trên nơi cao nhất của vương trưởng, bế ngang Phượng Minh.

“Đó là Đại vương.”

“Người trong vòng tay người, nhất định là Minh Vương!”

“Hả? Minh Vương thật sự đang bệnh nặng sao?”

Bách tính lũ lượt quỳ xuống thành lễ, những tiếng xôn xao khe khẽ truyền đi.

Thái hậu, bách quan văn võ cùng tất cả thị vệ đều nhận được tin tức khoái mã vừa truyền tới, lại thấy Phượng Minh nằm xoải trong lòng Dung Diễm, ai nấy đều biết sự tình không ổn, sắc mặt trầm xuống mấy phần.

Nghi thức nghênh đón Đại vương khải hoàn trở về, lại vì Phượng Minh thân mang trọng bệnh, mà nghiêm cẩn trầm lắng. Tiếng gió rít tiêu điều, xuyên khắp bốn phương, bốn cột những lá cờ kỳ rung động.

Dung Diễm đứng ở bậc cao, ngạo nghễ nhìn xuống thần dân bên dưới, trầm giọng: “Pượng Minh, vậy tay đi.”

Phượng Minh ló đầu khỏi ngực Dung Diễm hơi vươn tay, lắc lắc sẽ sàng.

Vừa nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn hươ hươ khe khẽ ấy, trong lòng ai nấy như giật thột, ngay đến thái hậu cũng thành linh nhưn mắt lên. Xoảng một tiếng, bà sẩy tay đánh rơi ngọc bình dâng phần hương để chuẩn bị cho lễ tịnh thân của Đại vương.

Nhưng không một ai lên tiếng nhắc nhở.

Sự yên ắng trong chớp mắt phủ chụp cả đô thành.

Tích tắc sau, tất cả như vỡ òa trong tiếng reo hò hoan hô.

“Minh Vương! Minh Vương!”

“Minh Vương không sao!”

Nét kinh hãi, từ gương mặt thái hậu lan ra đến bách quan triều thần, nhuốm lên vẻ mặt đơ cứng của hàng thị vệ, rồi lan tràn ra biển bách tính mệnh mang.

Những giọt nước mắt vui sướng ướt đầm trên gương mặt mọi người.

Thùng thùng thùng thùng! Những tiếng trống thành linh vang dậy.

Toe toe toe toe! Những tiếng kèn cũng trỗi lên râm ran.

“Đại vương vạn tuế! Minh Vương vạn tuế!”

“Tây Lôi vạn tuế!”

“Minh Vương không sao!”

Những tiếng hoan hô reo hò vang dậy từ đoàn người như nuốt chửng tiếng trống kèn ồn ã.

Dung Diễm mỉm cười khẽ cúi đầu thì thào: “Pượng Minh, dân Tây Lôi đang hoan nghênh chúng ta kìa. Nhìn xem, tất cả bọn họ kính yêu người cỡ nào.”

“Biết ta được yêu quý cỡ đó là được rồi. Thế còn Tây Lôi vương thì sao?”

“Ta ư? Ta đương nhiên yêu nhất yêu nhất mình người.”

Phượng Minh cười híp mắt: “Thế, đêm nay có thể nhường ta...”

Dung Diễm cười gian manh: “Nhường người làm gì?”

Phượng Minh nhếch mép, trên khuôn mặt vốn tái xanh như hồng lên sắc đỏ: “Nhường ta yêu người thật nhiều ấy.”

Ánh mắt âu yếm của Dung Diễm như phủ tràn thân hình yêu kiều của Phượng Minh, hần cưng chiều dỗ dành: “Bệnh người còn chưa khỏi hẳn, đợi sau này được không?”

Mắt Phượng Minh sáng rực lên: “Được! Sau này không được đổi ý!”

“Minh Vương, thỉnh người uống thuốc.” Thu Tinh bưng bát thuốc đến gần.

Phượng Minh nhăn mặt: “Đã tới tận thành môn, sắp xuống khỏi vương trướng tới nơi rồi còn rót thuốc? Mà giữa lúc mơ mơ màng màng, hình như mấy người các người còn ép ta uống rất nhiều thứ kỳ quái nữa.”

Liệt Nhi trưng mặt quỷ: “Đều là Đại vương tự mớm hết a, không liên quan đến chúng tiểu nhân.”

“Thế lần này cứ để ta mớm tiếp là được rồi.” Dung Diễm húng hắng giọng, giả bộ nghiêm túc, không chút do dự tiếp lời.

Mặt Phượng Minh phơn phớt hồng, lắc đầu quầy quậy: “Không được.”

“Sao lại không được? Lần này ngươi nhất định phải đáp ứng mới được.”

Liệt Nhi đứng một bên vỗ tay đôm đốp cổ vũ: “Phải a, nhất định phải dùng lưỡi đáp lại nhiệt tình đi!~”

“Dung Diễm, ngươi... Cứu mạng! Cứu mạng!!! Dung Diễm, ta đang bệnh nặng mà, ngươi không được...”

Tiếng reo hò vang dội bốn phía chợt hắng đi, mọi người len lén liếc cảnh diễm tình ngang nhiên sau bức màn vương trướng nửa kín nửa hở, đưa mắt nhìn nhau đến ngơ ngẩn.

Phụt.

Không biết ai là người đầu tiên bật cười.

Tức thì, những tiếng cười rầm rầm bùng ra khắp nơi.

“Hào!”

“Hào hảo hảo!”

Những tiếng trầm trồ không ngừng vang lên.

Thái hậu ngựong ngừng quay đi, gom lại bó phần hương trong tay cười gượng: “Xem ra bệnh của Minh Vương, vẫn tốt lắm mà.”

“Ừm.” Bà tủm tỉm cười, gật gù: “Không ổn hết, cũng ổn hơn nửa rồi.”

Có Dung Diễm sát cạnh, sẽ chẳng mấy chốc, Phượng Minh sẽ lại sinh long hoạt hổ như trước.

Cuộc tranh giành thiên hạ, như phong vân biến chuyển.

Ly vương dẫn binh chinh phạt, bị liên quân Tây Lôi – Vĩnh Ân chặn đứng trước bờ A Mạn giang. Minh Vương nổi danh thiên hạ lại thêm một lần đại hiển thần uy, sáng lập kỳ tích hỏa thiêu Liên hoàn thuyền. Sau một hồi đấu trí độ sức, Minh Vương đã đào thoát khỏi vòng tù đầy, quay về Tây Lôi. Ly vương bị trúng một tiễn của Tây Lôi vương, phải ôm mối hận tháo chạy về nước.

Thế cân bằng vi diệu giữa các quốc gia nhất thời thay đổi.

Ly Quốc phải đại dương nguyên khí, Tây Lôi cũng phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Sự căng thẳng ngọt ngào như chỉ mảnh treo chuông giữa các tiểu quốc cũng được nói lỏng ít nhiều.

Thời gian chóng vánh như thoi đưa.

Hoa xuân hết tàn lại nở, những triền cỏ non mơn mơn trải dọc thảo nguyên xanh rì đã dần lụi bại.

Phong thu lại trùm bóng.

Đối với Phượng Minh mà nói, ấy là mấy tháng đằng đẵng đau khổ.

Vì hao tổn nguyên khí quá nhiều, thân thể lại suy yếu quá độ, sau khi trở lại đô thành, Phượng Minh lúc nào cũng phải nằm liệt trong vòng trọng bệnh nguy kịch. Chẳng những không được phép rời khỏi vương cung, mà trong vòng một hai tháng đầu tiên, ngay đến chạm một cái ngón chân xuống khỏi giường cũng không được ưng thuận.

Từ Dung Diễm trở đi, lên tới thái hậu, xuống tới thị tòng, kẻ nào kẻ nấy đều phóng bất cứ mỗi một hành động bé như con muỗi của Phượng Minh lên to như con voi.

“Minh Vương không được động đây lung tung.”

“Minh Vương muốn lấy cái gì? Để tiểu nhân đi!”

“Được hôm nay Minh Vương nhất định phải uống.”

“Sao Minh Vương lại ăn ít thế này? Không được, nào, ăn thêm một chút.”

Được đấng ghét thì cứ chén này chén khác, ép Phượng Minh uống khổ không chịu nổi. Mỗi một bận dính tỳ phản kháng, Thu Nguyệt Thu Tinh lại gào la inh ỏi. Động phải Dung Hồ Liệt Nhi còn ghé gớm hơn, không thèm nói năng nửa lời, chuồn ngay đi rình Dung Diễm đang bề bộn chính sự từ nơi nào nơi nào trở về.

Tất cả mọi người xoay Phượng Minh, vờn Phượng Minh, như đầy trời tinh tú giăng giăng bên trăng sáng. Chỉ cần Phượng Minh ho khê một tiếng hay ăn uống không tiêu một tỳ, thì không khác gì đại sự náo động Tây Lôi.

Cả ngày nằm vật ra trên giường không được động dậy lung tung, không được phép bỏ bữa được thuốc, không được ăn ít thứ này thứ kia, không được lo lắng, không được tức giận, không được nhăn nhó... để tránh ảnh hưởng tới quá trình dưỡng bệnh...

Dưới sự chăm sóc công phu và chuyên tâm, Phượng Minh khóc không rơi nổi một giọt nước mắt, ba lần bốn bận dùng đủ mọi kế sách để mọi người bớt chú ý tới cậu một chút xíu. Chặt vật lê lét qua được ba tháng, cho đến khi ngự y bẩm báo Minh Vương tuy thân thể chưa hoàn toàn khang phục, nhưng đã có thể xuống giường đi lại, Phượng Minh quả thực chỉ muốn nhảy cẫng lên ôm chầm lấy lão mà hôn chùn chụt mấy phát.

74. Q.4 - Chương 12

Dung Diễm là tên sắc lang. Từ khi Phượng Minh được phép xuống giường lại quen thói chui chung chăn nằm chung nệm, qua đêm đầu ấp tay gối. Ban đầu hẳn còn chút cổ kị vì đám thương tích của cậu, chỉ nâng khê chân chạm khê tay mà ôm ôm ấp ấp, thế nhưng cả hai lại như bó rơm khô bén lửa nhạy không nhận nhin nổi, chưa được mấy ngày đã lại ý xuân môn môn tràn phòng hòa khúc hoan ca vắng vắng hằng đêm.

“Ah... Ô... Ô...” Bàn tay to bản đang lần mò khắp thân thể khiến Phượng Minh run rẩy.

Tây Lôi Minh Vương chìm ngập giữa bề bộn chăn tơ gối nệm. Làn da đùi non nốt vừa bị tách ra đã cảm nhận mạnh mẽ cái ve vuốt ấm nhuần mà thô ráp từ bàn tay ấy, cậu không ngừng rên rỉ kháng nghị lại từng cử chỉ đầy khiêu khích của Dung Diễm.

“Không công bằng! Hôm nay rõ ràng đến lượt ta ở trên.” Cậu thở hổn hển, ngó lơ những dấu hôn điểm tuyết chi chít trên làn da mỏng manh mà tiếp tục bất mãn vì quyền lợi vừa bị tước đoạt.

Dung Diễm cười khàn đục: “Nếu người còn thẳng được lưng lên, ta cho người lên trên.”

Những thanh âm nồng đượm như thiêu đốt từng hồi khát vọng chảy rần rạt trong cơ thể, Phượng Minh bứt rứt xoay trở. Đôi mắt đen thẳm vì dục tình ướt ngược nhìn Dung Diễm, xuân ý môn man tản mát từ đáy mắt sâu hút càng khiến lòng người thêm cồn cào.

Ánh mắt Dung Diễm như lạc đi, tán thưởng không ngớt. Hắn cẩn trọng trườn lên phủ trên tấm thân yêu kiều bên dưới. Vóc người cường tráng dán sát vào làn da nõn nà ngà ngọc tựa như băng lửa thành linh va chạm, sáng lòa một thứ hào quang huyền hoặc.

Cúc hoa nhỏ nhắn khe khẽ nở bung mang theo thứ sắc màu đậm dạt đợi chờ Dung Diễm đoạt lấy.

“Ừm...” Vừa bị chạm đến vùng u cốc bí hiểm sau vùng bán nguyệt, mắt Phượng Minh như mê đi mơ màng, cổ họng ư ử những thanh âm nũng nịu khiến người nghe không thể kiềm chế. Chiếc cổ thon dài uốn về phía sau, như thể không chịu nổi sự chiếm đoạt mạnh mẽ của Dung Diễm, cả người cậu không ngừng run rẩy.

“Đừng mà.” Cậu nửa giả nửa thật rũ đầu, cố gắng hé mắt.

Dung Diễm cười giảo hoạt: “Đừng ư? Để ta xem.” Hắn dùng đầu gối len vào giữa đôi đùi bạch ngọc. Những ngón tay tinh nghịch sắp nhập giữa cúc hoa nhỏ nhắn còn vương dịch thể nhũ bạch, khê khằng dùng sức bài khai.

“Nói, được không?”

“Không được.” Phượng Minh lộ ra bộ dạng thách thức.

“Còn cái buồng? Bản vương đã ghìm nén hai ngày nay. Bây giờ phải trừng phạt người thật kỹ mới được.”

Nơi miễn cảm nhất trên người bị hấn hung bạo ấn mạnh xuống, Phượng Minh rùng mình, hàng mi chau lại, không kiềm nén nổi bật ra những tiếng rên rỉ: “Ưm ưm... Không... Đừng... Dung Diễm...”

“Biết sự lợi hại của bản vương chưa?” Dung Diễm dịu dàng cười, khẽ day day vành tai nhỏ nhắn trên gương mặt nghiêng nghiêng anh tuấn: “Kêu thêm vài tiếng nữa đi.”

Lại thêm một ánh nhìn mơ màng động lòng người nữa phóng đến, Phượng Minh lười nhác xoay người, vòng tay qua cổ Dung Diễm: “Dung Diễm, Dung Diễm, Dung Diễm, Dung Diễm, người nói đi, lần sau để ta lên trên.”

Dung Diễm cười khỏ: “Lần trước là ai cầu nhàu ở trên sẽ đau lưng?”

Nhắc lại mấy chuyện mất mặt hôm trước, Phượng Minh hậm hực hừ một tiếng. Hạ thể đột nhiên lợt phải ma trảo của Dung Diễm, dục hỏa rần rật không cách nào khống chế đang xộc thẳng đến tận đại não.

Dưới sự dẫn dắt nhiệt tình của Dung Diễm, tư vị hoan ái đã sớm thấm nhuần vào người Phượng Minh. Thậm chí trên người cậu càng lúc càng tản mát ra thứ khí chất mị hoặc khiến lòng người ngứa ngáy khổ sở.

Khó chịu vặn vẹo vòng eo thanh mảnh, Phượng Minh tự động trườn lên người Dung Diễm, ý cười biếng nhác ẩn hiện bên môi.

Dung Diễm làm sao chịu đựng nổi. Thứ dục vọng bị kiềm nén bấy lâu hiện ngang góc thẳng đầu, hấn gầm nhẹ ưỡn thẳng người lên. Dị vật nóng bỏng bật tung nụ hoa chúm chím, lèn chặt giữa đường đũng đạo chật hẹp.

“A...” Bờ môi mọng đỏ ướm át của Phượng Minh bặm chặt lại, hàng mi cong cong thoáng run rẩy, dường như bị thứ trưởng vật cực đại của Dung Diễm cưỡng đoạt toàn bộ hô hấp.

Khi từng hơi thở nhịp nhàng đầy tiết tấu đan xen giữa từng đợt ra vào cuồng loạn của Dung Diễm, Phượng Minh mới bắt đầu tìm lại được hơi thở mong manh của mình. Cậu thở hổn hển, tựa hẳn vào lòng Dung Diễm, hai chân bị kéo quá rộng khiến cậu phải bám víu lấy bờ vai vững chãi ấy.

Những tiếng rên rỉ ngây thơ đến ngọt ngào, cùng thứ thanh âm dâm loạn của tứ chi triển quán và dịch thể ướm át giao hợp, tất cả dây dưa cuộn lẫn với hương phấn hương phiêu đảng khắp cung điện.

“Mệt quá đi.”

Sau cơn kích tình mãnh liệt, nghênh ngang để Tây Lôi vương bỗng đến mộc dục, rồi lại để Dung Diễm một tay phục dịch từ thanh tẩy đến thắt lại xiêm y, Phượng Minh cứ chau mày nằm vật ra đó than vãn mệt mỏi hàng chục lần không ngớt. Tựa người trên giường, cậu hồ hững liếc qua những món ăn được bày biện cẩn thận trên mặt bàn, đoạn ngáp dài ưỡn oải: “Ta không muốn uống canh bồ câu.”

“Không uống canh bồ câu?” Thu Lam ré lên: “Tại sao lại không dùng canh bồ câu? Bồ câu này tì nữ đã phải khổ sở suốt một tháng trời nhờ biết bao nhiêu thảo dược mới nuôi lớn được ngần này, sao Minh Vương lại không ăn? Minh Vương bắt công quá! Tại sao bọn Thu Nguyệt Thu Tinh được phép đi Ly Quốc để hầu hạ Minh Vương, chỉ có tì nữ phải vò vò một mình ở đây...”

Xem ra Thu Lam thực sự vẫn còn ám ức chuyện mình bị bỏ lại Tây Lôi. Từ hồi Phượng Minh trở về, nàng không biết đã lần ra khóc lóc vì chuyện này đến bao nhiêu lần, cứ không ngừng tự trách bản thân khi Phượng Minh chịu khổ nạn lại không có mặt hầu hạ.

“Nếu có tì nữ nấu cơm khi Minh Vương ở Ly Quốc, thì sao người có thể gầy trơ xương như thế này...”

Phượng Minh vừa phát giác Thu Lam chuẩn bị ca bài ca bắt diệt, tức thì cuống cuống giơ tay phất cờ trắng đầu hàng: “Ta uống ta uống, ta uống là được chứ gì. Thu Lam, không dẫn người tới Ly Quốc có phải lỗi của ta đâu, van người đừng trách móc ta nữa.” Đoạn len lén liếc mắt cầu cứu Dung Diễm.

Thu Nguyệt cười ngây ngô: “Đúng đó! Là vì chúng muội có quan hệ với Thổ Nguyệt tộc nên mới được Đại vương dẫn đi đấy chứ.”

“Phải a. Có nhiều thị nữ đi theo chỉ thêm phiền toái thôi. Nói qua nói lại, nơi đó cũng rất nguy hiểm đó.” Thu Tinh gật đầu phụ họa.

Thu Lam trề môi ngưng nguẩy: “Tỷ cũng không sợ nguy hiểm.”

Dung Điềm phá lên cười ha hả: “Các người lui xuống cả đi. Phượng Minh chỉ thấy nước mắt phụ nữ đã sợ lắm rồi.” Đoạn hần đuổi ba nàng thị nữ ra ngoài, tự mình bưng bát canh lại gần.

“Há miệng nào.”

“Người uống thử chút đi.”

Dung Điềm nếm một muỗng: “Mùi vị không tệ, nào.”

Phượng Minh lắc đầu, tựa người ra sau, nhắm mũi hừ chén canh trước mặt: “Uống thêm tý nữa đi.”

“Phượng Minh...” Dung Điềm sa sầm mặt.

“Ta không thích loại bồ câu đấy. Đã là bồ câu còn ăn thảo dược, mùi vị rõ kỳ quái.” Nói xong liền bưng bình rúc đầu vào trong chăn.

Dung Điềm vừa tức anh ách vừa buồn cười, kéo ngay mớ chăn ra.

Ầm ỉ nửa ngày trời, vất vả lắm mới dỗ được Phượng Minh uống hết một bát canh, và bắt đầu mơ màng ngủ gà ngủ gật.

“Mệt không?”

“Mệt lâu rồi.”

Hắn để Phượng Minh tựa vào ngực mình, đoạn rục rịch lựa lấy một tư thế thoải mái.

“Chuyện vừa qua đã khiến người mệt mỏi rồi.” Dung Điềm âu yếm hôn lên gáy cậu: “Đều tại tên khốn Nhược Ngôn, khiến người bệnh đến mức này.”

Vừa loáng thoáng nghe thấy tên Nhược Ngôn, Phượng Minh chợt mở choàng mắt, bất giác níu chặt lấy bàn tay to lớn của Dung Điềm, rồi mới như an tâm lại đôi chút mà nhẹ nhàng khép hờ cánh mắt.

“Có tin tức gì của Nhược Ngôn không?”

“Bên sườn trúng một mũi tên của ta. Hừ, mũi tiễn đó ta bắn mười phần lực đạo, hắn không chết cũng phải rụng nửa cái mạng. Nhưng Ly Quốc còn một tên Dị Nhân tinh thông y thuật, hẳn lúc này đang phải cố gắng vì thương thế của hắn.”

“Ly Quốc hiện giờ, chẳng lẽ do mình Diệu Quang chủ trì đại cục?”

“Võ có Lộc Vệ Trác Nhiên, văn có Diệu Quang Đông Phương Thiên, Ly Quốc tạm thời khó có thể loạn được.”

Vừa nhắc đến chuyện quốc gia đại sự, tinh thần Phượng Minh đã có phần nhẹ nhõm hơn hẳn. Cậu trở mình trong lòng Dung Điềm, ước đoán: “Nhược Ngôn bị trọng thương, thế cục không rõ ràng, là dịp tốt cho Tây Lôi ta nghỉ ngơi dưỡng sức. Muốn để Ly Quốc hỗn loạn không ngừng, ta biết một kẻ chúng ta có thể lợi dụng.”

“Ai?”

“Phồn Giai Long Thiên.”

Dung Điềm nhìn sững Phượng Minh một hồi, chợt cười văng lên, rồi cúi đầu cuồng nhiệt hôn lên đôi môi đỏ ngọt ngào bên dưới, khen ngợi: “Quả nhiên có tiến bộ, suy nghĩ đồng nhất với ta. Long Thiên hiện nay vương quyền đang vững trong tay, lại phải chịu sự gò ép bó buộc của Nhược Ngôn, ắt phải có điểm khuất tất không cam lòng. Hẳn nhất định tận dụng cơ hội này để vượt khỏi vòng kim kẹp của Nhược Ngôn, tạo cho Ly Quốc kia một mớ phiền hà.”

“Nhưng nếu Nhược Ngôn đã dùng độc dược để khống chế Long Thiên, chẳng lẽ hắn còn dám làm loạn sao?”

“Giải được chưa chắc chỉ nằm trong tay Nhược Ngôn. Chẳng qua trước đây khi Nhược Ngôn còn đó, Long Thiên không dám hó hé động đến giải được. Giờ hắn xảy ra chuyện, với bản lĩnh của Long Thiên, chắc chắn sẽ dùng trăm phương ngàn kế để đoạt giải được vào tay. Một khi Nhược Ngôn đã không thể khống chế được Long Thiên, thì tên tâm phúc tân vương Phồn Giai với dã tâm hùng hực kia sẽ khiến Ly Quốc lâm vào đại họa thôi.”

Hai người điếm ngôn mật ngữ, ôm nhau bàn luận nửa ngày trời, nhưng đề tài vẫn chỉ loanh quanh mấy thứ quốc gia đại sự đầu đầu nhức óc. Dung Điềm bật cười: “Chẳng phải đã nói mệt lắm rồi sao? Vừa nghe chính sự đã lại tỉnh hẩn rồi? Mau ngủ đi nào, người đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, đừng quá lo nghĩ.”

“Ta muốn học tập một chút, bằng không tương lai sau này đường đường một Minh Vương như ta sao có thể giúp người tranh bá thiên hạ?” Phượng Minh cau mày, dùng vẻ mặt hoang mang nhũn nhặn thỉnh giáo: “Làm sao có thể xộc thẳng vào tử huyệt?”

“Xộc thẳng vào tử huyệt?” Dung Điềm trầm ngâm trong chốc lát, chợt như chợt nhớ chuyện cũ, liền nhẹ véo cái mũi nhỏ xinh của Phượng Minh: “Chẳng phải người đã học được rồi hay sao? Kế hỏa thiêu liên hoàn thuyền lần này, đã là động đến nơi không thể động rồi.”

Nhắc đến biển lửa kinh hoàng bạt vía ngày ấy, Phượng Minh đến tận lúc này vẫn chưa thể trấn yên được thứ hồi ức bất kham đó, cậu lẳng lặng đáp: “Thì ra là như thế. Xem ra động đến tử huyệt cũng chính là khi bị kẻ khác dẫn đến đường cùng.” Cậu dường như lại chuỗi ngày bị Nhược Ngôn giam hãm, với những nỗi đau cồn cào gan ruột khi vừa không biết tính mạng Dung Điềm ra sao và sự bất lực như chuột nhỏ bị bốn cột dưới móng vuốt tiểu hổ hung tàn của mình thế nào. Những ký ức rõ từng đường nét ấy khiến cậu bất giác rùng mình sởn gai ốc, không khỏi nhích sát vào lòng Dung Điềm kiếm tìm hơi ấm chở che.

Dung Điềm cúi đầu, bắt gặp ánh nhìn hoảng hốt chôn sâu trong đôi hắc bảo thạch. Hắn biết cậu đang nhớ lại những chuyện kinh hoàng ngày ấy, đôi bàn tay bất thần siết chặt lại, ghì chặt Phượng Minh vào sâu trong lồng ngực. Sự gầy yếu đơn bạc của người yếu đuối càng thêm đậm nét hơn so với ký ức khiến hắn đau như tan nát cõi lòng.

“Phượng Minh, ta thật có lỗi với người.” Nếu không phải bản thân ta vô năng, làm sao lại hại Phượng Minh đến tận bước đường cùng ấy.

Ghì xiết lấy ái nhân khó khăn lắm mới tìm về được trong lồng ngực, cánh tay cường tráng của người quân vương mạnh mẽ ấy có chút run rẩy.

Phượng Minh nép mình trong ngực Dung Điềm, cố gắng hấp thụ tất cả sự ấm áp an toàn trong đó.

“Chuyện đáng tội nhất của người, chính là vứt bỏ ta vào thời khắc nguy hiểm nhất, mạo hiểm cả tính mạng để một mình đối diện với cung tiền của Nhược Ngôn.” Phượng Minh ngưng lại, cậu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Dung Điềm, thì thầm: “Người thề đi, sau này dầu có thế nào cũng không được làm những chuyện ngốc nghếch như thế nữa.”

Thân hình Dung Điềm cứng ngắc lại, hắn lặng lẽ nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của Phượng Minh.

Như một dòng nước lũ nóng bỏng hung hãn nhấn chìm toàn thân, hắn đắm mình trong làn thanh âm khe khẽ khàng của cậu.

Mãi một khoảng lâu sau, mắt Dung Điềm mới thoáng lay động, hắn thở dài.

“Được. Ta thề.” Dung Điềm nắm lấy tay Phượng Minh.

Những nụ hôn nóng rát in dấu lên mười đầu ngón tay thanh mảnh, khắc hẳn lời thề của Tây Lôi vương.

Hắn dịu dàng nhìn Phượng Minh say trong giấc nồng, kiềm chế không nổi liền vội vã cúi xuống nhẹ nhàng hôn phớt lên bờ môi thơ ngây bên dưới, rồi mới gấp gấp xuống giường chạy đi xử lý quốc gia chính sự.

Bước vào sảnh nghị sự, các đại thần đã sớm đợi từ lâu.

“Đại vương.”

“Đại vương giá lâm.”

Đám đại thần đang mất hết kiên nhẫn đợi chờ vị vương trẻ thành linh quay nhìn về phía đại môn, lũ lượt quỳ xuống hành lễ.

Dung Diễm xua xua tay: “Ta tới trễ.”

Nhưng còn nguyên nhân tới chậm, trong lòng ai nấy lại không biết rõ? Họ len lén trao nhau những cái nhìn đầy ám muội.

Chỉ có Đồng tướng quân là thẳng thắn nhất, y bước ngay khỏi hàng chấp tay thưa: “Đại vương, thần có kiến nghị.”

“Nói đi.”

“Thỉnh Đại vương hãy để Minh Vương nghỉ ngơi dưỡng bệnh triệt để. Minh vương thân thể còn đang hư nhược, ngự y đã nói hiện tại người không nên quá lao lực.”

Mặt Dung Diễm đỏ rần lên, trong đầu hần liên tục chớp nhá hàng loạt bộ điệu hoạt sắc sinh hương của Phượng Minh.

Đồng tướng quân tiếp tục lớn tiếng bẩm tấu: “Tây Lôi những năm gần đây chinh chiến liên miên, nội vụ ngoại giao đều cần chỉnh đốn, có rất nhiều nơi cần đến Minh Vương. Nếu có thể, thần thỉnh đại vương hãy để Minh Vương tham dự buổi...”

“Ta cũng biết bệnh tình của Phượng Minh không được phép quá lao lực. Những thứ hội nghị quân sự, có ta và mấy vị tướng quân các người chủ trì là đủ rồi, tại sao còn cần cả Phượng Minh?” Dung Diễm chặn đứng ngay lời tấu của Đồng tướng quân.

Phượng Minh còn đang nằm trên giường tĩnh dưỡng, ngay đến một lần hoan ái còn chịu không nổi, sao có thể để hần mệt mỏi được. Mà sâu trong tâm can Dung Diễm cũng không muốn bộ dạng tuyệt mỹ của Phượng Minh bị mấy lão già này dòm ngó.

Chẳng ngờ Sở tướng quân cũng đứng dậy, khom người trình lên: “Đại vương, chiến dịch A Mạn giang, khả năng quân sự thiên bẩm của Minh Vương đã tận hiển, thực là bậc danh tướng cái thế của Tây Lôi ta. Lão tướng thỉnh đại vương hãy để Minh Vương tham gia hội nghị quân sự. Nếu người sợ Minh Vương hao tổn thần khí, cũng thỉnh Đại vương ân chuẩn để chúng thần được phép tới cầu kiến trước cửa thái tử điện khi có nan đề.”

Để mấy người các người tới Thái tử điện phá hỏng tình thú chắc?

Dung Diễm cau mày, vừa định mở miệng, Hách Thuế Trường – chủ quản tài chính cũng đứng ra khỏi hàng nói: “Lần trước Minh Vương đã đề ra biện pháp thu thuế tô chiếu theo diện tích thổ địa, chúng tiểu thần đã cẩn thận xem xét qua. Vấn đề này vô cùng hữu ích với triều đình, có điều còn rất nhiều hạng mục nhỏ chúng tiểu thần chưa kịp tỉ mỉ thỉnh giáo Minh Vương. Minh Vương ngày ấy đột nhiên mất tích, giờ lại bị cấm không được phép rời Thái tử điện, tiểu thần vô cùng tha thiết muốn được tới Thái tử điện thỉnh an người một lần.”

“Khởi bẩm Đại vương,” Công đại nhân phụ trách chế tạo binh khí cũng vừa bước tới một bước: “Năm ngoái Minh Vương từng phân phó thần tạo ra vài thứ binh khí để chơi, giờ thần đã chế tạo đâu đấy. Nhưng khi cẩn thận xem xét, những thứ binh khí đó đều được thiết kế vô cùng tinh xảo, người thường khó nghĩ được, nếu có thể áp dụng trong quân đội Tây Lôi, có thể khiến thực lực quân ta vượt trội hơn bây giờ. Thần muốn được thỉnh giáo Minh Vương một chút về sự...”

“Đủ rồi.” Dung Diễm lắc đầu: “Mấy người các người ai nấy đều đòi tới Thái tử điện, Phượng Minh sẽ chịu không nổi.”

Lướt qua một lượt những gương mặt cự thần trong triều, Dung Diễm thốt nhiên phát hiện, Phượng Minh đã không còn là vị thái tử đón hèn nấu mình nơi Thái tử điện ngày ngày chỉ biết đợi chờ mình hần tấn kiến. Cậu đã là một Minh Vương chân chính của Tây Lôi, được ngàn vạn thần dân sùng bái, được bách quan tín phục.

Thâm cung, đã không thể che khuất được ánh quang mang chói ngời nơi cậu.

Nhưng dáng vẻ kinh hoàng của Phượng Minh khi cậu rúc sát vào lồng ngực hắn vẫn còn vương lại trước mắt, Dung Diễm cuộn chặt tay.

Phượng Minh, người đã trưởng thành rồi.

Ta đã hy vọng biết bao nhiêu người có thể vĩnh viễn thuần đơn như thươ đầu ấy, chẳng cần biết đến thế gian lòng người ác hiểm, như thế, người sẽ hạnh phúc hơn hiện tại rất nhiều.

Tâm tình phức tạp cự tuyệt mọi lời thỉnh cầu của quần thần, Dung Diễm cùng triều thần thảo luận một vài chính sách an định dân tâm, rồi lại đề cập đến vấn đề trồng trọt cày cấy. Đến khi kết thúc, đã chóng vánh qua hai canh giờ.

“Hôm nay chỉ nghị luận đến chừng này. Hãy chỉnh lý những điều vừa thương thảo thành văn, truyền cáo vương lệnh xuống toàn quốc.” Dung Diễm quay lại: “Kiếm Môn, chuyện tuyển bạt tân tướng sẽ do người định liệu.”

“Tuân lệnh.”

Sau khi bàn luận chính sự, nghĩ Phượng Minh giờ này hắn đã phải tỉnh rồi, hắn liền vội vã hướng về Thái tử điện.

Vừa đến nơi, chỉ thấy Thu Lam và Liệt Nhi đang đứng đó và chiếc giường trống không.

“Phượng Minh đâu?”

Liệt Nhi bẩ lên: “Hồi bẩm Đại vương, Minh vương vừa tỉnh đã cảm thấy hơi buồn chán nên muốn ra ngoài tản bộ một lát. Thu Nguyệt Thu Tinh đều đã theo sau hầu hạ.”

“Tản bộ ở đâu?”

Liệt Nhi lảng tránh không đáp, cố trưng ra bộ điệu nhing nọt: “Minh vương nói Đại vương nghị sự về hắn sẽ rất mệt, không cần phải đi tìm. Người chỉ loanh quanh một lát rồi sẽ về ngay.”

Dung Diễm dùng ánh mắt dò xét Liệt Nhi, thấy sắc mặt cậu là lạ, lòng đã hơi dao động, bất chợt cất giọng chất vấn: “Phượng Minh ở tẩm cung thái hậu?”

“Á?” Liệt Nhi ngẩng phất lên, thấy sắc mặt Dung Diễm tối sầm, tim đập thành thạch, vội vã quỳ thụp xuống: “Đại vương bớt giận.” Cậu nhận lệnh của Phượng Minh ở lại để giữ chân Dung Diễm, ngăn không cho hắn xộc vào tẩm cung thái hậu khi Thái tử điện vắng tanh. Mà chẳng hiểu sao Dung Diễm lại lợi hại đến thế!

“Các người lại giở trò quỷ gì?” Dung Diễm lạnh lẽo tra hỏi.

“Chuyện này...” Liệt Nhi cúi gằm xuống, vắn vẹo ngón tay ấp a ấp úng: “Minh vương nói, người muốn gặp Mị Cơ.”

“Sao không trực tiếp bẩm báo còn giả thần giả quỷ?”

Liệt Nhi bủn rũn tay chân, cuống quýt đáp: “Mị Cơ là ân nhân cứu mạng của Đại vương, tình sâu nghĩa nặng với người đã bao lâu, thậm chí còn là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ. Sau khi trở về, Đại vương cũng chưa từng hạ lệnh để nàng rời đi mà còn cho phép lưu lại trong tẩm cung thái hậu. Giờ Minh vương đến tìm nàng, chỉ sợ là...”

“Là gì?”

Liệt Nhi chau sít đôi mày thanh tú, con ngươi lảo liên, mím chặt môi, đoạn hơi ngược lên nói: “Nếu Minh vương đối phó với Mị Cơ, Đại vương có giận không?”

Dung Diễm bình tĩnh lắc đầu: “Hắn chọc giận ta còn chưa đủ sao?” Đoạn quay đi dậm bước sang tẩm cung thái hậu.

“Đại vương!” Liệt Nhi lồm cồm bò dậy, chắn ngang đường Dung Diễm, sợ hãi nói: “Đại vương muốn ngăn Minh vương lại ư?”

“Gi?” Dung Diễm nhướn mày.

“Xin người cứ để Minh vương đuổi ả Mị Cơ kia đi. Vì Mị Cơ có ơn cứu mạng, nên người mới ngại ngần mở miệng bảo nàng rời đi. Nhưng... Nhưng Minh vương mới là người thích hợp nhất với Đại vương.” Liệt Nhi van xin: “Đại vương đừng để những nụ cười ngọt ngào của Minh vương đánh lừa. Kỳ thực từ khi biết Mị Cơ đang ngụ trong tấm cung của thái hậu, lòng Minh vương không lúc nào không bồn chồn. Người hiện đang bệnh, thân thể lại yếu nhược, vạn nhất buồn bực tích trữ, chỉ e sau này càng thêm khó chữa trị.”

Liệt Nhi một lòng trung kiên, nắm tay xiết chặt, đôi mắt cương trực nhìn thẳng vào Dung Diễm.

Dung Diễm mừng thầm trước lòng nhiệt thành của Liệt Nhi, cậu thậm chí còn cả gan lên tiếng bênh vực Phượng Minh, nhưng hấn vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng mà nhếch mép chế giễu: “Người sợ ta có tình ý với Mị Cơ?”

“Liệt Nhi không dám mạo muội phỏng đoán tâm tư Đại vương.” Liệt Nhi càng thêm cúi gằm xuống, cậu len lén liếc Dung Diễm, mãi sau mới đánh bạo hỏi một câu: “Nếu Đại vương đã không có ý gì với Mị Cơ, tại sao còn lưu ả lại vương cung? Tiểu nhân nghe nói khi mới đến Tây Lô, ả vẫn ngụ tại Bắc Huy biệt quán kia mà.”

Dung Diễm lạnh lùng quét qua Liệt Nhi, đến khi cả da đầu cậu tê dại đi vì sợ, mới chịu buông lỏng thanh âm, cười nhạt: “Là thái hậu muốn Mị Cơ bầu bạn nên nàng mới vào tấm cung.”

Thấy thái độ Dung Diễm có chuyển biến tốt đẹp, Liệt Nhi mới vội vàng hất nước theo mưa, van vãn: “Đại vương hãy sớm hạ lệnh để Mị Cơ mau biến đi. Tây Lô hay Minh vương đều là của người, ả ta vô duyên vô cớ xen vào làm gì? Tranh sủng của Đại vương, những chuyện này khi tiểu nhân còn ở Vĩnh Ân đã thấy quá nhiều. Nếu không nhanh chóng giải quyết, hậu họa để lại sẽ khôn lường, không ai có được một ngày thanh thoi.”

Những lời này của cậu đã chạm trúng nỗi phiền não trong lòng Dung Diễm.

Dung Diễm thở hắt ra.

Thâm tình bao năm giữa hấn và Mị Cơ, đâu phải chuyện một sớm một chiều có thể nói hết. Huống chi vị mỹ nhân đệ nhất thiên hạ ấy đối với hấn thâm tình nặng nghĩa, còn trì hoãn bao năm thanh xuân đợi chờ. Nếu không có sự xuất hiện của Phượng Minh, có lẽ hấn đã lập Mị Cơ làm phi.

Lần này đích thân thỉnh Mị Cơ tới Bắc Gian, lại nhận thêm ơn cứu mạng từ nàng, chẳng khác nào chính hấn đã thiếu nợ Mị Cơ một món hậu lễ quá sâu nặng. Mà tâm nguyện của Mị Cơ, xét cho cùng, cũng chỉ là một danh phận phi tử nhỏ nhoi. Một yêu cầu như thế, đâu thể tính là quá phận?

Nhưng Dung Diễm cũng thừa hiểu tính tình Phượng Minh, hấn cũng biết mình sẽ không bao giờ thú Mị Cơ. Chuyện này từ sau khi về lại Tây Lô, hấn đã vài lần ngụ ý, chẳng ngờ, sự cố chấp của Mị Cơ vượt xa khỏi dự đoán của Dung Diễm. Nàng đâu không thể thành phi tử, vẫn muốn tìm lấy một thân phận khác, một thân phận có thể giúp nàng đường hoàng lưu lại cạnh hấn.

Đau đầu nhất chính là, với thân phận ấy của Mị Cơ hay với cái ân sâu nghĩa trọng kia của nàng, nếu nàng không muốn, cũng chẳng ai có thể xét nét.

Phượng Minh và Mị Cơ cùng ở trong cung, chạm mặt chỉ là vấn đề sớm muộn. Nhưng điều hấn không ngờ nhất lại là Phượng Minh biết chuyện này quá sớm, thậm chí còn lảng lảng tới tấm cung thái hậu.

Một ôn nhu hiền đức, có ân có nghĩa; một khôn khéo nhạy cảm, tình ý mặn nồng, hai kẻ ấy chạm mặt, nghiêm trọng không khác đụng độ nơi sa trường. Trong thâm tâm Dung Diễm, hấn thực sự không mong bất cứ ai bị tổn thương.

“Đại vương...” Liệt Nhi nào hay biết nỗi phiền não trong lòng Dung Diễm, cậu chỉ lo Dung Diễm sẽ vì Mị Cơ mà khiến Phượng Minh đau lòng, nên chỉ lặng lẽ thăm dò nét mặt Dung Diễm.

Dung Diễm quát mắng: “Người đóng cửa tu dưỡng trong thái tử điện đi! Lần sau còn càn quấy nữa xem ta trừng phạt người thế nào!” Không biết tình hình bên kia ra sao, hy vọng không xảy ra đại loạn. Phượng Minh và Mị Cơ đều là những kẻ khó chọc ghẹo, tranh giành một hồi e rằng khó ai xoa dịu nổi.

Lo lắng nhất vẫn là thân thể Phượng Minh, vạn nhất nóng giận lên, hậu quả thực không tưởng tượng nổi.

Hắn sai bước vội vã chạy qua tấm cung thái hậu.

Vừa đến chính môn, đang định đẩy cửa bước vào, đã có một bóng người vội vã chạy ra từ chỗ ngoặt, đâm sầm vào hắn.

“Ồi trời!” Bóng người la lên oai oái, tựa hồ sắp ngã lăn sang một bên, may có Dung Diễm nhanh tay đỡ lấy.

Vừa cúi đầu đã thấy hóa ra là Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt vừa thấy Dung Diễm, đã kinh hãi la lên: “Á! Là Đại vương.” Cuống quýt cúi đầu thi lễ.

“Phượng Minh đâu?”

Thu Nguyệt vừa nghe khẩu khí Dung Diễm đã biết hắn biết tông hành tung Phượng Minh. Nàng thầm rửa xả Liệt Nhi ngu ngốc không biết bao lần, nhưng ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn chỉ điểm: “Minh vương đang ở bên trong so tài với mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.”

Dung Diễm ngờ nghệch người: “So tài?”

“Dạ.” Thu Nguyệt le lưỡi, lộ vẻ lúng túng: “Tì nữ cũng không biết tại sao nữa. Minh vương vừa thấy Mị Cơ thì một chữ cũng không nói, cứ đờ ra như khúc gỗ ngồi nhìn chăm chăm vào nàng ta, mắt cũng không chớp lấy một cái. Mà kỳ quặc nhất chính là Mị Cơ, nàng ta cũng im thin thít, căng mắt đấu lại Minh vương. Hai người họ cứ như thế đối mặt mãi, cứ như thế ai nhúc nhích trước sẽ thua vậy.”

Nàng vừa dứt lời, Dung Diễm liền nhớ lại phương pháp lúc trước từng dùng để đoạt lấy trái tim người thiếu nữ ấy. Tiểu tử Phượng Minh này, dám lặp lại bức họa nhảm nhí ấy, hại hắn không khỏi phì cười lắc lắc đầu.

Lặng lẽ len qua trắc thất, mùi hương đặc trưng của Mị Cơ xộc vào cánh mũi. Sa mạn cạnh bên, đã có sẵn hai ba bóng người rình rập, ngoại trừ thị tỳ Thu Tinh suốt ngày nhằng nhặng bám theo Phượng Minh, còn thêm một người không thể tưởng tượng nổi.

“Thái hậu?” Ngay cả Dung Diễm cũng giật bắn người, gọi khẽ.

Thái hậu vội vàng đưa ngón tay lên miệng, ý bảo Dung Diễm chớ nói lớn, đoạn ngoắc tay gọi hắn đi qua. Hai người cùng dỗi mắt nhìn trộm qua bức sa mạn mỏng mảnh.

Tầm thất tĩnh lặng đến mức cảm nhận được từng dòng không khí đang khẽ khàng lưu động. Hai dáng tiêu sái thiên hạ ấy, một điềm lệ ôn nhu, quốc sắc thiên hương; một ngọc diện hồng thần, anh khí quấy động. Hai người cách nhau một bàn trà nho nhỏ, lặng lẽ đối diện, bất động đối mặt.

“Đã bao lâu rồi?” Dung Diễm nhỏ giọng hỏi.

Thái hậu cười khẽ nói: “Một canh giờ cũng nên.” Bà tuy là thái hậu, nhưng vì dưỡng nhan tỉ mỉ, nên gương mặt vẫn căng mịn không chút nếp nhăn. Quay sang nhìn vương nhi nay đã trưởng thành, lại càng thể hiện được sự anh minh thần võ, trong mắt bà lấp lánh ánh nhìn từ mẫu hiền từ, đoạn thì thầm: “Đại vương hy vọng ai sẽ thắng?”

“Ai thắng cũng không tốt.” Đôi môi mỏng của Dung Diễm mím chặt lại, lộ xuất vẻ uy nghiêm của bậc đế vương, giọng trầm hẳn: “Đây vốn không phải cách giải quyết.”

Nghĩ đến chuyện sớm hay muộn cũng phải đối diện với họ để đưa ra quyết định sau cùng, Dung Diễm thầm thở vắn than dài. Nếu lúc này Phượng Minh muốn hắn đuổi Mị Cơ đi ngay lập tức, thì hắn, cũng chỉ có thể vì thân thể yếu nhược của cậu mà gánh lấy cái danh vong ân phụ nghĩa. Nhưng tận sâu trong tâm khảm, Dung Diễm không hề muốn đối xử với một người đã hi sinh quá nhiều vì hắn như Mị Cơ theo kiểu đó.

Mị Cơ, nàng chỉ là một nữ tử thân cô thế cô, bằng mỹ mạo và trí tuệ chinh phục nam nhi thiên hạ. Sự sắc sảo và đức độ ấy chỉ có thể dùng đến hai chữ phi thường để mô tả. Nàng không đáng phải nhận sự thương tổn thể này.

Đang lúc Dung Diễm chìm trong suy tư, trận chiến trong tâm lạng cuội cùng đã đến hồi kết thúc.

Phượng Minh là người đầu tiên không trụ được. Cậu chớp mắt, thở dài sườn sượt, đoạn đưa tay bưng chén trà đã nguội lạnh từ bao lâu lên, than vãn: “Không so được. Năm ấy sao tên Dung Diễm kia lại dùng đến

biện pháp ngu ngốc thế này nhỉ? Đã thế còn kiên trì được những hai canh giờ? Ta cố trộn đến cay xè cả mắt rồi mà cũng không phá được kỷ lục của hần.”

Mị Cơ xùy cười, che miệng khúc khích: “Nhưng sức chịu đựng của Minh vương cũng thật kinh người. Nam tử có thể ngồi yên nhìn Mị Cơ suốt một canh giờ, cũng đã rất khó kiếm rồi.” Nàng đã sớm nghe đại danh của Phượng Minh cho dù chưa một lần giao đàm. Duy chỉ có một lần được lướt qua, ấy là khi hai đoàn quân chạm trán trên A Mạn giang. Khi ấy tuy Dung Diễm vô cùng trấn định, oai phong凛冽, nhưng cánh tay ôm sát vòng eo nàng lại run lên bần bật. Chỉ vờn vờn một chi tiết ấy đã khiến nàng biết, vị trí của Phượng Minh trong trái tim Dung Diễm lớn đến chừng nào.

Mị Cơ nhìn Phượng Minh ngửa đầu uống cạn chén trà nguội ngắt, vẻ tuấn mỹ bật lên khí chất phóng khoáng hiếm thấy. Nàng suy nghĩ một hồi, đoạn mấp máp môi son đỏ: “Ý đồ hôm nay của Minh vương, Mị Cơ đã hiểu.”

“Hả?” Phượng Minh nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay xuống, cặp mi thanh tú hơi nhướn lên, khúc khích bật cười: “Hạ Quân tiên sinh từng khen nàng ý tứ nhanh nhạy, rất hiểu tâm tư người khác. Vậy hôm nay ta xin được thỉnh giáo, ý đồ của ta khi đến đây là gì?”

Ánh mắt trong suốt của Mị Cơ như lóe lên vẻ dị thường, nàng tủm tỉm cười: “Đương nhiên là muốn Mị Cơ rời khỏi Tây Lôi.”

“Sao ta lại muốn nàng rời Tây Lôi chứ?” Phượng Minh nhẹ cười hỏi lại.

Mị Cơ nhìn xoáy vào Phượng Minh, khẽ khàng lên tiếng hỏi: “Minh vương cũng biết từ khi Mị Cơ tiến cung chưa từng gặp lại Đại vương phải không?”

Phượng Minh bình thản nhìn nàng, giữ nguyên ý cười đậm nhạt bên môi chờ đợi.

“Tình ý giữa Minh vương và Đại vương khắp thiên hạ ai ai cũng biết, nhưng sự ngưỡng mộ của Mị Cơ với Đại vương cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Nếu Đại vương phải tuyển lựa một người duy nhất trong hai ta, Mị Cơ đương nhiên sẽ bại trận.” Mị Cơ cười chua xót, ánh mắt lạc lõng dừng trên gương mặt Phượng Minh: “Minh vương có muốn biết tại sao Mị Cơ đấu biết mình sẽ thua, nhưng vẫn mặt dày mày dạn lưu lại chốn này chăng?”

Phượng Minh lắc đầu: “Không cần thiết.” Cậu nhớ lại thứ cảm giác nhoáng qua trong mình ngày ấy, khi Dung Diễm ôm Mị Cơ trong tay. Chỉ đơn giản như tắt thở mọi hy vọng đều tan biến, sống cũng như chết. Cậu không khỏi thở dài, ngâm nga một câu: “Hỏi thế gian tình ái là chi, khiến lứa đôi thề nguyện sống chết*.” Hai câu ấy thực sự phát ra từ tâm cảm, hoàn toàn không có ý khoe khoang.

“Hỏi thế gian tình ái là chi, khiến lứa đôi thề nguyện sống chết?” Mị Cơ biến sắc: “Minh vương quả nhiên thiên hạ vô song, có thể nói ra những lời khiến người khác phải xúc động tận tâm can. Thề nguyện sống chết, ôi, nếu có thể đồng sinh đồng tử, thì đã tốt biết bao.” Người mỹ nhân đệ nhất thiên hạ ấy cũng than thở hai tiếng, đoạn nhìn thẳng vào Phượng Minh nghiêm cẩn nói: “Minh vương thông tuệ hơn người, Mị Cơ chẳng dám giấu. Ta từng nghe nói Đại vương đã được sự chấp thuận của thái hậu, đáp ứng vĩnh viễn không bao giờ lập vương hậu. Thậm chí còn ban bố vương lệnh, không một thần tử nào được phép đề cập lại chuyện lập vương hậu nữa. Ấy đương nhiên là thâm tình của Đại vương đối với Minh vương. Nhưng Đại vương là một đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, không có hậu nhân cũng quá đáng thương. Sao Minh vương lại có thể nhẫn tâm đến mức để Đại vương sau này về già không tử không tôn? Mị Cơ chẳng dám cầu sâu cầu xa một danh phận phi tử, ta chỉ cầu được hầu hạ cạnh Đại vương, lưu lại huyết mạch cho người. Mị Cơ thề với trời, tuyệt sẽ không tranh giành sự sủng ái của Đại vương với Minh vương. Ta sẽ chỉ hầu hạ thầm lặng cạnh Đại vương mà thôi.”

Nàng thân là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, từ xưa đến nay được chúng nhân bảo bọc nâng niu. Không ngờ chỉ vì mối thâm tình không thể kiềm chế với Dung Diễm mà cam nguyện rút về phía sau, không màng danh phận. Những lời ấy thốt ra không chỉ khiến đám Dung Diễm ngậm ngùi lên sau bức sa mạn kinh ngạc, mà ngay đến Phượng Minh cũng chấn động khôn cùng.

Mị Cơ lặng lẽ tiến tới trước mặt Phượng Minh, nhắc chân vấy rườm rà, phủ phục xuống đất, thống thiết cất lời cầu khẩn: “Ta vốn đã nghe danh Minh vương quảng đại chí tâm, là kỳ nam khó thấy chốn hồng trần, nay ta chỉ xin người, cầu người hãy để Mị Cơ này được lưu lại đây đi.”

Phượng Minh sợ nhất đụng phải nước mắt nữ nhân. Thu Lam khóc lóc cậu còn phải bứt đầu bứt tai khổ sở, giờ lại đến Mị Cơ quỳ lạy van xin, càng thêm luống cuống không biết phải làm sao. Sự thông dong điềm tĩnh ban đầu cũng mất sạch, cậu vội vã nâng Mị Cơ dậy: “Nàng đừng khóc, ta đâu phải Tây Lôi vương, sao có quyền quyết định nàng ở hay đi?”

Hai hàng lệ châu trong suốt lặn dài trên gương mặt Mị Cơ, càng thêm phần mỹ lệ dụ hoặc: “Chỉ cần Minh vương lên tiếng, bất luận Đại vương có thể nào cũng sẽ tìm đủ mọi cách ép Mị Cơ rời đi.” Nàng đoán không sai.

Dung Điềm trầm nghĩ: Mị Cơ quả nhiên lợi hại, khoác lên mình vỏ bọc ân nhân, lại trang thêm bộ dáng thâm tình đậm nghĩa, so với đám nữ nhân suốt ngày chỉ biết tranh giành đánh ghen còn khó đối phó hơn vạn lần, chỉ e lần này Phượng Minh khó mà thắng nổi. Vốn định xen vào giải vây, lại không khỏi hiếu kỳ muốn xem bản lĩnh của Phượng Minh thế nào, hẳn chỉ quay sang cười cười với thái hậu, lắc lắc đầu ngụ ý đợi lát nữa hẵng tính.

Phượng Minh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầm nước mắt của Mị Cơ hồi lâu, hồn phách bỏ chạy ban nãy mãi mới lò dò quay lại: “Đừng khóc nữa, ta đâu có nói nàng phải đi?” Cậu kéo Mị Cơ ngồi lên, do dự trong chốc lát mới lên tiếng: “Lần này đến đây, kỳ thực là muốn mời nàng tới thái tử điện ở.”

“Cái gì?!”

“Cái gì?!”

Hai tiếng “cái gì” đồng thời bật ra, một từ Mị Cơ, một xuất phát từ cặp tử muội song sinh Thu Nguyệt Thu Tinh đang núp sau bức màn nghe lén. Hai tử muội ấy tâm tư liên thông, thanh âm tương đồng, cùng lúc bật lên, tự nhiên kết hợp lại thành một tiếng “cái gì”.

Thu Nguyệt Thu Tinh vọt ra từ sau tấm màn, mặt ai nấy đều đỏ lựng, miệng mồm há hốc.

“Minh vương, tại sao lại muốn nữ nhân này dọn đến thái tử điện chứ?” Thu Nguyệt hẳn học nhìn Mị Cơ.

Thu Tinh lầm bầm: “Tỳ nữ sẽ không bao giờ hầu hạ nàng ta...”

“Đừng vô lễ, ta nói chuyện cùng Mị Cơ mà các ngươi cũng dám nghe lén? Ra ngoài cả đi.” Phượng Minh mắng hai nàng mấy câu, hoàn toàn không biết sau tấm sa mỏng vẫn còn hai đại nhân vật đang chộn rộn. Cậu quay sang đối mặt với vẻ kinh ngạc không tin nổi của Mị Cơ: “Ta biết Dung Điềm hiện giờ đang rất khó xử. Một bên là ta, một bên là nàng, đổi lại ta là Dung Điềm, cũng sẽ không biết phải chọn lựa thế nào.”

Thu Nguyệt Thu Tinh lại cùng lúc the thé hét lên: “Đại vương đương nhiên sẽ chọn Minh vương! Tất cả chúng tì nữ đều biết!”

Phượng Minh trừng mắt cảnh cáo hai cô nàng thị nữ vừa thét lớn gào nhỏ kia, khiến họ chợt dạ im thin thít, mới đứng dậy thong thả bước từng bước tới trước mặt Mị Cơ, đối diện với nàng nói tiếp: “Ta thực lòng thỉnh nàng tới thái tử điện. Nếu Dung Điềm động lòng, ta cam tâm rút lui.”

Cục diện bế tắc đột nhiên xuất hiện biến chuyển khiến tim Mị Cơ đập thành thịch trong lồng ngực, nàng yếu ớt hỏi dò: “Nếu Đại vương không động lòng, có phải Minh vương sẽ lại đề xuất chuyện đuổi ta đi? Nếu vậy, người phải ra kỳ hạn cho Mị Cơ.”

Phượng Minh mỉm cười thanh nhã: “Ta không đến để bàn luận điều kiện. Đó chỉ là một lời thỉnh cầu, đáp ứng hay không, hoàn toàn do nàng cả.”

Mị Cơ kinh ngạc hỏi lại: “Nhưng điều đó không có lợi cho Minh vương. Nếu ta lưu lại thái tử điện cả đời, chẳng phải Minh vương sẽ rất khó chịu hay sao?”

“Lòng ái nhân khó mà biện giải.” Phượng Minh thở dài: “Vị trí của nàng trong lòng Dung Điềm không nhỏ, lại có ân cứu mạng với hắn. Nếu phải để nàng ôm tiếc nuối rời đi, đó sẽ là nỗi day dứt vĩnh viễn trong lòng Dung Điềm. Mà đã như thế, ta thà mạo hiểm lưu nàng lại, hy vọng một ngày, tình thế giằng co này có thể tự cởi bỏ gút mắc mà kết thúc. Ý của ta, nàng hiểu chứ?”

Mị Cơ lặng lại cúi gằm xuống, gương mặt tuyệt mỹ lộ vẻ ưu tư, nàng nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ hiểu một chút, nhưng điều không hiểu lại vẫn quá nhiều...” Lén ngước lên nhìn Phượng Minh, con người nầu nhật chôn sâu

bao thâm ý.

Nhưng đám Thu Nguyệt đứng thị hầu một bên đã sốt ruột đến độ không chịu nổi. Đem Mị Cơ vào thái tử điện, dưới mắt bọn họ còn đáng sợ hơn để lũ sài lang lọt vào tầm mắt, cả hai cuống quýt nhao nhao lên: “Không hiểu, chúng tiểu nữ có chết cũng không hiểu!”

Bên trong sóng ngầm cuộn cuộn, người ngoài cuộc cũng thấy rất rõ ràng.

Sự miễn tiếp không ngờ của Phượng Minh chỉ qua một lời mời nhỏ nhoi, chẳng những không biểu lộ tâm tư, còn khiến Mị Cơ sinh lòng hổ thẹn, càng lúc càng khiến Dung Diễm thêm yêu thêm trọng, đồng thời còn mượn được một ví dụ, thể hiện cho toàn thiên hạ thấy: Minh vương không hề sợ sự khiêu chiến của nữ nhân.

Kể một mũi tên trúng ba con chim như thế, mới không hổ là Minh vương đại danh鼎鼎 của Tây Lôi.

Dung Diễm ngoái đầu lại, chạm phải ánh mắt khen ngợi của thái hậu, đều hiểu rõ sự tán thưởng trong lòng nhau.

Dung Diễm bật cười khe khẽ, thì thầm với thái hậu: “Nơi này không cần đến chúng ta nữa rồi, hay đến phòng thái hậu nghỉ một chút đi.”

“Cũng phải.”

Hai người họ không để tâm thêm đến tình thế bên trong, chỉ lặng lẽ rời khỏi tiểu thất.

Sau khi nhập vào gian chính, Dung Diễm liền vỗ tay tán thưởng: “Phượng Minh càng lúc càng lợi hại, không biết học từ đâu được lắm loại bản lĩnh giảo hoạt như vậy?”

Thái hậu phì cười: “Bản lĩnh đều do trau dồi mà có. Nó cũng chịu khổ không ít rồi.”

“Khổ cho hấn rồi.” Dung Diễm thở dài sâu kín.

Thái hậu nâng chén trà còn nghi ngút hương lên miệng nhấp một ngụm nhỏ: “Nhưng chuyện này, Đại vương định xử trí ra sao?”

Dung Diễm cười khổ: “Bị một chiêu lùi một tiến ba này của Phượng Minh, nhi thần sao có thể nhẫn tâm trì hoãn? Phượng Minh đâu có không lộ tư tâm, chỉ ung dung độ lượng, nhưng thực tế cũng là muốn ép nhi thần phải sớm giải quyết cục diện bế tắc này.”

Thái hậu mấp máy môi cố tình đào sâu thêm: “Đại vương cũng có thể không giải quyết. Cùng lúc có được cả hai, chẳng phải càng tốt hay sao?”

“Thái hậu đừng nói như chuyện cười vậy.” Dung Diễm trầm giọng: “Lúc nào Phượng Minh cũng khiến ta lo lắng. Chẳng hạn như hôm nay hấn một mình một ý cho phép Mị Cơ nhập thái tử điện, nhi thần đương nhiên sẽ không bao giờ phụ lòng hấn. Nhưng nếu Mị Cơ cứ lưu lại thái tử điện, sớm hay muộn cũng sẽ rước lầm chuyện phiền hà.”

“Đại vương hiểu rõ là tốt rồi.”

Trong phòng thưởng thức hương trà suốt nửa canh giờ, tận hưởng tình mẫu tử ngọt ngào, mãi đến khi ước chừng Phượng Minh đã trở về, Dung Diễm mới cáo từ, rời khỏi tầm cung.

Phượng Minh hấn phải không biết chuyện hấn đã nghe lén cuộc chiến kia. Hai tiểu thị nữ đã bị Dung Diễm hăm dọa cấm hó hé nửa lời, còn Liệt Nhi cũng đã bị hấn khiển trách, lại càng không dám ngo ngoáy mồm phải.

Trở về thái tử điện, quả nhiên đã thấy Phượng Minh sẵn đó. Vừa sải bước qua đại môn, cậu đã vội vã kêu lên: “Dung Diễm, mau lại đây đi! Ta có chuyện này muốn nói.” Trong giọng nói lẫn lộn niềm hân hoan không thể che giấu.

Dung Diễm nghĩ thầm: chuyện người cao hứng đảm bảo chỉ có thể khiến ta nhức đầu. Đoạn thấy Phượng Minh tung tăng chạy về phía mình, hấn chỉ lầu bầu nhắc nhở: “Đừng chạy nhanh quá.” Rồi vội vã ôm choàng lấy.

“Hôm nay ta đã gặp một người.”

Dung Diễm đánh mắt sang Liệt Nhi, thấy cậu một mực nín thinh, rõ ràng chưa dám tiết lộ nửa lời về cơn lôi đình hôm nay của Dung Diễm. Hắn mỉm cười dịu dàng: “Hôm nay lại đi nghịch ngợm ở đâu?”

“Nghịch ngợm?” Phượng Minh trừng mắt: “Hôm nay ta đi gặp mỹ nhân đệ nhất thiên hạ của người.” Cậu cười tinh quái, tự đắc ngó Dung Diễm: “Lo chúng ta xích mích hả?”

“Mị Cơ nhu thuận lại biết suy nghĩ, phong thái cũng cao quý hơn người, sẽ không thượng cẳng chân hạ cẳng tay đâu.” Dung Diễm buồn cười khích Phượng Minh.

“Hừ, còn ta thì không đức độ, biết suy nghĩ và cao quý đấy?” Phượng Minh làu bàu, nhưng miệng vẫn cười ngọt ngào: “Mị Cơ xinh đẹp ôn nhu, khiến ai nấy đều có thiện cảm. Ta đến để mời nàng tới thái tử điện. Nàng cũng đáp ứng rồi.” Cậu lén dò sắc mặt Dung Diễm, nhưng lại không phát hiện được chút ngạc nhiên nào mới chán nản chột chột vào sườn hắn: “Có phải người đang rất thích thú không đấy?”

Cuối cùng cũng nghe được một câu ghen tuông thành thực.

Dung Diễm ôm Phượng Minh, trầm ngâm: “Mị Cơ hiện đang ở đâu?”

“Ngay trong thái tử điện, đêm nay sẽ cùng chúng ta dùng bữa.”

Những suy nghĩ trong đầu Dung Diễm cuộn xoáy không ngừng. Hắn nhìn Phượng Minh, đột ngột hạ quyết tâm, khí khái khiêu khuôn mặt non nớt của cậu lên, vỗ nhẹ má cậu, ôn nhu nói: “Đêm nay ta muốn nói chuyện riêng cùng Mị Cơ, người lãnh tới tấm cung của ta được không?”

Hành động không lường được trước đây đã giáng ngay một cú vào Phượng Minh.

Phượng Minh dờ ra mắt một lúc mới phản ứng lại được, cậu gật đầu nói: “Được, đêm nay ta sẽ nhường thái tử điện lại cho các người.” Đoạn ngoái đầu lại nhìn khung cửa sổ gian phòng của Mị Cơ, châm biếm: “Có cần sai đám Thu Lam chuẩn bị sẵn mộc dục và các thứ khác không?” Lại thầm nghĩ: ta vừa đáp ứng với Mị Cơ chỉ cần Dung Diễm động tâm sẽ lập tức rút lui, hắn không định đổ luôn trong ngày đầu tiên đấy chứ? Thế này chẳng phải ta thông minh quá hóa dại, ăn trộm gà lại bị đập cho tơi bời hay sao.

“Nói lung tung gì đó? Ta chỉ nói chuyện cùng Mị Cơ, sao cần đến mộc dục?” Dung Diễm quở trách tét vào mông Phượng Minh một cái.

Được lời hứa hẹn của Dung Diễm, Phượng Minh cũng chẳng thêm lo lắng nữa, còn mơ hồ đoán được kế sách của mình đã thành công, mặt mày hí hửng đáp: “Thế thì tốt, ta sẽ ở tấm cung đợi người. Hì hì, đã bao lâu rồi giờ ta mới được ngủ lại trong tấm cung Đại vương.” Đoạn hô lên: “Dung Hồ Liệt Nhi, Thu Lam Thu Nguyệt Thu Tinh, các người theo ta cả đi.”

Thu Nguyệt đang nghe trộm hai người nói chuyện, định bụng lén núp lại, bằng mọi cách phá tan tành chuyện vui của Dung Diễm với Mị Cơ, mà giờ lại bị Phượng Minh điểm danh lôi đi, đành ủ rũ bước theo.

Liệt Nhi thấy Phượng Minh đi rồi mới rón rén chạy đến trước mặt Dung Diễm, sầm soi cánh cửa sổ phía bên kia, đoạn nói với hắn: “Mị Cơ chẳng qua cũng chỉ đến thế, tiểu nhân thấy nàng sánh sao được với Minh vương. Nếu Đại vương chỉ nhất thời hứng chí...”

“Liệt Nhi, mau ra đây, lén lén lút lút trong đó làm gì?” Phượng Minh ở ngoài cửa gân cổ gọi vào.

Liệt Nhi hết cách, chỉ có thể lúp cúp chạy ra.

Bọn Thu Lam tuy im ru nhưng ai nấy đều trưng một bộ dạng ỉu xiu không cam tâm mà đi lướt qua người Dung Diễm để tới chỗ Phượng Minh.

Dung Hồ đi sau chót, chạy tới trước mặt Dung Diễm: “Đại vương...” Y hết mở miệng ra lại ngậm lại, thỉnh linh dậm bịch cái xuống sàn, than thở: “Nếu ngay cả Đại vương cũng do dự, thì sau này tiểu nhân sẽ không bao giờ... dám thật lòng tin vào tình cảm nữa.” Y từ trước đến nay vốn rất cẩn thận dè dặt trước những xúc cảm trong lòng, nhưng hôm nay lại không thể kiềm nén được mà cả gan đứng trước mặt Dung Diễm dậm chân, có thể thấy lòng y đang cơn cào đến mức nào.

Dung Diễm bật cười: “Mấy người các người, không ai thông minh được bằng Phượng Minh.” Đoạn vỗ vỗ vai Dung Hồ, bắt đầu bước lên từng bậc thang.

Dưới ánh mặt trời chói chang tháng mười, những tiếng vó ngựa rầm rập vang lên, một đoàn người đang rong ruổi phi qua. Dẫn đầu là hai người hừng chí bùng bùng, vừa lướt qua đã thấy tuyệt không phải hạng tầm thường. Tuần mã một đôi hắc bạch, mao sắc sáng bóng, cực kỳ thần tuấn. Bốn năm thị tòng, thị nữ thanh tú lạnh lợi bám sát đằng sau, kẻ nào kẻ nấy xiêm lụa y tơ, mắt đen lay láy. Sau chót là hai gã thị vệ thân hình vạm vỡ trì giữ hai cây đại kỳ phần phật đón gió uy phong凛凛.

“Năm nay lại bội thu!!” Phượng Minh ghì cương, ngồi trên lưng ngựa phần chân lia mắt khắp một vùng đồng lúa vàng rộm trải dài nơi chân trời, ngón tay chìa ra.

“Phải, thê điền đã thực thi được hai năm, ngay cả những nơi hẻo lánh cũng đã có người tới mở mang và áp dụng. Đất đai canh tác ở Tây Lôi càng lúc càng nhiều, thật khiến người ta hừng khởi.” Dung Diễm nhìn đôi mắt sáng ngời của Phượng Minh, yêu thương dâng lên vô hạn, không ức chế được ham muốn thân thiết, lẳng lặng thúc ngựa tới gần, thỉnh thoảng đề nghị, nhảy phắt đến sau Phượng Minh, cánh tay siết chặt vòng eo thon.

Những nụ hôn quấy nhiễu bắt đầu lan tràn trên cổ.

“Làm cái gì đấy?”

“Cùng Minh vương thị sát thê điền đấy.” Cái miệng vương giả vẫn liên tục giả trò không đứng đắn.

Bạch Vân không hổ là thần mã. Trên người thỉnh thoảng chịu thêm một sức nặng mà vẫn không thất kinh, chỉ ve vẩy cái đuôi, tựa hồ đang cảm thán: cừu chủ nhân lại bắt đầu giả trò ve vãn.

Trong tích tắc eo bị bàn tay thô ráp ve vuốt, cảm nhận được nhiệt khí dâng tràn toàn thân, Phượng Minh mơ màng, thanh âm nhuyển ra: “Không được...” Cậu cố tóm lấy bàn tay không đứng đắn của Dung Diễm đang thừa cơ lên vào trong thắt lưng, lại càng vô vọng.

“Được.” Những tiếng cười khàn đục bên tai, vành tai nóng ran lại bị kẻ nào đó khẽ day day.

Nghe thấy giọng nói cuốn hút kia, thắt lưng Phượng Minh lại bắt đầu run lên.

Cậu nhíu mày, chặt vật lắc đầu: “Ta không muốn, khó khăn lắm mới được xuất cung, ta không muốn lãng phí thời gian với người. Ta muốn...”

“Đêm qua chưa đủ...”

“Người...” Nhớ lại sự phóng dăng điên cuồng đêm qua, mặt Phượng Minh nóng ran lên, chỉ bực không thể thẹn Dung Diễm một cú: “Người còn chưa đủ?”

Đêm qua, sau một hồi không nhẽo đe dọa để Dung Diễm ỉnh xuất cung, Phượng Minh lại bị Dung Diễm bắt nạt cả buổi tối. Nếu không có lý do thân thể còn chưa khỏi hẳn để chống chế, không biết Dung Diễm có định náo loạn tới tận hừng đông không nữa.

“Đương nhiên không đủ.” Hắn ngậm vành tai nhỏ xinh kia trong miệng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích, bật cười xấu xa: “Ta mà đòi đủ, chẳng phải người sẽ khổ đến chết?”

Phượng Minh không chịu được ngứa ngáy râm ran, không ngừng vắn vẹo cổ: “Đừng dùng phép khích tướng. Mị Cơ đi rồi, ta sẽ không bao giờ ghen thêm nữa.”

“Thêm?” Dung Diễm rầu rĩ: “Thế tức là từng ghen rồi ư?”

“Hừ.” Chiếc mũi nhỏ khó khăn khịt một cái, Phượng Minh liếc xéo Dung Diễm: “Chẳng phải chính người cứ dùng dằng dai không nhả tâm ngã bài với Mị Cơ sao? Sao tự nhiên cùng nàng tâm sự một đêm, lại ngoan ngoãn để Mị Cơ rời đi? Còn nữa, người đã dùng phương pháp gì để tuyệt hết mọi hy vọng của nàng?”

“Nàng chịu rời đi, hơn phân nửa vì tri thức của người quá thông tuệ. Thái hậu nói không sai, một khi sự mặc cảm đã mạnh mẽ trong lòng, Mị Cơ sẽ khó lưu lại. Huống hồ ta đã hạ quyết tâm cho nàng thấy, ta tuyệt đối sẽ không chung tình với nàng.” Dung Diễm dí tẹt chiếc mũi nhỏ của Phượng Minh, yêu chiều:

“Chẳng phải rất đúng ý người? Để mình làm một Minh vương phong độ cốt cách, bức Tây Lôi vương ta vác tội trên lưng. May mà trước khi đi Mị Cơ đã thấu suốt.”

“Nàng là kỳ nữ hiếm thấy khắp thiên hạ.” Nghĩ đến phong thái ung dung tự tại khi ra đi của Mị Cơ, ngay đến Phượng Minh cũng không khỏi bội phục. Chợt như nhớ ra điều gì, cậu lắc đầu quây quây: “Có một điểm người sai rồi. Ta chưa từng có ý bức nàng và người lật bài. Hạ bài là tự người muốn, sao lại đẩy hết trách nhiệm cho ta? Ta lưu Mị Cơ lại thái tử điện vì không muốn người mỗi lần nhớ tới nàng lại thở dài.”

“Nếu vì Mị Cơ mà khiến người đau lòng thì ta còn thở dài nhiều hơn.” Dung Diễm liếc gương mặt đang ửng đỏ của Phượng Minh, ha ha cười lớn, đoạn khẽ giọng hỏi: “Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện. Tại sao ngày ấy khi ta giả vờ mất ký ức, người vừa nhìn qua đã biết tổng?”

Phượng Minh bị bàn tay thất đức của hắn mò mẫm đến nóng bừng cả người. Cậu dù sao cũng bệnh nặng mới dậy, rong ruổi một chốc đã thấm mệt, cứ thế ngã đầu tựa vào lòng Dung Diễm, biếng nhác trả lời: “Ta đây là thiếu niên anh tuấn vô song thiên hạ. Người đâu có lần đầu thấy ta, cũng không nhãn tâm tới mức hạ lệnh bắn tên giết bỏ chứ?”

“Thật sự chỉ có thế?” Dung Diễm hoài nghi gặng hỏi.

Phượng Minh tinh quái cười văng lên: “Ta làm sao lại tự đại đến mức đó. Những điểm đáng ngờ tự bày la liệt ra đó thôi. Lúc áp sát A Mạn giang ai là kẻ năm lần bảy lượt nghĩ cách cứu ta? Người dù có quên, thì chẳng lẽ đại thần thân tín hay thái hậu cũng không ai lên tiếng? Còn nữa, danh tiếng ta ở Tây Lôi cuộn cuộn, người dám vong ân bội nghĩa lập vương hậu, quân lính đảm bảo sẽ không tán thành mà ca ngợi như vậy. Quy về một mối, ắt sẽ thấy điểm kỳ quái.”

Dung Diễm thoáng ngây người, đoạn thở dài: “Phượng Minh thật lợi hại. Ta vốn tưởng kế hoạch này không chút sơ hở, không ngờ trong mắt người lại như trò trẻ nít. Không ngờ tầm nhìn của Nhược Ngôn vẫn còn kém xa người.”

“Vấn đề không phải là thông minh hay không, ấy là sự khác biệt về tri thức. Ta đã từng đọc qua vô vàn cổ thư, những thí dụ thế này có quá nhiều, đâu có ngu dốt đến vậy thì cũng phải biết sơ sơ chứ.”

Sau cổ lập tức bị kẻ kia hung hăng ngoạm một phát.

“Người nói ta ngu dốt?”

Phượng Minh uất ức khịt khịt mũi: “Ta chỉ nói người cổ đại với người hiện đại tố chất khác biệt thôi.”

Vừa mới sơ ý, không kịp tóm chặt tay Dung Diễm, đã bị hắn ranh mãnh trượt ngay vào khó hạ. Bàn tay to lớn thô ráp chà sát trên da bụng non nớt của Phượng Minh, kích khởi hàng chuỗi phản ứng của cơ thể.

Khuôn mặt anh tuấn lập tức bị lớp phấn hồng dâm dăng che mờ.

“Dù biết ta không mất trí nhớ, nhưng sao người biết ta sẽ dùng kế hỏa thiêu liên hoàn thuyền?”

Hơi thở bắt đầu gấp gáp, Phượng Minh quay ngoắt lại trừng trộ hắn: “Ta đã lệnh cho Nhược Ngôn làm liên hoàn thuyền, trước đây lại còn kể cái cổ sự đấy biết bao nhiêu lần. Nếu người ngu ngốc đến mức thấy bên kia có liên hoàn thuyền mà bên này không biết phóng hỏa, thì cứ dâng vương vị Tây Lôi cho Nhược Ngôn làm cũng được lắm... Á!” Bàn tay chai sần cào đến trước ngực, nhéo tiểu khóa trừng phạt, khiến Phượng Minh phải bật thét lên.

Những tiếng thở dốc càng lúc càng nặng, vùng eo Phượng Minh vô lực, chìm vào lòng Dung Diễm, mặt đỏ bừng chói hơn rắng chiều.

Liệt Nhi thúc ngựa tiến lên, nháy mắt: “Minh vương còn đang bệnh mà, Đại vương nên dịu dàng một chút mới phải.”

Dung Diễm cười ha hả: “Sao người biết ta không dịu dàng?” Dưới lớp y phục, bàn tay hắn đang chậm chậm trườn bò hưởng thụ làn da mềm mại như tơ lụa thượng đẳng của Phượng Minh và thứ xuân ý miên man khiến người đắm đuối.

“Tiểu nhân đứng sau cũng nghe được giọng Minh vương thét lên ấy...” Liệt Nhi tinh quái cười trộm.

Vẻ phấn hồng trên mặt Phượng Minh tức thì thăng cấp lên thành lửa đỏ, cậu hung hăng thúc một khuỷu: “Đều tại người!”

Dung Diễm phá lên cười, ôm chặt lấy Phượng Minh, chột nghiêng người ngã về sau.

“Á!” Phượng Minh sợ hãi kêu lên.

Lưng Dung Diễm chạm xuống đất, hấn ôm Phượng Minh trong lòng, ngã khỏi lưng ngựa cố gắng không để cậu bị xây xước, lăn đi trên nền thảo địa bắt đầu trở màu vàng cháy. Lại nghiêng đi, đem Phượng Minh áp dưới thân.

Hai cánh tay chống bên thân Phượng Minh, hấn cẩn thận cúi xuống hôn như thể sợ cậu bị đè nặng.

“A A... Ừm... ừm... Có người...” Khuôn miệng nhỏ nhắn trong lúc hôn vẫn mơ mơ hồ hồ lẩm bẩm.

Khóe miệng Dung Diễm khẽ nhếch lên: “Có người? Chỗ nào có người?”

“Rõ như ban ngày thế này, ánh mắt của mọi người đều...” Cậu cố tránh đầu lưỡi dây dưa của Dung Diễm, vừa muốn lên giọng giáo huấn, lại kinh ngạc phát hiện xung quanh đã quây ngay một lớp bố màn. Đám thị tòng quay ra ngoài, quây thành một vòng tròn, tay liền tay dựng thành một bức màn, mặc nhiên tạo thành một gian bố phòng cách biệt hẳn với bên ngoài trên nền thảo nguyên trống trải.

“Bản vương đã sớm chuẩn bị, phòng khi Minh vương đột nhiên muốn nghỉ ngơi ngay trên thảo nguyên.” Dung Diễm đắc ý nói.

Phượng Minh tròn mắt, giật mình hiểu ra, nhất thời xấu hổ mặt nóng bừng như phát sốt: “Ta thấy cái phòng này là để phòng tính dâm dăng của Đại vương thỉnh linh nổi lên thì có?” Một quyền hung hăng đâm ngay vào vai Dung Diễm.

“Cứ cho là thế đi. Đừng tránh nữa, để chúng ta cùng nhau trần trọng đêm xuân.” Tiếng cười trầm khàn của Tây Lô vương vang vọng trong túp lều: “Minh vương đã dạy, xuân tiêu một khắc trị thiên kim.”

“Người ít dùng mấy câu này đi, ta... Ta thực hối hận đã dạy người... A a... Dung Diễm...”

“Phượng Minh, cái miệng nhỏ nhắn của người vừa ngọt lại vừa ngon.”

“Ta là Minh vương, ta muốn thị sát... Ô... Thị sát...”

“Thê điền thì có cái gì hay mà thị sát? Đại bản vương cẩn thận thị sát từng chỗ trên cơ thể Minh vương rồi lại bởi Minh vương đi thị sát thê điền.”

“Ah... Đừng... Ah... A... Nhẹ một chút...”

Những thanh âm tâm viên mãn ý, ri rỉ ra ngoài trướng.

Thu Nguyệt Thu Tinh quay ra làm mặt quỷ, sắc hồng phơn phớt lan ra.

“Đại vương thật là, hôm qua đã đùa đến tận nửa đêm.”

“Nhưng Minh vương cũng thích mà.”

“Hai người ấy thật không biết phải nói thế nào mới được.” Hai tỷ muội đồng thời thở dài.

Liệt Nhi một chút ngượng ngùng cũng không có, cứ ung dung châu vào nghe, còn tấm tắc khen lấy khen để: “Được Đại vương ngày ngày yêu thương, Minh vương càng lúc càng động lòng người, ngay đến tiếng rên rỉ cũng càng ngày càng mỉ hoặc. Cứ thế này ngay các đại vương khác cũng sẽ bị câu dẫn hết mất.”

Thu Nguyệt vội vã lắc đầu: “Thế cũng không hay, mỗi Nhược Ngôn thôi đã đủ phiền hà lắm rồi. Minh vương chỉ cần mê hoặc mình Đại vương của chúng ta thôi là được rồi.”

“Ừ, chúng ta cũng không thể để mấy đại vương nước khác nhòm thấy Minh vương được.” Thu Tinh gật đầu tán thành.

Dung Hồ đang khoanh tay đứng một bên cũng thở dài chen vào một câu: “Ôi, Minh vương càng tuần mỹ bất phạm, trách nhiệm của chúng ta càng nặng. Còn nữa, sức khỏe Minh vương còn chưa hoàn toàn khang

phục, phải tìm cơ hội khuyên nhủ Đại vương kiềm chế một chút mới được. Đấy nghe đi, Đại vương mạnh mẽ thế lại làm Minh vương lại phải mở miệng van xin rồi.”

Y vừa buột mồm, ba người còn lại liền trở mắt nhìn hẩn quỵ dị.

“Sao? Làm gì mà mấy người các người lại dòm ta chằm chằm thế?”

“Đại ca...” Liệt Nhi cười chua xót.

Thu Nguyệt Thu Tinh nhìn chằm chằm vào bộ dạng lo lắng bất an của Dung Hổ, lắc lắc đầu, buông lời than thở: “Ôi, thế mà hẩn còn dám lên mặt giáo huấn chúng ta không được nghe lén Đại vương với Minh vương...”

75. Q.4 - Chương 13: Phiên Ngoại 32 Kế Sách

Hoàng cung Tây Lôi lạnh lạnh tiếng đọc sách. Phượng Minh đã cao lên không ít, thân vận cẩm bào thiên tự, tay cầm thư cuốn đứng hiên ngang giữa đại sảnh.

Làm thái phó kìa, mau mau mau mau.

“Kế thứ nhất trong ba mươi hai kế...”

“Minh vương,” Giữa ba cái đầu đang ngoan ngoãn chụm lại quanh Phượng Minh, Thu Tinh đột ngột giơ tay, nghiêng đầu hỏi: “Sao lại là ba mươi hai kế ạ?”

“Là vì chỉ có ba mươi hai kế.”

“Tiểu nhân nhớ...” Liệt Nhi bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Lần trước Minh vương đã nói có đến ba mươi sáu kế kia mà.”

Mặt Phượng Minh đỏ rần lên, cậu khụ một tiếng: “Ta nói ba mươi hai là ba mươi hai.”

“Nhưng...”

“Không được cãi, phải chăm chú nghe giảng chứ! Liệt Nhi thật không hiểu chuyện. Các người có biết các người may mắn thế nào không? Đã được học loại binh pháp vĩ đại bậc nhất này, thế mà còn không biết trân trọng.”

Thu Nguyệt ngồi một bên gật gù, liếc xéo Liệt Nhi: “Minh vương mắng đúng lắm, Liệt Nhi không tể nhị gì hết! Rõ ràng là trí nhớ Minh vương không tốt, quên tiết mất bốn cái trong ba mươi sáu kế, thế mà còn leo lẻo vạch ra.”

Thu Lam phì một tiếng, ôm bụng cười ha hả.

Mặt Phượng Minh càng lúc càng đỏ chín, liên tục khụ khụ mấy tiếng, lắc đầu ra vẻ: “Các người càng ngày càng vô phép. Ngày nào đó ta nhất định phải giáo huấn lại một lượt mới được.”

Thu Tinh thuần tính hơn cả, thấy Phượng Minh xấu hổ thì nén cười, chạy lại kéo cậu ngồi xuống. Thu Nguyệt cũng lảng xảng bay qua đám bóp nịnh nọt: “Chúng tì nữ chỉ giỡn thôi mà, Minh vương đức độ nhất, sao lại giận mấy người chúng tì nữ được?”

“Phải nha, Đại vương còn dặn đi dặn lại là không được để Minh vương phải mệt nhọc. Nhớ mấy chục cái kế như thế mệt óc biết bao, phải đùa giỡn một tý mới xả hơi được chứ.”

Sắc mặt Phượng Minh hừng lên được một ít, lại quay ra trừng mắt nhìn Liệt Nhi đang không ngừng cười hình hích một bên: “Lần nào ta nghiêm túc dạy người cũng quậy phá! Tính tình hồ nháo không biết bao giờ mới đổi được. Lớn rồi, phải học được ít điềm tĩnh của ca ca người đi chứ, không lộ thần sắc. Đấy người xem, Dung Hổ có cười đâu!” Đoạn chỉ tay sang bên cạnh.

Mọi người quay qua, quả nhiên thấy Dung Hổ vẫn đang trầm ngâm ngồi một chỗ chăm chú đọc quyển sách trên tay.

Liệt Nhi lắc đầu: “Sao có thể so tiểu nhân với đại ca được? Hắn mê muội binh pháp thế, nói không chừng vừa được vớt cho cuốn sách đã nhập thần đến mức chẳng thèm để ý đến Minh vương nữa kia.”

Thu Tinh với Thu Nguyệt trách móc: “Dung Hồ lắng nghe rất chuyên tâm, người đừng đổ oan cho hắn.”

Vừa đụng phải trận bài xích của đám Thu Nguyệt, Liệt Nhi càng không phục, liền lồm cồm bò qua vổ vổ vai Dung Hồ: “Đại ca, huynh nói đi, sao lại chỉ có ba mươi hai kế?”

“Ba mươi hai kế?” Dung Hồ buông cuốn sách xuống, ngẩng lên.

“Phải đó, lần trước rõ ràng chúng ta nghe Minh vương bảo có ba mươi sáu kế. Thế mà giờ đã hô thành ba mươi hai mất rồi?” Liệt Nhi chớp chớp mắt với Phượng Minh.

“Liệt Nhi, đệ thực không biết gì.”

“Hả?”

“Những kế sách này đều do một tay Minh vương mang đến. Thiên hạ chỉ duy nhất mình Minh vương có thể nhớ kỹ dạng truyền dạy lại cho chúng ta thôi.”

Phượng Minh gật đầu mãnh liệt, lộ vẻ khen ngợi Dung Hồ.

Dung Hồ cảm kích nói thêm: “Xét trí nhớ của Minh Vương, người có thể nhớ kỹ được ba mươi hai kế mà không phải hai mươi ba kế đã là đại phúc của Tây Lôi ta rồi.”

....

Ngoài hoàng cung, hai tên hầu đang lăm la lăm lét trao đổi tin tình báo.

“× . . . #%. . . #. . . Bọn chúng canh giữ rất nghiêm, ngay cả lúc giảng bài cũng rất khó tiếp cận, tiểu nhân chỉ nghe lén được một chút.”

“Ba mươi hai kế?”

“Đúng đúng, là ba mươi hai kế.”

Tên cao to cau mày không vừa lòng: “Rốt cuộc là kế sách gì?”

Tên lùn xún ắp ứng: “Tiểu nhân chỉ loáng thoáng nghe được cái gì đó như là mỹ nhân kế.”

“Mỹ nhân kế? Là ý gì?”

“Tiểu nhân quả thật không rõ,” Tên lùn xún quệt mồ hôi ri rỉ trên trán: “Nhưng sau này có nghe đám a đầu Thu Lam nhắc lại hai lần, tiểu nhân đoán ắt hẳn trong này có điểm phi thường trọng yếu.”

“Ồ, trong ấy hẳn phải tàng thâm ý, người quay lại đó dò la thêm đi.”

“Thưa rõ.” Tên lùn khom người hành lễ, bợ đỡ: “Thỉnh đại nhân quay về nói vài lời tốt đẹp với Đại vương, độc trên người tiểu nhân sẽ phát tác rất nhanh...”

Tên cao xua tay khó chịu, hinh mũi lên: “Người yên tâm, độc được là do công chúa Diệu Quang quản ngục. Công chúa làm việc rất chu đáo, đương nhiên sẽ không quên người.”

“Vâng... Tiểu nhân biết.”

Nửa tháng sau, Diệu Quang nhận được mật báo từ phía gian tế bên Tây Lôi với nội dung như sau.

Thuộc hạ thỉnh an Đại vương, thỉnh an công chúa: ... (tĩnh lược ba ngàn từ a dua nịnh nọt)... Minh vương giảng bài trong thái tử điện, truyền dạy ba mươi hai kế, tựa Mỹ nhân kế, dưới đây xin trình lại tường tận để người xem xét.

Sau nhiều lần kiểm chứng, thuộc hạ nghĩ có thể là:

Một. Kế này cần phải có ba mươi hai mỹ nhân cùng hành động mới mong thành công.

Hai. Mỹ nhân trong kế này gọi là ba mươi hai thần đoán nó hẳn phải là biệt hiệu.

Ba. Có ba mươi hai địa điểm mà các mỹ nhân trong kế này có thể xuất thủ, tỷ như dục trì hay trên giường.

Bốn. Minh vương là một tên quỷ háo sắc.

Năm. Minh vương đã biết bên ta có gian tế lẻn vào chúng đang đùa giỡn chúng ta.

Sáu... ..

... ..

... ..

76. Q.5 - Chương 1

Tây Lôi.

Dung Diễm đăng cơ đã được mười hai tháng.

Mùa thu lại đến.

Những bông lúa nặng trĩu đong đưa hiển lộ sự nhân từ của thần mùa màng đối với dân chúng Tây Lôi.

Vàng óng ả thành sắc màu được yêu thích nhất Tây Lôi.

Lương thực từ xưa tới nay là nền móng căn bản của quốc gia, vào buổi chiều sớm hôm đó tại Tây Lôi, Thúc Khai, vị chủ quản nông nghiệp đã mở màn bằng câu tuyên ngôn như thế.

“Minh vương thật là bảo vật trời ban cho Tây Lôi.” Sáu mươi tuổi có lẽ, râu tóc bạc phơ, quan chương điền Thúc Khai mặt mày đầy thỏa mãn chốt hạ bản báo cáo tình hình thu hoạch năm nay của Tây Lôi, lại nhân chút xúc động mà dè dặt tấu trình trước Dung Diễm đang ngọa trên bảo tọa cao cao: “Vụ mùa năm nay là phúc trạch trời cao ân thưởng Đại vương. Hạ thần tuy chủ quản nông vụ Tây Lôi bao năm nhưng vẫn hiểu sâu sắc một điều, nếu không có sách lược thâm diệu của Minh vương, Tây Lôi ta sẽ không có được một thành quả khả quan như hôm nay. Vậy nên...”

“Nên người lại muốn thỉnh cầu bản vương để Phụng Minh đi khảo sát thâm điền, tiện thể xem hấn còn lương sách gì ích lợi cho nông nghiệp không chứ gì?” Tâm tình Dung Diễm vì vụ mùa bội thu mà tốt lên không ít, hấn cong cong khoe miệng thũng thằng cắt ngang lời trình tấu của Thúc Khai: “Trước mắt, Phụng Minh không thích hợp rời vương cung. Chuyện này để sau hãy bàn.”

“Đại vương,” Thúc Khai đang muốn lằng nhằng thêm lại bị Dung Diễm lia mắt cảnh cáo, đành phải húng hắng mấy tiếng đá sang chuyện khác: “Thần chỉ muốn thỉnh Minh vương cùng Đại vương dự lễ tế thần mùa màng thôi.”

“Cùng bản vương?” Dung Diễm nheo nheo mắt đầy nguy hiểm...

.

Giữa lúc chính điện bận rộn thương thảo quốc sự, trên dưới Thái tử điện lại nhàn hạ nhắm nháp đủ loại điểm tâm sắc sỡ.

“Trù nghệ của Thu Lam lại tiến bộ.” Thu Tinh nhón một miếng điểm tâm tinh xảo như ngọc: “Này người xem, lớp vừng rắc ngoài vỏ bánh còn thành hoa văn nữa. Tỉ ấy thật khéo tay.”

“Phải, trù nghệ Thu Lam ngày càng tăng tiến, còn eo người thì ngày càng phì nộn. Béo ra không ít ý nhỉ?” Liệt Nhi vừa tống một miếng bánh bột lọc vào miệng, vừa làm mặt quỷ nói móc Thu Tinh.

Thu Nguyệt trừng Liệt Nhi: “Không được bắt nạt Thu Tinh. Eo muội ấy to hay nhỏ can gì đến người?”

“Thật là to không?” Thu Tinh nhảy dựng lên cuống cuống tìm gương soi, đoạn lại ngoắt sang Thu Nguyệt lắc lẩy lắc đẽ: “Thu Nguyệt, tỉ nói đi? Có thật là to không?”

Xem bọn họ chí chöhe không biết bao lần riết thành quen, Thu Lam lười nhac bốc một miếng bánh, than thở: “Từ lúc Minh vương suýt bị ám sát ở ngoại thành, rồi lại vụ cấm túc suốt ba tháng trời của Đại vương, ta lại chẳng buồn chán đến mố meo lên ấy chứ. Không làm điểm tâm thì còn biết làm gì?”

“Suýt...” Liệt Nhi lập tức dừng ngón tay bên miệng, thì thảo như thở: “Người còn dám nhắc hai chữ “cấm túc”? Cần thận lợ tai Minh vương.”

“Ta đã nghe thấy rồi.” Sau lưng thành linh truyền tới một giọng hừ mũi đầy hậm hực.

Đám ba người đồng loạt le lưỡi, len lén quay về sau. Phượng Minh không biết từ lúc nào đã thay sang bộ cánh thiên thanh đứng chù ụ một đồng sau cửa.

Liệt Nhi gãi đầu xấu hổ, cười nịnh: “Nhĩ lực Minh vương quả là lợi hại nha! Xa thể cũng nghe thấy.”

“Nhĩ lực lợi hại cái gì, đó là tác dụng của khoa học kỹ thuật.” Phượng Minh lướt vào đại sảnh, vất thứ dụng cụ nghe lén thô lậu vì quá nhàm chán mà chế ra qua một bên.

Thu Tinh liền đơn đả dăng ngay một chén trà nóng lên cho Phượng Minh, đoạn cười giả lả trách cứ: “Người tỉnh cũng không gọi chúng tì nữ một tiếng, Đại vương mà biết không ai thị hầu Minh vương thay đồ lại quả mắng chúng tì nữ lười biếng.”

“Ta còn muốn mắng hần kia!!” Vừa nhắc tới Dung Diễm, Phượng Minh lại hậm hực đập bàn, tức tối không thôi: “Cấm túc! Rốt cuộc muốn cấm túc bao lâu? Ta đường đường là Minh vương, cơ sao hần dám nói cấm là cấm?”

“Cái này... Đại vương cũng vì nghĩ cho sự an toàn của Minh vương.” Dẫu tha thiết muốn ra ngoài hít thở chút khí trời mới mẻ nhưng Thu Lam vẫn cố khuyên giải vì đại cục: “Đại vương đã nói, trước khi tra được tung tích thích khách lần trước, Minh vương không được rời Thái tử điện nửa bước.”

Thu Tinh gật đầu phụ họa: “Đại vương còn dặn, gần đây rất nhiều nước đã phái gian tế thâm nhập Tây Lôi, chuyện gì cũng phải cẩn thận.”

Liệt Nhi lại ném thêm một khối điểm tâm vào miệng, lúng pha lúng phúng: “Minh vương hiện là nhân vật trọng yếu có thể đả động tới đại cục Tây Lôi. Giả như người gặp sự bất trắc, sẽ nguy hại đến toàn bộ đất nước. Đại vương tuy cấm túc Minh vương tuy có hơi quá, nhưng...”

“Nhưng mấy thứ đó Minh vương đều rất rõ, không đến lượt các người lách chách cả ngày.” Từ ngoài sảnh vọng vào một thanh âm điềm tĩnh: “Minh vương dẫu có oán trách cách mấy cũng tuyệt không kháng vương lệnh chuẩn khỏi Thái tử điện.”

“Dung Hồ!” Phượng Minh như gặp sét đánh, kéo tuột Dung Hồ vào phòng trong, hưng phấn hỏi dồn: “Sao rồi?”

Dung Hồ lắc đầu: “Thúc Khai có theo lời Minh vương căn dặn, cố kiến nghị để người được đi tuần tra nông địa Tây Lôi, nhưng Đại vương đã thẳng thừng cự tuyệt.”

Phượng Minh buông thông vai: “Lại thất bại?”

“Nhưng...” Dung Hồ nhấn nhá: “Thúc Khai cũng nhanh nhạy, đã chuyển sang thỉnh cầu Đại vương cho phép Minh vương được dự lễ tế thần mùa màng mấy ngày tới.”

Thu Tinh vỗ tay: “Như thế chẳng phải sẽ được rời Thái tử điện sao?”

Thu Lam thực tế nhất hỏi lại ngay: “Đại vương có đồng ý không?”

“Đại vương nói...” Dung Hồ nhìn điệu bộ đồng tai của Phượng Minh không khỏi bật cười nói: “Có thể.”

Thái tử điện đang lặng như tờ, chỉ một khắc sau, đã nổ bùm trong tiếng reo hò.

“A A A! Được ra ngoài rồi! Cuối cùng cũng có chuyển biến rồi!”

“Ôi trời ơi, giam ba tháng không khác gì tù ba trăm năm.”

“Tế thần, ta yêu tế thần, ta yêu tế thần! Thần mùa màng, ta yêu người!!!!!!” Câu này đương nhiên xuất phát từ sự sung sướng đến điên cuồng của Phượng Minh.

Trong lúc hưởng thụ khoái cảm vụ mùa bội thu, mọi người cũng lục tục chuẩn bị cho lễ tế đáp lại lòng hào phóng của thần mùa màng.

Mỹ tửu thơm nức này, từng khối từng khối thịt thật lớn này, ca vũ cùng xiếc thú này, tất cả đều là những thứ không thể thiếu trong lễ tế. Công tác chuẩn bị đương nhiên khiến không ít người phải bận bịu luôn chân luôn tay. Còn như Phượng Minh, lại chỉ hết chờ lại đợi ánh hừng đông ló dạng.

Biết bao giờ trời mới sáng đây?

Vừa đặt lưng xuống Phượng Minh đã bắt đầu trăn trở vấn đề to lớn ấy. Cũng không thể trách, người ngoài ai mà thấu hiểu được tâm tình con khỉ con bị hai chữ cấm túc đè nặng suốt ba tháng trời cơ chứ?

Nhưng mà...

Biết bao giờ trời mới sáng đây?

“Hôm qua người đã không ngủ.” Cánh tay trên lưng thít lại, Phượng Minh ngóc lên nhìn vẻ bất mãn của Dung Diễm. Hẩn nhẩn mặt: “Hôm nay lại tính thức trắng?”

“Ta hưng phấn mà.” Phượng Minh dòm ra nền trời tối thui ngoài cửa sổ: “Trời phải mau sáng đi chứ?”

“Mới chập tối thôi. Mau ngủ đi, nếu xuất hiện quầng thâm, mai ta lại vin cớ tổn hại quốc uy ra cấm người dự tế lễ bây giờ.”

“Á!” Phượng Minh kích động gặng hỏi: “Người cho ta tham dự tế lễ? Thật không?”

Dung Diễm liếc qua cậu một cái sắc bén, cười như có như không: “Đừng giả vờ ngây ngô. Người phái Dung Hồ nghe lén nghị triều, chẳng lẽ ta lại không biết?”

Phượng Minh xấu hổ cười hí hí, đang tính toán tìm đề tài né đi, trên cổ thỉnh thoảng tê rần.

“A... Người cần người!” Phượng Minh uất ức bụm cổ.

Dung Diễm cười quỷ dị: “Ta còn muốn ăn cả người nữa cơ.” Đoạn nghiêng người đè lên trên.

“Không được, hôm nay đến lượt ta ở trên!!!!!! Quân vô hí ngôn, này... A A...”

“Quân vương thưởng phạt phân minh. Người phái người dò la nghị sự, không phạt không được.”

“Đều... Ha... Ừm... Đều là Dung Hồ... Này này... Không được cắn chỗ đó!”

Thu Nguyệt Thu Tinh vốn đang quanh quẩn ngoài điện, chợt nghe tiếng hét thảm thiết của Phượng Minh, chẳng thềm kinh ngạc mà chỉ nhún nhún vai nhìn nhau.

“Xem ra đêm nay Minh vương lại mất ngủ rồi.”

“Ừ, nhưng...” Thu Tinh phiền não than thở: “Muội bắt đầu lo ngày mai Minh vương không dậy nổi.”

“Ồ... Phải ha, nếu Minh vương không thể ra ngoài chơi, chúng ta cũng đâu được đi...”

Đôi tỉ muội vai kề vai ngồi ỉu xiu xiu trên bậc thang ngoài cửa điện.

Lễ tế thần mùa màng, cuối cùng đã tới trong niềm mong mỏi của chúng nhân.

Khi những tia nắng đầu tiên rớt rề chiếu vào Thái tử điện, Phượng Minh vẫn nằm sõng soài trên giường, ai oán nhìn khuôn mặt tươi rói như hoa lúc mặc vương bào của Dung Diễm.

“Tại sao Đại vương tế thần lại không cần xuất cung? Phải chung vui cùng dân chúng mới phải chứ?”

“Chúng ta sẽ đứng trên tường thành vương cung. Bách tính chỉ cần thấy từ xa xa là an tâm rồi.”

“Nhưng, ta muốn ra ngoài giải sầu!”

Bóng đen chợt phủ chụp lên đỉnh đầu, gương mặt Dung Diễm bành trướng ngay trước mắt cậu: “Nếu còn không mau thay y phục, ngay đến tường thành người cũng dừng hông lên.”

Lời uy hiếp quá giản đơn mà hiệu quả. Tuy miệng mồm lâu bầu nhưng Phượng Minh vẫn rất thần tốc, hô hoán tụi Thu Lam, phối hợp thay y phục nhanh phi thường.

“Thật là không được xuất cung?”

“Thật.”

Phượng Minh thở dài thật dài: “Thôi thì tường thành cũng được.”

Cùng Dung Diễm tung tăng ra khỏi Thái tử điện, hai đội thị tòng hộ vệ đã đợi sẵn ở ngoài cửa từ lúc nào, ánh đao sáng lòa đến nhức mắt.

“Đi thôi, đừng rề rà nữa.”

Không chỉ có bách tính, bách quan cũng đang đợi.

Đồng Kiếm Mẫn dẫn đầu quần thần đứng chờ dưới chân tường thành, vừa nhác thấy bóng Dung Diễm Phượng Minh, ông đã hối hả tiến lên nghênh đón, quệt qua cái trán nhễ nhại mồ hôi: “Cuối cùng Đại vương đã tới. Bách tính biết hôm nay có thể diện kiến Đại vương và Minh vương nên đã lũ lượt đổ xô về. Bốn phía cổng thành giờ đã chật kín người, vùng quảng trường trước vương cung cũng đã đông nghịt.”

Dung Diễm bật cười, nhỏ giọng hỏi: “Thủ hộ bố trí thế nào rồi?”

Đồng Kiếm Mẫn nói: “Đại vương an lòng, tất cả đã thỏa đáng.”

Phượng Minh đã lâu không rời Thái tử điện, đang hưng phấn ngó ngang ngó dọc khắp nơi chợt nghe một tiếng hí dài lanh lảnh, cậu chàng lập tức gào toáng lên: “Bạch Vân!” Đoạn hất ngay tay Dung Diễm bỏ nhào đi.

Mới dứt ra được hai bước, đai quần thành linh thít lại và bị Dung Diễm giật ngược về.

“Ta muốn cười.” Phượng Minh quay đầu lại yêu cầu.

Dung Diễm ngạc nhiên liếc qua Đồng Kiếm Mẫn: “Sao lại dắt Bạch Vân ra đây?”

Bạch Vân nhác thấy Phượng Minh cũng hưng phấn không kém. Nó bồn chồn dậm vó, lắc lắc bờm phi vọt đi, kéo lê mấy tên thị vệ đang cố giằng giữ mất một đoạn mới chịu dừng lại thở phì phò hậm hực.

Dung Diễm ghé tai thì thầm với Phượng Minh: “Phượng Minh, chúng ta phải đi thôi, bách tính đang đợi.”

“Nhưng, Bạch Vân...”

“Đi thôi.” Dung Diễm tha lời Phượng Minh lên cầu thang.

Tường thành vương cung cao chót vót. Từ chân lên đầu thành có đến một trăm tám mươi bậc thang, mỗi bậc đều dùng một phiến đá lớn tạc thành, tôn lên vẻ cổ kính trang nghiêm, khí thế hùng hồn.

Hai người tiền hô hậu ủng trèo lên tường thành. Nơi cao ngất gió lồng lộng thổi căng hai hàng đại kỳ.

Trong đám dân chúng đang chen chúc đợi ngoài vương cung, thành linh có tiếng thét: “Đại vương! Đại vương!”

Phượng Minh vừa mới trụ vững liền phóng tầm nhìn bao quát xung quanh. Quảng trường bên dưới đầy ắp những người, xa xa nhìn lại đặc đen một dải. Cậu hít một hơi thật sâu run run: “Nhiều người quá.”

“Đều để gặp người đó.” Dung Diễm đứng ngay kế, khẽ mỉm cười, kéo cậu sát lại, đến khi bờ vai hai người khít lại cạnh nhau mới lặng lẽ đan chặt tay thủ thủ: “Nhìn đi, tất cả họ đều là bách tính của người.”

Đám đông bên dưới kích động râm ran. Ai nấy đều cố ngẩng lên nhìn hai bóng người thấp thoáng nơi đầu thành, cử chỉ tôn quý, quả nhiên là Đại vương và Minh vương.

Mọi người nhao nhao quỳ xuống hành lễ nhưng vẫn không ít cặp mắt tò mò ngược lên si đại.

“Minh vương! Đúng là Minh vương!”

“Đâu?”

“Là người đứng cạnh Đại vương đó.”

“Nhưng Đại vương là ai?”

“Vị đại ca này không phải người đô thành ư?”

“Không sai, năm nay vùng chúng ta bội thu, thóc gạo chật bồ. Nghe nói có thể diện kiến Đại vương và Minh vương trong lễ tế nên mới cất công lặn lội tới tận đây.”

Dung Diễm đã sớm quen với cảnh này, cứ thế đứng trên gờ tường mỉm cười vẫy tay. Còn Phượng Minh thì đơ cứng, đề giọng hỏi nhỏ: “Người không bảo họ đứng lên đi à?” Còn nhớ trong mấy bộ phim truyền hình, hoàng đế tốt nào gặp phải cảnh này đều rất mực thân thiết hô “Bình thân” cơ mà.

“Chúng ta là vương, phải làm quen với cảnh được dân chúng quỳ lạy.”

“Cũng phải quen với chuyện bị ám sát?” Phượng Minh bỏ nhỏ một câu.

Dung Diễm không đề phòng cậu xía một câu như vậy, liền quay sang nhìn.

Phượng Minh vừa ra mỉm cười dạo mạo vẫy vẫy tay với chúng dân bên dưới vừa nhỏ giọng đá thêm, “Ta thừa biết người có chuyện giấu ta. Mau thành thật đi.”

“Đừng nghĩ vớ vẩn.” Gió càng lúc càng lồng lộng, phát tung tấm phi bào của Dung Diễm khiến vẻ oai nghiêm của hắn càng hiển lộ mạnh mẽ. Dung Diễm trông ra dải vàng miên man nơi tím tắp, đột nhiên nói: “Có ta ở đây, ai dám động đến người?”

“Sau khi gặp thích khách ở ngoại ô, người đột nhiên tăng cảnh giới quanh ta thêm một tầng.” Phượng Minh cổ quái liếc xéo hắn: “Thích khách kia khi bị bắt cách ta những hai mươi thước, thị vệ xung quanh lại nhiều, gã tuyệt đối không thể khiến ta bị thương. Nhưng sao chỉ một thích khách nho nhỏ lại khiến người lo lắng đến thế? Thậm chí còn cấm túc ta ba tháng không cho rời Thái tử điện.”

“Ai nói người không nghe lời tự tiện rời thành? Cấm túc là để trừng phạt.”

Phượng Minh hươ tay đến phát chán, đoạn thông xuống, quay sang đối diện với Dung Diễm, chăm chú một hồi lâu, đột nhiên bật cười băng quơ buông rũ cánh mắt, dịu dàng nói: “Phải thế nào người mới bỏ phạt ta?”

Dung Diễm sượng cứng, hắn nhìn xoáy vào Phượng Minh, rất lâu sau mới bắt thần hỏi: “Người biết được bao nhiêu?”

“Ta biết người giấu ta rất nhiều thứ.” Phượng Minh nói: “Thích khách kia người cũng không nhắc tới. Kết quả thẩm vấn thế nào?”

“Chết rồi.”

“Chết rồi?”

“Tự vẫn, chưa tra hỏi được gì.” Dung Diễm đờm vẻ ưu tư: “Nhưng trên người hắn, có vài thứ bùa chú.”

Phượng Minh a lên một tiếng, thần sắc thoáng động, chợt hỏi: “Không phải bùa chú di hồn thuật đấy chứ?”

Dung Diễm nặng nề gật đầu: “Chính thế.”

Nhưng Phượng Minh lại cười phá lên: “Thì ra người phiền não về chuyện đó. Ha ha, ta rất khó giải thích cho người biết cái gì là mê tín cái gì là khoa học, nhưng ta có thể lấy danh nghĩa Minh vương thông tuệ đệ nhất Tây Lôi này ra bảo chứng, mấy thứ bùa chú vớ vẩn đó vô dụng với ta. Chẳng qua chỉ là mấy trò lừa gạt mị dân. Nếu chỉ vài tờ giấy quèn mà giết được người thì chẳng phải đã loạn hết cả rồi sao?”

“Ta không biết mấy thứ khoa học người hay lái nhái là cái gì.” Dung Diễm vặn lại: “Bản vương chỉ muốn nhắc nhở Minh vương – thiên hạ đệ nhất thông minh của Tây Lôi rằng, đừng quên người đã tới Tây Lôi bằng cách nào.”

Chuyện đó rất khó giải thích. Nụ cười trên môi Phượng Minh chợt tắt ngúm, cậu gãi đầu hoang mang: “Bất luận có thể nào ta vẫn nghĩ mấy thứ bùa chú kia không thể uy hiếp được ta. Còn nguyên nhân ta đến được thế giới này, nhất định phải có một nguyên tắc khoa học nào đó, tỷ dụ như truyền dẫn ion hay sóng điện não chẳng hạn.” Cậu liền thoáng một hồi những danh từ khoa học mà chính mình cũng không hiểu hết, cuối cùng kết lại chắc nịch một câu: “Cho nên căn bản ngươi không cần nhốt ta ở Thái tử điện.”

“Không được.”

“Tại sao?” Phượng Minh cao giọng cảnh cáo: “Dung Diễm, một đại vương tốt sẽ không tin mấy trò mê tín dị đoan.”

“Nếu phù chú vô hại với ngươi, sao thích khách lại mưu đồ dùng di hồn thuật chứ?”

Phượng Minh sững sốt, hít một hơi thật sâu, mãi sau mới rụt rè nói: “Chúng rất quen thuộc ta và thái tử An Hà.”

“Không sai, trong cung có nội gián.” Dung Diễm gỡ dải tóc bị gió thổi rối tung trên trán Phượng Minh đoạn chậm rãi nói thêm: “Ta phải tìm bằng được cách để tránh mọi tổn hại của bùa chú đến ngươi. Và cả tên nội gián kia nữa.”

“Ta giúp ngươi.”

“Ngoan ngoãn ở lại Thái tử điện. Pháp sư ngự dụng đã yểm bùa bốn phía Thái tử điện. Những thứ bùa chú hại người sẽ không hiệu dụng trong Thái tử điện.”

Phượng Minh đương nhiên lắc đầu quây quây phản đối, cậu bất mãn nói: “Vậy nói bọn họ yểm bùa khắp đô thành là được. Ta không muốn bị giam hãm trong Thái tử điện.”

“Làm phép rất hao tổn sức lực, ngươi muốn pháp sư ngự dụng chết hay sao?”

“Không.” Phượng Minh tìm được một mảng sơ hở, liền lanh lợi hỏi ngược lại: “Nhưng hôm nay ngươi cho phép ta rời Thái tử điện, thế tức là...”

Dung Diễm bất đắc dĩ cười khổ, hất cằm về phía trái tường thành: “Từ Thái tử điện đến đây, luôn luôn có người niệm chú bảo hộ ngươi.”

Phượng Minh nheo mắt nhìn theo, cách đó không xa có một nam nhân, thân vận lam bào thẫm màu, sắc da hơi tối, cúi gằm đầu miệng liên tục lẩm nhẩm.

“Pháp sư ngự dụng?”

“Y tên Tùng Đằng, là người ta tín nhiệm.” Vừa thấy nhãn cầu Phượng Minh long lanh lên, hắn lập tức bồi thêm một câu: “Niệm chú bảo hộ tùy thân vô cùng tổn hại nguyên khí.”

“Nên?”

“Nên, dù có Tùng Đằng, trừ khi cần thiết, bằng không ta tuyệt đối không cho ngươi rời Thái tử điện.”

Nghe đến đó, Phượng Minh tức thì rũ xuống như lúa đồng chết héo.

77. Q.5 - Chương 2

Làm vương, không phải chuyện dễ.

Ngàn vạn dân chúng dưới lầu thành ai nấy đều ngưỡng mộ phong thái của Đại vương và Minh vương. Càng lúc càng nhiều người đổ xô vào từ ngoại thành. Phượng Minh vốn tưởng có thể giống lần trước, cải trang trốn vào đám đông để chơi bởi dôi chút. Nào ngờ hết chuyện nọ chuyện kia lại đụng phải thích khách, giờ có muốn ngọ nguậy cũng không nổi, cậu tiu nghỉu thấy rõ.

Từ tình mơ đã phải khoác bộ lễ phục Minh vương rườm rà nặng chình chịch, Phượng Minh đứng trên tường thành đến tận khi hai chân tê rần đi mà đám người bên dưới vẫn không có dấu hiệu giải tán, đành phải đầu hàng nói: “Ta không chịu nổi nữa. Đứng tiếp chắc đêm nay muốn ngồi cũng không xong mất.”

Dung Diễm đương nhiên không thể tự ý bỏ dở buổi khánh điển, đành ngoắc tay gọi Tùng Đằng lại căn dặn: “Người dẫn hai trăm thị vệ hộ tống Minh vương về Thái tử điện. Dọc đường đi xảy ra chuyện gì cũng không được rời Minh vương. Còn nữa, chỉ được về Thái tử điện, tuyệt đối không được đi đâu khác.” Dung Diễm thừa biết tính ham chơi của Phượng Minh nên càng dặn dò Tùng Đằng thêm kỹ càng.

Mặt Phượng Minh đỏ bừng lên, lí nhí chen vào: “Sao ta lại không biết nặng nhẹ như thế được. Ta nhất định sẽ ngoan ngoãn theo Tùng Đằng, tuyệt đối không chuồn đi đâu mà.”

Dung Diễm mỉm cười nhìn cậu, hiển nhiên chẳng thêm được mấy phân hào tin tưởng.

Từ tường thành đến Thái tử điện chỉ vài bước chân, hơn nữa vẫn trong phạm vi vương cung, vậy mà lại cần đến hai trăm thị vệ hộ tống, thực quá khoa trương. Nhưng một khi Đại vương đã tự mình hạ lệnh, ngay đến Minh vương cũng không thể cưỡng lại. Cậu đành phó mặc đưa chân để đám thị vệ quây quanh chậm rè rè tiến về Thái tử điện.

Bị nguyên một đám người quây xung quanh, nửa phần cơ hội lén chuồn xem náo nhiệt cũng đừng hòng có, Phượng Minh than thở không ngớt.

Vừa bước qua ngưỡng Thái tử điện, đã loáng thoáng thấy tiếng cười trong trẻo của Thu Lam vọng ra: “Minh vương về rồi! Tì nữ vừa làm xong mấy món điểm tâm, người mau lại đây nếm thử đi.”

Phượng Minh ngạc nhiên hỏi: “Sao người không tham dự khánh điển?”

Lời vừa dứt, bọn Thu Nguyệt Thu Tinh đã từ thính môn ủa ra như hai ráng mây đỏ tía, vây lấy Phượng Minh, nụ cười xán lạn như hoa: “Khánh điển có gì hay đâu? Chúng tì nữ sợ Thu Lam độc chiếm mấy món điểm tâm mới làm, nên mới vội chạy về xem tì ấy có ăn vụng không. Mà Dung hổ với Liệt Nhi cũng trở về cả, đang quây quần trong trù phòng thưởng thức tay nghề của Thu Lam ấy.”

Phượng Minh hiểu Dung Diễm sợ mình về rồi sẽ âm ức, nên mới cố ý triệu tập Thu Lam quay lại sớm. Thầm khen ngợi sự quan tâm của Dung Diễm, tâm tình cũng tốt hẳn lên, cậu vỗ tay hoan hỉ: “Tay nghề của Thu Lam, ta đương nhiên có tư cách đánh giá nhất rồi! Hôm nay nắng đẹp, rất thích hợp vừa ngồi dưới bóng cây vừa nhấm nháp đồ ngon. Nhanh nhanh nào, chúng ta tự làm một cái tiểu khánh điển trong Thái tử điện đi.”

Đám Thu Nguyệt đã sớm được Dung Diễm căn dặn, biết nổi niềm háo hức mong đợi một khánh điển thi thú của Phượng Minh không sớm thì muộn sẽ hụt hẫng, nhưng giờ thấy Phượng Minh không thất vọng mấy nên ai nấy đều cao hứng hẳn lên, hoan hô ầm ĩ, đoạn tranh nhau chen chúc vào trù phòng. Một lát sau cùng với Thu Lam, cả ba người họ đã hề nhau bưng ra hàng loạt đĩa điểm tâm nóng hôi hổi chạy ra.

Phượng Minh rất tự nhiên ngồi xuống phiến ghế đá dưới bóng cây râm mát chờ ăn uống.

“Đây là bánh xốp trộn mật ong mà.”

“Lần trước Minh vương có nhắc đến vài loại điểm tâm. Tì nữ theo lời người làm thử vài cái, cũng không biết hương vị sẽ thế nào nữa.”

“Vị rất ngon!” Liệt Nhi từ trong chạy ào ra, tay quắp mấy cái chén phỉ thúy, dưới nách còn kẹp thêm một bình mỹ tửu, reo lên: “Tay nghề Thu Lam càng lúc càng tuyệt vời. Làm ta chỉ muốn cưới nàng về để ngày ngày được thưởng thức đồ ăn nàng làm.” Câu nói của cậu cứ lúng pha lúng phúng chẳng rõ ràng, rõ ràng vừa tống vội mấy miếng vào miệng xong mới chạy ra.

Thu Tinh nghịch ngợm nhất, quay ngay sang Thu Lam chấp tay vái: “Cung hỉ, cung hỉ, đêm tân hôn muội nhất định hôn với Thu Nguyệt tặng tì một cánh cửa dày nhất, chắc chắn nhất!”

Vừa vặn lúc Dung Hồ vừa chân ướt chân ráo từ trong ra, khó hiểu hỏi lại: “Sao phải tặng cửa cho Thu Lam?”

Thu Tinh trêu chọc chớp chớp mắt: “Nếu Liệt Nhi mà cưới Thu Lam, đại quân Vĩnh Ân chắc chắn sẽ đuổi đánh. Không có cửa dày với chắc, sao chống đỡ nổi?”

Thu Nguyệt cười đến gập cả lưng, đang xoa nắn một bên eo than thở: “Đau quá, đau quá...”

Thu Lam xì mũi: “Ai gả cho hần? Hai người các muội càng lúc càng đáng ghét, dám lôi ta ra chọc ghẹo. Cẩn thận mai mốt ta không chữa bánh nữa! Cho các muội thêm chết thì thôi.” Nói đoạn liền định cướp lại đĩa bánh trong tay Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt Thu Tinh cuống quýt cười cầu hòa.

Phượng Minh tò mò liếc qua Liệt Nhi: “Đại vương tử Vĩnh Ân lại truyền thư qua sao?”

Sắc mặt Liệt Nhi như bị ai đánh loang thùng phẩm màu, biến đổi lấy mấy lượt dạng sắc, cuối cùng chỉ buồn bã đáp: “Minh vương đừng nhắc đến nữa. Sao tiểu nhân có thể trở lại Vĩnh Ân chứ?” Cậu nhặt lấy một khối mai quả, cúi gằm xuống, lặng lẽ cắn từng miếng.

Mọi người thấy Liệt Nhi như thế, cũng không dám gặng hỏi thêm. Thu Nguyệt Thu Tinh cũng biết mình đùa quá lố, ngoan ngoãn chạy vào phòng bưng ra hai đĩa bánh cuối cùng. Cả đám ngồi quay quần bên chiếc bàn đá, dốc cạn từng ly rượu trái cây và thưởng thức đồ ăn ngon.

“Quả nhiên có tiến bộ!” Phượng Minh bóc một miếng bánh, khích lệ Thu Lam, đoạn la rầy đám Thu Nguyệt Thu Tinh phải học thêm tay nghề nấu nướng của nàng.

Đùa giỡn một hồi, Phượng Minh chuyển sang đề tài khác. Cậu đem cuộc nói chuyện giữa mình và Dung Diễm ra, di hồn vốn là bí mật trọng đại nhất nên cậu không hề đề động đến, chỉ nói sơ qua rằng tên thích khách kia muốn dùng pháp thuật để đối phó khiến Dung Diễm nghi ngờ trong cung có gian tế.

Về mặt mọi người nghiêm trọng hẳn lên.

Dung Hồ trầm mặc một hồi, đoạn cất tiếng trước: “Tất cả lai lịch của cung nữ, thị vệ đều qua tiểu nhân thẩm tra. Tất cả đều là người Tây Lô, thậm chí đã từng hầu hạ trong cung rất nhiều năm.”

Thu Lam nói thêm: “Nhưng dẫu có điều tra, Đại vương cũng không hoàn toàn tin tưởng. Những thứ hằng ngày Minh vương phải tiếp xúc tỉ mỉ như đồ ăn, đều do tì nữ, Thu Nguyệt và Thu Tinh tự mình đảm đương. Tuyệt không để kẻ khác động vào.”

“Tuy cảnh giới trong Thái tử điện nhìn qua khá lỏng lẻo, kỳ thực lại vô cùng nghiêm ngặt. Làm sao có gian tế lọt vào được?” Thu Nguyệt Thu Tinh quay sang nhìn nhau, cả hai đồng loạt cau mày lắc đầu.

“Mọi người cũng không nên quá an tâm vào cảnh giới của Thái tử điện. Gian tế lúc nào cũng có thể lợi dụng mọi kẻ hở cả.” Liệt Nhi tự rót ỉnh một chén rượu, nhưng không vội uống, chỉ vờ về nó trong tay, đoạn thần nhiên nói: “Chẳng lẽ mọi người đã quên Hạ Quân? Nếu không vì Đại vương kịp xuất hiện, chúng ta chết lúc nào cũng không biết.”

Nhắc tới Hạ Quân, tim ai nấy đều đập dồn. Chính xác, nếu ngay một quý nhân vô cùng được tín nhiệm trong cung đình như Hạ Quân còn có thể là gian tế, thì còn gì là không thể?

Phượng Minh “A” lên một tiếng, đợi mọi người đồng loạt quay sang đổ dồn sự chú ý vào mình, mới thở hắt ra nói: “Chẳng lẽ lần này Nhược Ngôn lại giả trò? Nói không chừng kẻ đó cũng giống Hạ Quân, đã ẩn mình trong Tây Lô nhiều năm, nên chúng ta không thể tra được manh mối.” Cậu bị Nhược Ngôn hại đủ đường đủ kiểu nên giờ khó tránh khỏi thần hồn nát thần tính.

“Bất luận có phải Nhược Ngôn hay không, tất cả chúng ta đều phải cẩn thận.” Dung Hồ đứng lên, ý chỉ ngàn ngạt nói: “Ta sẽ đi thanh lọc lại toàn bộ đám người trong Thái tử điện. Chỉ cần có chút khả nghi, có hay không có chứng cứ, toàn bộ sẽ bị đuổi tới biệt cung!”

Thu Lam gật đầu tán thành: “Cố gắng giảm lược một chút. Có ít người một chút cũng không lo. Cùng lắm chúng ta chỉ phải vất vả thêm một chút thôi.”

Thu Tinh ngây thơ bảo: “Thu Lam tử, chăm sóc Minh vương một chút cũng không có khổ đâu.”

Mọi người cười rộ lên.

Dung Hồ vội vã rời đi thanh lọc đám cung nữ và thị tòng. Liệt Nhi cũng bỏ dở nửa miếng điểm tâm còn lại trong tay xuống, đứng lên thất lại đai lưng nói, “Mọi người chậm chậm dùng tiếp nhé. Ta phải đi trước đây.”

“Người cũng giúp Dung Hồ đi điều tra lý lịch ư?”

Liệt Nhi ngáp dài, lắc đầu lười nhác: “Ta mệt, ngủ trưa một chút.” Quả nhiên chạy thẳng một mạch vào phòng trong.

Sáu người đột nhiên khuyết mất Dung Hồ, Liệt Nhi, tức thì mất hết cả não nhiệt. Phượng Minh cũng chẳng còn tâm trí, học theo Liệt Nhi chỉnh sửa lại đai lưng: “Ta cũng phải đi nghỉ trưa đây.”

“Để tì nữ đi thu dọn chăn nệm.” Thu Tinh nhanh nhẹn đứng lên theo.

Được ba nàng thị nữ vừa dìu vừa đỡ tới giường lớn êm ái, lại thêm Thu Nguyệt Thu Lam nhẹ nhàng đắp bóp hai bắp chân mỗi nhừ, Phượng Minh rất nhanh chìm vào mộng đẹp một cách thỏa mãn.

78. Q.5 - Chương 3

Đến khi cậu tỉnh lại, đêm đã xuống. Phượng Minh tròn xoe mắt, nhìn ra phía chân trời rực rỡ pháo hoa sau khung cửa sổ. Tiếng đàn ca thanh sáo văng vẳng trong bóng tối. Lễ tế thần mùa màng vẫn đang tiến hành. Thu Nguyệt vốn ngồi một bên xoa bóp chân cho cậu không biết đã chạy đi chỗ nào, chỉ còn lại một mình Thu Lam, nhưng nàng cũng đã sớm gục đầu bên giường thiếp mất.

Phượng Minh cúi đầu nhìn Thu Lam, không đành lòng đánh thức nàng, chỉ nhẹ nhàng xốc chăn bước xuống giường. Cậu với tay lấy chiếc áo mỏng nhẹ nhàng đến cạnh Thu Lam, định khoác thêm cho nàng. Chợt như phát giác điều gì, Thu Lam hơi nhúc nhích, “A” lên một tiếng rồi ngồi thẳng dậy. Nàng dụi mắt quay sang cậu: “Minh vương tỉnh rồi?”

Phượng Minh khẽ mỉm cười: “Nếu mệt thì đi ngủ đi.”

“Tì nữ ngủ một lát là đủ rồi, mà cũng không mệt nữa.” Thu Lam đứng dậy, nhìn ra xung quanh: “Con a đầu Thu Nguyệt kia chắc chắn lại chạy đi đâu chơi rồi. Để tì nữ xuống trừ phòng xem họ đã chuẩn bị bữa tối chưa. Sớm nay Minh vương đã phải đứng cả buổi, đêm nay nghỉ sớm một chút được không?” Nàng thăm dò sắc mặt Phượng Minh, cơ hồ chợt hiểu ra gì đó liền cười cười giải thích: “Lễ tế thần mùa màng là ngày lễ trọng đại nhất của Tây Lôi, Đại vương vừa phải cùng chung vui với dân chúng vừa phải thiết yến quần thần. Nói không chừng sẽ bận bịu suốt cả đêm nay mất.”

Phượng Minh hơi ngượng ngùng, cố ý tỏ vẻ phóng khoáng: “Chuyện đó có can hệ gì đến ta? Hôm nay quả thực rất mệt, dùng bữa tối rồi đi ngủ luôn vậy.”

Vừa dứt lời, đã có có tiếng ai đó kinh ngạc kêu lên từ tiền sảnh: “Ồ! Đại vương đã về.”

Mắt Phượng Minh sáng rực lên, chưa kịp nói tiếp lời hai đã chạy như bay ra phòng ngoài, vui vẻ reo lên: “Sao người đã về rồi...” Vừa ra đến tiền sảnh giọng nói thành linh tất ngúm. Ngoài đó làm gì có bóng Dung Diễm, nhưng Liệt Nhi lại có, cậu chàng đứng đó nhìn Phượng Minh, che miệng cười rình rích không ngớt.

Phượng Minh xấu hổ khôn tả, cậu hậm hực lườm Liệt Nhi, không thềm nói năng gì. Thu Tinh đứng chống nạnh một bên đập đánh bốp vào đầu Liệt Nhi, ra oai: “Mi càng ngày càng hư đốn, ngay đến Minh vương cũng dám lôi ra đùa? Cẩn thận mai ta mách Đại vương, để người đánh mi hai trăm roi cho chữa đi!”

Liệt Nhi ôm cái đầu đau nhe nanh trợn mắt, Dung Hồ bước lại chỗ Phượng Minh nói: “Liệt Nhi đáng đánh, nhưng đệ ấy nói Đại vương về cũng không phải lừa người đâu. Đại vương đang phân phó sự vụ lại cho các vị đại thần lo liệu. Hẳn người sẽ về rất nhanh thôi.”

Đến lúc ấy Phượng Minh mới phần chân trở lại.

Đến khi bữa tối được dọn lên xong xuôi thì Dung Diễm cũng vừa vận trở về. Hắn bận bịu suốt một ngày trời, gương mặt nhuốm vẻ mệt mỏi. Phượng Minh biết hắn đang rất mệt, vô cùng nhanh nhẩu gấp lia gấp lia đủ loại thức ăn sang bát hắn, sau bữa ăn còn chủ động quay ra sai đám Thu Nguyệt, Thu Tinh: “Các người mau đi tắm rửa chân cho Đại vương đi.”

Dung Diễm chợt cười mờ ám, biếng nhác nói: “Bọn họ tay chân vụng về, nếu người thực sự muốn khiến ta thoải mái, hay là tự đi tắm rửa cho ta đi.”

“Được, để ta.” Phượng Minh quả thực xấn ngay tay áo.

Dung Diễm trưng ngay bộ dạng khiếp sợ khoa trương nhìn Phượng Minh. Mặt cậu đỏ bừng lên: “Nhìn cái gì?”

Dung Diễm lẩm bẩm: “Chẳng lẽ Minh vương mới bị kẻ nào ếm bùa, tự nhiên lại quan tâm săn sóc ta thế này?” Hắn chậm rãi đảo mắt quan sát Phượng Minh đoạn ngoắc ngoắc tay gọi cậu đến gần, thì thào vào tai: “Định gỡ trò quỷ gì thì nói mau đi.”

Phượng Minh sững sốt, nghiêng rằng: “Ta vì thấy người vất vả mới muốn đối xử tốt với người một chút. Hừ! Dám hoài nghi ta có ý đồ xấu xa? Phải đánh người hai phát mới được.” Về tức giận hằm hằm của cậu đối kháng với ánh mắt thâm thúy của Dung Diễm chẳng được bao lâu đã xiù xuống. Phượng Minh cúi gầm mặt, chau mày nói: “Ta muốn... Trước khi chưa giải quyết xong vấn đề thích khách, người chắc chắn sẽ không cho ta rời Thái tử điện.”

“Không sai.”

Đôi mày thanh tú của Phượng Minh càng thêm nhíu chặt: “Không được rời Thái tử điện, ta sẽ buồn đến phát điên mất. Không có việc gì làm chỉ sợ sẽ chán đến phát bệnh. Hay là...” Cậu vừa nói được nửa chừng đã len lén liếc mắt thăm dò nét mặt Dung Diễm.

“Hay là cái gì?”

“À...” Phượng Minh ấp a ấp úng: “Yêu cầu này nói ra, có hơi ích kỷ, coi sự vụ quốc gia như trò đùa...”

“Rốt cuộc hay là cái gì?”

“Hay là...”

Phượng Minh muốn nói lại thôi, bộ dạng buồn khổ như thể sợ nói ra sẽ bị Dung Diễm phản đối khiến Dung Diễm đành phải buông tha ý định đùa dai cậu mà thở dài sườn sượt: “Coi như ta sợ người rồi. Trong lòng người nghĩ gì chẳng lẽ ta còn không biết sao? Được rồi, từ mai trở đi, ta sẽ không đi đâu nữa, sẽ chỉ ở lại Thái tử điện xử lý quốc vụ Tây Lôi, cùng Minh vương làm thành một “nhà ngục yêu thuật” danh phò kỳ thực, để tránh có ngày người chán đến ngã bệnh.”

Câu này vừa nói ra, gương mặt Phượng Minh đã sáng bừng lên, không kiềm được sung sướng ôm chầm lấy Dung Diễm hôn chụt một cái, reo hò âm ỉ: “Người hiểu tâm ý của ta nhất thế gian này nhất định là người! Trời ơi! Người hết như con giun trong bụng ta ấy!!”

Dung Diễm thản nhiên nhận lấy một tràng hôn môi thân thiết của Phượng Minh, đoạn trầm giọng nói: “Ta đã hoàn thành tâm nguyện của Minh vương, không biết có nên đòi thù lao hay không đây?”

Phượng Minh đương nhiên biết hắn sẽ đòi thù lao gì, lập tức lắc đầu quầy quậy, đắc ý cười đến híp cả mắt: “Người là đại vương, sao lại mất hết phong độ đến mức động một tí lại đòi thù lao thần tử?”

“Người nói phải đấy.” Dung Diễm gật đầu, học theo Phượng Minh nheo nheo mắt: “Ừm, trầm là đại vương, người là thần tử. Thần tử phải tuân theo vương lệnh...”

Phượng Minh sợ hãi rụt cổ lại: “Người đã đáp ứng ta trên giường không so đo danh phận đại vương – thần tử cơ mà.”

Dung Diễm ha hả cười lớn, trở tay ném Phượng Minh lên vai vác đi: “May mà ngày trước ta chưa đáp ứng không so đo trong dự trù.” Đoạn tiêu sái bước về phía dự trù.

Hai người loạn xạ đến tận nửa đêm, mãi khi hơi thở dứt quãng hỗn hển, Phượng Minh sao còn tị nạnh được đâu là giường đâu là dục trì? Đến khi tỉnh táo lại hoàn toàn, cả thân mình đã nằm an ổn giữa tầng lớp chăn nệm mềm mại. Dung Diễm tựa như vẫn chưa ý tấn vị vong mà với tay kéo cậu vào lòng, vừa khe khẽ thổi vào tai vừa nói: “Giờ ta mới nhớ, lần trước khi đáp ứng không phân biệt danh phận đại vương – thần tử, hình như còn có điều kiện trao đổi thì phải.”

Phượng Minh lén làm mặt quỷ, lập tức lảng sang chuyện khác: “Phải rồi, người đã báo cho các đại thần mai nghị triều ở Thái tử điện chưa vậy? Nếu không sáng sớm bọn họ tất tả chạy qua chờ ở phòng nghị sự, còn người thì cứ ngồi nghe ra ở Thái tử điện, lại chẳng hóa ra thành trò cười của Tây Lôi.”

“Chuyện này không cần người quan tâm.” Dung Diễm tựa hồ như sức nhớ ra chuyện gì đó: “Có chuyện này phải nói cho người biết. Mấy hôm nay có hai người muốn tới yết kiến người.”

“Ai?”

“Bọn họ đều là sứ thần được phái tới dự tế lễ mùa màng ở Tây Lôi, nhưng mục đích thực tế là mượn lương. Chỉ có điều cả hai có khác biệt, một là thật, một là giả.”

Phượng Minh nghe không hiểu, thúc nhẹ vào bụng Dung Diễm để hắn không giả trò thừa nước đục thả câu.

Dung Diễm bị đau, mặt mày nhăn nhó, đành ngoan ngoãn giải thích: “Mượn lương thật là Đông Phàm. Năm nay bọn họ gặp phải thiên tai, có rất nhiều vụ nạn dân phải tranh giành mua lại lương thực từ kho thóc quý tộc, vì vậy lần này mới đành ngàn dặm xa xôi sang đây mượn lương chúng ta.”

Phượng Minh từ thời hiện đại rơi vào thế giới cổ đại, trải qua biết bao thử thách phong sương, đầu óc cũng lanh lợi không ít, nghe đến đó liền hỏi ngay: “Đông Phàm vương phái ai đến? Tại sao ta lại phải gặp y?”

Dung Diễm ngầm khen Phượng Minh đã sắc sảo lên nhiều nhưng ngoài miệng vẫn cà rờn: “Sứ giả Đông Phàm lần này người nhất định phải gặp. Hắn là Lộc Đan, mỹ nhân nổi tiếng của Đông Phàm. Những kẻ từng gặp qua y đã thổi phồng rằng, nếu Lộc Đan ấy không phải nam tử, chỉ e vinh hiển mỹ nhân đệ nhất thiên hạ chẳng đến lượt Mị Cơ. Tuy những lời ấy có phần khoa trương, nhưng cũng đủ để chúng ta tưởng tượng được mỹ mạo Lộc Đan kinh người đến thế nào.”

Phượng Minh không có nhiều hứng thú với đề tài mỹ nhân, chỉ đưa tay che miệng ngáp rõ to đoạn nhắm nghiền mắt đặt điều: “Thôi ta biết rồi. Người nhất định sợ gặp phải mỹ nhân kia không kiềm chế được, định cầu ta gặp Lộc Đan để tùy thời nhắc nhở kéo người lại bị mê hoặc không biết trời trăng đem cống hết lương thực của Tây Lôi cho bên ấy chứ gì? Ôi trời, người cứ bảo y che mặt tới gặp là được rồi.”

“Cái gì?” Dung Diễm không biết nên cười hay nên khóc nhưng cũng chẳng thêm phần bác, đoạn quay ra đổi chủ đề nói: “Lộc Đan chúng ta chưa từng gặp qua, nhưng còn một vị khách phương xa khác, một vị là bằng hữu cũ. Ta đoán người thế nào cũng không biết là ai.”

“Bằng hữu cũ?” Phượng Minh bị Dung Diễm khơi gợi hứng thú, không khỏi tròn mắt. Cậu rúc vào lòng Dung Diễm, chăm chú điểm lại mấy người mình từng biết. Mấy năm qua, những người cậu biết thực không ít, đa phần lại là vương tôn quý tộc, nhưng ai có thể là người cậu không ngờ nhất đây? Cậu không ngừng động não, vẫn chẳng tìm được người nào hợp lý. Về mặt phức tạp của Dung Diễm khiến bụng Phượng Minh như giật thột, thỉnh thoảng như bị ma sai quỷ khiến buột ra một cái tên: “Diệu Quang?”

Dung Diễm giật mình, ngạc nhiên nhìn Phượng Minh.

“Ta đoán sai ư?”

“Chắc chắn,” Dung Diễm nhẹ nhàng đề bả vai Phượng Minh xuống, cẩn thận nhìn lại, nụ cười chậm chậm lan rộng trên mặt, hỏi bằng một giọng ngạc nhiên đến thần phục: “Sao cứ mỗi lần được ta ôm, người lại đặc biệt thông minh ra thế nhỉ? Chẳng nhẽ khi tứ chi người nhũn ra thì đầu óc lại nhanh nhạy hơn? Hay là khi ôm, ta đem cả cơ trí mình truyền sang... Oái!”

Một tiếng kêu đau đón phụ họa thêm ột tiếng rơi xuống nặng nề truyền ra khiến đám Thu Nguyệt, Thu Tinh và Liệt Nhi đang canh gác ngoài thềm giật nảy mình. Cả lũ đứng bật dậy, đang định nhào vào, chợt có tiếng người thấp giọng quát: “Ngạc nhiên gì, chẳng qua chỉ là Đại vương bị Minh vương đá xuống giường thôi.” Từ lùm cây um tùm bên cạnh chợt ló ra một bóng người, hoá ra là Dung Hồ.

Thu Nguyệt, Thu Tinh đưa mắt nhìn nhau, cả hai ngáy ra mắt một lúc, lại đồng thời quay ra chia hai cặp mắt đen lay láy nhìn chòng chọc Dung Hồ.

Bị các nàng dùng ánh mắt quý dị sẫm soi khiến cả người nhột nhột, Dung Hồ mới ho khan một tiếng hỏi: “Sao thế?”

“Trời ơi! Hắn thậm chí còn dám xem trộm!”

Thu Tinh đứng một bên lắc đầu thời dài: “Người càng ngày càng hư hỏng hết thuốc chữa.”

Dung Hồ quần bách, mặt đỏ tới tận mang tai: “Tại mấy ngày gần đây tình huống đặc thù nên ta mới đặc biệt cảnh giới, tuần tra khắp nơi... Khụ, ta lại đi tuần rừng trúc phía sau đây.” Đoạn hấp tấp quay đi, chuẩn mất dạng.

Liệt Nhi vẫn bàng quan một bên đến lúc này thì không nhịn nổi nữa, ôm bụng cười ha hả sau đáng cuống quýt của Dung Hồ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tây Lôi vương lần đầu tiên hưởng thụ được tư vị đau lưng mỗi sáng sớm của Minh vương. Suốt đêm kịch liệt vận động cả trí lực lẫn não lực, khiến hai kẻ kia chỉ khao khát được ngủ thẳng giấc đến tận trưa, nhưng ý tưởng này xem ra khó lòng thực hiện. Căn cứ theo bản tấu, kẻ đang nắm quyền trông coi Ly Quốc thay thế Nhược Ngôn hôn mê bất tỉnh, nghiễm nhiên một bước thành nữ nhân có thực quyền lớn nhất trong thiên hạ, người quen cũ của họ, Diệu Quang công chúa, hôm nay đã tới đô thành Tây Lôi.

Tại sao kẻ lãnh đạo tối cao của Ly Quốc lại chỉ dẫn theo vốn vẹn vài ngàn vệ binh hộ thân? Tại sao lại dám tiến vào lãnh địa Tây Lôi nâng hận tới thấu xương? Thậm chí còn lấy danh nghĩa mượn lương, ngang nhiên cầu kiến Minh vương Tây Lôi?

79. Q.5 - Chương 4

Để biểu thị mình không có địch ý, năm ngàn tinh binh của Diệu Quang đều đóng lại cách đô thành Tây Lôi chừng mười dặm. Nhập thành cùng Diệu Quang, cận thị lẫn hộ vệ chỉ vốn vẹn ba trăm người nhưng dũng khí cùng can đảm cũng đủ để đám Dung Diễm bội phục.

Phụ trách xuất thành nghênh tiếp Diệu Quang là Sở Hiểu, một lão trọng thần râu tóc bạc phơ. Tuy thù oán giữa Tây Lôi và Ly Quốc đã quá rõ ràng nhưng cũng xem như đã rất nể mặt Diệu Quang.

Dung Diễm và Phượng Minh cùng bọn Dung Hồ vẫn luôn theo sát bảo hộ đằng sau, đã chờ sẵn tại Thái tử điện.

Trên con đường lớn thông trực tiếp đến Thái tử điện đã thấp thoáng bóng đoàn người của Diệu Quang.

Theo mệnh lệnh của Dung Diễm, Diệu Quang có thể dẫn theo tối đa mười tám thị vệ cùng nhập cung. Hai hàng, mười tám thị vệ, không khí giới, nghiêm trang bước theo sau nàng.

Thần thái thân thiện của Diệu Quang lại càng hiển lộ vẻ ngạo thị vốn dĩ từ địa vị đặc thù của nàng. Phục sức vương tộc Ly Quốc với hàng dải tua tơ vàng rủ chấm đất từ đường viền áo ngân bên ngoài tầng lớp trường bào thuần bạch phức tạp cùng vương quan song tầng minh châu trên đầu đã trải ra trước mắt mọi người diện mạo của kẻ đang nắm trong tay thực quyền Ly Quốc hùng mạnh – nước duy nhất trong mười một quốc gia có thực lực sánh ngang Tây Lôi.

Phượng Minh đánh giá bao quát từ xa, thấy diệu bộ ung dung như thể đang nhàn tản nơi hậu viện của Diệu Quang mới bắt giác dấy lên chút cảm thương cùng sầu não. Khờ dại ngây thơ vốn là lớp nguy trang của Diệu Quang, vậy mà chỉ vì Nhược Ngôn thụ thương, nàng đã phải tự ép bản thân, xé đi lớp vỏ ấy, dời gót ngọc từ chốn thâm cung nội viện đến vũ đài trung tâm – nơi ngàn vạn ánh nhìn dõi theo, lấy vẻ thâm trầm lợi hại thực sự để đối phó với tất thảy.

Diệu Quang của hiện giờ, toàn thân tràn ngập khí độ nữ vương, chỉ một cái nâng tay ngược đầu cũng đủ biểu thị cho ý chí cả một quốc gia. Không ai có thể nghi ngờ nếu Nhược Ngôn có bằng hà ngay lúc này, thì hẳn có xét về lai lịch huyết thống hay tài năng khí chất, kẻ duy nhất có khả năng kế thừa vương vị chỉ có mình Diệu Quang. Và trong tương lai, nàng sẽ trở thành nữ vương duy nhất trên thế thường này.

Đứng trên một phương diện khác mà nói, Phượng Minh chính là nhân tố trọng yếu đẩy nhanh quá trình đưa nàng đăng quang. Nhưng, đương nhiên, Diệu Quang tuyệt đối sẽ không vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà nảy sinh cảm kích với cậu.

Lần đầu gặp vị tiểu cô nương ấy, ai có thể biết sự tình sẽ biến chuyển đến nước này?

Liệt Nhi đứng sau Phượng Minh, trước khi Diệu Quang tiến vào Thái tử điện liền nghiêng người về trước, hạ giọng hỏi: “Minh vương định đối phó với Diệu Quang thế nào?”

Phượng Minh không quay lại, chỉ mấp máy môi, vặn lại: “Người thấy thế nào?”

Liệt Nhi nói thẳng: “Nếu là tiểu nhân, sẽ lập tức trăm thảo trừ căn. Dẫu sao Ly Quốc và Tây Lôi trước nay vẫn luôn là địch quốc, chẳng cần phải bàn khoản đến bang giao hữu hảo gì đó. Đóng cửa xong, giết sạch sẽ, diệt trừ hậu họa. Nữ nhân này tâm tư thâm trầm, thủ đoạn lợi hại, cho dù Nhược Ngôn có trọng thương mà chết, chỉ cần mình nàng ta, Ly Quốc vẫn sẽ thành mối uy hiếp cho Tây Lôi như trước.”

Không thể nói Liệt Nhi sai. Nếu Nhược Ngôn và Diệu Quang cùng chết, một Ly Quốc mất đi lãnh đạo anh tài, sẽ không thể tiếp tục uy hiếp được Tây Lôi.

Dung Diễm vẫn luôn đứng cạnh Phượng Minh từ nãy đến giờ, hiển nhiên lọt tai được mẩu đối thoại giữa hai người họ, lại thấy Phượng Minh đưa mắt dò hỏi ý kiến, chỉ khẽ cười nói: “Diệu Quang tới vì Minh vương, hết thấy hãy theo lệnh của Minh vương đi. Chỉ cần người gạt đầu, bản vương sẽ lập tức hạ lệnh, không chỉ Diệu Quang, ngay đến năm ngàn tinh binh đang đóng ngoài thành cũng không thoát được một móng.”

“Muốn giết Diệu Quang, hà tất phải đợi tới bây giờ?” Phượng Minh đảo qua Dung Diễm, ném cho hần một cái nhìn người-dùng-hòng-thử-ta, đoạn lại phóng mắt nhìn đăm đăm về phía Diệu Quang cùng mười tám tên hộ vệ đang bước đi trên đại thông đạo dẫn vào Thái tử điện, từ tốn hỏi Liệt Nhi: “Nếu bây giờ chúng ta giết Diệu Quang, sẽ có hậu quả gì?”

“Ly quốc đại loạn.”

“Sau khi đại loạn, sẽ có phản ứng gì?”

Liệt Nhi ngẫm nghĩ một thoáng: “Báo thù?”

“Để trả thù Tây Lôi, đại tướng Ly Quốc chắc chắn sẽ huy động toàn bộ quân lực, liều mạng tấn công. Trải qua một trận đại chiến như thế, dù có diệt được Ly Quốc, Tây Lôi vẫn sẽ đại thương nguyên khí. Nếu Tây Lôi đánh thắng Ly Quốc và lập tức thành quốc gia bá chủ, lúc đó những tiểu quốc khác sẽ cảm thấy bất an. Để bảo hộ lợi ích của mình, họ sẽ thừa dịp thực lực Tây Lôi suy yếu liên hợp lại, đối kháng để tránh Tây Lôi một khi quá lớn mạnh sẽ thôn tính ngược trở lại.”

Liệt Nhi lập tức hiểu ra, sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh đầy mình, vội vàng gạt đầu: “Là tầm nhìn Liệt Nhi thiếu cận. Minh vương thực lợi hại, có thể nhìn nhận được sâu xa tỉ mỉ như vậy.”

Ngay đến Dung Diễm cũng kinh ngạc, tán thưởng: “Minh vương tiến bộ thật thần tốc, có thể xuyên thấu toàn bộ diện cục. Sớm nay lúc mới tỉnh chẳng phải người còn u u mê mê không hiểu vì sao Diệu Quang lại không sợ trời không sợ đất đâm đầu vào Tây Lôi chịu chết hay sao?”

Phượng Minh nhoẻn miệng cười, chạm đến ánh mắt khó phân khó định của Dung Diễm, thần nhiên đáp: “Chính người đã nói cho ta.”

“Ta?”

“Điều ta luôn không hiểu chính là, tại sao người lại để Diệu Quang vào đô thành, mà không chặn giết giữa đường. Với tính tình của người, đương nhiên sẽ không vì chút ngại ngần mà lỡ dở cơ hội ngàn vàng trước mắt.” Phượng Minh giải thích: “Từ điểm này suy ra, không khó để đoán được nguyên nhân.” Nói tới đây, Phượng Minh không khỏi đắc ý, ánh mắt nhìn Dung Diễm như đang bảo ta sao ngu thế được, khiến mắt

Dung Diễm sáng lóe lên, chỉ hận không thể một hơi kéo cậu khỏi phòng khách, chẳng cần quản đến Diệu Quang hay Ly Quốc chi chi nữa.

Giữa lúc nghĩ đông nghĩ tây, Diệu Quang đã đặt chân tới chính môn Thái tử điện.

Diệu Quang chủ động dừng bước trước thềm thang cao cao, ngược đầu nhìn đám người bên trên, thoáng gật đầu, dùng giọng diệu lạnh lạnh nói: “Diệu Quang Ly Quốc thay mặt Vương huynh Nhữc Ngôn cùng toàn thể thần dân Ly Quốc, cầu chúc Tây Lôi Đại vương, Minh vương thân thể an khang.”

Người tới là khách, đương nhiên Dung Diễm cũng phải tỏ vẻ chủ nhân, hần bước xuống bậc thang, tự mình dẫn Diệu Quang vào chính sảnh Thái tử điện, cười nói: “Công chúa từ xa tới đã vất vả rồi, chẳng hay sức khỏe Ly vương gần đây ra sao?”

Ly vương Nhữc Ngôn trúng một mũi tên của Dung Diễm, trọng thương đến hôn mê, đương nhiên sức khỏe vô cùng tồi tệ.

Nói cho cùng, ác cảm của Dung Diễm đối với huynh muội Nhữc Ngôn khó tán, chỉ mới câu đầu đã gay gắt không ít. Khó có cơ hội chiếm thế thượng phong, lấy bản tính bướng bỉnh kinh người của Dung Diễm mà nói, đã không thể mượn dịp trăm thảo trừ căn thì sao có chuyện bắt chẹt Diệu Quang để đòi lại tí lợi tức ban xưa?

Diệu Quang đương nhiên nghe ra ý tứ của Dung Diễm, nhưng kẻ đứng dưới mái hiên, há có thể ngẩng cao đầu? Về mặt năng thoáng sầm xuống, khóe môi nhõn cười gượng gạo, nàng không đáp lại Dung Diễm, đôi con ngươi trong suốt quảy sang Phượng Minh đứng một bên, thấp giọng nói: “Ngày trước đã đắc tội vô số với Minh vương, thỉnh Minh vương đại nhân tắc đại lượng, tha thứ cho ta chút ít.” Dứt lời liền hướng phía mọi người và Phượng Minh hành lễ.

Hành động này nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Bất luận có thế nào, Diệu Quang trước mắt vẫn đại biểu cho cả Ly Quốc, nàng nhận lỗi với Phượng Minh, tương đương với đại diện cho toàn thủy Ly Quốc tạ lỗi với cậu, kết quả dẫu lớn dẫu nhỏ, vẫn khiến Phượng Minh được thể diện rất lớn.

Mặt Phượng Minh đỏ bừng lên, cậu kinh ngạc nâng Diệu Quang dậy: “Công chúa không cần đa lễ!”

Dung Diễm thâm bội phục trong lòng, nàng đường đường là công chúa Ly Quốc, một lời nhũn nhặn lại dùng đến sách lược gây thương xót, thân là đại vương Tây Lôi há lại bất kể phong độ chườn mặt chấp nhận, đành phải nhũn nhặn đưa tay giúp Phượng Minh nâng Diệu Quang lên, thở dài: “Công chúa hà tất phải thế, bản vương tuyệt không có ý khó dễ công chúa. Nàng là khách phương xa, có gì cần cứ nói thẳng với bản vương.” Hần đương nhiên không khỏi đề phòng Diệu Quang, sau chót còn bồi thêm một câu: “Chỉ cần có thể, bản vương sẽ thực hiện.”

Có điều ai sẽ dò được tâm tư Diệu Quang? Nàng nhìn Dung Diễm đầy cảm kích: “Diệu Quang chỉ có một yêu cầu duy nhất, chính là hy vọng có thể một mình nói với Minh vương hai câu. Thỉnh Tây Lôi vương ân chuẩn.”

Dung Diễm và Phượng Minh quay ra nhìn nhau, không nghĩ tới trong chớp mắt lại để Diệu Quang tóm được thóp. Để Phượng Minh nói chuyện cùng Diệu Quang, đương nhiên nằm trong phạm vi Tây Lôi vương có thể. Diệu Quang nhi nữ thường tình, khi tiến nhập vương cung dẫu có qua kiểm tra, cũng vô phương dùng lý do không an toàn để cự tuyệt nàng gặp riêng Phượng Minh. Trong Thái tử điện, thần tử đứng đầy. làm đại vương đương nhiên không thể nuốt lời.

Phượng Minh khẽ xua tay với Dung Diễm, tỏ vẻ mình có thể tự ứng phó, liền dẫn Diệu Quang ra sau sảnh Thái tử điện.

Dung Diễm cùng toàn bộ quần thần Tây Lôi lập tức tới chính sảnh dùng trà nghỉ ngơi, thị vệ bao vây tứ phía đại sảnh, Dung Hồ và Liệt Nhi tự giác đứng gác trước thính môn.

Phượng Minh tự mình đóng cửa thính môn, đoạn xoay người nhìn ra dáng ngọc yêu kiều ẩn chứa khí chất cao quý đặc thù của Diệu Quang đang lặng lẽ trong sảnh mà gãi đầu ngu ngơ: “Công chúa không tới để mượn lương ư? Lương thực không thuộc quản ngạch của ta, toàn bộ đều phải do Dung Diễm gặt đầu mới

được.”

80. Q.5 - Chương 5

Diệu Quang chăm chú nhìn Phượng Minh trong chốc lát đoạn thần nhiên hỏi lại: “Minh vương cho rằng Tây Lôi vương sẽ đáp ứng cho Ly Quốc ta mượn lương?”

Phượng Minh đương nhiên biết Dung Diễm sẽ không đáp ứng, nhưng Dung Diễm cũng đã nói Diệu Quang chỉ mượn danh, trên thực tế nhất định còn giấu giếm một mưu đồ khác.

Cậu nhìn chăm chăm vào biểu tình hoàn hảo không chút sơ hở của Diệu Quang hồi lâu, càng lúc càng nhận ra Diệu Quang bây giờ so với trước kia còn thâm thúy hơn nhiều, tốc chiến tốc thắng vẫn hơn. Nghĩ vậy cậu liền thẳng thừng phẩy tay, ung dung ngồi xuống, bưng một chén thanh trà lên nhấp, mắt còn bận liếc chừng Diệu Quang, miệng đã lười nhác ngáp dài: “Chúng ta cũng coi như người quen, công chúa thỉnh nói thẳng, đừng trách ta không báo. Nàng chỉ yêu cầu Dung Diễm nói riêng với ta đôi câu, nhưng đến giờ chúng ta đã nói không ít hơn hai câu đâu, Dung Diễm sẽ tùy thời tiến vào đấy.”

Thần sắc Diệu Quang thoáng động. Nàng dùng ánh mắt trong veo đến lạnh xương sống để nhìn Phượng Minh, thẳng đến khi cả người cậu nhột nhột trên xuống, mới che miệng thấp giọng: “Minh vương toàn học những thứ xấu, nhất định do Tây Lôi vương làm hư rồi.” Đoạn vứt bỏ bộ dạng tôn quý cao ngạo ban nãy, học theo Phượng Minh ngồi phịch xuống một chiếc ghế. Nàng cầm một trái hồng quả trên bàn, nhưng không vội ăn, chỉ xoay xoay chơi đùa, thuận miệng nói như một câu hỏi bỏ ngõ: “Minh vương có biết quãng thời gian khó quên nhất trong cuộc đời Diệu Quang là khi nào không?”

Những nét ngây thơ đáng yêu ngày trước hoàn toàn khôi phục trên gương mặt nàng lại càng khiến Phượng Minh không chống đỡ nổi. Cậu thoáng ngây người, cau mày hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ là khi nàng gạt ta thất điên bát đảo?”

“Người ta gạt người bao giờ chứ?”

“Thế ngày ấy nàng nói cái gì là muốn đào tẩu cùng Đại vương tử Vinh Ân...” Phượng Minh chợt ngưng lại, cau mày: “Công chúa nếu còn kéo dài thời gian đành thứ cho Phượng Minh không rảnh tiếp chuyện. Mối rồi trước khi tiến vào Dung Diễm đã nói, sau nữa nên nhang ta vẫn chưa ra, hẳn sẽ tiến vào.”

“Minh vương đừng nói dối, khi vào đây ta đã nhìn cẩn thận, Tây Lôi vương chưa từng nói với người nửa lời.” Diệu Quang đâm xía câu nói dối của Phượng Minh, thậm chí còn liếc xéo cậu một cái mới quay đầu nhìn ra vầng dương tươi đẹp đang nhô lên ngoài song cửa, thở dài sâu kín đoạn nhẹ giọng nói: “Minh vương không muốn biết đáp án ư? Trong cuộc đời Diệu Quang, quãng thời gian khó quên nhất, là khi mặc lên người phục trang của những nữ tử quý tộc Anh quốc, là khi được ngày ngày đến thăm người lúc bị vương huynh cầm tù trên Huyền Nhai. Khi ấy ánh mắt người bất thần rực sáng, vui sướng tột cùng, Diệu Quang khi ấy cũng rất vui vẻ, còn nghĩ bụng hạ lệnh chế tạo bộ xiêm y đó ròng rã một đêm trường thật sự đáng giá.”

Câu nói ấy như đưa Phượng Minh về lại những ngày còn ở Ly Quốc, khi còn bị Nhược Ngôn dồn ép đến bước đường cùng; lúc ấy nếu không có Diệu Quang, hậu quả sẽ thật khó lường.

“Mãi sau này ta mới hiểu, Minh vương chẳng qua vì lợi dụng được ta thành công cụ đào tẩu nên mới vui vẻ đến thế.” Diệu Quang quay lại lướt qua vẻ trầm lặng của Phượng Minh, sắc bi ai không nhuốm giận hờn: “Hôm nay, Diệu Quang có cơ hội để ngồi đây nói hai câu với Minh vương, thực sự không dễ dàng. Nếu không phải Vương huynh niệm tình huynh muội, thì chỉ duy một tội danh giúp người đào tẩu đã đủ khép ta vào cửa tử, nói chi đến dung thứ ta tới tận lúc này?”

Sóng cả như cuộn lên trong lòng Phượng Minh. Cậu thừa biết Diệu Quang đang cố ý khơi gợi sự áy náy của mình để đạt một mục đích nào đó. Và cậu cũng biết, bước đầu tiên ấy của Diệu Quang đã thành công.

Bởi vì, cậu thực sự lẩn cấn trong lòng, hết trăm trở lại day dứt. Có Dung Diễm nhắc nhở từ trước đương nhiên sẽ khiến cậu không dễ dàng sắp bầy Diệu Quang. Phượng Minh chỉ “A” một tiếng qua loa rồi gạt

gù: “Thì ra công chúa tới đây để hỏi tội ta? Trước đây đắ tội với công chúa, thỉnh công chúa đại nhân đại lượng, thứ cho đôi phần.” Kế vờ vĩnh Diệu Quang vừa dùng trước mặt mọi người khi này, giờ lại được Phượng Minh đem ra ứng dụng triệt để, cậu đứng lên hành lễ với Diệu Quang rất nhẹ nhàng.

Diệu Quang khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Diệu Quang sao dám hỏi tội Minh vương chứ?”

Phượng Minh đứng thẳng dậy, bộc trực: “Công chúa đột nhiên nhắc chuyện xưa, nếu không phải hỏi tội, chẳng lẽ lại muốn dùng mảnh ân tình ta thiếu nợ nàng để trao đổi mua bán?”

“Minh vương quá cảnh giác với ta rồi.” Diệu Quang thoải mái tựa vào chiếc ghế sau lưng, tung hứng hồng quả trên tay, đôi mắt vẫn đắm đắm vào Phượng Minh: “Lần đó là Diệu Quang bị trúng kế, không phải thật tâm muốn giúp người trốn thoát, đương nhiên hai chữ ân tình ấy không thể tính là người thiếu nợ ta được. Nhưng nói đến ân tình, người quả thực thiếu nợ Diệu Quang một món nợ rất lớn.”

“Hả?”

Diệu Quang ngó qua Phượng Minh, oán trách: “Thì ra Minh vương giờ còn học được cả thói bội bạc của người vương tộc. Bên bờ A Mạn giang, nếu không có Diệu Quang ra tay ứng cứu, Minh vương đã sớm bị vương huynh xé thành từng mảnh, chuyện này cũng phải tính là ân cứu mệnh chứ, đừng có quên sạch sẽ vậy.”

Phượng Minh dẫn người nhìn Diệu Quang mất một lúc, mới bắt đắc dĩ cười cười: “Thì ra công chúa thực sự thi ân vọng báo, cố ý tới đòi tình nghĩa thiếu nợ. Chậc, lòng vòng lâu vậy, khiến ta bị công chúa làm cho hồ đồ cả. Được lắm, vậy thỉnh công chúa đưa ra điều kiện. Nhưng công chúa phải nhớ kỹ, người thiếu nợ người là ta chứ không phải Dung Diễm, những chuyện đại sự liên quan đến Tây Lôi và Ly Quốc ta không thể tự tiện quyết định. Mà cho dù có tự quyết đi nữa cũng sẽ bị Dung Diễm gạt đi. Xét cho cùng hắn vẫn là Đại vương Tây Lôi.”

Trên mặt Diệu Quang nhoáng lên tia kinh hãi, nàng duyên dáng chạy đến trước mặt Phượng Minh, cúi ngay thứ quả còn đang âm ỉ nhiệt độ bàn tay mình vào tay Phượng Minh, ánh mắt long lanh khóa chặt đôi mắt Phượng Minh, giọng nói thâm thì đầy cương quyết: “Ta muốn sinh một hài tử với Minh vương.”

“Cái gì?” Phượng Minh tròn tròn mắt, la lên thất thanh.

“Có gì không hay?” Diệu Quang nói như thể đương nhiên: “Tây Lôi vương có ý thôn tính thiên hạ. Nếu vương huynh bằng hà, Diệu Quang sẽ thành nữ vương Ly Quốc, hài tử của Diệu Quang tương lai sẽ kế thừa vương vị. Nếu đứa bé đó là cốt nhục của Minh vương, chẳng phải Tây Lôi sẽ chẳng phí một binh một tốt mà đoạt được cả Ly Quốc hay sao? Tây Lôi vương nhất định cũng tán thành.”

“Dung Diễm tuyệt đối sẽ không tán thành.” Phượng Minh nhìn xoáy vào Diệu Quang: “Nếu công chúa dám đề cập đến điều kiện không tưởng này trước mặt Dung Diễm, nhất định sẽ rước họa sát thân. Hừ, đừng vọng tưởng thế cân bằng vì điều có thể bảo vệ nàng tuyệt đối. Năm ấy An Tuần cũng vì mang ý niệm tương tự, kết quả đã chết ngay tại vương cung Tây Lôi.”

Cậu nghiêm khắc quát Diệu Quang, vốn còn tưởng Diệu Quang sẽ thanh tỉnh một chút, chẳng ngờ nàng vẫn phớt tỉnh như không chuyện gì xảy ra. Diệu Quang chẳng những không chịu mất tự nhiên, mà còn liếc mắt đưa tình, cười duyên: “Minh vương quả nhiên vẫn rất quan tâm Diệu Quang, không đang tâm để ta bị Tây Lôi vương giết chết mà cảnh cáo trước. Người ta chỉ nói giỡn với Minh vương thôi mà.”

Phượng Minh than thầm thì ra mình vừa bị Diệu Quang đùa bỡn, cậu bắt mẫn khịt một tiếng, cầm hồng quả trên tay đưa vào miệng cắn phật một cái, đoạn đứng thẳng lên: “Công chúa đùa đủ rồi đấy, để ta gọi Dung Diễm vào cùng bàn chuyện chính sự với công chúa.”

Vừa tới cạnh cửa, ống tay áo bị nhéo chặt lại, hóa ra Diệu Quang đã tóm chặt lấy.

“Minh vương nói chuyện thêm với ta một lúc đi. Từ khi vương huynh trọng thương, ta đã không còn nói chuyện vui vẻ cùng người khác được nữa.”

Phượng Minh quay lại, thấy Diệu Quang bộ dạng đáng thương níu chặt lấy mình, tựa như một hài tử khiếp đảm không thôi đang muốn làm nũng, lại không thể tưởng tượng được Nhược Ngôn đối phó với nàng muội muội ranh ma này kiểu gì, có khi cũng đau đầu không khác gì mình.

Diệu Quang cũng là kim chi ngọc diệp, giờ lại phải thân cô thế cô bước vào địa giới địch quốc, dẫu có hơn phân nửa do nằng gieo gió gặt bão, nhưng cũng có rất nhiều khi chỉ vì thân bất do kỷ, kỳ cảnh kham liên.

Phượng Minh chùng xuống, dừng bước: “Công chúa còn chuyện gì hãy mau nói, không cần dùng quỷ kế bỡn cợt ta.”

Diệu Quang thấy thái độ Phượng Minh nhuệ xuống, mới buông lỏng không níu chặt như trước nữa, nàng cúi gầm đầu hỏi: “Minh vương có còn nhớ Dị Nhân sư phụ đã từng ở Ly Quốc chữa bệnh cho người không?”

“Còn nhớ.” Dị Nhân cũng là ân nhân cứu mạng của Phượng Minh. Lần cậu trọng thương lại thêm bệnh nặng ở vương cung Ly Quốc, may có Dị Nhân ở cạnh cứu chữa tận tình.

Diệu Quang nhẹ nhàng rảo bước về lại chiếc ghế cũ, phất tay ý bảo Phượng Minh cũng nên ngồi xuống đoạn tiếp tục nói: “Dị Nhân sư phụ không những giỏi về thuật châm cứu và thảo dược, còn đặc biệt giỏi về lãnh vực vương huynh cảm thấy hứng thú nhất, người cũng vì bản lãnh đó mà trở thành ngự sư của vương tộc Ly Quốc. Minh vương đoán được gì chứ?”

Vị công chúa nhỏ này của Ly Quốc có vẻ như đặc biệt hứng thú đối với giải độc, nhưng đáp án lần này lại quá đơn giản, Phượng Minh chỉ ngẫm nghĩ đôi chút đã lập tức có đáp án: “Dùng độc?”

Nhược Ngôn là cao thủ dụng độc. Những ví dụ điển hình đâu có ít, như trước đây có cái chết của Phồn Giai vương, hay sau cho chính thân Phượng Minh tự mình trải nghiệm. Nếu không có Dung Diễm dụng kế lừa đoạt giải được, không biết Phượng Minh còn phải ăn bao nhiêu đau khổ từ loại độc ấy nữa.

Nhắc đến độc dược, nỗi sợ hãi canh cánh trong lòng Phượng Minh khiến cậu cảnh giác liếc qua Diệu Quang, thầm nghĩ nàng sẽ không ngầm dụng độc với mình. Nếu Dung Diễm đã đồng ý cho bọn họ một mình vào đây, nhất định đã triệt để kiểm tra thân thể Diệu Quang. Đối với sự cẩn thận dụng tâm của Dung Diễm, Phượng Minh hoàn toàn tin tưởng.

Cậu mơ hồ nhận ra Diệu Quang sẽ nhanh chóng đề cập vào chính chuyện, ngầm giữ vững tinh thần, hỏi: “Vì sao đột nhiên nhắc tới Dị Nhân cùng độc thuật?”

Diệu Quang thở dài, nói thẳng: “Vì Dị Nhân sư phụ đột nhiên mất tích.” Nàng thấy bộ dáng ngêch ra của Phượng Minh, đành kiềm nhẫn giải thích thêm: “Ta đã phái nhiều người truy lùng nhưng vẫn bất tung bắt tích, chỉ có một tin tức khá đáng tin, Dị Nhân sư phụ khi mất tích đang ở tại đô thành Phồn Giai. Minh vương có thể suy đoán được gì từ việc này?”

Sắc mặt Phượng Minh thành linh biến đổi, rốt cuộc cậu cũng hiểu Diệu Quang đang định nói về cái gì.

Không đợi Phượng Minh lên tiếng, Diệu Quang đã nói thêm: “Giờ Minh vương cũng biết lý do sao ta không màng sinh mạng tới tận Tây Lôi chứ? Ly Quốc hiện đang bị Long Thiên Phồn Giai rình rập như cá trên thớt, phải dốc toàn lực đối phó Long Thiên. Nếu Tây Lôi ở hậu cảnh có dị động, Ly Quốc không thể cùng lúc đối phó hai đại quốc như Phồn Giai Tây Lôi, ắt chỉ còn một con đường diệt vong.”

Phượng Minh ho khan một tiếng, nhú mày: “Công chúa đừng quên Tây Lôi và Ly quốc là địch quốc. Nàng không định thỉnh ta phái binh giúp nàng chống đỡ Phồn Giai đấy chứ?”

“Ta sao dám cầu cao vọng xa đến thế.” Diệu Quang cuối cùng cũng đề xuất yêu cầu, nàng nghiêm giọng nói: “Ta chỉ cần Minh vương đáp ứng một chuyện, trong vòng ba năm không dụng binh với Ly Quốc. Không phải ta chỉ tính toán Ly Quốc, mà qua cuộc chiến ở A Mạn giang, cả Tây Lôi cũng bị đại thương nguyên khí, rất cần nghỉ ngơi, tạm thời đình chiến Tây Lôi cũng có điểm lợi.”

Nói đến chuyện quốc gia đại sự, những thứ Dung Diễm hằng ngày dạy dỗ rốt cuộc cũng có tác dụng, Phượng Minh thể hiện bản sắc Minh vương Tây Lôi, bình tĩnh phân tích: “Yêu cầu của công chúa không công bằng, thanh toán Phồn Giai, sẽ đến phiên Ly Quốc dụng binh với Tây Lôi. Chẳng lẽ chúng ta lại phải ngồi đợi công chúa dẫn binh tới đánh ư?”

Diệu Quang trầm giọng: “Ta có thể phát huyết thệ vương tộc, đời này kiếp này tuyệt không phát binh đánh Tây Lôi.”

Huyết thệ vương tộc chính là lời thề thần thánh nhất, có thể thấy Diệu Quang quả thực có thành ý.

Nói vậy tương đương với chuyện Diêu Quang chịu ngồi yên nhìn Tây Lôi thu thập những tiểu quốc khác, vì Tây Lôi sẽ không cần lo ngay ngáy khi xuất binh thảo phạt địch nhân lớn nhất – Ly Quốc thành linh tập kích.

Nếu là Phượng Minh trước đây, đương nhiên sẽ đại hỉ mà tức khắc gật đầu. nhưng trải qua biết bao sự tình, cậu cũng học được ít nhiều, cẩn thận xem xét lại câu nói của Diêu Quang, lại trầm tư hỏi: “Vạn nhất Nhược Ngôn tỉnh lại, công chúa không còn chướng quân Ly Quốc nữa, huyết thệ nàng lập còn ích lợi gì nữa?”

Mắt Diêu Quang lóe lên ánh khác lạ, hiển nhiên rất kinh ngạc Phượng Minh càng lúc càng tỉnh ranh, mới nhoẻn miệng cười nói: “Nếu vương huynh tỉnh lại, cục thế lại thành chuyện khác. Khi đó kế ước kia sẽ tự động mất hiệu dụng, cho dù chưa quá ba năm, Tây Lôi vẫn có thể lập tức đưa quân tiến đánh Ly Quốc. Hừ, có vương huynh, chúng ta há lại sợ Tây Lôi các người?” Câu cuối cùng mới lộ vẻ nữ nhi không nề, vừa đáng yêu lại vừa khờ khạo.

Nhưng Phượng Minh đương nhiên biết, Diêu Quang trước mặt cậu, không đáng yêu cũng chẳng khờ dại, cậu gãi đầu nói: “Nói cho cùng, ta chỉ thấy kế ước này có lợi cho Ly Quốc, nhưng lại chẳng có lợi với Tây Lôi? Nghỉ ngơi dưỡng sức cái gì, không có kế ước chúng ta vẫn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, chẳng lẽ Ly Quốc nàng phát binh đánh Phồn Giai vẫn còn hơi sức phân tâm đối phó Tây Lôi ta?”

Diêu Quang không thêm quan tâm nữa, nàng đứng thẳng dậy, nghiêng nghiêng đầu: “Ta mặc kệ Minh vương có đáp ứng hay không, kế ước ta đã đưa cả rồi. Chúng ta vốn là địch nhân, Minh vương đương nhiên có thể nhân dịp nước đục ném đá Ly Quốc, nhưng ngày Tây Lôi khởi binh, cũng chính là ngày Diêu Quang này tận mệnh. Chỉ cần tin Tây Lôi phát binh truyền đến Ly Quốc, ta sẽ lập tức dẫn toàn thể vương tộc tự thiêu.”

“Cái gì?” Phượng Minh lại thét lên lần thứ hai.

81. Q.5 - Chương 6

Diêu Quang buồn bã hỏi lại: “Ta còn có thể sao nữa? Ngoại trừ vương huynh còn ai có thể cùng ta ứng phó tên gian tặc Long Thiên và đại quân Tây Lôi đây? Nếu phải nhịn nhục mà chết, chẳng thà tự thiêu để lưu lại chút tôn nghiêm. Vương tộc Ly Quốc ta đã sản sinh vô vàn đại tướng kiêu dũng thiện chiến, cái chết của chúng ta nhất định sẽ kích khởi lực chiến đấu cuối cùng của Ly Quốc, đâu có thắng các người cũng phải trả giá đắt.”

Nói dứt lời liền quay người ra đại môn, những bước chân rảo nhẹ, không quay đầu lại mà khe khẽ rì rầm: “Ta thật không ngờ Minh Vương lại nhẫn tâm như thế.” Nàng thở dài yếu ớt, đẩy toang cánh cửa.

Phượng Minh thần người trong thính sảnh, cảm giác như hồn phách bị tiêu thất.

Cậu đột nhiên hiểu ra tình cảnh của Diêu Quang, càng hiểu rõ hơn vị thế của mọi người từ chỗ đứng của nàng, bao gồm cả Dung Điềm và chính cậu. Chiến tranh là tàn nhẫn. Nó dùng hiện thực để bức ép con người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, và, ngay cả những kẻ thiện lương rồi cũng sẽ nhuộm bẩn sắc màu hung bạo ấy. Chẳng những tàn nhẫn với địch nhân, mà còn phải tàn nhẫn với chính bản thân mình.

Nếu Tây Lôi thất thế, kẻ phải tính đến chuyện tự thiêu, cũng có thể là chính họ.

Tương lai của Tây Lôi, liệu có xuất hiện tình huống thế này?

Những tiếng bước chân rời rạc vang lên, Dung Điềm đã đứng trước mặt cậu và khẽ khàng ấn chặt đầu vai một môi ấy xuống: “Ta đã phân phó thị vệ đưa Diêu Quang đi nghỉ, Dung Hồ sẽ phụ trách sự an toàn và giám thị. Sắc mặt người khó coi quá. Diêu Quang đó quý kẻ đa đoan lại thiện dùng tâm kế, hẳn đã nói gì khiến người bất an rồi.”

Phượng Minh miễn cưỡng tươi tỉnh chút ít, cậu phát tay ra hiệu gọi mọi người đi vào. Dung Điềm đứng một bên, cẩn thận đưa bát trà cho Phượng Minh, đoạn đứng yên đợi cậu mở lời.

“Ban này nói chuyện cùng Diệu Quang ta đã biết thêm được vài chuyện. Những tin tức này có thể là giả, nhưng tất cả đều cho chính Diệu Quang tiết lộ.” Phượng Minh hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh lại đoạn nói: “Thứ nhất, Long Thiên của Phồn Giai thực sự là gian tế Nhược Ngôn gửi sang, hơn nữa còn bị Nhược Ngôn dùng độc được để khống chế.”

Điều này bọn Dung Diễm đã sớm đoán được nên không ai lên tiếng, chỉ một mực đợi Phượng Minh nói tiếp.

“Thứ hai, Nhược Ngôn thật sự đang bị trọng thương đến hôn mê. Cũng vì Nhược Ngôn đang bất tỉnh, có thấy cũng không thể trừ, nên Long Thiên mới có gan giấy khỏi vòng kiềm kẹp của y.”

Liệt Nhi hỏi: “Chẳng lẽ vì Long Thiên nên ả Diệu Quang kia mới mạo hiểm tới Tây Lôi?”

“Đúng.” Phượng Minh gật đầu, tiếp tục nói: “Thứ ba, Long Thiên đã tóm được Dị Nhân, kẻ có khả năng giải độc cho hắn, đến Phồn Giai. Chỉ cần giải được độc, hắn sẽ lập tức động thủ với Ly Quốc, nhân lúc Nhược Ngôn hôn mê mà giết chết y. Ta thấy kẻ khiến Long Thiên khiếp sợ nhất, vẫn chính là Nhược Ngôn.”

Dung Diễm rót cuộc cũng mở miệng trầm giọng hỏi: “Có phải Diệu Quang yêu cầu Tây Lôi không thừa nước đục thả câu khi Ly Quốc đối phó Phồn Giai?”

Phượng Minh trao đổi ánh mắt với hắn, tựa hồ như đang khen ‘xem ra người cũng thông minh đấy’, đoạn gật đầu nói: “Diệu Quang yêu cầu thời gian 3 năm. Thêm nữa, chỉ cần chúng ta khởi binh, nòng ta sẽ lập tức dẫn toàn bộ vương tộc Ly Quốc tự thiêu.”

“Cái gì?” Liệt Nhi lặp lại y chang giọng thét quái gở của Phượng Minh khi mới nghe tin này, cậu lắc đầu quầy quậy: “Minh Vương ngàn vạn lần đừng nhẹ dạ cả tin. Ắt đâu dễ mà tự thiêu thế được?”

Phượng Minh quay sang nhìn Dung Diễm: “Người là đại vương, trước mắt dường như là cơ hội tốt nhất để tấn công Ly Quốc. Người hãy quyết định đi.”

Dung Diễm trầm tư trong tích tắc, hỏi lại Phượng Minh: “Nếu vương tộc Ly Quốc quả thực tự thiêu vì chúng ta, người có đau khổ không?”

“Không cần để ý đến ta. Chuyện can hệ đến quốc gia đại sự, không thể vì cố kỵ cảm thụ của một cá nhân mà trì hoãn.”

Dung Diễm nhìn xoáy vào cậu nói: “Người sẽ vẫn đau khổ.”

Hắn quét một vòng quanh phòng, ánh mắt sắc bén khiến mọi người sợ sệt không dám thẳng đầu đối diện đoạn đứng thẳng dậy thở dài: “Hay ột Diệu Quang nho nhỏ, không hổ danh là thân muội của Nhược Ngôn.” Hắn phóng tầm mắt nhìn đăm đăm vào khoảng không hồi lâu rồi diêm tĩnh nói: “Đây quả thực là cơ hội vô cùng tốt để tiêu diệt Ly Quốc. Đáng tiếc nó lại là một khối thịt tẩm độc, khiến người ta không dám hưởng. Thu Lam, người thử nói nguyên nhân xem.”

Thu Lam chưa bao giờ đàm luận quốc sự cùng đại vương, giờ lại bị hắn điểm danh đột ngột, mới sợ hãi rút về sau, khó khăn lắm mới định thần được, lại cố che giấu tiếng tim đập điên cuồng trong lồng ngực, chau mày khổ nghĩ: “Vì Tây Lôi vừa trải qua đại chiến, không thể huy động toàn quân.”

Dung Diễm mỉm cười nhìn nàng, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tây Lôi tuy cần nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng miễn cưỡng dốc toàn lực một trận đợi đến khi chiếm được Ly Quốc lại tiếp tục nghỉ ngơi, cũng là điều có thể. Thu Nguyệt, đến lượt người.”

Thu Nguyệt vừa thấy Thu Lam bị gọi, sớm biết mình phải có phần, nên không đến mức thần hồn nát thần trí như Thu Lam, nhưng vẫn lo ngay ngáy đáp: “Đội Phồn Giai và Ly Quốc đánh sống dở chết dở, Tây Lôi mới khởi binh, sẽ có lợi hơn rất nhiều.”

Dung Diễm vẫn chỉ cười tủm tỉm lắc đầu: “Không tấn công hay không thể tấn công là hai chuyện khác hẳn nhau. Đó có thể là nguyên nhân không tấn công, nhưng không thể là nguyên nhân không thể tấn công.” Ánh mắt lại đảo qua Thu Tinh.

Thu Tinh chạm phải ánh mắt Dung Diễm, quýnh quýng đến độ bám riết vào tay áo Thu Nguyệt, líu ríu: “Những điều có thể nói Thu Nguyệt và Thu Lam đều đã nói cả, tì nữ biết phải làm sao đây?”

Phượng Minh cười phá lên: “Được, vậy đến lượt ta ứng khẩu.” Cậu cân nhắc kỹ lưỡng, chau mày nói: “Nguyên nhân không thể chỉ có một. Thứ nhất, Ly Quốc đang dốc toàn lực đối phó với Phồn Giai, nếu vì Tây Lôi mà vương tộc Ly Quốc tự thiêu, người trong thiên hạ sẽ nghĩ chúng ta lợi dụng tình thế ngặt nghèo. Chuyện đó không chỉ khiến mình nhân dân Ly Quốc liều mạng chống cự khiến Tây Lôi tổn thất trầm trọng, mà những quốc gia khác cũng sẽ cho Tây Lôi vương là một kẻ tàn nhẫn bạo ngược. Đối với nghiệp thống lãnh mười một nước của Tây Lôi, đó sẽ là một bất lợi lớn.”

“Đúng lắm!” Dung Diễm gằm nhẹ cổ vũ, vui sướng hỏi: “Thứ hai?”

Sắc mặt Phượng Minh sa sầm, cậu thở dài sườn sượt: “Nguyên nhân thứ hai đương nhiên là vì ta. Giả như đám Diệu Quang tự thiêu thật, lòng ta sẽ vô cùng nặng nề. Người xuất chinh, ta đương nhiên cũng phải theo cạnh. Tâm ta loạn sẽ khiến người phiên lỵ. Tâm đại vương không phẳng, quân tâm sao vững, sao còn khả năng chinh chiến?”

Dung Diễm ngửa mặt lên trời cười lớn, lộ xuất vẻ anh hùng khí khái không ai sánh bằng, trầm giọng nói: “Không cần ủ rũ. Cho dù không có người, ta cũng quyết không làm trò ném đá xuống giếng. Thống nhất bức tranh thiên hạ là việc oanh oanh liệt liệt, dẫu chiến tranh khiến con người không từ mọi thủ đoạn thì ta vẫn thích mình đao mình thương. Nếu không có Ly Quốc của Nhược Ngôn, ta căn bản chẳng cần tính toán gì thêm, vậy hà tất phải trăm cay ngàn đắng đuổi cùng giết tận. Ta thậm chí còn hy vọng Nhược Ngôn tỉnh lại, cùng ta so tài thêm một phen.”

Phượng Minh nghe đến đó, mắt sáng rực lên, chấp tay: “Không hổ danh Tây Lôi Vương, một quân vương thống nhất thiên hạ trong mắt ta là phải như vậy.”

Dung Diễm nháy mắt đoạn ghé sát tai cậu thì thầm: “Nếu Minh Vương thực lòng ái mộ ta như mới rồi, thì trên giường cứ phối hợp nhiệt tình là được.”

Phượng Minh không nghĩ hẳn lại dám yêu cầu phương diện này giữa lúc mọi người căng thẳng bàn luận quốc gia đại sự, mặt lập tức đỏ phừng lên như lửa đốt, lén đá ngay một cú cảnh cáo. Nụ cười bốn cọt trên mặt Dung Diễm thành linh tất ngúm, khôi phục lại dáng vẻ đường bệ khi đàm luận đại sự, hần thong thả nói: “Phượng Minh mới chỉ nói hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ ba, Liệt Nhi người nói đi.”

Bất thần nghe giọng điệu sắc lẹm của hần, ai nấy đều ngạc nhiên, một lần nữa đổ dồn sự chú ý lên người Liệt Nhi.

Liệt Nhi run lên, thành linh quỳ xuống, sắc mặt tái nhợt, lúng búng: “Giữa Tây Lôi và Ly Quốc là Vĩnh Ân, đại vương lo lắng viễn chinh mỗi một, binh lực cảnh nội Tây Lôi khuyết thiếu, vạn nhất Vĩnh Ân thừa cơ xuất binh chiếm lĩnh Tây Lôi, cả vương lẫn tướng sẽ tuyệt đường hồi quy. Nhưng... Nhưng Liệt Nhi có thể đem cả tính mệnh ra bảo chứng, Vĩnh Ân tuyệt đối sẽ không làm điều gì bất lợi với Tây Lôi.”

Đám Phượng Minh rối cuộc cũng bừng tỉnh.

Dung Diễm đã bắt đầu hoài nghi lòng trung thành của Vĩnh Ân với Tây Lôi, mà quan hệ giữa Liệt Nhi và thái tử Vĩnh Ân, ai cũng biết rõ.

82. Q.5 - Chương 7

“Người là cái gì mà bảo chúng được đại sự Vĩnh Ân?” Dung Diễm thấp đầu liếc qua thân người Liệt Nhi đang co ro trên nền đất, ánh mắt lạnh lẽo khiến đám Phượng Minh thấp thỏm lo sợ. Phượng Minh húng hắng giọng định nói đỡ cho Liệt Nhi mấy câu đã bị Dung Diễm biết tổng, hần oai nghiêm phất tay lạnh lùng quát: “Phượng Minh, theo ta.” Đoạn chỉ vào nội thất.

Thấy Dung Diễm lộ xuất khí thế đại vương ngay đến Phượng Minh cũng thấy chột dạ bất an.

Hai người chậm rãi bước đi giữa bầu không khí nặng nề. Dung Diễm khóa trái cửa, quay người đánh giá lên xuống bộ dạng sẵn sàng nghênh địch của Phượng Minh, gương mặt lạnh băng thành linh chuyển sang ảm

áp, lộ ra vẻ hòa nhã như gió xuân lại mang theo chút đắc ý tự mãn: “Xem ra ngay đến người cũng bị dọa.”

Phượng Minh dần thối mặt vừa định há mồm hỏi đã được Dung Diễm giải thích ngay: “Đại cục nhìn qua đều có vẻ bình ổn, nhưng các quốc gia đang bắt đầu rục rịch. Thế cân bằng giữa Ly Quốc và Tây Lô bị phá vỡ cơ hội thống nhất thiên hạ đã xuất hiện. Khi Diêu Quang đặt chân đến đây đã là điểm báo giống tổ đang tiến gần.”

Hắn nghiêm túc nói Phượng Minh đương nhiên cũng phải nghiêm túc lắng nghe. Chăm chú một hồi mặt mày Phượng Minh vừa sang trưng lên nhưng lại lập tức gãi đầu hỏi ngu: “Chuyện này thì can gì Liệt Nhi?”

Dung Diễm cảm thấy quá buồn cười, liền ngồi xuống ghế, kéo Phượng Minh ngồi vào lòng, day cằm vành tai cậu đoạn thì thầm: “Minh Vương vừa tiếp xúc với nữ nhân thâm độc Diêu Quang kia, giờ để ta kiểm tra toàn thân xem có còn bình yên vô sự... Ai ôi! Ra tay nặng thế...” Hắn cau mày xoa xoa chỗ vừa bị Phượng Minh thúc một cú, cuống quýt đầu hàng giải thích: “Vấn đề của Liệt Nhi không hề đơn giản. Đã là gián điệp tiềm phục tốt nhất thì đương nhiên phải đưa về nơi cần dùng nhất.”

“Người muốn Liệt Nhi quay lại Vĩnh Ân tiềm phục?” Phượng Minh lần này mới thực sự bình tĩnh, gục gặc đầu trầm tư trong片刻 khắc đoạn nhú mày nói: “Vậy cứ nói thẳng là được hà tất phải hù dọa tây? Hại ta lo lắng.”

“Người đương nhiên sẽ không hiểu. Bản lãnh trọng yếu của kẻ làm vương chính là thuật dùng người, hơn nữa còn phải đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, khiến kẻ bị sai khiến phải tâm phục khẩu phục.”

Phượng Minh thấy Dung Diễm bắt đầu thừa nước đục thả câu, vốn định bồi thêm một khuỷu nữa, nhưng vừa ngoái lại bắt gặp khóe môi ẩn ước ý cười cùng bộ dáng anh tuấn mị hoặc khó liệu trước lại khiến cậu bất giác chùn tay. Phượng Minh đành thở dài ngao ngán, ngóng đầu đưa môi chờ đợi khiến Dung Diễm hỏi lòng hỏi dạ nhăm nháp thưởng thức.

Ý loạn tình mê hồi lâu, khó khăn lắm mới dứt ra được, hơi thở Phượng Minh đã bắt đầu hỗn hển, đành bá lấy cổ Dung Diễm nằm lọt thõm trong vào lòng hắn, khẽ giọng hỏi: “Nói tiếp đi.”

Dung Diễm mới thưởng được chút ngon, đầu nói thế nào cũng vẫn thòm thèm, nhưng hắn biết không được phép quá tham lam, đành phải nhẫn nhịn giải thích tiếp: “Nếu muốn thống nhất thiên hạ, không còn chỗ nào bắt đầu tốt hơn Vĩnh Ân. Vĩnh Ân có ba vương tử, thái tử là kẻ thông tuệ nhất lại có tầm nhìn xa trông rộng.”

“Thái tử của họ có thâm tình khó chia cắt với Liệt Nhi, nên đương nhiên Liệt Nhi sẽ là lựa chọn tốt nhất để đối phó với hắn.” Phượng Minh cũng bắt đầu tự đặt mình vào vị trí của người khác để suy xét: “Nhưng dường như Liệt Nhi cũng động chân tâm với vị thái tử ấy. Nếu giờ ta hạ lệnh ép hắn tự tay hại y, xem ra cũng quá tàn nhẫn.”

Loại vấn đề này càng nghĩ càng đau đầu nhức óc mà Dung Diễm lại đang ngay sẵn, Phượng Minh lười biếng nhướn mắt, ý thúc hắn mau phun chân tướng ra.

Dung Diễm tâm tình thỏa mãn ôm Phượng Minh, ung dung cười nói: “Hôm nay để ta dạy người cách dùng người.” Hắn nhìn phớt qua sắc trời ngoài khung cửa, “Chúng ta vào đây đã khá lâu, chắc cũng đủ để Liệt Nhi thất hồn bát đảo.” Đoạn đứng dậy, thì thầm vào tai Phượng Minh: “Nhớ kỹ, khi ra ngoài mặt mày phải tối sầm vào, càng nghiêm túc càng tốt.” Rồi cứ thế dẫn Phượng Minh một bụng mơ mơ hồ hồ ra ngoài.

Vừa lướt nhìn qua thính sảnh một lượt, không chỉ Liệt Nhi ngay cả đám Thu Lam, Thu Tinh cũng đang quỳ gối, nơm nớp lo sợ đợi bọn họ ra ngoài. Mọi người đều có nghe loáng thoáng tiếng bước chân nhưng không ai dám ngược nhìn, chỉ một mực cúi đầu phủ phục trên nền đất, ngay cả một thở mạnh cũng không dám.

Đến lúc đó Phượng Minh mới biết uy quyền của Dung Diễm có biết bao nhiêu lợi hại. Chỉ một ánh mắt, chỉ một khuôn mặt sầm sì đã đủ để hù đám tiểu hầu tử coi trời bằng vung thường ngày này rụng ba hồn bảy vía.

Dung Diễm oai vệ ngồi xuống ghế nhưng không vội mở miệng. Hắn chỉ đưa tay kéo chén trà trên mặt bàn, nhấp một ngụm nhỏ. Ánh mắt sắc lẹm đảo một vòng quanh đám người đang quỳ rạp trên nền đất, sau rốt mới dừng lại trên tấm lưng đang ướt rượt mồ hôi lạnh của Liệt Nhi, âm điệu nhu hòa không ai tưởng tượng nổi: “Liệt Nhi đứng dậy đi.”

Thình lình nghe tên mình được xưng lên, Liệt Nhi giật bản mình, đầu cúi gằm sát đất: “Liệt Nhi không dám, Liệt Nhi biết mình đã sai, thỉnh Đại vương trách phạt.”

Dung Diễm ôn hòa hỏi: “Người làm sai cái gì?”

“Là Liệt Nhi cuồng vọng tự cao tự đại, hồ ngôn loạn ngữ chuyện quốc gia đại sự. Tiểu nhân không quản được chuyện Vĩnh Ân.” Liệt Nhi mọp người trên nền đất. Cậu đã không dám lên nhìn Dung Diễm lại thấy hần lạng thỉnh không lên tiếng, tim cứ động thỉnh thỉnh không ngừng. Liệt Nhi lo đến mức suýt bật khóc nức nở, móng tay cào trên nền sàn sáng bóng. Cậu càng lúc càng sợ bóng sợ gió đến mức thanh âm cũng phát run rẩy: “Liệt Nhi đáng chết, dẫu biết tình thế không thuận, nhưng vẫn cùng thái tử Vĩnh Ân tư thông trao đổi thư tín. Liệt Nhi... Liệt Nhi phụ lòng đại vương. Thỉnh đại vương giáng tội.”

Đám Dung Hồ Thu Lam cúi gằm đầu không dám nói nửa lời, thỉnh thoảng chỉ vang vọng độc một giọng thỉnh tội dứt đoạn của Liệt Nhi. Phượng Minh càng nhìn càng không nổi, nhân lúc mọi người đang quỳ mọp không ai dám ngẩng lên, ra sức ra dấu bảo Dung Diễm thôi ngay cái trò hù dọa quá đáng kia đi.

Nhưng Dung Diễm không chút hoang mang, giọng điệu vẫn một mực ngọt ngào, hần cúi đầu hỏi tiếp: “Liệt Nhi động tâm rồi sao?”

Hai tay đang cố gắng chống đỡ cơ thể của Liệt Nhi run rẩy kịch liệt: “Liệt Nhi đáng chết... Liệt Nhi sẽ không bao giờ gặp lại y nữa, sẽ không bao giờ thư từ qua lại với y nữa...” Vừa nói, nước mắt đã rơi xuống nền đá vỡ tan thành từng mảnh li ti.

Phượng Minh càng nhìn càng thấy đau đớn như bị ai đó cắt xé lòng, không thể chịu đựng thêm bèn xông ào ra, nhưng khi đến trước mặt Liệt Nhi, đã có một người khác đỡ cậu bé ấy dậy.

Dung Diễm tự tay nâng Liệt Nhi đứng dậy. Hần nhìn vào đôi mắt hoe đỏ của Liệt Nhi khi vẫn đang cố bặm môi ghì tiếng nấc, hần thậm chí còn dùng tay áo của chính mình để lau đi gương mặt nhoe nhoẹt của Liệt Nhi, đoạn thở dài: “Có gì mà khóc ghê vậy. Từ khi bắt đầu theo ta tới giờ, đây là lần đầu người khóc nhiều thế này. Gặp người mình yêu để rồi động tâm cũng là lẽ thường tình thôi. Chuyện ấy đâu có gì đáng trách chứ?” Vừa nói hần vừa liếc sang Phượng Minh đang trở mặt ngay cạnh, khẽ môi nhẹ nhàng dẫn ra thành một nụ cười hạnh phúc.

Liệt Nhi không ngờ Dung Diễm lại quan tâm mình đến thế, cậu cảm động đến mức nước mắt tuôn ra như suối. Liệt Nhi quỳ thụp xuống, nghẹn ngào: “Đại vương, Liệt Nhi... Liệt Nhi cầu đại vương thứ tội...” Cậu đương nhiên biết yêu thái tử Vĩnh Ân, kẻ sau này sẽ trở thành kình địch của Dung Diễm là điều vô cùng sai trái.

Dung Diễm mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Người không cần xin bản vương thứ tội. Có điều sau này, bản vương khó tránh khỏi sẽ phải làm chuyện có lỗi với người. Liệt Nhi, sao người phải làm khó bản vương như thế?” Đoạn quét qua đám thị tòng thị nữ vẫn đang quỳ sụp trên sàn, trầm giọng nói: “Đứng cả lên đi.”

Đám Thu Lam sau khi tạ ơn đứng dậy, vẫn không dám ai nói một lời, chỉ một mực quỳ củ đầu đợi phân phó. Phượng Minh không khỏi trầm nghĩ: Xem ra uy nghiêm một chút cũng hay. Mấy tên tiểu gia hỏa Thu Nguyệt Thu Tinh kia làm gì có chuyện ngoan ngoãn trước mặt mình thế này? Bao giờ phải học kỹ xảo này của Dung Diễm để hù dọa mấy đứa chúng mới được.

Mà nghĩ lại, nếu thực sự dọa thật, mình cũng chẳng thể kiên tâm được đến thế này.

Đang lúc mãi nghĩ quàng nghĩ xiên, Dung Diễm đã bắt đầu dùng kế dụng nhân của hần lên Liệt Nhi.

“Ngoại trừ Phượng Minh, chưa từng có một ai khiến bản vương phải khó xử thế này.” Dung Diễm nhíu mày khổ não: “Vĩnh Ân giáp sát Tây Lôi. Muốn thống nhất thiên hạ, Vĩnh Ân chắc chắn sẽ là nơi đầu tiên phải đứng mũi chịu sào. Chẳng lẽ, thực sự sẽ có một ngày, bản vương phải tự tay hạ sát người quan trọng nhất đối với người?”

Nghe đến đó sắc mặt vốn đã tái dại của Liệt Nhi càng bị rút cạn huyết sắc. Cậu từ nhỏ đã theo chân Dung Diễm, là kẻ hiểu rõ nhất chí hướng cùng bản lĩnh của hần. Thái tử Vĩnh Ân dẫu không phải hạng phạm phu tục tử, nhưng nếu giao đầu cùng Dung Diễm vẫn tuyệt không có cửa thắng. Liệt Nhi ai oán hỏi nhỏ: “Đại vương, người không thể lưu lại tính mạng của y?”

Dung Diễm thở dài: “Không phải ta không thể lưu lại tính mạng hần, mà là không thể lưu lại tính mệnh đại vương địch quốc. Đại vương còn tồn tại ngày nào, bách tính còn hy vọng phản kháng ngày ấy. Để giảm thiểu hi sinh chỉ có thể thí tính mệnh đại vương.”

Phượng Minh nhìn Dung Diễm tiến thoái hợp lý, dồn Liệt Nhi vào thế tiến thoái lưỡng nan mà bội phục không thôi.

Nói trắng ra, chẳng qua Dung Diễm chỉ đang dùng kế khích tướng. Nếu thành công chẳng những tương lai Liệt Nhi sẽ hạnh phúc mà Tây Lôi cũng chỉ hao tổn chút binh lực mà không phải tắm máu đoạt quyền Vĩnh Ân.

Vĩnh Ân trước giờ vốn là liên minh của Tây Lôi, cũng từng trợ thủ đắc lực khi Tây Lôi quyết chiến với Ly Quốc. Nhưng dưới đại tiền đề thống nhất thiên hạ, giao tình thâm sâu cách mấy cũng chẳng thể vị nể.

Nỗi chua xót khó nói ngấm dần vào lòng Phượng Minh. Cậu hít thật sâu, nhìn khuôn mặt tuyệt vọng của Liệt Nhi, rồi cuộc cũng quyết định thể hiện vị trí mấu chốt của mình. Phượng Minh vỗ nhẹ lên vai Liệt Nhi, mỉm cười khích lệ đoạn quay sang thương lượng cùng Dung Diễm: “Liệt Nhi là thiếp thân thị vệ người tặng cho ta. Hạnh phúc của hần cũng là hạnh phúc của ta, bất luận thế nào người cũng không được phép phá hủy.” Cậu khoát tay cản, ngăn không cho Liệt Nhi phân bua, đoạn nhìn thẳng vào Dung Diễm lạnh lùng hỏi: “Nói cho ta biết, nếu thái tử Vĩnh Ân không đăng vương, sau khi đoạt được Vĩnh Ân, người sẽ xử trí y thế nào?”

“Chỉ cần không phải đại vương, những kẻ còn lại trong vương tộc đều được trấn an và giữ lại tất cả mọi đặc quyền, nhưng họ bắt buộc phải phát thệ tận trung với bản vương.”

“Vậy chẳng lẽ lại không được?” Phượng Minh nhìn Liệt Nhi, cười nhẹ: “Làm một đại vương nhất định phải chết, hay làm một quý nhân phú quý vinh hoa đủ đầy. Liệt Nhi à, người hãy lựa chọn thay người người tâm ái đi.”

Tầm lòng Liệt Nhi trong sáng, lại từ chỗ tối tăm tìm thấy tia hi vọng, chợt hiểu ra, trong mắt lấp lánh sự cảm kích khó hình dung, cậu quỳ xuống vái lạy Dung Diễm, cao giọng nói: “Thỉnh đại vương cho phép Liệt Nhi tới Vĩnh Ân. Nhị vương tử và tam vương tử của Vĩnh Ân lúc nào cũng dòm ngó ngôi vị thái tử, chỉ cần Liệt Nhi sử dụng một vài thủ đoạn, nhất định có thể khiến bọn họ lưỡng bại câu thương, nội loạn Vĩnh Ân.”

Dung Diễm ngọt nhạt nói: “Nhị vương tử và tam vương tử đều không phải thái tử, chúng không đủ để Vĩnh Ân đại loạn.”

“Đại vương hãy an tâm. Trước đó, Liệt Nhi sẽ khiến thái tử Vĩnh Ân phạm phải vài lỗi không lớn cũng chẳng nhỏ, nhưng đủ để Vĩnh Ân vương không còn sủng ái và phế y. Chỉ cần Vĩnh Ân vương hạ lệnh tuyền trạch thái tử, cơ hội náo loạn của nhị vương tử và tam vương tử coi như đã đến.”

“Giỏi. Không hổ là người đã theo ta từ nhỏ tới lớn.” Tiếng cười phóng khoáng của Dung Diễm sang sảng ngoài thỉnh sảnh. Cười dứt, hần nắm chặt hai vai Liệt Nhi, thân thiết nói: “Tương lai nếu y dám tam tâm nhị ý, bản vương nhất định sẽ thay người trừng trị.” Rồi không đợi Liệt Nhi kịp mở miệng, sắc mặt đã nghiêm lại: “Vì người có thư tín qua lại với Vĩnh Ân thái tử, phạm phải điều cố kị của bản vương, từ nay nhận án trục xuất khỏi vương cung. Sau này hãy toàn tâm toàn ý suy tính cho bản thân, không cần hành động theo ý bản vương. Ôi, hãy bắt đầu tận hưởng chuỗi ngày tự do của mình đi thôi.”

Liệt Nhi nghe Dung Diễm nói quá nửa, sống mũi đã cay xè, lời nói nghiền ngẫm: “Đại vương...”

“Hãy nhớ, hãy quán quýt không để y tiếp xúc chính vụ, hãy du sơn ngoạn thủy nhiều một chút, hun đúc ý tình. Rồi vương quyền càng xa, người càng an toàn.” Dung Diễm khẽ quát: “Đừng khóc. Phải tự biết chăm sóc bản thân. Đi đi.”

Đoạn đẩy mạnh, Liệt Nhi loạng choạng ngã khỏi thỉnh môn.

Thị vệ thủ vệ bên ngoài nghe động, lũ lượt chạy tới, thấy Liệt Nhi nhòe nhoẹt nước mắt, thất hồn lạc phách gục đầu trước đại môn, ai nấy đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bóng đen chợt bước ra từ thỉnh sảnh, Dung Diễm dẫn đám Phượng Minh ra ngoài, chòng chọc nhìn Liệt Nhi, lạnh lùng nói: “Hôm nay đã dám lừa dối bản vương lại vắng cùng người Vĩnh Ân, mai này ai dám dám

bảo sẽ không cùng đám Ly Quốc truyền thư truyền tín. Hừ, bên cạnh bản vương không cần loại người tam tâm nhị ý.”

Lại gần giọng hỏi: “Đông Lăng đâu?”

Tổng trưởng thị vệ Đông Lăng đang tuần tra nơi hậu thính, nghe có động cũng đã nghĩ có chuyện xảy ra, vừa vội vàng chạy tới, thấy đám thị vệ lên trước nhận lệnh: “Có thần.”

“Từ nay trở đi, biếm Liệt Nhi làm thứ dân, không được phép tiến vào trọng địa vương cung. Truyền lệnh cho các đại thần, không ai được phép thu nạp.”

Liệt Nhi rên rỉ: “Đại vương...” Đôi mắt sưng húp lên, nước mắt lại ào ạt chảy xuống.

Đám Phượng Minh biết rõ cậu đang vô cùng cảm kích trước tấm lòng của Dung Diễm, nhưng Đông Lăng lại không biết lý tình bên trong, chỉ đồng cảm lướt qua cậu, nhỏ giọng: “Đại vương đã hạ lệnh, theo ta ra ngoài thôi.” Đoạn phát tay ra hiệu với hai gã thị vệ khác, kéo Liệt Nhi đang đông cứng ra ngoài.

Phượng Minh cố ngóng theo bóng dáng lẻ loi của Liệt Nhi. Cậu cố rướn cổ, cố mở to mắt, đến tận khi mắt hút dầu tích mới ngơ ngẩn cup mắt về, tim vẫn thối đến mức chỉ muốn gào khóc thật lớn. Phượng Minh thơ thẩn bước qua ngưỡng cửa, lưng như bị níu chặt, hai chân thành linh rời khỏi mặt đất, cả người rơi vào giữa lòng ngực vững chãi quen thuộc.

Dung Diễm dịu dàng nói: “Đừng buồn, Liệt Nhi phải tự đi con đường của hần. Chẳng lẽ người muốn hần ngày ngày phải lưu lại trong cung bảo hộ người mà lòng lại cồn cào nhớ mong thái tử Vĩnh Ân của hần hay sao?”

Phượng Minh ngẫm lại, theo tính tình của Liệt Nhi, quả thật nếu không có cơ hội lần này, thì dẫu có trăm năm nữa, Liệt Nhi cũng sẽ không yêu cầu rời Phượng Minh để được tới cạnh người cậu tâm ái.

Nhưng nói vậy, chẳng lẽ sau này nếu Thu Lam, Thu Tinh, Thu Nguyệt, còn cả Dung Hổ, có người trong lòng, cũng sẽ rời đi hết cả sao? Nghĩ đến một Thái tử diện lạnh tanh quanh quẽ, Phượng Minh chợt rùng mình ớn lạnh, quấy khỏi lòng Dung Diễm, quay quắt tìm kiếm những thị nữ tông của mình.

Thu Nguyệt vừa lúc đứng ngay sau lưng Dung Diễm, vội quẹt quẹt đôi mắt đỏ hoe như thỏ, hỏi: “Minh Vương người muốn dùng trà ư?”

“Không không.. Không,” Phượng Minh thấy đám Thu Nguyệt đều đang ở đó, mới thở hắt ra, lầm bầm: “Đều ở đây là tốt rồi.”

Lời còn chưa dứt, Dung Diễm đã vác cậu phẩm phẩm đi qua trắc môn thính sảnh vào nội sảnh.

“Chúng ta đi đâu thế này?”

“Minh vương mới nói với Liệt Nhi cái gì... Hạnh phúc của người chính là hạnh phúc của ta. Bản vương thấy câu này hần có rất nhiều điểm cần cân nhắc.” Dung Diễm vừa ôm Phượng Minh một cách nhẹ nhàng, vừa sải bước qua cửa, bình tĩnh nói: “Nếu quả thực hạnh phúc của Liệt Nhi là hạnh phúc của Minh Vương, vậy hạnh phúc của bản vương biết phải sao đây? Chúng ta phải đóng cửa, bàn luận lại thật kỹ mới được.” Chiếc hài ngư bì nạm vàng đá về sau một cái, cánh cửa phòng kẹt một tiếng đóng lại.

“Dung Diễm người... Còn chưa tới mà!”

“Vừa khéo, trời còn chưa tối, nên bản vương với Minh vương có thể thảo luận thêm được mấy lần, thảo luận thật kỹ càng.”

“A a... Tên sắc lang này!”

“Ô, bị Minh Vương vạch trần mặt thật rồi. Vậy bản vương đành phải then quá hóa giận. Chắc chắc, câu thành ngữ này cũng là Minh Vương dạy ta cả mà.”

Nghe đến đoạn này, ngay đến Thu Tinh vẫn một mực nức nở nghẹn ngào, mắt đỏ hoe rục lên vì khóc cũng không nén nổi mà phì cười, thanh âm khàn khàn: “Thế nào chút nữa Minh Vương cũng gào lên cứu giá cho coi.”

“Cứu giá! Cứu giá!” Từ trong phòng vọng ra tiếng gào hỗn hển của Phượng Minh.

Những kẻ đứng bên ngoài đưa mắt nhìn nhau, rồi thỉnh thoảng phá ra cười văng lên. Ai nấy đều đưa tay dụi đi những cặp mắt hoeen đỏ, nỗi thương cảm nghẹn lại trong lòng khi Liệt Nhi ra đi rốt cuộc cũng vợi bớt phần nào.

Thu Lam liền vỗ vỗ ngực: “Liệt Nhi đi rồi, sau này sẽ không phải đề phòng điểm tâm vừa làm xong đã bị ăn vụng mất.”

“Cũng sẽ không ai chê muối béo nữa.”

“Nhưng nếu khăn tay muối bị gió thổi bay lên cây, sẽ phải gọi ai nhặt giùm bây giờ?” Thu Nguyệt chau mày ủ dột.

Thu Tinh an ủi: “Còn có Dung Hồ cơ mà.” Cái miệng xinh xắn liền hướng Dung Hồ mà nhoẻn cười.

Vàng dương treo cao, ánh nắng vàng ròn chảy từ mặt lá rơi rớt trên mặt đất ôn nhu sưởi ấm những hòn đá cuội rải trên những con đường mấp mô sỏi trắng. Dung Hồ phóng mắt nhìn ra xa, nhìn ra chân trời một màu xanh biêng biếc dội lại, xúc động mà rằng: “Chẳng một ai có thể thực sự rời bỏ Đại vương và Minh Vương. Thời gian Liệt Nhi hạnh phúc nhất, chính là khi được ở gần bên Đại vương và Minh vương.”

Những tiếng la ó “Cứu giá” trong phòng tắt lịm dần, những tiếng rên rỉ êm mềm như tơ nước mắt đỏ tím đập lan đi trong hương gió thoang thoảng, đan xen những sắc thái kiêu diễm mỉa hoặc, thấm nhiễm trong lòng chúng nhân.

Dung Hồ lim dim mắt, nghiêng đầu lắng tai thường thức. Vừa thỉnh thoảng mở mắt đã thấy đám Thu Lam, Thu Tinh, Thu Nguyệt đang chĩa mấy cặp mắt đen lay láy đầy giảo hoạt dò xét mình. Mặt y đỏ rần lên, kiềm nén ham muốn chạy trốn, cố vờn mặt mo lên gờn bào chữa: “Nhìn cái gì? Liệt Nhi đi rồi, trách nhiệm hộ vệ nặng nề giờ đổ hết lên đầu ta, đương nhiên phải nhất khắc nhị khắc chú ý động thái Đại vương với Minh vương chứ.”

Ba cặp mắt to như hòn bi nhất thời được dịp banh ra thêm, như thể không ngừng kinh ngạc về tốc độ dày da đáng khâm phục của Dung Hồ.

Chống đỡ không nổi, Dung Hồ đành phải thành thật thú nhận: “Tại nghe dần thành quen, ta thật sự thấy thanh âm Minh vương với Đại vương khi bên nhau là êm tai nhất trên đời này. Nghe thế nào cũng thấy tràn ngập tin yêu cùng hạnh phúc... Ôi~ Chỉ mới nghe một chút đã thanh thần khí sáng.”

Ba nàng thị nữ mắt dòm lom lom, muối nhìn tỉ, tỉ lại ngó muối, cuối cùng ánh mắt đổ dồn lên mặt Dung Hồ.

“Ha ha ha! Ha ha!” Những tiếng cười rầm rầm từ ngoài cửa túc thì bùng nổ.

Phòng trong, những tấm xiêm y sang trọng dột may tí mẩn bị vất ném thành đồng hồ độn trên mặt sàn, vương quan của đức Tây Lôi vương chí cao vô thượng giữa trận phần chiến của hai người đã bị đá lăn lóc trên mặt thảm.

“Hô...” Phượng Minh cả người vô lực ló đầu khỏi tấm chăn tơ, đồng tai nghe ngóng: “Bọn họ cười cái gì ngoài cửa thế nhỉ?”

Dung Diễm cũng chui đầu khỏi chăn, túm ngay ái nhân đang định bụng đào binh kia, miệng vẫn cứng rắn: “Hừ, bọn chúng dám phá quấy nhã hững Minh vương, mai nhất định phải giáo huấn nghiêm khắc một trận mới được.”

Phượng Minh tức mình nguýt dài: “Ta thấy hần là quấy rầy thú tính Đại vương mới đúng đi?”

“Nếu bản vương nói Minh vương đoán trúng, Minh vương có chịu hợp tác thêm một lần nữa không?” Những đường nét khêu gợi trên bộ ngực trần của Dung Diễm lại tiếp tục trình trọng đề xuống trong chậm rãi.

“Chỉ một lần nữa mà đã đủ sao? Ta còn tưởng phải bảy, tám lần chứ?”

“Chắc chắc, Minh vương lại đoán trúng nha! Không hổ danh trí kế vô song thiên hạ! Ngay đến Nhược Ngôn đụng vào cũng phải chịu tổn thất...”

“Đừng có vuốt đuôi! Ta tuyệt đối sẽ không bị lừa... Oa! Cứu giá! Cứu giá! Ừm... Ô ô...”

83. Q.5 - Chương 8

Có một chuyện sớm đã nên hỏi nhưng hết lần này tới lượt khác bị Dung Diễm lấn qua lấn lại khiến Phượng Minh mãi đến tận ngày hôm sau mới nhớ ra nổi.

“Đừng đi,” Thò đầu khỏi giường, chặt vật tóm lấy một Dung Diễm đã tắm tất vương phục đang định xuất môn, Phượng Minh dụi dụi mắt: “Hai sứ giả đến mượn lương ta đã thấy một. Thế còn đại mỹ nhân người cứ tâm tâm niệm niệm thương nhớ không người kia...”

“Theo tin báo thì chiều muộn hôm nay sẽ tới.”

“Chiều muộn hôm nay?” Phượng Minh hãy còn lơ mơ, cái chân nho nhỏ vừa chìa khỏi chăn đã bị Dung Diễm lạnh tay lẹ chận tóm chặt lấy liền giọng cầu nhàu: “Này... Này này, buông ngay! Không lâm triều đi! Nhưng Lộc Đan kia sao lại muốn gặp ta?”

“Y thật ra không hề cầu kiến người.” Dung Diễm vừa lỏng tay, Phượng Minh đã thừa cơ rút ngay chân về, con mắt vẫn trừng trợn đe dọa hẳn phải mau mau trả lời. Dung Diễm nói: “Minh vương đừng quên, hiện tại bản vương đã di giá tới Thái tử điện để xử lý quốc vụ, Lộc Đan đương nhiên phải tới đây gặp ta. Có điều, ta cũng muốn người gặp y...”

“Để làm gì?”

“Ha, người tuy có không xinh đẹp bằng y, nhưng cũng nên cấp sách theo người ta học lấy tí phong phạm nhu thuận đi chứ.”

Một cái gối to ạch lập tức đáp thẳng vào mặt Dung Diễm.

Giờ lâm triều sắp tới, Dung Diễm đành phải ngậm ngùi ngưng trò hồ nháo. Hắn đặt cái gối về lại chỗ Phượng Minh, hôn phớt lên má cậu: “Quốc sự làm trọng, thỉnh Minh vương thứ cho Dung Diễm sớm nay không thể tận lực lại thỏa mãn người thêm hai ba lần nữa.” Đoạn chớp chớp mắt, vọt khỏi phòng.

Phượng Minh dẫn người hồi lâu mới chợt hiểu ra, liền hét rống lên “Dung Diễm!” Cái gối lại được dịp vút lên, nhưng tiếc thay chỉ đập trúng cửa phòng.

Còn Dung Diễm kia đã sớm đến tiền điện.

Tiếng đẩy cửa khe khọt vang lên, Thu Lam, Thu Tinh bê chậu rửa mặt đang nóng hơi hổi đồng loạt xuất hiện, vui vẻ cười nói: “Hôm nay Minh vương dậy thực sớm.”

“Nô tì cứ tưởng hôm qua như thế, hôm nay Minh vương phải giữa trưa mới tỉnh được chứ.” Một cái đầu cũng thuận đà ló khỏi cửa, là cô nhóc Thu Nguyệt.

Phượng Minh bối rối, thầm nghĩ mấy tên nhóc này càng lúc càng ngỗ nghịch, nghe lén còn chưa tính sổ, giờ còn giở trò giáp mặt cột nhả mới giận tái mặt quát: “Thu Nguyệt!”

Thu Nguyệt cười giòn đáp lời: “Có nô tì, Minh vương có điều chi phân phó?” Đoạn lướt đến bên giường hành lễ.

Thu Tinh ngoan ngoãn đứng một bên nháy mắt ra hiệu.

Đang lúc đùa giỡn vui vẻ, ngoài cửa chợt vọng tới một tiếng nữ tử la khóc thảm thiết.

“Thị vệ đại ca, đừng mà! Tiểu tì không dám nữa!”

“Hừ, theo chúng ta mau!”

“Van cầu các người, thị vệ đại ca à! Tiểu tì không dám!”

Những tiếng nức nở đứt quãng càng thêm dồn dập khiến đám Phượng Minh cứ chong mắt nhìn nhau. Trong Thái tử điện lại xảy ra chuyện gì?

“Qua xem.”

Nữ hài thiên tính tò mò, Thu Tinh, Thu Nguyệt chẳng đợi phân phó đã lủ lượt thò đầu qua cửa. Mới một loáng sau cả hai đã mất tăm mất tích. Phượng Minh cũng vội vàng đứng dậy, nhưng vừa chạy đến gần cửa đã bị Thu Lam níu chặt lại.

Thu Lam nhíu mày nói: “Minh vương còn chưa thay y phục mà. Thị nữ phạm tội phải chịu phạt có gì ghê gớm đâu?” Nàng ẩn Phượng Minh ngồi xuống sơ tấy, vừa thuận miệng cười trách: “Hai con tiểu nha đầu Thu Nguyệt, Thu Tinh lại chạy mất dạng. Thật may mà chúng theo hầu Minh vương, nếu phải chủ tử khác, không biết đã bị giáo huấn thế nào rồi.”

Phượng Minh tự biết người biết ta đáp: “Nếu không gặp ta, các người cũng sẽ không dám suồng sã thế này.” “Đúng vậy a.”

Giúp Phượng Minh thay xiêm y xong lại tự tay giúp cậu cài kim quan lên đầu, Thu Lam xem xét cẩn thận lên xuống mới gật đầu nói: “Đẹp rồi.” Phượng Minh mỉm cười nhìn nàng đầy cảm kích. Cậu đang định xuất môn tiếng gào khóc ban nãy lại thỉnh thoảng vang lên. Tựa hồ nữ tử đang nức nở kia đã ở rất gần.

Một hồi sau những tiếng bước chân hối hả cũng im bất ngoài cửa điện. Không có tiếng chân ngăn trở, tiếng khóc lóc lại càng thêm rõ ràng. Phượng Minh và Thu Lam đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều ngẫm nghĩ thị nữ này nhất định không thể phạm phải sai lầm thông thường, nếu không nhất định sẽ không bị giải đến chỗ Phượng Minh.

“Thu Lam, tỉ mau nhìn.” Thu Nguyệt chạy ào vào phòng, không kể rõ đầu đuôi sự tình, chỉ dúi vào tay Thu Lam một viên ngọc. Thu Nguyệt ghéch đầu hỏi: “Đây có phải thứ Minh vương hay mang theo người?”

Thu Lam chăm chú nhìn đoạn gậy đầu: “Phải. Đây là thứ Minh vương thường đeo khi tại vị Thái tử, nhưng giờ Minh vương nói không thích nữa nên tháo ra rồi cất trong bích quý, giờ không thấy nữa. Mấy người thấy thứ vô dụng này ở đâu vậy?”

“Đâu chỉ mỗi thế này, còn nhiều nữa cơ.” Thu Nguyệt trút một loạt đồ chơi không mấy đặc sắc ra. Tất cả đều là ngọc thạch hoặc trang sức hoàng kim của Phượng Minh. Thu Lam thận trọng nhìn nhận ra được tất cả. Phượng Minh cũng đưa mắt nhìn theo, nhưng cậu vốn chẳng để tâm đến mấy thứ bội sức mình đeo trước giờ. Mấy món Dung Diễm tặng vừa lắm lại vừa nhiều, bình thường rút cứ rút, rụng cứ rụng, chứ làm sao nhận được nổi đâu là của mình?

Thu Lam nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ bội sức bị đem cất này lại bị đánh cắp?”

Thu Tinh từ ngoài cửa tiến vào, vỗ tay nói: “Tỉ đoán đúng rồi. Cuối cùng chúng ta đã tóm được tên tiểu tặc. Thật to gan ngay đến đồ đạc của Minh vương cũng dám trộm. Người đã kéo đến ngoài cửa, thỉnh Minh vương hãy tự tay xử lý.”

Phượng Minh dẫn mấy người thị nữ ra ngoài cửa, cũng vừa lúc Dung Hồ trở đến. Gương mặt y phẳng lặng không nhấp nháy nửa lời. Nàng thị nữ quỳ trên mặt đất, cả người run lấy bầy, đầu cúi gằm, những đường cong mê người lộ ra nơi gáy khiến người ta dẫu không được nhìn tận mắt vẫn muốn tưởng tượng được chút tư sắc. Có điều phục sức trên người lại chỉ là một thị nữ bình thường ở ngoại phòng.

Từ khi tới thế giới này, đại đa số thời gian của Phượng Minh đều ở cạnh Dung Diễm, Nhược Ngôn hay các vương tôn hoàng tộc khác nên những thị tòng theo hầu cậu như Thu Lam, Thu Tinh, Liệt Nhi đương nhiên sẽ có quyền hành cao nhất. Bây giờ lại vì sự an toàn mà tất cả mọi sinh hoạt đều phải qua tay đám Thu Lam. Chính vì thế ngay cả những thị nữ thông thường phải chọn rón bên ngoài, Phượng Minh đến nửa cái tên cũng chẳng biết.

Thị vệ tổng Đông Lăng chậm rãi quay lại cạnh Phượng Minh, khom người hành lễ, đoạn trầm giọng hỏi: “Đại vương đang ở tiền điện nghị sự, có tiếng khóc vắng qua sẽ không hay. Thỉnh Minh vương phân phó một câu xử trí ả.”

Phượng Minh thấy nàng bị dọa đến run rẩy mình mẩy, cũng thấy đáng thương liền hỏi: “Người tên gì?”

“Nô tì... Nô tì tên Thái Thanh.” Những thanh âm run rẩy vang lên.

Thu Lam vốn đứng sau Phượng Minh đã lạnh lùng cất tiếng: “Minh vương đang hỏi chuyện. Ngẩng đầu lên trả lời đi.” Nàng cùng Thu Nguyệt, Thu Tinh là những đại thị nữ cạnh Phượng Minh. Tất cả thấy với cậu

đều nhất mực nhu thuận, nhưng động đến quản hạ nhân liền trở nên khắc nghiệt hẳn.

Thái Thanh run lên. Nàng hơi ngẩng đầu lộ ra nét mặt diêm dâm đáng yêu, làn da nõn nà cùng đôi mắt trong sáng long lanh, cũng có thể coi là một mỹ nhân. Phượng Minh nhìn nàng vài lần rồi hỏi: “Những thứ kia, là người trộm ư?”

Không hỏi thì không sao vừa đụng đến nàng lại bật khóc lu loa, gạt lệ cầu xin: “Tì nữ không dám nữa. Thỉnh Minh vương tha cho tì nữ.”

Đó xem như lời nhận tội. Mà một khi đã có tội nhất định phải xử phạt. Từ trước đến nay Phượng Minh chưa từng gặp phải loại chuyện thế này, giờ lại thấy tất cả cứ châu đầu đợi mình lên tiếng, nhất thời sinh do dự, đoạn quay sang hỏi Đông Lăng: “Các người bình thường xử lý chuyện này thế nào?”

“Vốn ả đã trộm đồ của Minh vương, không thể đánh đồng với tội trộm vặt trong cung, chắc chắn phải xử thật nặng. Có điều Thái Thanh đã thị hầu tại Thái tử điện khá nhiều năm, lại chưa từng phạm chuyện sai lầm.” Đông Lăng thở dài đề đề thêm: “Nếu đã có lời đặc xá của Minh Vương, thì cứ chiếu theo lệ thường mà xử. Không cần chém chỉ cần chặt hai tay là được.”

Phượng Minh giật mình kinh hãi, ngạc nhiên quay ngoắt sang hỏi Thu Nguyệt: “Thế nàng ta đã trộm cái gì?”

Thu Nguyệt xòe mấy thứ tang vật ra: “Một chiếc khuyên ngọc thạch, một chiếc khuyên tiểu trường thọ hoàng kim, còn có một khối ngọc bội, một...”

“Đều là những thứ ta không dùng chất mốc meo trong Thái tử điện mà.” Phượng Minh liếc sang khuôn mặt đã bị hù dọa đến tái xanh của Thái Thanh đoạn phân phó Đông Lăng: “Vì mấy thứ vặt vãnh này mà chặt đứt đôi tay của người ta, cũng hơi quá đáng.” Cậu dúm một chiếc khuyên ngọc thạch tầm thường trong tay Thu Nguyệt vào lòng Thái Thanh, mỉm cười rất khê: “Cầm lấy đi, là ta tặng cho người. Thiếu nữ thích những thứ này cũng chẳng có gì kỳ quái, nhưng đáng ra không nên ăn cắp.”

Thái Thanh tròn xoe hai mắt, không dám tin vào điều mình đang thấy.

Đang lúc hân hoan vì làm được việc tốt, tay áo Phượng Minh đã bị Thu Lam kéo chặt. Nàng thì thầm bên tai cậu: “Minh vương xử lý chẳng thỏa đáng gì cả. Ắ ta chẳng qua chỉ là một thị nữ chuyên quét tước hành lang, ngay đến tư cách tiến nhập nội ốc cũng không có, vậy mà dám cả gan đột nhập vào trong để trộm này trộm kia. Giờ Minh Vương tha thứ nàng, sau này Thái tử điện sẽ loạn mất.”

Thu Tinh gật đầu phụ họa, lại bồi thêm một câu: “Cảnh giới Thái tử điện thâm nghiêm là thế, ả ta cũng dám làm xằng làm bậy, thực quá to gan lớn lối. Nô tì thấy trong chuyện này ắt có điểm kỳ quái, phải tra hỏi kỹ càng một phen.”

Dung Hồ, kẻ vốn đang im lìm một bên cũng bắt đầu chậm rãi lên tiếng: “Này cũng dễ giải quyết, cứ giao cả cho thần, nội một ngày có thể ép ả cung khai toàn bộ.” Y ngoại trừ nhiệm vụ bảo hộ cho Phượng Minh, cũng từng chưởng quản thẩm văn hình pháp. Thái Thanh vừa bị ánh mắt vô tình của y quét qua đã sợ đến tím tái mặt mày. Nàng cuống quýt lê đầu gối đã nhũn ra như chi chi bò về phía trước, hai tay bấu chặt lấy chân Phượng Minh, nỉ non cầu xin: “Thái Thanh chỉ nhất thời hồ đồ, Minh vương hãy tha cho nô tì đi mà! Nô tì tình nguyện bị chặt hai bàn tay, chỉ xin đừng vất nô tì tới hình phòng...”

Ánh mắt lãnh liệt của Dung Hồ đông cứng lại trên lưng nàng, y lạnh nhạt tiếp lời: “Tại sao lại cố ý trộm phôi sức của Minh vương? Phôi sức của đám Thu Lam, Thu Nguyệt đâu phải ít, hơn nữa lại là thứ thị nữ thường dùng, người trộm phôi sức của nam nhân làm gì? Nói!”

Nghe đến đó, trong lòng Phượng Minh như nhói lên một cái. Dung Diêm thường nói hần hoài nghi có kẻ đang dùng vu thuật hãm hại cậu. Mà chẳng phải đám vu thuật đó bắt buộc phải dùng đến những thứ kẻ bị hại thường phải động đến hay sao? Nhưng những thứ Thái Thanh lấy trộm đều chỉ là loại mới dùng qua vài lần đã vứt, nếu thực là vu thuật, hẳn đã phải trộm những thứ hay động mới phải chứ? Trầm mặc hồi lâu, Phượng Minh quay sang Thái Thanh gặng hỏi: “Những thứ kia, đều là người lấy trộm hôm nay ư? Nếu trước kia đã từng trộm thì một lần lấy nhiều thế này hay chia thành từng đợt?”

Đông Lăng lại đáp: “Hạ thần xem ra không phải mới trộm hôm nay. Khi chúng hạ thần lục soát nơi ở của thị nữ đã thấy trên cổ đứa con của ả một chiếc khuyên khác hẳn những thứ thị nữ thường sử dụng nên mới

bắt để truy vấn. Những thứ này Thái Thanh cung khai đã lấy từ trước, sớm nhất phải kể đến chiếc khuyên tiểu hoàng kim kia. Năm ngoái khi Minh Vương vắng khỏi thái tử điện, cảnh giới lơ lửng, ả thấy những đồ cất trong bích quỹ đã nổi lên tham niệm.”

Vừa nói xong, mọi người mới thư hoãn dần. Năm ngoái Phương Minh lưu lạc ngoại thổ, Thái tử điện loạn thành một núi. Sau này ngay đến Liệt Nhi, Dung Hồ, Thu Nguyệt, Thu Tinh cũng nháo nhào theo Dung Diễm tìm cách cứu viện. Cả Thái tử điện thênh thang chỉ còn mình Thu Lam quần quanh lo này lo kia, hỏi còn hơi sức đâu để ý mấy thứ đồ lặt vặt kia nữa.

Thu Nguyệt gật gù: “Nhưng sau khi Minh vương trở lại, chúng ta ngày nào cũng coi chừng sao ả có thể len vào được?”

“Mấy món đồ ấy thực ra đã sớm biến mất, có điều không quan trọng mấy. Lại thêm Thu Lam lúc nào cũng bày bữa linh tinh nên chẳng ai thêm hỏi tới.”

Thu Lam bắt mắt bắt lại Thu Tinh: “Tỉ vớt đồ đạc linh tinh bao giờ?”

Chỉ có mình Phương Minh vẫn một mực chú tâm đến phương diện khác. Cậu a lên một tiếng, chăm chú nhìn Thái Thanh: “Người có nhi tử? Người năm nay bao nhiêu rồi?”

Thái Thanh cúi gầm đầu: “Hồi bẩm Minh Vương, nô tì năm nay mười chín.”

Về mặt Phương Minh đầy dăm chiêu, Thu Nguyệt liền ghé tai thì thầm: “Nhất định là một trong số những quý nhân thường tiến cung. Đám thị nữ trong cung càng ngày càng chẳng biết trắng sao, chỉ một lòng vọng tưởng hoài thai cốt nhục đám quý nhân đó. Nếu vận số tốt không chừng sẽ được đem ra ngoài làm tiểu thiếp.”

Thu Lam thở dài: “Số mệnh nữ tử trong cung cũng khổ sở vô cùng. Có bao nhiêu kẻ hoài thai cốt nhục quý nhân được phúc khí xuất cung làm thiếp? Có bao nhiêu hài tử hạ sinh để rồi bị chính phụ thân vất bỏ? Tất cả đều cứ thế mà tự sinh tự diệt. Thái Thanh này cũng xem như còn chút lương tâm, để đứa nhỏ được sống sót.”

Phương Minh lần đầu tiên tiếp xúc với nội tình chốn thâm cung, mới nghe đến đó mi mày đã chau sít lại: “Đứa nhỏ lớn chừng nào rồi? Gọi nó lại đây xem. Thật là lỗ lã! Thái Thanh, chuyện trộm mấy món đồ kia coi như xong. Người nói cho ta hay phụ thân đứa nhỏ kia là ai, ta sẽ thay người tác chủ.” Cậu đường đường chính chính là Minh vương, lời xuất khẩu cũng khí phách khác thường.

Thái Thanh cảm kích ngược lên nhìn cậu rồi lại cúi đầu nhỏ nhẹ nói: “Thái Thanh chẳng qua chỉ là một thân nô tì hèn mọn, sao dám để Minh vương hao tâm tổn sức.”

“Đừng sợ, ta sẽ ép hấn lấy người.”

“Người ấy... Người ấy không có khả năng thú nô tì.” Thái Thanh khề khàng lắc đầu, nét mặt ám vẻ trái ngang, đôi con ngươi ầng ậng gợn nước, uyển chuyển động tâm, trong phút chốc mỹ điểm phi phạm. Thị nữ chốn cung đình có mỹ mạo không phải chuyện hiếm, nhưng từ trước đến nay đều phó mặc cho đám quý tộc vin cảnh bề ngọn. Nàng bị kẻ khác xem trúng, đương nhiên cũng phải có chỗ độc đáo riêng biệt.

Phương Minh thấy bộ dạng chân tâm thật ý của nàng đối với phụ thân đứa nhỏ, lại nghĩ nếu nàng đã không muốn tiết lộ danh tính đối phương thì cũng không nên cưỡng cầu, liền quay sang Dung Hồ nói: “Mấy thứ trước đây từng trộm, đều là khi khắp nơi rối tung, mượn gió bẻ măng lại là bản tính vốn có của mỗi người. Mọi chuyện đều đã tham vấn rõ ràng, người sẽ không dụng hình với nàng ta chứ?”

Dung Hồ quét mắt qua Thái Thanh, chấp tay nói: “Xin nghe Minh vương căn dặn.”

Chẳng mấy chốc sau thị vệ đã ôm tới một tiểu nam hài độ chừng hai ba tuổi, bộ dạng phấn điều ngọc trác, cặp mắt long lanh, khả ái khôn xiết.

Thu Nguyệt reo lên: “Đứa nhỏ thật xinh xắn!”

Thu Nguyệt vừa mới reo lên: “Đứa nhỏ thật xinh xắn!” Đã lập tức vươn tay ôm lấy ôm để. Đứa nhỏ cũng chẳng sợ hãi, nó ngoan ngoãn để Thu Nguyệt ghì chặt lấy mình, chỉ là cái đầu nhỏ nhỏ cứ xoay xoay kiểm bóng mẹ.

Nữ hài ai chẳng thích bé trai xinh xẻo, Thu Tinh cũng chẳng phải ngoại lệ. Nàng cứ vừa véo cặp má búng ra sữa kia vừa ngoác miệng: “Bộ dạng dễ thương vậy chắc phụ thân nó phải rất anh tuấn. Đứa nhỏ tên gì vậy?”

Thái Thanh vẫn quỳ dưới đất nhỏ nhẹ trả lời: “Là Thái Thương...”

Phượng Minh nhân cơ hội nói: “Thái Thanh mau đứng lên. Thị vệ lui xuống cả đi.” Thái Thanh từ từ đứng lên. Nàng thu mình vào một góc, đầu cúi gằm xuống. Thái Thương vừa quay sang nhác thấy nàng đã cuống quýt gọi “Nương! Nương!”, đoạn vươn hai cánh tay ú ớ nà ú nần. Thái Thanh thân đang mang tội cứ cố dằn lòng không ngước lên nhìn thẳng bé. Miệng Thái Thương trề ra, chực khóc văng lên. Thu Nguyệt vội vã đặt đứa nhỏ xuống. Chân vừa chạm sàn, Thái Thương đã lon ton chạy đến cạnh Thái Thanh. Nó tóm chặt lấy góc váy nàng, ngước đầu lên bi bô: “Nương! Nương!” Tiếng trẻ nhỏ non nớt ngây thơ, xem chừng vì chưa học hết phát âm nên có chút lú lịm.

Thái Thanh bặm môi nghe tiếng đứa nhỏ, những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt. Nàng cúi người ôm chầm lấy Thái Thương.

Thu Lam vốn là người khó chịu nhất với cách Phượng Minh dễ dàng tha thứ cho Thái Thanh, nhưng thấy cảnh mẫu tử bọn họ quấn quýt, cũng không khỏi mềm lòng. Nàng chia chiếc khăn tay đến trước mặt Thái Thanh, thở dài: “Người trộm mấy món đồ kia đều để cho đứa nhỏ đeo ư?”

Thái Thanh đỏ bừng mặt, ngượng ngùng gật đầu, thanh âm lí nhí như muỗi kêu: “Các lão nhân trong cung nói nếu để trẻ nhỏ mang theo đồ quý nhân từng dùng trên người, nó sẽ được phù hộ bình an.”

Thu Nguyệt rút một chiếc khuyên ngọc trên đai lưng, xuyên qua bằng sợi tơ mỏng, làm thành một chiếc vòng cổ ngọc trụy, đoạn kéo cái tay nhỏ nhắn của Thái Thương, đeo vào cổ cho nó, miệng không ngừng tấm tắc: “Đứa nhỏ này quả thực hợp đeo ngọc. Nhìn làn da của nó này, còn đẹp hơn cả ngọc nữa.” Nói đoạn lại không nhịn được cứng nựng cặp má phúng phính kia, bật cười khúc khích: “Nếu muối là nương đứa nhỏ này, cũng nhất định phải kiểm thử gì đó để nó diện lên a.”

Thu Lam chợt hỏi: “Thái Thanh, người hãy thành thực trả lời ta. Trừ những thứ vật vãnh này, người có còn trộm những thứ khác không? Hiện tại nhờ có Minh vương nên tội lỗi đều đã được xoá bỏ. Nhưng nếu ngày sau còn tra ra những thứ khác thì ngay đến Minh vương cũng không cứu nổi người đâu.”

Thái Thanh sợ hãi quỳ sụp xuống, cúi gằm đầu: “Tất cả những món tì nữ trộm đều để cho Thái Thương mang cả. Là tì nữ hồ đồ, cả tin những lời vô nghĩa kia. Những thứ quý giá khác tì nữ không dám động đến, nhưng...”

“Chuyện gì?”

“Là... Tì nữ... thường lén trộm chút thịt trong trù phòng... Tì nữ không dám tâm thấy Thái Thương ăn uống khổ sở. Tì nữ sợ nó ốm yếu.” Thái Thương lo lắng tóm chặt lấy gấu váy, khiến chiếc váy nhăn nhúm lại.

Thái Thương ngô nghê không hiểu chuyện, cứ quay quanh người Thái Thanh, nghịch nghịch chiếc thừng đồ thắt bím của nàng.

Phượng Minh nâng Thái Thanh dậy, chau mày: “Đừng hờ chút lại quỳ. Con người đang nhìn kia.” Đoạn quay sang Thu Lam: “Có khi những món điểm tâm trước đây người vừa làm xong không phải chỉ bị mình Liệt Nhi ăn vụng cũng nên? Thái Thanh, về sau không cần vụng trộm nữa. Người làm xong hãy chia cho nàng ấy một ít.”

Thu Nguyệt tủm tỉm cười: “Minh vương thật hồ đồ. Trù phòng Thái Thanh nói là đại trù phòng thị nữ và thị vệ trong cung làm cơm. Còn trù phòng chúng tiểu nữ làm đồ ăn là tiểu trù phòng mà. Nếu ngay một tì nữ bình thường cũng có thể vào trộm này trộm kia, Minh vương đã sớm bị ngoại nhân hạ độc chết rồi.”

Đến lúc này Phượng Minh mới ngộ ra, đành lắc đầu cười khổ: “Không ngờ ta lại có nhiều đặc quyền như thế.”

“Thái Thương, lại đây để ta ôm một cái nào.”

Thái Thanh đẩy Thái Thương sang phía Thu Tinh. Nàng thấy mọi người ai cũng thích Thái Thương thì trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

“Nào, Thái Thương, gọi tử tử đi.”

“Thu Tinh, muội hay thật a, cái gì mà tử tử? Phải gọi là di mới đúng.”

“Hừ, di thì di, muội là di, tử cũng không thành di được đâu.” Bị Thu Tinh kê tử đứng, Thu Nguyệt tức trợn trắng mắt.

Thu Lam bế Thái Thương ra từ trong tay Thu Nguyệt, dịu dàng vuốt vuốt mái tóc mềm mại, khẽ khàng nói: “Thật là một đứa nhỏ xinh đẹp. Toàn thân đều toả quý khí, nếu hạ sinh trong tay chính thê quý nhân, nhất định sẽ được sủng ái vô ngần.” Đoạn lại hơi nhủm má: “Nhưng sao cứ nhìn nó... ta lại thấy giống giống một người?”

“Giống Đại vương?”

Phượng Minh giật bản mình, vội vàng quay sang nhìn kĩ Thái Thương, lại không thấy kết quả gì. Bất chợt đuôi mắt Phượng Minh đụng trúng nụ cười tươi rói đầy bốn cột của Thu Tinh, sắc mặt cậu sa sầm xuống, thấp giọng cảnh cáo: “Thu Tinh...”

Thu Tinh lè lưỡi, nhanh nhẹn hành lễ xin tha: “Tì nữ không dám nữa, xin Minh vương tha cho tì nữ.”

Thái Thanh trước giờ không có đặc quyền được gần gũi Phượng Minh, đến tận hôm nay mới biết, thế ra Minh vương so với những truyền thuyết đồn đại bên ngoài còn bình dị gần gũi hơn quá nhiều. Nàng tròn xoe mắt, không thể tin vào cảnh ngoạn nháo giữa đám Thu Tinh với Phượng Minh.

Thái Thương ngoan ngoãn dè dặt, ngay đến Thu Lam cũng không nhịn nổi mà lao vào đùa giỡn với nó.

Phượng Minh bật cười nói: “Nếu các người đã thích, không bằng lưu đứa nhỏ lại đây đi.”

Thái Thanh hoảng sợ nhìn về phía Phượng Minh, nhưng cậu chỉ mỉm cười nói: “Liệt Nhi đã đi rồi. Giờ đang vừa lúc thiếu người, người hãy thế vào làm nội thị đi. Như thế sẽ không cần phải trộm đồ cho Thái Thương ăn nữa, và lại những món đồ này kia của ta, cũng có thể đem cho đứa nhỏ diện.”

“Việc này dầu tốt thật, nhưng vẫn phải hỏi qua ý kiến của Đại vương. Còn cả Dung Hồ, hẳn phụ trách bảo hộ Minh vương, cũng phải bàn bạc với hắn nữa.”

“Dung Diễm sẽ không làm trái ý ta đâu. Nhưng Thái Thanh này, người có chịu không?”

Chuyện này đồng nghĩa với chức vị được thăng lên một lúc hai cấp, từ một thị nữ quét tước tầm thường được nâng lên ngang hàng với những quân sự thị nữ như đám Thu Lam. Thái Thanh ngơ ngẩn nhìn trân trân vào khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Phượng Minh, một hồi lâu sau, mới thẹn thùng gật đầu mà quỳ sụp xuống.

Phượng Minh vươn tay giữ nàng lại: “Sớm biết người sẽ lại định quỳ mà. Hôm nay ta sẽ nói rõ, ta không thích người khác cứ gặp ta động chút lại quỳ. Sau này vào đây, việc trước nhất hãy là sửa lại thói quen này cho ta.”

“Minh vương...”

Vừa nghe giọng nghèn nghẹn trộn lẫn nước mắt của Thái Thanh, Phượng Minh đã vội vã cướp lời: “Cũng không được tùy tiện khóc lóc. Ta sợ nhất là nước mắt nữ nhân. Ngày trước khi vừa mới từ Ly Quốc trở về, nếu không chịu uống canh Thu Lam chuẩn bị, Thu Lam nhất định sẽ khóc văng lên. Khóc đến mức đầu óc ta đau nhức lên...”

“Minh vương!” Thu Lam dậm chân.

Phượng Minh cuống quýt giơ tay đầu hàng: “Được được, ta không nói.”

Thấy bộ dáng cố tình khoa trương của cậu, chúng thị nữ đều bùng lên cười, ngay đến Thái Thanh đang khiếp đảm như thế cũng phì cười khúc khích.

Gần tới giờ dùng bữa trưa, Thu Lam nhìn sắc trời rồi quay lại nói với Thái Thanh: “Ta phải đi chuẩn bị đồ ăn. Người theo giúp ta đi.”

Thu Nguyệt ôm Thái Thương, lật lật giở giở từng viên ngọc trong đồng bội thạch của Phượng Minh để chứng diện cho đứa nhỏ, vừa nghe vậy đã lạnh chanh chen vào: “Thái Thanh đi một mình thôi, để Thái Thương lại nhé, để chúng ta chơi với hấn cho.”

Thái Thanh thuận theo, xoa xoa cái đầu nhỏ xíu của Thái Thương, ôn nhu nói: “Chút nữa nương sẽ trở lại, phải ngoan ngoãn đó nha.” Đoạn đi theo Thu Lam.

Phượng Minh chờ Thái Thanh đi khỏi mới khẽ hỏi: “Có cách nào tra ra phụ thân Thái Thương là ai không? Một đứa bé đáng yêu như này mà không ra mặt tiếp nhận, thật không xứng làm nam tử trượng phu.”

Thu Nguyệt đến giờ mới biết Phượng Minh còn lẩn cẩn trong lòng, cũng đành thở dài: “Lòng dạ Minh Vương quá tốt, sao biết được những chuyện còn xấu xa tồi tệ hơn thế này? Trong cung, đã từng có những thị nữ sinh hạ hài tử được quý nhân tiếp nhận xuất cung, nhưng họ cũng chỉ giữ lại đứa nhỏ, còn hạ độc mẫu thân. Theo tì nữ thấy, phụ thân Thái Thương chẳng phải thật tâm muốn mẫu tử bọn họ, để họ lại đây xem chừng còn tốt hơn.”

“Có ta tác chủ, ai dám làm cản như thế? Nếu kẻ kia đón Thái Thanh ra ngoài rồi còn hạ độc thủ nàng, ta nhất định sẽ nói Dung Diễm giết hấn. Ôi, cái chính là không biết nam nhân ấy là ai, Thái Thanh cũng không chịu nói nữa.”

Hai người đám Thu Tinh không ai biết Phượng Minh vốn là một cô nhi nên vô cùng căm hận chuyện cha mẹ ruột vứt bỏ con cái. Hai nàng nhìn Phượng Minh đầy khó hiểu. Thu Nguyệt thả Thái Thương ra, để mặc cho đứa nhỏ ngồi vọc đám ngọc thạch, đoạn nhẹ nhàng nói với Phượng Minh: “Minh Vương không nên tiếp tục tra vấn Thái Thanh về chuyện này. Thứ nhất, chỉ sợ Thái Thanh thêm thương tâm, thứ hai... vạ nhất ngay cả chính Thái Thanh cũng không biết thì sao?”

“Hả?”

Thu Nguyệt ghé sát vào tai Phượng Minh thì thầm: “Phần đông trong đám quý tộc, cùng lúc có hai kẻ xem trúng một thị nữ, cũng không phải chuyện không có. Hơn nữa, diện mạo Thái Thanh lại xinh đẹp như thế.”

Phượng Minh nghe thế lại càng thêm giật mình, Thu Tinh nhẹ nhàng hẩy Thu Nguyệt ra, sẵn giọng: “Tỉ lại ăn nói bậy bạ gì đó? Xem bộ dạng mới rồi của Thái Thanh, rõ ràng một lòng yêu thương phụ thân Thái Thương. Nàng ấy không phải kẻ như thế đâu.” Đoạn quay sang Phượng Minh nói: “Nói đến phụ thân Thái Thương, thực lòng nô tì có nghĩ đến một người.”

“Ai?”

Đôi con ngươi của Thu Tinh trượt đi, giọng thì thào: “Đồng công tử.”

“Tên đó sao?” Phượng Minh ré lên. Đồng Nhi kia tuy không hay làm chuyện ác độc, nhưng tuyệt đối không khiến kẻ khác yêu thích nổi. Kẻ như thế lại có thể là phụ thân một đứa nhỏ đáng yêu như Thái Thương?”

Thu Nguyệt phẩy tay: “Muội đừng nói vớ vẩn.”

“Muội không nói vớ vẩn nha. Quý nhân có thể ra vào hoàng cung tuy nhiều, nhưng những kẻ trẻ tuổi lại chỉ có vài người.”

Thu Nguyệt cố ý vặn lại: “Thế sao muội biết phụ thân Thái Thương nhất định phải trẻ? Lão nam nhân bảy mươi tuổi vẫn có thể sinh con à nha!”

Thu Tinh dậm chân huỳnh huy: “Thế ra tỉ thích mấy lão đầu mặt đầy sỏi cỏ như Sở tướng quân chắc? Thái Thanh nhất định sẽ thích kiểu người kia hơn!”

Nàng nói cũng có lý khiến Thu Nguyệt đành hừ lạnh một tiếng rồi chẳng thèm khiêu chiến thêm, quay ngoắt sang chơi tiếp với Thái Thương. Thu Tinh được thể tiếp tục phân tích: “Hơn nữa Thái Thương mới có hai, ba tuổi, nên lúc Thái Thanh với phụ thân Thái Thương quen biết nhau nhất định phải xảy ra trước khi Đại vương thượng vị đăng cơ. Mà lúc ấy Đồng công tử cũng hay mon men đến Thái tử điện, chẳng phải quá vừa khớp hay sao?”

Phượng Minh ngồi nghe nửa ngày giờ, thất vọng hỏi lại: “Không có chứng cứ gì sao?”

“Việc này làm gì có cái gì gọi là chứng cứ?” Thu Tinh làm mặt quỷ: “Nô tỳ chỉ đoán bừa thôi. A, để nô tì đi xem Thu Lam lại định làm món gì ngon nào.” Đoạn nhanh như chớp chạy ào khỏi cửa phòng.

Phượng Minh tức giận nghiêng răng kèn kẹt. Đến giờ phút này cậu mới chân chính hiểu được tầm quan trọng của tiền bộ khoa học, ít nhất là xét nghiệm DNA cũng có thể trợ được một cơ sở người.

Nửa canh giờ sau, Thu Lam vừa chấm chấm mồ hôi, vừa hồi hã quay lại: “Đồ ăn đã chuẩn bị xong, Minh vương muốn dùng trước hay đợi Đại vương trở lại?”

Phượng Minh còn chưa kịp trả lời, Dung Diễm đã nhanh chóng xuất hiện từ góc ngoặt: “Dùng cùng ta. Còn thêm một vị khách nhân nữa.”

Phượng Minh vui mừng hỏi: “Nghị sự nhanh vậy đã xong ư? Khách nhân nào vậy?” Vừa nói vừa tiến về phía Dung Diễm.

Dung Diễm không đáp lại, nhưng sau lưng hần chột xuất hiện một đạo thân ảnh vừa ung dung tiến vào. Kẻ ấy nhẹ nhàng chấp tay hành lễ với Phượng Minh, nụ cười như gió xuân thanh lệ mơn trớn chúng nhân, giọng nói êm ái dẫn theo ý vị ngọt ngào khó tả: “Lộc Đan của Đông Phàm, bái kiến Minh Vương.” Kẻ ấy cúi người thật sâu, đến tận khi đứng thẳng dậy, ánh mắt vừa nhìn ra xung quanh, đám Phượng Minh đều đã thộn người vì ngây dại.

84. Q.5 - Chương 9

Nam tử trước mắt dáng người tiêm tể, cao xấp xỉ Dung Diễm. Toàn thân vận tổ trường y sam kết hợp cùng một chiếc đai lưng sắc thiên lam, vòng eo thon gọn đến nữ tử cũng phải ngưỡng mộ ẩn hiện dưới lớp áo càng khiến lòng người rung động.

Vẻ tuấn mỹ trung tính trên khuôn mặt khó có thể chỉ dùng một chữ hoàn mỹ để hình dung. Chẳng hạn như Dung Diễm vốn đã có thể coi là một mỹ nam tử, vậy mà đứng cạnh y cũng chỉ còn sót lại chất hào sảng cùng khí thế vương giả bức người, chứ về tuấn mỹ, thì dù có là Phượng Minh cũng phải thừa nhận, ngay đến lai áo của Lộc Đan, Dung Diễm cũng đừng hòng với tới. Càng đáng sợ hơn chính là khí chất cao nhã siêu phàm thoát tục và đôi mắt đen lóng lánh cứ nhẹ nhàng lướt quanh bốn phía của y. Trong một khắc, những tiếng hít sâu khó tin tức thì tràn ngập khắp căn phòng. Chẳng trách Dung Diễm nói nếu y là nữ thì chức danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của Mị Cơ nhất định đã bị đoạt mất.

Mà, Lộc Đan chắc cũng phải quen với sự kinh ngạc tán thán của mọi người lắm rồi, nên khi bị đám Phượng Minh soi mói lộ liễu như thế y vẫn một mực mỉm cười thản nhiên. Phải mất một lúc rất lâu Phượng Minh mới hồi phục được thần thái, cậu lúng túng chữa ngượng: “Quốc sư từ xa tới, không kịp nghênh đón từ xa, thỉnh hãy an tọa.” Đoạn quay sang hô hoán Thu Nguyệt: “Còn không mau châm trà?” Đến lúc đó Thu Nguyệt mới tắt ngay ánh mắt kinh ngạc không thể giấu giếm của mình, len lén lè lưỡi chuồn mắt.

“Minh Vương, bữa trưa đã...” Thu Lam đứng ngay sau Phượng Minh, nhỏ giọng nhắc khéo.

Phượng Minh sực nhớ ra bữa trưa đã được chuẩn bị xong xuôi mới vỗ trán than: “Phải.” Lại quay qua Lộc Đan mỉm cười: “Quốc sư có thể nể mặt dùng chung ngọc phạn với chúng ta chăng?” Lộc Đan trước mắt như một kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng đế, khiến người ta bất giác cảm thấy chỉ cần thở mạnh một hơi, y sẽ tan biến như làn khói thoảng. Đối diện với một mỹ mạo kinh hãi thế tục như y, ngay đến Phượng Minh cũng phải cẩn thận chau chuốt, ngay đến mở miệng nói chuyện cũng phải tỏ vẻ lễ độ hết mực.

Lộc Đan hơi cúi người: “Thật vinh hạnh.”

Đám Thu Lam đã sớm cất đặt mọi thứ xong xuôi, nhưng khi ba người ngồi vào bàn Phượng Minh vẫn rơi vào trạng thái ngu ngơ khi ở trước một “mỹ nhân chân chính” như Lộc Đan đến mức cứ lúng túng không biết mở miệng nói cái gì cho phải. Dung Diễm ngồi ở thượng thủ, tay nâng chén mở lời: “Chén này xin thay quốc sư tẩy trần. Đông Phàm Tây Lôi đường xá ngàn dặm xa xôi, quốc sư đã cực nhọc rồi.” Hần hôm nay

đặc biệt hứng khởi, tươi cười rạng rỡ khiến Phượng Minh cũng phải thầm công nhận mị lực của mỹ nhân quả nhiên đáng sợ.

Lộc Đan cũng không ngừng nâng chén đáp lễ. Y nói chuyện thoải mái, từng cử chỉ động tác đều khéo léo, vô cùng được lòng Phượng Minh. Rượu quá tam tuần, mọi người bắt đầu quen với nhau hơn, Phượng Minh cũng tự nhiên hẳn lên. Ba người đều là bậc quyền quý của quốc gia, ngồi phiếm chuyện một hồi bất tri bất giác lại động đến quốc gia đại sự, Phượng Minh thuận miệng hỏi: “Lần này quốc sư đến muốn mượn bao nhiêu lương thực?”

Lộc Đan hơi ngần ngừ nhưng vẫn đáp lại: “Ba mươi vạn tái.” Tái ở đây là đại lượng đơn vị lương thực thông dụng của thập nhất quốc.

Tây Lô nhờ có hàng loạt những biện pháp cải cách khoa học nông nghiệp của Phượng Minh lại không gặp thiên tai lũ lụt nên hai ba năm nay đều bội thu liên tục. Hơn nữa dầu có không kể đến thu hoạch của những vùng phụ cận kinh thành, lương thực các vùng thuộc địa phải cống nạp cho hoàng cung ít nhất hai trăm vạn tái. Có lấy ba mươi vạn tái cho Đông Phàm mượn cũng không phải chuyện khó khăn. Phượng Minh vốn sẵn yêu thích Lộc Đan định lập tức đồng ý ngay nhưng chợt phát hiện Dung Diễm đang ngằm bóp nhẹ tay mình dưới gầm bàn liền nín thinh, nghi hoặc quay sang liếc chừng hắn.

Dung Diễm mặt mày tỉnh rụi đưa tay nâng chén, trước kính Lộc Đan một ly, sau ngửa đầu uống cạn mới thông thả nói: “Chỉ e lần này sẽ khiến quốc sư thất vọng.”

Phượng Minh thất kinh.

Đôi đồng tử thanh tú của Lộc Đan thoáng co rút lại, y ngạc nhiên nói: “Đại vương, chuyện này...”

“Ba mươi vạn tái, một con số lớn như thế, bản vương quả thực lực bất tòng tâm.” Dung Diễm thần nhiên ngắt lời Lộc Đan, còn cười khê tiếp lời: “Nhân khẩu Tây Lô đông đúc, tự chăm lo cho chính mình còn khó. Viện trợ thế này thực có chút điều khiên cưỡng.” Vừa liếc thấy Phượng Minh há mồm định xen vào hắn liền tức khắc cướp lời: “Có điều quốc sư đã lặn lội đường xa vạn dặm sao bản vương có thể để ngài trở về tay trắng. Ba vạn tái gạo trắng thì sao? Số đó thừa đủ cho Đông Phàm cung vượt qua mùa đông này.”

Lộc Đan lặng đi một lúc lâu mới khe khẽ thở hắt ra: “Còn dân chúng của chúng ta...” Y rừ mi không nói tiếp, đôi môi hồng đào mỏng mảnh mím chặt lại. Vẻ bi thương tuyệt mỹ từ tận ánh mắt toát ra khiến người ta thấy mà cảm lòng không đành.

Dung Diễm cũng thở dài: “Chẳng phải bản vương ta không muốn giúp nhưng Tây Lô cũng có điểm khó xử. Quốc sư xin hãy bớt ưu sầu lưu lại trong cung thưởng ngoạn vài ngày.” Nói xong liền nâng chén tỏ ý tiễn khách.

Lộc Đan dụng phải ý chí cương liệt của Dung Diễm, y biết rõ lúc này không nên già néo đứt dây chỉ giữa cần cổ trắng nõn tuyệt mỹ dốc cạn chén rượu tràn, tư thái tiêu điều phi phạm đứng dậy, nhún nhường hạ thấp người: “Lộc Đan xin cáo lui trước. Đa tạ đã khoản đãi.” Đôi con ngươi trong suốt như thủy ngân lướt qua Phượng Minh, đoạn phiêu nhiên đi khuất.

Phượng Minh rướn người nhìn theo bóng y, Dung Diễm cả cười nói: “Thế nào, ta đã bảo là đại mỹ nhân mà? Người cứ nhìn chòng chọc người ta.”

“Nếu không gặp tận mắt ta tuyệt đối không tin trên đời này lại có loại nam nhân xinh đẹp đến thế.” Phượng Minh hít một hơi thật sâu, ngắc ngứ hỏi: “Tại sao người lại không đáp ứng mượn lương?”

“Vô duyên vô cớ tại sao ta lại phải cho y mượn ba mươi vạn tái lương thực?”

Phượng Minh liếc xéo hắn, hừ mũi: “Đông Phàm ngàn dặm xa xôi tới mượn lương, chẳng lẽ trước đây chưa từng đánh tiếng báo người ít nhiều?”

“Có.”

“Thế người hồi đáp thế nào?”

“Có thể thương lượng.”

Phượng Minh nhìn lên nhìn xuống Dung Diễm một hồi, lắc đầu không vừa lòng: “Người thân là đại vương, đã ưng thuận hứa hẹn hại người ta bốn ba ngàn dặm, giờ lại lật lọng nuốt lời. Dung Diễm, đó đâu phải đạo làm vua.” Biểu tình nghiêm túc.

Dung Diễm bật cười: “Bản vương đã đáp ứng cho Đông Phàm mượn lương ư? Chẳng qua chỉ là đôi ba câu thương lượng, không thể tính là thất tín.” Đoạn vươn tay ghi chặt Phượng Minh vào lòng, cười trầm thấp bên tai: “Quốc sự nặng nề chán nản, mình cùng bàn gì thú vị hơn đi.”

Nhưng sự chú ý của Phượng Minh vẫn còn bám cứng lấy vẻ diễm lệ động lòng của Lộc Đan, cu cậu cứ lẩm bà lẩm bẩm một mình: “Lộc Đan nhất định rất ít khi ra khỏi vương cung Đông Phàm, bằng không với mỹ mạo của y, thiên hạ đã sớm đại loạn rồi. Nay, người nói xem, y với Đông Phàm vương...”

“Còn phải nói. Nếu Đông Phàm vương tâm kiên chí định đến nỗi có thể buông tha ột mỹ sắc thiên hương nhường này, vậy hẳn đã là một đối thủ còn lợi hại hơn cả Nhược Ngôn rồi.” Dung Diễm lại hỏi: “Đã hiểu tại sao ta bảo người gặp Lộc Đan chưa?”

“Chẳng phải bảo ta cấp sách học phong độ khí chất của người ta sao hả? Nay ta nói cho người biết, Lộc Đan kia bẩm sinh đã có khí chất siêu nhiên rồi nhé. Minh vương ta sau này cũng chẳng học nổi đâu. Người xem, ánh mắt người ta cứ phiêu phiêu nhiên nhiên dong đưa, ngay đến Dung Hồ đứng kia cũng còn hồn xiêu phách lạc. Người tính cái tạo ta đến cái trình độ kia thì không bằng nhanh chân rước ngay thiên hạ mỹ nhân đệ nhất của người kia về đi. Nàng ấy không chừng còn tiềm năng hơn đó.” Phượng Minh ngượng Dung Diễm đầy khinh thường.

Dung Diễm cười sang sảng ấn cậu gồi lên đùi mình, lại hung hãn cắn vào cổ tròng phạt: “Hừ, cái tên tiểu quỷ hay ghen nhà người, biết ngay sẽ tự ti trước mặt Lộc Đan mà. Nói chính sự trước đã, người thấy Lộc Đan thế nào?”

“Đẹp đến tội lỗi. Được gặp một mỹ nhân như y, dẫu có phải tan xương nát thịt hiến mệnh cho y cũng nguyện ý. Ai cũng không muốn thấy y phải thất vọng.” Phượng Minh hậm hực trừng mắt nhìn Dung Diễm: “Trừ người! Lương thực thì đầy bồ mà cư nhiên không cấp lương cho y!”

“Còn gì nữa?”

Phượng Minh thấy Dung Diễm có vẻ không chỉ định nói giỡn, ngữ điệu còn ngập vẻ chính sự, liền chần chừ không nói bậy thêm mà trầm tư nghĩ ngợi: “Mỹ mạo của Lộc Đan có thể nói là thứ vũ khí trí mạng. Từ cổ chí kim, mỹ nhân họa quốc đâu phải hiếm thấy. Huống chi giới quyền quý thập nhất quốc chuộng nam phong cũng chiếm đến phân nửa. Nếu Lộc Đan lợi dụng khả năng ấy của y để xuất lực vì Đông Phàm, rất có khả năng trở thành đại kinh địch của Tây Lôi ta.”

Dung Diễm thổi khí vào tai Phượng Minh, tiếng cười trầm thấp khiến lòng người ngứa ngáy thành linh truyền lại: “Nhưng Lộc Đan kia ngoại trừ Đông Phàm vương, vô cùng căm ghét bất cứ nam nhân nào xuất hiện trước mặt y. Không những người ngoài ít thấy mà ta còn nghe nói ngay đám phục vụ vương cung Đông Phàm được diện kiến y một lần cũng đã rất khó khăn. Đây là lần đầu tiên y tự mình xuất sứ, lại là tới Tây Lôi, thực đã vô cùng nỗ lực mặt chúng ta rồi.”

Phượng Minh lạ lùng hỏi lại: “Y không phải quốc sư sao? Thế lúc vào triều biết phải thế nào?”

“Đều là che mặt hết.” Dung Diễm dò xét Phượng Minh nói thêm: “Biện pháp này không tồi nha. Hay về sau người đi gặp các đại thần cũng che mặt thế đi? Để mình ta được thấy người là đủ rồi.”

“Người muốn ta chán đến chết ý gì?” Phượng Minh bất mãn thoi cho Dung Diễm một cú.

Dung Diễm đương nhiên chấp nhận ngay loại trừng phạt ngọt ngào nhiều hơn đau đớn này, một tay lập tức bắt lấy Phượng Minh đè ép xuống không để cậu thừa dịp chuẩn mất, một tay lạnh lẽo luồn xuống dưới lớp y phục: “Địa vị quốc sư hiển hách nắm giữ trong tay thực quyền rất lớn, Lộc Đan không thể chỉ nhờ sự sủng ái của Đông Phàm vương mà leo lên được vị trí này, đương nhiên tự mình y cũng phải có vài phần thực tài. Theo ta thấy, tầm quan trọng của Lộc Đan ở hoàng cung Đông Phàm không khác gì Đông Phàm vương, tương tự như thanh thể của người ở Tây Lôi vậy.”

Phượng Minh bị hấn ve vuốt đến run rẩy cả người, cậu cố gắng tóm lấy cái tay hư đốn đang sờ loạn trong y phục, quát rầm lên: “Người mà dám cời đại lưng ta, ta sẽ... Tối nay tối lượt ta ở trên!” Lại nói theo dòng

suy nghĩ của Dung Diễm mà tiếp: “Lộc Đan đại diện cho quyền quý trọng yếu của Đông Phàm vương. Nếu y bị cự tuyệt, mối bang giao hai nước ắt sẽ căng thẳng, đối với Tây Lôi khó xử đủ đường. Ta thấy bất luận là phương diện nào đi nữa người cũng nên đáp ứng yêu cầu mượn lương của hắn. Quan hệ quốc tế... Ôi, người lại chưa học môn này không thể hiểu được đạo lý sâu xa bên trong đâu. Để ta kiếm một ngày khác bớt chút thời giờ bỏ tức cho người!” Hạ thân đột nhiên rơi vào ma trảo của Dung Diễm cả người cậu giật mạnh, la lên thất thanh.

Thái Thanh đứng hầu ngoài cửa lập tức lên tiếng: “Minh vương có chuyện cần phân phó ư?” Còn chưa đợi Phượng Minh lên tiếng nàng đã xốc ngay màn cửa tiến vào phòng. Vừa ngược lên đã thấy Phượng Minh đang đỏ mặt tía tai quấy đạp nhằm thoát khỏi gông xiềng của Dung Diễm. Vì mới bắt đầu thị hầu Phượng Minh, chưa rõ lắm thói bất nháo cơm bữa giữa hai kẻ kia, nàng cứ thế lúng túng như gà mắc tóc giữa đường trường, rồi như chợt hiểu ra liền giữ im lặng, cười tủm tỉm lảng lạng lui xuống.

“Buông tay!”

Dung Diễm thấy Phượng Minh vừa giận vừa thẹn cũng đành tự ép bản thân lỏng tay, lại gồng mình chịu thêm mấy đòn cấn xé hung hăng của Phượng Minh mới dần đau nói: “Tâm trạng ta hôm nay đang tốt nên mới suồng sã thế này. Thôi đừng giận nữa, cùng lắm tối nay bù cho người.”

Phượng Minh xấu hổ đỏ như mặt, cãi cùn: “Người... Người thấy ta chỉ nghĩ được mỗi thế thôi á?”

“Ai cha, đối diện với đám đại thần ngoài kia cả ngày chỉ thấy có quốc vụ, mỗi mình người mới khiến ta thả lỏng thư thái được một tý. Nghĩ lại cũng là chút nhọc thú chốn nhân sinh.” Dung Diễm nửa đùa nửa thật nói tiếp: “Người nói Lộc Đan mỹ diễm, ta nhìn y chỉ thấy ba mươi vạn tấc lương thực. Và một thứ khác.”

Phượng Minh vừa được hắn dỗ dịu dịu lại một chút đã hỏi vặn lại: “Còn thứ gì nữa?”

“Minh vương đã dạy, thiên cơ bất khả lộ.” Dung Diễm bí hiểm chớp chớp mắt, đoạn đứng dậy chỉnh trang lại vương phục trên người còn lệnh Thu Lam tiến vào giúp hắn đội vương quan cho ngay ngắn mới quay sang Phượng Minh dặn dò thêm: “Ta đã an bài Lộc Đan ở tiểu viện phía sau Thái tử điện. Nơi ấy cảnh trí vừa thanh nhã, lại vừa kẻ cận người. Nếu muốn có thể sang đó trò chuyện giải muộn với y, nhưng ngàn vạn lần không được chấp thuận chuyện mượn lương. Nếu y có đề cập đến người cứ nói chuyện này phải xem ý ta.” Rồi không đợi Phượng Minh tra hỏi nguyên do, Dung Diễm đã cúi xuống nhẹ nhàng hôn phớt lên trán cậu, dịu dàng nói: “Chiều nay ta còn phải gặp Đồng Kiếm Mẫn, ngoan ngoan đợi đừng chạy lung tung. Ngự y nói nguyên khí của người vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, thân thể hãy còn suy nhược lắm. Còn thị nữ kia, người thích cứ giữ. Nhưng nếu nàng đã dám trộm gì đó trên người người thì cũng không phải loại nhất gan chỉ biết co đầu rút cổ đâu. Đừng để nàng một mình hầu hạ người.” Cẩn thận dặn đi dặn lại một hồi mới quay người rời đi.

Thật ra Dung Diễm cũng chẳng rời khỏi Thái tử điện. Từ khi đáp ứng Phượng Minh, hắn mỗi ngày đều tới căn điện trống ngoại điện Thái tử điện để chủ trì nghị sự. Nhưng Phượng Minh thì nào có hứng thú với chính trị. Khi thường vì lo lắng cho Dung Diễm nên khi tâm tình phiếm chuyện mới cố lôi hết việc này đến việc kia ra bàn bạc. Chứ như đeo theo hắn dự mấy buổi luận chính nặng chình chịch, nghe mấy cụ đầu tóc bạc phơ lải nhải nhà lải nhải cái này thiết kế lộ đường, cái kia chính sách thuế má liên tục vài canh giờ thì thà xuống địa ngục còn sướng hơn chán vạn lần.

Cho nên, Phượng Minh cũng cùng bắt đắc dĩ mới phải trốn biệt, tuyệt không lộ mặt vào thời điểm Dung Diễm nghị chính bên ngoài.

Phượng Minh ở một mình chán phè, cu cậu định tìm Lộc Đan để tán gẫu lại sức nhớ y vừa đường xa lặn lội tới, thỉnh cầu còn bị Dung Diễm nhà mình cự tuyệt liền thôi ngay ý định đó.

Đúng lúc ấy Thu Tinh kéo tay Thu Nguyệt chạy qua cửa, hưng phấn tíu tít: “Minh vương đã thấy những lễ vật quốc sư Đông Phàm đem tới chưa? Tờ lụa Đông Phàm nổi danh bậc nhất, Minh vương có thể thưởng nó tí một ít không?”

Phượng Minh cười phá lên: “Các người với Thu Lam Thái Thanh ai cũng lấy một ít may một bộ xiêm y thật đẹp đi. Đúng rồi, đừng có quên Dung Hồ đó. Thu Nguyệt, người khéo tay, làm cho Dung Hồ một bộ.” Cậu đột nhiên nhớ Liệt Nhi thích nhất là những bộ y phục mềm mại thế này. Sắc da hắn trắng nõn, vạn lụa chẳng khác nào búp bê. Chợt đau nhói trong lòng, nụ cười cũng chợt héo hắt.

Nhưng Thu Tinh lại nhìn không ra, nàng cứ cười hớn hở: “Xiêm y của chúng tì nữ vốn đã rất nhiều rồi mà, chỉ muốn làm cho Thái Thương một bộ tiểu y thôi a.”

“Ha, sao ta lại quên Thái Thương được nhỉ? Các người cứ lấy đi, làm cho nó hai bộ vào.” Thấy đám Thu Tinh quay đi, Phượng Minh lại sức nhớ một chuyện mới gọi với lại: “Đây là lễ vật của Đông Phàm, không thể để hết lại Thái tử điện. Các người lấy giúp ta vài súc rồi đem qua chỗ thái hậu cả đi.”

Thu Lam ở cạnh liền xen vào ngay: “Họ còn bận chơi với Thái Thương, làm gì có tâm tình đến chỗ thái hậu? Để nô tì đi thay a.”

Khi đám thị nữ tản đi rồi Phượng Minh lại lặng xuống. Cậu thừa biết Dung Diễm kia một khi đã dính đến chính sự thì chẳng màng đến giờ giấc nên đành thui thủi một mình vào thư phòng, chọn lấy một cuốn địa lý Tây Lôi ra đọc. Được một chốc đã thấy chán, há miệng ngáp dài, lẩm bầm bầm: “Sách giáo khoa thì phải thú vị người ta đọc mới vào chứ. Có nên cải cách chế độ giáo dục của Tây Lôi không đây?” Cậu khoanh tay đứng nhìn thư quyển xếp hàng đồng hàng chồng khắp phòng thở dài ngao ngán: “Mà Dung Diễm không những đọc hết cả đồng này lại còn lầu lầu từng chữ. Làm đại vương thật khó khăn.” Rồi cứ chán nản xoay qua xoay lại kêu ca rầu rĩ tiếp: “Ta nói gì cũng là Minh vương, ít nhất cũng phải bằng nửa Dung Diễm mới được, không thì sao phụ với chả trợ?” Đoạn thở hắt ra, miễn cưỡng nhặt cuốn thư kia lên.

Cậu tựa mình trên chiếc trường kỷ giả đồ lặt vặt từ, bản đồ địa hình còn chưa thấm não cơn buồn ngủ đã tràn đến đui cả mắt. Châm chậm nhắm nghiền, nhịp thở cũng dần đều đặn.

Không biết thiếp đi mất bao lâu Phượng Minh mơ màng tỉnh dậy, dụi mắt ú ớ: “Thu Lam, ta khát.”

Một dáng người thanh mảnh lướt ra từ sau tấm màn, nhanh nhẹn đặt lên bàn một bát trà nóng. Phượng Minh còn đang ngái ngủ cầm lấy uống liền một hơi, vừa ngước lên bắt gặp nàng liền cười nói: “Tại sao lại là người? Mấy người kia đâu?”

Thái Thanh tựa như còn ngỡ trước thái độ quá mức thân thiện của Phượng Minh, nàng hành lễ đầu đầy xong liền buông tay lui sang đứng một bên khe khàn: “Thu Tinh, Thu Nguyệt đang đo người cho Thái Thương, họ nói muốn làm cho nó mấy bộ y phục gì đó. Thu Lam đã tới chỗ Thái hậu. Chẳng phải Minh vương đã phái nàng đi ư?”

Đang nói, tấm rèm lại phát lên, Thu Lam cúi gằm đầu bước tới, hành lễ với Phượng Minh đoạn nói: “Tì nữ đã đưa lễ vật tới chỗ thái hậu.” Thanh âm khàn đặc tựa như vừa khóc xong.

Phượng Minh kỳ quái nhìn thẳng vào mắt nàng, quả nhiên chúng đã hoe hoe đỏ từ bao giờ mới vội hỏi: “Thái hậu không thích ư?”

“Thái hậu rất thích, còn thưởng nô tì hai món trang sức.”

“Vậy sao người lại khóc?”

Thu Lam mím môi không đáp, mãi sau bị Phượng Minh gặng hỏi không thôi, uỷ khuất mới trào ra không dứt, đôi mắt cũng giàn giụa, nàng quỳ xuống khóc nức lên: “Thân làm nô tì ai chẳng phải chịu ức hiếp. Thu Lam sao dám mách lại Minh vương chứ. Minh vương muốn hỏi hãy tìm Dung Hồ đến đi, hẳn cũng biết mà. Minh Vương, người nhìn xem.” Nàng vén ống tay áo, hai cổ tay đầy những vết đỏ bầm ghê người.

Phượng Minh đứng phắt dậy quát ầm lên: “Gọi Dung Hồ tới! Nực cười! Kẻ nào dám to gan như thế?”

85. Q.5 - Chương 10

Dung Hồ nhanh chóng chạy tới, vừa xộc qua cửa đã cuống quýt bẩm báo: “Thu Lam đã bị chúng ngăn lại ngay ngoài cửa cung thái hậu, may thay lúc ấy tiểu nhân có việc ngang qua mới ngăn kịp. Chúng đều là con cháu quý nhân, thường xuyên ra vào cung cấm nên tiểu nhân không muốn làm lớn chuyện. Tiểu nhân vốn chỉ định giáo huấn vài câu nhưng chúng lại không biết trái phải, ý thế cậy quyền động tay động chân.”

Trên khuôn mặt khô ngô của y xuất hiện vài vết bầm tím khiến Phượng Minh vừa thấy đã cả kinh hỏi giật lại: “Cái gì? Không phải người trông coi toàn bộ cấm vệ quân sao? Chúng dám động tới cả người?”

Dung Hồ lắc đầu: “Đám công tử đó chỉ dám lôi kéo Thu Lam chứ không dám đụng đến tiểu nhân. Người động thủ là Đồng thiếu gia.”

“Lại là cái tên tiểu tử họ Đồng kia?” Phượng Minh đứng phắt dậy, đi qua đi lại trong phòng liên hồi mới thỉnh thoảng quay ngoắt sang thắc mắc: “Ai là chỗ dựa để hắn dám coi khinh kẻ khác như thế? Lẽ nào lại là thái hậu?”

Thu Lam ngáp ngừng muốn nói lại thôi.

Chợt một tiếng hô thanh thúy từ ngoài cửa truyền vào: “Thái hậu giá lâm!”

Cả đám ba người trong phòng ai nấy đều cứng đờ lại, đến khi thấy có bóng người lướt phía sau bức màn mỏng Phượng Minh mới như vực tỉnh. Cậu hạ giọng thì thầm với Thu Lam Dung Hồ: “Lui vào trong trước đi.”

Vừa xoay người lại đã có kẻ vén màn, bốn năm thị nữ ăn vận lộng lẫy vây xung quanh thái hậu cũng từ từ tiến vào.

“Phượng Minh tham kiến thái hậu.”

Thái hậu mỉm cười hiền từ, nàng phất tay thị ý miễn lễ cho Phượng Minh, đoạn tự tay dẫn cậu về phía chiếc trường kỷ đoạn rồi chậm rãi mở lời: “Ta có nghe chuyện thích khách xảy ra gần đây. Đại vương còn hạ lệnh không cho phép Minh vương tùy ý rời Thái tử điện. Ai gia thiết nghĩ Minh vương vốn ưa lãng quăng khắp nơi giờ lại bị quản thúc nghiêm ngặt thật đáng thương nên mới cố tình ghé qua thăm nom. Thân thể người có khoẻ hẳn chưa? Được có còn dùng đúng giờ không đó?”

Phượng Minh dẫu có đang đầy một bụng tức nhưng lại cứ bị những lời hỏi han nhỏ nhẹ của thái hậu phủ đầu nên đành phải bặm bụng nhịn xuống đáp lại: “Thân thể thần đã tốt lên nhiều lắm. Ngự y nói đã có thể ký mã được, được cũng chỉ thi thoảng mới phải dùng.”

“Được cứ nên nghe theo căn dặn của thái y là được.”

Phượng Minh bị ánh nhìn từ ái của thái hậu vỗ về đến mức ngượng ngùng, cậu hơi cúi đầu nói: “Thần biết, thần sẽ nghe theo lời chỉ dạy của thái hậu.” Lại thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ thái hậu cất công tới đây chỉ để nhắc nhở ta uống thuốc, mới lại len lén liếc trộm nàng một cái.

Khi Thu Nguyệt nhu thuận dâng trà lên, thái hậu nhận lấy cũng chỉ nhìn Thu Nguyệt một lúc rồi lại quay sang hỏi Phượng Minh: “Tiểu nữ hài hôm nay Minh vương đặc ý phái tới tặng đồ cho ai gia, hình như tên Thu Lam thì phải?”

Phượng Minh đang rầu thối ruột vì không có cơ hội đề cập tới chuyện ấy, vừa bắt được câu này thì gật lấy gật để, mở miệng cũng hùng hồn không ít: “Nàng là Thu Lam. Thần có chuyện đang muốn thỉnh thái hậu...”

Thái hậu nhẹ nhàng phất tay chặn lời Phượng Minh đoạn thẳng người nhẹ nhàng nói: “Các người lui xuống cả đi.”

Nhóm thị nữ gồm đám Thu Nguyệt ai nấy đều thi lễ lui ra. Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, thái hậu mới thở dài nói: “Chuyện Minh vương nói ai gia đương nhiên cũng biết và cũng chính vì nó mà ta mới đi giá tới đây. Đồng Nhi kia tính khí chẳng khác nào một đứa nhỏ ngộ nghịch không biết thiệt hơn, sắp thú thê đến nơi còn ham chơi vô độ. Cũng khó trách lại khiến Minh vương nổi giận. Ta đã giáo huấn nó, sau này không cho phép nó quậy phá nữa.”

Phượng Minh giật mình, cậu không nghĩ thái hậu lại có thể dùng mấy lời lẽ nhẹ nhàng như thế để giải vây cho Đồng Nhi mới vội vàng chen vào: “Thái hậu, chẳng qua lần này may mắn đánh lên người Dung Hồ bằng không nếu là Thu Lam thì chẳng phải...”

“Nhắc tới Dung Hồ, ai gia cũng có chuyện muốn nói với Minh Vương.” Thái hậu bỗng nhiên nghiêm mặt lại.

Nàng là thân mẫu của Dung Diễm, một mình chấp chưởng hậu cung bao năm, uy thế hiển lộ thì dẫu đến Phượng Minh cũng bị áp chế vài phần. Rồi chẳng để Phượng Minh có dịp mở miệng, nàng đã thở hắt ra nói: “Những người theo hầu Minh vương đều do một tay Đại vương tuyển lựa. Ai trong số họ cũng là nhân tài hiếm có chốn nhân gian, thân phận còn là thị tòng thị nữ cao quý, trong cung có được mấy người cả gan mạo phạm. Nhưng, Minh vương cũng nên tự mình quản giáo chúng nghiêm khắc mới phải. Như Dung Hồ kia, ý có sự sủng ai của Minh vương mà hôm nay dám cả gan đánh cả Đồng Nhi. Chuyện ấy Minh vương có biết hay không?”

Phượng Minh reo hò ầm ĩ trong lòng, nhưng vừa dòm sắc mặt thái hậu đã biết không thể lộ vẻ hứng chí ra được mới đành nhẫn nại trả lời: “Thần không biết.” Đoạn lại trầm ngâm lúc lâu rồi ưỡn ngực tự hào nói: “Có điều từ trước tới nay Dung Hồ chưa từng tự ý xuất thủ. Giờ y đánh Đồng Nhi, nhất định phải có khúc mắc chi đó.”

Thái hậu chau cặp mày phượng: “Đồng Nhi không thể so với người khác, sao Dung Hồ lại dám xuống tay?”

Phượng Minh cũng nhăn tít cả mày lại: “Sao Đồng Nhi lại không được đánh?”

Vậy mà thái hậu phải lặng lại rất lâu mới dùng một nhìn nghi hoặc rất điềm nhiên mà vặn lại Phượng Minh: “Đại vương chưa từng nói với Minh Vương?”

“Nói gì kia ạ?”

Thái hậu thận trọng cân nhắc một hồi mới lên tiếng hỏi: “Thân phận của Đồng Nhi, Minh vương có biết không?”

“Dung Diễm có nói qua,” Phượng Minh nỗ lực đào bới trí nhớ: “Hắn là cháu Đồng Kiếm Mẫn tướng quân, cũng là độc tử của đại ca Đồng tướng quân, ngang hàng trưởng tử Đồng gia. Trước kia hắn đã cùng lớn lên với Dung Diễm, sau còn học qua vài năm võ nghệ có thể tự do ra vào vương cung, là bảo bối của cấm cung. Nhưng dù có là vậy, hắn cũng không thể làm mưa làm gió ở đây, thậm chí còn dám xúi giục đám quý nhân chòng ghẹo thị nữ.”

Thái hậu trầm mặc không lên tiếng, nửa ngày sau mới thở nhẹ ra: “Chuyện này cũng không phải trọng điểm. Minh vương có biết mẫu thân của Đồng Nhi là ai không? Bà ấy chính là tiểu cô, là huynh muội cùng phụ khác mẫu của Đại vương quá cố.”

Phượng Minh đang định mở miệng đập lại, đầu óc đã kịp bắt kịp mà đại biến sắc mặt, thỉnh linh bật dậy kinh ngạc thốt lên: “Vậy chẳng phải Đồng Nhi là... chẳng phải là...” Rồi cứ thế chiếu quả mắt kinh dị vào thẳng Thái hậu.

Thái hậu ung dung gật đầu nói tiếp: “Không sai. Vương thúc An Tuần vô hậu, Đại vương lại không chịu tiếp cận nữ sắc, nên tính ra hậu nhân vương tộc có thể tiếp nhận vương vị Tây Lôi chỉ có thể là Đồng Nhi, hoặc con Đồng Nhi.”

Rốt cuộc Phượng Minh cũng hiểu được lý do tại sao Dung Hồ thế nào cũng ăn phải quả đắng nếu dám ra tay với đám cậu ấm cô chiêu kia. Vì y trăm triệu lần cũng không dám động thủ thật sự với kẻ tương lai sẽ thừa kế vương vị đó.

Theo lời Thái hậu, nếu Dung Diễm quả thực không có hậu nhân, Đồng Nhi kia sẽ vì có mẫu thân mang huyết thống tôn quý mà có thể trở thành chủ nhân mới của Tây Lôi. Mà cho dù hắn có chết sớm hơn Dung Diễm thì con hắn cũng có tư cách thừa kế đất nước này.

“Trừ bỏ Đồng Nhi chẳng lẽ không còn ai mang huyết thống vương tộc Tây Lôi ư?”

Thái hậu cười khở: “Đồng gia là trọng thần của Tây Lôi, lại thêm Đồng Nhi là đứa nhỏ có huyết thống thân cận nhất với vương tộc, Minh vương còn muốn ai gia phải làm sao đây?” Nàng nhẹ nhàng đứng lên, khẽ vỗ tay, đám thị nữ đang chờ bên ngoài liền nối đuôi nhau tiến vào, thủ lễ đợi phân phó.

“Đồng Nhi còn nhỏ, có nhiều lúc tùy hứng này kia, thỉnh Minh vương lượng thứ cho đôi phần. Ta chỉ cần thấy mọi người trong vương cung hoà thuận bên nhau lòng đã thanh thản ít nhiều rồi.” Đoạn lại dặn dò thị nữ tùy thân: “Để lại hương trà mới được tiến cống bên ta cho Minh Vương và Đại vương cùng nếm thử. Hồi cung thôi.”

Phượng Minh tự mình đi tiễn Thái hậu rồi lại ôm một bụng hậm hực quay về. Dung Hồ và Thu Lam đã sớm cúi gầm đầu đợi sẵn bên trong, vừa thấy sắc mặt Phượng Minh xầm xì, cả hai đã thấy bứt rứt không yên.

Dung Hồ nghiêng răng nói: “Đồng thiếu gia là do tiểu nhân đánh, Minh vương cứ nói một lời, tiểu nhân sẽ đi lĩnh tội mặc hần xử trí.”

Thu Lam cũng ngẩng phắt lên, đôi mắt hoe hoe mà khẽ khọt: “Đây là hoạ nô tỳ gây ra, Minh vương muốn phạt cứ phạt mình Thu Lam.”

“Haiz, không ngờ làm đến Minh Vương rồi mà cũng phải cố kỵ lắm điều thế. Ta nghĩ ngay đến Dung Diễm chắc cũng không thể tùy ý xử phạt cái tên ranh họ Đồng kia...” Phượng Minh ủ dột nửa ngày trời mới quay sang soi soi Dung Hồ một cách cổ quái: “Dung Hồ...”

“Có tiểu nhân.”

“Lần sau động thủ báo thù nhớ đeo mặt nạ.”

“Minh Vương?”

“Không rõ sao?”

Hai mắt Dung Hồ sáng bừng lên: “Tiểu nhân hiểu.”

Căn phòng im phăng phắc trong tích tắc rồi chợt bùng lên một tràng cười ngậm ý của ba người. Thu Nguyệt lộ đầu qua tấm màn, lanh lẹ bước vào trong hỏi han: “Sao Minh Vương lại đột nhiên hứng chí vậy? Mới rồi khi Thái hậu đi ra sắc mặt người còn khiến chúng nô tì sợ hãi lắm mà.”

Phượng Minh nháy mắt với Dung Hồ đoạn quay sang tươi cười với Thu Nguyệt: “Tối đúng lúc lắm, mau pha loại trà Thái hậu mới đem tới để ta nếm thử một chút.”

“Đây là loại tốt nhất đó a. Tì nữ nghe nói chỉ cần nhấp một ngụm nhỏ mấy hôm sau vẫn vương vấn dư hương.”

Thu Nguyệt tíu tít chạy đi pha trà, Thu Lam cũng không còn thút thít mà chạy ra ngoài tìm bắt Thu Tinh.

Đương khi mọi người quây quần ngồi quanh bàn thưởng trà, Phượng Minh lại lười nhác vắn vắn người: “Các người ngồi đây, ta ra ngoài đi dạo vài vòng.”

Dung Hồ cũng vội vàng đứng dậy nhưng lại bị Phượng Minh ấn thụp xuống, cậu cau mày nói: “Đây, ta vẫn ở trong Thái tử điện, đừng có suốt ngày bám theo thế chứ.”

Một mình rời khỏi phòng, cậu chấp tay đi lòng vòng dọc hành lang. Chuyện Đồng Nhi gây sự khi nãy khiến lòng cậu rối bời khôn tả. Liên hệ trực tiếp với chuyện này có thể thấy được chỗ khó khăn của một kẻ làm vương như Dung Diễm. Ngăn trở trùng trùng không chỉ có mình địch quốc lom lom như hổ đói rình mồi mà, ngay cả chốn vương cung cũng âm ỉ sóng trào. Tên tiểu tử họ Đồng kia ngay đến Thu Lam cũng dám động thì hẳn đã phải thổi đầy chướng khí khắp cả hoàng cung này rồi; đã thế đại bộ phận thiện binh dũng tướng của Tây Lôi còn nằm cả trong tay Đồng Kiếm Mẫn nữa.

Phượng Minh nghĩ nhúc đầu nát óc lại không khỏi áy náy cồn cào. Cậu xấu hổ vì ngày thường đã không cùng Dung Diễm phân ưu thì chớ lại còn hết lần này lượt khác đâm đầu tìm phiền toái. Haiz, không biết làm sao mà Dung Diễm vẫn giữ được tâm trạng tốt đến thế.

Áy náy trong lòng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng hỗn độn. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu quả thực đã thiếu nợ Dung Diễm quá nhiều. Phượng Minh vừa vội vã định chạy đến chỗ Dung Diễm đang nghị sự ở phía kia của Thái tử điện lại chợt khựng lại trù trừ. Cứ thế này ngang nhiên xông thẳng vào chẳng phải còn rước thêm gấp bội phiền toái cho hẳn hay sao?

Lo lắng vừa sinh đã phải lo được lo mất đủ điều. Phượng Minh cứ quanh quẩn nơi hậu viện đi không được, đứng không xong.

“Minh Vương đang suy tư gì vậy? Nhập thần quá đổi như thế.” Một giọng nam thanh thuần chợt vang lên sau lưng, âm vực nhu hoà như tê tửu trầm lắng.

Phượng Minh ngạc nhiên quay lại, một thân người tuyệt mỹ liền nhập vào tầm mắt.

Bạch y thất đai lam ngắt nhàn nhàn một góc tiểu đình viên, cánh tay thon dài tựa hồ trên mặt thạch bàn, song chường lơ lửng nâng cặp má đào kiều diễm. Hay ột bức mỹ nhân đồ xảo đoạt thiên công khiến mắt người mãi miết.

Nguyên lai là Lộc Đan.

86. Q.5 - Chương 11

Phượng Minh ngạc nhiên quay lại, một thân người tuyệt mỹ liền nhập vào tầm mắt.

Bạch y thất đai lam ngắt nhàn nhàn một góc tiểu đình viên, cánh tay thon dài tựa hồ trên mặt thạch bàn, song chường lơ lửng nâng cặp má đào kiều diễm. Hay ột bức mỹ nhân đồ xảo đoạt thiên công khiến mắt người mãi miết.

Nguyên lai là Lộc Đan.

Đứng trước đôi con người thấu triệt lại tựa hồ không thấy đáy ấy, Phượng Minh như thấy Lộc Đan đã nhìn ra phân nửa tâm trạng mình, cậu ngưng ngừng chấp tay mở lời: “Quốc sư không nghỉ ngơi sao?”

Lộc Đan bày ra một tư thế ưu mỹ mời Phượng Minh ngồi xuống thạch y cạnh mình, chẳng vồn vã bắt chuyện chỉ đơn thuần nhìn xoáy vào cậu, rất lâu sau mới gượng cười ôn nhu hỏi: “Đối lại là Minh vương ở tình cảnh của ta, người có thể an tâm nghỉ ngơi chăng?”

Phượng Minh ngẩn tò te trước tư thái tiêu điều tự tại khó ai sánh kịp hiển lộ qua từng lời nói từng tiếng cười của y, lòng thầm tấm tắc, mỹ nhân khuynh quốc té ra chẳng biệt phân nam nữ. Dung Diễm với cậu cực kỳ thân cận đã chẳng nói, Nhược Ngôn cũng từng mục sở thị, trên người thậm chí còn mang danh mỹ nam tử, khiến cậu cảm thấy lời đồn mỹ sắc có thể mê luyện nhân tâm là quá ư phóng đại. Nhưng giờ, khi đã tận mắt thấy Lộc Đan, Phượng Minh mới minh bạch, tại sao lại có những đấng quân vương nguyện vì sắc đẹp mà vứt bỏ cả giang san xã tắc.

Càng hình dung lại quyết định quái đản của Dung Diễm, cậu càng cảm thấy hổ thẹn trước mặt Lộc Đan. Ấy vậy mà cậu chẳng thể huỷ được cái bệ của Dung Diễm đành phải gồng mình sượng sùng nói: “Quốc sư chớ trách chúng ta. Tuy Tây Lôi có bội thu nhưng nhân khẩu lại nhiều, thật sự...”

“Minh Vương không cần phải vậy.” Lộc Đan xua tay ngắt lời cậu đoạn trầm ngâm: “Lộc Đan tới mượn lương nào dám ép buộc người.” Y tự rót ỉnh một chén lại quay sang tươi cười với Phượng Minh: “Minh Vương thứ lỗi, này là mỹ tửu Lộc Đan mang từ Đông Phàm tới. Vốn định cộng ẩm cùng Minh Vương, nhưng lại nghe Tây Lôi vương hạ chỉ nghiêm lệnh, không cho phép người ngoài dâng Minh vương những loại thực phẩm chưa qua kiểm nghiệm.”

Phượng Minh đỏ rần mặt, chưa kịp mở lời chữa ngưng, Lộc Đan đã cạn chén rượu trong tay, nghiêng nghiêng đầu mà u oán thở dài: “Cường quốc chi chủ còn như thế thâm tình, Minh Vương thật có phúc khí.”

Y tự rót tự uống, những động tác liền mạch nhất thống, ưu nhã khó nên lời, như thần tiên hạ phàm.

Phượng Minh cũng cười rộ lên thân thiết: “Nghe quốc sư nhắc hai chữ thâm tình này, ngữ khí dường như khác hẳn người khác.”

Lộc Đan đặt chén rượu xuống, nhìn thẳng vào Phượng Minh thành thành thật thật đáp: “Thế gian thứ dễ dàng bị cô phụ nhất, chính là thâm tình hai chữ. Từ đầu môi chót lưỡi thốt ra, cũng lại từng từ từng ngữ kinh tâm.”

Một nhân vật bậc này đột nhiên lại thành thật giải bày lòng dạ, khiến ngay chính Phượng Minh cũng có điểm thụ sủng nhược kinh mà tò mò chất vấn: “Quốc sư có chuyện muốn nói chỉ bằng nói thẳng.”

Lộc Đan nghe xong câu ấy chỉ cẩn thận đánh giá Phượng Minh. Y chợt khép mắt, rất lâu sau mới từ từ mở ra, sâu thẳm trong đôi con ngươi còn lấp lánh thứ hào quang sâu xa như thể mọc từ trong tâm can ra một điều gì đó: “Dù mới lần đầu sơ kiến nhưng Lộc Đan cùng Minh Vương đã nhất kiến như cố*. Minh Vương liệu có chịu giúp Lộc Đan một chút chuyện hay chăng?”

Phượng Minh sớm đã có kinh nghiệm, tuy vô cùng ngưỡng mộ Lộc Đan nhưng đầu óc vẫn như gióng trống thanh bình, nuốt hết những lời hứa hẹn vào bụng mà chau mày hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Minh Vương đừng hiểu lầm, chuyện này không can hệ đến quốc vụ.” Lộc Đan vươn tay đến trước mặt Phượng Minh, từ từ mở ra, để lộ một đoạn tơ hồng, “Lộc Đan chỉ cầu Minh Vương, sau này hãy giao nó lại cho kẻ nào còn sống trở lại Đông Phàm. Hãy cậy nhờ hãn chuyển thứ này cho Đại vương của chúng ta.” Ngữ khí y nặng nề, tựa như kéo theo vô ngần tiếc nuối cùng xót thương.

Phượng Minh sửng người, kinh ngạc hỏi dồn: “Quốc sư làm chuyện này có ý gì vậy? Dù có không mượn được lương cũng không cần thiết phải mất tinh thần như thế mà.”

“Minh Vương sao biết được chứ?” Tiếng cười của Lộc Đan trong trẻo mà thanh lãnh khôn cùng, y phiêu nhiên đứng dậy: “Tiếc thay Lộc Đan ta phải đến tận đô thành Tây Lôi này mới hiểu được.” Rồi cứ thế, y bỏ mặc Phượng Minh giữa một mùi nghi vấn mà tự cất bước bỏ đi.

Phượng Minh ôm một bụng nghi ngờ trở vào phòng. Cậu xoay xoay vài vòng, không còn lòng dạ nào chú tâm đọc sách đành phái Thu Nguyệt đến chỗ Lộc Đan dò la tình hình. Thu Nguyệt trở lại bẩm: “Sắc mặt quốc sư Lộc Đan không có gì tệ. Ngài ấy vẫn đứng trong phòng, vừa lẳng lặng uống rượu vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Đoán không ra ngài ấy là mỹ nhân như thế mà tử lực cũng không tồi.”

“Thu Lam đâu?”

“Đang làm bữa chiều a.”

Phượng Minh sực nhớ tới vết thương trên cổ tay Thu Lam, chuyện nàng bị người ta cột nhả hẳn không phải ai cũng biết. Nghĩ vậy Phượng Minh cũng không tiện hỏi Thu Nguyệt mà chỉ chực đứng dậy: “Để ta qua chỗ nàng xem một chút.”

“Nhưng trù phòng bữa bãi lắm a...”

Thu Tinh còn chưa dứt lời, Phượng Minh đã tự tung tự tác đi mất.

Vừa tới trù phòng chợt có kẻ vội vã chạy từ trong ra, suýt chút nữa huých phải Phượng Minh. May mắn thay kẻ đó thân thủ linh hoạt kịp tránh về sau một bước: “Minh Vương?”

“Dung Hồ?” Thấy lộ được trong tay Dung Hồ, Phượng Minh mới chợt ngộ ra nói: “Người quả nhiên cẩn thận, biết mang cả được tới cho Thu Lam nữa. Ta đang định đi thăm nàng.”

Không biết vì sao mặt Dung Hồ lại tự nhiên hồng hồng, y cúi gầm xuống rầu rĩ giải thích: “Không phải đâu. Là Thu Lam gọi tiểu nhân tới bôi thuốc.” Bàn tay cầm lọ thuốc của y cứ như thể không biết nên để đâu cho phải.

Phượng Minh soi soi vết thương trên mặt Dung Hồ, quả nhiên đã được ai đó cẩn thận thoa một lớp cao được. Cậu len lén dòm biểu tình trên mặt y mới sực hiểu mà không khỏi cười trộm. Cậu nháy mắt, ghé sát vào Dung Hồ hạ giọng, nham hiểm dò hỏi: “Thế vết thương của Thu Lam, người cũng thoa giúp chứ hả?”

Mặt Dung Hồ càng được dịp đỏ dừ lên, y lắc đầu lia lịa: “Không có không có mà!!!! Nàng ấy nói tự nàng thoa là được.”

“Dốt quá! Tay nàng ta bầm cả máu thế kia làm sao mà tự thoa được?” Phượng Minh đoán đến tám chín phần Thu Lam đang nấp trong trù phòng lén nghe trộm, mới cố ý cao giọng trêu: “Người mau vào chăm sóc cho Thu Lam đi. Thu Lam là thị nữ quan trọng nhất của bản vương, xảy ra chuyện gì, ta bắt người bồi thường chết thôi.”

Rèm cửa tức thì bị giật phất ra, Thu Lam xuất hiện ngay trước ngưỡng cửa, vẻ nữ nhi thường tình yêu kiều lại không ngừng hung hăng nguyền rủa Phượng Minh: “Minh Vương trêu chọc người ta. Tì nữ đêm nay không làm bữa nữa.” Đoạn liếc trộm sang Dung Hồ, vạch tấm rèm lên núp ngay vào trong trù phòng.

Phượng Minh nháy mắt ra hiệu cho Dung Hồ. Thân hình cao lớn vạm vỡ của y cơ hồ bị thiêu đốt dữ, như tôm bị luộc chín, bị Phượng Minh chọc cho hai chọc mới hít một hơi thật sâu, thỉnh thoảng thở, cố thu hết dũng khí nắm chặt lọ được xông ào qua tấm màn.

Phượng Minh ôm bụng cười sằng sặc trước tấm màn che chắn trù phòng. Tâm tình rất cuộc cũng thả lỏng được ít nhiều mà tũm tĩm trở về. Vừa qua ngưỡng cửa đã thấy Dung Điềm bàn chính sự xong đang ngồi trong ấy.

“Có chuyện gì hay ho mà cao hứng thế?”

Phượng Minh vừa thấy nụ cười quen thuộc của Dung Điềm thốt nhiên cảm động khôn thôi. Cậu chạy nhanh lên trước, ôm chặt lấy eo hắn, dán sát cơ thể mình vào người Dung Điềm, nhìn sâu vào mắt hắn, giọng điệu cậu trang nghiêm như phát thệ: “Ngày thường là ta không tốt, lúc nào cũng khiến người gặp phiền toái.”

Dung Điềm cảnh giác hỏi lại: “Sao đột nhiên lại tự kiểm điểm?”

“Hôm nay mới biết người làm Đại vương thật khó khăn.” Phượng Minh thông cảm nhìn hắn.

“Nghe đâu ra vậy?”

“Chẳng hạn như gã Đồng Nhi đáng ghét kia. Nhưng người lại là đại vương, còn phải e ngại danh phận kế thừa mà không thể thẳng tay giáo huấn. Có điều người cứ yên tâm...”

“Yên tâm?” Dung Điềm nheo nheo mắt.

“Ta đã kêu Dung Hồ đi giáo huấn gã một trận rồi,” đối diện với ánh mắt không tán thành nổi của Dung Điềm, Phượng Minh le lưỡi nói thêm: “Ta đã nhắc nhở hắn, lần sau nếu có giáo huấn thì phải đeo mặt nạ, không được để người khác nhận ra.”

Dung Điềm bất động thanh sắc liếc chừng cậu, mãi một lúc sau không nhin nổi mới bật cười khùng khục: “Quả thực lúc nào người cũng gây rắc rối cho ta cả.” Lại lắc đầu thở dài ngao ngán kéo Phượng Minh vào lòng, hắn tựa cằm lên vai cậu, nhẹ nhàng nói: “Đồng Nhi tuổi không còn nhỏ, cũng nên giáo huấn một chút. Chậc, là thái hậu nói cho người biết?”

Đầu Dung Điềm càng lúc càng chìm sâu vào vai Phượng Minh. Xem ra hắn thực sự đã có điểm mỗi một. Phượng Minh dang rộng hai tay như thể đang ôm một con búp bê khổng lồ mà ghì chặt lấy tấm lưng Dung Điềm, cậu rầu rĩ nói: “Hậu quả thật nghiêm trọng...”

“Gì kia?”

“Chúng ta ở cùng một chỗ sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng...”

Dung Điềm ngẩng lên, sắc mặt trầm xuống: “Nói bậy bạ gì đó?” Một tiếng gắt khẽ như tiếng sấm rền rĩ giữa vạn dặm trời quang vọng lại.

Hắn thường ngày ôn hoà là thế, đối với Phượng Minh lại càng ôn nhu chăm sóc, vậy mà lúc này lại dễ dàng cáu giận khiến Phượng Minh không khỏi giật mình hoảng hốt. Cậu buông lỏng vòng tay quanh Dung Điềm, đôi mắt to tròn thấu triệt bao trọn lấy hắn.

“Đồ ăn làm ngon quá. Thơm ơi là thơm!”

“Thu Lam hôm nay thật kỳ quái, chết cũng không chịu mang bữa ăn lên.”

“Hí hí, nhất định tí ấy bị Minh Vương trêu rồi.”

Thu Nguyệt Thu Tinh bưng những đĩa đồ ăn nóng sốt vào phòng. Vừa tiến vào trong đã nhạy cảm đánh hơi được mùi vị quý dị trong bầu không khí liên vội vàng tắt tiếng cười, nín lặng.

Sao vậy?

Lén nhìn Đại vương, sắc mặt hắn âm trầm đến dọa người. Hai người đưa mắt nhìn nhau, rất nhanh le lưỡi mà ẩn ý đặt toàn bộ đĩa đồ ăn xuống bàn, bố trí xong xuôi liền thi lễ với Dung Điềm Phượng Minh đoạn cung kính thấp giọng thưa: “Đại vương, Minh Vương, thỉnh dùng bữa.”

Đến tận lúc đó, hai con người đang đờ cứng như khúc gỗ kia mới bắt đầu nhúc nhích, sắc mặt Dung Diễm dần giãn ra, xua tay hạ lệnh: “Các người lui xuống đi.” Đuổi hết đám thị nữ đi xuống, mới quay lại đối diện với một Phượng Minh đang nhột nhạt bên cạnh: “Dùng bữa thôi.”

Phượng Minh lẳng lặng ngồi xuống, cậu cầm đũa nhưng không hề động tay chỉ thần người tư lự.

Giữa hai người chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế, sự an tĩnh khiến lòng người bức bối. Dung Diễm ho khan một tiếng, gấp một miếng thịt đùi dê vào bát Phượng Minh: “Ném thử cái này đi.”

Phượng Minh ngoan ngoãn gặt đầu, cầm cúi nhai nhai nuốt nuốt.

“Đậu hủ này Thu Lam làm theo cách người dạy? Mùi vị không tệ, lần sau phải bảo nàng làm thêm. Nào, người ăn đi.”

“Uống chút canh.”

“Thân thể người không khỏe, ăn nhiều đồ ăn một chút.”

“Phượng Minh, không phải thích ăn thứ này nhất sao?”

Khi trong bát đã đầy ụ những món Dung Diễm tỉ mỉ chọn gắp, Phượng Minh vẫn một mực cúi gằm đầu, tùy tiện nhắm nuốt những thứ mình thích.

Đương lúc dùng bữa, Dung Diễm “cạch” một tiếng đặt đũa xuống, trầm giọng gọi: “Phượng Minh, người lại đây.”

Phượng Minh cũng đặt bát, đứng dậy tiến tới trước mặt Dung Diễm.

Dung Diễm đưa mắt đánh giá cậu, lâu thật lâu, mới nhẹ giọng thở dài: “Giờ người mới biết hậu quả rất nghiêm trọng sao?”

Hốc mắt Phượng Minh phút chốc cay xè, lại bị Dung Diễm kéo nhẹ, cả người đơn giản vô lực ngã vào lòng hắn.

Hai người gắt gao xiết chặt lấy nhau, nhưng dường là một tiếng cũng không cách nào rời miệng.

87. Q.5 - Chương 12

Hôm sau Dung Diễm đã bật tắt bật tích từ tận sớm, để tám phần mười đã phải lao đi xử lý quốc vụ. Phượng Minh nằm dài thượt trên giường, tay mân mê dây tơ hồng Lộc Đan đưa ngày trước, nghĩ vẩn vơ cả ngày, đầu càng lúc càng đau nhức. Cậu ba chân bốn cẳng gọi đám Thu Nguyệt Thu Tinh lại thay y phục, sau rốt mới phát hiện từ đầu chí cuối Thu Lam không hề xuất hiện.

“Thu Lam đâu? Vẫn dỗi à?”

Thu Nguyệt bật cười khúc khích: “Sao Thu Lam tí tí lại dám giận Minh vương chứ? Sớm nay Đại vương có băng quơ khen món đậu hủ tối qua, nên giờ tí ấy cứ lụi hụi trong trù phòng tìm mấy phương thức chưng nấu mới đó mà.”

“Dung Hồ vụng chân đoảng tay cũng nhảy vào, bị Thu Lam tí tí đá khỏi trù phòng, e là giờ này đã chuẩn đi tuần mấy chỗ gần Thái tử điện rồi cũng nên.”

Phượng Minh sực nhớ tới sự vụ giữa Thu Lam và Dung Hồ, chợt thấy cao hứng vô cùng, cậu chớp mắt nhìn đám Thu Nguyệt Thu Tinh: “Các người cũng nhìn ra?”

“Người dui cũng thấy mà.”

Hai tí muội họ tiếp tục rúc ra rúc rích, tuôn thêm một tràng hài kịch giữa Dung Hồ và Thu Lam, khiến Phượng Minh chỉ biết lắc đầu cười khổ: “Muốn khóc quá đi, bao nhiêu não nhiệt thể mà ta lại lờ hết.”

Thu Nguyệt giúp Phượng Minh thắt chặt ngoa bì: “Minh vương định đi đâu vậy?”

“Tôi thăm Lộc Đan.”

Một mình lướt qua dãy hành lang gấp khúc, tới viện lạc nơi Lộc Đan cùng đoàn thị tùng trú ngụ, vừa khéo thấy người ấy đã sẵn ngồi trên ghế, đối diện với cửa viện, chú tâm đọc sách. Chợt ngược lên thấy Phượng Minh, Lộc Đan kinh ngạc bật dậy: “Sao Minh vương lại có thời gian rảnh ghé thăm chốn này?”

“Ngày nào ta cũng rảnh mà, ta là kẻ nhàn rỗi nhất vương cung đó.” Phượng Minh sải bước qua cửa, tùy tiện ngồi xuống một chiếc ghế gần đó, ngỗng cổ cò qua hỏi: “Quốc sư đang đọc gì vậy?”

“Chỉ thuận tay cầm một cuốn giải sầu thôi.”

Phượng Minh chăm chú nhìn, thì ra là một cuốn chú giải địa thế Tây Lô, liền bật cười: “Thật phục người có nhãn nại, mỗi lần đọc cuốn này ta lại ngủ gà ngủ gật. Hôm nay tiết trời không tồi, vốn đang định cùng người ra ngoài dạo mát, vậy mà ta lại không được phép rời Thái tử điện. Quốc sư từ phương xa tới, có nhã hứng muốn thăm quan đô thành Tây Lô đừng hiểu biết thêm chút ít về phong thổ nơi đây chẳng? Ta có thể gọi vài tên thị vệ dẫn người ra ngoài ngao du.”

Lộc Đan hơi buông cuốn thư trên tay, y nhìn thẳng vào Phượng Minh, giọng điệu ôn nhu: “Lộc Đan có thể tự do xuất cung sao?”

“Đương nhiên có thể.”

“Chuyện này... Minh vương hãy thỉnh ý Đại vương trước rồi hẵng nói lại.”

Phượng Minh ngạc nhiên: “Gì kia?”

Lộc Đan mỉm cười bí hiểm, cầm lại cuốn thư, chú mục từng chữ, miệng nói: “Đã không thể đi, thì cứ vậy đọc sách cũng tốt. Thỉnh Minh Vương thứ cho Lộc Đan này tội thất lễ, hôm nay ta quả thực không có hứng mạn đàm.” Tư thái y vẫn nhã, thanh dật mà ôn hoà, khiến người vô phương trách cứ.

Phượng Minh ngượng ngừng đứng dậy: “Chuyện này nhất định là hiểu lầm, để ta hỏi lại cho rõ ràng.”

Trên đường quay về cậu thuận tay vẫy một tên thị vệ lại hỏi: “Đại vương đã tan buổi chiều sớm chưa?”

Thị vệ kính cẩn đáp: “Bẩm, vẫn chưa, ước chừng phải thêm một hồi nữa.”

“Vậy gọi Dung hổ tới đây.” Phượng Minh khựng lại ngẫm nghĩ một chút, mới tiếp tục quay về.

Chỉ lát sau, Dung Hổ đã tới, vừa bước qua cửa y đã hỏi ngay: “Minh Vương sai thị vệ truyền gọi tiểu nhân, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Phượng Minh nhảy dựng lên tra hỏi: “Chuyện Lộc Đan rút cuộc là sao? Y không thể rời vương cung? Người là thị vệ cai quản nội cung, Đại vương đã dặn thế nào?”

“Lộc Đan? Ngay cả Thái tử điện y cũng không được phép rời khỏi. Đại vương đã đặc ý căn dặn, muốn chúng thần giám sát chặt chẽ người này.”

Phượng Minh cau mày quắc lại: “Để làm gì?”

Dung Hổ hiển nhiên đã biết trước, chỉ cười cười đối kháng: “Minh vương không biết ư? Từ lúc Lộc Đan nhập cảnh tới giờ, Đại vương đã liên tục phái người giám thị. Y thân là quốc sư, có sức ảnh hưởng vô cùng mạnh mẽ tới Đông Phàm, cũng là người nơi tâm khảm của quốc vương nước ấy, để lừa y tới đây, Đại vương đã phải hao tổn không ít tâm tư.”

Phượng Minh đã sớm thấy cách cư xử của Dung Điềm trong chuyện này vô cùng quỷ dị, nếu không phải khi phúc đáp lại Đông Phàm vương hấn dùng ngôn ngữ ám muội, hứa hẹn ướm lương, thì giờ làm gì có chuyện Lộc Đan phải lặn lội vạn dặm tới đây. Mùi âm mưu xộc thẳng vào khoang mũi.

Dung Hổ vừa dứt lời, Phượng Minh đã chực xông ra cửa: “Ta phải đi hỏi Dung Điềm thực hư chuyện này là sao?”

Vội vã được nửa đường, đúng lúc Dung Điềm trở về, hấn cười nói: “Sao hôm nay lại đặc ý tới tận đây đón ta thế này?” Hơn mười vị đại thần theo sát chân Dung Điềm đều cung kính hành lễ với Phượng Minh.

Phượng Minh thấy đông người, cũng không lập tức bùng nổ, chỉ liếc mắt ra hiệu, đoạn gần giọng: “Trở về ta có chuyện muốn hỏi người.”

Đùng đùng lôi Dung Diễm vào phòng, bày ra phong thái khởi binh vẫn tội, cậu tra hỏi: “Rốt cuộc người định giở trò quỷ gì với Lộc Đan? Tại sao dụ dỗ người ta tới đây còn mượn cớ giam lỏng?”

Dung Diễm chỉ ơ hờ nhìn qua cậu: “Minh vương đây là vì Lộc Đan mà đứng ra bắt binh, hay chỉ đơn thuần vì hoài nghi bản vương nhìn trúng Lộc Đan mà bày đặt ghen tuông?” Đờ được quả dấm phũ đầu của Phượng Minh, hần bật cười ha hả: “Vốn định để Lộc Đan nếm thử mùi vị bị giam lỏng thêm mấy ngày nữa, vậy mà y đã nghĩ ngay ra cách đánh động người, đành thôi vậy.” Truyền một tên thị vệ tiến vào, hạ lệnh: “Đi thỉnh quốc sư Đông Phàm lại đây.”

Chẳng tốn bao nhiêu thời gian, Lộc Đan đã xuất hiện. Sau khi uyển chuyển hành lễ với Dung Diễm, y cảm kích liếc sang Phượng Minh.

“Mời quốc sư ngồi. Mấy ngày qua bản vương liên tiếp sự vụ, đã có chút chậm trễ.” Ba người phân thứ vị an toạ đầu đầu, Dung Diễm mỉm cười nhìn Lộc Đan: “Hôm qua bản vương đã hạ lệnh cho chương quản lương khổ tính toán lại, con số quốc sư yêu cầu tuy có điểm khiên cưỡng, nhưng nếu Tây Lô kiểm lại đôi chút, vẫn có khả năng đưa đủ số lương thực cấp Đông Phàm vượt qua cửa ải khó khăn này.”

“Đa tạ Đại vương.” Sắc diện Lộc Đan tươi tắn hẳn lên, nhưng y vẫn hơi cúi người, tựa hồ đang đợi Dung Diễm nói dứt.

Quả nhiên, Dung Diễm lại tiếp tục: “Nhưng bản vương hành sự thích có qua có lại. Số lương thực đó, đương nhiên không thể cho Đông Phàm mượn không.”

“Chỉ cần có thể giúp bách tính Đông Phàm vượt qua được mùa đông giá rét này, vương của ta nguyện hiến toàn bộ bảo vật trong cung,” Lộc Đan thẳng lưng ngồi dậy, nấn ná một chút, lại tiếp: “Ngoại trừ Thiên địa hoàn.”

Khoé môi Dung Diễm, chợt xuất hiện nét cười mỏng mảnh khiến người nhìn phải rợn tóc gáy.

Phượng Minh thấy vậy, liền quay sang hỏi Lộc Đan: “Thiên địa hoàn là cái gì?”

Thái độ Lộc Đan đối với Phượng Minh rất tốt, y khẽ cười: “Đó là bảo vật trấn quốc của tộc quốc, hàm chứa sức mạnh vi diệu mà lớn lao của trời đất, được nhiều đời vương tộc thờ phụng tại nơi sâu nhất của thần điện.”

Chân mày Phượng Minh nhướn lên, cậu chợt nhớ tới một cố sự mà bất cứ một học sinh trung học nào cũng từng phải nghe qua. Nhân vật chính của nó, là vị Tần Hoàng bạo ngược khét tiếng, và Lạn Tương Như* tức trí mà dững cầm. Ấy cũng là thời loạn thế khi các quốc gia không ngừng tranh đoạt lẫn nhau, quân chủ đại quốc ý mạnh hiếp yếu, không ngừng áp bách quốc gia yếu nhược dâng hiến quốc bảo.

Chẳng lẽ Dung Diễm chưa chi đã bắt đầu phát triển theo thiên hướng này? Tim Phượng Minh đông cứng lại, cậu trộm nhìn Dung Diễm, những đường nét uy nghiêm trên gương mặt anh tuấn ấy càng lúc càng hiển hiện. Nhưng nếu, có một ngày nhất thống thiên hạ, nắm trong tay quân quyền cường đại, liệu hẳn có trở thành một Tần Thủy Hoàng thứ hai?

“Quốc sư không cần hiểu lắm, nghe danh Thiên địa hoàn thần diệu đã lâu, bản vương chẳng qua chỉ muốn mượn xem chút đỉnh, tuyệt không có ý chiếm giữ.” Từng từ từng ngữ rõ ràng rời khỏi miệng Dung Diễm.

Nguy rồi nguy rồi, sao ngay đến cớ mượn cũng y đúc chuyện xưa thế này. Phượng Minh biến sắc, quay ngoắt lại thăm dò phản ứng của Lộc Đan.

Lộc Đan không chút dao động, làn mi nồng đượm thoáng buông rũ, lạnh nhạt mà rằng: “Thiên địa hoàn không phải thường vật, thứ cho Lộc Đan này vô pháp cam đoan. Nếu đã không thể mượn lương, thỉnh đại vương cho phép Lộc Đan cáo từ rời cung, còn sớm bẩm lại cùng Đại vương ta.”

“Quốc sư quá vội rồi,” Dung Diễm cười khan: “Bản vương mới phái người báo tin với Đông Phàm vương, nói quốc sư còn muốn lưu lại đây thêm vài ngày nữa đó là.”

Bầu không khí càng lúc càng trở nên căng thẳng ngột ngạt, Phượng Minh âm thầm cuộn chặt tay.

Đến lúc này Lộc Đan mới trừng trừng đôi mắt xinh đẹp không gì miêu tả nổi mà khẽ khàng đáp lại: “Lộc Đan vốn phận thần tử thấp hèn, Đại vương chỉ nghĩ dùng ta làm con tin là đoạt nổi Thiên địa hoàn sao?”

“Chuyện này cứ để Đại vương của người tự quyết, còn quốc sư, cứ chuyên tâm nghĩ dưỡng là được.”

Hai cặp mắt lãnh liệt ngang ngửa, đụng chạm nhau, bắn lửa tung toé.

“Dung Hồ.” Dung Diêm vỗ tay truyền gọi Dung Hồ: “Hộ tống quốc sư trở về, phái người cẩn thận chăm lo cho an toàn của người, không cho phép xảy ra sơ sót.”

Dung Hồ nhận lệnh.

Lộc Đan từ từ đứng dậy, biểu tình không chút lo lắng cũng chẳng hề vội vã, chỉ ung dung hành lễ với Phượng Minh: “Lộc Đan phải đi, Minh Vương xin đừng quên phó thác của Lộc Đan.” Rồi không một lần quay đầu mà khuất dạng.

Thấy Lộc Đan đi mất, Dung Diêm thoải mái đứng dậy, âu yếm cười nhìn Phượng Minh: “Giờ đã biết tại sao ta phải khổ công dụ y tới đây chưa? Có Lộc Đan trong tay, không sợ Đông Phàm vương bất tuân, chúng ta sẽ nhanh chóng có tin tức. Ha ha, mau lấy một bình rượu ngon tới đây, kêu Thu Lam làm thêm mấy món ngon nữa, đêm nay ta cùng người thưởng nguyệt được không nào?”

Phượng Minh thình lình đứng bật dậy, sắc diện lạnh tanh đi vào tẩm thất.

“Phượng Minh?” Dung Diêm đuổi theo, vừa đẩy, cửa bên trong đã bị Phượng Minh khoá trái.

Note:Lạn Tương Như: là chính khách nước Triệu thời Chiến quốc, nổi tiếng là người giỏi ứng biến, đã từng giúp nước Triệu khỏi nhiều lần mất mặt trước mặt chính quốc.

- Cổ sự cầm ngọc quý đi sứ Tần quốc - [Credit to wikipedia] -

Đời vua Huệ Văn Vương, nước Triệu được viên ngọc bích của họ Hoà nước Sở bảo vật nổi tiếng trong chư hầu khi đó. Vua Chiêu Vương nước Tần nghe tin, sai người đưa thư cho vua Triệu, xin đem mười lăm thành để đổi lấy viên ngọc bích. Vua Triệu cùng đại tướng quân Liêm Pha và các vị đại thần bàn rằng: Nếu cho Tần ngọc bích thì sợ không được thành của Tần, chỉ bị lừa, nếu không cho thì lại lo binh Tần đến đánh. Kế chưa quyết định, tìm người có thể sang trả lời Tần, tìm mãi chưa được ai.

Khi đó hoạn quan Mục Hiền bèn tiến cử Lạn Tương Như với Triệu Huệ Văn vương. Vua Triệu liền ời ông đến, hỏi Lạn Tương Như:Vua Tần đem 15 thành đổi lấy viên ngọc của quả nhân, nên cho hay không?

Tương Như nói:Tần mạnh, Triệu yếu, không cho không được.

Vua Triệu nói:Họ lấy ngọc ta mà không cho ta thành thì làm thế nào?

Lạn Tương Như nói:Tần đem thành đổi lấy ngọc mà Triệu không cho, thì điều trái là ở Triệu. Triệu cho ngọc mà Tần chẳng cho thành thì điều trái là ở Tần. Xét lại kẻ đó thì thà cho ngọc để Tần chịu phần trái.

Vua Triệu hỏi:Ai có thể sai đi sứ?

Lạn Tương Như nói:Nếu nhà vua thiếu người, thần xin mang ngọc bích đi sứ. Thành có về tay nước Triệu thì ngọc mới ở lại đất Tần.Nếu thành không về, thần xin giữ nguyên vẹn viên ngọc đem về Triệu.

Triệu Vương bèn sai Tương Như mang ngọc sang hướng Tây vào đất Tần.

Vua Tần Chiêu Tương vương đón tiếp Tương Như ở Chương đài. Ông mang ngọc bích dâng vua Tần. Vua Tần mừng rỡ, trao cho các mỹ nhân và các quan hầu xem, các quan hầu đều hô: Vạn tuế!

Tương Như thấy vua Tần không có ý cắt thành cho Triệu, bèn tìm cách lấy lại ngọc quý. Ông tiến lên nói:Ngọc bích có vết, tôi xin chỉ cho đại vương xem.

Vua Tần không biết là kế, bèn trao ngọc bích, Tương Như nhân cầm ấy ngọc, đứng lùi tựa vào cột, nổi giận nói:Đại vương muốn được ngọc, sai người đem thư đến vua Triệu. Vua Triệu ời quần thần bàn bạc, tất cả đều nói: “nước Tần tham, cậy mình mạnh, đem lời nói suông để cầu lấy ngọc, chưa chắc đã trở thành cho ta”. Họ bàn không muốn đưa ngọc bích cho Tần. Thần cho rằng: “kẻ áo vải chơi với nhau còn không đổi

nhau, huống nữa là nước lớn. Vả chẳng vì một viên ngọc mà làm nước Tần mất vui thì không nên”. Vì vậy nên vua Triệu trai giới năm ngày, sai thần mang ngọc bích đi, vái mà đưa ở giữa triều đình. Tại sao thế? Vì trọng cái uy của nước lớn để tỏ lòng tôn kính vậy. Nay thần đến đại vương tiếp thần ở một nơi tầm thường, lễ tiết rất khinh mạn. Được ngọc, đại vương đưa cho các mỹ nhân để đùa bỡn thần. Thần xem đại vương không có ý trả thành ấp cho vua Triệu, cho nên thần lấy ngọc về. Nếu đại vương cứ muốn bức bách thần, thì đầu thần và viên ngọc đều vỡ ở cái cột này!

Tương Như cầm viên ngọc, nhằm cái cột, làm như muốn đập đầu và cả ngọc vào cột. Vua Tần sợ ông đập vỡ viên ngọc nên vội ngăn lại, gọi quan đương sự cầm địa đồ đến, chỉ chỗ 15 thành từ chỗ này trở đi để cắt cho nước Triệu. Tương Như đoán vua Tần chỉ lừa dối, tuy giả vờ cho Triệu thành, nhưng thực ra thì không thể được thành, bèn bảo vua Tần: Ngọc bích họ Hoà thiên hạ đều nhận là của báu, vua Triệu sợ không dám không dâng. Khi đưa ngọc, vua Triệu trai giới năm ngày, nay đại vương cũng nên trai giới 5 ngày, đặt lễ cử tân thì thần mới dám dâng ngọc.

Vua Tần thấy không có cách gì ép được, bèn hứa với ông trai giới 5 ngày, cho Tương Như ở lại quán tân khách Quảng Thành. Ông đoán vua Tần tuy trai giới, nhưng thế nào cũng bội ước không trao thành, nên sai người hầu đi theo đoàn sứ của mình mặc áo ngắn, mang viên ngọc đi theo đường tắt, trốn về nộp lại ngọc bích cho vua Triệu.

Vua Tần sau khi trai giới 5 ngày bèn đặt lễ cử tân ở triều đình để tiếp Lạn Tương Như. Tương Như đến, nói với vua Tần: Nước Tần từ đời Mục Công đến nay, hơn 20 đời vua, chưa từng có ai giữ trọn lời hứa. Quả thực, thần sợ bị nhà vua lừa, lại phụ lòng nước Triệu, nên đã sai người cầm ngọc lên về đến nước Triệu rồi. Vả lại, Tần mạnh mà Triệu yếu, đại vương sai một người sứ giả đến Triệu thì Triệu lập tức đem ngọc sang dâng. Nay mạnh như nước Tần mà lại cắt trước mười lăm thành để cho Triệu thì Triệu đâu dám giữ ngọc bích để mắc tội với đại vương. Thần biết rằng lừa dối đại vương tội đáng chết. Thần xin vào vạc nước sôi. Xin đại vương và quần thần bàn bạc kỹ cho.

Vua Tần và quần thần nhìn nhau cùng hậm hực, các tướng Tần muốn giết ông nhưng vua Tần ngăn lại nói: Bây giờ giết Tương Như cũng không lấy được ngọc, mà chỉ làm tuyệt tình giao hảo giữa Tần và Triệu. Chi bằng nhân việc này mà hậu đãi ông ta, cho ông ta về Triệu. Vua Triệu há vì một viên ngọc bích mà lừa dối Tần sao?

Do đó, vua Tần vẫn tiếp Tương Như ở triều đình, lễ xong cho về. Sau khi Tương Như về, vua Triệu khen ông là một quan đại phu giỏi, đi sứ không khuất nhục với chư hầu, bèn phong ông làm thượng đại phu.

Kết quả sau đó Tần không đổi thành cho Triệu mà Triệu cũng không đem ngọc bích cho Tần.

88. Q.5 - Chương 13

Phượng Minh ngồi một mình giữa căn phòng tối tăm. Đám Thu Lam đã nhiều lần tới gõ cửa, lại chẳng thấy một lời hồi đáp. Cậu cuộn mình nơi mép giường, nói không ra cảm xúc trong lòng, tựa như nhắm mắt nhắm mũi nuốt một lượt mười tám cái bánh nếp, tiêu không được, nhỏ chẳng xong.

Chính trị khiến cậu toát mồ hôi lạnh. Công bằng mà nói, cậu vốn không hợp tiếp xúc với chính trị.

Nhưng chính cậu lại không biết, bản thân phải dính líu tới chính trị nhiều đến thế. Chỉ vì cậu và Dung Diễm yêu nhau, là kẻ kế thừa gần nhất của Tây Lôi cường quốc, đã dẫn tới một loạt những biến hoá xấu chuỗi trọng đại, khiến lịch sử giai đoạn này bị ảnh hưởng sâu sắc.

Và khi cậu đã trợ giúp Dung Diễm đoạt được thiên hạ, thế giới này rồi sẽ bị biến đổi đến thế nào?

Chuyện của Lộc Đan, khiến cậu sợ. Lại đột nhiên chợt nhận ra, bản thân không thể tự chi phối những chuyện phát sinh xung quanh mình. Tự do có thể đúng với Phượng Minh, nhưng tuyệt đối không phải với Minh vương.

Trăng chênh vênh treo đầu cành, tắm thất lại nặng nề đến nghẹt thở.

Cậu nghiêng đầu lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng tất cả vẫn lặng câm. Giờ khắc ấy tâm phiền ý loạn, Phượng Minh chỉ có độc một suy nghĩ, muốn được một mình dạo bước dưới ánh trăng. Phượng Minh chống tay ngồi dậy, vừa rón rén đẩy cửa, đã khựng lại ngay tức thì.

Toạ ý giữa đại sảnh, đang im lìm một thân hình cao lớn, giữa mông lung trăng vàng phác hoạ tỉ mỉ từng đường nét anh vĩ, lại vô pháp rọi chiếu được biểu tình trên gương mặt.

Phượng Minh vốn định rút về, nhưng nghĩ thế nào, lại đóng cửa ra ngoài, cậu lặng lẽ tới trước mặt Dung Diễm, thấp giọng hỏi: “Người muốn Thiên địa hoàn, là vì lập uy, hay vì muốn thu thập bảo vật?”

“Người tức giận?”

Phượng Minh trầm ngâm đáp: “Ý mạnh hiếp yếu, là người sai rồi.”

“Nếu đã thế,” Từng lời nói của Dung Diễm nghe không ra một chút tâm tình, “Vậy trước mặt Lộc Đan, tại sao người không ngăn cản? Nếu đối lại là người của trước đây, đã sớm nhảy dựng lên phản đối rồi.”

“Dù người sai, nhưng ta chắc gì đã đúng.” Phượng Minh nói: “Thống nhất thiên hạ phải không từ thủ đoạn, ta tin người làm việc ấy giỏi hơn ta.”

“Nhưng người lại không thích.” Dung Diễm thở hắt ra.

“Người có thể dựng lên một phen oanh oanh liệt liệt, đó mới là trọng yếu nhất.”

“Phượng Minh, người sợ ư?”

“Quyền thế càng lớn, máu tanh càng nồng. Một lời quyết của Quân vương, là ngàn vạn hi sinh của sinh linh bá tánh.”

Không khí ngưng trệ, sự yên lặng căng thẳng tới cực điểm.

“Thiên địa hoàn vốn là vật cát tường tự cổ truyền lại, thứ ấy như ngọc, vào tay thì ấm nhuần, bên trong còn ẩn giấu sức mạnh kỳ diệu của đất trời, người có được nó sẽ tránh được mọi pháp thuật nguyên rửa.” Dung Diễm cười khổ: “Dung Diễm ta dẫu một ngày kia có đăng ngôi quân chủ thập nhất quốc, vẫn sẽ còn một nơi bất biến trong lòng, muôn dân trăm họ có thể không biết, chỉ duy Phượng Minh, tuyệt đối không được phép quên.”

Gió lặng, đàn đoan dây.

Nước mắt Phượng Minh, một giọt, hai giọt, lặng lẽ rơi xuống nền gạch tử kim.

“Ta sẽ không quên.”

“Cho dù có thành quân chủ đứng đầu thập nhất quốc, người vẫn là Dung Diễm của ta.”

“Cho dù binh có bại quốc có vong, người vẫn là Dung Diễm của ta.”

“Cũng như ta, vĩnh viễn là Phượng Minh của người.”

89. Q.5 - Chương 14

“Thân làm thống soái, hiểu biết địa thế là điều vô cùng quan trọng. Địa cứ cao có thể theo dõi động tĩnh địch, lũng sâu có thể thiết bẫy rập, ải ngoằn lợi mai phục...” Giữa rừng trúc thanh, tiếng giảng bài đều đều bỗng dưng im bật. Dung Diễm quay lại, thấy tên học trò tâm hồn đã treo ngược cành cây tự lúc nào, mới ôn nhu hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

Liên tiếp hai lần, đôi mày anh tuấn của Phượng Minh mới giãn ra, rồi như chợt phát hiện tình huống hiện tại mà luống cuống ngắc đầu: “Hả, ta đang nghe mà. Địa thế người giảng, ta đại khái cũng hiểu. Cổ thư đã dạy thiên thời địa lợi nhân hoà. Khi hành quân giao chiến, nhất thiết phải chiếm được địa hình thuận lợi.” Cậu xóc thẳng cuốn thư vốn đã nửa đổ nửa xiêu trên thạch bàn, “Nào tiếp tục thôi, sư phụ.”

“Lại vừa nghĩ gì?”

“Không có.”

Cuốn thư dày cộp bị bàn tay quen luyện kiếm từ đâu đó vọt ra giật lên, quăng vào một xó. Dung Diễm dí mặt lại gần: “Không muốn nói cho ta nghe?”

Tại sao đôi mắt sâu sắc kia cứ không ngừng lấp lánh ánh tinh quang? Phượng Minh cơ hồ vì ảo não mà liếc xéo hắn. Cậu vươn vai duỗi người, chỉnh lại tư thái trên ghế, đoạn vòng hai tay ôm lấy tấm lưng thẳng thớm hữu lực trước mắt, lặng lẽ thở dài: “Ta thực không muốn thành nan đề của ngươi.”

“Ngươi cứ giấu nhem tâm tình trong lòng, cũng đã thành vấn đề lớn lao nhất của ta rồi.” Ngừ khí hắn nghiêm túc, nhưng đôi môi lại không ngừng bốn cọt lần da ánh ngọc lộ ra nơi cổ Phượng Minh, chiếc lưỡi ẩm ướt được đà khê khàng liếm mát.

Dòng xúc cảm như điện giật chạy dọc sống lưng, Phượng Minh bất thần run lên. Kỳ cục ở chỗ, cậu đã không hề cầu nhàu tróc cù nhây quá mức của Dung Diễm thì chớ, lại còn quần chặt lấy hắn, Phượng Minh hít hà mùi hương thuộc riêng Dung Diễm, nhẹ nhàng lên tiếng: “Ngươi giảng về địa thế, khiến ta chợt nhớ tới đầm lầy. Giữa thảo nguyên bao la, đôi lúc lại che giấu những đầm lầy đáng sợ, trên mặt phủ um tùm những lục thảo xanh mướt mát, lại chỉ vì một phút bất thần lạc bước mà vạn kiếp bất phục. Nghe nói những kẻ sa xuống đầm lầy, càng giẫy dụa lại càng lún sâu.”

Đôi môi Dung Diễm thoáng cong lên nhu hoà: “Chỉ vì cái này mà phân tâm? Rốt cuộc ta đoán sai tâm sự của ngươi ư?”

Phượng Minh cuối cùng cũng không gạt nổi hắn mà gượng mỉm cười: “Không biết tại sao, gần đây ta luôn thấy mình chìm xuống đầm lầy, cảm giác càng lúc càng lún sâu.”

“Quyền thế trọng cách đối nhân, cũng vì thế mà có càng nhiều những nỗi khổ đau bất đắc dĩ. Trên đời này có rất nhiều thứ, ngay từ đầu vốn dĩ đã lường nan.” Dung Diễm nhẹ nhàng nâng khuôn mặt tuấn mỹ của Phượng Minh, sau rốt lại không khỏi nán ná trước đôi hắc mâu lạnh lợi thân quen: “Ngươi đã gặp Lộc Đan?”

Phượng Minh lặng lẽ gật đầu, ảm đạm nói: “Y đã hai ngày không ăn không uống.” Thần thái Lộc Đan khi nhìn cậu vẫn vậy, thần sắc dầu có nhợt nhạt đôi chút, nhưng phong thái tiêu điều tự tại, siêu phàm đến thoát tục vẫn một mực y nhiên. Phượng Minh khắc ấy cũng hiểu, y thà đem tính mạng chôn vùi tại Tây Lôi này cũng không cam lòng trao ra Thiên địa hoàn.

Dung Diễm trầm ngâm, kéo Phượng Minh chậm rãi thả bộ về phòng, nửa đường, mới mở miệng hỏi: “Y đã nói gì với ngươi?”

Phượng Minh cau mày: “Y không chút oán hận, chỉ nói với ta một câu.”

“Hả? Y nói gì?”

“Y nói... yêu hận hai chữ, vốn là ẩn ngữ khó giải nhất thế gian này.” Phượng Minh nhớ khi ấy Lộc Đan cứ dõng dạc về phía chân trời, tiếng thở dài u uẩn, cậu bậm môi đem hết lời tâm can ra nói: “Trò hề đem Lộc Đan làm con tin đòi Thiên địa hoàn của ngươi vị tất đã hiệu dụng. Xem ra vì Đông Phàm, ngay đến tính mạng Lộc Đan cũng không màng nữa.” Lại không khỏi nhìn trộm sắc mặt Dung Diễm.

Dung Diễm lắc đầu: “Không phải vì Đông Phàm, mà là vì Đông Phàm vương.”

Bước chân Phượng Minh như trĩu xuống, cậu chợt nhớ tới sợi tơ hồng giấu kín trong lồng ngực, mãi một lúc sau mới ầm ục lẩm nhẩm: “Một người hiểm thấy như thế, hà tất phải truy bức sinh mệnh y?”

Dung Diễm khựng lại, quay sang: “Không có Thiên địa hoàn, sẽ không thể bảo toàn ngươi khỏi vu thuật. Chẳng lẽ ngươi cam lòng chịu vậy khôn giữa Thái tử điện cả đời cả kiếp này?”

“Giám lỏng Lộc Đan, nhất định sẽ có được Thiên địa hoàn sao? Dáng vẻ Lộc Đan có vẻ yếu nhược, nhưng tính tình y kỳ thực vô cùng cường liệt, vạn nhất y quyết tâm cự tuyệt, chúng ta chẳng những không đoạt được Thiên địa hoàn, còn tạo thêm một cái đại địch.”

“Ý của ngươi, là thả Lộc Đan?”

Phượng Minh hít một hơi thật sâu, hạ giọng: “Hãy nghe ta, Lộc Đan không phải loại người dễ khuất phục. Y tuyệt đối sẽ không để sự thất bại của bản thân hại Đông Phàm mất quốc bảo. Trước khi Thiên địa hoàn được đưa tới trao đổi, y nhất định sẽ tự sát.”

“Vậy phải sao chứ?” Dung Diễm bắt vi sở động, hừ lạnh một tiếng.

“Vậy phải sao?” Phượng Minh kinh ngạc lặp lại: “Tây Lôi vương chí cao vô thượng à, kẻ người đang tùy ý bốn cột sinh mạng kia chính là Lộc Đan, là chân chính thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, là quốc sư Đông Phàm, là ái nhân của Đông Phàm vương đó. Địa vị y tại Đông Phàm, tương đương như ta ở Tây Lôi. Chẳng lẽ người định vì một thứ không chắc đã có thể bảo hộ được ta, thậm chí có thể là một thứ phế vật tám phần mười không thể thoát nổi, mà bất chấp tất cả bức Lộc Đan tự tấn, không tiếc khai chiến cùng Đông Phàm?”

Dung Diễm nhướn đôi mày thô rậm đầy đe dọa: “Vậy Minh vương thiên hạ vô song kia, chẳng phải đang tính thả Lộc Đan ta phải tan tành khổ khổ mới lừa được từ Đông Phàm về đây để bảo vệ người đó ư?”

Phượng Minh thốt nhiên nghẹn giọng, cậu nhìn trân trân vào hắc, rất lâu sau mới thở hắt ra: “Chính vì thế, nên ta mới im lặng. Ta... Ta biết người đối với ta rất tốt.”

Những ngón tay thon dài nóng ran nhẹ nhàng nâng gương mặt nhỏ nhắn đang ủ rũ ấy lên, đôi mắt đen thẳm rực sáng của Dung Diễm khiến Phượng Minh run rẩy: “Đừng nói chỉ một Lộc Đan nho nhỏ, vì người, có giết sạch vương tộc thập nhất quốc cũng đã là gì?”

Trái tim như bị bóp nghẹt, Phượng Minh hốt hoảng dời tầm mắt đến khoảng không xám trắng một màu phía trước, nhìn chẳng rõ trời xanh liền đất.

“Có biết vì sao ta muốn thả Lộc Đan?” Dưới ánh tà dương, Phượng Minh không ghìm nổi ham muốn đưa tay ghì chặt lấy Dung Diễm, cậu ra sức hít ngửi mùi hương an bình nơi hắc, khe khẽ thì thầm: “Nếu có một ngày ta rơi vào tay địch thủ, nếu chúng muốn dùng ta bức người từ bỏ Tây Lôi, ta nhất định cũng sẽ chọn lựa như Lộc Đan...”

“Câm miệng!” Dung Diễm giận dữ ngắt lời Phượng Minh, khí áp nặng nề từ con tiểu lộ thanh nhã lan tràn khắp vương cung rộng lớn.

Thân hình vạm vỡ cứng lại, Phượng Minh lắng nghe từng tiếng thở dốc nặng nhọc trên đỉnh đầu.

“Ta chỉ cầu người một lần. Đừng để ý tới chuyện khác, hãy thành toàn ột đôi nhân tình hữu ý, ngay bây giờ ngay lúc này. Nếu ta cũng có một ngày như thế...”

“Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!” Những tiếng rít vang lên không ngừng, vòng tay xiết quanh bờ eo thon nhỏ cơ hồ thít lại khiến Phượng Minh cơ hồ không thở nổi, một Dung Diễm trước nay thủy chung phẳng lặng cuối cùng lại biến màu thất sắc.

Thằng chừng như thời gian đình trệ cuối cùng cũng qua đi, những tiếng thở đau rát cuối cùng cũng bị đè nén xuống, Dung Diễm trầm giọng hỏi: “Vậy người, rồi sẽ sao đây?”

“Cái gì rồi sẽ sao chứ? Kết quả căn bản đâu hề thay đổi. Vô luân có là sinh là tử, Lộc Đan cũng sẽ không để chúng ta có được Thiên địa hoàn.” Trên mặt Phượng Minh chợt xuất hiện một nét cười an bình, cậu ngược lên nhìn Dung Diễm: “Cũng không có gì không ổn, ít nhất ta sẽ ngoan ngoan ở lại Thái tử điện, không để người phải lo lắng nữa.”

“Thật sự thả đi?”

“Ừ.”

“Vậy...” Dung Diễm nhìn trân trân người ái nhân càng lúc càng tuấn mỹ phiêu dật dưới ánh trời chiều khi ấy, làn môi mỏng bất thần cong lên quỷ dị: “Minh Vương sẽ báo đáp kẻ đáng thương phải vô số lần hao phí tâm tư này thế nào đây?”

Phượng Minh dần ra, cặp mày dày rậm tức thì nhíu chặt.

“Cái tên sắc lang không tỷ lệ mạng tình thú này...”

Chính ngọ hôm sau, đại bộ phận thị vệ giám thị nơi trú ngụ của Lộc Đan đã rút gần hết. Lộc Đan nhận được giấy thông hành chính Tây Lôi vương tự tay phê chuẩn.

Giữa viện lạc thủ vệ sâm nghiêm nhất của Thái tử điện, Phượng Minh hôn hờ tóm lấy Dung Hồ vừa chân ướt chân ráo thực hiện mệnh lệnh về: “Bên kia nhận được giấy thông hành xong, phản ứng thế nào?”

“Đám tùy tùng theo Lộc Đan đầu tiên ngật hết cả người, sau đó thì mừng rỡ như điên. Ha, bọn chúng chắc đã nghĩ lần này khó toàn mệnh trở về, Đại vương của chúng ta rất hiếm khi thả những thứ người nhìn trúng.” Dung Hồ có chút khó hiểu nói tiếp: “Nhưng Lộc Đan lại vẫn như cũ, y theo lễ nhận giấy thông hành, còn dặn tiểu nhân thay y nói lời cảm tạ với Đại vương, thần sắc thản nhiên vô cùng, như thể chuyện này ngay từ đầu vốn đã nên như thế.”

Phượng Minh nghe xong Dung Hồ tả xong, xuýt xoa tiếp lời: “Xử kinh bất loạn, đến khi nào ta mới tới được cảnh giới của y đây. Ôi, Dung Diễm dám cấm ta không được gặp y, lại còn nhăng cuội là ta sẽ bị mỹ sắc của y mê hoặc cho thất thần, tự đứng ghen bóng ghen gió chi đâu.” Mặt mày ỷ khuất.

Nếu không phải thấy áy náy với Dung Diễm, thì có lẽ nhải nữa cũng thấy kệ, cậu thế nào cũng phải nhảy bổ đi gặp Lộc Đan một phen, nhân vật siêu phàm như thế có phải khi thường lúc nào cũng gặp được đâu.

Phượng Minh ôm nốt tia hy vọng cuối cùng gắng hỏi: “Bao giờ Lộc Đan tới cáo biệt Dung Diễm? Y muốn đi, cũng phải cáo biệt ta mới phải chứ?”

Dung Hồ thành thành thật thật trả lời luôn: “Không đoạt được Thiên địa hoàn, Đại vương vừa thấy y đã sinh hỏa khí, lệnh tiểu nhân chuyển cáo Lộc Đan không cần tới cáo biệt, muốn đi cũng sớm sớm mà biến, đừng chần chừ để người đổi ý.”

Phượng Minh nhất thời buông thông vai, lại đột nhiên đứng thẳng dậy: “Sợi tơ hồng của y còn ở chỗ ta mà, thế nào y cũng phải tới đây để lấy lại nó chứ hả? Cho dù không tới cáo biệt Dung Diễm, y cũng sẽ tới tìm ta cho xem.”

“Tơ hồng kia là y tính vạn nhất bất trắc, đưa lại cho Đông Phàm vương làm kỷ niệm, giờ người còn sống sờ sờ ra đó, tơ hồng tơ đứt làm gì? Hừ, xem ra người thích Lộc Đan kia nhiều ghê nhỉ.” Phía sau chợt truyền đến một giọng nam hờn ghen quen thuộc.

Phượng Minh hậm hực liếc xéo Dung Hồ, Dung Diễm đã đến ngay kia mà dám không báo một câu. Dung Hồ bối rối nhìn Phượng Minh, đoạn hành lễ với Dung Diễm: “Đại vương phải như không có gì cần sai dặn, Dung Hồ xin lui xuống trước.” Rốt cuộc còn dám dùng tuyệt kỹ chuyên dụng của đám Thu Lam, len lén đánh bài chuẩn.

Phượng Minh trong thì mắng mỏ Thu Lam dạy hư Dung Hồ, ngoài thì vẫn trưng điệu cười roi rói chống lại bộ mặt hắc ám của Dung Diễm: “Ta cũng hứng thú với người rất nhiều mà, chẳng qua người ngày nào cũng ở trong cung, muốn ngắm lúc nào thì ngắm. Lộc Đan thì khác, y đi rồi sau này khó có cơ gặp lại, tính tình phẩm giá người này cao thượng đẹp đẽ, ta rất muốn được kết giao bằng hữu a.”

Dung Diễm hung hăng hừ một tiếng, không thèm quan tâm mình đang giở trò ghen tuông lộ lộ, tóm lấy cổ tay Phượng Minh: “Hôm nay bản vương phải dạy người chế độ thuế của Đồng Quốc.”

“Gi? Lại đọc sách á?”

“Thế thôi không đọc vậy.” Thần tốc thay đổi lập trường, như thể thực hiện được quỷ kế, Dung Diễm chuyển ngay hướng, kéo Phượng Minh về phía tấm phòng: “Chúng ta đi ôn luyện lời hứa của Minh Vương tiếp đi vậy.”

“Lại nữa?” Phượng Minh hốt hoảng, nỗ lực trì chân kéo lại: “Minh vương ta đem qua thực hiện hết cả hứa cả hẹn rồi, người không được...”

“Thực hiện cái gì? Mới nửa chặng đã kêu la đòi ngừng, nếu không phải bộ dạng người cầu xin quá đáng thương, thì còn lâu mới có chuyện ta buông tha người dễ như thế.”

Phượng Minh tuyệt vọng nhìn cửa tấm phòng vừa bị Dung Diễm khoá cái tạch sau lưng, giọng điệu thảm thiết vô bờ: “Hôm nay Đại vương không cần xử lý quốc vụ sao?”

“Vốn định chuẩn bị đối phó với đại quân Đông Phàm, nhưng có người đã giúp ta thả mối mất rồi.”

Thân hình cường tráng càng lúc càng ép sát rạt, không chừa chút đường thoát thân cho đối thủ. Khi thứ khí quan càng lúc càng cứng rắn ngạnh lên kia không ngừng cạ cạ vào thân dưới qua lớp phục y mỏng mảnh, Phượng Minh khóc không ra nước mắt.

“Thân thể ta không tốt, tay chân mềm nhũn ra rồi, ta phải đi gặp ngự y...”

“Nhưng người có tinh thần đợi Lộc Đan đến cáo từ.”

Xem ra, chạy trời không khỏi nắng rồi.

“Kia... Không được cản... chỗ kia...”

“Người cũng cản cổ ta mà.” Dung Diễm nói như lẽ đương nhiên.

“Làm sao mà giống được, chỗ kia bị cản khác chỗ cổ bị cản chứ, ở đó nhiều... nhiều nơi mẫn cảm...” Phượng Minh hận thiếu chút nữa tự cắn lưỡi.

Đây là đối thoại giữa vương với vương trong lúc đó sao?

“Chẳng lẽ phải cản chỗ không mẫn cảm?”

Phượng Minh bùng nổ: “Thế nào cũng không được cản. Còn nữa, cấm không được dùng tư thế đêm qua!”

“Nhưng tư thế đó tiến vào sâu nhất.” Dung Diễm cứng rắn không chịu nhân nhượng: “Bằng không làm sao người chịu khóc lóc van xin?”

Rốt cuộc cũng hiểu bốn chữ “mặt mày tro tro” quả thực thích hợp trên người tên kia.

Lần lóc cũng phải chùng đến khi trời mây đen kịt, Dung Diễm mới ôm thân mình nhũn như chi chi của Phượng Minh ra khỏi tắm phòng. Thu Nguyệt Thu Tinh nhanh nhẹn chuẩn bị hết thấy y phục sạch sẽ cùng hương liệu mộc dục, Thu Tinh nhỏ nhẹ nói: “Bẩm đại vương, dục trì đã chuẩn bị xong.”

Thu Nguyệt ngóc đầu dòm lên Phượng Minh, đoạn thấp giọng thì thào: “Bữa chiều cũng đã chuẩn bị xong, Minh Vương xem chừng đã ngủ, có nên bảo Thu Lam chuẩn bị thêm một bàn riêng đợi Minh Vương tỉnh lại rồi dùng không?”

“Ai nói ta ngủ hử?” Thanh âm yếu ớt mỏng quệt.

“Thì ra Minh Vương chưa có ngủ,” Thu Tinh hỏi: “Vậy tẩy rửa xong người có muốn dùng bữa tối luôn không ạ?”

Thân thể bị vắt kiệt sức đến mức ti hí nổi cái mắt thôi đã đủ khó khăn, chưa kể vùng thắt lưng mọi khi còn đau đớn không gì tả xiết, Phượng Minh chỉ có thể nằm bẹp trên giường trừng mắt nhìn Dung Diễm đầy oán giận: “Không muốn, không thèm ăn.” Là kẻ nào phát minh ra mấy trò hoang dâm vô độ trên giường này, làm tình thế này, hại cậu đến giờ khí lực cầm mẫu dưa cũng chẳng có.

Dung Diễm tà mị ép môi hôn lên làn mi cậu: “Đợi tắm rửa xong, bản vương sẽ tự mình hầu hạ Minh vương dùng bữa.”

“Không thèm ăn.” Đừng tưởng chỉ dùng một bữa ăn mà mua đứt được kẻ bị chinh cho thảm thiết trên giường cả buổi nhá.

Mà, chẳng lẽ Dung Diễm chỉ vì Lộc Đan tuần mỹ hơn mà ghen tị không đề ép được? Thật ra, chỉ cần xét mỗi cường độ với thâm độ bị xô xuyên đêm qua thôi, Phượng Minh cũng đủ cam đoan đến tám chín phần mười ngu ý kia là thực.

Nam nhân ghen tị thật đáng sợ, mà tính dục vương thịnh còn khiến người ta sợ chạy có cớ luôn.

“Không ăn không được đâu. Không ăn làm sao có khí lực, mà không có khí lực... đêm nay Minh vương sao cùng bản vương thí nghiệm ba loại tư thế mới được?”

“Cái gì? Người ngược đãi bản vương.” Phượng Minh rên rỉ kháng nghị, bất cần đá văng mảnh chắn đắp hồ trên thân, lộ ra tiểu thối trắng nõn mịn màng phủ đầy những dấu dâm mi mị thái.

Thu Nguyệt Thu Tinh đỏ bừng mặt, thi nhau le lưỡi cười trừ, lạnh lợi đồng thanh: “Thỉnh đại vương và Minh vương nhập dự.”

Đang định qua phía dự trì, đã thấy Thái Thanh len người qua đường cửa ngạch, vừa hót ha hót hải chạy vào vừa hỏi: “Minh vương đã ra chưa vậy? Cái vị quốc sư Đông Phạm kia cổ quái quá đi, hồi hôm đã dẫn thị tòng xuất cung, giờ không hiểu vì sao lại nửa đường quay lại, nói với Dung Hồ rằng y có chuyện cần cầu kiến Minh Vương. Thu Lam tỉ tỉ nói ta đi báo với Minh Vương một tiếng, xem người có...” Vừa ngẩng lên, đã phát hiện bóng người thấp thoáng dưới ánh nến tối mờ chính là Dung Diễm, nàng sợ tới mức bật thét lên, cuống quýt quỳ xuống: “Thái Thanh khấu kiến Đại vương.” Thấy rõ Phượng Minh đang nằm trên tay Dung Diễm, thân hình dưới lớp chăn mỏng dường như không còn một mảnh vải. Nàng mới thị hầu Phượng Minh chẳng mấy lâu, lần đầu tiên thấy hoạt cảnh sống động kích thích đến thế, hai gò má nhất thời đỏ bừng như lửa đốt, nhanh chóng cúi gằm xuống.

“Đi nói cho Dung Hồ, bảo Lộc Đan biến đi, Minh Vương không rảnh gặp y.”

“Ta muốn gặp.” Phượng Minh yếu ớt kháng nghị.

“Không phải vì khuôn mặt y đẹp dễ hơn chứ hả?” Quả nhiên, là không sòng sánh được phong thái ngạo nhân của Lộc Đan mà ghen bóng ghen gió đây mà.

Nếu không phải bị giày xéo quá kinh khủng, Phượng Minh nhất định đã phải bò lăn ra cười vì cái bộ dạng ghen tị hèn mọn hiểm thấy này của Dung Diễm.

“Để ta đi gặp y đi.”

“Không được. Muốn nhìn không bằng cứ nhìn ta đây này.”

“Để ta gặp y đi mà.”

“...”

Bộ pháp ai bình kể thâm trộm của Diệu Quang công chúa, lại kèm thêm bộ dạng yếu đuối vô lực trước mắt đã tranh thủ giành được sủng ái của Dung Diễm.

“Người đường đường là Tây Lôi vương, tội gì phải đi ghen với một kẻ sắp phải đi xa cơ chứ?”

“Thế... Minh Vương phải báo đáp lòng khoan hồng đại lượng của bản vương thế nào đây?”

“...”

Kẻ làm Đại vương, sao có thể mặt dày trắng trợn vô liêm sỉ đến mức này?

Thống khổ bấm bụng đồng ý cho Dung Diễm một đêm hưng phấn không thôi, Phượng Minh rốt cuộc cũng được cấp phép cho gặp Lộc Đan sau khi tẩy rửa xong.

90. Q.5 - Chương 15

Đội trong thư phòng suốt cả hai canh giờ, nhưng ngay một chút mất kiên nhẫn Lộc Đan cũng chưa từng thể hiện ra. Ngoài cửa sổ những cặp mắt hiền kỳ cứ không ngừng chớp nháy, y khẽ mỉm cười, nghe những tiếng sượt xoa đầy kinh hãi của đám thị hầu thị nữ bên ngoài cửa.

“Thật là mỹ nhân a. Ta không thể tưởng tượng nổi một nam nhân mà cũng đẹp được đến nhường này.” Thu Nguyệt trộm dùng một ngón tay đẩy xích tấm màn, cùng Thu Tinh châu đầu dòm qua khe hẹp.

“Ta thấy Minh Vương đẹp hơn, cả Đại vương cũng đẹp hơn y.” Phía sau chợt vang lên một giọng nam trầm thấp, khiến đám Thu Nguyệt giật bắn mình xoay ngoắt lại. Thấy rõ là ai tới rồi, Thu Tinh mới nhè nhỡm thở phào ra, nghiêng răng rít lên khoe khoe: “Đám lén lút chui sau lưng chúng ta, cẩn thận mai chúng ta mách lẻo Minh Vương.”

Thu Nguyệt cũng dậm chân trợ uy: “Trong mắt người ai chả khó coi, có mỗi Thu Lam là xinh là đẹp thôi, ái trời ơi!!!!” Đầu bị ký một cú, Thu Lam thế mà đã tới ngay sau lưng, bắt măn lườn nàng ta. Thu Tinh cuống quýt kéo Thu Nguyệt lại, an ủi hết lời: “Đừng so đo cùng bọn họ, giờ bọn họ cùng một giuộc khi phụ chúng ta rồi, cứ đợi thành phu thê mà xem, thế nào mà chẳng tự nhiên ngày ngày cấu xé nhau.”

Mẫu nói chuyện ấy khiến mặt Dung Hồ đỏ bừng lên, y hết quay quay nhìn Thu Tinh Thu Nguyệt, lại lò dò liếc mắt Thu Lam, nhưng vẫn im thin thít không dám manh động. Thu Lam tức giận hò hét: “Các người ăn nói bậy bạ gì thế hử? Ai với ai là phu là thê hử?”

Nói đến đâu vô mồm, hai người dám Thu Nguyệt làm sao có thể tụt hậu, Thu Nguyệt lập tức vỗ tay đen đét nói: ‘Không phải Thu Tinh nha, mà cũng không phải muội a, chẳng lẽ là Thái Thanh? Ai nha nha, mà phải là Thái Thanh nói, chỉ e có người muốn khóc không được thôi.’

“Thu Nguyệt cái con ranh hư hỏng này!” Thu Lam chạy đuổi trước, Thu Nguyệt đã sớm núp sau Thu Tinh.

Đang nhộn nhạo một đoàn, tám mảnh bất thần bị xốc lên, trước mặt họ là đôi mắt u đàm như vọng hoài chẳng thấy đáy của Lộc Đan. Đột nhiên trước mắt xuất hiện một tuyệt thế dung nhan tuyệt không giống phàm trần, cửa ngoại một phen tĩnh lặng, mọi người ai nấy đều cúi đầu bất an.

Lộc Đan nho nhã bật cười khúc khích, ánh mắt dừng lại trên người họ: “Chư vị chính là người bên cạnh Minh Vương ư?”

Thu Nguyệt tự biết chính mình đang thất lễ, mặt đã sớm đỏ lựng, vừa thi lễ vừa dùng chất giọng lí nhí như muỗi kêu đáp: “Chúng tì nữ đều là thị nữ hầu hạ sinh hoạt của Minh Vương, quốc sư có điều gì cần sai dặn?”

“Không dám, chỉ là Lộc Đan đợi Minh Vương ở đây, đã được hai canh giờ...”

“A,” Thu Lam hành lễ nói: “Mấy ngày nay thân thể Minh Vương không được an khang, Đại vương đã lệnh xuống nếu người đang ngủ thì không được đánh thức. Hay là... để Thu Lam đi xem Minh Vương đã tỉnh lại chưa.” Nàng vội vàng thi lễ với Lộc Đan, rồi kéo Dung Hồ cùng lui xuống.

Dung Hồ vừa đi vừa dùng âm điệu vừa đủ inh Thu Lam nghe thấy nói: “Lộc Đan quốc sư kia, đẹp tuy có đẹp, nhưng ta thấy tổng thể có điều kỳ quái, y đợi không được, thì cần gì đợi tiếp, cứ trực tiếp về nước là được rồi.”

Thu Lam cười cười lườm y một cái: “Huynh cho rằng ta sẽ cùng huynh đi tìm Minh Vương sao? Minh Vương giờ chân vẫn đang nguyên như vậy, e có một canh giờ nữa vẫn chẳng đủ đâu. Huynh quên ư? Lần trước quốc sư Lộc Đan có đưa tới loại vải thượng hạng, Minh Vương thưởng cho chúng ta rất nhiều, còn đặc ý phân phó ta may cho huynh một bộ y phục. Ta nghĩ nhân rồi mãi cũng nhàm chán lắm, đang muốn gọi huynh tới đo người...”

Lộc Đan nhìn hai người đi khuất, nhìn Thu Nguyệt Thu Tinh tủm tủm cười, lại không vội trở lại phòng, dùng ánh mắt tán thưởng đánh giá họ lên xuống: “Nghe đồn Minh Vương tuần mỵ cơ trí, đến thị nữ thị tòng bên người cũng là vạn nhân khó tìm, hôm nay được diện kiến, quả nhiên không sai. Người thị vệ trẻ tuổi vừa đi khi nãy, hẳn là Dung Hồ võ công cao cường. Hai vị cô nương hình hài tương đồng, cách nói năng lại không giống nhau, phỏng chừng là niềm yêu thích của Minh Vương, Thu Nguyệt Thu Tinh cô nương rồi.”

Thu Tinh nghi hoặc hỏi lại: “Chẳng qua chỉ là những thị nữ tầm thường trong cung, sao quốc sư lại biết được cả tên tự của chúng tì nữ?”

Ánh mắt dịu dàng của Lộc Đan liền quay về chỗ Thu Tinh, hiện ý cười nhàn nhạt: “Những truyền kỳ của Minh Vương khắp lục địa này, đều nhắc mãi danh tự của các vị cô nương. Liệt Nhi, Dung Hồ, Thu Nguyệt, Thu Tinh, và cả Thu Lam, có biết bao nhiêu quý tộc nữ tử nơi thâm cung tàng ngụ đều vô cùng hâm mộ những việc mọi người từng trải qua, chỉ sợ mọi người còn không biết?”

Chỉ vài câu sơ thuần đã khiến hai người Thu Nguyệt mặt đỏ tận mang tai, đang không biết phải đáp lại thế nào, Thái Thanh đã từ đường hành lang gấp khúc bưng trà tiến lại, thấy ba người đứng trước cửa phòng, đã thấy quái quái, nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ cúi đầu thi lễ với Lộc Đan, đoạn hướng Thu Nguyệt thì thào: “Thu Nguyệt tỉ tỉ, Thu Lam tỉ tỉ nói, Minh vương chưa biết bao giờ mới tới, đừng thất lễ với khách nhân, phải thường xuyên đổi trà nóng.”

Chẳng ngờ nhĩ lực của Lộc Đan, đã lọt tai toàn bộ, không đợi Thu Nguyệt đáp lại, đã tự động bước qua, cười cười nói: “Làm phiền cô nương, Minh Vương chưa tỉnh, vậy để Lộc Đan đợi tiếp đi vậy. Không biết vị này là...”

Thu Nguyệt vội đáp: “Này cũng là thị nữ thị hầu Minh Vương, gọi là Thái Thanh.”

“A, ra là Thái Thanh cô nương.” Lộc Đan nhìn nàng gật đầu.

Nhưng Thái Thanh lại có điểm thẹn thùng, sợ sệt cúi đầu hành lễ rồi vội vàng thoái lui.

91. Q.5 - Chương 16

Phượng Minh hiện tại đang xấu hổ đến cùng cực.

Sau chuyện phòng the mặc Dung Diễm bế đi tẩy rửa đầu đầu, vốn tính dùng qua loa chút điểm tâm xong sẽ lập tức đi gặp Lộc Đan, ai dè thân thể lại trụ không nổi, ngủ quên bằng trong dục trì. Đến khi mặt trời lên cao ba con sào, tròn mắt nhìn nắng trưa chiếu xuyên qua vách cậu mới sực nhớ, đêm qua chính miệng mình đã dặn Thu Lam báo Lộc Đan chờ tại thư phòng, tức thì rú lên một tiếng quái dị đoạn ngã sấp ngã ngựa bò xuống giường.

“Người dám thất hứa, đã đồng ý cho ta gặp Lộc Đan rồi cơ mà!!!!”

Dung Diễm – kẻ đã dậy từ sớm, đang ngồi trong phòng xem công văn, nghe vậy chỉ ngẩng đầu thản nhiên đáp: “Đang lúc gột rửa thì người lăn ra ngủ, giờ còn quay ra trách ngược ta.”

“Phải gọi ta chứ!!!!!!”

“Người ngủ rồi còn đâu.”

“Ta ngủ cũng phải đánh thức ta chứ!”

“Người ngủ say như thế, ta không đành lòng đánh thức.” Khoé môi Dung Diễm ẩn ước ý cười, ánh mắt lại tràn ngập nhu tình, khiến Phượng Minh như bị sét đánh tim đập cuồng loạn, đành nén giận không thêm trách cứ thêm.

Gọi đám Thu Nguyệt Thu Tinh tới, vội vội vàng vàng thay đổi y phục, lại ba chân bốn cẳng chạy tới thư phòng, Phượng Minh vừa đi vừa lầu nhàu: “Quốc sư đợi ta suốt cả đêm qua? Các người thật là, biết ta ngủ, sao không nói y đi nghỉ ngơi trước?”

Thu Tinh theo sát bên người, oan ức tố khổ: “Chúng tì nữ cũng nói Minh Vương đã ngủ, nhưng quốc sư nói không biết người sẽ tỉnh lại lúc nào, nên cứ nhất quyết không đi. Ngài ấy đã muốn đợi trong thư phòng, chúng nô tì còn biết làm sao? Minh Vương người không biết đâu, vì ngài ấy cứ kiên quyết chờ, mà chúng tì nữ cũng phải thức trắng cả đêm qua đó a.”

“Thế sao không báo lên?”

“Ai dám thông báo a? Đại vương nói Minh Vương mệt mỏi, không ai được phép quấy rầy mà.”

Phượng Minh hậm hực dậm chân: “Đáng chết, đáng chết.”

Vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã tới cửa thư phòng, tấm màn thoáng động, rồi đột nhiên bị người vén lên. Dáng người thanh mảnh của Lộc Đan xuất hiện ngay sau ngưỡng cửa, ý cười như xuân phong ấm nhuận, dịu dịu nói: “Cuối cùng ta cũng đợi được Phượng Minh.” Y thức đợi trắng một đêm, nhưng ngay một lời oán thán cũng không có.

Phượng Minh càng thêm áy náy, vội bước lên trước giải thích: “Thực xin lỗi, là lỗi của ta, đã để quốc sư phải đợi suốt một đêm. Nói cho cùng đều tại tên Dung Diễm kia... Ôi, chúng ta đừng thèm nhắc hần nữa.”

Lộc Đan tủm tủm cười nghe Phượng Minh huyền thuyên một hồi, mới thân thiết lại gần nhìn cậu trong chốc lát, rồi chợt thở phào ra: “Đêm qua nghe nói thân thể Phượng Minh không ổn, khiến Lộc Đan lo lắng suốt đêm. May thay hôm nay khí sắc người vẫn hoàn hảo.”

Y càng độ lượng bao nhiêu, Phượng Minh càng bất an bấy nhiêu, vừa định mở miệng nói lời xin lỗi, Lộc Đan đã khoát tay ngắt lời: “Minh Vương đừng lẩn tránh chuyện nhỏ này, chúng ta vào phòng nói chuyện một chút được chứ?”

Nói đoạn, hai người cùng tiến vào thư phòng, Thu Nguyệt Thu Tinh phân nhau dâng trà.

“Lộc Đan lần này trở lại, vì một nghi vấn mắc mứu trong lòng.” Nhấp một ngụm hương trà, Lộc Đan hơi liếc sang Phượng Minh đang ngồi nghe chăm chú một bên, chậm rãi nói tiếp: “Lộc Đan dù có tại Đông Phàm, ly Tây Lôi ngàn dặm, nhưng cũng từng nghe thanh danh Tây Lôi vương quang minh lỗi lạc, vì vậy trước khi xuất phát, ta chưa từng nghĩ sẽ có chuyện thế này xảy ra.”

Phượng Minh nghe vậy mặt nóng ran lên, lúng ta lúng túng: “Quốc sư đừng trách cứ, chuyện Thiên địa hoàn, Dung Diễm cũng có nỗi khổ riêng, thật sự...”

Lộc Đan mấp má: “Chính vì đoán được Tây Lôi vương có nỗi khổ riêng, nên Lộc Đan mới mạo phạm trở lại vương cung cầu kiến Minh Vương một lần.” Y hạ giọng, thần sắc nghiêm trang: “Phải chăng Tây Lôi vương bị vu thuật hãm hại, muốn mượn Thiên địa hoàn để bảo trợ bình an.”

Phượng Minh lắc đầu.

Lộc Đan giật mình, nhìn chăm chăm Phượng Minh, hít một hơi thật sâu: “Chẳng lẽ... là Minh Vương...”

Phượng Minh cười khổ: “Quốc sư phải chăng đang thấy Phượng Minh ta thật vô dụng?”

“Sao Minh vương lại có thể xem nhẹ bản thân như vậy? Người có tài mới khiến kẻ tiểu nhân ghen ghét, người vô dụng, ai lại hao công tổn sức hãm hại làm chi?” Lộc Đan đứng lên, nhiu mày suy ngẫm, rồi cuộc lại sâu mi khổ kiếm, lâu thật lâu sau mới tiếp tục: “Minh Vương đã có ân cứu mạng Lộc Đan, Lộc Đan tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn chuyện này.”

“A?” Không ngờ sự tình bỗng nhiên có biến chuyển. Phượng Minh kinh ngạc hỏi lại: “Nhưng Thiên địa hoàn vốn là quốc bảo của Đông Phàm, chẳng phải tuyệt đối không được chạm vào hay sao?”

“Thiên địa hoàn vốn là ân trạch của trời cao, vì muôn dân trăm họ đại địa mà tồn tại.” Lộc Đan cười nhàn nhạt: “Phải như Tây Lôi vương là kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, Đông Phàm sẽ nguyện sống chết để bảo vệ; nhưng nếu để cứu mạng một người đáng giá, ấy lại là chuyện chẳng phải bàn.”

Phượng Minh không dám tin tự dưng lại có chuyện tốt đẹp như thế, liền lắc lắc đầu nói: “Nhưng đây chính là quốc bảo của Đông Phàm, nếu quốc sư chưa được sự cho phép của Đông Phàm vương, thì ngàn vạn lần đừng tự ý đáp ứng trước.”

Lộc Đan gật đầu hân thưởng: “Chỉ cần nghe những lời này, đã đủ biết Minh Vương là người trọng nghĩa, tuyệt sẽ không sinh lòng độc chiếm Thiên địa hoàn. Lộc Đan sao dám tùy tiện qua mặt Đại vương để quyết định vấn đề quốc bảo, nhưng... Chỉ cần Minh Vương chịu theo Lộc Đan tới Đông Phàm một chuyến, gặp mặt Đại vương ta, Lộc Đan cam đoan có thể nói động Đại vương mang Thiên địa hoàn cho người mượn.”

“Cho ta mượn?”

“Phải, chính là mượn.” Lộc Đan giải thích: “Thiên địa hoàn thâm cự linh tính, bất luận kẻ nào đem theo Thiên địa hoàn bên người đủ ba trăm ngày, từ nay về sau sẽ không bị ảnh hưởng của vu thuật nữa. Chỉ cần sau ba trăm ngày ấy Minh Vương đem Thiên địa hoàn trả lại Đông Phàm là được. Coi như để trao đổi... Lộc Đan không dám cầu nhiều, chỉ cần ba mươi vạn tait lương thực.”

“Lương thực là chuyện dễ thôi.” Nếu không phải chịu ảnh hưởng của vu thuật, vậy sẽ không bị giam hãm trong Thái tử điện nữa, rồi muốn đi đâu cũng được đi. Cứ nghĩ đến chuyện được thả mình rong ruổi trên những dải bình nguyên rợp bóng cỏ cây ven đường, tim Phượng Minh lại nhảy nhót không yên: “Nhưng muốn tới Đông Phàm xa như vậy...”

“Không sai, Đông Phàm quá xa.” Thân ảnh cao lớn của Dung Diễm án ngữ ngay trước môn khẩu.

Phượng Minh phấn khích dòm Dung Diễm: “Người nghe hết rồi ư?”

“Cũng được bảy tám phần.” Dung Diễm bước vào phòng, trầm tư, hồi lâu mới quay sang nói với Lộc Đan: “Lần này quốc sư trở về, bản vương sẽ đưa quốc sư sáu mươi vạn tái lương thực.” Quả nhiên là bậc quân vương khí khái hào sảng, vừa mở miệng liền đáp ứng gấp đôi yêu cầu của Lộc Đan.

Đoạn không đợi Lộc Đan đáp tạ, Dung Diễm lại tiếp tục đề xuất yêu cầu: “Sau khi quốc sư trở lại Đông Phàm, phiên người kể lại chuyện này với Đông Phàm vương, thỉnh ý Thiên địa hoàn. Tới lúc đó, lại phiên quốc sư lại tới Tây Lôi thêm một chuyến, bản vương sẽ chuẩn bị thêm sáu mươi vạn tái tinh lương, đáp tạ ân dày của quốc sư.”

Phượng Minh âm thầm tính toán, tính đi tính lại, một trăm hai mươi vạn tái lương thực, không khỏi bàng hoàng kinh sợ, vì Thiên địa hoàn, Dung Diễm quả thực định khoét rỗng toàn bộ lương kho vừa mới đầy ngập ư?

Trọng lễ như thế, nhưng Lộc Đan lại hồ hững lắc đầu, không kiêu không siểm mà rằng: “Hảo ý của Đại vương, Lộc Đan xin lĩnh. Nhưng dùng Thiên địa hoàn làm công cụ vơ vét lương thực nước khác, há chẳng phải là nỗi sỉ nhục của lê dân trăm họ Đông Phàm hay sao? Lộc Đan ta chỉ cần ba mươi vạn tái lương thực, để dân chúng Đông Phàm vượt qua mùa đông hàn lãnh sắp tới. Còn như hộ tống Thiên địa hoàn tới Tây Lôi, thứ cho ta hữu ý vô năng.”

Dung Diễm không thể tin được chuyện đề nghị của hắn bị Lộc Đan một hơi cự tuyệt, ánh mắt lập tức bén lên, lạnh lẽo nói: “Quốc sư chẳng lẽ sợ bản vương có tư tâm trộm quốc bảo của quý quốc? Bản vương sẽ tự mình viết một phong thư, lấy danh Tây Lôi vương tộc phát độc thệ, cam đoan sau khi Phượng Minh đeo hoàn ba trăm ngày sẽ lập tức hoàn trả Thiên địa hoàn.”

“Đại vương chớ tức giận.” Lộc Đan khẽ thở dài, cười buồn: “Nếu đã không tin Đại vương cùng Minh Vương đây, Lộc Đan sao dám đề xuất chuyện mang Thiên địa hoàn ư? Cái chính là theo phong tục tập quán nơi ta, muốn có được sự bảo hộ của Thiên địa hoàn, phải tỏ rõ thiện ý, tự mình tới hành cung nơi Thiên địa hoàn được thờ phụng để thỉnh bảo vật, rồi tự đeo nó lên người. Nếu Minh vương không đến Đông Phàm, Lộc Đan sao có biện pháp đây?” Y lại than nhẹ một tiếng, nhìn Phượng Minh, lộ vẻ không biết phải làm sao.

Xem ra quãng thời gian bị giam lỏng không hứa hẹn đoạn kết vắt vả lắm cũng sắp le lói được một tia hy vọng, nhưng hết chịu sự đả kích của Lộc Đan, lại nghĩ Dung Diễm tuyệt đối sẽ không cho phép mình tới một nơi xa xôi ngàn dặm như Đông Phàm, Phượng Minh nhất thời cụp đầu ủ ê.

Đôi tay to bản của Dung Diễm nhẹ nhàng nắm chặt lấy bờ vai Phượng Minh.

“Nếu đã vậy, để bản vương cùng Minh vương đi một chuyến.”

“Hả?” Phượng Minh không dám tin ngẩng phắt lên, chạm phải đôi con ngươi mênh mang ý cười của Dung Diễm.

“Bản vương cũng muốn thấy Minh Vương sớm khôi phục lại bộ dáng tự do tự tại trước đây một chút.”

“Người đi được ư?”

“Chuyện của người cứ kéo dài mãi không có biện pháp, cũng khiến tâm tình ta mỗi ngày đều phiền loạn bất an. Chi bằng cứ rằng lặn lội một chuyến, hy vọng có thể tận triệt căn nguyên. Ngoài ra, còn thuận tiện xem tình hình thực tế các viên quốc cũng được lắm.” Rồi chẳng thèm để tâm Lộc Đan vẫn ở một bên, Dung Diễm liền cúi xuống hôn vào tai Phượng Minh: “Nếu thật muốn cảm tạ đến thế, thì cứ cảm tạ trên giường thôi là được.”

Vậy là, Tây Lôi vương cùng Minh Vương, thành linh hạ quyết định, xuất quan tới Đông Phàm.

92. Q.5 - Chương 17

Đại vương thân chinh viễn quốc vốn không phải chuyện thường. Thế là mặc cho Phượng Minh ra rả thúc giục ngày đêm, cả hai vẫn phải dùng dằng chuẩn bị hơn nửa tháng trời.

Lễ bộ đại thần chỉ nội việc soạn thảo hàng loạt nhu yếu phẩm vương tộc cần đem theo cũng đã quần bách đến bạc rụng bao râu tóc. Ngoại trừ việc tạm giao chính sự cho các vị đại thần, Dung Diễm còn phải tự mình tuyển lựa thị vệ tùy thân. Còn đám Thu Nguyệt Thu Tinh nhớ lần trước rời Thái tử điện, xảy ra việc mất trộm, nên lần này phá lệ cẩn thận, hề nhau gom tất cả đám bồi sức bảo thạch Dung Diễm đem tới, kẻ dưới cút cung dâng lên ra kiểm kê một lượt.

Chỉ duy có hai nhân vật quan trọng nhất lại phi thường rảnh rỗi, đó là Phượng Minh và Lộc Đan.

Trong thư phòng u tĩnh, bất chợt truyền ra một tiếng than vô cùng dễ nghe của Lộc Đan: “Thật không hổ danh Minh vương danh chấn thiên hạ, Lộc Đan thực bội phục.”

“Quốc sư quá khen, bản thiết kế thê điền này, kỳ thực ta chỉ đề xuất phần cấu tứ. Công cụ chế tạo cụ thể, rồi đường mương dẫn tưới, đều là thành quả của thợ thuyền Tây Lôi.”

Lộc Đan như tỉnh lại, khoé môi ưu mỹ thoáng cong lên: “Cái khiến Lộc Đan bội phục không chỉ vốn vẹn ở bản thiết kế thê điền, mà chính là Minh vương chịu đem sách lược lợi quốc tuyệt diệu nhường này tỉ mỉ diễn giải cho Lộc Đan, không chút giấu diếm. Một thiên trí tuệ như thế, thiên hạ còn ai sánh bằng?”

“Chỉ cần Đông Phàm không còn thất bát, liền không uổng phí công sức quốc sư lặn lội tới Tây Lôi chuyên này.”

Mỗi ngày Phượng Minh lại cùng Lộc Đan tán chuyện trên trời dưới đất, lại được đối mặt với gương mặt mỹ diệu khuynh quốc khuynh thành, khiến những ngày bị giam lỏng ở Thái tử điện trở nên nhẹ nhõm, thú vị hơn rất nhiều.

Giữa lúc thời gian thoăn thoắt chảy trôi, công tác chuẩn bị cuối cùng cũng xong xuôi. Thời điểm đại đội chuẩn bị xuất phát, lớp cỏ xanh miên man nơi đại bình nguyên đã khô vàng một mảnh. Chớm đông gần kề.

Ngày khởi hành hôm ấy, Phượng Minh thức dậy đặc biệt sớm, vừa mặc y phục xong xuôi, đã thấy Thu Nguyệt tới báo: “Đại vương vừa tới cáo biệt Thái hậu.”

Phượng Minh vỗ đầu: “Ôi trời, ta cũng phải đi cáo biệt chứ.”

“Thái hậu đã phái Phần Hương tỉ tỉ tới nhắn, người nói Minh Vương sắp đi viễn xứ, đường xá xa xôi lại nhọc mệt, không cần hao sức tới từ hành, cứ đợi Đại vương trở về rồi cùng lên đường thôi.” Thu Nguyệt sao y lời nhắn xong, liền măm môi trộm cười: “Thái hậu đối với Minh Vương tốt thật a.”

Chỉ chốc lát sau, Dung Diễm quả nhiên đã quay lại. Sau khi chuẩn bị mọi thứ đâu đấy xong, Dung Diễm cố tranh thủ chút thời gian sau chót dạo vãn vô bổ quan thêm một lượt. Cửa cung rộng mở, đoàn người chính thức khởi hành. Phượng Minh đứng sát bên Dung Diễm, bên cạnh có Thu Nguyệt, Thu Tinh, Thu Lam, Thái Thanh tứ đại thị nữ, đại pháp sư Tùng Đằng phụ trách tụng chú bảo hộ an toàn của Phượng Minh, được vây bọc bởi đoàn thị vệ tâm phúc do Dung Hổ dẫn đầu, tạo thành một khối hạch nhân trung tâm.

Dọc đường rời vương cung, nhân dân xô ra đứng nghệt đường tung hô, chấn động vang trời. Từ xa nhìn lại, cổng thành đã rộng mở từ lâu, những lá cờ kỳ cầm san sát nơi đầu thành đón gió tung bay phần phật. Phượng Minh cười Bạch Vân, vai sóng vai cùng Dung Diễm rời thành, vừa phóng mắt nhìn ra vùng bình nguyên trải dọc vài dặm ngoài thành, đã há hốc miệng kinh ngạc: “Dẫn theo nhiều binh mã thế này ư?”

Trên mặt bình nguyên rậm rì, san san sát sát tinh binh Tây Lôi. Họ đều là quân phòng thủ được điều động từ những đô thị khác tới, để tránh gây hỗn loạn đô thành, Dung Diễm đã lệnh cho toàn bộ binh sĩ hạ trại trước bình nguyên đợi lệnh.

Dung Diễm mỉm cười, ghì cương tới gần Phượng Minh, thấp giọng thì thầm: “Còn năm vạn tinh binh chưa lộ diện, họ sẽ nhập vào đội ngũ của chúng ta sau, để tùy thời phản ứng với tình huống đặc biệt phát sinh.”

Sau khi xuất thành, đám Thu Lam nhanh chóng trèo lên mã xa, Dung Hồ đổi ngựa theo sau Phượng Minh, lúc này cũng thúc ngựa đi tới, đứng cạnh Dung Diễm bẩm: “Đại vương, đây là lá bùa hộ mệnh pháp sư Tùng Đằng mới viết sáng nay, thỉnh Minh Vương mau đeo lên người.”

Dung Diễm cầm, cẩn thận soi đi soi lại, mới đưa cho Phượng Minh.

Phượng Minh nhìn xuống, là một mảnh gấm trắng, vốn bạch sắc vô ngân, lại bị những dấu máu đỏ hoen hoét nhuộm đến sậm màu, không khỏi nhúu mày cau có.

“Minh vương mau đeo đi, rồi Thái tử điện, cẩn thận một chút vẫn hơn. Đây là bùa hộ mệnh pháp sư Tùng Đằng dùng chính máu mình vẽ lên, có thể bảo vệ Minh vương khỏi sự hãm hại của vu thuật, nhưng chỉ có công hiệu một ngày, ngày mai lại phải đổi một chiếc mới.”

“Không mang cũng được,” Dung Diễm thấy mặt cậu bí xị, liền thản nhiên nói chen vào: “Nhưng không được phép cưỡi ngựa tiếp, phải quay lại mã xa, có Tùng Đằng bên cạnh, có đeo hay không cũng không phương hại.”

Lời vừa dứt, Phượng Minh lập tức đeo chiếc bùa vào người ngay tắp lự không mè nheo nửa lời.

Đại quân bắt đầu rục rịch lên đường. Những tàng cỏ ven đường khô vàng héo hắt, không ít nơi lộ ra những bãi bùn lầy vàng nhão, vẻ tiêu điều yếu ớt.

Lộc Đan ở tại một xa đội khác, phái người nói tánh y trời sinh thích yên tĩnh, khéo léo từ chối nhã ý muốn ngồi chung xe của Phượng Minh, mà chỉ chậm chậm đi theo đại quân.

Phượng Minh cưỡi ngựa chừng hai canh giờ, có chút mệt mỏi, nhưng lại không chịu về bó gối trong mã xa. Dung Diễm cưỡng chế kéo cậu từ trên yên Bạch Vân sang bên mình, hai người cùng cưỡi ngựa non một canh giờ, thì hoàng hôn cũng nhập nhòa buông xuống.

Trước mặt còn lộ trình nửa ngày đường mới tới được biên cảnh Tây Lôi, dọc đường đi luôn có một viên quan địa phương chuẩn bị sẵn ẩm thực tiếp đón đoàn người. Dung Diễm vì muốn Phượng Minh thích thú, đã vạch ra lộ tuyến đi qua nhiều nơi phong cảnh khác biệt từ sớm, đêm đó chỗ đại quân dừng lại nghỉ ngơi, vừa vặn là chốn hai dòng Trường Giang Hoàng Hà hòa trộn, phong cảnh hùng vĩ khôn tả.

Bữa tiệc tối náo nhiệt vô cùng, Phượng Minh cùng Dung Diễm ngồi ven bờ sông dùng bữa, Thu Lam cùng một vài thị nữ khác đứng bồi bên cạnh, Lộc Đan cũng được đặc biệt mời tới.

Đến giữa bữa, Phượng Minh đột nhiên hỏi: “Sao không thấy Thái Thanh?”

Thu Nguyệt đang bận rộn rót rượu cho Dung Diễm, cũng vội vàng ngược lên nói: “Thái Thanh chắc đang chăm nom Thái Thương a. Thái Thương còn nhỏ, lại là lần đầu xa nhà, buổi tối rất sợ ở một mình.”

Lộc Đan hiếu kỳ hỏi: “Ta thấy trong đoàn tùy tùng có một đứa nhỏ diện mạo vô cùng đáng yêu, ra là con của Thái Thanh ư?”

“Hồi bẩm quốc sư, phải.”

Thu Tinh thích nhất là trẻ con, thấy chủ đề tán gẫu về Thái Thương, liền đem hết thấy mọi sự tích đáng yêu của thằng nhóc ngày thường ra kể liên chi hồ điệp, khiến bọn Dung Diễm cười phá lên thoải mái, một bữa cơm, cả khách lẫn chủ đều tăn hoan. Sau bữa tối Lộc Đan cáo từ Dung Diễm Phượng Minh trước, một mình quay về xa đội để nghỉ ngơi.

Còn bọn Dung Diễm Phượng Minh thì nghỉ lại trong căn phòng quan viên bài trí, trong một hành quán xa hoa lộng lẫy.

Sáng sớm cùng đón ánh bình minh đầu tiên cạnh ái nhân, Phượng Minh nhìn Dung Diễm cười ngọt ngào: “Ta thật hy vọng chuyến lữ hành này mãi mãi không bao giờ tới đích, có thể cùng người cưỡi ngựa bên tấu ngày đêm, sóng vai ngắm nhìn phong cảnh mỹ lệ ven đường.”

Dung Diễm cười khổ: “Người cũng nên thương cho Tùng Đằng một chút, mỗi ngày viết một tấm bùa hộ mệnh vô cùng tổn hại nguyên khí, nếu cứ du ngoạn dọc đường thêm chừng năm rưỡi nữa, e rằng đệ nhất pháp sư của Tây Lôi ta cũng khó mà chịu cho nổi.” Đoạn an cần vỗ về: “Đợi lấy được Thiên địa hoàn xong, khi thân thể người tốt lên, hằng năm ta nhất định sẽ cùng người ra ngoài du ngoạn một lần.”

Hai người chăm chú nhìn nhau hồi lâu, dù thời gian ở cạnh nhau đã chẳng phải ngắn ngủi gì, nhưng cảm giác ngưng ngừng đến mặt đỏ tim đập vẫn còn hiện diện rõ nét.

“Chúng ta về mã xa đi.” Dung Diễm nháy mắt với Phượng Minh.

Phượng Minh làm mặt quỷ: “Ta còn lâu mới mắc mưu.” Đoạn vỗ vỗ đầu Bạch Vân, hét lớn: “Bạch Vân, chúng ta chạy lên đầu thôi.”

Bạch Vân hí dài một tiếng, tung bốn vó lao vọt lên trước đội hình, Dung Diễm biết Phượng Minh cả thẹn, chỉ phá lên cười lớn, Dung Hồ cẩn thận bám theo, phòng có chuyện đột ngột xảy ra.

Ngoài việc mỗi ngày phải trưng một tấm bùa hộ mệnh “máu me be bét” lên người, có thể nói chuyến đi này của Phượng Minh diễn ra vô cùng suôn sẻ. Cứ như thế chừng bảy tám ngày qua đi, cuối cùng đoàn người cũng rời khỏi lãnh thổ Tây Lôi.

Bọn Thu Lam ngồi bó gối chán chê trong xe ngựa, thì nhau van vỉ Phượng Minh, nên ngoại trừ Thái Thanh phải chăm sóc Thái Thương ra, tất cả đều được phép xuống xe lên ngựa cười theo. Mấy người thị nữ đặc ý dương dương thay y phục cưỡi ngựa, giữa vẻ kiêu mị mỹ miễm thường ngày lại hiển hiện anh khí bừng bừng, khiến mắt tụi Phượng Minh sáng rỡ lên.

“Thế nào? Kỹ thuật cưỡi ngựa của chúng ta không tồi đi.” Thu Nguyệt ghì cương tới trước mặt Dung Hồ làm mặt quỷ.

Thu Lam cưỡi ngựa không tinh lắm, không dám phóng bạt mạng như đám Thu Nguyệt, chỉ ngoan ngoan chạy chậm chậm theo sau, Dung Hồ ghì ngựa đến cạnh nàng, nói khe khe: “Đừng sợ, con ngựa này do tự tay ta chọn, tính nó thuần lắm.”

Thu Lam hơi liếc mắt nhìn y, gương mặt khả ái đỏ bừng, vừa ngược lên phát hiện đám Phượng Minh Dung Diễm đang ngoái lại nhìn nhìn, lập tức thét lên chói lói: “Thu Nguyệt, muội lại dám tầm xàm gì bên tai Minh Vương thế hả?”

“Muội cái gì cũng chưa nói nha.” Thu Nguyệt cuống quýt kéo cương chạy biến.

Tâm tình Dung Diễm đang thoải mái, liền phóng khoáng cười đùa: “Dung Hồ, chỉ cần Thu Lam gật đầu một cái, bản vương lập tức đứng ra tứ hôn cho hai người. Thu Lam, ngươi có bằng lòng không?”

Chuyện xảy ra thình lình, khiến Thu Lam giật bắn cả người, suýt chút nữa đánh rơi dây cương, may thay có Dung Hồ đứng một bên đỡ được, còn thân thiết nói: “Phải cẩn thận chứ.” Khiến cả đám cười ầm ĩ một trận.

Giữa tiếng cười nói rôm rả, bất chợt Thu Tinh giục ngựa từ đâu chạy về, reo lên ầm ĩ: “Mọi người mau nhìn! Chúng ta đã tiến vào biên ải Vĩnh An!”

Phượng Minh thét lên một tiếng mừng rỡ, dẫn đám Dung Hồ chạy vọt lên trước, chẳng mất lâu sau, Dung Diễm cũng đuổi kịp. Mọi người ghì ngựa, phóng mắt nhìn ra xa.

Thị vệ phía trước nhanh chóng quay về hồi báo: “Đại vương, mã đội đang cản đường phía trước chính là quan viên Vĩnh An phái tới nghênh tiếp.”

“Cờ là của thái tử điện hạ.”

Nhân lực Dung Diễm tinh anh, vừa nhíu mày nhìn ra, đã gật đầu nói: “Không sai, người đang cưỡi ngựa trước nhất kia chính là thái tử Vĩnh An Vĩnh Dật.”

Đám thị vệ theo sau bảo hộ, cũng giục ngựa lên, cười nói hí hửng: “Vĩnh An thậm chí còn phải phái thái tử thân nghênh đón Đại Vương, có thể thấy uy thế Tây Lôi ta lớn mạnh cỡ nào.”

“Thái tử Vĩnh An thì nói làm gì, sau này Tây Lôi ta cường thịnh hơn, ngay đến Vĩnh An vương cũng phải thân chinh ra đón ấy chứ.”

“Đại vương anh minh thần võ, là phúc khí của Tây Lôi ta a.”

Đám thị vệ cao hứng bừng bừng, mồm năm miệng mười, chợt hoảng sợ nhận ra những đại nhân vật đứng đó đều đang lặng xuống, như thể có điều phải suy nghĩ,

Chẳng những sắc mặt Dung Điềm lẫn Phượng Minh khó coi, mà ngay đến Dung Hồ hay đám Thu Lam cũng đành lại, thế nên dù không biết chuyện gì đang phát sinh, mọi người cũng thức thời biết ý lui ra, không nói không rằng.

Trên bình nguyên bàng đại, gió hung hãn thổi bay không khí trĩu nặng khiến đoàn người hít thở không thông. Rốt cuộc nhin không nổi, Thu Nguyệt ghé sát tai Phượng Minh thì thầm: “Minh vương, sao Liệt Nhi không ở cạnh thái tử Vĩnh Ân?”

Trong lòng Phượng Minh cũng bất an chẳng kém, cậu quay đầu nhìn Dung Điềm.

Nhưng, hần chỉ mím môi không nói, lắc đầu với Phượng Minh, tỏ vẻ chính mình cũng không biết nội tình.

93. Q.5 - Chương 18

Không mất lâu sau, đoàn nghênh tiếp của Vĩnh Ân đã giục ngựa tới trước mặt.

Vĩnh Dật ghì cương cách Dung Điềm ba trượng, đề cao giọng hỏi: “Trước mặt chính là Tây Lôi vương đại giá quang lâm?” Vừa dứt lời liền xoay người xuống ngựa, chấp tay lớn tiếng: “Nghe nói Tây Lôi vương muốn xa giá tới Đông Phàm, dọc đường tất phải quá cảnh Vĩnh Ân. Vĩnh Dật đã chờ ở đây từ rất lâu.”

Phượng Minh tự nhủ thầm trong lòng, ý tứ những lời này, tựa hồ đang nói vị thái tử đây không hề trực tiếp nhận chỉ từ Vĩnh Ân vương tới nghênh đón, mà tựa hồ như cố tình chặn đường tìm bọn họ.

Đám Dung Hồ dường như cũng có cùng một suy nghĩ, ánh mắt không hẹn mà cùng đổ dồn lên người Dung Điềm.

Dung Điềm thần nhiên bật cười hai tiếng, xuống ngựa hào sảng đáp lời: “Phiền thái tử đợi lâu, Dung Điềm thực áy náy trong lòng.” Đoạn tiến lên trước hai bước, cười nói hữu hảo cùng Vĩnh Dật, để thuận tiện đánh giá thần sắc y.

Thấy Dung Điềm xuống ngựa, mọi người phía sau cũng lục tục xuống theo. Thu Lam lại gần Phượng Minh, len lén thì thầm: “Mất vị thái tử Vĩnh Dật này dường như hơi sùng, giống như vừa khóc một trận vậy đó.”

Phượng Minh chăm chú nhìn kỹ, thấy sắc mặt Vĩnh Dật quả nhiên vô cùng khó coi, mới lầm rầm: “Chẳng lẽ sáng nay y mới tranh cãi khóc nháo với Liệt Nhi, nên giờ Liệt Nhi mới không chịu xuất hiện?”

Tại Thu Nguyệt biết cậu chỉ đang nói quanh để vỗ về Dung Hồ, mới liền mang gật đầu phụ họa: “Phải đó, Minh vương có lý, với tính tình của Liệt Nhi, ai mà chẳng muốn cãi cọ với hần. Hôm nay nhất định vì tranh cãi quá nảy lửa, nên Liệt Nhi mới không chịu theo thái tử đi ra.”

Dung Hồ biết mọi người đang cố an ủi y, liền cảm kích mỉm cười nhìn Thu Nguyệt, trầm giọng nói: “Minh Vương không cần lo lắng, đợi hồi rõ sự tình hẵng nói tiếp.”

Mọi người cũng chẳng ai nói gì thêm, chỉ một mực chú thị về chỗ Dung Điềm và Vĩnh Dật.

Khuông mặt tái nhợt dẫn theo chút đỏ lựng bất thường của Vĩnh Dật, đang chăm chú đánh giá Dung Điềm bằng một loại ánh mắt phức tạp, hồi lâu sau y cường cười nói: “Tây Lôi vương vẫn một thân anh khí như trước, thực khiến người thấy hân hoan. Vĩnh Dật đợi nơi này, chẳng qua chỉ muốn mượn chút thời gian rảnh rỗi khi Tây Lôi vương quá cảnh, cùng người nâng chén mạn đàm chốc lát, ôn lại ánh lửa hừng hực soi sáng A mạn giang khi trước. Tiệc rượu đã được bày sẵn tại hành quán phía trước, thỉnh Tây Lôi vương cùng Minh vương di giá.”

Dung Điềm quay lại, trao đổi ánh mắt cùng Phượng Minh, đoạn gật đầu: “Cũng tốt.”

Hai đoàn người ngựa, một trước một sau tới hành quán, quả nhiên đã thấy yến tiệc bày biện ổn thoả bên trong, nhưng từ từ yến lại không được sắp đặt linh đình nơi đại sảnh, mà lại an bài ở gian trác sảnh heo hút cạnh bên, thậm chí những màn ca múa đặc sắc thông thường dường như cũng không được chuẩn bị.

Dung Diễm Phượng Minh cùng ngồi một phía, Dung Hồ cùng nhóm Thu Lam đứng thị hầu phía sau, thị vệ đều được phân phó tới thủ vệ ngoài cửa. Duy mình Vĩnh Dật thái tử ngay đến một hầu tốt cũng không đem theo, một mình một người ngồi nơi chủ vị.

Sau khi rượu cùng đồ ăn được đem lên đầy đủ, hạ nhân trong hành quán cũng không một lần lai vãng tới, không khí trong phòng bất chợt lạnh lẽo vô độ.

Vĩnh Dật chẳng nói chẳng rằng, tự cầm tự rót, mắt không ngừng dò xét Dung Diễm. Đám Phượng Minh vốn nghĩ Vĩnh Dật sẽ mở miệng nói gì đó, ai dè y chỉ tự mình rót một ly, trút cạn xuống yết hầu.

Cứ như thế liên bốn năm chén, khiến đám Phượng Minh lòng nóng như lửa đốt, nhưng không biết phải làm gì cho phải. Đến lúc ấy Vĩnh Dật mới ngược lên nhìn Phượng Minh, cười khở: “Minh vương thứ lỗi, Vĩnh Dật ngày thường vốn không phải kẻ tham chén mê rượu, chỉ là hôm nay... Ôi, hôm nay tâm tình thực không tốt.”

Tim Phượng Minh như nhảy loạn trong lồng ngực, âm thầm cảm thấy có điều không ổn.

Dung Diễm hừ lạnh một tiếng, giữa đầu uống cạn một chén, nhìn chằm chằm vào Vĩnh Dật, gằn giọng: “Thái tử đã biết?”

Tâm lý mọi người căng thẳng hẳn lên.

Vĩnh Dật im lặng thẩm thị Dung Diễm trong chốc lát, đoạn nhẹ giọng hỏi: “Tây Lôi vương nghĩ sao?” Cười thầm mấy tiếng, lại bất chợt đánh mặt, trầm giọng: “Chẳng ngờ đường đường một Tây Lôi vương, cư nhiên giả trò lợi dụng thị tòng tùy thân làm nên một tấn hài kịch tầm xàm thế này, ha ha, thực đáng nực cười.”

Khách tịch một mảng trầm mặc. Thu Lam rón rén nhích từng bước, vô thanh nắm chặt tay Dung Hồ, mới chợt phát giác lòng tay y đã ướt rượt mồ hôi lạnh từ lúc nào.

“Nếu không phải Liệt Nhi thực tâm đối với thái tử điện hạ, đây có lẽ đã là một trò hề nực cười;” Giữa không gian tịch tĩnh, tiếng Phượng Minh lạnh lạnh như chuông ngân: “Nhưng để đáp lại chân tình của Liệt Nhi, thái tử điện hạ lại coi đó chỉ là một tấn hài kịch tầm xàm, ta đây thấy thật không đáng thay hấn.”

Ánh mắt của mọi người, không khỏi đổ dồn về phía Phượng Minh.

Phượng Minh từ chỗ mình đứng thẳng dậy, thản nhiên bước từng bước, dừng lại trước mặt Vĩnh Dật, chăm chú nhìn sâu vào mắt y, nghiêm túc vô cùng mà tiếp: “Quân lực Tây Lôi mạnh hơn Vĩnh Ân gấp bội, Liệt Nhi thân là tâm phúc của đại vương, tiền đồ xán lạn khôn tả, lại cam nguyện tới Vĩnh Ân trùng trùng gian nguy, thái tử chẳng lẽ không thể hiểu được hấn đang vì ai sao?”

Vĩnh Dật không thể chống lại ánh mắt của Phượng Minh, sự oán giận trong đôi con ngươi cũng vơi đi, y quay đầu đi nơi khác, u oán thở dài: “Tuỳ các người muốn nói gì thì nói, hấn cũng vì muốn chia rẽ vương tộc Vĩnh Ân mà tới, chuyện này các người tuyệt đối không thể phủ nhận.”

Dung Diễm tóm lấy cơ hội truy hỏi: “Sao thái tử lại biết căn nguyên của Liệt Nhi?”

Vĩnh Dật không biết nghĩ tới chuyện gì, im lặng trong chốc lát, mới hồi đáp: “Là tự hấn nói cho ta biết.”

“Hả?”

“Cái gì?”

Lần này ngay đến Dung Diễm cũng phải ngây ngẩn cả người, rù rì: “Không hồ là Liệt Nhi...” Lập tức sang sắc cười lớn, quay đầu nói với Dung Hồ: “Đệ đệ của người là một trang hảo hán. Dung Hồ, đem kiếm trên lưng người cho ta.”

Dung Hồ vội vã tháo kiếm dâng lên.

Dung Diễm nhận kiếm, đặt ngang trên phương trác, sắc mặt trầm xuống, nhìn xoáy vào Vĩnh Dật đoạn lạnh lùng nói: “Xin hỏi thái tử điện hạ, sau khi Liệt Nhi đem toàn bộ sự tình nói ra, người đã trả lời hấn thế nào?”

Vĩnh Dật hỏi lại: “Nếu đổi lại là Tây Lôi vương, người sẽ đáp trả thế nào?”

Dung Diễm không chút do dự trả lời: “Nếu chính Phượng Minh muốn ta buông bỏ giang sơn, dâng cả vương triều Tây Lôi tặng cho hần cũng có sao?” Phượng Minh kinh ngạc quay ngoắt lại nhìn Dung Diễm, yết hầu ứ nghẹn đến khó thở.

Dung Hồ nhin không nổi vuột miệng hỏi: “Người đã làm gì Liệt Nhi?”

Keng, một tiếng giòn tan, kiếm đã xuất vỏ. Dung Diễm một tay nắm chuôi kiếm, nhàn nhả trêu cợt: “Thái tử thứ lỗi, bản vương từng đáp ứng Liệt Nhi, nếu thái tử đối với hần không tốt, bản vương nhất định sẽ khiến thái tử nhận thiên đao vạn quả.”

Một bàn tay từ phía sau chột vươn ra, nhẹ nhàng đặt trên thân kiếm, Dung Diễm quay lại, vẫn là Phượng Minh.

Phượng Minh lắc đầu: “Đại vương sai rồi.”

“Ta sai?” Dung Diễm kinh ngạc nói.

“Liệt Nhi đâu có gặp điều bất trắc, cũng tuyệt không mong đại vương thương tổn thái tử điện hạ đâu. Huống chi, nếu thái tử chỉ vì sự thắng thắn mà thương tổn Liệt Nhi, vậy mắt nhìn người của Liệt Nhi cũng thực quá kém.” Phượng Minh quay lại, đối thị với ánh mắt mông lung trầm tư của Vĩnh Dật: “Ta nói đúng chứ?”

Vĩnh Dật một lúc lâu không nói thành lời, rốt cuộc đành lắc đầu thở dài: “Tây Lôi Minh Vương, quả thực danh bất hư truyền.” Đoạn tự rót lấy một chén rượu, thống khoái quán xuống yết hầu, gượng cười nhớ lại: “Liệt Nhi nói nếu ta thật tâm với hần, hãy theo hần vĩnh viễn rời xa đô thành. Ta... ta đã cự tuyệt.”

Chuyện ấy tất cả mọi người đều đoán được, bằng không họ đã không chạm mặt Vĩnh Dật ở chốn này.

“Hần có thể thành thật nói hết thấy với ta, ta dù là một chút cũng không hề trách cứ hần. Nhưng phụ vương, thân phụ kỳ vọng ở ta rất cao, ta sao có thể chối bỏ trách nhiệm của mình, cự tuyệt hần cũng vì ta có chỗ khó xử. Kỳ thực chỉ cần có thể cùng nhau một chỗ, cần gì phải trông nom những thị thị phi phi chốn khác.”

Phượng Minh đột nhiên hỏi: “Thái tử điện hạ, ta có thể hỏi người vài chuyện không?”

“...” Vĩnh Dật thoáng trầm mặc, nhưng cũng gật đầu nói: “Minh vương cứ hỏi.”

Phượng Minh ngồi xuống chỗ có thể nhìn thẳng vào Vĩnh Dật, mà ôn tồn cất giọng: “Xin hỏi thái tử, trở thành Đại vương có phải điều khiến thái tử thống khoái?”

“Đó là quyết định của phụ vương, cũng là vì bách tính Vĩnh Ân...”

“Lại hỏi thái tử, trong vương tộc Vĩnh Ân, phải chăng luôn có cốt nhục tình thân vì vương vị mà hận người đến thấu xương cùng cốt?”

“Chuyện này... không thể tránh được.”

“Nếu thái tử không thành thái tử, Vĩnh Ân vương có còn người kế thừa khác?”

“Đương nhiên còn.”

“Vấn đề cuối cùng nữa,” Phượng Minh mỉm cười: “Thái tử thích Liệt Nhi chứ? Nếu có một ngày thái tử không còn gặp được Liệt Nhi nữa, người có khổ sở chăng?”

Vĩnh Dật cười sâu thẳm: “Minh vương chẳng lẽ không thể đoán được chân tâm Vĩnh Dật?”

Phượng Minh hỏi lại: “Liệt Nhi một lòng tính toán thay thái tử, chẳng lẽ thái tử cũng không nhìn ra?”

Thu Nguyệt thì thầm với Thu Tinh: “Tỉ thực chịu không nổi, thái tử với Liệt Nhi đã ta thích người, người cũng thích ta, vậy cứ thắng thắn với nhau là ổn rồi, Minh vương còn lòng vòng như thế để làm gì?”

“Ta lòng vòng như vậy, chỉ là muốn... xác định lại cùng thái tử đây vài vấn đề.” Phượng Minh ngồi thẳng dậy nghiêm trang: “Thứ nhất, nếu thái tử đã biết tất thấy, nhưng vẫn cố ý ngăn đường chúng ta, liệu có phải muốn khởi binh vãn tội hay còn ý đồ khác? Thứ hai, thái tử và Liệt Nhi nếu đã biết tâm ý đối phương, vì sao còn cau có mặt mày? Thứ ba... Liệt Nhi rốt cuộc đã bỏ đi đâu?”

Vấn đề cuối cùng mới chính là điều mọi người quan tâm nhất, nhất thời tất cả mọi tầm mắt đều tập trung đến trên môi Vĩnh Dật, như e sợ y sẽ từ nơi ấy phun ra một điều xấu nào đó.

Vĩnh Dật chậm rãi nói: “Hắn lưu lại một mảnh giấy, nói hắn đã nhận vương lệnh của Tây Lôi vương, thì nhất định phải giàn xếp ổn thoả, nếu ta đã không chịu đáp ứng, hắn đành phải nghĩ tới biện pháp khác.”

“Không ổn.” Dung Diễm đột nhiên nhíu chặt cặp mày rậm, hạ giọng: “Chẳng lẽ Liệt Nhi muốn tiến cung gặp Vĩnh Ân vương?”

Vĩnh Dật lộ nét cười thâm đậm: “Không hổ danh Tây Lôi vương từng chứng kiến Liệt Nhi trưởng thành. Năm đó khi hắn thâm nhập vào Vĩnh Ân, dùng hoá danh Phù Cử, thành tân sủng của phụ vương. Sau khi giả chết rời đi, phụ vương vẫn một mực vì cái chết của hắn, mà đau thương khôn cùng. Lần này Liệt Nhi tiến cung, nói không chừng phụ vương sẽ chỉ coi hắn như một người giống Phù Cử, mà giữ lại bên người.”

“Nếu đã vào vương cung, sẽ vô cùng đau đầu.”

Phượng Minh không đồng ý nói: “Liệt Nhi không phải là người tự dòn mình vào hiểm cảnh đâu.”

Vĩnh Dật không biết làm sau đành gật đầu xác nhận: “Minh Vương đoán không sai, hắn không trực tiếp tiến cung, mà đầu phục nhị vương đệ của ta. Ai cũng sẽ cho hắn là một kẻ quá giống Phù Cử, có thể lợi dụng để tìm niềm vui thích của phụ vương. Chỉ cần thấy được thời vận, nhị vương đệ sẽ đem hắn hiến cho phụ vương.”

“A!” Phượng Minh như thể bừng tỉnh đại ngộ, nhất thời thành tiêu điểm mọi tầm mắt. Cậu vỗ vỗ trán, bật cười nói: “Nguyên lai thái tử loanh quanh vậy, là muốn hỏi mượn binh chúng ta.”

Giữa những con mắt ngạc nhiên của mọi người, Vĩnh Dật không thèm che giấu gật đầu nói: “Ta chỉ cầu Tây Lôi vương cho ta mượn năm ngàn tinh binh. Ta không thể dùng người phủ thái tử để tấn công nhị vương phủ. Chỉ cần cứu được Liệt Nhi trở về, ta tuyệt sẽ không tham quyền lợi vương vị, đã mất một lần, tuyệt đối sẽ không thể vượt mất lần hai.”

Thu Nguyệt khó hiểu nói: “Nhưng nếu là mượn binh, thái tử cứ nói thẳng từ đầu là tốt rồi, làm chúng ta lo lắng từ này đến giờ.”

Vĩnh Dật nghiêm nét mặt: “Vĩnh Dật làm vậy, vì muốn xem lòng trung Liệt Nhi kiên trì có đáng giá hay không. Chẳng giấu Tây Lôi vương cùng Minh Vương, toàn bộ ván gỗ chống đỡ toà hành quán này đều được len sẵn vài bố tấm dấm dầu, nếu hai vị làm ngơ với Liệt Nhi, coi hắn như một thứ công cụ lợi dụng, e rằng nơi này sẽ không còn một ai sống sót để thấy thái dương ngày mai.”

Toàn bộ trầm lắng một mảnh im phăng phắc.

Giữa sự yên ắng, Dung Diễm ôm bụng cười phá lên: “Liệt Nhi à Liệt Nhi, mắt nhìn người của ngươi quả không tồi.”

94. Q.5 - Chương 19

Sự tình có can hệ tới Liệt Nhi, đương nhiên Dung Hổ sẽ đứng ra yêu cầu nhận lãnh hành động lần này.

Dung Diễm gật đầu: “Ngươi hãy tuyển lấy năm nghìn binh sĩ tinh nhuệ nhất, nghe theo mệnh lệnh của thái tử. Sau khi thành sự lập tức quay về phục mệnh, tránh trì hoãn hành trình.”

“Vĩnh Dật sao dám điều khiển huynh trưởng của Liệt Nhi?” Vĩnh Dật lấy từ trong lòng ngực ra một vật: “Đây là bản đồ phủ nhị vương phủ. Còn nữa... Vĩnh Dật còn một yêu cầu có chút quá đáng.”

Dung Hổ biết rõ, liền cười bồi: “Thái tử điện hạ không cần lo lắng, Dung Hổ dẫn binh xâm nhập, chỉ áp chế, tuyệt không đả thương bất cứ ai.” Thừa dịp Dung Diễm không chú ý, liền bước tới trước hạ giọng: “Nhưng nếu sau này thái tử điện hạ làm chuyện có lỗi với đệ đệ ta, năm nghìn tinh binh này cũng sẽ tiềm nhập vào

phủ thái tử vô thanh vô tức như thế.” Bị khí thế hùng hực của y áp bách, thần sắc Vĩnh Dật thoát biến, Dung Hồ tức thì lui lại, ung dung quay về chỗ cũ.

Phượng Minh bẻ khớp tay tính toán: “Từ chỗ này tới đô thành Vĩnh Ân, cả đi cả về, hần cũng cần đến mấy ngày.”

“Minh Vương an tâm, Dung Hồ sẽ ngày đêm lên đường, mau chóng trở lại.”

“Không không,” Phượng Minh rối rít xua tay: “Ta còn đang hy vọng nhân dịp này được ở lại Vĩnh Ân chơi đùa một tý, người cứ chậm rãi đi, chậm rãi về thôi.” Lại chợt nhớ tới vị pháp sư Tùng Đằng đáng thương, bất giác thấy có chút áy náy, Phượng Minh lại tiếp tục sửa lời: “Thôi thì thế nào thì thế ấy đi vậy.” Bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Dung Hồ lớn tiếng lĩnh mệnh, uy phong lẫm lẫm rời trác sảnh, đi chọn lựa tâm phúc tinh anh tham dự cứu viện lần này. Vĩnh Dật long nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể sớm bay về cứu Liệt Nhi, liền vội vàng nói: “Hôm nay ta ít nhiều đắc tội, thỉnh Tây Lô vương cùng Minh vương thứ cho. Vĩnh Dật cần về đô thành trước, phòng có chuyện bất trắc.” Chắp tay cáo từ Dung Diễm và Phượng Minh xong, y cũng vội vàng chạy đi.

Thu Nguyệt nhìn theo bóng Vĩnh Dật đang từ từ khuất dần, vỗ vỗ ngực, cười khanh khách: “Vị thái tử Vĩnh Dật này lòng vòng quá, khiến chúng ta sợ toát mồ hôi.”

Thu Lam chắp tay lẩm nhẩm: “Ông trời phù hộ, may mà Liệt Nhi không xảy ra chuyện gì.”

“Hần cứ làm càn như thế, đợi cứu ra đi, Minh Vương ta nhất định phải giáo huấn một trận cho nên thân mới được.”

Thu Tinh phì cười: “Minh vương quản được hần á?”

Phượng Minh đỏ bừng mặt, húng hắng họng sai phái: “Bữa tiệc mới rồi không tính, ta còn chưa no. Thu Lam, mau làm vài món ngon ngon đi, cười ngựa cả ngày trời, lưng ta ê ẩm quá.”

Thu Nguyệt Thu Tinh nhanh nhẹn chạy tới, ấn Phượng Minh ngồi xuống, ngoan ngoãn nói: “Để chúng nô tì giúp Minh vương xoa bóp nha, người bị đau chỗ nào?”

“Chi bằng để bản vương xoa cho người đi.” Dung Diễm rắp tâm bắt lương kia cũng tới gần, bị Phượng Minh lườm cảnh cáo: “Thất lưng ta đã đau rần lên rồi, đừng có giở trò bậy bạ! Bỏ ra bỏ ra!” Lời còn chưa dứt, đã bị Dung Diễm tóm chặt eo bẻ thốc lên.

“Người! Cái tên hôn quân hoang dâm vô đạo.....” Phượng Minh thuận tay thụi một cú vào vai Dung Diễm: “Thất lưng ta đang rất đau! Giờ ta tuyệt đối, tuyệt đối không theo người về phòng!!!!!!”

Dung Diễm trưng bộ mặt vô tội: “Ai nói bản vương sẽ bế người về phòng nào?” Đoạn giương giọng hạ lệnh với đám thị vệ canh giữ ngoài cửa: “Truyền xuống, đêm nay không nghỉ lại hành quán, đổi thành hạ trại cách ngoại vi A Mạn giang ba dặm. Toàn quân khởi hành.”

Thu Lam “Oa” một tiếng thích thú: “Mới rồi nghe nghị sự căng thẳng, tì nữ quên băng mắt toàn bộ toà hành quán này đã bị lèn kín vải tấm dầu, vạn nhất có kẻ thừa cơ phóng hoả thì nguy rồi.”

Dung Diễm thu mắt, cúi đầu trêu tức Phượng Minh: “Thất lưng Minh vương tuy đau nhức, nhưng vẫn có ý chiêm ngưỡng dạ cảnh mỹ lệ nơi Vĩnh Ân, thì còn biện pháp nào tốt hơn ngoài cười ngựa chung với bản vương đâu nhỉ?”

Phượng Minh biết mình hiểu lầm Dung Diễm, liền học theo đám Thu Nguyệt, làm mặt dễ thương cười nịnh: “Thật không hổ danh Tây Lô vương, quả nhiên cẩn thận chu đáo, cất đặt mọi thứ ổn thoả... Ừm? Chỉ có điều cứ thích động chân động tay khiến người ta ghét bỏ, này, bỏ ngay ma chướng của người ra...”

Cả đoàn nghỉ ngơi một lúc trước khi tiếp tục xuất phát, địa điểm hướng tới chính là nơi diễn ra cuộc đại chiến nổi tiếng giữa Ly quốc và Tây Lô, A Mạn giang.

Phượng Minh thích chí ghé sát vào lòng Dung Diễm, nghe tiếng vó ngựa rậm rịch, khiến những chấm tinh quang chiếu rọi cả con đường phía trước.

“Phía trước là A Mạn giang rồi, có nghe thấy tiếng nước chảy không?”

Tiếng những con sóng ì oạp tấp bờ từ phía xa xa, khiến tấm hồi ức bị Ly vương Nhược Ngôn cầm tù chợt như bình tĩnh, những tháng ngày muốn sống không được, muốn chết không xong, bị áp chế theo đại quân viễn chinh Tây Lô, khiến ai nấy đều xúc động khôn cùng. Mặt sông phía trước yên ả bình lặng là thế, lại khiến lòng Phượng Minh âm ỉ quặn đau.

“Nghe nói sau trận A Mạn giang khi ấy, nước sông nhiễm đỏ chảy tới những vùng thổ nhưỡng khác, khiến lúa thóc sinh trưởng trở tuyền một màu đỏ máu. Thóc đỏ, vì nước sông dẫn tưới chứa quá nhiều thứ rửa nát của thi thể, nên không thể dùng được.”

Dung Diễm im lặng, kéo sát Phượng Minh vào lòng, ôn nhu nói: “Tất cả đều chỉ là tin đồn nhằm đám ngu dân rao truyền, làm gì có thứ ngũ cốc màu đỏ máu?”

“Dù có là đồn thổi, cũng đủ để minh chứng tấn thảm cảnh ngày ấy.” Trên mặt Phượng Minh vằn vệt một nét cười chua xót.

95. Q.5 - Chương 20

Địa điểm trú chân, cuối cùng cũng được quyết định ở vùng bình địa dưới chân núi phụ cận.

Dung Diễm nói: “Vốn tưởng phong cảnh bên bờ A Mạn giang đẹp dễ, sẽ khiến người thích thú.” Nhấn nhá đôi chút, lại tiếp tục thông thả: “Nơi chiến trận, quả thực không có gì đáng xem.”

Doanh trường huy hoàng nhất đương nhiên thuộc về bọn họ. Nhưng Dung Diễm phần vì sự vụ triển thân, nên thả Phượng Minh xuống ngựa.

“Người vào trước đi, lát ta sẽ vào ngay.”

Phượng Minh vẫy vẫy tay, đoạn xoay người đi, phía trước đã có thị tòng vén sẵn rèm cửa đứng đợi. Đám hai người Thu Nguyệt hôn hờ chạy từ trong ra nghênh đón, cười tươi như hoa, thanh âm giòn giã như khánh bạc: “Thu Lam thực nhanh, mới hạ trại một chút, đã chui vào tiểu trù phòng mới dựng làm đồ ăn ngay rồi. Nếu Minh vương đói bụng, chờ thêm một lát sẽ có đồ ngon dâng lên ngay.”

Giúp Phượng Minh cởi bỏ tấm phi bào, thị hầu cậu ngồi xuống. Lại nhớ lúc trước Phượng Minh vừa nói cậu bị đau thắt lưng, cả hai liền song song quỳ xuống, một trái một phải, xoa nắn thay Phượng Minh.

Lực xoa bóp vừa phải, nhất thời khiến Phượng Minh thư thái rất nhiều, không khỏi rên rỉ mấy câu khích lệ. Đang hưởng thụ sự chăm sóc hết lòng của Thu Nguyệt Thu Tinh, mắt dúi lại, buồn ngủ hết sức, nhưng tiếng Thái Thanh lại chợt vang lên bên tai: “Thỉnh Minh vương dùng trà.”

Mở bừng mắt, nhìn chén trà trước mặt, Phượng Minh đưa tay nhận lấy, cười biếng nhác: “Nếu người không gọi, suýt chút nữa ta đã ngủ mất rồi.”

Thái Thanh sợ sệt, cúi gằm đầu, thanh âm lí nhí như muỗi kêu: “Thái Thanh đáng chết, quấy nhiễu Minh Vương nghỉ ngơi.”

Thu Nguyệt phì cười, kéo tay Thái Thanh thủ thỉ: “Thái Thanh ngoan, đừng mãi làm bộ dáng uỷ khuất dè dặt đó nữa. Minh vương cũng đâu có trách muội mà.”

“Là nô tì gọi Thái Thanh dâng trà lên, cố tình đánh thức Minh vương đó.” Thu Tinh nói: “Minh vương còn chưa dùng bữa, giờ thấy thoải mái ngủ mất tiêu, nếu đói rồi sinh bệnh thì biết làm sao? Đại vương thể nào cũng trách mắng chúng nô tì cho xem.”

Thu Nguyệt đứng một bên gật đầu lia lịa tỏ vẻ tán đồng.

“Giờ lại đến các người quản ta nữa cơ đấy.” Phượng Minh ai oán kêu, đột nhiên ngồi bật dậy, ra sức hít hà, chau mày: “Cái gì mà thơm vậy?”

Xoẹt! Tấm màn bị ai đó vạch ra, còn léo nhéo tiếng Thu Lam từ ngoài vọng vào: “Thu Nguyệt mau ra bưng giúp người ta cái này đi, á, nóng chết mất.”

“Tối đây.” Thu Nguyệt như một ráng mây sắc sỡ trôi vèo ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã thấy cùng Thu Lam khệ nệ bưng vào một cái chậu bên trong đựng một cục gì đó cháy đen thui vào, mùi hương quả thực từ thứ trong chậu mà ra.

Thu Lam bỏ cái chậu xuống, thổi phù phù mấy đầu ngón tay: “Nóng quá đi mất. Không nghĩ cách một lớp vải dày như thế, mà còn suýt bị phỏng.”

Thu Tinh liếc mắt trách móc: “Ai kêu tỉ tự bê? Bao nhiêu thị vệ như thế, tùy tiện kêu một tên nào đó cũng được mà.”

“Đây là cái gì?” Sâu bụng Phượng Minh đã sớm bị thứ mùi thơm nức kia dụ dỗ rực rạch, giờ cũng góp một đầu ló vào: “Ế?” Trong chậu gọn lỏn một khối đất bùn đen thui lụi. Khi đói bụng cậu thường chịu động não hơn bình thường, nước miếng chảy ròng ròng mà hỏi: “Có phải món gà ăn mày lần trước ta bảo người không? Ủ, cách làm đúng là bọc gà trong đất bùn để thui, nhưng cũng không cần quá mức đến độ đen trùi trùi thế này đâu.”

“Minh vương đoán sai nha!” Thu Lam cười tủm tỉm: “Này là món nô tì vất vả lắm mới học lỏm được đó. Dù cũng là gà, cũng là bọc bùn đất xung quanh nướng, nhưng hương liệu khác hẳn, cách nướng cũng khác. Nên vị... Đường nhiên là khác hẳn nha.”

Vừa nói, nàng vừa tháo tấm vải trắng bao kỹ bên ngoài, gỡ bỏ bùn đất bám xung quanh, tức thì một mùi hương ngào ngạt mê người từ bên trong xông ra.

“Thơm quá, thơm quá!” Cái bụng đói ngấu của Phượng Minh cơ hồ bị mùi hương dụ hoặc đến xoắn cả lên, tức thì cu cậu vén ngay y tú, lăm le xông trận.

Thu Lam đắc ý mím môi cười mãi không thôi, còn Thu Nguyệt thì vội vã ngăn Phượng Minh: “Minh vương thật là, cũng làm gì thơm đến thế đâu. Lúc này còn định ngủ chạy, giờ lại như ma đói.” Đoạn lấy một chiếc dao bạc, cắt một chén thịt nhỏ đưa cho Phượng Minh.

Thu Tinh ở cạnh đưa tới một đôi đũa.

Phượng Minh gấp ngay miếng lớn nhất bỏ tọt vào miệng, cẩn thận nhai nhai, ánh mắt tức thì sáng rực, “Ngon! Cả đời ta chưa được ăn thứ gì ngon thế này a!” Lại gấp thêm một miếng, miệng lúng pha lúng phúng: “Các người nếm thử một chút xem, đảm bảo cũng phải khen ngon cho xem. Đúng rồi, nhớ phần lại cái chân gà cho Dung Điềm.”

Thu Tinh nửa tin nửa ngờ, xé một miếng bỏ vào miệng, nghi hoặc nói: “Nô tì thấy có khác gà bình thường lắm đâu, chẳng qua hương liệu với bình thường nồng hơn thôi.”

Phượng Minh ăn liền một lúc hết cả chén, luôn mồm gọi Thu Nguyệt cắt thêm, lại quay sang Thu Lam nói: “Từ mai, mỗi ngày làm cho ta món này đi. Hảo Thu Lam, sao tự dưng làm được món ngon thế?”

Thu Lam che miệng cười khúc khích: “Này là nô tì học trộm đó, sư phụ chính là lão trù tử của đoàn Đông Phàm. Đã sớm nghe Đông Phàm là đất mỹ thực, có vô vàn món ngon những nơi khác không có nổi. Hai hôm nay nô tì cứ lén theo đuôi nhìn ổng làm đồ ăn, ghi nhớ các bước làm, còn trộm cả mấy bao gia vị nữa.”

Thu Nguyệt biến sắc: “Tỉ bất cẩn quá, mấy món đồ kỳ lạ của Đông Phàm cũng tùy tiện cho Minh vương ăn, mấy thứ gia vị kia tỉ đều bỏ cả vào hay sao?”

“Ta làm sao lỡ mãng thế được? Tất cả những loại gia vị hương liệu kia đều đã để người am hiểu độc được xem qua rồi chứ, nhưng vì sợ có bất trắc, nên cũng chưa dám động tới, chỉ dựa vào các thành phần bên trong tự điều phối lại một ít thôi.” Thu Lam nhăn nhó cái mũi đáng yêu: “Đây chính là món bí truyền trong vương tộc Đông Phàm để bổ thân dưỡng thể đó. Gia vị đều là các loại dược liệu trân quý, bùn đất bọc quanh thịt gà có trộn lộc huyết tươi, nên lớp bùn đất mới bị cháy đen một mảnh như thế.”

Thái Thanh nhút nhát xen vào: “Lộc huyết đối với người thân thể bị suy nhược rất có lợi, ở quê tiểu tì trước kia, mỗi khi nữ nhân sinh con, trượng phu đa phần đều ra ngoài bắt hươu sống, cắt tiết cho thê nhi

uống. Khi tiểu tì sinh Thái Thương, cũng từng lên xin quản sự trừ phòng lưu lại một chén lộc huyết tươi sau khi giết hươu đó.”

Phượng Minh ừ một tiếng, gật gù: “Nói thế, ta quả thực thấy có vị máu, nhưng hương vị vẫn rất ngon, tuyệt không bị tanh nồng.”

Rú rít phân nửa câu chuyện, thị vệ ngoài trường chợt lớn giọng thông báo Lộc Đan quốc sư tới bái phỏng.

“Mau mời quốc sư vào đi.”

Hôm nay Lộc Đan mặc một chiếc trường sam thiên lam, gương mặt lại có phần tuấn mỹ hơn khi thường, y bước vào trường, ôn nhu cười với Phượng Minh: “Lộc Đan vừa nghe Tây Lôi vương quyết định lui hành trình, vì không biết có chuyện gì xảy ra, nên mới đặc biệt qua hỏi một chuyện.”

Chuyện của Liệt Nhi và Vĩnh Dật, đương nhiên không nhất thiết phải giải trình cho Lộc Đan hay, nên Phượng Minh chỉ úp úp mở mở nói: “Hành trình cũng không cần phải nhanh chóng quá, cảnh sắc đầu đông không tồi, lại là lần đầu tiên ta có cơ hội tới biên giới Vĩnh Ân nên hảo hảo thưởng thức một phen cũng hay.” Đoạn gọi Thu Lam chuẩn bị nệm cho Lộc Đan, đưa tay mời Lộc Đan ngồi xuống. “Mời quốc sư ngồi. Ừm? Quốc sư vừa tẩy rửa xong ư? Trên người thơm quá.”

Phượng Minh hít hà vài hơi, mới chợt phát hiện sắc mặt Lộc Đan có chút kỳ dị, đến lúc này cậu mới phát hiện câu nói kia của mình tựa hồ có điểm cợt nhả. Y là nam nhân lại có bộ dáng xinh đẹp động lòng người như thế, nhất định hay bị đám sắc lang đồng tính quấy nhiễu, nói không chừng y còn phải vô cùng căm ghét người khác tán tụng thân thể mình. Nghĩ đến đó, Phượng Minh xấu hổ cười trừ, lãng sang chuyện khác: “Quốc sư đã dùng bữa tối?”

Lộc Đan nhàn nhã dựa vào miếng nệm sau lưng, một tay chống má, đôi đồng tử sâu sắc nhìn xoáy vào Phượng Minh hồi lâu, hàm răng trắng đều đặn mới hé hé, y nhàn nhạt cười: “Tâm tư Minh vương đều viết hết trên mặt, khác hẳn Tây Lôi vương. Ta quả thực vừa tẩy rửa xong, mùi hương Minh vương nói, có lẽ là huân hương chẳng.” Y tuy ý chính lại tư thế ngồi, tư thái đẹp đến mức đám Thu Nguyệt Thu Tinh chỉ biết ngẩn ra nhìn, đoạn tiếp: “Ta ghét nhất bị kẻ khác lấy thân thể dung mạo ra làm đề tài, vì vẻ mặt họ khi ấy vô cùng đáng hận. Nhưng Minh vương lại khác, ánh mắt người rất trong sáng, không khiến người ta cảm thấy chán ghét, hơn nữa...” Đôi mắt thấu triệt đánh giá Phượng Minh một lượt từ trên xuống dưới, chợt chớp chớp nhìn Phượng Minh với hàm ý sâu xa, đoạn hạ giọng: “Lộc Đan tin, dù có để Minh vương làm, Minh vương cũng chẳng thể làm được tới nơi tới chốn đâu.”

Hàm ý ái muội trong ngữ khí câu nói ấy, ngay đến một Thái Thanh ngây thơ nhút nhát cũng nghe ra.

Mặt Phượng Minh cơ hồ sưng phồng đến tím tái, cậu hậm hực trừng mắt lườm Lộc Đan: “Quốc sư... cái đó...” Cậu từ đầu chí cuối không hề nghĩ một tuyệt thế mỹ nhân như Lộc Đan lại có thể nói ra một câu bạo dạn như thế.

“Lộc Đan đã dùng qua bữa tối, Minh vương hình như cũng đang dùng thì phải?” Không để ý đến bộ dạng xấu hổ không để đâu cho hết của Phượng Minh, Lộc Đan vẫn phong lưu tiêu sái, ngó nhìn con gà đã có một nửa thăm bụng Phượng Minh nằm lọt thỏm trong chiếc chậu đồng trên mặt phương trác, kinh ngạc thốt lên: “Món này rất giống một món ăn nổi tiếng trong vương cung chúng ta, kỳ quá, ngoại trừ trừ tử của ta, còn có người khác biết cách làm món này. Ha, nó là một món ăn vô cùng bổ dưỡng, để người bị suy yếu thân thể dùng là tốt nhất, đã dùng tới lộc huyết đúng không?”

Thu Lam le lưỡi, xem ra chuyện học lóm trừ nghệ đã bị phát giác, nhưng cũng chẳng phải chuyện gì lớn, có Minh vương ở đây nài nỉ chắc chắn sẽ không bị bắt tội, mới gật đầu: “Vâng.”

96. Q.5 - Chương 21

Thu Lam le lưỡi, thấy chuyện học lóm trừ nghệ bị phát giác, nhưng cũng chẳng phải chuyện gì lớn, có Minh vương nài nỉ chắc chắn không bị bắt tội, mới khẳng khái gật đầu: “Vâng.”

Lộc Đan mỉm cười không nói, nhẹ nhàng đứng dậy bước tới cửa trướng, vén màn nhìn sắc trời bên ngoài: “Giờ không còn sớm nữa, đến lúc Lộc Đan phải trở về rồi.” Rồi cứ thế cáo từ với một Phượng Minh mặt mày đỏ nhừ, mà phiêu nhiên đi khuất.

Doanh trướng một mảnh im phăng phắc, mãi sau, mới bị một tiếng xuýt xoa đánh vỡ, Thu Nguyệt tấm tắc trong miệng: “Vị quốc sư Lộc Đan này, thật là vừa đẹp vừa... vừa...”

“Vừa khiến người khác khó chống đỡ.”

“Đúng đúng!” Thu Nguyệt đang bận liên mang phụ hoạ lời nói của Thu Tinh, vừa rời mắt đi, đã bắt gặp ngay Thái Thanh: “Thái Thanh, muội đang lên cười gì đó?”

Thái Thanh không hề để phòng chuyện Thu Nguyệt rầy rà mình, nhất thời giật bắn lên. Nàng vỗ vỗ ngực trấn tĩnh, dặng cúi gằm đầu cười ngượng nghịu: “Mới rồi thấy quốc sư đại hiển uy phong, muội chẳng qua chỉ thắc mắc... Ngài ấy với vị Đông Phàm vương kia, đêm tới ai trên mặt...”

Chỉ nghe thấy “phèo” một tiếng, thế nhưng lại không ai khác ngoài Thu Lam nhin không nổi mà bật ra, nàng vừa cười vừa liếc Phượng Minh. Phượng Minh nổi gai ốc cùng mình, sẵn giọng cảnh cáo trước: “Thu Lam, không phải ngươi lại nghĩ đến cái gì bất lợi cho ta đấy chứ?”

“Thu Lam nào dám a?” Thu Lam che miệng, ánh mắt lại lộ vẻ ranh mãnh: “Nô tì chỉ muốn nói, nếu quốc sư mỹ lệ đến mức ai cũng ngưỡng mộ mà còn có cơ hội ở trên, thì Minh vương ít nhiều vẫn còn cơ vùng dậy thượng Tây Lôi vương chứ?”

“Cơ vùng dậy cái gì?” Vừa vặn đúng lúc Dung Diễm rảo bước vào trướng.

Đang lúc Phượng Minh hết cách đối phó, lại nhắc thấy Dung Diễm, cậu tức thì nhảy dựng lên, cố ý tỏ vẻ dữ tợn nghiêm giọng phủ đầu: “Nói chỉ đi một lúc, thế mà giờ mới về?”

Đám Thu Lam thấy Dung Diễm quay lại, không dám giở giọng nhí nhố, liền tay nắm tay mười giúp Dung Diễm thoát phi bào, thay sang một chiếc áo khoác thùng thình khác, đoạn thúc thời chuẩn êm khỏi doanh trướng.

“Mới một hồi không thấy, sao tự dưng lại nổi giận? Ừm, khi giận mặt người lại đỏ bừng lên, so với lúc thường còn đẹp hơn.” Hắn thở ra thoả mãn, tựa người vào chiếc nệm to sụ sau lưng, đoạn với tay kéo vòng eo thon nhỏ trước mặt. Phượng Minh “ai nha” một tiếng, mất thăng bằng ngã vào lòng Dung Diễm. Dung Diễm bắt đầu giải thích bằng một giọng có chút ăn năn: “Ta vốn định tiếp kiến truyền lệnh sứ từ vương cung, xử lý một chút yếu vụ Tây Lôi, không ngờ hắn lại không tới. Kỳ lạ thật, truyền lệnh sứ vương cung phái đưa tấu chương tới chưa bao giờ trễ nải. Hay trong vương cung đã xảy ra chuyện gì?”

Phượng Minh không hiểu sao chợt cảm thấy căng thẳng, mới vội lo lắng hỏi: “Chúng ta có nên quay lại xem thế nào không?”

Dung Diễm khẽ mơn trớn khuôn mặt non nớt búng ra sữa của Phượng Minh, cười dài: “Tây Lôi vương cung của ta há lại là chốn kẻ nào cũng có thể tùy tiện động vào sao? Trừ Đông Kiếm Mẫn, còn có thái hậu, dù kẻ kia có to gan lớn mật thế nào, cũng sẽ bại dưới liên thủ của họ thôi.”

“Mặc kệ thế nào, cứ phái người về vương cung tìm hiểu tin tức trước đã. Đại vương xuất ngoại, lại phát sinh chuyện tin tức trễ nải ắt là điềm chẳng lành.”

“Đã sớm phái người đi rồi, người yên tâm. Nhưng lúc ta không ở đây, người lại bày trò gì vậy?”

“Ăn vài thứ, còn gặp cả Lộc Đan nữa. Phải rồi, thịt gà hôm nay Thu Lam làm rất ngon, ta phần lại người cái chân gà đó...”

“Đừng nói chân gà, nói Lộc Đan đi, các người nói chuyện gì?”

“Không gì.”

“Thật không không?”

“Không mà.”

“Thế sao mặt người lại đỏ tới mang tai thế kia?”

Tới cuối cùng, ngữ điệu hai người lại chuyển sang thì thầm. Bị hơi thở ấm nóng mơn man bên tai gây nhồn nhột, Phượng Minh hơi rụt cổ lại, lại thêm cơn mệt mỏi dần trườn tới, cậu ngáp dài một cái, đưa tay choàng quanh cổ Dung Diễm: “Chúng ta đi ngủ thôi.”

“Được.”

Lập tức cả người bị ầm lên, bế tới chiếc thảm mềm mại đám Thu Lam đã chuẩn bị sẵn từ lâu.

“Người làm trò gì đó?”

“Ngủ.”

“Đừng làm loạn nữa, ta thực sự mệt lắm.”

“Vận động một chút, ngủ sẽ càng say hơn.”

“...”

Kể bị áp bên dưới chỉ có thể dí lên mặt kẻ ở trên tám chữ “mặt dày vô sỉ, hoang dâm vô đạo.”

97. Q.5 - Chương 22

Đám Thu Lam thị hầu ngoài doanh trướng, hết lần này lượt khác nghe những thanh âm rên rỉ vừa đau đớn vừa trộn lẫn hạnh phúc, những thanh âm dâm mi ngọt ngào như tiếng tiêu tiên thần của Phượng Minh, dù đã sớm thành quen, nhưng vẫn không khỏi khiến trống ngực họ thi nhau đập rộn ràng. Sau gần cả canh giờ, Thu Nguyệt chợt ngáp dài: “Đại vương biết thân thể Minh vương chưa khoẻ hẳn, chắc sẽ không nhận nhạo quá lâu đâu. Muội với Thu Tinh đi chuẩn bị bồn nước nóng trước đã nha.” Rồi cùng Thu Tinh đi mất.

Thu Lam một mình đứng canh ngoài cửa, chợt nghe có tiếng xào xạc, như thể đang có ai đó dẫm lên những sỏi cỏ khô vàng dưới đất, nàng liền ngoái lại nhìn.

Đương lúc Thái Thanh đi tới, ngạc nhiên hỏi: “Chỉ có mình tỉ tỉ đứng canh ở đây? Lạnh thế này, sao không gọi muội một tiếng?”

“Bọn Thu Tinh vừa mới chạy đi chuẩn bị mộc dục cho Đại vương cùng Minh vương đó mà.” Thu Lam ngó nghiêng sau lưng Thái Thanh: “Thái Thương đâu?”

“Ngủ rồi. Thằng nhỏ ấy, phải vất vả lắm mới dỗ nó ngủ được.” Thái Thanh áy náy nói tiếp: “Vì nó, mà muội suốt ngày chảnh mắng việc hầu hạ Minh vương, khiến các tỉ ai cũng phải vất vả.”

Thu Lam thấy nàng tuy được thăng làm đại thị nữ tùy thân của Minh vương, nhưng chưa bao giờ tỏ vẻ ngạo mạn, thậm chí lúc nào cũng có vẻ sợ sệt, mới chợt nghĩ có lẽ ngày xưa trong vương cung Thái Thanh thường bị mọi người khi dễ, mới muốn nhân dịp này trò chuyện gần gũi thêm với nàng đôi chút, mà ân cần nói: “Thái Thương là một đứa trẻ ngoan.”

Nhưng Thái Thanh lại tựa hồ có chuyện vương bận, cứ không ngừng nhìn về phía trướng môn.

“Sao vậy?”

“Không a,” Thái Thanh cúi đầu, mãi sau mới ngẩng lên, rụt rè hỏi: “Thu Lam tỉ tỉ, Minh vương mới cười ngửa có một lúc, đã kêu đau sống lưng. Người thân nam nhi trẻ tuổi, sao thân thể lại yếu như thế?”

Thu Lam thở dài, cũng chau mày ủ ê: “Sau khi trở về từ A Mạn giang, thân thể Minh vương đã hư nhược thể rồi. Giờ nhìn qua đâu có vẻ bình thường, nhưng nguyên khí thực ra vẫn chưa khôi phục, cứ hoạt động một chút lại mệt mỏi. Ngày nào cũng hoạt náo không yên một chỗ, thực khiến người ta đôi lúc không biết phải làm sao.”

Hai người ai nấy đều ôm một bầu tâm sự riêng, cúi đầu không buồn lên tiếng. Hồi lâu sau, Thái Thanh mới cắn môi nói: “Minh Vương giống như đang...”

Được lưng chừng câu, cả hai người liền ngừng phất lên, những tiếng rên rĩ điềm mật trong doanh trướng dường như đã bắt đầu tan biến. Vừa lúc Thu Nguyệt cùng Thu Tinh trở về đến nơi, thấp giọng thì thào: “Kết thúc rồi?”

“Ừ.”

Thu Nguyệt tiến tới ngoài doanh trướng, cung kính cất giọng hỏi: “Mộc dục đã chuẩn bị xong, chúng nô tì tiến vào thị hầu được không ạ?”

Chỉ khắc sau, đã nghe tiếng Dung Điềm biếng nhác truyền ra: “Vào đi.”

“Nhanh nhanh...”

Thu Nguyệt chỉ huy, năm sáu thị vệ hè nhau bưng một chiếc thùng gỗ cực lớn vào trong doanh, lại có thêm hơn mười thị vệ khác nối tiếp nhau quẩy từng thùng nước ấm chạy vào, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, khiến đại doanh trướng của Dung Điềm nhất thời chìm ngập giữa một màn sương mịt mù.

Sau khi đám thị vệ thối lui, Dung Điềm cẩn thận ôm Phượng Minh đang kiệt sức cuộn giữa tấm thảm nhung dày, nhẹ nhàng thả vào giữa làn nước ấm dịu.

Bốn tì nữ Thu Lam cùng tiến vào hầu hạ, giúp Dung Điềm cởi áo, đắp bốp, múc thêm nước, xoa lên người hẩn những thứ hương liệu dùng để tẩy rửa. Phượng Minh thì trước nay họ thường không quản, chăm sóc cậu là đặc quyền của riêng Dung Điềm.

Phượng Minh giữa lúc mông mông lung lung, được làn nước ấm áp vây bọc tứ chi, nhất thời cảm thấy khoan khoái vô bờ, liền mở hé mắt, duỗi duỗi tay chân, rừ rừ: “Trời sáng rồi?”

“Chưa đâu.” Làn môi Dung Điềm nhất thời dán sát lại, thừa cơ nhắm mút chút mật ngọt ngào của cậu.

“Ừm...”

“Người mệt rồi, ngủ đi.” Những thanh âm trầm thấp quanh quẩn bên tai, kèm theo những nụ hôn mơn trớn dây dưa quen thuộc.

“Dung Điềm...”

“Ta đây.”

“Người đang tẩy rửa cho ta sao?”

“Ừ.”

Đôi con ngươi biếng nhác bắt thần tròn xoe, đáng yêu như một chú mèo nhỏ. Phượng Minh líu rú trong miệng: “Ta cũng muốn giúp người tắm kia.”

Nhất thời, những bàn tay đang xoa bóp nhẹ nhàng trên lưng Dung Điềm chợt đông cứng lại, mấy nàng tì nữ mặt đối mặt đưa mắt nhìn nhau trân trối.

Nét cười khêu gợi chợt lan đi trên gương mặt tuấn tú của Dung Điềm, âm điệu lại có chút khàn đặc: “Người giúp ta tắm?”

“Đúng a.”

“Thật chứ?”

Phượng Minh mơ màng cười ngọt ngào với hẩn: “Đương nhiên là thật.”

Thật là dụ hoặc quá đỗi. Dung Điềm hơi cắn môi, cuối cùng cũng gắng gượng để lý trí đè chết dục vọng, vỗ về gương mặt Phượng Minh: “Mau ngủ đi, mai người lại la hét đòi cưới ngựa đi chơi khắp nơi. Không có tinh thần thì du ngoạn sao được, không định trưng cặp mắt cú mèo ra ngoài để bị bê mặt đấy chứ? Người xem người đi, mệt đến hồ đồ rồi.” Lại thêm phần lưu luyến dùng mặt cọ nhẹ lên gương mặt bị nước hun ửng hồng của Phượng Minh.

“Ai mệt đến hồ đồ? Ta tuyệt đối không hồ đồ nha.” Phượng Minh bắt đầu ngo ngoáy ngồi dậy trong lòng Dung Điềm, nhân thần quả nhiên đã có chút thanh tỉnh: “Đến, để ta tắm giúp người. Người giúp ta tắm

bao nhiêu lần như thế, lần nào cũng thừa dịp ta ngủ quên để chiếm tiện nghi. Hừ, không được, lần này thế nào cũng phải đến lượt ta. Thu Lam, đưa vải chà lưng cho ta đi!”

Thu Lam sao dám trở ngại Đại vương hưởng thụ màn chủ động dâm hiến hiếm thấy của Minh vương, liền ngoan ngoãn dâng ngay chiếc khăn chà cho cậu.

“Ta muốn chà ở chỗ này.”

“Ừm...”

“Đau lắm hả?”

“Không phải...” Dung Diễm cau mày: “Ngứa quá.”

“Ngứa? Sao lại ngứa được?” Phượng Minh khó hiểu, dùng lực chà mạnh trên lưng Dung Diễm, “Thế này thì sao?”

“Nửa đêm người tỉnh, để giày vò ta phải không?”

“Làm gì có? Bản Minh vương chẳng phải đang ra sức giúp người tắm rửa sao? Nói chỗ nào ngứa, ta chà mạnh hơn là được.”

“... Tâm ngứa.”

Bốn nàng thị nữ đưa mắt nhìn nhau, đồng thời khép mi hành lễ: “Chúng nô tì xin lui trước.” Đoạn nổi gót lướt ra ngoài, không khỏi mím môi nén cười.

Lại đứng ngoài cửa chờ thêm một canh giờ nữa, tất cả mọi người bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài. Thu Lam nói: “Thái Thanh muội về nghỉ ngơi chút đi, để tỉ với bọn Thu Nguyệt luân phiên chợp mắt, đứng lại đây canh là được rồi.”

Thu Nguyệt gật đầu hưởng ứng: “Phải đó, bằng không Thái Thương tỉnh dậy sẽ khóc nháo mất. Ôi, phải chi có Dung Hồ hay Liệt Nhi ở đây thì tốt, để bọn họ trông hộ, đến lúc xong thì báo chúng ta một tiếng.”

Đang nói, chợt có một tiếng hô lớn từ trong trướng: “Người đâu.”

Bốn người vội vã tiến vào. Tóc Phượng Minh hơi rối, lười nhác tựa vào chiếc nệm lớn sau lưng, ngoại bào tùy tiện khoác hồ trên thân, ắt vừa bị Dung Diễm hoang dâm vô độ nháo thêm một lần, nhưng sắc mặt lại hồng nhuận, chẳng những không mệt mỏi, mà tựa hồ còn rất có tinh thần.

“Bên ngoài không mưa chứ?”

“Hồi bẩm Minh vương, trời không có mưa.”

“Có sao không?”

“...” Đám Thu Nguyệt đưa mắt nhìn nhau.

“Có sao không?”

“Có ạ.”

“Đẹp không?”

“Rất đẹp ạ.”

“Giúp ta thay y phục.” Phượng Minh hưng trí bưng bưng: “Ngắm sao trên bình nguyên là đẹp nhất đó, mà hiện tại nơi này còn chưa bị ô nhiễm, chắc chắn phải đẹp không gì bì kịp. Bình thường không có thời gian, hôm nay phải nhân dịp còn tỉnh táo, nhất định đi ngắm cho thỏa thuê một phen.” Đoạn liền thanh thúc giục đám Thu Lam thay y phục.

Dung Diễm cau mày: “Người không mệt à? Ngày mai...”

“Dù sao cũng phải đợi Dung Hồ quay về, mai không cần vội đi tiếp. Nếu mệt thì ngủ cả ngày cũng được mà.” Phượng Minh liếc xéo Dung Diễm: “Không được nói ta ấu trĩ, người cũng phải đi ngắm cùng ta.”

Dung Điềm thấy cậu hiếm có dịp hưng phấn thế này, cũng không đành trái ý, liền gật đầu thuận theo: “Người muốn thì đi xem vậy.”

Đám Thu Lam được Dung Điềm đồng ý, mới chịu giúp Phượng Minh thay y phục.

Dù nói là ngắm sao, nhưng hai người vừa ló đầu ra, đã kinh động không ít thị vệ.

“Chúng ta qua bên kia.” Phượng Minh vừa hạ lệnh, cả một kỵ đội liền hùng hổ rục rịch nhích đi.

Tới chỗ Phượng Minh chỉ, đã có một miếng cỏ bố được trải sẵn thuận tiện cho Dung Điềm và Phượng Minh ngồi ngắm sao. Hơn trăm thị vệ tay đan tay, lưng hướng vào trong, hình thành một vòng tròn vây xung quanh đám Dung Điềm Phượng Minh.

Bọn Thu Lam thân là thị nữ cũng tự nhiên được ở lại trong vòng, bưng từng đĩa điểm tâm cùng rượu ngon từ trong thực hạp ra, nhất nhất sắp một lượt trên tấm cỏ bố, để họ có thể dùng tùy nghi.

Phượng Minh nằm xoải ra trên nền vải trải, ngưỡng mộ cả một bầu trời sao lấp lánh bên trên, đôi con người long lanh hơn cả những vì tinh tú, miệng không ngừng tấm tắc: “Không hổ là trời sao cổ đại, mỗi một ngôi sao đều sáng vô cùng. Ngày mai nhất định sẽ nắng đẹp, vì trên trời không có mây, sao mới sáng rõ. Không có mây, sẽ không có mưa.”

“Phải không?” Dung Điềm cũng học theo cậu nằm ngửa ra, “Mỗi một vì sao là mỗi một thần tiên, những vì sao đặc biệt sáng lúc đêm muộn, chính là đôi mắt đang dõi theo của các vị thần đấy.”

“Phải, họ dõi mắt theo, vì phát hiện được một đấng quân vương anh minh hiếm có từ cổ chí kim.”

“Không,” Dung Điềm trở mình, hai tay chống bên hai bên người Phượng Minh, nhìn cậu tha thiết, dịu dàng thì thầm: “Vì họ phát hiện được một đôi tình nhân hạnh phúc nhất cõi đời này.”

Gió nhẹ thoảng qua. Ánh sao lấp lánh chiếu xuống, càng khiến đường dáng dầy núi bạt thêm sự hùng vĩ. Mọi thanh âm như rơi vào tĩnh lặng, chỉ còn duy tiếng tim đập rộn ràng quện hoà vào nhau.

Phượng Minh đỏ bừng mặt, chợt quay mặt đi, dùng thanh ẩm lí nhí như muỗi kêu thì thào: “Nếu thế, hãy để thiên thần được thấy chúng ta yêu nhau thế nào đi.”

Dung Điềm sững sốt.

Phượng Minh ngượng ngùng nhìn hắn: “Hôm nay... bỗng nhiên rất muốn được tận hưởng thoải thích tư vị được người ôm ấp mà.” Cậu chủ động vươn tay, quấn quanh cổ Dung Điềm, hung hăng cắn mạnh một cái. “Ôm bao nhiêu lần cũng không sao cả.” Nói không hết sự quỵên rũ mị nhân.

“Phượng Minh...”

Giữa những cơn gió lạnh lạnh, trên bình nguyên thắm đẫm sắc thu tàn, hai thân ảnh quện lại làm một, mật ngọt lan tràn tứ phương.

98. Q.5 - Chương 23

Những tiếng ca ân ái cứ thế kéo dài đến tận khi những vì tinh tú dần khép mắt, và quảng bụi mênh mang sáng ánh lên ở phía bên kia bầu trời.

Thu Lam bó gối, dựa lưng gà gật với đám Thu Nguyệt trên bãi cỏ, một mình ngáp lên ngáp xuống, ngủ gật nói: “Trời sáng rồi.”

“Suốt cả buổi tối, ôi, đau lưng quá...” Giãn gân cốt, Thu Tinh vặn vẹo vòng eo, chau mày rên rỉ kêu.

“Quả đã làm khó các người, cả một buổi tối phải theo chúng ta đi ngắm sao trời.” Một gương mặt to uyển hình linh xuất hiện, mang theo nụ cười dịu dàng hết sức ngọt ngào, sâu trong đôi con ngươi đen lấp lánh như nước sơn ánh lên tia linh quang quái gở. Mới cười với các nàng xong đó, lại đã quay ra sai phái thị vệ

bên cạnh: “Bạch Vân đâu? Dắt nó tới đây, hôm nay ta phải cưỡi ngựa chạy khắp vùng duyên hà này, cảm thụ hết thủy phong vị rong ruổi trên lưng ngựa cuối tiết thu mới được!”

Dung Diễm mắt sắc như dao, ngăn đám thị vệ, cuối cùng cũng sinh nghi: “Phượng Minh, người... không biết mệt?”

“Không hề!” Phượng Minh cười hớn hở: “Hay tại khí hậu Vĩnh An quá sức trong lành, từ trận A Mạn giang tới giờ, ta chưa từng cảm nhận được tinh lực sung mãn dồi dào thể này bao giờ, cả người căng tràn sức mạnh. Mau! Mau dắt Bạch Vân lại đây! Ta phải cưỡi ngựa!”

“Minh vương,” Thu Lam chạy lại chỗ Phượng Minh, cận thần đánh giá lên xuống sắc mặt cậu, quả nhiên không có chút nào miễn cưỡng, đôi mắt sáng rực có thần, linh động như thủy ngân. Trầm ngâm trong giây lát, Thu Lam mới bắt đầu dặn dò từng li từng tí: “Nếu Minh vương muốn đi du ngoạn, chỉ bằng ăn một chút gì đó hăng đi, chúng ta về doanh trường trước có được không?”

“Ha, người nhắc ta mới nhớ, quả nhiên có hơi đói.” Phượng Minh xoa xoa bụng, gật gù: “Được, ăn điểm tâm rồi lại đi. Thu Lam, ta lại muốn ăn món gà tối hôm qua.” Nước dãi ròng ròng nhìn Thu Lam.

“Dạ.”

Đoàn người tức thì lên ngựa trở về doanh Phượng Minh khí thế hùng hực, dọc đường hết chỉ lại trở cảnh vật bên đường, lú lo với Dung Diễm không ngừng.

Thu Nguyệt hơi giật cương, để ngựa đi thông thả sát cạnh Thu Lam, thì thầm: “Không hiểu sao, muội chỉ thấy giật hết cả mình. Tỉ xem Minh vương hôm nay bị sao vậy?”

“Cơ thể Minh vương vốn đã không khỏe, giờ lại còn quấy không chịu nghỉ ngơi, vậy đâu có được?” Thu Lam nhìn đăm đăm vào dáng Phượng Minh đang vô cùng thân mật ngã trong lòng Dung Diễm, bậm môi nói: “Đợi về trường, lập tức đốt huân hương an thần. Muội thả vào mấy lá khô giúp ngon giấc vào trà cho Minh vương, đợi người ngủ, lập tức thỉnh đại pháp sư Tùng Đằng qua xem xem.”

“Muội cũng nghĩ vậy. Xem ý đại vương, hẳn cũng đang muốn nghĩ cách dỗ Minh vương ngủ.”

Khi chúng thị nữ thương nghị xong xuôi, doanh trường đã gần ngay trước mắt.

Dung Diễm ghì cương, đang muốn ôm Phượng Minh xuống ngựa, đã bị cậu hùng hổ ngăn lại: “Không cần người, xem ta đây.” Đoạn lạnh lợi xoay người một cái, dùng một tư thế cực đẹp để vung vàng tiếp đất, đổi lại một tràng reo hò nhốn nháo từ đám thị vệ sau lưng.

Dung Diễm lắc lắc đầu, bất đắc dĩ mở miệng trách cứ: “Vạn nhất bị trật chân, thì phải làm sao?”

Sắp tiến vào doanh, đã có một hương vị quý dị chẳng lành xộc vào cánh mũi.

“Đại vương,” Nội quan vương cung tất tả chạy tới, sắc mặt xanh mét cắt không còn hột máu, quỳ xuống nơm nớp lo sợ bẩm: “Khởi bẩm đại vương, đại pháp sư Tùng Đằng, ngài ấy... ngài ấy đã có chuyện.” Lời nói rất chỉ có kinh hoàng lẫn lo sợ.

Tất cả những người đứng trước nghe được tin này đều thỉnh linh chấn động.

Đôi mày rậm của Dung Diễm nhăn chặt lại, gằn giọng hỏi: “Chuyện này là sao?”

“Nô tài quả thực không biết đã có chuyện gì xảy ra, thường ngày đại pháp sư đều dậy từ sớm truyền điểm tâm, nhưng hôm nay chờ mãi vẫn không thấy. Nô tài bạo gan tiến vào trường xem thể nào, kết quả pháp hiện đại pháp sư đã... đã tắt thở.”

“Tắt thở? Có kẻ xâm nhập, hay bị hạ độc? Đêm qua kẻ nào đã hầu hạ trong trường của hần?”

Nội quan vương cung kia thấy Dung Diễm gằn giọng giận dữ, cả người run bắn lên, hốt hoảng cúi rạp xuống: “Đêm qua đại pháp sư vẫn còn bình thường, không khác gì ngày thường. Chiều nào ngài ấy cũng phải tu luyện, nên hạ lệnh nghiêm cấm bất cứ ai tiến vào quấy rầy, nên, sau bữa chiều, nô tài không tiến vào hầu hạ đại pháp sư nữa. Mong Đại vương tha lỗi, buổi tối nếu không có đại pháp sư truyền gọi, nô tài không thể bước vào...”

“Trên người hần có vết thương nào không?”

“Hồi bẩm đại vương, đại pháp sư Tùng Đằng vẫn ngồi thiền như khi thường, thần thái bình ổn, không một vết xước xát.” Như thế đang hồi tưởng lại bộ dáng chết bình tĩnh đến quỷ dị của Tùng Đằng, tên nội quan run rẩy không ngừng, hai cánh tay lẩy bẩy trên nền đất cũng phải bắt đặc dĩ lắm mới chống đỡ nổi thân hình, đầu gối cũng chẳng dám nhấc lên đến nửa ly mà tiếp tục bẩm báo: “Giống như... giống như bị tà pháp chiêu hồn.”

“Không phải...” Phương Minh khẽ giật tay áo Dung Diễm, có chút bất an: “Mỗi ngày viết bùa hộ mạng từ máu tươi gây tổn thương nguyên khí, nên mới vô thanh vô tức mà...”

“Sao có thể? Tùng Đằng là kẻ đã qua tu luyện, tạm thời không thở, nói không chừng là một cảnh giới tu luyện mới. Bọn chúng là đám dốt nát không biết gì, nên mới thất kinh loạn cả lên.” Dung Diễm nắm tay cậu, siết chặt như muốn an ủi, biểu tình trên mặt cũng dần trầm xuống, lãnh liệt quét mắt khắp một vòng xung quanh, chung quy lại rơi xuống tên nội quan sợ đến đổ mồ hôi lạnh cùng mình: “Không cần kích động đến thế. Nhưng... kể cả có là vậy, cũng phải nhân dịp này điều tra một lượt, Đông Lăng!”

“Có hạ quan!” Thị vệ trưởng Đông Lăng lập tức đứng ra khỏi hàng, trán rịn mồ hôi lạnh. Hắn thân là thị vệ trưởng, cảnh giới an toàn khu vực nghỉ chân này, giả như Tùng Đằng bị kẻ khác mưu sát là thật, thì hắn có chạy đằng trời cũng không thoát tội.

“Bắt giữ tất cả những kẻ đã hầu hạ Tùng Đằng, cả những kẻ đứng trông giữ bên ngoài đã tiến vào trường y! Thấm vắn tất cả cho ta!”

“Rõ!”

“Tất cả mọi thứ trong trường của Tùng Đằng, không kẻ nào được phép xê dịch, truyền được quan tới, xem có kẻ nào thừa dịp hạ độc không.”

“Rõ!”

“Còn nữa... Soát thật kỹ doanh trường của Minh vương, xem có xuất hiện thứ gì không ổn.”

“Rõ!”

Dung Diễm không cưỡng không vội sắp xếp mọi thứ, mới quay sang đầu dụ với Phương Minh, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay không cưới ngựa nữa. Nếu người ngoan ngoan tắm rửa, rồi đi ngủ một giấc, đến khi tỉnh lại, bản vương sẽ thưởng người một ngày, để người làm những chuyện người thích đến phát chán đi thì thôi.”

“Muốn làm gì thì làm?” Ánh mắt xinh đẹp của Phương Minh tức thì loé lên kỳ dị.

“Ừ.”

“Làm gì cũng được?”

“Làm gì cũng được.”

Phương Minh hú lên một tiếng, liền mang đáp ứng: “Được được, nhưng người không được nuốt lời.”

Dung Diễm nhìn cậu âu yếm: “Sao bản vương lại nuốt lời? Nhưng, nếu lúc bản vương về phát hiện người chưa có ngủ, lời hứa này xem như bỏ.”

“Nhất ngôn cửu đỉnh! Thu Lam Thu Nguyệt Thu Tinh Thái Thanh!” Phương Minh bắn một tràng liên thanh đoạn sai phái tít tít: “Chúng ta mau về doanh, mau mau, chuẩn bị mộc dục.”

“Nô tì tuân mệnh.” Những tiếng hô ứng đồng loạt, thanh thúy như tiếng hoàng yến đáp lại.

Chúng thị nữ xung quanh, tựa một quầng mây ngũ sắc, vây lấy Phương Minh, nhanh chóng biến mất sau màn hình cửa.

Dung Diễm thấy Phương Minh đi khuất, mới gắt khề: “Đông Lăng, mau theo bản vương đến doanh trường Tùng Đằng xem xét.”

“Vâng.” Đông Lăng lẻo đẻo theo sau Dung Diễm, cân nhắc một hồi rất lâu, mới thắc thỏm hỏi lại: “Đại vương, có thực là có người có thể tu luyện đến mức không cần phải hô hấp nữa không? Nói như vậy, đại pháp sư Tùng Đằng của chúng ta chính là pháp sư lợi hại nhất thập nhất quốc rồi!”

“Nói thế mà người cũng tin? Tùng Đằng hơn phân nửa bị kẻ khác hãm hại, bản vương nhất định phải tra xét kỹ càng.”

“Nhưng Minh vương...”

“Minh vương đọc quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp, đương nhiên phải tin sái cổ mấy thứ tầm xàm cổ quái này rồi.”

“Tiểu thuyết võ hiệp?”

“Mấy thứ vớ vẩn đó, bản vương còn không hiểu, người hiểu được chắc.”

Trong trường, Phương Minh đã uống liền chén trà nóng Thu Nguyệt dâng, thống khoái chùi nước trà còn dính lại bên mép, đổi sang một chiếc áo tơ bào rộng thùng thình, ôm cứng chiếc gối tròn to sự ngồi khoan lại trên nệm.

“Minh vương chưa buồn ngủ ư?”

“Chưa.”

Thu Nguyệt lè lưỡi, hấp tấp mở nắp chén trà đã bị uống cạn ra, mấy chiếc lá khô dùng để an thần vẫn nằm lẫn trong đồng lá trà bên trong.

“Khụ khụ...” Thu Lam nhấm nháy ra hiệu cho Thái Thanh.

Lại đốt thêm một nhánh huân hương trấn định an thần nữa.

“Minh vương... vẫn chưa buồn ngủ sao?”

Phương Minh tỉnh như sáo trùng trở bằng đôi con người sáng rực của mình: “Không.buồn.ngủ.”

“Nhưng... Minh vương đã đáp ứng Đại vương, tắm rửa xong sẽ ngủ mà.”

“Nhưng...” Phương Minh gục đầu xuống: “Ta đang phải suy nghĩ một vấn đề quan trọng, không thể ngủ được.”

“Vấn đề?” Đám thị nữ tò mò nhìn cậu.

Phương Minh lộ ra bộ dáng ảo não, im lặng không tới một khắc đồng hồ, liền thành linh lắc mạnh, chịu không nổi mà đứng bật dậy, la hét om sòm: “Ta là thằng ngốc trong lòng Dung Điềm chắc? Tùng Đằng là pháp sư hộ thân của ta, hẳn chết quá giờ chẳng khác nào bảo tình cảnh của ta giờ chẳng ra sao, đạo lý đơn giản này chẳng lẽ ta lại không biết chắc? Đã thế còn dám bịa đặt không chớp mắt để lừa ta! Cả các người! Đến các người cũng dám bày trò trước mặt ta! Đốt nhiều thứ huân hương chết người thế này! Còn nữa, Thu Nguyệt,” Phương Minh thành linh đề cao giọng đến chói lói: “Người thả cái gì vào trà của ta? Mà ngọt đến như thế.” Đôi mắt đen láy chuyển hướng sang Thu Nguyệt.

“Á? Nô tì... Nô tì...” Thu Nguyệt bị cậu đột kích tra vấn sợ sệt thụt lui lại mấy bước, mặt mày biến sắc.

Thu Tinh đỡ nàng, cười cười chữa gương: “Minh vương hôm nay đặc biệt lợi hại nha, khám phá sự việc quá nhanh nhạy.” Đôi con người còn đang láo liên nghĩ xem nên bịa chuyện gì để lấp liếm, tấm màn đã bị ai đó giật lên, một cơn gió lạnh lẽo theo đó thổi thốc vào doanh.

Dung Điềm đi tới, mặt mày âm trầm, cổ họng khàn đặc: “Hoàng cung truyền tin, thái hậu lâm trọng bệnh.”

99. Q.6 - Chương 1

Chúng nhân trong trường không khỏi bản thần kinh hãi, lạnh như tờ mất một khắc, Phương Minh thành linh bật ra: “Lập tức chỉnh quân, chúng ta phải quay về Tây Lôi.”

“Bản vương đã hạ lệnh.” Dung Diễm có chút áy náy nhìn Phượng Minh: “Thái hậu lâm trọng bệnh, bản vương nhất định phải trở về bên người. Thiên địa hoàn kia...”

“Đến lúc này còn nói Thiên địa hoàn gì nữa, trở về vấn an Thái hậu mới là vấn đề quan trọng nhất.” Hôm nay Phượng Minh nhạy cảm đến dị thường. Trên cõi đời này Thái hậu là người gần gũi cậu nhất, là bậc trưởng bối thân cận cậu nhất, giờ nghĩ đến chuyện nàng ngã trọng bệnh, trái tim cậu vận thất vì đau đớn, lại hết như những cảm thụ ngày trước khi cha mẹ qua đời, càng khiến cậu thêm sợ hãi, một loại dự cảm chẳng lành càng lúc càng dâng lên trong lòng: “Phải nhanh trở về, người là nhi tử duy nhất của bà.” Những thanh âm run rẩy, giấu không được những ghen ngào nơi cổ họng.

Đám Thu Lam cũng biến sắc, vây quanh cậu, gương cười an ủi: “Minh vương đừng lo lắng quá, đám hạ cấp khi truyền tin bao giờ chẳng khoa trương phóng đại, để tránh bị truy cứu trách nhiệm sau này.”

“Thái hậu ắt cũng chỉ mắc chút bệnh vặt, có ngự y chăm sóc, lại thấy cả Đại vương lẫn Minh vương trở về, không chừng tâm lý vui sướng, sẽ tự động khỏe lại đó a.”

Đến lúc này Phượng Minh mới bình tĩnh lại đôi chút, màu đỏ vừng dị thường vẫn lưu lại chút ít trên gương mặt, trải qua một cơn lộn xộn, đốc óc bất chợt nặng chình chịch, đưa tay day day hai bên thái dương, cậu hơi chau mày ngẩng lên nhìn Dung Diễm: “Mệt quá.”

Dung Diễm vươn tay kéo cậu vào lòng, nghi ngờ nhìn một vòng quanh đám thị nữ. Thu Nguyệt vội vàng bưng chén trà trộn lẫn chút lá khô an thần, mở ra cho Dung Diễm xem qua.

Dung Diễm lập tức hiểu ra, liền vỗ nhẹ lên vai Phượng Minh, ôn nhu nói: “Ngủ đi, đợi xe ngựa chuẩn bị xong, ta sẽ bế người lên.”

“Ừ.” Phượng Minh ậm ừ một tiếng, quả nhiên ngoan ngoãn nhắm mắt.

Đại vương hạ lệnh chinh đồn quân ngũ khẩn cấp, khiến ngoài doanh trường không khỏi một phen chó bay gà nhảy. Nào là thu dọn lều trại, chỉnh lý hành trang, dắt chiến mã quay về, tiếng ngựa hí cùng người nói không ngừng vang lên.

Xe ngựa chuyên dụng cho Phượng Minh chưa kịp chuẩn bị xong, Lộc Đan đã vội vàng tới xin được yết kiến.

Lộc Đan tiến thẳng vào doanh trường hành lễ với Dung Diễm, nghi hoặc chất vấn: “Ta nghe nói Đại vương đã hạ lệnh, muốn lập tức chinh quân quay về Tây Lôi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?”

Dung Diễm bất động thanh sắc, không mặn không nhạt đáp: “Quốc sư đừng lo lắng, đợi về Tây Lôi xử lý xong xuôi mọi chuyện, chúng ta sẽ lập tức tiếp tục hành trình, tạm thời chỉ trì hoãn lại vài ngày thôi.”

Lộc Đan bậm môi cười nhạt, chấp tay: “Nếu đã vậy, hãy để Lộc Đan quay về viết một phong thư, báo cho Đại vương của ta biết chúng ta sẽ về chậm một thời gian.” Ý xoay người định đi, ánh mắt chợt chú ý đến Phượng Minh đang cuộn tròn trong lòng Dung Diễm, mới khẽ “A” lên một tiếng, hơi ngẩn ra, hỏi khẽ: “Minh vương đến giờ đã mệt ngủ thiếp đi rồi ư?”

Dung Diễm hơi cúi xuống, khẽ siết vòng tay ôm quanh Phượng Minh say ngủ, gương mặt anh tuấn giãn ra ý cười chiều chuộng: “Đêm qua ngắm sao, cả đêm không chớp mắt, giờ đã mệt rồi.”

Lộc Đan không biết nhìn ra cái gì, như thể đang hồ nghi gì đó, mà bước lại gần một bước, nhìn chăm chú, rồi chợt nói: “Thứ cho Lộc Đan lăm lờ, trên cổ Minh vương đeo một tấm bùa hộ mệnh mang khí tức kỳ quái, không hiểu là ai đã dâng lên?”

Dung Diễm căng thẳng, nhưng nét mặt vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh: “Là Tùng Đằng viết cho Phượng Minh, chẳng qua chỉ có ý phù hộ bình an cho hắn.”

“Tùng Đằng?” Lộc Đan cau mày: “Trong quân đồn đại, đại pháp sư Tùng Đằng sớm nay không phải đã bị phát hiện...”

“Không sai.”

“Trời!” Gương mặt tuấn mỹ của Lộc Đan chợt biến sắc, thụt lui về sau từng bước, há hốc miệng không nói nên lời.

Dung Diễm nhất thời sinh cảnh giác, siết chặt Phượng Minh trong lòng, trầm giọng gặng hỏi: “Quốc sư làm sao vậy?”

“Minh vương hấn...”

“Phượng Minh làm sao?”

Khí áp trầm xuống, khiến mọi người trong doanh không thở nổi. Thu Nguyệt liếc Thu Lam, phát hiện trong mắt ai cũng chỉ rất một mảng khôn hoặc, ẩn dấu sự sợ hãi không thốt thành lời.

Tầm mắt tất cả đổ dồn lên người Lộc Đan. Lộc Đan dưới áp lực kinh hồn của Dung Diễm chỉ trầm mặc hồi lâu, mãi sau mới dần hồi phục tinh thần, sắc mặt tuy vẫn tái nhợt như cũ, nhưng sự kinh hãi dường như đã nhạt bớt, chậm rãi, y thở dài sườn sượt: “Việc này hệ trọng, Lộc Đan chẳng dám loạn miệng đoán bùa. Thỉnh Đại vương cho phép Lộc Đan được nhìn rõ khí sắc của Minh Vương.”

Đoạn tiến lên hai bước, quan sát tỉ mỉ Phượng Minh đang ngủ vùi trong lòng Dung Diễm.

Thần sắc Phượng Minh vẫn như thường, giấc ngủ chính nồng, vẫn vô cùng vô cùng cuộn lại trong lòng Dung Diễm, như một chú mèo nhỏ. Lộc Đan nhìn xong, lại đưa tay dò cổ Phượng Minh.

Dung Diễm thấy vẻ mặt y càng lúc càng trầm trọng, cũng không khỏi bùng lên lo lắng, cau cặp mày rậm, vươn tay thăm dò hơi thở của Phượng Minh, cảm nhận được từng hơi khí mềm mại đều đều, nhẹ nhàng ngọt ngào quấn quýt, mới có chút an tâm, nhìn Lộc Đan nói: “Quốc sư thấy gì?”

Lộc Đan yên lặng, lắc lắc đầu, ngửa đầu nhắm nghiền mắt, như thể vừa bị tra vấn một vấn đề quá khó khăn.

Đúng lúc đó, một tên thị vệ chột lớn tiếng bẩm báo từ ngoài doanh: “Đại vương, mã xa đã chuẩn bị xong.”

Dung Diễm đang bị sự bí hiểm của Lộc Đan đốt bùng một cơn lửa lớn, không kiềm được mà rít lên: “Cút! Không phải quân tình trọng yếu không được phép chen ngang!” Khiến tên thị vệ bị dọa đến câm bặt.

Một lúc lâu sau, Lộc Đan mới dùng một vẻ mặt ưu tư không giải thích nổi nói: “Với vu thuật, Lộc Đan có thể nói cũng có chút nghiên cứu, nhưng tình huống Minh vương thế này...”

“Quốc sư người đang giấu bản vương cái gì?” Dung Diễm âm trầm rít qua từng kẽ răng.

Lộc Đan không chút sợ sệt, chỉ ung dung bật cười: “Lộc Đan nào dám? Chỉ có điều tình huống hiện tại của Minh vương khiến Lộc Đan vô cùng khó hiểu, không biết phải giải thích với Đại vương thế nào cho phải. Chiều theo những gì Lộc Đan quan sát, Minh vương bây giờ... hờn phách dường như đã lìa thân.”

Lời vừa dứt, tất cả thị nữ đều trợn trừng mắt, thét lên kinh sợ.

Cả người Dung Diễm chấn động mãnh liệt, ôm thít thân hình mềm mại ấm áp của Phượng Minh vào lòng, hừ lạnh: “Hoang đường, sao có thể?”

“Chính bởi vì không thể, nên Lộc Đan mới không dám khinh suất bẩm báo cho Đại vương. Từ trước đến nay, hờn phách lìa thân, cần hội tụ rất nhiều điều kiện phức tạp, chỉ có những pháp sư cao cường nhất trong điều kiện thiên thời địa lợi mới có thể thành công. Trên người Minh vương lại giăng tầng tầng lớp lớp bùa bảo hộ, ai có thể hạ thủ với người cho đáng. Chỉ sợ Lộc Đan đã nhìn nhầm.”

“Quốc sư thực quá đáng, Minh vương chẳng qua chỉ thiếp đi một chút thôi, sao người lại dọa chúng ta?” Thu Lam nhìn Lộc Đan đầy trách cứ, cả người phát run từng đợt.

Thu Nguyệt cũng biết sự dị thường của Phượng Minh hồi hôm, trong lòng cũng sợ hãi như Thu Lam, nằng nặt không nổi quỳ sụp xuống chân Dung Diễm, khe khẽ lay gọi: “Xe ngựa đã chuẩn bị xong, thỉnh Minh vương tỉnh dậy.”

“Phượng Minh, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, lên xe hẵng ngủ tiếp.”

Lay động vài lần, nhưng người trong lòng, trong lòng ngực vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, khoé miệng cong cong, như đang chìm giữa mộng đẹp.

Nhiệt độ trong doanh trường như đông cứng lại, Thu Tinh cũng cuống quýt quỳ xuống bên cạnh Phượng Minh, hàm răng run lấy bầy, nhưng vẫn cố duy trì nụ cười méo xệch ra sức khuyên lơn: “Minh vương, nên tỉnh rồi.”

Phượng Minh vẫn không chút động đậy.

“Minh vương nếu không dậy, Đại vương... đại vương sẽ bỏ đi một mình đó.” Thu Lam điên cuồng bổ nhào xuống trước mặt Phượng Minh, liều mạng muốn lay tỉnh cậu: “Nhanh dậy đi, Minh Vương, Minh Vương à!!!”

Dung Diễm thành linh gầm lên: “Phượng Minh, tỉnh lại!”

Tâm cứng thành băng, những luồng hàn khí dày đặc không ngừng áp bách.

Lộc Đan cũng cả kinh lắp bắp: “Sao có thể? Thật sự hồn phách đã rời thân, này... Này sao có thể? Chẳng lẽ trên đời có pháp sư lợi hại đến chừng này?”

Thu Nguyệt “Oa” một tiếng khóc lớn, nhưng thành linh nhận ra giờ không thể lên tiếng, mới cố gắng tự bịt miệng, lại hoàn toàn chẳng thể khống chế nổi bờ vai nhỏ run rẩy đến kịch liệt.

Thân thể Dung Diễm cứng ngắc như hoá đá, hẩn lạng lẽ nhìn xoáy vào thân hình Phượng Minh đang cuộn lại trong giấc ngủ yên ả, thanh âm khàn đặc: “Quốc sư là pháp sư nổi tiếng của Đông Phàm, xin hỏi quốc sư, muốn tách hồn phách khỏi thân xác một người bình thường vô cùng khó khăn, vậy... Giả như hồn phách kia, nguyên bản không thuộc về thân xác này thì sao?”

“Hả?”

“Cái gì?”

Mọi người trong doanh trường nhất tề rung động, không dám tin nhìn về phía Dung Diễm.

Bọn Thu Nguyệt vốn đang quỳ bên cạnh Phượng Minh, sợ đến quên cả khóc, sau đó cùng lúc, ngã phệt xuống đất.

“Loảng xoảng” một tiếng khoa trương phụ hoạ, Liệt Thương – một tiểu tì đứng cạnh Thái Thanh, bâng hoàng đánh rơi chiếc đĩa ngọc trên bàn, lăn xuống đất vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Lộc Đan chần chờ nửa ngày, đối diện với tầm mắt lãnh liệt của Dung Diễm, rành rọt lên tiếng: “Hồn phách lẫn thân thể nếu không cùng xuất phát từ một nguyên thể, đương nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Phượng Minh, Phượng Minh...” Cúi đầu lẩm bẩm tên ái nhân, vẫn hoàn bất động, lòng Dung Diễm rối bời, hẩn cố gồng mình chống đỡ, gằn giọng phân phó: “Các người rút hết ra, canh gác ngoài cửa, không cho phép bất cứ kẻ nào được tiến vào.”

Chờ đám Thu Lam đi hẩn, Dung Diễm mới thấp giọng lên tiếng: “Quốc sư lại đây.”

“Đại vương?”

“Quốc sư tu hành nhiều năm, công lực cao thâm, nhất định sẽ có biện pháp cứu hẩn. Nghe cho kỹ, hẩn tỉnh, ta đem toàn lực Tây Lôi dâng tặng cho ngươi,” Cười lạnh một tiếng, âm điệu chậm rãi của Dung Diễm sắc nhọn đến thấu xương: “Hẩn nếu không tỉnh, bản vương muốn toàn bộ vương tộc Đông Phàm nhà ngươi cùng bồi táng.”

Lộc Đan đã sớm đoán được tính cách độc đoán bá đạo của Dung Diễm, nhưng không hề kinh hoàng, ngược lại còn nghiêm nhiên hành lễ đáp: “Uy hiếp của đại vương đối với Lộc Đan ta vô dụng, Đông Phàm tuy là tiểu quốc, nhưng không phải nơi Đại vương nói một tiếng giết là giết. Có điều vì ân cứu mạng của Minh Vương, Lộc Đan sẽ dốc toàn lực giúp đỡ. Thịnh Đại vương đặt Minh vương nằm xuống tám tháng nhưng này, để Lộc Đan nghĩ biện pháp.”

Lời nói của y tuy có phần ngỗ ngược, nhưng giờ trước mắt Dung Diễm chỉ còn một ý niệm cầu y cứu người, còn đâu tâm trạng để để tâm, hẩn cẩn thận từng ly từng tý đặt Phượng Minh xuống tám tháng nhưng.

Sắc mặt Phượng Minh hồng nhuận, thân thể mềm mại, được vây giữa nền thảm nhung nhu nhuyến, bộ dáng tuấn mỹ lại thêm phần đẹp đẽ khôn cùng, khiến lòng Dung Diễm không khỏi chua xót, thổn thức gọi

giữa hy vọng mong manh: “Phượng Minh, Phượng Minh?” Tự biết bản thân chẳng qua chỉ đang huyền tưởng, trái tim không ngừng bị bóp nghẹt, thối lui hai bước khỏi nơi ấy, xót xa nói: “Thỉnh quốc sư.”

100. Q.6 - Chương 2

Lộc Đan nhẹ nhàng bước từng bước tới trước, cẩn thận xem xét, bắt vùng động mạch pháp phòng, ngón tay di động, uốn lượn đi xuống dọc theo cần cổ, thẳng đến trước vùng ngực hai tấc mới dừng lại. Và dù không thấy bất cứ một động thái nào, trán y vẫn không ngừng rịn đầm mồ hôi. Một lúc lâu sau, Lộc Đan giật đứt chiếc bùa hộ mệnh trên cổ Phượng Minh xuống: “Bùa hộ mệnh do người chết dùng máu viết là loại bùa ngải ô uế nhất, Minh vương không nên đeo tiếp thứ này.” Khựng lại đôi chút, y tự tay tháo dây ngọc bội đang đeo trên người, nói: “Đây là viên cổ ngọc được khai quật cùng một chỗ với Thiên địa hoàn, có năng lực trấn tà kỳ diệu. Thân thể Minh vương tuy bề ngoài không có gì đáng ngại, nhưng hồn phách lìa thân, sẽ bị đại thương nguyên khí, người sẽ khó mà chống đỡ được sự xâm hại của các ác linh bên ngoài.”

Dung Diễm thấy lời nói của y thâm tình thiết nghĩa, cầm mảnh ngọc bội cẩn trọng lật đi lật lại, xác thực là mảnh cổ ngọc thượng thượng, xúc cảm ấm áp mềm dịu chứ không băng lãnh, mới thấp giọng nói: “Đa tạ quốc sư.” Đoạn tự tay đeo cho Phượng Minh.

Lộc Đan tiếp tục nói: “Việc quan trọng trước nhất, chính là chiêu hồn phách của Minh vương về lại thân thể. Chuyện này cần hai điều kiện, thứ nhất, thân thể Minh vương phải không bị tổn hại; thứ hai, chính là... phải tìm hồn phách Minh vương về.”

Dung Diễm nhíu mày: “Bảo hộ thân thể Phượng Minh không phải vấn đề, nhưng làm sao mới tìm lại được hồn phách của hắn?”

Lộc Đan do dự một chút mới chột nói: “Xin hỏi Đại vương, Đại vương vừa mới nói đây vốn không phải thân thể nguyên sơ của Minh vương, này có phải thật?”

Chuyện đó vốn là bí mật lớn nhất giữa Phượng Minh và Dung Diễm, ngay đến những người thân cận nhất như Liệt Nhi Dung Hồ cũng chưa từng được tiết lộ quá nửa câu. Nhưng giờ, khi Phượng Minh gặp phải loại tình huống này, mà tất cả chỉ có thể dựa vào lời hứa hẹn chữa trị của Lộc Đan, thì bí mật kia chung quy không thể cứ tiếp tục giữ kín.

Biểu tình của Dung Diễm như thể đang bị kẻ nào đó đẩy đến trước một hồ nước thăm thẳm không đáy, hắn chậm rãi nói: “Chuyện này kể ra rất dài dòng, một sớm một chiều khó có thể nói rõ ràng cho quốc sư hiểu. Nhưng quốc sư hãy cứ coi như khối thân thể này không phải của Phượng Minh, thực hiện các việc trị liệu đi.”

Lộc Đan như thể còn điều gì đó băn khoăn mà trầm ngâm đi xuống: “Nói như vậy, Minh vương ắt hẳn đã có kinh nghiệm nhập xác. Du hồn vốn thích chờ đợi ở những nơi nó từng đi qua, theo phỏng đoán của Lộc Đan, hồn phách của Minh vương, hẳn đang vương vấn ở nơi nhập thể lần đầu. Nhưng... chúng ta không biết chỗ đó ở đâu, phải không?” Bất đắc dĩ than dài một tiếng.

Mặt Dung Diễm co giật, nhưng hắn không lên tiếng, chỉ âm trầm nghiền ngẫm sắc mặt của Lộc Đan, khi không thấy bất cứ một loại tà tâm quỷ dị nào, mới từ từ cất tiếng: “Ta biết.”

“Hà?”

“Vương cung Tây Lôi, thái tử điện.”

“Thái tử điện?” Lộc Đan mừng rỡ thốt: “Nếu thế thì quá tốt, chỉ cần quay lại vương cung Tây Lôi, triệu hồi hồn phách của Minh vương, thì phép để hồn phách quay lại thân thể, Minh vương sẽ tỉnh lại.”

Có quan tắc có loạn, nghe giọng điệu hân hoan của Lộc Đan, trái tim Dung Diễm cũng không khỏi thắc thỏm đập loạn, ảo ảnh Phượng Minh xoay tròn đôi mắt nhìn hắn như đang hiển hiện mồn một trước mắt.

Dung Diễm lập tức vỗ mạnh đùi, đứng bật dậy: “Bản vương sẽ hạ lệnh cho toàn quân khởi hành, ngày đêm lên đường khẩn cấp trở về vương cung.”

“Đại vương gượng đã.” Lộc Đan vội vàng ngăn cản: “Thân thể Minh vương trước mắt không thể di chuyển, hồn phách từ đâu bị tách đi, sẽ từ đó mà trở về. Trên đường đi, vạn nhất xảy ra chuyện, chẳng phải sẽ tổn hại đến Minh vương?”

Dung Diễm nhíu mày: “Chẳng lẽ ta phải phái người tới đó hoán Phượng Minh trở về?” Việc này vốn chỉ cần giao cho Dung Hồ là xong, nhưng Dung Hồ còn đang bận tìm cách cứu viện Liệt Nhi chưa thể trở về, chọn người sẽ thành một việc vô cùng khó khăn đây.

“Kẻ có thể gọi Minh vương trở về, tốt nhất nên là thân nhân của Minh Vương.”

Mày Dung Diễm cau lại càng thêm chặt: “Phượng Minh không có thân nhân.”

“Vây ít nhất cũng phải là người thân mật với người, tình cảm càng mãnh liệt, càng dễ dàng hấp dẫn được hồn phách Minh vương.”

“Nói như thế tức là, bản vương chỉ có thể tự quay về?”

Lộc Đan không lập tức trả lời, chỉ nhẹ nhàng thở hắt ra, buồn bã mà tiếp: “Ta cũng biết, muốn Đại vương rời Minh vương lúc này, có lẽ là chuyện khó mà chấp nhận được...”

Dung Diễm nhìn chăm chăm vào Phượng Minh đang chìm giữa giấc nồng, rất lâu sau mới có thể thốt ra: “Bản vương hiểu...”

Vóc người cao lớn như mũi thương căng thẳng, nhưng ánh nhìn lại vạn phần ôn nhu, khoé môi gượng gạo vẽ nên một nét cười: “Còn ai có thể gần gũi với Phượng Minh hơn ta?” Đoạn quay sang nói với Lộc Đan: “Đại quân sẽ dừng lại tại đây, để bảo hộ thân thể của Minh Vương. Bản vương sẽ dẫn theo thị vệ tùy thân trở lại vương cung, việc triệu hồi linh hồn Phượng Minh, quốc sư, người...”

Lộc Đan không thể chối từ mà nói: “Lộc Đan đương nhiên sẽ theo Đại vương trở về, việc triệu hồi hồn phách cần đến pháp sư, Lộc Đan cũng hy vọng bản thân có thể giúp đỡ được phần nào đó.”

Câu này chính là tiếng lòng của Dung Diễm, làm sao hắn có thể yên tâm rời đi, bỏ lại Phượng Minh đang hôn mê bất tỉnh vào tay một kẻ bí hiểm như Lộc Đan. Đối với vị quốc sư có khuôn mặt có thể lừa dối hết thấy mọi sinh linh dưới gầm trời này, sự nghi ngờ của Dung Diễm vĩnh viễn không thể nào triệt tiêu hết thấy, chính vì vậy hắn liền nói: “Thế là tốt nhất, vậy chúng ta phải lập tức khởi hành.”

Lộc Đan lại tiếp: “Việc triệu hồi hồn phách cần rất nhiều loại dược liệu trân quý, thỉnh Đại vương phân phó hạ nhân chuẩn bị trước.” Đoạn đề bút viết lên tấm cẩm bạch trên thư trác vài dòng, đoạn đưa lại cho Dung Diễm.

Dung Diễm nhìn thấy, quả nhiên nhận ra chúng là những loại trân quý khó kiếm nhất trong thiên hạ, nhưng cũng may, vương cung Tây Lôi vẫn trữ lại không ít. Vì Phượng Minh, hắn há có thể tiếc rẻ mấy vật ngoài thân này, liền gật đầu ngay tắp lự: “Những thứ này bản vương sẽ sai người chuẩn bị đầy đủ, quốc sư chỉ cần chuyên tâm triệu hồi hồn Phượng Minh về là được.”

Lộc Đan nói: “Việc triệu hồi hồn phách rất tốn hao tâm lực, từ giờ đến lúc đó, Lộc Đan sẽ ngừng ăn mặn, toàn lực tu luyện.”

“Quốc sư muốn dùng các món chay, chuyện này ta sẽ dặn xuống. Ngài còn yêu cầu gì khác không?”

“Không.”

Sau khi thương lượng thoả đáng xong, Dung Diễm liền nói: “Quốc sư hãy đi chuẩn bị trước, nửa canh giờ nữa sẽ xuất phát.” Đẩy Lộc Đan ra ngoài, hắn triệu Đông Lăng, tới giao phó lại công vụ trong quân, trầm giọng nói: “Lộc Đan sẽ theo bản vương quay lại, các người phải cẩn thận đám thủ hạ của y, ngoại trừ Thu Lam và mấy đại thị nữ còn lại, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai tiến vào doanh trướng. Kẻ nào tự tiện xông vào bên trong, quấy nhiễu Phượng Minh, trăm bắt luận tội.”

Chuyện hồn phách Phượng Minh bị tách khỏi thân thể chỉ có vài người có mặt trong doanh trường biết, nên khi Đông Lăng thấy Phượng Minh mê mết trên thảm nhung, hấn không khỏi cả kinh: “Minh vương bị bệnh? Có cần triệu ngự y?”

“Chỉ là chút phong hàn vặt, không đáng ngại. Bản vương phải quay về xem bệnh tình của Thái hậu, lập tức ngay bây giờ. Người phải cẩn thận theo dõi, không được để xảy ra sơ sót.”

“Rõ!”

Sau khi Đông Lăng rời đi, lại truyền đám Thu Lam tiến vào, không đợi Dung Diễm lên tiếng, cả bốn đã đồng loạt quỳ xuống. Mắt Thu Lam đỏ hoe hoe: “Đại vương hãy yên tâm, nếu Minh vương có chuyện cứ hỏi tội chúng tì nữ trước nhất. Chúng tì nữ tuyệt đối sẽ không rời khỏi đây nửa bước, bất kể là ai, cũng không để chúng chạm vào một sợi tóc của Minh vương.”

“Không sai, đây chính là chuyện bản vương muốn dặn dò các người. Cẩn thận hầu hạ, chỉ cần Phượng Minh tỉnh, bản vương sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho tất cả, đứng lên đi.” Dung Diễm đi qua đi lại hai bước, đoạn dừng lại bên người Phượng Minh, không kèm được bản thân đưa tay vuốt ve gương mặt ấy. Làn da căng mịn non nớt, làm sao nhận ra được hồn phách bên trong đã lìa đi? Lòng hấn đau như dao cắt.

Dung Diễm nghĩ lại nghĩ, mơ hồ nhận thấy có điều gì không ổn đang diễn ra, giống như một tràng sinh ly tử biệt, chung quy vẫn không ngừng cằn cào trong dạ, liền gọi một mình Thu Lam lại gần, cẩn thận căn dặn thêm: “Lời của Lộc Đan, bản vương không thể tin tất cả, nhưng Phượng Minh thế này, bản vương có muốn cũng không thể không tin. Phượng Minh ở đây, có ngàn vạn đại quân ngoài kia canh giữ, mấy đại thị nữ các người yểm hộ bên trong, còn cả Dung Hồ Liệt Nhi nay mai sẽ tức tốc quay về, có lẽ Lộc Đan sẽ không thể giở trò tiểu xảo ra nổi. Nhưng, nếu vạn bất nhất... có biến cố xảy ra, các người nhất định phải liều chết bảo hộ Phượng Minh. Bẫy dạm cách A Mạn giang có một làng chài nhỏ, địa thế kín đáo, đó là nơi Mị Cơ ẩn cư. Nếu các người lâm vào hiểm cảnh, có thể cầu cứu đến nàng. Nàng nhất định sẽ vì nể mặt ta mà cứu giúp Phượng Minh.” Đoạn rút mảnh địa đồ Mị Cơ đã đưa cho hấn trước khi rời đi ra.

Cảm động trước tình ý của Mị Cơ, Dung Diễm luôn mang theo mảnh địa đồ này bên người. Nhưng vì sợ Phượng Minh ghen, nên từ trước tới nay, hấn chưa dám hé nửa lời với cậu. Nhiều lần hoan ái thoát ý xem chút đã bại lộ, cũng may bản tính Phượng Minh vốn ba trợn ba trạo, chưa bao giờ tự ý lục soát y bào của Dung Diễm, nên mới có thể giấu diếm đến tận giờ.

Cầm mảnh địa đồ trong tay, nhớ tới những lúc lo lắng sợ Phượng Minh phát hiện mảnh địa đồ này xong sẽ vì ghen mà gây náo loạn, Dung Diễm như thể bị mắc nghẹn bởi một món đồ mới nấu nào đó, vị chua cay ngọt đắng lẫn lộn, không ngừng quện lấy nhau, bỗng rất khiến cả trái tim hấn nhức nhối từng hồi.

Nếu Phượng Minh có thể tỉnh lại bây giờ đây, thì đừng nói là gây náo loạn, mà dẫu có đập nát cả vương cung Tây Lôi đi nữa thì cũng đã sao?

Thu Lam nhận lấy, cẩn thận giấu đi. Dung Diễm lưu luyến nhìn lại Phượng Minh thêm một lần, dịu dàng thì thầm: “Phượng Minh, ta sẽ trở lại, rất nhanh.” Bước tới gần cửa, bỗng nhiên khựng lại.

“Thái Thanh?”

Không đoán được Dung Diễm sẽ chỉ đích danh mình, Thái Thanh kinh hoàng đáp lại: “Có nô tì.”

“Người cũng đi ra, theo bản vương.”

“Dạ?”

“Thế nào? Không đồng ý?”

“Vâng, nô tì tuân mệnh.”

Giữa sắc trời u ám thăm đậm, Dung Diễm dẫn theo Thái Thanh cùng hơn vài trăm thị vệ thiếp thân, tính cả cỗ mã xa chuyên chở Lộc Đan, tốc hành trở về đô thành Tây Lôi.

Gấp rút băng đi hơn ba mươi dặm, thành linh thấy ánh lửa thấp thoáng nơi tiền phương, tựa hồ như có một đoàn người ngựa đang hối hả tiến về phía hấn. Hai mã đội dẫn tiếp cận, đều một dạng phát cỡ xí Tây Lôi.

Dung Diễm nheo mắt nhìn ra xa, kẻ dẫn đầu chính là Đồng Nhi.

“Đại vương!” Đồng Nhi vừa nhác thấy Dung Diễm, vừa mừng vừa sợ, ghì chặt dây cương chạy vội tới trước mặt hần, hô lên: “Đại vương đang quay về vấn an thái hậu ư? Chúng thần đã phái người truyền thư, nhưng không nhận được hồi đáp về hành trình của người. Thúc thúc lo lắng quân trung xảy ra chuyện, mới vội vàng hạ lệnh cho thần đuổi theo xem thế nào.”

“Bệnh tình thái hậu ra sao rồi?”

“Đã khoẻ hơn rất nhiều, chỉ nhớ thương Đại vương thôi ạ.” Mắt Đồng Nhi nhìn Dung Diễm loé lên tia sáng kỳ dị, gã không ngừng cười nói: “Kỳ thật thần cũng biết mình đi chuyến này cũng chỉ uống công, có Đại vương ở, đại quân làm sao sinh biến? Chỉ là, tại sao Đại vương đã nhận được tin tức, mà tới bây giờ mới vội vã hồi kinh?”

Dung Diễm không muốn nhắc tới chuyện của Phượng Minh, chỉ thản nhiên đáp: “Tối nay vừa nhận được tin tức, bản vương đã lập tức khởi hành.”

Đồng Nhi thất kinh kêu lên: “Sao có thể? Đại vương vừa đi ba ngày Thái hậu đã thấy không khoẻ trong người, chúng thần cũng lập tức truyền thư cho Đại vương. Truyền lệnh sứ do một tay thần phái đi, tính theo ngày khởi hành, thì ba ngày trước Đại vương đã phải nhận được tin tức rồi mới đứng chứ?”

Sắc mặt Dung Diễm tức thì trầm xuống: “Không ổn, tên truyền lệnh sứ kia nhất định có trá, chỉ e là gian tế.”

Tất cả mọi người đều chấn động kinh hãi. Đồng Nhi nói: “Bệnh tình thái hậu đã chuyển biến tốt đẹp, lúc này chỉ sợ chỗ Đại vương cần phải cẩn thận đôi chút. Để Đồng Nhi cùng Đại vương quay lại nơi trú đóng, chuyện xử lý gian tế sau hãy đề cập.”

Dung Diễm đang lúc gấp rút quay về đô thành triệu hồn phách Phượng Minh, sao có chuyện chịu quay đầu ngựa trở về, có điều hần thừa biết trong quân có gian tế, không phải là chuyện nhỏ. Càng quan trọng hơn chính là, thân thể Phượng Minh còn ở trong doanh, nếu gian tế liên hợp với địch nhân giở trò xằng bậy, khiến Phượng Minh bị thương thì biết phải sao bây giờ?

Lòng hần nóng như lửa đốt, nhưng trên mặt lại không hề để lộ bất cứ một tia cảm xúc, ngược lại còn ung dung cười nói: “Chỉ một hai tên tiểu tặc thì làm nên được trò trống gì? Bản vương tiếp tục quay về đô thành thỉnh an thái hậu.” Đoạn lạnh lùng quát: “Đồng Nhi!”

“Có!”

“Bản vương giao cho người đại quyền sinh sát, lập tức đuổi theo đại quân, cùng tổng quản thị vệ Đông Lăng xử lý nội vụ quân doanh, bắt tên truyền lệnh sứ, nghiêm hình tra khảo, phạm bất luận kẻ nào có liên hệ, hay tiếp xúc với hần đều không được bỏ qua. Phải ngăn chặn tất cả mọi xung đột xảy ra trong quân!”

“Đồng Nhi cần tuân vương lệnh!” Đồng Nhi hô lớn một tiếng, lại chột cau cau mày, nghi hoặc hỏi lại: “Đại vương thật sự không quay về cùng Đồng Nhi sao ạ?”

“Bản vương còn chuyện quan trọng khác. Quân tình khẩn cấp, các người nhanh đi đi.” Đoạn vung roi, con tuấn mã dưới thân Dung Diễm hí dài một tiếng bật dựng lên, phi nước đại băng về phía trước.

Hoàng thổ lại một lần nữa tung bay mù trời.

Tinh tú trên thiên không đang lẳng lặng mở tròn xoe từng cặp mắt.

Hỡi những chúng thần nơi thiên giới, thỉnh người hãy chăm sóc giùm Tây Lôi Minh Vương của ta...

101. Q.6 - Chương 3

Ngày đêm lên đường, vó ngựa tung bay không ngừng nghỉ về đến vương cung, đoàn người ngựa của Dung Diễm đã sớm bám đầy bụi đất, mặt ai nấy đều ám một tầng bụi cát đen nhem, rã rượi đến mức không nhìn ra hình người.

Đồng Kiếm Mẫn nghe tin báo lập tức chạy tới, ngạc nhiên hỏi: “Sao Đại vương lại trở về gấp gấp vậy? Đồng Nhi vừa mới đuổi theo người, nói phải đem tin tức bệnh tình Thái hậu chuyển biến tốt đẹp báo sớm cho Đại vương, nên đã tự mình dẫn đại quân đi, chẳng lẽ người không gặp nó trên đường hay sao?”

“Có gặp, ta đã mệnh hần tới đại doanh trước.” Dung Diễm không ngừng lấy một giây, vừa vội vã đi vừa hỏi: “Bệnh tình thái hậu đã tốt lên chút nào chưa?”

Đồng Kiếm Mẫn đành phải hồi hã chạy theo sau: “Bẩm đã tốt hơn nhiều lắm, ngày hôm qua người đã không cần dùng tiếp thuốc, và có thể xuống giường ra ngoài hoa viên dạo đôi bước. Đại vương, người đang vội vàng tới đâu vậy?”

“Thái tử điện.”

Bước vào Thái tử điện, cảnh sắc vẫn như xưa, dù là chiếc đu lớn hai người có thể ngồi vừa, điểm đôi phiến lá thu, do Phượng Minh sai người chế tạo thành; hay chiếc giường đá lớn trơn nhẵn như gương mà cậu hay thích vừa nằm vừa nhắm nháp những món điểm tâm do Thu Lam làm.

Văng bóng những đại thị nữ như Thu Lam, cả thái tử điện chỉ còn những thị nữ hạ đẳng phụ trách quét tước, thấy Đại vương đột nhiên xuất hiện, ai nấy đều kinh hoàng khiếp vía quỳ rạp xuống hành lễ, đoạn nơm nớp lui đi vô thanh vô tức.

Nhẹ nhàng vươn tay, cánh cửa thính sảnh chính điện “Kẹt” một tiếng khoan thai mở rộng ra, nhìn cảnh trí thân thuộc bên trong, như thể hết thảy mọi nơi mọi chốn đều đang tự nín giữ những mảnh dư ảnh của Phượng Minh, khiến Dung Diễm không thể đè nén nổi sự kích động trong lòng, mà lầm nhảm: “Phượng Minh, ta đến đón người rồi đây.”

Nhưng bốn bề vẫn một mảnh tịch tĩnh, nào đâu có nửa điểm hồi đáp?

Hắn ngoan cổ gọi rồi lại gọi, đến khi có một giọng nữ nhút nhát vang lên từ sau lưng: “Đại vương, chuyện chiêu hồn chiêu phách, phải có pháp sư ở cạnh chỉ điểm mới được.”

Nguyên lai là Thái Thanh. Nàng theo Dung Diễm trở về đô thành, tuy luôn ngồi trong xe ngựa, nhưng vì xóc nảy quá mức, mà gương mặt thon thon đã hóp đi vài phần, tiêu tụy ít nhiều.

Khi Phượng Minh xảy ra chuyện, bên cạnh cậu chỉ toàn những thị nữ thân tín, chỉ duy một mình Thái Thanh là người mới. Chỉ duy điểm này, đã khiến Dung Diễm nảy sinh nghi ngờ, bởi vậy hắn mới không muốn nàng lưu lại bên cạnh Phượng Minh, mà cố ý gọi nàng theo.

Dung Diễm nhìn xoáy vào nàng trong thoáng chốc, mới gật đầu nói: “Không sai.” Đoạn lớn giọng truyền đám thị vệ canh giữ ngoài điện, phân phó: “Hãy mời quốc sư Lộc Đan lại đây, các loại dược vật hần cần, bản vương đã dặn dò qua Đồng Kiếm Mẫn, chốc nữa sẽ đem tới.”

Thị vệ nhận lệnh lập tức chạy đi.

Thái Thanh nhu thuận đứng bên cạnh Dung Diễm, cả người nàng nhột nhột, mặt mày tái nhợt đợi hồi lâu, không thấy Dung Diễm định sai phái gì, liền tự động tới trừ phòng lấy nước nóng, pha một ấm hương trà bùng tới.

“Đại vương, thỉnh dùng trà.”

Dung Diễm dọc đường lao lực, đang lúc khát khô, vừa đưa tay nhận lấy, tên thị vệ vừa phái đi ban nãy chợt chạy xông xộc vào, sắc mặt kỳ quặc lão đảo quỳ xuống bẩm báo: “Đại vương, quốc sư Lộc Đan đã chết!”

“Cái gì?” Dung Diễm đột ngột biến sắc.

“Loảng xoảng” một tiếng, chén trà trong tay Thái Thanh rớt xuống, nát bầy trên nền sàn bóng loáng.

Dung Diễm bần thần thụt lùi hai bước, chặt vật chống đỡ thân hình, đang muốn cẩn thận tra vấn, Đồng Kiếm Mẫn đã đẩy cửa vào, trán đầm đìa mồ hôi lạnh, bẩm tấu: “Kiếm Mẫn vừa nghe chuyện quốc sư Lộc Đan, đã cẩn thận tra xét thi thể quốc sư. Lộc Đan tuy đã chết, nhưng người chết lại không phải Lộc Đan.”

Dung Diễm như đã trấn định tâm tình, cố gắng kìm nén cơn chấn động toàn thân, lướt nhanh qua gương mặt thất sắc của Thái Thanh, chậm rãi ngồi xuống ghế, gần giọng tra vấn: “Sự tình rốt cuộc là sao? Tỉ mỉ kể lại ngay!”

“Đại vương, kẻ kia thân hình tương đồng với Lộc Đan, vận phục sức của y, lại đeo một chiếc mặt nạ cổ quái không biết chế tác từ gì. Nhưng do kẻ đó đã uống thuốc độc tự sát, máu đen theo miệng chảy xuống, lây dính lên mặt nạ, khiến mặt nạ bị nhăn nhúm lại, nên Kiếm Mẫn mới nhìn ra kẻ đó không phải Lộc Đan.” Hai tay Đồng Kiếm Mẫn dâng lên một chiếc mặt nạ có màu sắc giống mặt người: “Đây là chiếc mặt nạ thần xé từ mặt kẻ kia, thỉnh Đại vương xem qua.”

Dung Diễm chỉ liếc sơ chiếc diện cụ vừa tiếp nhận, hung hãn dùng hai tay xé vụn nó thành từng mảnh, ánh mắt sắc bén chuyển tới tên thị vệ đang rúm ró quỳ dưới chân: “Chẳng lẽ kẻ ngồi trong xe ngựa có phải Lộc Đan hay không, các người cũng không cẩn thận để ý? Là trước khi lên đường tráo người, hay nửa đường bị Lộc Đan đào tẩu mất?”

Tên thị vệ này cũng nằm trong sổ thị vệ thân tín theo Dung Diễm ăn sương nằm gió tân tân khổ khổ mới về được đến vương cung, xảy ra chuyện Lộc Đan, lại khéo sao trúng ngay vận xui phải tự mình báo cáo, không khỏi uất ức đầy bụng, vừa hoảng vừa sợ, cuống cuống dập đầu nói: “Đại vương đã nghiêm lệnh, quốc sư Lộc Đan về vương cung phải hao tổn rất nhiều tâm lực để làm đại sự, nên cần dưỡng thần tu thân, không một ai được quấy rầy. Dọc đường đi, ngay cả cơm nước, chúng thần cũng chỉ có thể đặt ở ngoài xe ngựa, để quốc sư tự lấy dùng, nào có ai dám tự tay sờ da mặt của quốc sư, xem đó là thật hay giả.”

Dung Diễm cứng họng không nói nên lời.

Ngay từ đầu Lộc Đan đã bắt đầu diễn trò, hơn nữa còn dám chủ động đề nghị Dung Diễm đưa mình về đô thành, khiến ngay cả hắn cũng không ngờ, y sẽ đào thoát ngay trên lộ trình. Quỷ kế kia, cũng phải tới đô thành mới bị phát hiện. Suy nghĩ này khiến Dung Diễm thấy thua sót quá nhiều.

Dung Diễm nheo mắt, cẩn thận rà lại một loạt sự tình.

Lộc Đan hao phí tâm tư như vậy, chỉ để chạy trốn? Mà giả như y không vì chạy trốn, thì còn động cơ gì khác?

“Chẳng lẽ vì Phượng Minh?” Ánh mắt Dung Diễm hung hãn như dã thú bị thương, ánh quang mang khác lạ, lại chợt tiêu thoát, cố gắng kìm nén cơn thịnh nộ, tránh tình huống không thể bình tĩnh giải quyết sự vụ.

Tất cả mọi người có mặt trong điện đều cảm thấy sự áp bách dị thường này, không khí tựa hồ như bị đông đặc thành một khối, không cách nào hít thông. Không một ai dám cả gan lên tiếng.

“Cứ cho như Lộc Đan không ở đây, để xem y giỏi được trò gì.” Dung Diễm tự ép bản thân phải trấn tĩnh, chậm chậm tự vấn: “Đồng Lăng và Đồng Nhi đã biết trong quân có gian tế, nhất định sẽ đề phòng nghiêm ngặt. Mấy vạn đại quân bảo hộ Phượng Minh, còn cả những thị nữ hết lòng trung thành tận tụy như Thu Lam bên cạnh, cả Dung Hồ Liệt Nhi sắp trở về nữa...”

Ngừng tự lẩm nhẩm, ánh mắt có phần không thực dời lên người Thái Thanh, hình thành một sự áp bách cường đại khiến người ta hít thở không thông.

“Thái Thanh, Lộc Đan và người có quan hệ gì?”

Gương mặt Thái Thanh tái nhợt còn hơn người chết, khi này vừa nghe tin Lộc Đan chết, đã luống cuống đến mức đánh rơi chén trà, như bị sét đánh. Giờ lại nghe những câu tra hỏi đầy uy lực quân vương của Dung Diễm, thân hình yếu đuối không ngừng run bần bật, lông mi lại giật giật, nàng nhìn lên gương mặt uy nghiêm khiến nhân tâm kinh hãi của Dung Diễm, hoảng hồn lắc đầu: “Không... bẩm không...”

“Không?” Dung Diễm nheo mắt đầy nguy hiểm: “Đồng Kiếm Mẫn.”

“Có.”

“Lập tức phái truyền lệnh sứ, trong quân có một thằng bé tên gọi Thái Thương, đem đầu của nó về đây gặp ta.”

“Đại vương xin dừng!” Thái Thanh vì quá sợ hãi, cuống cuống bò lê bò toài, ôm cứng chân Dung Diễm, nức nở: “Đại vương ngàn vạn lần dừng! Nó thì cái gì cũng nói, chỉ cầu đại vương buông tha Thái Thương.”

Dung Diễm rít lên: “Nói!”

“Lần trước Thu Lam tỉ tỉ học lỏm cách nấu nướng của trù tử Đông Phàm, không hiểu sao lại bị quốc sư Lộc Đan biết. Khi đang nấu ăn, Thu Lam có sai thì nữ đi lấy cho tỉ tỉ ấy một chén lộc huyết tươi, đúng lúc quốc sư Lộc Đan gọi thì nữ tới, đưa một chén huyết cho tỉ nữ, ngài ấy nói để tỉ nữ đem về cho Thu Lam tỉ tỉ bỏ vào đồ ăn.”

Phía trên truyền tới tiếng nghiêng răng kèn kẹt đáng sợ của Dung Diễm.

“Người thân là đại thị nữ hầu hạ bên Minh vương, mà lại đem thứ chính khách nước khác bỏ vào đồ ăn của Minh vương? Vạn nhất Lộc Đan hạ độc, Phượng Minh còn mạng không hả? Duy chuyện này, đã đủ để ta trăm toàn bộ nhà ngươi!”

Thái Thanh ra sức lắc đầu: “Huyết trong chiếc bát đó thì nữ đã tự tay dùng ngón châm nghiệm độc. Thu Lam tỉ tỉ cũng đã thử qua, vì không có độc nên mới trộn vào đồ ăn cho Minh vương.”

“Đồ ngu! Không phải độc được, cũng không thể đem những thức ăn không rõ nguồn gốc cho Phượng Minh ăn! Lộc Đan không bỏ độc, chẳng lẽ y không ém bùa ngải sao?” Dung Diễm rất nhanh liền tự hỏi: “Tùng Đằng vô nguyên vô cơ mà chết, nói không chừng liên quan tới chén huyết kỳ quái kia.”

Cố gắng bình ổn hơi thở hỗn loạn, lại hỏi: “Lộc Đan đã cho người cái gì?”

Thái Thanh do dự chốc lát, tấm thân thanh mảnh càng thêm rạp sát đất, âm điệu thút thít: “Quốc sư nói, y có thể triệu hồn người chết, nên...”

“Hoang đường!” Dung Diễm gầm lên, im lìm trong chốc lát, mi tâm càng lúc càng nhướn.

Giờ xem ra, Phượng Minh vốn không phải do hồn phách ly tán, mà do ăn phải thứ gì đó của Lộc Đan mới chìm vào hôn mê. Đáng hận Lộc Đan kia đã trù tính sự việc quá chi tiết, trước tiên sử dụng được vật khiến Phượng Minh hưng phấn, sau đó mới khiến Phượng Minh hôn mê, còn thêm chuyện Tùng Đằng không biết vì sao lại chết, dựng lên một bầu không khí quỷ mị chẳng lành, và cả chuyện đời hồn của Phượng Minh lúc trước, khiến ngay cả Dung Diễm cũng kìm lòng không đặt mà bị tà thuyết hồn phách lừa thân của Lộc Đan lừa gạt.

Nhưng nghĩ đến đó, Dung Diễm lại không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ thế nào, nếu Phượng Minh chỉ nhất thời hôn mê, thì đương nhiên vẫn tốt hơn ngàn vạn lần chuyện cậu bị tán hồn là phách. Nói không chừng khi hắn vừa rời khỏi đại doanh, thì hôm sau Phượng Minh đã tỉnh cũng nên.

Nhưng, tại sao Lộc Đan phải lao tâm khổ tứ để tách hẳn khỏi Phượng Minh?

Cho dù Lộc Đan có đem binh mã tiềm phục ở Vĩnh Ân, cũng tuyệt không có khả năng y đem binh tấn công đại doanh cướp Phượng Minh?

Thái Thanh vẫn không ngừng khóc nức nở dưới chân, Dung Diễm càng thấy càng thêm tức, lạnh liệt nói: “Người cầu kết cùng hắn mưu hại Minh vương, tội không thể xá, lý ra cả nhà phải bị tru di, bất quá con người còn quá nhỏ, coi như vì Phượng Minh tích đức, bản vương sẽ tha cho nó một cái mạng. Người đâu, lôi con tiểu tử này ra ngoài. Phái người tới đại doanh tuyên lệnh, đem Thái Thương tịnh thân, cả đời nô dịch.”

Thái Thanh sớm đã biết mình phải chết, si ngốc để hai tên thị vệ, một trái một phải kéo mình ra ngoài, nhưng vừa nghe Dung Diễm nói đến câu sau, nàng liền gào lên, không biết lấy đâu ra hơi sức, một hơi đẩy bật hai tên thị vệ, một lần nữa bám chặt lấy chân Dung Diễm, gào đến khản giọng: “Đại vương, Thái Thương còn nhỏ, vạn cầu người hãy tha cho nó!”

“Bản vương đã tha cho nó tội chết.”

Đám thị vệ vội vã kéo nàng ra ngoài, Thái Thanh sống chết ôm chặt chân Dung Diễm, mắt thấy mình sắp bị lôi đi, không khỏi cắn chặt răng, thét lên the the: “Người không được đối với Thái Thương như thế! Nó là con của Minh vương! Nó là cốt nhục chân chính của thái tử An Hà!”

Nàng vừa thét lên, tất cả động tác của chúng nhân đều đông cứng lại.

Dung Diễm chậm rãi cúi xuống, nhìn Thái Thanh, ánh quang mang sâu trong đôi con ngươi thăm thăm không ngừng chớp động, sâu thật sâu như nuốt lấy nàng, hần nhẹ giọng hỏi: “Thái Thương là cốt nhục của An Hà?”

“Đúng.”

“Vậy... An Hà biết không?”

“Hần...” Thái Thanh bậm môi, từ giữa nỗi thương tâm đau đớn đến chết đi sống lại vẫn ẩn ẩn sự ngọt ngào khiến cõi lòng tan nát, lời nói càng nhiều hơn những nhu tình tảo mác: “Hần biết. Hần đối xử với ta rất tốt, lúc nào hần gặp ta cũng phải lén lút lút lút, không dám để ai phát hiện, vì hần sợ, sợ bị kẻ khác biết, ta sẽ gặp phiền toái. Khi ta mang thai, hần đã rất vui sướng, hần cố gắng để ta có một cuộc sống an nhàn tĩnh lặng hơn, đừng trông ngóng ngày Thái Thương của chúng ta hạ sinh.” Giống như những hồi ức trên quý ngày nào đang dần hoà lẫn vào dòng tình cảm lưu luyến, trên gương mặt nhu hoà của nàng bất thần xuất hiện một nụ cười tuyệt đẹp.

“An Hà, chỉ sợ trước lúc Thái Thương ra đời đã...” Không biết nhớ đến cái gì, sắc mặt Dung Diễm thoát biến, ánh mắt chiếu vào Thái Thanh càng thêm lãnh liệt: “Kẻ truyền bá thái tử bị ma nhập, chính là người?”

“Không sai, là ta.” Thái Thanh quệt đi lệ vương đầy trên mặt, hết thấy đều xé toạc ra, không còn ra sức giấu kín, như một con thú bị dồn đến đường cùng, liều lĩnh đấu lại ánh mắt sắc bén tới mức có thể giết người của Dung Diễm, cương nghị đáp trả: “Khi ta sinh hạ Thái Thương, được phân về lại thái tử điện, ta đã mong ngóng được gặp hần xiết bao. Nhưng hần... hần hoàn toàn thay đổi, hần bước qua trước mặt ta, hần căn bản không còn nhận ra ta là ai, chứ đừng nói đến gì khác. Ta biết, đó không phải là hần. Cũng là bộ dáng đó, cũng là thân thể hần, nhưng đó không phải là hần, mà là một kẻ khác!” Nói đến nửa sau, Thái Thanh càng thêm kích động, lộ vẻ oán hận, giọng nói khản đặc khà khà vẫn cố giương lên thét thẳng vào mặt Dung Diễm: “Đại vương! Người bị lừa rồi! Hần không phải thái tử An Hà, hần chỉ là một mảnh tà hồn hại chết thái tử, hần chiếm đoạt thân xác của người khác, hần! Là hần hại chết thái tử An Hà!!!!”

Dung Diễm thô lỗ kéo Thái Thanh khỏi mình, cặp mắt trợn trừng trắng dã, rít qua kẽ răng: “Thì ra chính là người rả tin đồn Phượng Minh dời hồn, để Lộc Đan thừa nước đục thả câu. Nói vậy, khẳng định người không chỉ cấu kết cùng Lộc Đan bỏ huyết vào thức ăn không, người còn tính toán mượn sức của Lộc Đan, tách hồn phách Phượng Minh, triệu An Hà trở về. Trách không được khi nghe Lộc Đan chết, ngay cả chén trà trên tay cũng làm rớt. Hừ, Lộc Đan chẳng qua chỉ lợi dụng người. Ngay từ đầu hần chưa bao giờ tính toán triệu hồi An Hà trở về!” Đoạn hung hăng đập Thái Thanh một cước ngã dúi dụi trên mặt đất.

Bị nói trúng tim đen, Thái Thanh một mảnh tuyệt vọng ngồi bệt trên nền sàn, lăm lăm như kẻ điên: “Là hần lợi dụng ta, là hần nói chỉ cần theo lời hần, phụ thân Thái Thương sẽ trở về...”

Dung Diễm càng lúc càng cảm thấy không ổn.

Nếu Lộc Đan đã sớm biết chuyện di hồn, như thế ngay cả tên thích khách đeo bùa chú nguyên rửa kia cũng vô cùng có khả năng là một tay y phái ra, mục đích để Dung Diễm Phượng Minh bất an đối với chú thuật.

Khi Lộc Đan gửi công văn mượn lương, nhất định đã sớm vẽ ra màn độc kế này. Mượn lương là giả, dùng Thiên địa hoàn dụ dỗ Phượng Minh bị giam lỏng đáng thương mới là thật.

Thủ pháp lật mềm buộc chặt như thế, thật không cách nào tưởng tượng, âm hiểm tới cực điểm.

Đi qua đi lại trong sảnh vài vòng, trái tim không ngừng động thành thịch trong lồng ngực không cách nào an ổn yên xuống. Nhất định còn kẻ hở, Lộc Đan hao sức tốn công như vậy, nhất định sẽ không chịu tay trắng quay về. Y nhất định còn âm mưu, để cướp Phượng Minh từ giữa mấy vạn đại quân, và bảo hộ tận tâm của mấy người thị nữ?

Một suy nghĩ đáng sợ thành linh xuyên qua đại não Dung Diễm. Hần dừng chân, xoay lại, lông mày nhíu thật sâu, tưởng chừng như xoắn lại, cứng giọng hỏi: “An Hà nếu đã có thể ân ái với nữ tử, lại sắp thành phụ thân, sao năm đó còn muốn nhảy sông tự vẫn? Khi vớt An Hà chết đuối từ dưới hồ lên, ngoại trừ ngự y cùng thị nữ, bên cạnh còn có ai?”

Không khí lần thứ hai ngưng đọng lại, hàn khí chạy dọc theo thạch sàn từng chút từng chút chảy ngược vào huyết quản từng người.

Đồng Kiếm Mẫn hiển nhiên biết Dung Diễm đang nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt kịch biến, kinh hoàng nhìn Dung Diễm đang quay về phía ông: “Hình như... Hình như còn có Đồng Nhi!”

“Đồng Nhi?” Dung Diễm lẩm nhẩm: “Đồng Nhi trước nay đều phi thường coi khinh An Hà, tại sao khi An Hà ngã xuống nước, hấn lại quan tâm đến vậy?” Ánh sáng chợt loé lên, điểm mấu chốt dường như được bật mở, nhưng lại khiến mặt Dung Diễm tối sầm lại, hấn nghiêng rằng kèn kẹt: “Đồng Nhi đáng chết, là hấn đẩy An Hà xuống nước! Ngày trước khi An Hà còn là thái tử Tây Lô, chỉ cần An Hà chết, Đồng Nhi sẽ lập tức được kế vị!”

Nếu ngay cả chuyện này Lộc Đan cũng biết, dựa vào lời nói áp chế Đồng Nhi, chuyện hai người bọn chúng cấu kết với nhau cũng không thể không có khả năng. Giờ hồi tưởng lại, lúc Đồng Nhi tới đại doanh và lúc phát hiện gian tế cũng vừa lúc trùng khít. Nghĩ đến đó, Dung Diễm một hơi đá bật đại môn, quát ầm lên: “Người đâu! Lập tức chuẩn bị binh mã, theo ta trở lại đại doanh!”

Lộc Đan thoát khỏi bàn tay, hăm he Phượng Minh như hổ đói rình mồi. Mà đại doanh Tây Lô đang bảo bọc Phượng Minh kia, giờ phút này lại đang nằm trong tay Đồng Nhi.

Nguy rồi.

102. Q.6 - Chương 4

Lại thêm một chuyến hành trình ngày đêm không ngừng, không có lấy một lần dừng chân, tiến quân thần tốc. Dung Diễm lòng nóng như lửa đốt, tự bức ép bản thân cùng đoàn thị vệ đến mức không còn lấy một giây nghỉ ngơi, ngay cả lương khô cũng phải cố nhai nuốt trên lưng ngựa tốc hành.

Cứ nghĩ đến chuyện Phượng Minh giờ có thể đã bị Đồng Nhi và Lộc Đan liên thủ mưu hại, hấn lại tự hận bản thân không thể lập tức mọc cánh bay đến cạnh Phượng Minh.

Sao ta lại ngu muội đến mức, bị Lộc Đan dụ rời khỏi Phượng Minh?

Tiến vào biên ải Vĩnh Ân sau một chặng đường dài rong ruổi, đôi mắt luôn rực sáng tinh anh của Dung Diễm đã có phần hờn sâu. Hớp qua loa lấy vài ngụm nước ngẫu đục dưới sông, lại lập tức hạ lệnh lên ngựa, cả đoàn người cứ điên cuồng chạy bán mạng như thế, cho đến hồi chặng vạng cùng ngày, đã chỉ cách nơi đồn trú của đại doanh không dưới mười dặm đường.

“Đại vương, phía trước có ánh lửa.”

Treo lên triền núi phóng mắt nhìn ra xa, liền thấy một vài đốm lửa không ngừng chớp động trên bình nguyên. Trấn Dung Diễm mấy ngày nay chưa từng giãn ra lại càng thêm nhẩn nhúm, hấn trầm giọng ra lệnh: “Tiến lên trước xem xem.”

Vài người thúc ngựa đi xuống, tiến nhanh về phía ánh lửa. Thì ra đối phương là một đội kỵ binh đang cầm đuốc, không xa dưới ánh trăng loăng màu, chợt có tiếng người thét lớn: “Phía trước là ai? Nơi này đã được thái tử Vĩnh Ân cho phép, nhượng lại cho Tây Lô quân cảnh giới, không một kẻ nào được tiến vào!”

Dung Diễm lớn tiếng đáp lại: “Tây Lô vương ở đây!”

“Đại vương!”

“Đại vương đã trở lại!”

Những thanh âm kinh hãi quen thuộc thình lình vang lên, có hai kẻ đột ngột tách khỏi đoàn mã kỵ, kích động hô lớn: “Đại vương đã về!” Họ phi vọt tới trước mặt Dung Diễm, nhảy xuống ngựa. Trước nhất là Dung Hổ, mặt sau, không phải ai khác mà chính là người vừa được cứu trở về – Liệt Nhi.

Dung Hổ vừa xuống khỏi lưng ngựa liền quỳ xuống đất, cúi đầu không nói, chỉ kích động hỗn hển thở.

Đầu gối Liệt Nhi vừa chạm tới mặt đất, đã bắt đầu gào khóc: “Đại vương, Minh vương người... Minh vương người đã biến mất!”

Đại nãi Dung Diễm như oanh một tiếng nổ lớn, hấn buông thông dây cương, thân hình cao lớn nghiêng đổ. Đám thị hầu phía sau cuống cuồng chạy tới đỡ, Liệt Nhi cũng sợ tới mức nín bật, vội vã theo Dung Hồ chạy lên trước, căng thẳng vây quanh Dung Diễm.

“Đại vương!”

“Đại vương ngàn vạn lần đừng kích động.”

“Đại vương...”

Dung Diễm hít vào thật sâu, từ từ mở mắt, đẩy đám thị vệ xung quanh, loạng choạng đứng thẳng dậy: “Không đáng ngại, do lộ trình quá xóc nảy thôi. Tại sao Phượng Minh lại biến mất?”

Dung Hồ khổ sở cúi gầm đầu: “Mấy ngày trước khi thuộc hạ dẫn Liệt Nhi cùng năm ngàn binh mã trở về, những tướng chỉ cần hội họp sẽ có thể lập tức lên đường. Nhưng không ngờ vừa vào tới đại doanh, bên trong đã loạn thành một núi. Thị vệ tổng quản Đông Lăng gặp chuyện, Thu Lam Thu Nguyệt Thu Tinh bị phát hiện đang hôn mê trong trướng của Minh vương, còn Minh vương thì đã biến mất. Khi thuộc hạ biết Minh vương mất tích, đã lập tức thỉnh cầu Vĩnh Ân thái tử phong toả toàn bộ A Mạn giang, đồng cùng Liệt Nhi không ngừng tìm kiếm hành tung Minh vương dọc triền sông. Nhưng lục soát suốt một ngày hai đêm ròng rã, cũng chỉ tìm được thứ này.” Đoạn xoay người lôi từ trong bao bố trên lưng ngựa ra một đồng đồ vật.

“Y phục của Phượng Minh?” Dung Diễm cầm mớ quần áo trên tay Dung Hồ, y vật thượng thừa, màu sắc tiên diễm, điểm xuyết vô số những mỹ ngọc, nhưng lại bị nát vụn, như thể bị kẻ nào đó hung hăng xé rách, khiến hốc mắt Dung Diễm muốn nứt toác, hấn cắn răng rít lên: “Đồng Nhi đâu?”

Liệt Nhi đáp: “Khi chúng thuộc hạ gặp Đồng thiếu gia tại Đông Lâm thì ngài ấy đã bị thương, hiện đang dưỡng thương trong trướng.”

“Hừ, hấn còn dám ở lại đại doanh?” Mắt Dung Diễm loé lên tia lãnh khốc khát máu của thợ săn, hấn gầm lên: “Để bản vương đi thăm thương thế của hấn một chút đi.”

Đại doanh Tây Lô một phen long trời lở đất, Dung Diễm tâm tư rối bời phóng như điên về Tây Lô, lại từ Tây Lô lộn ngược lại Vĩnh Ân, bắt quả với Phượng Minh, cũng chỉ là một giấc ngủ vừa thoả mãn vừa sáng khoái mà thôi.

“Oa...” Lưỡi biếng trở mình, vươn duỗi tứ chi đã có điểm tê rần, Phượng Minh ú ớ: “Dung Diễm, hôm nay đừng cười ngựa nữa, dùng bữa ngoài trời... oa... dùng bữa ngoài trời hay hơn...”

Chóp mũi thẳng thớm bị đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ trớn, lại có tiếng nam nhân cười trầm thấp bên tai: “Đến lúc phải rời giường rồi, Minh vương điện hạ của ta.”

Giấy giụa mở mắt, khi thấy gương mặt đẹp đến cực điểm dần trở nên rõ ràng trong tầm nhìn, Phượng Minh mới thả lỏng ra: “A, là quốc sư Lộc Đan. Thu Lam, sao quốc sư đến, người cũng không báo cho ta?”

Nghe không được tiếng Thu Lam đáp, lại càng không nghe thấy những tiếng tranh cãi chí chóe của đôi tỉ muội Thu Nguyệt Thu Tinh, không gian tĩnh lặng xung quanh khiến Phượng Minh bất an bật dậy khỏi giường.

Lộc Đan mỉm cười đứng nơi đầu giường.

“Đây... không phải doanh trướng.”

“Không phải.”

“Ta không còn ở trong đại quân Tây Lô?”

Ý cười bên môi Lộc Đan càng thêm sâu: “Không. Minh vương đang ở trên thuyền, và con thuyền này đã tiến vào một nhánh A mạn giang không mấy người biết đến, đồng thời rời khỏi phạm vi kiểm soát của Tây Lô.”

“Quốc sư, chẳng lẽ, người vẫn luôn lừa dối ta sao?”

Không nỡ điểm trốn tránh ánh mắt trách cứ của Phượng Minh, Lộc Đan cười rộ lên càng đẹp, đẹp đến cực điểm, đẹp tới mức khiến người ta không khỏi cảm nhận được một luồng hàn khí chảy ngược vào tâm: “Minh vương chẳng phải cũng từng bị Ly vương Nhược Ngôn lừa hay sao? Giao chiến giữa hai nước, động kể là đương nhiên. Chỉ là, chẳng hay kể này của Lộc Đan, có sánh được bằng kể liên hoàn thuyền ở A Mạn giang khiến người người trong thiên hạ kinh ngạc đến chao đảo hay không?”

Phượng Minh bị lừa bắt cũng không phải lần đầu, nên không còn hoảng sợ mấy, cậu khoanh tay trước ngực, tựa đầu vào chiếc gối mềm mại sau lưng, chau mày: “Ta thậm chí còn chưa biết quốc sư dùng đến kể gì kia mà.”

Lộc Đan đối với diện cục thiên y vô phòng* lần này cảm thấy vô cùng hài long, không khỏi tự thưởng một nụ cười đắc ý: “Đội Lộc Đan tử mĩ kể lại, Minh vương có thể chậm rãi luận bình.”

Húng hắng giọng. Bắt đầu vạch trần đáp án của những mê trận liên hoàn.

103. Q.6 - Chương 5

Kế sách của Lộc Đan, mới bắt đầu từ khi Đông Phàm nhận được tin, trong vương cung Tây Lôi dấy lên tin đồn Minh vương là di hồn. Mắt thấy Tây Lôi từng bước trở nên cường đại, khổ cực tính đường thành công, quốc sư Lộc Đan lập tức phái người tiềm nhập vương cung Tây Lôi, thám thính lai lịch kể tung lời đồn.

Không ngờ cơ duyên khéo sao, lại khiến gian tế Đông Phàm phát hiện ra sự tồn tại của Thái Thanh và Thái Thương.

Thái Thanh chứng thực được Phượng Minh là một di hồn, mà Lộc Đan – người vẫn luôn âm thầm theo dõi động thái vương cung các nước, cũng giống Dung Diễm, từ thân thể của Thái Thương, suy ra cái chết của An Hà do một tay Đồng Nhi gây nên.

Để tranh thủ sự hợp tác của Thái Thanh, Lộc Đan đã đưa ra cho nàng một lời đề nghị hấp dẫn không thể cự tuyệt, y sẽ trục xuất hồn phách của Phượng Minh trong tấm thân kia ra ngoài, để chiêu hồn An Hà bị sát hại quay về, để Thái Thương có lại cha ruột.

Đồng Nhi cũng vì sợ âm mưu sát hại An Hà năm đó bại lộ, mà bị ép tham dự quỷ kế của Lộc Đan.

Cứ như thế, ba người Lộc Đan, Thái Thanh, Đồng Nhi, một cái quốc sư lặn lội vạn dặm tới mượn lương, một cái thị nữ tùy thân của Minh vương, một cái con cháu quý tộc có thể tự do ra vào vương cung, hình thành một mối liên minh ẩn tàng độc kế.

“Thái Thương, là con An Hà?” Phượng Minh nghe được nửa chừng, đã bị những mối quan hệ lằng nhằng làm cho rối bời, nhưng tin tức gây chấn động nhất vẫn là thân thể của Thái Thương.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Lộc Đan vươn ra nâng cằm của Phượng Minh, hài hước bỏ nhỏ: “Không ngờ thân thể Minh vương thế này, cũng có thể cùng nữ nhân sinh hạ cốt nhục.”

Phượng Minh quay ngoắt sang một bên: “Quốc sư còn chưa kể hết kia mà, nhưng có điều sự tình về sau, ta cơ bản đều đã đoán được.”

“Ồ?”

“Đầu tiên, quốc sư phái thích khách giả vờ ám sát ta, giấu trên người hẩn một loại chú thuật nguyên rửa nào đó, khiến Dung Diễm lo lắng ta sẽ bị ảnh hưởng. Tiếp theo lại viết thư ngỏ ý muốn tới Tây Lôi mượn lương. Thiên địa hoàn là quốc bảo Đông Phàm, có thể ngăn chặn nguyên rửa, Dung Diễm đương nhiên không thể không biết. Vì Thiên địa hoàn, Dung Diễm chắc chắn sẽ đáp ứng cho người vào Tây Lôi.”

Lộc Đan lạnh lùng nói: “Tây Lôi vương của các người cũng chẳng phải loại hảo tâm gì, hẩn chẳng qua chỉ muốn nhân dịp này cưỡng ép ta, để đoạt lấy Thiên địa hoàn. Hừ, ta đường đường là quốc sư Đông Phàm, há lại là kẻ dễ dàng bị coi thường đến thế? Hẩn cho ta dâng lên miếng thịt béo dâng tận miệng, nhưng kỳ

thực đó lại là một khúc xương, khiến hần mắc nghen trong cổ, nuốt không được nhổ không xong, cuối cùng còn phải ngoan ngoãn dâng Minh vương yêu quý ra bằng hai tay.” Sâu trong đáy mắt, là thứ lãnh liệt độc ác mà Phượng Minh chưa từng nhìn thấy.

Phượng Minh thoáng ngậy người, tiếp tục phân tích: “Quốc sư trăm phương ngàn kế dụ chúng ta rời Tây Lô, lại nỗ lực muốn tách chúng ta. Quốc sư làm sao gạt được Dung Điềm, ta không biết, nhưng ta nghĩ... Ất phải có can hệ đến cơn đau thất không ngừng sau giấc ngủ ban nãy, hẳn là ta đã ngủ mê một không dưới một ngày rồi cũng nên.”

“Không hổ danh Minh vương.” Lộc Đan cũng không thêm che giấu, gật đầu xác nhận: “Ta biết tiểu tì Thu Lam của người yêu thích trù thuật, món ăn kia là thứ ta sai trù sư bên ta nấu mỗi ngày cho nàng ta xem, về phần gia vị, đương nhiên cũng là cố ý cho nàng ta trộm. Chỉ có một thứ máu chốt, chính là chén lộc huyết tươi kia.”

Phượng Minh thở dài: “Biết ngay là tham ăn có ngày sinh hoạ mà.” Đoạn xoa xoa bụng, chậm rãi nói: “Ta nghĩ lộc huyết trong chén kia cũng không phải bình thường đi, Thái Thanh ở gần ta như thế, muốn tráo một chén huyết tươi, cũng là chuyện dễ dàng.”

“Nói chuyện cùng Minh vương thật sáng khoái. Thái Thanh là lấy máu của ta, đổi lấy lộc huyết tươi kia.”

“Cái gì?” Phượng Minh la lên thất thanh: “Là máu người?”

“Đặc thù hỗn hợp phối chế máu của ta, có thể khiến Minh vương phần chấn không ngừng dẫn đến đại thương nguyên khí. Minh vương càng phần chấn thì cũng càng hao tổn nguyên khí vị pháp sư hộ thể Tùng Đằng của người, đương nhiên, cũng phải có thêm vài tác động bên ngoài của ta nữa. Dầu sao đến cuối, Tùng Đằng chết đi, thì Minh vương không có phương pháp triệu hồn đặc thù của ta, cũng sẽ vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Nghĩ đến Tùng Đằng vô tội chết oan, Phượng Minh cũng thấy áy náy. Nói cho cùng cậu cũng có phần nửa trách nhiệm, Phượng Minh lạnh mặt, trầm giọng nói: “Sau đó, người hẳn phải sàm ngôn gì đó với Dung Điềm, để gạt hẳn rời khỏi ta.”

Lộc Đan thấy Phượng Minh tức giận, trong lòng càng thêm vui sướng, vui vẻ cười nói: “Quá trình trong đó rất phức tạp, để dụ Tây Lô vương rời đại doanh, ta đã phải khổ không biết bao nhiêu công. Nhưng sau khi Tây Lô vương đi, Đồng thiếu gia quả nhiên y theo kế sách đã định đuổi kịp đến đại doanh, có quý tộc chương quản đại quyền làm nội ứng, ta giết chết Đông Lăng, phóng thuốc mê tất cả thị nữ thân cận của người, cũng dễ dàng như mò cá trong chậu.”

“Loại tình thế này phải là dễ như trở bàn tay chứ.” Bỏ không được bệnh thích lên mặt dạy đời, Phượng Minh thuận miệng dạy cho Lộc Đan một câu thành ngữ, đoạn cân nhắc hết thấy mọi việc Lộc Đan vừa kể, lẩm bả lẩm bảm: “Thì ra là vậy, quá trình quả nhiên vô cùng công phu.”

“Nghe nói Minh vương từng ở trong vương cung Tây Lô soạn ra bộ pháp một trăm linh tám kế, liên hoàn thuyền cũng nằm trong số đó. Vậy chẳng hay kế dụ địch lần này của Lộc Đan, so với một trăm linh tám kế của Minh vương thì thế nào?”

Phượng Minh nhìn Lộc Đan đang dương dương tự đắc trước mặt mình, trầm mặc rất lâu, sau lại chợt nhếch nhếch mép, vẽ ra một ý cười lười nhác, tay vẫn khoanh trước ngực, chẳng nhanh chẳng chậm cất lời: “Kế này của quốc sư, ảnh hưởng thâm sâu, các tiểu quốc khác nhất định sẽ vì nó mà cảm kích không ngừng.”

Lộc Đan chăm chú lắng nghe, Phượng Minh húng hắng giọng, tiếp tục diễn giải: “Qua kế này của quốc sư, Dung Điềm nhất định sẽ đổi hướng chú ý, trong số những quốc gia hẳn muốn tiêu diệt, nhất định Đông Phàm đang đứng hàng đầu. Nhờ đó, các tiểu quốc khác có thể ngồi yên mà xả hơi. Thật là đau đầu a, thống nhất thiên hạ, trình tự tiêu diệt các nước tự hồ lại phải cải biến lại rồi đó.”

Sắc mặt Lộc Đan hết trắng lại xanh, hết xanh lại đỏ, lại từ đỏ đổi thành trắng nhợt, cuối cùng, y chỉ khe giật giật khoé mắt hăm dọa: “Minh vương cứ việc cứng miệng, ta có gan bắt người đi, đương nhiên cũng có gan đối phó với Tây Lô Dung Điềm.”

“Ồ?” Phượng Minh lễ phép hỏi lại: “Xin hỏi quốc sư có thượng sách gì vậy?”

Lộc Đan chăm chăm nhìn Phượng Minh hồi lâu, chợt cười gần từng tiếng: “Nếu quân chủ các nước đều được tắm thân ngà ngọc của Minh vương thị phụng vài ngày, chẳng hay Tây Lôi vương sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Đã cường bạo (. . cường hiếp) tâm ái nhân của Tây Lôi vương rồi, họ còn vọng tưởng hoà hảo gì với Tây Lôi nữa, đương nhiên sẽ phải tự biết liên hợp với nhau để đối kháng lại Tây Lôi thôi. Bất kể Tây Lôi có lớn mạnh cỡ nào, cũng vô phương phá được liên hoàn quân của các nước.” Y nhìn chòng chọc vào Phượng Minh, đợi cho gương mặt tuấn tú tràn ngập anh khí kia xuất hiện điểm rạn nứt.

Nhưng chờ bao lâu sau, Phượng Minh thậm chí chỉ ngoác miệng ngáp thật to, nói: “Này, ta đói rồi.” Xoa xoa bụng, đối diện với gương mặt đang ngạc nhiên đến há hốc của Lộc Đan, cười ngây ngô: “Quốc sư không định thay phiên giao một cái thầy chết khô vì đói cho quốc vương các nước khác cường bạo suốt mấy ngày trời đấy chứ? Ách, mà ta vẫn muốn ăn món gà kia.”

104. Q.6 - Chương 6

Dưới bộ mặt cơ hồ như tối sầm lại của Lộc Đan, lịch sự xoi gọt hai con gà nấu theo phương cách đặc trưng của Đông Phàm, Phượng Minh nhè ra một mẩu xương nhỏ, thích chí xoa cái bụng tròn vo, nhân tiện đá thêm một cái ý kiến nho nhỏ: “Không ngon bằng Thu Lam nấu.”

Nghe thấy tiếng nghiêng răng kèn kẹt vang lên trên đầu, Phượng Minh vội vàng bổ sung: “Nhưng mùi vị vẫn rất ngon. Ồ ờ, ta biết rồi, chắc vì lần trước Thu Lam dùng máu của quốc sư cũng nên, không biết lần này có phải là lộc huyết tươi thực không?”

Cặp mắt hẹp dài của Lộc Đan chăm chăm nhận định Phượng Minh một hồi, sắc mặt khó coi dần biến mất, khoé miệng khẽ nhếch, y nhả ra tiếng: “Nếu Minh vương nghĩ có thể khai thác gì ở Lộc Đan, thì cũng quá xem thường Lộc Đan rồi.”

Phượng Minh cảm thấy mặt mình đang nóng ran lên, đành bật cười khúc khích: “Không hổ danh là quốc sư.”

Lại trầm nghĩ: trên thuyền này không thể tùy tiện nuôi dưỡng mấy con nai tơ chỉ để cung cấp máu tươi được, đội thuyền của Lộc Đan nhất định phải luôn có người cung ứng vật dụng thường ngày. Hiện tại chắc hẳn họ vẫn còn quanh quẩn đâu đó trong biên cảnh Vĩnh Ân, có thể tránh khỏi màn lùng sục ken kín của đại quân Dung Diêm để chạy đến tận chỗ này trợ giúp Lộc Đan, không hiểu đó là nhị vương tử hay là tam vương tử Vĩnh Ân? Mà bất kể là ai, đợi sau này Dung Diêm thôn tính được Vĩnh Ân rồi, ta nhất định phải làm thịt thằng tiểu tử này mới được. Lại lập tức lắc đầu, không, ở với Dung Diêm lâu quá, làm ta bị nhiễm tính bạo lực mất rồi.

Nghĩ linh ta linh tinh một hồi, cậu ngẩng lên nhìn Lộc Đan. Hai cặp mắt cùng ẩn giấu sự man trá bất thần đụng nhau, khiến cả hai đều biết tổng mà cười cười.

“Quốc sư này...” Phượng Minh vỗ vỗ bụng, nhũn nhặn hỏi: “Ta có được nghỉ ngơi không?”

“Không phải Minh vương đang được nghỉ ngơi đây sao?”

“Ồ, ta muốn ở một mình để chợp mắt một lát.” Lại không khỏi tự mắc ối trước ánh mắt trông đợi ngu ngốc của mình.

Lộc Đan nói: “Đương nhiên có thể.” Đoạn lịch sự bước dần ra ngoài.

Thấy Lộc Đan từ từ ra ngoài, khép cửa phòng lại, Phượng Minh bắt đầu nhắm mắt.

Mười... chín... tám... bảy... sáu... năm... bốn... ba... hai... một!

“Cứu mạng!! Có rắn độc! Có kẻ mưu hại Minh vương!” Phượng Minh gào rách họng.

Tấm cửa gỗ thình lình bị đá bật ra, kéo theo một loạt cảnh tượng, vài gã đại hán hùng hổ xuất hiện ngoài ngưỡng cửa, nhưng hết thấy chỉ biết đứng đần ra nhìn trân trân căn phòng hoàn toàn yên ắng.

“Xảy ra chuyện gì?” Thấy Lộc Đan chạy tới phía sau, mấy gã đại hán vội vàng cúi rạp đầu, nhường lối.

Phượng Minh ưỡn ẹo ngồi dậy, mơ mơ màng màng dụi mắt, giả vờ kinh ngạc: “Không phải quốc sư mới nói ta có thể chớp mắt một lát sao? Dù có chuyện cần thương lượng, cũng không cần thiết phải đập nát cả cửa phòng thể chứ!”

Mặt Lộc Đan hết chuyển từ đỏ tím sang trắng bệch, y hằm hè lườm Phượng Minh, hừ một tiếng, tát một cú trời giáng vào một tên thị vệ gần nhất: “Dám vô lễ với Minh vương, còn không mau xin lỗi!”

Mấy tên gia bộc xui xẻo khúm núm, cúi đầu tạ lỗi với Phượng Minh, đoạn hốt hốt hoảng hoảng rời phòng. Lộc Đan xem xét một lượt chung quanh, cuối cùng dừng lại ở gương mặt đang tươi cười vờ ngây thơ thuần khiết của Phượng Minh, phát lời cảnh cáo: “Lộc Đan đã lấy lễ tận đãi Minh vương, nhưng nếu Minh vương còn cố ý gây chuyện, thì đừng trách Lộc Đan vô tình.” Đoạn nhìn xoáy vào Phượng Minh một cái, quay người đi ra.

Phượng Minh nằm ngửa ra trên giường một lúc lâu, đột nhiên ngồi bật dậy, vẻ lo lắng lồ lộ, cậu không ngừng đi tới đi lui trong phòng, nghĩ thầm: ta không tin Lộc Đan sẽ ngu ngốc đến mức đem ta đi hầu chầu gối mấy lão Đại vương kia, rốt cuộc y đồ bao tâm sức ra bắt ta về làm gì? Lấy lễ hậu đãi? Càng có lễ thì càng dễ khiến người ta sợ đến rét run...

Điểm lại kết quả cuộc thí nghiệm vừa rồi, cũng có thể coi là có chút thu hoạch, ít nhất Phượng Minh cũng biết được ba điều: thiết bị cách âm ở chỗ này không tốt, nói cái gì cũng sẽ bị người ở cách vách nghe thấy, chỉ cần hô to một tiếng cũng đủ để lôi cả một đồng người đến; bên cạnh lúc nào cũng có người túc trực trông coi cậu, chỉ cần cứ vào cánh cửa bị đập nát kia là đủ hiểu, nhân số đại khái chừng sáu người, tất cả đều là loại cao to hung hãn; và, Lộc Đan quả thực đang phải kiềm chế cậu vì một cái gì đó.

Đảo mắt khắp phòng, Phượng Minh lại lưu ý thêm một điều: cửa giả rất lỏng lẻo, đập một cái sẽ bật ra ngay.

Nhưng, dường như không nghĩ được một cách nào để thoát thân cả. Phượng Minh tái mặt, gục đầu vào thành cửa sổ nhỏ hẹp, thả mắt nhìn những con sóng cuộn cuộn dưới lòng sông. Có loại kiến thức nào có thể giúp ta chạy trốn bằng đường thủy không nhỉ? Vất óc suốt nửa ngày trời, cậu chỉ nhớ được đúng một câu thành ngữ “Mò kim đáy nước”. Hoả thiêu liên hoàn thuyền thì đã dùng mất rồi, Lộc Đan nhất định sẽ không mắc bẫy, mà tình thế hiện tại cũng đâu thích hợp để ứng dụng.

Ủ rũ hồi lâu, cậu bắt đầu gào thét thảm thiết trong lòng: Dung Diễm mau đến cứu ta! Dung Diễm mau đến cứu ta!

Tự kỷ bản thân mất một chốc, cảm thấy có chút mệt mỏi, cậu liền tự lẩm bẩm: “Đợi ta đây ngả lưng một lát rồi tỵ nữa lại quấy đảo tên Lộc Đan kia.” Nhưng, vừa mới leo lên giường định nằm xuống, cửa phòng đã bị mở tung ra.

Lộc Đan từ ngoài bước vào, lịch sự cười nói: “Minh vương đã dậy chưa? Có hứng thú gặp một người không?”

105. Q.6 - Chương 7

Phải gặp người? Suy nghĩ của Phượng Minh lập tức linh hoạt hẳn lên, nhân vật có thể khiến Lộc Đan giới thiệu vào lúc này nhất định không phải loại đơn giản. Càng gặp được nhiều người mới càng có thể giải đáp được tình cảnh hiện tại, đối với chạy trốn càng có lợi.

Tính toán ổn thoả, nhưng cũng không nên tỏ ra quá hưng phấn. Uể oải ngáp dài, Phượng Minh hừ lạnh một cái: “Đã bị giam trên thuyền, thì quyền sinh quyền tử đều trong tay quốc sư, không muốn có lẽ cũng chẳng được.” Thái độ có chút ác ý, vì cậu đoán chắc Lộc Đan còn âm mưu khác, chắc chắn trước mắt sẽ không ngược đãi mình, nên càng phải thừa dịp càn quấy cho y phát điên lên.

Lộc Đan giống như không thèm đếm xỉa đến sự bất mãn trong giọng điệu của Phượng Minh, chỉ tắt bớt một chút tự đắc lúc trước, lịch thiệp đáp lại: “Nếu Minh vương không muốn, ta cũng không miễn cưỡng. Đợi hôm nào đó Minh vương rảnh rang, cũng không muộn.”

“Ta...” Phượng Minh nheo nheo mắt: “Gặp!” Đáng tiếc, bất chước không nổi nửa phân uy thế của Dung Diễm.

Lộc Đan rời khỏi phòng, nhưng chỉ lát sau, cửa lại bị đẩy ra, Phượng Minh ngẩng lên, nhìn rõ tướng mạo kẻ vừa đến xong, như thể bị ai đó thụi mạnh vào ngực một cú, nhất thời dờ người, nụ cười nhàn nhả trên gương mặt cũng đông cứng.

Người đến sải bước ngang qua phòng, nhìn xoáy vào Phượng Minh, nhe răng cười: “Không ngờ được tái ngộ cùng Minh vương nhanh thế này, thật khiến ta cao hứng.”

Đầu Phượng Minh không ngừng ong lên, mắt cũng trợn đến mức sắp nứt ra, bặm chặt môi, toả ra sát khí nồng đượm, cậu gằn giọng: “Liệt Nhi đâu?”

“Chỉ là một tên thị tòng tép riu, sao so được với Minh vương tôn quý? Cũng chẳng đáng để bản thái tử phải bận tâm.”

“Hỗn đản!” Phượng Minh bùng bùng lửa giận, gào lên, đứng bật dậy.

Không ngờ vì quá mãnh liệt, mà trước mắt trở nên đen kịt, cả người lao đao.

“Minh Vương!” Tiếng gọi hoảng hốt của Lộc Đan vang vang bên tai.

Nhưng Phượng Minh chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn ra, thanh âm của Lộc Đan càng lúc càng yếu ớt, mất dần tri giác.

Khi tỉnh lại, bên cạnh cậu chỉ còn mình Lộc Đan, nhưng y lại đứng trầm ngâm trên đầu giường nhìn Phượng Minh, thấy cậu mở mắt, liền nói khẽ: “Minh vương tỉnh rồi?” Hơi khựng lại, đoạn hít một hơi thật sâu: “Cơ thể Minh vương suy nhược hơn Lộc Đan nghĩ.”

Phượng Minh hậm hực hừ lạnh: người ta yếu thì can gì đến người? Nhớ đến kẻ vừa gặp ban nãy, sắc mặt cậu thỉnh thoảng tái xám lại: “Kẻ áp tải đội thuyền của các người dọc lộ trình Vĩnh Ân, rốt cuộc là ai?”

Lộc Đan thản nhiên đáp lại: “Minh vương không phải vừa thấy tận mắt sao? Lẽ nào còn chưa rõ?”

“Vĩnh Dật?” Phượng Minh nghiêng rằng.

“Thái tử y... đã ngưỡng mộ Minh vương từ lâu.”

Phượng Minh thét lên: “Đáng chết, hần lừa Liệt Nhi!” Bật dậy trên giường, lập tức thấy thân thể rã rời gập bội, cậu hậm hực đâm mạnh vào thành giường, rít lên: “Ta nhất định phải khiến hần chịu thiên đao vạn quả.”

Lộc Đan ngẩng ngửa chén rượu tinh xảo trên tay, lắc đầu cười nói: “Này không được rồi, thái tử Vĩnh Dật chính là trợ lực lớn nhất giúp ta đoạt được Minh vương thành công lần này, nếu không có y, ta làm sao lừa được trợ thủ đắc lực của người đi đây?”

Phượng Minh gằn giọng: “Ta phải gặp lại Vĩnh Dật, phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện. Thỉnh quốc sư mời hần trở lại đây.”

Lộc Đan thoáng chau mày: “Thái tử Vĩnh Dật còn phải phân thân ứng phó Tây Lôi vương, không có nhiều thời gian lưu lại trên thuyền. Minh vương đừng nóng, muốn gặp y, vẫn còn cơ hội kia mà. A, Minh vương đang đói ư? Lộc Đan đã chuẩn bị sẵn món gà quay người yêu thích nhất rồi đây.”

Thượng thức sắc mặt khó coi của Phượng Minh, Lộc Đan lại tiếp tục cười đùa đùa cợt: “Nhưng, ta đoán có khi Minh vương đã hết đói rồi cũng nên, có lẽ người nên đi nghỉ một lát thì hơn.”

Khẽ cười với Phượng Minh, Lộc Đan rời đi, sau khi đóng cửa, lại chọt ló đầu vào: “Ta quên không nói cho Minh vương biết, thái tử Vĩnh Dật trợ giúp chúng ta là có điều kiện. Chỉ cần đoàn thuyền có thể bình an thoát khỏi truy binh của Tây Lôi, rời khỏi biên cảnh Vĩnh Ân, thái tử có thể cùng Minh vương tận hưởng một đêm duyên tình. Ha ha, Minh vương yên tâm, chỉ cần Minh vương không quá quá đáng, thái tử nhất

định cũng sẽ dịu dàng nâng niu Minh vương như với thị tòng tâm phúc của người vậy.” Dừng đôi mắt đen huyền nhìn gương mặt đang tức tối tới đen kịt lại của Phượng Minh, Lộc Đan thoả mãn bật cười thành tiếng, khoá cửa phòng lại, ngênh ngang rời đi.

-

Phượng Minh tựa sát vào thành giường, hai tay bó chặt lấy gối, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa khoá chặt. Cứ như thế ngẩn người suốt một nén hương dài đằng đẳng, cậu mới lặng lẽ bước xuống giường, chậm rãi đến bên cửa sổ, nghiêng tai lắng nghe tiếng nước chảy nhu hoà.

Con thuyền đang nhẹ nhàng lướt đi dưới bầu trời đầy trăng sao, chỉ sợ đã thoát khỏi vòng kèm toả của Tây Lô quân rồi cũng nên. Dung Diễm à, người hẳn phải đang đứng dưới ánh trăng này, cau đôi mày rậm nhìn A Mạn giang?

Nhíu mày nhìn qua song cửa, Phượng Minh không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên bật cười khùng khục.

“Ha ha, ha ha...” Bờ vai phát rung lên, Phượng Minh tận lực che giấu tiếng cười, tránh để những kẻ giám thị phát hiện.

Quốc sư Lộc Đan à, màn kịch lấy giả tráo thật của người quả nhiên không tồi, chỉ cần thành công, cũng đủ khiến Tây Lô Vĩnh Ân đứng hai bờ chiến tuyến, cũng đủ sức phá huỷ mối quan hệ giữa Minh vương cùng tâm phúc cận vệ.

Nhưng...

“Phỏng chừng, trong số mười một tiểu quốc, kẻ rành rẽ thuật dùng mặt nạ da người không nhiều lắm đâu nhỉ?” Phượng Minh dùng một âm điệu chỉ có một mình mình nghe thấy, tự cười nói: “Nhưng trong tiểu thuyết võ hiệp, chỗ nào cũng đầy rẫy trò dùng mặt nạ để châm ngòi thị phi rồi a.”

Phượng Minh tự biết thân thể mình, dù không thể tính là loại cường tráng, nhưng cũng không thể mới bị kích động một cái đã lẫn ra té xỉu. Chắc chắn trước đó Lộc Đan đã phải động chân động tay gì đó với cậu, để cậu bị sốc liên ngất đi, tránh bị nhìn ra sơ hở của vị thái tử giả mạo. Nhưng y có thể nào cũng không đoán được, khi Phượng Minh vừa thấy Vĩnh Dật kia, điều đầu tiên bật ra trong óc không phải là “Bội bạc” mà là “Mặt nạ”. Chỉ cần để ý quan sát, lập tức sẽ phát hiện được điểm kỳ lạ.

Sau khi tỉnh lại, Lộc Đan còn dùng đủ mọi lý do thoái thác không cho cậu gặp lại Vĩnh Dật. Liệt Nhi giỏi nhất thuật đọc nhân tâm, Phượng Minh tuyệt đối không tin cả thiên hạ này ngoại trừ Dung Diễm, còn một kẻ thứ hai có thể khiến Liệt Nhi xoay vòng vòng.

Giờ phút nhìn thấu được Lộc Đan, mưu kế kia thực ra có điểm thật ấu trĩ, xem ra tiềm thức về mấy bộ tiểu thuyết võ hiệp ngày trước thật sự rất có công.

“Ồ, nếu bây giờ mà được gặp lại lão thầy hồi trung học, mình nhất định phải nói cho lão biết, đọc tiểu thuyết võ hiệp cũng rất có ích.” Năm đó vì chú đầu đọc tiểu thuyết võ hiệp, mà cậu bị lão thầy đề đầu mắng chửi xối xả.

Khoái trá ư ử vài giai điệu thịnh hành, cậu liền leo lên giường đi ngủ.

—

Hồi trước khi dùng QT đọc lướt qua đoạn này, mình đến tận giờ vẫn không ngừng rửa xả Vĩnh Dật là thằng bội bạc háo sắc - -” Tội nghiệp anh, bây giờ em mới hiểu, hoá ra anh không phải như thế...

Đọc lướt quả là có hại - - sai một ly đi một dặm...

106. Q.6 - Chương 8

Mặc kệ có là mưu kế tuyệt hảo thế nào đi nữa, sau khi bị nhìn ra sơ hở cũng đều trở nên nực cười. Nhưng nếu Lộc Đan đã cố gắng hết sức, thì Minh vương đương nhiên cũng không ngại cấp cho y chút mặt mũi, xem như tương kế tựu kế đi vậy.

Khi mới tỉnh dậy vào sáng sớm hôm sau, Phượng Minh đã đeo ngay một bộ mặt bị đả kích đến mê muội, trước tiên cậu ngồi ủ dột ở mép giường, phồng theo tư thế của đủ loại mỹ nhân yếu đuối nhẩy ra trong đầu, mà giả vờ giả vịt, khiến một thị nữ xui xẻo tới hầu hạ phải ngồi khuyên nhủ suốt nửa canh giờ, mới miễn cưỡng nuốt sạch bữa điểm tâm.

Sau khi thị nữ lui ra, lại có người đẩy cửa tới, là Lộc Đan.

“Sắc mặt Minh vương kém quá.” Lộc Đan khép cửa phòng, trên gương mặt xinh đẹp như nữ tử thoáng lộ vẻ lo lắng, y bước lại gần Phượng Minh, chăm chú đánh giá một phen, mới nói: “Minh vương nhất định đang rất hận Lộc Đan. Quả thật, tướng mạo Lộc Đan dù đẹp, nhưng tâm địa lại độc ác. Nếu lúc này Lộc Đan có giải thích cho Minh vương cái gì gọi là vì quốc hiến sách, thì cũng chỉ là những lời gượng ép, càng khiến Minh vương nghĩ xấu thêm mà thôi.”

Y một lời nói trúng ngay trọng điểm khiến lòng người dao động. Phượng Minh dù biết y chỉ gỡ mảnh khoe, nhưng cũng không khỏi thừa nhận chiêu này quá cao thâm, mà đưa mắt, nhìn về phía Lộc Đan.

“Những lời dư thừa ta sẽ không nói nữa.” Thấy vẻ mặt của Phượng Minh có chút biến đổi, Lộc Đan liền thu lại vẻ buồn bã trên mặt, nụ cười khiến lòng người rạo rức nhàn nhạt treo nơi đầu môi: “Không biết Minh vương có còn hứng thú, muốn gặp thêm một người?”

Phượng Minh trầm nghĩ: “Ngoan ngoan, lại nữa, nhất định trong tay Lộc Đan phải nắm nhiều cao thủ giỏi thuật bắt chước cử chỉ lời nói của người khác lắm. Không hiểu lần này y lại định vu oan giá họa cho tiểu quốc vô tội nào nữa đây?”

Về ngạc nhiên lộ lộ trên mặt, hỏi lại Lộc Đan: “Không phải quốc sư đã nói thái tử Vĩnh Dật không ở lại trên thuyền hay sao?”

“Uy danh Minh vương chấn động thiên hạ, kẻ ngưỡng mộ người đâu chỉ có một mình thái tử Vĩnh Dật? Chẳng giấu gì Minh vương, những người quyền quý muốn Minh vương rời khỏi Tây Lôi vương còn hằng hà sa số.” Lộc Đan chậm rãi nói: “Nếu Minh vương không ngại, Lộc Đan sẽ mời người đó đến.” Quả nhiên rời khỏi phòng.

Không ngoài dự liệu, Lộc Đan thừa hiểu chỉ châm ngòi một cái Vĩnh Ân nho nhỏ ở xa lắc xa lơ nhất định sẽ không đủ.

Muốn đối kháng lại một Tây Lôi cường đại, ít nhất phải bức được Dung Diễm tuyên chiến đồng loạt với mấy quốc gia khác cùng một lúc. Đó cũng là điều cả Dung Diễm lẫn Phượng Minh đều cực lực né tránh, vì dẫu một nước thịnh đến mức nào, thì cũng không thể chịu được sự tổn hại quá mức của chiến tranh.

Sách lược xa luân chiến tuy nông cạn, nhưng cũng đủ khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Trong đầu không ngừng lộn lại những kiến thức Dung Diễm thường dạy về các nước khác, ôn luyện sơ lược một lần xong, vẫn không thấy kẻ mang danh “quyền quý” kia đâu.

Phượng Minh dứt khoát đứng dậy, đi ra gần cửa phòng.

Lộc Đan đã khoá trái cửa sau khi đi ra ngoài, cậu hơi đẩy nó một cái, lại chột tự nhủ bây giờ không nên làm trò đại dột, mới đành quay đi, đang định lại gần cửa sổ, cậu chợt nghe thấy một tiếng húng hắng rất nhỏ, có tiếng hai nam nhân đang đối thoại loáng thoáng bên ngoài.

Phượng Minh nổi tính hiếu kỳ, dán tai vào khe cửa.

“Nếu đại vương đã có ý với Minh vương, hà tất phải che che giấu giấu? Hôm qua khi thái tử Vĩnh Dật gặp Minh vương, cũng là quang minh chính đại.” Giọng của Lộc Đan trầm xuống rõ ràng.

Một giọng nam khác mơ hồ thì thầm hai câu gì đó, nhưng không rõ lắm là nói gì.

Im bật mắt một lúc, Lộc Đan liền bật ra một tràng cười khê: “Đáng tiếc đáng tiếc, đã là vườn nhà đất nhà, vẫn còn sợ Tây Lôi vương báo thù. Đại vương yên tâm, Minh vương bị giam ở đây, ai mà biết được hắn đã gặp ai.”

Giọng nam mơ hồ kia lại nói thêm gì đó.

Lộc Đan dường như có điểm miễn cưỡng đáp lại: “Nếu đã như thế, ta bịt mắt Minh vương lại là được. Nhưng Đại vương nhớ kỹ, bản quốc sư chỉ đáp ứng cho ngài gần gũi một chút, hy vọng Đại vương đừng làm những chuyện quá mức sỗ sàng với Minh vương. Dù sao hắn cũng đang là khách quý của Đông Phàm ta.”

Phượng Minh nghe đến đó, trong lòng cũng đã hiểu được đến tám chín phần.

Thật không thể xem thường Lộc Đan. Dù chưa từng đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa, nhưng y vẫn biết dùng kế lạt mềm buộc chặt, có thể nói là một chuyên gia đánh đòn tâm lý. Nếu Phượng Minh hoàn toàn không biết mục đích của Lộc Đan là gì, thì chỉ qua một màn “cơ mật” cố ý để bị nghe lén này, cậu chắc chắn sẽ nghĩ nam nhân kia chính là Đại vương của một nước nào đó.

Phượng Minh nghĩ đến đây, không khỏi trộm cười. Thông thả trở về ghế, cậu ngồi xuống, cầm chén trà lên hớp một ngụm.

Tiếng mở khoá lách cách vang lên, cửa phòng bị đẩy ra, Lộc Đan cùng vài tên thị tòng xa lạ xồng xộc chạy vào, hướng Phượng Minh cười bồi, đoạn chấp tay nói: “Xin Minh vương chớ trách, chúng ta phải bịt mắt Minh vương lại.”

Gã người hầu cạnh đó rút ra một dải bịt mắt màu đen từ trong lồng ngực.

Phượng Minh buông chén trà xuống, lạnh lùng đưa mắt nhìn Lộc Đan: “Bịt mắt? Chẳng lẽ khách đến lại không dám để ta thấy mặt? Nếu quốc sư còn một chút tôn trọng Phượng Minh, xin hãy nói thực cho Phượng Minh biết, nam nhân ngoài kia rốt cuộc là ai?”

Lộc Đan thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu: “Xin Minh vương chớ tức giận, người này quyền cao vị trọng, Đông Phàm không dám đắc tội. Nhưng Lộc Đan đã cảnh báo trước, y nhất định sẽ không gây thương tổn cho Minh vương.”

Sắc mặt vốn đã khó coi của Phượng Minh càng thêm nhăn nhó, hiện tại cậu đang phải tự biến mình thành một thằng đàn nằm giữa vòng xoáy ly gián, lại càng phải dốc toàn lực thể hiện bộ dạng miệng hùm gan sứa, phần nộ quát: “Người dám đối xử với ta như thế? Đợi ta về Tây Lôi, nhất định sẽ khiến các ngươi phải quỳ gối gào khóc, vật vã cầu xin ta tha mạng!”

Lộc Đan không nhiệt tình lắm đáp lại: “Cứ đợi Minh vương còn mạng về gặp Tây Lôi vương hẵng nói tiếp.” Đoạn phát tay, vài tên thị vệ như lang như hổ xông tới, mặc cho Phượng Minh chửi bới ầm ĩ, tay chân vẫn nhanh nhẹn trói chặt cậu lại, còn bịt kín một miếng vải đen vào mắt.

Trước mắt tức thì tối sầm lại.

107. Q.6 - Chương 9

Tiếng bước chân nhanh chóng rời đi. Phượng Minh đồng tai nghe ngóng, tập trung hết mức, khó khăn lắm mới nghe được tiếng thở dè dặt của người đứng cạnh.

Một ngón tay thành linh chạm vào môi, khiến Phượng Minh cau mày, lạnh lùng quát: “Người là ai?”

Người tới không đáp, nhưng dù sao Phượng Minh cũng đang bị trói, nên gã không thèm kiêng dè sờ mó khuôn mặt tuấn mỹ chỉ có duy nhất một mình Dung Diễm được phép chạm đến.

“Đáng chết, người dám bôn cợt Tây Lôi Minh vương?”

“Chắc chắc...” Người kia rút cuộc cũng cười phá lên: “Tây Lôi Minh vương? Quả nhiên là một mỹ nhân.” Không thèm báo trước, môi gã đã dán lên mặt cậu.

Phượng Minh muốn giơ chân đá, nhưng hai mắt cá bị trói chặt, lại không thấy đối thủ, nên có cố cỡ nào cũng trượt. Cậu chỉ có thể vùng vẫy tránh về sau, nhưng chẳng bao lâu lưng đã chạm vào cùng tường, không còn đường để lui.

Gã nam nhân kia vẫn đang từng tắc từng thước tiến lại gần, những ngón tay ngả ngón không ngừng sờ loạn, miệng cợt nhả: “Minh vương không nên sợ hãi quá, bản vương... khụ khụ... bản công tử nhất định sẽ yêu thương người.”

Trên ngực thỉnh linh lạnh toát, vạt áo bị gã xả ra phân nửa.

“A!” Phượng Minh la hoảng lên.

Tuy rằng tương kế tựu kế chính là chủ đích của Phượng Minh, nhưng bị trói như giò heo thế này không nằm trong kế hoạch. Phượng Minh thầm chửi mình hồ đồ, để kích khởi sự oán hận của cậu đối với mấy quốc gia khác, khiến Tây Lôi điên cuồng không màng quốc lực để đồng thời khiêu chiến với mấy nước cùng một lúc, thì còn gì hữu dụng hơn chuyện Phượng Minh bị bọn chúng thay phiên nhau cưỡng bức?

Kỳ thực Lộc Đan đã sớm cảnh báo, nhưng chính Phượng Minh lại không ngờ, y thực sự là kẻ thủ ác đến vậy!

Cảm giác hạ thể bất chợt bị gã nam nhân kia bóp chặt, Phượng Minh nổi da gà đầy mình, còn đầu trí óc mà tỉnh mưu với chả bày kế? Thét ầm lên: “Dừng tay! Ta cái gì cũng biết, các người đừng hòng lừa ta...”

“Dừng tay!” Cùng lúc đó, tiếng Lộc Đan quát thét dấy lên từ ngoài cửa phòng.

Nam nhân trên người cậu chấn động, lập tức dừng lại.

Lộc Đan giận dữ gắt lên: “Đã nói chỉ gặp một lát, không được vô lễ với Minh vương, sao công tử lại nói mà không biết giữ lời? Minh vương đã sợ như thế, thỉnh công tử đi đi.”

Nam nhân kia phát ra tiếng cười thô bỉ: “Bản công tử đây chỉ muốn gần gũi một phen, chứ nào có ác ý.” Tuy nói vậy, nhưng gã cũng từ từ rời khỏi người Phượng Minh, hậm hực hừ một tiếng ngoài cửa, tiếng bước chân đi xa dần.

Lộc Đan đứng thần lại trước cửa một lát, hít một hơi thật sâu, mới tới cạnh Phượng Minh, cởi từng đoạn dây từng trói chặt tay chân cậu, đoạn tháo băng bịt mắt: “Đã khiến Minh vương phải sợ...” Trong giọng nói cất giấu chút lo lắng.

Trước mắt Phượng Minh sáng bừng lên, một lúc lâu sau cậu mới thấy rõ được dáng vẻ bồn chồn của Lộc Đan, thậm chí khen Lộc Đan thông minh, biết lợi dụng thời khắc mấu chốt mua chuộc lòng người.

Nhưng cũng may là thế, bằng không lần này cậu đã ăn phải một quả lỗ lớn.

Rời khỏi Dung Diễm rồi, phạm là chuyện gì cũng phải tự thân vận động, đầu óc Phượng Minh phải ứng biến nhanh nhạy gấp mấy lần bình thường, mà kỹ thuật diễn xuất cũng phải gọi là thăng tiến đến độ thượng thừa. Cậu nhanh chóng ép từ hốc mắt ra được vài giọt nước mắt, tạo nên hình tượng một kẻ bị hại yếu đuối, thậm chí còn tặng thêm cho Lộc Đan một cái liếc đầy cảm kích, mới gục xuống: “Quốc sư, quốc sư người... Hừ, còn không phải ý của quốc sư? Ta... ta... ôi...” Cắn chặt môi, hay ột bộ dáng liễu yếu đào tơ, lại giống như ngượng như thẹn mà nhẹ nhàng nói: “Vô luận thế nào, cũng đa tạ quốc sư đã giải vây.”

Lời thoại lần này phức tạp bội phần, trình tự biến hoá cảm xúc lại còn phong phú, là do Phượng Minh đã vắt hết cả óc ra chiếu theo những hành động trên ti vi, chỉ có thế, mới có thể không để lộ sơ hở, lại còn thích hợp để biểu đạt mỗi cảm kích giữa địch nhân với nhau.

Lộc Đan tuy thông minh, nhưng cũng không sao ngờ được sự thiên biến vạn hoá của nền điện ảnh thế giới bên kia, vội vàng lộ ngay vẻ áy náy, thấp giọng: “Minh vương hà tất phải cảm tạ? Minh vương nói không sai, tất cả cảnh ngộ Minh vương phải chịu đựng lúc này đều do Lộc Đan mà ra, là trách nhiệm của Lộc Đan. Nhưng... ôi... Lộc Đan cũng không biết vị khách nhân kia sẽ thật sự vô lễ với Minh vương như thế.”

Chỉ riêng hành động đó của Lộc Đan thôi cũng đủ để đến Hollywood lãnh thưởng. Phượng Minh nén cười đến thắt ruột, lại biết không được lộ sơ hở, chỉ có thể lấy hành động dụi mắt ra để che đậy.

“Phải rồi, lúc này Minh vương nói cái gì cũng biết, không hiểu là ý gì?”

Tim Phượng Minh giật thót lên, nếu không thể giải thích ổn thoả, thì kế hoạch tương kế tựu kế của cậu coi như xong đời, nói không chừng, có khi Lộc Đan giận quá hoá then, thực sự tìm vài người đến để “vô lễ” ngay với cậu ấy chứ! Chớp mắt một cái, cậu ngang nhiên nhìn vào mắt Lộc Đan, đáp: “Ta đường đường là một Tây Lôi Minh vương, há có thể để màn tiểu xảo này lừa bịp? Kể vừa rồi tuyệt đối không phải là công tử gì gì đó, mà đường đường là một quốc vương. Chẳng lẽ quốc sư nghĩ chỉ cần che mắt là có thể lừa được ta?”

Đang nói, tầm mắt lại chuyển, “A” một tiếng, đến cạnh giường, hơi khom lưng, nhặt trên sàn một khối ngọc bội bị ai đó đánh rớt, đoạn bật cười khúc khích, ánh mắt thêm phần sắc bén, nhìn về phía Lộc Đan hỏi: “Thỉnh quốc sư nói cho ta biết, trừ bỏ Chiêu Bắc quốc quân ra, còn ai dám ngông nghênh đeo ngọc bội khắc quân tự đặc biệt của vương tộc Chiêu Bắc đây?”

Ngọc bội lớn như vậy mà còn giả vờ làm rơi ở góc tường được, xem ra Lộc Đan vô cùng tận tình hâm hại Chiêu Bắc quốc.

Lộc Đan sững sốt nhìn mảnh ngọc bội trong tay Phượng Minh, sắc mặt cũng thay đổi, y cười chua chát: “Lộc Đan đã tận lực che giấu cho y, đáng tiếc y lại tự mình để lộ. Minh vương quả nhiên danh bất hư truyền, trí kế vô song.” Cúi người thi lễ với Phượng Minh rất cung kính, đoạn nghiêm nghị nói: “Mấy ngày ở chung, Minh vương sống trong hiểm cảnh vẫn bình tĩnh ung dung, khiến Lộc Đan vô cùng bội phục. Đáng tiếc...” Y tựa hồ có nỗi niềm khó nói, nấn ná lại một chút, mới tiếp: “Đáng tiếc thay đội thuyền của chúng ta chỉ ít ngày nữa sẽ rời khỏi biên giới Vĩnh An. Đến lúc đó, Lộc Đan không thể không tuân thủ lời hẹn với nước y, khó mà bảo toàn thay Minh vương. Nếu sớm biết Minh vương là nhân vật thế này...”

Phượng Minh biến sắc, nói nhanh: “Lời quốc sư thế là?”

“Điều này cũng chỉ có thể trách Minh vương quá sức mê người, khiến bậc quyền quý ai cũng muốn đoạt lấy. Vì Đông Phàm, Lộc Đan không thể không đem Minh vương ra để giao dịch. Lúc này dầu có hối hận, nhưng thuyền đã tới bến, sao có thể giúp được Minh vương thoát vận xấu. Rủi như đắc tội các nước lân cận, khi trở về biết phải ăn nói thế nào với Đại vương của chúng ta?”

Phượng Minh trầm xuống, rất lâu sau mới khó khăn thốt ra: “Nước lân bang hiển nhiên quan trọng, nhưng ta, thân là Tây Lôi Minh vương, chẳng lẽ lại không chút giá trị?”

Lộc Đan mím môi cân nhắc: “Nếu Minh vương chỉ muốn tác động để chúng ta trả người về lại cho Tây Lôi vương, để cầu được Tây Lôi bảo vệ, thì không thể được. Cho dù có là chính Tây Lôi vương, cũng sẽ không bao giờ buông tha chúng ta. Hay Minh vương hãy cố gắng chịu đựng thêm mười mấy ngày, để bọn họ được thoả mãn một phen. Trừ khi Đông Phàm có được cường binh lực tướng, chứ tuyệt không dám đồng thời đắc tội các nước khác.”

“Cường binh lực tướng?” Phượng Minh cười lạnh: “Quốc sư dù có cẩn thận đến mấy cũng có sai sót, cả thiên hạ này, binh pháp chân chính chỉ có một người có, và kẻ đó đang đứng trước mặt quốc sư đây. Nếu quốc sư thực sự muốn đem ta đổi lấy sự hoà hữu với các nước đồng liêu, thì ngày sau nhất định sẽ bị thế nhân nhạo báng vì đã lỡ mất cơ hội ngàn năm có một để Đông Phàm vươn lên cường thịnh.”

Toàn thân Lộc Đan chấn động, y ngỡ ngàng mở lớn đôi mắt tuyệt đẹp: “Ý Minh vương là...”

“Ta sẽ dạy cho ngài binh pháp, nhưng ngài phải bảo hộ binh an cho ta, thế nào?”

“Minh vương không nói đùa đấy chứ?” Tinh thần Lộc Đan chấn động, y vươn đôi tay trắng nõn nói: “Vậy chúng ta hãy bắt tay tuyên thệ. Nếu Minh vương chịu đem binh pháp truyền thụ cho Đông Phàm, thì một năm sau, Lộc Đan cam đoan sẽ tự mình hồi tống Minh vương bình an về Tây Lôi, thậm chí còn dâng cả quốc bảo Thiên địa hoàn, để đền đáp ân đức của Minh vương nữa.”

Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, hai người chăm chú đánh giá đối phương, đoạn ngửa đầu cười vang.

Lại thêm một cái liên hoàn kế, một kế châm ngòi xích mích quan hệ giữa Tây Lôi cùng các nước lân cận, lại thêm một kế bức Phượng Minh truyền thụ binh pháp. Phượng Minh khục khặc cười, trầm nghĩ, cứ đợi thuyền này cập bến Đông Phàm đi, để xem binh pháp của ta chơi các người một vỏ long trời lở đất thế nào.

Một màn chiến tranh ngoạn mục đã bắt đầu âm ỉ, ừ, rồi khỏi Dung Diêm, dầu tim có đau, nhưng dường như cũng chẳng cường liệt đến thế.

108. Q.6 - Chương 10

Sau khi hiệp nghị được định ra, đãi ngộ của Phượng Minh tựa hồ đã nhảy từ tù nhân lên thẳng khách quý trong nháy mắt. Nhưng thực ra mọi thứ trên cơ bản cũng chẳng thay đổi gì mấy, ở thì vẫn cứ là phòng ấy, ăn thì vẫn cứ là món ấy.

Nói cho cùng, sau khi nắm được chớp rồi, thì làm gì có chuyện Lộc Đan ngược đãi cậu.

Nhưng mỗi ngày Lộc Đan lại đến, lại thân thiết hỏi han. Phượng Minh thừa hiểu Lộc Đan chỉ hy vọng mình nhanh nhanh chóng chóng truyền thụ binh pháp cho y đi, nên lại càng có ý xấu cù nhây cù nhưa, nói: “Xin chớ trách Phượng Minh không tin được quốc sư. Chuyện dùng binh pháp để đổi lấy bình an của Phượng Minh, vẫn nên để đến lúc gặp được Đông Phàm vương hẵng hay. Dù sao Phượng Minh cũng đang như cá nằm trên thớt, xử trí thế nào đều ở một tay quốc sư, mà hiện tại, cũng chỉ có mình quốc sư mới có thể đối ý.”

Lộc Đan cũng không phải tay mơ, đối với cách chơi xấu của Phượng Minh, vẫn rất bình thản mà nhẹ nhàng cười: “Minh vương nói phải, gặp Đại vương rồi hẵng nói tiếp.”

Chẳng dễ dàng gì y mới lừa được Phượng Minh truyền thụ binh pháp, hơn nữa toàn bộ kế hoạch cũng đã thành công được hơn nửa, đương nhiên không muốn trở mặt với Phượng Minh, đành phải lệnh cho đoàn thuyền tăng tốc.

Phượng Minh ở lại trên thuyền vẫn vì lý do an toàn mà bị hạn chế không được tự do đi lại như cũ. Khi không có Lộc Đan ở cạnh, cậu thường tựa người vào cửa sổ, lặng lẽ nhìn cảnh sắc lướt qua hai bên bờ sông.

Trời đã bắt đầu vào đông, càng xuôi về phương Bắc, cảnh vật càng thêm tiêu điều xơ xác. Những cơn gió mang theo hơi lạnh thổi thốc qua, đủ khiến người ta lạnh run lấy bầy.

May mắn thay những thị nữ tùy thân Lộc Đan phái tới hầu hạ Phượng Minh cũng chịu khó, thi thoảng lại đảo qua coi chừng đám ẩm lò, nên Phượng Minh không đến mức bị lạnh.

Cửa phòng khe khẽ bật mở, lại có người cầm thêm củi tiến vào. Phượng Minh lặng lẽ ngồi nhìn nàng châm lửa, đột nhiên nói: “Màu da của người, không trắng giống người Đông Phàm thì phải.”

Thị tì tùy thân tuy lạnh lợi, nhưng lại không ưa chuyện trò, thậm chí lúc nào cũng tỏ vẻ nhút nhát, khiến Phượng Minh hay liên tưởng đến Thái Thanh. Nghe Phượng Minh nói vậy, thị tì kia chợt cúi đầu nhỏ nhẹ nói: “Hồi bẩm Minh vương, nô tì lớn lên ở Đông Phàm. Nhưng nô tì không phải người Đông Phàm, mà là người Đồng Quốc.”

“Đồng Quốc?” Phượng Minh nghĩ ngợi: “Đó không phải láng giềng của Tây Lôi sao? Người chỉ là một cô gái, sao lại xa nhà vạn dặm tới Đông Phàm?”

“Sao có chuyện nguyện ý được a? Nô tì bị kẻ xấu lừa bán tới Đông Phàm. Những kẻ buôn người xấu xa đó tìm đến tận cửa, lừa con gái để bán đi những nơi rất xa. Cha mẹ nô tì chỉ sợ đã nghĩ nô tì chết mất xác rồi.” Người thị tì đưa tay chấm chấm nước mắt, đoạn thu dọn những chiếc lò: “Ấm lò đã chuẩn bị xong, nếu Minh vương vẫn thấy lạnh, cứ gọi nô tì vào châm thêm lửa.”

Nàng rời khỏi phòng, nhưng chưa đến một lát sau đã quay lại, trên tay bưng một chiếc khay nhỏ, trong có để một bầu rượu cùng một cái chén con, sắc mặt ửng đỏ: “Đây là loại rượu đặc sản của Đông Phàm, là loại

quốc sư thích uống nhất. Nô tì có rót một chút đem đến đây, Minh vương nếu thích hãy nhấp một ly, có thể chống lạnh. Nhưng nếu người không muốn, thì để nô tì đem đi vậy.”

Phượng Minh gật đầu: “Ta biết, người cứ để lại đi.”

Người thị tỳ đặt xuống bàn, liền xoay người đi ra.

Thuận tay rót một chén, hương vị quả nhiên không tồi. Có chút thanh ngọt, không cay nồng như những loại rượu khác, xuống đến cổ họng, còn ấm dịu khiến người ta nhất thời sinh buồn ngủ.

Dù sao cũng nhàn rồi, Phượng Minh bắt tri bắt giác uống liền ba bốn chén, chợt phát hiện cảnh vật trước mắt bắt đầu nhảy nhót loạn lên. Hồngбет, loại rượu này tuy ngọt, nhưng nồng độ lại rất mạnh. Loạng choạng đứng lên, mới không để ý một chút, đã suýt nữa ngã sắp xuống.

Phía sau lưng chợt có tiếng kinh hô của Lộc Đan: “Minh vương cẩn thận!”

Phượng Minh say mềm đã ngã thẳng vào lòng tuyết thể mỹ nhân. Khuôn mặt tuấn mỹ nhiễm thượng một màu đỏ hây hây đáng yêu động lòng người, Phượng Minh cười ngô nghê góc đầu khỏi ngực Lộc Đan, ú ớ: “Thì ra là quốc sư. Ta ném thử một ít mỹ tửu của Đông Phàm, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Lộc Đan không ngờ tửu lượng của Phượng Minh lại kém cỏi đến thế, đành đỡ khóc dở cười nói: “Nếu Minh vương không thể uống thì hãy uống ít đi. Rượu này ngâm rất lâu, người thường không thể uống nhiều được.”

Mắt Phượng Minh bắt đầu long lanh, bộ dạng hết sức khiêu gợi: “Loại rượu này thật giống quốc sư, Phượng Minh không thể ngừng uống. Vào miệng ngọt thơm, sau mới biết lợi hại, thú vị thú vị.” Cậu lắc đầu, loạng quạng đứng lên, phả hơi thở ngọt đậm hương rượu vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của Lộc Đan, còn thỉnh thoảng cắn lấy tai y, nói trong mơ hồ: “Quốc sư thật là quốc sắc thiên hương, người có biết cổ sự nhất tiểu khuynh thành không? Đó là mỹ nhân kế trong binh pháp Tôn Tử, chỉ có những mỹ nhân như quốc sư mới có thể thực hiện.” Lão đảo một cái, cư nhiên ngã sắp xuống sàn, bất tỉnh nhân sự.

Hôm sau khi tỉnh lại, Phượng Minh kêu la ồm tỏi suốt cả một buổi sáng. Đáng tiếc bên cạnh đã chẳng có Dung Diễm yêu thương thì chớ, lại còn không có đám thị nữ Thu Lam ở cạnh giúp đỡ, chỉ có một cái thị tì, hối hối hã hã tới bưng nước ấm tới đắp trán cho cậu một lúc, rồi lại ngồi vãn về khăn tay lo suông.

Dọc đường đi, không biết bao nhiêu lần Phượng Minh hy vọng mình tỉnh lại sẽ nghe được những tiếng truy sát vang lên đầy trời, rồi Tây Lôi quân sẽ như thần quân ập tới. Nhưng, chuyện thực lại không như nguyện, chuyến hành trình vẫn xuôi chèo mát mái.

Đã hai ba ngày trời Lộc Đan không hề xuất hiện, không hiểu có phải có chuyện gì xảy ra nên tạm thời rời đi không, nhưng Phượng Minh có dò hỏi mấy lần, cũng chỉ nhận được câu trả lời, quốc sư đang rất bận bịu.

Lại thêm mấy ngày trôi qua, chợt một hôm có người vào báo: “Minh vương, chúng ta phải xuống thuyền.”

Phượng Minh ngạc nhiên hỏi lại: “Đã đến Đông Phàm rồi?”

“Đâu có nhanh vậy?” Thị tòng nói: “Quốc sư nói chúng ta sẽ không ngồi thuyền nữa.”

Nửa canh giờ sau, quả nhiên nghe thấy tiếng thuyền cập bờ. Vài tên thị vệ cao lớn đi tới, cung kính mời Phượng Minh xuống thuyền. Phượng Minh đi giữa vòng kèm kẹp của chúng xuống tới bờ sông.

Trên bờ đã sớm chuẩn bị sẵn một cỗ xe ngựa hoa lệ, Phượng Minh vừa lên xe, liền phát hiện Lộc Đan đang ngồi tựa cửa sổ trầm tư. Nghe động, y liền quay sang mỉm cười với cậu: “Vừa xuống thuyền lại phải ngồi bó gối trong xe ngựa, hẳn Minh vương sẽ cảm thấy không quen lắm đâu.” Trong chớp mắt đôi song phong tình mầu lay động, quả nhiên đẹp đến không gì bì kịp.

Phượng Minh lẳng lặng ngồi xuống một góc. Mã xa chậm rãi chuyển động, tiếng lộc cộc đơn điệu của trục xe bắt đầu vang lên.

“Có một chuyện, không biết Minh vương có chịu nói cho ta không?” Lộc Đan nhìn như thể chỉ vô tình vượt miệng: “Không biết mỹ nhân kế, xuất phát từ đâu?”

“Binh pháp Tôn Tử.” Phượng Minh cũng như thể đang thuận miệng.

“Vậy không biết... soạn giả ấy là ai?”

Phượng Minh trầm ngâm trong tích tắc, lộ vẻ dăm chiêu, thở dài nặng nề: “Người là sư phụ dạy binh pháp của ta. Người cả một đời ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng chỉ viết ra bản kỳ thư tuyệt thế, trong đó có một quyển gọi là binh pháp Tôn Tử, truyền thụ cho ta. Hiện giờ cuốn binh pháp Tôn Tử ấy đang được Dung Diễm tôn sùng như quốc bảo, và cất giấu cẩn mật trong thâm cung. Kế liên hoàn thuyền sử dụng trong chiến dịch A Mạn giang năm ấy, cũng chính là một trong cuốn binh pháp kia.”

Lộc Đan thoáng động, vội hỏi: “Vậy còn bản kia?”

“Bản kia...” Phượng Minh thành thật đáp: “Bản kia là binh pháp Trọng Tôn Tử, lợi hại hơn nhiều so với binh pháp Tôn Tử.”

“Binh pháp Tôn Tử, binh pháp Trọng Tôn Tử... Những cái tên do tôn sư đặt thật kỳ quái!”

“Quốc sư nói không sai.” Phượng Minh nghiêm mặt nói: “Sư phụ ta từng nói, “Binh pháp Tôn Tử vốn phức tạp lại đa biến đa diệu, muốn hiểu biết cặn kẽ, phải mất đến ba đời nghiền ngẫm, nên mới đặt tên là binh pháp Tôn Tử. Còn về phần binh pháp Trọng Tôn Tử, thì bởi vì ghi chép lại những binh pháp ảo diệu hơn. Đương nhiên, cũng còn những nguyên do khác, tính danh của sư phụ ta có một chữ Tôn, nên được người trong sơn cốc tôn xưng là Tôn Tử.” Cậu vì phải bịa mấy chuyện bá láp mà ngoài mặt phải giả đồ nghiêm trang, nhưng bên trong đã sớm cười thầm đến đứt ruột.

Tin tình báo này nhất định sẽ được Lộc Đan coi như trân bảo đưa tới chỗ Đông Phàm vương. Rồi thế nào, chẳng bao lâu sau, binh pháp Tôn Tử cùng binh pháp Trọng Tôn Tử sẽ trở thành hai từ mà bất cứ một quân chủ quốc quân nào cũng thêm rở dãi. Nói không chừng, còn phải người đi khắp nơi cùng chốn để tìm được ra vị đại sư binh pháp Tôn tử.

Cười thầm trong bụng, nhưng chỉ có Dung Diễm mới biết được chi tiết cái của nợ kia thôi.

Dù sao đang nằm trong tay địch, hy vọng bỏ trốn tạm thời vô vọng, thì trước mắt quấy được phá được thì cứ quấy cứ phá đi vậy. Chứ ai mà tin một người đại đỉnh đỉnh như Minh vương lại có thể chuyên trò tán hươu tán phét được?

Cái này gọi là nỗi khổ của những người hiện đại khổ công mua vui cho đời. Tuyệt diệu!

Nửa sau của chuyến hành trình, ngoại trừ những chuyện kể sách binh pháp cụ thể, thì tất cả mọi vấn đề khác Lộc Đan đưa ra, Phượng Minh đều có biết cũng không đáp, thái độ vô cùng nghiêm chỉnh. Dọc đường đi, vô số những tin tình báo trọng yếu đều lần lượt được khoái mã đưa tới chỗ Đông Phàm vương, mà ngay đến Phượng Minh, gốc rễ của chúng, cũng không nhớ rõ mình đã ba hoa nhiều ít thế nào.

Tuyệt là tuyệt ở chỗ khi cậu nói dối vẫn trưng ra một bộ mặt thuần khiết vô cùng, không những hợp tình hợp lý, lại còn khiến chính Lộc Đan cũng phải tin đến sái cổ, bị hù lên dọa xuống mấy lần.

Gần nửa tháng trời, Phượng Minh đã giốn mặt hệ thống tình báo của Đông Phàm đến chán chê, mà cỗ mã xa họ đang ngồi, cũng đã tiến vào quốc đô của Đông Phàm – Bình Tích.

109. Q.6 - Chương 11

Bình Tích là đô thành của Đông Phàm, là nơi coi Thiên địa hoàn là bảo vật quốc gia, sùng bái thần thánh, nên khắp nơi ngập tràn một màu sắc thần bí. Trình độ mê tín của quân chủ cùng quý tộc đối với thần linh, chỉ cần nhìn những dãy bích họa khắc tượng thần vô cùng hao tổn tâm huyết kéo dài liên miên từ vương cung lên đến đền tường thành, cũng đủ để hiểu được đôi phần.

Suốt dọc đường, Lộc Đan luôn che giấu hành tung của Phượng Minh, để tránh truy binh Tây Lôi ập tới. Vào đến Bình Tích, mã xa lặng lẽ tiếp cận thiên môn vương cung. Hai hàng nam nhân vận đồ thị vệ đứng đợi sẵn hai bên đường, vừa thấy mã xa lộc cọc tiến lại, liền vội vàng chạy lên trước, thấp giọng thì thầm nơi màn xe: “Thuộc hạ thỉnh an quốc sư. Tất cả những việc quốc sư căn dặn đã được chuẩn bị xong, nhưng chuyện an bài Minh vương ở lại trong Thiên địa cung, thì có...” Như có điều khó nói, gã do dự một lúc,

nhưng vẫn kiên trì nói: “Nhưng tổng trưởng tế sư nói làm thế sẽ khiến thần linh tức giận. Bây giờ ngài ấy đang dẫn theo các vị tế sư khác đứng đợi sẵn trước cửa vào của Thiên địa cung, nói là muốn nói lý cùng quốc sư.”

Lộc Đan vừa nghe thấy bốn chữ tổng trưởng tế sư, đôi mắt đẹp liền lạnh xuống: “Bà ta muốn tranh cãi, thì cứ để bà ta tranh cãi. Chúng ta đến Thiên địa cung.” Đoạn xoay người mỉm cười với Phượng Minh, ôn nhu nói: “Không phải Minh vương rất muốn được nhìn thấy viên Thiên địa hoàn của Đông Phàm hay sao? Lộc Đan đã đặc ý sắp xếp nơi ở cho Minh vương tại hành cung chí cao vô thượng, Thiên địa cung đó. Đến vương cung rồi, thỉnh Minh vương xuống xe, đổi sang tiểu kiệu.”

Phượng Minh xuống xe ngựa, trước đó cả ngày cứ phải ngồi lý trong mã xa, bây giờ vừa được ánh mặt trời dịu dịu vây quanh, tinh thần đã nhất thời phấn chấn lên rất nhiều. Cậu vội vàng đảo mắt nhìn ra xung quanh, phong cách kiến trúc ở đây khác Tây Lôi một trời một vực. Những tiếng ca thanh êm dịu vọng lại từ phía xa xa, khiến lòng người nghe như muốn lặng xuống, không biết có phải là khúc kính thần nổi tiếng của Đông phàm không.

“Minh vương, thỉnh.”

Phượng Minh mấp máy môi, đoạn cùng Lộc Đan bước lên tiểu kiệu chuyên dụng trong vương cung.

Ngoại trừ việc không được tự do hành động, thì đãi ngộ Phượng Minh nhận được xác thực đã đạt đến ngưỡng thượng khách. Cổ tiểu kiệu trong lời Lộc Đan, trên thực tế là một cỗ kiệu trúc lớn được mười sáu người nâng, ở giữa đặt lư lượt những thảm gối mềm mại, phối hợp với vách kiệu cao cao, ngồi nằm đều rất thoải mái. Hơn nữa cỗ kiệu này lại rất rộng rãi, đủ cho cả bốn người ngồi vừa. Trên đỉnh rủ xuống cơ man những bức màn tơ trong, làm nổi bật những tua rua vàng kim. Những thanh trúc được hoạ đủ các loại điều thú thiên tiên muôn hình vạn trạng, vô cùng tinh xảo. Hướng của tiểu kiệu, tựa hồ đang dẫn bọn cậu lọt sâu vào vương cung.

“Minh vương nhìn xem,” Lộc Đan chỉ vào một nơi cao vượt hơn hẳn những nóc mái cung điện khác ở phía xa xa, nói: “Đây chính là Thiên địa cung. Hành cung này thế tựa lưng núi, địa thế hùng vĩ hiếm thấy, cung điện tuy lớn nhưng lại chỉ có một, là một chốn dễ vào khó ra.”

Phượng Minh hiểu rõ ý đang cảnh cáo mình không được chạy trốn, chỉ cười cười, thuận miệng hỏi: “Mang tên Thiên địa cung, hẳn phải có chút quan hệ với Thiên địa hoàn.”

Lộc Đan không chút giấu giếm, nói thẳng: “Nơi này không chỉ là chỗ cung phụng Thiên địa hoàn, mà còn là nơi chiêu đãi khách nhân có thân phận đặc thù. Hơn hai trăm năm qua, nó chỉ mới đón tiếp ba vị khách nhân, ngay đến quốc quân tối thăm viếng cũng không được ngụ lại bên trong.”

Phượng Minh cười khỏ: “Ta thật vinh dự a.”

Lộc Đan tựa hồ không nghe ra sự châm biếm trong lời nói, chỉ dụ dằng mà tiếp: “Minh vương là thượng khách quan trọng nhất của Đông Phàm ta, xin đừng từ chối.” Vừa dứt lời, đột nhiên lấy ra một thứ, thành thực đeo lên mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt xinh đẹp. Thấy Phượng Minh nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quặc, y mới từ từ giải thích: “Ta không thích bị người ngoài tùy tiện nhìn mặt.”

Phượng Minh “À” một tiếng, nghĩ thầm: thế sao ở Tây Lôi chưa thấy người kiêng kỵ như thế bao giờ?

Chỉ một lát sau, cỗ tiểu kiệu đã rẽ vào một góc ngoặt, cánh cửa trang nghiêm của Thiên địa cung đã hiện ra trước mặt. Trước cửa có đặt hai pho hung thần khổng lồ, tay cầm kiếm sắc, mắt trợn trừng trừng, chạm trở tinh xảo, vô cùng sống động.

Phượng Minh xuống khỏi tiểu kiệu, than lên: “Thiên địa hoàn còn chưa thấy, tạm miễn bình luận. Nhưng tay nghề công tượng Đông Phàm, thực sự có thể coi là quốc bảo chân chính đó a!”

Lộc Đan nghe xong câu ấy, không biết vì sao chợt khựng lại, nhìn cậu đầy phức tạp.

Lại nghe Phượng Minh nói: “Hê, ngoài cửa có nhiều người như vậy, là đang muốn hoan nghênh chúng ta sao?”

Ánh mắt y liền định ngay phải một đám nữ nhân đang đứng chắn ngang cửa vào.

Đám nữ nhân kia thu hút sự chú ý của Phượng Minh cũng không lạ. Các nàng không những chỉ đứng ở trung tâm cửa cung, mà thậm chí còn rất bắt mắt, nào là vô số vòng vèo cổ quái đeo mắc trên người, nào là những mũ bạc được kết thành đủ loại hình kỳ cục chên vênh trên đầu, lại còn cả bộ xiêm y bảy màu nữa. Chồng chồng lớp lớp những lớp áo diêm dúa lên thân người như thế, khiến người ta không khỏi lo lắng các nàng sẽ có lúc vô ý đập phải một tà y sắc sỡ dài quá khổ nào đó, mà bất thành linh ngã lẫn khỏi những bậc thang cao ngất ngưỡng kia. Phục sức như vậy, nếu là những nam thanh nữ tú trẻ tuổi thì còn đỡ, đằng này tốp nữ nhân kia thoạt nhìn, đều là những bà cô già đủ tuổi làm mẹ người ta.

Lộc Đan đưa mắt nhìn theo chỗ Phượng Minh chỉ, tuy vẫn mang ý cười, nhưng đáy mắt lại toát ra cỗ hàn khí chết người, y cười khẩy: “Không nghĩ chúng tể sư ngày ngày chỉ biết ru rú trong hành cung lại đồng loạt xuất hiện. Xem ra uy danh Minh vương đã lan đến cả những chốn ẩn cư của đám người phi thường này rồi. Mời Minh vương. Lộc Đan sẽ giới thiệu cho người.”

Dẫn Phượng Minh đến trước mặt đám tể sư kia rồi, y liền hướng một bà cô thoạt nhìn như siêu cấp bà nội lụ khụ nhất, đội một chiếc mũ bạc lênh khênh nhất, nói: “Lộc Đan tham kiến tổng trưởng tể sư. Đây chính là vị khách Lộc Đan đã phải ngàn dặm xa xôi mời tới, Minh vương diện hạ.”

Phượng Minh vừa ngẫm đánh giá những nếp nhăn chỉ cần giật một cái cũng đủ kẹp chết hoàn toàn tám con nhặng lớn, thầm đoán tuổi bà ta có lẽ đến hơn bốn trăm, vừa chấp tay cười giả lả: “Bái kiến tổng trưởng tể sư, ta tới vội vàng quá, không kịp chuẩn bị lễ vật tặng ngài.”

Dù không hiểu hết nội chính Đông Phàm, nhưng nếu tổng trưởng tể sư này đã dám ngăn đường Lộc Đan, thì xem ra uy lực cũng không phải nhỏ. Chính sách đối địch trước mắt của Phượng Minh chính là quấy được thì cứ quấy, mà giờ lại đang sắm vai khách quý được Lộc Đan “mời” tới, sao có thể mất nhăm mất mớ bỏ qua cơ hội châm ngòi xích mích ngàn năm có một này được. Phượng Minh đổi giọng, cười hì hì bỏ nhỏ thêm một câu: “Lần đầu tiên được diện kiến tổng trưởng tể sư đại danh鼎鼎, thực là tuyệt đại mỹ nhân chốn nhân gian. Khi ở Tây Lôi, Dung Diễm thường hay nhắc với ta, hẳn vô cùng ngưỡng mộ ngài. Kính đã lâu, kính đã lâu.”

Thường ngày, ngay đến Đông Phàm vương cũng phải nhượng bộ vài phần trước tổng trưởng tể sư, làm gì có chuyện phải chịu trò chế nhạo đến vậy. Mọi người không ai nghĩ Minh vương Tây Lôi lại to gan lớn mật đến thế, nên ngay như Lộc Đan bên trong, hay như xa phu nâng kiệu cùng thị vệ thị nữ bên ngoài, đều không hện mà cùng ngó người sống sờ.

Thình lình nghe phì lấy một tiếng, vang dội trước cửa hành cung lạng phăng phắc, hình như đã có người nhện không nổi mà bật cười.

Tổng trưởng tể sư có thể coi như một khối xác ướp Ai Cập mặt mày không chút biểu tình, từ lần đầu tiên Phượng Minh thấy mặt bà ta nhìn lên, thì đến giờ vẫn đang bảo trì tư thế hơi cúi nhìn khối ngọc thạch bự chẳng ở giữa hai tay, không thêm đảo qua Phượng Minh hay Lộc Đan thêm một lần nào nữa. Nghe thấy tiếng cười, cặp môi khô nứt rít cuộc cũng giật giật, lạnh lùng phun một câu: “Bất kính với tể sư, xiết cổ.”

Lập tức có vài thị vệ lẳng lặng bước ra sau, kéo xềnh xệch người thị nữ vừa phì cười ban nãy ra, vứt sang một bên. Người thị nữ kia chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, đã sớm bị dọa run như cây sậy, không dám nói một lời.

Phượng Minh thấy gã thị vệ rút ra một dải lụa trắng trong người, thuần thục cuốn một vòng quanh cái cổ mảnh khảnh của nàng thị nữ, nhất thời biến sắc mặt, vội cao giọng quát lớn: “Gượm đã! Tổng trưởng tể sư, là Phượng Minh ăn nói lỗ mãng, để ta nhận lỗi với...” Lời còn chưa dứt, bên tai đã xuyên thấu một tiếng gậy giòn, Phượng Minh hoảng hốt quay đầu, người thị nữ kia đã mềm oặt rồi rũ xuống, trên cổ hãy còn quấn một vòng lụa trắng, nhưng đầu nàng lại cổ quái gục xuống, hiển nhiên đã bị bẻ gãy xương cổ. Một sinh mệnh hăng còn sờ sờ ban nãy đã vô thanh vô tức vụt tắt.

Phượng Minh nhìn, nhìn đến mức muốn nổ mắt, lại hối hận khôn cùng, quay đầu nhìn trừng trừng vào vẻ mặt không chút biểu cảm của vị tổng trưởng tể sư kia, cơn giận trào lên, bỗ xô tới gào xa xả: “Cái lũ bà già các ngươi, ngay đến cả dân chúng...” Bả vai thình lình bị Lộc Đan ghì chặt lại.

Lộc Đan vội vã nói: “Tể sư ở Đông Phàm có thân phận rất đặc biệt, ngay đến những người tôn quý tốt cùng cũng không được tùy tiện vô lễ. Thỉnh Minh vương tự trọng.”

Đám thị vệ nhanh chóng kéo lê thi thể nàng thị nữ kia đi xuống, các tế sư đứng cạnh vẫn như cũ, một mực rũ mi im lìm, như thể hết thảy chưa có gì từng xảy ra.

Phượng Minh sao có thể bị Lộc Đan khuyên ngăn chỉ bằng một câu? Dù bả vai đã bị chế trụ không thể động, nhưng ánh mắt vẫn như cũ hung tợn nhìn thẳng vào vị tổng trưởng tế sư, nghiêng răng rít lên: “Tuyệt giết người sẽ gặp báo ứng, ta nhất định phải thay đám thần thánh vô dụng của các ngươi để quản giáo các ngươi!”

Cậu bắt kính với thần linh như vậy, chính là điều kiêng kỵ lớn nhất của các tế sư, một loạt những tế sư vốn giống những pho tượng đá phủ bụi đồng loạt ngẩng phắt lên, hơn chục ánh mắt sắc bén như dao hàn học nhìn Phượng Minh. Áp lực âm u buốt lạnh đến nghẹt thở che phủ cả một vùng thiên địa cung, ngay đến những thị vệ vương cung đứng từ xa canh giữ cũng không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Duy chỉ có một mình tổng trưởng tế sư vẫn không chút suy suyển, một mực cúi đầu, lạnh lùng phun ra vài chữ: “Bất kính với thần linh, thất cổ.” Lập tức, mấy tên thị vệ của tế sư viện nhất loạt xông tới.

“Dừng tay!” Lộc Đan lạnh lùng quát lớn, đứng chắn trước mặt Phượng Minh, nói với tổng trưởng tế sư: “Tổng trưởng tế sư, Tây Lôi Minh thân phận quý trọng, Lộc Đan đã phải vượt qua không ít trắc trở mới mới được hân xa giá tới Đông Phàm. Hân là khách quý của Đông Phàm ta, là người được Đại vương chuẩn y đủ tư cách để nhập Thiên địa cung tôn quý, không thể tùy tiện thất cổ.”

“Tây Lôi Minh vương?” Tổng trưởng tế sư cuối cùng cũng nhướn mắt, thần quang loé lên khác lạ, như thể độc xà nhắm thấy mồi béo trước mặt, khiến mọi người có mặt run lập cập chỉ bằng một cú liếc, cục cằn nói: “Tây Lôi đối quốc chủ, Tây Lôi Minh vương còn ích lợi gì?”

Một tiếng sấm xé toang trời quang, giáng thẳng xuống Phượng Minh cùng Lộc Đan, khiến cả hai choáng váng.

“Hả?”

“Cái gì?”

Sắc mặt Phượng Minh đột biến, trong chớp mắt trấn tĩnh lại, bật cười yếu ớt: “Nói láo.”

Xung quanh yên lặng khác thường, chỉ còn tiếng cười gượng gạo của Phượng Minh làm chấn động cả bầu không khí lãnh liệt. Phượng Minh cười khan mấy tiếng, bất an quay đầu, nói với Lộc Đan: “Chẳng lẽ quốc sư không thấy buồn cười? Chúng ta vừa từ Tây Lôi tới, Dung Diễm được bách tính vô vàn thương yêu như thế, không kể binh cường mã tráng, thế quốc như mặt trời chính ngọ, sao có thể xuất hiện lời đồn đại hoang đường thế này?”

Một tên tế sư phồng chùng có thân phận khá cao đứng cạnh tổng trưởng tế sư chột ngẩng lên, giọng nói lạnh như băng: “Tế sư không bao giờ nói láo.”

Chỉ vài lời, thanh âm sần sần không chút âm điệu lại không khác gì tên đạn, nhắm thẳng vào Phượng Minh. Cậu ngơ ngác nhìn Lộc Đan, Lộc Đan chỉ lặng lẽ gật đầu, sắc mặt cũng tái nhợt.

Thời điểm thập nhị quốc tranh hùng xưng bá, quân tình là trọng yếu, ai dám đem chuyện này ra làm trò đùa? Nếu không được xác nhận từ trước, tế sư tuyệt đối sẽ không tùy tiện mở miệng.

Sắc mặt Phượng Minh càng lúc càng trắng nhợt, cậu loạng choạng ngã về sau, cố gắng hít đầy phổi bầu không khí lạnh như băng mỏng, thần sắc có chút bình tĩnh lại, lắc đầu không ngừng phủ nhận: “Tuyệt đối không thể.”

Dung Diễm... đã xảy ra chuyện gì?

Cả người cậu đau đến cơ rút, từng đoạn dây thần kinh như bị nanh vuốt sắc nhọn bứt đứt thành bốn năm đoạn, mà mỗi đoạn lại không ngừng khắc khoải rỉ máu. Trái tim Phượng Minh như thể bị đồ chì, đen kịt một mảng, tai Phượng Minh ù đi, hoàn toàn không nghe được lời đối thoại của đám người bên cạnh.

Tình hình của Lộc Đan so với Phượng Minh vẫn còn tốt hơn chút đỉnh, y đưa tay đỡ thân hình không ngừng chao đảo của Phượng Minh, cố dập tắt vẻ kinh ngạc trên mặt, cẩn thận xác nhận lại: “Tin tức đến từ lúc nào?”

“Truyền đến từ hai canh giờ trước. Tây Lôi Dung Diễm vì cố công tìm kiếm Minh vương, khinh suất dẫn binh lực soát. Nửa chừng bị kẻ kế thừa vương vị cấu kết với chưởng quân binh lực hoàng cung Đồng Kiếm Mẫn dùng kế vây hãm tại Vĩnh Ân. Trong trận hỗn chiến, Dung Diễm tử nạn tại A Mạn giang. Tin tức này sẽ bị phong tỏa, đến tận ngày tân vương đăng cơ, mới được chiếu cáo thiên hạ.” Người trả lời lại là một kẻ đứng cạnh tổng trưởng tế sư, bên dưới tổng trưởng tế sư vẫn còn các tế sư khác, thanh âm tuy vẫn cùng một dạng cộc cằn khàn đặc khó nghe, nhưng không giấu nổi sự sung sướng cuồng loạn khi thấy kẻ khác gặp nạn.

Mà giờ phút này, phần sung sướng âm ỉ khi thấy kẻ gặp nạn kia không phải nhằm vào Dung Diễm, mà vào là chính vị quốc sư Lộc Đan vừa phải vượt thiên tân vạn khổ mới dẫn được Phượng Minh về kia.

Nhưng Phượng Minh làm sao còn tâm trí để ý đến màn đối chọi âm thầm đến toé lửa của bọn họ. Từng lời nói, từng tiếng cười của Dung Diễm như thể mất không chỗ, lũ lượt trào lên trong đầu cậu, hoá thành một chuỗi ảo ảnh chớp nhoáng đầy trời, không ngừng lung bùng bít chặt tai. Sắc mặt cậu càng lúc càng tái hơn cả người chết, một lúc lâu sau, găng gượng thẳng lưng cố trụ vững, hai đầu gối lại thỉnh thoảng nhũn ra, cơ hồ muốn ngã vật xuống đất.

Tổng trưởng tế sư không thèm nhìn đến Phượng Minh, chỉ lạnh lùng nói tiếp: “Dung Diễm đã chết, cường quốc uy hiếp sự an bình của Đông Phàm ta đã không còn tồn tại. Minh vương không còn là khách quý của Đại vương. Kể này khinh nhờn thần linh, thất cổ.”

Gió lạnh thổi thốc vào người, mấy tên thị vệ bắt tri bắt giác đã quay lấy Phượng Minh.

Phượng Minh ngơ ngẩn, bị chúng xiết chặt cánh tay cũng không hay không biết, chỉ không ngừng lắc đầu quầy quậy: “Không thể nào... Chuyện này không thể nào...” Con người đã mất tiêu cự.

“Dừng lại!” Lộc Đan quát lớn ngăn lũ thị vệ, nghiêng răng kèn kẹt: “Dung Diễm dù có chết, cũng không được giết Minh vương. Trong đầu hắn còn cất giấu những binh pháp cổ kim hiếm thấy, đó chính là cơ hội để Đông Phàm ta chấn hưng. Tổng trưởng tế sư giết hắn, chính là diệt cơ hội phú cường của Đông Phàm ta. Ta là quốc sư, là chưởng quân mọi chính vụ quan trọng của cả quốc gia này, ai dám giết kẻ ta bảo hộ?”

Tướng mạo y tuy mỹ miều, nhưng khi khí thế tức giận tuyệt đối không thua bất kỳ ai, bị quốc sư âm lãnh ngăn lại, ánh mắt sắc bén phóng tới, khiến đám thị vệ không kẻ nào dám nhúc nhích.

Thế cục thỉnh thoảng lâm vào tình trạng giằng co căng thẳng.

Lộc Đan dù sao cũng là quốc sư Đông Phàm, nhưng tế sư đứng kia thân phận lại vô cùng đặc biệt, không thể cứng rắn quá mức. Trong lúc do dự, ánh mắt mọi người không hẹn mà đồng thời đổ dồn vào vị tổng trưởng tế sư.

Tổng trưởng tế sư dường như cũng có vài phần kiêng dè Lộc Đan, bà ta chậm rãi nhướn mí mắt bực đánh giá Lộc Đan trong giây lát, đoạn từ từ nhắm lại, trầm ngâm hồi lâu, mới dùng một loại ngữ khí lạnh lẽo đến mức nước cũng có thể đông cứng mà nói: “Trước cửa Thiên địa cung sấm ngôn khinh nhờn thần linh, tội danh không phải nhỏ. Giết hay không, đành phải đợi thỉnh Đại vương quyết định.”

Lộc Đan lao tâm khổ tứ bao lâu bắt được Phượng Minh, hết lần này đến lần khác châm ngòi xích mích giữa Tây Lôi và các nước láng giềng, ngăn cản thế lực Tây Lôi lan tràn, để bảo hộ hoàn toàn cho Đông Phàm, lại lừa được Phượng Minh tiết lộ được cuốn binh pháp mà bất cứ một quốc quân trong thiên hạ này cũng thèm muốn. Y nghĩ đông nghĩ tây tìm đủ mọi cách để khống chế đám tế sư huyền hoang này, lại rốt cuộc không ngờ nổi mũi tên đâm lén sau lưng khốn nạn này.

Thiên tính vạn toán, cũng làm sao liệu được Dung Diễm lại bị đám tiểu nhân gài bẫy đoạt vương vị? Nhưng tế sư xử sự rất ổn trọng, còn thêm giới luật cung nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không có chuyện bịa đặt, nên Lộc Đan tuyệt đối không hề nghi ngờ tính chân thực của tin này.

Chuyện đã tới nước này, chỉ có thể tạm thời nhẫn xuống, Lộc Đan gật đầu hoà hoãn: “Được, vậy Minh vương sẽ theo ta về trước. Đợi chúng ta gặp được Đại vương rồi, sẽ để Đại vương tự mình quyết định.” Tình huống đại biến, y đương nhiên không còn vọng tưởng lão bà nắm quyền cao chức trọng này sẽ chịu để Phượng Minh bước một chân vào đền cấm địa thần thánh tội bực của họ.

“Đợi đã.” Tổng trưởng tế sư nói: “Minh vương khinh nhờn thần linh, trước khi Đại vương chưa hạ chỉ, phải giao lại cho tế sư viện chúng ta giam giữ. Ta sẽ nhốt hẳn vào địa lao Thiên địa cung, để hẳn sám hối lại.”

“Không được. Minh vương và bản quốc sư đã có thoả thuận, hẳn nói ra binh pháp, bản quốc sư bảo hộ an toàn cho hẳn. Tổng trưởng tế sư giam hẳn, làm sao hẳn chịu nói ra binh pháp?”

Tổng trưởng tế sư nhếch mép, âm trầm cười: “Đã có muôn hình vạn trạng khổ hình trong viện ta, há lại sợ hẳn không phun ra binh pháp?” Tiếp đến không thèm để ý tới Lộc Đan, quay đầu dẫn mọi người tiến vào cổng chính thiên địa cung.

Lộc Đan thấy bà ta không coi ai ra gì, tức giận thiếu điều cắn gẫy lưỡi. Nhưng lá gan y dẫu lớn đến mấy, cũng không thể giằng co trái phải với tổng trưởng tế sư ngay trước cổng Thiên địa cung. Căn cứ theo pháp luật Đông Phàm, chỉ cần bước vào cấm địa thần linh, tổng trưởng tế sư có quyền treo cổ bất cứ một kẻ nào, ngay cả Đại vương cũng không được quyền đặc xá. Nếu y tùy tiện hành động, tổng trưởng tế sư lại chẳng hoá quá mừng rỡ vì chặt đứt được một mối hoạ lớn là gì.

Tơ mắt nhìn đám lão bà đáng hận kéo xệch Phượng Minh đang lão đảo cổ trụ vững vào thiên địa cung, y hạ giọng, đôi môi xinh đẹp dữ tợn phun ra bốn chữ: “Lão.bà.đáng.chết.”

Phía sau chợt vang lên tiếng bầm báo nơm nớp của người hầu: “Quốc sư, Đại vương tuyên triệu...”

110. Q.6 - Chương 12

Phượng Minh ngưng ngẩn, bị đám thị vệ tế sư viện trối nghiêng đẩy vào Thiên địa cung.

Thiên địa cung thế ăn sâu tựa núi, chỉ có cửa cung do nhân công kiến tạo, còn phần chính diện rộng lớn bên trong đều do vài hang động thiên nhiên tụ lại, nên bầu không khí lúc nào cũng ướt rượt, u ám. Khi Phượng Minh tiến vào, một luồng khí lưu động ầm thấp lạnh lẽo phả thẳng vào mặt, khiến cậu run bắn, thần trí nhanh chóng được thanh tỉnh đôi phần.

Thình lình nghe phải tin dữ, thất thần trong giây lát. Chuyện này đã từng xảy ra ở Ly quốc, bởi vậy khi cơn đau thống dần lịm đi, cậu bắt đầu tự trấn tĩnh lại. Phượng Minh thầm nghĩ: Núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun, vô luận Tây Lôi có bạo loạn hay không, Dung Diễm cũng đâu phải loại quân vương nhu nhược, dễ bị kẻ khác hăm hại? Ta không được phép đánh mất ý chí ngay vào lúc này!

Lấy lại bình tĩnh, cậu nhìn quanh quất xung quanh, đám tế sư như băng hàn quý mị kia đang đi trước dẫn đường, đám thị vệ hai bên cũng lạnh lùng không kém, vậy mà Lộc Đan lại không có mặt. Phượng Minh lập tức nhận tình thế ngặt nghèo trước mắt.

Chuyện đến nước này, chỉ có thể án binh bất động, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Qua khỏi tiền điện, cả đám người bước vào một thông đạo chật hẹp, sâu hun hút. Hai bên vách tối đen như mực, phản chiếu ánh đuốc bập bùng, không ngừng rỉ nước. Càng vào sâu bên trong, nhiệt độ càng hạ thấp. Phượng Minh vừa xuống mã xa có hoạ lô ấm áp không bao lâu, trên người lại không mặc nhiều, nên lúc này không ngừng run lấy lấy.

Thoát khỏi thông đạo chật hẹp, tầm nhìn bất chợt được mở rộng, một hang động khổng lồ sáng bừng lên trước mắt. Những tảng nhũ thạch trong suốt chừng bắp tay chồi đập khỏi vách trần, một hồ nước đường kính mấy chục thước trước tầm mắt, nước xanh một màu lam ngọc tuyệt đẹp, đẹp đến mức ná thở. Cảnh tượng ấy dưới ánh lửa khi mờ khi tỏ, kết hợp cùng tiếng ca huyền bí văng vẳng đậm phong vị Đông Phàm và những bí vật tôn giáo được bài trí tỉ mỉ trong động, khiến người nhìn cảm thấy mình vừa lọt vào giữa chốn thần tiên, lại bị sự yên tĩnh sắc sâu làm cảm động không ngớt. Chính giữa hồ nước, nhô ra một tảng đá kỳ dị, bên trên đặt một viên ngọc xanh biếc. Phượng Minh ngầm đoán: kia có thể là viên quốc bảo Thiên địa hoàn của Đông Phàm. Không ngờ nào mấy người ở thời đại này thông minh đến thế. Hừ, mệt cho cái tên Dung Diễm, còn muốn ta đeo cái của này trên người suốt một năm nữa chứ.

Nghĩ đến Dung Diễm, cậu lại không khỏi lo lắng, lồng ngực như nhói, nước mắt cũng vô thức trào ra. Phượng Minh thỉnh thoảng cắn chặt môi, giận dữ chính mình: sao mày lại không tin tưởng Dung Diễm? Lo lắng như thế, sao không dành thời gian nghỉ ngơi để sớm tụ họp với hắn đi!

Nhưng nghĩ chỉ là nghĩ, nước mắt cậu vẫn không ngừng ứa ra. Hai luồng suy nghĩ Dung Diễm tuyệt đối sẽ không sao cùng Dung Diễm đang gặp nạn không ngừng đối chọi nhau, xé toạc từng đoạn dây thần kinh yếu ớt của Phượng Minh. Cậu cắn chặt môi dưới, vị máu tanh lan đi khắp miệng.

Đám tế sư dừng lại trước hồ nước, kính cẩn quỳ xuống, thành tâm lễ bái. Tổng trưởng tế sư nhắm mắt tập trung, miệng không ngừng lầm nhảm, một hồi sau liền đứng dậy.

“Người này phải xử lý thế nào?”

Bị đẩy mạnh sau lưng, Phượng Minh ngã dúi xuống chân vấy bảy màu loè loẹt của tổng trưởng tế sư, xây sầm mặt mày. Cậu bị bắt cóc một thời gian dài, nhưng Lộc Đan dần có ác độc đến mấy cũng còn biết lấy lễ hậu đãi, vậy mà đám bà già này lại dám quây lại bắt chẹt, Phượng Minh không khỏi tức giận ngẩng phắt lên lườm bọn chúng toé lửa.

Tế sư chưởng quản hình phạt của giới luật viện lập tức đứng ra: “Tổng trưởng, tên Minh vương này dám xúc phạm thần linh, dù ta không thể treo cổ, cũng phải cắt đứt hết gân tay gân chân của nó để trừng phạt.”

Phượng Minh thất kinh, âm thầm gào thét, cái đám bà bà cả ngày chỉ biết ru rú xó nhà này bị biến thái cả lũ rồi sao? Hở ra là treo cổ cắt gân, suy nghĩ có mớp méo thì cứ đâm đầu tự sát hết đi, việc gì phải lôi đường đường Minh vương như ta đây ra tiết giết.

Trong thì xỉ vả, nhưng nào thì vẫn phải động, cậu cố gắng lục lọi cho kỳ được một phương pháp trong đồng thoại để đối phó với đám bà lão vô nhân tính này, quỳnh đến độ đầm đìa mồ hôi, nhưng vẫn không dám buông bỏ cơ hội vùng vẫy cuối cùng, thét lên: “Tổng trưởng tế sư! Người không được làm vậy! Nếu người làm hại ta, sẽ... sẽ...” Cặp hắc mâu đảo lia lịa, vượt miệng: “Thần linh sẽ tức giận, cả Thiên địa cung này sẽ sập!”

Một lời trù ếm xui xẻo như thế vừa vượt ra, cả đám tế sư đồng loạt chấn động, ngay đến tổng trưởng tế sư cũng trợn trừng mắt, lãnh liệt quét qua Phượng Minh.

“To gan! Dám nguyên rửa thánh cung!”

“Người mới to gan!” Đã lỡ cuồng ngôn, thì phải cứng lên mà chọi! Phượng Minh quát lớn, ưỡn ngực, uy phong凛凛: “Bản vương là người được thần tiên phù hộ. Nếu các người dám tổn hại, chắc chắn sẽ bị giáng tội.”

“Thần linh tôn quý, sao thềm ghé mắt phù hộ một kẻ phạm phu tục tử như người!”

Phượng Minh thấy đám tế sư một mực không tin, thầm nghĩ đã đối thì phải đối đến chết, đã lừa là phải lừa triệt để, đoạn hừ mạnh một tiếng, lãnh đạm nói: “Tổng trưởng tế sư tuy ngày ngày ẩn cư nơi thâm cung, nhưng cũng phải biết chuyện thần linh thường xuyên hiển tích gần đây chứ? Tại sao hoả đấng ngư bì lại nhất tề bay khỏi đô thành Bắc Gian, tại sao mấy vạn tinh binh Ly quốc đều bị thiêu sống trên A Mạn giang? Ấy là vì quân chủ của chúng bất kính với thần linh, vọng tưởng mưu hại ta, nên mới phải chịu trừng phạt. Nếu không có thần linh bảo hộ, liệu tế sư có giải thích được tại sao năm nào Đông Phàm cũng thất bát, nạn dân đầy rẫy khắp nơi, mà ở Tây Lô nơi ta thống trị, lại không ngừng bội thu, thóc lúa cơ hồ không còn chỗ chứa? Mưa gió sấm chớp, sương giá hay mưa đá, đều nằm trong tay thần linh. Không có thần linh bảo hộ, sao có vụ mùa bội thu?” Về phần Tây Lô do cậu thống trị hay Dung Diễm thống trị, chỉ là vấn đề kỹ thuật nhỏ nhoi, đương nhiên không cần so đo trong lúc nước sôi lửa bỏng này.

Tổng trưởng tế sư bị miệng lưỡi trơn tru của cậu thuyết phục, không khỏi trầm tư một phen.

Năm ấy quả thực có chuyện những chiếc đèn lồng kỳ quái mang hai chữ “Phượng Minh” nhất tề phi thăng giữa trời đêm, khiến Tây Lô vương ào tới Bắc Gian vấn tội, đương thì không ai không biết. Đèn lồng khổng lồ tự bay giữa lúc trời quang gió lặng, là lần đầu tiên xảy ra. Vì thế lúc ấy, Đại vương thậm chí còn cho đòi tổng trưởng tế sư phải cử hành nghi thức tụng thần.

Trận chiến A Mạn giang, chiến thắng của Tây Lôi vương khiến lòng người thất kinh, thứ binh pháp đáng sợ như thế, nếu không phải do thần linh soạn ra, thì có kẻ phàm nhân nào dám loạn bút?

Bác Gian, Ly quốc đều vì đụng phải Tây Lôi Minh vương mà lần lượt thất bại thảm hại. Chẳng lẽ, hẳn thực sự được chúng thần phù hộ?

Chỉ nghĩ như thế, chúng tể sư đã dần biến sắc, ánh mắt nhất tề đổ dồn lên người Phượng Minh.

“Nếu người được thần linh bảo hộ đã tiến vào thánh địa, thần chắc chắn phải hiển linh. Ta sẽ chờ từ đêm nay, để đợi tuyên cáo của thánh hồ.” Ánh mắt lãnh liệt của tổng trưởng tể sư lại một lần nữa quét qua Phượng Minh: “Nếu trong vòng ba ngày tới, thần linh không hiển, người sẽ phạm đại tội nguyên rửa thánh cung, chịu án treo cổ, ngay cả Đại vương cũng không thể đặc xá. Người đâu, giải hẳn tới địa lao, cẩn thận canh giữ.”

Vẫn còn ba ngày chạy trốn. Nguy cơ trước mắt tạm thời qua đi, Phượng Minh chưa kịp thở hắt ra nhẹ nhõm, đã bị đám thị vệ túm khỏi mặt đất, thô lỗ đẩy về phía cầu thang âm u gần đó.

Rầm! Phượng Minh bị vút vào chiếc giường đá ẩm ướt trong phòng, phiến cửa gỗ sau lưng nặng nề khép lại.

Hai cánh tay vốn bị trói chặt sau lưng, trước khi bị đẩy vào địa lao, đã được cởi bỏ. Phượng Minh nhìn quanh chỗ cậu bị giam. Không cửa sổ, không chăn nệm, không hỏa lò, chỉ duy có một bùm rơm ẩm bùng bực rả rác tứ phía, còn đâu cái gì cũng không có. Bó đuốc cách cửa gỗ một khoảng hắt lại một chút ánh sáng mập mờ.

Đây chính là tình cảnh vật chất ngặt nghèo nhất Phượng Minh gặp phải từ khi tới thế giới này.

111. Q.6 - Chương 13

Thời tiết bên ngoài vốn đã lạnh, hướng chi đây lại còn là thâm sơn cùng cốc. Phượng Minh bần thần suốt cả ngày trời, nhưng ngay cả một cái bóng chớp qua còn chẳng thấy, chứ đừng nói là người đưa cơm. Giờ phút này cậu vô cùng tưởng niệm mớ đồ ăn thơm phức của Thu Lam, Phượng Minh bóp bóp bụng, cố ngong cổ nhìn thứ ánh sáng lờ mờ hắt vào từ ngọn đuốc ngoài cửa, nhưng không cách nào đoán ra bây giờ là lúc nào. Bị tống vào một địa phương quỷ quái thế này, giống như bị ngăn cách với cả thế giới, ngay đến thời gian cũng như ngừng lại.

Cơm tối coi như khỏi phải mơ tưởng, riêng cái loại cuồng đồ “khinh nhờn thần linh, nguyên rửa thánh cung” như cậu thì chưa bị kẻ nào nhảy vào đập ột trận đã là may lắm rồi. Cái bụng sôi lên rào rào hưởng ứng, đói thật khó chịu. Cậu, Minh vương, từ thuở vào tới thế giới này tới giờ chỉ xơi toàn cảm y ngọc thực, ngay cả lúc rơi vào tay Nhược Ngôn hay Lộc Đan cũng chưa từng phải chịu thủ đoạn bỏ đói hay ngược đãi ê tiện đến mức này. Đáng tiếc, giờ ngoài việc lăm bắm đi lại câu “Mụ.già.thối” thì còn cách nào? Phượng Minh đành nằm xuống ngủ.

Đám rơm bực vừa dơ bẩn vừa hôi như cú trên đất, Phượng Minh có chết cũng không chịu lại gần. Dù có lạnh đến không ngừng run lấy bầy, cậu cũng kiên quyết co quắp lại trong góc tường.

Dung Diễm bây giờ đang ở đâu?

Tây Lôi đổi chủ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Đồng Kiếm Mẫn và Đồng Nhi liên thủ?

Thái Thanh có bị Dung Diễm vạch trần không? Thái Thương đứa con của An Hà, là tinh hoa do chính thân thể Phượng Minh tạo ra, loạn như thế này thì biết phải làm sao?

Trong lúc cậu không ngừng trần trở về những vấn đề không lời giải đáp kia, thì từng mảnh ký ức loạn nháo cùng Dung Diễm ngày trước lại lũ lượt ùa đến quây tung. Phượng Minh phì một tiếng, dụi dụi cặp mắt cay xè, bật cười ngây ngô, cuối cùng cơn buồn ngủ cũng ập tới, và dù có lạnh căm căm thật, cậu cũng từ từ khép mắt, nặng nề thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, cổ tiểu kiệu chuyên dụng của quốc sư lặng lẽ dừng lại trước cửa Thiên địa cung. Tế sư viện cùng quốc sư từ trước tới nay thế khắc nhau như nước lửa, Lộc Đan lạnh lùng giương vương lệnh ra trước: “Đại vương lệnh ta tới thăm Minh vương.” Sau khi cung kính bái lạy Thiên địa hoàn đặt tại trung tâm thánh hồ, y hơi nghiêng đầu hành lễ với tổng trưởng tế sư.

Tổng trưởng tế sư từ tôn đọc vương lệnh, đoạn lầm rầm: “Kẻ này khinh nhờn thánh cung, đang bị nhốt trong địa cung để hối lỗi. Quốc sư đã nắm vương lệnh trong tay, vậy thỉnh tự vào trong thăm hần.”

Lộc Đan nhét vương lệnh vào ngực, lướt qua đám tế sư âm u chắn hai bên.

Theo ánh lửa chỉ dẫn của gã thị vệ tế sư viện, Lộc Đan đi thẳng vào trong. Hôm nay nhiệt độ không khí lại tiếp tục giảm xuống, trời bắt đầu có dấu hiệu đổ tuyết, nhưng y tuyết đối không thấy lạnh buốt trong sơn động như Phượng Minh.

Thiên địa cung này vốn là nơi thần thánh nhất trong lòng dân chúng Đông Phàm, chỉ có những người tôn quý, hoặc bị thần linh trừng phạt mới có thể bước vào đây. Bất cứ một thần dân Đông Phàm nào được tận mắt nhìn thấy vẻ đẹp tuyệt mỹ của Thánh hồ cùng sắc xanh trầm hút hồn của Thiên địa hoàn, đều bị pháp lực của thần linh chấn nhiếp.

Dọc đường đi, làn mi thanh của Lộc Đan bất giác nhíu lại. Địa lao của Thiên địa cung phân làm hai tầng, gã thị vệ đã dẫn y đi hết cả tầng một vẫn không dừng lại, chẳng lẽ Phượng Minh bị nhốt ở tầng khắc nghiệt nhất kia?

“Quốc sư, ở trong này.” Quả nhiên, gã thị vệ dẫn Lộc Đan tới một phòng giam ở tận cùng tầng thứ hai.

Lộc Đan tức giận, nhưng vẫn cố kiềm chế nhẹ giọng gọi: “Minh vương, Lộc Đan đã đến thăm người rồi đây.”

Không có tiếng trả lời.

Mày Lộc Đan càng thêm chau lại, y giật cây đuốc cầm trên vách tường xuống soi vào bên trong, nhất thời lú lút, bật kêu: “Minh vương! Người làm sao vậy?”

Phượng Minh tựa vào vách tường, ôm chặt đầu gối, đầu nghẹo nghẹo, mê man bất tỉnh.

“Mở cửa.”

“Quốc sư, tổng trưởng tế sư đã phân phó, kẻ này khinh nhờn thần...” Gã vừa đụng phải ánh mắt của Lộc Đan, liền nhất nhất nuốt lại những lời thoá mạ vào trong, im thin thít.

Ánh mắt Lộc Đan sắc lạnh như dao nhắm thẳng vào gã, y phun ra từng chữ: “Ta muốn người mở cửa.” Gương mặt tuấn mỹ tối sầm xuống, sát khí trong mắt bùng lên, dù đã cách một tầng khăn che, vẫn khiến người nhìn không khỏi sợ đến run rẩy.

Gã thị vệ vốn chỉ cun cút trong Thiên địa cung u lãnh, lúc này cũng không khỏi ớn lạnh dọc sống lưng. Ngay cả tổng trưởng tế sư cũng không dám đối chọi thẳng với vị quốc sư được Đại vương sủng tới tận trời này, thì một thị vệ nho nhỏ như gã, sao đủ gan đối kháng lại cơn thịnh nộ của Lộc Đan.

“Vâng vâng,” Cum cúp móc chùm chìa khoá đại tướng bên hông, gã cuống quýt lục trong đó lấy một cái, nhét vào lỗ khoá. Xung xoảng một tràng kim loại va chạm nhau mãi mới nghe được “cách” một tiếng.

Lộc Đan đẩy bật phiến cửa, chạy nhanh tới trước mặt Phượng Minh, nửa quỳ nửa đứng gọi loạn: “Minh vương?” Hơi thở Phượng Minh dồn dập đứt quãng, hai gò má đỏ lựng. Lộc Đan vội đặt tay lên trán cậu, nóng đến kinh người, y vội rút tay, quay đầu quát: “Mau dẫn đường ra ngoài, dặn đám nô tài, chuẩn bị sẵn thuốc cảm nhanh!” Nhưng chưa kịp đợi gã thị vệ có bất kỳ động thái, y đã xốc thẳng Phượng Minh lên lưng, định lao vọt ra ngoài.

“Quốc sư, ngài ngàn vạn lần không được làm vậy! Tổng trưởng tế sư đã có lời...”

Lộc Đan mới nhìn có thể yếu ớt, nhưng thực sự lại rất khoẻ, dù công Phượng Minh trên lưng, y vẫn không hề suy suyễn, vung tay tát “bốp” vào mặt gã thị vệ, khiến gã lão đảo ngã về sau mấy bước, đoạn cười gằn: “Ta đường đường là một quốc sư, mà ngay một tên tiểu tốt như ngươi cũng dám chặn đường?” Đoạn xoay lưng bỏ đi.

Gã thị vệ ở phía sau, ngăn không dám ngăn, khuyên không dám khuyên, đành quỳnh quáng giật bó đuốc trên tường đuổi theo.

Qua khỏi địa lao, chạy một mạch lên trên, trước mặt thành linh tối sầm lại, vài bóng người vô thanh vô tức vọt ra ngáng đường Lộc Đan.

Vị tổng trưởng tế sư cầm đầu phiệt mắt qua thân hình xui lơ của Phượng Minh trên lưng Lộc Đan, âm điệu xào xạo như đá dầm vượt khỏi cổ họng: “Quốc sư muốn đưa phạm nhân của tế sư viện đi đâu?”

Lộc Đan thấy tổng trưởng tế sư, liền khựng lại. Y đảo mắt nhìn đám người xung quanh, không nổi giận mà mỉm cười, cái mỉm cười như gió xuân miên man bao bọc chúng sinh, cao giọng nói: “Minh Vương là khách quý Lộc Đan mời tới từ Tây Lôi, hôm nay hần bị bệnh, ta đương nhiên phải dẫn đi chữa trị.”

“Tên này phạm vào trọng tội khinh nhờn thánh cung. Giờ có bệnh nặng, cũng chính là trừng phạt của thần linh.”

“Tổng trưởng tế sư, ngài đã nói ba ngày sau mới xử trí. Nhưng nếu bây giờ Minh vương chết đi, ngộ nhờ thần tích hiển hiện, thì chẳng phải chính ngài đã mạo phạm thần linh trước?”

Tổng trưởng tế sư cười khẩy: “Nếu hần bệnh chết, thì đó là ý nguyện của thần linh, sao có thể trách tội chúng ta?”

Giới luật tế sư đứng cạnh hừ một tiếng, vài tên tâm phúc thị vệ của tế sư viện cảnh giác bước tới gần.

“Quốc sư là sủng thần của Đại vương, tự tiện xông vào lao chúng ta không trách cứ, chỉ cần bây giờ ngài đến thánh hồ sám hối một canh giờ thì coi như bỏ qua. Còn về phần Minh vương, thỉnh quốc sư buông tay, tế sư viện chúng ta sẽ tự xử lý.” Tế sư Tả Hoàn nói.

Phượng Minh từ bấy đến giờ vẫn bất động trên lưng Lộc Đan, cậu nặng nề chìm trong cơn hôn mê, nhiệt độ cơ thể nóng ran xuyên qua lưng áo truyền tới y. Thể chất cậu vốn nhược, trên đường còn phải chịu đủ kiểu bức ép, giờ nếu còn rơi phải tay lũ xử nữ mất nhân tính này thì làm sao còn đường sống?

Lộc Đan liếc chùng đám thị vệ đang hăm he vây quanh, lại nhìn chằm chằm vào vị tổng trưởng tế sư, sự cương quyết hiện lên trong ánh mắt, y ngắt đầu: “Chúng ta trao đổi điều kiện thì sao?”

112. Q.6 - Chương 14

Phượng Minh chơi với trong biển nước đen đặc, không biết phải mất bao nhiêu lâu mới có thể giẫy giụa trời khỏi cơn mê man.

Hồ... cuối cùng cũng có sức để mở mắt.

Đầu cậu căng ra, máu chảy rần rạt hai bên thái dương, như một cỗ máy không ngừng nghỉ. Cậu nhú mày, nhìn chằm chằm khuôn mặt bị khuất sau tấm mạng đen trước mắt. Chỉ bằng một đôi mắt tuyệt đẹp, trong veo cùng sâu sắc kia, cũng đủ để nhận ra người bên cạnh là ai.

Phượng Minh cố gắng co giật khoé miệng, ép ra một nụ cười vẹo vọ: “Không nghĩ còn mạng để gặp quốc sư.” Vừa mở miệng thêu thảo vài câu, yết hầu đau như bị ai xé rách, thanh âm khô khè khàn đục.

Lộc Đan cẩn thận đánh giá cậu hồi lâu, chột thờ dài: “Cuối cùng Minh vương cũng tỉnh. Lộc Đan sợ Minh vương hôn mê bất tỉnh liên tục ba ngày ba đêm, sẽ không còn cách đối phó với trò hãm hại của tế sư viện, nên mới đành ép Minh vương uống liều lượng mạnh một chút. Ta cứ lo thân thể Minh vương sẽ không chịu nổi, không ngờ mới một ngày Minh vương đã tỉnh lại. Người thực sự được thần linh phù hộ đó.”

Mấy chữ “được thần linh phù hộ”, khiến cậu nhớ đến mấy câu xằng bậy dùng để dọa dẫm đám tế sư lần trước, tổng trưởng tế sư còn nói nếu sau ba ngày không xảy ra thần tích, mụ sẽ giết cậu ngay. Trước mắt kẻ dám đứng ra chống lại tế sư viện hình như chỉ có một mình Lộc Đan, mà tên Lộc Đan này đầu cũng chẳng phải loại gì tốt đẹp, nhưng vì cái mạng nhỏ, xem ra cậu cũng nên nín nọt y một chút.

Nghĩ sao làm vậy, Phượng Minh cười khì khì, nhìn Lộc Đan nói: “Quốc sư thông minh cơ trí, quả là rường cột của quốc gia. Bên người Đại vương không thiếu trợ thủ đắc lực, nhưng đã có quốc sư ở đây, ta việc gì phải sợ đám tể sư viện hãm hại?”

Lộc Đan liếc xéo Phượng Minh, không buồn lên tiếng, chỉ hơi cúi người đỡ cậu ngồi dậy. Một lúc lâu sau, đôi mắt y lộ rõ vẻ thê lương, nói như than: “Minh vương hình như không hiểu rõ phân bổ quyền hành của Đông Phàm thì phải?”

Mặt Phượng Minh hồng lên: “Cái này... chỉ nghe qua...” Kỳ thật Dung Diễm có từng dạy cậu một ít, nhưng cái một ít kia cậu cũng đã sớm chữ ai giả nấy cho Dung Diễm hết từ lâu rồi.

“Đông Phàm là một quốc gia thờ phụng thần linh, từ vương tộc quyền quý, xuống đến bách tính đều hết lòng sùng tín. Bởi vì cùng chung một tín ngưỡng, nên người dân Đông Phàm đoàn kết hơn tất cả các quốc gia khác. Thiên địa cung nơi bảo hộ báu vật Thiên Địa hoàn thần linh ban tặng, chính là thánh cung trong lòng hết thảy bách tính Đông Phàm.” Lộc Đan chậm rãi nói, đến đây lại hơi ngừng lại, thở dài náo nê: “Nhưng cũng chính vì thế, tể sư viện mượn uy Thiên địa hoàn, càng ngày càng ngông cuồng, thậm chí còn can dự vào triều chính. Chuyện gì cũng mượn tay thần thánh để thanh trừ bất lợi, khiến hơn một trăm năm qua, uy nghiêm vương tộc Đông Phàm dần tan biến, ngay đến Đại vương cũng phải nhìn vào sắc mặt của bọn họ để hành sự.”

Có lẽ vì nhớ tới sự hung hăng của tể sư viện, ánh mắt Lộc Đan loé lên sự căm hờn, nói với Phượng Minh: “Chức quốc sư Đông Phàm từ trước tới nay đều do tể sư trong tể sư viện đảm đương, đa phần là tổng trưởng tể sư kiêm nhiệm địa vị này. Phàm là đại sự của quốc gia, nếu không sự đồng ý của quốc sư, Đại vương cũng không được độc đoán. Nhưng Minh vương hãy nghĩ đi, một tể sư viện như thế, có khác gì đám loạn thần tặc tử chuyên lộng quyền âm mưu tạo phản?”

Phượng Minh ngạc nhiên hỏi lại: “Người chẳng phải đang là quốc sư Đông Phàm hay sao?”

Lộc Đan bật cười chua xót: “Minh vương có biết, chúng ta đã phải trải qua biết bao gian nan, hy sinh biết bao thân tín bên người Đại vương, mới có thể đoạt lại vị trí này từ tay tể sư viện không? Tiếc thay, địa vị tôn quý của tể sư viện trong lòng dân chúng khó lòng lay chuyển, chống đối trực diện chỉ dẫn đến nội loạn. Lấy lực lượng của ta và Đại vương hợp lại, cũng chỉ có thể bất phân thắng bại với bọn họ. Mà những cường quốc viễn xứ càng ngày càng trở nên hùng mạnh, chính mắt thấy hoạ diệt quốc trước mắt, nếu không sớm xoá đi mầm hoạ của đám tể sư viện này, thì Đông Phàm sao có thể giàu mạnh hơn, để chống lại nạn ngoại xâm?” Nói đến đó, trên khuôn mặt tuấn tú của Lộc Đan đã tắt hẳn vẻ ưu nhã bình đạm thường ngày.

Phượng Minh trầm nghĩ: nhưng ta là tù binh của người kia mà, người có đem nội loạn quốc gia ra kể ta cũng chẳng thêm đồng tình với người đâu. Dù nghĩ vậy, nhưng sự ngưỡng mộ đối với Lộc Đan không biết nảy sinh từ lúc nào lại khiến cậu gãi đầu bối rối: “Thảo nào lũ già kia vừa thấy người mặt mày đã tối sầm. Ôi, nhưng việc gì quốc sư phải mua dây buộc mình thế này? Nội bộ Đông Phàm đã đủ loạn, quốc sư còn không quản ngàn dặm tới quấy rối Tây Lô. Muốn trừ ngoại trước phải an nội, đây chính là câu nói trứ danh của... Ồ, sư phụ Tôn Tử của ta.”

“Muốn trừ ngoại trước phải an nội...” Lộc Đan nhắm lại hai lần, rồi chợt thở hắt ra: “Lệnh sư có tầm nhìn hơn người, câu này một chữ cũng không sai.” Không biết nhớ đến cái gì, y ngẩng người nhìn qua song cửa sổ, đoạn tiếp tục nói: “Ở cùng Minh vương càng lâu, Lộc Đan càng thấy khâm phục Minh Vương. Nói thật với Minh vương, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Lộc Đan sao dám mạo phạm một cường quốc như Tây Lô.”

Thấy vẻ mặt chẳng thềm tin tưởng của Phượng Minh, y chỉ có thể cười khổ: “Những năm gần đây Đông Phàm liên tục gặp phải thiên tai, tể sư viện đã trắng trợn mượn chuyện này tuyên cáo khắp nơi rằng chuyện quốc sự bị coi nhẹ, khiến thần linh tức giận giáng hoạ, mũi công kích là nhắm thẳng vào ta. Nếu không có hành động gì, chỉ e có lúc Lộc Đan ta sẽ bại ở tay tổng trưởng tể sư.”

“A... hành động của người, chính là lừa ta từ Tây Lô sang đây? Khiến cho Dung Diễm cùng các nước khác trở mặt thành thù, tiêu hao quốc lực của Tây Lô, rồi để ta truyền thụ binh pháp, tăng cường binh lực cho Đông Phàm. Nếu thành công, quốc sư sẽ lập được đại công, ngay đến tể sư viện cũng phải nể mặt rồi.” Phượng Minh dài giọng dạy đi dạy lại, quan sát từng cử động của Lộc Đan qua khoé mắt.

Lộc Đan bị cậu vạch trần mục đích, khuôn mặt hơi hồng lên, ý cười ngọt nhạt: “Cơ trí của Minh vương, cả thiên hạ đều biết. Nhưng Lộc Đan không quản mạo hiểm mời Minh vương tới Đông Phàm, còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn. Vì chỉ có một người như Minh vương mới có thể trở thành người nắm giữ vận mệnh tương lai của Đông Phàm, mới có tư cách ngự lại trong Thiên địa cung, toà thánh điện trong tâm khảm của tất cả nhân dân Đông Phàm.”

Hai người nói được nửa chừng, thành linh có một giọng nói nhỏ nhẹ chen vào: “Thỉnh Minh vương dùng được.”

Hạ nhân bưng một chén được còn nóng vào phòng, đi tới cạnh Phượng Minh. Bát được vừa đặc quánh vừa đen xì, khiến Phượng Minh vừa thấy liền nhăn mặt phản ứng, lộ vẻ đáng thương không tả. Nhưng người hầu đầu phải Thu Nguyệt Thu Lam, làm gì có chuyện dở ngon dở ngọt như các nàng. Thấy Phượng Minh cau mày, nàng ta cũng chẳng buồn để tâm, chỉ múc một muỗng thuốc thổi nhẹ một chút, cảm thấy nhiệt độ vừa đủ, liền trực tiếp đưa thìa tới trước miệng cậu. Phượng Minh không muốn bị người khác xem thường, đành phải há to miệng, nhắm mắt nhắm mũi nuốt ực xuống bụng.

Vị đắng chất xộc thẳng từ dạ dày lên, khó chịu đến mức khiến Phượng Minh ghen lại. Một chiếc chén ngọc bỗng xuất hiện trước mặt Phượng Minh, trong chén sóng sánh chất lỏng màu vàng kim, trong trong đẹp đẽ.

“Uống một ngụm mật đi, sẽ không khó chịu thế nữa.” Lộc Đan nhẹ nhàng nói.

Phượng Minh nhận lấy, nhấp một ngụm, quả nhiên thấy thoải mái hơn, liền không cả nể, ngửa đầu uống ực cả chén, đoạn trả chiếc chén trống cho Lộc Đan, vượt miệng: “Dù sao cũng là cá nằm trên thớt, chẳng phải sợ người hạ độc nữa.” Chủ đề vừa chuyển, Phượng Minh đã nhớ tay tới đại sự quốc gia hồi nãy, cười nhạt: “Cái gì mà thánh cung trong tâm khảm mỗi người dân Đông Phàm? Ta ở thì cũng ở rồi đấy, chẳng qua chỉ là địa lao, thiếu chút nữa bị đông cứng mà chết thôi.”

“Đám nữ nhân độc ác kia, vốn muốn Minh vương chết rục trong địa lao. Nên dẫu lời nói hay ứng xử của Minh vương không có gì mạo phạm, chúng vẫn sẽ tìm đủ mọi cách để dẫn người vào chỗ chết.” Lộc Đan như chạm phải vết thương mưng mủ trong lòng, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm.

“Hại chết ta? Họ vốn oán hận Tây Lô, hay trước kia Dung Diễm từng làm gì đắc tội với họ?” Mặt Phượng Minh hoàn toàn ngù ngờ.

Lộc Đan chậm rãi thu nét giận dữ, hồi phục lại nụ cười ấm áp như gió xuân e ấp, lắc đầu nói: “Minh vương rất thiện lương, chẳng lẽ những hy sinh đằng sau tấm màn tranh đấu nơi vương cung còn ít sao? Chuyện này đối với Tây Lô, hay với Dung Diễm mà nói, hoàn toàn không có can hệ. Bọn họ muốn hại Minh vương, chính là vì Minh vương là khách nhân của ta.”

“Ta hiểu rồi! Nếu khách nhân quốc sư mời đến là ta được tiến vào Thiên địa cung, thành thượng khách thứ tư trong hơn trăm năm qua của Thiên địa cung, thì địa vị quốc sư tại Đông Phàm sẽ lập tức được nâng cao, lại có thể nhân dịp này nghiền nát tôn nghiêm của tế sư viện trong lòng bách tính, như thế người có thể thẳng tay đối phó mấy mục giả chết tiệt trong tế sư viện này? Chẳng trách mấy mục ta hận ta thấu xương thấu tủy thế. Chỉ cần ta tự xưng bệnh chết, hiển nhiên sẽ bị coi là bị thần linh trừng phạt, là tội nhân bị thần linh oán hận. Thiếu chút nữa để một tội nhân như thế thành thượng khách của Thiên địa cung, quốc sư hẳn cũng phải chịu tội không nhỏ đâu nhỉ?”

Phượng Minh nói liền một hơi, hít một làn khí lạnh băng băng vào phổi, đoạn rên rỉ: “Đám lấy ta ra đùa giỡn, nghĩ mạng của ta không đáng tiền chác?”

“Vốn ban đầu, Minh vương hoàn toàn đủ tư cách tiến vào Thiên địa cung. Lấy uy danh của Minh vương, còn thêm thế lực cường đại của Tây Lô và cả sự ủng hộ của Đại vương chúng ta, là đã đủ khiến tổng trưởng tế sư hết đường cự tuyệt.” Nét mặt Lộc Đan âm trầm xuống, thở dài: “Nhưng ai mà ngờ được Tây Lô lại xảy ra chính biến? Minh vương mất lực bảo hộ tuyệt đối của Tây Lô, Đông Phàm cũng giảm một cái cường quốc nhắm nhe bên ngoài. Nhưng cứ thế này, ngay đến sức ảnh hưởng kinh người của binh pháp Minh vương sở hữu cũng giảm đi, tế sư viện tự nhiên tìm được lý do để không thừa nhận thân phận thượng khách của Minh vương. Tin tức Tây Lô chính biến, đã phá hỏng mọi sắp xếp của ta và Đại vương, khiến tình thế đột nhiên nghịch chuyển. Hiện giờ, thế lực tế sư viện đang tăng lên rất mạnh, mơ hồ trung đã vượt qua cả

vương quyền. Đáng tiếc thay, Đông Phàm ta vốn chỉ là một cái tiểu quốc căn cỗi, sao chịu nổi sự giày xéo của bọn họ?”

Bề ngoài y dường có phần yếu ớt, nhưng tâm địa lại mạnh mẽ hiếm thấy, nghĩ tới chuyện tế sư viện coi khinh vương quyền, khiến Đại vương đêm ngày âu lo, y lặng lẽ dùng sức, cuồn chặt nắm tay.

Phượng Minh vừa bệnh trở dậy, đầu vẫn còn ong ong, lại thêm chuyện quốc sự không mấy hứng thú, nên mới nghe được một nửa, đã miễn cưỡng ngáp dài một cái, rúc vào chiếc chăn tơ đẹp để ấm áp, nhắm mắt, thở hắt ra hài lòng: “Quốc sư không cần phải giải thích này đó với ta. Ta cũng hiểu đại khái rồi. Quốc sư với tế sư viện đang quyết đấu một sống một còn, sinh tử của ta cũng thành lợi thế để các người tranh giành thắng thua. Thôi thì chúng ta ra một cái ước định đi. Quốc sư đừng ép ta chép binh pháp gì nữa, cũng đừng có đem lời người khác ra dọa dẫm ta nữa. Ta ấy mà, ờ, ta cam đoan trong khoảng thời gian này sẽ ngoan ngoãn ở yên trong phòng, ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, tuyệt đối không chạy loạn khắp nơi, để tránh bị mấy mục già chết tiệt trong tế sư viện tóm đi làm thịt tế thần, để quốc sư mất mặt.”

Lộc Đan ngạc nhiên nói: “Minh vương nghĩ bây giờ người đang ở chỗ nào?”

“Cái phòng ấm áp hoa lệ, trang trí thượng hạng này, chẳng phải là tẩm cung của người còn gì?”

Trong phòng im phăng phắc.

Một lúc lâu sau, mới nghe thấy thanh âm trầm thấp của Lộc Đan: “Đây là phòng ở của tế sư cao cấp trong Thiên địa cung. Minh vương đã được tổng trưởng tế sư cho phép ở lại đây nghỉ ngơi ba ngày. Nếu sau ba ngày, thần tích không hiển, bọn họ sẽ áp tải Minh vương tới xử tử trước thánh hồ.” Nhìn thẳng vào con mắt thình lình mở banh của Phượng Minh, Lộc Đan nhẫn nại giải thích: “Người là khách ta mời đến, lại chính miệng phun lời nguyên rủa thánh cung, nếu để truyền ra lời đồn người chết bệnh ngay trong Thiên địa cung, tổng trưởng tế sư rất có khả năng sẽ lợi dụng tội danh bất kính với thần linh để bức Đại vương xử tử ta. Nếu đã bị người ta hại chết như vậy, sao không thử đánh cuộc với vận may hiếm thấy của Minh vương một lần. Cho nên ta và tổng trưởng tế sư đã ra ước định, trong vòng ba ngày này, họ phải để Minh vương dưỡng bệnh trong điều kiện tốt nhất, không để Minh vương xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn; điều kiện đem ra trao đổi chính là, ba ngày sau, vận mệnh của Lộc Đan cam nguyện dính cùng Minh vương.”

“Cái gì?” Phượng Minh la hoảng lên: “Ta còn chưa thoát khỏi lũ già... Ồ, bàn tay của tế sư đại nhân tôn kính ư?” Ngó nghiêng khắp nơi, không phát hiện có người nghe lén, lại hạ giọng: “Nếu ba ngày sau không hiện thần tích, chẳng lẽ người cũng phải cùng chết với ta sao?”

Lộc Đan cười khổ: “Đây chính là cái ta đang cố gắng giải thích cho Minh vương đây. Hiện giờ chúng ta đã cùng đứng trên một thuyền, Minh vương nhất định phải bảo đảm thần tích sẽ xuất hiện.”

“Cứu mạng a, đang yên đang lành, làm sao mà nảy bộp ra cái thần tích gì chứ?”

Lộc Đan ngẩn ra, ngờ vực hỏi lại: “Minh vương thông minh tài trí, nếu không nắm chắc trong tay, sao dám hoa ngôn loạn ngữ sẽ có thần tích xuất hiện?”

Phượng Minh trợn trắng mắt rên xiết: “Nhưng mấy mục ấy đòi lột gân lột da ta đó, ta phải tìm một kế hoãn binh, để người tranh thủ thời gian đến vớt cái mạng nhỏ của ta chứ? Người hãy vì đồng binh pháp kia mà nghĩ biện pháp cứu ta đi!”

Đặng dư thời gian cho cái tên Dung Diễm không biết đang vất vả vướng phương nào kia còn đến thực hiện màn “anh hùng cứu mỹ nhân” chứ.

Đến lúc này thì ngay cả một kẻ lúc nào cũng bình tĩnh thông dong như Lộc Đan cũng phải mất hoa đầu váng, y thần người, mặt mày tái nhợt quay sang nhìn Phượng Minh, vừa gườm gườm cậu, vừa rít từng chữ từng chữ qua kẽ răng: “Bản quốc sư mặc kệ. Người đã có thể khiến đèn lồng ở Bắc Gian không gió tự thăng, có thể khiến ánh lửa A Mạn giang chiếu sáng rực nửa bầu trời Vĩnh Ân, thì nhất định cũng sẽ có cách làm ra một thần tích khác ở Đông Phàm. Sinh tử lúc này, tự Minh vương chọn lấy.”

Phượng Minh chớp mắt, mắt lớn trừng mắt nhỏ với Lộc Đan, một lúc lâu sau “Oa” một tiếng gào lên: “Cứu mạng a!!! Dung Diễm người mau xuất hiện đi!!! Đám nữ nhân kia chơi thật rồi!!!”

113. Q.6 - Chương 15

Đầu đông khó kiếm được ngày hửng nắng, nhưng, Phượng Minh và Lộc Đan lại ngồi, mặt đối mặt với nhau trong căn phòng nguy nga trống lẹ.

Sự tình tới nước này, bất luận giữa hai người đã có biết bao nhiêu thù oán, thì giờ phút này tất cả chỉ còn là cái râu con châu chấu. Chết một cặp sống một đôi, đúng tiêu chuẩn một cặp huynh đệ cùng hội cùng thuyền. Phượng Minh biết, chín mươi chín phần trăm chín mươi chín phần trăm lũ tú bà ở tế sư viện này không có tính người, nên mặc kệ Lộc Đan bao tốt bao xấu, chí ít y cũng có thể tính là một đồng minh, thân thiết nhất và hơn hết, duy nhất.

Căn cứ vào nguyên tắc mạng sống là tất cả, Phượng Minh cũng chẳng thêm cổ kị chuyện tri thức của cậu chỉ có thể đem ra phục vụ mình Tây Lôi, cậu thao thao bất tuyệt suốt mấy canh giờ liền về tất cả những cổ sự moi được khỏi bụng, Phượng Minh uống cạn mấy chén trà nóng, mồm liên thoảng đã muốn gầy, cuối cùng chiếu cặp mắt mong chờ thành khẩn vào Lộc Đan, dè dặt hỏi: “Quốc sư có thể theo lời chỉ dẫn của những câu chuyện thần thoại này, để nghĩ ra biện pháp khiến thần tích xuất hiện không?”

Lộc Đan lắc đầu: “Những cổ sự Minh vương vừa nói, tưởng tượng ta còn không thể tưởng tượng nổi, nói gì đến chỉ dẫn?”

Phượng Minh tâm trạng xấu, lập tức khịt mũi. Y có thể bày ra cả đồng kế sách rồi tinh rồi mưu để cấp mình từ chỗ Dung Diễm về đây, mà không thể nghĩ nổi cách đối phó với mấy mụ tú bà rằng cổ long lay ngoài kia?

Ngoài đầu nhìn ra qua cửa sổ, ánh tà dương đẹp như mộng, lát phát theo gió chiều khiến lòng người thêm ấm áp, nhưng lại vô thức nhắc nhở: thời gian sống của họ càng ngày càng ngắn lại.

Thầy giáo môn tâm lý đã từng nói: lòng thành có thể cảm động tất cả mọi người. Liệu có phải thầy đang ám chỉ cậu nên thành tâm nhận lỗi đã ăn nói bậy bạ với tổng trưởng tế sư ngay lúc này hay không?

Phượng Minh hít một hơi một sâu, nhưng thầy ơi là thầy, thầy đâu có biết tranh quyền đoạt lợi có bao nhiêu đen tối. Em cũng thành tâm lắm lắm đấy chứ, nhưng không hiểu tại sao ai cũng nhắm vào cái mạng nhỏ của em? Bản Minh vương từ trước tới giờ chưa từng ra tay nhắm tâm với bất cứ ai cơ mà.

Than thở chán chê, ngay trước mắt liền xuất hiện một đĩa trái cây đồ rục.

Lộc Đan rót cuộc vẫn là Lộc Đan, vừa hồi phục sau trận đả kích mạnh mẽ, y bình tĩnh cầm một quả lên tay: “Sống chết có số, Minh vương có lo lắng cũng vô ích. Hãy mau ăn thử quả này đi, trái cây đồ rục ngoài vào trong này là do thần linh ban tặng cho các quý nhân đó, vị ngon mọng nước, lại còn có thể bồi bổ thân thể.”

“Trái cây là trái cây, ai mà chẳng ăn, liên quan gì đến thần linh?” Phượng Minh thuận tay với lấy một quả.

Lộc Đan lắc đầu không đồng ý: “Minh vương nói vậy là sai rồi. Thần linh cai quản cõi nhân gian, sẽ ban thưởng điều tốt cho kẻ tôn quý. Vương tộc cũng vì được thần linh sủng ái nên mới có thể nắm giữ vương quyền. Nếu không tại sao lại có sự phân biệt giữa quý nhân và nô lệ? Mà chưa cần nói đến hai loại người đó, đơn cử có là hoa quả đi nữa, cũng đều chịu ơn mưa móc của thần linh cả. Những loại quả được thần linh trân trọng, sẽ đồ rục mỹ lệ, nhược bằng bị chán ghét, sẽ nhọt nhọt xấu xí, là thức ăn của đám người hạ đẳng.”

Loại quả này quả nhiên vô cùng thanh ngọt, Phượng Minh hùng hục nhai nuốt, đem tay chùi miệng xong xuôi, mới dành ra chút thời gian để chen vào: “Chuyện vương tộc quý nhân gì đó rất phức tạp, nó thuộc đề tài nghiên cứu của mấy khoa kinh tế chính trị, từ mới nhiều, ta có nói người cũng không hiểu. Còn như trái cây, hì hì, ta nói cho người biết, đó là do trái cây quang hợp dưới ánh sáng mặt trời tạo ra sắc tố đỏ, mà ấy là hoá học, người cũng không hiểu đâu. Phải rồi, hoá học...”

Không biết Phượng Minh nghĩ đến cái gì, mới nói được nửa câu, cả người đã đột nhiên dơ ra, mắt nhìn trân trân phía trước, mà miệng thì không ngừng lẩm nhẩm: “Hoá học, tại sao ta lại không nghĩ tới hoá học nhỉ?” Rồi thỉnh linh bật dậy, hò hét: “Ha ha ta thật sự là thiên tài a, sao có thể đừng không nghĩ đến sách lược

dùng hoá học?” Mặt mày hưng phấn quay sang Lộc Đan: “Quốc sư, cái thánh hồ của các ngươi, hình như màu xanh lam đúng không?”

Lộc Đan gật đầu đầy nghi hoặc: “Đúng là màu xanh lam, nước trong thánh hồ đặc biệt trong suốt, màu sắc khác hẳn với những hồ nước khác, là thần linh...”

“Thần linh cái gì? Thôi quên đi quên đi, ta có nói cho ngươi nguyên tố hoá học là gì ngươi cũng không hiểu đâu mà. Thôi im im để ta nghĩ xem nào.” Phương Minh ngồi thụp xuống, ra sức rà soát lại những điều thầy hoá học đã dạy.

Hồ nước màu xanh lam? Hình như trước đây ta đã nghe thấy ở đâu đó rằng, do khoáng vật ở vùng gần núi lửa rất phong phú, nên đôi khi sẽ gây ra hiện tượng hồ nước vì hàm chứa quá nhiều i-on kim loại, khiến màu sắc trở nên đặc biệt kỳ lạ. Mà trong số những ion kim loại này, chỉ có hồ chứa đồng sunfat mới có thể tạo ra một màu xanh lam đẹp đến thế. Hợp chất đồng sunfat đã được dạy hồi trung học, vì Phương Minh rất thích làm thí nghiệm, nên cậu còn nhớ rất rõ, nồng độ sunfuric đồng nhỏ sẽ có màu xanh lam, còn nồng độ cao hơn sẽ khiến dung dịch có màu xanh biếc.

Nhưng... lấy trình độ hoá học tầm thường của cậu, sao có thể chắc chắn nước trong cái Thiên địa hồ kia có chứa đồng sunfat hay không? Ngộ nhớ có sai sót, chẳng phải cậu sẽ trở thành nhà hoá học đầu tiên trên thế giới này vì thí nghiệm thất bại mà đi tong cả cái mạng hay sao? Ồ mà dù có vĩ đại thật, thì cũng phải ngàn vạn lần thứ cho kẻ bắt tài chứ.

Lộc Đan thấy Phương Minh ngồi một mình cười ngốc nghếch, chỉ cảm thấy một hồi, đoạn chau mày cảm thấy, cả người thì thoáng lại run lên, dù không biết cậu đang nghĩ gì, nhưng y thừa biết chuyện đó nhất định có can hệ tới tính mệnh cả hai. Lộc Đan ho khẽ một tiếng, nhẹ nhàng hỏi: “Không biết Minh Vương định...”

“Cực thì cực!” Phương Minh bỗng hét rầm lên, đập tay xuống bàn, khiến đồng ẩm chén nảy bật hết cả. Phương Minh quyết tâm hừng hực, mắt trợn trừng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Dù sao thì ngựa sống còn hơn ngựa chết, cứ coi nó là đồng sunfat đi!”

Vừa quay lại đã thấy Lộc Đan đứng đó, nhìn chăm chăm vào mình, Phương Minh cười phá lên, tâm trạng nhẹ hẫng, đối xử với Lộc Đan cũng thân thiết không ít, cậu vỗ vỗ vai y: “Lộc Đan đại mỹ nhân, thần tích ta đây đã nghĩ xong rồi, nhưng phải nhờ người tìm giúp ta hai thứ. Thứ nhất, ta cần natri sunfua, a không, natri sunfua hay bị biến chất lắm, rất khó tìm. Vậy thế này đi, ta cần một ít hợp chất lưu huỳnh, chỉ cần có i-on lưu huỳnh trong ấy là được rồi. Thứ hai, ta cần người sai người đem mấy thứ đó lên đổ vào thiên địa hồ. Há há há, y theo thể thần tích nhất định sẽ xuất hiện, bảo đảm đám tế sư sẽ phải kinh ngạc há hòm, quỳ lạy xì xụp xin tha mạng cho xem.”

Lý thuyết kỳ thật rất đơn giản, i-on lưu huỳnh cộng với i-on đồng, sẽ sinh ra đồng sunfua, là một chất kết tủa màu đen. Chỉ cần một lượng lớn hợp chất lưu huỳnh để đồng sunfat sinh phản ứng, thánh hồ bảo bối của đám tế sư kia tất sẽ biến từ màu xanh lam trong veo sang đen sì khủng khiếp, đến lúc đó chỉ cần mở miệng tuyên cáo, nói đám bà già kia vì đắc tội thần linh bảo hộ Minh vương nên phải chịu trừng phạt, thì sợ gì chúng không khoả đãi ta như thượng khách.

Nghĩ đến lúc đắc ý đó, Phương Minh ngẫm liếc về phía Lộc Đan, một khi tế sư viện đã coi cậu là thượng khách, thì có là quốc sư Lộc Đan đi nữa cũng không thể gây khó dễ gì được.

Về chuyện khoáng vật trong hồ có thể không phải đồng sunfat, nào Phương Minh tự động gạt thẳng sang một bên. Đối mặt với nguy nan thế này, không thể tự làm nhụt ý chí được!

Lộc Đan đỡ ra trước đồng danh từ hoá học hiện đại Phương Minh vừa phun, một lúc lâu sau, mới nhăn mặt lại: “Mấy thứ Minh vương vừa nói lưu huỳnh, hợp chất lưu huỳnh, rồi i-on này đó... rất cuộc là gì?”

Muốn giải thích cặn kẽ vấn đề này thật sự không dễ dàng, mà cũng không thể vẽ bản đồ nguyên tố ra cho Lộc Đan xem được.

Phương Minh nghĩ đi nghĩ lại, rồi chợt hỏi: “Vùng phụ cận Đông Phàm có ngọn núi lửa nào không?”

Lần này thì Lộc Đan cũng hiểu được ý của cậu, y gật đầu: “Đông Phàm là quốc gia của núi lửa, cả nước ta, tính cả to lẫn nhỏ có đến hơn một trăm ngọn, ngay cả Thiên địa sơn nơi chúng ta đang ở đây, hơn hai

trăm năm trước cũng là một ngọn núi lửa. Sau khi núi lửa tắt, thánh hồ mới xuất hiện, Thiên địa hoàn cũng được phát hiện, đó chính là quốc bảo thần linh ban tặng cho vương tộc Đông Phàm...”

“Tuyệt! Tuyệt!” Không đợi Lộc Đan nói xong, Phương Minh đã vỗ tay âm ỉ: “Thì ra nơi này chính là núi lửa, hợp chất lưu huỳnh hay xuất hiện ở những vùng gần núi lửa nhất. Ủ đúng rồi, để mấy người không thông thạo hoá học đi tìm hợp chất lưu huỳnh quả thật rất khó. Ta dù mới dứt bệnh, nhưng cũng phải đề phòng. Chậc, nào đi! Chúng ta đi chôm mấy thứ để đám bà già kia được dịp mở rộng tầm mắt. Không xa quá đâu, chỉ cần loanh quanh mấy nơi gần đây là được. Hí hí, có mấy thứ này rồi, tế sư viện hay thánh hồ gì ta cũng đập bay hết.”

Trong phòng đột nhiên bị phủ chụp một bầu không khí yên ắng đầy bối rối.

Rất lâu sau, Lộc Đan mới bắt đầu dĩ gượng cười: “Minh vương, hiện giờ hai chúng ta đều bị giam cầm, đừng nói là ra khỏi Thiên địa cung, mà dẫu muốn bước qua cánh cửa kia, cũng bước không qua.” Ý nhìn nụ cười đông cứng trên mặt Phương Minh, sau chót, chót thêm một câu: “Hơn nữa, toàn bộ thị vệ tùy thân của ta cũng không được phép rời khỏi nơi này. Bây giờ ngay cả tin tức, chúng ta cũng không thể truyền ra.”

Phương Minh “Rầm” một tiếng, mắt đại ra, phơi bụng trên giường.

Dung Điềm à Dung Điềm, lần này người có dẫn cả Mị Cơ đến cũng được mà, chỉ cần người cứu được ta, thì gì ta cũng tha thứ hết à....

Ta không muốn không được gặp lại người....

114. Q.6 - Chương 16

Phương pháp khổ sở lắm mới nghĩ ra được lại bị Lộc Đan vô tình vùi dập, khiến Phương Minh héo hắt như bị quật sương. Cậu nhai nuốt bữa tối do đám thị tòng dâng lên một cách vô thức, cho đến khi một trận gió lạnh buốt bắt chợt thổi thốc qua đầu.

Phương Minh run lập cập, nhìn ra ngoài cửa sổ, kinh ngạc thốt lên: “Tuyết rơi.”

Quả nhiên, ngoài cửa sổ, bụi tuyết đang lả tả đầy trời, nhưng vì đã vào đêm, nên dưới ánh trăng mờ nhạt, người ta không thấy được sắc trắng tinh khôi của tuyết, mà chỉ thấy một mảng hỗn mang. Lộc Đan cũng lại gần cửa sổ, y thần người nhìn ra ngoài trời rất lâu, rồi nói khẽ: “Đây là đợt tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay, không biết sang năm có còn được thấy cảnh tuyết mỹ lệ thế này nữa không.” Đoạn hơi quay lại, tặng cho Phương Minh một nụ cười lơ lửng đẹp tuyệt trần, y thấp giọng: “Đa tạ số lượng thực Minh vương đã hào hiệp ượng, bằng không đối mặt với hơn mười đợt tuyết sắp tới, dân chúng Đông Phàm không biết sẽ phải mất đi bao người.”

Phương Minh nghe được sự chân thành trong câu nói của y, lòng nóng dần lên, cậu lặng lẽ nắm lấy bàn tay xương gầy đang buông thõng một bên của Lộc Đan, môi thoáng cười cười, giọng điệu đầy nuối tiếc: “Nếu người không phải là quốc sư của Đông Phàm, thì tốt biết mấy.”

Lộc Đan xiết chặt tay Phương Minh, chậm rãi nói từng tiếng: “Nhưng ta vĩnh viễn không hối hận.”

Phương Minh thoáng ngạc nhiên, quay đầu nhìn y. Lộc Đan không hề nhắc lại, khoé môi nhẹ nhàng cong lên đầy thoải mái, mày rú trầm tư.

Sự yên lặng hoà bình khó có được đột nhiên bị tiếng chân dồn dập đánh vỡ, hiển nhiên trong lòng kẻ đến kia rất bất an. Tới ngoài cửa, vị khách không mời mà đến ấy không biết vì sao lại dừng lại, thêm một loạt những tiếng chân hối hả từ xa vọng lại, và một giọng nam trầm thấp gất lên đầy giận dữ: “Ngay đến đường bản vương đi các người cũng dám cản?”

Phương Minh lén nhìn Lộc Đan. Trong mắt y nhoáng lên sự ảm áp, lại lẫn khuất những sầu lo. Có thể tác động đến Lộc Đan như thế, ngoại trừ chủ nhân của đoạn tơ hồng kia thì còn có ai?

Cánh cửa đang đóng im ỉm chợt mở bung ra, kéo theo một giọng ngân cao vút: “Đại vương giá lâm!”

“Không cần các người thị hầu, cút hết cho bản vương.”

Bóng dáng Đông Phàm vương, đã xuất hiện ngay trước mắt Phượng Minh.

Cánh cửa phòng lặng lẽ khép lại, ba người trong phòng quan sát lẫn nhau, không ai có ý định mở miệng bắt đầu. Một luồng gió lạnh lẽo mang theo hạt tuyết, thổi thốc vào lưng Lộc Đan, nhưng y lại không hề phát giác.

Phượng Minh chăm chú nhìn, Đông Phàm vương bất quá chỉ hai mươi hơn, mặt vuông chữ quốc, mày sắc như dao, ánh mắt sáng rực có thần, nhưng lại thiếu vẻ bạo ngược thường có ở một bậc đế vương.

Phượng Minh thân là Tây Lôi Minh vương, lại bị lừa tới Đông Phàm, đương nhiên không cần thiết phải hành lễ với hắn. Nhưng Lộc Đan là quốc sư, nhìn thấy hắn cũng không thêm hành lễ, thậm chí còn phớt lờ nhìn một hồi, mới thở dài sâu xa, nói: “Đại vương hà tất phải thế?”

Đông Phàm vương thấy Lộc Đan, thần tình như ngư như ngẩn, vừa nhìn thấy những hạt tuyết theo gió tràn cả vào phòng, hắn mới như giật mình bừng tỉnh, kiềm chế bước chân lại gần Lộc Đan: “Ồi, người.... Người xem người lại làm gì? Như thế này thật không đáng...”

“Nếu an nguy của quốc gia có thể cởi bỏ bằng một mình tính mạng của Lộc Đan, thì đó có gì là không đáng?” Lộc Đan nhướn mày, chậm rãi mỉm cười. Nhanh chóng chặn lại, nắm chặt tay Đông Phàm vương, giọng trầm xuống: “Đại vương phải nhớ kỹ, việc hôm nay đều do một tay Lộc Đan khơi mào, không can hệ tới Đại vương.”

Đông Phàm vương lắc đầu: “Chuyện gì cũng có thể nghe theo người, riêng chuyện này thì không.”

“Dã tâm tể sư viện hừng hực, nếu Đại vương không tuân theo chỉ dạy của thần linh mà tùy tiện can dự vào chuyện này, chẳng phải đã tự đưa chân vào quỷ kế của chúng?”

Đông Phàm vương cũng coi như có chút bản lĩnh, mặc cho Lộc Đan khuyên can hết lời, vẫn chỉ nói đi nói lại một câu: “Riêng chuyện này thì không.”

Khuôn mặt Lộc Đan dần dần hiện sự lo lắng, y còn muốn nói gì đó, lại bị Đông Phàm vương ghì chặt lấy, nghiêng rằng: “Bảo hộ vương vị này có tác dụng gì? Nếu không có người, ta chẳng phải vẫn bị kẻ khác chen ép hay sao? Những ngày người rời Đông Phàm, bọn chúng không ngừng dăng chân dung nữ tử lên, bức ta lập hậu. Ta... Ta thà chết còn hơn cùng người khác đồng sàng.” Nói đến chỗ xúc động, hắn quên tiết mất thân phận, không những không xưng bản vương, mà còn không ngừng nói “ta”, giọng nghèn nghẹn.

“Người... người...” Lộc Đan bị hắn ghì chặt, giống như băng giá trong thân bị hoà tan, y đột nhiên vòng tay kéo hắn vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, nói không nên lời.

Lúc hai người ôm chặt lấy nhau, mới nhìn ra Lộc Đan cao hơn Đông Phàm vương một chút.

Phượng Minh đứng chết trân thưởng thức màn ân ái của đôi quân thần trước mặt, nghĩ bụng phá vỡ màn ly biệt của người ta dù có vô nhân đạo thật đấy, nhưng từng giây từng phút đang vùn vụt trôi qua, nụ cười của tử thần thì càng lúc càng gần, đành phải bạo một lần đánh gãy đôi sừng của đám uyên ương này thôi.

Cậu bắt đầu dĩ ho lớn một tiếng, đánh tỉnh đôi Đông Phàm vương Lộc Đan vốn đã đem người ngoài vút hết khỏi tầm mắt, cười đến xán lạn trước khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của Đông Phàm vương: “Xin chào Đông Phàm đại vương, ta là Phượng Minh của Tây Lôi, là khách Lộc Đan quốc sư của các người mời đến, ha ha, nhưng cách thức mời của y thật khiến người ta không mừng cho nổi.”

Ánh mắt Đông Phàm vương chuyển sang chỗ Phượng Minh, ban nãy đã sớm thấy ánh mắt đầy tình cảm của Lộc Đan, nên hắn chỉ lạnh lùng gật đầu: “Thì ra là Tây Lôi Minh vương, ngưỡng mộ đã lâu. Nghe nói Minh vương vừa tới nguyên rủa Thánh cung sụp đổ, không hiểu Đông Phàm ta đã làm gì đắc tội Minh vương, khiến Minh vương oán hận chúng ta đến thế?”

Hắn đối với Lộc Đan nhất nhất thương yêu, đương nhiên phải trút hết bất mãn lên kẻ đầu sỏ gây chuyện là Phượng Minh rồi. Nếu không phải tại Phượng Minh nguyên rủa thánh cung, thì sự tình sao đến nông nổi

này?

Phượng Minh có chết cũng không nghĩ rằng câu đầu tiên Đông Phàm vương lại là khởi binh vấn tội, cậu há họng mất một lúc, phần nộ tuôn trào: không phải tại Lộc Đan của nhà ngươi mà ta bị đá tới cái đất này chắc? Ngươi là Đại vương đương nhiên phải bảo vệ bảo bồi tình nhân rồi. Đột nhiên nhớ ra Dung Diễm cũng là kẻ hay che giấu khuyết điểm như thế, ngực cậu đau thắt lại, giống như bị róc từng mảng thịt. Phượng Minh lập tức tắt ngay bộ mặt tươi cười, mặt lạnh tanh, quay ngoắt đầu hừ mũi: “Kể làm Đại vương lý ra phải biết lấy khiêm tốn học hỏi làm trọng, đáng tiếc thay đến tận thời khắc sinh tử này Đại vương cũng không ngộ ra, uống công liên lụy đến sinh mạng của quốc sư. Thôi không sao, nếu Đại vương đã muốn cùng quốc sư ôm nhau khóc lóc, thì cứ để sáng ngày mai tể sư viện làm thịt bọn ta, rồi Đại vương tha hồ tìm mỹ nhân.”

Lộc Đan nhú mày: “Sách lược cứu mạng chúng ta tự tìm là được, Đại vương không phải hỏi đến.”

Tinh thần Đông Phàm Vương chấn động, vẻ mặt lập tức thay đổi, hấn vội tiến lại gần Phượng Minh, vồn vã chấp tay thăm hỏi, ánh mắt sáng ngời: “Nghe danh Tây Lôi Minh vương trí kế vô song đã lâu, chắc chắn trong lòng đã sớm có đối sách, nếu người thật sự có thể giúp quốc sư vượt qua tai kiếp này, thì cái gì Đông Phàm ta cũng có thể dâng tặng.” Hơi do dự, đoạn cắn răng nói: “Mà ngay cả Thiên địa hoàn, bản vương cũng không nề hà.”

“Đại vương trăm triệu lần không được dính líu đến chuyện này!” Lộc Đan dậm chân, kéo Đông Phàm vương lại.

Ai ngờ Đông Phàm vương lại bá chặt cổ Phượng Minh, nheo nhéo cầu xin: “Minh vương, ngươi chắc chắn có kế sách mà, chỉ cần cứu được hần, có lấy tính mạng ra đánh đổi bản vương cũng cam lòng.”

Phượng Minh bị đường đường quân chủ một nước ôm chặt như gấu, mắt chớp chớp dần ra một hồi, mãi một lúc sau mới nhận ra ôm ôm ấp áp thế này vô cùng kỳ quặc, liền luống cuống kéo vạt áo trước đang bị Đông Phàm vương túm chặt lại, vội vàng nói: “Đại vương, Đại vương trước hết phải bỏ tay ra đi. Diệu kế ta còn chưa có, nhưng để lừa gạt thì trước mắt có một cái, ta cần sự phối hợp của Đại vương. Ối trời ơi, ngươi bỏ tay ra đã

”

“Minh vương cứ nói, bản vương đáp ứng hết.” Đông Phàm vương vừa buông tay, đã mạnh mẽ dính chặt lấy Lộc Đan, miệng không ngừng “đồng ý, đồng ý” với Phượng Minh.

“Ta cần axit sunfuric... không không, ta cần hợp chất lưu huỳnh, mà thôi cái gì cũng được, ngươi giúp ta bỏ nó vào trong thánh hồ đi...”

Chưa nói xong, Lộc Đan đã lôi Đông Phàm vương ra ngoài cửa, gần giọng: “Việc này không liên quan đến Đại vương, Đại vương hãy về đi.”

“Bản vương không đi!” Đông Phàm vương tức thì gầm lên, giằng khỏi tay Lộc Đan, lôi trong ngực ra một chiếc bình sứ chằng dây đỏ, hùng hổ nói: “Nếu ngươi dám đẩy ta ra khỏi cửa, ta sẽ lập tức uống nó ngay sau khi đóng lại.”

Không biết trong bình là loại thuốc gì nguy hiểm đến thế, mà mặt Lộc Đan lập tức tái xám lại, mắt y long lên, vừa muốn cuộn chặt tay, lại tựa hồ tự giác lúc này không thể mất bình tĩnh, đành cố dằn cơn giận phập phồng, thở dài ảo não: “Ngươi thân là Đại vương Đông Phàm, sao có thể tùy tiện vứt bỏ bản thân thế này?”

Đông Phàm vương một mặt xiết chặt miệng bình, một mặt thấp giọng nói: “Tể sư viện nhiễu loạn triều chính, bách tính đói khổ liên miên... Ta vốn đã là một Đại vương vô dụng, người chẳng lẽ còn không biết hay sao?”

“Khụ khụ...” Đánh gãy trường đoạn cảm động của người ta là điều vô cùng tội lỗi, nhưng hai tiếng ho khan của Phượng Minh vốn vô tình, đã đủ lôi sự chú ý của hai kẻ kia lại.

Phát giác ánh mắt hai người kia đổ lên người mình, Phượng Minh lại húng hắng thêm hai tiếng, ra vẻ người lớn khuyên nhủ: “Thứ cho ta lảm lời, chuyện này quốc sư sai rồi. Nếu giờ phút này quốc sư không xin sự

giúp đỡ của Đông Phàm vương, chỉ sợ ngày mai một thân mỹ nhân hoạt sắc sinh hương lại thành ra thi thể băng lãnh. Quốc sư chết, thế lực Đại vương suy giảm, chẳng phải vẫn sẽ bị đám đàn bà kia giày vò đến chết? Ta biết quốc sư không muốn liên lụy đến Đại vương, nhưng ngang cũng chết mà dọc cũng chết, chẳng bằng cứ hợp sức lại cộc bữa một phen, vượt qua cửa ải khó khăn lần này?”

Đông Phàm vương liên tục gật đầu.

Lộc Đan nhìn Phượng Minh, buồn bã nói: “Bản quốc sư lấy tính mạng đánh cuộc Minh vương có thể đánh bại tế sư viện, đã thua hơn phân nửa. Thành thật mà nói, hiện tại Lộc Đan đã không tin tưởng Minh vương như trước nữa, cũng ta không mong Đại vương bị liên lụy.”

“Ách... cái này...” Phượng Minh mặt đỏ tai hồng.

“Nhưng...” Lộc Đan bật cười: “Sự tình đã đến nước này, Lộc Đan cũng không còn khả năng ngăn cản. Ôi, tính tình quân chủ người thế này, làm sao có thể khiến ta an tâm bỏ đi?” Câu cuối cùng, là đối với Đông Phàm vương mà nói.

Sắc mặt Đông Phàm vương lập tức tươi tỉnh hẳn lên, hẳn tới trước mặt Phượng Minh, cúi người trọng vọng: “Thời gian cấp bách, thỉnh Minh vương nói rõ kế hoạch.”

Phượng Minh thở phào một hơi, lập tức mở máy thao thao bất tuyệt: “Vật cần đầu tiên chính là hợp chất lưu huỳnh, à, hợp chất lưu huỳnh người nghe có hiểu không? Axit sunfuric, các người có thấy axit sunfuric bao giờ chưa? Thế thuốc nổ thì sao?... Cái gì, đến cả thuốc nổ cũng chưa nghe quá á? Hả hả... thế diêm sinh chắc phải biết rồi chứ?...”

Giải thích lên xuống nửa ngày trời, mặt Đông Phàm vương vẫn nghệt ra, chẳng hiểu gì cả.

Lộc Đan thử dò hỏi: “Sao Minh vương không thử lấy bút vẽ ra xem?”

“Đó là một nguyên tố mà, muốn ta vẽ sơ đồ phân tử cho các người xem sao? Có vẽ các người cũng đâu có kính hiển vi a!” Phượng Minh thất bại rít lên the thé, vò đầu bứt tóc lăn ra giường.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi càng lúc càng nhiều, mặt đất đã dần phủ kín một tầng trắng xóa, Lộc Đan xem như còn tự tại nhất trong số ba người, nhẹ nhàng tiến lên khép cửa sổ lại, hơi cao giọng: “Tuỳ nhân thêm lửa.”

Tuỳ nhân khê thuận theo, vào thêm củi điểm hoả, lại lặng lẽ lui ra.

Căn phòng tức thời ấm sực lên.

“Cái kia...” Gió lùa thổi tan cơn buồn bực, Phượng Minh lại phấn chấn bật dậy, buông tha cho đám ngôn ngữ hoá học, ngược lên cổ gãi dùng những từ loại mà người cổ đại có thể nghe hiểu để hỏi: “Ven núi lửa, có loại khoáng vật nào kỳ quái không? Chẳng hạn như có màu sắc kỳ quái, ngửi mùi khó chịu ấy.”

“Đá trên núi thì muôn hình vạn trạng, Minh vương hỏi điều này, thì người ta biết trả lời làm sao?” Lộc Đan cau mày lắc đầu.

Nhưng mắt Đông Phàm vương lại sáng rực lên, thỉnh linh bật dậy hỏi: “Mùi khó chịu? Tử khí nhân chẳng phải thường phun những loại khí rất quái đản hay sao?”

Lộc Đan a lên một tiếng, hiển nhiên đã nhớ đến cái gì đó, gật đầu nói: “Không sai, vậy mà ta quên mất.”

“Nói tỉ mỉ lại đi, loại khí kia quái đản như thế nào?” Phượng Minh hưng phấn bưng bưng, ba người châu đầu cùng nhau.

“Tử khí nhân là một loại lỗ hay phun ra những thứ kỳ lạ, có mùi vị rất cổ quái, ai ngửi phải cũng cảm thấy khó chịu. Cây cỏ quanh lỗ thường xuyên chết héo, nên mới gọi là tử khí nhân. Nghe nói chúng là những tấm biểu thần tiên ghi chép tội ác của phạm nhân. Phạm nhân phạm lỗi càng nhiều, tử khí nhân sẽ càng nhiều.”

Phượng Minh tự động gạt bỏ đoạn xuất hiện của thần linh, bắt đầu động não về loại tử khí nhân cổ quái kia. Xung quanh núi lửa, bình thường sẽ xuất hiện loại khí nào nhỉ? Cậu đã từng đọc qua vài loại sách báo liên quan đến khoa học tự nhiên, hình như trên thế giới có rất nhiều chỗ do bị tác động từ núi lửa và địa

tầng, nên khí cacbon dioxit và cacbon oxit thường phun ra rất nhiều từ các vết nứt, hình thành một cái hầm khí.

“Người thấy khó chịu lắm ư? Có phải bị khó thở không?”

“Có một chút.”

Phượng Minh nỗ lực cứu vãn trình độ hoá học gà mờ, hình như loại khí khiến con người ta thấy khó thở, hoặc lâm vào tình trạng hôn mê là... cacbon oxit.

A? Chẳng lẽ loại khí phun ra đó chính là cacbon oxit? Nhưng tính chất hoá học của cacbon oxit không ổn định, nghe nói rất dễ bị phản ứng tạo thành cacbon dioxit, như thế tức là khả năng nó là cacbon dioxit lớn hơn.

Người hít phải khí cacbon dioxit, hình như sẽ bị khó thở. Nếu bị khó thở, hẳn là do phổi không chịu nổi, nên mới thấy khó chịu.

Đúng, chắc chắn nó là cacbon dioxit, trong tự nhiên cacbon là nguyên tố xuất hiện nhiều nhất, hợp chất cũng rất nhiều, nên tỷ lệ bị chuyển hoá thành cacbon dioxit rất cao.

Trình độ suy đoán hoá học của bản Minh vương thật tinh diệu nha, Phượng Minh đặc ý vô cùng.

Nếu thầy hoá mà ở đây, thế nào cũng bị truy tìm mà đột tử.

Phượng Minh đặc ý hồi lâu, mới chợt nhớ ra một vấn đề còn quan trọng hơn, trong cacbon dioxit không có lưu huỳnh.... Ông trời ơi, nếu kia không có natri sunfua để đổ xuống, thì làm sao chế ra được thần tích bây giờ? Phượng Minh chán nản rũ vai.

Đông Phàm vương nín thở quan sát nhất cử nhất động của Phượng Minh, thấy cậu tròn mắt, như kinh hãi, lại lập tức cụp tai, mới khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ không hợp?”

“Minh vương có thể giải thích loại khí phun ra từ tử khí nhân ấy có tác dụng gì không? Bản quốc sư nghe Minh vương giải thích từ bấy đến giờ, vẫn chưa hiểu Minh vương tính toán thế nào.”

“Ta biết giải thích với người thế nào bây giờ, nó là một thứ rất vi mô...” Phượng Minh vô tình nói một câu, thân hình đột nhiên chấn động, cơ hồ muốn bật khỏi giường, mắt sáng rực như đèn pha: “Đúng rồi, đồng ôxit cũng là kết tủa mà, trong cacbon dioxit cũng có ion tự do, có thể dùng được a!”

Cao hứng hú lên hai tiếng, cu cậu quay ngoắt lại tóm chặt lấy vai Đông Phàm vương, lắc lắc lắc để: “Đại vương nghe kỹ này, ta cần người làm một chuyện, chuyện này nếu làm tốt, đại quốc sư mỹ nhân của người sẽ được cứu, nên người ngàn vạn lần phải làm cho tốt vào, làm cho thoả đáng vào, lo liệu cẩn thận vào, không được xảy ra sơ sót nào đâu đấy!”

Đông Phàm vương bị cậu hỏi cuống đến cả cả mồ hôi, sốt sắng ngắt lời: “Minh vương nói mau!”

“Ta muốn người dẫn loại tử khí trong tử khí nhân vào thiên địa hồ. Phải làm thế nào né khỏi tầm mắt đám tế sư kia, còn việc làm sao để dẫn khí qua, tự Đại vương phụ trách nhé. Nhưng trước tối muộn ngày mai, nhất định phải dẫn nó vào trong hồ. Chỉ cần khí chảy vào trong hồ nước được, thì chúng ta đã được cứu rồi!!”

Lộc Đan tuy không biết Phượng Minh muốn làm cái gì, nhưng thấy cậu có vẻ chắc chắn, không khỏi thêm hy vọng vài phần, trầm tư: “Nhưng để gạt tế sư viện dẫn khí vào Thiên địa hồ... Thiên địa hồ cũng không phải hồ tách biệt, nó kỳ thật khởi nguồn từ một ngọn núi bên ngoài, tới được Thiên địa cung, đều do công đời tế sư đầu tiên dẫn loại nước xanh lục này vào trong.”

Phượng Minh đột nhiên vỗ tay hoan hỉ: “Diệu! Nếu là dẫn nước, đương nhiên sẽ có đường dẫn nước, chỉ cần cắt đứt dòng nước kia, luồn vào trong thông đạo ấy một ống khí, kế này chắc chắn sẽ thành công. Nhưng Đại vương, cái khí cacbon đioxit kia ấy, à à ý là thành phần ta phỏng đoán có trong loại tử khí kia... Đề phòng bất trắc, sau khi tìm được tử khí nhân xong, đầu tiên phải thử nghiệm xem nó có phải cacbon đioxit không. Phương pháp kiểm nghiệm rất đơn giản. Trước hết, người phải tìm một ít nước vôi trong, vôi là cái gì người phải biết chứ? Vôi chính là cái loại trắng trắng...”

Nói được một nửa, đột nhiên có tiếng khoá cửa mở lách tách, Phượng Minh theo phản xạ lập tức ngậm miệng.

Ba người đồng loạt nhìn về phía cửa phòng, đã thấy một cái bóng gầy quắt quéo đội mũ cao lênh khênh đứng ở vùng tranh tối tranh sáng, giống như oan hồn từ dưới đất trời lên. Phượng Minh rùng mình run rẩy.

Lộc Đan không hề đổi sắc, chỉ hơi hợt bày ra một cái hư lễ.

Thần tình Đông Phàm vương lại không được tự nhiên, hần hừ một tiếng, lạnh lùng hỏi: “Sao tổng trưởng tế sư lại vào đây?”

“Trời đổ tuyết lớn, Đại vương vẫn chưa quay lại tắm cung sao?”

“Bản vương chưa mệt.”

Tổng trưởng tế sư cụp mắt im lặng, một lúc sau mới lại lên tiếng, nhưng vẫn khô khốc lặp lại vấn đề kia: “Trời đổ tuyết lớn, Đại vương vẫn chưa quay lại tắm cung sao?”

“Bao giờ muốn về, bản vương sẽ tự về.” Đông Phàm vương hất hàm, cau mày tức giận: “Tổng trưởng tế sư đã có tuổi, nửa đêm đi lại làm gì, mau quay về nghỉ ngơi đi.”

Tựa hồ không cảm nhận được cái nhìn đầy áp lực của Đông Phàm vương, sắc mặt tổng trưởng tế sư vẫn y nguyên, tay rũ hai bên người, đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích. Bà ta đứng như vậy, hệt như một bức tượng đá, tựa hồ ngay cả hô hấp cũng biến mất. Phượng Minh và Đông Phàm vương đưa mắt nhìn nhau, khoé miệng Lộc Đan hơi cong lên đầy châm chọc, lạnh lùng quan sát mọi người. Ba người đều biết, nếu Đông Phàm vương không đi, thì đừng hòng mọi người ra khỏi đây. Mà có bà ta, thì còn thảo luận cái gì?

Đông Phàm vương giận run người, nhưng cũng đành chịu, nghiêng răng kèn kẹt: “Được, được, để bản vương quay lại tắm cung.” Đoạn nhìn Lộc Đan thật thắm thiết, Lộc Đan khẽ gật đầu với hắn.

“Minh vương bảo trọng, bản vương nhất định sẽ cầu nguyện thần linh phù hộ cho các người.” Đông Phàm vương lên nháy mắt với Phượng Minh, tỏ vẻ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đại vương, chuyện kia... Chuyện kia...” Chỉ có Phượng Minh là âm thầm kêu khổ, phương pháp kiểm nghiệm cacbon dioxide còn chưa có nói xong mà. Nhưng cục diện hiện tại không thể nghịch chuyển, lại nghĩ bụng: cho dù kiểm nghiệm ra không phải là cacbon dioxide đi nữa, thì cũng làm gì còn biện pháp khác, kiểm nghiệm hay không kiểm nghiệm cũng khác gì nhau? Chuyện tới nước này, chỉ có thể cầu cho những suy đoán của ta không sai lầm thôi. Cậu cần rằng thật chặt, lộ vẻ kiên định, chấp tay hướng Đông Phàm vương: “Đại vương bảo trọng, không cần phải lo lắng cho ta. Quốc sư và ta đã có thần linh phù hộ, nếu bọn họ dám tổn thương chúng ta, thánh hồ ngay hôm đó sẽ gặp đại họa.”

Một ánh mắt sắc bén chọc thẳng vào lưng, khiến cậu bỗng rất người, khỏi cần tra cũng biết tổng trưởng tế sư kia đang hần học nhìn cậu. Tổng trưởng tế sư cung kính theo Đông Phàm vương vẫn đang bộn bề tâm sự ra ngoài, cửa phòng lại một lần nữa bị khoá lại. Trong phòng chỉ còn Phượng Minh và Lộc Đan, không khí xung quanh đột nhiên lạnh lẽo đi rất nhiều.

Hai người mặt đối mặt hồi, rồi bỗng dưng như tâm liên thông giao, hiểu ý nhau mà bật cười.

Lộc Đan nói: “Khó có được một trận tuyết đẹp thế này, trong phòng cũng ấm áp, chi bằng ta thức trắng để thưởng tuyết.”

“Vậy cũng tốt.” Phượng Minh gật đầu: “Đốt hoá lô mạnh hơn đi, chúng ta mở cửa sổ ra.”

Hai người đều là kẻ thông minh, ai cũng biết rõ trong lòng, đại kiếp ngày mai khó lòng vượt qua, tỷ lệ thành công cũng thấp, nhưng lại không nói toạc ra, chỉ mỉm cười nhẹ hắng, tựa người bên song cửa.

Ngoài trời mưa tuyết phân phi, đã không còn là bụi tuyết, mà đã là những hạt tuyết lớn. Từng hạt từng hạt xoay tròn rồi lả tả rơi theo những ngọn bắc phong hung hãn, mặt trăng ló dạng, sáng hơn ban đầu, phủ một tầng bạc mong manh lên nền đất trắng phau phau.

Hai người không ai nói một lời, chỉ lặng lẽ nhìn vầng trăng giữa trời đại tuyết, mỗi người một mảnh tâm tình.

Cứ như vậy đến hết cả đêm.

115. Q.6 - Chương 17

Hôm sau chính là ngày tuyên án.

Cơn đại tuyết đã ngừng từ sáng sớm, thái dương cũng theo đó mà nhô ra, toả hơi ấm dịu dịu, khiến mọi người đều thích thú.

Tể sư viện cũng không hề keo kiệt. Trời còn tờ mờ sáng đã dọn lên một loạt điểm tâm nóng hôi hổi chưa nói làm gì, bữa trưa tổng cộng tám món chính, thịnh soạn gấp mấy lần hôm trước. Bữa tối thì khỏi nói, còn khoa trương gấp bội. Đồ ăn đưa tới phải bốn gã thị vệ lực lưỡng mới vác vào nổi. Những món ngon bánh ngọt đủ loại hình đủ kiểu dằng xếp tràn lan trên bàn không hết, phải bày sang cả một chiếc bàn lớn khác. Cũng khó trách, chỉ nguyên một đĩa dê nướng nguyên con vàng ươm thôi, cũng đã đủ chiếm non nửa mặt bàn rồi.

Chỉ sợ tất cả những món ăn vương tộc Đông Phàm sử dụng từ trước tới nay, đều được nhất loạt dâng lên cùng một lúc.

Phượng Minh tròn mắt nhìn những cửa ngon vật lạ mà có khi cả đời cậu cũng ăn không hết, lắc đầu cười khổ: “Ở chỗ ta có một phong tục, nếu phạm nhân trong ngục bị phán tử tội, thì quản ngục sẽ cho hắn ăn một bữa thật no, để tránh xuống âm giới thành quỷ đói. Đông Phàm của các ngươi không phải cũng có tập quán đó đấy chứ?”

“Ồ Đông Phàm, chỉ có quý tộc mới được hưởng đặc quyền này.”

Hai người im lặng, đối diện với những món sơn hào hải vị trên bàn mà không có một chút vị khẩu, chẳng ai buồn nhắc đến.

Lộc Đan lấy một bầu rượu: “Minh vương, lát nữa sẽ phải ra khỏi đây, trong sơn động vừa âm u vừa lạnh lẽo, hãy uống chút rượu cho ấm người.” Đoạn rót một chén, đẩy đến trước mặt Phượng Minh.

“Đa tạ.” Phượng Minh cũng rất khí khái, nhắc chén nhỏ, một hơi cạn sạch, đặt mạnh chiếc chén rỗng xuống mặt bàn: “Sự khó khăn nhất ngàn đời chính là chết. Ta không sợ chết, nhưng... Nhưng sợ hấn biết, rồi sẽ thương tâm...” Thấy Lộc Đan nhìn, Phượng Minh khẽ nhếch mép cười: “Ta biết quốc sư đang nghĩ gì. Nói thật với quốc sư, ta không tin Dung Diễm đã chết. Không tận mắt nhìn thấy xác của hắn, ta còn tin hắn vẫn sống.” Sống mũi cay xè, Phượng Minh nằm phục xuống bàn, khóc thành tiếng.

Lộc Đan nhìn đăm đăm vào cậu trong một tích tắc, không mở lời khuyên giải, chỉ đơn thuần cầm lấy chén rượu, rót đầy một ly.

Phượng Minh dù nằm sấp trên bàn, nhưng tay lại như có mắt, rượu vừa rót tràn, lập tức duỗi ra, ngửa đầu cạn một hơi, rồi lại tiếp tục gục xuống nức nở.

Lộc Đan vừa rót rượu cho cậu, vừa tự nhiên uống một mình, cuối cùng chậm rãi nói: “Minh vương, bầu rượu đã cạn rồi.”

Phượng Minh ngừng khóc, ngồi thẳng dậy, ném thẳng chén rượu trên tay xuống sàn. Xoảng một tiếng, chén bích ngọc thượng đẳng vỡ nát.

Cậu kéo tay áo, quẹt nước mắt lem nhem, đoạn ngẩng lên nhìn Lộc Đan, nhe răng cười: “Không được để đám nữ nhân kia biết ta đã khóc đâu.” Đôi con ngươi linh động, đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, khiến ngay cả Lộc Đan cũng phải ngây người.

Cạch. Phiến cửa đóng mở toang, giới luật tể sư dẫn theo vài tên thị vệ tiến vào.

“Ba ngày hạn đã kết thúc, thỉnh quốc sư cùng Minh vương tới Thánh hồ lĩnh tội trước thần linh.”

Đi dọc hành lang theo giới luật tế sư, trước mắt liền xuất hiện một cầu thang bằng đá sâu hoắm dẫn xuống dưới. Khi Phương Minh được đem lên đây, vì cũng là lúc hôn mê bất tỉnh, nên cậu không biết đường đi cụt thế, nhưng cũng lờ mờ biết chỗ bọn họ bị giam hãm phải ở tầng thượng của Thiên địa cung, hay nói ngược lại, Thiên địa hồ chắc chắn phải ở bên dưới cái cầu thang này.

Trước sau, trái phải xung quanh hai người đều có thị vệ áp tải, tạo thành một phương trận giám thị hoàn mỹ. Phương Minh đánh giá những khối cơ lừng đang gồ lên của gã thị vệ phía trước, rõ ràng toàn thân gã đang ở trạng thái báo động cảnh giác triệt để, sẵn sàng ứng phó với tình hình đặc biệt phát sinh. Cậu hít một hơi, kế hoạch bỏ trốn giữa đường lập tức bị vứt bỏ. Những bậc thang đá hun hút, dài lê thê, quanh quanh co co.

Lộc Đan vừa đi, vừa rì rầm bên tai Phương Minh: “Thiên địa cung có một nửa là cung điện, một nửa còn lại là sơn động tự nhiên, thang đá này được tạc theo cấu tạo của sơn động. Địa thế cung rất cao, bên trong lại rộng lớn, có thêm vách đá ngoài mặt vô pháp tấn công, nên có thể xem là cung điện dễ thủ khó công nhất trong số mười một quốc gia đương thời. Nếu không phải như thế, thì bản quốc sư ta lằng lằng san bằng tế sư viện này trong một đêm, ếm tin, bố cáo thiên hạ bọn họ lâm bạo bệnh mà chết, có khó gì?” Y u oán thở dài một tiếng.

Phương Minh biết Lộc Đan giờ lâm phải thế anh hùng mạt lộ, khó tránh khỏi đồng bệnh tương lân, hạ giọng nói: “Quốc sư đừng tuyệt vọng, nói không chừng khi chúng ta xuống đến nơi Đại vương đã hoàn thành xong nhiệm vụ, Thiên địa hồ sẽ hiển hiện thần tích ngay trước mặt chúng ta.” Khẩu khí cũng không mấy tự tin.

Thiên địa cung quả nhiên rất lớn, xuống khỏi thang đá, lại phải đi vào một hành lang sâu hun hút như thể không có lối thoát, ánh sáng len tới đây càng lúc càng yếu ớt. Mấy tên thị vệ đợi sẵn ở lối vào, thấy bọn họ đến, liền vội vàng châm đuốc, đi tới trước dẫn đường. Đi trong thông lộ chừng một khắc, qua khỏi một khúc quẹo, đã thấy Thiên địa hồ xuất hiện trước mắt. Phương Minh nhìn chăm chăm, màu lam trong vãn vất, không hề có một dấu hiệu biến đổi nào.

Tổng trưởng tế sư dẫn chúng tế sư đứng trước hồ, lạnh lùng nhìn Lộc Đan và Phương Minh bị áp tải đến trước mặt, nói: “Ba ngày nay, thần tích không hề xuất hiện, đủ để chứng minh kẻ này không được thần linh phù hộ. Hẳn khinh nhờn thần linh nguyên rửa thánh cung, tội xử tử. Có thần linh cao cao tại thượng, toàn thể tế sư viện ta đề ra phán quyết như vậy, quốc sư có dị nghị gì chăng?”

Lộc Đan từ từ kéo chiếc mạng che mặt xuống, cặp mắt đẹp đảo qua bọn chúng một lượt, tức thì ánh diễm quang lan đi khắp nơi, chói lóa như mặt trời, khiến đám lão bà không mở nổi mắt. “Hắn tổng trưởng tế sư đã lâu lắm rồi chưa thấy lại gương mặt mê hoặc quân vương này? Tiếc rằng vì sợ tế sư viện tung lời đồn tổn hại đến Đại vương, nên ta phải luôn đeo tấm mạng này ra vào vương cung. Nếu sớm biết có ngày phải chết trong tay các người, lẽ ra Lộc Đan ta nên ngày ngày trưng khuôn mặt khiến các người điên cuồng vì đổ kị này, đi lại khắp nơi mới đúng.” Y cười gằn mấy tiếng, khuôn mặt thình lình lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Tổng trưởng tế sư không cần lo lắng, ta đường đường là một quốc sư, lời đã nói ra tuyệt không lấy lại. Vị khách nhân này, là người Lộc Đan ta mời đến, không can hệ đến Đại vương. Người muốn giết, cứ việc xuống tay. Nhưng nếu người dám chạm đến một sợi lông trên người Đại vương, thần linh sẽ dày người xuống chín tầng địa ngục, đời đời kiếp kiếp chịu khổ hình!”

Khuôn mặt nghiêm nghị của y tận hiển âm độc, lời nói ác liệt như kim châm, chọc thẳng vào tim từng người có mặt, tổng trưởng tế sư biến sắc, lông tơ dựng thẳng. Một trận âm phong rít qua, hàng đuốc điện cuồng dập chờn, khiến những chiếc bóng đổ dài trên vách động không ngừng vận vẹo. Ngay cả Phương Minh vốn chủ động giữ vẻ khí phách hiên ngang, cũng không khỏi co đầu rụt cổ. Tổng trưởng tế sư ngẩng lên, nhìn chòng chọc vào Lộc Đan trong phiến khắc, khoé miệng thoáng qua một tia âm hiểm: “Thỉnh quốc sư tới lĩnh tội trước thần linh.”

Vài tên thị vệ đi tới, bức Phương Minh và Lộc Đan đi về một góc nhàm động. “Bọn chúng định giở trò gì?” Phương Minh phát giác bầu không khí tà ác hít thở không thông trong động, liền thì thầm hỏi Lộc Đan.

Lộc Đan hoàn toàn bình tĩnh, thản nhiên nói: “Giết chúng ta.” “Á? Mau nghĩ biện pháp kéo dài thời gian đi! Không chừng Đông Phàm vương sẽ lập tức chế trụ tình hình cũng nên!” “Minh vương đừng lo, còn vài nghĩ thức cần thiết nữa.”

Dưới ánh đuốc ngả dài, hiện ra một cái vũng đá. Đường kính của nó không lớn hơn hai bàn tay chụm lại,

bên trong cũng rỗng không, cạn không còn một giọt nước. Phượng Minh và Lộc Đan bị đẩy tới trước cái vũng, bị cưỡng chế quỳ xuống. Một gã thị vệ nói: “Đưa hai bàn tay lên trước, tì xuống cạnh Linh tội tri.” Lộc Đan im lặng không lên tiếng, lặng lặng làm theo. Phượng Minh nhìn quanh quất xung quanh, cũng đành phải nghe lời, cậu đặt tay xuống cái vũng khô rang bên dưới. Gió lạnh từng đợt rít quanh cổ khiến cậu không khỏi rùng mình, buột miệng thì thào: “Bọn chúng không định chặt tay chúng ta ngay ở đây đấy chứ? Ông trời ơi, giết thì cũng thôi đi, sao phải dùng đến loại thủ pháp vụn vặt này?”

“Không phải chặt tay, là cắt cổ tay, để máu chảy xuống Linh tội tri. Khinh nhờn thần linh ngay trong thánh điện chính là phạm trọng tội kinh thiên, phạm nhân phải dùng chính máu mình để thanh tẩy Thiên địa hoàn. Tổng trưởng tế sư sẽ sai người dựng cầu gỗ để tới giữa hồ, tự tay lấy xuống Thiên địa hoàn ở ngay trên tảng đá lớn ở kia, rồi đặt Thiên địa hoàn vào Linh tội tri...” Phượng Minh nhắm mắt rên lên: “Sau đó cắt cổ tay của chúng ta, kêu bọn thị vệ ghìm chúng ta, cho đến khi toàn bộ máu chảy hết, chúng ta biến thành hai cái xác khô, còn Thiên địa hoàn thì được tắm một đồng máu mới.” “Minh vương, thỉnh dừng có khinh nhờn Thánh hoàn nữa.” “Được rồi, người mau tự dùng máu tắm rửa cho nó đi, còn thánh...”

Phượng Minh tròn mắt, bỗng có chút mong đợi: “Tiểu cầu không phải sẽ tự động đóng vết thương để tránh mất máu quá nhiều hay sao? Cái đó... thế nếu miệng vết cắt từ từ không chảy ra máu nữa, có tính là thần linh ám chỉ không được giết tội nhân này, phải đem thả hẵn ra không?” “Ai mà chẳng có hiện tượng miệng vết cắt ở cổ tay dần không ứa máu nữa, sao có thể tính là thần tích được Minh vương? Đám thị vệ tên nào cũng lăm le chuỷ thủ trên tay, chỉ cần máu đình lại một khắc, chúng sẽ cứa vào vết cắt sâu thêm một tấc, cho đến tận lúc chúng ta chết. Minh vương nhìn đi, cây cầu gỗ tạm thời đã đắp xong rồi kia. Tổng trưởng tế sư sẽ đi đến tảng đá giữa hồ ngay bây giờ đó.”

Phượng Minh nhìn theo tầm mắt y, tổng trưởng tế sư vừa đến hòn đá giữa hồ, đến chỗ chỉ cần vươn tay là đã có thể chạm vào Thiên địa hoàn. Nhưng bà ta không vội lấy ngay, mà quỳ xuống bái lạy ba lượt đại lễ, dập đầu trên tảng đá lạnh như băng, miệng không ngừng rì rầm. Đám tế sư cũng phủ phục xuống chung quanh Thiên địa hồ, không hề nhúc nhích.

Trong sơn động, im lặng đến thần kỳ, chỉ có những tiếng chú ngữ cổ quái trong miệng tổng trưởng tế sư mơ hồ vang vọng, áp lực đè nén khiến người ta không dám thở mạnh. Mọi sự chú ý của mọi người dồn hết vào viên Thiên địa hoàn đang được nhắc lên, chỉ duy có Phượng Minh là chăm chăm nhìn vào hồ nước xanh trong veo bên dưới. Cứu mạng, cậu không muốn dùng máu để tắm rửa ột hòn đá đâu! “Này, người có cảm thấy, hồ nước bên trong hình như đang thoát bọt khí không?” Phượng Minh dùng bả vai huých huých Lộc Đan.

“Không thấy.” Lộc Đan nhìn lướt qua hồ nước, trả lời rất đúng trọng tâm. “Thật sự không thấy?” “Thật sự không thấy.” “Nhìn lại nhìn lại đi, ta cảm thấy nhất định là có khí thoát ra.” Lộc Đan thở dài: “Chuyện tới nước này, Minh vương còn cố tự lừa mình dối người làm gì?” Ở phía bên kia sơn động, tổng trưởng tế sư đã dí môi hôn tảng đá mấy cái, bắt đầu run run đứng lên, nâng viên Thiên địa hoàn chí cao vô thượng lên đầu. Chết chắc rồi, Phượng Minh nhắm chặt mắt, lăm lăm: “Dung Diễm, thôi xong đời ta rồi. Người đường đường là Tây Lôi vương, thế mà đến tình nhân cũng không bảo vệ nổi, nhất định sẽ thành vết nhơ to lớn nhất trong sử sách sau này. Mà sử sách chưa tính tội, ta vẫn còn luyến tiếc người lắm, dưới địa phủ ẩm đậm thê lương, toàn bọn đầu trâu mặt ngựa, làm gì có ai đẹp trai ngàn lần như ngươi? Mà cho dù có đẹp trai như ngươi, ta cũng không thêm yêu. Ta chết rồi, người thú vương hậu cũng được, tìm Mị Cơ cũng được, nhưng mỗi ngày phải niệm tên bản Minh vương hai trăm lần, không, hai ngàn lần, bằng không ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi.”

Một tràng ba hoa chích choè xong xuôi, Phượng Minh lại tiếp tục hít một hơi thật sâu, định bụng vết tất cả những điều muốn nói với Dung Diễm ra một lượt, nhưng màng nhĩ thiếu chút nữa bị tiếng kêu sợ hãi của Lộc Đan xé rách: “Thần tích! Thần tích xuất hiện rồi! Minh vương mau nhìn xem!” Tim Phượng Minh nhảy vọt lên tận cổ, cậu trừng mắt nhìn về phía Thiên địa hồ.

Giữa hồ nước, bọt khí cuộn cuộn trào lên, chỉ trong khoảnh khắc, cả hồ nước xanh lam xinh đẹp trở nên đục ngầu. Không chỉ thế, mặt hồ càng lúc càng đen xì, và một làn sương dày đặc cũng theo đó không ngừng bốc lên, tụ mà không tán, khiến thánh hồ vốn trong suốt thánh thiện bao nhiêu, giờ lại âm trầm đáng sợ bấy nhiêu.

“Trời ạ, rốt cuộc là cái gì thế này? Cacbon dioxit với đồng sunfuric có thể tạo khí hay sao? Chẳng lẽ là phản

ứng toả nhiệt?” Phương Minh vò đầu bứt tai.

Lộc Đan vui mừng nói: “Mặc kệ là cái gì, thần tích đã xuất hiện, chúng ta thắng rồi.” Đoạn đứng thẳng dậy, cao giọng quát lớn: “Tổng trưởng tế sư đi ngược lại ý chỉ của thần linh, cố ý tổn hại quý nhân được thần linh phù hộ, khiến thần linh tức giận, biến thánh hồ thành đen. Các người đã biết tội chưa?”

Tổng trưởng tế sư vốn đang đứng trên hòn đá giữa trung tâm thánh hồ, khiếp sợ nhìn tất thấy mọi thứ phát sinh dưới chân, lại nghe thấy lời Lộc Đan, không thể không ngẩng lên, gào thét: “Tất cả là tại tên yêu nghiệt nhà người dẫn người ngoài đến nguyên rủa thánh cung!”

“Là tổng trưởng tế sư nhà người không tôn kính thần linh!”

Lúc này không cãi, thì còn đợi đến khi nào? Phương Minh ngẩng đầu, cũng đứng dậy, học theo câu chữ đồng của mấy mục dân bà chanh chua hay thấy trên tivi, tóm lấy một cái, hai tay chống nạnh, giọng cất lên the thé: “Ta đã sớm báo trước, hại ta Thiên địa cung sẽ gặp nạn. Người trước đã không tin, nay còn vu ta nguyên rủa thánh cung. Thần linh vốn niệm tình người thành tâm bái phật lâu năm, định bỏ qua ột lần, nên ba ngày qua mới không giáng tội, để người kịp nhận ra rồi ngày ngày khoản đãi ta. Ai dè người tâm địa thủ ác, chẳng những không biết quý trọng cơ hội thần linh ban tặng, còn ba lần bảy lượt cố ý hãm hại ta. Được lắm, bây giờ thần linh tức giận giáng tội xuống, huỷ diệt thiên địa hồ. Người đã khiến thánh địa Đông Phàm bị phá huỷ, là tội nhân thiên thu vạn thế, là yêu nghiệt của dân tộc. Còn không mau thức tỉnh, nếu không thần linh nhất định sẽ tiếp tục trừng phạt người...”

“Á á á á á! Á!”

Lời còn chưa dứt, tổng trưởng tế sư đã bất chợt rú lên thảm thiết giữa những làn khói mù dần phủ lên mỏm đá giữa hồ, viên Thiên địa hoàn trong tay tuột ra, vỡ nát bầy trên nền đá. Lần này tất thấy đều kinh hãi, chúng tế sư nơm nớp ngửa đầu nhìn tổng trưởng tế sư ở phía xa xa, trong con người in hằn sự sợ hãi.

Lộc Đan thoáng nhìn qua Phương Minh một cách kính nể, thầm khen Phương Minh quả nhiên trí kế vô song. Ấy nhưng, đương sự lại đang há mồm tắc nghẹn. Hả? Cậu chỉ tùy tiện nói thôi mà, sao tự dưng lại chuẩn thế? Đám thị vệ của tế sư viện, bị cảnh tượng khó tin trước mặt hợp hồn, mất đi toàn bộ năng lực hành động. Thời gian giống như đông cứng, chỉ còn những tiếng kêu thê lương khàn đục của tổng trưởng tế sư quanh quẩn trong sơn động.

Mụ bụm chặt mắt, toàn thân chao đảo trên tảng đá lớn, tựa hồ bị giầy vò vô cùng thê thảm, thân mình nghiêng đi, bước hụt vào giữa khoảng không, rơi vào giữa thánh hồ đã chẳng còn nửa điểm thanh lam trong suốt ngày nào.

Bọt nước văng bắn tung toé khắp nơi, những tiếng kêu cứu thảm khốc cùng giãy dụa điên cuồng của tổng trưởng tế sư chọc thẳng vào tai. Đám tế sư sợ đến choáng váng. Thần linh phẫn nộ, ai dám nhúc nhích nửa phân? Bon chúng đều cúi đầu tại chỗ, không kẻ nào dám đi kéo tổng trưởng tế sư lên. Phương Minh đứng phía xa xa nghe những tiếng la, tâm nhuyển không đành lòng, vừa dợm bước, đã bị Lộc Đan kéo lại, chắn ngang trước mặt. Mà, thanh âm của tổng trưởng tế sư, càng ngày càng yếu, dần dần bị nuốt mất. Lộc Đan thấp giọng nói: “Sự việc đã xong, Minh vương theo ta đi thôi.” Đoạn lôi kéo Phương Minh còn đang sững sờ xuống từng bậc cầu thang.

“Á!” Bỗng nhiên, một tiếng hét thảm xuyên suốt qua màng nhĩ, khiến cả người Phương Minh rung động. Quay đầu nhìn lại, thì những màn sương mù dày đặc kia đã tràn đến phủ chụp đám tế sư trên bờ, vài kẻ cũng giống như tổng trưởng tế sư, bụm mắt hét thảm không ngừng. Phương Minh cố trợn mắt, tập trung thị lực, chăm chú nhìn, mu bàn tay các mục dần cháy đen lại, cậu la lên thất thanh: “Sương kia không phải hơi nước! Chúng sẽ ăn mòn da đó!” Sững sốt nửa ngày, lại chợt nói: “Nó phải là axit sunfuric. Axit sunfuric khan hấp thu mạnh nước, sẽ khiến da bị cháy đen. Ta biết rồi! Cái loại khí kia không phải do oxit hoá! Có thể tạo ra kết tủa đen cùng khí axit sunfuric, chẳng lẽ chính là hydro sunfua? Không ngờ ta tầm bậy tầm bạ, còn nhầm hydro sunfua thành cacbon dioxit.”

Phương Minh làm sao nghĩ được, nếu ông thầy hoá học mà hiện ra được lúc này, nhất định sẽ hung hăng dùng quyển sách hoá nện cho cậu một cú. Cacbon dioxit với đồng sunfat biết phản ứng với nhau kiểu gì? Nếu khí dẫn vào chính là cacbon dioxit, thì Phương Minh người chắc chắn đã chết chổng gọng rồi. Hydro

sunfua mới chính là phương pháp hữu hiệu nhất! Lần này quả thực chính là thần linh đã phù hộ cho Phượng Minh.

“Phải! Là hydro sunfua! Hiện tượng rất giống, hết như lúc làm thí nghiệm hồi trước! Sinh ra đồng sunfua kết tủa đen, sau đó còn có axit sunfuric dạng sương... Axit sunfuric! Tính ăn mòn của axit sunfuric! Lộc Đan mau kêu bọn họ tránh khỏi đám sương mù kia đi! Đó là axit sunfuric, sẽ làm bỏng da đó! Tổng trưởng tế sư nhất định đã bị ăn mòn da nên mới sợ chết khiếp mà lăn xuống hồ!”

Lộc Đan kéo xềnh xệch Phượng Minh vẫn không ngừng la hét ra ngoài đại môn Thiên địa cung, vừa đi vừa nói: “Ý chỉ của thần linh chẳng phải đã rõ? Minh vương hã tất phải nghĩ nhiều?”

Kinh qua một trận tán hồn táng đảm, đám thị vệ của tế sư viện đang trấn giữ cửa cung, không kẻ nào dám tiến lên ngăn trở. Ra đến ngoài cung điện, ánh mặt trời ấm sức phả lên người, tạo nên một sự khác biệt với thứ âm u sâm lạnh bên trong. Đông Phàm vương cùng đám thân vệ vội vã chạy tới, thấy Lộc Đan đang ngạo nghễ đứng trên những bậc thang tiến vào thánh điện, không khỏi mừng rỡ như điên: “Quốc sư thành công!” Đoàn không cổ kị thị vệ đứng cạnh, hần nhảy bổ lên ôm chèoang lấy Lộc Đan.

Lộc Đan ghì lấy Đông Phàm vương, khê cười nói: “Đã để Đại vương lo lắng rồi. Tổng trưởng tế sư khiến thần linh phẫn nộ, đã phải chịu xử phạt của thần linh. Tế sư trong tế sư viện nhiều năm qua nhiễu loạn triều cương, khiến thần linh oán thán, thánh hồ bị hủy, theo lý phải bị nghiêm trị. Đại vương nghĩ thế nào?” Đông Phàm vương làm sao có chuyện dị nghị, hần gật đầu nói: “Hết thấy đều theo lời quốc sư phân phó.”

“Tốt lắm.” Lộc Đan ung dung gật đầu, vỗ tay một tiếng, một nam nhân thân hình vạm vỡ, núp đằng trong góc tối trong tường đi ra, cúi đầu phủ phục trước mặt Lộc Đan. Y nói nhẹ như gió: “Đại vương đã hạ lệnh, nghiêm trị người trong tế sư viện. Người hãy dẫn thủ hạ đi giải quyết đi.”

Nam nhân kia trầm giọng nói: “Rõ.” Đoàn vẫy tay ra hiệu, một đoàn tinh binh lăm lăm trong tay khí giới sắc bén nhanh chóng hiện ra trước tầm mắt.

Phượng Minh trợn tròn mắt nhìn toàn bộ đám sát thủ đang vô thanh vô tức tràn vào Thiên địa cung, mãi một lúc lâu sau mới lảng lảng nhìn về phía Lộc Đan: “Quốc sư, người không định...”

“Minh vương hãy yên tâm. Người trong tế sư viện tuy rằng đáng chết, nhưng bọn chúng dù sao cũng là người phụng dưỡng thần linh, bản quốc sư nhất định sẽ lưu lại cho họ một cái thân toàn.”

Thấy nụ cười lạnh lẽo trên gương mặt Lộc Đan, cả người Phượng Minh như rơi xuống hầm băng, một Lộc Đan cao cao tại thượng trong mắt cậu đã thoát cái hoàn toàn thay đổi. Phượng Minh vừa sợ vừa giận, gằn giọng: “Chẳng lẽ quốc sư muốn tận diệt?”

Tế sư bên trong tuy chỉ hơn một chục, nhưng phần đông lại đa phần là thị tòng thị nữ, còn có những thủ vệ chuyên trách bảo hộ an toàn của Thiên địa cung cùng tế sư viện, chỉ sợ phải hơn cả ngàn người. Lộc Đan nhếch mép, cuộc thăm sát bắt đầu.

“Á! Cứu mạng!”

“Tha ta đi...”

“Đừng giết ta, ta không phải người tế sư viện.... Á á!”

“Cứu mạng!”

Những tiếng la khóc thảm thiết, không ngừng chấn động Thiên địa cung. Vị máu tanh càng lúc càng nồng đậm.

Không ít thị nữ chạy trốn tới cửa điện, bị thủ vệ một đao chém chết. Máu tươi đầm đìa văng bắn khắp chánh điện trang nghiêm sâm lạnh của Thiên địa cung. Giữa ngày nắng ngọt ngào ấm áp, Phượng Minh cảm thấy trái tim lạnh lẽo như chưa bao giờ từng có.

Lộc Đan lim dim lắng nghe những tiếng hét thảm thiết vang vọng, giống như đang thưởng thức một bản hoà ca vô cùng đẹp đẽ, nụ cười nhẹ thoáng vờ bên môi. Một lúc lâu sau y mới mở mắt nhìn về phía Phượng Minh, dịu dàng nói: “Minh vương không mừng thay cho Đại vương và Lộc Đan hay sao? Hôm nay sẽ là cột

mốc lịch sử mà nhân dân Đông Phàm đời đời ghi nhớ, những đoạn ngày tế sư viện nhiều loạn triều cường sẽ trở thành lịch sử.”

“Tên sát nhân điên cuồng!”

Phượng Minh trừng mắt xò ra, hai tay bị giật lại, hai tên thị vệ một trái một phải vây quanh, vặn ngược tay cậu về sau. Hai tên này sức lực không nhỏ, chỉ hơi dè xuống, bả vai Phượng Minh đã đau đến mức phải cắn răng nhẩn nhịn.

“Đại vương!” Phượng Minh phẫn uất gào lên, quét mắt về phía kẻ đứng đầu Đông Phàm: “Người đã đáp ứng ta, chỉ cần Lộc Đan bình yên vô sự, người sẽ chuẩn y tất cả mọi điều kiện. Ta muốn người lập tức thả ta về Tây Lôi! Nếu người nhốt ta, sẽ là một tên tiểu nhân dè tiện không có đạo đức không có tín nghĩa!”

Đông Phàm vương nhìn Phượng Minh trân trân, đoạn chậm rãi thở dài: “Minh vương hiểu lầm rồi, chúng ta sao dám nhốt một người tôn quý được thần linh phù hộ?”

“Thánh hồ bị huỷ diệt chính là mấu chốt, nếu Đông Phàm vương thất bại khiến một khách nhân tôn quý như Minh vương đây xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì chúng ta biết hướng thần linh nói một tiếng công đạo như thế nào đây?”

Lộc Đan khó xử cau mày: “Những ngày Dung Diễm không có ở đây, hãy để Đông Phàm vương tộc chúng ta, gánh vác trọng trách bảo hộ Minh vương đi.”

116. Q.6 - Chương 18

Ban đêm vương cung Đông Phàm đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt đến phi thường.

Khắp nơi giương đèn kết hoa, tơ rủ phơ phất, những thị nữ xinh đẹp như thiên tiên không ngừng lướt qua lướt lại, bưng trên tay cơ man những loại hoa quả, rượu ngon món ngọt, tựa như hàng đàn bướm sắc sỡ rập rờn yền diện huyền ảo.

Những kẻ thuộc vương tộc Đông Phàm ngày thường vốn phải luôn cúi đầu phục, chịu đựng sự sai khiến của tế sư viện, giờ đều hơn ha hơn hở, đầu gối tay ấp mỹ nữ tay ấp mỹ nữ tay ôm bình rượu uống đến không biết trời trăng.

Sự xuất hiện bất ngờ nhất, chính là kẻ vừa chân ướt chân ráo từ Tây Lôi tới, tuần mỹ danh chấn thiên hạ, Minh vương.

Giữa màn chúc tụng huyền ảo, chỉ duy mình cậu, mặt mày sa sầm. Đông Phàm vương tọa trên đài cao, Lộc Đan ngồi bên phải, Phượng Minh ngồi bên trái. Đó là ba vị trí tiêu điểm của buổi yến, nên dù Phượng Minh có đeo cái mặt nạ cau có, nặng trĩu thế nào, thì ai cũng phải chú ý. Mà kỳ thật, dù cậu có ngồi nép trong góc đi nữa, cũng không ai có thể xem nhẹ một nhân vật đại danh鼎鼎 thế này.

Ca vũ hoàn, đoàn vũ nữ xoay người uyển chuyển lui xuống. Những gương mặt xa lạ, cứ không ngừng chen lại trước mặt cậu, mười thì có đến chín không có hảo ý.

“Minh vương điện hạ, nào nào nào, để ta mời Minh vương điện hạ một ly. Điện hạ lấy lực lượng của thần linh, trừng phạt đám tế sư vô lễ kia, thật khiến chúng ta thở phào nhẹ nhõm.”

“Phải phải, đêm nay nhất định không say không về.”

“Từ lâu đã nghe đại danh Tây Lôi Minh vương, hôm nay được diện kiến, quả nhiên là mỹ nhân hiếm thấy.”

Sau trận cãi nhau lời đanh với Lộc Đan, Phượng Minh bị hai tên thị vệ lôi xềnh xệch đến nhốt vào một căn phòng tối om suốt cả một buổi chiều, cơn phẫn nộ hừng hực mới miễn cưỡng được cho là nén xuống. Cứ nghĩ đến chuyện Lộc Đan hoá ra chẳng phải loại tốt đẹp gì, uống một phen trải lòng tử tế là cậu lại thấy tâm trạng tồi tệ vô cùng; còn cả những rắc rối về Dung Diễm và Tây Lôi cứ không ngừng dằn vặt trong

long. Rốt cuộc, cậu cũng tự đúc ra ình một kinh nghiệm, đã là một bậc hảo hán thì không nên nhụt chí trước những điều khó khăn trước mắt.

Không thể cứ ngồi há miệng chờ cứu viện từ bên ngoài, Tây Lô Minh vương phải tự đứng lên cứu bản thân.

Muốn chạy trốn phải có sách lược, địch mạnh ta có lẩn xả ra cào rách mặt cũng không phải cách khôn ngoan.

Khép mắt lại, cậu cố gắng xoá sạch những tiếng kêu gào thét thảm thiết trong Thiên địa cung. Vì Tây Lô, có khổ sở thể nào cũng phải nhẫn nhịn.

Chính bởi vậy, mới có chuyện đêm nay cậu cố nhẫn nhịn để xuất đầu lộ diện trước đông đảo chúng vương tôn quý tộc Đông Phàm này.

Tuy rằng đã tự nhủ với bản thân phải nín nhịn nín nhịn, nhưng Phượng Minh còn lâu mới có một thân công phu như Dung Diễm. Nhìn chòng chọc vào giữa một đoàn mỹ nữ lượn như đèn cù ngay giữa chính điện, sắc mặt đen xì của cậu vẫn không khá lên chút nào.

Giương mắt nhìn màn ca vũ thăng bình phía trước, trong cậu vẫn không ngừng quanh quẩn tấn thảm kịch ban sáng, Phượng Minh đảo mắt sang phía khác, vài gương mặt không mấy thiện ý đập thẳng vào tầm nhìn, thứ dục vọng như mèo vờn chuột rõ ràng đến trần trụi, liền thâm kêu không ổn.

“Uống nào.”

“Ồi cha cha, thái độ Minh vương thế này, hình như không thích thú bộ mặt của người rồi, Đông Doanh hầu.”

“Khắc khắc, mỹ tửu này ngon lắm đó, Minh vương diện hạ sao lại cạn nghĩ không biết thưởng thức như vậy.”

Đến lúc đó thì Phượng Minh dần có muốn nén giận cũng vô ích, những kẻ này nhất định đều là lũ ăn được một tác lại muốn nốc cả thước, tốt nhất là không thèm chấp, Phượng Minh lạnh lùng đảo mắt qua những chén rượu tràn phe phấp chỉ thiếu chút nữa đã kề sát môi mình, cùng đám người đang ngồi rình kịch hay, cao ngạo quay đầu, khắc nghiệt phun từng chữ: “Ta không uống rượu.”

Gặp Phượng Minh vuốt mặt không nề mũi, không chút kiêng dè đập nát thể diện ngay trước mặt bàn dân thiên hạ, sắc mặt đám vương hầu quý tộc đen sạm xuống.

Tây Lô nội loạn, Dung Diễm mất tích, Minh vương cao cao tại thượng được nhận biết bao ân mưa móc không thể chạm vào nay lại lưu lạc vương cung Đông Phàm. Nói một cách đơn giản, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ tù tội có thể tùy tiện chòng ghẹo mà thôi.

“Hôm nay là ngày vui của Đông Phàm, uống một chén thì đã có sao?” Đông Doanh hầu âm trầm cười gằn: “Tập tục của Đông Phàm, cự tuyệt lời mời rượu của người khác, vốn đã vô cùng thất lễ. Hà huống chi thường nhân thất lễ với vương hầu, phải luận tội nghiêm trị.”

Phượng Minh đã được nghe đủ loại chuyện phóng dăng vô sỉ trong cung, ngày thường lúc nào cũng nghe Liệt Nhi nhắc nhở, trò dâm loạn giữa đám vương hầu quý nhân cùng thị nữ nam đồng ngay giữa yến hội, là chuyện thường nhật, không phải điều chi đáng ngạc nhiên trầm trồ. Những thiên kim quý tộc có chút tư sắc gặp cảnh sa cơ, lại càng là miếng mồi ngon cho chúng chà đạp giày vò. Lướt một vòng xung quanh, đoàn ca vũ thoát cái đã không còn ở chính sảnh, những nhạc công ẩn mình sau lớp rèm dày cũng đã lặng lẽ lùi bước lúc nào không hay biết. Giờ, chỉ còn mình cậu, hiển nhiên là tiêu điểm của tất cả mọi tầm mắt.

Phượng Minh dù không giỏi nhìn người như Dung Diễm, nhưng thứ dục vọng trần trụi hừng hực lồ lộ trong mắt đám nam nhân trước mặt, chỉ cần lướt qua cũng đủ hiểu, cậu nhất thời run lên.

Đáng hận.

Phượng Minh bấm chặt môi, đôi con ngươi trong veo lay động, liếc về phía kẻ vẫn đang án binh bất động quan sát sự cục hiện tại – Lộc Đan. Cậu thỉnh linh đứng dậy, hướng phía chủ vị của Đông Phàm cung, cúi người chấp tay, giọng nói lạnh lạnh: “Nếu Phượng Minh ta giờ đã là thân tù đầy, vậy thỉnh Đại vương lập tức giải Phượng Minh tới ngục.”

“Đông Doanh hầu lỗ mãng.” Lộc Đan không đợi Đông Phàm vương kịp thể hiện bất cứ một động thái nào, đã lên tiếng chặn trước. Nụ cười nhàn nhạt phiêu động lòng người phiếm trên gương mặt tuyệt mỹ, y quát

lui Đông Doanh hầu, tự mình nâng chén rượu, đi đến trước mặt Phượng Minh: “Khiến Minh vương kính hãi, để Lộc Đan uống một chén bồi tội vậy.” Đoạn ngửa đầu cạn sạch chén rượu một cách yêu kiều, rồi mới hạ giọng thăm thẳm: “Lộc Đan đương nhiên sẽ dốc toàn lực để bảo vệ Minh vương. Nhưng cái chính, tế sư viện chỉ mới bị tiêu diệt, thế lực đám vương hầu kia đã bắt đầu manh nha, nếu Minh vương muốn sinh tồn an nhàn giữa thế cục hiện tại, cần phải thể hiện một chút bản lĩnh nữa.”

Phượng Minh nào có chuyện không hiểu ngụ ý của y, những lần qua cầu rút ván trước kia, hay như màn tàn sát đầm máu trong tế sư viện, và cả sự ngoan độc vô tình ấy... Nhưng tình thế hiện giờ, dù có hận nghiêng rằng nghiêng lợi, cũng chỉ có thể giả trò lá mặt lá trái, hạ giọng đáp: “Bình pháp Tôn Tử ta sẽ từ từ nói cho người biết, nhưng thứ Trọng Tôn Tử bình pháp kia ta thực sự chưa kịp lãnh hội, chỉ có sự phụ ta hiểu. Nếu người có bản lĩnh thỉnh được sự phụ ta dời núi, mới có thể có được nó.”

“Vậy lệnh tôn sư...”

“Ta đương nhiên cũng có thể nói cho người biết nơi sự phụ ẩn cư.” Phượng Minh mau mắn phun bừa một cái địa danh. Dù sao người cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, coi như có qua có lại đi, lừa người một lần cho biết mặt.

Hai kẻ ôm trong bụng tâm tư riêng, cứ thế nhìn nhau, cười thâm sâu.

Có Lộc Đan đứng ra thể hiện chính ý, không còn kẻ nào dám bén mảng lại gần làm phiền Phượng Minh, màn ca múa lại được tiếp tục.

Phượng Minh ngồi giữa hàng loạt những ánh mắt uất hận không ngừng chòng chọc đằng sau đám ca cơ, vẫn không ngừng tỏ vẻ hân thưởng những điệu vũ tình tế trước mắt, nhưng thực ra, trong lòng cậu hiểu vô cùng sâu sắc: chỉ cần một ngày kia Lộc Đan thấy ta mất đi giá trị lợi dụng, y sẽ lập tức không do dự ném ta vào giữa đám dã thú kia để mua vui.

Mỹ nhân chẳng khác nào rắn rết, Dung Diễm nói quả không sai.

Ôi Dung Diễm...

Tiệc tàn, vốn những tướng sẽ lại bị giải về căn phòng hồi chiều, nhưng khi đi theo đám thị vệ đới đao không ngừng kè kè bên cạnh được nửa đường, Phượng Minh mới phát hiện, trước mặt mình là một tòa hành cung khá xa hoa nằm khuất trong khuôn viên vương cung Đông Phàm.

Bước vào trong điện, đã thấy tầng tầng sa mạn buông rủ, hương xông lẩn quẩn khắp phòng, giữa cái u tĩnh bật lên vẻ ưu nhã khó tả. Bốn năm thị nữ dung mạo phi phàm đột nhiên lướt tới trước mặt cậu, niềm nở cất tiếng chào: “Minh vương đã đến.” Hiển nhiên các nàng đã phải được chủ nhân nơi này dạy dỗ vô cùng kỹ lưỡng, đến nụ cười cũng rực rỡ xán lạn đến động lòng người thế kia cơ mà.

Phượng Minh kinh ngạc, quay đầu nhìn đám thị vệ áp tải đã dừng chân ngay trước bậc tam cấp, gương mặt lạnh tanh không chút biểu tình, bàn tay vẫn nghiêm chỉnh đặt đúng chuẩn trên gờ đao dắt ngang lưng.

“Đại vương đã có lệnh, từ giờ chúng tỳ nữ sẽ thị hầu Minh vương. Nước ấm đã chuẩn bị xong, thỉnh Minh vương tẩy rửa.”

Oanh thanh ngũ uyển, cùng sóng mắt đong đưa.

Từ chỗ bị giam hãm trên con thuyền bốn bề ì oạp sóng vỗ, chuyển qua gian địa lao âm u của viện tế sư, rồi lại tới căn phòng tối hù đáng sợ mà Lộc Đan dùng để cầm tù cậu, giờ bỗng nhiên được thăng cấp đưa tới một cung điện hoa lệ dễ chịu đến nhường này, khiến Phượng Minh không khỏi ngỡ ngàng trong nghi hoặc.

“Quốc sư căn dặn, người muốn Minh vương cảm thấy như đang ở quê nhà.”

Theo chân đoàn thị nữ đi vào sâu trong tấm thất, quả nhiên đã thấy một bồn nước ấm lớn được chuẩn bị sẵn. Hơi nước bốc lên nghi ngút, giữa cái lạnh căm căm của mùa đông tỏa ra sức quyến rũ đặc biệt mê người. Quả thực cần phải tắm rửa thật đã một phen.

Phượng Minh mặc dầu đã quen được hầu hạ, nhưng thoát hạ y phục trước mặt các nàng, vẫn bất giác đỏ rần mặt, xấu hổ che che phần hạ thân rồi mới khép nép bước vào bồn.

“Hi hi, Minh vương thật hay thẹn.”

“Da Minh vương trắng thật đó a.”

Rầm!

Từng vốc nước ấm áp khiến người thanh sang nhẹ nhàng ve vuốt lên bờ vai.

Những mỹ nữ xinh đẹp nồn nà đang vén tay áo trước mắt, thay phiên nhau múc từng gáo nước tẩy rửa cho cậu ấy, thật là một bức tranh đầy hưởng thụ của bậc đế vương.

Ở Tây Lô, tắm rửa bao giờ cũng là màn độc quyền chuyên dụng của Dung Diễm, làm gì có chuyện mấy nàng Thu Nguyệt được nhúng tay vào.

Ngâm mình trong bồn nước nóng chừng nửa canh giờ, đến khi từng lỗ chân lông trên cơ thể thi nhau đồng ca, Phượng Minh mới lười nhác nhấc mình khỏi bồn, để mặc các thị nữ chuẩn bị y phục.

Phục sức truyền thống của quý tộc Đông Phàm, khác hẳn với sự phức tạp lẫn trang trọng của Tây Lô, kiểu dáng của họ vừa đơn giản vừa mỹ miều, đai lưng thắt chặt, càng làm hiển lộ rõ ràng cái thanh mảnh của vòng eo. Bộ dạng này, thực sự rất giống Lộc Đan.

Đang lúc thoải mái nhảy nhót ra ngoài tiền sảnh, lại thấy bóng dáng Lộc Đan ngoài ý muốn đập ngay vào mắt.

“Ta lại tới làm phiền Minh vương rồi.” Lộc Đan xoay người lại, trên gương mặt ấy, vẫn là một nụ cười tuyệt mỹ kinh thế, vừa ôn hòa, vừa nho nhã.

“Được trở lại chỗ đầy đủ tiện nghi, tiện tẩy rửa một cái cho thoải mái,” Phượng Minh mãn nguyện ngồi xuống ghế chủ vị, tay hơi nhấc lên, thể hiện ý mời Lộc Đan ngồi xuống, đoạn nói tiếp: “Lúc tâm tình thả lỏng nhất, mới là lúc thích hợp nhất để hỏi cung đó. Quốc sư không tới quấy rầy vào lúc này thì quả thực, không phải quốc sư mà ta quen.”

Làn da tái nhợt của Lộc Đan, nghe xong câu ấy, cũng không khỏi ửng đỏ lên đôi chút, y bật cười, lắc lắc đầu: “Minh vương à Minh vương, Lộc Đan biết phải làm sao với người mới tốt đây?” Đoạn ngồi xuống rất tự nhiên, giọng điệu chậm rãi như thể đang cùng người đàm luận: “Giết, nhưng một người lanh lợi thông tuệ nhường này, xuống tay không dễ; cầm tù, đường đường một kẻ sĩ đầy một bụng mưu kế thâm sâu bị giam giữ, đáng tiếc đáng tiếc; thả, đó là thả hổ về rừng, Tây Lô không có Dung Diễm còn lại Minh vương, vẫn không thể khinh suất; giống như hiện giờ, ta một lòng thành tâm dụ dỗ người, nhưng lại bị Minh vương nghi ngờ, dụng tâm có quý.” Nhẹ nhàng thở hắt một tiếng, nụ cười khổ sở hiện lên trên khuôn mặt như thể đang tự bóc tách ra một xúc cảm mãnh liệt ẩn sâu sâu thẳm tận đáy lòng. Y nhíu mi, im lặng.

Phượng Minh bị thái độ thoát cứng thoát mềm của y xoay như chong chóng, đành phải đầu hàng bó tay: “Quốc sư thật lợi hại, thỉnh dừng đông dài mãi nữa, cứ vòng vèo thế này, e có thông minh tài trí đến mấy đi nữa, cũng sẽ có ngày hồ đồ mất. Có chuyện gì ngài cứ nói thẳng ra là được rồi.”

Tâm tình Lộc Đan có vẻ khá hơn một chút, y nhẹ nhàng mỉm cười: “Thỉnh Minh vương lắng nghe ta thật kỹ.”

Phượng Minh nhún vai đáp trả: “Với tài ăn nói của quốc sư, diễn thuyết có khi còn lợi hại gấp chục lần tổng thống Mỹ lúc ra tranh cử ấy chứ. Mời quốc sư, ta sẽ chăm chú lắng nghe.” Đoạn ngáp dài một cái, ngoan ngoãn ngồi đợi.

Lộc Đan thoáng vẻ suy tư, khe khẽ hỏi: “Minh vương có biết, vì sao Lộc Đan ta phải đuổi cùng giết tuyệt tế sư viện?”

“Bọn họ khống chế đại bộ phận dân tâm Đông Phàm, là đối thủ của người, có bọn họ người đương nhiên không thể kiểm soát được triều cục.” Phượng Minh một hơi liệt ra hàng loạt lý do, lại đá thêm: “Vô luận người có đủ cơ kiềng đường hoàng đến đâu, cũng không thể coi bỏ được cái hiểm nghi đoạt quyền tiềm vị, quốc sư, ngài không cần phải lừa mình dối người nữa đâu.”

Lộc Đan bị cậu bóc trần, nhưng vẫn không thể hiện bất kỳ một phản ứng nào, chỉ lặng lẽ nói: “Lộc gia ta một nhà bảy mươi bảy nhân khẩu, đều chết dưới tay tế sư viện.”

Phượng Minh sững người.

Trên mặt Lộc Đan lộ rõ vẻ đau đớn khi nhớ lại quá khứ, y ảm đạm cất lời: “Đồng lứa cùng cha ta có năm, sáu người huynh muội. Năm đó, Ngũ a di là mỹ nhân nổi danh Đông Phàm. Mà cũng bởi vì thứ mỹ danh quá nổi bật ấy, mà đem đến cho cả nhà ta thứ họa diệt môn.”

“Chẳng lẽ một tên hoàng thân quốc thích nào đó nhìn trúng Ngũ a di của quốc sư, nhưng không thèm quan tâm đến ý nguyện của nàng mà vẫn bá đạo cưỡng ép?” Phương Minh cau mày.

Chỉ cần nhìn dung mạo của Lộc Đan cũng đủ để phỏng đoán, vị ngũ a di ấy của y tuyệt đối không thể thua sút. Nhưng dấu có là hoa dung nguyệt mạo, chim sa cá lặn, đáng tiếc thay vẫn không tránh khỏi một kiếp hồng nhan bạc mệnh.

Lộc Đan lắc đầu, chua xót trả lời: “Đông Phàm trước nay là chế độ coi trọng thứ bậc tôn nghiêm hơn tất cả. Quý tộc, hoàng thất tuyệt đối không được phép thông hôn cùng thường dân. Nhà ta vốn chỉ là thường dân, Ngũ a di dấu có đẹp đến đâu, nhưng nếu muốn tiến thân vào cửa quyền quý, cũng chỉ có thể trở thành một thị nữ cho đám quý tộc tiết dục, ngay đến tư cách trở thành một sủng thiếp hèn mọn cũng không có. Người nhìn trúng nàng, chính là tổng trưởng tế sư đương nhiệm.”

Phương Minh tái mặt: “Tổng trưởng tế sư chẳng phải đời đời đều do nữ nhân đảm nhiệm hay sao?” Ôi trời, chẳng lẽ thời đại này Đông Phàm đã cho phép nữ nhân cùng nữ nhân... Nhưng nhìn bộ dạng lụ khụ của mấy lão bà trong tế sư viện này, không thể nào có chuyện đầu óc tân tiến thế được.

Hay là mục tổng trưởng tế sư kia cũng hiểu được chuyện cần phải thay đổi hình tượng tế sư viện, định bụng tìm một mỹ nữ làm người thừa kế tiếp theo? Không, không thể, vậy chẳng phải là bức di mỹ nhân của Lộc Đan thành ni cô hay sao?

Đang mãi suy nghĩ lung tung, Lộc Đan lại tiếp tục bằng một giọng buồn rười rượi: “Tổng trưởng tế sư là nữ nhân hay không phải nữ nhân thì cũng có can hệ gì? Là nữ nhân, có đôi khi, còn tàn nhẫn hơn nam nhân. Nhà chúng ta chỉ là một gia đình bình thường, phụ thân và bá phụ đều lấy điều khắc làm kế mưu sinh, hai bức phù điêu trước cửa Thiên địa cung đó đều là kiệt tác của họ. Ngày hai bức phù điêu đó hoàn thành, tế lệnh của tổng trưởng tế sư truyền tới nhà, tuyên rằng Ngũ a di được thần chọn lựa, trở thành kẻ hạ sinh cho tế điện.”

Y nhìn lướt qua Phương Minh: “Một năm tại tế sư viện cử hành tế lễ bốn lần. Xuân, hạ, thu, đông, mỗi quý một lần, mỗi một lần đều phải dâng lên một mỹ nữ thường dân. Quá trình hiến tế ấy, không khác gì những thứ chúng ta suýt phải trải qua, dùng máu của bản thân, để tẩy rửa Thiên Địa hoàn, vì thánh cung mang đến linh khí.”

“Đó chẳng phải chính là nghi thức tế sống tàn nhẫn sao!” Phương Minh hít một hơi thật sâu: “Vì thế nên Ngũ a di nhà ngươi mới bỏ chạy? Khiến cả nhà lâm họa diệt môn?”

Lộc Đan tiếp tục: “Chọn lựa của thần linh, là thứ không được trốn tránh. Bá phụ cùng phụ thân ta rất cảm kích ân điển ấy. Họ đưa Ngũ a di tới tận Thiên địa cung, thậm chí còn nhận lễ tặng của tế sư viện. Những thứ vật phẩm ấy, đủ để cả nhà chúng ta vượt qua ba mùa đông giá lạnh.”

Phương Minh nghe đến đó chỉ có thể há hốc mồm: “Vậy...”

“Nhưng cái tất cả chúng ta không từng nghĩ tới chính là, trước khi Ngũ a di tiến tới trước đàn tế, đã bị người của tế sư viện phát hiện... Nàng không còn là trinh nữ.”

“Hả?”

“Ấy là đại tội khinh nhờn thần linh, tổng trưởng tế sư nổi cơn thịnh nộ. Cả nhà chúng ta bị giải tới trước thiên địa cung, dù thậm chí, còn không ai hay biết có chuyện gì xảy ra. Một gã tế sư tiến tới tuyên cáo, chiếu theo tế lệnh của tế sư tổng trưởng, thị vệ đối đao quây cả nhà chúng ta lại, tại đó.” Lộc Đan nhắm nghiền cặp mắt diêm lệ: “Kỳ thật, Ngũ a di nhà ta tuy là một mỹ nữ nổi danh tám phương tứ hướng, nhưng lại chỉ là một người dân tầm thường, không có bất cứ một chỗ dựa chống đỡ, không biết từ bao giờ đã bị lũ hào phú cầm thú kia làm nhục. Đáng thương thay, nàng vẫn không dám hé nửa lời nói cho người khác biết, để rồi cuối cùng, lại chính bởi vậy, dồn bảy mươi bảy mạng người nhà ta vào cửa tử. Tế sư viện ư? Hai pho tượng đang đứng sừng sững trước cửa Thiên địa cung kia, đã dính máu của cả phụ thân bá phụ, cả mẫu

thân thăm thăm, cả huynh đệ tỷ muội... Minh vương há lại không phát hiện những dấu máu nâu sẫm còn vương lại trên đó sao?”

Trên mặt y khi ấy, dù vẫn bảo trì nụ cười dịu dàng lát phát ban đầu, nhưng giờ đây lại khiến người nhìn bất giác lạnh thấu xương tủy.

Phượng Minh rùng mình.

Bảy mươi bảy mạng người, đương nhiên con số ấy không thể so với những kẻ đã chết thảm tại tế sư viện hôm nay, nhưng... ngẫm lại, tất cả những người đó đều là cốt nhục thâm tình của Lộc Đan. Thứ hận thù mang danh cứu hận ấy, tuyệt đối không dễ tính toán.

“Cái thú vị chính là, vào giây phút cuối cùng, ta bị kéo khỏi người nhà, thoát khỏi cảnh tàn sát đầm máu ấy. Ta, đứng, trên bức đài cao của Thiên địa cung. Nhìn, những dòng huyết lưu chảy tràn trên mặt đất. Nghe, những tiếng kêu gào thảm thiết của người thân. Khi đó ta còn nhỏ, ngay cả một chút phản kháng, giãy giụa cũng không có. Chỉ cứ thế, ngây người đứng nhìn.” Lộc Đan mở trừng mắt, đôi mắt ảm ướt thấp thoáng những viên lệ minh châu không ngừng nhìn xoáy vào Phượng Minh: “Minh vương thông minh như thế, nhất định có thể đoán ra bọn họ lưu ta lại vì cái gì đi?”

Lòng Phượng Minh vặn thắt, theo bản năng bặm chặt môi, không chịu thốt lên suy nghĩ của chính mình.

Gương mặt Lộc Đan giãn ra, lộ nên một nét cười đẹp đến cực điểm: “Bộ dạng của ta đẹp. Bọn họ năm này qua tháng khác phải bó mình trong thiên địa cung thâm lãnh, cũng cần tìm lấy một thứ đồ chơi thú vị, để phát tiết những thứ dục vọng không dám để người đời biết đến. Thần linh đã khiến ta trông thấy những cảnh tượng khiến mọi người người phải sợ hãi than khóc, nhưng người đã cứu lấy mạng ta từ dưới lưỡi đao mổ, người đã để ta được trông thấy sự ghê tởm của đám tế sư viện, cũng chính để thông tri cho ta hay, tế sư viện kia không phải đại diện của thần linh. Chúng kỳ thật luôn khinh nhờn thánh thần, là để ta, một ngày kia, diệt đi cái mầm họa này. Vì Đông Phàm.”

Phượng Minh nhìn nụ cười của y, chết lặng.

Lộc Đan như lơ đãng, hơi chững lại, đoạn thở dài: “Ta đã không đoán nhầm ý của thần linh. Năm năm sau, người đã khiến ta gặp được Đại vương.” Giữa đôi con ngươi thanh dài trong suốt đó, dường như loáng qua một sự lo lắng sâu kín.

“Quốc sư, xin gượng đã.” Phượng Minh chịu không nổi những thứ ký ức thống khổ mà Lộc Đan đang gợi nhớ lại. Cậu chỉ mới nghe thoáng qua, lòng đã run lên, đã cơ hồ muốn tha thứ hết thảy mọi hành vi tàn độc của Lộc Đan, bèn vội vàng khoát tay nói: “Quá khứ mà quốc sư phải trải qua quả thực rất thống khổ, nhưng nó cùng ta vô can. Hơn nữa cứu hận, quốc sư báo cũng đã báo, tế sư viện đã diệt vong. Quốc sư hẳn vẫn còn chuyện liên quan đến ta. Một câu thôi, rốt cuộc quốc sư định làm gì với ta đây? Quốc sư ắt hẳn không thể chỉ cần một cuốn binh pháp Tôn Tử đơn giản như vậy.”

“Rất đơn giản.” Lộc Đan không vội vàng đáp: “Ta cần, cái tâm của Minh vương.”

“Minh vương hiểu lầm rồi.” Lộc Đan bật cười: “Ý Lộc Đan, là hy vọng Minh vương quy phục Đông Phàm. Thời điểm Tây Lôi vương còn tại, Lộc Đan tuyệt nhiên sẽ không nghĩ đến chuyện này. Nhưng, chẳng giấu gì Minh vương, Lộc Đan vốn đã quyết, vô luận có thể nào, sau khi lợi dụng Minh vương xong, ta sẽ giết người ngay lập tức.”

Thấy cơ mặt Phượng Minh giật giật, âm điệu của Lộc Đan cũng dịu xuống: “Nhưng bây giờ, Tây Lôi vương đã không còn nữa. Thiên hạ này dẫu lớn, nhưng Minh vương đã chẳng còn nơi dung thân nữa rồi. Lộc Đan ta nguyện đem toàn bộ quốc lực của Đông Phàm này, thỉnh Minh vương ở lại cạnh Đại vương, phù trợ Đại vương. Trong số mười một nước đang tại, còn người nào có thể như Đông Phàm vương, cho Minh vương một địa vị cao cao tại thượng không ai có thể với tới, như khi ở Tây Lôi?”

“Ta thấy... Chỉ một phút trước ta vẫn còn là một kẻ thân tù đầy mang tội, bị cả vương tộc Đông Phàm khi dễ, ngay đến quốc sư đây cũng ngăm ý đến bức bách ta.” Phượng Minh cười lạnh một tiếng: “Vậy mà sao bây giờ lại trở thành một trời tâm ý thể này?”

“Yến hội đó, chẳng qua chỉ là một màn diễn. Ta chẳng qua muốn Minh vương hiểu rõ, sau khi tế sư viện diệt vong, những dấu đá, tranh đoạt ngầm trong lòng Đông Phàm này cũng không khác gì những quốc gia khác.

Vị thế của Đại vương không thực sự vững chãi, nếu Minh vương muốn sinh tồn tại đây, người chẳng những không thể ỷ vào ta, mà ngay cả Đại vương, cũng không thể hoàn toàn bảo toàn cho người.” Lộc Đan khẽ thở dài: “Minh vương phải tự học được cách bảo vệ bản thân, phải dùng chính lực lượng của bản thân để trụ vững bên cạnh Đại vương, để bảo hộ Đại vương, giống như ngày trước người đã bảo hộ Tây Lôi vương, trợ vương của ta thành vị quân vương vĩ đại mà sử sách ngàn đời vĩnh viễn phải nhắc đến, phải tán tụng.”

Phượng Minh cup mắt, lặng thinh không đáp.

Lộc Đan nhìn chăm chăm vào cậu một hồi, rồi đột nhiên nói: “Minh vương im lặng, chỉ bằng nói cho ta biết, tận sâu trong lòng người đang nghĩ gì?”

Chậm rãi đứng lên, y đi đến trước mặt Phượng Minh, hơi cúi xuống nhìn sắc mặt cậu, đôi môi tuyệt đẹp khẽ mấp máy: “Hoặc giả Minh vương vẫn còn ôm ấp hy vọng Tây Lôi vương còn sống, nên không muốn nghĩ đến lời đề nghị của Lộc Đan. Phải vậy chăng?”

Phượng Minh rút cuộc cũng không thể giấu được tâm sự chôn kín trong lòng, mày nhướn lên, cậu nhìn thẳng vào Lộc Đan.

Lộc Đan nói: “Ngày ấy, sau khi nhận được tin tức, ta đã lập tức phái người tìm hiểu, hiện giờ mật thám cũng đã trở về. Minh vương đừng tự dấn vật bản thân thêm nữa, Tây Lôi quả thực đã đổi chủ, tân nhiệm Đại vương Dung Điem thậm chí còn đưa lễ vật tới, đáp tạ ta vì đã khiến tinh thần Dung Điem nhiều loạn trong cuộc binh biến lần này, khiến hắn đại bại. Lễ vật mà sứ giả Tây Lôi phải ngày đêm rong ruổi áp tải tới đây, Minh vương có hứng thú nhìn qua một chút?”

Rồi không đợi Phượng Minh trả lời, Lộc Đan khẽ khàng vỗ tay, hai tiếng ra hiệu rành mạch vừa kết thúc, hai nàng thị nữ yêu kiều từ đâu đã duyên dáng lướt vào, trên tay mỗi người, đều đang nâng một chiếc mâm son, bày la liệt những thứ đồ vật gì đó, nhưng lại bị phủ kín bằng một chiếc khăn tơ vàng, nhìn không ra đó là những thứ gì.

Hai người thị nữ nhẹ nhàng đặt chiếc mâm lên mặt bàn, đoạn khom người lui ra.

Lộc Đan đi đến chiếc mâm trước mặt, thuận tay kéo chiếc khăn che.

Trên mặt ngồn ngộn những ngọc ngà châu báu, sáng rõ đến lóa mắt, nhưng Phượng Minh lại không quan tâm, ánh mắt vừa liếc mắt qua, chạm tới một vật, cả người cậu thành linh giật mạnh. Lộc Đan nhìn theo ánh mắt cậu, cầm lên giữa đồng châu báu xung quanh, một chiếc nhẫn ngọc tinh tế vô cùng.

“Đây... hẳn là thứ Dung Điem thường đeo?”

Phượng Minh sầm giọng: “Dung Điem thân là Đại vương, hàng ngày phải phục sức biết bao nhiêu thứ, một hai món bị tuồn ra ngoài dân gian, có gì đáng phải ngạc nhiên? Hoặc giả hẳn ban thường cho dân chúng thì sao.”

Lộc Đan hơi nheo mắt bật cười, y nói: “Vậy, mời Minh vương tự mình xem phần lễ vật bên kia đi vậy.”

Phượng Minh nhìn đắm đắm vào chiếc khăn tơ vàng phủ trên mâm son phía đối diện. Cậu biết, bên trong tuyệt đối là thứ chính mình không muốn thấy. Cẩn chặt rằng, tự tay vén chiếc khăn, nhìn thật kỹ, tức thì run rẩy hít một phẩy đầy khí lạnh căm căm, mắt trợn trừng như muốn vỡ tung.

“Thế nào?” Giọng nói của Lộc Đan vờn khe bên tai: “Thứ đồ vật này, tuyệt đối không thể truyền khỏi hoàng cung Tây Lôi để lưu lạc chốn dân gian được phải không? Tây Lôi đã muốn đổi chủ, Minh vương cũng không nên cứ khẳng khái một mực nữa.”

Gió, lạnh tận thớ tim. Dẫu có ngàn vạn màn che đang tầng tầng vây quanh, cũng không mấy may ngăn được cái lạnh đang thẩm thấu vào tận xương tủy.

Từng ngón tay Phượng Minh run rẩy, rời lên mặt bàn lạnh như băng.

Không phải quốc chủ Tây Lôi, tuyệt đối không thể dâng tặng món lễ vật này. Nếu Dung Điem còn sống, cũng tuyệt đối, không bao giờ đem một vật như thế này đến Đông Phàm.

Vô Song kiếm, một trong tam đại kỳ khí của Tây Lôi, quốc bảo từ thời lập quốc của vương tộc Tây Lôi. Nước Tây Lôi được dựng lên, từ thời viễn cổ, là dựa vào thanh Vô Song kiếm này.

Vô Song kiếm, kiếm một đôi, người không chia tách. Nếu tách riêng, hai người nắm một thanh, nếu một gặp bất trắc thân vong tử nạn, kẻ còn lại cũng không thể tránh trát.

Đôi kiếm ấy mang trên mình lời nguyện rửa từ máu của tiên vương từ ngày lập quốc. Dung Diễm đã dùng chúng để biểu đạt tâm ý của mình tới Phượng Minh, nhưng vì cảm nhận được điềm xấu, sau khi Phượng Minh trở về hoàng cung, cậu đã đưa lại nó trở về nơi cung phụng phía sâu trong hoàng cung Tây Lôi.

Ngày đó, ngày Hạ Quân giải trình lai lịch của đôi kiếm cho cậu, vẫn còn mồn một hiển hiện trước mắt.

Hạ Quân đã chết, còn...

Dung Diễm thì sao?

“Tây Lôi... Thật sự đã đổi chủ...” Sắc mặt Phượng Minh xám ngoét, tầm nhìn chao đảo, cậu cố gắng trụ vững, gần giọng hỏi: “Vương của Tây Lôi hiện tại, là Đồng Nhi?” Dung Diễm dấu có thể nào, cũng tuyệt đối không thể đem thanh Vô Song kiếm, thứ mình ước cho tình yêu giữa hân và Phượng Minh, dễ dàng trao cho người khác.

“Phải.” Lộc Đan gật đầu xác nhận suy đoán của cậu: “Tân tể tướng, cũng chính là người Đồng gia.”

Y, chậm rãi di chuyển, đến bên cạnh Phượng Minh, dùng đầu ngón tay dịu dàng ve vuốt gương mặt đã lạnh như băng của cậu, đoạn khẽ khàng thở hắt: “Thấy Minh vương thế này, Lộc Đan cảm thấy day dứt vô cùng, Minh vương chẳng phải cũng nhận thấy Lộc Đan hành sự thâm sâu khó lường, tâm tư khó nắm bắt hay sao? Vậy hôm nay, Lộc Đan sẽ không vòng vèo cùng Minh vương nữa. Ta muốn trực tiếp đàm phán một điều cùng Minh vương.”

Nụ cười nhu hòa yếu đuối trên gương mặt tuấn mỹ chợt tắt lịm, thay vào đó là một vẻ nghiêm túc vô cùng.

Phượng Minh nhìn thanh Vô song kiếm đến ngây người, cậu miên man chìm trong những giọng nói, những dáng điệu cùng nụ cười của Dung Diễm, những ngày tháng chạy tới chạy lui trong Thái tử điện cùng đám ngỗ nghịch buồng bình Thu Lam Liệt Nhi.

Cậu khác Lộc Đan, cậu vẫn một lòng tin tưởng sâu sắc vào Dung Diễm, cậu tuyệt đối không dễ dàng tin Dung Diễm chết. Nhưng... Vô Song kiếm đang ở đây, đang hiện diện trước mặt, ít nhất cũng đang tự mình nói lên một hiện thực tàn nhẫn, Tây Lôi thực sự đã xảy ra đại sự.

Quốc gia đổi chủ, đối với bất kỳ một ai, cũng là một chuyện kinh thiên động địa, mà sự thảm khốc của nó, chỉ dùng đến tưởng tượng suông cũng đánh hơi được mùi máu nồng nặc.

Chẳng lẽ, trong khi cậu đang ở đây, đang giã giũa trong đau khổ chờ Dung Diễm tới cứu viện, Dung Diễm cũng đang phải chật vật ở một nơi xa lạ, vật lộn một mình? Lục phủ ngũ tạng của Phượng Minh quặn đau, cậu si độn ngược lên, thấy cặp mắt sáng long lanh những quan tâm cùng thân thiết phía trước, chỉ có thể miễn cưỡng cường cười: “Ta, thì còn cái giá trị gì để lợi dụng, để quốc sư phải hao tâm tổn sức đàm điều kiện cùng ta thế này?”

“Minh vương sao không trước nghe Lộc Đan nói điều kiện của mình đã?” Lộc Đan nói: “Chẳng hay địa vị, quyền thế, tài phú, thậm chí là vị trí dưới một người trên vạn người bên cạnh Đại vương có thể đánh động đến Minh vương?”

Nắm ngón tay Phượng Minh miết chặt trên thân thanh Vô Song kiếm, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc đành lại, cậu trầm ngâm: “Vì binh pháp Tôn Tử, quốc sư chắc chắn cũng sẽ không bao giờ trả một cái giá lớn như thế. Trong này chắc phải giấu chứa ẩn tình. Nếu quốc sư đã không định thẳng thắn nói ra, Phượng Minh ta còn có thể nào tin tưởng vào thành ý của người?”

Khuôn mặt Lộc Đan như giãn ra, “Nghe Phượng Minh nói lời này, đã biết người đang động tâm.” Y chấp tay sau lưng, nhàn nhả thả bước trong suy tư, đoạn nói: “Cũng phải thôi. Tây Lôi xảy ra chuyện như thế, Minh vương nếu muốn báo thù, tất phải nắm được binh cường thế mạnh, điều kiện của Lộc Đan vô tình đã tạo ra cho người một con đường tắt đáng giá.”

Y nhẹ nhàng đi đến trước cửa phòng, nhìn lướt qua những dãy hành lang trống rỗng bên ngoài. Bốn bề vắng lặng, đến những gã thị vệ cũng đã theo lời y thoái lui ra ngoài cửa lớn.

Đã quá giờ Ngọ, tuyết hoa lại từng hạt từng hạt chênh chếch rơi.

Lộc Đan đột nhiên xoay người, ánh mắt nhìn đau đáu vào một Phượng Minh cách đó một khoảng không đáng kể: “Ba đại sự ta muốn làm thay đại vương, đã muốn hoàn hai. Một, giải trừ mối uy hiếp của Tây Lôi với Đông Phàm; chuyện này thuận lợi khiến đến chính ta cũng không thể tin nổi; một chuyện khác, chính là tiêu diệt tế sư viện.”

“Việc thứ ba, chính là từ từ chinh đốn lại nội diện đã muốn thối nát cùng cực của Đông Phàm. Thu phục một quý tộc sa cơ lỡ vận tinh thông binh pháp, đối phó chu toàn cùng đám vương tôn tâm hoài bất quỷ trên triều, trợ Đông Phàm vương diệt đi chướng ngại, hơn nữa còn có thể dùng binh pháp cải cách quân ngũ, tăng cường binh lực cho Đông Phàm, khiến Đông Phàm vươn lên thành bá chủ mười một quốc.” Phượng Minh gật gù, không khỏi than: “Quốc sư thật không hổ là rường cột của Đông Phàm. Đông Phàm vương có người bên cạnh, lo gì không thể trở thành một minh quân lưu danh thiên cổ.”

“Minh vương lắm rồi.” Khuôn mặt thanh thoát như tượng tạc man mác nét cười, Lộc Đan đứng giữa khách phòng, thân hình cao lớn lại như bật lên về gầy gò yếu ớt. Phượng Minh nghe y thực thà, nha nhả từng chữ: “Chuyện thứ ba, ta nhất định phải tìm kiếm một người có thể thay thế ta, lưu lại bên cạnh đại vương, trước khi tâm thần này tàn tạ.”

Ngoài phòng, cuồng phong bất chợt gào thét, giạt tung những tấm幔 vốn thanh tao ưu nhã, khiến chúng kinh hoàng điên đảo.

Phượng Minh như nghe thấy chuông thanh thần*, chết sững tại chỗ.

“Ý quốc sư là...”

“Chịu đựng trong tế sư viện năm năm trời ròng rã, nguyên khí ta vốn đã đại thương. Khi tới cạnh Đại vương, vì không muốn để người bị đám gian nhân hãm hại, vì để Đông Phàm thoát khỏi ô danh nhục quốc hàng đầu, ta phải phòng người, hại người, tính kể người khác, không một ngày thả lỏng nghỉ ngơi. Một ngọn đèn vốn đã khô cạn, sao có thể cháy đến bất diệt?” Lộc Đan lơ đãng, thần nhiên nói tiếp: “Trong số tất cả những người ta đã gặp, duy chỉ có mình Minh vương, là người khiến ta vài phần nể trọng, Minh vương thực sự đặc biệt hơn những kẻ khác, không phải hạng ngoan độc dùng kế hại người, nhưng lại không dễ đối phó. Để người ở lại bên cạnh Đại vương, ta thực sự yên tâm.”

Nhìn đôi mắt trợn trừng của Phượng Minh, Lộc Đan cười rộ lên thân thiết, y ôn nhu tiếp lời: “So với Lộc Đan, Minh vương dễ khiến mọi người yêu thích hơn rất nhiều. Lộc Đan tuy đẹp, nhưng tự biết tính tình lạnh lẽo, ai ở bên ta một thời gian lâu, đều sẽ cảm thấy lạnh tận đáy tim, chỉ duy Đại vương... Người đã không ghét bỏ ta.”

Phượng Minh nhìn y từ từ lại gần mình, gương mặt đẹp như tranh vẽ, hiển hiện vẻ thanh tú động nhân khó diễn tả, khí tức nam nhân đậm đậm mơn trớn trên gương mặt cậu của y, khiến tim Phượng Minh thành linh loạn nhịp. Bất giác cậu nghĩ đến chính mình và Dung Diễm.

Nếu mình phải chết, liệu có thể rộng lòng bao dung đến mức tìm đến một người, ở lại bên cạnh Dung Diễm, thay thế chính hình bóng mình?

Trong lòng cậu tràn lên bi thương, lại gợn lên vị chua xót đau đớn không nói được nên lời, Phượng Minh nhắm nghiền mắt, quay mặt đi: “Quốc sư nói chuyện dễ dàng quá, thay vị trí của quốc sư, lại là chuyện cứ nói được là làm được hay sao?”

“Chỉ cần Minh vương đồng ý, Lộc Đan đương nhiên sẽ có biện pháp để kế hoạch này thành công.” Lộc Đan bình tĩnh đáp lời: “Bên phía Đại vương, ta sẽ từ từ khuyên nhủ. Còn về cung đình, ta cũng sẽ dần dần trao lại quyền cho Minh vương. Còn Minh vương...” Y liếc mắt nhìn Phượng Minh đầy ẩn ý: “Ta đương nhiên cũng sẽ có biện pháp khiến Minh vương toàn tâm toàn ý bảo hộ Đại vương.”

Nói nửa chừng, Lộc Đan chợt thẳng người: “Tối nay dừng ở đây thôi vậy. Minh vương hãy mau ngủ một giấc đi. Lộc Đan đã an bài tâm phúc thị vệ ở đây bảo vệ, đảm bảo không ai có thể quấy nhiễu Minh vương.”

“Lẽ vật Tây Lôi đưa đến kia...”

“Tặng lại Minh vương đi.”

Phượng Minh mê muội nhìn bóng Lộc Đan, cậu kinh ngạc cầm lấy Vô Song kiếm, thành linh thét lên, chạy vội tới cửa phòng gọi giật Lộc Đan: “Tại sao chỉ có một thanh?”

“Một thanh, đương nhiên ở bên cạnh Đại vương.” Lộc Đan khẽ xoay người, khẽ mỉm cười: “Nếu Minh vương đồng ý với điều kiện của Lộc Đan, thỉnh hãy đeo Vô Song kiếm bên người. Chỉ khi chủ nhân cam tâm tình nguyện đeo Vô Song kiếm bên người, thì chủ ngữ mới có thể hiệu nghiệm. Chỉ khi cả hai cam tâm tình nguyện từ bỏ đôi kiếm, lời nguyện mới tiêu thất. Minh vương, hãy cân nhắc cho kỹ.”

Bóng dáng yếu diệu ấy, tan biến nơi góc khuất khúc hành lang.

Trời, đổ tuyết, càng ngày càng lớn.

Tầng tầng lớp lớp thị vệ bao quanh cung điện, ngay đến một con chuột cũng không chui qua nổi.

Phượng Minh đêm không mộng, cứ trần trọc, xoay xoay chiếc nhẫn ngọc của Dung Diễm trên mâm son kia, miên man nghĩ đến từng câu từng chữ của Lộc Đan.

Kể tinh thông binh pháp nhất trên cõi đời này, có lẽ không phải Dung Diễm, cũng không phải Nhược Ngôn, cũng không phải cậu – không phải Phượng Minh, mà là Lộc Đan. Lộc Đan nhìn chừng lúc nào cũng làm việc một cách rất tùy tiện, nhưng lại không một ai biết được mục đích thực sự của y, hơn nữa, y quả thực bước nào bước nấy đều lợi dụng triệt để Phượng Minh, để đạt được tới mục đích cuối cùng.

Tuy có xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, nhưng cuối cùng, Lộc Đan vẫn là kẻ chiến thắng.

Vậy mà người như vậy, lại có thể nào là một ngọn đèn leo lét khô cạn, rực rỡ chói sáng đến lòa mắt như thế, rồi cũng có ngày tiêu thất tất lịm.

Làm thế nào nén được tiếng thở dài?

“Dung Diễm, ta nên làm cái gì bây giờ?” Phượng Minh dựa sát vào thành cửa sổ, miên man nhìn những bông tuyết nhảy nhót đầy trời.

“Ta không tin người sẽ bỏ rơi ta. Ta nhất định phải sống...”

Tây Lô, hiện tại có lẽ đã chìm ngập trong máu lửa binh đao. Muốn giúp người, ta phải tự mình trở nên mạnh mẽ.

Cảm giác đau đớn thành linh truyền tới, Phượng Minh cúi xuống, nhìn vết máu đỏ sẫm, đang tứa ra từ bàn tay đang ghì chặt thanh Vô Song kiếm.

Dung Diễm, bây giờ người thế nào?

Những tinh tú trên trời cao kia còn đang tại, bọn họ đều đã thấy chúng ta một cảnh hoang đàng bên bờ A Mạn, bọn họ hiện tại, nhất định cũng đang soi rọi lên thân hình chảy tràn ánh trắng của người.

Phượng Minh đứng thẳng dậy, ngửa đầu, miên man nhìn trời không. Những bông tuyết vô tình rơi, tựa hồ không biết ngừng không biết nghỉ. Máu, uốn lượn theo tay, nhỏ từng giọt, thấm ướt tẩm thấm lông quý giá,

“Ta chưa bao giờ là một người kiên cường. Ta căn bản chưa bao giờ thích hợp với những tranh đấu loạn thất bát tao trong cung đình...” Những nỗi tủi hổ tràn lên thấm đẫm tận tâm can, vừa cô tịch, lại vừa quạnh quẽ.

Thậm chí, là lạnh.

“Nhưng...” Đôi con ngươi đen nhánh thoáng ướt, rất nhanh nhìn đầu đầu về phía trước. Cậu cắn chặt môi: “Nếu không chế được thể lực Đông Phàm trong tay, ta nhất định có thể lựa thời cơ thích hợp tới giúp người?”

Đó, là cái bẫy của Lộc Đan.

Nó rõ ràng mòn một trước mắt, nhưng lại không thể không nhảy vào.

Phượng Minh quệt nước mắt, lặng lẽ nắm chặt thanh Vô Song kiếm.

Trong nháy mắt, cậu như trở về Thái tử điện ngày ấy, trở lại ngày còn ở hoàng cung Tây Lô, thỏa sức đùa giỡn, tùy thích tranh cãi chơi đùa cùng Dung Diễm cả ngày.

Khi đó, Thu Lam Thu Nguyệt Thu Tinh đều ở bên người, Dung Hồ lần đầu tiên được Dung Diễm phái đến bảo vệ, ngày ngày đến gương mặt Liệt Nhi thế nào, cậu cũng chưa từng thấy qua.

Lời Hạ Quân, vang bên tai.

“Vô Song Kiếm dù là vô song, nhưng kiếm lại là một đôi.”

“Truyền rằng từ thời thượng cổ, huynh đệ An thị thủ vệ một phương, là kẻ thù không đội trời chung của ma vật. Tranh đấu can qua bao năm trời ròng rã, huynh đệ đã thử qua nhiều cách nhưng vẫn không thể kết liễu con ma vật, cuối cùng đành phải sử dụng một tuyệt chiêu vạn bất đắc dĩ...”

“Huynh đệ họ dùng pháp thuật, tốn đến chục năm, dùng nhiệt huyết của bản thân đúc thành một đôi bảo kiếm, ếm vào đó một câu chú ngữ vô song.”

“Huynh đệ An thị khi đúc kiếm, đã ếm vào cặp kiếm Vô Song, ý rằng: Kiếm này dấu rằng một đôi, nhưng vận mệnh chủ nhân của chúng lại chỉ một. Hai kẻ nắm giữ song kiếm, một tử, một tất vong.”

“Vô Song kiếm phải gian nan lắm mới đưa đến được tận tay ma vật, một thanh còn lại do người đại ca cất giữ. Đại ca tự sát, ma vật cuối cùng cũng chết. Người đệ đệ còn sống sót thống trị một phương, dần dần nơi ấy bắt đầu phồn thịnh, cuối cùng trở thành Tây Lô, người đó cũng chính là Tây Lô vương đệ nhất của Tây Lô ta. Vô song kiếm sau này quay trở lại tay Đại vương, được trân trọng thờ phụng trong hoàng cung, không bao giờ xuất hiện nữa.”

Kiếm này, là căn bản lập quốc của Tây Lô.

Dung Diễm, ta không chỉ là Phượng Minh của riêng mình ngươi, ta cũng là Minh vương của Tây Lô.

Nếu Lộc Đan kia đã có thể vì Đông Phàm vương mà dốc cạn tâm huyết tới mức chỉ còn là một ngọn đèn dầu leo lét trước gió, thì ta, vì cái gì, lại vô dụng đến mức không xứng với một thanh Vô Song kiếm?

Ghì chặt chuôi kiếm lạnh băng băng trong tay, bàn tay ướt rượt máu, chậm rãi, dặt nó vào thắt lưng.

Đẩy cửa sổ thật rộng, cuồng phong gào thét, chực chờ xộc thẳng tới. Bông tuyết vẫn vũ đầy trời tìm nơi chốn mới, cao hứng nhào vào, không màng thân hủy thần tan, hôn lên ngọn hỏa lô nóng hừng hực.

Phượng Minh đón gió, tay nhấn chặt chuôi kiếm, lạnh lùng nhìn về tia tử sắc ẩn ẩn dưới chân trời mờ mịt hắc ám.

Ngày, rất nhanh, đã hết.

117. Q.6 - Chương 19: Chương 19.1

Ngày thứ hai sau trận đại tuyết, đầu đầu cũng phủ một màu trắng tinh khôi khiến lòng người hỉ hoan.

Tuyết như một lớp thảm bông dày bao trùm đại địa, ấp ủ trong lòng những hạt giống âm ỉ của năm sau.

Những cánh đại môn của vương cung lần lượt rộng mở, chúng quần thần sau một đêm hỗn loạn, pha trộn đủ thứ xúc cảm, từ kinh tâm động phách đến cuồng hoan, giờ đã khôi phục lại vẻ nghiêm trang khi thường. Chỉ là, khi quay đầu nhìn lại đoàn đồng liêu đang nối đuôi tiến vào đại điện, đã ít đi vài gương mặt quen thuộc, mà nhiều thêm những con người lạ lẫm.

Mới ban sớm có thể vẫn còn huyền thuyên luận bàn triều chính, đêm xuống có khi đã bước đến đoạn đầu dài. Dư nghiệt của tế sư viện đã bị diệt trừ rất nhanh không chút lưu tình, và mọi người ai cũng biết, ấy là thủ đoạn của ai.

Đông Phàm vương ngồi giữa chánh điện, trên đầu vương quan trang nghiêm túc mục. Sau khi tế sư viện bị diệt trừ, phần lớn quyền hành đều đã thu trở lại tay y. Từ nay trở đi, ít nhất tại Đông Phàm, cũng không còn kẻ nào dám ngang nhiên chống đối vị quân chủ trẻ tuổi này.

Trái phải Đông Phàm vương có hai vị trí. Bên phải là Lộc Đan, đang im lìm không thanh không động, chỉ duy bên trái, vẫn còn trống không. Ấy, là vị trí của tổng trưởng tế sư viện ngày trước.

“Đại vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Sau khi hành đại lễ, chúng nhân chia thành hai hàng, quay về vị trí đứng của mình.

“Chư vị ái khanh, tế sư viện khinh nhờn thần linh, làm hại người được thần linh phù hộ, phải chịu sự trừng phạt của thần linh, thậm chí còn liên lụy khiến thánh hồ lam biếc thiêng liêng hóa thành một mảng đen chết chóc. Chuyện này hẳn mọi người đều đã biết.” Đông Phàm vương lần lượt quét mắt qua đám quần thần dưới điện, rồi dịu hẳn xuống khi dừng lại tại Lộc Đan, y nói: “Tế sư viện hoành hành, những loạn triều chính đã lâu, quốc sư đã chịu nhiều khổ sở. Chuyện tiếp theo, để quốc sư tuyên cáo đi.”

Ánh mắt trong suốt của Lộc Đan chợt dợn lên một tia quang mang khiến lòng người lay động, y nhìn Đông Phàm vương, khẽ gật đầu rất ăn ý, đoạn đứng lên.

“Tổng trưởng tế sư viện cùng các vị tế sư dưới quyền, tự biết thân phạm trọng tội báng bổ thần linh, đã tự sát tạ tội. Toàn bộ thị vệ lẫn thị nữ trực thuộc tế sư viện tuần táng theo sau, đều được an bài xong xuôi. Thánh hồ bị phá hủy, chính là nỗi nhục nhã muôn đời không sao tẩy rửa nỗi của Đông Phàm ta. Tế sư viện gây ra đại họa tày trời, tuy bố cáo rằng chúng gây tổn hại đến người thần linh che chở, nhưng những việc tàn ác chúng làm từ trước tới nay tại Đông Phàm cũng có liên đới. Trong triều có không ít những tên loạn thần tặc tử đã từng cấu kết với tế sư viện làm điều thất đức, như Thiên Âm Trường, Đồng Văn thư sử, Công Vụ thư sử...” Lộc Đan từ từ điểm tên ra hơn mười cái tên, rành rọt từng từ từng ngữ, đoạn cười lạnh nói: “Những kẻ không theo vương thất, cùng tế sư viện làm loạn triều cương, đem qua cũng đã đền tội.”

Quần thần len lén đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên không thấy bất kỳ một người nào trong số Lộc Đan vừa điểm tên. Nghĩ tới những vị đồng liêu ngày thường đắc tội Lộc Đan, giờ không biết thi thể bị quang quật nơi đâu, những quan viên nhát gan tay chân run bần bật, cố gắng nhớ lại liệu trước đây mình có từng làm gì phạm lỗi y không.

Lộc Đan không buồn đoái hoài đến những khuôn mặt đang tái nhợt đi bên dưới, chỉ bật cười: “Tế sư vốn là những kẻ hầu hạ thần linh, đáng nhẽ phải ở ẩn nơi thâm sâu cùng cốc, chuyên tâm phụng thờ thần linh, chứ không phải một trái hai phải tiến thẳng vào đại điện xen vào quyết định của Đại vương. Đông Phàm ta là đất nước được thần linh sủng ái nhất. không thể một ngày không có tế sư. Vậy nên, ta sẽ đem đám gia nhân của lũ quan viên đáng phải xử tử kia tiến nhập Thiên Địa cung thờ phụng thần linh. Hy vọng chúng sẽ tự chuộc tội ỉn, tận kiếp báo đáp ân điển của thần linh cùng Đông Phàm quốc.”

Nói tới đây, y vỗ tay hai cái.

Một đám thanh niên nam nữ mặt bừng ra sữa, biểu tình như ngây như dại đứng thành hai hàng, lơ ngơ nói đuổi nhau đi tới.

“Đây chính là những tế sư tương lai của Đông Phàm. Chúng không được phép rời khỏi Thiên Địa cung nửa bước. Dám can thiệp vào chuyện triều chính, sẽ bị tử hình lập tức.” Lộc Đan nhìn qua một lượt quần thần, từ tốn hỏi: “Ta làm như vậy, mọi người có ý kiến gì không?”

Chúng nhân đã sớm khiếp sợ, làm sao còn dám lên tiếng.

Mà đám vương tôn quyền quý, đức cao vọng trọng có bất mãn với Lộc Đan thế nào đi nữa, thì cũng đã bị tế sư viện o ép từ ngày trước. Họ biết, một khi tế sư viện tiếp tục can dự triều chính, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi, nên cũng không buồn xét nét vấn đề này cùng y.

Cả đại điện rộng lớn im phăng phắc, không một ai lên tiếng.

Giọng Lộc Đan dễ chịu từ trên rót xuống, “Mặt khác, những vật phẩm tế điển trong Thiên địa cung đã lâu không được thay mới, những tấm da cổ đã tróc hỏng rồi. Ta đã hạ lệnh, đem những tấm da người còn lại đem qua vừa lột từ đám tội nhân, chế thành mặt trống, để thần linh thấy được quyết tâm khiển trách tội nhân của chúng ta.”

Quần thần cả đại điện một phen chấn động.

Ngoài trừ một số người, không một ai biết những quan viên bị xử tử đêm qua, đều bị lột da đến chết. Khổ hình như thế, thật khiến người ta kinh hãi. Những ánh mắt nhìn về phía Lộc Đan, lại càng tăng thêm nhiều phần khiếp sợ.

“Chuyện này, còn ai có ý kiến khác không?” Nhưng giọng Lộc Đan vẫn trước sau như một, nhu hòa như nước chảy.

Im phăng phắc.

“Nếu không còn ý kiến khác...”

“Quốc sư xin dừng đã.” Một giọng nói già nua, khà khà vang lên. Vị Thiên Khánh ti chuyên phụ trách nông nghiệp chậm rãi nói: “Thiên Địa cung vốn là nơi thanh thuần, dùng da người để làm mặt trống, có hơi...” Nhận thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều chòng chọc vào mình, không khí ngày càng trở nên ngột thở, càng về sau giọng Thiên Khánh ti càng trở nên nhỏ rí.

“Có hơi gì?” Lộc Đan cười ngọt ngào, kiên nhẫn nhìn lão, đôi môi đào đỏ mọng rất thần nhiên bật ra hai chữ “Nói đi.”

“Cụu thần... Cụu thần thấy, vẫn nên dùng da trâu như bình thường thì tốt hơn. Thỉnh đại vương định đoạt.” Nuốt nước bọt vào trong, Thiên Khánh ti không dám đối mắt cùng Lộc Đan, cum cúp nhìn sang Quân Lệnh ti đang thẳng đơ bên cạnh, rồi mới nơm nớp nhìn lên Đông Phàm vương.

Trên mặt Đông Phàm vương vẫn giữ nguyên vẻ trầm lặng như ban đầu: “Thần linh chỉ sủng ái một vị quân chủ có lòng nhân từ. Thiên Khánh ti có lòng lo lắng, không phải là không có lý. Tuy nhiên hành động của quốc sư chính là để cảnh cáo tất cả những kẻ có tâm phản loạn, mà đó mới chính là cách xử trí tốt nhất để đảm bảo cho Đông Phàm ta một cuộc sống an ổn. Quốc có an dân mới ổn. Nghĩ rộng một chút sẽ thấy quyết định của quốc sư mới là điều cần thiết nhất cho bách tính vô tội Đông Phàm.”

Đại vương nói đến đây, tất cả quần thần đều rõ ràng, vị thế của Lộc Đan trong lòng vị quân chủ này thế nào.

“Chuyện này...” Chòm râu của Thiên Khánh ti vẫn rung rung, nhưng đột nhiên mắt lão chạm phải tia nhìn lãnh liệt của Quân lệnh ti, mới khựng lại, nuốt lời muốn nói vào trong, “Dạ phải. Đại vương suy liệu sâu xa, quốc sư lo toàn chu đáo.” Đoạn cúi đầu quay trở lại hàng.

Lộc Đan thấy dưới điện không còn ai kiến nghị, liền nở một nụ cười đẹp mê hồn: “Nếu tất cả mọi người đã không còn ai có ý kiến gì khác, chuyện của tể sư viện cùng đám tội quan cứ thế mà y hành. Tiếp theo, chư vị có việc có thể trình tấu Đại vương.”

Mọi người quay ra nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

“Làm sao, không còn quốc vụ bẩm báo? Vậy thì...”

“Khoan đã,” Một nam tử trung niên, vóc người cao lớn vạm vỡ, đôi mắt sáng ngời đầy thần khí, biểu tình lại lãnh liệt, mang dáng quân nhân chột bước ra khỏi chúng quần thần: “Đại vương, thần có chuyện muốn bẩm báo.”

khóe môi Lộc Đan hơi nhếch lên: “Quân lệnh ti, ngài có chuyện cần thỉnh tấu ư.”

Quân Lệnh ti chỉ liếc qua Lộc Đan một cái rất hờ hững, rồi quay sang Đông Phàm vương cất tiếng: “Khải tấu đại vương, phải như người trong tể sư viện không thể tiếp tục tham dự triều chính, thì vị trí phụ chính của tổng trưởng tể sư sẽ bị khuyết.” Y chỉ tay, hướng về phía vị trí còn trống bên cạnh Đông Phàm vương. “Theo thần thấy, việc quan trọng nhất hiện giờ chính là tuyển ra một vị phụ chính mới.”

Quân Lệnh ti chường quần toàn bộ quân lực Đông Phàm, vị trí này vốn truyền đời để lại cho con cháu Quân gia, tất cả những vị tướng kiệt xuất của Đông Phàm đều xuất thân từ gia tộc này. Quân lệnh ti – Quân Thanh ăn nói cẩn trọng, tác phong lại kiên định, từ trước tới nay làm việc vô cùng công chính liêm minh, đến cả tổng trưởng tể sư viện nằm đó ngang ngược là thế cũng không dám khinh nhờn mà động vào y. Hiện tại, y nói một câu, Đông Phàm vương cũng tuyệt đối không dám bất cần xem thường.

“Có một mình quốc sư đây, còn hơn ngàn vạn những kẻ vô dụng khác.” Đông Phàm vương mỉm cười, nói: “Chuyện phụ chính, cứ giao cả cho quốc sư là được rồi.”

Quân Thanh thân dài vai rộng, đứng trên đại diện cũng cao ngất người, y vừa nghe câu trả lời của Đông Phàm vương, liền cứng rắn nói lại: “Bên cạnh đại vương không thể có ít hơn hai vị phụ chính được. Đây chính là quốc pháp trăm năm qua của Đông Phàm ta, không thể làm nghịch. Hiện tại ngoại trừ quốc sư, cần phải tìm thêm một người nữa.”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều biết dụng ý của Quân Thanh là muốn kiềm chế quyền lực của Lộc Đan.

Vị trí bên cạnh Đông Phàm vương, ai cũng biết nó vốn là bảo tọa của vị tể sư tổng trưởng. Kẻ muốn đoạt được vị trí này, nhất định phải có địa vị sánh ngang với Lộc Đan trong đại triều Đông Phàm.

Giả như vị trí này khuyết thiếu, cũng có nghĩa là tại Đông Phàm này, Lộc Đan sẽ không còn địch thủ.

Rõ ràng sau khi thanh trừ đối thủ lớn nhất là tể sư viện, thế của Lộc Đan đã như mặt trời ban trưa. Kể ngay lúc này, dám đứng ra chặn Lộc Đan, tại Đông Phàm, trừ Quân lệnh ti, chỉ sợ chẳng còn ai lớn mặt đến thế.

Quần thần trên điện ai nấy đều nơm nớp dò sắc mặt của Lộc Đan. Nhưng tất cả chỉ thấy y mỉm môi im lặng, biểu tình không mặn không nhạt, quả tình không ra một ý gì rõ nét.

Đông Phàm vương dù thấy Quân lệnh ti không nghe lệnh, nhưng cũng không lấy làm buồn giận, y biết tính y vẫn luôn như thế, chỉ ôn hòa nói: “Quân lệnh ti nói cũng có lý. Nhưng việc chọn người phụ chính này cũng không thể một chốc một lát. Vội vàng tuyển lựa, nói không chừng sẽ lại xuất hiện thêm một tổng trưởng tể sư thứ hai làm loạn triều cương. Quả nhân thấy thế này đi, để sau hẵng bàn lại.”

“Đại vương,” Quân Lệnh ti ôm quyền, giọng khẩn thiết: “Việc chọn người phụ chính cố nhiên không phải dễ dàng, nhưng quốc vụ cứ để một người đứng ra chấp chưởng lâu ngày, càng nguy hại đến quốc gia nhiều hơn. Thần thỉnh đại vương không nên trì nghi chuyện này.”

Lời y nói trăm nghìn thiết liệch, khiến Đông Phàm vương cũng phải e dè. Chỉ thêm một câu gạt đi nữa thôi sẽ khiến y mất mặt.

“Quân ái khanh, chuyện này...” Quân Thanh dù sao cũng chưởng quản binh lực toàn quốc. Đông Phàm vương không thể không nể mặt y, nhưng trong lòng y cũng hiểu, thuận theo việc tuyển người này, cũng đồng nghĩa với chuyện đồng thuận cho bọn họ chèn ép Lộc Đan. Y thoáng nhìn qua gương mặt không chút biểu tình của Lộc Đan, bối rối đứng lên.

Đang lúc do dự, một viên quan tuổi ước chừng còn khá trẻ, cũng bước ra khỏi hàng, đứng sau lưng Quân Thanh nói: “Đại vương, thần tán thành ý kiến của Quân lệnh ti.”

“Thần cũng tán thành ý kiến của Quân lệnh ti đại nhân.”

“Thần cũng vậy.”

“Thần cũng vậy.”

“.....”

Hơn mười vị võ quan cùng lúc bước ra, tất cả đều thuộc quân ngũ.

Những người này rõ ràng đều đại diện cho ý nguyện của binh tướng Đông Phàm, cùng đồng lòng đối chọi với quốc sư Lộc Đan thế tựa rồng cuộn kia. Đại diện im phăng phắc, không một tiếng động, quần thần đều nín thở, mắt chăm chăm dõi theo nhất cử nhất động của Đông Phàm vương.

Đông Phàm vương mệt mỏi khép mắt, một lúc sau mới mở ra, nhìn về phía Lộc Đan đang đứng, ôn nhu hỏi: “Quốc sư, người nghĩ thế nào?”

Đôi môi mỏng hồng nhuận của Lộc Đan thoáng nhếch lên, để lộ ra một ý cười vô cùng sâu xa, y dùng một thanh âm rõ ràng, rành rọt để cả đại diện đều nghe thấy, đáp: “Lời Quân lệnh ti đại nhân đề xuất cũng không hoàn toàn không có lý, chỉ có điều trong lúc vội vàng thế này, Lộc Đan nhất thời chưa nghĩ ra được người nào phù hợp. Việc này xin tùy Đại vương định đoạt.”

Y không hề có ý phản bác, thậm chí còn nói năng dễ nghe như thế, ngay đến chúng quần thần cùng Quân Thanh đứng dưới điện cũng phải thấy sững sờ.

“Đại vương,” Đại tướng Thương Nhan đồng dạng bước ra: “Thần nguyện đề cử Quân lệnh ti Quân Thanh làm phụ chính. Quân Lệnh ti đại nhân trung thành tận tụy với Đông Phàm, hành sự công chính liêm minh, xử lý quân vụ cẩn thận. Thần cho rằng, trong số đại thần ở đây, không ai có tư cách hơn Quân Lệnh ti.”

Gã vừa ra mặt, toàn bộ người thuộc hàng ngũ quân nhân của Đông Phàm đều lũ lượt đứng ra.

“Thần cũng nguyện tiến cử.”

“Thần cũng vậy.”

“Quân lệnh ti đại nhân đã cống hiến hết mình vì Đông Phàm, một lòng tận trung tận hiếu với đất nước.”

“Thỉnh Đại vương soi xét.”

Dù thấy chúng nhân tích cực đề cử mình lên vị trí phụ chính, vị trí dưới một người trên vạn người của Đông Phàm, trên mặt Quân Thanh vẫn không hề xuất hiện bất cứ vẻ đắc ý nào. Y vẫn đứng thẳng, chỉnh tề ngay dưới đại điện, chờ phán quyết của Đông Phàm vương.

“Chúng thần nguyện đề cử Quân lệnh ti làm phụ chính.”

Chẳng những chỉ có tướng lãnh quân đội, mà ngay cả văn quan cũng tựa hồ thấy mình bàng quan một bên trước chuyện này là không ổn. Nếu lúc này không lên tiếng ủng hộ, vạn nhất ngày sau Quân Thanh lên chức phụ chính thật, thanh toán món nợ cũ chẳng phải sẽ hồng bát cả hay sao. Người này nhìn người kia, phần thì sợ đắc tội Lộc Đan, phần thì sợ không phải với Quân Thanh, lưỡng lự không biết ngã về bên nào, cứ thế đứng ngây tại trận nhìn chúng tướng lĩnh nhất lực đề cử Quân Thanh.

Chỉ duy có Lộc Đan, thoảng như y không nghe thấy gì, nhìn chăm chú vào mười ngón tay tuyệt đẹp, rồi bắt thần hơi ngược đầu lên, y khẽ gọi: “Thiên khánh ti...”

Thiên Khánh ti đang lúc tâm thần bất ổn, đột nhiên nghe thấy Lộc Đan chỉ đích danh mình, cả người run lên bần bật, lão tuổi già sức yếu, lò dò từng bước một đến trước chính điện: “Quốc sư có điều gì phân phó hạ quan?”

“Người là cự thần, tiền vương đã từng khen người là người có kiến thức thâm sâu.” Lộc Đan ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào lão, đôi mắt đen như bảo thạch như có một luồng quang mang lướt qua, long lanh ôn nhuận: “Vị trí phụ chính, có phải chỉ có một mình Quân lệnh ti có khả năng đảm đương?”

“Chuyện này...” Thiên lệnh ti quay quắt nhìn xung quanh, nụ cười ngọt nhạt của Lộc Đan sâu sắc đến khó hiểu, Quân Thanh thì im lặng khiến người ta không thể dò nổi tột cùng y đang có ý gì, cả hai người này đều không thể đắc tội được. Thiên khánh ti khổ não một hồi lâu, cuối cùng cẩn trọng đáp: “Việc tuyển lựa vị trí phụ chính là việc đại sự can hệ tới quốc gia, cự thần cảm thấy vẫn nên để đại vương tự định đoạt mới là thỏa đáng.” Đoạn lạnh lẽo đưa bàn tay thô kệch của lão hướng về phía Đông Phàm vương.

Lộc Đan gật gù, rồi thoắt nhiên, y xoay người, cúi đầu thật nghiêm trang trước mặt Đông Phàm vương: “Thần cũng cho rằng trong số những đại thần hiện nay của Đông Phàm, Quân lệnh ti chính là người có tư cách đảm nhận vị trí phụ chính nhất.”

Lời y vừa thốt ra khiến cả triều thần ồ lên kinh ngạc, nhất là những người thuộc quân ngũ, ai cũng trợn tròn mắt. Ai mà không biết suốt bao năm qua Lộc Đan, kẻ luôn đứng lên tranh đấu một mất một còn cùng tể sư viện, là một người vô cùng lợi hại. Vậy mà hôm nay, ngay khi y đang nắm đại quyền trong tay, không hiểu sao lại có thể dễ dàng để Đông Phàm xuất hiện thêm một kẻ khác tiết chế thế lực của mình?

Đông Phàm vương “Ừ” một tiếng, nhìn Quân Thanh với vẻ tán dương, đoạn nói: “Quân lệnh ti đã nhiều năm qua cống hiến hết mình vì vương thất Đông Phàm, chưa từng phạm phải sai lầm to tát nào, thật sự là một lựa chọn rất tốt.” Hơi ngừng lại, y hỏi: “Vậy ý quốc sư hẳn là, đồng thuận với ý kiến đề cử Quân Thanh làm phụ chính?”

Lộc Đan trầm ngâm: “Thần cho rằng Quân lệnh ti là người thích hợp, vì đại nhân ấy quả thực là người kiệt xuất nhất trong số các đại thần của Đông Phàm ta. Chỉ có điều...”

Y bỗng thay đổi ngữ điệu, y kéo dài ba chữ “chỉ có điều”, và rồi, tất cả các vị tướng lĩnh vốn đang chìm trong niềm vui sướng thoát nhiên nhận ra, có điều không ổn.

“... Năng lực của Quân lệnh ti đại nhân chỉ giới hạn trong việc bảo vệ lãnh thổ, huấn luyện binh sĩ. Để Quân lệnh ti lên làm phụ chính, cái bình an của Đông Phàm hẳn vẫn sẽ là bình an, nhưng còn mở rộng lãnh thổ, để trở thành một nước phú cường, Lộc Đan e, không có nhiều hy vọng.”

Quân Thanh đứng im bất từ đầu chí cuối, nghe vậy cũng không lấy làm khó chịu, y dùng một giọng khá lão luyện nhũn nhặn đáp lại: “Tài năng của Quân Thanh, hẳn nhiên không thể bì được với quốc sư.”

“Quân lệnh ti hiểu nhầm ý ta rồi.” Lộc Đan cười vẻ thiện ý với Quân Thanh: “Lộc Đan ta đâu có tự tin, nhưng cũng chưa đến mức tự phụ. Đại vương, thần muốn nói đến vị khách quý hiện đang lưu lại tại Đông Phàm ta. Người này tài giỏi, nhiều kế sách thiên hạ không ai không biết, không ai không phục, nếu hẳn thành phụ chính, ấy chính là cái phước của Đông Phàm ta.” Y xoay người, cung kính tâu lên Đông Phàm vương.

Đông Phàm vương tức thì hiểu ra, bật cười: “Người quốc sư đề cử, hẳn là Tây Lôi Minh vương.”

“Dung Diêm đã chết, Phượng Minh không còn chỗ để đi. Đây chính là hiền tài mà thần linh đã ban cho Đông Phàm ta.”

Thương Nhan thấy sự việc đảo điên khó lường, lại vốn biết Đông Phàm vương luôn nghe theo lời Lộc Đan, liền vội vàng xen vào: “Minh vương vốn không phải đại thần của Đông Phàm ta, sao có thể một bước thành phụ chính của Đông Phàm được? Thỉnh Đại vương hãy suy nghĩ lại.”

“Ý Thương Nhan tướng quân cũng phải. Đó chính là nguyên do tại sao Lộc Đan không đề cử Minh vương.” Lộc Đan thở dài: “Tài đâu có à không có nơi dụng võ. Thật đáng tiếc, đáng tiếc. Đại vương, để bảo đảm an toàn, thần thấy tiến cử Quân lệnh ti đại nhân cũng tốt.”

“Nếu vậy, quả nhân...”

Quân Thanh từ xưa tới nay là kẻ cao ngạo, làm sao y không nghe ra ý tứ của Lộc Đan? Nếu cứ đảm nhận chức phụ chính bây giờ, không khéo sau này nhất cử nhất động cũng bị lôi ra so sánh không bằng Minh vương này Minh vương nọ. Y sinh trưởng trong thế gia Đông Phàm, lẽ đương nhiên cực kỳ coi trọng danh dự bản thân, cái kiểu thăng quan tiến chức ăn rùa này không thể nuốt trôi được, liền thình lình tiến lên trước, nói: “Đại vương, thần có thỉnh cầu.”

“Ồ? Ái khanh có chuyện gì muốn nói?”

“Phụ chính là một vị trí vô cùng quan trọng của Đông Phàm, nhất định phải lựa chọn người thích hợp nhất để đảm đương mới được. Nay vị Minh vương nổi danh thiên hạ quá bước tới Đông Phàm ta, lại bỏ đi không sử dụng, thực sự quá đáng tiếc,” Quân Thanh thấy Đông Phàm vương như đang định nói gì, ngữ điệu cũng trở nên nhanh chóng hơn: “Nhưng Minh vương thần cơ diệu toán là thế, mà chúng thần đều chỉ nghe đồn đại, chưa từng tận mắt chứng kiến thần uy. Trên đời này tam chủ thất thiệt, tin đồn thất thiệt là nhiều, nếu Đông Phàm ta chọn phải một kẻ chỉ có hư danh để làm phụ chính, há chẳng phải khiến thế nhân cười vào mặt hay sao?”

Đông Phàm vương gật đầu, ôn nhu nói: “Ái khanh nói đúng. Theo ý ái khanh, chúng ta nên xử trí chuyện này thế nào?”

“Thần cho rằng, chúng ta nên khảo nghiệm bản lĩnh của Minh vương trước. Nếu y thực sự trên thông thiên văn dưới tường địa lý, lại dò xem lòng trung của y đối với Đông Phàm ta thế nào, rồi mới từ từ cất nhắc lên vị trí phụ chính. Nếu kết quả không tốt, mới lại bàn đến chuyện tuyển phụ chính sau.”

Quân Thanh tuy không nói rõ, nhưng trong lòng mọi người đều ngầm hiểu rằng, một khi tiến tới thương thảo lại, vị trí này nhất định sẽ thuộc về Quân Thanh.

“Ái khanh nói rất đúng.” Đông Phàm vương khen một tiếng, đoạn nhìn sang Lộc Đan: “Ý quốc sư thì thế nào?”

Lộc Đan cười nhẹ, cúi mình trước y: “Tất cả tùy Đại vương định đoạt.”

“Tốt lắm. Quả nhân cho các người ba tháng.” Đông Phàm vương tuyên bố: “Trong ba tháng này, quả nhân cho phép Minh vương toàn quyền tham dự vào quân vụ Đông Phàm, để mọi người có thể tận mắt chứng kiến nỗ lực của Minh vương, xem y có đủ khả năng khiến quân lực Đông Phàm ta mạnh mẽ hơn trước không.”

Quân Thanh nói: “Minh vương không quen quân vụ Đông Phàm. Thái đại vương cho phép Quân Thanh được ở một bên phụ giúp.”

“Đương nhiên.” Đông Phàm vương gật đầu đồng ý.

Từ việc tranh giành vị trí phụ chính đến quyền chấp chưởng hệ thống quân sự, màn so tài giữa Quân lệnh ti – một kẻ quyền cao vọng trọng nắm trong tay toàn bộ binh quyền Đông Phàm và Minh vương – một vị khách mới toanh vừa chân ướt chân ráo đến nơi đây, đã dần dần từ vén màn khởi chiến.

Phượng Minh đêm trước ngổn ngang trăm mối tơ vò, cả đêm hầu như không chợp mắt. Cuối cùng cũng quyết, gạt hết sang một bên. Thế là không mộng chẳng寐, ngủ tít một mạch đến tận chiều hôm sau mới chịu rời giường. Cậu trời sanh tính vô ưu vô lo, nói có tý khó nghe thì dây thần kinh còn cứng hơn cả thép, liền vứt hết mọi phiền muộn trong lòng, quyết phải tự mình phấn đấu tốt ở Đông Phàm trước, sau này ý chí mà có trở lại, nói không chừng còn đập tan cả cảm giác khó chịu này thì sao.

Đương lúc lười biếng ngáp ngáp dài trên giường, gương mặt tươi cười của Lộc Đan thỉnh thoảng đập vào mắt: “Lộc Đan chờ Minh vương đã lâu rồi đó. Vừa có tin tốt, lập tức muốn tới đây báo ngay cho Minh vương.”

Lộc Đan tưởng thuật đầu vào đây tất cả mọi sự tình xảy ra trên đại điện hôm nay, khiến Phượng Minh sợ bật dậy như lò xo, mặt mày tái mét: “Quốc sư đang nói đùa đấy à? Đấy mà là tin tốt? Không phải người nói định đem ta thế chỗ người bảo hộ cho Đông Phàm vương hay sao? Sao mà ta còn chưa bén mảng đến cạnh Đông Phàm vương đã đắc tội ngay với đại nhân vật vừa nghe đã biết lợi hại thế rồi?”

Lộc Đan nói: “Quân Thanh thực sự là một nhân vật rất lợi hại. Toàn bộ binh quyền đều nằm trong tay hắn. Nếu hắn muốn giết người, thì chẳng khác nào toàn bộ binh lính đất Đông Phàm này muốn dí chết người.”

Phượng Minh hít một hơi thật sâu: “Nếu đã thế, người còn bắt ta tranh giành với hắn làm gì?”

“Minh vương đừng tức giận, Lộc Đan sẽ trợ giúp Minh vương mà.” Lộc Đan chậm rãi phân tích: “Thứ nhất, ta dù đường đường là quốc sư Đông Phàm, nhưng cũng không thể một mình quyết định toàn bộ triều vụ, nhất là khi tồn tại một chức vụ phụ chính trọng yếu như vậy. Chỉ có thể dùng kế khích tướng Quân Thanh, mới khiến hắn tự mình lọt bẫy. Tương lai mới có thể củng cố địa vị quan trọng của Minh vương ở Đông Phàm được. Quân Thanh là một kẻ rất sĩ diện, trong vòng ba tháng, chỉ cần người có thể chứng minh thực lực của mình hơn hắn, hắn tuyệt đối sẽ hết lòng đề cử Minh vương thành phụ chính của Đông Phàm. Hơn nữa, hắn một mình nắm trong tay quân quyền cả nước, chỉ cần hắn và ta cùng đứng ra ủng hộ người, ở Đông Phàm này, tuyệt sẽ không còn ai phản đối người nữa.”

Phượng Minh vẫn không có dấu hiệu khá hơn, mắt thâm trí còn trợn trắng lên: “Ba tháng!/? Ta sống được quá ba tháng không còn là cả một vấn đề. Chỉ sợ đám tiểu đệ của Quân Thanh quây ột trận, xoèn xoẹt xoèn xoẹt hai nhát, chết bếng rồi còn đâu!”

“Điểm này Lộc Đan cũng đã sớm nghĩ thay Minh vương rồi.” Lộc Đan mỉm cười, đôi mắt ngọc mày ngài cong lên vô cùng xinh đẹp: “Minh vương thử nghĩ mà xem, nếu có hai kẻ so tài trong khoảng thời gian ba tháng, mà một trong số đó quyết tâm cạnh tranh không công bằng, lợi dụng thế lực sẵn có trong tay để thủ tiêu đối phương thì Minh vương sẽ đánh giá kẻ đó thế nào?”

“Đề tiện, vô sỉ, hỗn đản, tự ti, hèn mạt...” Về phương diện này Phượng Minh phản ứng vô cùng nhanh chóng, và có lẽ chính cậu đang tự liên tưởng mình là kẻ sẽ bị tên khốn khiếp kia xử ỷ, lại càng thêm căm phẫn, thậm chí còn phun hắt ra hai câu tiếng anh để góp phần mạt sát.

Tuy nhiên, Lộc Đan cũng chẳng buồn bình luận về những câu chữ thề không mấy lọt tai kia của cậu, y chỉ gạt gù: “Chính là vậy. Vì có hẹn ước ba tháng kia, Quân Thanh nhất định để tránh bị thiên hạ phỉ nhổ tài năng hắn không bằng Minh vương, hay lòng dạ hẹp hòi, nhất định sẽ không để Minh vương gặp chuyện bất trắc. Được toàn bộ quân đội bảo vệ, cho dù có xảy ra chuyện gì xảy ra ngay lúc này, thì những kẻ oán hận Lộc Đan cũng tuyệt đối không dám hạ thủ Minh vương.” Đoạn y nhỏ giọng: “Không dám đối Minh vương,

tuyệt vời vừa được dẹp yên, bề ngoài có vẻ an ổn, nhưng sóng ngầm vẫn vô cùng đáng gờm. Giữa chốn vương cung này, chỉ trừ vài tâm phúc, những thị vệ hay cung nữ bình thường cũng không thể tin tưởng hoàn toàn được. Nguy hiểm vẫn còn ngay cạnh. Nếu không có ước hẹn ba tháng, Quân Thanh nhất định sẽ cho Minh Vương là người phe ta, để dẫn mặt, hẳn không chừng sẽ thủ tiêu Minh vương cũng nên. Tất cả những thị vệ trong cung này, tám đến chín phần đều là tinh anh tuyển chọn của quân đội. Ban đêm vô thanh vô tức xuống tay, Minh vương chạy làm sao?”

Phượng Minh lăm lét nhìn hàng thị vệ đứng thẳng tắp đằng xa, liên tưởng đến cảnh ban đêm, hàng chục tên hùng hùng hổ hổ ào vào, đồng loạt phàm phạm... Rùng mình, nghĩ thầm: Ghê gớm.

Lại nhướn đôi mi thanh tú, bất mãn nói: “Cứ cho là sinh mạng ta trong ba tháng này được bảo đảm đi, thế sau đó thì sao? Đầu thế xin Đông Phàm vương kéo dài thời gian được?”

Lộc Đan vẫn giữ nguyên vẻ an tĩnh đến lãnh đạm của y: “Thì đó là chuyện của Minh vương. Ta chỉ có thể nhắc người một câu, nếu sau ba tháng kia, người không thể tìm ra biện pháp đối phó với Quân Thanh, rất có khả năng hẳn sẽ dâng tấu xử trảm người. Kể đã vô dụng, có lưu lại cũng không để làm gì. Huống chi, người còn tham dự vào quân vụ Đông Phàm, Quân Thanh sẽ không để yên đâu.”

Thế chẳng phải là đem mạng ra đánh bạc sao. Chẳng trách y nói chỉ có kẻ tài cao trí lớn mới có thể tồn tại ở Đông Phàm... Phượng Minh lườm y muốn lột tròng, tức ghen hòng, rồi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đắc chí cười phá lên: “Quốc sư quên rồi chăng? Ta và Đại vương mỗi người một nửa song kiếm, người không đoái hoài đến tính mệnh của ta, chẳng lẽ ngay đến tính mệnh của Đông Phàm vương cũng không là gì?”

“Minh vương hiểu lầm rồi.” Lộc Đan không chút giật mình, thậm chí còn tỏ ra hứng thú với bình hoa tao nhã đặt trên bàn, nhẹ nhàng đáp: “Lộc Đan chỉ nói thanh kiếm còn lại ở bên cạnh Đại vương, chứ đâu có nói Đại vương cũng đeo thanh kiếm ấy lên người. Minh vương yên tâm, khi người vượt qua khảo nghiệm ba tháng kia, chứng minh năng lực cùng lòng trung thành của người đối với Đông Phàm, đại vương sẽ đeo thanh Vô song kiếm kia lên người. Đến lúc đó, tất cả những thần tử của đại vương cũng sẽ liều chết để bảo vệ Minh vương thôi.”

Phượng Minh như thể bị ai đó động một chày vào đầu, ngây ngốc đáp lại: “Quốc sư không đùa ta đấy chứ?”

“Lộc Đan không thích nói đùa.” Đôi con ngươi trong vắt như thủy ngân khẽ lay động, giọng nói dịu dàng của Lộc Đan như rót vào tai cậu: “Đại vương là người quan trọng nhất trong cuộc đời của Lộc Đan. Lộc Đan tuyệt đối sẽ không dễ dàng trao người vào tay kẻ khác. May thay, Minh vương đã vượt qua rất nhiều khảo nghiệm của ta, chỉ cần nốt một cánh cửa sinh tử này nữa thôi, là đã có thể trở thành người thích hợp nhất trong tâm tưởng của ta rồi.”

“Từ trước tới nay ta chưa bao giờ muốn trở thành người của người...” Phượng Minh rên rỉ một cách yếu ớt.

Nào ai tưởng tượng nổi, đại quyền còn chưa đến tay, đã muốn đem cái mệnh nhỏ của cậu ra khảo nghiệm. Dung Đêm không ở đây, Dung Hồ Liệt Nhi cũng không có, Tây Lôi lại ngàn dặm cách trở, chỉ có thể tự lực cánh sinh, cố gắng hết mình.

Phượng Minh quan sát vẻ lạnh lùng đến thần nhiên của Lộc Đan. Vị quốc sư này quả nhiên là kẻ đa mưu túc trí, từng bước từng bước một, dần dần Phượng Minh dần sâu vào cuộc tranh đấu chính trị phức tạp nơi này, bức Phượng Minh vì an toàn của bản thân phải đứng cùng một chiến tuyến với y, phải dùng mọi năng lực của bản thân để áp đảo địch thủ mạnh nhất của y.

Nếu như cậu quả thực có thể đối phó với Quân Thanh trong vòng ba tháng, thì thanh danh của quốc sư Lộc Đan lại càng nổi lên như mặt trời ban trưa.

Con người này, may thay, không sinh ra tại Ly quốc.

Không biết Nhược Ngôn và Diệu Quang ở Ly quốc, gần đây ra sao.

Tây Lôi binh biến, Phồn Giai bắt đầu rục rịch, thái tử Vĩnh Ân từ bỏ vương vị, Ly vương lại hôn mê, tế sư viện Đông Phàm bị trừ diệt... cái thời nhiễu nhương của thập nhất quốc này, đến bao giờ mới thống nhất được đây?

Buổi tối hôm ấy cuối cùng cũng đến, vương lệnh của Đông Phàm vương cuối cùng cũng tới cung của Phượng Minh.

“Đại vương có lệnh, Phượng Minh từ hôm nay bắt đầu tham dự việc quân cơ. Tất cả mọi việc sẽ được Quân lệnh ti phụ trợ.” Sau khi thông thả đọc xong vương lệnh trên tay, sứ giả do Đông Phàm vương phái tới cười híp mắt với Phượng Minh: “Đại vương đã nói, phong hào của Minh vương vẫn được giữ lại. Nếu trong vòng ba tháng, người có thể lập được đại công, liền trở thành Minh vương chân chính của Đông Phàm ta.”. Vương cung Đông Phàm không có hủ tục của Trung Quốc cổ đại ngày xưa, ở đây không có những tên thái giám ái nam ái nữ, sứ giả đều khoảng hai mươi hơn, bộ dạng khá thanh tú.

Phượng Minh nhận vương lệnh, trộm nghĩ tới ba tháng khảo nghiệm sinh tử, sâu mi khổ kiếm, chỉ động đũa qua loa cho xong bữa chiều, rồi nhanh chóng leo lên giường đi ngủ sau khi tắm rửa.

Đêm khuya, tuyết lại rơi. Phượng Minh chưa từng gặp Quân Thanh, nhưng từ những gì Lộc Đan nói, cậu có thể tưởng tượng được, con người này tuyệt đối không dễ chọc, làm sao có thể áp dụng những kỹ thuật quân sự hiện đại hù tên Quân Thanh này một phen để lập uy bây giờ?

Cậu chàng suy nghĩ miên man đến hơn nửa đêm mới bắt đầu thấm mệt mà nhắm mắt lại.

Trong cơn mộng mị, bên tai cậu chợt có những tiếng gọi.

“Minh vương? Minh vương?” Một giọng nam thì thầm, vừa có phần quen quen vừa có phần trẻ nít.

Phượng Minh mơ mơ hồ hồ “Ơi” một tiếng, nhưng mí mắt như bị ngàn cân đè nặng, không cách nào mở lên được.

“Minh vương? Mau tỉnh.”

Vai như bị ai đó lay kịch liệt.

“Ai bên trong?” Thị vệ đứng trấn giữ ngoài phòng có vẻ nghe được gì đó, lập tức thét lớn.

Tiếng hét đập vào tai, Phượng Minh choàng tỉnh mở to mắt. Trước mặt trống không, mọi vật bài trí trong căn phòng vẫn y nguyên, ánh trăng hắt qua mảng tuyết trắng tinh khôi rơi vào phòng một mảng lấp lánh, nhưng không hề có nửa bóng nhân ảnh.

Tấm màn châu reo đing đing đang theo chân hai nàng thị nữ đang cẩn thận mang một ngọn đèn chập chờn vào phòng. Họ châm ngọn đèn dầu, khéo léo che cái ngáp ngủ, khe khẽ hỏi: “Minh vương có gì phân phó?”

Phượng Minh bần thần trên giường, sững người một lúc lâu, rồi lắc lắc đầu: “Không, không có. Chắc là ta nói mơ thôi.”

Giọng nói ban nãy, cậu cảm thấy có chút giống Dung Hồ. Nhưng lúc thăng thốt này, Phượng Minh có chút do dự. Chẳng lẽ, ý niệm thương nhớ Tây Lôi quá mức khiến cậu mộng mị thế này ư?

Gã đầu lĩnh phụ trách bảo vệ Phượng Minh tiến vào phòng cẩn thận xem xét chung quanh một lúc lâu, rồi lạnh lùng nói: “Minh vương yên tâm. Chúng thuộc hạ nhất định sẽ bảo vệ Minh vương an toàn. Có chúng ta ở đây, Minh vương chỉ cần lo lắng chuyện ngủ nghỉ là được rồi.” Đoạn lui ra ngoài.

Gã là quân nhân, chắc chắn trong lòng sùng bái Quân Thanh như thánh như thần, nên ngữ khí đối đáp với Minh vương, “kẻ-ngoại-lai” dưng không đến tranh đoạt vị trí của Quân Thanh không được dễ nghe là chuyện hiển nhiên.

“Đêm đã khuya, Minh vương mau nghỉ sớm.” Thị nữ tiến lên trước, sau khi giúp Phượng Minh an trí xong xuôi, mới kéo chăn lên cẩn thận cho cậu, thổi tắt ngọn đèn phòng, rồi nhẹ nhàng lui ra.

Phượng Minh bị quay như chong chóng cả chiều, khó khăn lắm mới trấn an tinh thần được, nay lại bị người ta ném cho cục đá vào đầu, sao có thể ngủ được. Cậu cố ghì nén cảm xúc, hạ giọng rù rì hỏi bốn phía rỗng không: “Có phải là người không, còn không mau ra đây?”

Xung quanh vẫn một mực yên lặng.

Phượng Minh đồng tai nghe ngóng hồi lâu, thi thoảng lại cố gắng đánh tiếng, nhưng vẫn y nguyên không một lời hồi đáp. Đến lúc ấy, cậu mới chịu dừng lại, không khỏi quặn lòng nhớ đến đủ mọi chuyện ở Tây Lôi, nhớ đến đám Dung Diễm. Cậu hít vài hơi thật sâu, giọng ảm ách tự mắng chính mình: “Chẳng phải đã nói phải tập trung tinh thần đối phó trước mắt hay sao? Tự dừng cảm thán suy tưởng có ích gì?” Thu người vào ổ chăn, nhưng vẫn mãi thao thức. Quay qua, lộn lại, trăn trở cả đêm.

Buổi tối không ngủ được, trời lạnh, nhưng kế hoạch ngủ nướng của Phượng Minh lại bị người ta phá hoại tan nát.

Sáng sớm, gà vừa gáy, thị nữ đã tiến vào thỉnh an, cười đến ngọt ngào: “Đến giờ Minh vương phải dậy rồi. Quân lệnh ti đại nhân phái Thương Nhan tướng quân đến, thỉnh Minh vương tham dự hội nghị.”

“Sớm vậy sao?” Phượng Minh rên lên.

“Minh vương mau sơ tẩy, thay y phục. Tiểu nữ nghe nói Quân lệnh ti đại nhân rất nghiêm khắc, từng đánh gãy chân một vị tướng đến trễ hội nghị rồi a.”

Ngay đến cả quyền nói không cũng không có, một Phượng Minh mắt còn đang địu lại bị đám thị nữ năm sáu người kéo tuột khỏi ổ chăn. Họ vội vã giúp cậu sơ tẩy, thay sang một bộ y phục trắng thuần, còn lựa tỉ mỉ vài dạng phục sức Lộc Đan đưa qua lên người.

Phượng Minh còn ngái ngủ, mặc cho họ vằn lên vằn xuống một lúc lâu. Mãi sau thấy ăn mặc xong xuôi đầu đầy, mới ngoan ngoãn lê ra.

Một nàng thị nữ mím môi nén cười: “Minh vương đừng vội, còn chưa xong mà.”

Đoạn nâng lên một chiếc áo bào tuyền sắc đỏ thắm, nói với Phượng Minh: “Quốc sư hôm qua đến thăm đã để lại thứ này. Người nói Minh vương vốn sợ lạnh, nếu ra ngoài, nhất định phải mặc ấm một chút.”

Áo choàng đó không biết được dệt từ loại gì, cảm giác rất tuyệt, lớp lông cuộn quanh cổ có vẻ là lông bạch hồ ly quý hiếm, khoác lên người quả nhiên vừa ấm áp vừa thoải mái.

Phượng Minh dấu biết Lộc Đan chỉ cố tình mua chuộc lòng người, nhưng cũng không khỏi bội phục sự chú đáo tận tình của y.

Ra khỏi cửa tấm thất sau khi được cả đám thị nữ xúm xít vây quanh, cậu đi qua một đoạn hành lang, đã thấy một nam nhân Đông Phàm phục sức có vẻ là tướng lãnh cao cấp đứng sừng sững phía trước, ngạo khí quân nhân ngùn ngụt. Phượng Minh thầm nghĩ, đây nhất định là cái vị Thương Nhan tướng quân kia rồi.

Từ giờ trở đi, mỗi một người thuộc quân đội Đông Phàm đều có khả năng thành kẻ địch của cậu, nên vừa nhắc thấy cái dáng đĩnh-hùng-chọc-phá kia, Phượng Minh dù có còn lơ mơ, cũng lập tức tỉnh đến mấy phần, cậu chàng thẳng lưng, dẫu tiết vẻ thộn thộn, trưng ngay cái bộ thái tử cao quý Dung Diễm từng dạy tiến về phía gã.

“Vị này chắc là Thương Nhan tướng quân. Để tướng quân đợi lâu.” Phượng Minh cười đến xán lạn mặt mày.

Thương Nhan bắt chợt quay người, ánh mắt lãnh liệt phóng đến Phượng Minh, đến khi dòm đến kỹ lưỡng gương mặt tuần mi của người thiếu niên trước mặt, thì gã đã ngây người. Gã không hề tham dự yến tại vương cung đêm trước, toàn bộ sự tình về Phượng Minh đều chỉ nghe người khác kể lại. Thấy nhiều kẻ khen vẻ tuần mỹ, gã liền đánh đồng cậu với dạng âm độc xảo quyết của Lộc Đan. Chẳng dè mới nhìn lướt qua, lại là một công tử khí khái phong độ thế này.

Nụ cười trong sáng không chút che đậy khiến người đối diện không khỏi có hảo cảm này không thể so bì với cái ý cười lạnh lẽo trong ngoài bất nhất của Lộc Đan. Ngũ quan dẫu có kém đôi phần, nhưng chính sự ôn hòa nhã nhặn của cậu lại tự toát lên một phong thái tự tin khác thường.

Phượng Minh thấy kệ ánh nhìn soi mói của Thương Nhan, miệng vẫn cười đến xán lạn: “Tướng quân Thương Nhan cao lớn uy mãnh, nhìn qua đã biết ngay người rất giỏi thẩm vấn gian tế rồi. Ha ha, chỉ cần bị đại nhân của Thương Nhan tướng quân đây liếc qua, đảm bảo không bí mật nào có thể giấu kín được.”

Thương Nhan bối rối rứt mắt, nhưng gương mặt vẫn không chút thay đổi, gã nói: “Quân lệnh ti đại nhân đã sớm chờ tại phòng nghị luận quân vụ. Thỉnh Minh vương theo ta.” Gã sống trong cái quân kỷ nghiêm

ngặt này đã hơn hai mươi năm, tạo thành một thói quen cẩn thận kỹ lưỡng, cứ thế quay đầu dẫn đường.

Vậy là, nụ cười ngoại giao toe toét của Phượng Minh chưa gì đã bị một cái dính lớn đóng cứng ngắc ở mồm, len lén nhìn dáng lưng thẳng tắp của Thương Nhan, cậu lè lưỡi, đưa tay kéo rịt chiếc khăn hồ ly trên cổ, đánh liều bước vào cơn bão tuyết hung hãn từ đêm qua chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Trên mặt đất đã có tuyết đọng, đi lại tương đối vất vả. Lần này Phượng Minh đã mất cái phúc khí được bám chân Lộc Đan, có người đưa người rước. Bước thấp bước cao theo Thương Nhan cũng phải non nửa cái canh giờ, Phượng Minh mệt đến độ thở phì phò, không khỏi rửa tầm trong lòng, Đông Phàm thế quái nào lại to thế, đến hoàng cung cũng xây cho rõ lớn? Thật là phung phí tiền của mà!!

Nhưng, kỳ thật vương cung Đông Phàm đâu thể sánh được với độ to lớn hoành tráng của Tây Lôi, có điều phong cách kiến trúc nơi đây so với cái đạo mạo của Tây Lôi khác xa nhau. Những con đường nơi đây thường uốn lượn, quanh quanh nên đi lại có chút bất tiện.

“Tướng quân chậm đã!” Phượng Minh kêu toáng lên: “Đừng đi nhanh thế.”

Thương Nhan nghe tiếng, đi chậm lại, có chút bất nhẫn đứng chờ một bên. Phượng Minh bì bạch chạy lại gần, nhăn mày nhăn mặt: “Còn phải đi bao lâu nữa?”

“Phía trước rồi.” Thương Nhan dùng một giọng bằng bằng đáp lại cậu, đưa tay chỉ về đằng trước. Phía trước quả nhiên có một căn phòng đơn độc, bốn phía không hề kết nối với bất cứ một phòng ốc nào, ngoài cửa cùng bốn phía đều có thị vệ cảnh giới nghiêm ngặt, chính giữa đại môn còn bày một tấm biển trình ra bốn chữ rồng bay phượng múa “Quân vụ nghị thính”. Đây chính là nơi thảo luận công vụ tối cao của quân đội Đông Phàm.

Phượng Minh trấn an tinh thần, theo Thương Nhan bước vào cửa chính. Tấm rèm dày rịt vừa được xốc lên đã để lộ ra một căn phòng đầy chật tướng lãnh, sắp hàng hai hàng trái phải nghiêm chỉnh. Có vẻ như những vị tướng lãnh cấp cao đều có vị trí riêng, những người đang đứng phía sau bọn họ hẳn là thuộc hạ, hoặc cũng có thể là phó quan, đa số đều vô cùng trẻ tuổi, ai nấy đều khí thế hùng hực.

Ngồi chính giữa là một nam tử thân hình cao lớn lực lưỡng, đôi con mắt thâm trũng sắc lạnh, lồ lộ một vẻ cao ngạo không ai sánh bằng. Y đang cúi đầu, chăm chú xem xét một cuốn văn kiện vừa được đem tới, trên vai trái đính một dải đai màu tím, minh chứng y chính là thống soái tối cao nhất của quân đội nơi đây.

Phượng Minh cùng Thương Nhan đi vào, toàn bộ ánh mắt đều vô thanh vô tức đổ dồn lên người cậu. Tất cả những người ở đây đều đã từng lần lộn trên sa trường bao phen, ánh mắt ai nấy cũng sắc lạnh hơn người thường, bị bọn họ dòm lom lom như vậy, ngay đến một Phượng Minh vốn đã quen chuyện bị người nhìn ngó, cũng bất giác thấy bầu không khí trở nên đặc ngột, hô hấp cũng khó khăn rất nhiều.

Duy nhất chỉ có một kẻ không hề liếc nhìn đến Phượng Minh, chính là vị Quân lệnh ti Quân Thanh vẫn đang ngồi ngay ngắn giữa doanh lệnh. Chính vị trí hiển nhiên đó cùng phong phạm đại tướng đặc biệt từ cốt cách, Phượng Minh không cần bất cứ ai giới thiệu đã biết y là ai.

Thương Nhan bẩm báo: “Quân lệnh ti đại nhân, Minh vương đã đến.”

Quân Thanh tựa hồ chẳng đoái hoài đến vị địch thủ vừa xuất hiện trước mắt này. Phải mất một lúc rất lâu sau, y chậm rãi bỏ cuốn văn kiện trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn đến Phượng Minh.

Phượng Minh hiên ngang đứng trước mặt y, đón lấy ánh mắt của y. Tia lửa điện nháng lên, ánh mắt va vào nhau như những lưỡi dao nhọn hoắt ghè chừng, thận trọng thăm dò, rồi mới tự thu lại.

Quân Thanh thoáng động, đưa tay nói: “Minh vương, thỉnh tọa.”

Sớm đã có thị vệ bê một chiếc bàn vào trong. Không biết có phải ý tứ của Quân Thanh hay không mà nó nằm án ngay gần cửa, đem Phượng Minh đối diện thẳng với Quân Thanh, hai bên trái phải là các vị tướng lãnh, vị trí như thế, quả thực đã khiến vị thế và hoàn cảnh của cả Phượng Minh lẫn Quân Thanh hiển thị lồ lộ ra.

Phượng Minh ngồi xuống cái vị trí quá không thoải mái kia, ngoài mặt tuy thông dong, nhưng trong lòng kỳ thực đã có chút phật phùng, cậu cười nói với Quân Thanh: “Quân lệnh ti đại nhân, sớm như vậy đã cho người mời ta đến tham gia hội nghị quân vụ, không hiểu ngài muốn thảo luận vấn đề gì?”

Cậu nhìn lướt xung quanh một vòng, tất cả đều là người của Quân Thanh, thế này thì, mỗi người một ngụm nước bọt không khéo cũng nhỏ chết đuối cậu luôn. Từ sau khi ngọt ngào chàng ôm ta ấp, tình nồng ý đậm du hí với Dung Diễm ở A Mạn giang đến nay, vận xấu cứ như không hề ngừng đeo bám cậu. Tình huống bây giờ so với lúc bị biệt giam ở Thiên địa cung, quả thực cũng chẳng tiến bộ hơn được phân nào.

“Sớm như vậy?” Một tên tướng nhìn chừng hơn năm mươi khinh miệt nhại lại: “Hừ, chúng ta đều đã đợi ở đây đến hơn một canh giờ rồi.”

“Tà Quang, Minh vương là khách Đại vương chỉ định đến tham dự vào quân vụ, không được phép vô lễ.” Quân Thanh không mẫn không mà mở miệng, gã tướng kia lập tức im thin thít, không dám ho he một tiếng.

Thương Nhan đứng bên trái Quân Thanh, xem ra địa vị gã khá gần y. Gã nói với Phượng Minh: “Hội nghị hôm nay, chủ yếu là để nghị bàn việc luyện binh. Chúng tướng đều đã sớm viết những bản điều trần, kiến nghị của họ về vấn đề này, đưa lên cho Quân lệnh ti đại nhân.”

Phượng Minh trong bụng ngẫm ngoắt mặt khinh bỉ, không hổ là quân nhân, làm việc gì cũng phải sấm vang chớp giật, mới ngày đầu tiên đã lôi đầu cậu khỏi chốn bàn chuyện luyện binh sách lược. Cậu trước giờ đâu có mấy may hứng thú với chuyện vũ khí với quân đội này nọ. Cổ thì cái nào cũng là truyện tranh cả. Sĩ binh trong ấy thì phi thiên độn thổ, người nào người nấy võ công cao cường sánh ngang giáng long thập bát chưởng, mà chưa kể phương diện hiện đại thì lại càng không thể tùy tiện mà lòn được, đánh chết Quân Thanh kia cũng làm sao mà hiểu được hàng không mẫu hạm là cái quái gì.

Binh pháp thì cũng coi như thôi đi, cùng lắm cũng chỉ đem kể được quá trình của hai cái đại chiến nổi tiếng nhất trong lịch sử ra là hết, chứ luyện binh là phải này nọ ấy ấy, cậu phát cuồng lên, thật sự rất khó để nghĩ ra được cái gì kinh khủng khiếp.

“Luyện binh? Quân lệnh ti là mãnh tướng nổi danh nhất Đông Phàm, nói đến luyện binh, ngài nhất định phải có rất nhiều phương pháp.” Cặp mắt tròn to của Phượng Minh không ngừng chuyển động.

Nhưng Quân Thanh sao có thể để một câu hàm hồ như thế vượt mặt, y nhìn thẳng vào Phượng Minh nói: “Chủ đề hôm nay là thảo luận phương án luyện binh. Các vị tướng lãnh đều tự mình đệ trình điều trần. Hiện tại chỉ còn thiếu bản điều trần của Minh vương.”

Phải chịu đựng mấy chục ánh mắt hằm hè như hổ đói thực không vui vẻ gì, Phượng Minh xem xét bộ mặt nghiêm nghị của Quân Thanh, biết muốn tránh cũng không tránh được, đành phải xốc lại tinh thần, bỏ đi cái vẻ nhàn nhã cười cợt ban đầu, khoe môi nhếch lên thành một độ cung đẹp mắt: “Quân lệnh ti chớ vội. Trước tiên hãy đợi ta nói qua cho các người biết thế nào là luyện binh cái đã. Các vị tướng quân nghĩ đến phép luyện binh, đơn giản chỉ là tăng cường huấn luyện, chỉnh lý đội ngũ, chỉnh đốn quân kỷ, thưởng phạt phân minh, tướng lãnh là tấm gương cho sĩ tốt noi theo, bảo trì sĩ khí này kia, có đúng vậy không?”

Sắc mặt mọi người thoáng động.

Mấy điều mà Phượng Minh nói ra, kỳ thật đều học lỏm từ Dung Diễm cả, bất quá cậu đoán phương pháp luyện binh của các quốc gia hẳn sẽ không khác nhau lắm, quả nhiên. Những điều này ở thời hiện đại nhìn qua có thể không là gì, nhưng thời cổ đại có lẽ là cơ mật quốc gia. Phượng Minh cứ thế mà thuận miệng tuôn ra, làm sao không khiến đám tướng lãnh nhất mực coi cậu là con hồ ly tinh đem sắc dụ hoặc Tây Lôi vương kia giết mình cho được?

Quân Thanh vẫn nhất mực giữ cung cách thông thả ban đầu: “Nghe Minh vương nói vậy, dường như phương pháp luyện binh của chúng ta có chỗ không ổn. Thỉnh Minh vương chỉ giáo.”

Phượng Minh đứng giữa bốn bề địch nhân vây quanh như đứng giữa đồng lửa, như ngồi trên lò than, đến giờ mới nhìn thấu được tâm cơ sâu sắc của Lộc Đan. Nhưng tới lúc này, dù cho có biết rõ, chuyện này chỉ làm lợi cho Lộc Đan, thì cậu cũng không thể không vắt óc ra mà nghĩ biện pháp để Quân Thanh tiết mấy trò gây hại này ỉn được.

“Ta sao dám nói thuyết luyện binh của tướng quân không ổn,” Phượng Minh tiêu sái mỉm cười, dứt khoát đứng thẳng dậy, tấm trong ánh mắt của chúng nhân, bước từng bước thông thả trên lối chính trung, tựa như siêu mẫu thế giới đang vận trên mình bộ sư tập mô đen nhất, nào là uy nghi cao quý, nào là phong lưu hào hoa, cái gì cũng đủ. Cậu vừa đi vừa cất giọng: “Nếu nhìn ở tầm hẹp, đương nhiên chúng ta có thể

luyện được một đội quân có quân kỉ không tồi. Nhưng, đó không phải là sáng tạo. Phương pháp luyện binh chân chính thượng thừa, chính là đem cái sáng tạo để tạo ra một đội quân thiên hạ vô song.”

Cái nhịp độ thông dong tự tin dừng lại trước mặt Quân Thanh, Phượng Minh đứng lại, hơi cúi xuống để nhìn rõ hơn gương mặt danh tướng không chút biểu tình của Quân Thanh, nhẹ nhàng cười một cái: “Quân lệnh ti, người có muốn biết, cái gì mới chính là phương pháp luyện binh thượng thừa hay không?”

Quân Thanh ngạo nghễ ngẩng cao đầu, đối chọi với ánh mắt của Phượng Minh: “Đang muốn thỉnh giáo.”

“Chính là...” Đôi môi đỏ thắm, bật ra hai chữ: “Chế độ.”

“Chế độ?” Quân Thanh cau mày.

“Chế độ?” Các vị tướng lĩnh từ nãy đến giờ đầu óc mù mịt, nán thở chờ đợi đáp án, giờ đưa mắt nhìn nhau.

“Không sai, chính là chế độ.” Phượng Minh đứng giữa trung tâm của phòng nghị thỉnh, rất tự nhiên mà đối diện với chúng tướng lĩnh hai bên, từ từ nói: “Mọi người đều biết sĩ khí là trọng yếu, nhưng lại không biết làm thế nào để sĩ khí của quân đội đạt đến đỉnh điểm. Thường phạt, thao luyện, mỗi một ngày, lặp đi lặp lại những điều cơ bản đó vốn đã chẳng còn quan trọng nữa. Quan trọng chính là cải cách lại chế độ trong quân đội, khiến mỗi một binh sĩ đều phải tự mình phấn đấu, phải tự thúc giục chính bản thân mình.”

“Minh vương nói nhiều như vậy, nhưng vẫn chưa đến điểm chính.” Bỗng nhiên, một thanh âm từ sau lưng chợt vang lên. Thanh âm tưởng chừng như nhu nhược, nhưng lại mang theo một thứ ngữ điệu lãnh liệt không khác gì Quân Thanh. “Vấn đề sĩ khí, chúng ta đã sớm biết. Mà cái thứ chế độ mà Minh vương nói, rốt cuộc là chế độ thế nào, có thể thực sự khiến sĩ khí hưng thịnh không, có thể nhanh chóng khiến lực chiến đấu của quân đội Đông Phàm tăng mạnh không, mấy vấn đề này, Minh vương chưa giải thích rõ ràng. Còn như thiên hạ vô địch vân vân, chẳng khác nào kẻ không biết mà cứ khoa môi múa mép.”

Phượng Minh được người gãi đứng chỗ ngựa, trong lòng làm đến mấy cái mặt quỷ, quay người nhìn về phía kẻ vừa đặt câu hỏi. Người đó quả nhiên địa vị có chút đặc thù, là vị tướng trẻ tuổi duy nhất đứng sau lưng Quân Thanh, tướng phục trên người cùng một sắc với da sỏ, nhưng da lại trắng nõn nà, mặt mày thanh tú, đáng tiếc ánh mắt quá lạnh lẽo, vừa thấy đã biết từ nhỏ y hẳn đã kinh qua rất nhiều huấn luyện hà khắc của quân đội, tuyệt đối không được phép ăn nói tùy tiện.

Quân Thanh thấy cậu đánh giá người đứng sau lưng mình, liền lên tiếng: “Đây là tiểu nữ Quân Đình, hiện đảm nhiệm chức quân tá của thập tam quân.”

Thì ra là con gái, hèn chi giọng nói lại thanh thúy dễ nghe như vậy, đáng vẻ cũng có nét xinh xắn.

“Quân Đình cô nương, xin chào.” Phượng Minh cười thân thiện.

“Đây là hội nghị quân sự, thỉnh Minh vương gọi ta là Thập tam quân tá.” Quân Đình lạnh lẽo đáp trả: “Vấn đề tiểu tướng vừa đề xuất, mời Minh vương giải đáp.”

Phượng Minh không lấy làm buồn giận, nói: “Trình bày về vấn đề chế độ này, thật sự rất dễ dàng, nhưng việc áp dụng nó để có được thành công lại không phải chuyện dễ. Điều Thập tam quân tá vừa hỏi chính là trọng tâm vấn đề. Phương pháp của ta có thể thực sự khiến sĩ khí tăng cao hay không? Nếu ta giải trình phương pháp này ra, mọi người nhất định sẽ không thể nhìn ra hiệu quả thực tế, Vậy nên, ta muốn dùng một cách để chứng minh cho tất cả cùng xem.”

“Cách gì?” Người hỏi lần này lại là Thương Nhan.

Trên thực tế, gã đại diện cho đám đông tướng lĩnh xung quanh. Lâu ngày ở cùng hai kẻ thích dùng chiến thuật bốn cột tâm lý – Dung Diễm, Lộc Đan, Phượng Minh sao có thể không học lóm được tỹ da lông nào chứ.

“Sự thật thắng hùng biện, kết quả tài cán mới thấy được hiệu quả.” Đám đông trăn trăn nhìn nhau, Phượng Minh thẳng lưng, tỏ vẻ hăng hái, chấp tay hướng Quân Thanh, ngang nhiên nói: “Muốn nghiệm chứng phương pháp luyện binh của ta, thỉnh Quân lệnh ti đại nhân cho phép ta toàn quyền phụ trách thao luyện một đội nhân mã. Ba tháng sau, Quân lệnh ti có thể tận mắt nhìn thấy tình hình thực tế.” Nghĩ đi nghĩ lại một chút, liền tiếp: “Ta không cần nhiều người, Quân lệnh ti không cần quá để tâm, chỉ cần một trăm người cũng đủ rồi.” Dù sao thì ba tháng sau cũng là thời hạn thi hành án rồi, chết thì cũng là chết thôi.

Trước cũng phải tóm cho được tý binh mã, tiếp xúc với họ nhiều một chút, sau này nếu có cơ hội xuất môn, đến lúc đó dùng chút chiến thuật tâm lý, không chừng có thể khiến trăm người kia thành hậu thuẫn giúp mình trốn thoát.

Có cải biến là có cơ hội đó nha.

Quân Thanh là thống soái cao nhất của quân đội Đông Phàm, tính quyết đoán tuyệt khác xa thường nhân. Y trầm ngâm một thoáng rồi rất thống khoái nói: “Chỉ một trăm người, sao có thể nhìn ra hiệu quả? Ta đem quân đoàn thập tam gồm ba ngàn binh sĩ cho Minh vương, để Minh vương toàn quyền phụ trách thao luyện, thập tam quân tá sẽ phụ trợ. Ngoài ra, cũng không thể ba tháng mới nghiệm thu, cứ một tháng chúng ta thao diễn một lần, lấy ba nghìn thân binh của ta cùng thập tam quân làm đối thủ. Lấy kết quả ba lần đấu để phán định phép luyện quân của Minh vương.”

Thập tam quân? Thập tam quân tá phụ trợ? Một tháng diễn tập một lần? Phương Minh tái cả mặt.

Quân Đình thâm sắc mặt Phương Minh, giọng sang sảng: “Tiểu tướng nghe lệnh, nhất định sẽ hết sức phụ trợ Minh vương.”

“Tốt. Hôm nay chỉ thảo luận đến đây. Giải tán.”

118. Q.6 - Chương 20: Chương 19 (hạ)

Quân Thanh vừa đứng dậy, các vị tướng lĩnh nhất tề đứng lên ngay ngắn, hướng về phía Quân Thanh hành lễ.

Mọi người cùng các đồng liêu vừa thảo luận vừa bước ra, trước khi đi đều liếc mắt nhìn Minh Vương mồm miệng khoe khoang khoái lạc. Thương Nhan hình như có chuyện muốn nói với Quân Thanh, đi theo sau Quân Thanh ly khai.

Phương Minh đứng giữa đại thính, đang rất hối hận vì đã nói khoe khoang khoe khoang không suy nghĩ, nguyên bản là sự tình yên lành ba tháng rồi mới bị lộ tẩy, thế nào mà bây giờ lại giống như trở thành một tháng sẽ lộ rồi?

Bả vai đột nhiên bị người dùng ngón tay đâm đâm, hấn quay đầu lại, thấy hiện ra trước mắt một khuôn mặt tú lệ nhưng lại không có một chút hoa quý mà thiếu nữ nên có.

“Thập Tam quân hiện tại ở ngay bãi cỏ phía sau núi của vương cung để rèn luyện, mỗi ngày từ giờ Dần bắt đầu thao luyện, Minh Vương nhớ kĩ ngày mai phải dậy sớm.”

“Giờ Dần?” Phương Minh trừng lớn mắt, cơ hồ nổi lên bi ai.

“Thân là quân nhân, có thể nào lười biếng. Giờ Dần điểm danh, bất luận là binh hay tướng, người đến muộn đều phải chịu hai mươi roi như nhau.” Quân Đình khinh thường mà hừ lạnh một tiếng, xốc lên tấm màn che cửa rời đi.

Vị nữ nhi của Quân gia này, cùng mấy lão bà cực kì giống nhau, bộ dáng tuyệt không dễ chọc.

Ngày hôm sau lúc trời còn tối đen như mực, Phương Minh đã bị các thị nữ lay dậy.

“Thập Tam quân tá đại nhân phái người đến giục, Minh Vương mau dậy đi.”

Mùa đông gió lạnh thấu xương, bị người móc ra từ trong ổ chăn ấm áp thực sự rất đáng thương. Phương Minh luôn miệng kêu khổ, từ lúc tới cái thời đại này, vẫn rất ít người dám quấy nhiễu hấn ngủ nướng, chưa lần nào Dung Diễm đi xử lý chính vụ mà không nhẹ tay nhẹ chân tự mình rời giường, lưu lại Phương Minh đang hạnh phúc ngọt ngào mà hưởng thụ giấc ngủ nướng của hấn.

Đến thỉnh hán cũng không phải đích thân Quân Đình, mà là Quân Đình phái tới mười hai tên đại hán lực lưỡng, người nào cũng mạnh mẽ quần đầy khí phách hiên ngang, Phượng Minh vành mắt thâm xì mới vừa tỉnh dậy từ giấc ngủ rõ ràng không thể nào so sánh được.

“Quân tá đại nhân đã tới bãi luyện binh rồi, thỉnh Minh Vương lập tức qua đó đi.” Hán tử dẫn đầu kia không biết có phải cũng họ Quân không, ngữ khí trong lời nói đều lãnh liệt như của Quân gia. Quan sát Phượng Minh từ trên xuống dưới một lượt, thấy hán bộc người rất chặt chẽ trong áo choàng hoa lệ, liền nhíu mi nói: “Tướng lĩnh luyện binh cần phải mặc tướng phục, may là Quân tá đại nhân sớm đã có chuẩn bị, Minh Vương hiện tại không có quân chức chính thức, thỉnh trước tiên hãy mặc trang phục tướng lĩnh cấp Quân Tá.” Tay vừa nhắc, phía sau lập tức có người đi đến đặt lên một bộ phục sức Quân Tá xếp chồng ngăn nắp chỉnh tề.

Phượng Minh trợn lớn mắt: “Có thể không mặc quân phục không?”

“Không được. Quy định người vi phạm phục trang trong quân, chịu hai mươi roi.”

“Được được, ta có thể mặc cái áo khoác này, nhưng còn áo trong tuyệt đối không đổi.” Có ai lại giữa mùa đông lạnh giá cởi bỏ quần áo lụa vừa mềm vừa ấm áp, thay bằng vải bông thô cứng cơ chứ?

“Không được, quy định trong quân, không thể xa hoa lãng phí, quân phục cần phải mặc đầy đủ, người dám cả gan có ý khinh thường, chịu hai mươi roi.”

“Trời ạ, các người là quân đội Na-zi sao?” (Na-zi là quân của Hít-le =))) Phượng Minh hữu khí vô lực nói: “Vậy chỉ ít cái áo choàng này....”

“Trên áo choàng quân tá tự có thêu kí hiệu quân tá.” Hán chĩa chĩa vào thứ đặt cùng một chỗ với quân phục, cái áo choàng nhìn qua tuyệt không thấy có chút ấm áp nào.

Quân Đình nhất định đã chọn mấy tên tối lãnh huyết trong quân đội để đưa tới.

Mắt nhìn Phượng Minh đáng thương lúc lắc đáng vẻ ngu ngốc như vậy, đại hán lộ ra thần sắc mất kiên nhẫn: “Minh Vương thỉnh chờ kì kèo thêm nữa, nếu đến muộn, chiếu theo quân quy, chịu...”

“Chịu hai mươi roi, ta biết.” Phượng Minh tiếp lời.

Xem ra Quân Đình thực sự rất muốn dùng roi quân đánh cho Minh Vương hán một trận, để lão bà trút giận. Phượng Minh đương nhiên không thể cho nàng cơ hội như vậy.

Không còn cách nào, người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Đứng tưởng hán địa vị hiện tại thoát nhìn có vẻ rất cao, lại có Lộc Đan ở một bên giúp đỡ, nhưng hán dám khẳng định, nếu như ở trong Thập Tam quân phạm phải sai lầm gì, nhất định bất luận kẻ nào cũng đều có thể tán thành đề bệch hán một trận lại còn vỗ tay sung sướng. Cho dù sau đó Lộc Đan có phát nộ đi nữa, thì đối với kẻ đã phải ăn rất nhiều thiệt thòi như hán mà nói, căn bản chính là vô tích sự, chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Sau một hồi so đo cân nhắc hậu quả, Phượng Minh quyết định tuân theo lời dạy của người xưa, biết nhẫn nhịn cái nhỏ tất có thể làm hỗn loạn mưu to. Dưới ánh nhìn lạnh lẽ của mấy người đại hán tựa hồ đã có toan tính sẽ động thủ với hán bất cứ lúc nào, Phượng Minh ngoan ngoãn trở về phòng, đem phục sức cung đình hoa lệ đẹp để ấm áp ném qua một bên, mặc lên người bộ quân phục vừa cứng lại vừa bó.

Chậm chạp chạy trong phong tuyết lặn qua lặn lại gần một canh giờ, mới đến được bãi cỏ phía sau vương cung. Cây cỏ sớm đã chết khô hơn phân nửa, trên bãi cỏ trống trải tịnh không có mấy phần tuyết đọng, có lẽ là đám binh sĩ đã quét dọn rồi.

Khi Phượng Minh chạy tới nơi, đã nghe thấy tiếng hô hét của đám binh lính đang diễn luyện. Trời tối mịt mù, mặt trời còn chưa hé lộ, chính là khoảng thời gian nên hảo hảo ngủ.

Phượng Minh than thở một tiếng, vì giấc ngủ nướng chết yếu của hán mà thương tiếc vô cùng.

Quân Đình mang theo vài thân binh kị mã đến, ghìm cương ở trước mặt Phượng Minh: “Minh Vương đến muộn. Trong Thập Tam quân, tướng lĩnh làm trái quân kỷ cùng binh lính bình thường xử phạt như nhau, niệm tình Minh Vương hôm nay vi phạm lần đầu, lại là khách quý do Đại Vương chỉ định tham gia quân vụ, nhớ kĩ ghi lại hai mươi roi. Từ ngày mai sẽ không phải người đi mời nữa, từ mai trở đi nếu còn đến muộn,

cùng hai mươi roi nợ của ngày hôm nay xử phạt luôn thể, phải đánh bốn mươi roi. Minh Vương cũng nên cẩn thận, đến lúc đó chớ có trách ta không nói tình lý.”

Sáng sớm vừa gặp nhau đã trúng một trận rắn đe, Phượng Minh chịu một bụng đầy tử khí, nhưng cũng không thể phát tác, nháy nháy mắt, không tỏ ý kiến nói: “Thập Tam quân tá hiện tại dự tính đi đâu?”

“Đương nhiên là đi thị sát tình hình thao luyện. Thỉnh Minh Vương đi cùng ta, vừa vặn cũng có thể nghe một chút về chế độ luyện binh của Minh Vương.” Thân binh phía sau Quân Đình nói: “Cấp cho Minh Vương một con ngựa.”

Phía sau lập tức có một gã thân binh xuống ngựa, đem dây cương đưa cho Phượng Minh, chính mình thì cùng một tên thân binh khác cưỡi chung.

Phượng Minh tiếp nhận dây cương, xoay người lên ngựa, vừa mới ngồi vững, con tuấn mã cao lớn kia chẳng biết vì nguyên cớ gì, lại đột nhiên hí dài một tiếng, hăm hở đạp chân trước hai cái, dựng đứng người lên.

Quân Đình lấy làm kinh hãi: “Minh Vương cẩn thận!”

Thuật cưỡi ngựa của Phượng Minh do đích thân Dung Diễm dạy dỗ, thân thủ năm đó sớm đã không thấp kém, cảm thấy dưới thân dị thường, lập tức nắm chặt dây cương uyển chuyển uốn lưng, liền thuận thể xoay người xuống ngựa, nhanh nhẹn lưu loát, tư thế ưu mỹ. Sóng lưng vừa mới chấm đất, chợt phát hiện hai móng ngựa ở ngay phía trên mình, bên tai truyền đến tiếng kinh hô của Quân Đình: “Tránh mau!”

Phượng Minh ngay tại chỗ lặn một vòng, né khỏi móng ngựa chỉ cần một giẫm cũng có thể đủ lòi ruột người, chính mình cũng xuất ra một thân mồ hôi lạnh.

Bên này, đám thân binh từ sớm đã tiến lên vây quanh, chế ngự tuấn mã.

Phượng Minh từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ ngực: “Nguy hiểm thật, đa tạ Thập Tam quân tá đã nhắc nhở.”

Ngay cả Quân Đình cũng hơi có chút kinh ngạc với thân thủ của Phượng Minh, gật đầu nói: “Minh Vương không sao là tốt rồi, ta nhận nghiêm lệnh của phụ thân, phải hảo hảo bảo hộ an toàn cho Minh Vương, không ngờ mới ngày đầu tiên đã phát sinh loại chuyện này.” Mi gian bất chợt xẹt qua một tia hoài nghi, quay mặt ra lệnh cho các thân binh: “Các người đều lui ra.”

Nàng tự mình xuống ngựa, nắm lấy dây cương của con ngựa mới vừa phát cuồng quẩn một vòng, đột nhiên đôi lông mày thâm sâu thanh tú chau lại, đưa bàn tay vào giữa phần yên ngựa và da ngựa, ngưng thần sờ soạng một hồi lâu, tựa hồ bắt được cái gì, rút tay về.

Quân Đình tay nắm thành quyền, chậm rãi mở ra, trong lòng bàn tay rõ ràng là một khối thạch tử bén nhọn (thạch tử: viên đá), đã mơ hồ ẩn ẩn dẫn theo vết máu. Phượng Minh ngồi trên lưng ngựa thì lực nén của yên ngựa gia tăng, ngựa bị thứ này làm đau đớn, mới có thể đột nhiên phát cuồng.

Quân Đình mắt nhìn thật kĩ đám thân binh, trên mặt dẫn theo nụ cười, quát lớn: “Đây là cái gì?”

Mấy tên thân binh đều cúi đầu không nói, một kẻ hung hăng liếc nhìn Phượng Minh một cái, chính là kẻ vừa mới đem ngựa đưa cho Phượng Minh.

“Đặt mảnh đá vào yên ngựa để mưu đồ ám toán người cưỡi ngựa, đây mà là hành vi của Quân gia sao? Hoang đường!” Quân Đình cầm mảnh đá hung hăng ném xuống đất, lập tức gọi quân sĩ phụ trách chương hình tới: “Quân Hiệu thụ bốn mươi roi, những người khác mỗi người hai mươi roi, lập tức thi hành.”

Hình phạt được tiến hành ngay tại chỗ, cũng không cần đi đến chỗ nào đặc biệt. Các quân sĩ cầm đến cây roi quân đã nhuộm đen sẫm huyết tích, lệnh cho các vị thân binh quỳ xuống thụ hình.

Các thân binh cũng không hề khiếp sợ, tự động cỡi quân phục, lộ ra sóng lưng tinh luyện gọn ghẽ, chờ roi da quất xuống.

Phượng Minh sợ nhất loại tình cảnh này, so với các thân binh lại càng căng thẳng hơn, không khỏi nhìn về phía Quân Đình: “Thập Tam quân tá, kì thực ta cũng không có chuyện gì....”

“Cầu tình thay người bị phạt, cùng người chịu hình đồng tội. Minh Vương tốt nhất là nên hiểu rõ rồi hăng mở miệng.” Quân Đình nhàn nhạt quét mắt liếc hắt một cái.

Vậy cũng được sao? Phượng Minh mục trừng khẩu ngọc, cầu nhàu một tiếng, đem lời định nói ra nuốt trở lại vào bụng.

Người đầu tiên chịu đòn chính là thân binh tên gọi Quân Hiểu kia, mẩu đá chắc chín phần cũng do là hắn lúc đem dây cương đưa cho Phượng Minh thì len lén bỏ vào trong yên ngựa.

Quân sĩ hạ roi rất nặng, nhìn không ra một chút lưu tình nào, từng tiếng roi da vang lên trong không trung, chuẩn xác rơi lên sống lưng, bị bám một đạo huyết hoa. Quân Hiểu kia thực kiên cường, cắn răng không phát ra tiếng nào.

Đánh hơn mười roi, trên lưng đã lẫn lộn một mảnh huyết nhục, người thụ hình vẫn quỳ thẳng sống lưng, Phượng Minh đã thấy kinh hồn bạt vía, lão đảo sắp đổ.

Hừ! Lại một roi. Huyết châu bắn tung tóe lên nền tuyết đọng, tiên diễm vô cùng.

Hừ! Lại là một roi, Phượng Minh cảm thấy trên tay hơi khác thường, vừa cúi đầu nhìn xuống, thấy một giọt đỏ tươi dính trên da.

Tim Phượng Minh nảy loạn, nhin không được liền quát: “Dừng lại!” Quát bảo quân lính ngừng vung roi rồi quay đầu về phía Quân Đình nói: “Họ Quân kia, người thế này thì còn nói gì đến nhân quyền?”

Quân Đình ngạc nhiên nói: “Cái gì gọi là nhân quyền?”

Phượng Minh nghẹn lời, người ở đây chưa được khai hóa, còn đem thiếu nữ thanh xuân đưa đi làm tế phẩm, đã thế người nhà còn cảm thấy vô cùng vinh hạnh, thời đại như thế mà giảng về nhân quyền thì cũng hoang đường như thảo luận về nhân thể DNA với đầu heo vậy.

Bất quá tên đã trên dây, không thể không bắn, dù không nói về nhân quyền thì cũng phải giảng một chút gì đó.

Phượng Minh trừng mắt suy nghĩ hồi lâu, lộ ra một vẻ mặt tươi cười ngây ngây ngô ngô: “Quân tá đại nhân đừng hiểu lầm, không phải ta muốn cầu tình, chỉ là có một nghi vấn, chuyện để mảnh đá vào yên ngựa rõ ràng chỉ do một người gây nên, trừng phạt Quân Hiểu thôi là đủ rồi, vì sao còn phải trừng phạt cả những người khác nữa?”

“Minh Vương tin rằng những người khác không biết sự tình sao?” Quân Thanh cười lạnh nói: “Người biết rõ sự tình đều đồng tội, căn cứ theo quân kỷ, bất luận có ra tay hay không, chỉ cần biết hành vi phạm tội mà không báo cáo lên trên, nhất định phải chịu một nửa sự trừng phạt tương đương với thủ phạm.”

Phượng Minh kỳ quái hỏi: “Người luôn miệng nói quân kỷ, vậy rốt cuộc là ai đã quy định ra quân kỷ? Hở ra một tí là trừng phạt cái này trừng phạt cái kia, trong văn kiện điều khoản cụ thể có bao nhiêu điều, có viết cụ thể rõ ràng từng tình huống không?” Có thời gian nhất định phải cầm đi hảo hảo khảo cứu, miễn cho phạm phải cái quy củ gì mà lại không biết.

Quân Đình thú vị quan sát hắn: “Quân kỷ đương nhiên chính là quân kỷ của Thập Tam quân, cần phải có điều khoản gì sao? Ta là quân tá của Thập Tam quân, miễn là ta cho rằng cần phải xử phạt, liền có thể xử phạt, có quân đội nào lại không như thế?”

“Người là nói... không có quy định pháp luật cụ thể ư?” Phượng Minh ngoác mồm.

“Làm sao có thể có?” Quân Đình thần nhiên hỏi vặn lại hắn.

Quả nhiên đúng là thời đại chưa được khai hóa...

Quân sĩ cầm roi tiến lên hỏi: “Quân tá đại nhân, có cần phải tiếp tục hành hình không?”

“Chậm đã!” Phượng Minh không phải thực sự muốn cầu tình cho những thân binh này, chủ yếu là vì lo lắng cho nhân cầu thuần khiết và trái tim nhỏ bé của chính mình, suy tư hồi lâu, đột nhiên nghĩ đến một biện pháp: “Thập Tam quân tá, cách thức trừng phạt dùng loại roi da bình thường này rất không thú vị. Kỳ

thực, hình phạt cũng là một loại luyện binh, hẳn là nên nói một chút sách lược. Không bằng chế độ cải cách của chúng ta bắt đầu từ bọn họ luôn đi?” Các vị thân binh quỳ trên mặt đất từ sớm đã nhìn hướng lên.

Quân Đình khẽ lộ ra biểu tình nghi hoặc, phụ thân nàng dặn rõ là phải để cho Phượng Minh thực hiện cái gọi là phương pháp luyện binh độc quyền của hần, Phượng Minh đề xuất yêu cầu, đương nhiên không thể một hơi cự tuyệt, hơn nữa nàng quả thực cũng muốn nhìn một chút xem Phượng Minh có tuyệt chiêu gì, liền giữ vẻ mặt bình tĩnh hỏi các vị thân binh: “Các người có dám tiếp nhận trừng phạt của Minh Vương không?”

“Có lệnh của quân tá, thuộc hạ tất nhiên tuân theo.” Muôn miệng một lời.

Quân Đình cười lạnh nói: “Nếu đã đáp ứng rồi, cần phải hảo hảo nghe theo phân phó, không được lại sinh tâm tư khác nữa. Nếu còn có thêm sự cố gì khác, coi chừng ta bấm báo với phụ thân, đem các người trực xuất khỏi đội vệ binh của Quân gia. Mời Minh Vương nói ra hình thức phạt mà người dự định dùng.” Đường nhìn chuyển tới chỗ Phượng Minh.

Phượng Minh ho khan hai tiếng, đi tới trước mặt mọi người, thấy bọn họ lưng trần trụi giữa gió bắc, mặc dù mỗi người đều tinh kiện như thiết đá cũng đã bắt đầu hơi hơi run rẩy, nên cũng chưa vội nói ra phương pháp của mình: “Các người trước tiên mặc y phục vào đã.”

Mọi người thấy hần nói năng ôn hòa, đều cảm thấy bất ngờ, ngẩng đầu nhìn hần, lại nhìn Quân Đình, đều cúi đầu không dám động đậy.

“Các người điếc rồi sao? Làm theo phân phó của Minh Vương. Đã có mệnh lệnh, không được do dự.” Quân Đình nói.

Mấy người thân binh đặng tới Quân Đình, đều phục tùng như chuột thấy mèo, lúc này mới ngoan ngoan mặc áo vào.

Phượng Minh nói: “Tảng đá là do Quân Hiểu để vào, điểm này có lẽ sẽ không sai, nhưng người đưa ra ý tưởng này là ai? Các người chỉ ra người này đi.” Ánh mắt đảo qua khuôn mặt của từng người trong đám thân binh.

Mấy người này đều là gia vệ của Quân gia, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thân như huynh đệ, cùng binh lính bình thường tuyệt đối bất đồng. Sao có thể nghe một lời này của Phượng Minh mà thú nhận ra người nhà, đều ưỡn ngực nghênh hướng ánh mắt của Phượng Minh.

“Người đặt tảng đá là ta, đề xuất việc này cũng là ta.” Quân Hiểu lên tiếng.

Phượng Minh liếc mắt đánh giá hần một cái, mỉm cười nói: “Vậy sao?” Sâu trong con ngươi hiện lên chút tiểu ý nhàn nhạt, khẽ chạm phải ánh mắt của Quân Đình, lập tức quay đầu tuyên bố: “Có câu pháp bất trách chúng*, nhưng dung túng lại chỉ có thể sinh hủ bại. Ta không muốn trừng phạt tất cả mọi người, nhưng cũng không thể không trừng phạt một người. Vậy nên, ta sẽ chọn ra một người trong số các người, tiếp nhận trừng phạt nghiêm khắc.”

(*trách: trách phạt ; chúng: nhiều người. Chỉ hành vi của một ai đó cho dù đã ứng với sự trừng phạt của pháp luật, nhưng rất nhiều người cùng liên can như vậy, trừng phạt tất cả cũng sẽ không tốt. “Chúng” mặc dù không nên “trách”, nhưng đối với thủ phạm cầm đầu gây ra chuyện, thường thường vẫn là không khách khí.)

Quân Hiểu nói: “Minh Vương không cần chọn, tất cả trách nhiệm đều do ta đảm chịu.”

“Quân Hiểu đã thụ thương rồi, người giết dây mà theo như lời Minh Vương nói, là ta.” Một tên thân binh khác tiến lên.

“Quân Trình người mau đi xuống, có liên quan gì đến người đâu?”

Thanh niên gọi là Quân Trình kia cũng khoảng trên dưới hai mươi tuổi, nhìn Quân Hiểu trừng lớn mắt như chuông đồng tức giận nói: “Người còn muốn tỏ ra uy phong cái gì, từng ấy roi còn chưa đủ sao?”

“Là ta.”

“Sai rồi, là ra.”

Mấy người đều ào ào bước lên, định đem mọi sự tình ôm vào người mình.

Quân Đình nhú mồm nói: “Các người đều đi xuống, để Minh Vương xét đoán! Xin hỏi Minh Vương, người định chọn người nào để tiến hành trừng phạt?” Nàng nhìn về phía Phượng Minh.

“Đương nhiên là dùng phương pháp để tuyển chọn ra một người mới thú vị.” Phượng Minh hời hợt nói: “Nghe nói mỗi người gia vệ của Quân gia đều võ nghệ cao cường, giết địch dững mãnh, so với binh sĩ mạnh hơn bấp bệ. Ta muốn các người đều tự mình chọn lấy một đối thủ từ trong số binh sĩ bình thường.

“Đối thủ? Muốn chúng ta đấu với binh sĩ bình thường?” Thân binh khinh thường hỏi.

“Sai rồi.” Phượng Minh mỉm cười: “Là một người dạy dỗ một người.”

“Dạy dỗ?” Mọi người ngạc nhiên.

Quân Đình như có chút suy nghĩ mà quan sát Phượng Minh.

“Ta cho các người thời gian mười ngày, mỗi người các người nhất định phải nỗ lực đem bản lĩnh toàn thân dạy cho tên binh sĩ bình thường mà mình đã chọn ra kia. Trong mười ngày này, người ấy chính là đồ đệ của người. Mười ngày sau, đồ đệ của các người sẽ đại diện cho các người, cũng chính là sự phụ của bọn họ, bắt đầu một đấu một. Thi đấu áp dụng quy chế đấu loại tuần hoàn, sự phụ của người thắng chính là đối tượng mà ta muốn nghiêm phạt.” Phượng Minh giả hoạt cười cười: “Các người tình cảm tốt như vậy, nhất định không muốn bằng hữu của chính mình phải chịu phạt, cho nên muốn đem tội lỗi ôm vào người, vậy hảo hảo dạy dỗ đồ đệ của chính mình đi nha.”

Dứt lời, đi tới bên cạnh con ngựa từ sớm đã an tĩnh lại, sờ sờ lưng ngựa rồi xoay người ngồi lên, quay đầu lại nói với Quân Đình: “Thập Tam quân tá, mười ngày sau, trong quân đội của người sẽ có nhiều thêm mười tên tinh binh, chẳng phải quá thích sao? Kỳ thực rèn luyện binh sĩ, lặp đi lặp lại sách lược, chỉ dựa vào roi da là không có tác dụng. Bắt đầu từ ngày mai ta sẽ không tới, ta phải ở lại trong cung điện hảo hảo chuẩn bị soạn thảo quân pháp quân quy cần thiết cho Thập Tam quân. Mười ngày sau, ta sẽ đứng giờ đến kiểm tra thành quả dạy dỗ của bọn họ, ngoài ra, sẽ cho người xem kế hoạch cụ thể của ta. Ta quay về đây, không cần tiễn ta, tái kiến”. Kẹp bụng ngựa một cái, theo đường cũ phóng về cung.

Quân Đình cũng không ngăn cản, nháy mắt ra hiệu, mấy người đại hán lúc sớm tới đón Phượng Minh liền vội vàng thúc ngựa đuổi theo, trước trước sau sau đem Phượng Minh vây lại ở chính giữa, người dẫn đầu nói: “Thập Tam quân tá có lệnh, chúng ta hộ tống Minh Vương hồi cung.” Phượng Minh biết rõ chính mình hoàn toàn không có tự do thân thể, cũng không thêm lưu tâm, ở trong vòng vây của mọi người, trùng trùng điệp điệp trở lại cung điện.

Không nghĩ tới Lộc Đan đang chờ ở bên trong, thấy Phượng Minh hùng hùng hổ hổ từ bên ngoài đi vào, Lộc Đan đứng lên cười nói: “Lộc Đan lại đoán sai rồi, Phượng Minh không hề bị con mèo nhỏ của Quân gia vây khốn nhĩ.”

Y hôm nay mặc một bộ bào gấm thuần hắc viền mép nam vàng, bên tay áo quần một vòng da lông thượng hạng, có lẽ là vẫn luôn tựa bên cạnh hỏa lô sưởi ấm, trên mặt hiện ra một vòng đỏ hây hây kiêu mị, ngũ quan tinh tế vẫn đẹp đến mức khiến kẻ khác không thể lý khai đường nhìn.

Phượng Minh hiện tại đối với vị quốc sư tâm cơ thâm trầm này cảm thấy rất phức tạp, nhưng lại có loại thân thiết nói không nên lời, vừa thấy y liền reo lên: “Chờ ta một lát.” Tiến vào trong phòng, đem bộ quân phục đáng ghét cởi ra, để cho bọn thị nữ thay đổi sang phục sức cung đình mềm mại thư thái, lúc này mới thoải mái mà thở ra một hơi dài, đi ra phòng khách, đặt mông ngồi bên cạnh lò lửa, thò tay ra hưởng thụ hơi ấm của hỏa lô, cầu nhàu nói: “Quốc sư hiện tại thật vui vẻ, tất cả mọi người ở trong quân đội lại coi ta là địch nhân, ngày đầu tiên đã có người nhét tảng đá vào cái mông tọa kỵ (cưỡi ngựa) của ta.” Đem sự tình sáng nay tỉ mỉ kể lại một hồi.

Lộc Đan ngạc nhiên nói: “Quân Đình để cho người đi dễ dàng như vậy? Nàng là nữ nhi duy nhất của Quân Thanh, tương lai có lẽ chính là người thừa kế chức Quân Lệnh ti, Quân Thanh từ bé đã đối với nàng phi thường nghiêm khắc, đem quân pháp trở thành gia pháp để sử dụng, cho nên Quân Đình tuy là nữ hài, làm việc trong quân đội lại hung ác độc辣, người gặp liền sợ.”

Y có thâm ý sâu xa khác mà quan sát Phượng Minh một phen, bỗng nhiên dật xuất ra một tia tiểu ý nhàn nhạt: “Bất quá Minh Vương lợi dụng việc ngoài ý muốn lần này, không chỉ không trả thù xử phạt thân binh, trái lại còn thanh thủ vì Thập Tam quân mà nâng cao tố chất của binh sĩ bình thường, rất biết nhìn xa trông rộng. Tuy là việc nhỏ, cũng có thể nhìn ra thái độ cơ bản của Minh Vương đối với việc luyện binh. Quân Đình nếu như bởi vì việc này mà sinh ra hảo cảm với Minh Vương, vậy đối với chúng ta sẽ rất có ích. Nữ tử này tính cách quật cường, nhân giới lại cao, cực không dễ lôi kéo.”

Phượng Minh bị dáng tươi cười quỷ dị của y làm cho hải hùng khiếp vía, ngạc nhiên nói: “Quốc sư sẽ không xúi giục ta dùng mỹ nam kế đi? Nếu như dự tính thông qua nữ nhi của Quân Thanh và Quân Thanh để đạt được lời thỏa hiệp, ta thấy vẫn là quốc sư tự thân xuất mã (ý là tự làm) thì thỏa đáng hơn, trên đời này làm gì còn có nam nhân nào so với quốc sư tuần mỹ hơn chứ?”

Hắn chẳng qua là thuận miệng nói ra một chút, chẳng ngờ phản ứng của Lộc Đan xuất ra lại ngoài ý muốn.

Y cười khổ nói: “Minh Vương tưởng rằng ta chưa từng thử qua sao? Nếu có thể đạt được sự ủng hộ của Quân Thanh, ta tội gì phải cùng tể sư viện triển đấu nhiều năm như vậy? Quân Đình ngay cả khoe mát cũng không liếc ta lấy một cái, Minh Vương có cảm thấy ta có chút mất mặt không?”

Phượng Minh ngoác lớn miệng: “Đồng Phàm vương kia...”

“Đại Vương sẽ không phản đối.” Lộc Đan buồn bã nói: “Chỉ cần là chuyện do ta quyết định, Đại Vương sẽ không phản đối.”

Phượng Minh trầm nghĩ: chính là phản đối không được đi?

Đây là chuyện riêng của vợ chồng bọn họ, một ngoại nhân như hắn cũng không nên can thiệp quá, vò đầu gượng cười nói: “Quốc sư định dùng phương pháp gì để lợi dụng Quân Thanh thì cũng đều không liên quan đến ta, ta chỉ cảnh báo người, mỹ nam kế là ta trăm triệu lần không biết dùng.”

“Minh Vương đừng hoảng hốt, lẽ nào Lộc Đan lại cưỡng ép Minh Vương sao?”

Giữa lúc hai người đang nói chuyện với nhau, bức rèm châu khê lay động, một nàng thị nữ vén rèm đi vào bẩm báo: “Quân Lệnh ti phái một vị thân binh đến, nói là có quân tình khẩn cấp, thỉnh Minh Vương lập tức đến quân vụ nghị thỉnh.”

Phượng Minh biến sắc nói: “Vừa mới được nữ nhi cho qua, lão ba hiện tại đã tới tận cửa nhà. Không xong, xem ra bọn họ định dùng chiến thuật làm kiệt sức, mỗi ngày đem ta đẩy đi đẩy lại như sai sử con lừa, đi lại trong gió trong tuyết, còn phải mặc thứ quân phục công kênh khó chịu kia, e là không tới ba tháng ta đã ô hô ai tai rồi.”

Lộc Đan khê cười nói: “Minh Vương thật hóm hỉnh. Nếu đã là do Quân Lệnh ti đích thân phái người đến thỉnh, e rằng không phải việc nhỏ, vẫn là nên đi nhanh một chút đi. Quân kỹ Đông Phàm, hội nghị quân vụ trọng đại, người sau khi đánh ba mươi kim trống mà còn chưa đến, nhất luật chịu đòn.”

Phượng Minh trợn lớn mắt, nhảy dựng lên: “Thế nào mà quân đội Đông Phàm các người đây cũng muốn phạt kia cũng muốn phạt, động một tí là lạm dụng tư hình, không xong, ta vẫn là nên đi nhanh một chút mới tốt.” Oán giận đi vào phòng trong, vội vã thay đổi sang quân phục, đi theo thân binh kia hướng về phía quân vụ nghị thỉnh.

Thở hồng hộc mà chạy tới quân vụ nghị thỉnh, quả nhiên nghe thấy bên ngoài có thị vệ đang đánh kim trống, may mà mỗi tiếng trống có cách nhau một chút, Phượng Minh chạy tới nơi thì vừa vặn đếm tới tiếng hai mươi chín.

Đi vào trong phòng, các vị tướng lĩnh đều đã tề tựu đông đủ, Phượng Minh lại là người đến sau cùng, ánh mắt tụ tập trên người hắn khó tránh lại mang theo sự khinh thường. Về phương diện này da mặt hắn đặc biệt dày, hơn nữa tự nhận là mình cũng không đến muộn, cũng không có lỗi lầm gì, tiến vào cửa hướng về phía Quân Thanh gật đầu ra hiệu, nghênh nghênh ngang ngang ngồi trở lại vị trí ghế trên dễ thấy kia.

“Vội đến hảo cấp bách,” Bầu không khí căng thẳng, Phượng Minh đành phải tận lực làm sôi nổi bầu không khí một chút, cố tình thoải mái bắt chuyện với tướng lĩnh hai bên, còn Quân Đình ở phía sau Quân Thanh

sớm đã biểu tình nghiêm túc nháy mắt mấy cái, mới hỏi: “Có chuyện gì cần phải triệu tập khẩn cấp hội nghị quân vụ như vậy?”

Loại việc tự thuật rõ ràng chân tướng sự tình này đương nhiên Quân Lệnh ti không nên tự mình làm. Quân Thanh ho khan một tiếng, hướng Thương Nhan gật gật đầu. Thương Nhan đứng lên trầm giọng nói: “Nửa canh giờ trước, quân đội đóng ở cửa thành phát hiện có một tên gian tế mưu đồ len vào trong quân doanh. Trên người tên này có giấu vài vừng cung mật hàm của Bắc Kỳ quốc, trong đó có vài câu chữ cho thấy, Bắc Kỳ có gián điệp khác thâm nhập vào trong quân đội nước ta. Sự việc này rất quan trọng, bởi vậy Quân Lệnh ti hạ lệnh lập tức triệu tập đến họp quân vụ hội nghị.”

“Tra khảo gian tế, có lấy được thông tin gì không?” Có tướng lĩnh hỏi.

Thương Nhan lắc đầu: “Gian tế kia vừa thấy mình sẽ bị bắt sống đã lập tức nuốt độc tự sát.” Quân đội đóng ngoài thành môn do hấn chướng quân, chuyện xuất hiện gian tế thế này, đương nhiên sắc mặt rất khó coi.

Quân Đình vẫn là nữ hài, tương đối cẩn thận tỉ mỉ, suy tư hỏi: “Thương Nhan tướng quân vừa mới nói trong mật hàm có vài câu chữ, là cái gì? Mục đích đến của gian tế, hay còn có đầu mối khác?”

“Có một đầu mối không phải đầu mối.”

Quân Đình ngạc nhiên nói: “Cái gì gọi là đầu mối không phải đầu mối?”

Thương Nhan nói: “Mật hàm trên người gian tế, câu chữ có nhắc tới người xâm nhập trong quân đội Đông Phàm, nhưng danh tự cụ thể, ẩn trong quân nào, chức vị ra sao, làm thế nào để liên lạc, lại một điểm manh mối cũng không có. Bất quá, gian tế trước khi chết, gắng sức muốn đem một bản văn thư khác trong ngực xé nát, may mà chúng ta ngăn cản kịp thời, đoạt được từ trong tay hắn.”

Một vị tướng quân khác tên là Nghiêm Tồn lộ vẻ kích động nói: “Phần văn thư kia nhất định khá quan trọng, không biết bên trong viết cái gì?”

“Viết đương nhiên là viết rất nhiều thứ này kia,” Thương Nhan cười khổ: “Thế nhưng chúng ta lại một chút cũng xem không hiểu.”

Mọi người ngạc nhiên.

Quân Thanh từ từ mở miệng: “Theo ta suy đoán, thứ viết bên trên có lẽ là một loại văn tự cổ xưa, có lẽ là Bắc Kỳ quốc gần đây giao ước sử dụng ám ngữ. Triệu tập mọi người, chính là vì để mọi người suy nghĩ biện pháp, xem có thể đọc được nội dung u đồng bên trong hay không. Ta đã sai người đem văn thư đi sao chép thành nhiều bản, mỗi người các người cầm lấy một bản, nhìn thật kĩ xem.”

Thân binh phía sau Thương Nhan bưng ra văn thư vừa mới được sao chép, mỗi người đều được phát một bản. Mọi người cầm trên tay, nhìn thấy phía trên là bút tích cổ quái ngay cả chữ viết cũng không khá hơn, đều cau mày lại.

Phượng Minh nhận được bản của mình, mới vừa mở ra một cái, lập tức toàn thân đại chấn, may mà lực chú ý của mọi người bên cạnh đều bị văn thư đang cầm trên tay hấp dẫn, tịnh không có ai chú ý thấy động tĩnh của hắn. Phượng Minh vội vàng thu lại vẻ kinh hãi, kiềm chế sự kích động trong lòng, cúi đầu nhìn văn thư trên tay.

Dài dài ngắn ngắn, ngắn ngắn dài dài, có nét chấm có nét ngang, nhìn như bút họa mạc danh kì diệu, che kín cả mặt lụa trắng. Quân Thanh và tất cả tướng lĩnh Đông Phàm đều không có khả năng nhìn ra được thứ đông tây u mê này, đổi lại trong mắt bất luận một người hiện đại nào cũng đều có thể có chút khái niệm cơ bản khi tiếp xúc với loại mật mã này.

Cơ sở nguyên thủy nhất, đơn giản nhất của mật mã hiện đại.

Đây là thứ trên thế giới hắn chỉ đem dạy cho một mình Dung Diễm, đây là bí mật giữa hai người tiểu tình nhân bọn họ, thường ngày chỉ có một hai lần dùng đến loại phiên dịch này để nói một chút lời buồn nôn.

Dung Diễm, đúng là Dung Diễm đã tới! Tay Phượng Minh âm thầm run rẩy, cắn chặt môi dưới, cơ hồ muốn nhảy dựng lên hô thật to.

Tên hồn dân này, cư nhiên dám quang minh chính đại đem tin tức truyền vào Đông Phàm vương cung, bất quá đây xác thực đúng là hảo biện pháp đáng được khen ngợi.

Phương thức mật mã mà hần và Dung Diễm dùng để liên lạc rất đơn giản, lấy kiểu nét chấm nét ngang thông thường để biểu đạt hai mươi sáu chữ cái Tiếng Anh, sau đó đem chữ cái dùng ghép vần Hàn ngữ hợp lại để tạo ra, có thể hiểu được ý tứ đại khái.

Tất nhiên, nếu như Phương Minh nói Tiếng Anh giỏi, có thể khỏi cần phiên phức như thế, đã trực tiếp dùng Anh ngữ để liên lạc rồi.

Phương Minh ngẫm nghĩ nhót, cố gắng tìm cách biểu hiện ra bộ dạng sần mi khổ kiếm, trong đầu nhanh chóng chuyển động, Trước kia chưa từng phải chuyển đổi nét chấm nét ngang sang chữ cái với hiệu suất cao như thứ đang cầm trên tay, lại ghép ra âm đọc.

Từng bước từng bước chữ cái, lại từng bước từng bước âm đọc.

Mật mã thật dài chiếm đầy toàn bộ mặt lụa trắng, đổi qua đổi lại, chỉ có lác đác rất ít chữ số ta ở ngay gần người, chờ ta.

Ta ở ngay gần người, chờ ta.

Ta ở ngay gần người, chờ ta.

Ta ở ngay gần người, chờ ta.

Đây nhất định là bức thư cảm động nhất mà Phương Minh nhận được từ người khác trong cuộc đời này.

Trái tim như đột ngột bị người xiết chặt, vừa cảm thấy đau lại mau chóng nổi lông ra, Phương Minh đọc được hai chữ “chờ ta”, một trận khí chua xót xông thẳng lên não, cơ hồ muốn khóc lớn lên. Đang gắt gao xiết chặt văn thư không thể tự chủ, đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm của Quân Đình: “Minh Vương thần sắc kích động, chẳng lẽ đã nhìn ra manh mối gì rồi sao?”

Phương Minh nhanh chóng ngẩng đầu, phát hiện lực chú ý của mọi người đều bị Quân Đình kéo lên người mình, thậm chí lớn không ổn. Biết Dung Diễm truyền tin tức đến, cả người nhất thời sung sướng tột độ, đầu óc lập tức linh hoạt hơn gấp mười, chưa đem Quân Đình để vào trong mắt, cười nhạt hỏi vặn lại: “Thập Tam quân tá có thời gian rảnh rồi quan sát thần sắc của ta, có phải cũng đã xem hết văn thư rồi không, nhìn ra manh mối rồi sao?”

Quân Đình khẽ hừ nhẹ một tiếng, thứ vừa xem qua, hiển nhiên cái gì cũng không nhìn ra được, bị Phương Minh hỏi đến mất mặt.

Lại không thể giấu diếm được Quân Thanh dễ dàng như với Quân Đình, hần tỉ mỉ xem xét kỹ Phương Minh, ánh mắt thoáng nheo lại: “Hốc mắt Minh Vương hơi đỏ, hai tay run rẩy, không giống với kiểu dáng hoàn toàn không biết gì về nội dung trong văn thư. Minh Vương sẽ không định giấu diếm cái gì chứ?”

Phương Minh sao biết chính mình lại kích động thành cái dạng này, thậm chí kinh.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều đang chờ lời giải thích hợp lý của hần, hần đương nhiên không thể đem chuyện Dung Diễm nói ra, đại não lại bắt đầu cấp tốc chuyển động.

“Aizz, Quân Lệnh ti nhân lực quả nhiên lợi hại.” Tang bốc Quân Thanh một câu, Phương Minh lại một lần nữa phát huy khả năng biểu diễn thiên phú của mình, đứng lên bước tới lối đi nhỏ ở giữa, làm ra một bộ dáng do dự phân vân, rất lâu sau mới cắn răng nói: “Ban đầu ta không định nói, nhưng nếu như việc này thực sự có liên quan đến việc quân cơ của Đông Phàm, không bằng thành thực bẩm báo, có thể nào báo đáp được ân sâu của Đại Vương đối với ta? Thực không dám giấu diếm, loại ngôn ngữ này ta đã từng thấy qua vào rất nhiều năm trước.”

Vừa nói ra lời này, chúng tướng đều lộ ra biểu tình quan tâm chú ý.

Thương Nhan vội hỏi: “Thứ viết trên văn thư này là cái gì?”

Phương Minh nhún vai: “Ta mặc dù đã từng thấy qua, nhưng cũng không biết làm thế nào để phân biệt được loại văn tự cổ xưa này. Sư phụ đã từng nói qua, loại ngôn ngữ này là thứ dùng để thần linh trực tiếp

nối kết với nhân gian (nối kết ở đây cứ hiểu như là liên lạc ý nhé), thông thường sẽ xuất hiện ở trên đỉnh núi cao hoặc là trên vách đá Huyền Nhai (huyền = treo ; nhai = sườn dốc núi đồi), tuyên bố rõ một số thời kì biến động trọng đại hoặc chuyện cơ mật trong quốc gia.”

Xem ra hẳn đã lây nhiễm thói hư của bọn Dung Diễm rồi, nói dối thông thiên ngày càng nhiều, càng nói càng thuận miệng, từ một hảo thanh niên thành thật rơi xuống làm Tây Lôi Minh Vương gian trá.

“Thần linh trực tiếp nối kết với nhân gian?”

“Tuyên bố rõ chuyện cơ mật?”

Đông Phàm đúng là quốc gia hết lòng tin tưởng thần linh, dùng thần kinh làm bia ngắm hẳn là bách phát bách trúng, huống chi hẳn từng trong một đêm làm ra một việc kinh người đó là làm thánh hồ vĩ đại đổi thành màu đen. Nói ra lời giải thích hoang đường như thế, Phượng Minh vẫn nhất phái an nhiên, các vị tướng lĩnh ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, dường như đã tin vài phần.

Quân Thanh nhíu mày nói: “Cho dù là ngôn ngữ của thần linh, cũng phải có phàm nhân nhìn ra đồng u mê này mới đúng, không thì thần linh dùng cái gì đem chuyện cơ mật truyền cho nhân gian được?”

Vấn đề này Phượng Minh đã sớm nghĩ tới, gật đầu nói: “Không sai, quả thực có người hiểu được loại văn tự này.”

“Ai?”

“Sư phụ ta, Tôn Tử.” Phượng Minh tâm tình thư sướng, nhìn thấy Quân Thanh biểu tình kì quái, trong bụng cơ hồ cười đến đứt ruột, biểu hiện ra bên ngoài lại vẫn nghiêm trang nói: “Về bản lĩnh và lai lịch của sư phụ ta, Quân Lệnh ti nếu như hoài nghi ta nói dối thì có thể đi hỏi quốc sư.”

Có Lộc Đan tiên nhập vi chủ* đi trước làm đường, còn sợ Quân Thanh không bị làm đường sao? Sau khi hội nghị quân vụ kết thúc, mọi người trong lòng đều ôm nan đề rời đi. Thương Nhan bởi vì vô pháp phá giải nội dung trong văn thư, cũng là bộ dáng buồn bực không vui, hỏi Phượng Minh: “Sư phụ của Minh Vương, có thể mời đến Đông Phàm không? Không biết vì sao, ta chung quy vẫn cảm thấy trong văn thư này ẩn tàng một đại bí mật liên quan đến vận mệnh Đông Phàm, này nói không chừng cũng là nguyên nhân Bắc Kỳ muốn phái gian tế đem văn thư mang vào Đông Phàm đưa cho gián điệp ở Đông Phàm.”

(*ý chỉ lời nói nghe được trước tiên hoặc ẩn tượng đạt được ban đầu thường hay chiếm sâu vị trí chủ đạo ở trong đầu, sau này gặp phải ý kiến bất đồng thì sẽ không dễ dàng tiếp thu)

Phượng Minh trong bụng cười đến phát đau, khóe miệng cơ quắp trả lời: “Tầm tích của sư phụ ta từ lâu đã báo cho quốc sư biết, quốc sư đang tận lực mời lão nhân gia hẳn xuống núi đó. Bất quá sư phụ là một nhân vật giống như thần tiên, thích vân du khắp nơi, không hẳn tìm được dễ dàng như vậy.” Cười khúc khích quay trở về nội cung của mình, đem hóa lô đặt bên cạnh rồi cất tiếng cười to một hồi, nhớ tới cuối cùng cũng đã có được tin tức của Dung Diễm, lại tuôn rơi vài giọt nước mắt, e sợ thị nữ âm thầm theo dõi phát hiện ra dị thường lại hướng Lộc Đan bẩm báo, liền thu liễm tâm tình kích động, hướng về phía thị nữ nói: “Sáng sớm ngày hôm nay đã bị người của Quân Đình đánh thức, ngủ không đủ. Để ta tắm rửa trước rồi ngủ một giấc nhỏ, khi nào dậy sẽ ăn cơm chiều.”

Sau khi tắm rửa, khuya đêm thị nữ thối lui, chính mình bò lên trên giường rụt vào trong ổ chăn, nhớ Dung Diễm một hồi, lại rơi một hồi nước mắt, từ lúc bắt đầu vẫn luôn lo lắng hẳn gặp phải bất trắc, hiện tại biết người này đã bình yên vô sự, nghĩ đến hẳn vô tâm vô phế để cho mình mất công lo lắng, lại nghiêng rằng nghiêng lợi, suy nghĩ khi gặp lại nhau sẽ trả thù như thế nào.

Kỳ thực trong lòng rất cao hứng, thực sự không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung. Cứ như vậy lặp đi lặp lại, cuối cùng hai mắt đỏ hồng nặng nề ngủ thiếp đi. Tới chạng vạng, thị nữ đến bên giường thỉnh an, nói: “Minh Vương, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi.”

Phượng Minh vừa ngủ được một lúc, không chịu dậy, ngay cả cơm tối cũng không ăn, tiếp tục ở trong mộng cùng Dung Diễm triền miên. Không ngờ đến sáng sớm hôm sau, gà vừa gõ móng, thị nữ lại tới quấy rầy giấc ngủ nướng của hắn, Phượng Minh cả giận nói: “Không phải ta đã nói với Quân Đình nội trong mười ngày sẽ không đi xem cái gì thao luyện sao? Nói với người nằng phái tới, ta phải chuyên tâm viết phương

luyện binh, tiến hành cải cách chế độ quân đội, đây là quyền lợi mà phụ thân đại nhân của nàng cấp cho ta, nếu như không phục thì tìm phụ thân của nàng đi, hoặc là tìm quốc sư cũng được!”

“Minh Vương, đến thỉnh Minh Vương cũng không phải là người của Thập Tam quân tá.”

Thị nữ thanh âm yếu điệu trả lời: “Quốc sư nói có sự tình trọng yếu, thỉnh Minh Vương lập tức đi đến trắc điện của tẩm cung Đại Vương.”

“Quốc sư? Hắn có sự tình gì trọng yếu?”

“Quốc sư nói, ngài ấy đã mời được sư phụ của Minh Vương đến vương cung Đông Phàm rồi.”

Minh Vương đột ngột ngồi thẳng dậy trên giường: “Người nói lại lần nữa xem?”

“Sư phụ Tôn Tử của ngài, đang ở trong trắc điện đó.” Phương Minh mặt mày choáng váng. Có làm hay không, này cũng có thể mời tới ư? Lại một lần nữa giữa sáng sớm tinh mơ trời rét căm căm phải chui ra từ trong ổ chăn ấm áp, nhưng ngược lại lần này Phương Minh rất cam tâm tình nguyện, bởi vì hắn cũng rất muốn nhìn xem là thần thánh phương nào mà ngay cả Tôn Tử cũng dám giả mạo. Tuy nhiên người thời đại này tất nhiên là không biết được sự lợi hại của kì nhân Tôn Tử, bất quá giả mạo sư phụ của Minh Vương, cũng xem như là một chuyện có đủ tinh thần mạo hiểm rồi, bị phát hiện có thể sẽ phải mất đầu.

Người này, có thể là Dung Diêm không? Không có khả năng, Lộc Đan đã từng gặp Dung Diêm, y bản thân chính là cao thủ dịch dung, cho dù Dung Diêm đã được cao thủ hóa trang cho, vẫn không có khả năng giấu được Lộc Đan. Nếu suy đoán như vậy, thì cũng không thể là Liệt Nhi, bọn người Dung Hổ, ngay cả các vị quan viên trọng yếu trong Tây Lôi chỉ từng bị Lộc Đan gặp qua, cũng không có khả năng giấu diếm được con mắt của Lộc Đan. Lộc Đan rút cuộc từ nơi nào tìm được Tôn Tử giả mạo này? Lẽ nào... là địch nhân của Lộc Đan đã ngấm ngầm tìm hiểu Phương Minh rồi cho Lộc Đan địa chỉ, sau đó phái người giả mạo Tôn Tử tiến nhập vào vương cung, mưu đồ giành lợi ích gì đó? Vậy lá gan của bọn chúng cũng ghê gớm thật, bởi vì Phương Minh sẽ có thể vạch trần bất cứ lúc nào.

Bất quá, nếu như thực sự là địch nhân của Lộc Đan giả mạo, vậy rút cuộc nên vạch trần hay không thì mới tốt đây? Tình trạng của Phương Minh đối với Lộc Đan hiện nay dường như là địch phi địch lại hữu phi hữu (không phải địch cũng không phải bạn bè), thực sự rất đau đầu. Sóng lòng phập phồng mà tiến vào trắc điện, nhìn thấy Lộc Đan mặt mày rạng rỡ trước mắt.

“Minh Vương để ta chờ thật lâu. Này thật sự đúng là tin tức tốt lành nhất thiên đại, ta cho người đi đến ngọn núi cao mà Minh Vương chỉ đích danh để tìm quanh quẩn một thời gian đã dài, tìm khắp nơi cũng không thấy tung tích của lệnh sư, đang định quay về tay trắng, không ngờ lại gặp được. Lệnh sư ban đầu không chịu đến, về sau nghe nói người ở vương cung Đông Phàm, mới động tâm, đáp ứng đến một chuyến.” Lộc Đan và Phương Minh bước nhanh vào trong điện, hiếm khi thấy y mặt mày rạng rỡ.

Phương Minh nghi hoặc nói: “Quốc sư sao có thể khẳng định hắn là sư phụ của ta?”

“Minh Vương yên tâm, ta sao lại có thể tùy tiện bị người lừa gạt?” Lộc Đan vừa đi vừa đáp: “Ta vừa mới hướng lệnh sư để thỉnh giáo binh pháp Tôn Tử, lệnh sư không hổ là cao nhân, giảng giải so với Minh Vương lại càng rõ ràng và sâu sắc hơn.”

Phương Minh ngạc nhiên.

“Lệnh sư ở bên trong.” Lộc Đan vén rèm lên, hướng vào bên trong cười nói: “Để Tôn đại sư chờ lâu, lệnh đồ Phương Minh đã tới rồi.” Phương Minh sải một bước chân vào cửa, tầm mắt vừa hướng vào trong đảo qua, kêu “A” một tiếng kinh hãi, như bị đánh một gậy vào đầu, ngơ ngẩn cả người.

Người trong phòng ung dung cao quý, mặc dù thân mặc bố y bình thường, nhưng không che được khí chất tôn quý khiến kẻ khác phải ngưỡng mộ, trong khuôn mặt tươi cười thân thiết nhìn Phương Minh còn mang theo một chút trách cứ: “Đồ đệ Phương Minh của ta, bao lâu rồi chưa lên núi bái kiến sư phụ? Nếu không phải ta cố ý tới tìm người, chỉ sợ người mười năm cũng sẽ không nhớ đến sư phụ đi.” Phương Minh ngốc lăng một hồi lâu, mới như thần hồn phách lạc, ngơ ngác đi tới trước mặt “sư phụ”, thật sự giống như đồ nhi rất lâu rồi lưu lạc bên ngoài, kiểu giống như bất ngờ gặp lại sư phụ đã dạy dỗ mình, vành mắt đỏ lên, hai đầu gối quỵ xuống, khóc lớn nói: “Sư phụ... Sư phụ, đồ nhi bất hiếu, lão nhân gia người cư nhiên lại vì ta mà vào cung! Sư phụ a!” Gào khóc nổi lên.

Ngay cả Lộc Đan cũng không khỏi vì cảnh thầy trò tương ngộ này mà hơi hơi cảm động. Vị “Tôn Tử” giả mạo này, hách nhiên lại chính là người duy nhất trong vương cung Tây Lô chưa từng bị Lộc Đan gặp mặt qua hoặc thấy qua bức họa chân dung, vẫn luôn được người bên ngoài cho rằng không hề ảnh hưởng đến chính cục Tây Lô, chỉ có thể là thái hậu không mấy ai để ý. Lộc Đan có thể nào ngờ tới, người luôn luôn ẩn giấu trong vương cung Tây Lô rồi xa thế sự, thái hậu hiện nay hẳn là bị Đồng Nhi khống chế, lại cứ nhiên xuất hiện ở trên núi mà mình phái người đi tìm “Tôn Tử”.

Thái hậu hoàn toàn thay đổi trang phục thường ngày, mặc bố y bình thường, ở trong vương cung Đông Phàm vẫn giữ được dáng vẻ bất phàm, lưng khê cúi xuống, nhẹ nhàng vuốt đầu Phượng Minh, hiền hậu nói: “Hảo đồ nhi, quốc sư đã đem chuyện của ngươi nói sơ qua cho vi sư rồi. Đừng sợ, Quân Lệnh ti mặc dù nắm giữ quân quyền, nhưng cũng không phải là vô pháp đối phó.”

Nàng đã kinh qua hai triều Tây Lô, nhiều lần ở giữa cuộc đấu tranh chính trị rồi ren hỗn loạn phức tạp không gì sánh được mà sống sót, bảo vệ nhi tử duy nhất của mình leo lên ngai vàng của Đại vương Tây Lô, nói lên những lời này tuyệt đối không có cảm giác khoát lác.

Lộc Đan than thở: “Không nghĩ tới sư phụ của Minh Vương lại là một vị nữ tử, thật khiến bản quốc sư thất kinh.”

Phượng Minh cung kính đỡ thái hậu đến ngồi lên ghế trên, ngoan ngoãn tuân thủ sư đồ chi lễ, đứng ở phía sau thái hậu, cười nói: “Cái này quốc sư sai rồi, xem thường nữ nhân, rất có thể sẽ phải ăn thiệt thòi lớn a.” Có lẽ phải nói là nữ nhân ẩn mình trong thâm cung Tây Lô không người biết rõ, mới là lợi hại nhất đi.

119. Q.7 - Chương 1: Chương 1

Tràng cảnh chiến đấu đơn độc bỗng nhiên có biến đổi xuất hiện tính hí kịch, chẳng những Dung Diễm to gan lớn mật dùng mật mã bí mật nhẹ nhàng đem tin tức nghênh nghênh ngang ngang truyền vào trong trọng địa quân sự của Đông Phàm, càng tuyệt vời hơn chính là thái hậu từ trước đến nay luôn ẩn sâu trong thâm cung sống an nhàn sung sướng lại cứ nhiên hóa trang đăng tràng (hóa trang lên đài, lên sân khấu :)), trở thành tôn đại sư “Tôn Tử” thông thiên văn tường địa lý. Phượng Minh mặc dù tự đánh giá rằng năng lực chịu đựng tâm lý của mình từ sau khi đến thời đại này đã được tôi luyện rất tốt, cũng không kèm được trái tim đập ầm ầm.

Giả vờ đóng hí kịch khóc lớn một trận rất chân thật, diễn một màn sư đồ tương ngộ đủ để nhận được giải vàng Áo Tư Tập*, vấn đề đây một bụng ở dưới yết hầu dường như chỉ chực nhảy vọt ra ngoài, tiếc là chủ nhà Lộc Đan này lại quá mức hiếu khách, vẫn luôn tục bồi bạn ở một bên, Phượng Minh ngay cả ánh mắt cũng không dám để lộ ra một tia.

(Áo Tư Tập: một giải thưởng hay một lễ trao giải về điện ảnh :-?)

“Binh pháp Tôn Tử mà Tôn đại sư trình bày, quả thực tinh diệu tuyệt luân.” Lộc Đan nhấc tay: “Nào, trước tiên hãy nếm thử đặc sản đông trà của Đông Phàm chúng ta đã, sau đó sẽ tiếp tục nghe đại sư luận binh pháp.”

“Hảo, hảo. Quốc sư đối với binh pháp, thực sự là rất có hứng thú nhỉ, so với tên đồ nhi không chịu tiến bộ của ta thì mạnh hơn nhiều.” Thái hậu đạm nhiên như đang bình ổn phẩm trà, trong lòng kì thực rất bất ổn.

Những cái gọi là binh pháp này của nàng, đều là Dung Diễm học được từ Phượng Minh, sau khi lĩnh hội thấu hiểu, lâm phải tình huống cấp bách mới tự mình dạy lại cho nàng. Phượng Minh vì chịu sự uy hiếp mới không cam tâm không nguyện ý mà nôn ra một nửa giữ lại một nửa đóng binh pháp, so với nàng được trải qua sự chỉ dạy tỉ mỉ kĩ lưỡng của Dung Diễm thì đương nhiên nàng trình bày sẽ có phần đáng xem hơn.

Nhưng vốn liếng trong bụng chung quy cũng chỉ có hạn, Lộc Đan lại không phải đối tượng dễ dàng đánh lừa, nếu lại tiếp tục hỏi “Tôn Tử” về binh pháp thêm nữa, e rằng ngay cả thái hậu chính tông lão hồ ly “Giả Tôn Tử” này cũng trụ không nổi.

Lộc Đan lại nói: “Nghe Minh Vương nói, Tôn đại sư có hai bộ binh pháp khiến người khác phải động dung (động dung = lộ vẻ xúc động), một bộ tên là “binh pháp Tôn Tử”, kế hóa thiêu liên hoàn thuyền mà Minh

Vương đã dùng bên bờ A Mạn giang, chính là xuất từ bộ này; nhưng còn một bộ khác là “binh pháp Trọng Tôn Tử”, so với “binh pháp Tôn Tử” lại càng lợi hại hơn.

Phượng Minh đang cúi đầu uống trà, thiếu chút nữa phụt một tiếng đem nước trà phun lên đầu “sư phụ”.

Thái hậu cũng sửng sốt ngạc nhiên. Nàng chỉ học được từ Dung Diễm một nửa “binh pháp Tôn Tử” còn chưa thật nhuần nhuyễn, từ đâu lại chạy ra thêm một cái “binh pháp Trọng Tôn Tử” nữa? Biểu tình quái dị mà quay đầu lại, liếc mắt nhìn Phượng Minh.

Phượng Minh cũng nhanh trí, lập tức đến đứng trước mặt thái hậu, phụng một tiếng, hai đầu gối quỳ xuống, nhỏ giọng nói: “Là đồ nhi không tốt, không tuân theo lời sư phụ, tự ý đem chuyện sư phụ đã viết một phần binh pháp khác nói cho quốc sư.”

Thâm cung quả đúng là nơi đứng đầu trong việc người lừa ta gạt, nói đến diễn hí (diễn hí kịch), khả năng thiên phú của thái hậu tuyệt đối so với Phượng Minh không hề thấp hơn. Lập tức bắt đầu dĩ mà lắc đầu, trầm giọng nói: “Phượng Minh, lúc ngươi xuống núi, có từng nhớ kĩ sư phụ đã nói với ngươi cái gì không?”

“Sư phụ đã nói, “binh pháp Trọng Tôn Tử” so với “binh pháp Tôn Tử” uy lực càng lớn hơn bội phần, nhìn trình độ binh pháp của các quốc gia hiện nay, sử dụng “binh pháp Tôn Tử” đã là dư dả rồi; thời điểm này không được sử dụng “binh pháp Trọng Tôn Tử”, phải đợi đến tương lai, trình độ binh pháp của các quốc gia trở nên cùng một đẳng cấp, mới có thể để cho người khác biết.” Phượng Minh khẩn trương đem hồ ngôn loạn ngữ của mình bày ra toàn bộ, để tránh cho thái hậu hỏi ba câu tiếp theo cũng không bị lộ ra sơ sót.

“Vậy mà ngươi còn dám tùy tiện tiết lộ?” Thái hậu đập mạnh xuống một tay ghế, vì khí thế vương hậu nhiều năm hiển lộ ra, quả nhiên không thể xem thường.

Lộc Đan vội cười nói: “Tôn đại sư thỉnh đừng trách cứ Minh Vương, đều là do Lộc Đan không tốt. Hai bọn ta đàm luận binh pháp cổ kim, nói đến lúc thư sướng, ắt không cẩn thận dẫn tới việc Minh Vương hấn...”

Đang nói được một nửa, tùy tùng theo hầu bên người Lộc Đan vén rèm bước vào, nhỏ giọng nói: “Bẩm quốc sư...”

“Ai cho người vào?” Lộc Đan vừa mới ngừng nói, nhú mày bắt mắt: “Không phải đã dặn người đi xuống, bản quốc sư ở bên cạnh bồi Tôn đại sư và Minh Vương, ai cũng không được phép quấy nhiễu sao?”

” Quốc sư thứ tội, sự tình quân cơ quan trọng cấp bách, Quân Thanh phải quấy rầy.” Thanh âm mạnh mẽ của Quân Thanh chọt từ bên ngoài truyền vào, tiếng bước chân tiến dần, tựa hồ một đường thẳng nhập.

Không bao lâu, màn đã bị xốc lên, lộ ra thân ảnh của Quân Thanh cùng mấy người quân nhân cao lớn phía sau.

Lộc Đan sắc mặt hơi trầm xuống, nhưng khi đứng lên đã thay đổi sang khuôn mặt tươi cười: “Quân Lệnh ti đích thân tới phủ, Lộc Đan cảm thấy rất vinh hạnh. Quân Lệnh ti đến vừa đúng lúc, Tôn đại sư đại gia binh pháp Tôn Tử đang ở nơi này tâm tình luận đàm binh pháp, Quân Lệnh ti cũng đối với binh pháp có thâm niên nghiên cứu, vừa đúng lúc cùng nhau luận đàm? Người đâu, dâng trà.”

“Không cần.” Quân Thanh vẫn đứng thẳng như cây thương, cũng không ngồi xuống, nghiêm nghị nói: “Quân Thanh đến lần này mục đích thập phần đơn giản, là vì thỉnh Tôn Tử đại sư phiên dịch một tờ văn thư cổ quái lục soát được từ trên người gian tế của Bắc Kỳ.”

“Văn thư?”

“Theo như Minh Vương nói, người đọc được loại văn thư cổ xưa này rất ít, mà Tôn Tử đại sư lại chính là một người trong số đó.” Quân Thanh hướng về phía thái hậu quét mắt một cái, thấy là một nữ nhân, trong lòng hơi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hấn tính tình hướng nội, cũng không nói nhiều, chấp tay nói: “Không biết Tôn Tử đại sư có vui lòng giúp hay không, trước tiên đi đến quân vụ nghị thỉnh một chuyên?”

“Không biết theo như lời của Quân Lệnh ti nói, văn thư là thể nào?” Lộc Đan hỏi.

Quân Thanh quét mắt liếc Lộc Đan một cái, trên khuôn mặt ngay thẳng không có bao nhiêu biểu tình: “Quốc sư thứ tội, việc này thuộc về quân vụ cơ mật, chỉ có tướng lĩnh quân đội cấp cao mới có thể tham dự.”

Khuôn mặt tuần tú của Lộc Đan đột nhiên đỏ lên, trong mắt hiện lên hận ý độc ác, ngay lập tức lại biến mất. Ý mặc dù đa mưu túc trí, nắm giữ đại quyền trong Đông Phàm vương cung, thậm chí đem cả tế sư viện lật ngược, nhưng đối với hệ thống quân đội tự thành thể hệ, lại vẫn vô lực nhúng tay vào. Quân đội Đông Phàm là một tổ chức rất trung thành với vương thất, vừa coi trọng thân thể lại vừa coi trọng thể hệ quân công, Lộc Đan sinh ra trong gia đình bình dân, lại chưa từng ở trên sa trường, đương nhiên không chiếm được sự tán đồng của các tướng lĩnh trong quân đội. Hệ thống này cơ hồ không gì phá nổi, ngay cả Đông Phàm vương cũng không dám tùy tiện đụng chạm tới, Quân Thanh này đây cũng là người khiến Lộc Đan kiêng kỵ thâm sâu.

Tế sư viện có thể đối phó, thứ mà đám lão bà kia nắm giữ chính là tín ngưỡng, chung quy cũng không cần chân chính rút đầu lâu tẩy máu nóng của binh sĩ. Gia tộc Quân gia lại không giống vậy, chọc giận những danh tướng thế gia từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm khắc này, bất cứ lúc nào cũng có thể bị rơi vào tràng diện thiên quân vạn mã vây khốn.

Bởi vậy, cho dù Lộc Đan nhận được sự tín nhiệm và sủng ái của Đông Phàm vương, thì muốn tiến đánh quân đội, cũng tuyệt đối không phải một việc dễ dàng.

Đây cũng là nguyên nhân Lộc Đan cấp thiết lợi dụng Phượng Minh và “Tôn đại sư”. Bọn họ vô cùng có khả năng hỗ trợ Lộc Đan đạt được thứ mà y vẫn luôn khát khao, chính là lực ảnh hưởng trong quân đội.

Chỉ ít, Phượng Minh đã đạt được một chức vị trong quân đội rồi.

Quân Thanh bày ra một bộ tư thái chờ đợi thái hậu động thân, Lộc Đan sắc mặt khó coi mà ngồi ở trên ghế chủ vị.

Lòng bàn tay Phượng Minh đã đổ mồ hôi lạnh. Hắn hồ ngôn loạn ngữ nói “Tôn Tử” sẽ có thể đọc được loại văn tự này, nhưng trăm triệu lần không ngờ tới “Tôn Tử” lại thật sự xuất hiện.

Như thế vừa khéo, bị người bắt được tại trận.

Thái hậu nhìn văn thư, nếu như không giải đáp được, vậy chính là Phượng Minh bịa đặt, nói không chừng Quân Thanh lại lập tức dùng cơ này chém đầu hắn; nếu như giải đáp, lại phải đem bản “thư thần linh cấp cho nhân gian” này phiên dịch thành cái gì? Dù thế nào cũng không thể lật ngược được tình hình thực tế sao?

Ta ở ngay gần người, chờ ta.

Nghĩ đến tin tức mà Dung Diễm truyền tới, trong lòng có chút ngọt, thiếu chút nữa khiến cho tiểu ý dật xuất ra khoe môi. Phượng Minh vội vàng cắn răng cúi đầu, làm cái quỷ gì bây giờ? Hiện tại chưa từng nghĩ đến những việc này.

Lật ngược tình hình thực tế là tuyệt đối không thể, nhưng nếu như hồ loạn phiên dịch một trận, với sự thông minh của Quân Thanh, chỉ cần một tia sơ hở cũng có thể dẫn đến thua trận toàn bộ.

“Tôn đại sư, thỉnh.” Thuộc hạ của Quân Thanh vén rèm cửa lên.

Thái hậu không rõ chân tướng, chỉ nhìn sắc mặt Phượng Minh biến vàng, sao có thể tùy tiện theo người đi. Khẽ đẩy nắp chén trà, tĩnh không lên tiếng.

Quân Thanh sai một bước nói: “Tôn đại sư, thời gian khẩn cấp, thỉnh dời bước.”

Lộc Đan đang tức giận Quân Thanh vô lễ, thấy “Tôn đại sư” đối với Quân Thanh phớt lờ, chỉ biết nài nỉ vì mình giúp đỡ, lập tức cười lạnh nói: “Quân Lệnh ti, Tôn đại sư là khách quý do bốn quốc sư mời tới, không phải là thuộc hạ của Quân Lệnh ti. Tôn đại sư có đi quân vụ nghị thỉnh hay không, vẫn là đợi Tôn đại sư tự mình quyết định mới được.”

Quân Thanh yết hầu nghẹn cứng, lại không thực sự phát hỏa. Việc hắn khẩn trương nhất vẫn là quân vụ, cũng không liều chết giữ mặt mũi, lập tức nhịn khí xuống, chuyển sang hướng Phượng Minh nói: “Minh Vương cũng biết sự tình có bao nhiêu khẩn cấp, vẫn thỉnh Minh Vương khuyên lệnh sư đi một chuyến, để tránh khỏi phụ một phen tín nhiệm của Đại Vương đối với Minh Vương.” Ngữ khí ôn hòa, trái lại khiến Phượng Minh có chút ngạc nhiên.

Cứ như vậy, Phượng Minh liền không thể khoan tay đứng nhìn, khom lưng cúi xuống bên tai thái hậu, nhẹ giọng nói: “Sư phụ, Quân Lệnh ti hôm nay lấy được một kiện văn thư trên người gian tế Bắc Kỳ, văn tự bên trên cùng văn tự mà ngày trước sư phụ nói là để thần linh nối kết với nhân gian nhìn rất giống nhau, đồ nhi cả gan, nói với Quân Lệnh ti là sư phụ có thể hiểu được loại văn tự u đồng này. Quân Lệnh ti cực kì trông mong phá giải được nội dung của văn thư, muốn mời sư phụ đi một chuyến, chẳng biết ý tứ của sư phụ thế nào?” Hắn sợ đẳng cấp nhĩ lực của Lộc Đan lợi hại, lại nghe được lời hắn nói thầm, thế nên nói cẩn cẩn dực dực, không dám để lộ ra một điểm sơ sót.

Thái hậu lúc này mới minh bạch, quét mắt liếc Phượng Minh: “Thì ra là thế, người lại đa sự rồi.”

“Vâng, vâng, đồ nhi lỗ mãng.” Phượng Minh khom người nghe giáo huấn. Dù sao thái hậu cũng là mẫu thân của Dung Diễm, cũng chính là trưởng bối của Phượng Minh hắn, giả bộ khúm núm một chút cũng không có gì là mất thể diện.

“Việc này...” Thái hậu lại nhìn Lộc Đan: “Quốc sư cho rằng thế nào?”

Lộc Đan thấy “Tôn đại sư” hỏi ý kiến của mình, tuyên bố rõ đã cấp cho y thể diện, sắc mặt tức khắc khá lên không ít, nhưng trong lòng y có sự khôn ngoan, đương nhiên sẽ không nói ra những câu đại loại như “Đại sư không nên giúp đỡ”, liền cười nhẹ đáp: “Lộc Đan bất luận lúc nào cũng tôn trọng quyết định của đại sư.”

Cả đám thuộc hạ của Quân Thanh thấy “Tôn Tử” này rất tự cao tự đại, đều tức giận đến nổi tay nắm chặt thành nắm, nhưng Quân Thanh không lên tiếng, nên cũng không dám phát tác.

Thái hậu giả vờ suy xét một hồi, mới nói với Quân Thanh: “Không đối gì Quân Lệnh ti, Tôn Tử từ lâu đã định không can thiệp vào tranh đấu trong thế gian nữa, bất quá tiểu đồ Phượng Minh đã tiết lộ bí mật, lại khiến cho Quân Lệnh ti đích thân tới hỏi, vì đền đáp sự nhiệt tình hiếu khách của quốc sư, ta cũng hẳn là nên vì Đông Phàm mà làm một chút việc. Được rồi, ta giúp Quân Lệnh ti một mối bận tâm, có điều... Ta già rồi, đi đứng bất tiện, Quân Lệnh ti có chuyện, cứ hỏi ở đây đi, cái gì quân vụ nghị thỉnh, thứ cho ta không đi.”

Quân Thanh trầm ngâm. Văn thư được sao chép ở ngay trong lồng ngực, đem “Tôn đại sư” thỉnh đến quân vụ nghị thỉnh chứ không thảo luận ở đây, vốn chính là một loại phương pháp để chèn ép sự kiêu ngạo của Lộc Đan, bất quá nếu như hiện tại vì loại nội tranh này mà dẫn tới chậm trễ quân tình, thì cũng không đáng. Suy tư trong phiên khắc, hắn không nói gì, từ trong lòng lấy ra bản văn thư kia, nói: “Đã như vậy, xin thỉnh Tôn đại sư lập tức xem qua.”

Thái hậu tiếp nhận văn thư, vừa mở ra nhìn: “Nga? Thật sự đúng là văn tự cổ xưa mà thần linh sử dụng, các người từ đâu mà có?” Về kinh ngạc vừa đúng lúc, thật giống như đúc.

“Lấy được từ trên người một gã gian tế vừa mới bị bắt. Đại sư, không biết có thể thỉnh đại sư phiên dịch nội dung trong đó không?”

Phượng Minh đang như kiến bò trên chảo nóng, khắp người đổ mồ hôi.

Thái hậu a, người nghìn vạn lần nhất định phải sáng tác được một lời nói dối có thể lừa gạt được cả Lộc Đan và Quân Thanh, tuy rằng như vậy tịnh không dễ dàng. Bởi vì bất kể thái hậu bịa ra cái gì, bọn họ cũng vô cùng có khả năng thỉnh thái hậu từng chữ từng chữ đối dịch, so sánh nét chấm nét ngang lặp lại giống nhau xuất hiện ở chỗ nào. Nói cách khác, chỉ cần thái hậu có một chút bất cẩn, từng chữ trong lời phiên dịch không thể đối ứng với văn thư của bản thân, lập tức sẽ lộ ra sơ hở.

Thái hậu không chút hoang mang, cầm văn thư nhìn trái nhìn phải, trong miệng nói lảm bảm, bỗng nhiên nhắm mắt lại suy tư, mãi cho đến khi mọi người xung quanh đều đã duỗi dài cổ chờ nàng phiên dịch đến nổi mỗi nhừ, mới nhả mây lại, trên trán lộ ra vài đạo nếp nhăn đại biểu cho năm tháng, hướng Quân Thanh nói: “Ta cũng không biết nội dung trong đó.”

“Cái gì?” Phượng Minh kì quái kêu.

Thăm rồi thăm rồi, thái hậu sư phụ người lựa chọn phương pháp ứng đối này có phải hay không rất...

“Cái gì?” Quân Thanh ngạc nhiên, khó nén được sự thất vọng, thần sắc lộ ra vẻ hoài nghi.

Thái hậu đặt văn thư lên trên bàn, chậm chậm nói: “Bởi vì bản văn thư này không hề hoàn chỉnh. Chữ viết của thần linh so với chữ viết bình thường phức tạp hơn gấp nghìn lần, văn thư không hoàn chỉnh, bảo ta có thể nào phiên dịch được nội dung bên trong? Cũng giống như một phần địa đồ quân sự, chỉ có một góc trong đó, sao có thể biết được địa điểm nào cấm mốc?”

Hai mắt Phượng Minh mở tròn xoe, cơ hồ muốn bỏ nhào tới hung hăng hôn lên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của thái hậu một cái, lấy cớ này tuyệt a!

Giờ càng già càng cay nha.

“Ý của đại sư là, bản văn thư này còn có một phần khác?” Quân Thanh hỏi.

“Tuyệt đối đúng.”

“Điều này sao có thể?”

“Sao lại không có thể?” Thái hậu uống một ngụm trà nóng, nhìn về phía Lộc Đan: “Hiện nay thập nhất quốc phân tranh, các quốc gia đều muốn dùng hết phương pháp để bảo hộ quân tình. Phương pháp đem chia tin tình báo trọng yếu thành mấy phần đặt trong nhiều người khác nhau, quốc sư nhất định cũng đã từng nghe nói qua chứ?”

Lộc Đan đương nhiên có biểu hiện giúp đỡ, gật đầu nói: “Không sai. Mỗi người khác nhau đều cầm một phần, sau đó toàn bộ đưa tới tay người chấp nối, sẽ do người chấp nối tập hợp thành văn kiện hoàn chỉnh. Như vậy liền không cần lo chuyện người truyền tin bị bắt thì việc cơ mật sẽ bị tiết lộ.”

Loại phương pháp truyền tin tình báo này, Quân Thanh đương nhiên cũng từng nghe qua.

Bất quá Bắc Kỳ quốc là nước láng giềng tối nguy hiểm của Đông Phàm, gần đây liên tiếp có động tĩnh, đã khiến tướng lĩnh như Quân Thanh phải căng thẳng, hôm nay lại phát sinh ra thêm một chuyện gian tế, lại liên quan đến gián điệp đã xâm nhập vào trong quân và văn tự cổ xưa quý dị, càng khiến sự tình bị bịt kín bởi một tầng sắc thái thần bí, vậy nên rất nóng ruột muốn biết rõ ràng.

Quân Thanh đối với những thứ đông tây mà Phượng Minh nói lúc đầu vốn bán tin bán nghi, bất quá lại đoán không ra hấn vì cái gì phải lừa dối mình, vạn nhất bị điều tra ra cũng không có gì là tốt đẹp. Nếu như “Tôn Tử” nói ra nội dung, còn có thể căn cứ vào nội dung để suy đoán thật giả, không nghĩ tới nàng lại vạch ra một chuyện văn thư không hề hoàn chỉnh.

Phượng Minh nói: “Quân Lệnh ti, ta thấy, nếu như muốn đem nội dung văn thư dịch ra, còn cần phải bắt được gian tế khác lên vào nữa mới được.”

“Ta đã hạ lệnh, nghiêm mật theo dõi những người lạ mới xuất hiện phụ cận quân đội gần đây.” Quân Thanh cuối cùng cũng bị câu trả lời này thuyết phục, đầy bụng thất vọng, cũng biết hỏi thêm cũng chỉ dư thừa, nhìn nhìn sắc trời nói: “Đã như vậy, ta còn có yếu vụ phải xử lý, cáo từ trước.”

Hắn dẫn thuộc hạ đi nhanh ra cửa phòng, chỉ chốc lát sau lại vòng lại, nói với Phượng Minh: “Quân Đình bẩm báo, nói Minh Vương dự định nội trong mười ngày không đến nhìn binh sĩ thao luyện, phải ở trong cung điện viết phương lược luyện binh?”

“Đúng vậy.” Phượng Minh cảnh giác trả lời. Ngoan ngoan, sẽ không định mỗi ngày đúng giờ túm ta đi luyện binh, tiếp tục dùng chiến thuật làm kiệt sức với ta chứ?

“Như vậy không được. Minh Vương đã quên một chuyện, sĩ binh của hai bên chúng ta một tháng sẽ so đấu một lần. Dùng mười ngày để viết phương lược, vậy còn thời gian nào mà thao luyện? Minh Vương trước hết dùng thời gian ba ngày viết ra một bản sơ lược đi.” Quân Thanh lộ ra một tia tiểu ý đậm nhạt: “Ta đã lệnh cho Quân Đình ba ngày này cũng tiến cung, ở bên cạnh phụ trợ Minh Vương. Nàng còn trẻ, kinh nghiệm không đủ, Minh Vương giáo dục chỉ bảo cho nàng nhiều.” Không cho Phượng Minh phản đối, hướng Lộc Đan chấp tay cung thủ, dẫn mọi người cất bước rời đi.

Phượng Minh âm thầm kêu khổ, xem ra Quân Thanh đúng là dự định dùng nàng nữ nhi này để dán sát bên người mình như cao được (thuốc dán).

Thái hậu như có chút mệt mỏi, hướng Lộc Đan cười nói: “Xương cốt già rồi, không chịu được cực nhọc. Trên đường đến đây xót nẫu, đến tận bây giờ vẫn còn lung lung lắc lắc như đang ngồi ở trên kiệu.”

Lộc Đan nói: “Là Lộc Đan sơ sót. Đại sư đường xá xa xôi đến đây, quả thực cần hảo hảo nghỉ ngơi một phen. Vừa đúng lúc, ta cũng có một số sự vụ phải xử lý. Đến yến tiệc tối nay, lại cùng đại sư thưởng đàm, thế nào?”

Thái hậu lắc đầu nói: “Ta là người trong sơn dã, không thích cùng những người đó tràng hợp...”

“Đương nhiên, đại sư nếu không thích, yến tiệc tối nay không đi cũng được.” Lộc Đan lập tức sửa lời nói: “Vậy Lộc Đan chờ đại sư nghỉ ngơi tốt rồi, sẽ lại thỉnh đại sư chỉ giáo.”

Xem ra thứ cao được thiếp thân này cũng là không thể thoát rồi.

Phượng Minh nhân cơ hội nói: “Sư phụ đến ngụ ở chỗ của đồ nhi đi, cũng để cho đồ nhi hảo hảo chăm sóc sư phụ.”

Thái hậu nhìn nhìn Lộc Đan, Lộc Đan hiển nhiên quan tâm chu đáo, gật đầu nói: “Làm phiền Minh Vương rồi, ta sẽ phái thêm vài thị nữ lanh lợi đến thị hầu.”

Lộc Đan đích thân tiễn hai người đến thềm cửa, gọi thị tòng tâm phúc tới, cùng hộ tống hai người quay về cung điện hiện tại Phượng Minh đang ở.

Phượng Minh kiềm nén hưng phấn tràn đầy trong lòng mà trở lại cung điện, khua lui thị nữ hai bên, đóng cửa lại, vẫn lo có người nghe trộm, bèn sát lại gần thái hậu thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

Thái hậu tà liếc hẩn một cái, thấp giọng nói: “Minh Vương hỏi cái gì?”

“Ai nha...” Phượng Minh giậm chân vịn tay nói: “Đương nhiên là hẩn rồi.”

Thái hậu thấy bộ dáng hẩn như vậy, cũng nhin không được bật cười, gạt bỏ vài đạo nếp nhăn tinh tế, nhắm mắt dưỡng thần một lúc lâu, mới nói: “Kể tai lại đây.”

Phượng Minh lập tức ngoan ngoãn đưa lỗi tai đến.

“Bệnh rồi.”

“Bệnh rồi?” Phượng Minh kêu lên một tiếng sợ hãi, nhìn nhìn bốn phía, hạ thấp giọng hỏi: “Sao...sao lại bị bệnh? Bệnh gì? Vậy hẩn thế nào lại nói hẩn ở ngay gần ta? Còn muốn ta chờ hẩn?”

“Bệnh tương tư, còn bệnh đến vô thanh.” (ý là bệnh rất nặng nga =)))

Phượng Minh còn muốn hỏi lại, thái hậu đột nhiên bảo: “Đừng nói.”

Hai người nín thở nghe ngóng động tĩnh bên ngoài một hồi, thái hậu hạ giọng nói: “Đại Vương biết Minh Vương sau khi thấy ai gia, nhất định sẽ hỏi rất nhiều vấn đề. Mấy vấn đề này muốn giải thích cho rõ ràng rất phiền phức, vậy nên vẫn là chờ sau này để Đại Vương tự mình giải thích với Minh Vương đi. Hiện tại Minh Vương chỉ cần hảo hảo chờ tin tức của Đại Vương là tốt rồi, Đại Vương đã nghĩ được diệu kế để thu thập Đông Phàm, Minh Vương chỉ cần chờ là được.” Dứt lời, đứng lên thưởng lãm bày biện trong gian phòng tinh mỹ.

Phượng Minh bây giờ so với lúc đầu lại càng mơ hồ hơn, sao chịu buông tha, khẩn thiết đi theo phía sau thái hậu, không ngừng hỏi: “Tây Lôi rốt cuộc thế nào? Ở đây nói vương vị đã bị Đồng Nhi mưu đoạt, là chuyện gì xảy ra?”

“Sau này sẽ trả lời.”

“Hẩn rút cuộc nghĩ được diệu kế gì?”

“Đừng hỏi.”

“Ta đang ở trong hiểm cảnh, không hỏi sao có thể an tâm?”

Thái hậu dừng cước bộ, thấp giọng than thở: “Hẩn nếu không cho người biết, tự nhiên có nguyên nhân của hẩn. Minh Vương không tín nhiệm Đại Vương sao?”

“...Sao có thể?”

Chỉ cần người tin tưởng Đại Vương là được rồi. Nơi này có rất nhiều người theo dõi, nếu bỗng nhiên thấy chúng ta thì thâm tư nghĩ, nhất định sẽ nổi lên nghi ngờ, từ giờ trở đi, người coi như ai gia là sự phụ của người, đừng hỏi lại vấn đề.”

Phượng Minh ngậm miệng lại, theo đường nhìn của thái hậu, đem ánh mắt phóng đến chỗ tuyết trắng chưa tan ngoài song cửa sổ.

Không sai, tin tưởng người.

Chỉ cần tin tưởng người là được rồi.

Thiên quân vạn mã của Đông Phàm, cũng đỡ không được bảo kiếm trong tay người, ta tin tưởng người.

Tiếng gõ cửa vang lên, thanh âm của thị nữ dịu dàng êm tai từ ngoài cửa truyền vào: “Tôn đại sư, Minh Vương, cơm nước đã chuẩn bị xong rồi.”

Đầy một bụng nghi vấn, bởi vì thái hậu bí hiểm khó dò từ chối trả lời mà chỉ có tăng chứ không giảm.

Phượng Minh mặc dù hoang mang, ban đêm lại nằm mộng rất dài.

Khuôn mặt một đạo trở nên xa xôi của Dung Diễm bây giờ lại rõ ràng ngay trước mắt, đeo vương miện Tây Lô, bộ dáng giống như vừa mới thương nghị xong chính vụ mà quay trở về thái tử điện.

“Dung Diễm, ta muốn cưới ngựa!” Phượng Minh thân thiết ôm lấy hăn, kêu to.

“Ta muốn ăn điểm tâm!”

“Ta muốn người ôm!”

“Ta mệt, muốn ở trong lòng người ngủ!”

Phượng Minh không ngừng ồn ào, nhìn Dung Diễm vâng lời mình rậm rập, bá đạo nói: “Đêm nay đến ta chủ động!”

Dung Diễm đột nhiên biến sắc: “Không được!”

Hống thanh lọt vào tai, giống như đất rung núi chuyển, Phượng Minh thấy hoa mắt, khuôn mặt của Dung Diễm bỗng nhiên biến đổi, trở thành Nhược Ngôn.

Phượng Minh lấy làm kinh hãi, hét to: “Không thể! Không thể!”

Lộc Đan mơ hồ ở phía sau hăn, cười nói: “Đương nhiên không thể, Minh Vương là Đại Vương của chúng ta.”

Phượng Minh tập trung nhìn vào, người trước mắt lại không phải là Nhược Ngôn nữa, khuôn mặt của Đông Phàm vương sát đến.

“Không muốn! Ta không muốn! Không muốn không muốn!” Phượng Minh thất thanh hét chói tai: “Dung Diễm mau tới! Mau tới a!”

“Minh Vương? Minh Vương! Mau tỉnh lại!”

Bị người lay mạnh vài cái, Phượng Minh mới giãy dụa mở mắt ra, trên trán đã xuất đầy một tầng mồ hôi.

Thị nữ tùy nhân vỗ vỗ ngực nói: “Cuối cùng cũng đánh thức được rồi, Minh Vương mơ ác mộng, gào to hét lớn, làm ta giật cả mình.”

“May mà là mộng...” Phượng Minh thở phào nhẹ nhõm, nhìn bên ngoài trời vẫn mưa lất phất, hướng tùy nhân áy náy nói: “Là ta đánh thức người sao? Xin lỗi. Ta không sao rồi, người cũng đi ngủ đi.”

“Ngủ?” Tùy nhân nói: “Nô tì là đến để thị hầu Minh Vương xuyên y (mặc quần áo). Minh Vương nên dậy rồi.”

“Sớm như vậy? Trời rất lạnh, ta phải ngủ nhiều một chút, đừng nháo ta.” Phượng Minh xoay người.

Tùy nhân khó xử nói: “Nhưng mà... Thập Tam quân tá đã đến rồi, hiện đang chờ ở trong đại sảnh, nói phải hỗ trợ Minh Vương viết cái gì đó.”

Phượng Minh giở một cái ánh mắt xem thường, co người lại thành một cục: “Nói ta bị bệnh rồi, phải đến trưa mới có thể dậy.”

“Việc này...”

“Đi đi.”

Bãi luyện binh cũng không tính, còn ở đây dầu thế nào cũng là địa bàn của Minh Vương đi? Cho dù không phải là địa bàn của Minh Vương, cũng xem như là địa bàn của Lộc Đan đi, có thể nào đến phiên Thập Tam quân tá nằng quấy rầy giấc ngủ nướng mỹ hảo của người ta?

Sáng sớm mùa đông rời giường, chính là điều tối kị của Phượng Minh.

Tùy nhân chung quy vẫn chỉ là thị nữ, không dám nói thêm, nhẹ nhàng lui ra.

Phượng Minh thích ý đánh một cái ngáp, đang định tìm lại Chu Công*, tìm hấn thương lượng lần này nhất định phải làm một cái mộng đẹp, không thể để Nhược Ngôn, Đông Phàm vương hay là Lộc Đan chạy ra gây sự nữa.

Rèm châu đột nhiên một trận loạn hưởng.

Trên người rét lạnh, tấm chăn ấm áp dễ chịu đã bị người giật ra, không khí lạnh lẽo vô cùng liếm lên da Phượng Minh, lạnh đến mức Phượng Minh hú lên quái dị, từ trên giường nhảy dựng lên.

“Ai?” Phượng Minh giận dữ.

Người tự ý xông vào lạnh lùng lãnh đạm đứng ở đầu giường, đầu ngón tay buông lỏng, tấm chăn nắm trong tay trực tiếp ném lên mặt đất trơn nhẵn băng lãnh.

“Người muốn làm gì?” Phượng Minh mặc áo mỏng, hai tay ôm ngực rùng mình.

“Thỉnh Minh Vương lập tức rời giường.” Quân Đình ung dung nói: “Phụ thân muốn ta bỏ ra ba ngày, là muốn ta đi theo Minh Vương tham khảo viết phương lược luyện binh, chứ không phải muốn ta nhìn Minh Vương ngủ.”

Phượng Minh ở trong hàn phong sáng sớm lạnh đến phát run lập cập, cả giận nói: “Không để cho người ngủ là ngược đãi nghiêm trọng, ta muốn đến chỗ Đại Vương tố cáo người hành hạ ta!”

“Nga...” Quân Đình vẫn ung dung nhìn Phượng Minh chỉ mặc nội y từ trên xuống dưới, lộ ra một tia tiểu ý khó lường: “Minh Vương vừa mới ở trong mộng liên tiếp hô hoán quân chủ địch quốc Dung Diêm, chuyện này có cần báo cáo với Đại Vương luôn không?”

“Người!”

“Nhiệm vụ tiếp nhận từ phụ thân, ngoài việc phải lý giải rõ bản lĩnh của Minh Vương, còn phải thăm dò lòng trung thành của Minh Vương đối với Đông Phàm. Nếu có vết tích biểu hiện Minh Vương hiện tại vẫn như trước...”

“Hảo, hảo, ta rời giường.” Phượng Minh biết có cãi cũng dư thừa.

Quân Đình khẽ hừ nhẹ một tiếng, xoay người xốc lên bức rèm châu: “Một nén hương, Quân Đình ở trong thư phòng của điện này cung kính chờ đợi.”

* Giải thích:

Chu Công chi mộng: Chu Công ở trong văn hóa nho gia được hưởng địa vị rất cao, Khổng Tử nói “Ta không còn mơ thấy Chu Công nữa rồi”. Nói như vậy, ẩn dụ chu đại lễ nghi văn hóa thất lạc. Chu Công là một nhân vật liên tiếp xuất hiện trong mộng của Khổng Tử, ở trong nho giáo trường kỳ văn hóa chủ đạo của Trung Quốc, Chu Công cũng không thể tránh khỏi có liên hệ trực tiếp với mộng. Mộng hàng ngày được gọi là “Chu Công chi mộng”, hoặc là “mộng thấy Chu Công”.

Chu Công giải mộng: Văn hóa mộng là văn hóa trọng yếu của Trung Quốc cổ đại không thể thiếu để cấu thành bộ phận. Tuy khó trèo lên nơi thanh nhã, nhưng ở trong dân gian lại được lưu truyền rất rộng. “Chu Công giải mộng” chính là sách giải mộng được lưu truyền ở trong dân gian. Trong sách nêu ra các loại cảnh mộng, cũng từ cảnh mộng để dự đoán lành dữ.

120. Q.7 - Chương 2: Chương 2

Mấy nàng thị nữ tiến vào thị hầu mặc y phục, tùy nhân bùng lên một mâm điểm tâm nóng hổi và một chén cháo loãng, nói: “Nghe nói Thập Tam quân tá làm việc nghiêm cẩn, cùng nàng xử lý quân vụ rất mệt nhọc. Minh vương ăn trước một chút điểm tâm đi đã, bây giờ đi chỉ e là phải tới giữa trưa mới có thể tạm nghỉ.”

Phượng Minh âm thầm kêu khổ, nghe theo lời tùy nhân khuyến cáo, ăn một bụng no, lau miệng nói: “Ta vẫn là nên đi nhanh thôi, để cho nàng chờ lâu, không biết sẽ lại đem ra cái quân quy gì nữa. Aizz, bị quân chế cùng với một tiểu cô nương thế này, Minh vương ta đây làm việc càng thêm vòng vèo hơn.”

Đám tùy nhân và thị nữ thấy hần thân phận tôn quý, nói chuyện lại vẫn mang theo chút hồn nhiên, đều che miệng cười khê, bất quá Quân Đình là người của Quân Lệnh ti, các nàng đều biết mức độ nặng nhẹ bên trong, cũng không dám mở miệng đáp lời.

Phượng Minh oán giận hai tiếng, ngoan ngoãn rời đi.

Đi xuyên qua phòng khách, ngẩng đầu lên đã thấy có một bóng người quen thuộc đang đi tới.

Phượng Minh theo thói quen rất tự nhiên mà mở miệng nói: “Thái...” Bị thái hậu nhàn nhạt quét mắt một cái, ngay tức khắc liền đem chữ phía sau nuốt trở lại vào bụng, vội vàng sửa lời nói: “Thái lãnh (rất lạnh), sư phụ sao lại thức dậy sớm như thế?” Cười hi hi hướng về phía thái hậu thỉnh an, trên trán cũng đã sợ đến xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thái hậu từ từ gật đầu nói: “Cảnh tuyết sáng sớm rất mê người, vì sư sao có thể bỏ qua. Người hôm nay cũng thức dậy rất sớm a.”

Phượng Minh ai oán nói: “Đồ nhi mệnh khổ, phải phụng mệnh nghiên cứu thuật luyện binh cùng với Thập Tam quân tá. A, Thập Tam quân tá tên là Quân Đình, cũng chính là con gái của vị Quân Lệnh ti đại nhân phi thường uy vũ ngày hôm qua. Đồ nhi đang phải đi tới thư phòng.”

“Vì sư muốn đi tới hậu viện một chút, vừa lúc đi cùng một đoạn đường ngắn.”

Thái hậu hướng về phía Phượng Minh đánh một ánh mắt ra hiệu, hai người liền sóng vai chậm rãi đi tiến về phía trước hành lang.

Phượng Minh đoán rằng thái hậu có lời muốn nói với mình, cúi đầu đi theo sau thái hậu, nhưng khắp nơi xung quanh xa gần chỗ nào cũng đều có thị vệ hoặc thị nữ, khó có thể bảo đảm không có người nghe lén, không biết thái hậu có lời cơ mật gì muốn nói. Hai người bọn họ mặc dù ở trong cùng một cung điện, nhưng khắp nơi đều có người giám sát, việc trao đổi kì thực cũng không dễ dàng hơn so với khi ở trước mặt Lộc Đan, nếu như cố ý cùng thái hậu lén lút ở chung, hoặc thì thăm to nhỏ, sẽ càng làm cho người khác hoài nghi.

Mắt thấy phía trước chính là đường rẽ giữa hậu viện và thư phòng, thái hậu lại vẫn một mực trầm mặc không nói. Phượng Minh đang nhíu mày phỏng đoán, thái hậu đột nhiên trầm trầm nói: “Tâm cơ của đồ nhi, mấy năm nay tuy có tiến bộ, nhưng vẫn không khỏi khiến cho vì sư có điểm thất vọng.”

“A?” Phượng Minh vô tội ngẩng đầu, miệng đáp: “Đúng, đúng, đồ nhi không tiến bộ, thỉnh sư phụ giáo huấn.”

“Người đã lớn rồi, vì sư không muốn lại giáo huấn người nữa.” Thái hậu dừng cước bộ, lộ ra nụ cười hiền từ: “Chỉ là tối hôm qua vì sư thấy người lên giường đi ngủ từ sớm, hình như đã sớm quên mất lời vì sư dạy người trước kia, đó là phải có thói quen mỗi buổi tối đều suy nghĩ lại mọi chuyện của hôm ấy, có chút cảm thán mà thôi. Quả thật, hiện giờ người trẻ tuổi cần cù hiếu học như quốc sư Đông Phàm càng ngày càng ít, vì sư cảm thán rất nhiều, đến nỗi có ý nghĩ lại thu nhận thêm một đệ tử nữa.”

Phượng Minh theo bản năng dừng lại cước bộ, nhú mày nói: “Sư phụ muốn thu nhận đệ tử mới?”

“Không sai.” Thái hậu ưu nhã nhìn về phía xa, thấy phía cuối hành lang gấp khúc một phiến trắng, nhẹ nhàng băng quơ nói: “ Binh pháp Tôn Tử, vi sư đã truyền thụ cho người hoàn toàn rồi, nhưng binh pháp Trọng Tôn Tử, người lại không có đủ tư chất học được trọn vẹn sự tinh túy trong đó. Vi sư tuy là người tu luyện, nhưng nói cho cùng cũng không phải là thần tiên, chung quy cũng sẽ có một ngày phải chết. Tìm được một người có đầy đủ tư chất và thể lực, truyền thụ lại binh pháp Trọng Tôn Tử, chính là tâm nguyện của vi sư, cũng là mục đích lớn nhất mà vi sư xuống núi lần này. Đông Phàm là quốc gia thờ phụng thần linh cực thành kính, vậy nên trong số dân chúng cũng có rất nhiều người có được tuệ căn mà thần linh ban cho, ta tin tưởng có thể ở nơi này tìm được đồ đệ thứ hai của ta. Minh nhi, người cảm thấy có thể chọn được người nào?” Ánh mắt tràn đầy trí tuệ, nhìn về phía Phượng Minh.

Phượng Minh từ một cái đầu biến thành có hai cái đầu, ra sức vò đầu nói: “Việc chọn người này...”

“Vi sư cảm thấy, quốc sư Lộc Đan thông tuệ mà lại có linh tính, là một người để lựa chọn không tồi.” Thái hậu trầm ngâm nói: “Nhưng binh pháp cũng trọng khí thế dũng mãnh, về điểm này mà nói, dường như là tướng lĩnh có binh lính nhiều kinh nghiệm chinh chiến trên sa trường kế thừa binh pháp Trọng Tôn Tử lại càng thích hợp hơn. Vị Quân Lệnh ti đại nhân hôm qua không tồi, aizz, đáng tiếc là tuổi tác lại quá lớn...”

Phượng Minh đứng ở một bên, bộ dạng ngốc nghếch há to mồm chờ.

Lão thiên gia a, Tôn Tử đại nhân giả mạo đáng kính a, người cũng thả mỗi nhử to quá đi. Hôm qua vừa mới nói cho người biết giả thuyết có tồn tại cái binh pháp Trọng Tôn Tử gì đó, hôm sau người liền lợi dụng nó hết mức. Bốn phương tám hướng trong cung điện này đều có gian tế nghe lén, một canh giờ sau tám phần mười những lời này đều một chữ cũng rơi không sót vào trong tai của Lộc Đan và Quân Lệnh ti.

Đông Phàm hiện tại đã có việc tranh chấp vị trí phụ chính cực kì phức tạp giữa Quân Lệnh ti và Phượng Minh rồi, còn muốn giữ thêm một cái “thi đấu tranh giành vị trí người thừa kế chính tông binh pháp của đại sư Tôn Tử” ra nữa.

Có lão đại gia ngài ở trong, nội bộ chính cục Đông Phàm vốn đã giương cung bạt kiếm còn không trong vòng một tháng bị khuấy thành một nồi cháo thơm ngào ngạt sao?

Quả nhiên không hổ là lão nương của Dung Diễm.

Phượng Minh trong bụng cục cục hồi lâu, đột nhiên nhớ tới Quân Đình vẫn đang chờ ở trong thư phòng, bây giờ nói không chừng đã muốn châm lửa đốt phòng cho hả giận rồi, liền thét “A” một tiếng đầy kinh hãi vùng dậy, tạm thời đem chuyện thái hậu muốn thu nhận đệ tử để sang một bên, hướng về phía thái hậu nói: “Sư phụ trước hết cứ đi thưởng tuyết đi đã, đồ nhi hẹn Thập Tam quân tá chờ ở trong thư phòng, nếu không đi năng có thể lại muốn đại chấn quân uy, quân đội Đông Phàm này hơi một tí là dùng quân roi đánh bản tử, đáng sợ cực kỳ, đáng sợ cực kỳ.” Bái một cái, hướng về phía thư phòng vội vã chạy đi thật nhanh.

Thái hậu hiển nhiên còn chưa nói xong, ra hết ám hiệu đến ám hiệu đi cũng không thấy Phượng Minh giác ngộ, ghen gần chết, đành phải mở miệng nhắc nhở: “Đồ nhi nhớ kĩ phải phái người đi cảm tạ quốc sư Lộc Đan. Quốc sư nghênh đón vi sư đến vương cung Đông Phàm, chiêu đãi ân cần, ngày hôm qua còn định ban đêm sẽ cùng vi sư thảo luận binh pháp. Người hiếu học như vậy, thực sự rất đáng tán thưởng.”

Phượng Minh ứng qua quýt một tiếng, bỗng nhiên nhớ đến cái gì, phanh lại bước chân, quay đầu lại liền thấy ánh mắt thái hậu vừa mới nhìn Phượng Minh có thâm ý khác, nhất thời hiểu ra, thần sắc khẽ biến.

Lộc Đan quả thực nói đêm qua muốn đích thân đến lãnh giáo binh pháp, chẳng biết tại sao lại nuốt lời.

Tôn Tử đại sư là khách nhân quan trọng của Lộc Đan, mà binh pháp lại càng là chí nguyện mà Lộc Đan nhất định muốn có, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, Lộc Đan tuyệt đối sẽ không tại thời khắc mấu chốt này mà buông tha cơ hội dò hỏi “đại sư Tôn Tử”.

Nói như vậy, lẽ nào tối hôm qua xảy ra biến cố gì trọng đại?

Lúc này hần mới hiểu được thái hậu vì sao lại không ngủ, sáng sớm phải đến chặn đường mình.

Cũng chỉ có người đã quen với tranh đấu cung đình như thái hậu mới như vậy, có thể từ trong dấu vết để lại nghĩ ra được vị đạo không bình thường.

Nhớ đến Lộc Đan trên thực tế đúng là thân thể đã như ngọn đèn sắp tắt, tâm Phượng Minh bỗng nhiên trầm xuống.

“Vị Thập Tam quân tá kia hẳn là đã chờ đến sót ruột rồi, Minh nhi còn đứng ì ra đó làm gì? Mau đi đi.” Thanh âm thái hậu từ phía sau truyền đến.

“Vâng, vâng.” Trong lòng mặc dù sắp xếp không ít thứ, bất quá trước mắt quan trọng nhất vẫn là ứng phó với Quân Đình đang chờ ở trong thư phòng kia, Phượng Minh vừa nhíu mày vừa vội vàng chạy hướng về phía thư phòng.

Chuyển qua hành lang gấp khúc, thư phòng đã ở ngay phía cuối. Xung quanh cũng không có thị vệ canh gác, không biết có phải Quân Đình đã xua bọn họ đi hay không.

Phượng Minh chạy như mòng bị thiêu tới trước cửa thư phòng, bỗng nhiên dừng bước lại, thầm nghĩ: tiểu cô nương họ Quân này rất tà môn, đợi nửa ngày như thế này, không biết có chuẩn bị hình phạt quân quy gì chờ mình ở bên trong hay không, vẫn là nhìn cho rõ tình thế trước rồi nói sau.

Nhẹ nhàng đi đến phía sau thư phòng, dựa sát vào một cánh cửa, hơi hơi mở ra một khe hở trên cửa sổ.

Chỉ nghe thấy một giọng nam ôn nhu nói: “Cẩn thận nước mực dính vào quần phục, người xem...”

Một hồi trầm lặng ngắn ngủi, lại nghe thấy một giọng nữ nói: “Buông ra.” Là thanh âm của Quân Đình, mặc dù vẫn lạnh băng như trước, nhưng lại ẩn ẩn có gì đó khiến người ta có cảm giác khác thường.

Phượng Minh giật mình, len lén nhìn hướng vào bên trong cửa sổ. Khe hở cửa sổ rất nhỏ, hẳn lại không dám kéo khe hở rộng ra, để tránh tạo ra tiếng động, chỉ có thể gắng gượng nhìn thấy hai bóng dáng đang đứng ở phía trước thư trác.

“Ta giúp người lau sạch nó.”

“Không cần, buông ta ra.”

Bóng dáng của Quân Đình hơi hơi động, Phượng Minh vội vàng cúi đầu, nhưng Quân Đình vẫn chưa xoay người lại, chỉ là hơi thối lui một bước. Phượng Minh thật cẩn thận lại nhìn vào, từ góc độ này, vừa vặn nhìn thấy tay Quân Đình bị một nam nhân cũng mặc trang phục tướng lĩnh nắm.

Lão thiên gia a, thì ra là đang trình diễn cảnh lãng mạn.

Chả trách toàn bộ thị vệ phụ cận đều bị sai đến nơi khác, ngay cả thị nữ cũng không thấy bóng dáng.

Quân Đình trầm giọng quát: “Lâm Ấm, ta bảo người buông tay, người dám phạm thượng?”

“Đình nhi, ta...”

“Không được gọi!” Quân Đình tức giận nói: “Ta đã từng nói, không được tái gọi ta như vậy. Buông tay ta ra.”

Phượng Minh thầm nghĩ: người quan giai (bậc quan) so với hán cao hơn, thân thủ nói không chừng so với hán cũng khá hơn, vì cái gì không tự đem tay mình rút về đi, lại còn giả mù sa mưa bảo người ta buông tay. Diệu kế, xem ra nữ nhi ngoan ngoãn của Quân Lệnh ti đã động tâm rồi. Hảo một cái Lâm Ấm, cư nhiên dám theo đuổi một con mẩu lão hổ (cọp cái =)) chỉ nhìn thôi đã có thể cắn người.

Nếu đổi lại là Lộc Đan hoặc Dung Diễm nhìn thấy chuyện như thế này, ý nghĩ đầu tiên sẽ là làm như thế nào để lợi dụng đoạn duyên tình hiển nhiên vẫn chưa bị mọi người phát giác này để công kích đối thủ. Chỉ có Phượng Minh mới có thể bởi vì cảm thấy thú vị mà ở một bên hô to phản kích.

Lâm Ấm vẫn đưa lưng về phía Phượng Minh. Bất luận Quân Đình quát lớn uy hiếp như thế nào, vẫn không chịu buông tay Quân Đình ra, trầm giọng nói: “Người cứ giương giọng hô hoán bọn thị vệ tiến vào, liền bị Quân Lệnh ti lăng trì xử tử thì thế nào?”

Quân Đình kinh ngạc, quay đầu qua, sau một hồi lâu mới nói: “Tay của ta quen cầm kiếm, vừa thô lại vừa chai, có cái gì tốt?” Nhưng lại mơ hồ lộ ra kiêu thái của tiểu nữ nhi, làm cho Phượng Minh ở một bên nhìn lên đến mực tròng khẩu ngọc, đại tán thán sức mạnh của tình yêu đúng là không gì không làm được.

Lâm Ấm buồn bực nói: “Ta một lần vô ý nói xằng, người ghi hận lâu như vậy...”

Quân Đình hung hăng rút tay của mình về, cắn răng nói: “Nực cười, ta đường đường là quân tá lại phải ghi hận cấp dưới của chính mình? Chuyện hôm nay, niệm tình người...” Vừa ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt của Lâm Ấm, trong lòng cũng nảy một nhịp hoảng sợ, người của Quân gia từ bé đã dưỡng thành một giọng điệu đặc biệt cao cao tại thượng, nhất thời giọng nói lại không còn bóng dáng.

“Ta biết, ta không xứng với người.” Lâm Ấm nhìn chằm chằm nàng, cười lạnh nói.

Quân Đình quay mặt đi.

Lâm Ấm chăm chú nhìn nàng hồi lâu, hít sâu một hơi, chợt thay đổi sang một bộ khẩu khí giải quyết công sự chung, điềm nhiên nói: “Nếu đã như vậy, thuộc hạ xin được điều đến Thập Nhị quân.”

“Vì sao?” Quân Đình lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn Lâm Ấm.

“Thuộc hạ càng nguyện ý đi theo Thập Nhị quân tá.”

Quân Đình tức giận đến mặt mũi trắng bệch, lạnh lùng nói: “Không được.”

“Thập Tam quân tá không có quyền phản đối. Thuộc hạ là phó quân tá, có quyền trực tiếp hướng Quân Lệnh ti đề xuất thỉnh điều. Dù sao người cũng không muốn nhìn thấy ta, tìm một phó tướng so với ta thuận mắt hơn không phải càng tốt sao?”

Quân đình giậm chân nói: “Ai nói ta không muốn nhìn thấy người?” Một cái giậm chân này của nàng, cuối cùng cũng khiến cho Phượng Minh cảm giác được nàng là một thiếu nữ hoa quý hàng thật giá thật.

Phượng Minh thầm nghĩ: ngoan ngoan, lập tức bắt đầu liếc mắt đưa tình rồi. Aizz, sớm biết thế này thì đã ngủ thêm một lát, coi tình hình này, cho dù buổi tối ta mới đến Quân Đình cũng sẽ không tức giận.

Loại tình huống này nếu như tới trên người Dung Diễm và Phượng Minh, tám phần mười sẽ diễn biến thành càng ngày càng đấu võ mồm diễm mật ái muội, cuối cùng là tứ chi giao triền, rồi đến cái vận động thể năng kịch liệt.

Bất quá xem ra Lâm Ấm lại là một tên khá ngu ngốc, cái loại hoa hoa công tử này cùng Dung Diễm căn bản không phải cùng một đẳng cấp, thấy Quân Đình làm nũng, chẳng những không đánh rần tùy côn, trái lại còn sững sốt một hồi lâu, ngơ ngẩn nhìn Quân Đình, mới rầu rĩ nói: “Ta không xứng với người, lại chọc giận người chán ghét, hà tất lưu lại trong Thập Tam quân. Phó quân tá cấp tướng lĩnh mà so với ta tốt hơn thì thủ hạ của Quân Lệnh ti có rất nhiều. Dù sao việc ta phụ trách cũng không phải không ai có khả năng...”

Quân Đình tức giận đến nổi miệng bị kiềm hãm, vung tay lên. Ấm hưởng cái tát thanh thúy vang lên rõ ràng trong thư phòng.

“Hồ ngôn loạn ngữ... Đi đứng ở trong tuyết cho ta, hảo hảo thanh tỉnh một chút.” Nàng chỉ một ngón tay về phía cửa chính của thư phòng, hung hăng hạ lệnh.

Lâm Ấm xoay người bước đi.

Quân Đình quát: “Đứng lại!” Dừng một chút, thả thanh âm nhuyển xuống nói: “Vì sao đi?”

Lâm Ấm không lên tiếng, vén rèm lên đi ra ngoài.

Phượng Minh ở ngoài cửa sổ le lưỡi, vội vàng chạy từ sau thư phòng về hành lang gấp khúc, vừa vặn gặp phải Lâm Ấm, giả vờ thở hồng hộc nói: “Vị đại nhân này, Thập Tam quân tá ở trong phòng lâu chưa? Ta đã mau chóng rời giường mặc quần áo ăn điểm tâm tới thư phòng rồi, nhưng trên đường gặp sự phụ, hì hì, chính là người mà ngày hôm qua Quân Lệnh ti đại nhân đích thân đến trực diện của Đại Vương để xin thỉnh giáo về mặt thư lục soát được trên người gian tặc...”

Lâm Ấm khoát tay chặn lại, đậm nhiên cắt đứt lời thao thao bất tuyệt của Phượng Minh: “Thập Tam quân tá chờ Minh vương đã lâu, thỉnh Minh vương vào nhanh một chút.” Vừa này Phượng Minh rình coi chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn, hiện tại mặt đối mặt, mới phát hiện vị tướng lĩnh tràn đầy dũng khí theo

đuổi Quân Đình này tịnh không giống với những tướng lĩnh bình thường trên người luôn tỏa ra uy nghiêm kiên cường, trái lại, trên người Lâm Ấm có mang một cỗ khí vị thư sinh dày đặc, giữa mi mục hơi ẩn chứa u buồn, tựa như luôn luôn có một chút tâm sự vương vấn, có lẽ chính vì loại mộng lung thương cảm hiếm thấy giữa đám quân nhân này đã khiến Quân Đình đối với hắn có phần khác biệt.

Lâm Ấm không muốn nhiều lời, bước đi vài cước, lại dừng chân quay đầu lại, nói: “Quân tá không thích làm việc với người trì hoãn thời gian, Minh vương lần sau tốt nhất là đến sớm một chút.”

Phượng Minh đối với tâm tình chán nản của hắn hiện tại cũng hiểu được mấy phần, nhìn bóng lưng của hắn dần xa, không khỏi lắc lắc đầu, vén rèm lên.

Vừa bước vào thư phòng, đón đầu nhìn thấy chính là sắc mặt khó coi của Quân Đình đang đứng ở trước thư trác, hai tay chống nạnh, một bộ dáng điệu khởi binh vấn tội, nói: “Minh Vương có biết chậm trễ quân vụ phải chịu xử phạt gì không?”

“Thực xin lỗi, bởi vì ta...”

“Không cần giãi biện với ta! Lấy cớ gì cũng vô dụng. Tuy rằng ngươi là người do Đại vương đặc biệt cho phép tham gia quân vụ, nhưng không ai có thể coi thường quân kỷ.”

Phượng Minh thấy Quân Đình đại phát thư uy, nên ôm một bụng ủy khuất. Người cùng bạn trai cãi nhau, sao lại đem cơn tức đổ lên đầu ta? Lời này đương nhiên không thể lấy ra đối chất cùng Quân Đình, chỉ có thể thoái nhượng: “Thập Tam quân tá bớt giận, ta tới quả thực có chậm một chút, bởi vì...”

“Đủ rồi.” Quân Đình xua tay ngăn lại lời hắn định tiếp tục nói, cũng tự ý thức được chính mình thất thố, đi đến trước thư trác, cúi đầu chăm chú nhìn mặt bàn đã được chuẩn bị tốt bút mực, nói: “Minh vương không cần giải thích, vẫn là nhanh bắt đầu viết phương lược luyện binh đi.”

Phượng Minh vẫn đứng ở một bên, Quân Đình đem bút mực đẩy đến: “Minh Vương?”

“Nga, ta hiện tại liền viết.” Phượng Minh ngồi xuống, cầm lấy bút lông.

Hắn đối với việc luyện binh biết không nhiều lắm, bất quá nếu đã dám đề xuất viết phương lược luyện binh, vẫn là đối với vấn đề này cũng đã có suy xét cẩn thận qua. Bản nháp đại khái đã có trong bụng, nghĩ nghĩ một chút, đặt bút chậm rãi viết lên.

Quân Đình đứng ở phía sau hắn, nhìn thấy từng chữ từng chữ màu đen hiện ra trên nền lụa trắng tinh.

Có chuẩn bị sẵn tất cả trong đầu cũng tương đối dễ làm. Phượng Minh bởi vì có Quân Đình ở một bên quán sát, để thể hiện một chút thực lực của chính mình nên cố gắng viết thật rành mạch lưu loát. Quân Đình ở một bên lẳng lặng nhìn, mới đầu còn chưa để ý, về sau thần sắc dần dần ngưng trọng, lại dẫn theo vài phần khó hiểu, đợi sau khi Phượng Minh viết xong hai tờ lụa trắng, mới nhịn không được mở miệng nói: “Thứ Minh vương viết, hình như không phải là phương lược luyện binh. Hơn nữa, khi đánh giặc không ra lệnh cho các cấp tướng lĩnh dẫn dắt binh sĩ xông trận giết địch, ngược lại muốn bọn họ đi theo bên cạnh chủ soái, đây là vì cái gì?”

Phượng Minh buông bút xuống, ngẩng đầu cười nói: “Quân tá là người chỉ huy của Thập Tam quân, có phải việc huấn luyện mỗi vị binh sĩ cũng đều do quân tá phụ trách phải không?”

Quân Đình lắc đầu nói: “Đương nhiên không có khả năng, thuộc hạ của ta là ba nghìn binh sĩ, sao có thể do một mình ta giám sát và đốc thúc. Phàm là huấn luyện quân đội, đều là một cấp phụ trách một cấp, cấp dưới cùng là tiểu đội trưởng, mỗi người phụ trách dẫn đầu năm mươi sĩ binh. Thường ngày thao luyện, đều là do tiểu đội trưởng phụ trách năm mươi người thuộc hạ của bọn họ.”

“Vậy thì đúng rồi.” Phượng Minh nói: “Khai phá tiềm lực của mỗi vị sĩ binh ở mức độ lớn nhất, mới có thể khiến quân đội Đông Phàm trở nên thực sự cường đại. Muốn khai phá tiềm lực của mỗi vị sĩ binh, cần phải có sự nỗ lực tỉ mỉ của các cấp tướng lĩnh, huấn luyện khai triển từng bậc từng bậc. Sĩ binh Đông Phàm nhiều vô số kể, muốn chân chính huấn luyện thành một quân đội ưu tú cũng không hề dễ dàng. Ta đây có một phương pháp, có thể khiến cho các cấp tướng lĩnh huấn luyện binh lính hiện tại của chính mình thật công phu.”

Thấy Quân Đình nhăn chặt đôi mi thanh tú, Phượng Minh kiên nhẫn giải thích: “Khi đánh giặc, các tướng lĩnh đi theo bên cạnh chủ soái, xa xa quan sát tình hình chiến đấu. Nếu trong trận xuất hiện có binh lính tháo chạy bỏ trốn, lập tức điều tra rõ xem là thuộc hạ của tướng lĩnh nào, sau đó đem tướng lĩnh này xử trảm. Cứ như vậy, các cấp tướng lĩnh lúc bình thường đều sẽ nỗ lực huấn luyện binh sĩ của mình, để bảo vệ tính mạng của chính mình. Cứ như vậy, việc luyện binh của các quân đội nhất định sẽ tiến bộ rất xa.”

Quân Đình lúc này mới hiểu được, nghiêng đầu nói: “Nghĩ kĩ càng, quả thật có chút đạo lý. Bất quá, ta vẫn nghĩ Minh Vương sẽ viết một ít kế sách luyện binh cụ thể. Nếu như chỉ là thứ đại khái thế này, e rằng đến lúc đó không thể qua được cửa ải kia của phụ thân.”

“Quân tá sai lầm lớn rồi. Ta đang muốn viết tiếp điều thứ hai, chính là không cần đặt ra quá nhiều sách lược luyện binh cũ kĩ móc meo, để tránh hạn chế khả năng phát huy của các vị tướng lĩnh.” Về mặt Phượng Minh một bộ nghiêm túc, bày ra dáng điệu của một người chuyên gia về binh pháp, dù sao cũng đã từng diễn hí nhiều, khuôn mặt anh tuấn nghiêm lại, vẫn là có mấy phần khí thế nhiếp nhân. Phượng Minh cổ ưỡn thẳng ngực, cư nhiên dùng dáng điệu ngênh ngang đem tư tưởng thánh hiền cổ xưa Trung Quốc của lão tiên sinh Khổng Tử bày ra: “Nói đến giáo dục, việc tối trọng yếu là phải dạy theo năng khiếu. Binh sĩ rõ ràng là người, bọn họ đều có ưu điểm và khuyết điểm đặc thù, binh sĩ cũng được chiêu mộ tới từ nhiều địa phương khác nhau, bởi vì hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ khác nhau, có người sở trường leo trèo, có người sở trường sông nước. Quá nhiều quy định cứng nhắc, những cái gọi là sách lược luyện binh ấy, còn chẳng bằng yêu cầu các cấp tướng lĩnh dựa theo tình hình thực tế sĩ binh của mình mà gia tăng thao luyện. Phải biết rằng, thiên hạ vạn vật đều có đặc tính riêng, ví dụ như loài khỉ, khỉ có sở trường leo núi, nếu như người muốn dạy một con khỉ trở thành sơn lâm quân, vậy đương nhiên dễ dàng; nhưng nếu như người muốn dạy một con khỉ làm thủy quân...”

Phượng Minh nổi lên hứng nói, thao thao quang quác hơn nửa canh giờ, từ thuyết dạy theo năng khiếu của Trung Quốc cổ đại nói đến thiên nhiên vạn vật đều có ưu thế của chính mình, đem thế giới động vật mình từng xem qua đều lấy ra làm ví dụ phê phán một hồi, cuối cùng kéo đến giáo dục hiện đại.

“Kì thực ví dụ về việc hình thức giáo dục chủ quan tạo thành thất bại cũng đã thấy nhiều lần, ví như loại hình giáo dục dự thi, đã dẫn đến...khụ khụ...ta cái gì cũng chưa nói. Dù sao,” Phượng Minh tổng kết lại: “Ta cho rằng, luyện binh hẳn là nên tùy theo năng khiếu, chính là căn cứ vào những đặc điểm khác nhau của binh sĩ để đặt ra hình thức huấn luyện. Cho nên, những bản điều trần luyện binh cứng nhắc kia, căn bản là không đáng để cho chúng ta xài quá nhiều tâm cơ. Đám đương chức vụ tướng lĩnh cao cấp nha, tối trọng yếu chính là đem trách nhiệm của chính mình phân cho tướng lĩnh cấp thấp phía dưới gánh vác một phần. Sau khi đã có điều khoản thứ nhất khiến cho các vị tướng lĩnh cấp thấp kinh hồn táng đảm, chuyện luyện binh, để cho tướng lĩnh cấp thấp phía dưới đau đầu đi.” Dứt lời, hướng về phía Quân Đình cười khê mà chớp mắt vài cái.

Quân Đình diện vô biểu tình, lạnh lùng nhìn hần, vừa muốn nói gì, một trận gió lạnh từ khe cửa sổ mạnh mẽ xông vào, cống đến nổi cả hai người đều hơi hơi chấn động.

“Tuyệt lại bắt đầu rơi rồi.” Phượng Minh sợ lạnh, rụt cổ chạy vội đi đóng cửa sổ: “Khó khăn lắm mới ngừng được một lát, đã lại bắt đầu rơi xuống nhanh như vậy, lạnh quá. Thập Tam quân tá, ta vừa mới nói rất nhiều lý luận khoa học giáo dục như vậy, người cuối cùng đã hiểu được mấy phần rồi?” Hần xoay người nhìn về phía Quân Đình.

Quân Đình lại giống như không tập trung tư tưởng, không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt khê biến, hướng về phía Phượng Minh nói: “Minh vương chờ một chút, ta đi một chút sẽ trở lại.”

“A? Người đi đâu? Ta đang nói đến thỏa nguyện, người còn chưa nói gì về cảm tưởng của người...”

Không chờ Phượng Minh nói xong, Quân Đình đã vén rèm lên, vội vàng rời đi.

Phượng Minh nhìn thư phòng vắng vẻ, vò đầu khổ não nói: “Hổng bét, nhìn sắc mặt của nàng, dường như đối với lý luận mới của ta không hề thưởng thức được thế nào. Thật là, người ta cũng không phải là thần tiên thực sự, cũng không thể cái gì cũng biết thông thạo, lý luận luyện binh cổ đại đâu có gì liên quan tới ta a? Sớm biết vậy năm đó khi đọc sách đã bớt xem tranh châm biếm đi, xem nhiều một chút tạp chí phổ cập khoa học rồi.”

Trong lúc đang cần nhàn cầu nhàu, tấm màn chợt bị vén lên, một trận gió lạnh thừa cơ cuốn tới, thổi trúng Phượng Minh lông tơ dựng thẳng, bóng người trước mắt hiện lên, Quân Đình đã trở về, Lâm Ấm đi theo phía sau biểu tình cũng lạnh như băng. Hai bờ vai Lâm Ấm rải một tầng tuyết hoa mỏng manh, trên tóc đen cũng vương tuyết phấn bạch sắc, khuôn mặt đông lạnh đến trắng bệch.

Phượng Minh thầm nghĩ: ngoan ngoan, Lâm Ấm này thực sự là tên nghe lời nhất trên đời, Quân Đình bảo hắn đi đứng trong tuyết cho bình tĩnh đầu óc, hắn cứ nhiên đi thật. Trách không được Quân Đình vừa nghe tuyết rơi vội chạy đi, nguyên lai là không nỡ để tình nhân bị đông cứng, chặc chặc.

Lại không khỏi nghĩ thầm, vẫn là Dung Diễm ôn nhu sẵn sốc nhất, hắn là tình nguyện chính mình đông lạnh cũng không chịu để ta hắt xì hơi một cái, khi tuyết rơi hắn nhất định sẽ hảo hảo ôm lấy ta, để tránh cho ta bị cảm lạnh. Ừm, hiện tại nhớ tới, trong lòng Dung Diễm thực sự rất ấm áp.

Kể từ đó, trên mặt không tránh khỏi lộ ra một ít dáng cười.

Quân Đình dẫn theo Lâm Ấm đã đông lạnh đến phát run trở về, đúng là vừa tức lại vừa đau lòng, đột nhiên nhìn thấy Phượng Minh hơi cười, khó tránh khỏi chợt dạ, hung dữ trừng mắt liếc Phượng Minh nói: “Người cười cái gì?”

Phượng Minh lúc này mới nhận ra, hình như chỉ cần có Lâm Ấm ở cạnh, kiêu thái nữ nhi của Quân Đình liền che không được mà trời lên mặt nước. Bất quá lúc này không nên trêu chọc nàng, Phượng Minh vội vàng thu liễm nét cười, nói: “Quân tá không nên hiểu lầm, ta chỉ là đang suy nghĩ, đại tuyết lại rơi rồi, cảnh tuyết buổi tối nhất định rất đẹp, nói không chừng quốc sư lại đến mời sư phụ cùng thưởng thức cảnh tuyết.”

“Quốc sư?” Quân Đình khẽ hừ một tiếng, giật giạt khoe miệng.

Phượng Minh nhớ tới lời nhắc nhở của thái hậu lúc sáng sớm, để ý thấy thái độ của Quân Đình đối với Lộc Đan, nhìn như tùy ý mà nói: “Quốc sư nếu như đến đây, nói không chừng sẽ mời quân tá cùng ngắm tuyết đó. Nghe nói quốc sư cũng rất ngưỡng mộ tài năng cầm quân của quân tá, hắn còn nói quân tá tương lai vô cùng có khả năng kế thừa vị trí Quân Lệnh ti đấy.”

Quân Đình chăm chú nhìn Phượng Minh, đột nhiên nói: “Minh vương vì sao không tính toán vì chính mình một chút?”

Phượng Minh ngẩn người, gạt bỏ khuôn mặt tươi cười: “Lời này của quân tá hình như có thâm ý.”

“Minh vương bị quốc sư lợi dụng, rơi vào giữa cuộc tranh đấu giành vị trí phụ chính với phụ thân của ta, nhất định cũng cảm thấy rất khổ não đi.” Quân Thanh từ từ nói: “Hiện tại, quốc sư là chỗ dựa vững chắc duy nhất của Minh vương, mà hệ thống quân đội, cũng không có khả năng tiếp nhận Minh vương gia nhập. Thời điểm mấu chốt này, nếu như quốc sư có phát sinh điều gì bất trắc, Minh vương đem chính mình giải quyết thế nào? Minh vương chẳng lẽ không vì mình mà tính toán một chút gì sao?”

“Ý tứ của quân tá, tựa hồ quốc sư sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn?” Phượng Minh trầm giọng nói: “Nếu quốc sư có chuyện gì bất trắc, quân đội lại làm thế nào ăn nói với Đại vương?”

Quân Đình lắc đầu, thở dài: “Minh vương hiểu lầm rồi. Chúng ta sẽ không hạ thủ với quốc sư, hắn suy cho cùng vẫn là rường cột của Đông Phàm, là người thân tín của Đại vương. Nhưng căn cứ vào tin tình báo mới nhất của chúng ta, thân thể quốc sư ngày càng hư nhược, nhất là sau khi mùa đông năm nay tới, ngự y cung đình cơ hồ thường trú luôn trong tầm cung của quốc sư.”

Tim Phượng Minh đập cuồng một trận.

Quả nhiên, bệnh của Lộc Đan đã nặng lên rồi. Đây cũng là nguyên nhân đem qua hắn không thể tới thăm hỏi. Dung Diễm đã từng nói, loại bệnh ngầm do trường kỳ hao tổn tâm trí mà dẫn đến này, không phát tác thì thôi, một khi đã phát tác, chỉ sợ không thể qua được mùa đông, cơ hồ không có được vật gì có thể chữa trị.

“Ta mặc dù ở cùng Minh vương không lâu, nhưng cảm thấy được Minh vương cũng không phải là người xấu.” Quân Đình thở dài: “Tể sư viện đã bị diệt trừ, quốc sư nắm đại quyền trong tay, lại ở phía sau không tiếc mạo hiểm đem Minh vương nâng ra, việc này đã cho chúng ta biết một tin tức rất rõ ràng rằng hắn hi vọng Minh vương thay thế vị trí của hắn ở trong triều cục Đông Phàm. Nhưng việc thần tử kèm hai bên cưỡng

ép triều cục, vĩnh viễn không có khả năng làm cho Đông Phàm cường đại. Đông Phàm đã đủ rối loạn rồi, không cần lại thêm một trận chính biến cung đình tàn khốc nữa, nội bộ tranh đấu nội tình không phải là điều quân đội mong muốn nhìn thấy. Nếu như Minh vương nguyện ý bảo trì trung lập, chúng ta sẽ không làm khó dễ Minh vương nữa.”

Lâm Ấm ở một bên nói: “Đó cũng là ý tứ của Quân Lệnh ti đại nhân.”

“Nhiều lời vô dụng.” Quân Đình phủi phủi tay, mở bàn tay ra nói: “Ta đã đem tất cả bả bảo thẳng thắn, Minh vương có thể cho ta câu trả lời thuyết phục được không?”

Phượng Minh trầm mặc không nói, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ngàn vạn ý niệm trong đầu tuôn ra.

Không cần phải nói, người của quân đội từ trong động tĩnh gần đây nhất của Lộc Đan, chắc chắn đã phát hiện ra Lộc Đan không ổn, hơn nữa còn suy đoán ra bệnh tình nghiêm trọng của Lộc Đan. Thực xấu hổ, Lộc Đan rõ ràng đã từng nói qua cho Phượng Minh biết nhưng tới tận bây giờ hắn mới nhớ tới vấn đề của phương diện này...

Mà cách làm của đám người Quân Thanh, có thể nói là dụng tâm lương khổ, một lòng một dạ trung lương. Bọn họ chỉ hi vọng triều chính Đông Phàm không tái bị gian thần thao túng nữa, cũng chính là không tái xuất hiện sự độc đoán, khiến cho các loại thế lực Đông Phàm hòa thuận ở chung một chỗ, duy trì quốc lực tổng hợp của Đông Phàm.

Chỉ cần hai kẻ đối với quyền lực có ham muốn rất nặng là tể sư viện và Lộc Đan tiêu thất, triều cục Đông Phàm hẳn là có thể dưới cách làm công bằng của quân đội mà vững vàng hướng tới đoàn kết.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Minh vương hẳn không được phép thay thế Lộc Đan, kế tục hình thức vận hành cầm giữ triều chính như thời kì Lộc Đan.

Đây lại vừa đúng là hi vọng của Lộc Đan, y muốn Phượng Minh thay thế vị trí của mình, lấy thân phận là người ở phía sau màn để cai quản Đông Phàm, dùng cường quyền bảo hộ Đông Phàm vương.

Lâm Ấm trầm giọng nói: “Khi loại tình hình này phát sinh, Minh vương nên biết chọn lựa như thế nào đi.”

Quân Đình ngàn năm khó có được một lần ôn nhu nói: “Ta cũng không miễn cưỡng bắt Minh vương cho ta câu trả lời, chỉ là Minh vương nếu đã minh bạch về thế cục, xin thỉnh không nên tái thử nghiệm làm ra bất luận hành động gì có tính phá hoại đối với triều cục Đông Phàm đang có xu hướng ổn định nữa.”

Phượng Minh nặng nề thở dài, hẳn dù sao cũng không thể nói với Quân Đình, hắn và Lộc Đan sớm đã đạt đến hiệp nghị. Chính là nguy hiểm chết người, hắn đã đeo Vô Song kiếm ở trên người, tương đương với việc đã nhận câu thần chú quỷ dị kia rồi. Phải biết rằng, một thanh Vô Song kiếm còn lại đang ở trong tay Lộc Đan, hơn nữa hình như còn chưa đeo lên người Đông Phàm vương. Vạn nhất Lộc Đan biết hắn đổi ý, liền đem thanh Vô Song kiếm còn lại kia đeo lên trên người một kẻ không trọng yếu, sau đó gờ tay chém xuống làm thịt tên xui xẻo kia, hẳn đường đường Minh vương chẳng phải sẽ chết so với Đậu Nga* còn oan hơn sao?

Tuy nói cái loại chú ngữ gì đó chưa hẳn đã linh nghiệm, vấn đề là vạn nhất nó linh nghiệm thì phải làm sao?

Quan trọng nhất nhất chính là, hắn cũng không phải Minh vương của Đông Phàm, Dung Diễm mà hắn thân ái kia cũng đang ả núp ở xó xỉnh nào không rõ, nhất định cũng rất hi vọng có thể hung hăng phá hoại sự hòa bình ổn định của Đông Phàm một chút đi. Đúng rồi, Đông Phàm ổn định thì còn bắt giam Phượng Minh hẳn làm cái gì?

Phượng Minh bước đi thông thả giữa bầu không khí đột nhiên biến đổi trầm trọng trong thư phòng, liên tục thở dài, cuối cùng dừng bước lại, ánh mắt bắn về phía Lâm Ấm, bưng tỉnh nói: “Ta hiểu rồi, phó quân tá Lâm Ấm là phụ trách quân tình mật báo, trách không được toàn thân gió sương mà quay trở về, Thập Tam quân tá lập tức đưa ra vấn đề về tình trạng thân thể của quốc sư.” Một hắn còn tưởng rằng Lâm Ấm đã thực sự đi chịu phạt.

Lâm Ấm và Quân Đình sắc mặt khê biến, rõ ràng không nghĩ tới lực suy đoán của Phượng Minh lại lợi hại như thế.

Lâm Ấm gật đầu nói: “Không sai, thuộc hạ phụ trách thu thập tin tức trong cung.” Hần vừa mới gặp gian tế phân công ở bên cạnh Lộc Đan, cuối cùng xác định Lộc Đan lâm trọng bệnh.

Quân Đình nói: “Minh vương bất cứ lúc nào cũng có thể đem việc này nói cho quốc sư biết, bất quá quốc sư đối với việc này hẳn là cũng biết rất rõ ràng. Trong cung đình, có chỗ nào không có gian tế đâu. Huống chi Lâm Ấm là người của Thập Tam quân ta, ta nghĩ rằng quốc sư cũng không dám tùy tiện động vào hắn.” Nàng quay đầu nhìn về phía Lâm Ấm, hơi hơi lộ ra nét cười.

Phượng Minh lúc này mới biết Lâm Ấm không hề đơn giản, thậm chí le lưỡi: trách không được hắn có gan theo đuổi Quân Đình, căn bản là một nhân vật bên ngoài thì nhã nhặn bên trong lại lợi hại. Bên này vừa mới nộ khí bùng bùng âm ỉ xong rồi đi, bên kia đã lại tinh táo liền đi làm công tác điều tra của mình, thật sự là đặc vụ hạng nhất.

Đúng lúc sóng lòng đang phập phồng, ngoài cửa truyền đến thanh âm của tùy nhân: “Bẩm báo Minh vương, Thập Tam quân tá, Thương Nhan tướng quân đến.”

Rèm cửa bị vén lên, một trận gió lạnh liền gào thét tiến vào, trên râu tóc của Thương Nhan cũng dính một mặt tuyết, vừa nhìn liền biết là chạy giữa trời tuyết đến cung điện này, vừa vào cửa đã trầm giọng nói: “Lập tức đến quân vụ nghị thỉnh, vừa mới bắt được một tên gian tế khác của Bắc Kỳ quốc, trên người hắn cũng có một văn thư kỳ quái.”

Mọi người sau khi ngẩn ngơ mới kịp phản ứng, lập tức ba chân bốn cẳng mặc áo choàng vào, vội vàng xuất môn.

Phượng Minh lại càng hưng phấn đến nỗi tay chân phát run.

Dung Diên chết tiệt này, lại truyền cái gì vào rồi? Hi vọng không phải là mấy lời buồn nôn.

*Đậu Nga: Đậu Nga là nhân vật chính trong tạp kịch “Đậu Nga oan” của Quan Hán Khanh, là điển hình cho người phụ nữ bị áp bách trong xã hội phong kiến. Tính cách của nàng thiện lương mà kiên cường, có tinh thần phản kháng mãnh liệt. Lúc đầu, Đậu Nga chính là một người phát thệ hết lòng hiếu thuận, là người phụ nữ trinh tiết trong luân lý phong kiến cương thường, nhưng hiện thực tàn khốc đã đem nàng đẩy xuống vực thẳm. Đầu tiên là lưu manh ác ôn Trương Lư Nhi tiến hành bức hôn nàng, sau khi bị khốc hình của quan phủ, ở giữa cuộc đấu tranh với thế lực tà ác, tính cách phản kháng của nàng phát triển kịch liệt, từ an phận thủ thường, nhẫn nhục chịu đựng đến tiến hành đấu tranh kiên quyết không chút do dự. Ở trên pháp trường, nàng nhìn trời đất quý thần mà phát ra lời lên án kinh tâm động phách, thực tế là phủ định hiện thực xã hội hắc ám, xuất sắc thể hiện ra tinh thần phản kháng không thể khuất phục của nàng.

121. Q.7 - Chương 3: Chương 3

Lúc ở trong hành lang uốn khúc, Thương Nhan kéo tay Phượng Minh, thấp giọng nói: “Có một chuyện, nhất định phải thỉnh Minh vương ra mặt.”

“Chuyện gì?” Phượng Minh dừng bước.

“Quân Lệnh ti có lệnh, muốn Minh vương bất luận thế nào cũng phải đem Tôn Tử đại sư thỉnh đến quân vụ nghị thỉnh một chuyện. Quân tình khẩn cấp, không thể trì hoãn.”

Phượng Minh âm thầm kêu khổ, dùng đầu gối nghĩ cũng biết được bọn họ chính là hi vọng thái hậu giúp bọn họ giải mã nội dung của văn thư, nếu như lần này lại dùng cái gì mà văn thư không hoàn chỉnh để giấu diếm lừa gạt, chỉ e là sẽ khiến cho nỗi nghi ngờ của Quân Thanh càng lớn hơn nữa. Biểu hiện ra bên ngoài đương nhiên vẫn là vui vẻ gật đầu: “Không vấn đề, ta đây liền đi gặp sư phụ.”

Thương Nhan vui vẻ nói: “Vậy tốt rồi, ta đi cùng Minh vương.”

Thái hậu đang ở phòng khách uống trà, nghe xong lời của Phượng Minh, mỉm cười nói: “Nếu đã liên quan đến quân tình khẩn cấp, vi sư cũng không thể lười biếng nữa, thì đi một chuyến vậy. Hi vọng cái nơi quân vụ nghị thỉnh gì đó kia sẽ không quá xa.”

Thượng Nhan nói: “Không dám nhọc công Tôn Tử đại sư, chúng ta đã vì đại sư mà an bài một cỗ tiểu kiệu, hiện đang chờ ở ngoài cửa.”

Phượng Minh len lén hướng về phía thái hậu làm một cái mặt quỷ, thái hậu lẳng lặng liếc hẩn một cái. Phượng Minh thấy nàng tựa hồ đã có dự tính trước, cũng hơi an tâm.

Cuối cùng thì Quân Lệnh ti hôm nay cũng phát ra lương tâm, chẳng những vì thái hậu mà chuẩn bị kiệu, còn vì Phượng Minh mà chuẩn bị ngựa nữa. Khi mấy người đến quân vụ nghị thỉnh, các vị tướng lĩnh đều đã tề tựu đông đủ, Quân Thanh cao tọa ở chính giữa.

Thái hậu được an bài ở một vị trí đặc biệt thoải mái, Quân Đình vẫn như trước đứng ở phía sau phụ thân của nàng, Lâm Ấm lại ngồi ở bên cạnh một vị trí khác dường như khá thân cận. Các phó quân tá khác thì không có vị trí của mình, phần lớn đều đứng ở phía sau thượng cấp của mình, vị trí này của Lâm Ấm đã nói ra đầy đủ tính chất đặc biệt của hẩn ở trong quân.

Phượng Minh cuối cùng cũng đã có chút tiến bộ, có thể cẩn thận tỉ mỉ quan sát để tìm ra một chút thông tin hữu dụng.

“Hôm nay, lại có một tên gian tế mưu đồ tiếp cận quân doanh của ta và đã bị thủ vệ phát hiện, trên người gian tế này cũng mang theo một phần văn thư kì quái. Nhưng rất đáng tiếc, cũng giống như lần trước, nhìn thấy mình sẽ bị bắt, hẩn đã lập tức uống thuốc độc tự sát. Đây là văn bản sao chép lại.”

Mỗi người đều được phát một phần văn bản sao chép.

Phượng Minh vừa mới cầm được phần văn thư của mình trong tay, lập tức cúi đầu âm thầm phiên dịch ở trong lòng. Chầm ngang chầm ngang... chầm ngang ngang... Nổi lòng hàng vạn hàng nghìn cảm xúc, vất vả kiểm chế trái tim đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, gắng gượng phiên dịch ra được lác đác mấy chữ “binh bắt nhận huyết dĩ đậu thắng.”

Hình như không phải là lời gì buồn nôn. Trong lòng vô cớ dâng lên một chút mất mát, hẩn đã từng trải qua không ít chuyện nên cũng trưởng thành hơn rất nhiều, trong nháy mắt đã hồi phục lại, tự mắng: đã là lúc nào rồi, cư nhiên còn nghĩ những thứ này làm gì.

Binh bắt nhận huyết dĩ đậu thắng?

Cái từ “binh bắt nhận huyết” này là hẩn dạy cho Dung Diễm, đương nhiên hiểu được đây là ý gì. Nhưng mà “dĩ đậu thắng”... Đậu, hình như là một loại lương thực đi? Lẽ nào Dung Diễm dự định thiếu hụt kho lương mà Đông Phàm dùng để sống qua mùa đông?

Bất quá thiếu hụt kho lương, cùng lắm là làm đói chết bách tính đáng thương của Đông Phàm, đối với giai cấp quý tộc Đông Phàm hẩn là không có ảnh hưởng gì lớn đi. Dung Diễm rốt cuộc định dùng kế sách gì để thôn tính Đông Phàm và cứu mình ra đây?

Phượng Minh nghĩ đến nỗi đầu mày nhăn sít lại, thần thái thật vừa khéo giống y chang với những tướng lĩnh không hiểu mặt mã này đang đứng bên cạnh.

Quân Thanh ngồi thẳng ở chính giữa, trầm ngâm một phiên khắc, ánh mắt chuyển hướng về phía thái hậu: “Xin hỏi Tôn Tử đại sư, phần văn thư này, có phải xuất từ cùng một nguồn với văn thư lần trước?” Điều hẩn muốn hỏi, thực tế là dựa vào hai phần văn thư này, có thể hiểu được nội dung bên trong hay không.

Ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng chuyển về phía thái hậu.

Thái hậu giống như không hề phát hiện ra những ánh mắt làm người ta phải kinh hồn bạt vía kia đang tập trung ở trên người mình, thần thái điềm tĩnh nhìn văn thư cầm trong tay thật tỉ mỉ vài lần, mới ngẩng đầu, không nhanh không chậm nói: “Phần văn thư này quả thực xuất từ cùng một nguồn với phần hôm qua Quân Lệnh ti đại nhân cho ta xem, nhưng đây cũng không phải là toàn bộ, chỉ là hai phần trong đó mà thôi.”

Quân Thanh lộ ra biểu tình thất vọng, sau thần sắc hơi lơ mờ, trong mắt hiện lên tinh quang, dường như nổi lên sự nghi ngờ.

“Bất quá...” Thái hậu kéo dài một âm, đem trái tim của các vị tướng lĩnh treo lên giữa không trung, lại thần nhiên nói: “Mặc dù văn thư không hoàn chỉnh, nhưng hai phần hợp lại, chung quy cũng có thể thấy được một chút manh mối. Nếu như Quân Lệnh ti đại nhân không ngại, ta nguyện ý đoán một cái ý tứ đại khái của nó.”

Phượng Minh thăm trầm trở khen ngợi, cứ như vậy, vừa có thể bịa nội dung, lại vừa không sợ bọn họ yêu cầu đối nghiệm từng chữ sẽ tìm ra sơ hở.

Chúng tướng Đông Phàm đều chấn động tinh thần. Thương Nhan nói: “Thỉnh đại sư mạnh dạn đoán thử.”

Quân Thanh hơi hơi gật đầu, cũng lộ ra thần tình chuyên chú.

Thái hậu nhắm mắt lại trầm tư trong片刻 khắc, mở mắt nói: “Lời tuyên bố của thần linh rất thâm ảo, mỗi một chỗ đều bao hàm rất nhiều tin tức, mà mỗi tin tức lại cũng không tường tận đầy đủ. Ta chỉ có thể phỏng đoán một chút là có liên quan đến Đông Phàm. Ừm... Đông Phàm sắp có đại họa lâm đầu*”

(đại họa lâm đầu: tai họa sắp xảy ra)

Thái hậu buồn bã nói ra lời tiên đoán điềm xấu này, lại nghe thấy một tiếng cười khê truyền đến: “Đại sư thuận miệng nói ra lời nhảm nhí như thế, hay là lừa Đông Phàm ta vô nhân?”

Vị trí của Lâm Ấm không hề nổi bật, ngồi ở sau dãy thứ hai, ẩn trong bóng tối mờ, nhưng vừa mở miệng đã thu hút lực chú ý của mọi người. Quân Đình nhũn nhũn, ở phía sau Quân Thanh hướng về phía hắc khê lắc đầu, muốn hắc khê không được lẩm miệng. Lâm Ấm lại giống như không nhìn thấy, khóe miệng vẫn lộ nét cười lạnh.

Quân Thanh lãnh đạm nói: “Lâm Ấm, người có thể nào vô lễ với Tôn Tử đại sư?” Bất quá trong cảm nhận của hắc khê, đối với lời nói dối của Phượng Minh và vị Tôn Tử đại sư này tạo ra đã nổi lên nghi ngờ. Vậy nên ngữ khí mới không hề nghiêm khắc như thế.

Lâm Ấm đứng lên, hướng về phía Quân Thanh chấp tay xong lại quay về phía thái hậu, bất ti bất kháng* hành lễ, cao giọng nói: “Tiểu tướng là phó quân tá của Thập Tam quân Lâm Ấm, thỉnh đại sư thứ cho tiểu tướng đã vô lễ. Nhưng nghi ngờ của tiểu tướng, hôm nay không thể không nói ra.” Hắc khê hướng về phía các vị tướng lĩnh, từng chữ từng câu rành mạch nói: “Các vị đại nhân, loại văn tự này có thật sự là cách thần linh cùng nhân gian thông thoại hay không? Phần văn thư này có thật sự chỉ là một phần của văn thư hay không? Nội dung trong văn thư này đến tột cùng là cái gì? Chúng ta đều chỉ có thể từ chỗ Minh vương và Tôn Tử đại sư biết được một cái đại khái. Từ điểm này, các vị đại nhân liên tưởng đến cái gì?”

(bất ti bất kháng: không kiêu ngạo không siểm nịnh, đúng mực)

Phượng Minh hừ lạnh một tiếng: “Ý tứ của phó quân tá Lâm Ấm, là ta và sư phụ cố tình hợp lại nói một lời nói dối để lừa gạt Quân Lệnh ti sao?” Cái này gọi là vừa ăn cướp vừa la làng, bất quá không biết sử dụng dưới loại tình huống này có thể có hiệu quả hay không.

Lâm Ấm không hề tỏ ra yếu thế, đối mặt với Phượng Minh, duy trì phong độ tốt đẹp cười nói: “Tiểu tướng không dám. Chỉ là Minh vương từng nói đại sư hiểu được loại văn tự cổ quái này, thật vất vả mới thỉnh được đại sư đến, đại sư lại vẫn lấy lý do văn thư không đầy đủ không thể lần lượt từng chữ phiên dịch văn thư, hiện tại đã có được hai phần văn thư, đại sư lại chỉ có thể nói ra lời là Đông Phàm sắp có đại họa lâm đầu làm dao động nhân tâm như thế. Biểu hiện như vậy, rất khó để không khiến cho người ta hoài nghi Tôn Tử đại sư là đang cố tình đùn đẩy.”

Quân Thanh lên tiếng: “Lâm Ấm, nói một chút tính toán của người.”

“Tiểu tướng cả gan, thỉnh Minh vương hoặc Tôn tử đại sư đưa ra chứng cứ, để chúng ta tin tưởng đây xác thực là ngôn ngữ của thần linh.”

Cũng khó trách, loại biểu diễn thần côn đơn giản này, muốn giấu được rất nhiều người tài giỏi trong hệ thống quân đội tịnh không dễ dàng. Phượng Minh thăm nghĩ càng tỏ càng đen, trái lại có khi càng không ổn, dứt khoát ngậm miệng.

“Ha ha...” Giữa sự yên tĩnh, thái hậu nhẹ nhàng bật cười: “Người có nói dối hay không, thần linh tự biết, ta cũng không cần phải hướng về phía vị tiểu tướng quân này chứng minh cái gì.” Nàng ung dung nhìn về Quân Thanh, ánh mắt trong suốt trực tiếp, tựa như một thứ ánh mắt dẹt lên quang vông đem Quân Thanh bao phủ ở bên trong, “Bất quá, trong lòng Quân Lệnh ti, chắc hẳn cũng có hoài nghi đối với ta đi?”

Quân Thanh lạnh lùng cười, nói: “Nếu như đại sư có thể đưa ra một chút chứng cứ, vậy đương nhiên là tốt nhất.”

“Quân Lệnh ti còn chưa nghe xong lời suy đoán của ta mà.” Thái hậu lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, hai tay nâng vầng thư lên, xem kỹ trên dưới một lượt, thở dài nói: “Ở đây không chỉ nói Đông Phàm sắp có đại họa, mà còn cấp ra vài điểm ám chỉ. Đông Phàm chi kiếp, thủ phát vu nam, phục binh tại dã, đô thành nguy rồi.” Hữu mô hữu dạng thì thảo vài câu, thái hậu nhắm mắt, lộ ra biểu tình của ngày tận thế: “Thần linh đã tuyên bố rõ ràng, đô thành của Đông Phàm sắp gặp kiếp nạn, phục binh ở ngay thành nam. Bất luận Quân Lệnh ti tin hay không tin, lời ta có thể nói đều đã nói rồi.” Dứt lời, ưu nhã đứng lên, hướng về phía đại môn đi mất.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, kim lòng không dặng tránh ra nhường đường, để thái hậu thông dong ly khai.

Phượng Minh đương nhiên rên sất khi còn nóng, đột nhiên đứng lên, hướng về phía Quân Thanh lạnh lùng nói: “Quân Lệnh ti nếu như nghi ngờ sư đồ chúng ta nói dối, cùng lắm là có thể đem chúng ta xử tử. Bất quá trước khi Quân Lệnh ti làm ra quyết định sai lầm, tốt nhất là hãy phái người đi kiểm tra thành nam một chút trước xem thực sự có quân mai phục hay không.” Liếc mắt nhìn Lâm Ấm một cái, làm bộ tức giận đuổi theo thái hậu rời đi.

Không cần hỏi, thái hậu dám nói lung tung nhiều như thế, đương nhiên là cùng Dung Diễm câu thông rất tốt rồi.

Bên thành nam kia, hoặc nhiều hoặc ít cũng phải có hai ba đám phục binh nho nhỏ đi?

122. Q.7 - Chương 4: Chương 4

Một đường đuổi theo thái hậu, Phượng Minh e sợ có người theo dõi, không dám mở miệng nói gì với thái hậu, hai người cùng ngậm miệng không nói, một ngựa một kiệu riêng biệt cùng trở về cung điện.

Vừa xuống ngựa, tùy nhân cùng vài đại thị nữ đã nghênh đón, nói: “Quốc sư đến, đang ở trong phòng khách chờ Minh vương.”

Phượng Minh vội vàng đi vào, xa xa thấy bóng lưng đỉnh bật của Lộc Đan, chẳng biết tại sao, trái tim đang treo lơ lửng lại nhẹ nhõm một chút, lộ xuất tiểu dung nói: “Tuyệt thật lớn, quốc sư thể nhưng lại đến lúc này, không sợ lạnh sao?”

Lộc Đan xoay người, khóe môi câu lên: “Vừa mới nãy khi lắng nghe tiếng bước chân Minh vương tiến vào nặng nề vội vã, tựa hồ bị chèn ép. Nhưng bây giờ nghe giọng nói của Minh vương, lại tựa như tâm tình Minh vương rất tốt.” Y toàn thân một bộ trường bào đỏ thẫm, ánh ra nước da trắng ngần, cực kỳ đẹp mắt.

“Đừng nói nữa, còn không phải vì cái quân vụ nghị thỉnh gì kia sao, bọn họ hoài nghi sư phụ ta nói dối, thật là buồn cười.” Phượng Minh ngồi xuống, đem sự tình kể lại một lượt, mới chợt nhớ tới: “Sư phụ cũng về cùng với ta, sao lại không thấy người?”

Tùy nhân từ sau rèm bước ra đáp: “Đại sư nói nàng mệt rồi, trở về phòng nghỉ ngơi, thỉnh Minh vương tiếp đón quốc sư.”

Lộc Đan nói: “Không cần làm phiền Tôn Tử đại sư, nói thực, Lộc Đan lần này tới, cũng bất quá là để gặp Minh... khụ khụ khụ...” Bỗng nhiên nhắc tay che miệng lại, liền ho một trận rất khùng khiếp, tựa như không thở nổi.

Phượng Minh cau mày, tới gần nói: “Quốc sư không sao chứ? Tùy nhân đâu mau đem trà nóng tới.”

Lộc Đan xoa tay ngăn, lại ho một hồi, chậm rãi ngừng lại, khẽ cười nói: “Trời ngày càng lạnh.” Trên mặt hai vòng ửng hồng, tự nhiên lại càng thêm không ít mỹ lệ.

Phượng Minh cầm tay y, chỉ cảm thấy lạnh băng, nhìn xa còn không nhận ra cái gì, hiện tại nhìn gần mới phát hiện Lộc Đan tựa hồ gầy đi rất nhiều, không khỏi âm thầm lo lắng, nhú mày nói: “Hai ngày trước còn khá tốt, thế nào lại...”

“Minh vương từng dạy Lộc Đan một câu nói: bệnh tới như núi sập, bệnh đi như trừu ti.” Lộc Đan thấy hân như vậy, trái lại chỉ cười, thấp giọng tiếp: “Sớm đã nói cho Minh vương biết, lẽ nào Minh vương cho rằng lời Lộc Đan nói lần trước là nói dối sao? Hiện tại tám phần mười cũng đã giấu không được Quân lệnh ti bên kia nữa rồi. Lộc Đan không phải là người gì tốt, chết rồi cũng không có gì quan trọng.”

Lời này của y mặc dù thiên chân vạn xác, Phượng Minh quả thực cũng bị y hại rất thảm, nhưng giờ phút này nghe y nói như thế, Phượng Minh tựa như bị người dùng dao đâm hai nhát, nước mắt cơ hồ muốn chảy ra, nghẹn ngào nói: “Trong vương cung có rất nhiều thảo dược quý báu, lại có đại phu tốt nhất, quốc sư không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Lộc Đan trầm mặc hồi lâu, cúi đầu thở dài: “Lòng dạ Minh vương như vậy, Lộc Đan thật sự không biết nên vì Đại vương mà thấy vui mừng, hay là nên vì Minh vương mà lo lắng đây?” Vỗ vỗ lên tay Phượng Minh, trầm giọng nói: “Đừng lo lắng, có ta ở trong cung đình này một ngày, Quân Thanh liền không dám đụng vào người một phân. Đại sư,... Aiz, ta hôm nay không thể hướng đại sư để xin thỉnh giáo rồi.”

Y chậm rãi đứng lên, thân hình đột nhiên xiêu vẹo. Phượng Minh kinh hô một tiếng, vội vã tiến lên phía trước đỡ lấy, mới biết y không ngờ đã suy yếu đến loại tình trạng này.

Lộc Đan giãy ra khỏi sự điều khiển của Phượng Minh, miễn cưỡng đứng vững, cười đáp: “Khiến Minh vương phải chê cười rồi.”

Phượng Minh không đành lòng, liền nói: “Quốc sư lần sau có việc gì, phái người gọi ta đi đến là được rồi.”

Lộc Đan gật gật đầu, nhìn về phía Phượng Minh, muốn nói lại thôi.

“Quốc sư có phải có chuyện muốn nói với ta phải không?”

Lộc Đan ngưng thị nhìn Phượng Minh một hồi lâu, lộ ra hàm răng tuyết trắng cười nói: “Minh vương cũng biết, trong cung điện này khắp nơi đều có phái gian tế?”

Phượng Minh nghi hoặc liếc y.

“Lộc Đan có một thỉnh cầu...”

“Quốc sư mời nói.”

“Đại vương nhân hậu yêu dân, tôn sư trọng đạo, kiên tín thần linh, tràn đầy tuệ căn...”

Phượng Minh ban đầu còn không hiểu Lộc Đan muốn nói gì, nghe đến hai chữ “tuệ căn” này, trong đầu nhấp nháy một điểm hỏa hoa, “A” một tiếng, đã hiểu được.

Lời buổi sáng thái hậu nói muốn thu nhận đệ tử thứ hai, xem ra đã truyền đến tai Lộc Đan rồi.

Lộc Đan hướng về phía tai Phượng Minh nói khẽ: “Thỉnh Minh vương vì Đại vương mà ở trước mặt Tôn Tử đại sư nói tốt vài câu.” Lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, bước lên tiểu kiệu, rời đi giữa phong tuyết.

Phượng Minh tiễn Lộc Đan xong, trở lại thư phòng, nhìn thấy tờ phương lược luyện binh viết được một nửa để trên mặt bàn. Quân Thanh và Lộc Đan kia đều là lão hồ ly đùa bốn chính trị, ở trong quá trình tranh quyền, những cái gọi là lý luận khoa học này căn bản không có bất cứ tác dụng gì, nếu như Quân Thanh cố tình làm khó dễ thì cho dù lý luận luyện binh có tốt cỡ nào cũng sẽ bị gạt bỏ.

Phượng Minh buồn bực, thuận tay xé luôn tờ phương lược luyện binh của mình, ngơ ngẩn ngồi xuống, thu xếp lại những suy tư bị mấy tên gia hỏa kia làm lộn xộn rối tung.

Lộc Đan xem ra là bệnh rất nặng rồi, không nghĩ tới thế bệnh đến ào ạt, nhìn bộ dạng y như vậy, cũng không biết còn có thể duy trì được mấy ngày. Bây giờ nhớ kỹ lại, kỳ thực Lộc Đan từ lúc trên đường từ

Vĩnh Ân trở về thì luôn dần dần suy yếu, chính là Phượng Minh quá trì độn, vẫn luôn nhìn mà không đoán ra.

Về phần quân vụ của Quân Đình bên kia, văn tự của thần linh, mật mã Ma Nhĩ Tư, còn có cái lời tiên đoán gì mà đại họa lâm đầu, so với “Thập nhị quốc ký*” còn phức tạp hơn, Phượng Minh căn bản là lười chẳng buồn suy nghĩ.

(Thập nhị quốc ký: bản ghi chép về thập nhị quốc)

Nhưng còn tin tức “binh bất nhận huyết dĩ đậu thắng” mà Dung Diễm truyền tới, cái “dĩ đậu thắng kia”, rốt cuộc là có ý tức gì đây?

Đáng giận nơi này khắp chốn đều là gian tế, hại hấn không dám lén lút câu thông với thái hậu, hơn nữa nhìn ý tứ của thái hậu, tựa hồ còn chưa nguyện ý nói cho hấn biết kế hoạch của Dung Diễm.

Phượng Minh vẽ mặt đau khổ suy nghĩ nửa ngày, không nghĩ ra một nguyên do gì.

Đánh một cái ngáp thật to, bụng bỗng nhiên phát ra tiếng “rột rột”, lúc này mới nhớ là mình còn chưa dùng ngộ thiện.

Ra đến phòng khách, đụng ngay phải tùy nhân đang tìm hấn, tùy nhân nói: “Tôn Tử đại sư sai người đem ngộ thiện bưng vào phòng ăn, vậy còn Minh Vương? Ở phòng khách ăn, hay là trở về phòng ăn?”

“Ăn luôn ở phòng khách đi, trời lạnh thế này, đả hỏa oa* mới là tốt nhất.”

(đả hỏa oa: như kiểu ăn lẩu bây giờ đó)

Một âm thanh chột tiến vào: “Đây có một con thỏ rừng tươi ngon, đả hỏa oa cũng phải tính cho ta một phần.”

Phượng Minh ngẩng đầu, thấy Thương Nhan đang oai nghiêm bước vào phòng khách, trong tay quả thực xách theo một con thỏ, Quân Đình đi theo sau hấn, nhưng không thấy Lâm Ấm.

Phượng Minh lấy làm lạ hỏi: “Thương Nhan tướng quân sao đột nhiên lại tới đây?”

“Sau khi tan họp có chút nhàn rỗi, đến xem Minh Vương và Tôn Tử đại sư, tiện xin một bữa ngộ thiện.” Thương Nhan đem con thỏ giao cho tùy nhân.

Quân Đình nói thẳng: “Phụ thân phái chúng ta đi coi chừng các người, vạn nhất tra ra có người dùng lời đồn nhằm để lay động quân tâm, lập tức nghiêm trị không tha.”

“Thập tam quân tá hà tất phải như thế? Ha ha, bên ngoài thời tiết rất lạnh, chúng ta ngồi xuống ăn một bữa hỏa oa không phải rất tốt sao?”

Phượng Minh đối với vị lão tướng này có ấn tượng rất tốt, thân thiết cười cười với hấn, không để ý tới thái độ của Quân Đình nữa, sai người mang bát đĩa tới.

Đám thị nữ nhanh tay lẹ chân bưng lên một tiểu lô và nồi nóng cùng các loại thịt rau, tùy nhân đem con thỏ giao cho trù phòng, rồi bưng một bình mỹ tửu vừa mới được hâm nóng lên, rót cho từng người trong đám Phượng Minh.

Phượng Minh khẽ nhấp một hơi, khen: “Rượu của Đông Phàm thực sự rất ngon.” Ngẩng đầu nhìn Quân Đình, ôn nhu hỏi: “Thập Tam quân tá không ngồi xuống uống một chén sao? Ngoài trời rất lạnh, rượu có thể xua hàn khí.”

Quân Đình lạnh lùng liếc hấn.

Thương Nhan cũng nói: “Đúng vậy a, cho dù mang lệnh theo người, cũng không thể không ăn cơm chứ.”

Quân Đình lúc này mới cứng ngắc ngồi xuống đối diện Phượng Minh.

Thật là kỳ quái, thái độ của nàng hồi sáng khi khuyên Phượng Minh nên lo nghĩ cho chính mình vẫn còn không tệ, tại sao sau khi chuyển một bước quân như thế, thân thiện lập tức giảm xuống đến số âm? Phượng Minh không khỏi nhú mày.

Thương Nhan trái ngược với vẻ căm thù lãnh đạm của Quân Đình, xem như là có chút ôn hòa, sau ba chén rượu nóng lót bụng, chợt hỏi: “Nghe nói Minh vương từ nhỏ đã bị dưỡng dục xem như là thái tử của Tây Lôi?”

“Hả? Đúng vậy.” Phượng Minh trong lòng đánh một trống, ôn hòa trả lời: “Năm đó nội bộ Tây Lôi bất ổn, sợ có người mưu hại thái tử, cho nên lão Dung vương dùng nhi tử của chính mình thay thế thái tử lưu lại trong cung, và đem thái tử thực sự, tức Tây Lôi vương sau này giữ ở bên người bảo hộ.”

“Ha ha, lão Dung vương dùng nhi tử của chính mình...” Thương Nhan hào sảng cười to: “Nghe khẩu khí Minh Vương như vậy, tựa hồ như đang nói chuyện của người ngoài vậy, lão Dung vương không phải là phụ thân của Minh vương ngài sao?”

Phượng Minh nghe hần thoải lý hữu thoải*, chợt cả kinh.

(thoải lý hữu thoải: trong câu nói có hàm ý khác)

Trời ạ, sẽ không phải là hiện tại toàn bộ Đông Phàm đều biết hần là người di hồn rồi chứ? Lẽ nào Lộc Đan trước khi chết còn giả trò quỷ với hần? Một hần còn vừa mới vạn phần đồng cảm với Lộc Đan.

“Thương Nhan tướng quân nói đúng một nửa. Ta từ nhỏ đã bị đưa vào trong cung, phụ thân toàn tâm toàn ý bảo hộ thái tử thật sự, cũng không quản giáo một nhi tử ruột là ta đây nhiều, cho nên giữa phụ tử khó tránh khỏi có chút xa lạ.” Phượng Minh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, chậm rãi uống chén rượu.

Thương Nhan ngửa đầu uống một chén, đem chén đặt ở trong lòng bàn tay ngấm nghĩa, thỉnh thoảng nâng mắt liếc nhìn Phượng Minh. Phượng Minh trong lòng có quỷ, bị ánh mắt như có như không của hần đâm một nhát, khắp người lông tơ hơn phân nửa rất không có nghĩa khí mà dựng thẳng lên, không khỏi thầm nghĩ: kiếp sau đầu thai nhất định phải làm giấy tờ chính thức một chút, cái gì mà mượn xác hoàn hồn các loại cũng thế luôn, không chính thức thì nói cái gì cũng liền chột dạ nha.

“Có một việc, không biết có nên nói không...” Thương Nhan trầm ngâm hồi lâu, trên mặt lộ ra biểu tình muốn nói lại thôi.

“Lão tướng quân có chuyện thỉnh nói.”

“Aiz, chuyện này, nếu như Dung Diễm còn tại, Minh vương vẫn là trọng thần của Tây Lôi, ta tuyệt đối sẽ không nói một chữ. Nhưng tình thế bây giờ, tựa hồ cũng không có trở ngại gì.”

Lúc này, ngay cả Quân Đình cũng lộ ra thần sắc chăm chú.

Thương Nhan thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Minh vương có biết, tướng mạo và khí chất của người, rất giống một vị cố nhân của ta nhiều năm trước. Lúc mới gặp, ta thiếu chút nữa nghĩ người là con trai của hần, cho nên vừa nhìn thấy thì liền sinh ra hảo cảm với Minh Vương.”

Phượng Minh trợn lớn hai mắt.

Quân Đình nói chen vào: “Tướng quân nhất định nhầm rồi, Minh vương sinh ra và lớn lên ở vương cung Tây Lôi, là thân tử của lão Dung vương, sao có thể là con của người khác?”

“Vấn đề chính là ở chỗ này. Thập Tam quân tá thử đứng ở vị trí của lão Dung vương mà nghĩ xem, dưới tình huống có thể dùng nhi tử của người khác làm thể thân, hần lại đem thân tử duy nhất của mình đưa vào trong hoàn cảnh nguy hiểm có thể bị ám sát bất cứ lúc nào sao?”

Phượng Minh nhẹ buông tay, chén rượu “khuông lang” một tiếng, rơi trên mặt đất vỡ tan.

123. Q.7 - Chương 5: Chương 5

Thương Nhan lộ ra vẻ xấu hổ: “Minh vương vạn lần chớ kích động, đây chỉ là một điều hoài nghi của ta thôi. Ta đã suy nghĩ rất nhiều ngày, cuối cùng cảm thấy nếu như còn giấu diếm việc này với Minh vương thêm nữa, tâm lý bất an.”

Phượng Minh chớp chớp mắt, lắc đầu nói: “Không, tướng quân nói lời này rất có đạo lý, rất có đạo lý.”

Thành thật mà nói, hắn có phải là nhi tử của lão Dung vương hay không, tuyệt đối không trọng yếu, dù sao nguyên bản cũng là một hồn phách giả mạo. Bất quá dựa theo kiến giải của Thương Nhan, lẽ nào (thân thể này của) hắn ở trên thế giới này còn có lão cha lão mẹ.

Lão thiên gia a, hắn ở trên thế giới của mình vốn là cô nhi a.

Hiện tại đảo ngược lại, chẳng những có Dung Diễm là tình nhân, còn có Thái Thanh là tình phụ, lại còn cả một nhi tử gọi là Thái Thương. Hiện tại càng tuyệt vời hơn, tựa hồ còn muốn chạy ra cả song thân phụ mẫu nữa, tương lai nói không chừng còn kéo ra cả cô dì chú bác...

Ha ha ha! Cảm giác người nhà a! Phượng Minh kích động rung mình một cái, bất quá rất nhanh đã tỉnh táo lại. Để cho những người này biết mình mạo nhận thân thể của An Hà, vậy không phải là tăng thêm mấy chục kẻ thù sao?

Thương Nhan và Quân Đình thấy sắc mặt hắn từ trắng chuyển sang hồng, rồi lại từ hồng chuyển sang xanh, một hồi nghiêng răng nghiêng lợi, một hồi cúi đầu cười thầm, một hồi lại mặt như đưa đám, nào đâu biết những suy nghĩ gian xảo trong bụng hắn.

“Minh vương vẫn ổn chứ?” Thương Nhan thấp giọng hỏi.

“Rất ổn, rất ổn.” Phượng Minh lệnh cho tùy nhân đưa một chén rượu mới lên, rót cho mình một chén, cười ha ha nói: “Thiên hạ to lớn, có đủ những chuyện lạ. Ta chợt phát hiện mặt trời mỗi ngày cũng đều mới mẻ, hắc hắc, đa tạ Thương Nhan tướng quân nói cho ta biết một tin tức khiến người ta hưng phấn như vậy.” Hắn tâm tình kích động, thao thao bất tuyệt hồ ngôn loạn ngữ một hồi, chính mình cũng không biết mình đang nói cái gì.

Thương Nhan và Quân Đình trao đổi với nhau một ánh mắt, đoán rằng trong lòng hắn khó chịu, cũng trầm mặc xuống, cúi đầu dùng bữa.

Ăn đến giữa bữa, thị vệ do Quân Lệnh ti phái tới vội vã chạy vào, mời Thương Nhan trở về nghị sự.

Phượng Minh gấp một miếng thịt thỏ nóng hôi hổi nhét vào miệng, hỏi: “Muốn ta theo Thương Nhan tướng quân cùng về không?”

Thương Nhan lắc đầu: “Không cần, bên ngoài gió tuyết rất lớn, Minh vương không cần cực khổ.”

Đây chính là ý nguyện của Phượng Minh. Hắn vừa lười vừa sợ lạnh, làm sao lại muốn ở trong ngày đại tuyết xuất môn chứ. Phượng Minh nhìn về phía Quân Đình sắc mặt vẫn luôn không tốt, thân thiện hỏi: “Vậy còn Thập Tam quân tá?”

Quân Đình hừ mũi một tiếng, chậm chạp đáp: “Trước khi có kết quả điều tra chuyện quân mai phục thì bản quân tá phải phụ trách coi chừng Minh vương, Minh vương ở đâu, bản quân tá liền ở đó.”

Phượng Minh trợn lớn mắt, có lầm hay không? Ta chỗ nào đắc tội người rồi? Mặc dù phương lược luyện binh của ta không kinh thiên động địa, không lay động được người phục sát đất, cũng không cần phải như vậy chứ.

Thương Nhan theo thị vệ vội vàng rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại Phượng Minh và Quân Đình cùng vài người thị nữ bên cạnh.

Phượng Minh khua tay bảo các thị nữ lui xuống, cách một tầng nhiệt khí mờ mờ của nồi hỏa oa, trừng mắt nhìn Quân Đình hồi lâu: “Không phải là ta đã làm sai cái gì, đắc tội đến quân tá mà không biết chứ?”

Quân Đình liếc mắt nhìn thẳng hắn, cúi đầu gấp một miếng rau cải đặt vào trong bát.

“Quân tá có chuyện thỉnh nói thẳng, ánh mắt của người ta xem không hiểu.”

Quân Đình từ từ đặt đũa xuống, suy tư một hồi, trầm giọng nói: “Minh vương có phải đang cố gắng châm ngòi quan hệ giữa Bắc Kỳ quốc và Đông Phàm?”

“Hả?”

“Từ sau khi Minh vương tham dự quân vụ, sự tình phát sinh trong quân vụ nghị thỉnh liền trở nên quỷ dị. Cái gì văn thư cổ quái chưa từng thấy qua, cái gì chế độ cải cách, cái gì thần linh, cái gì đại họa lâm đầu,

mơ hồ khiến cho người ta cảm thấy dường như có gian tế đang lợi dụng xung đột giữa Bắc Kỳ quốc và Đông Phàm nhằm cầu mưu đồ.” Quân Đình quả nhiên có di truyền từ cha của nàng, ước chừng thoáng qua, ánh mắt lợi hại vô cùng, thiếu chút nữa khiến cho Phượng Minh xuất ra một đầu mồ hôi lạnh. Quân Đình nói rõ từng chữ: “Nếu như những lời suy đoán này được thành lập, vậy dụng tâm của Minh vương đối với Đông Phàm ta, thực hiểm ác độc địa chí cực.”

“Hắc hắc, hắc hắc...” Phượng Minh cười khúc khích: “Năng lực phân tích của Thập Tam quân tá thực cao siêu, chẳng hay quân tá chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi, làm sao lại đột nhiên phỏng đoán ra những thứ này?”

Quân Đình lạnh lùng nói: “Bản quân tá tự nhiên có biện pháp.”

“Ta xem chừng là công lao của phó quân tá Lâm Ấm đi?” Phượng Minh ngẫm vắt hết óc suy nghĩ, một chút gì đó mập mập mờ mờ lóe lên ở trong não, cố gắng bắt lấy nó nhưng không được. Nhất định, nhất định có cái gì cổ quái ở bên trong. Lâm Ấm phụ trách điều tra việc trong cung đình, đồng thời lại đang nhiệt liệt theo đuổi Quân Đình, vì cái gì ở vào thời khắc then chốt như thế này lại toàn lực xoay chuyển cái nhìn từ Quân Đình sang Phượng Minh?

“Lâm Ấm phụ trách điều tra cung đình, có sở trường nhìn thấu nhân tâm, ta tin tưởng phân tích của hắn đối với thế cục trước mắt.” Quân Đình gián tiếp thừa nhận sự hướng dẫn của Lâm Ấm.

Phượng Minh cười lạnh mấy tiếng, quay mặt qua chỗ khác tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Rốt cuộc có cái gì cổ quái?

Giữa lúc căng thẳng, chợt có tiếng bước chân truyền đến. Người đi tới rất nhanh, chỉ trong chớp lát đã tiến vào khách thính. Phượng Minh vừa ngẩng đầu nhìn, thì ra là Thương Nhan đã trở lại.

Thương Nhan phỉ phỉ hoa tuyết trên vai, thở gấp, trầm giọng nói: “Ngoại ô thành Nam phát hiện có phục binh. Quân Lệnh ti đã hạ lệnh, phải bắt động thanh sắc tiêu diệt toàn bộ bọn chúng một lần.”

Quân Đình ngẩn người.

Phượng Minh nhảy dựng lên kêu to: “Sớm đã nói sư phụ ta không lừa các người! Sư phụ nói, đại nạn của Bình Tích là bắt đầu từ chỗ quân mai phục ở thành Nam. Thương Nhan tướng quân, các người nghìn vạn lần phải hành sự cẩn thận.”

Quân Đình cũng đứng lên, hỏi: “Nơi đó thật sự có phục binh? Là địch quốc phương nào?”

“Bọn chúng không mặc quân phục chính thức, tạm thời còn chưa rõ là từ nơi nào phái đến. Bất quá có khả năng nhất là Bắc Kỳ quốc.”

Quân Đình trầm ngâm đáp: “Nếu đã chứng minh lời của Tôn Tử đại sư có một phần khả tín, bản quân tá tạm thời không cần trông chừng Minh Vương nữa. Thương Nhan tướng quân, ta theo người đi về gặp phụ thân, thương thảo việc bao vây tiêu trừ.”

Sai người ở tiền điện dắt khoái mã tới, vội vội vàng vàng rời đi.

Phượng Minh ở trong khách thính đi đi lại lại hai vòng, cân nhắc sơ qua, đi hướng về phía phòng thái hậu. Vào cửa liền hỏi: “Sư phụ đã nghe tin tức chưa? Thành Nam quả nhiên có quân mai phục.”

“Minh nhi hoài nghi lời của sư phụ sao?”

“Sao có thể? Đương nhiên không có, đồ nhi biết rõ sư phụ là lợi hại nhất.” Phượng Minh cười ha ha, ở góc độ người ngoài khó có thể nhìn trộm, hướng về phía thái hậu nháy mắt ra dấu: Là quân đội của Tây Lôi chúng ta sao?

Thái hậu khe khẽ lắc đầu, lộ ra một tiểu dung bí hiểm khó dò.

Không phải? Phượng Minh nhíu mày, đi đến trước bàn, dùng đầu ngón tay chấm nước trà, cấp tốc viết một chữ “Bắc”, nhìn về phía thái hậu.

Thái hậu cười nhẹ, ánh mắt lộ ra ý tán thưởng.

Hảo một cái Dung Diễm người, cư nhiên dẫn quân đội Đông Phàm đến chỗ phục binh của Bắc Kỳ, mưu đồ một cái ngư ông đắc lợi. Bất quá mạng lưới tình báo của Dung Diễm cũng xem như lợi hại, Bắc Kỳ quốc âm mưu tiến công Bình Tích, âm thầm một lượng lớn binh lực tiến vào mai phục, hắn làm thế nào biết được?

Phượng Minh gãi gãi đầu, đó là vấn đề của Dung Diễm, không nghĩ cũng được.

Nghĩ Dung Diễm đang ở nơi nào đó kín đáo trù tính kế hoạch thôn tính thiên hạ, mỗi một bước đi của hắn đều vô thanh vô tức dẫn Đông Phàm hướng về phía con đường vong quốc, Phượng Minh vừa tự hào, lại vừa có chút thương cảm.

Chẳng biết tại sao, lời nói của Thương Nhan vào lúc này lại đột nhiên hiện lên trong đầu. Giả như thân thể của mình cũng không phải như mình được biết, thì thái hậu hắn phải là người hiểu rõ tình hình trong đó nhất đi. Chính là Thương Nhan tại sao phải chọn đúng lúc này ám chỉ vấn đề này với hắn?”

Phượng Minh liếc mắt nhìn thái hậu đang ngồi thẳng nhắm mắt dưỡng thần.

“Sư phụ...”

“Ừ?” Thái hậu hơi hơi mở mắt ra.

Phượng Minh lời nói đến bên miệng, muốn nói lại thôi, ngượng ngập đáp: “...Không có gì.” Đứng lên cúi thấp lưng một cái, đổi trọng tâm câu chuyện: “Chờ đến khi tung tích của phục binh hiện tại đã rõ ràng rồi, Quân Lệnh ti hắn là phải tâm phục khẩu phục sư phụ đi? Đồ nhi phỏng đoán, qua không lâu nữa, bọn họ sẽ lại thỉnh sư phụ đi đến quân vụ nghị thỉnh.”

Thái hậu khẽ cười, khoát tay nói: “Ta già rồi, không muốn xen vào những việc này nữa. Miễn cưỡng tiết lộ chuyện phục binh trên văn thư đã xem như là báo đáp một phiên thịnh tình của quốc sư Lộc Đan rồi. Từ giờ trở đi, ta sẽ không can thiệp vào chuyện của Đông Phàm nữa. Bất quá...” Dừng một chút, đạm nhiên nói, “Nếu bọn họ hỏi người gấp gáp, người hãy nói cho bọn họ biết, nếu Bắc Kỳ quốc thực sự dám xâm lược thủ đô Đông Phàm, phục binh sẽ không chỉ dừng lại ở chỗ thành Nam. Thành này thổ địa phì nhiêu, có Trường Giang và Hoàng Hà nhuận trạch, là bảo địa hội tụ linh khí của trời đất, có lẽ không phải một nơi thích hợp cho quân sự thủ vệ. Muốn chân chính bảo trụ thủ phủ này, đại bộ phận binh lực Đông Phàm cần phải tập trung khẩn cấp.”

Trên gương mặt xinh đẹp của thái hậu phong vận một bộ nghiêm túc, ngay cả Phượng Minh cũng không khỏi nổi lên căng thẳng, gật đầu nói vâng, cung cung kính kính thỉnh “sư phụ” hảo hảo nghỉ ngơi, rời khỏi tầm mắt của thái hậu quay về khách thỉnh.

Trong khách thỉnh, các thị nữ từ sớm đã đem ngọc thiện dọn xuống, bát đĩa chén rượu cũng dọn dẹp sạch sẽ.

Tùy nhân đang ở bên ngoài khoảnh đất trống cùng hai ba thị nữ trẻ tuổi đắp người tuyết, thấy Phượng Minh đi ra từ khách thỉnh liền xoa xoa hai tay đông lạnh nghênh đón, hỏi: “Minh vương có muốn ngủ một giấc ngắn không? Nếu như không muốn ngủ, ngồi ở trên hành lang này thưởng tuyết cũng tốt, nô tỳ sai người bưng một đại hỏa lò qua đây, đặt ở dưới chân Minh vương, đảm bảo ấm áp.”

Phượng Minh lắc đầu nói: “Không. Ta muốn đi ra ngoài một chút.”

Tùy nhân cười hi hi: “Ta nói một câu, Minh vương cũng đừng tức giận. Quân Lệnh ti và quốc sư đều lưu lệnh lại, Minh vương vô luận đi đến chỗ nào đều phải có thị vệ chuyên môn phụ trách đi theo cùng. Bất kể là cưỡi ngựa hay ngồi kiệu, Minh vương chỉ cần vừa ra khỏi cánh cổng này, phía sau nhất định có một đoàn người đi theo. Còn không bằng ở trong cung điện này chơi đùa khoái hoạt.”

“Nếu không có người đi theo, vậy mới gọi là kỳ quái.” Phượng Minh trầm ngâm một hồi, ngẩng đầu lên nói: “Chuẩn bị ngựa đi. Ta đi đến chỗ Lộc Đan.”

Chỉ chốc lát sau, ngựa đã được chuẩn bị.

Phượng Minh lên ngựa hướng về phía tẩm cung của Lộc Đan phi đi, hắn đã từng đến đó hai lần, tẩm cung của Lộc Đan hoa lệ không gì so sánh được, hắn là sẽ không bị lạc đường. Phía sau loáng thoáng vài người cưỡi ngựa chạy theo, Phượng Minh quay đầu lại nhìn lướt qua, có hai người tương đối quen mắt, hắn là gia vệ của Quân gia, tình không phải thị vệ bình thường.

Hắn biết rõ thân phận của mình vẫn hơn phân nửa là tù nhân, cũng không để ý đến những người giám thị phía sau. Ghìm ngựa dừng lại, đi thẳng vào trong tấm cung của Lộc Đan.

Bên cạnh Lộc Đan có vài người thị nữ cũng biết thân phận của hắn, thấy hắn từ bên kia đi tới, có hai người ra chính môn nghênh đón. Xa xa nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của Phượng Minh, ngũ quan tinh trí, một thân phục sức cung đình truyền thống Đông Phàm, hiện ra dáng người cao lớn, cần cổ thắt một bộ áo choàng đỏ tươi, cười trên tuần mã đạp tuyết phi tới, dáng người thực như thần tiên, liền có thị nữ cười nói: “Bộ dáng Minh vương thế này, thật cùng quốc sư của chúng ta có vài phần giống nhau.”

“Mặc xiêm y của Đông Phàm chúng ta, càng hiển lộ vẻ đẹp mắt nhiều hơn.”

Có thị tòng đi lên, giúp Phượng Minh dắt cương ngựa.

Phượng Minh xuống ngựa nói: “Ta đến thăm quốc sư.”

Theo thị nữ duyên dáng thướt tha phía trước đi vào trong khách thính rộng lớn, một nàng thị nữ từ bên trong bước ra nói: “Quốc sư đang ngủ một giấc ngắn, Minh vương thỉnh chờ một chút, quốc sư một lát nữa sẽ tỉnh.”

“Được.”

Các thị nữ đốt hai cái đại hỏa lô trong khách thính, khách thính tức thì ấm áp lên rất nhiều. Đủ loại trái cây mút quả được bưng lên nhiều như nước.

Phượng Minh chậm rãi uống hai chén trà nóng, ném một viên bánh đậu xanh và một khối bánh kiêu mạch, tỉ mỉ đánh giá tấm cung của Lộc Đan.

Tấm cung của Lộc Đan là một tòa điện tương đối hoa lệ trong vương cung Đông Phàm, nằm ở phía Đông tấm cung của Đông Phàm vương, đại khái cách nhau chừng hơn ba trăm mét. Cung điện này là một nơi rất đặc biệt, chính là trên tường bốn phía đều đầy những tấm bích họa sinh động mỹ lệ, chủ đề đại đa số cũng không phải là bích họa ca tụng thần linh Đông Phàm, mà là các loại phong tục tập quán phong tình của Đông Phàm, sông ngòi đồi núi.

Sau khi tinh tế quan sát hết hình vẽ mỹ lệ có thể xem là hùng vĩ trên tường, vẫn chưa thấy bóng dáng Lộc Đan. Phượng Minh hơi có chút mất kiên nhẫn, thò đầu nhìn vào phía bên trong.

Tiếng bước chân vang lên, một bóng người phía sau rèm chậm chạp đến gần. Phượng Minh vội vàng đứng lên, bóng người hiện ra lại là một khuôn mặt lão nhân xa lạ. Nhìn quan phục trên người gã, hẳn là ngự y có chức vị rất cao trong cung Đông Phàm. Một nàng thị nữ thiếp thân của Lộc Đan cùng đi ra tiễn khách, khi quay về bị Phượng Minh chặn lại một phen, hắn ngó ngó về hướng ngự y ly khai, nhíu mày thấp giọng hỏi: “Quốc sư thân thể không khỏe sao?”

Thị nữ tư sắc không tầm thường hơi hơi nâng mắt, chỉ nhẹ giọng đáp: “Quốc sư sẽ ra ngay, thỉnh Minh vương chờ một lát.” Vội vã đi vào bên trong.

Phượng Minh bị rất nhiều sự tình làm hỗn loạn trong lòng lại thêm chút bất an, ngồi xuống lặng im không nói.

124. Q.7 - Chương 6: Chương 6

“Lộc Đan đến trễ, Minh vương thứ tội.”

Tấm rèm châu khẽ lay động, tiếng cười nhẹ ôn nhã quen thuộc truyền vào trong tai Phượng Minh, vừa ngừng đầu lên, liền thấy Lộc Đan tinh thần sáng láng đứng ở trước mặt. Trường bào màu xanh lam, đường viền bên trong khâu một vòng lông mao thuần bạch, thoạt nhìn điềm nhiên như thường, so với lần gặp mặt sáng nay có vẻ đã tốt hơn nhiều.

Phượng Minh đứng lên, đánh giá cao thấp một phen, không nén nổi một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Kể cũng kỳ quái, hắn và Lộc Đan là địch nhân, còn cách rất xa bằng hữu, chẳng hiểu tại sao từ khi biết Lộc Đan có thể phải chết, lại luôn luôn lo lắng cho y.

“Thân thể của quốc sư đã khá hơn rồi? Vậy thật tốt quá.”

Lộc Đan bật cười, quan sát Phượng Minh rồi nói: “Minh vương tới đây, chính là vì việc này?”

Y vừa hỏi như vậy, Phượng Minh mới nhớ ra mình đến đây cũng không có mục đích, ngay cả chính hắn cũng không rõ vì sao mặc danh kỳ diệu lại định đến tìm Lộc Đan, đành ngưng ngưng nói: “Cũng không phải...”

Lộc Đan vẫn một phó du nhiên như thường ngày, mời Phượng Minh ngồi xuống, lệnh cho thị nữ bưng trà nóng lên, chăm chú nhìn thành ghế gỗ dưới bàn tay, ôn nhu nói: “Minh vương nhất định là gặp rất nhiều sự tình khiến người ta phải phiền lòng, cho nên không ngại gió tuyết mà tới đây, hi vọng tìm kiếm một nơi thanh tịnh để thả lỏng tinh thần một chút.”

Phượng Minh vô cùng kinh ngạc nhìn Lộc Đan.

Vì sao một câu nói nhẹ nhàng lơ đãng từ làn môi ưu mỹ của y thốt ra, lại có thể khiến cho người ta cảm thấy cảm động mặc danh? Không thể phủ nhận, vị quốc sư này xác thực có bản lĩnh mê hoặc nhân tâm.

Lộc Đan thở dài: “Đáng tiếc đây cũng không phải một nơi thanh tịnh, có lẽ so với chuyện khiến người ta phiền lòng của Minh Vương còn phải nhiều hơn gấp bội đó.” Dứt lời, đột nhiên hướng về phía Phượng Minh nháy nháy mắt cười khê, “Không bằng để Lộc Đan đưa Minh vương đến một nơi đi.” Nói xong liền phân phó thị tòng bên cạnh: “Chuẩn bị ngựa.”

Phượng Minh không kịp suy nghĩ, đi theo Lộc Đan ra ngoài cửa, bèn hỏi: “Quốc sư muốn dẫn ta đi đâu?”

Lộc Đan xoay người lên ngựa, ghì dây cương, quay đầu lại nói: “Minh vương tới rồi sẽ biết. Ta và Minh vương chỉ đi lòng vòng trong cung, thị vệ không được đi theo sau.” Dùng thanh âm không lớn để ra lệnh một câu cho đám thị vệ đang vội vàng lên ngựa, quả nhiên không người theo tới.

Lộc Đan cười nói với Phượng Minh đang cưỡi một con ngựa khác: “Bọn chúng mặc dù là người của Quân Lệnh ti, bất quá ở trong vương cung này, vẫn chưa đến mức dám ngang nhiên đối kháng với ta. Ta biết rõ cảm giác chán ghét khi bị người giám thị.” Vừa kéo dây cương, tuần mã dưới thân liền phi nước đại, Phượng Minh đuổi theo phía sau.

Thúc ngựa chạy một hồi, Lộc Đan từ từ thả chậm tốc độ, cùng Phượng Minh sóng vai.

Phượng Minh thở dốc, cười nói: “Không nghĩ tới ở trong vương cung cũng có thể phi ngựa băng băng, so với Tử Cẩm... Ách, so với một vương cung ta từng được nghe qua thì có vẻ cởi mở hơn nhiều, nơi kia ngay cả hắt hơi cũng phải vắn tội. Toát ra cả một thân mồ hôi, khắp người đã thoải mái hơn nhiều. Phải rồi, quốc sư rốt cuộc muốn đi đến nơi nào?”

“Ta trước kia luôn suy nghĩ, nếu về sau thực sự nắm được đại quyền trong tay, nhất định phải xây dựng một nơi thật yên tĩnh trong vương cung, ngoại trừ Đại vương và ta, ai cũng không thể tới gần. Nếu gặp phải chuyện gì phiền muộn, có thể tới nơi an tĩnh đó một lát, giành lấy một khoảng thời gian quên đi phàm tục.”

Hai người cưỡi ngựa rất gần nhau, móng ngựa đập lên mặt tuyết đọng, phát ra âm thanh sần sật.

Phượng Minh đại sinh đồng cảm, gật đầu nói: “Không sai. Chuyện phiền muộn trong vương cung quả thực không thể hết, đúng là nên chú ý tới trạng thái tâm lý của chính mình một chút, hảo hảo giải tỏa chút áp lực, bằng không sớm hay muộn cũng sẽ bị tinh thần phân liệt. Nơi yên tĩnh trong vương cung mà quốc sư tìm được nhất định phong cảnh tuyệt đẹp, cảnh vật thanh tịnh.”

Lộc Đan hất hất cằm về phía trước: “Chính là phía trước.”

Phượng Minh ngẩng đầu nhìn, nhất thời ngạc nhiên: “Thiên Địa cung?”

Hai người cưỡi ngựa đi đến khoảng sân rộng trước cổng Thiên Địa cung, một tầng tuyết trắng bao phủ trên mặt đất, lưu lại hai hàng móng ngựa lẻ loi. Không biết có phải đã nhận được phân phó của Lộc Đan hay không, bốn phía xung quanh không một bóng người, đám thị nữ thị vệ một người cũng không thấy.”

Đại môn của Thiên Địa cung trang nghiêm đóng chặt.

Lộc Đan xuống ngựa: “Đám tế sư mới đều ở bên trong, không được cho phép sẽ không ra ngoài.”

Phượng Minh xuống ngựa theo y, nhú mảy thăm nghĩ: lẽ nào nơi gọi là dùng để tĩnh tâm mà Lộc Đan chọn lại là Thiên Địa cung?

Không phải chứ? Nơi cung điện âm u tràn ngập huyết tinh và âm mưu này, không lâu trước, mới có một trận giết chóc thảm liệt xảy ra ở trong đó. Mà bảy mươi bảy người nhà Lộc Đan, máu tươi cũng từng chảy xuống ở đây, càng không cần phải nói đến bản thân Lộc Đan từng trải qua năm năm đáng sợ ở trong ấy.

Lộc Đan chăm chú nhìn thật sâu vào bức tượng lớn trước cửa Thiên Địa cung, nhắc chân đi tới phía trước. Phượng Minh ở phía sau y cứng đờ cước bộ, lắc đầu nói: “Ta không vào.” Bên trong tuyệt đối là âm khí sâm sâm, ai nói Minh vương đại danh鼎鼎 thì không có quyền sợ chứ?

Lộc Đan quay đầu lại, lộ ra nụ cười mỉm nhu hòa: “Minh vương hiểu lầm, chúng ta không vào trong. Ngồi ở trước bậc thềm, ngắm nhìn một đường Bích Họa trải dài trên bờ tường khiến người ta phải say mê, thưởng thức một chút mỹ cảnh tuyết rơi, không phải rất tốt sao?” Y tiến về phía trước vài bước, khom lưng quét sạch tuyết đọng trên thềm đá, thực sự ngồi xuống.

Mặc dù ngồi bên ngoài lạnh muốn chết, bất quá vẫn còn hơn tiến vào Thiên Địa cung, Phượng Minh đi tới, bắt chước y quét sạch tuyết đọng, ngồi xuống.

Lộc Đan tâm tình rất tốt, hai gò má nhiễm lên một vòng hồng vừng mông manh, dùng ánh mắt tán thưởng để nhìn tuyết cảnh trước mắt, như đắm chìm trong một giấc mộng đẹp không thể thức tỉnh.

Phượng Minh ngoảnh đầu sang nhìn y, khóe mắt vừa đúng lúc bắt được một tia quang mang hồn nhiên như hài tử thoáng hiện lên trong mắt Lộc Đan.

“Trước khi diệt trừ tế sư viện, ta luôn khao khát một ngày như thế này, có thể bình yên ngồi ở nơi đây, lặng lẽ ngắm nhìn những bông tuyết nhẹ rơi từ bầu trời.”

Lộc Đan dùng tay vốc lên một nắm tuyết đọng dưới chân, chậm chậm nặn thành một khối tuyết cầu, lại tách hai tay ra, để tuyết cầu từ trong lòng bàn tay rơi xuống, đập lên bậc thềm, vỡ thành từng mảnh nhỏ. Y mỉm cười hồi tưởng lại, nói: “Ngày đó, ta ngồi ở chỗ này, cả người lạnh đến phát run, bỗng nhiên có một người thiếu niên mà ta chưa từng gặp trước đó, đem một chiếc áo choàng khoác lên lưng ta.”

Phượng Minh lộ ra thần sắc lắng nghe.

Khóe môi Lộc Đan dật ra một nụ cười ngọt ngào như mộng ảo: “Khi đó, ta không hề biết hắn là ai, hắn cũng không biết ta là ai. Hai người đều cảm thấy lạnh, lại lướt tiếc cảnh tuyết đẹp như vậy, liền sổng sai ngồi ở nơi này, cùng khoác một tấm áo choàng, tay nắm tay, dựa vào nhau thật sát, hi vọng có thể ấm lên một chút.” Y nghiêng đầu sang nhìn Phượng Minh, trong đôi mắt óng ánh quanh quẩn nét ôn nhu thâm trầm.

“Người kia, chính là Đại vương sao?” Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết rồi, năng lực suy luận của Phượng Minh lúc này vẫn là có.

Không ổn, tự nhiên Lộc Đan đến nơi cũ ngắm tuyết, hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ lãng mạn khi xưa, khiến cho người ta có cảm giác thật bất an.

Lộc Đan gật gật đầu, dường như có chút ý vị hướng về, ngũ quan xinh đẹp hiện ra nét nhu hòa hiếm thấy. Y quay mặt sang, dùng đầu ngón tay ở giữa tuyết vẽ những cái gì không rõ, hồi lâu sau mới thấp giọng hỏi: “Có phải Minh vương có chuyện gì gạt ta?”

Phượng Minh như bị sét đánh ầm lên đỉnh đầu giữa ngày nắng, trong nháy mắt tứ chi cứng đờ, miễn cưỡng quay đầu sang: “Ta có chuyện gì gạt quốc sư chứ?”

Lộc Đan ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén đảo qua mặt Phượng Minh, thản nhiên nói: “Minh vương có chuyện gì gạt ta được chứ? Bên hông Minh vương đã đeo Vô Song kiếm, hắn là hiểu rõ bất kỳ sự tình không tốt nào cũng có thể ảnh hưởng đến tính mệnh của Minh vương.”

Đối diện với đôi mắt đốc định của Lộc Đan, trái tim Phượng Minh cũng gần như muốn ngừng lại.

Lộc Đan lại không ép sát từng bước, trầm ngâm nói: “Mấy ngày nay thân thể không tốt, rất nhiều tin tình báo trong ngoài cung không kịp nghe để đề phòng, tin tức càng ngày càng quý dị, khiến Lộc Đan cảm thấy

bất an sâu sắc, tựa hồ có đại sự gì đó sắp phát sinh. Những năm gần đây, lần đầu tiên có cảm giác này. Ài, có lẽ là do sinh bệnh khiến người ta đa nghi.”

Trái tim Phượng Minh còn đang phải trả giá đắt cho kinh hách vừa nãy, bất quá đại não vẫn hoạt động, bắt được cơ hội liền lập tức nói lảng sang chuyện khác: “Thân thể quốc sư rốt cuộc thế nào rồi? Lúc nãy ta nhìn thấy ngự y rời đi.”

Lộc Đan cười khỏ hời lâu, lại hỏi: “Minh vương thật sự muốn biết sao?”

Phượng Minh gật gật đầu.

Lộc Đan suy nghĩ một hồi, gật đầu nói khẽ: “Cũng phải, hiện giờ ta và Minh vương xem như là đồng minh, vì áp lực đối phó với Quân Lệnh ti bên kia, nên để cho người biết rõ tình hình.” Y ngừng một chút, nhú mày nói: “Ta đã phạm phải một sai lầm.”

“Sai lầm?”

“Đúng, một sai lầm rất lớn.” Lộc Đan nói: “Nguyên bản, ta tính toán mình hẳn là còn có thể sống được ba trăm ngày, vậy cũng đủ để ta hoàn thành tâm nguyện của mình, đem tất cả mọi việc bên cạnh Đại vương an bài ổn thỏa.”

Phượng Minh mơ hồ cảm thấy không ổn, vội hỏi: “Không lẽ tính toán này đã có chỗ nào sai lầm sao?”

“Lộc Đan về y thuật cũng xem như có chút thành tựu, nguyên bản, tính toán hẳn là sẽ không sai.” Lộc Đan lộ ra một nụ cười tự trào: “Nói thêm nữa thật khiến người ta phải xấu hổ, khi ở bên bờ Vĩnh An đã dùng trấn hồn chi phát với Minh vương, dùng máu tươi của chính Lộc Đan để làm vật dẫn, phương pháp như vậy tổn hao nguyên khí của chính mình, khiến ba trăm ngày rút ngắn lại còn hai trăm năm mươi ngày.”

Lòng Phượng Minh trầm xuống, nhìn Lộc Đan, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, trầm mặc rất lâu, mới nhú mày nói: “Quốc sư không cần tự hù dọa mình, ta đã từng xem rất nhiều ví dụ, bệnh ung thư... À, chính là người nhiễm một căn bệnh nan y, sau khi kiểm tra thân thể, bác sĩ nói chỉ có thể sống thêm ba tháng, kết quả dựa vào ý chí mà sống đến mấy chục năm. Ý chí của quốc sư cũng vậy a, ta thấy...”

“Minh vương không cần an ủi.” Lộc Đan lại nói: “Kỳ thực, cho dù Minh vương không đến tìm Lộc Đan, Lộc Đan cũng muốn đến tìm Minh vương. Bởi vì... Lộc Đan chưa chắc đã có cơ hội tận mắt nhìn thấy Minh vương chiến thắng Quân Thanh, bước lên vị trí đại thần phụ chính.”

Phượng Minh ngẩn người, gắt gao nhìn Lộc Đan. Sắc mặt Lộc Đan không thay đổi, nhìn thẳng vào Phượng Minh.

Một lát sau, Phượng Minh như con thỏ bị người giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên, biến sắc nói: “Quốc sư không phải muốn nói với ta là người sắp... Không phải chứ? Cho dù quốc sư có tính sai, chỉ ít vẫn còn hơn hai trăm ngày, chuyện ba tháng giữa ta và Quân Lệnh ti...”

“Bảy ngày,” Lộc Đan ôn nhu cắt đứt lời Phượng Minh đang nói: “Không phải hơn hai trăm ngày, là bảy ngày.”

“Sao có thể? Vì sao?”

Lộc Đan đứng lên, quay mặt về phía Phượng Minh.

Mây đen trên trời chậm chậm di chuyển, gió lạnh lúi qua ngọn cây, một cảnh tuyết đọng óng ánh khe khẽ lay động.

Lộc Đan nhìn Phượng Minh thật sâu, mỉm cười nói: “Bởi vì ta muốn Minh vương còn sống khỏe mạnh kiện toàn.”

125. Q.7 - Chương 7: Chương 7

Phượng Minh nhú mày khó hiểu: “Quốc sư nói cái gì?”

“Thân thể của Minh vương, bên trong đã bị tổn thương nguyên khí, nếu như bây giờ không chữa trị, sau này khó tránh khỏi sẽ dần dần hư nhược, giảm lên vết xe đổ của ta.” Tiểu ý như ẩn như hiện lần quần bên bờ môi ưu mỹ của Lộc Đan, y đuổi tay ra, chậm chậm nâng cằm Phượng Minh lên, nhìn vào nơi sâu nhất trong con ngươi đen nhánh của Phượng Minh: “Không hiểu tại sao, trong lòng ta luôn tràn đầy bất an đối với tương lai Đông Phàm. Tại họa sắp tới, Đông Phàm chưa chắc có thể thoát được khỏi kiếp nạn này. Nhưng ta tin tưởng, Minh vương nhất định có thể bảo vệ Đại vương. Vì Đại vương, Minh vương nhất định phải bình an. Những ngày cuối cùng này, ta sẽ dùng thọ mệnh còn lại của mình, dưỡng hồi nguyên khí đã bị hao tổn của Minh vương.”

“Không!” Phượng Minh lùi về phía sau một bước, trừng lớn mắt nhìn Lộc Đan, lắc đầu nói: “Ta không cần! Người không được làm như vậy.”

Hắn mơ hồ biết trong lời nói của Lộc Đan chỉ ít có một phần rất lớn là sự thật, vì từ sau trận chiến trên A Mạn giang, thân thể hắn thực sự đang dần dần hư nhược. Bởi vậy Dung Diễm mới đối với mỗi lần cảm mạo ho khan nho nhỏ của hắn mà kinh sợ, động một tí là lại cấm túc.

Nhưng kể cả như vậy, cũng không có nghĩa hắn có thể yên dạ yên lòng dùng sinh mệnh trân quý của kẻ khác để tu bổ cho nguyên khí của chính mình.

Lộc Đan mở miệng muốn nói, lại hình như không chịu được gió lạnh, đột nhiên ho khan một trận thật dài mới dừng lại, chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Phượng Minh đang trừng lớn mắt cơ hồ không thể khôi phục lại từ trong chấn kinh, khẽ cười nói: “Minh vương có năng lực gì có thể cản trở ta làm như vậy? Nơi này là Đông Phàm vương cung, ta lại có thể thi pháp cách tường. Minh vương đừng quên, người vừa mới ở trong cung điện của ta dùng qua trà bánh, trong trà bánh sớm đã phóng hạ vật dẫn thi pháp, chỉ là lần này không phải máu tươi mà thôi.”

Phượng Minh kinh ngạc hỏi: “Người vì sao phải làm như vậy?”

Lộc Đan nở nụ cười, nhẹ nhàng tiến sát tới bên Phượng Minh, ở vị trí gần như chóp mũi có thể đụng chóp mũi mới dừng lại, “Ta muốn người, vĩnh viễn còn nợ ta phần nhân tình này.”

Thiên địa trắng xám một mảng, dung nhan đẹp như thần linh gần ngay trước mắt, Phượng Minh khắp người phát lạnh một trận.

Trí tuệ của Lộc Đan rốt cuộc có bao nhiêu sâu? Có lẽ hiện tại y thật sự chưa biết Phượng Minh đang giấu diếm cái gì, nhưng giữa mập mờ sáng tối, y đã vì người mình tâm ái mà làm tốt tính toán cho tình huống xấu nhất có thể xuất hiện trong tương lai.

Nếu như Lộc Đan vì Phượng Minh mà hi sinh những ngày quý báu cuối cùng, nếu như Bình Tích xuất hiện đại loạn, nếu như quân đội Tây Lôi thực sự thành linh vây hãm, nếu như kế hoạch của Dung Diễm thành công thậm chí là chiếm được cả Đông Phàm, vậy chỉ ít Phượng Minh sẽ không tiếc hi sinh tính mạng để bảo hộ Đông Phàm vương.

Hắn chăm chú nhìn đôi mắt xinh đẹp tựa tiểu phi tiểu của Lộc Đan, thật lâu sau mới tìm về được năng lực hô hấp, hít mạnh một luồng không khí lạnh băng, khiến phế bộ trong nháy mắt cảm thụ được sự lãnh liệt của mùa đông, thấp giọng hỏi: “Đáng giá sao?”

Nét cười trên mặt Lộc Đan càng đượm, đột nhiên đứng thẳng người lên, nhàn nhàn nhìn về phía một mảnh rừng thông xa xa đối diện với Thiên Địa cung đã bị băng tuyết che phủ, nói tiếp: “Minh vương biết cái gì là đại thế không? Nếu như thuyền lớn đang hành tẩu trên dòng nước xiết mà không thể kiểm soát được phương hướng của bánh lái, người trên thuyền cho dù thông tuệ đến mức có thể tính toán ra được thời khắc thuyền đụng vào đá ngầm chìm nghỉm, cũng không đủ năng lực để xoay chuyển cục diện, chỉ có thể trở mặt nhìn thuyền lớn đi về hướng hủy diệt. Một người cho dù lợi hại đến đâu, cũng không thể một mình chi phối thiên hạ đại thế. Bởi vì sức người thủy chung là có hạn.”

Y quay đầu lại nhìn Phượng Minh, thở dài: “Đông Phàm đang trôi trên dòng nước xiết, mà bánh lái lại cùng lúc bị khống chế bởi mấy kẻ không đồng lòng, nếu quyền khống chế bánh lái có thể hoàn toàn rơi vào trong tay một người, may ra Đông Phàm có thể sống sót được lâu hơn một chút. Muốn đoạt được quyền khống chế bánh lái cũng không hề dễ dàng, Đại vương cần người giúp hắn. Nhưng điều khiến ta lo lắng hơn

chính là, ở trong dòng nước xiết sẽ xuất hiện địch nhân không ngờ đến.” Ánh mắt ý vị thâm lường bắn về phía Phượng Minh.

Phượng Minh bị ánh mắt sắc bén của y đâm đến sống lưng một trận phát lạnh.

Tiếng vó ngựa đột nhiên nổi lên, từ xa tiến tới gần, đập vỡ sự tĩnh lặng trước cửa Thiên Địa cung.

Một gã thị vệ xoay người xuống ngựa, trầm giọng nói: “Quân vụ hội nghị triệu tập khẩn cấp, Quân Lệnh ti cho mời Minh vương.”

Phượng Minh còn chưa tỉnh lại từ trong cơn chấn động mà Lộc Đan cấp cho, đã bị thúc ép lên ngựa, quất ngựa chạy đi. Lộc Đan vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Phượng Minh nhỏ dần phía xa xa.

Khi chạy đến bên ngoài quân vụ nghị thính, kim trống vừa mới gõ đến tiếng thứ hai mươi mốt. Phượng Minh thầm nghĩ: lẽ nào mật mã Ma Nhĩ Tư* của Dung Điềm lại tới nữa rồi? Tối sắp như vậy, hắn cũng không sợ Quân Thanh nhìn ra kẻ hở sao?

(*Ma Nhĩ Tư: nghĩa là “vuốt nhẹ người nè” =)))))

Phượng Minh vội vàng đi vào, chỉ sợ hắn lại là người đến muộn nhất.

Thương Nhan sắc mặt trầm trọng, đứng lên chào hỏi Phượng Minh, nói: “Đã phái người đi mời Tôn Tử đại sư, đại sư nói nàng không muốn phiền lòng, không muốn đến đây.”

Phượng Minh sớm đã nghe thái hậu nói, hơi gật gật đầu: “Sư phụ là người tu hành, vốn không thích tham gia vào những việc như thế này.” Nói đoạn liền ngồi trở lại vị trí của mình, vừa vắn đối diện với Quân Thanh.

Mành cửa bị vén lên, gió lạnh tràn vào, một gã tướng lĩnh đầy người phong sương tiến đến, hướng về phía trung tâm hành lễ với Quân Thanh, cao giọng bẩm báo: “Quân Lệnh ti đại nhân, các bộ tinh binh đang được triệu hồi khẩn cấp, ngoại trừ Đệ Cửu quân và Thập Nhất quân trấn giữ bên ngoài biên cảnh, những quân đội tinh nhuệ khác ở lân cận đô thành có thể về tới trong đêm nay.”

Quân Thanh gật đầu, lệnh cho hần lui ra, nói với Tà Quang: “Người nói một chút về tình hình.”

Tất cả mọi người đều muốn biết quân tình, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, triệu tập bọn họ tới đây khẩn cấp như thế, đều nín thở chờ đợi.

Tà Quang đi tới chính giữa, quét mắt nhìn mọi người xung quanh một vòng, mới trầm mặt nói: “Cách đây không lâu, ta phụng mệnh Quân Lệnh ti dẫn Đệ Nhị quân đi vây quét phục binh thành nam. Chẳng ngờ địch nhân sớm đã biết tung tích của chúng ta, vây quét không những bất thành, quân ta còn bị bọn chúng thiết lập rất nhiều bẫy rập, tử thương thảm trọng.”

“Hơn nữa, nhiều loại vết tích cho thấy, số lượng nhân mã đang mai phục ở bên ngoài thủ phủ, vượt rất xa so với những gì chúng ta dự tính.” Thương Nhan cất cao giọng: “Có thể nói, thủ phủ của chúng ta, hiện tại đã lâm vào nguy hiểm.”

Quân Thanh nhìn khuôn mặt kinh ngạc của những tướng lĩnh xung quanh, chậm rãi nói: “Ta đã hạ lệnh cho các lộ tinh binh khẩn cấp hành quân, chạy về đô thành.”

Phượng Minh vừa nghe, nhất thời hiểu ra cuộc nói chuyện giữa hần và thái hậu đã bị nghe lén.

Bất quá nghe lén thì nghe lén đi, nguyên bản nói chính là dự tính để cho bọn họ nghe lén.

Một gã tướng lĩnh bộ dáng thoạt nhìn cũng là quân tá lo lắng nói: “Cứ như vậy, binh lực của các thành khác sẽ bị rút bớt rồi.”

“Đô thành dù thế nào cũng quan trọng hơn các thành khác, chúng ta không thể mạo hiểm như vậy.”

Phượng Minh ngạc nhiên đáp: “Sách lược của Bắc Kỳ quốc cũng quá kỳ quái. Đánh chiếm đô thành thì lại thế nào? Công thành dễ bảo thành nan, chiếm cứ một cái đô thành trung ương, các thành xung quanh sẽ lập tức bao vây tấn công bọn chúng, căn bản là không thể bảo trì được thành quả thắng lợi.” Nói được một nửa, mới chợt nhớ ra có lẽ hơn phân nửa là Dung Điềm giở trò quỷ bên trong, vì sao lại phải nhắc nhở bọn họ chứ? Hối hận đến hận không thể tát cho mình hai ba cái.

May mà vấn đề này hình như cũng đã được các tướng lĩnh cấp cao suy xét qua.

Quân Thanh trong ngực có định kiến, từ từ đáp: “Đại loạn của tế sư viện vừa mới kết thúc, chính là thời kỳ bấp bênh của Đông Phàm. Lúc này nếu như đô thành có sự cố gì bất ngờ, sẽ làm lung lay toàn bộ trụ cột Đông Phàm. Đến lúc đó cho dù đoạt lại được đô thành, bách tính cũng đã tâm loạn, vậy sẽ là đả kích mang tính hủy diệt.”

“Cư nhiên chọn thời điểm mấu chốt như vậy để trọng binh tập kích đô thành của chúng ta. Tuy rằng kế hoạch này sẽ khiến bọn chúng tổn thất một lượng lớn tinh binh, nhưng có thể triệt để đả kích nguyên khí và nhân tâm Đông Phàm, cuối cùng cũng là chúng ta chịu thiệt.” Quân tá của Đệ Ngũ quân đánh một quyền lên mặt bàn gỗ: “Không biết kẻ nào nghĩ ra mưu kế độc辣 như vậy, để ta bắt được, nhất định phải đem hân tươi sống bỏ vào trong bầy sói, trút hết mối hận trong lòng.”

Các tướng lĩnh đều ào ào gật đầu hưởng ứng. Chỉ có Thương Nhan lộ vẻ u sầu, nhìn về phía Quân Thanh. Quân Thanh hơi ra hiệu cho hắn, Thương Nhan liền đứng lên nói: “Còn có một việc quan trọng nữa...” Nặng nề ho hai tiếng.

Hắn là lão tướng Đông Phàm, lên tiếng với sắc mặt ngưng trọng, mọi người gần như yên tĩnh lại ngay lập tức.

Thương Nhan nhú mào, đến khi tất cả ánh mắt xung quanh đều đã tập trung trên người hắn, mới dùng âm lượng trầm thấp mà tất cả mọi người đều có thể nghe thấy để nói: “Tất cả dấu vết đều cho thấy, bên trong Đông Phàm chúng ta có gian tế. Đặc biệt là kế hoạch vây quét phục binh ở thành nam hôm nay, chỉ có người từ cấp quân tá trở lên mới được biết.”

Quân vụ nghị thính nhất thời tĩnh đến mức ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Nếu như kế hoạch cấp cao nhất của quân vụ nghị thính Đông Phàm cũng có thể bị địch quốc biết rõ như lòng bàn tay, vậy chẳng phải hết như ở trên sa trường bịt kín mắt giao chiến với địch nhân?

Từ cấp quân tá trở lên có nội gián?

Hơn mười đạo ánh mắt sắc như lợi kiếm, chầm chậm chuyển đến một người.

Lông tơ khắp người Phượng Minh nhất thời dựng thẳng lên. Có lầm hay không? Tuy rằng hắn cũng xem như một cái nội gián không lớn không nhỏ, nhưng chuyện lần này tuyệt đối không phải do hắn làm!

Tiếp xúc với mắt hổ thần quang của Quân Thanh, Phượng Minh bỗng nhiên đứng dựng lên.

“Ta chắc hẳn là người không có tư cách tham gia quân vụ nghị thính nhất, hơn nữa trên lập trường đường như cũng có điều bất đồng với Quân Lệnh ti đại nhân.” Ánh mắt trong suốt của Phượng Minh nhìn thẳng vào Quân Thanh, sau một lúc lâu, lại lắc đầu cười khổ nói: “Quên đi, kẻ bị người hoài nghi dấu có nói gì cũng sẽ bị xem như xảo biện. Ta chỉ muốn biết, Quân Lệnh ti đại nhân dự tính xử trí ta thế nào?”

Vài tiếng hừ lạnh hàm chứa nộ khí và oán hận, từ phía tướng lĩnh hai bên truyền tới.

Một gã tướng lĩnh trung niên vẻ mặt dữ tợn đứng sau Thập Tứ quân tá liền bước ra một bước, chấp tay hướng về phía Quân Thanh nói: “Thỉnh Quân Lệnh ti đem tên gian tế này giao cho ta, bảo đảm sau một canh giờ có thể khiến hắn phun ra toàn bộ bí mật.”

Phượng Minh thầm rùng mình, khoe miệng nặn ra một tia ý cười châm chọc: “Một canh giờ sau, ta chẳng những sẽ phun ra toàn bộ bí mật, nhất định còn cam đoan từ nay về sau tuyệt đối không cùng Quân Lệnh ti đại nhân tranh đoạt bất luận cái gì nữa. Ha ha, dù sao ở đây cũng đều là người của quân đội, sẽ không có ai lại nói Quân Lệnh ti đại nhân dùng thủ đoạn bỉ ổi để đối phó với đối thủ.”

Ánh mắt Quân Thanh dời về phía Phượng Minh, cả tòa quân vụ nghị thính chỉ trong nháy mắt đã tĩnh đến cực điểm.

Phượng Minh mím môi, đứng thẳng đối mặt với Quân Thanh. Đủ loại hình phạt tàn nhẫn cổ đại, xem trên ti vi còn có thể, nhưng sắp phải đem chính thân mình ra thử nghiệm, vậy tuyệt đối không phải chuyện thích thú gì. Vấn đề gay go nhất chính là, thái hậu lão nhân gia nàng vẫn còn đang ở trong vương cung Đông Phàm, việc này chắc chắn cũng sẽ liên lụy tới nàng.

Trái tim đã phải chịu áp lực trầm trọng, tựa hồ càng đập càng chậm, cuối cùng tạm ngừng lại.

Tất cả mọi người đều mơ hồ cảm thấy hô hấp khó khăn.

126. Q.7 - Chương 8: Chương 8

Giọng nói của Quân Thanh rất trầm ổn, từng từ từng chữ truyền đến rõ ràng trong đại thánh: “Minh vương cho rằng Quân Thanh là kẻ không thèm đếm xỉa đến uy danh trăm năm của Quân gia, tiểu nhân vô sỉ giở thủ đoạn đê tiện?” Nói đoạn hắn liền nhìn về phía Thương Nhan, khẽ gật đầu ra hiệu một cái.

Thương Nhan đứng lên nói: “Từ khi Minh vương ngự trong cung điện đến giờ, nhất cử nhất động của Minh vương đều được giám sát nghiêm mật. Đặc biệt là trong khoảng thời gian Tôn Tử đại sư giải ra phương hướng phục binh, đến khi xuất quân vây quét phục binh, mỗi một động tác, mỗi một người tiếp xúc, mỗi một câu nói của Minh vương, chúng ta đều nghiêm túc phân tích. Mặc dù Minh vương có vài động tác khiến người ta cảm thấy kỳ quái, nhưng ta dám cam đoan, Minh vương tuyệt đối không có thời gian truyền tin tức cho phục binh.”

Thần kinh căng thẳng của Phượng Minh hơi thả lỏng một chút, chợt nghiêng rằng, thiếu chút nữa thì bị đám người này lừa cho phát bệnh tim. Có điều, nếu như mỗi một động tác đều bị bọn họ theo dõi, vậy khi hắn thay quần áo tắm rửa, chẳng phải cũng... Sau này khi tắm rửa nhất định phải mặc quần áo, miễn cho chịu thiệt.

Tà Quang bổ sung: “Hơn nữa, chúng ta căn cứ vào dấu vết do phục binh lưu lại, đã có thể kết luận nhân số kia là của Bắc Kỳ quốc. Gian tế nếu là Minh vương, vậy những phục binh đó hẳn phải là của Tây Lôi mới đúng.”

Đúng vậy a! Phượng Minh tỏ vẻ vô cùng đồng ý, tán thưởng mà liếc nhìn Tà Quang. Bất quá Tà Quang bởi vì vây quét phục binh bị sập bẫy, vừa tổn thất người ngựa lại vừa mất thể diện, phân tích mặc dù rất quy củ, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như trước.

Một gã tướng lĩnh râu rậm nói: “Nói như vậy, trong số chúng ta còn có một tên gian tế khác?”

“Không sai, hơn nữa, chúng ta nhất định phải bắt được hắn trước khi Đông Phàm phát động tiến công.”

Quân Thanh hơi nâng tay lên, tất cả mọi người đều ngừng nghị luận.

Quân Thanh lạnh lùng nói: “Mọi người yên tâm, thiên hạ không có gian tế không có sơ hở, chuyện này, đêm nay chắc chắn sẽ tra ra rõ ràng. Hiện tại tạm ngừng hội nghị, bắt luận kẻ nào cũng không được rời khỏi quân vụ nghị thánh.”

Hội nghị ngừng giữa chừng, các tướng lĩnh lại bắt đầu tùm nham tùm ba khe khẽ nghị luận. Hiển nhiên không ai lại cùng Phượng Minh tán gẫu, hắn nhìn trái nhìn phải, đang định đứng lên thả lỏng gân cốt một chút, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Quân Thanh truyền đến từ phía sau: “Thỉnh Minh vương đi theo ta.”

Phượng Minh thoáng ngạc nhiên, dưới ánh nhìn lom lom của mọi người, bước nhanh theo bóng lưng Quân Thanh ra khỏi quân vụ nghị thánh.

Tuyết đã ngừng rơi, gió cũng không quá mạnh. Quân vụ nghị thánh giống như một nhà tù độc lập, thị vệ bốn phía về mặt nghiêm túc.

Tướng lĩnh tối cao của quân đội Đông Phàm, cùng Minh vương đến từ Tây Lôi sóng vai mà đi. Phía sau hai người, xa xa có vài gia vệ tâm phúc của Quân Thanh đi theo.

Quân Thanh mặc phục sức trang nghiêm của Quân Lệnh ti, hai tay chấp sau lưng, giữa mảnh đất tuyết chậm rãi cất bước.

Phượng Minh từ trong phòng ẩm áp dễ chịu đi ra, gặp một cơn gió lạnh ghênh diện liền hắt xì một cái thật to, thấy phong độ thản nhiên của Quân Thanh, không khỏi bội phục. Có phải những hảo hán họ Quân này đều không sợ lạnh không? Trong phòng ẩm áp không ngồi, lại muốn ra ngoài tản bộ.

Oán trách thầm trong bụng, Phượng Minh cũng không chịu tỏ ra yếu kém, chạy lên vài bước, cùng Quân Thanh sóng vai.

“Minh vương dự định thế nào?” Quân Thanh thuận miệng hỏi.

Phượng Minh lộ ra biểu tình mù mịt: “Hả?”

“Bệnh tình của quốc sư, đã đến tình trạng không thể xem thường, việc này ta và người trong lòng đều biết rõ.” Đôi giày quân đội nặng nề giẫm lên mặt tuyết, phát ra âm thanh soạt soạt. Quân Thanh trầm giọng nói: “Sau loạn tể sư viện, liên tiếp mà đến chính là Minh vương tham gia quân vụ, quốc sư lâm trọng bệnh, bên ngoài đô thành xuất hiện phục binh. Dòng chảy ngầm đang mãnh liệt cuộn trào dưới chân chúng ta, mối nguy đã ở ngay trước mắt.” Hắn đột nhiên dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn về phía Phượng Minh: “Minh vương nên cho ta một câu trả lời thuyết phục.”

Phượng Minh vò đầu vô tội: “Ta còn tưởng Quân Lệnh ti gọi ta ra ngoài là vì chuyện nội gián kia chứ, đang dốc sức nghĩ xem phải giải thích với Quân Lệnh ti thế nào. Ai ngờ Quân Lệnh ti đột nhiên lại hỏi ra vấn đề kỳ quái như vậy, Quân Lệnh ti muốn ta trả lời như thế nào mới tốt?”

Ánh mắt sắc nhọn của Quân Thanh dừng trên mặt Phượng Minh, thấy hắn vẫn một bộ dạng tử hờn nhiên ngờ nghệch không gì sánh được, nhin không được cười khổ, lắc đầu nói: “Minh vương không cảm thấy mình mạng lớn sao? Thiếu chút nữa ta cũng phải tin Minh vương xác thực là người được thần linh sủng ái. Nói thật với Minh vương, nếu không phải thế cục Đông Phàm đang ở vào thời điểm vi diệu, Minh vương hiện tại tuyệt đối không có khả năng đứng ở chỗ này cùng ta nói chuyện. Không phải Quân Thanh khoác lác, ở trong Đông Phàm, không có người nào mà ta giết không được. Quốc sư có lẽ cũng nhìn ra được điểm này, mới yên tâm đề cử Minh vương, cùng ta chính diện giao phong.”

Phượng Minh chớp chớp mắt, nhìn về đám thị vệ phía xa xa, mặc dù nghe không hiểu lắm, bắt quá có một câu nói hắn khá đồng thuận, Quân Thanh muốn cái mạng nhỏ của hắn là việc không hề khó khăn, nói không chừng ngoắc ngoắc đầu ngón tay là đã có thể rồi. Nghĩ đến đây, không khỏi gơ tay lên sờ sờ cổ mình, ừm, cổ của hắn cũng không thô, nhẹ nhàng một đao là đã có thể giải quyết.

Hiện giờ tất cả mọi người đều nói thế cục vi diệu, hắn cũng biết thế cục vi diệu, nhưng đến tột cùng là vi diệu ở chỗ nào? Thật là có chút xấu hổ, kỳ thực hắn cũng không rõ.

Nếu Dung Diễm ở đây thì tốt biết bao, không cần hắn phải động não.

Nhấn mặt suy nghĩ một hồi lâu, Phượng Minh dứt khoát mở hai tay ra, nói: “Quân Lệnh ti đã có thành ý cùng ta nói chuyện, ta cũng nói thẳng nói thực vậy. Quốc sư trọng bệnh, đây cũng không phải là điều bí mật, quốc sư muốn đẩy ta ra thay thế vị trí của hắn, việc này Quân Lệnh ti đại khái cũng đã đoán được. Việc này chúng ta không mập mờ nữa. Đương nhiên, về phía ta mà nói, căn bản không định cùng Quân Lệnh ti tranh đoạt cái vị trí gì. Điều ta nghĩ không ra chính là, những việc làm ngông cuồng của quốc sư, là vì lo nghĩ cho Đại vương, Quân Lệnh ti đương nhiên cũng là người trung thành với Đại vương, mọi người cùng một mục tiêu, hắn lẽ sẽ không có mâu thuẫn quá lớn mới đúng. Vì sao Quân Lệnh ti lại phải đối phó với quốc sư vào thời khắc then chốt này chứ?”

Người đối phó với Lộc Đan thì thôi khỏi tính, còn muốn đối phó với cả ta nữa, thì thật không công bằng.

Quân Thanh chăm chú nhìn Phượng Minh, trong mắt nhiều hơn một tia tán thưởng, khóe môi dật ra tiểu ý không dễ dàng nhìn thấy, vừa tiếp tục tấn bộ, vừa nói: “Minh vương quả nhiên là tính tình trung gian. Kỳ thực, Quân Thanh không phải không biết nỗi khổ tâm của quốc sư. Lòng trung thành của quốc sư đối với Đại vương, thật khiến người ta cảm động. Cho nên, khi ta nghe tin quốc sư lâm trọng bệnh, cảm giác đầu tiên tuyệt đối không phải vui mừng, mà là buồn bã.”

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Phượng Minh, bèn giải thích: “Minh vương không cần kinh ngạc. Người mà quân nhân kính trọng nhất, thường thường chính là địch nhân của mình.”

“Vậy giữa Quân Lệnh ti và quốc sư...”

“Minh vương đến bây giờ vẫn chưa minh bạch mâu thuẫn giữa chúng ta.” Ngữ khí của Quân Thanh xem như không tệ, chậm rãi nói: “Mâu thuẫn lớn nhất giữa quân đội và quốc sư, là ở chỗ quốc sư chỉ trung

thành với một mình Đại vương, mà đối tượng quân đội nguyên trung thành, là toàn bộ Đông Phàm vương tộc. Nói như vậy, Minh vương hẳn là minh bạch rồi chứ.”

Phượng Minh “A” một tiếng, bưng tỉnh đại ngộ.

Đông Phàm có lẽ là quốc gia có tính dân chủ nhất trong thập nhất quốc của thời đại này. Mặc dù Đông Phàm cũng có Đại vương, nhưng Đại vương không thể hoàn toàn quyết định quốc sự trăm phần trăm, trước kia, chí ít còn có hệ thống như tế sư viện, hoặc đại tộc lâu năm như Quân gia này, có thể phát biểu quan điểm của mình, cũng có được một phần quyền quyết định.

Ừm, dường như có chút giống với chế độ nghị viện của La Mã cổ đại.

Nhưng tình yêu của Lộc Đan dùng cảm mưu trí đối với Đông Phàm vương, đã phá vỡ truyền thống này.

Nếu nói nguyện vọng của Lộc Đan là khiến cho Đông Phàm vương có được vương quyền lớn nhất, để Đông Phàm vương làm mưa làm gió, không người dám trái nghịch, thì chí hướng của Quân Thanh, chỉ sợ lại là giữ gìn chính cục ổn định, bao gồm cả thỏa hiệp quyền lợi trong vương tộc. Nói cách khác, Quân Thanh không tán thành vương quyền chuyên chế tuyệt đối.

Hơn nữa, dưới tình hình Đông Phàm vương hiện tại cũng không phải một vị vương anh minh, một bên muốn cho hãn quyền lợi trọn vẹn, một bên lại tận lực khống chế phạm vi quyền lợi của hãn, không để cho hãn làm ra quá nhiều quyết định sai lầm, vậy Lộc Đan và Quân Thanh làm sao còn có thể thương lượng thỏa hiệp?

“Trước kia còn có tế sư viện khống chế quốc sự, cho nên Quân Lệnh ti cũng không lên tiếng. Nhưng sau khi thế lực của tế sư viện bị đả kích, để tránh cho quốc sự hoàn toàn thao túng việc triều chính, Quân Lệnh ti sẽ không thể không ra mặt.” Phượng Minh cuối cùng cũng hơi hiểu được một chút.

Quân Thanh thấy lực lĩnh ngộ của hãn không tồi, thở dài nói: “Quốc sự bệnh nặng, nếu hãn không có động tĩnh quá lớn, quân đội sẽ không làm ra bất cứ phản ứng gì. Bởi vì Đông Phàm mất đi quốc sư, sẽ không xuất hiện cục diện một người quyết định sinh tử của cả nước. Không nghĩ tới, quốc sư lại đẩy Minh vương ra mặt.”

Phượng Minh vội vàng xua tay nói: “Quân Lệnh ti không cần dùng ngữ khí nghiêm trọng như vậy để nói chuyện với ta. Kỳ thực ta một chút tâm tư tranh quyền đoạt lợi cũng không có, tốt nhất là mọi người cùng bắt tay làm hảo bằng hữu. Bất quá có điểm khiến ta thấy rất kỳ quái, nếu như Quân Lệnh ti phản đối, hẳn là có thể ngăn cản ta tiến vào hệ thống quân vụ, thậm chí có thể một đao giết ta a.” Đương nhiên, người ngàn vạn lần đừng thực sự làm như vậy.

Quân Thanh thẳng thắn đáp: “Muốn giết một người thì có gì khó? Nhưng có hai nguyên nhân khiến ta không lựa chọn loại phương pháp dã man này. Thứ nhất, quốc sư đã chọn một thời điểm thích hợp để đưa Minh vương tham dự vào chính cục Đông Phàm, lúc này ta đang cố gắng hết mức để không làm bất cứ chuyện gì có thể dẫn đến Đông Phàm động loạn. Thứ hai...” Hãn nhìn Phượng Minh, đường nét khuôn mặt bỗng nhu hòa đi rất nhiều, mỉm cười nói: “Quân Thanh vẫn luôn bội phục trí tuệ của quốc sư, có thể được quốc sư lựa chọn làm người thay thế cho mình, nhất định phải là người có thể mang đến cho Đông Phàm những lợi ích không tưởng được. Nhân tài hiếm có như vậy, Quân Thanh không muốn hủy diệt. Đương nhiên, nếu người như vậy cố chấp trở thành trở ngại cho sự ổn định của Đông Phàm, Quân Thanh cũng không thể không hạ thủ đối phó.”

Phượng Minh ban đầu còn mỉm cười gật đầu biểu thị sự tán đồng, nghe đến câu cuối cùng liền lắp bắp kinh hãi, cường cười nói: “Ta yêu nhất ổn định, tuyệt đối sẽ không trở thành trở ngại cho sự ổn định.” Bất quá ta yêu nhất chỉ là ổn định của Tây Lôi mà thôi.

“Đây là câu trả lời của Minh vương? Minh vương đáp ứng tương lai trở thành phụ chính sẽ không thi hành chế độ chuyên quyền một người, sẽ khiến thế lực khắp Đông Phàm cân bằng?” Quân Thanh ha hả cười, giơ bàn tay to dầy vết chai ra nói: “Nếu vậy để chúng ta đập tay lập thệ. Kể từ hôm nay, Quân Thanh xem Minh vương như đồng minh, tận lực phụ trợ Minh Vương trở thành đại thần phụ chính của Đông Phàm. Mà Minh vương cũng cần cam đoan với quân đội, Đông Phàm sẽ không biến thành vương quyền chuyên chế tuyệt đối.”

Dư quang khóe mắt của Phượng Minh quét qua vài người thị vệ Quân gia thân hình cao lớn tay nắm lợi kiếm, giật mình phát hiện trong lúc tản bộ đã bắt tri bắt giác đến một góc nào đó không một bóng người.

Quân Thanh dụ hấn đến đây, nói không chừng đã tổn tâm thương lượng không được liền động thủ. Nghĩ vậy, Phượng Minh làm sao còn để ý tới cái gì khác, lập tức giơ tay ra, hào sảng nói: “Quân Lệnh ti cảm thấy Phượng Minh là người tán thành vương quyền chuyên chế sao? Bất quá ta muốn thêm một yêu cầu, Quân Lệnh ti nhất định phải thề sẽ trung thành với Đại vương, vua và quan mặc dù có thể tồn tại ý kiến bất đồng, nhưng Đại vương vẫn là Đại vương. Bằng không, ta sao có thể ăn nói với quốc sư đây?” Giao hẹn một chút như vậy, có khí thế lại dễ nghe, bảo đảm Quân Thanh sẽ cảm thấy hấn đối với Đông Phàm vương là trung tâm cảnh cảnh (trung thành và tận tâm).

Quân Thanh hừ lạnh nói: “Minh vương cho rằng Quân Thanh là kẻ không trung thành sao? Đại tộc Quân gia bao đời, chưa từng ra một kẻ phản bội.”

“Được!”

Hai người đập tay lập thệ, đều cười ha hả.

Phượng Minh trong lòng làm một cái mặt quỷ thật to.

Bây giờ nhớ tới, phép giả chết của Dung Diễm kẻ cũng không tồi, nếu không phải bọn họ cho rằng Dung Diễm đã chết, hạ thấp cảnh giác, tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt như vậy xuất hiện.

Lộc Đan bởi vì cái chết của Dung Diễm mà cấp cho Phượng Minh cơ hội, Quân Thanh cũng bởi vì sự yên tâm của Lộc Đan đối với Phượng Minh mà cấp cho Phượng Minh cơ hội.

Sâu xa bên trong, lẽ nào thực sự có thiên ý?

“Chúng ta ra ngoài đã lâu rồi, hiện tại nên trở về thôi.”

Hai người xoay lưng, sóng vai đi hướng về phía đường cũ.

Quân Thanh vừa đi vừa hỏi mạn bất kinh tâm: “Tôn Tử đại sư tuổi tác đã cao, không biết có mấy người đồ đệ?”

Phượng Minh trầm nghĩ trong lòng: wow, mỗi nhũ của thái hậu lão nhân gia người đã có cá cấn câu rồi. Một vẻ thành thật trả lời: “Chỉ có một người đồ đệ không có bao nhiêu tác dụng là ta, những gì sư phụ dạy nhiều nhất ta chỉ học được năm phần.”

“Ồ,” Quân Thanh gật gật đầu không tỏ rõ ý kiến, đi được ước chừng hơn mười thước, khi Phượng Minh gần như tưởng rằng đề tài này đã kết thúc thì Quân Thanh lại nói: “Tướng lĩnh bên dưới ta có rất nhiều, người thông tuệ cũng không ít, đáng tiếc, lại không có một ai so được với Minh vương. Nếu Minh vương tự nói mình vô dụng, chỉ e thiên hạ không còn người hữu dụng nữa rồi.”

Phượng Minh trong nháy mắt liền phúc chí tâm linh, mở miệng nói: “Sao có thể? Thập Tam quân tá chính là một tướng tài hiếm có. Bên trong có khí chất tướng lĩnh rất đậm, Thập Tam quân tá xuất từ thế gia, có được phong độ đại tướng hiếm thấy, chỉ cần tiếp tục rèn luyện thêm vài năm, học thêm một chút binh pháp, nhất định sẽ trở thành mãnh tướng thiên hạ vô song.”

“Quân Đình dù sao vẫn là con gái.”

“Quân Lệnh ti ngàn vạn lần đừng xem thường phụ nữ.” Phượng Minh dừng bước, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Sức bền của phái nữ mạnh hơn nhiều so với phái nam, lại cẩn thận tỉ mỉ, suy xét chặt chẽ những điểm mạnh, ở trên chiến trường cũng thập phần quan trọng. Vào lúc cần thiết, sức mạnh mà phái nữ bộc phát ra, nói không chừng sẽ còn hơn xa phái nam. Đương nhiên, điều này cũng còn phải tùy thuộc vào cách nhìn nhận con người ở từng nơi cụ thể.” Lời này mà để cho những người nữ quyền chủ nghĩa ở hiện đại nghe thấy được, nhất định sẽ cực kỳ biểu dương Phượng Minh.

Quân Thanh tinh thần chấn động, không khỏi lộ ra nét hoan hỉ: “Minh vương nói có lý.” Hấn chỉ có một người con gái, vẫn luôn ưu sầu chỉ sợ con gái khó có thể thuận lợi kế thừa chức vị Quân Lệnh ti, nghe xong những lời Phượng Minh nói đương nhiên đại sinh đồng cảm.

Phượng Minh lạnh lợi phi thường, vội vàng vỗ ngực bảo chứng: “Thập Tam quân tá tài giỏi như vậy, sự phụ ta nhất định rất thích. Quân Lệnh ti cứ yên tâm.”

Hắn cũng không nói dối. Nếu tương lai Đông Phàm bị Dung Diễm thu phục, Quân Đình quy thuận Tây Lôi, binh pháp gì cũng đều có thể truyền thụ cho nàng, hì.

Giữa lúc nói chuyện, quân vụ nghị thính đã ở ngay trước mắt.

Thương Nhan đang từ cửa nhìn ra xung quanh, thấy bọn họ quay về, liền ra nghênh đón: “Quân Lệnh ti đại nhân đã về, tất cả mọi người đều đang chờ bên trong.” Hướng về phía Quân Thanh gật gật đầu một chút.

Quân Thanh như lính hội được cái gì, sắc mặt bỗng nhiên trầm trọng, chậm chậm gật đầu nói: “Chúng ta vào đi.”

Phượng Minh cũng không phải kẻ ngốc, thấy hai người bọn họ mắt đưa mày lại, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, tức thì nổi lên cảnh giác. Vừa định sải bước tiến vào trong, Quân Thanh đột nhiên giật nhẹ vạt áo hắn từ phía sau.

Phượng Minh quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm nghị của Quân Thanh đập vào tầm mắt.

“Quân Đình còn rất trẻ, có chuyện gì, vẫn xin Minh vương chiếu cố.”

Phượng Minh chẳng hiểu gì cả, chỉ hồ loạn gật gật đầu, đoán chừng là về chuyện thu thêm đồ đệ của “Tôn Tử đại sư”. Như vậy cũng tốt, một bên là con gái của Quân Lệnh ti đại nhân, một bên là người thống trị tối cao của Đông Phàm được Lộc Đan tiến cử, xem ra “Binh pháp Trọng Tôn Tử” thật sự rất được ưa chuộng a.

Hai người tiến vào quân vụ nghị thính, mọi người đang chờ đợi đều đồng loạt đứng dậy. Thế trận bực này, đủ để thấy được trọng lượng của Quân Thanh.

Một gã tướng lĩnh bẩm báo: “Quân báo vừa được truyền tới, đã có bảy đội quân tinh nhuệ chạy về lân cận đô thành, đều tạm trú cùng một chỗ, để tiện điều động.”

Quân Thanh nghe xong, ngồi trở lại chủ vị của mình, thâm trầm quét mắt nhìn quanh một vòng: “Nội gián đã bắt được.”

Lời vừa nói ra, các tướng lĩnh không biết nội tình đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Mang lên đây.”

Mành cửa bị xốc lên, Thương Nhan chẳng biết đi ra ngoài từ khi nào đã trở lại, dẫn theo bốn gã thị vệ cao lớn tiến vào. Trong tay hai gã kéo một khối thân thể nam nhân chỉ biết là còn sống, tiến vào trong phòng, quăng người nam nhân kia ra chính giữa, thối lui về một bên.

Tức khắc, toàn bộ ánh mắt đều tập trung đến người nam nhân kia.

Người này mặc quân phục Đông Phàm, bất quá bị thụ hình nghiêm trọng, y phục gần như đã bị roi da quất thành vãi vụn, phần lưng huyết nhục mơ hồ một mảng, vết thương trên người thê thảm đến không nỡ nhìn, tứ chi vận vẹo mất tự nhiên, rõ ràng đã bị bẻ gãy.

Thương Nhan hướng về phía Quân Thanh bẩm báo: “Hắn đã nhận tội, gian tế Bắc Kỳ quốc ở bên ta còn có năm kẻ, nhưng cấp bậc đều không lớn, năm kẻ kia đã chịu trói toàn bộ, chờ Quân Lệnh ti đại nhân xử trí. Thuộc hạ còn tỉ mỉ tra xét nơi ở của hắn và những nơi khác, hắn là không có tướng lĩnh cấp cao nào khác câu kết với hắn.”

Phượng Minh lúc này mới hiểu ra, vì sao vừa rồi Quân Thanh hạ lệnh tất cả tướng lĩnh đều không được rời đi. Đương nhiên để tra ra người nào với người nào, tụ tập lại cùng một chỗ, quá thuận tiện.

Có điều nội gián này rốt cuộc là ai, sao mà thân hình lại thấy có chút quen mắt? Gian tế ngã vật xuống đất, mặt úp xuống lưng hướng lên. Phượng Minh không hề quen thuộc với các tướng lĩnh Đông Phàm, không thể dựa vào tấm lưng để nhận ra.

Tà Quang giận dữ hét: “Đáng hận, lại để cho loại người thế này lên vào quân vụ nghị thính của chúng ta. Tên phản bội, đền cho ta mạng của các binh sĩ mau!” Nói xong liền tiến lên hung hăng đá vào hông người nọ một cú, gian tế bị đá lật ngược trở lại.

Khuôn mặt dính đầy huyết ô đập vào tầm mắt, Phượng Minh tập trung nhìn kỹ, lập tức lấp bắp kinh hãi, chính là Lâm Ấm.

Bất quá bây giờ nhớ lại, cuối cùng cũng có chút minh bạch vì sao hắn bỗng nhiên hận Phượng Minh thấu xương, xúi giục cảm quan của Quân Đình đối với Phượng Minh. Bởi vì Phượng Minh và sư phụ Phượng Minh đã tiết lộ địa điểm của phục binh Bắc Kỳ quốc.

Ngẩng đầu quan sát, lúc này mới phát hiện hôm nay Quân Đình cũng không xuất hiện phía sau lưng Quân Lệnh ti như thường ngày.

Việc này cũng khó trách, vừa đến nơi này liền đụng phải đề tài nội gián, hại Phượng Minh căng thẳng muốn chết, sau đó lại bị Quân Thanh túm ra ngoài đàm phán giữa lúc nghỉ ngơi, ai còn có công phu nhìn xem Thập Tam quân tá khó tính kia có ở đây hay không.

“Quân Lệnh ti đại nhân dự tính xử lý kẻ này như thế nào?”

Một tướng lĩnh lạnh lùng nói: “Kẻ này bán đứng chúng ta, hại Đông Phàm ta tổn thất nhân mã, không thể dễ dàng bỏ qua.”

“Không chỉ như vậy, ngày trước cùng Bắc Kỳ quốc giao chiến, cũng không biết hắn đã từng bán đứng bao nhiêu người chúng ta.”

Không ngờ tới nhất chính là chỉ một chuyện phục binh, đã khiến Quân Thanh lập tức tóm được kẻ nội gián ẩn mình kỹ như thế, xem ra lão gia hỏa này không đơn giản a. Nghĩ đến đây, Phượng Minh không khỏi do nhân cập kỷ, đột nhiên rùng mình một cái.

“Ta cảm thấy nên đem hắn đi lăng trì xử tử.” Phó tướng Tà Quang nhớ tới thủ hạ chết thảm của mình, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ cực điểm.

Ánh mắt Quân Thanh dừng lại trên người Lâm Ấm chỉ còn chút hơi thở, trầm tư nói: “Thật sự rất đáng tiếc, người này là một nhân tài, đáng tiếc không để Đông Phàm sử dụng. Ừm? Sắc mặt Minh vương tựa hồ có chút khác thường, có phải nghĩ đến cái gì không?” Ánh mắt bỗng nhiên chuyển đến Phượng Minh.

Trái tim Phượng Minh đập mạnh, vội vàng ngẩng đầu lên: “À, ta chỉ là cảm thấy kỳ quái, Quân Lệnh ti dựa vào cái gì để kết luận hắn chính là gian tế?”

Thái độ của Quân Thanh đối với hắn rất có cải thiện, mỉm cười nói: “Nói thẳng ra kỳ thực rất đơn giản. Nội gián này chẳng những phải là tướng lĩnh cấp cao của Đông Phàm, mà nhất định còn phải phi thường quen thuộc với vương cung và nội chính Đông Phàm, nắm chắc tình báo nội bộ của Đông Phàm, hiểu rõ thể cục vi diệu trong vương cung Đông Phàm từ sau loạn tể sư viện, mới có thể lựa chọn được thời cơ thích hợp như thế, dùng thủ đoạn cực đoan mà hữu hiệu như vậy để tiến công Bình Tích ta.”

Phượng Minh lúc này mới hiểu ra, Lâm Ấm phụ trách điều tra tin tình báo trong vương cung Đông Phàm, hiển nhiên là nghi phạm cao nhất.

Thương Nhan nói: “Một khi đã có kẻ tình nghi, lại dùng sự bất ngờ và nhanh chóng để khống chế tình thế, muốn tìm ra các loại văn thư làm chứng cứ xác đáng, cũng không quá khó khăn. Bọn ta đã tìm được thư từ qua lại giữa hắn và Bắc Kỳ quốc ở nơi ở của hắn.” Trong tất cả tướng lĩnh, Thương Nhan được phái đi điều tra nghi can nội gián, có thể thấy hắn mới là đại tướng tâm phúc được Quân Thanh tín nhiệm nhất.

Phượng Minh liên tục gật đầu, âm thầm cảm thấy may mắn: may mà thư từ qua lại giữa hắn và Dung Điềm không ai có thể xem hiểu.

Mọi người nào biết tâm tư của Phượng Minh, tiếp tục thảo luận nên xử trí Lâm Ấm như thế nào.

“Thuộc hạ cảm thấy, vẫn cần tiếp tục tra khảo. Hắn ẩn mình trong Đông Phàm ta bao nhiêu năm, nhất định còn có rất nhiều bí mật chưa từng nói ra.”

“Quân Diêu tướng quân, thủ đoạn khảo vấn của Thương Nhan tướng quân người còn không tin sao? Vào tay Thương Nhan tướng quân, ta đảm bảo hần tuyệt đối không dám giữ lại một chút bí mật.”

Không nghĩ tới Thương Nhan hạ thủ lại độc辣 như vậy, quả nhiên không thể nhìn người qua tướng mạo. Phượng Minh liếc liếc Thương Nhan, vừa đúng lúc chạm phải cái nhìn thâm thiện của hần, âm thầm le lưỡi.

Phó quân tá của Thập Tam quân là một nam nhân có vết sẹo rất đáng sợ trên mặt, nhìn chằm chằm Lâm Ấm dưới đất, âm trầm nói: “Nếu không còn giá trị khảo vấn, chẳng bằng dựa theo quy tắc xử lý gian tế của Nam Mậu quốc lần trước, trước tiên đưa hần đi đường hảo trọng thương, ăn uống đầy đủ, rồi lột sống da hần xuống, để hần chết đi từ từ.”

Phượng Minh nghe đến nỗi sống lưng phát lạnh.

Giữa lúc nghị luận sôi nổi, rèm cửa bất chợt bị xốc lên. Mọi người cùng nhìn về phía cửa, đột nhiên ngừng nói chuyện, cả phòng im lặng.

Quân Đình tay phải đặt trên chuôi kiếm, ánh mắt sắc nhọn lần lượt lướt qua từng gương mặt chúng tướng, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống Lâm Ấm đầy người máu me đang nằm trên mặt đất. Con người đen sâu thẳm, nơi tận cùng bỗng gợi lên một tia gọn sáng, trong nháy mắt đông lại thành băng.

Quân Thanh trầm giọng: “Ta sai con đi phụ trách tiếp ứng các quân đang chạy về đô thành, vì sao giữa đường quay lại?”

Ánh mắt Quân Đình dừng trên người phụ thân, đường nét quật cường hiện ra giống hệt Quân Thanh, cần cổ thẳng thắn, không hề lên tiếng, chỉ chậm rãi cất bước đi đến trước mặt Lâm Ấm, không để ý ánh mắt chú mục của mọi người xung quanh, đột nhiên quỳ xuống, đưa tay ra nắm lấy bàn tay đã hơ hết xương của Lâm Ấm, cúi đầu tỉ mỉ nhìn khuôn mặt đã bị huyết ô làm cho nhìn không rõ nữa, hỏi: “Có lời gì, muốn nói với ta không?” Trong giọng nói tràn đầy ôn nhu chưa từng có.

Quân Thanh tức giận nói: “Quân Đình, người đi ra ngoài cho ta!” Chấn động đến nỗi óc nhà cũng phải tuôn rơi một trận tro bụi.

Quân Đình như không nghe thấy, đôi mắt óng ánh chăm chú nhìn Lâm Ấm, đúng là trù mến nói không nên lời, dịu dàng nói: “Ta đã vội vã trở về, người không phải chịu khổ nữa rồi.”

Mọi người nhìn thấy đều cả kinh. Quân Thanh tức giận đến nỗi tay chân loạn chiến: “Người đâu, lời Thập Tam quân tá xuống!”

Vài tên thị vệ dũng mãnh đi tới, Quân Đình đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng quét mắt liếc bọn chúng, ý tứ lãnh liệt khiến mấy người họ kim lòng không dặng thối lui hai bước.

Quân Đình lại cúi đầu xuống, lẳng lặng nhìn Lâm Ấm.

Lâm Ấm mỉm cười, thì thầm phun ra mấy chữ. Hàm răng của hần đại khái đều đã bị đánh rụng hết lúc thụ hình, môi vừa động, chỉ có máu tươi từ trong miệng trào ra, sao có thể nghe thấy cái gì?

Quân Đình lại gật đầu nói: “Ừ, ừ...” Nhìn hần thật sâu, chậm rãi ứng vài từ.

“Quân Đình, người muốn vũ nhục thanh danh của Quân gia bao đời sao?” Quân Thanh cuối cùng nhịn không được nữa, đột nhiên đứng lên. Hần biết rõ không kẻ nào dám đối phó với nữ nhi của mình, liền tự mình đi xuống bậc thang, nộ khí xung thiên đi về phía Quân Đình: “Người nếu không nghe lệnh ta...” Còn cách Quân Đình ba bước chân, tiếng bảo kiếm rút ra khỏi vỏ chợt xé gió vang lên.

Ánh mắt trù mến của Quân Đình nhìn chăm chú Lâm Ấm chợt lãnh lẽo, đứng thẳng người lên, rút ra bảo kiếm liền đâm xuống. Âm thanh lưỡi kiếm sắc nhọn nhập vào da thịt vang lên trong đại thính tử tịc khiến người ta kinh tâm động phách, máu tươi phi tiên giữa không trung.

Trong nháy mắt, gần như tất cả mọi người đều bị huyết sắc tiên diễm bức này làm chấn động đến vô pháp nhúc nhích.

Quân Đình đâm một kiếm vào tim Lâm Ấm, lẳng lặng nhìn khuôn mặt Lâm Ấm khí tuyệt ngay tức khắc, chậm rãi thu hồi bảo kiếm, dùng tay áo tùy ý lau vết máu trên mũi kiếm, thu kiếm vào vỏ, lúc này mới xoay

người nói với cha nàng: “Lâm Ấm là thuộc hạ của nữ nhi, để nữ nhi tự tay xử lý, cũng không quá đáng chứ.” Bên môi gợi lên một mặt cười ý nhàn nhạt, lại khiến tất cả mọi người phải trầm chấn động.

Ngay cả Quân Thanh tựa hồ cũng đánh mất vẻ trấn định thường ngày, trầm mặt không đáp.

“Phụ thân nếu không còn phân phó gì khác, nữ nhi đi về trước phụ trách việc nghênh tiếp các quân.” Dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người, Quân Đình tự nhiên như thường mà hành lễ cáo lui, xoay người đi tới cửa, vén tấm màn dày lên, bất chợt khẽ quay đầu lại, ánh mắt đảo qua Phượng Minh, cơ hồ khiến huyết dịch toàn thân của Phượng Minh đông kết ngay lập tức.

Trong bầu không gian yên tĩnh tử tịch, thân ảnh Quân Đình biến mất sau tấm rèm cửa.

Một lát sau, Thương Nhan mới như vừa từ trong cơn chấn động hồi phục lại, không dám tái đề cập đến chuyện nội gián, vội vàng tìm một đề tài khác để thay đổi: “Trước mắt phục binh còn đang ở ngoại thành, theo chúng ta phỏng đoán, nhân số không ít. Ta cảm thấy sau khi lực lượng bên mình khẩn cấp chạy về, nên lập tức tiêu trừ phục binh bên ngoài, nhân lúc bọn chúng còn chưa làm tốt công tác chuẩn bị.”

“Ta tán thành.”

“Có điều phục binh rốt cuộc ở đâu? Tiến công như thế nào đây?”

Mọi người thấy sắc mặt Quân Thanh xanh mét, nào dám tái đề cập đến chuyện Quân Đình và Lâm Ấm, đều vội vàng đem lực chú ý chuyển về việc quân.

“Bên ngoài thành có thể có nơi bị trọng binh mai phục, ta nghĩ hẳn là nơi này...”

Bản đồ quân sự khổng lồ được mở ra, thi thể của Lâm Ấm sớm đã được mấy người thị vệ nhanh chân lẹ tay khiêng xuống vô thanh vô tức, ngay cả vết máu trên sàn nhà cũng dùng vải bố lau một lượt, chỉ còn lại một chút dấu tích hồng hồng cùng mùi huyết tinh khó ngửi trong bầu không khí.

Phượng Minh bị một cái liếc mắt của Quân Đình trước khi đi làm cho sợ hãi trong lòng, mơ hồ cảm thấy trái tim co rút đau đau, dường như thở không nổi. Nhìn chúng tướng vây quanh bản đồ trước mặt đang hưng trí bừng bừng, không biết quân vụ hội nghị này còn phải kéo dài bao lâu, bèn lặng lẽ đi đến bên cạnh Thương Nhan, kéo nhẹ tay áo hắn, thấp giọng nói: “Thương Nhan tướng quân, ta cảm thấy không thoải mái, có thể xin nghỉ được không?” Tâm tình Quân Thanh hiện tại không tốt, đương nhiên không chọc vào là tốt nhất.

“Sắc mặt Minh vương thực sự rất không tốt.” Thương Nhan đang nghiên cứu kế hoạch vây quét, nghe vậy liền quay đầu lại, đánh giá Phượng Minh một phen, lộ ra thần tình lo âu: “Có cần truyền một ngự y tới xem không?”

Phượng Minh trầm nghĩ: tám phần là do bị kinh hách quá độ, người trong quân đội Đông Phàm các người ai cũng đều có tài nghệ hù dọa người khác. Bèn lắc đầu nói: “Không cần, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.”

Thương Nhan gật đầu nói: “Vậy được, Minh vương về trước đi, lát nữa ta sẽ bẩm báo với Quân Lệnh ti đại nhân.” Xem ra hắn cũng biết thời điểm này không thể chọc vào Quân Thanh.

Phượng Minh lộ ra một nụ cười mỉm cảm kích, tự bước ra ngoài, leo lên ngựa phóng đi. Phía sau đương nhiên còn có mấy thị vệ cưỡi ngựa đuổi theo.

Đầu óc quay cuồng trở lại cung điện, mới phát hiện thời gian trôi qua rất nhanh, trời đã gần tối, thái hậu cũng đã ăn xong cơm chiều.

Phượng Minh kể lại một cách đại khái về chuyện ngày hôm nay cho thái hậu nghe, lo lắng không biết có bao nhiêu người đang nghe lén và rình trộm, bèn cắt bỏ những chi tiết không thích hợp, tỷ như Lộc Đan nói muốn dùng thọ mệnh còn lại của y để khôi phục lại nguyên khí bị hao tổn cho hắn.

Thái hậu nghe thấy việc Quân Đình tự tay giết Lâm Ấm, suy tư một hồi, thở dài nói: “Nề nếp của Quân gia này, lại tàn nhẫn như vậy.”

Phượng Minh ừ ừ. Chẳng biết tại sao, từ Lâm Ấm lại nghĩ tới Dung Diễm, đột nhiên một trận hoảng hốt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt của thái hậu, ý nghĩ cực muốn biết về tình hình của Dung Diễm

trào dâng mãnh liệt trong lòng. Định mở miệng hỏi, lại biết nơi nơi đều có tai mắt nghe lén. Trong đôi mắt bình tĩnh như mặt nước chợt nổi lên sóng gợn, từng vòng từng vòng sóng lớn cuộn dâng, kích động đến vô pháp tự kiềm chế.

Thái hậu kinh ngạc: “Minh nhi làm sao vậy?”

Phượng Minh ngẩn ra, lắc đầu nói: “Không có gì. Đói bụng rồi, con đi ăn cơm đã.” Nói xong liền đứng dậy phúi phúi quần áo, bất chợt nhú mày, đột nhiên ấn tay lên ngực kêu to: “Đau quá!” Thân hình ngã nghiêng mềm nhũn, ngã nhào xuống đất.

127. Q.7 - Chương 9: Chương 9

“A!” Thái hậu cả kinh, vội vã đứng bật dậy: “Người đâu! Mau tới đây! Minh nhi con làm sao vậy?”

Bốn năm nàng thị nữ nghe thấy tiếng động vội vàng chạy tới, thấy cảnh này đều giật nảy mình, vội vàng ba chân bốn cẳng giúp thái hậu đỡ Phượng Minh đặt lên giường. Phượng Minh mất đi tri giác, hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Có người bưng trà nóng tới, thái hậu lập tức tiếp nhận, cẩn thận dút từng thìa vào miệng Phượng Minh. Phượng Minh cắn chặt răng, nước trà từ bên khóe miệng chảy xuống.

Sắc mặt thái hậu cũng trắng bệch, đặt tách trà sang một bên, liên thanh nói: “Ngự y, mau mời ngự y!”

Tùy nhân ở một bên đỡ lấy người Phượng Minh, vội vàng đáp: “Đã phái người đi mời rồi ạ.”

Chợt nghe thấy một tiếng “Um” khe khẽ, Phượng Minh hơi động dậy. Tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn hẩn.

“Minh vương? Minh vương tỉnh lại đi.”

“Minh nhi? Người mở mắt ra đi.”

Lông mi thật dày khẽ rung động, hơi mở ra một khe nhỏ, khe nhỏ kia chậm rãi mở rộng, lộ ra con ngươi đen trong suốt. Mấy khuôn mặt căng thẳng cùng lọt vào tầm mắt. Phượng Minh chậm rãi di chuyển đường nhìn, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt thái hậu, rên rĩ nói: “Ta làm sao vậy?”

Thái hậu thấy hẩn mở miệng, trái tim đang treo giữa không trung cuối cùng cũng hạ xuống được một chút, nhẹ giọng đáp: “Người bỗng nhiên ngất xỉu. Ngực đau sao? Hiện tại thấy thế nào?”

Phượng Minh chậm chạp nhú mày, xem ra đã thanh tỉnh một chút, gật đầu nói: “À, ta nhớ ra rồi. Có lẽ vừa rồi đứng lên quá mạnh, người bị huyết áp thấp cũng thường xuất hiện loại tình trạng này, rất bình thường.”

Thái hậu lo lắng nói: “Vẫn là để ngự y xem qua thật kỹ mới được.”

“Đã đi một lúc như vậy, có lẽ ngự y cũng sắp đến rồi.” Tùy nhân nói.

Nghĩ tới phải bắt mạch, còn phải uống những thứ khổ dược kỳ quái, Phượng Minh lập tức kháng nghị: “Không cần khám bác sĩ đi? Ngủ đủ giấc một chút, ăn no một chút. Phải rồi, nhất định là bởi vì ta còn chưa ăn cơm tối, bụng đói nên dễ bị tụt huyết áp.” Giây giụa muốn ngồi dậy từ trên giường, mọi người đều vội vàng ngăn lại, thi nhau kêu “Không được”.

Tùy nhân vừa ấn Phượng Minh xuống không cho làm bậy, vừa ra lệnh cho một nàng thị nữ: “Mau đi xem ngự y đã tới chưa.”

Thị nữ đi ra ngoài, chỉ một lát sau liền quay lại nói: “Quốc sư đến rồi.”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh Lộc Đan đã xuất hiện trước cửa phòng, vội vàng gật gật đầu ra hiệu với thái hậu, bước nhanh tới bên giường, nắm lấy cổ tay Phượng Minh, thần tình ngưng trọng.

Mọi người đều biết Lộc Đan tinh thông về y thuật, nên cũng thối lui.

Phượng Minh thấy biểu tình nghiêm túc hiem thấy của y, cũng không dám giãy giụa, để mặc cho y giúp mình bắt mạch, cười khổ nói: “Hi vọng phương thuốc do quốc sư kê không quá khó uống.”

Lộc Đan tĩnh tâm bắt mạch một hồi, mới buông tay ra, cười nói với Phượng Minh: “Không sao, không cần uống thuốc. Việc này cứ giao cho Lộc Đan, Minh vương hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Đôi mắt đen thâm thúy như bảo thạch, thiem thước động lòng người.

Phượng Minh nghe ra trong lời nói của y còn có thâm ý khác, bỗng cảm thấy bất an, đột nhiên túm lấy tay Lộc Đan, thấp giọng nói: “Quốc sư ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ.”

“Minh vương yên tâm.” Lộc Đan cũng thấp giọng, tâm bình khí hòa đáp: “Việc không có lợi ích, Lộc Đan chưa từng làm. Người chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được rồi.” Không để ý tới ánh mắt phức tạp của Phượng Minh nữa, đứng dậy chấp tay với thái hậu nói lời xin lỗi: “Hai ngày nay sự vụ quá nhiều, không thể tới bái phỏng Tôn Tử đại sư, xin đại sư thứ lỗi.”

Thái hậu ung dung cười: “Quốc sư khách khí rồi. Đa tạ quốc sư đã đặc biệt tới chẩn mạch cho tiểu đồ đệ của ta.”

“Ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Đại sư cũng tinh thông y thuật, Lộc Đan nghe nói Minh vương ngã bệnh, nhất thời sốt ruột mà quên mất điểm này, kết quả ở trước mặt đại sư bêu xấu rồi.” Lộc Đan hàn huyên đôi câu, lại nói: “Nếu thân thể Minh vương đã không còn gì đáng ngại, Lộc Đan còn có chút việc phải làm, không thể ở lâu, có thời gian rảnh sẽ lại tới bái phỏng đại sư.” Y hướng về phía Phượng Minh chào tạm biệt, vội vàng rời đi.

Thái hậu thấy tinh thần Phượng Minh chuyển biến tốt, sắc mặt dần dần khôi phục lại vẻ hồng nhuận, tựa như cái gì cũng chưa từng xảy ra, không cần được Phượng Minh, đành để hấn xuống giường. Vẫy tay cho lui mấy nàng thị nữ, vẫn e sợ mà dặn: “Lần sau trăm triệu lần không được như thế, hù ta không nhẹ.”

Phượng Minh le lưỡi: “Lần sau ngồi lâu, khi đứng dậy nhất định phải từ từ. Bằng không hù sư phụ ngắt xỉu thì phải làm sao bây giờ?” Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: lẽ nào đúng như lời Lộc Đan nói, nguyên khí của mình đã bị hao tổn quá nhiều?

Hấn không muốn làm thái hậu hoảng sợ, liền đổi đề tài trò chuyện, vừa ngáp vừa nói: “Ta nên đi ăn cơm tối, rồi ngủ sớm một chút, ài, không biết sáng ngày mai lại bị ai đánh thức đây. Chúc sư phụ ngủ ngon.”

Cáo từ thái hậu, đi ra phòng khách.

Tùy nhân sớm đã chuẩn bị cơm tối thơm ngào ngạt. Phượng Minh ăn vội một chén cơm, cũng cảm thấy vô cùng ngon lành, cười nói với tùy nhân: “Nhìn người, ta thường nhớ tới một người thị nữ ngày trước ở bên cạnh, nàng tên là Thu Lam, cũng rất giỏi nấu ăn.”

Tùy nhân nói: “Đồ ăn người đó nấu rất ngon?”

“Nói người đừng tức giận, hi hi, ta cảm thấy đồ ăn Thu Lam làm so với người ngon hơn một chút. Bất quá người làm cũng không tồi.”

Tùy nhân hàng ngày thị hầu Phượng Minh, dần dần quen thuộc, tính tình cũng không như lúc đầu, cười nói: “Ai vì cái này mà tức giận? Minh vương hôm nay bồn tẩu cả một ngày, hấn là cũng mệt rồi. Nước ấm đã được chuẩn bị xong, tắm rửa rồi ngủ sớm một chút đi.”

Phượng Minh gật đầu.

Hôm nay gần như mỗi phút đồng hồ đều không lãng phí. Sáng sớm phát hiện thái hậu muốn thu đồ đệ, sau đó cùng Quân Đình đàm luận việc luyện binh, mật thư Ma Nhĩ Tư thứ hai của Dung Diễm tiếp tục đến, thái hậu chỉ điểm có phục binh ở thành Nam, phục binh bị phát hiện rồi lại có người mật báo, cuối cùng phát hiện gian tế cư nhiên là Lâm Ấm đang cùng Quân Đình tương luyện, ngoài ra còn kèm theo mối lo âu của Lộc Đan đối với tính mệnh mình.

Thật sự là một ngày rất dài.

Nằm lên chiếc giường lớn vừa mềm vừa ấm, Phượng Minh rất nhanh chìm vào giấc mộng đẹp.

Giờ Tý, trước cửa cung điện Phượng Minh ở, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, từ xa tới gần.

Là hai người cưỡi ngựa phi tới, Thương Nhan đi trước, tới cổng liền xoay người xuống ngựa, đi vào phía trong. Tùy nhân còn chưa ngủ, nghe thấy động tĩnh vội vàng ra khách thính nghênh đón, nói: “Minh vương đã ngủ rồi. Hắn hôm nay không được thoải mái, hừ cả đám bọn thần một trận.” Nhìn sắc trời bên ngoài, đen mù mịt lạnh âm u, đoán Thương Nhan sẽ không vô cớ giữa đêm khuya tới đây chơi, lại nói: “Nếu có quân vụ khẩn cấp, không thể trì hoãn, thần liền đi gọi Minh vương dậy.”

Thương Nhan nghe chuyện Phượng Minh đột nhiên té xỉu, lông mày nhíu lại, nói: “Nếu đã bệnh thì đừng đánh thức, để Minh vương ngủ tiếp đi.” Hắn do dự một chút, nói với tùy nhân: “Như vậy đi, người đến bên cạnh hắn, khẽ gọi hai tiếng, nếu gọi một tiếng liền tỉnh, vậy thỉnh hắn dậy; nếu gọi không tỉnh, vậy là ngủ rất sâu rồi, không cần quấy rầy hắn.”

Tùy nhân nghe theo, đi vào phòng một lát, khi đi ra chỉ lắc đầu nói: “Đang ngủ say.”

“Chờ Minh vương tỉnh lại, người nói với hắn là ta đêm khuya tới đây, biết hắn bị bệnh, không muốn đánh thức hắn. Sáng mai hắn tỉnh, muốn hắn đến quân vụ nghị thính một chuyện là được.”

Dặn dò một hồi, lại lên ngựa phi đi.

Phượng Minh một đêm ngủ ngon.

Chăn ấm đệm êm, ngơ ngợ cảm thấy thoải mái như đang nằm trong lòng Dung Diễm, bất tri bất giác mơ tới thái tử điện ở Tây Lô.

Phảng phất như cảnh xuân rực rỡ tháng ba, chồi non xanh lục mới mọc khe khẽ đung đưa, từ tiểu trù phòng xa xa truyền tới một mùi thơm chưa từng ngửi qua, không biết có phải Thu Lam đang làm món gì mới hay không.

“Dung Diễm...” Mơ hồ lẩm nhẩm một tiếng, Phượng Minh mệt mỏi trở mình.

Ngày hôm sau thời tiết đẹp hơn, gió tuyết cũng ngừng lại. Vầng thái dương sôi nổi mọc lên từ bên rìa núi, chiếu rọi ánh sáng ấm áp dễ chịu xuống mảnh đất mênh mông sắc trắng, hạt băng đọng treo dưới mái hiên phản xạ ánh quang mang hoa mỹ chói mắt.

Tùy nhân sáng sớm đã tới, vào phòng Phượng Minh nhìn hai ba lần, thấy hắn ngủ rất sâu, dặn dò chúng thị nữ đừng quấy rầy hắn. Đi tới nhà bếp một vòng, thấy điểm tâm đều đã được chuẩn bị xong, nóng hổi đặt trong lồng bàn, lại vào trong phòng lần nữa, vừa đứng lúc thấy Phượng Minh khẽ rên nhẹ một tiếng, liền đi tới bên giường cúi đầu nói: “Minh vương đã tỉnh? Thần nghĩ cũng đến lúc dậy rồi, trời hôm nay quang mây, mặt trời đều đã chiếu vào trong phòng rồi.”

Phượng Minh mở mắt, mờ mịt cười cười với nàng, khoe môi cong thành một độ cung ưu mỹ: “Mặt trời đã lên rồi sao? Thật tốt.” Đứng lên duỗi duỗi thắt lưng, “Đây là giấc ngủ ngon đầu tiên của ta kể từ ngày tới Đông Phàm.”

“A, giấc ngủ ngon này của Minh vương có được không dễ dàng, đêm qua thiếu chút nữa đã bị Thương Nhan tướng quân gọi dậy rồi.” Tùy nhân gọi hai ba người thị nữ tới, vừa giúp Phượng Minh chuẩn bị, vừa đem chuyện tối hôm qua kể lại.

Phượng Minh ngạc nhiên nói: “Hắn tới muộn như vậy, không có chuyện gì khẩn cấp chứ? Tại sao lại không gọi ta dậy? Ài, tùy nhân người cũng nên hỏi một chút mới phải.”

Tùy nhân bĩu môi nói: “Thần mới không hỏi. Thương Nhan tướng quân đêm khuya tới đây, thần đoán tám phần là vì quân vụ. Chuyện quân vụ, nô tì chúng thần sao dám mạo hiểm liều lĩnh mà hỏi?”

Phượng Minh đang trong hiềm cảnh, không giống như ở vương cung Tây Lô, mọi chuyện đều không dám lơ là thiếu cảnh giác. Sau khi mặc xong quần áo, đi gặp thái hậu đang nhàn nhã đọc sách dùng trà, nói chuyện đêm qua: “Đồ nhi nghĩ vẫn nên chạy tới quân vụ nghị thính xem một chút thì hơn.”

Thái hậu sắc mặt như thường: “Ta nghĩ cũng chỉ là quân vụ bình thường, nếu không tướng quân nhất định sẽ gọi người dậy. Cũng tốt, người đi xem một chút đi, đừng ngại việc.” Cao thâm khó dò liếc nhìn hắn, âm thầm lộ ra một chút hỉ ý.

Phượng Minh ngẩn ra, trầm nghĩ: lẽ nào Dung Diễm đã bắt đầu triển khai hành động? Nai con trong lòng nhảy dựng, không dám hỏi nhiều, tâm tình hưng phấn chạy thẳng tới quân vụ nghị thính.

Không biết do hôm nay không có hội nghị, hay hội nghị đã kết thúc, trong quân vụ nghị thính chỉ có Thương Nhan và vài vị tướng lĩnh không quan trọng. Phượng Minh âm thầm xem xét bốn phía, cũng không thấy Quân Đình.

Thương Nhan thấy Phượng Minh tiến vào, liền mời hắn ngồi xuống, thân thiết hỏi: “Nghe nói hôm qua Minh vương sinh bệnh, hôm nay đã khá hơn chút nào chưa?”

Phượng Minh cảm tạ Thương Nhan hỏi thăm, đi thẳng vào chuyện đêm qua. Thương Nhan sang sảng cười: “Thì ra Minh vương vì việc đó mà cảm thấy kỳ quái. Thật ra là thế này, Minh vương là người do Đại vương chỉ định tham gia quân vụ, bởi vậy tất cả các tin tức mới và trọng yếu đều phải lập tức thông báo cho Minh vương. Phải biết rằng, nếu có quân tình mà không thông báo cho Minh vương, chúng ta ngang như trái nghịch vương lệnh a.”

Cái này gọi là bảo trì quyền hiểu rõ tình hình của người tham gia, Phượng Minh mặc dù đối với quân vụ không quá hiểu biết, cái này vẫn là hiểu được, liền gật gật đầu.

Thương Nhan lại nói: “Đêm qua, quân ta đã thu được tin tức, lại tìm được một chỗ có phục binh, Tà Quang tướng quân lập tức mang binh lính đi tập kích, đại thắng hoàn toàn. Tin tức truyền đến, vừa đúng lúc ta đang ở nơi này xử lý quân vụ một mẻ, muốn cưỡi ngựa đi lại một chút, vì thế đêm khuya chạy tới chỗ Minh vương, định thông báo cho Minh vương tin tức này. Chẳng dè Minh vương lại sinh bệnh đã ngủ rồi, nên không đành lòng đánh thức. Dù sao đã định đến chơi một chuyến, quân tình lại cũng không phải phi thường khẩn cấp, liền bảo thị nữ đừng quấy rầy giấc ngủ của người.”

Phượng Minh thoải mái nói: “Thì ra là thế. Ta cứ nghĩ, Thương Nhan tướng quân đêm khuya chạy tới, sự tình nhất định rất khẩn cấp, thế nào lại thấy ta ngủ liền đi.”

“Ngồi làm việc trong đêm khuya gió lạnh, người bằng sắt cũng sẽ mệt mỏi a. Đi ra ngoài một vòng để truyền tin tức, thả lỏng gân cốt một chút, nếu gặp được Minh vương chưa ngủ, nói không chừng còn có thể làm phiền một bữa ăn khuya, có sao mà không đi?”

Hai người cùng ha ha cười rộ lên.

Đúng lúc này Tà Quang hấp tấp tiến vào cửa, nhìn thấy bọn họ, liền trách móc Thương Nhan: “Người thật là, ta ở bên ngoài đông lạnh suốt một đêm, người lại ở trong này nói cười.” Hắn ngồi xuống phía đối diện, hơ tay trên hỏa lò xoa xoa vài cái, bất chợt hắt xì một cái thật to, xoa xoa mũi mắng: “Mặc dù mặt trời đã lên, nhưng vẫn lạnh đến khiến người ta cảm thấy nhức cả xương, cũng không biết có phải đã cảm lạnh từ tối qua rồi không.” Lại hắt xì thêm hai cái.

Trong số những tướng lĩnh của quân đội này, Phượng Minh chỉ khá quen thuộc với Thương Nhan và Quân Đình, nên chỉ ở một bên không lên tiếng, cúi đầu nhìn ánh lửa, thỉnh thoảng nâng mắt lên đánh giá Tà Quang một chút.

Thương Nhan và Tà Quang là chiến hữu nhiều năm, tùy ý cười trêu: “Xương cốt người còn già hơn ta sao? Ha ha, người đêm qua lập được công, Quân Lệnh ti đã biết rồi, đến lúc đó hiển nhiên có khen thưởng.”

“Cái ấy tính gì là công lao?” Tà Quang hừ mũi: “Trăm tiểu binh như vậy, cũng không biết có phải do quá vô năng mà bị chủ tướng vứt đi hay không, một đám hữu khí vô lực, ngay cả thương cũng cầm không vững, thấy nhân mã của chúng ta, còn chưa giao chiến đã bị dọa đến mềm nhũn một nửa. Binh sĩ của Bắc Kỳ quốc nếu đều là như vậy, ta thấy trận này căn bản là không cần đánh, binh sĩ của chúng ta cùng hắt hơi một cái cũng đã có thể khiến chúng ngã ngược rồi. Sớm biết như vậy, cũng không cần phải khẩn trương triệu hồi quân đội tinh nhuệ ở khắp nơi về đô thành thế này, người nhìn doanh trại khắp đô thành hiện tại xem, chỗ nào cũng đều là người, ngay cả chỗ ngủ cũng không đủ, người trong một doanh trường chen chúc gấp hai ba lần bình thường.”

“Ha ha, người không phải đang nghi ngờ mệnh lệnh của Quân Lệnh ti chứ?” Thương Nhan nói: “Đô thành là trái tim của quốc gia, đương nhiên cần phải cẩn thận một chút.”

Tà Quang sắc mặt không được tự nhiên mà lẩm bẩm nói: “Ai dám nghi ngờ Quân Lệnh ti đại chân? Lời này cũng không thể nói đùa.” Sau đó liền ngậm miệng ngồi sưởi ấm.

Phượng Minh đang mãi suy nghĩ không biết kế hoạch của Dung Diễm tiến hành như thế nào, traten tập kích đêm qua không biết có phải là một bước trong kế hoạch của Dung Diễm hay không. Thật đáng giận, thái hậu cái gì cũng không chịu nói, hần mặc dù bắt được liên lạc với Dung Diễm, nhưng cái gì cũng vẫn mờ mịt không biết. Suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu lên thỉnh giáo Tà Quang: “Chẳng hay tướng quân có biết tầm tích nào khác của phục binh Bắc Kỳ?”

Tà Quang đối với cái gọi là Minh vương tự nhiên vô duyên vô cớ tiến vào trong quân phụ nghị thánh này, không có nhiều hảo cảm, hần liếc Phượng Minh một cái, cười giễu nói: “Ta không hiểu được chữ viết của thần linh, sao có thể biết tầm tích phục binh.” Trong ngữ khí chưa xốt còn mang theo đồ kị.

Tên Phượng Minh này không phải người của Đông Phàm, lại đạt được sự sùng ái của thần linh ở khắp nơi, trong mắt người Đông Phàm sùng bái thần linh nhất, hiển nhiên không phải một việc khiến người ta cao hứng.

Người có năng lực câu thông với thần linh, vì cớ gì lại không phải là người của Đông Phàm?

Thương Nhan ở giữa hòa hoãn, giải thích với Phượng Minh: “Tà Quang tướng quân đêm qua bắt sống được không ít tù binh, hiện đã đưa về các quân doanh khác nhau để tiến hành thẩm vấn, hần là rất nhanh liền có thể đạt được tầm tích của phục binh.”

“Chỉ sợ không dễ dàng như vậy.” Tà Quang nhớ tới những tù binh kia liền thở dài: “Những tên kia, đã sợ chết lại thêm hồ đồ, thẩm vấn được ba tên, đã có hai tên nước tiểu thắm quần ngay tại chỗ. Bọn chúng đúng là người Bắc Kỳ, nhưng phủ nhận mình là binh sĩ, chỉ nói mình là bách tính bình thường của Bắc Kỳ.”

Thương Nhan cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Vậy vì sao bọn chúng ẩn núp ở bên ngoài Bình Tích? Trên người vì sao lại có binh khí của lính Bắc Kỳ?”

“Đúng a! Bọn chúng ngay cả mình đi tới Đông Phàm như thế nào cũng không biết, một đám thần trí mơ hồ, ngôn ngữ hỗn loạn, ta thẩm vấn hết nửa đêm, tức đến tột cùng.” Tà Quang lộ ra sắc mặt buồn bực: “Vừa rồi tên tiểu tử Quang Ứng đến quân doanh của ta, biết ta vẫn chưa thẩm vấn ra kết quả, lại dám cười nhạo thủ đoạn dụng hình của ta không đủ độc辣, không làm kinh sợ được mấy tên tù binh kia. Ta tức giận, phân phó thuộc hạ đem mỗi tên tù binh đến một quân doanh khác nhau, hừ, để xem bọn chúng có thể hỏi ra được những gì.”

Phượng Minh trong lòng khê động, trong não dường như lướt qua một chút ánh sáng, nhưng không thể bắt được, nỗ lực suy nghĩ cho rõ ràng, lại vẫn không thể hiểu được, nghĩ một lát, huyết thái dương liền giật giật phát đau, nhin không được gờ hai tay lên bưng lấy đầu, lông mày nhíu chặt lại.

Thương Nhan thấy thế, thân thiết hỏi: “Minh vương làm sao vậy?”

“Đầu có chút đau...” Phượng Minh xấu hổ cười cười: “Gần đây không phải chỗ này đau thì lại là chỗ kia đau.”

“Cần gọi ngự y không?”

“Không cần, không cần!” Phượng Minh sợ lại rước lấy phương thuốc đắng đến khiến người ta phát sợ, đứng dậy nói: “Ta trở về nghỉ ngơi một chút là được rồi. Nếu có quân tình gì mới, vẫn cảm phiền Thương Nhan đại nhân phái thị vệ tới thông báo một tiếng.”

Chào tạm biệt mọi người, cưỡi ngựa về cung điện.

Tới trước cổng cung điện, mấy nàng thị nữ đã ra đứng trên bậc thang chờ nghênh tiếp, hai nàng tiến lên dắt ngựa. Phượng Minh từ trên ngựa xoay người xuống, một chân còn đang ở trên bàn đạp, đột nhiên đầu choáng mắt hoa, tay nắm dây cương nhất thời không giữ chắc, “Phịch” một tiếng, trời đất quay cuồng mà ngã xuống mặt đất tuyết thật dày.

128. Quyển 7 - Chương 10

CHƯƠNG 10

“Minh vương! Minh vương làm sao vậy?”

“Người đâu mau tới đây!”

“Tùy nhân tử tử mau tới đây!”

Bọn thị nữ sợ tới mức hoa dung thất sắc, vội vã chạy đến bên Phượng Minh, giống như một đám mây nhiều màu vây lấy Phượng Minh.

Tùy nhân nghe thấy tiếng la, vội vã chạy tới.

Phượng Minh ngã xuống nền tuyết, thật cũng không cảm thấy đau đớn mấy, thấy chúng thị nữ vây quanh, vội vàng trấn an: “Không có việc gì, chỉ là nắm dây cương không chặt nên trượt chân té xuống thôi.” Vừa đứng lên vừa lau bầu, phỉu phỉu tuyết trên người xuống, nói với tùy nhân: “Đừng nói cho sư phụ, không lại làm nàng lo lắng.”

Tùy nhân sắc mặt vẫn tái nhợt, thấy Phượng Minh cười hì hì, tâm khảm trương đến mức phải dùng 2 tay đè xuống, lòng còn sợ hãi, lắc đầu: “Xin Minh vương lần sau kỵ mã ngàn vạn lần phải cẩn thận, người gặp bất trắc, tùy nhân làm sao ăn nói với quốc sư?” Duỗi tay cẩn thận giúp Phượng Minh phủi tuyết.

Phượng Minh vào phòng tìm Thái hậu, đem sự tình nói một lượt, cố ý hỏi: “Sư phụ có thấy kỳ quái hay không? Những tù binh bị bắt giữ khẩu cung đều rất nhất trí, nói mình không phải quan binh Bắc Kỳ, chính là thường dân Bắc Kì. Ta thấy bọn hắn không phải nói dối, cho dù có người không sợ khổ hình không chịu cho khẩu cung, nhưng cũng không đến mức mấy chục tù binh thấy quan tài mà không đổ lệ?”

Dung Diễm rất cuộc có kế hoạch gì, người cũng nên nói cho ta biết.

Thái hậu không nhanh không chậm xem bức thi họa Lộc Đan sai người đem tới, không chút để ý nói: “Điều này có cái gì kỳ quái? Bắc Kỳ đối Đông Phàm sớm có âm mưu, hiện tại tế sư viện đại loạn vừa qua, lòng dân Đông Phàm tất có hoảng sợ, cục diện chính trị cũng có dấu hiệu rung chuyển, mai phục của Bắc Kì vương bất ngờ đánh úp, thật đúng thời điểm. Về phần những tù binh này, sợ hãi nếu nói ra thân phận thật sẽ bị giết, tự nhiên nói mình là dân chúng Bắc Kỳ. Nói như vậy, quân nhân trừ phi là ở trên chiến trường, sẽ không vô duyên vô cớ giết hại dân chúng không có khả năng chiến đấu.”

Phượng Minh thấy nàng giữ kín như bưng, vô cùng mất mặt, sờ sờ cái mũi trở về gian phòng của mình, ăn một mạch hết đĩa điểm tâm tùy nhân mang lên, cau mày nói: “Đã phiền lòng muốn chết rồi, ai nấy cũng đều có một bụng bí mật không chịu nói ra. Khiến bụng dạ ta đây cũng lộn tùng phèo? Hảo, ta cái gì cũng không quản, tùy ý bọn họ. Dù sao chết ở chỗ này cũng không ai đau lòng.”

Dung Diễm đáng ghét, còn nói ở ngay bên ta.

Vài ngày qua đi, ngay cả bóng dáng cũng không thấy, tin tức đưa tới thì không đầu không đuôi, cũng không biết nơi này có kẻ ruột gan nóng bừng đang chờ đợi hắn.

Càng nghĩ càng khổ sở, mắt lại đỏ lên.

Tùy nhân giật mình nói: “Minh vương làm sao vậy?”

Phượng Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta chỉ là muốn đào hài cốt Dung Diễm kia lên.”

Tùy nhân đồng tình nhìn cậu một cái, ôn nhu nói: “Mấy ngày trước tinh thần Minh Vương tốt lên nhiều lắm, chuyên chú cùng Đại vương phái quân vụ, tùy nhân còn tưởng rằng Minh Vương đã quên người đó đi rồi, nhưng sao hôm nay bỗng nhiên lại nghĩ tới hắn? Quốc sư phân phó, ngàn vạn lần không thể để cho Minh vương khổ sở mà tổn hại sức khỏe, tùy nhân thật vô dụng, cũng không biết nên khuyên Minh vương thế nào.”

Phượng Minh nghe nàng oanh thanh uyển chuyển, trong lòng cảm động, quay mặt lại nói: “Ta không sao, người đừng lo lắng. Đồ ăn hôm nay rất ngon, còn không vậy?”

“Tại trù phòng còn, ta đi lấy thêm chút nữa, cái này phải ăn nóng mới tốt.” Tù nhân thấy Phượng Minh bình phục cảm xúc, cười rộ lên, nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Phượng Minh thấy bóng dáng nàng biến mất ở phía sau rèm, đứng lên duỗi thân gân cốt, ánh mắt nhìn cảnh sắc tươi đẹp rực rỡ ngoài cửa sổ.

Lúc rời Tây Lôi, cây cỏ đã khô vàng một mảnh, bờ A Mạn giang đều hiu hắt bị gót sắt của đại quân Tây Lôi phá vỡ.

Giờ cũng đã sang đông rồi.

Mùa đông ở Đông Phàm so với mùa đông ở Tây Lôi lạnh hơn nhiều.

Hôm nay dương quang sáng lạn phi thường, làm cho người ta nghĩ rằng xuân sắp về rồi.

Dung Diễm, kế hoạch của người đã lặng lẽ tiến hành rồi sao? Ở nơi đó rốt cuộc có bí mật gì không thể cho ta biết? Ta không thể tin được, trải qua nhiều thăng trầm như vậy rồi, giữa chúng ta vẫn còn có bí mật.

Ánh sáng trong con ngươi khẽ lay động, Phượng Minh ngẩng đầu, phát hiện trước mắt cảnh vật đang tối dần.

Trời sao lại nhanh tối như vậy chứ?

Tiếng vật nặng rơi xuống vang lên khắp gian phòng. Xa xa, tù nhân đang cầm điểm tâm mới hâm nóng đi tới.

“Điểm tâm đến đây, Minh vương cũng không thể... A! Minh vương! Người đâu mau tới đây, Minh vương té xỉu!”

Chiếc đĩa ngọc diệp tinh xảo rơi trên mặt đất, tiếng vỡ giòn tan.

Phượng Minh lần này hôn mê rất lâu, giống như dài bằng cả mùa đông vậy.

Thân thể cậu rét run lên, cho dù đắp bao nhiêu chăn bông, cũng sẽ ở trong mộng không ngừng run rẩy vì lạnh, gương mặt ngủ say vặn vẹo, giữa mi mắt hiện lên một tia thống khổ.

Đông Phàm vương tự mình lệnh ngự y đến xem bệnh cho Phượng Minh. Thương Nhan đến đây hai lần, phân phó tù nhân cẩn thận thị hầu, quân vụ rất nhiều, mỗi lần đều là chóng đến chóng đi.

Ban đầu, Quân Thanh cũng bớt chút thời giờ đến đây một chuyến.

Quân Đình vẫn không xuất hiện, điều này cũng chẳng có gì kì quái.

Lộc Đan tựa hồ cũng bệnh nặng, phái người tới hỏi nhiều lần, cũng không có tự mình đến đây.

Thái hậu lo lắng vạn phần, tự mình chiếu cố Phượng Minh, không chịu mượn tay người khác, nhưng bệnh tình Phượng Minh không thấy chuyển biến gì, bất đắc dĩ, Thái hậu rốt cục chính thức cầu kiến Đại vương, đưa ra yêu sách phải rời khỏi hoàng cung, tự mình ra ngoài hái kỳ dược trị liệu cho Phượng Minh.

Phượng Minh trong cơn hôn mê, nhiệt độ cơ thể quá cao cộng với suy nhược đã ảnh hưởng tới những mộng ảnh của cậu, cậu thống khổ thì thào.

Dung Diễm ở đâu? Hắn ở nơi nào?

Phượng Minh mơ hồ phát giác mình đang ở trên chiến trường do dự. Toàn thân hữu khí vô lực cảm nhận tử khí nồng nặc ở đây. Lãnh phong thổi qua như đao cắt vào tận xương tủy. Khắp nơi đều là tử thi, máu chảy thành sông.

Cậu co chân lại, lật tẩm thân đầm máu nhợt nhạt, tìm kiếm Dung Diễm.

Ở đâu? Người ở đâu?

Phượng Minh quỳ hai đầu gối đầm máu khóc rống, trong con ngươi không có gì khác, chỉ có huyết đỏ tươi.

Người ở nơi nào?

Cậu biết đó là một ác mộng, nhưng không thể tỉnh lại. Trên bình nguyên hoan vu đầy những thi hài, nháy mắt hóa thành một đồng bạch cốt. Cậu biết đây là ác mộng.

“Người ở đâu? Ở đâu?” Cậu dồn dập gào lên, khóc kêu không ngớt, trên trán thấm đẫm mồ hôi.

“Ở đây, ta ở đây.” Tiếng Dung Diễm xa xa như ẩn như hiện.

Phượng Minh hướng về phía xa xa, chạy như điên: “Dung Diễm, người ở đâu? Trả lời ta, người ở đâu?”

“Ở đây, ta ở trong này.”

“Ở đâu?”

“Ở đây, ở bên cạnh người, ngay bên cạnh người.” Âm thanh dần trở nên nôn nóng.

Phượng Minh kinh hoàng xoay người, nhìn về nơi phương xa trống trải: “Ta không thấy! Ta không thấy! Người ra đây, ra đây đi!”

“Ta ở bên cạnh người, tỉnh lại! Mở to mắt ra, Phượng Minh!”

Bả vai bỗng nhiên đau nhức, giống bị người khác nắm lấy. Phượng Minh rên rỉ, mở to mắt.

Ánh nền lay động theo khóe mắt nhấp vào, cậu mông lung tỉnh lại, nhìn thấy rõ một khuôn mặt quen thuộc.

“Phượng Minh, ta ở đây.” Con người đen láy hữu thần sáng ngời vẫn lợi hại như vậy, giống như mãnh hổ trẻ tuổi, hôn lên môi cậu trấn an: “Đừng sợ, ta đến đây. Dung Diễm đến đây.”

129. Quyển 7 - Chương 11

CHƯƠNG 11

Phượng Minh si ngốc nhìn hắn, yếu ớt hỏi: “Ta sắp chết sao?”

“Nói bậy!” Dung Diễm tức giận quát khê, lại phóng nhuyển thanh âm, chán nản thở dài: “Không cần nghĩ bậy. Người chỉ là quá tưởng niệm ta, hôn mê vài ngày, hiện tại tỉnh lại, không có chuyện gì nữa đâu.”

Phượng Minh mắt tròn, không thể tin được, nhìn chằm chằm Dung Diễm.

“Cho ta sờ cái, nhìn xem có phải thật hay không.” Phượng Minh đưa tay, ôm lấy khuôn mặt Dung Diễm, cẩn thận vuốt ve, một lúc lâu sau mới nói: “Đúng là thật rồi.” Rơi nước mắt nhẹ nhàng cười, bỗng nhiên thần trí hoàn toàn tỉnh táo lại, rõ ràng là chấn động, cả kinh nói: “Người vào Đông Phàm vương cung? Trời ạ, người điên rồi sao?” Từ trên giường đột ngột ngồi lên.

Dung Diễm ôm cậu, song chưởng khí lực đủ lớn không để cho cậu nhúc nhích nửa phần, vô cùng thân thiết dùng trán cọ vào gáy cậu, an ủi: “Đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu.”

Trở lại vòng tay Dung Diễm, Phượng Minh bất giác an tâm, hạ giọng hỏi: “Hoàng cung thủ vệ nghiêm nghị, người giám sát ta không một tá thì cũng mười người, người làm sao dám đột nhập vào đây? Mau buông tay, đây là đâu chứ, người còn to gan như vậy, nếu có người tiến vào nhìn thấy thì phải làm sao?”

Dung Diễm vất vả lắm mới có thể gặp lại Phượng Minh, ôm cậu vào lòng không chịu buông tay, quay đầu thổi tắt ánh nến trong phòng, hai người đang tiến lại giường lớn.

Dung Diễm hỏi: “Lộc Đan ngược đãi người sao? Sao lại đến nỗi bệnh thế này, ta nhất định phải báo thù.” Ngón tay linh hoạt tiến vào nội y của Phượng Minh, tinh tế sờ soạng một hồi, cau mày nói: “Sao lại gây thế này? Xương cốt lộ ra hết rồi.”

Phượng Minh vừa kích động vừa tức giận, nhưng lại không ngăn trở, để hắn chu du trên cơ thể mình, nhẹ giọng hỏi: “Người làm sao vào được Đông Phàm vương cung? Thái hậu ám chỉ người có kế hoạch đối phó

Đông Phàm, lại không chịu nói cho ta biết, nội tình thực ra có cái gì không thể cho ta biết? Mấy ngày nay người ở đâu?”

Dung Diễm đổi tư thế, để cậu nằm thoải mái, khẽ hít hà mùi hương trên cơ thể cậu, nói: “Chỉ có cơ thể người mới có mùi hương này.” Rồi từ từ trả lời: “Ta đuổi theo từ biên giới Vĩnh An, biết được Đồng Nhi có lòng tham đối với vương vị, lãnh binh cùng Đồng Nhi chinh chiến một hồi, cố ý thua trận, giả bộ chiến bại, chấp tay dâng Tây Lôi.”

Phượng Minh kinh hãi kêu một tiếng, vội vàng che miệng mình, một lúc sau mới thở phò phò, khẽ hỏi: “Người điên rồi sao?”

Dung Diễm không cho là đúng, thản nhiên nói: “Người sinh tử không rõ, ta không thể ở Tây Lôi hao phí thời gian, hơn nữa, chỉ cần tin ta chết rơi vào tay Đông Phàm, Lộc Đan sẽ không nghi ngờ, nhất định sẽ lợi dụng người, không giết người. Như vậy, ta sẽ có thời gian cứu người.”

“Ta còn tưởng rằng mất đi Tây Lôi là kẻ nghỉ binh.” Phượng Minh há to mồm: “Nào có Đại vương như người, nhẹ nhàng chấp tay dâng vương vị.”

“Chính là tạm thời dâng ra.” Dung Diễm thấy Phượng Minh nhú mày, ôn nhu hôn lên mi tâm của cậu, cười nói: “Chiến dịch sau này, ta thừa dịp Đồng Nhi chưa quay về đô thành, lập tức chạy về âm thầm đón Thái hậu, cũng thống khoái mà phóng hỏa một phen, khiến mọi người nghĩ Thái hậu tự thiêu. Sau đó dẫn theo năm nghìn tử sĩ, ngày đêm không ngừng đi Đông Phàm.”

Phượng Minh rên rỉ nói: “Trời ạ, người vứt bỏ toàn bộ Tây Lôi, còn phóng hỏa chính hoàng cung của mình, mang theo năm nghìn nhân mã xông vào Đông Phàm. Người có biết hiện tại có bao nhiêu nhân mã? Mỗi người nhất khẩu nước miếng là có thể dìm chết người.” Thực chất trong lòng rất cảm động, nếu không phải vì cậu, Dung Diễm tuyệt sẽ không rơi vào hoàn cảnh bị động như thế này, Phượng Minh hít một hơi lạnh khí vào yết hầu, thật sự không biết nên nói gì cho phải, bỗng nhiên thần sắc vừa động, quát khẽ: “Cẩn thận, có người.”

Hai đạo nhân ảnh vô thanh vô tức quỳ trước giường, buông rèm xuống, thấp giọng hỏi: “Người nơi này đều đã xử trí sạch sẽ.”

“Những kẻ giám sát bên ngoài cũng đã xử lý xong, tổng cộng có bảy tên, cũng không biết là người Lộc Đan phái tới hay người Quân Thanh phái tới.”

Cư nhiên là Dung Hồ và Liệt Nhi.

Phượng Minh vừa mừng vừa sợ, vén rèm lên thấp giọng hô: “Trời ạ, đúng là các người rồi.”

Liệt Nhi cười lớn: “Minh vương, chúng ta rốt cục cũng tìm được người.”

Dung Hồ vui sướng cười rộ lên, hàm răng trắng nõn hiện ra trong bóng đêm.

Phượng Minh đang hưng phấn, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, trái tim đập mạnh: “Các người nói người nơi này đều đã xử trí sạch sẽ? Có phải là...”

“Chúng ta đã hạ thuốc mê trong trà, bọn thị nữ đều mê man hết rồi, những thị vệ ngày thường vốn tính táo, bị ta dẫn tới mấy cao thủ, chỉ vung một đao, không làm kinh động bất cứ kẻ nào.”

“Hai ngày nay người trong Đông Phàm vương cung đều cảm thấy bất an, thủ vệ khinh suất rất nhiều, bằng không cũng sẽ không dễ dàng hạ thủ như vậy.”

Phượng Minh lo lắng cho mấy tùy nhân kia ... thân thị nữ thật đáng thương, nghe Dung Hồ trả lời xong, cũng an tâm một chút. Quay đầu hỏi Dung Diễm: “Như vậy chúng ta làm thế nào mà đào tẩu một cách mà không biết quỷ không hay đây?”

Dung Diễm hướng Phượng Minh cười cười.

Liệt Nhi cùng Dung Hồ nhìn nhau, đồng thời cúi đầu.

Trong phòng nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Phượng Minh phát hiện điểm khác thường, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ các người xông tới, giết tất cả thủ vệ cùng giám thị, mà lại không nghĩ tới phương pháp đào tẩu sao?”

Liệt Nhi nói: “Kế hoạch vốn là năm ngày sau mới lên vào hoàng cung, khi đó toàn bộ đô thành Đông Phàm đã sắp sụp đổ, hoàng cung đã muốn loạn, thì việc giải cứu Minh vương không còn nan giải nữa. Nhưng đột nhiên tình báo truyền đến tin tức Minh vương bệnh nặng hôn mê...”

Dung Hồ âm thầm nhéo Liệt Nhi một cái ý bảo hắn câm miệng lại, rồi trả lời: “Đông Phàm thủ vệ từ trước đến nay đều dễ vào khó ra, chúng ta tuy rằng vào được, nhưng chưa chắc dễ dàng đi ra ngoài. Trễ nhất sáng sớm ngày mai, bọn họ sẽ phát hiện nơi này xảy ra sự cố.”

Ánh mắt trách cứ của Phượng Minh nhìn về phía Dung Diễm.

Dung Diễm thông dong nói: “Tuy rằng mạo hiểm, nhưng ít ra ta đánh thức được người rồi.” Hắn vuốt ve khuôn mặt trơn mềm của Phượng Minh, cõi lòng tràn ngập thâm tình, nói: “Từ khi biết tin người hôn mê, ta đã thề, bảy ngày, ta nhẫn nại bảy ngày. Nếu bảy ngày người vẫn không thể tỉnh lại, ta nhất định phải tự mình tới bắt người tỉnh lại, mặc kệ đó là núi đao biển lửa. Người chắc nghĩ rằng ta rất ngốc, không xứng làm vua, có thể cứ việc quả trách ta.”(ôm thương còn không kịp ở đó trách mắng, hắc hắc)

Phượng Minh hai tay run rẩy dữ dội, nắm chặt vạt áo Dung Diễm, thật lâu sau mới nức nở nói: “Người làm sao xứng làm Đại vương, vứt bỏ Tây Lô, đốt hoàng cung, còn ẩn vào hoàng cung địch quốc đi tìm cái chết...”

Liệt Nhi vội khuyên nhủ: “Minh vương không nên khổ sở. Tây Lô tuy rằng tạm thời bị Đồng gia thao túng, nhưng Đại vương đối với nội chính đã sớm có chuẩn bị, âm thầm mai phục không ít thân tín. Hiện tại trừ bỏ tướng lĩnh lệ thuộc vào Đồng gia, tâm của các tướng lĩnh và đại thần khác vẫn hướng về Đại vương, chính là e ngại cùng bất đắc dĩ, bị ép theo kẻ gian. Chỉ cần cao thủ mai phục âm thầm xử lý mấy người thủ lĩnh của Đồng gia, Đại vương trở lại Tây Lô, lập tức có thể đoạt lại ngai vàng.”

Dung Hồ ho khan hai tiếng: “Trước không nói những chuyện này, trời sắp sáng rồi, thỉnh Đại vương hạ lệnh.”

Dung Diễm vẫn ôm Phượng Minh ngồi ở trên giường, giờ phút này rốt cục cũng buông Phượng Minh ra, sang sang cười nói: “Hăng hái chiến đấu, là quang vinh của đấng nam nhi, chúng ta xông ra mới phải đạo?”

Phượng Minh nhìn Dung Diễm khó hiểu.

Vừa lúc tầm mắt Dung Diễm hướng đến, cười dịu dàng với cậu, ôn nhu nói: “Để ta đích thân hầu hạ Minh vương mặc xiêm y, bên ngoài rất lạnh, Minh Vương phải cẩn thận đó.”

Ngày phủ đầy u ám.

Cung điện im lắng, giống như không có dấu người. Thi thể giấu kín ở nơi không ai biết, mùi máu tươi phiêu ở giữa không trung, bị gió lạnh thổi tán.

Hơn mười đạo nhân ảnh không tiếng động lên ngựa, tất cả đều dùng mạng che mặt che khuất dung mạo.

Dung Diễm nói: “Liệt Nhi, hãy ngồi vào lòng ta.”

Liệt Nhi nhảy lên ngựa của Dung Diễm, nhu thuận ngoan ngoãn tựa vào ngực Dung Diễm.

“Chúng ta đi.” Dung Diễm trầm giọng phát lệnh, liền phi nước đại.

Phượng Minh khê động dây cương, lại bị Dung Hồ theo bên cạnh giữ lại.

“Chúng ta đi bên này.”

Phượng Minh thấy mình và Dung Diễm đi hai hướng ngược nhau, sững sốt một lát, hoảng sợ nói: “Không! Không được!”

Dung Hồ trầm giọng quát: “Đây là vương lệnh, ai dám không tuân?” Không để cho cậu phản kháng, quát một roi vào ngựa Phượng Minh đang cười, “Theo ta đi!”

Thúc vào bụng mã, tuần mã hí một tiếng, nghiêng vó xuống mặt đất.

“Không! Ta không thể làm như vậy!” Phượng Minh cuồn kêu một tiếng, liền muốn ghì cương xoay ngựa lại.

Dung Hồ ở sau vượt qua, giục ngựa đi tới, cách cậu một khoảng, hung hăng tát Phượng Minh một bạt tai.

Dung Hồ vẻ mặt âm trầm, trong thanh âm bị đè thấp cất giấu sự uy nghiêm: “Ta phụng lệnh của Đại vương, mặc kệ dùng phương pháp gì, mang người ra cung, không được quay đầu lại.”

Phượng Minh chỉ cảm thấy giống như sét đánh trúng đầu, hồn lìa khỏi xác dường như nói không nên lời, ngũ tạng lục phủ giống như đã bị chuyện Dung Điềm đột nhiên rời đi xé nát. Một đạo thanh âm ở trong đầu lặp lại: Dung Điềm phải hy sinh chính mình, Dung Điềm phải hy sinh chính mình!

“Không... Ta không thích nghe lời hăn!” Phượng Minh thì thào lắc đầu.

“Đại vương không cần phân tâm chiếu cố Minh vương, có lẽ còn có một đường sống. Minh vương nếu đi theo, chẳng phải làm cho Đại vương phân tâm?” Dung Hồ mở to con ngươi tối như mực, ở thời điểm mấu chốt này, nếu không là bộ dạng cẩn thận như lúc xưa, ưỡn ngực dùng lời lẽ chính nghĩa, nháy mắt khí thế cường đại ép người khác không thể phản kháng: “Chúng ta đi.” Quạt vào móng ngựa.

Kinh phong tái khởi.(Gió lớn lại nổi lên)

Phượng Minh nắm chặt dây cương, nhìn đoàn ngựa phía trước, lại thấy bóng Dung Điềm ngày càng xa.

Thủ vệ hoàng cung cứ sao lại cẩu thả như vậy, hoàn toàn không giống trước đó vài ngày. Phượng Minh đang mê man phóng được nửa dặm, chợt nghe tiếng kêu phía sau vang lên, biết Dung Điềm đã sắp sửa giao chiến với thủ vệ hoàng cung, trong lòng chợt như có một luồng gió lạnh, nhin không được quay đầu nhìn lại.

Một cột khói đen dày đặc phóng thẳng lên cao.

130. Quyển 7 - Chương 12

CHƯƠNG 12

Phượng Minh rùng mình, nói: “Quân vụ nghị thỉnh?”

Phía trước, một đội thủ vệ tựa hồ đang tiến về quân vụ nghị thỉnh, vội vàng đi từ trong rừng ra, đột nhiên thấy hai người đang kị mã. Tên thị vệ cầm đầu nhìn thấy cái khăn che mặt, ngạc nhiên nói: “Quốc sư? Sớm như vậy đã xuất cung?” Phượng Minh thân hình khí chất khá giống Lộc Đan, mà Lộc Đan ở trong vương cung thường có thói quen dùng mạng che mặt.

Dung Hồ hơi hơi cúi đầu, dẫn Phượng Minh thúc ngựa đi thẳng vào giữa.

Mới vừa rời khỏi đội nhân mã này, tên thị vệ cầm đầu thấy dường như có gì đó không ổn, quát: “Chờ một chút.” Xoay người phóng tới chỗ Phượng Minh.

Phượng Minh nhìn hăn đang lại gần mình, tay nắm chặt dây cương, lạnh lùng nhìn hăn.

Tên thị vệ cầm đầu kia cách cậu chỉ có hai ba bước chân, chợt dừng bước, lắc đầu nói: “Người không...”

Lời còn chưa dứt, Dung Hồ hét lớn một tiếng, rút đao liền chém, máu bắn tung tóe, tên thị vệ thân một nơi, đầu một nẻo lăn lóc trên mặt đất.

Dung Hồ một đao thuận lợi, mạnh mẽ ghì dây cương, hướng Phượng Minh điên cuồng hét lên: “Mau chạy hướng nam! Ở đó có người của chúng ta!” Bọn thị vệ lúc này còn ngạc nhiên đã lấy lại tinh thần, con người màu huyết lao thẳng tới, Dung Hồ hạ cổ tay, đao khí hướng thẳng cổ kẻ thù, ghì ngựa ngăn trở đường đi, trừng mắt nhìn Phượng Minh, cả giận nói: “Người còn không đi? Muốn tất cả mọi người phải chết sao?”

Phượng Minh trong lòng chấn động, đã hạ quyết tâm. Không lên tiếng, rút ra Vô Song kiếm, chém hai tên thị vệ cản đường, lẳng lặng liếc nhìn Dung Hồ một cái, thu kiếm vào vỏ rồi phóng đi. Phía sau lại vang lên một tiếng nổ lớn, gió lạnh thốc mạnh vào mắt, mắt vừa đau vừa rát, nhưng không có giọt lệ nào rơi xuống.

Dung Diễm, Liệt Nhi, Dung Hồ... Bọn họ đều dám lấy mạng đổi mạng.

Không thể để cho bọn họ thất vọng.

“Đi!” Phượng Minh huy tiên, hung hăng quát vào miệng ngựa. Màu đen của khói thuốc súng phía sau dần dần bao phủ lên khắp hoàng cung, bao phủ lên ánh minh quang sáng sớm vừa mới xuất hiện.

Nhìn thấy cửa nam hoàng cung, Phượng Minh điên cuồng quát ngựa phi tới, bốn phía một mảnh tĩnh mịch, hoang vu như nơi không người, hoàn toàn không giống cảm giác hoàng cung cấm địa. Trong lòng chợt nảy sinh điềm báo, cậu đột nhiên đem toàn lực, chế trụ dây cương, ngựa cao giọng hí vang, nhắc hai móng trước lên xoay một hồi rồi mới dừng lại.

Phía trước mặt chính là bãi đất trống của hoàng cung đã được nhắc tới, tiếp ứng Dung Diễm an bài ắt hẳn là ở chỗ này. Phượng Minh nhìn chằm chằm những khối đá cẩm thạch lớn nhỏ bị tuyết đọng lên dọc con đường lớn, bỗng nhiên rút ra Vô Song kiếm, ghim ngựa xoay người, hướng đường cũ chạy đi.

Một rừng phục binh phía sau tường đột nhiên xuất hiện, mấy trăm người cầm mộc côn đuổi theo. Lộc Đan đứng trong đám người, nhíu mi quát: “Mau đuổi theo! Nhất định phải bắt sống hắn mang về cho bổn quốc sư!”

Tiếng chém giết, vọng lên khắp bốn phương tám hướng trong hoàng cung Đông Phàm.

Dung Hồ một người gắng gượng ngăn trở đội thị vệ hoàng cung, vừa đánh vừa lui, chém liền mười hai tên thị vệ. Hắn ở trên ngựa chiếm thế thượng phong, tuần mã kia như có linh tính, toát ra khí chất lạnh lợi phi thường. Dần dần trận chiến dời vào trong rừng, những hàng cây quý hiếm được dày công chăm sóc bị đao phong chém vào khiến hình dạng trở nên quái dị.

Phía sau bỗng nhiên xuất hiện một người, Dung Hồ xoay người vung đao, chém một đao, địch nhân bên trái kêu thảm một tiếng, một cánh tay đầm đìa máu bay lên không trung. Phụ cận truyền đến thanh âm hô hoán, Dung Hồ nhún đôi mày rậm, biết viện binh của kẻ thù đã tới, địch binh trong Đông Phàm vương cung ngày càng nhiều. Hắn khi còn bé được lão Dung vương lựa chọn, trải qua đủ loại thống khổ huấn luyện, âm thầm bảo hộ Dung Diễm, tất nhiên nghị lực hơn người, thấy địch có phần mạnh hơn, chẳng những không sợ, ngược lại khí thế càng mạnh, cánh tay hạ xuống, lại chém thêm một địch nhân.

Phía sau truyền đến một tiếng gió, Dung Hồ vội vàng xoay người, một cây trường thương vọt qua mặt. Tuần mã chợt hí thảm một tiếng, địch binh rất nhiều, khắp nơi sáng lóa gươm đao, đầu gối tuần mã bị thị vệ dùng đao chém đứt. Dung Hồ mất thăng bằng, từ trên không xoay xuống đất, còn chưa kịp đứng lên, trường đao trong tay quét ngang một vòng.

Chung quanh tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, hai ba gã địch nhân ngã ra phía ngoài.

Dung Hồ thở dốc nhảy lên, vung đao tứ hướng, tấn công vào những chỗ hiểm của địch nhân, nhưng lại không tìm được kẻ hở trong lớp lớp vòng vây. Dư quang trong khóe mắt liếc sang bên trái chỗ ánh sáng phản xạ binh khí một chút, cũng không thèm nhìn, nháy mắt hướng phía sau bên trái bổ một đao, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hành động hơi chậm, kẻ thù đã nhanh chóng vây lại, Dung Hồ lại động thân vọt tới trước, ngực phải bỗng nhiên cảm thấy một trận lạnh, cúi đầu thì thấy ánh sáng của đao và máu quyện lại một mảnh, đổ chói mắt một cách phi thường.

Đau đớn kịch liệt, từ miệng vết thương bị xé rách truyền đến.

Dung Hồ hét lớn một tiếng, bổ một đao về phía kẻ đánh lén. Lực đao quá lớn, đao vướng vào giữa khớp của địch nhân, muốn rút về nhưng lại không làm được. Đang trì hoãn như vậy, phía sau thất lưng lại trúng một đao. Gương mặt Dung Hồ khẽ run rẩy, quyết định buông đao thật nhanh, lùi mạnh về phía sau, dùng lưng đánh ngã hai tên địch nhân không kịp phản ứng, đoạt lấy trường thương, mạnh mẽ vung hai phát, đánh bay hai tên địch nhân đang xông lên. Vai phải bỗng nhiên đau đớn, lại trúng một thương.

Dung Hồ kêu lên một tiếng đau đớn, giơ chân đá bay một gã địch nhân. Thuận thể phi thân lên một tượng đá đứng trên cao, nhìn xuống dưới, ra sức vung thương lên, cố sức chịu đựng vết thương hành hạ, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

Giết chóc chỉ một lúc, đã bắt đầu sức cùng lực kiệt, vai phải bị thương dần dần mệt mỏi, trường thương bỗng nhiên đâm trúng một tên địch nhân. Địch nhân kêu thảm một tiếng, nắm chặt trường thương ngã về phía sau, Dung Hồ nhất thời nắm không chặt, làm cho trường thương rơi khỏi tay. Trên tay không có binh khí, Dung Hồ trong lòng khẩn trương, bọn thị vệ tinh thần đại chấn, càng kêu gào tấn công mạnh hơn.

“Giết a!”

“Bắt sống hắn! Hắn đã giết nhiều huynh đệ của chúng ta như vậy, phải bắt sống hắn để chịu tội!”

“Lột sống da cổ da mặt hắn đi!”

“Lột đi! Lột đi!”

Dung Hồ thối lui hai bước, đứng thẳng người, đao kiếm làm người ta hoa mắt cứ hướng đến hắn. Hắn hét lớn một tiếng, theo giữa không trung nhảy thẳng lên, đáp xuống đất lần hai vòng, vừa vẩy quét ngã hai gã địch nhân, từ trong giày rút ra một cây chủy thủ sắc bén, gặp người liền chém. Nhưng sức cùng lực kiệt không thể vẩy hồi đại cục, hắn mặc dù dũng mãnh, sau một lát đã thêm không ít miệng vết thương, máu tươi đầy người.

Dung Hồ trợn mắt, nhảy dựng lên, một đao kề sát cổ địch nhân, máu tươi từ từ chảy xuống, khuôn mặt thanh tú trở nên dữ tợn một cách đáng sợ, né vội hai thanh trường thương đánh lên, thối lui đến bìa rừng, cầm chủy thủ ưỡn ngực quát: “Ta là Tây Lôi Dung Hồ, muốn bồi táng thì lên cả đi!” Con người đen đầy hàn ý, ánh quang lóe ra, đám thị vệ đang muốn chém giết bị ánh mắt này lướt qua, giống như rơi vào hầm băng khiến toàn thân rét lạnh, cầm đao mà không dám tới gần.

Đang lúc chỉ mình treo chuông, chợt có tiếng ngựa hí truyền đến tai, kiếm khí đầy trời lao đến.

“A!”

“Cẩn thận! A a!” Vài tên thị vệ bị đánh bất ngờ ngã ra đất.

Sau lưng Dung Hồ bị người ôm lấy, cả người được xốc lên, thả lên ngựa. Ngựa hí một tiếng, buông ra bốn vó hướng nơi cột khói cao ngút trong cung mà phóng đi.

Bọn thị vệ vội vàng la lên đuổi theo.

Dung Hồ thở dốc, quay đầu nhìn, nhất thời hốc mắt như muốn nứt ra, đau lòng nói: “Tại sao lại là người?”

Phượng Minh đánh nhau nên cũng đã bị thương, một tay nắm dây cương, một tay giữ Vô Song kiếm, nhìn Dung Hồ cười khổ nói: “Muốn giáo huấn ta, không cần thể hiện ra mặt. Ta biết ý tứ của ngươi và Dung Điềm, nhưng bãi đất phía nam có rất nhiều phục binh, bọn họ đang đuổi theo ngay sau chúng ta.”

Dung Hồ quay đầu nhìn lại, quả nhiên truy binh đuổi theo không bỏ, mặt biến sắc nói: “Lại có mai phục?”

Xem ra hai quân đội tinh nhuệ đều tập trung một chỗ, những kẻ vận bạc khôi giáp chính là thị vệ hoàng cung, còn những kẻ vận bạch khôi giáp đại khái là nhân mã của Lộc Đan.

Lúc trước Phượng Minh tâm thần đại loạn, hiện tại đã tới bước đường cùng, ngược lại bình tĩnh, trầm giọng nói: “Nếu không thể trốn thoát, ta nhất định phải chết bên cạnh Dung Điềm.” Nhìn Dung Hồ, khóe môi gợi lên một tia tiểu ý tuyệt mỹ.

Dung Hồ nhìn phía sau vô số truy binh, biết rõ chạy trốn là vô vọng, đáng thương thay cho Tây Lôi tinh nhuệ hôm nay phải tấn táng như thế, trong lòng vừa khổ lại chua xót, nhìn kỹ Phượng Minh rồi im lặng gặt đầu.

Chiến mã ngửi được trong mùi máu tươi tràn ngập không khí, phát cuồng vọt tới trước, chỉ chớp lát đã tới cuối đường lớn. Trước mắt quân vụ nghị thỉnh đã thành biển lửa, nơi nơi bụi mù cuộn cuộn, tiếng chém giết rung trời, đám người Dung Điềm không biết dùng cái thứ cổ quái gì, sau khi châm lửa lại tạo ra loại khói dày đặc thể này.

Nơi nơi đều là đao quang kiếm ảnh, tựa hồ Dung Diễm an bài một đạo nhân mã khác lên vào trong cung, đại khái hơn một ngàn người đang chiến đấu với thị vệ Đông Phàm càng ngày càng nhiều.

Phượng Minh trông về phía xa, khói đen ngăn trở tầm mắt, sao có thể tìm thấy Dung Diễm, cậu tìm một hồi, quát to: “Dung Diễm, ngươi ở đâu?” Mười mấy tên thị vệ Đông Phàm nghe thấy tiếng la liền đánh tới, bị cậu đang trên lưng ngựa chém chết.

Phía sau là truy binh, Phượng Minh bị kẹp ở giữa, tả xung hữu đột, mồ hôi túa ra, tuấn mã dưới thân trúng một đao, hí lên một tiếng, móng trước bỗng nhiên như nhũn ra, Phượng Minh cùng Dung Hổ lập tức rơi xuống. Trong chiến trường huyết tinh, mỗi người đều quá cuồng tính, Phượng Minh cùng Dung Hổ lưng đối lưng, bảo vệ đối phương. Dung Hổ hơi nghỉ ngơi một chút, tuy rằng bị thương nặng nhưng vẫn dũng mãnh kiên cường, giơ khuỷu tay phải đánh vào ngực của một gã địch nhân, thuận thế đoạt lấy một thanh kiếm, chém ngang một phát, lại một gã địch nhân ngã xuống.

Phượng Minh cũng không chịu yếu thế, dùng Vô Song kiếm đánh ngã hai gã địch nhân. Kiếm pháp của cậu học từ Dung Diễm, mặc dù không thể sánh với Dung Hổ được huấn luyện từ nhỏ, nhưng thị vệ bình thường căn bản không phải đối thủ của cậu.

Hai người chém đến kiệt sức, mắt thấy địch nhân càng ngày càng nhiều, bị giết chỉ là vấn đề thời gian, bị kích khởi sát tâm, không hề có kỵ phòng thủ, chỉ một lát sau trên thân mình đã thêm nhiều vết thương.

Phượng Minh huy kiếm, cố gắng hô lớn: “Dung Diễm! Dung Diễm, ta đã trở về! Phượng Minh đã trở về!”

Bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc xuyên thấu tâm can truyền tới: “Dừng tay! Tất cả dừng tay cho ta! Không được thương tổn Minh vương!” Nguyên lai Lộc Đan đã truy tới nơi này.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

“Quốc sư có lệnh, không được thương tổn Minh vương, phải bắt sống y!”

“Dừng tay! Quốc sư có lệnh, toàn bộ dừng tay!”

Bọn thị vệ đang vây quanh Phượng Minh bỗng sốt dừng lại, Dung Hổ nhân cơ hội nhìn quanh bốn phía. Bọn thị vệ mắt đã tràn ngập huyết tinh, quát: “Chúng ta nghe lệnh Tướng quân, trừ Tướng quân, ai cũng không thể ra lệnh cho chúng ta! Các huynh đệ, giết hai tên tiểu tặc này cho ta!”

“Lớn mật! Các ngươi làm càn!” Lộc Đan ở trong đám người rống lên tức giận: “Ngăn bọn họ lại cho ta!”

“Kẻ kháng vương mệnh, giết!”

Tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài truyền đến, áp lực bên trong đột nhiên giảm bớt, Phượng Minh đánh theo hướng Dung Diễm, thừa cơ thoáng nhìn, trợn mắt há hốc mồm. Đúng là nhân mã bạch giáp của Lộc Đan đang đại khai sát giới với thị vệ hoàng cung bạc giáp.

Hai phe oán hận chất chứa từ lâu, tranh chấp hết sức căng thẳng, giữa tiếng kêu gào thê thảm, đôi bên hỗn chiến biến thành tam phương hỗn chiến. Kể ra nhân mã quân đội phải là tối chiếm ưu thế, chẳng biết tại sao, hiện tại quân vụ nghị thính gặp biến, nhân số thị vệ cũng không nhiều, ngược lại Lộc Đan tựa hồ hôm nay đem toàn bộ thực lực biểu hiện ra ngoài, nhân số cùng lực lượng quân đội ngang nhau.

Nhân mã của Dung Diễm tuy ít, nhưng toàn bộ đều là trong vạn người chọn một người, hơn nữa tất cả đều không sợ chết.

Hoàng cung mỹ lệ của Đông Phàm bị thiêu hủy đến mức kinh khủng, tam phương đánh nhau hừng hực khí thế.

Phượng Minh cùng Dung Hổ mạnh mẽ đột phá vòng vây, hướng biển lửa nơi quân vụ nghị thính mà xông vào. Đi được nửa đường, Phượng Minh cước bộ chợt ngừng lại, khí lực cả người giống như bị hút cạn, biết bệnh nặng bỗng nhiên trời dậy, thân thể vẫn cứng rắn chống đỡ, rốt cục không chịu nổi áp lực, miễn cưỡng chém một kiếm vào địch nhân trước mặt, Phượng Minh lui về ba bốn bước, cả người lung lay sắp đổ.

Lùi ba bốn bước đã khiến cho Phượng Minh cùng Dung Hổ bị địch nhân ngăn cách. Dung Hổ không thấy bóng dáng Phượng Minh, tâm can như muốn nứt ra, lớn tiếng quát: “Minh vương!”

Phượng Minh nghe thấy tiếng kêu của Dung Hồ, không thể đáp lại, giương mắt nhìn, thấy trước mắt một mũi kiếm đang lao thẳng về phía mình, nhắm mắt thầm nghĩ: Dung Diễm, ta đi trước. Lúc này mới biết tư vị sinh ly tử biệt là như thế, lòng đau như dao cắt, hai giọt nước mắt trong suốt từ khóe mi chảy xuống.

Nhưng vào lúc này, một cổ kiếm khí cường đại vọt tới, mạnh mẽ chen vào giữa Phượng Minh và thị vệ Đông Phàm, kiếm như linh xà, như vũ đạo xoay nửa vòng trên không trung, đã có vài tên địch nhân kêu thảm thiết.

Phượng Minh cảm giác thắt lưng có người ôm, ngạc nhiên trợn mắt, khuôn mặt Dung Diễm tràn đầy huyết ô đập vào mắt.

Dung Diễm một tay ôm chặt thắt lưng cậu, hung tợn bao hàm trách cứ trừng mắt nhìn cậu, lại lắc đầu thở dài: “Lúc này, nên dùng lời gì giáo huấn ngươi đây?” Cúi đầu ấn lên môi cậu một nụ hôn mạnh mẽ sâu đậm nhất từ trước tới nay, tay kia vung kiếm không chút nhân từ, lại một gã địch nhân máu tươi văng khắp nơi.

Phượng Minh thấy Dung Diễm, tinh thần chấn động, cả người khí lực khôi phục hơn phân nửa, giờ kiếm ứng phó một gã địch nhân bên cạnh, nhin không được liếc nhìn Dung Diễm, cười ngọt ngào: “Trong mắt ta, ngươi chưa bao giờ anh tuấn bất phàm giống như hôm nay.” Sống chết trước mắt, mới hiểu được mỗi giây mỗi phút hai người ở bên nhau trân quý như vậy, nhin không được nói hết tâm sự.

Dung Diễm tràn ngập nhu tình nhìn về phía cậu, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên run rẩy, thì ra bên sườn trúng một kiếm.

Phượng Minh nhìn thấy, kêu “A” một tiếng sợ hãi, lòng đau khôn xiết, ôm nổi hận chém địch nhân đả thương Dung Diễm một kiếm.

Dung Diễm sợ ở hồn chiến mất đi bóng dáng Phượng Minh, kéo Phượng Minh vào lòng, trầm giọng nói: “Lên đài cao.”

Hai người đều biết sống chết đang ở trước mắt, đồng tâm hiệp lực hướng chỗ đài cao liều chết. Tử sĩ bốn phía biết Đại vương đang bị vây chặt ở giữa, đều lao tới hộ giá, một lát sau, đã có hơn mười người mạnh mẽ chen vào, Dung Diễm và Phượng Minh áp lực giảm đi phần nào.

Ngân khôi cũng đang cùng bạch khôi hứng khởi chém giết, tử thương vô số. Lộc Đan dừng ngựa, bên cạnh là mười mấy cao thủ tâm phúc, thần thái vô cùng lo lắng nhìn chăm chú chỗ Phượng Minh, vội la lên: “Tách thị vệ bên kia ra, không được để cho chúng tổn thương Minh Vương!”

Bạch khôi nhân mã nghe lệnh, hướng bọn thị vệ vọt mạnh tới. Vốn dĩ Dung Diễm đang cầm cự với thị vệ hoàng cung, tình thế lập tức nghịch chuyển.

Dung Diễm nắm chặt cơ hội, cao giọng quát: “Đi theo ta, hướng bên trái liều chết!”

Mọi người đều hưởng ứng, chiến đấu hăng hái, quả thực mở một đường máu, dần dần tiếp cận đài cao bên trái. Từ trên cao nhìn xuống, dễ thủ khó công, dù sao so với tình cảnh hiện tại cũng tốt hơn.

Dung Diễm đang chém giết dưới đài cao, Liệt Nhi cũng vừa lúc từ bên kia liều chết chạy lại. Hai bên nhân mã hội mặt, đều ăn ý hướng bậc thang xông lên, dần dần chiếm cứ một góc chết. Vây quanh một tảng đá lớn thành nửa vòng tròn, mũi kiếm nhất trí hướng ra phía ngoài, ngăn cản sự công kích không ngừng của bọn thị vệ. Rất nhiều người bị thương tạm lui vào trong vòng, rốt cục có thể thở một hơi mà băng bó miệng vết thương lại.

Dung Hồ cũng cùng mấy chiến hữu bị phân tán hội hợp lại, Phượng Minh cùng Dung Diễm bị chủ lực công kích, hai người tách ra, áp lực của Dung Hồ cũng giảm bớt không ít.

Dung Diễm đem Phượng Minh thật cẩn thận đặt dưới cột đá, ôn nhu nói: “Nghỉ ngơi một chút.” Thay đổi sắc mặt, trở lại tái chiến. Hần vô nghệ siêu phàm, uy thế bức nhân, vừa rồi một vòng huyết chiến, hình tượng vô địch đã làm kinh sợ toàn chiến trường, tâm địch nhân kinh hãi, thể công yếu dần.

Dung Hồ lúc này rốt cục cũng xông đến dưới đài cao, bị một nhóm thị vệ hoàng cung nhỏ ở giữa ngăn cách, nhưng bọn thị vệ hình như có chút kiêng kị, không dám đánh mạnh, nhất thời giằng co. Liệt Nhi lo lắng cho ca ca, kêu lên: “Ta đi tiếp ứng!” Dẫn hơn mười người vọt tới chỗ đài cao, tiếp ứng cho Dung Hồ.

Dung Hồ phá vỡ vòng vây, máu tươi đầy người, phía sau lưng xuất hiện một vài vết thương, hiển nhiên rơi vào trận địa địch đã lâu. Điều làm người ta ngạc nhiên chính là, trên bả vai hắn lại còn đeo một người. Thấy Phương Minh, Dung Hồ đem người đang hôn mê mềm nhũn trên vai quăng thật mạnh xuống đất, thở dốc nói: “Ta thấy người này chỉ huy bọn thị vệ tử công, chức quan hắn là không thấp.” Hai đầu gối rớt cuốc không thể duy trì nữa, khụy xuống. Hai tử sĩ đang bị thương vội tiến lên, dùng chính xiêm y của mình giúp hắn băng bó miệng vết thương. Thật may mắn, thuốc trị thương lúc nào cũng mang trong người.

Phương Minh tập trung nhìn, kinh ngạc nói: “Đây là Quân Đình, nàng là con gái duy nhất của Tướng quân.”

Liệt Nhi hắc hắc cười nói: “Đúng lúc thật.” Một phen xả Quân Đình đang hôn mê, chủ thủy kẻ sát cổ nàng, vận khí cao giọng quát: “Dừng tay cho ta! Nếu không ta cắt đứt cổ vị cô nương này!”

Mọi người đang cuồng tính giết chóc, sao có thể nghe rõ hắn nói cái gì, vẫn đao qua kiếm lại như cũ.

Liệt Nhi liền rống lên ba bốn lần, cổ họng đã khàn khàn. Dung Diễm tới, một phen đoạt lấy Quân Đình, quát to: “Tướng quân tiếp theo của Đông Phàm ở đây! Quân Thanh, người không cần con gái duy nhất của người nữa sao?” Trung khí mười phần, áp chế sự âm ỉ đầy trời.

Lúc này quân đội Đông Phàm mới thấy rõ mũi kiếm của Dung Diễm đang kề vào ai, có người cả kinh nói: “Là Thập Tam quân tá!”

“Dừng tay! Bọn họ bắt giữ Thập Tam quân tá!”

Bọn thị vệ nghe thấy cấp trên của mình đều hạ lệnh, ngạc nhiên dừng tay, thối lui nửa vòng.

Bạch khôi nhân mã của Lộc Đan nhận được mệnh lệnh cam đoan là Phương Minh đã an toàn, thấy bọn thị vệ không tiếp tục công kích, cũng đều dừng tay.

Tất cả tầm mắt tập trung tại phía dưới cột đá kia, mới vừa rồi Đông Phàm vương cung tiếng giết rung trời bỗng nhiên tĩnh mịch lạ thường.

Chỉ có tiếng cây khô bị cháy, phát ra tiếng liệt liệt. (thú thật là ta chả biết tiếng gì nên mô tả kiểu j nên để nguyên văn, ai hiểu thì hiểu)

Đao kiếm còn trong tay, ai nấy thần kinh đều căng cứng. Nhân mã của Dung Diễm ở bên trong, nhân mã của hoàng cung ở giữa, bạch khôi nhân mã của Lộc Đan ở bên ngoài.

Tình thế lâm vào sự giằng co ứ đọng.

Phương Minh dõi mắt trông về phía xa, “A” một tiếng. Phát sinh chuyện lớn như vậy, cư nhiên không nhìn thấy bóng dáng của Quân Thanh cùng Thương Nhan, chẳng lẽ thời điểm Dung Diễm bắt ngờ tấn công quân vụ nghị thỉnh bọn họ đều bị giết rồi sao?

Ngũ quân tá trong trận chiến đã bị chặt đứt một cánh tay, má trái cũng đã trúng một đao, toàn thân chảy máu. Hắn gạt mọi người ra, đi tới chỗ trống chăm chú nhìn Dung Diễm, trầm giọng nói: “Các người đã đến đường cùng, thả Thập Tam quân tá, các người sẽ được toàn thân.” Xem ra hắn là tướng lãnh cao cấp nhất ở đây.

Liệt Nhi lạnh lùng nói: “Thật buồn cười. Các người ngoan ngoãn cung tiễn chúng ta xuất cung, chúng ta sẽ cho Thập Tam quân tá của các người toàn thân, bằng không, tiền *** hậu sát, để cho huynh đệ chúng ta trước khi chết hưởng thụ một chút.” Hắn từ trước đến nay ăn nói tùy tiện, liếc mắt nhìn ra Quân Đình là một cô gái, đương nhiên không chịu dễ dàng buông tha cơ hội chế giễu đối phương. (Em Nhi, em thật là...:”>)

Sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi. Quân gia nhiều thế hệ nắm giữ quân quyền Đông Phàm, đã là quân đội được mọi người cho là bất khả xâm phạm, để cho Dung Diễm giở trò vũ nhục Quân Đình trước mặt bọn họ, cho dù đem Dung Diễm thiên đao vạn quả thì có nghĩa lý gì?

Phương Minh kiệt sức đứng lên, trong lòng tràn đầy nghi vấn, hỏi: “Tướng quân đại nhân cùng Thương Nhan tướng quân chạy đi đâu rồi?”

Dung Diễm trầm mặc khác thường.

Liệt Nhi lớn tiếng thay bọn họ đáp: “Đông Phàm không tuân mệnh thần linh, khắp nơi đối nghịch với Minh Vương, kết quả rước lấy di thiên đại họa. Bắt đầu từ ba ngày trước, ôn dịch lan tràn khắp quân doanh, chẳng những bọn lính nhiễm bệnh liền chết, hao tổn hơn phân nửa binh lực Đông Phàm, hơn nữa ngay cả các tướng lĩnh quý tộc lúc nào cũng tự nhận được thần linh bảo hộ cũng không có thể may mắn thoát khỏi. Ta thấy bọn tướng lãnh cao cấp hiện tại hơn phân nửa đã nhiễm bệnh nặng nằm liệt giường, một số chạy tới ngoài đô thành tránh né ôn dịch, chỉ còn lại có vài kẻ tép riu ở trong này chống đỡ đại cục.”

Phượng Minh ngạc nhiên.

Mọi người sắc mặt ảm đạm, hiển nhiên biết lời nói của Liệt Nhi không phải giả.

Trách không được thị vệ trong vương cung Đông Phàm số lượng chợt giảm, mà bất ngờ đánh quân vụ nghị thỉnh như vậy cũng dễ dàng thành công. Xem ra Đông Phàm vương cung đã trở thành địa ngục bị ôn dịch tàn sát.

Cậu bắt quá hôn mê được bảy ngày, có quái bệnh gì đáng sợ như vậy, có thể trong bảy ngày tổn hại nghiêm trọng một quân đội to lớn?

Binh không nhận huyết lấy đầu thắng.

Phượng Minh suy tư một lát, rùng mình, nhìn về phía Dung Diễm.

Dung Diễm hiểu được ý tứ của cậu, khẽ gật đầu, tỏ vẻ cậu đã đoán đúng. Xoay người hướng mặt chúng binh Đông Phàm, cao giọng hỏi: “Lộc Đan Quốc sư ở đâu?”

“Lộc Đan ở đây...” Lúc này Lộc Đan đã xuống ngựa, mặc dù vừa mới trải qua một hồi huyết chiến, sắc mặt lại không sợ hãi, vẫn nhàn nhạt tự nhiên, tao nhã khuyên đảo thể nhân, tới trước mặt Dung Diễm, đánh giá Dung Diễm anh khí bừng bừng một phen, thở dài: “Tây Lôi vương thật sự là anh hùng cái thế, không chỉ có dùng kế giả chết hại Lộc Đan tính kế sai lầm, còn đánh tiến Đông Phàm vương cung, làm cho toàn bộ quân đội Đông Phàm trong lòng run sợ.”

Dung Diễm cười lạnh nói: “Quốc sư cũng đủ lợi hại, lừa Phượng Minh từ trong tay ta dẫn đi, lần này lại bố trí độc kế bức ta vào cung hiện thân. Ta lộ ra sơ hở gì sao? Người từ khi nào biết được ta chưa chết?”

Phượng Minh lấp bắp kinh hãi, trừng mắt nhìn Lộc Đan.

Con người đầy vẻ cơ trí của Lộc Đan khẽ chuyển, cười nói: “Không có sơ hở gì. Lại nói tiếp thực khiến Lộc Đan không thể không bội phục Minh vương cùng Tây Lôi vương, Lộc Đan phái nhiều người ngày đêm giám sát nhất cử nhất động của Minh vương, chưa từng nhìn ra hấn và Tây Lôi vương có dấu vết liên lạc. Ai, nếu có sơ hở, Lộc Đan làm gì đến hôm nay mới bố trí độc kế này? Lộc Đan chính là bằng trực giác và nội tâm bất an vô căn cứ của mình mà thôi. Đáng tiếc, nếu sớm đoán được việc này, tình huống sẽ không giống như bây giờ.”

“Khó trách ta chẳng biết tại sao lại hôn mê bất tỉnh bảy ngày.” Phượng Minh đại ngộ: “Quốc sư cố ý nặng thi(ý là lại dùng cách cũ hại Minh iu,thiệt chịu hít nổi Lộc Đan lun), nếu Dung Diễm không chết, nhất định sẽ nhìn không được đến bên cạnh ta.” Lộ ra vẻ xấu hổ.

Nếu không vì cậu, với tài trí của Dung Diễm, làm sao có thể trúng độc kế của Lộc Đan rồi rơi vào tuyệt cảnh thế này?

Duyên dáng hé môi thành một tia cười khổ bất đắc dĩ, Lộc Đan nhìn sâu vào đôi mắt Phượng Minh, khẽ thở dài: “Minh vương chớ có trách ta. Kỳ thật Tây Lôi vương làm sao không biết đây là quỷ kế? Nhưng loại tình huống này, người biết sẽ trúng kế cũng nhất định muốn tới.”

Phượng Minh thân thể chấn động, sắc mặt trắng bệch, chậm rãi quay đầu, tròn mắt nhìn Dung Diễm.

Dung Diễm nhún vai, lạnh nhạt nói: “Vạn nhất không phải kế, mà là người thật sự bệnh nặng, ta lại không có thể tới cứu người. Chẳng phải là muốn ta hối hận cả đời? Đúng rồi, ” hấn nhìn về phía Lộc Đan: “Vừa rồi Quốc sư nói nếu sớm đoán được, tình huống sẽ bất đồng sâu sắc, xin hỏi Quốc sư lời này giải thích thế nào đây?”

Lộc Đan chưa mở miệng, Phượng Minh sớm đoán được đáp án, thay mặt Lộc Đan cao giọng đáp: “Bởi vì trước ngày đó, Đại vương đã đeo thanh Vô Song kiếm còn lại. Từ nay về sau, tánh mạng của ta cùng Đại vương gắn bó một đường, nếu ta chết, Đại vương cũng sẽ mất mạng. Quốc sư Lộc Đan từ sau khi sinh lòng nghi ngờ Dung Diễm không chết, hại ta hôn mê, dụ bắt Dung Diễm tiến cung, lại phải ở cửa nam mới bố trí mai phục tinh vi, bởi vì cửa nam là một địa điểm thích hợp thiết kế địa vòng, muốn bắt sống Dung Diễm, chỉ có dùng địa vòng mới đảm bảo.”

Mấy ngày nay mặt trời trở nên dị thường đã cứu bọn họ, tiết trời ấm lên, làm cho tuyết tan, lộ ra mặt đất có dấu vết rõ ràng của địa vòng dưới lớp tuyết, khiến Phượng Minh đơn độc bước đi trên bầy đột nhiên phát hiện, xoay người bỏ chạy.

Nếu không phải Phượng Minh đưa nhân mã của Lộc Đan tới, mà Lộc Đan lại nghiêm lệnh ngăn cản nhân mã của quân đội đuổi giết Phượng Minh, chỉ sợ người của Dung Diễm đã sớm bị giết hại rồi.

Chẳng lẽ thần linh thực sự phù hộ?

Lộc Đan gật đầu nói: “Không sai. Ta đoán sai một bước, liên lụy Đại vương nguy hiểm tánh mạng. Hiện tại chỉ có thể tận lực bảo trụ tánh mạng Minh vương, giết Tây Lôi vương, làm cho Minh vương tuyệt vọng mà đi theo Đại vương ta.”

Ngũ quân tá cả giận nói: “Quốc sư nói gì vậy? Từ khi người này tới đây, đã gieo rắc cho Đông Phàm ta biết bao tai họa. Ta mặc kệ hiện tại hấn liên lụy ai, dù sao tuyệt đối không cho phép người xông vào Đông Phàm vương cung, hủy diệt quân vụ nghị rồi bình yên rời đi. Không giết bọn hấn, Đông Phàm từ nay về sau hổ thẹn, vô pháp ngẩng đầu.”

Lộc Đan lớn tiếng hỏi: “Ý người là không cần lo lắng tánh mạng của Đại vương sao?”

“Quốc sư nghĩ thật rất đơn giản.” Dung Diễm chậm rãi nói: “Hệ thống quân đội Đông Phàm đã thành nhất thể, trung với Đông Phàm vương tộc, lấy ích lợi quốc gia làm trọng. Nếu ích lợi của Đông Phàm có bất trắc, cho dù là Đại vương cũng có thể hy sinh. Một tánh mạng Đại vương liên lụy đến quốc chính, cho dù hiện tại có qua được cửa ải này, tương lai vẫn là khó tránh khỏi sẽ bị bọn họ tìm cách phế truất. Đại vương mà bị phế truất, kết cục bình thường đều là bị độc chết hoặc là treo cổ, Quốc sư hấn là nghe qua không ít ví dụ như thế.”

Tuy rằng biết rõ Dung Diễm đang ly gián, Lộc Đan vẫn là tìm không được sắc mặt kịch biến.

Hấn lợi dụng Vô Song kiếm, vốn là tin tưởng dưới tình huống Dung Diễm đã tử vong dùng thủ đoạn bức bách Phượng Minh quy thuận Đông Phàm vương, sao đoán được hôm nay lại tự mua dây buộc mình.

Bất quá, lời nói của Dung Diễm không phải không có đạo lý, tình huống phát triển đến mức này, không thể không chế cục diện, tương lai nếu có cơ hội, quân đội nhất định sẽ nhân cơ hội phế truất Đông Phàm vương, tìm một người khác trong hoàng tộc thừa kế vương vị.

Đáng hận bản thân hấn, nhưng lại không thể... bảo hộ Đại vương của hấn lâu hơn nữa. Chẳng lẽ Đại vương tương lai sẽ bị người trong quân đội lăng nhục sao? Nghĩ đến đây, lòng đau giống như bị xé nát vậy.

Ngũ quân tá thấy hàn khí trong mắt Lộc Đan dần dần thâm, biết vị Quốc sư này âm ngoan độc辣, làm việc chỉ lấy Đại vương là trên hết, rất sợ hấn lập tức trở mặt, phát tay quát: “Người đâu, truyền quân lệnh của ta, hoàng cung phát sinh binh biến, mệnh tất cả binh lính chưa nhiễm bệnh cấp tốc triệu hồi.”

Phượng Minh biết tình binh đã bị giết, quân nhân cố chấp này vì giữ gìn Đông Phàm, nói không chừng ngay cả Quân Đình cũng chịu hi sinh, đến lúc đó thật sự là chết không có chỗ chôn, một linh quang trong não chợt lóe lên, vội hỏi: “Ngũ quân tá chờ chút. Quân tá chẳng lẽ không muốn biết ôn dịch ở trong quân doanh sao, rốt cuộc có lai lịch ra sao ư? Chẳng lẽ quân tá không muốn biết phương pháp gì có thể ngăn ngừa sao?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong Đông Phàm chợt chấn động. Ngay cả Lộc Đan cũng không dám tin nhìn về phía Phượng Minh, ai có thể tin ôn dịch quy mô đáng sợ giống như trời phạt này là do con người gây ra?

Ngũ quân tá mặt biến sắc nói: “Chính là các người giả trò quỷ?”

Dung Hồ thấy hấn vẽ mặt kích động, vạ nhất Phượng Minh nhất thời xúc động ngoan ngoãn thừa nhận, nói không chừng kích khởi hung tính của bọn người Đông Phàm, vội vàng phủ nhận nói: “Ôn dịch đáng sợ như vậy, không ai có thể làm ra, đương nhiên là thần linh trừng phạt các người. Bất quá Minh vương được thần linh phù hộ, học thức lại uyên bác, hiển nhiên biết một chút về ôn dịch này.”

Ngày xưa thấy hấn không buồn lên tiếng, không ngờ thời khắc mấu chốt lại nói dối một cách mặt không đỏ tâm không khiêu, quả nhiên không hổ là ca ca của Liệt Nhi.(Ờ, liên quan vậy ==)

Vừa nghe hấn nói vậy, mọi người bình tĩnh một chút. Quả thật, đánh chết bọn họ cũng không thể tin được một Phượng Minh lại có sức phá hoại lớn như thế. Nếu Phượng Minh lợi hại như vậy, đây chẳng phải là người có thần lực giống như thần linh trên trời sao?

“Thời điểm bọn lính phát bệnh, có triệu chứng gì không?” Phượng Minh hỏi.

Bảy ngày nay quân đội Đông Phàm bị loại ôn dịch đáng sợ không thể chữa khỏi khiến cho nhân tâm hoảng sợ, giống như gặp phải đối thủ là ma quỷ. Hiện tại nghe nói có phương pháp có thể phòng ngừa, hy vọng chột lóe, thái độ của Ngũ quân tá tự nhiên lại hợp tác, thành thật nói: “Bắt đầu chỉ có hai ba người mắc bệnh, sau lại một loạt ngã bệnh, kế tiếp, nơi nơi đều là binh lính bị bệnh, người tiếp xúc với binh lính, cũng sẽ nhiễm bệnh. Bọn họ phát sốt, đau đầu, lưng đau, rên rĩ, toàn thân nổi mụn đậu đáng sợ, không ít người bị lây bệnh ít ngày sau là chết.” Nhớ tới những thi thể thối rữa trong quân doanh, khuôn mặt nhuốm đầy máu đen của Ngũ quân tá lộ ra vẻ kinh sợ khôn cùng.

Bệnh đậu mùa... Phượng Minh giật mình. Cậu rất cục biết Dung Diễm vì cái gì giấu diếm kế hoạch, bởi vì cậu quả thật sẽ liều lĩnh phản đối cái kế hoạch này.

Một khi đại dịch đậu mùa bùng nổ, sẽ đoạt đi ít nhiều mạng người Đông Phàm vô tội.

Khó trách Dung Diễm nói cái kế hoạch này có thể “binh không nhận huyết”, nếu không phải Lộc Đan sinh lòng nghi ngờ bố trí kế này, có lẽ Dung Diễm thật sự có thể “binh không nhận huyết” đoạt được.

Theo lịch sử mà Phượng Minh biết, từng có quân đội thực dân lấy binh lính bị bệnh lây cho quân đội thủ thành, làm cho thủ thành phương không thể chiến đấu là 1 ví dụ.

Phượng Minh cảm xúc phập phồng, chầm chước một hồi, hỏi: “Trận ôn dịch này, có phải bắt nguồn từ tù binh Bắc Kỳ kia không?”

“Không sai.” Ngũ quân tá gật đầu, oán hận nói: “Đáng giận thay Bắc Kỳ quốc, không biết từ đâu rước lấy cái ôn dịch đáng sợ khốn kiếp này, làm suy yếu quân đội Đông Phàm ta. Từ khi Tà Quang tướng quân đem binh lính Bắc Kỳ bị bắt làm tù binh giao cho người khác thẩm vấn, ôn dịch cũng bắt đầu lan tràn, mỗi ngày đều có rất nhiều binh lính sinh bệnh.”

Hấn nào biết sự phức tạp của cơ sự này?

Bắc Kỳ quốc quả thật có dã tâm xâm lược Đông Phàm, cũng âm thầm phục binh tính toán công kích. Tà Quang bất ngờ đánh bại phục binh Bắc Kỳ quốc hai lần, lần đầu tiên địch nhân được thông tri, hại Tà Quang thất bại mà quay về, là quân đội Bắc Kỳ thật, nhưng lần thứ hai Tà Quang đánh bất ngờ lấy được đại thắng, còn bắt được cả phục binh, cũng là Dung Diễm âm thầm an bài quân đội Bắc Kỳ giả.

Thực trong giả, giả giấu trong thực, Dung Diễm đối với oan tình của Bắc Kỳ có thể nói tận hết sức lực. Nếu không lợi dụng tình hình của Bắc Kỳ, có thể nào dễ dàng giấu diếm được các vị tướng lãnh Đông Phàm?

Trong kế hoạch của Dung Diễm, khó khăn nhất chính là muốn đem bệnh đậu mùa từ Tây Lôi tới Đông Phàm. Ở thời đại kỹ thuật lạc hậu, cơ thể sống mang mầm bệnh là phương pháp tốt nhất. Hấn đương nhiên sẽ không hy sinh cao thủ bên cạnh mình, cho nên quơ được một người Bắc Kỳ mang mầm bệnh đậu mùa, hơn nữa bức họ mặc Bắc Kỳ phục binh cố ý để cho Đông Phàm quân bắt được, thông qua bọn họ có thể lây nhiễm cho toàn bộ quân đội.

Mà loại sự tình này, Phượng Minh truyền thụ phương pháp ngăn ngừa bệnh đậu mùa một cách thái quá thì tuyệt đối không thể làm.

Phượng Minh im lặng hồi lâu, hít một hơi, tiếp tục hỏi: “Tỉ lệ tử vong... Đại khái là cứ 100 người thì có bao nhiêu người chết?”

“Đại khái năm mươi người.”

Phượng Minh sắc mặt tái nhợt, trong lòng khổ sở.

Năm mươi người, nghĩa là tỉ lệ tử vong là xấp xỉ 50%.

Bệnh đậu mùa ở xã hội hiện đại đã không còn nữa, cậu cho tới bây giờ không nghĩ tới cơn ác mộng mang tính hủy diệt này lại hiện rõ rành rành trước mặt mình.

Nói như vậy, tỉ lệ lây nhiễm qua nốt đậu mùa là 30%. Nhưng Đông Phàm này cách Tây Lôi thập phần xa xôi nên hẳn là chưa bao giờ biết có loại bệnh độc này xuất hiện, cho nên, sức chống chọi của người nơi này so với ở Tây Lôi sẽ yếu hơn rất nhiều, tỉ lệ tử vong cũng sẽ cao hơn.

Hơn nữa, bệnh đậu mùa có sức lây lan rất mạnh mẽ, thậm chí chết còn nhanh hơn. Bởi vì Phượng Minh có chút kiến thức về loại bệnh này, bệnh đậu mùa có thời kỳ ủ bệnh, hơn nữa chu kì tử vong là khoảng hai tuần lễ, hiện tại tình huống của Đông Phàm, thời gian binh lính tử vong chỉ còn là bây giờ.

Ngũ quân tá thấy hẳn không nói, nhin không được, hỏi: “Minh vương có thực sự biết phương pháp đối phó với loại ôn dịch này hay không?” Câu hỏi này cũng là tiếng lòng của toàn bộ quân dân Đông Phàm, tất cả đều im lặng nghe Phượng Minh trả lời.

Đôi bên vừa mới sinh tử huyết chiến, nhưng lại không thể phản kháng thiên mệnh trước mặt, ai sinh ra cũng đều không thích chiến tranh. Thê tử của những thị vệ này phần lớn đều sống ở nội đô, hiện giờ ôn dịch đã dần dần lan tràn đến dân gian, nào có ai không cảm thấy bất an?

Phượng Minh suy tư thật lâu, gật đầu nói: “Tất cả mọi người ngồi xuống, ta sẽ đem hết thấy hiểu biết của mình nói cho các người.” Đi đến trước bậc thang, đem Vô Song kiểm phóng tới bên đầu gối, ngồi xếp bằng lại.

Cậu vừa hành động, khiến tất cả mọi người chú ý đến thanh kiếm vẫn còn vương máu trong tay mình.

Dung Hồ trầm giọng nói: “Muốn nghe Minh vương nói chuyện, trước hết buông binh khí xuống.”

Liệt Nhi là người đầu tiên đem chủy thủ thu về bên hông, ngồi xuống cạnh Phượng Minh. Những tử sĩ bên phe Dung Diễm đã chiến đấu mệt mỏi đều thu hồi binh khí, hảo hảo tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Binh sĩ nghĩ đến người nhà, cũng không sợ tái chiến đấu, thu hồi binh khí, nhận ra thể lực chiến đấu đã hao tổn rất nhiều, cả người vô lực, học bộ dáng Phượng Minh ngồi xếp bằng lại. Cho dù có muốn đánh nhau tiếp, ít nhất cũng bổ sung một chút thể lực.

Lộc Đan cũng không nguyện tái chiến, vịn nhất đánh nhau khiến Phượng Minh bị ngộ sát, đó là điều hẳn tuyệt đối không thể chấp nhận. Vung tay lên, binh lính vịn bạch giáp học theo, ngồi xuống tại chỗ.

Chiến trường tràn ngập mùi khói quặng với mùi máu tươi tanh nồng vẫn chưa tan hết, bỗng nhiên biến thành giảng đường hơn một ngàn đồ đệ ngoan ngoãn ngồi nghe giảng. Phượng Minh nếu tâm tình không quá mức nặng nề, nhất định sẽ nhin không được bỏ lẩn ra cười.

Dung Diễm đi đến bên cạnh Phượng Minh, do dự một chút, hẳn thiếu niên đặc chí hăng hái, không biết đã làm bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa, vô số mạng người vì một mệnh lệnh của hắn mà chết, lần này gạt Phượng Minh dùng độc kể bệnh đậu mùa, lại có điểm không đành lòng đối mặt với Phượng Minh, đứng ở bên cạnh Phượng Minh, không biết là nên ngồi hay không nữa.

Phượng Minh biết tâm ý của hắn, giữ chặt vật chiến bào của hắn, thấp giọng nói: “Ngồi xuống cạnh ta đi.”

Một câu lọt vào tai, Dung Diễm kinh hỉ, ánh mắt nhất thời sáng rực lên, cõi lòng đầy tâm sự chợt nhẹ nhõm, ngồi xuống bên cạnh Phượng Minh, bàn tay to luôn ra phía sau đỡ lấy thắt lưng Phượng Minh, ôn nhu nói: “Đau thắt lưng sao? Dựa vào tay ta sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Địch nhân trên chiến trường đột nhiên cùng nhau rùng mình một phen.

Thời điểm binh hung chiến nguy, vị Tây Lôi vương trứ danh anh hùng lừng lẫy khắp Thập nhất quốc lại đang ân cần với tình nhân. Liệt Nhi, Dung Hồ đã quá quen với hành vi của hai người này, thấy hành động của Đại vương nhà mình cũng chẳng thêm đổ mắt, bộ dạng thần nhiên như thường.

Phượng Minh cũng thấy thất lực mình mỗi nừ, cậu cùng với Dung Diễm đã chia lìa một thời gian không gặp, trong khoảng thời gian ngắn trải qua biết bao sinh ly tử biệt, sống sót sau cuộc chiến đẫm máu, tình ý khó mà kiềm chế, không để ý những ánh mắt đang nhìn trừng trừng, lớn mật tựa vào ***g ngực Dung Diễm, bắt đầu giải thích: “Trước kia ôn dịch này đã từng phát sinh, nếu ta đoán không lầm, ắt hẳn là bệnh đậu mùa, hay còn gọi là đậu hoa.” Lường trước được từ “Đậu ” trong lời nói binh không nhận huyết lấy “Đậu” thắng của Dung Diễm, chính là ý nói tới đậu hoa, nhưng thông qua mật mã Morse phiên dịch ra chỉ có âm đọc, Phượng Minh sao có thể đoán ra được.

“Bệnh đậu mùa? Đậu hoa? Quả nhiên người bị bệnh trên thân thể đầy những nốt đậu giống như cây đậu nở hoa.” Mọi người xôn xao, chịu ôn dịch hoành hành rồi giờ mới biết tên ôn dịch, càng thêm tập trung tinh thần nghe lắng nghe Phượng Minh nói.

Phượng Minh trầm ngâm một hồi, tiếp tục giảng giải tri thức có liên quan với loại bệnh đậu mùa truyền nhiễm đáng sợ này: “Bệnh đậu mùa là một loại bệnh truyền nhiễm ác tính, đối với nhân loại có lực sát thương rất lớn. Người nhiễm đậu hoa, phát bệnh sau 2-3 ngày sẽ nổi mẩn, tiếp theo tình trạng sốt cao, mệt mỏi, đau đầu và đau lưng sẽ xuất hiện. Sau đó trong khoang miệng và cổ họng sẽ xuất hiện lở loét, trong nước bọt sẽ có mầm bệnh độc hại, bệnh trạng thể hiện ở mặt, cánh tay và chân xuất hiện nốt giống như bệnh sởi. Tỷ lệ tử vong của bệnh đậu mùa rất cao, hơn nữa, cho dù có thể tránh được việc không chết, bệnh đậu mùa cũng sẽ lưu lại sẹo rõ trên mặt của người bệnh. Ai, có lẽ là bởi vì Đông Phàm không có trải qua bệnh đậu mùa, cho nên bệnh đặc biệt độc hại, tỉ lệ tử vong và tốc độ tử vong đều cao hơn so với bình thường. Tai họa này thực sự cần sự thương xót của thần linh.”

Toàn bộ người Đông Phàm đều gật đầu, không ít người nhắm mắt chấp tay cầu nguyện: “Thần linh a, cầu người thương xót Đông Phàm ta...”

Ngũ quân tá cau mày nói: “Trận ôn dịch này không biết khi nào thì có thể ngừng lại. Trong quân doanh mỗi ngày đều có bệnh binh mới, đã có không ít binh lính vì trốn tránh ôn dịch mà trốn khỏi quân doanh.”

“Trong hoàn cảnh bệnh đậu mùa hoành hành thế này, không thể kiềm chế lại, mà bệnh lây nhanh sang người khác, thuốc thì lại rất ít, cho nên mới nói nó là một loại bệnh truyền nhiễm ác tính.” Phượng Minh nhíu mày nhớ lại tư liệu đã xem qua năm đó, đây là ngày trước một vị học tử tốt nghiệp thì chọn luận đề có liên quan đến bệnh đậu mùa, nài nỉ cậu giúp người đó tìm kiếm tư liệu, không ngờ lại có ngày có thể mang ra dùng: “Mầm bệnh đậu mùa có thể phân tán ra phạm vi rất lớn, nói cách khác bệnh có thể lây lan ra rất nhiều người. Nếu như không có biện pháp cách ly hợp lý, bệnh đậu mùa chẳng những sẽ lây lan ra toàn bộ quân doanh Đông phàm, cũng sẽ lây lan khắp đô thành, vạn nhất lan tràn ra, đủ để hủy diệt toàn bộ Đông Phàm.”

Đây cũng không phải là lời đe dọa bình thường.

Mọi người lại xôn xao. Biết được uy lực của ôn dịch khiến các vị tướng lãnh cau mày, bọn thị vệ thì hoảng hốt trao đổi ánh mắt.

Lộc Đan coi trọng thực tế, hỏi lại: “Minh vương nhất định biết phương pháp có thể ngăn cản ôn dịch phải không?”

“Đương nhiên.” Liệt Nhi lập tức trả lời.

Nếu nói không biết, chẳng phải lập tức sẽ bị quân đội Đông Phàm làm thịt hay sao?

“Thật ra trước kia, có không ít thầy thuốc kiệt xuất nghiên cứu phương pháp trị liệu. Bọn họ áp dụng phương pháp vaccin cho người ... Nga, nói này đó không có tác dụng gì, dù sao trải qua rất nhiều nỗ lực không ngừng, rốt cục có người nghiên cứu thành công phương pháp ngăn ngừa bệnh đậu mùa. Loại phương pháp này, tên là vaccin bệnh đậu mùa.”

Ngũ quân tá vội hỏi: ” Vaccin bệnh đậu mùa này rốt cuộc thực hiện như thế nào?”

Một âm thanh khác đột nhiên chen vào, lạnh lùng nói: “Ngũ quân tá đừng nghe người này nói bậy, hẳn làm hại Đông Phàm chúng ta còn chưa đủ thảm hay sao?”

Phượng Minh hoảng sợ quay đầu, Quân Đình bị Dung Hồ đánh bất tỉnh không biết từ bao giờ đã tỉnh lại, giờ phút này hai tay bị trói, bị hai tử sĩ của Dung Diễm canh giữ, đôi mắt đen mở to hẳn học nhìn Phượng

Minh, toát ra hận ý sâu sắc.

Được nàng nhắc nhở, sự cảnh giác của mọi người lại trở dậy.

“Thập Tam quân tá nói đúng.” Ngũ quân tá gật đầu nói: “Minh vương nếu không thể đưa ra chứng cứ, chúng ta làm sao có thể tin tưởng Minh Vương?”

Trong mắt Dung Diễm hiện lên một tia tàn khốc tàn khốc, khí phách cường đại phóng thẳng vào Ngũ quân tá.

Ngũ quân tá cây nhân mã bên mình có phần đông hơn, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt giao với Dung Diễm liền tóe lửa.

Bọn thị vệ lập tức chạm vào binh khí bên mình.

Không khí khẩn trương hẳn lên.

Phượng Minh cười nói: “Điều này chẳng có gì khó, mang một người bệnh lại đây, ta dám tiếp xúc hẳn mà không sợ bị lây bệnh.”

Nét mặt của toàn bộ quan binh Đông Phàm hiện ra một tia kinh ngạc, không thể tưởng tượng được Phượng Minh dũng cảm như thế, dám tự mình thử. Nào biết cậu đã từng bị bệnh đậu mùa, có miễn dịch với loại bệnh này rồi.

Dung Diễm ở bên cạnh nói: “Chẳng những Minh vương không sợ bệnh đậu mùa, chúng ta ở đây gần ngàn người đều đã được Minh Vương dạy qua, biết cách chống lại bệnh đậu mùa, cũng không sợ bị người bệnh lây bệnh. Các ngươi nếu không tin, cứ việc mang người bệnh lại đây.”

Ngày đó Phượng Minh phát hiện Tây Lôi cũng tồn tại bệnh độc đáng sợ là bệnh đậu mùa, phản ứng đầu tiên chính là đem tất cả tri thức phòng dịch đậu mùa trong đầu ra, nhất là phương pháp phòng dịch đậu mùa.

Loại phương pháp phòng dịch có hiệu suất phi thường cao này được lưu truyền trong nội bộ hoàng cung cùng quân đội Tây Lôi chứ không truyền bá ra ngoài, chẳng những Phượng Minh, Dung Diễm, Thái hậu được miễn dịch, năm nghìn tử sĩ Dung Diễm lần này mang đến cũng đều được miễn dịch.

Con người Ngũ quân tá hiện ra vẻ kích động, hơn một ngàn người không sợ người bệnh lây bệnh, phương pháp của Phượng Minh nếu hữu hiệu, phải chăng có thể cứu chữa cho binh lính trong quân doanh sao? Bỗng nhiên đứng lên, ra lệnh: “Người đâu, mau mang vài binh sĩ bị bệnh tới đây.”

“Chờ chút!” Lộc Đan nhíu mi nói: “Bệnh này chạm vào sẽ lây bệnh, không thể để người bệnh đi lại trong vương cung.”

Tất cả mọi người e ngại bệnh đậu mùa lây lan, đều gật đầu. Dung Diễm trong lòng cười như hoa nở, rời khỏi hoàng cung, cơ hội sống sót nhất định sẽ nhiều hơn một thành, huống chi ngoài hoàng cung còn có bốn ngàn quân binh tinh nhuệ chưa xuất hiện.

Lộc Đan tự nhiên sẽ không nghĩ tới điều này, bất quá hẳn cảm thấy không có gì trọng yếu hơn tính mạng của Đông Phàm vương, việc cấp bách là bảo trụ tánh mạng Phượng Minh. Điểm ấy thật cùng với ích lợi của Dung Diễm tình cờ trùng hợp.

“Không thể.” Quân Đình lạnh lùng nói: “Không tận mắt chứng kiến, chúng ta không thể tin tưởng người này dù chỉ một chữ.” Lạnh lùng trừng mắt nhìn Phượng Minh, nghiêng răng nói: “Người này giấu giếm Đông Phàm, lừa Đại vương tín nhiệm mà được tham dự quân vụ, không giết hẳn thì còn gì là tôn nghiêm của quân đội Đông Phàm nữa. Trừ phi hẳn thật có thể cứu được tướng sĩ của ta, nếu không đừng mơ tưởng có thể toàn mạng rời khỏi nơi này.”

Phượng Minh bụng kêu to ury khuất, cũng không phải ta hại chết Lâm Ấm, vì sao phát tiết hận ý lên người ta? Bất quá cẩn thận hồi tưởng, cái chết của Lâm Ấm quả thật cậu thoát không khỏi liên can, nếu không phải Thái hậu vạch trần thành nam có phục binh của Bắc Kỳ quốc, Lâm Ấm sẽ không mạo hiểm thông tri phục binh Bắc Kỳ dời đi, cũng sẽ không bại lộ thân phận gian tế Bắc Kỳ của chính mình.

131. Quyển 7 - Chương 13

CHƯƠNG 13

Lộc Đan làm sao mà không nhìn ra hận ý trong mắt Quân Đình, hắn cũng biết sự tình của Lâm Âm, lo lắng Quân Đình cảm xúc không thể tự khống chế, đem thể cục khó khăn lắm mới khống chế được đảo loạn, trầm ngâm nói: “Bản khoản của Thập Tam quân tá cũng có đạo lý. Nếu đã như vậy, chúng ta thỉnh Tây Lôi vương một mình đi tới chỗ những người bị bệnh trước, những người còn lại tạm thời ở lại đây. Nếu Minh vương không nói sai, Tây Lôi vương cũng nên không sợ bệnh đậu mùa mới đúng.”

Phượng Minh bật dậy, cười vang nói: “Quốc sư thật toan tính. Nói cho người biết, nếu Dung Diễm một khắc không ở trước mắt ta, ta sẽ tự cắt cổ mình, Đông Phàm vương cũng vậy, hơn một vạn tinh binh Đông Phàm cũng vậy, tất cả đều phải cùng ta xuống mồ.” Cổ tay vừa chuyển, vô song kiếm đã kề ngang cổ.

Dung Diễm nhàn nhã vịn mình, đứng lên.

Đại vương vừa đứng, tự nhiên tất cả bọn người Tây Lôi cũng đứng dậy.

Bọn thị vệ Đông Phàm bỗng nhiên cảnh giác, cũng đứng lên, nhìn chăm chăm đối phương. Bạch khôi đứng bên ngoài, vô thanh vô tức nghiêm nghị đứng dậy.

Chỉ có một lời không hợp, chính là máu chảy thành sông.

Sắc trời âm trầm.

Phượng Minh lẳng lặng đứng ở trên đài cao, cầm kiếm đón gió, thong dong nói: “Quốc sư nghĩ sao?”

Lộc Đan thấy vậy, biết không khả cường, không chút do dự trả lời: “Lộc Đan đương nhiên tin tưởng Minh vương.”

Phượng Minh gật gật đầu, nhìn về quân đội phía đông, rất có phong độ, hỏi: “Ngũ quân tá có thể đại diện quân đội Đông Phàm tổ thái độ không?”

Ngũ quân tá biểu tình do dự. Cha mẹ, thê nhi của hắn cộng lại cũng gần sáu mươi ba nhân khẩu, tất cả đều ở Đông Phàm, nếu không thể ức chế bệnh đậu mùa, chẳng những kỳ hạ tướng sĩ không thể bảo trụ, nói không chừng sẽ còn cửa nát nhà tan.

Cho dù vì Đông Phàm, cũng không có thể mất đi cơ hội giải cứu này.

Ngũ quân tá đang định mở miệng, Quân Đình cười lạnh, nghiêng rằng: “Trừ cha ta, ai cũng không thể đại diện cho quân đội Đông Phàm.”

Phượng Minh nghi vấn: “Sao không thấy Tướng quân đại nhân?”

Lời vừa buông, sắc mặt mọi người nhất thời kịch biến. Quân Đình sắc mặt trắng bệch, hừ một tiếng, quay đầu tránh ánh mắt của Phượng Minh.

Lộc Đan thở dài: “Tướng quân đại nhân cũng nhiễm bệnh.”

Phượng Minh im lặng. Nói như vậy, chỉ sợ Thương Nhạn cũng không tránh khỏi kiếp nạn này. Vị tướng quân này là đối Phượng Minh khá thân thiết, Phượng Minh khó tránh khỏi có chút thương cảm.

Quân Đình ảo não nói: “Nếu không phải Tà Quang tướng quân nhất thời lỗ mãng, tóm được tù binh Bắc Kỳ một cái đã lập tức đưa đi, quân doanh Đông Phàm hiện tại sao có thể trở nên loạn lạc như vậy.”

Liệt Nhi trong lòng tối hỉ, nháy mắt với Dung Hồ. Kế an bài đại một người Bắc Kỳ chịu mang mầm bệnh thật là hiệu quả, không ngờ Tà Quang bắt tù binh, khiến cho bệnh phát tán, càng khó tiết chế ôn dịch lan tràn, bất tri bất giác trung nhưng thật ra giúp Tây Lôi một đại ân.

Hơn nữa tướng lãnh thắm vấn tù binh đa số đều ở đây, tướng lĩnh bị nhiễm bệnh thì không thể tới, tình thế càng lúc càng không thể vãn hồi, trận bệnh đậu mùa này thật sự là khiến cả hệ thống quân đội gần như tê liệt.

Phượng Minh nhớ tới hắc tử bệnh từng hoành hành ở châu Âu. Cậu lại không nghĩ tới việc truyền thụ phương pháp phòng dịch đậu mùa hiện đại, rồi sẽ lại rước lấy nhất trường họa kiếp.

Kia là bao nhiêu mạng người a.

Nhưng cậu không cách nào trách cứ được Dung Diễm. Tình huống này, có thể dễ dàng lấy được thắng lợi, tối diệu chính là, cho dù đại lượng quân đội Đông Phàm đã chết, cũng không có chứng cứ chứng minh là phương pháp của Phượng Minh sai lầm, dân Đông Phàm sẽ không đem cừu hận phát tiết lên Phượng Minh đang bị giam lỏng tại nơi này.

Nếu Dung Diễm mạnh mẽ công thành, Phượng Minh nói không chừng lập tức bị người ta “Răng rắc” một tiếng, bọn chúng mà xuống tay thì... thân một nơi thủ một nẻo.

Lộc Đan phá vỡ sự yên tĩnh: “Minh vương rốt cuộc có tính toán gì không?”

“Đương nhiên là sẽ chứng minh với mọi người lời ta nói không sai.” Phượng Minh tiêu sái cười nói: “Thỉnh quốc sư cùng ngũ quân tá tránh ra một chút, để chúng ta rời hoàng cung, đến quân doanh nhiễm bệnh một chuyến, sau đó cùng mọi người hảo hảo nói chuyện.”

Quân Đình phản đối: “Ta đã nói, trừ phi ngươi có thể ở trước mặt ta chứng minh ngươi có thể giải kiếp nạn này của Đông Phàm, nếu không đừng có mơ tưởng tới chuyện sống sót rời đi hoàng cung.”

Liệt Nhi cười quái dị: “Vậy gọi người bệnh lại đây, chúng ta chứng minh cho ngươi xem.”

“Không thể!” Lộc Đan nói: “Đại vương ở ngay trong cung, có thể nào mạo hiểm đem người bệnh mang vào hoàng cung?”

Ngũ quân tá nói: “Có thể thỉnh Tây Lôi vương cùng một vài thuộc hạ theo chúng ta cùng xuống quân doanh hay không?”

“Một tên cũng không thể thả khỏi hoàng cung.” Quân Đình mệnh huyền tay Dung Diễm, lại không chút khiếp đảm, liếc bọn người bên Tây Lôi một cái, nói: “Những người này đều là địch quốc Tây Lôi tinh nhuệ, thân thủ cao cường, hãn không sợ chết. Ở trong hoàng cung có thể giằng co cục diện với chúng ta, nếu để bọn họ tới vùng ngoại ô, sợ là chúng ta không thể chế trụ. Để bọn họ đào tẩu, tương lai sẽ thành mối họa cho Đông Phàm.”

“Ta sẽ không để thuộc hạ ta tách ra.” Dung Diễm lạnh lùng nói: “Đã đi thì cùng đi.” Không hề thương lượng đường sống.

Liệt Nhi reo lên: “Các ngươi mau thương lượng đi, muốn đưa người bệnh lại đây hay để chúng ta xuống quân doanh, dù sao Minh vương chúng ta là thành tâm muốn phòng dịch cho các ngươi.”

“Nếu đánh thêm trận nữa, chúng ta cũng không sợ.” Dung Hồ ở bên cạnh trầm giọng được thêm một câu.

“Quân Chiêu, ” Quân Đình hướng trong đám người kêu đích danh một gã thị vệ: “Truyền quân lệnh của ta, lập tức mang vài tên binh lính nhiễm bệnh đến đây.”

Quân Chiêu kia là Quân gia thân vệ, tự nhiên lấy mệnh lệnh Quân Đình vi trước, lên tiếng, xoay người định đi, trước mắt lưỡng đạo bạch quang hiện lên, đã bị hai gã cao thủ tâm phúc của Lộc Đan một tả một hữu kẹp kiếm vào cổ hần.

Quân Đình trừng mắt, cả giận nói: “Lộc Đan, ngươi không để ý hơn vạn tướng sĩ trong quân doanh chúng ta đang đứng bên bờ vực chết sống sao?”

Lộc Đan ánh mắt không chút nào thoái nhượng, ngắt đầu nói: “Thập Tam quân tá chẳng lẽ không cố sinh tử của Đại vương sao?”

“Vô nghĩa! Đại vương bất quá là trong hoàng tộc chọn lựa ra một người thống trị quốc gia, chỉ cần trong Đông Phàm vương tộc còn một người thượng tôn, không lo vương vị không có người kế thừa. Đông Phàm

tướng sĩ đang ở chết dần chết mòn, nếu không bảo hộ tướng sĩ của vương tộc, Đông Phàm làm sao có thể ngăn cản địch nhân?”

Một gã cao thủ tâm phúc của Lộc Đan tựa hồ cũng kiêm nhiệm mưu trí của hắn, nghe vậy thì tay bỗng cầm chắc chủy thủ bên mình, nói: “Thập Tam quân tá nói không phải rồi. Quốc sư cũng không nói không cứu trợ tướng sĩ Đông Phàm, chỉ nói là để Tây Lôi vương cùng mọi người đến quân doanh chứng minh cho chúng ta xem, ngăn không cho ôn dịch truyền vào hoàng cung. Thập Tam quân tá thân là Tướng quân chi nữ, lại ở thể khốn yếu quan đầu, vì cái chết của tình nhân mà mang lòng oán hận với Minh vương, một mặt cản trở Minh vương xuất cung, thật sự không sáng suốt chút nào.”

Ngữ khí của hắn tỏ vẻ châm chọc, nội bộ tối ý tấn lộ, bạch khôi binh lính bên cạnh đều cười rộ lên. Quân Đình tức giận đến nổi cả người phát run, ánh mắt sắc bén nhìn về phía ngũ quân tá: “Người thân là tướng lãnh quân đội, quân vụ nghị thỉnh bị hủy chỉ nhục chưa báo, chẳng lẽ lại phải khinh phóng địch nhân xuất cung?”

Ngũ quân tá trong lòng cũng hiểu được Quân Đình đang ngượng, ngại vu Quân Thanh, phản bác thì thật chẳng lợi lộc gì, đành phải khẩn thiết nói: “Thập Tam quân tá, ôn dịch lại tiếp tục lan tràn, ta Đông Phàm sẽ bị hủy diệt. Đến nước này, quân vụ nghị thỉnh lại bị cho là cái gì? Vì tính mạng của tướng sĩ Đông Phàm cùng dân chúng ta suy nghĩ, không bằng để bọn họ đến quân doanh một chuyến, nếu Minh vương không nói sai, vậy thật sự là thần linh hiển linh, thương hại Đông Phàm.”

Không khí của người âm thầm gặt đầu.

Quân Đình bất vi sở động, trầm giọng nói: “Khi phụ thân bị bệnh, khiến ta phải tạm thời tiếp quản quân gia, người không nghe mệnh lệnh của ta, tính phản bội sao?”

Đây là tội danh nghiêm trọng nhất, ngũ quân tá này không khỏi khí yếu.

Lộc Đan chẳng thèm nhìn Quân Đình, khoe môi dặt ra một nụ cười lạnh, thản nhiên hạ lệnh: “Ai dám làm điều xằng bậy, giết không tha.”

“Cẩn tuân chỉ mệnh của quốc sư!” Bạch khôi nhân mã cùng hô to.

Không khí càng lúc càng trở nên căng thẳng.

Gió phương Bắc lạnh thấu xương.

Khói đặc dần dần tan, thái dương lộ ra khuôn mặt tươi cười nhìn đại địa, vết máu trên tuyết từ từ đọng lại, mỗi một chỗ nhìn thấy ghê người, làm cho người ta không khỏi hoài nghi đây là trận giết chóc lớn nhất thiên hạ.

Lưỡi dao sáng long lanh dưới ánh mặt trời phát quang chói mắt.

Miệng vết thương rỉ máu, đại chiến lần thứ hai bùng nổ.

Dung Diễm vẻ mặt điềm nhiên, cùng Phượng Minh sóng vai đứng dậy. Phía sau, là ánh mắt sáng ngời hữu thần của Liệt Nhi cùng ánh mắt cường đại sát khí của Dung Hồ, ở phía sau Dung Hồ và Liệt Nhi, chính là kia những cao thủ Tây Lôi sống sót sau tai nạn, cả người dính đầy máu tươi.

Quân đội chết thảm, vì tránh né ôn dịch, rất nhiều nhân mã tinh nhuệ đã chuyển qua đô thành vùng ngoại ô, đến nỗi hoàng cung nếu đột nhiên gặp chuyện không may, không thể điều động đủ nhân thủ, nếu không Dung Diễm này cùng hơn một ngàn binh mã đã sớm toàn quân bị diệt. Bất quá cho dù dời ra khỏi thành ngoại cách ly, ở tình huống rối loạn này, trong thành ngoài thành mỗi ngày đều có tỉ tử nhiễm bệnh mới truyền ra.

Lộc Đan cũng là một trong ba người nắm giữ thế cục, cũng chỉ có hắn đoán được Dung Diễm có khả năng chưa chết, dùng kế dụ rấn ra khỏi hang để giết Dung Diễm. Đáng tiếc Phượng Minh xuyên qua địa võng, hại hắn thất bại trong gang tấc, bây giờ còn phải tận hết sức lực bảo hộ Phượng Minh cùng bội vô song kiếm.

Trong một khoảnh khắc tĩnh mịch, tiếng vó ngựa hốt khởi, tiếng chân dồn dập bối rối, làm cho hết thảy mọi người đều phải chú ý.

Ở phía xa xa, một thanh niên mặc Quân gia gia vệ phục, đột nhiên thấy thế cục quỷ dị trước mặt, không kịp tỏ vẻ kinh ngạc, khàn khàn nơi yết hầu, hỏi: “Thập Tam quân tá ở đâu?”

“Ở phía trước.”

“Ở trên đài cao.”

Người nọ lúc này xoay người xuống ngựa, bước nhanh qua hàng ngũ đang căng thẳng trung hết sức, bước qua bạch khôi nhân mã, một đường đánh ngã vài tên thị vệ, thở hổn hển gạt mọi người ra, liếc mắt một cái, thấy Quân Đình bị thủ hạ của Dung Diễm dùng thế lực bắt ép, bỗng nhiên dừng lại.

Quân Đình vừa thấy gia vệ nhà mình tới, biết có chuyện không ổn, biến sắc nói: “Có chuyện gì?”

Gia vệ nét mặt bi ai, bùm một tiếng, hai đầu gối quỳ xuống, nức nở nói: “Tướng quân đại nhân... Đại nhân... đã đi rồi...” Miễn cưỡng nói, lời nói ngắt quãng, hai tay tì lên nền tuyết dính máu, cả người run rẩy, thống khổ cơ hồ cuộn mình đứng lên.

Nét trầm mặc bao trùm lên bầu không khí.

“Phụ thân!” Quân Đình thẳng thốt kêu lên, tiếng thét chợt cắt qua ngàn dặm trời quang.

“Đại nhân...” Ngũ quân tá ánh mắt như dại đi, hai đầu gối quỳ xuống, ngửa đầu nhìn về phía chân trời vô định, bi thiết gào lên: “Tướng quân đại nhân!”

Các tướng lĩnh cùng thị vệ ở phía sau, nét mặt tái nhợt, toàn thể yên lặng quỳ xuống.

Quân Thanh ra đi. Đây là điều đả kích lớn nhất đối với quân đội Đông Phàm từ trước tới nay, trụ cột vững chãi của toàn quân...đã ra đi.

Đây là lỗi của mình sao? Phượng Minh nhìn những người đang quỳ trên nền tuyết lạnh thấm đẫm máu tươi gào thét, không thể kiềm chế nổi thê thương trào lên từ đáy lòng. Một bàn tay ấm áp nắm lấy tay mình, nhẹ nhàng xoa nắn, là Dung Diễm...

Lộc Đan cùng bạch khôi thân binh của hắn đứng bên ngoài, vẻ mặt cũng trầm lặng.

Quân Thanh qua đời, đại bộ phận tướng lĩnh Đông Phàm sinh tử còn chưa biết, đại lượng binh lính chết đi. Có thể nói, hệ thống quân lực Đông Phàm đã bị hủy diệt hơn phân nửa, cho dù giải quyết thành công bọn người Tây Lôi, cũng không thể đối mặt với nguy cơ xâm lược từ Bắc Kỳ.

Lúc trước khi dụ bắt Phượng Minh đến Đông Phàm, ai có thể nghĩ đến kết quả sẽ thế nào?

Quốc sư này, chẳng lẽ đúng là căn nguyên dẫn tới sự hủy diệt của Đông Phàm?

Sau khi Đông Phàm bị hủy diệt, sẽ thế lương thế nào nếu không có năng lực tự bảo vệ Đại vương của mình?

Hắn dù kiên cường, cũng không thể chịu đựng được loại đao giảo bàn đau lòng này.

Ánh mắt kiên định, nhìn xuyên thấu không gian, dừng ở trên khuôn mặt tuấn mỹ của Phượng Minh.

“Minh vương...” Lộc Đan cất bước, đơn độc vượt qua binh lính hai bên Tây Lôi cùng Đông Phàm, chống lại binh khí của Tây Lôi: “Hãy để chúng ta đơn độc nói chuyện.” Sắc mặt dị thường ngưng trọng.

Phượng Minh nhìn về phía Dung Diễm. Dung Diễm suy tư một lát, gật đầu nói: “Hảo. Quốc sư mời theo ta.”

Vòng phòng thủ khe tách ra, để Lộc Đan trở ra, lập tức một lần nữa phong bế lại.

Dung Diễm, Phượng Minh, Lộc Đan, ba người đi đến một góc không có người.

Dung Diễm đi thẳng vào vấn đề: “Tình thế bây giờ quốc sư cũng đã thấy. Đông Phàm đã muốn loạn, mất đi một phòng vệ binh lực của quốc gia, hiện tại cho dù người bắt sống Phượng Minh, hoặc là giết ta, cũng vô pháp bảo toàn tính mạng cho Đại vương nhà người.”

“Nhất định có biện pháp.” Lộc Đan nói nhỏ: “Nếu như không có biện pháp, Tây Lôi vương làm sao cùng ta trao đổi được?”

Dung Diễm đánh giá kĩ Lộc Đan một lát, tự đáy lòng thở dài: “Quốc sư thật là có trí tuệ kinh thiên, tràn đầy đảm lược, kêu Dung Diễm có thể nào không bội phục?”

Hai người tựa hồ trở nên ăn ý, trong mắt dật ra tia nhìn tôn kính.

Phượng Minh mở to hai mắt, nhìn bọn họ khó hiểu.

“Tây Lôi vương quá khen, Lộc Đan tuy có đầy bụng tâm kế, lại đồ vi Đông Phàm rước lấy di thiên đại họa. Có thể thấy đều có thần linh an bài, Minh vương đúng là quý nhân phúc trạch thâm hậu.” Lộc Đan lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: “Điều kiện của ta rất đơn giản, Đông Phàm sẽ chịu sự bảo hộ của Tây Lôi, Đại vương ta vẫn sẽ được hưởng quyền lợi như cũ, tất cả những kẻ ở bên giới Đông Phàm không tuân mệnh Đại vương ta, thỉnh Tây Lôi vương nhu nghị biện pháp diệt trừ.”

Phượng Minh nhú mi nói: “Quốc sư rốt cuộc đang nói cái gì? Có thể nói rõ chút không?”

Dung Diễm ôn nhu giải thích: “Ý quốc sư là, là Đông Phàm sẽ trở thành nước thuộc địa của Tây Lôi.”

“Cái gì?” Phượng Minh thất thanh kêu lên sợ hãi.

Bọn họ không phải bị nhốt trong hoàng cung, cũng sắp bị người loạn kiếm khảm chết sao? Làm sao Lộc Đan đưa ra chuyện Đông Phàm quy thuận?

Chẳng lẽ hẳn bị cái chết của Quân Thanh làm lu mờ lý trí?

“Hắn còn có khác lựa chọn sao?” Dung Diễm cười nói: “Mục tiêu lớn nhất của quốc sư, chính là muốn bảo hộ Đông Phàm vương. Hiện tại trừ quốc sư, chỉ có ta và người có thể bảo hộ Đông Phàm vương an toàn. Quốc sư không đem Đông Phàm giao cho chúng ta, chẳng lẽ giao cho Quân Đình hiện đang nắm giữ hệ thống quân đội? Quân Đình hận người như vậy, chỉ sợ chờ thế cục ổn một chút, sẽ lập tức phế bỏ Đông Phàm vương. Quân đội sớm muộn sẽ đối địch với quốc sư, cho dù hệ thống quân đội tương lai không phải do Quân Đình nắm giữ, chỉ sợ tướng lĩnh khác bởi vì quan hệ của quốc sư, cũng sẽ không trung thành và tận tâm với Đại vương.”

Lộc Đan mặt không biến sắc, chăm chú nhìn Phượng Minh, hòa nhã nói: “Ta tin Minh vương, Lộc Đan trên đời trừ Đại vương ra đã không còn vương bạn, Minh vương nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ Đại vương ta.”

Phượng Minh trầm nghĩ: người tin tưởng kỳ thật là đem vô song kiếm kia đi. Vì ta, Dung Diễm thế nào cũng không dám thương tổn cái mạng nhỏ của Đại vương nhà người.

Bất quá Lộc Đan hiểu chuyện, thật là làm người ta không thể tưởng tượng, lại không khỏi cảm động.

“Quốc sư không hối hận sao?” Phượng Minh nói nhỏ: “Lấy vận mệnh một quốc gia đổi lấy an nguy của một người, bêu danh bán nước cho dù trăm ngàn năm cũng sẽ theo sát quốc sư.”

Dung Diễm cương chiều chìm đắm liếc nhìn cậu một cái, cười nói: “Người nghĩ đến không đủ quốc sư sâu xa. Hệ thống quân đội Đông Phàm nguyên khí đại thương, không có quân lực khổng lồ của Tây Lôi ta nhúng tay, binh mã Bắc Kỳ quốc tùy thời xuất động, vạn nhất Đông Phàm bị Bắc Kỳ xâm chiếm, kết cục của Đông Phàm vương càng thêm thê thảm. Lấy tình thế Đông Phàm bây giờ, diệt vong đã là tất yếu, quốc sư bất quá là giảm bớt giết chóc mà thôi.”

“Đây là nơi nhiều nước phân tranh tàn khốc. Có thể thấy nếu có bản lĩnh, cũng vô pháp một mình ngăn cơn sóng dữ.” Phượng Minh tinh tế nhấm nuốt lời nói của Dung Diễm, nhẹ giọng cảm thán.

Lộc Đan im lặng, thật lâu sau phương vô lực thở dài: “Minh vương cuối cùng hiểu được đại thế mà Lộc Đan đề cập. Đông Phàm đã muốn rơi vào dòng chảy xiết, địch nhân đều đã lên thuyền, điều ta có thể làm, chính là lựa chọn một tài công đáng tin nhiệm, đem bánh lái giao cho hắn, hy vọng thuyền lớn có thể không bị đánh chìm, người trên thuyền có thể giữ lại một tánh mạng. Còn sau này dù thuyền có thuộc về ai, thì ta cũng không có khả năng quyết định.” Trong mắt ẩn ẩn chớp động lệ quang, miễn cưỡng thu liễm bi thái, trầm giọng hỏi: “Thời gian không nhiều, quân đội bên kia phải giải quyết. Tây Lôi vương thỉnh cho ta một câu trả lời thuyết phục.”

Dung Diễm quyết định thật nhanh nói: “Ta cam đoan sẽ đem Đông Phàm quy thuận sau khi cố gắng ngăn cản ôn dịch lan tràn, hảo hảo đối đãi với dân chúng Đông Phàm, cho Đông Phàm vương cuộc sống an nhàn,

bảo hộ tánh mạng của hần. Nhưng vương quyền phải thu hồi, nếu không sao tính là quy thuận?”

Lộc Đan lắc đầu nói: “Không được. Đại vương nhiều năm qua vẫn là người Đông Phàm tôn quý nhất, hiện tại bỗng nhiên làm cho hần trở thành một kẻ giàu có tầm thường, quả thực chính là một loại nhục nhã. Mặt khác vương tộc ta có thể mặc kệ, nhưng Đại vương sinh thời, tuyệt đối phải ở địa vị cao, quyền thế trong tay, không chịu ủy khuất.”

Phượng Minh nghe được trợn mắt há hốc mồm.

Chẳng lẽ Lộc Đan ngàn dặm xa xôi dụ dỗ hần đến Đông Phàm, diệt trừ tế sư viện, đối phó quân đội, hao hết đủ loại tâm lực đến nỗi mệnh không thể kéo dài, nhưng lại chỉ là vì làm cho Đông Phàm vương không bị ủy khuất?

Dung Diễm mở môi, hiện ra ý chí cường đại vương giả: “Tài phú khả thương lượng, nhưng vương quyền tuyệt đối không thể lưu. Trừ ta, không người nào có thể bảo hộ Đông Phàm vương, quốc sư nên biết rõ.”

“Không, không thể để cho Đại vương chịu ủy khuất gì.” Lộc Đan nhắm mắt suy nghĩ, trên mặt xẹt qua một tia quyết đoán, trợn mắt nhìn chằm chằm Dung Diễm, : “Tây Lôi vương nếu không đáp ứng, các người đừng hòng rời khỏi nơi này.”

Phượng Minh không ủng hộ uy hiếp của hần: “Quốc sư không nên quên, chúng ta còn nắm giữ bí mật bệnh đậu mùa, hiện tại cho dù quốc sư hạ lệnh giết chết chúng ta, tướng lĩnh quân đội vì bọn họ sẽ suy nghĩ, chưa chắc sẽ động thủ.”

“Về phần Quân Đình, nàng tuổi quá nhỏ, tại thời điểm này, nhất định không thể chỉ huy tất cả quân đội.” Dung Diễm thần nhiên vạch ra.

“Minh vương là cho là như vậy sao?” Lộc Đan vẻ mặt chắc chắn, lạnh nhạt hỏi lại: “Hiện tại quân đội bị ai thống tuyệt, nếu sau khi bọn họ biết bệnh đậu mùa trên thực tế là độc kế của Tây Lôi, Minh vương cho rằng sống chết của những tướng sĩ mắc bệnh có thể dẫn tới sự tức giận của bọn họ khi đang trong nỗi đau mất đi Tướng quân sao?”

Nếu thật là như thế, kết cục bi thảm của đội quân Tây Lôi chính là thịt nát xương tan.

Phượng Minh cùng Dung Diễm thăm giết mình, vội trao đổi một ánh mắt.

“Người không có chứng cứ.”

“Cũng giống như chuyện Lộc Đan phỏng đoán chuyện sống chết của Tây Lôi vương thôi, chuyện như vậy cần gì chứng cứ? Chỉ cần trạc ra một điểm đáng ngờ, liền có thể hiểu rõ toàn cục. Tây Lôi vương quyết định nên làm như thế nào rồi chứ?”

“Quốc sư không để ý Đông Phàm vương hay sao?” Dung Diễm hỏi.

Lộc Đan buồn bã, thần nhiên nói: “Nếu không thể cam đoan hần không chịu nhục, còn không bằng để hần giết ta đi.”

Phượng Minh rầu rĩ, vội quay sang nhìn Dung Diễm.

Dung Diễm trầm mặc.

Thời gian không nhiều, nếu phải bình an giải quyết việc này, sẽ cho Lộc Đan đủ thời gian giải quyết quân đội Đông Phàm.

“Hảo, ta đáp ứng ngươi.” Dung Diễm cắn răng, trong mắt lộ ra ánh kiên nghị: “Chỉ cần Đông Phàm vương một ngày còn sống trên đời, thì ngày đó hần sẽ được hưởng tất cả đặc quyền. Nhưng sau khi hần chết, những người khác trong vương tộc không được kế thừa vương quyền, Đông Phàm chính thức trở thành một phần của Tây Lôi.”

Lộc Đan nhìn về phía Dung Diễm, kĩ lưỡng đánh giá, mới vui vẻ nói: “Tây Lôi vương tất sẽ không huỷ bỏ lời hứa này trước mặt Minh vương.” Lộc Đan vương bàn tay gầy yếu ra.

Không trung liên kích tam chưởng, minh ước đã đạt thành.

“Quốc sư xin hãy chậm bước, ” Phượng Minh gọi Lộc Đan lại, bước lên mấy bước, thấp giọng hỏi: “Quốc sư lần trước nói ta thân thể suy yếu, phải lấy chuyện dùng tính mạng của quốc sư để cứu...”

“Đại vương đã muốn bội thượng vô song kiếm, Minh vương còn hoài nghi thành ý của Lộc Đan sao?” Lộc Đan nói: “Sau khi mê man bảy ngày, Minh vương chẳng lẽ không cảm thấy thân thể đã tốt lên nhiều sao. Huyết chiến như thế, nếu là trước kia, Minh vương chỉ sợ sớm ngã khụy.” Lộc Đan trần trời liếc nhìn Phượng Minh, rời khỏi vòng phòng vệ của Tây Lô, trở lại trận doanh của mình.

Phượng Minh kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, nghiêng ngẫm dụng ý trong lời nói của Lộc Đan.

Dung Diễm đứng ở bên cạnh hắn, vui mừng cười nói: “Người này thật sự là kỳ tài, Đông Phàm vương không biết có bao nhiêu phúc khí, mới có thể gặp được một người như thế.

“Không nên cười quá sớm.” Phượng Minh lược hoài lo lắng: “Đông Phàm cũng không phải do một mình Lộc Đan định đoạt. Hắn vị tất có thể thuyết phục quân đội.”

“Làm gì có thể thuyết phục quân đội?” Dung Diễm trao ánh mắt ‘ngươi-trông-khờ -vậy- mà -cũng- đáng-yêu -nhỉ’ cho Phượng Minh, nói một cách chắc nịch: “Với bản lĩnh của Lộc Đan, đối phó với một quân đội mất đi trụ cột tuyệt đối không có gì khó khăn.”

Nói chuyện với nhau rồi, Lộc Đan đã trở lại trận doanh nội phía đông, đối mặt với một ngũ quân tá đang đầm đìa nước mắt trầm giọng nói: “Bây giờ sinh tử của Đông Phàm đang ở trước mắt, ôn dịch hoành hành, kẻ duy nhất biết cách đẩy lùi ôn dịch chỉ có Tây Lô Minh Vương, Tướng quân vị khoảng không huyên, mà Thập Tam quân tá đối với Minh vương có thành kiến. Quốc gia tồn vong, ngũ quân tá đây vì tính mạng của hơn vạn tướng sĩ cùng vô số dân chúng Đông Phàm, vẫn là lấy lợi ích của cả quốc gia vì trước?”

Ngũ quân tá trầm mặc một lát, vẻ mặt giống như vẻ mặt vừa khóc thảm của Quân Đình, hạ giọng nói: “Người muốn ngăn cản Thập Tam quân tá ngồi lên vị trí Tướng quân sao?”

Vị trí Tướng quân từ xưa tới nay đều là do Quân gia kế thừa, này truyền thống đã có trăm năm lịch sử.

“Không sai.” Lộc Đan nhìn xoáy sâu vào mắt ngũ quân tá, nói rõ ràng từng chữ một: “Vận mệnh của vô số sinh linh, ở ngay trong ý niệm của ngũ quân tá. Là cứu tinh của Đông Lâm, hay vẫn chỉ là tay sai của Quân gia, ngũ quân tá chọn cái nào.”

Ngũ quân tá ánh mắt phức tạp, nhìn về phía Quân Đình vừa mới đau đớn nhận tang cha.

Các tướng lĩnh đối với Quân gia trung thành thâm căn cố đế, nhưng nhìn mình tự rèn luyện ra những vị tướng sĩ tài ba, lần lượt ra đi vì bệnh tật, người nào làm tướng quân mà không đau lòng?

“Người muốn ta làm thế nào đây?” Ngũ quân tá ánh mắt trần ngập hàn khí.

Giọng Lộc Đan nhu hòa giống tấu cấp thần linh lắng nghe thần khúc: “Mang Quân Đình đi, tạm thời nhốt lại. Bí mật cài người theo Minh Vương tìm ra bí mật bệnh đậu mùa, sau đó mới thả Quân Đình ra. Về phần Tướng quân vị, nàng không phải là lựa chọn thích hợp, ngũ quân tá lãnh binh nhiều năm, tư cách thâm hậu, có phải là nên thay thế Quân Thanh đại nhân hoàn thành nguyện vọng?”

Ngũ quân tá nét mặt không chút biểu tình, trầm giọng nói: “Ta sẽ tạm thời nhốt Quân Đình, nhưng vị trí Tướng quân không thể dễ dàng quyết định, trong Đông Phàm có vài vị quân tá cấp tướng lĩnh đang dưỡng bệnh, có lẽ ngày sau có thể kháng phục. Tướng quân do ai đảm đương, ngày sau tái luận.”

“Như thế cũng tốt.” Lộc Đan thối lui, lẳng lặng đứng quay về về một phía

Giọng Dung Diễm hợp thời vang lên: “Rốt cuộc hòa hay chiến, các vị thương lượng xong chưa?”

Quân Đình đang thương tâm, nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu, cắn răng nói: “Chiến!”

Lâm Ấm ngày đó bởi vì oán hận Phượng Minh cùng thái hậu vạch ra phục binh Bắc Kỳ, nói với nàng Phượng Minh là kẻ mang diêm xấu, vừa xuất hiện sẽ phá hủy thánh hồ, nhất định còn có thể mang đến những tai ương khủng khiếp hơn cho Đông Phàm. Nàng hiện tại mất đi Lâm Ấm, lại mất đi phụ thân, kỳ hạ tướng sĩ ngàn người chết đi, lửa giận ngập trời, một ngày nào đó nhất định sẽ tính sổ Phượng Minh.

“Chờ chút!” Ngũ quân tá rót cục cũng mở miệng nói: “Bỗng chém giết vô ích. Giải quyết bệnh đậu mùa mới là tối trọng yếu. Thỉnh Minh vương trước khi thả Thập Tam quân tá, tỏ một chút thành ý.”

Phượng Minh biết Lộc Đan đã muốn lập công, đương nhiên cũng đồng thuận theo thời thế, gật đầu nói: “Chúng ta đối với Thập Tam quân tá bản vô ác ý, Dung Diễm chỉ là vì cứu ta mà xâm nhập vương cung Đông Phàm. Nếu ngũ quân tá cũng có thành ý, chúng ta chẳng những có thể lập tức phóng thích Thập Tam quân tá, lễ tạ thần ý phái ra mười tên tinh nhuệ, sẽ cùng các người tới chỗ quân doanh có người bệnh, thành tâm thành ý chứng minh phương pháp chữa bệnh của ta cho các nguoi.”

Đông Phàm trận doanh xôn xao.

Như vậy đúng là phương pháp giải quyết tốt nhất.

Lộc Đan nhân cơ hội nói: “Như vậy đi, trước hết xin Minh vương hãy phóng thích Thập Tam quân tá và phái vài người ra, về phần Minh vương cùng Tây Lô vương, thỉnh tạm thời di giá đến cung điện Minh Vương đang ở chờ tin tức.”

“Cũng tốt.”

Liệt Nhi lấy chủy thủ ra, cắt đứt dây thừng sau lưng Quân Đình. Quân Đình hai tay vừa được tự do, lập tức phản thủ dựng thẳng Liệt Nhi mà tung chưởng, muốn đoạt chủy thủ trong tay Liệt Nhi.

Liệt Nhi mặc dù bộ dáng mềm mại, cũng là một trong hai đại thị vệ bên cạnh Dung Diễm, sao đến phiên Quân Đình làm bậy, cổ tay vừa lật, chủy thủ thiết bính gõ mạnh vào bàn tay Quân Đình.

Quân Đình kêu lên một tiếng đau đớn, xoay người phi phác, đầu ngón tay phóng thẳng hướng Phượng Minh, ánh mắt trạc đi.

Mọi người kêu sợ hãi.

“Minh vương cẩn thận!”

“Thập Tam quân tá...”

Một luồng khí mạnh vọt tới, động tác của Quân Đình nhất thời gián đoạn, thân bắt do bị đẩy từ đài cao xuống. Là Dung Hồ.

“Thập Tam quân tá!”

“Thập Tam quân tá thỉnh chờ xúc động!”

Mấy người trong quân đội vội phi tới đỡ lấy nàng.

Phượng Minh bị Quân Đình điên cuồng thích sát, hoảng sợ, bám lấy Dung Diễm. Liệt Nhi vỗ vỗ bả vai Dung Hồ, thấp giọng cười nói: “Nữ nhân ngươi cũng dám đánh, cẩn thận khi nào về ta sẽ nói cho Thu Lam.”

Dung Hồ thản nhiên nói: “Ngươi dám ly gián ta với Thu Lam, ta sẽ tìm Vĩnh Dật tính sổ.”

Liệt Nhi lầm bầm hai tiếng, cảm miệng ngoan ngoãn trở lại bên cạnh Phượng Minh.

Quân Đình giãy giụa đứng lên, quát: “Không cần lo cho ta, ta muốn mấy kẻ đó đền mạng cho Đông Phàm ta.” Nàng nhất phúc oán khí không thể phát tiết, cư nhiên kiên quyết nhắm Phượng Minh mà lên giọng.

Phượng Minh ánh mắt vô tội nhìn nàng.

Dung Diễm không lên tiếng, thầm nghĩ: trực giác của nữ nhân đều rất lợi hại. Quân Đình này đã muốn bắt tri bất giác đánh hơi được âm mưu bên trong, mơ hồ hiểu được chúng ta chính là đầu sỏ, chính là ý nghĩ chưa thanh tỉnh, không thể đem sự tình giấu bó một chuỗi gia dĩ phân tích. Hơi dư thời gian, nàng cũng giống Lộc Đan, cũng đoán được những mê hoặc bên trong, trước hết phải diệt trừ nàng mới được.

Ánh mắt di chuyển, nhìn thấy Lộc Đan ở phía đối diện.

Lộc Đan dường như hiểu được ý tứ của hắn, hơi hơi cáp thủ.

Dung Diễm thở dài.

“Làm sao vậy?” Phượng Minh hỏi.

“Không có gì, Tây Lôi tuy mạnh, nhưng lại tìm không thấy một nhân tài như Lộc Đan kia.”

Bên kia đã có hai ba người nhận ra ý tứ của ngũ quân tá, bước tới ngăn trở Quân Đình. Bất quá Quân Thanh dự ury vẫn còn, tất cả mọi người chần chừ lo lắng, không biết làm gì với Quân Đình.

“Thỉnh Thập Tam quân tá lấy đại cục làm trọng.” Ngũ quân tá nói: “Thập Tam quân tá bị thương quá độ, cảm xúc kích động, chuyện ở đây, không bằng giao cho chúng ta xử lý.”

Quân Đình bị nhân mã vây quanh, tâm sinh cảnh giác, nhìn chăm chăm ngũ quân tá nói: “Người nghĩ ta hành xử vô lí sao?”

Ngũ quân tá nhìn xem tả hữu, cắn răng nói: “Không dám. Chính là Thập Tam quân tá quá mức kích động, thỉnh Thập Tam quân tá đi nghỉ ngơi trước.”

Nháy mắt, năm vị tướng lãnh thấp cấp chậm rãi vây quanh Quân Đình.

Quân Đình thấy rõ tình thế, trấn định lại, cười lạnh nói: “Người phản bội Quân gia?” Nhìn về phía một mảnh khôi giáp đang đung đưa, ánh mắt nhìn từng vị tướng lãnh, “Các người cứ giương mắt nhìn kẻ phản đồ kia thế sao? Tì cốt phụ thân còn chưa lạnh, uy nghiêm của Quân gia đã tiêu tan rồi sao?” Thét lên một hồi, kiệt sức khản giọng, nước mắt giàn giụa.

Tiếng bước chân bước làm làm trái tim người ta ngưng đập dồn dập vang lên.

Cả không gian chìm vào im lặng, những kẻ trung thành với Quân gia từ từ tiến lại gần ngũ quân tá.

Ngũ quân tá nhìn mọi người cùng vài tên tâm phúc, cười thẳm, nói: “Nếu các người cảm thấy Thập Tam quân tá làm đúng, nếu các người cảm thấy bệnh đậu mùa chẳng có gì nghiêm trọng, cứu vớt chúng ta đích tướng sĩ cũng không trọng yếu, vậy rút kiếm ra, giết ta đi.”

Vòng người đang chậm rãi tới gần, bỗng ngấp ngừng dừng lại.

Thậm chí ngay cả những thị vệ hàng đầu của Quân gia, cũng đều không thể nhìn thẳng vào ánh mắt của ngũ quân tá.

132. Quyển 7 - Chương 14

CHƯƠNG 14

Giọng Lộc Đan vang lên: “Bệnh đậu mùa đang tiếp tục lây lan, chúng ta không nên kéo dài. Tạm thời giam lỏng Thập tam quân tá đã, đợi nâng tinh tảo lại rồi nói sau. Minh vương cùng Tây Lôi vương thỉnh lên đường, tạm thời di giá đến cung điện của Minh Vương nghỉ ngơi. Ta thay đại Đại vương tuyên bố vương lệnh, quân đội hết thấy tạm đều do Ngũ quân tá chưởng quản, về phần Tướng quân vị do ai kế thừa, chúng ta sẽ triệu tập tướng lãnh họp bàn sau.”

Tướng quân vị là chức trọng yếu nên Đại vương không thể một mình quyết định, đó cũng là tính dân chủ ở Đông Phàm.

Dung Diễm có trong tay bí mật bệnh đậu mùa, lại cùng Lộc Đan đạt thành ước định, không sợ quân đội gỡ trò quỷ, chọn ra mười người thân tín, để bọn họ theo thị vệ Đông Phàm xuống quân doanh.

Ngũ quân tá phân phó một phó tướng bên mình: “Người lĩnh một nửa nhân mã, trông coi Minh vương cùng Tây Lôi vương, hộ giá bọn họ tới cung điện.” Còn bản thân thì tự lĩnh một nửa nhân mã, hộ tống mười thân tín của Dung Diễm xuống quân doanh.

Bên này, Dung Diễm suất lĩnh nhân mã làm thành một vòng tròn, mũi kiếm cùng hướng ra phía ngoài, ở giữa bảo vệ cho Dung Diễm và Phượng Minh, chậm rãi từ thượng đài đi xuống.

Lộc Đan cùng hai phái nhân mã, cẩn thận vây thành một vòng, di chuyển theo họ, để tránh bọn họ nhân cơ hội phá vây bỏ chạy.

Dưới ánh mặt trời, đám người tạo thành ba vòng tròn đồng tâm đẹp mắt. Ở giữa là Dung Diễm cùng Phượng Minh, bên ngoài một vòng là thuộc hạ của Dung Diễm vận hắc phục, bên ngoài nữa là bạc khôi nhân mã, phía ngoài cùng là bạch khôi nhân mã của Lộc Đan. Nếu ở đỉnh núi xa xa kia vọng xuống dưới, thật sự là đẹp mê người, nào ai biết nguy hiểm đáng sợ ở bên trong.

Vòng tròn đồng tâm chậm rãi di chuyển, rốt cục cũng tới cung điện của Phượng Minh. Dung Diễm đánh mắt nhìn xung quanh, Dung Hồ bảo vệ đại môn, Liệt Nhi dẫn hơn mười người đi vòng quanh, một lát sau quay lại nói: “Bên trong trống không, một tên phục binh cũng không có.”

Bọn người Tây Lô nối nhau đi vào, hơn phân nửa trong số họ thở không dám thở, không dám buông lỏng cảnh giác.

Ngoài điện cũng là cao thủ thị vệ, canh phòng nghiêm ngặt ngăn bọn họ chạy trốn.

Vào cung điện, Phượng Minh cuối cùng nhẹ nhàng thở hắt ra, đặt móng xuống ghế: “Không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy.” Bưng chén trà ghé vào miệng định uống.

Liệt Nhi nhanh tay đoạt lấy, kiểm tra nửa ngày, mới đưa chén trà trả lại cho Phượng Minh, nói: “Không có hạ độc, có thể uống.”

Dung Diễm đi tới, nhéo mũi Phượng Minh một cái, hiển nhiên trách cậu không có lòng phòng bị.

“Ta làm sao biết trên đời lắm chuyện cổ quái như vậy?” Phượng Minh buồn thanh cúi đầu.

Dung Hồ vội vàng từ bên trong đi ra: “Ta đã tuần tra hai lần, theo lời mật thám thì cả hai cung điện nhỏ đều trống không, không có dấu hiệu gì là có người đi qua, bất quá để đảm bảo..., ta đã sai người gác bên ngoài, còn để lại hai người trông coi.”

Phượng Minh ngáp dài một cái, nhìn sắc trời: “Nguyên lai vẫn là buổi sáng, hắc, đúng là một buổi sáng mạo hiểm nhớ đời.”.Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, thay đổi sắc mặt, chỉ mặt Dung Diễm, hung hăng nói: “Lần sau người dám hy sinh bản thân, ta nhất định không tha thứ người! Lần này nếu không phải ta quay lại, người đã thành bánh thịt đưa tới miệng Đại vương người ta rồi.” Nói tới đây, càng nghĩ càng sợ, run run xoa tâm, lệ quang trong mắt nối nhau tràn ra.

Dung Diễm sớm đoán được sẽ bị mắng, chính là không nghĩ tới Phượng Minh là người mắng mình, yên lặng ngồi xuống cạnh cậu.

Liệt Nhi là thông minh nhất, phát tay kêu mọi người lui ra, cùng Dung Hồ đi ra cửa, nói: “Người coi chừng nơi này, ta dẫn người đi xem phòng thủ có sơ hở hay không.” Ý chỉ chiến đấu sục sôi.

Trong phòng khách, Phượng Minh gần như phát tiết.

“Vì cái gì biết rõ sẽ trúng kế mà vẫn xông vào cung điện?”

“Vì cái gì biết rõ không nắm chắc toàn thắng trở ra còn muốn mạo hiểm?”

“Vì cái gì lại muốn dùng bệnh đậu mùa hại người?”

“Vì cái gì bỏ rơi ta, tự cho mình là anh hùng tập kích bất ngờ quân vụ nghị thỉnh?”

“...”

Dung Diễm ôm cậu vào lòng, nhẹ giọng nói: “Người cũng không biết nguyên nhân sao?”

“Người rất ngu ngốc.” Phượng Minh cắn môi dưới: “Người là Đại vương, sao có thể làm càn như vậy?”

“Ta là Đại vương, đương nhiên có thể làm càn.”

“Người... Người vẫn là Dung Diễm nhìn xa trông rộng, tức trí đa mưu chứ?”

“Nếu có người ở bên ta, ta đương nhiên là Dung Diễm nhìn xa trông rộng, tức trí đa mưu.” Dung Diễm thở dài: “Trước mắt nhìn không thấy người, ta cũng chỉ là Dung Diễm của Phượng Minh mà thôi.”

Chỉ cần có một chút khả năng không cô phụ người, cho dù là hành vi của kẻ ngốc muốn dẫn thân vào cái chết, ta cũng sẽ làm không chút do dự.

Chuyện sinh tử, không gì hơn câu này.

Phượng Minh tâm oa ẩm áp giống như được một làn nước ấm chảy qua, ai thán một tiếng, dựa hẳn vào ngực Dung Diễm, không nói thêm lời nào.

“Thái hậu ... Người biết người tiến cung để tự sát chưa?”

Dung Diễm cười ngọt ngào: “Thái hậu chỉ biết là, nếu Minh vương chết, hài tử của người tám phần cũng không muốn sống. Dù sao đều là chết, không bằng cùng hợp tác liều mạng. Mẫu thân bất quá cũng chỉ là có đứa con cố chấp.”

Phượng Minh thấy cảm động, không trách cứ, nói: “Lão nhân gia ở trong cung sống an nhàn sung sướng nhiều năm, làm sao người có thể để người mạo hiểm tiến cung, vạn nhất bị phát hiện thì phải làm sao?”

Dung Diễm hô to, ủy khuất nói: “Người nói ta sẽ để cho Thái hậu mạo hiểm như vậy sao? Là Thái hậu đưa ra cao kiến nếu dùng bệnh đậu mùa đối phó Đông Phàm, nhất định phải khiến binh lính Đông Phàm càng tập trung càng tốt, hiệu quả kinh sợ vậy mới tốt cho quân ta, mới thật sự có thể ‘bình không nhận huyết’ lấy được chiến lợi phẩm đầu tiên trong đại kế thống nhất của ta. Người kiên trì ẩn núp trong cung, nói đúng ra chỉ có người mới có đủ bản lĩnh khiến quân đội Đông Phàm điên cuồng triệu tập đại bộ phận nhân mã về đô thành. Người nói một đứa con hiếu thuận gặp phải một bà mẹ cố chấp thì phải làm sao đây? Bất quá cũng quả thật giống lời của lão nhân gia, chúng ta trong ngoài phối hợp, quân đội Đông Phàm tất sẽ bị xoay như chong chóng.”

Phượng Minh trợn mắt há hốc mồm.

Có thể sinh ra đứa con Dung Diễm như vậy, nữ nhân ấy quả nhiên không đơn giản.

Dung Diễm thân thủ giúp Phượng Minh nhu mi tâm, nói: “Không cần cau mày. Có ta ở đây bên cạnh người, hết thủy nguy cơ đều đã được hóa giải. Giống như hôm nay, rõ ràng đã đến tuyệt cảnh, cư nhiên biến thành tình thế này. Xem ra chúng ta sau khi trở lại Tây Lô, nhất định phải hảo hảo tạ ơn thượng thiên. Tổ chức một lễ tạ thần cửu thiên, người xem được không?” (Lễ tạ ơn kéo dài 9 ngày đêm)

“Thật là kỳ quái, hình như người chẳng thêm lo lắng gì về chuyện của Tây Lô.” Phượng Minh hồ nghi nhìn Dung Diễm: “Tây Lô vương tựa hồ đã quên, vương vị của người hiện tại đã mất.”

“Sự tin tưởng của Minh vương đối với ta cư nhiên còn không bằng Lộc Đan.” Dung Diễm chắc chắn nói: “Lộc Đan vừa thấy ta sống, chỉ biết đại thể của Đồng Nhi đã mất. Nếu hắn không tin ta đã đoạt lại vương vị, sao có thể cùng ta đặt thành minh ước?”

“Không đúng, nhất định có cái gì gạt ta.” Phượng Minh trừng mắt nhìn Dung Diễm, giống như một con tiểu hổ phát hiện con mồi, bám riết không tha. (tiểu hổ dễ thương ai nuôi không. Dung ca : KỂ NÀO DẤM...)

Dung Diễm cùng cậu đối diện một lát, không nhịn được bật cười, vuốt ve khuôn mặt cậu, phát ra tiếng cười tràn ngập tình tứ: “Không cho Đồng Nhi biểu hiện một chút bản lĩnh của hắn, các đại thần ngầm đối với ta có bất trung chi tâm sao có thể lộ ra dấu vết được? Muốn chinh phạt thiên hạ, trước hết phải ổn định nội bộ, ta vừa lúc mượn cơ hội này, phải hảo hảo thanh trừng những tai họa ngầm bên mình mới được.”

Phượng Minh hừ một tiếng: “Chỉ biết người tính toán chi ly, bất quá người có thật đã nắm chắc chuyện thu hồi vương vị không?”

Dung Diễm nhìn Phượng Minh, tự tiểu phi tiểu nói: “Lòng tin của Minh vương đối với ta cư nhiên so ra còn kém dịch nhân của ta, có phải nên chịu phạt hay không?”

Phượng Minh thấy thần sắc trong mắt hắn tối sầm lại, cả người nóng lên, tim đập mạnh, kinh hoàng nói: “Vết đao của Đông Phàm còn trên cổ, người còn muốn mấy thứ này.”

“Có gì đâu? Ta tin tưởng thành ý lần này của Lộc Đan.”

“Chờ Lộc Đan đối phó quân đội tướng lĩnh đã rồi nói sau.”

Dung Diễm nằm ngửa ra: “Hiện tại lòng người hoảng sợ, quân đội toàn bộ đã rối loạn, chỉ cần đem đám tướng lĩnh còn lại giải quyết một lượt, khống chế binh lính tuyệt không khó.”

Phượng Minh vẫn còn đang suy nghĩ, vẫn là lắc đầu: “Quân đội thế lực thâm căn cố, thuyền có mục nát vẫn còn có ba phần dính. Thực lực của Lộc Đan phải vội vàng ám sát tất cả tướng lĩnh cao cấp, cho dù bọn họ mỗi người đều ngã bệnh nằm ở trên giường, cũng không dễ dàng.”

Dung Diễm lộ ra nụ cười cổ quái: “Minh vương tựa hồ đã quên, mẫu thân đại nhân của ta hiện tại đang lĩnh bốn ngàn quân anh dũng, toàn là cao thủ đã qua tuyển chọn của Tây Lôi, ẩn náu ở bên ngoài hoàng cung.”

Phượng Minh ngạc nhiên: “Nếu không thấy chúng ta xuất cung, Thái hậu chẳng phải cho rằng chúng ta đã bị giết, thương tâm muốn chết.”

“Theo tính cách của mẫu hậu, trước khi thương tâm muốn chết phía, người sẽ lợi dụng danh nghĩa báo thù cho chúng ta.”

“Báo thù?”

Dung Diễm chớp mắt với Phượng Minh: “Ám sát tất cả tướng lĩnh cấp cao trước.”

Phượng Minh nhảy dựng lên, nói: “Không được, vạn nhất Thái hậu tang tử đau lòng, không để ý bản thân xông loạn vào quân đội báo thù, lỡ xảy ra chuyện thì sao?”

“Mẫu hậu sẽ không như thế. Người nhất định sẽ hảo hảo giết chóc một phen, sau đó bảo toàn bản thân, trở lại Tây Lôi, vận dụng lực lượng của chúng ta ẩn giấu nhiều năm, vì quang vinh của hài tử người, giết chết Đồng Nhi, đoạt lại vương vị Tây Lôi.” Dung Diễm chăm chú nhìn xa xăm, trong mắt toát ra sự ngưỡng mộ sâu sắc: “Đây mới là mẫu thân của Tây Lôi Vương Dung Diễm ta, là nữ nhân tôn quý bậc nhất Tây Lôi.”

Phượng Minh trái tim gặp luân phiên kích động, lảng lảng nhìn Dung Diễm, rên rỉ nói: “Ta sắp té xỉu rồi, bên cạnh ta toàn là những kẻ cuồng chiến tranh.”

Dung Diễm thấy cậu thái độ ngây thơ đáng yêu, nhịn không được cúi đầu hung hăng hôn lên trên môi cậu.

Bức rèm che khẽ rung lên, Liệt Nhi bước nhanh tới, vừa vặn thấy Phượng Minh giống con thỏ bị dẫm phải đuôi, giãy giụa khỏi cái ôm của Dung Diễm, mặt đỏ hồng ngồi trở lại ghế của mình.

“Thỉnh Đại vương cùng Minh vương thứ tội, ta không phải cố ý đến quấy rầy, thực ra là muốn báo cáo một chút, ngoài điện Đông Phàm quân không chút động tĩnh gì.”

Phượng Minh da mặt vẫn không đủ dày bằng Dung Diễm, dưới ánh mắt nghiền ngẫm của Liệt Nhi, chân tay luống cuống, tìm đề tài hỏi: “Thái tử Vĩnh Dật của người đâu? Sao có thể dễ dàng thả người đi tìm cái chết?”

Liệt Nhi cười nói: “Vĩnh Dật vì chuyện của ta chọc giận Vĩnh Ân vương, hơn nữa Nhị vương tử cùng Tam vương tử xúi giục, hiện tại đã không thể làm thái tử, bất quá vẫn là thân phận vương tử, sống phóng túng sẽ không thiếu tiền xài. Hẳn căn bản không biết ta vào hoàng cung, muốn cho hắn biết, kia còn không nháo ngất trời? Thái tử vị kia... Hẳn là đã rơi vào tay Nhị vương tử rồi.”

Phượng Minh không nghĩ tới thủ đoạn của Liệt Nhi lại lợi hại như thế, thoáng ngạc nhiên.

Dung Diễm giải thích: “Nhị vương tử Vĩnh Ân cùng Đồng Nhi quan hệ rất tốt, Đồng Nhi đáng cơ, hẳn sẽ là người đầu tiên mang lễ vật tới tặng.”

Liệt Nhi trộm cười: “Ngày sau khi Tây Lôi khởi binh thảo phạt, Đồng quốc là địch quốc nhiều năm còn chưa tính, nhưng Vĩnh Ân từ trước đến nay Tây Lôi quan hệ hữu hảo, lại là liên bang, không lấy cớ thật đúng thì khó có thể hạ thủ. Hơn nữa Vĩnh Ân ngay bên cạnh Tây Lôi, tương lai nếu không công chiếm Vĩnh Ân, Tây Lôi không thể mở rộng. Ha ha, Đồng gia tiểu tặc này giúp đỡ Đại vương giải quyết vấn đề lớn thái tử của Vĩnh Ân đưa hạ lễ cho phản tặc soán vị Tây Lôi, Đại vương ngày sau khi đoạt lại vương vị, xuất binh tấn công bọn họ cũng là phải thôi.”

Phượng Minh giờ mới hiểu được, vương vị này của Dung Diễm chứa rất nhiều bí ẩn.

Trên mặt Dung Diễm lại hiện một tâm tư khác . Hắn vừa mới chạm vào môi Phượng Minh đã bị Liệt Nhi phá đám, vừa nghĩ lại thân mật ôm lấy Phượng Minh, đối với Liệt Nhi chướng mắt ho khan một tiếng.

Liệt Nhi tối biết tâm ý hắn, nhất thời lĩnh hội, tế mi lộng nhãn nói: “Đại vương nếu không có chỉ thị, thuộc hạ tiếp tục tuần tra đi.” Nhanh như chớp chạy đi, thấy Dung Hổ đang đứng canh cửa, lớn tiếng nói: “Đại ca người đã đoán sai, bọn họ quần áo vẫn còn ở trên người, căn bản không có xong việc. Trả bạc đánh cược lại cho ta đi.” Cười xong rồi đi. (à à, bây giờ thì mình đã hiểu rồi nha! Hai anh em nhà này cực nhau coi Minh Diễm đã ấy ấy chưa =)))

Phượng Minh cách màn nghe rõ ràng lời nói của Liệt Nhi, xấu hổ đến muốn chui xuống đất,lại bị Dung Diễm giữ chặt.

Dung Diễm đau lòng nói: “Hành động của chúng ta so với phỏng đoán của thuộc hạ còn chậm chạp hơn, đây là loại sỉ nhục gì đây? Không được, phải nhanh hơn mới được.”

Phượng Minh quay lại nhìn, thấy miệng vết thương mới băng của hắn còn mơ hồ rướm máu, lại mềm lòng, đành phải mềm giọng nói: “Người cả người đều là thương tích, hảo hảo nghỉ ngơi một hồi đi.” Chủ động đặt môi mình lên môi hắn, lại nói: “Thời tiết lạnh quá, người cứ như vậy mà ôm ta.”

Dung Diễm nghĩ không muốn cậu cực khổ, sao nhẫn tâm từ chối tâm ý của cậu, tuân mệnh mà ôm chặt Phượng Minh.

Phượng Minh đưa tay tinh tế vuốt ve khuôn mặt tuần tú của Dung Diễm, chưa đầy mười ngày, nhưng gầy yếu không ít.

Mấy ngày nay chung quy đang âm thầm buồn bực Dung Diễm, trách hắn để mình lọt vào tay Lộc Đan chẳng quan tâm, còn giả chết chọc người lo lắng. Hiện tại ngẫm lại, Dung Diễm trong thời gian ngắn ngủi như vậy, cùng Đồng Nhi đánh một trận không nói, quay về Tây Lôi cứu Thái hậu ra, lại ngày đêm cấp tốc đi Đông Phàm, ngàn dặm xa xôi tạo ra bệnh đậu mùa, vừa phái người dò hỏi quân tình Bắc Kỳ, vừa bố trí tốt nhiều phục binh Bắc Kỳ giả mạo, vừa bận tâm tình thế của tiểu quốc Vĩnh An, cuối cùng ở thời điểm sắp thành công, lại bị Lộc Đan nhất kế sử xuất(1 kế dụ ra) , bị bắt ngay lúc định xông vào hoàng cung, chiến đấu đẫm máu như thế, vất vả như thế, chỉ sợ ngay cả người sắt cũng chịu không được, thật sự là làm khó vị Tây Lôi vương này.

Hơi thở quen thuộc của Dung Diễm gần ngay chớp mũi, Phượng Minh lẳng lặng chăm chú nhìn hình dáng đã gặp cả trăm lần trong mộng, mơ hồ giống như sống trong giấc mộng đẹp nhất, lộ ra tươi cười lơ đãng.

Dung Diễm ôn nhu nhìn cậu nói: ” Cười gốc cái gì? Mắt người mơ màng quá,có phải buồn ngủ rồi không?”

Phượng Minh lắc đầu, nhìn Dung Diễm thật sâu, nhẹ giọng nói: “Ta làm sao dám nhắm mắt lại đây?”

Hai người đều cảm thấy mùa đông dường như tan biến,chẳng mấy may phát giác rét lạnh, ôm chặt lấy nhau, hy vọng cả đời cũng không tách ra, cứ lẳng lặng ngốc như vậy là tốt rồi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua,tình thế nguy hiểm giương cung bạt kiếm ngoài điện đã bị vứt ra sau đầu.

Mặt trời ngấm nhìn bọn họ chăm chú nhìn lẫn nhau liền vội vàng chạy trốn, trôi về phía tây, không cần thận người được trong không khí xa xa vị ngọt truyền đến, trưng ra khuôn mặt tròn đỏ bừng . (gặp ta là ta ở lại ngấm cho đã mắt)

Không khí yên tĩnh bỗng bị phá bình.

Dung Hổ bước nhanh đi đến, nói: “Thủ binh bên ngoài bỗng nhiên thôi lui, Quốc sư Lộc Đan đến.”

Dung Diễm im lặng một lát, trong mắt hồ dật ra một tia kính nể người khác khó phát hiện: “Tay chân lạnh lẽo thật, không ngờ thời gian ngắn vậy hắn đã có thể giải quyết quân đội rồi.”

Lộc Đan vội vàng đi vào, sắc mặt ứng đỏ bất thường, vừa thấy Phượng Minh, nhân tiện nói: “Bệnh đậu mùa bỗng lây lan mạnh hẳn lên, tướng lãnh quân đội toàn bộ đã nhiễm bệnh, càng đáng sợ hơn chính là, mấy ngàn cao thủ Bắc Kỳ cư nhiên lên vào phủ các tướng lãnh, ám sát đại lượng tướng lãnh, hiện tại quân đội đang vô cùng lộn xộn . Đại vương hạ vương lệnh, lệnh ta toàn quyền tiếp quản quân đội Đông Phàm, sự tình đại khái đã thỏa đáng, chỉ cần Minh vương đăng cao nhất hô.”

Dung Diễm cân nhắc, cái gọi là quân đội tướng lãnh toàn bộ nhiễm bệnh đương nhiên là lời nói dối, đại khái hơn một nửa đã bị Thái hậu thu thập, hơn phân nửa còn lại được Lộc Đan mời dự họp quân vụ hội nghị khẩn cấp đều bị một lưới bắt hết. Lộc Đan xuống tay, lưỡng trước sẽ không người sống sót.

Phượng Minh cả kinh: “Còn Thập Tam quân tá cùng Thương Nhan tướng quân thì sao?”

“Thương Nhan tướng quân hai ngày trước cũng đã bệnh chết.” Lộc Đan thản nhiên nói: “Thập Tam quân tá từ lâu đã nhiễm bệnh, bệnh vừa mới phát tác, đã bỏ mạng rồi.”

Phượng Minh vừa nghe, liền hiểu được Quân Đình cũng đã gặp phải độc thủ, tuy biết nàng nếu chấp chương quân quyền sẽ không bỏ qua cho mình, nhưng nhớ tới tình cảnh hai người lần đầu tiên giao tiếp khi bản thân vừa mới tham dự quân vụ, không khỏi ảm đạm, trầm mặc một lát, miễn cưỡng tỉnh lại nói: “Quốc sư muốn ta dâng cao nhất hô?”

“Phải, chỉ cần Minh vương ra mặt, chắc chắn sẽ lấy được lòng người Đông Phàm.”

Mặt trời lặn, màn đêm buông xuống, mấy ngày nay đô thành Đông Phàm bị tử thần bao phủ, bỗng nhiên có một điểm sinh khí quỷ dị.

Đại lượng hoa mỹ pháo hoa được châm ở đầu tường, quang mang ngũ sắc chiếu sáng lên trời sao, những người hầu của quý tộc Đông Phàm đi đến từng ngõ nhỏ, truyền vương lệnh của Đông Phàm vương tất cả dân chúng Đông Phàm, đều tụ tập đến dưới đầu tường.

Bởi vì ôn dịch đã mang đến tử vong cho vô số người, nay đã có phương pháp phòng dịch.

“Sứ giả của thần linh đã tới!”

“Đã có phương pháp đối phó với ôn dịch!”

Mọi người bị ôn dịch làm cho khiếp đảm tâm can thật không dám tin vào tin tốt này, mang theo hoài nghi, khẩn trương, chờ mong, hưng phấn, bọn họ nơm nớp lo sợ, nhiều ngày không dám ra khỏi nhà, tụ tập đến đầu tường.

Mấy trăm đại đèn ***g chiếu rọi xuống, xuất hiện trên tường thành nhiều người trang phục chỉnh tề, có Đại vương của bọn họ, Quốc sư Lộc Đan, vài vị tướng lãnh cấp thấp bỗng nhiên được đề bạt tham dự quân vụ nghị thỉnh, còn có hai người bọn họ không biết, nhưng đều nghe qua uy danh Tây Lôi vương Dung Diễm, Minh vương Phượng Minh.

Phượng Minh nhìn đám người đen kịt phía dưới, nhìn những ánh mắt khao khát mãnh liệt được sống, công bố bí mật trọng đại thay đổi cả thế gian phương pháp đối phó bệnh đậu mùa.

“Bệnh đậu mùa là một bệnh độc ác tính, loại bệnh độc này thực dễ dàng lây lan, tỉ lệ tử vong rất cao, hơn nữa đối với quốc gia ít phát sinh ôn dịch, hậu quả càng thêm nghiêm trọng.” Minh vương được Thập nhất quốc tán dương đứng trên thành, chậm rãi mà nói: “Ồ Tây Lôi cũng từng phát sinh, đại lượng dân chúng vô tội tử vong, Tây Lôi vương Dung Diễm ta khẩn cầu thần linh thương xót, rốt cục cảm động thần linh, ban cho phương pháp dự phòng bệnh đậu mùa. Hôm nay, thần linh đã tỏ rõ, chúng ta tới Đông Phàm, giúp Đông Phàm xua đuổi loại bệnh đáng sợ này.” Dung Diễm đứng ở bên cạnh Phượng Minh, nhìn cậu rực rỡ, chói lọi, vui mừng mà cười.

“Phương pháp kỳ thật rất đơn giản, người chăn trâu thường than phiền rằng trên người trâu thường phát bệnh ngứa đậu gì đó, đó là trâu lây bệnh cho người. Loại bệnh ngứa đậu này là bệnh độc, cùng bệnh đậu mùa cùng nguồn gốc, nhưng đối với người có chút nguy hại, nhưng không mất mạng. Chỉ cần người nhiễm bệnh ngứa đậu, sẽ tạo thành loại miễn dịch với bệnh đậu mùa, gặp phải bệnh đậu mùa cũng sẽ không bị nhiễm lại.”

Phượng Minh thấy mọi người lộ ra biểu tình mê mang, biết bọn họ đối với danh từ ‘miễn dịch’ quả nhiên không thể lĩnh hội, phương pháp này đơn giản chỉ là: “Đem chất dịch trong nốt đậu của những người bị bệnh ngứa đậu, rửa trên cánh tay của người khác, đem chất dịch đó cấy vào, sau đó băng bó, vài ngày sau, trên cánh tay của người được cấy chất dịch đó xuất hiện một vài nốt ngứa đậu, từ nay về sau, sẽ không cần sợ hãi bệnh đậu mùa.”

Dân chúng Đông Phàm xôn xao.

Bọn họ vốn sợ những người bệnh đậu mùa, đối với những nốt đậu thì tràn đầy sợ hãi, hiện tại lại phải đưa thứ chất dịch đậu mùa ghê tởm đó vào người mình, đây không phải là chịu chết sao?

Lộc Đan giương giọng nói: “Những ai không tin, có thể đến quân doanh phía ngoại thành mà kiểm chứng. Những người Tây Lôi theo Minh Vương tới đây, ai ai cũng đều không sợ nhiễm bệnh, họ đang ở quân doanh chữa bệnh đó.”

“Đi xem! Chính mắt đi xem thần tích đi!”

“Tuyển vài người, đi xem Minh vương có nói dối không!”

Vài tên tuổi trẻ lực tráng, to gan lớn mật được mọi người cử tới quân doanh xem xét tình hình, thị vệ hoàng cung lập tức đưa lên mấy con tuần mã, mở cửa thành ra, để bọn họ kỵ mã ra khỏi thành.

Không khí trầm mặc pha lẫn chờ mong bao trùm lên khắp bốn phía.

Phượng Minh hạ giọng hỏi Dung Diễm: “Nếu bọn họ sau khi biết phương pháp phòng dịch, đẩy lùi được cơn bệnh hoạn, có tạo phản hay không?”

Dung Diễm bật cười, nói: “Có thể nói phòng được dịch bệnh là chuyện đại hỷ sự rồi, ít nhất không cần lo lắng cho người nhà khỏe mạnh bị nhiễm bệnh. Bọn họ biết sự lợi hại thật sự của phương pháp phòng dịch bệnh đậu mùa, từ nay về sau sẽ sùng bái người như thần linh thật sự.”

Tiếng vó ngựa dồn dập, tầm mắt mọi người phóng đến thân ảnh mơ hồ phía xa xa.

Bóng dáng càng lúc càng gần, những người được phái tới quân doanh đang điên cuồng thúc ngựa quay lại, vừa thắng ngựa đã quỳ rạp xuống đất, một nam tử trẻ tuổi đi đầu hô to nói: “Bọn họ thật sự không sợ ôn dịch, bọn họ giúp đỡ người bệnh, vì bọn họ lau người, cho bọn họ ăn cơm, ta lúc ở quân doanh đã nhìn rất kỹ, trời ạ! Bọn họ thật sự không sợ nhiễm ôn dịch! Thần linh a, người tốt cực hiển linh! Ta tốt cực có thể đưa người nhà ta về rồi!”

“Thần linh a!”

“Ngài tốt cực thương xót Đông Phàm ta.”

“Chúng ta có thể ra khỏi nhà, bọn nhỏ có thể về nhà!”

Hơn vạn dân chúng Đông Phàm hô khóc quỳ rạp xuống đất, khóc không thành tiếng cảm kích thần linh từ bi.

Đông Phàm vương từ sau khi ôn dịch phát tác được Lộc Đan nghiêm mật bảo hộ tốt cực mở miệng nói: “Con dân của Đông Phàm ta, đây là ý chỉ của thần linh, thần linh phái Tây Lôi vương cùng Minh vương tới cứu chúng ta, là vì để chúng ta học được cảm kích. Từ hôm nay trở đi, Đông Phàm chính là thuộc quốc của Tây Lôi! Tây Lôi Minh vương đã được thần linh sủng ái, là thần linh cho chúng ta chỉ dẫn, có hấn chăm sóc, này đất nước ta càng thêm phú cường, chúng ta mỗi người đều có thể có cuộc sống tốt, không hề phải chịu đói khát thống khổ!”

Diễn thuyết kia là do Phượng Minh đọc sách tôn giáo mà sao chép lại, bất quá thời đại này cũng không cần bản quyền, chỉ cần có thể kích lệ lòng người là tốt rồi.

Đông Phàm vương chỉ nghe lời của một mình Lộc Đan, diễn thuyết này đương nhiên là Lộc Đan bảo hấn nói.

“Đây là chỉ dẫn của thần linh.”

“Minh vương được thần linh sủng ái.”

“Tể sư viện là vì ý đồ thương tổn Minh vương, mới bị thần linh trừng phạt, hại chúng ta mất đi thánh hồ xinh đẹp.”

“Chẳng lẽ chính là Đông Phàm dựa vào Tây Lôi...” Một âm thanh mỏng manh vang lên.

Lộc Đan sớm đã an bài mấy trăm dân chúng cùng hô vang: “Chúng tôi nghe Đại vương! Tây Lôi vạn tuế! Minh vương vạn tuế! Thần linh sẽ phù hộ chúng ta!”

“Thần linh sẽ phù hộ chúng ta!”

“Đi theo Minh vương, chúng ta có thể được thần linh yêu mến!”

“Vạn tuế! Minh vương vạn tuế! Tây Lôi vạn tuế!”

Dân chúng phía dưới, bị xúi giục bộc phát ra từng đợt gầm rú điên cuồng.

“Minh vương vạn tuế! Đi theo Minh vương!”

“Tây Lôi vạn tuế!”

Phượng Minh líu lưỡi, thấp giọng nói: “Rốt cuộc Đông Phàm hiện tại về tay ai ? Người mới là Đại vương nhà.”

“Đương nhiên về người.” Dung Diễm phát ra tiếng cười trầm thấp: “Đông Phàm là của người, mà người là của ta.”

Đông Phàm cách Tây Lôi quá xa, dùng vũ lực thay đổi người thống trị thì không hề nghi ngờ khó khăn thật lớn, dùng tinh thần sùng bái đến thống trị, mới là phương pháp tối hữu dụng.

Trong Thập nhất quốc, có ai thích hợp làm người phát ngôn cho thần linh hơn Minh vương?

Ngay cả Dung Diễm cũng thiếu chút nữa tin tưởng Phượng Minh là từ trên trời giáng xuống, nếu không làm sao hoàn mỹ được như thế.

“Minh vương vạn tuế! Tây Lôi vương vạn tuế!”

Dung Diễm cùng Lộc Đan trao đổi một ánh mắt, từng bước tới gần, để cho dưới thành mọi người thấy rõ ràng tướng mạo của hắn, dùng ngữ khí hào hùng chấn ngự toàn bộ lớn tiếng nói: “Ta chính là Tây Lôi vương Dung Diễm, từ hôm nay trở đi, Đông Phàm trở thành thuộc quốc của Tây Lôi. Ta cam đoan, ở trong mắt ta, con dân Đông Phàm cũng như con dân Tây Lôi, đều quý giá như nhau, ta sẽ cho các người cuộc sống công bình, yên ổn giàu có, nếu ai dám xâm phạm Đông Phàm, vậy hắn chính là kẻ thù của ta. Ta cũng cam đoan, Đông Phàm vương ở Đông Phàm địa vị vẫn tôn quý như cũ, hắn được hưởng hết thảy vương quyền, tại đây, không ai có quyền trên Đông Phàm vương, cho dù ta cùng với Minh vương, cũng không thể bạc đãi Đông Phàm vương. Nhưng sau khi vị Đông Phàm vương này lâm chung, người khác trong vương tộc Đông Phàm không thể tái kế thừa vương vị, Đông Phàm vương vị từ nay về sau sẽ biến mất, lúc đó, Đông Phàm chính thức trở thành một phần của Tây Lôi ta.”

Phượng Minh nắm chặt cơ hội phát huy mị lực, cũng sải từng bước tới trước, đứng sừng sững cùng Dung Diễm, cất cao giọng nói: “Tây Lôi vương sẽ cho các người cuộc sống công bình, yên ổn và giàu có, hỡi bách tính Đông Phàm, các người có nguyện ý không?”

Không khí dưới thành đã nóng như núi lửa sắp phun trào, vô số người lên tiếng hô lớn: “Nguyện ý! Nguyện ý!”

“Nguyện ý! Nguyện ý!”

Trong đó không thể thiếu trợ giúp của tâm phúc của Lộc Đan.

Lộc Đan thấy mọi người ưng thuận hứa hẹn của Dung Diễm, lộ ra biểu tình vừa lòng. Quay đầu đi, ánh mắt ôn nhu nhìn Đông Phàm vương, nhẹ giọng hỏi: “Ta khiến cho Đại vương mất đi Đông Phàm, Đại vương hận ta chăng?”

Đông Phàm vương nhìn dân chúng phía dưới, rồi chăm chú nhìn Lộc Đan nói: “Quốc sư sao lại nói ra lời ấy, không có quốc sư, ta sẽ chẳng có gì cả. Cho dù không có Tây Lôi Dung Diễm, Đông Phàm trong tay ta có thể bảo trụ bao lâu? Giang sơn này trong mắt ta, so ra kém người một nụ cười. Quốc sư, người có thể cười với ta một lần nữa được không?”

Lộc Đan trong lòng bi thương, lộ ra một nụ cười diễm dương. Hắn nắm tay Đông Phàm vương, phát hiện tay người trong lòng lạnh như băng, run rẩy liên tục.

Đêm đó trước kia chưa từng yên bình như vậy.

Thái hậu biết được tin tức dưới thành, xa xa đã thấy hài tử của nàng cùng Phượng Minh ở trên đầu tường uy phong lẫm lẫm, tám chín phần đã đoán được sự tình, vừa kích động vừa tức giận, cơn nóng giận khiến nàng hoàn toàn mất đi dáng vẻ Thái hậu, lệ rơi trong mệnh lệnh ám sát toàn bộ tướng lĩnh Đông Phàm.

Hiện tại đại thế đã định, nàng không muốn chạm mặt Lộc Đan, âm thầm phái người thông tri với Dung Hồ rằng nàng đã ở dưới thành.

Thuộc hạ của Dung Diêm, một khắc cũng không trì hoãn, lập tức bắt đầu lấy nùng tương, vì người Đông Phàm tạo ra vaccin bệnh đậu mùa.

Phượng Minh thầm hỏi: “Người ở nơi này tạo ra nùng tương(*) bệnh đậu mùa?” (*đại để là cái chất dịch tương trong nốt đậu mùa)

Liệt Nhi lẩm miệng đáp: “Đại vương từ Tây Lôi tới đây khi đã suy nghĩ sẽ dùng kế sách tốt nhất để đối phó Đông Phàm, làm sao không chuẩn bị tốt nùng tương bệnh đậu mùa? Chúng ta quơ được binh lính Bắc Kỳ, một nửa thả bệnh đậu mùa, một nửa ngưi đậu, cái loại bệnh đậu mùa này là bệnh lâu dài trên người, một đám trời lại giấu ở nơi bí mật. Lấy nùng tương trên người bọn họ là được.”

Phượng Minh không quen xài loại thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, lắc đầu nhún mày.

Dung Diêm hừ lạnh nói: “Liệt Nhi, Phượng Minh đang nói nhỏ với ta, sao người nghe kỹ vậy?”

“Liệt Nhi không dám.” Liệt Nhi thụt cổ, lui về phía sau hai bước.

Qua giờ Tí, mọi người mệt mỏi trở lại hoàng cung, Dung Hồ đã biết được nơi Thái hậu dẫn theo bốn ngàn cao thủ. Ám sát các tướng lĩnh thành công, bắt quá thương vong thảm trọng, cơ hồ đã chết hơn tám trăm người. Những tử sĩ này đều là những người Dung Diêm tốn nhiều tâm huyết âm thầm bồi dưỡng, một người chết cũng khiến người khác đau lòng.

Thái hậu giả trang thành một tướng lĩnh cấp thấp ẩn trong quân, Dung Hồ dẫn hơn ba ngàn hộ vệ hộ tống tiến cung. Dung Diêm đã nghiễm nhiên trở thành chủ Đông Phàm tương lai, không ai có thể phản đối hộ vệ tùy thân của hắn.

Nơi này dù sao không phải hoàng cung Tây Lôi, nói cái gì cũng phải cẩn thận một chút.

Phượng Minh cả người xương cốt phát đau, đang định cùng Dung Diêm hảo hảo tắm rửa một cái, nghỉ ngơi một chút, Lộc Đan lại phái người đến báo, sau nửa canh giờ Đông Phàm vương sẽ đích thân tới đây, trình công văn quy thuận chính thức.

Phượng Minh khó hiểu nói: “Chẳng lẽ không thể đợi đến mai sao?”

Dung Diêm lại tựa hồ hiểu được chuyện gì, gật đầu đồng ý.

Hai người tắm rửa rồi thay phục sức, tọa ở trong phòng khách chờ Đông Phàm vương cùng Lộc Đan. Lộc Đan biết rõ đạo lý dùng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người, đối với Dung Diêm vẫn chưa có phòng bị, đứng ở ngoài cửa, đem tất cả tâm phúc thị vệ ở lại bên ngoài, cùng Đông Phàm vương đi vào.

Phượng Minh chưa từng thấy qua trường hợp chính trị chính thức, khẩn trương nói: “Ngay tại tiểu cung điện này, có thể chính thức hay không? Không có trình tự hay quy củ riêng biệt gì hay sao?”

Dung Diêm trấn an nói: “Lộc Đan chính là vì không muốn để cho Đông Phàm vương khó chịu, mới cố ý lựa chọn tại tiểu cung điện, mau mau làm cho xong việc đi. Gốc rễ quân đội đã muốn nhổ bỏ, Lộc Đan đã cùng chúng ta đạt thành minh ước, Đông Phàm vương lại trước mặt mọi người tuyên bố quy thuận, hiện tại bất quá là hình thức, ở trên tờ giấy ký cái danh là xong.”

Phượng Minh lúc này mới gật gật đầu.

Chỉ nghe Dung Hồ trang nghiêm thông báo nói: “Khởi bẩm Đại vương, Đông Phàm Đại vương giá đáo.”

Bức rèm che chớp lên, Đông Phàm vương mặc phục sức Đại vương Đông Phàm long trọng, đỉnh đầu chân trâu vương miện rũ xuống tượng trưng vương quyền Đông Phàm, xuất hiện trước mặt bọn họ. Khuôn mặt ngay ngắn không lộ vẻ gì, con ngươi vừa trống rỗng vô định, lại vừa như cất giấu điều gì đó tinh tú sâu

xa nhất. Hai tay của hắn cầm một công văn hoàng sắc, bước vào phòng khách từng bước, bỗng nhiên dừng lại, chậm rãi quay đầu.

Lộc Đan cách rèm thở dài: “Ta ở bên ngoài chờ Đại vương. Từ nay về sau, Đại vương có rất nhiều chuyện phải làm một mình.”

Tùy ý người trong lòng, một mình trong phòng khách đối diện với Dung Diễm cùng Phượng Minh, khẽ liếc nhìn ra ngoài định ngồi xuống nhưng lại thôi.

Phượng Minh nhìn ánh mắt trống rỗng của Đông Phàm vương, cảm thấy không đành lòng, đứng lên ôn nhu nói: “Đại vương mời ngồi.”

Ba người ngồi xuống, Phượng Minh khẩn thiết nói: “Dung Diễm đã đáp ứng quốc sư, Đông Phàm mặc dù quy thuận, nhưng địa vị của Đại vương không thay đổi, vẫn là người tôn quý bậc nhất Đông Phàm. Đại vương yên tâm, chúng ta sẽ hảo hảo đối đãi Đại vương cùng tộc nhân của Đại vương.”

Đông Phàm vương hơi động, cảm kích nhìn Phượng Minh, thấp giọng nói: “Đa tạ Minh vương. Quốc sư đã không nhìn lầm người.”

Dung Diễm chú ý nhìn bên hông hắn, quả nhiên đeo Vô Song kiếm.

Chính là Vô Song kiếm, khiến Lộc Đan yêu Đông Phàm Vương như mạng không tiếc mà để Dung Diễm đạt được mục đích của mình.

Không khí trầm mặc trong phòng trở lại, ti bạch hoàng sắc trên bàn dài chậm rãi mở ra.

Phượng Minh ngừng thở. Mặc kệ nghi thức này đơn giản cỡ nào, giờ khắc này vĩnh viễn ghi lại trong lịch sử, đánh dấu một quốc gia được cường thịnh, một quốc gia bị chôn vùi.

Dung Diễm nhìn tên và quốc ấn của Đông Phàm Vương, rồng bay phượng múa ký xuống cái tên sẽ tỏa sáng trên lịch sử sau này của chính mình.

Liệt Nhi thần tình ngưng trọng, hai tay thật cẩn thận nâng công văn quy thuận, chậm chậm đọc lên.

“Đông Phàm nhân thần chỉ mà tôn, nhân thần chỉ mà hưng. Nay Minh vương cứu vớt con dân Đông Phàm khỏi đại họa ôn dịch, cũng là ý chỉ của thần linh. Đông Phàm không dám làm trái thần linh, nguyện cả nước quy thuận Tây Lôi. Từ nay về sau Đông Phàm chi giang sơn, tức Tây Lôi chi giang sơn; con dân Đông Phàm, tức là con dân Tây Lôi. (đoạn này bạn muốn để nguyên cho nó long trọng)

Sau khi ta từ trần, Tây Lôi Vương, chính là Đông Phàm vương.

Trân trọng lập thệ này,đời đời bất hối.”

Lộc Đan tĩnh tọa sau rèm, yên lặng lắng từng chữ Liệt Nhi đọc ra, tới cuối cùng, nghe thấy bên một tiếng thở dài bên trong, là Phượng Minh khẽ thở dài: “Minh ước rồi cục định ra rồi.”

Tiếng thở dài nhẹ nhàng của Phượng Minh truyền vào tai Lộc Đan, giống một tiếng chuông tế nhị sâu xa. Dung mạo tuyệt mỹ kinh thể dật ra một cái mỉm cười thê lương, Lộc Đan tựa lưng, chậm rãi, nhắm hai mắt lại.

Cuối cùng một giọt nước mắt trong suốt, theo khóe mắt tràn ra, vô thanh vô tức, chảy xuống đôi tay đã dâng giang sơn Đông Phàm cho Dung Diễm.

Ngoài phòng gió Bắc mạnh dần lên, rèm cửa rất nặng cũng nhện không được lay động.

Trong bóng đêm lạnh giá, bông tuyết trắng noãn từ trên trời rơi xuống, vũ điệu nhẹ nhàng, như hài tử xinh đẹp xoay vòng, giống như nụ hôn của thần linh đã từng ôn nhu chăm chú ngắm nhìn đất nước xinh đẹp này.

Không có bao nhiêu người Đông Phàm biết, ngay trong trận đông tuyết này, bọn họ mất đi một vị Quốc sư Đông Phàm tài trí mưu lược kiệt xuất nhất từ trước tới nay.

Không có bao nhiêu người có thể lần theo dòng lịch sử để kiểm tìm một hòn bảo thạch bị che dấu, để tìm dưới cái danh bán nước một ái ý sâu lắng và một cơ trí sâu sắc.

Nhưng, bởi vì hắc, đất nước này được một cường quốc như Tây Lôi chiếu cố, mà ở thời đại Thập nhất quốc rung chuyển khỏi bị chiến hỏa tập kích; cũng bởi vì hắc, lịch sử có Tây Lôi Minh vương khó có thể quên, tại đây thực hiện ân điển hơn xa việc bao nhiêu nước phải quy thuận Tây Lôi nhiều.

Dân chúng nơi này mãi mãi không thể biết được, những ngày hạnh phúc an nhàn của bọn họ sau này, là sinh mệnh sắc sỡ lóa mắt mà ngăn ngừi.

Biết tin Lộc Đan chết, Phượng Minh đau thương ôm chặt Dung Diễm trong đêm bão tuyết, mở to hai mắt mà không thể ngủ được.

Cậu nhớ, Lộc Đan từng nói, sau khi vì cậu thi pháp khôi phục nguyên khí, sinh mệnh của Lộc Đan chỉ còn lại có bảy ngày. Đêm nay, vừa lúc là đêm thứ 7 sau khi Phượng Minh hôn mê.

Dung Diễm không nói gì, đêm trắng trôi qua.

Rạng sáng, Dung Hổ báo lại: “Đông Phàm vương phái người tới đưa thứ này.”

Phượng Minh xúc tẩm lụa phủ trên hộp gỗ vuông lên, đúng là Vô Song kiếm đêm qua Đông Phàm vương đeo bên mình, tẩm mắt chạm đến vỏ kiếm hoa văn quen thuộc, cả người ngây dại.

Dung Hổ ở bên nói: “Đông Phàm vương nói, những kiện vật trong đời Quốc sư cho hắc đều có ích, duy độc vật ấy, là chẳng có tác dụng gì, không bằng trả lại cho Tây Lôi vương.”

Liệt Nhi lúc này từ bên ngoài chạy như bay trở về, thở dốc, nói: “Thuộc hạ vừa tới xem qua tẩm cung của Đông Phàm Vương, Đông Phàm vương không ở đó, ngay cả linh cữu để đựng thi hài của Quốc sư đã chuẩn bị cũng không còn, tất cả mọi người đang đi tìm bọn họ.”

Phượng Minh không nói được lời nào, bỗng nhiên tông cửa xông ra.

Dung Diễm ở phía sau cậu, nhưng lại không kịp ngăn trở, cả kinh nói: “Phượng Minh, người đi đâu vậy?” Vội vàng đuổi theo ra ngoài.

Dung Hổ cùng Liệt Nhi cũng liều chết đuổi theo.

Sau một đêm bão tuyết, đến giờ tuyết vẫn chưa ngừng rơi, trong cung tuyết đọng thành nhiều tấc. Phượng Minh liệ mạng sau khi mọi người truy hô to, dùng tốc độ trước nay chưa từng có chạy như điên, cho đến khi trước mặt là quảng trường trước Thiên địa cung, đột nhiên dừng nhanh cước bộ, thở hồng hộc cúi người, khi đứng thẳng dậy, trong mắt đã tràn đầy lệ quang.

Trước mắt một mảnh trắng noãn, trên bậc thang trước đại môn của Thiên địa cung, hai thân hình ngồi ôm nhau trước mắt, đã bị phủ một tầng tuyết trắng.

Người đã bị tuyết đọng che giấu khuôn mặt kia, ôm lấy thi hài Lộc Đan, chấm dứt sinh mạng mình ở nơi lần đầu gặp gỡ khắc cốt ghi tâm.

Trong cuộc đời hắc, e rằng chỉ làm một chuyện trái ý Lộc Đan.

Lộc Đan cả ngày lẫn đêm hết lòng lo lắng, Lộc Đan trước khi chết tiêu phí hàng vạn hàng nghìn tâm huyết, đều theo một lần duy nhất hắc tùy húng mà phó mặc.

Ánh mặt trời như cũng bị thương chiếu rọi xuống Phượng Minh.

Lâm Ấm đi, Thương Nhan đi, Quân Thanh đi, Quân Đình đi, Lộc Đan đi, Đông Phàm vương đi...

Vô số sinh linh bị thương, đã đi...

Sống hay chết là thật sự như thế, trước đại thế cuộn cuộn, sức mạnh của ái tình cùng sức mạnh của bản thân... lại xa vời như thế...

Phượng Minh không thể kiềm chế, đối mặt với trời đất mệnh mông, tê thanh khóc rống.

Một cái ôm ấm áp từ sau thắt lưng truyền đến, Phượng Minh dựa người vào ***g ngực vững chắc, Dung Diễm đã tới rồi.

“Dung Diễm, ” Phượng Minh chứa chan nước mắt, nức nở nói: “Đừng rời khỏi ta, đừng sinh ly hay tử biệt , ta không thể chịu đựng được đâu.”

Giọng nói trấn an ấm áp quen thuộc của Dung Diễm truyền đến : “Chúng ta sẽ không như thế, dù là sinh ly hay tử biệt, cũng sẽ không.”

“Nhất định nhé.” Phượng Minh yếu ớt nói: “Sáng sớm nay, nếu Đông Phàm vương tâm không có ý nghĩ thiện lương, trả Vô Song kiếm giải trừ lời nguyền độc địa, có lẽ giờ ta đã chết rồi.”

” Phượng Minh ngốc, ” Dung Diễm thở dài: “Cho dù hắn không trả Vô Song kiếm, người tuyệt đối cũng không chết.”

Phượng Minh mở to mắt, lấy làm lạ hỏi: “Chẳng lẽ độc chú là giả?”

“Vô Song kiếm là một trong tam đại kỳ khí của Tây Lôi ta, độc nguyên đương nhiên không phải là giả.” Dung Diễm thần nhiên nói: “Chính là ta có thể đón Thái hậu ra khỏi hoàng cung, lại làm sao lưu lại tam đại kỳ khí để cho Đồng Nhi tặng người lung tung được?”

Toàn thân cứng ngắt một hồi.

“Vô Song kiếm giả có thể giấu được Lộc Đan?”

Dung Diễm khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói: “Vô kiếm đương nhiên là thật sự, kiếm bị đổi thời. Kỳ quái, người năm đó đã đeo qua Vô Song kiếm, mũi kiếm rất cùn, so với kiếm của người lần này kém hơn rất nhiều, hôm qua lúc người dùng nó giết địch không thấy nó rất bén hay sao?”

Phượng Minh không bị Dung Diễm dời đi lực chú ý, phát hiện sơ hở nói: “Người trước đã an bài Vô Song kiếm giả trong hoàng cung rồi sao? Không tiếc lưu lại vô kiếm thật, nhất định là biết nó có thể giúp người, bắt quả người làm sao biết Đồng Nhi sẽ đem nó đưa cho Lộc Đan?”

Dung Diễm hung hăng cắn tai cậu một ngụm: “Minh Vương thân ái của ta ơi, người chừng nào thì mới có thể toàn tâm toàn ý tín nhiệm năng lực của Tây Lôi Vương ta đây một chút ? Cùng người nói rất nhiều lần, Tây Lôi nơi nơi đều là thân tín của ta, tìm vài người ẩn núp bên người của Đồng Nhi, cấp hắc đề nghị tặng lễ vật thì có gì là khó khăn?”

Phượng Minh gắt gao ôm lấy hắc, lớn tiếng nói: “Ta mặc kệ, ta muốn cùng người đeo Vô Song kiếm chân chính. Từ nay về sau, người sinh ta sinh, người tử ta tử. Vô luận sinh tử, cũng không thể đem chúng ta tách ra.”

133. Quyển 7 - Chương 15

CHƯƠNG 15

Hai tháng sau, hiệu quả của vaccin đã hiện rõ, bệnh đậu mùa đã dần bị khống chế, không tái hướng thành trấn khác lan tràn nữa. Dung Diễm đã thành công dùng uy lực của thần linh an lòng dân chúng, đồng thời chủ yếu sắp xếp một lượng lớn tâm phúc trong triều. Nhưng vì xoa dịu chấn động về cái chết của Đông Phàm vương, Dung Diễm tuyển ra trong vương tộc một hài tử trẻ tuổi, tạm giữ vương vị Đông Phàm . Còn vương quyền chân chính, đương nhiên do Dung Diễm nắm chặt trong tay.

Năm ngàn cao thủ mang đến tổn thất hơn một ngàn. Dung Diễm đưa bọn họ sắp xếp ở những nơi khác nhau, để khống chế quốc gia mới thu phục này. Ở thánh hồ hủy diệt cùng bệnh đậu mùa ôn dịch xuất hiện hai người nổi danh trên lịch sử sau khi xuất hiện thần tích, lại có Đông Phàm vương chính miệng tuyên thệ trước mọi người đủ để chứng minh tâm ý công văn vương tộc, tin tưởng Đông Phàm ở trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện chuyện đại náo phản đối thống trị của Minh Vương và Tây Lôi vương

Hiện tại cấp bách nhất chính là, là trở về chiếm lại vương vị Dung Diễm vứt bỏ. Đồng Nhi đúng là không ra hồn, nên Dung Diễm cũng không lo lắng. Nhưng Bắc Kỳ ở bên cạnh Đông Phàm cứ như hổ rình mồi, chỉ

có để Dung Diễm mau chóng đăng cơ Tây Lôi, mới có thể xa xa khiến Bắc Kỳ thôi có dã tâm, khiến cho bọn họ kinh sợ không dám xâm phạm địa bàn của Dung Diễm.

Mầm xuân theo bùn đất lặng lẽ toát lên một vẻ thanh thuần, Dung Diễm sai Dung Hồ dẫn hơn mười người, hộ tống Thái hậu cùng Phượng Minh rời Đông Phàm, đoàn người vô thanh vô tức lao về phía biên cảnh Tây Lôi.

Tây Lôi, chúng ta đã trở lại.

134. Quyển 8 - Chương 1

CHƯƠNG 1

Thị trấn biên cảnh Bắc Gian, Hàm Quy.

Ngày xuân.

Nhóm thương nhân nhất quý vừa nghỉ ngơi xong, đang chuẩn bị xuất phát, từ từ khôi phục thịnh vượng sau khi bị những ngày đông giá rét cản trở việc làm ăn, mỗi ngày đều có thương đội nối đuôi nhau ra vào thành.

Hôm nay, bãi cỏ thành Hàm Quy lại vang lên từng đợt âm thanh bất mãn.

Mặt trời đã lên cao rồi.

“A?”

“Sao lại thế này?”

“Hôm nay làm sao vậy? Cửa thành sao còn chưa mở?”

Cả thường dân lẫn thương đội đều thắc mắc, nhìn cửa thành vẫn đang đóng im ỉm không lời giải thích.

“Mọi ngày đâu có như vậy đâu”

“Hay là quan binh đại gia ngủ quên rồi?”

“Đừng đoán mò.”

Trong đám người rộn ràng nhốn nháo, một thương nhân trẻ tuổi kéo lấy một vị ông lão, cung kính hỏi: “Vị đại thúc này, ta lần đầu tiên đi đưa hàng hóa về miền nam, xin hỏi một chút, cửa thành khi nào thì có thể mở ra được vậy?”

“Nếu là ngày thường, đã sớm mở rồi.” Ông lão vẻ mặt lo âu, rướn cổ lên nhìn cửa thành, lẩm bẩm nói: “Ta đã hứa với Hoàn đại gia trưa nay sẽ mang tơ tằm tới. Thế này thì nguy rồi.”

Lúc này, người kinh thương, người mượn đường vận chuyển qua Vĩnh Ân, người vào thành mua tơ lụa, đều bị nhốt đầy ngoài cửa thành. Cũng chẳng trách mọi người tức giận nhốn nháo.

Đang lúc ồn ào, bỗng nhiên nghe thấy có người hô to: “Cửa mở!”

Quả nhiên, cửa thành hơi mở ra một chút, ánh mắt mọi người háo hức, cửa thành phát ra tiếng kót két, được đẩy ra một khe hở nhỏ. Khe hở càng mở càng lớn, từ giữa xuất hiện hai đội thủ thành binh thường đứng trên tường thành.

“Vào thành đi!” người người vội vã lo việc của mình cùng nhau chen chúc qua đại môn trạm kiểm soát.

Ông lão kia vội đưa tay lau mồ hôi trên trán, nhìn lên trời, yên tâm nói: “Tốt quá, hẳn là có thể đưa đến kịp giờ.”

“Đừng chen lấn! Đừng chen lấn!” Tiếng quát lớn của binh đội trưởng từ trong đám đông truyền đến: “Tất cả lui lại cho ta! Hiện tại không được vào thành!”

Mọi người ngạc nhiên.

“Vì sao?”

“Quan trên, ta vội đi mua thuốc mà, lão bà của ta bị bệnh.”

“Còn không cho phép vào a?”

Binh đội trưởng bị nhóm người vây quanh cơ hồ muốn phát điên, quát mấy tên thủ hạ tới, rút binh khí ra hướng chung quanh chém nửa vòng tròn. Trong đám người vang lên mấy tiếng kêu sợ hãi, mọi người thất thanh thối lui tạo thành một mảnh đất trống.

“Hiện tại không được vào thành.” Binh đội trưởng thiếu kiên nhẫn, xua tay: “Muốn vào thành đều phải đứng một bên chờ, đừng chặn đường. Người, cùng Tổng Đức, mang theo một đội nhân, ra rửa sạch cửa thành một chút. Mau! Mau! Đừng cò mạnh quá đó!”

“Quan trên, ” thương nhân thật cẩn thận đến gần phía trước: ” Khi nào thì chúng ta có thể vào thành?”

“Khi nào có thể người vào thành sẽ cho vào. Tránh ra! Đừng cản trở việc của quan gia ! Người đâu! Đứng đây làm gì? Đuổi mấy người này ra.” Binh đội trưởng hét to, lại có hai đội thủ thành binh từ hai bên cổng thành chạy tới, huy động binh khí, đuổi mọi người dạt sang hai bên.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Sao lại thế này?”

“Thật là xui xẻo.”

“Ai biết? Chờ đi.”

Quan tự hai cái khẩu *, binh dân làm sao dám lên tiếng. Nhóm tiểu bách tính không thể làm gì khác hơn là mặt ủ mày chau mà tiếp tục chờ đợi. (*: chữ “quan” trong tiếng trung được tạo bởi 2 chữ “khẩu”, ý ở đây là làm quan thì nói j cũng được ,không ai nói lý lại được)

Bốn,năm thương đội cũng đồng dạng bị ngăn trở ở ngoài cửa thành. Mấy người từ Namra Bắc thường nhìn quen sóng gió, cũng không vì mấy chuyện nhỏ này mà bất an. Sinh ý bị kéo dài , một chút nhịu mày còn chưa có. Dù sao cũng phải chờ, đều bước xuống mã xa, nhìn xem có thể tìm thấy cơ hội buôn bán hay không.

Nhóm thương nhân chu du khắp nơi vừa vắn tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ, trao đổi tin tức gần đây. Bởi vì cửa thành đã bị quan binh vây quanh, các đội đại hán cường tráng phụ trách bảo hộ hàng hóa cũng thả lỏng xuống, đoàn người tụ lại bốn phía nói chuyện tiết mục vui đùa ban đêm sau khi vào thành. Cũng có lão bản khôn khéo giỏi giang, nhân cơ hội đem hàng hóa tháo xuống, mở ra: “Gương đồng Phác Nhung! Tẩu hút thuốc Yến Đình! Hàng tốt cả đây, mọi người tới xem đi.”

Sau khi hét to một lượt, vùng cỏ xanh ngoài cửa thành , nghiêm nhiên biến thành khu chợ trời náo nhiệt.

Cách xa khu trung tâm náo nhiệt nhất, một đội mã xa không thu hút dừng lại, mười mấy hán tử bộ dáng hộ vệ hoặc xa hoặc gần bảo hộ bốn phía xe ngựa, phía sau xe ngựa hẳn là nhất đẳng hàng hóa cần được bảo hộ, lại chỉ có hai ba người đang bảo hộ.

Màn trên mã xa, được đóng thực kín.

Đột nhiên, màn khe nhúc nhích, từ dưới đã lộ ra một cái đầu linh hoạt. Dưới cặp lông mi dài mà nồng đậm, là một đôi mắt tròn xoe đen nhánh.

“Oa, nóng quá đi. Nhóm thương nhân đều tụ cùng một chỗ buôn bán .”

Chủ nhân của ánh mắt đen nhánh còn chưa nói xong, bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, giống như bị cái gì hung hăng kéo vào, khuôn mặt chưa bị người thấy rõ ràng đã tiêu thất sau rèm.

Ai có thể đoán được, tọa trong chiếc xa mã được mười người bảo vệ này, là người có khả năng trong tương lai thành chúa tể của thế gian này Tây Lôi Dung Diễm, cùng với tối tâm can của hắn, Minh vương vừa cứu từ Đông Phàm về.

“Đau quá...” Bên trong xe ngựa, Phượng Minh thụt cổ, bất mãn quay đầu lại trừng mắt, trên thế giới này kẻ dám tùy tiện véo tai Tây Lôi Minh vương cũng không nhiều. Cậu xoa lỗ tai tinh xảo của mình, than thở: “Ta bắt quá là liếc nhìn một cái thôi.”

“Thời khắc mấu chốt, liếc một cái cũng có thể dẫn tới nguy hiểm.”

Phượng Minh hừ một tiếng: “Dung Hồ nói, qua Hàm Quy, lại đi một ngày đường nữa, chúng ta có thể đến biên cảnh của Bắc Gian cùng Vĩnh Ân, chỉ cần đi vào Vĩnh Ân, chúng ta sẽ an toàn. Ai, Dung Diễm a...” Cậu bỗng nhiên nhìn Dung Diễm, hạ giọng, lộ ra nụ cười tinh quái.

“Làm sao?”

“Bên ngoài có rất nhiều thương nhân ở các nước.”

“Ân?”

“Dù sao đang ở ngoại thành, ta có thể...”

“Không thể.” Lời còn chưa dứt, đã bị Dung Diễm không chút do dự quả quyết cự tuyệt.

“Thế nhưng...”

“Thế nhưng cái gì?” Dung Diễm giận tái mặt: “Giáo huấn từ Ly Quốc với Đông Phàm còn chưa đủ sao?” Hắn đăng cơ mấy năm, khí thế vương giả chỉ tăng vô giảm, hắc đồng tròng lên, ai đó bị dọa toát cả mồ hôi lạnh.

Phượng Minh không đoán được hắn nghiêm khắc như thế, cả người cứng đờ, ánh mắt rũ xuống nửa ngày không lên tiếng, buồn bực ngồi một đống, tay nắm một nhúm gạo trong bát, nhàm chán mà đếm từng hạt.

Bên ngoài tiếng người xôn xao, không khí trong xe ngựa cơ hồ khiến người ta thở không thông.

Dung Diễm lẳng lặng nhìn thư quyển trong tay một hồi, âm thầm quan sát, chỉ thấy Phượng Minh cúi đầu, khóe mắt thỉnh thoảng cẩn thận trộm liếc hắn một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vài phần cẩn thận, càng lộ ra vẻ đáng thương như vậy. Nhịn không được thở dài một tiếng, ném thư quyển trong tay đi, hướng đệm lưng dựa vào, ngoắc ngoắc đầu ngón tay, trầm giọng nói: “Lại đây.”

Phượng Minh liếc hắn một cái, ngơ ngậy đứng dậy, tới trước mặt hắn, cổ tình không chịu ngẩng đầu.

“Tại sao không nói gì?”

“Ta sai rồi, ta không nên tùy hứng, ta làm như vậy rất nguy hiểm, sẽ hại chết mọi người...” Gần đây bị Dung Diễm giáo huấn, có thể đọc lâu lâu.

“Phượng Minh...”

“Ta cuối cùng sẽ phạm sai lầm như vậy, là ta không đúng, ta nên kiểm chế chính mình, đừng mắng ta.” Gần như đem hết tội trong lòng nói ra, Phượng Minh mới rụt rè giương mắt nhìn Dung Diễm một chút.

Dung Diễm bị cậu nhìn, trong lòng đột nhiên xiết chặt.

“Vì sao đừng loại ánh mắt này nhìn ta?”

“Ta...” Phượng Minh rầu rĩ nói: “Dung Diễm, có phải ngươi bất mãn với ta lắm không? Ngươi có phải rất chán ghét ta hay không?”

“Không hài lòng? Chán ghét?” Đôi mày rậm của Dung Diễm nhướng lên: “Phượng Minh, sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

Phượng Minh thụt cổ, nhỏ giọng nói: “Ngươi không phát hiện ra sao? Ngươi càng ngày càng hung hăng với ta, lúc trước khi chúng ta từ Phồn Giai quay về Tây Lôi, cũng là hai người núp ở trong xe ngựa, ngươi cũng không như vậy.”

Huyệt thái dương giật giật, Dung Diễm nhấc tay xoa bóp hai đầu khoeo mắt.

“Phượng Minh...” Hần thở dài một tiếng, kéo Phượng Minh lên đùi mình, dùng trán kề vào trán Phượng Minh, thấp giọng hỏi: “Người có biết hiện tại người nổi danh nhất Thập nhất quốc là ai không?”

“ Là người.” Phượng Minh đương nhiên trả lời.

“Là người.” Dung Diễm lắc đầu: “Gián điệp hồi báo, bức họa của người đã bị lưu truyền. Hiện tại trong Thập nhất quốc, từ Đại vương, tới giới quyền quý, cho tới tiểu quan lại tướng quân, có lẽ chưa chắc nhận ra ta, lại đều có thể nhận ra bộ dáng của người. Người có biết điều này nghĩa là gì không?”

Phượng Minh vẻ mặt đau khổ suy tư: “Nghĩa là... Ta đã biến thành tội phạm truy nã quốc tế?” Cậu mang theo ý nghĩ buồn bực liếc nhìn Dung Diễm một cái: “Nhưng điều này cũng không thể giải thích lý do người đối với ta càng ngày càng hung hăng, mấy ngày nay, mỗi lần ta cùng người nói chuyện, người đều nghiêm mặt. Người mỗi lần cùng ta nói chuyện, cũng đều nghiêm mặt. Người tối sầm mặt, trong lòng ta khó chịu...”

Cậu nhỏ giọng lải nhải xong một hồi, Dung Diễm không khỏi nhíu mày, thân thủ sờ sờ tai cậu, ôn nhu hỏi: “Kéo có đau không?”

“Đương nhiên rất đau.” Phượng Minh gật đầu, tiếp tục càu nhàu: “Người luôn ở trong xe ngựa đọc sách, quảng ta một bên, còn có...” Gương mặt chợt đỏ lên, nhưng vẫn cắn răng nói: “Người vì sao mấy hôm nay không ở với ta?”

“Không phải từ trước tới nay chúng ta đều ở với nhau sao?”

“Ta nói ... ” Cổ Phượng Minh đỏ lên giống như bị lửa thiêu: “Cùng một chỗ như vậy...”

Dung Diễm ánh mắt cổ quái nhìn Phượng Minh.

“Nhìn cái gì?” Phượng Minh mang theo tức giận hỏi một câu, lập tức cúi đầu nhỏ giọng nói thầm: “Ta thảo luận một chút về vấn đề này cũng thực bình thường thôi...”

Dung Diễm hỏi: “Chúng ta không... ở cùng một chỗ như vậy mấy ngày ?”

“Mười ngày.” Phượng Minh không chút suy tư đáp.

Dung Diễm lạnh lùng hỏi: “Mười ngày trước, là ai nói về sau tuyệt đối không cho phép ta bính một sợi tóc của hần?”

Phượng Minh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Đó là bởi vì người miệt mài quá độ, mặc kệ ta chết sống thôi.”

Dung Diễm lại hỏi: “ Cái buổi tối mười một ngày trước ai là người lớn tiếng ồn ào muốn tận hứng, cào cào hai mươi ba vết trên lưng ta?”

Tại Phượng Minh đỏ bừng, cắn răng hừ một tiếng: “Chẳng lẽ là vì câu ta không cho người bính một sợi tóc của ta, người cạy mặt ta những mười ngày, xem ta như rối gỗ ném qua một bên tự sinh tự diệt, thậm chí mỗi khi ta đưa ra một yêu cầu nhỏ nhỏ đều dành ra ít nhất một canh giờ nghiêm khắc chỉ trích?”

“Thật ra cũng không phải vì câu không được đụng vào một sợi tóc của người ” Dung Diễm biểu tình càng thêm nghiêm túc: “Ta làm như vậy là vì một câu khác cơ.”

“Ta còn nói câu khác?” Phượng Minh chau mày trầm tư suy nghĩ, đột nhiên giật mình, ngẩng đầu vừa nhìn, ánh mắt vừa vặn đối mặt với Dung Diễm, nhất thời há to miệng, nửa ngày mới hỗn hển nói: “Không tính là gì hết! Cái kia không tính là gì hết!” Liên tục xua tay lắc đầu.

“Làm sao có thể không tính là gì hết?” Dung Diễm cười ha ha, ôm chặt lấy Phượng Minh: “Có người thề, hần sẽ không bao giờ chủ động nói loại chuyện đau chết người này nữa, còn thề là từ nay sẽ mất quyền lên tiếng trên giường.” (=”=)

“Không tính, không tính!”

Dung Diễm thổi một hơi nhiệt khí ngọt ngào vào lỗ tai đỏ bừng của cậu, thấp giọng nói: “Lại chơi xấu , suốt mười ngày ta sẽ không nói chuyện với người.”

Phượng Minh sững sốt, vẻ mặt cầu xin nói: “Người cũng coi như đường đường là Đại vương, không cần dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy đi? Biết rõ ta buồn chịu không được.”

Dung Diễm hắc hắc cười, đang định mở miệng, giọng Dung Hồ trầm ấm từ ngoài màn truyền vào: “Đại vương, đã tìm hiểu rồi, hôm nay có quý nhân giá lâm Hàm Quy, cửa thành đã dọn sạch, trên trạm kiểm soát trải hồng thảm, ra về tôn kính.”

Hai người ngừng vui đùa, ngồi trở lại nệm ghế.

“Quý nhân?”

Dung Diễm thấy Phượng Minh mặt lộ vẻ khó hiểu, thuận tiện thấp giọng dạy bảo: “Thông lệ của Bác Gian, tôn trước ti sau. Nếu có vương tộc hoặc là người thân phận phi thường đặc thù tiến vào thành trì, bình thường sẽ để quý nhân vào thành đầu tiên. Cho nên hôm nay quý nhân chưa tiến vào Hàm Quy, bình dân cũng không thể vào thành.”

Phượng Minh chép miệng nói: “Vì hư vinh nho nhỏ để nhiều người vội việc ở ngoài thành, trách không được Bác Gian không thể cường đại.”

Dung Diễm cười nói: “Trước đây Tây Lô cũng có loại thông lệ tương tự, chỉ vì biểu hiện địa vị quý tộc mà lãng phí nhân lực vật lực, quá mức lãng phí. Sau khi ta đăng cơ đã hủy bỏ toàn bộ thông lệ đó.” Lại gọi Dung Hồ vào xe, hỏi: “Quý nhân đó là ai?”

Dung Hồ di chuyển ánh mắt nhìn Phượng Minh: “Chính là người quen của Minh vương.”

“Người quen?” Con người đen nhánh của Phượng Minh hơi động, nghi ngờ nói: “Tứ vương tử của Bác Gian – Bác Lâm?”

Dung Hồ lắc đầu.

“Chẳng lẽ là Tam vương tử Bác Cần?”

Dung Hồ lắc đầu.

“Chẳng lẽ...” Phượng Minh trừng mắt to: “Chẳng lẽ là Bác Gian vương tự mình giá lâm?”

Dung Hồ vẫn lắc đầu.

Dung Diễm thở dài, vỗ vỗ khuôn mặt tuần mỹ của cậu: “Minh vương cơ trí vô song à, vì sao chỉ cần bốn vương ở bên cạnh người, người lại trở nên ngu muội gấp mười lần vậy?”

“Bởi vì nếu chỉ có một đáp án, để một người nghĩ ra được là được, không cần lãng phí công hai người suy nghĩ.” Phượng Minh trộm nhìn hắn, cười: “Dù sao người cũng sẽ nói cho ta biết đáp án.”

Mọi người thử đoán xem là ai nè? đây là một nhân vật vô cùng đáng ghét nhưng có lẽ sau này sẽ rất đáng thương

Dung Diễm quay đầu cho cậu một nụ cười sùng nịch không- biết- làm- thế- nào, rồi từ từ hướng tầm mắt ra rèm cửa sổ dày, sắc mặt dần dần chuyển nghiêm túc, trầm giọng nói: “Ta đoán người này là công chúa Ly Quốc, Diệu Quang.”

“Diệu Quang?” Phượng Minh kinh ngạc, nhìn về phía Dung Hồ.

Ánh mắt ngưỡng mộ tràn ngập kính nể thán phục của Dung Hồ nhìn Dung Diễm, đáp: “Đại vương sao đoán ra được? Thuộc hạ đã tìm hiểu, người khách quý này đúng là Diệu Quang.”

“Chậm đã!” Phượng Minh mạnh mẽ khoát tay chặn lại, suy tư vài giây rồi nói: “Không thể nào, Ly Quốc từ trước tới nay không hòa hợp với Bác Gian, Nhược Ngôn còn vài lần có ý đồ xâm phạm Bác Gian, Diệu Quang cho dù hiện tại tới Hàm Quy, cũng không thể nhận được đãi ngộ tôn kính như thế.”

Dung Diễm mỉm cười phản bác: “Có một loại tình huống, có thể khiến Bác Gian long trọng đãi ngộ Diệu Quang.”

“Tình huống nào?”

“Đó chính là Diệu Quang đã đáp ứng gả cho Bác Gian, làm Vương phi của Bác Cần.”

Tin tức này thật sự rất chấn động. Đầu óc Phượng Minh quay mòng mòng, đôi mi thanh tú khẽ lay động, lẳng lẳng nói: “Người đừng quên, lần đó Diệu Quang vì bắt ta, lừa gạt Bác Cần, giết thị vệ của Bác Cần, còn hại Bác Cần hết đường chối cãi. Bác Cần tuy rằng thích Diệu Quang, nhưng trải qua chuyện lần đó, hẳn còn có thể lấy Diệu Quang làm vợ?”

Dung Diễm phản bác: “Ta suốt mười ngày không để ý tới người, giáo huấn hung hăng với người, người bây giờ còn không ngoan ngoãn ngồi trên đùi ta à?”

Phượng Minh nhất thời đỏ mặt, từ trên đùi Dung Diễm nhảy dựng lên như con thỏ bị người ta dẫm phải đuôi.

Liệt Nhi nhận được tin, sớm nhanh như chớp vào trong xe ngồi ở góc sáng sửa nghe bọn hắc thương lượng, thấy Phượng Minh then thùng, quay sang làm mặt quỷ với Dung Hổ, âm thầm che miệng cười trộm.

Phượng Minh nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là lắc đầu nói: “Cho dù Bác Cần đáp ứng, nhưng Bác Gian vương nhất định sẽ không đồng ý.”

Dung Diễm chậm rãi nói: “Nhược Ngôn trọng thương, nếu như hắc chết, Diệu Quang chính là chủ nhân của Ly Quốc. Lấy một người vợ, có thể đạt được một lần bang đại cường, thậm chí không uống một tia khí lực tới quốc gia đại cường, Bác Gian vương thân là vua của một nước, phép tính đơn giản như vậy làm sao mà không tính?”

“Nhưng Bác Gian có bốn vương tử, Bác Cần rất yêu tự do, căn bản không có dã tâm muốn làm Đại vương.”

Liệt Nhi thấy Phượng Minh còn nói chuyện vòng vo, nhin không được xen vào nói: “Minh vương quá ngây thơ rồi, sớm nói nữ nhân Diệu Quang kia không thể khinh tha. Theo bản tính gian trá của Diệu Quang đó, nàng đồng ý gả cho Bác Cần, nhất định phải có điều kiện mới đồng ý làm vương hậu tương lai của Bác Gian, như vậy tương lai mới có thể giành được Bác Gian. Tên Bác Cần kia muốn lão bà đến diên rồi, cho dù muốn hắc làm dân đen e rằng hắc cũng nguyện ý, hy sinh một chút tự do kế thừa vương vị có là cái gì.”

“Trong tứ vương tử của Bác Gian, chỉ có Tam vương tử Bác Cần là do vương hậu sinh ra, cho nên Bác Gian vương cùng vương hậu đều rất thiên vị Tam vương tử, hy vọng có thể truyền vương vị cho Tam vương tử.” Dung Hổ trầm giọng nói: “Bởi vậy, nếu kế sách của Diệu Quang là biến Bác Cần thành thái tử, đầu tiên sẽ duy trì vương vị vương hậu Bác Gian, ai cũng đều hy vọng con của mình kế thừa vương vị.”

Nghe bọn hắc vừa nói như vậy, kế hoạch này của Diệu Quang thật hoàn hảo, tựa hồ Bác Gian vương, Bác Gian vương hậu, bản thân Bác Cần đều sẽ cam tâm tình nguyện rơi vào bẫy của Diệu Quang, Phượng Minh càng cấp, vẫn lắc đầu, nói: “Không đúng, Bác Gian vương từng nói qua việc lựa chọn thái tử rất quan trọng, còn có ý ra ba đạo đề mục.”

Liệt Nhi ngứa cổ, nói: “Cái loại đề mục ý nghĩ kỳ lạ này, phải trái đúng sai thế nào là do Bác Cần tự mình định đoạt, nào có công bằng đáng nói?”

“Nhưng là...”

Dung Diễm chặn đứng lời Phượng Minh, kéo cậu lên đùi mình, ôn nhu hỏi: “Phượng Minh, sao lại lo lắng như thế?”

Phượng Minh trầm mặc một hồi lâu, cắn môi dưới, nói: “Nếu chúng ta đoán đúng, Ly Quốc cùng Bác Gian đã sắp trở thành quan hệ thông gia, đối với Tây Lôi chính là uy hiếp lớn nhất.”

“Phải.”

Phượng Minh cảm giác vô lực, tựa hẳn vào ***g ngực Dung Diễm, buồn thanh nói: “Dung Diễm, lần trước Diệu Quang mạo hiểm đến hoàng cung Tây Lôi, người là vì ta mới buông tha nàng sao?”

“Không phải.”

“Người gạt ta.”

“Đó là quyết định của ta.”

“ Là ta ảnh hưởng tới quyết định chính xác của người phải không?”

Liệt Nhi cùng Dung Hồ nhìn nhau, biết không có chuyện của mình , thức thời vô thanh vô tức rời đi.

Xe ngựa trở nên yên tĩnh.

“Phượng Minh, ngừng đầu lên. Cái đầu nhỏ của người lại đang nghĩ điều gì không nên nghĩ đấy à?”

Phượng Minh cạ trán vào ngực Dung Diễm, không chịu ngước mặt lên, nửa ngày mới buồn thanh kêu: “Dung Diễm...”

“Ta đây.”

“Nếu không phải ta mềm lòng, có phải sẽ không lưu lại mối họa mang tên Diệu Quang phải không?”

Ái nhân giọng điệu tự trách bản thân, Dung Diễm không khỏi lắc đầu bật cười.

“Phượng Minh, người xem.” Dung Diễm xoa đầu Phượng Minh, đem búi tóc của cậu nới lỏng xuống dưới, làm cho mái tóc đen dài mềm mại từ trong khe hở rũ xuống: “Muội muội của Nhược Ngôn, công chúa của Ly Quốc, Diệu Quang, nàng ta không bằng một sợi tóc của người.”

Phượng Minh cười khỏ: “Nhưng nàng hiện tại không chỉ là muội muội của Nhược Ngôn, công chúa của Ly Quốc, còn là thái tử phi của Bác Cẩn, vương hậu tương lai của Bác Gian.”

“Tuy rằng thân phận có một chút biến hóa, thế lực so với ban đầu có lớn hơn đi chẳng nữa,nhưng là.. ” Dung Diễm cắn ngón út mềm mại của Phượng Minh: “Nàng không bằng cái móng tay của người.”

Phượng Minh thoáng chuyển biến tốt đẹp, ngừng đầu truy vấn: “Móng tay ta so với một vị vương hậu còn đáng giá hơn sao?”

“Đương nhiên.”

“Dung Diễm...”

“Àn?”

“Người cắn móng tay ta đau quá.” Phượng Minh trừng hấn.

Dung Diễm thấp giọng hắc hắc cười rộ lên: “Bổn vương đã lâu không có thưởng thức hương vị của Minh Vương , nga, móng tay người thơm quá.” (eo ui,lớn rồi còn gặm móng tay kia, xấu cộp vá đi)

Phượng Minh thấy tinh mâu của hấn lóe sáng, quý khí phi phạm, lòng tràn đầy ngọt ngào giống như đang tràn ra ngoài, không tự chủ được, đang muốn hảo hảo cắn trả vành tai Dung Diễm, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng vó ngựa từ ngoài xe truyền đến. Người tới ít nhất hơn trăm kỵ, từ xa tới, khiến cho mặt đất rung lên một trận.(tinh mâu : con người tinh tường)

“ Công chúa Ly Quốc – Diệu Quang điện hạ giá lâm! Mở cửa thành, cung nghênh công chúa điện hạ!” Thì ra là tiên quân.

Dung Diễm vén một góc rèm lên, xa xa nhìn thoáng qua, cười lạnh nói: “Tư thế hảo đại. Diệu Quang công chúa... Àn, nàng còn chưa chính thức thành thân với Bác Cẩn, bắt quá Bác Gian cho nàng đặc quyền ngang hàng với vương tộc, có thể thấy được hôn kỳ đã được nghị định.” (hôn kỳ : ngày cưới)

Phượng Minh ngừng dậy, cọ mặt mình vào mặt Dung Diễm, hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, giật nhẹ tay áo Dung Diễm, nói: “Ta chợt nhớ tới một vấn đề.”

“Diệu Quang thân là vương hậu tương lai của Bác Gian, vì sao thông gia gặp nhau lại ở một thành nhỏ ở biên cảnh Bác Gian như vậy?”

Ngay cả Phượng Minh cũng không khỏi không bội phục liếc nhìn Dung Diễm, cổ quái theo dõi hấn lăm lăm: “Có đôi khi ta thực hoài nghi người có phải là giun trong bụng ta không.”

Dung Diễm ôn nhu cười rộ lên: “Không phải bụng.” Ngón tay thon dài chỉ vào ngực Phượng Minh, ôn nhu thì thầm nói: “Ta chính là ở trong đó đó.”

Nghe được toàn lời ngon tiếng ngọt, đầu óc Phượng Minh bỗng trở nên trống rỗng, cả thân mình ngã vào lòng Dung Diễm, cảm nhận hơi ấm của Dung Diễm, cười ngây ngô một lát, bỗng nhiên hiểu ra: “Không đúng, người dùng kế vây Ngụy cứu Triệu. Người còn chưa nói cho ta biết vì sao Diêu Quang muốn tới thành nhỏ Hàm Quy này.”

Dung Diễm tựa hồ không có nghe vấn đề của Phượng Minh, đem tầm mắt chuyển tới ngoài màn, đánh giá đoàn mã xa khổng lồ của Diêu Quang từ xa đi tới, đang chuẩn bị đến cửa thành.

Giọng Phượng Minh cẩn thận vang lên: “Có chuyện xấu không muốn nói cho ta biết phải không?”

Dung Diễm bật cười: “Nào có chuyện gì không ổn? Dụng ý của Diêu Quang khi đến Hàm Quy, ta cũng chỉ đoán một chút, tạm thời còn chưa biết đáp án chính xác.” Dùng sức xoa xoa mái tóc của Phượng Minh: “Người gần đây luôn nghi thần nghi quỷ, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Ai kêu thái độ người bỗng nhiên chuyển một trăm tám mươi độ, ta tự nhiên miên man suy nghĩ thôi mà.”

“Nga, là lâu lắm không có làm chuyện kia đi.”

“Dung Diễm!”

Phượng Minh vừa định thui cho hấn một cái, Dung Diễm hốt hoảng trầm giọng: “Chớ có lên tiếng.” Mắt ưng nhìn thẳng ra ngoài xe, sắc mặt trở nên âm trầm.

Phượng Minh ngạc nhiên, nhìn theo tầm mắt hấn.

Đoàn xe đã tới gần, hơn mười cỗ mã xa hoa lệ nối đuôi nhau, hơn mười người vây quanh Diêu Quang, rước nàng xuống. Hơn trăm tên người hầu cận thị vệ tay cầm đao kiếm theo sát phía sau, chung quanh bình dân náo nhiệt kéo tới xem ở phía sau thì bị đuổi ra xa.

Trong đám người rộn ràng nhốn nháo, khó tránh khỏi nghị luận.

“Vị quý nhân kia rốt cuộc là ai a?”

“Vương hậu nương nương sao?”

“Nói bậy! Không nghe nói về Ly Quốc công chúa sao? Kêu Diêu Quang đó.”

“Ly Quốc không phải địch quốc sao?”

“Câm miệng, quân quốc đại sự, bình dân không thể tùy tiện nghị luận, người không muốn sống nữa sao?”

Diêu Quang mặc phục sức vương tộc Ly Quốc, thần sắc lạnh nhạt, cao quý tao nhã bước trên tấm thảm đỏ tại cửa thành. Một đạo tầm mắt sắc bén từ trong xe ngựa nơi xa bắn ra, Dung Diễm trầm tĩnh quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Phượng Minh nhỏ giọng nói: “Phục sức thị vệ mặc hình như là của thị vệ cung đình Bắc Gian.”

“Là phục sức nhất đẳng quý tộc thị vệ Bắc Gian.”

Phượng Minh lấy làm lạ hỏi: “Là nhất đẳng quý tộc thị vệ? Chỉ có thị vệ đã từng lập công trạng, bản lĩnh mạnh mẽ chân chính mới có thể trở thành nhất đẳng quý tộc thị vệ được Bắc Gian vương trọng dụng. Nhất đẳng quý tộc thị vệ võ nghệ cao cường, trung dũng có thể tin, chức trách cùng quyền lợi của bọn họ cũng khác với những thị vệ khác, chẳng phải chỉ phụ trách bảo hộ Bắc Gian vương sao?”

Dung Diễm lộ ra biểu tình buồn rầu: “Thấy Diêu Quang phô trương như vậy, có thể thấy được suy đoán của chúng ta là hoàn toàn chính xác. Hơn nữa, Bắc Gian đối việc bảo hộ vị vương hậu tương lai này đích thực rất coi trọng.”

Phượng Minh quay đầu nhìn Dung Diễm, nghi hoặc nói: “Sắc mặt người vừa rồi trầm xuống, chỉ vì nhìn thấy mấy thị vệ đó sao?”

Dung Diễm thở dài: “Ta vừa mới ở trong đám người, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.”

“Ai?”

“Người đoán thử xem.”

“Muốn ta đoán?” Phượng Minh kêu ai một tiếng, vỗ tay nói: “Tây Lôi Đại vương bệ hạ, ta biết người thông minh, không cần dùng loại phương pháp này đả kích lòng tự trọng của ta? Ta làm sao biết người ở Thập nhất quốc có bao nhiêu người quen?”

Dung Diễm gõ đầu cậu một cái, giáo huấn: “Người nên thường xuyên động não, đừng quên, người hiện tại chính là Tây Lôi Minh vương, trí giả nổi tiếng.”

“Động não một chút đi a.” Phượng Minh lè lưỡi làm mặt quỷ, mặt gian tà nói: “Trừ phi có phần thưởng.”

Dung Diễm nhú mày: “Điều này cũng có thể đòi phần thưởng? Được rồi, người muốn cái gì?”

Phượng Minh tinh thần phấn chấn, vội hỏi: “Nếu ta đoán đúng, tối nay cho ta ôm người.”

“Nếu đoán sai, về sau ai ôm ai đều do ta định đoạt.” Dung Diễm nhanh chóng đưa ra điều kiện.

Phượng Minh vẽ mặt đau khổ, do dự nửa ngày, cắn răng nói: “Hảo, thành giao. Bất quá người không được giở trò, chúng ta vỗ tay hoan nghênh minh thệ.”

“Bốn vương cũng không thích Minh Vương chơi xấu.”

Hai người vỗ tay ba cái hoan nghênh, Dung Diễm nói: “Hảo, người đoán đi, người ta nhìn thấy là ai? Cho người ba cơ hội, nếu cả ba lần đều đáp sai, thì phải tuân thủ lời thề, không được đổi ý.”

“Hỏi khó như vậy, thế nhưng chỉ cho có ba cơ hội. Ân... Người vừa mới thấy người quen trong đám người, có thể là...có thể là...” Phượng Minh cố ý sâu mi khổ kiếm một lúc, bỗng nhiên cười ha ha, định liệu trước nói: “Chính là Đại vương của Đồng Quốc, Khánh Đỉnh, đúng không?”

Dung Diễm ngạc nhiên: “Người làm sao đoán được là hắn?”

“Bởi vì ta cũng nhìn thấy hắn trong đám người nha, thuật dịch dung của Đồng Quốc thật sự không được tốt lắm, cùng kỹ thuật của Diệu Quang cách xa vạn dặm.”

“Nhân lực người sao tiến bộ nhiều như vậy? Nhưng người chưa từng gặp qua Khánh Đỉnh, sao biết người nọ chính là hắn?”

Phượng Minh thắng một trận, mặt mày hớn hở, nghe xong nghi vấn của Dung Diễm, người hơi lui lại, làm một cái lễ với Dung Diễm, học cái kiểu nhảy vào hòng người ta của Thu Nguyệt, nói: “Đa tạ Đại vương phái Dung Hồ làm thầy của ta, Dung Hồ từ trước dạy ta đã đem bức họa Đại vương của Thập nhất quốc cho ta xem, ta đã khắc ghi trong đầu. Hắc hắc, Dung Diễm tiểu bảo bối, tối nay ta sẽ hảo hảo yêu thương người.” Cuối cùng câu nói kia cố ý nói lớn tiếng, vô cùng đắc ý.

“Cái chuyện phần thưởng kia...”

“Không được đổi ý! Không được đổi ý! Nè, Dung Diễm tâm can, hôn một cái...”

Bên trong vui đùa, tuần mã cất vó, chỗ hai người, nơi xe ngựa chậm rãi chuyển động.

Dung Hồ giục ngựa tới gần xe ngựa, tựa vào bên cửa sổ hạ giọng bẩm báo: “Diệu Quang đã vào thành, cửa thành hiện tại đã khai thông.”

“Trước tiên tìm chỗ ở, phái người tìm hiểu điểm dừng chân của Diệu Quang đi.” Dung Diễm phân phó.

“Tuân mệnh.”

“Chờ chút, Dung Hồ.” Phượng Minh cách màn nói như nã pháo: “Đêm nay qua đêm ở Hàm Quy, ngàn vạn lần nhớ kỹ tìm một khách *** thượng đẳng nhất, phải là một gian phòng hảo hạng xa hoa nhất, còn có... Quên đi, thành Hàm Quy nhỏ như vậy, chỉ sợ không có khách *** thượng đẳng. Như vậy đi, sao cũng được, chủ yếu nhất là tìm được cái giường nào thoải mái một chút... Ôi!” Âm thanh hưng phấn bỗng nhiên gián đoạn, hắn là bị ai đó néo tai rồi. (khách ***: nhà nghỉ, quán trọ sang trọng)

Liệt Nhi cùng Dung Hồ một tả một hữu kỵ mã hộ giá xe ngựa, Liệt Nhi nghe thấy Phượng Minh phân phó, ngạc nhiên nói: “Minh vương sao bỗng nhiên cao hứng vậy?”

Tai Phượng Minh đang bị Dung Diễm nhéo, sao dám nói ra chân tướng, ở trong xe ngựa ấp úng nói: “Bởi vì nghĩ đến sau khi rời Hàm Quy, qua biên cảnh tiến vào Vĩnh Ân, là có thể thấy bọn Thu Lam . Ừ, thật nhớ Thu Lam a.”

Liệt Nhi hắc hắc nói: “Minh vương nhớ Thu Nguyệt Thu Tinh là được rồi, Thu Lam để cho người khác nhớ thôi, ôi!” Dung Hồ không biết khi đã ở một bên khác của xe ngựa, hung hăng tét vào mông Liệt Nhi một cái.

“Cửa mở!”

“Vào thành!”

“Ai, hàng này giờ này mới đưa tới, hôm nay chắc sẽ Đại lão gia mắng.”

Dân chúng bị ngăn cản ở ngoài vội vàng vàng đi vào thành, các thương đội hỗn loạn, kỳ hàng ngọc đẹp, nhân nháo ngựa hí, khiến cho Hàm Quy trở nên náo nhiệt.

Ở biên cảnh nhỏ bé của Bác Gian này, đại khái chưa từng tụ tập nhiều nhân vật lớn lại như vậy đi?

135. Quyển 8 - Chương 2

CHƯƠNG 2

Hàm Quy tuy là thành nhỏ biên cảnh Bác Gian, nhưng cũng là nơi thương nhân nhiều nơi tụ tập. Thành thị nhỏ mà náo nhiệt, nhờ phúc của thương nhân nhiều nơi tụ tập, khách *** cũng rất thịnh vượng.

Nhóm người hầu hỏi vài khách ***, đều nói đã đầy khách, bằng không chỉ còn mấy biên phòng của nhà tiện nghi nhất. Sau khi lòng vòng quanh thành hơn nửa canh giờ, Liệt Nhi mới tìm được khách *** có phòng hảo hạng.

“Thuộc hạ vừa vào xem qua, nói là phòng hảo hạng, kỳ thật hơi rách rưới. Nhưng chỉ sợ trong thành cũng tìm không ra nơi nào tốt hơn, ai, sao hôm nay lại nhiều người tới Hàm Quy vậy nhỉ.”

Dung Diễm mang theo Phượng Minh vào phòng hảo hạng, Phượng Minh quay đầu hỏi với theo Liệt Nhi: “Sao không thấy ca ca người đâu?”

“Đại ca đi ra ngoài thu mua một ít đồ, sẽ sớm quay lại thôi.” Liệt Nhi chớp mắt.

Phượng Minh biết nhất định là Dung Hồ đi ra ngoài tìm hiểu tin tức, không hề truy vấn, gật gật đầu. Đi vào trong phòng, chiếc giường liềm mạn cũ kỹ buông xuống lập tức lọt vào trong tầm mắt, nhớ tới đánh cược thắng Dung Diễm, không khỏi mặt mày hớn hớn, một phen kéo Dung Diễm, háo hức nói: “Ta đói bụng.”

“Sớm vậy sao?” Dung Diễm nhìn sắc trời.

“Ăn.” Phượng Minh hắc hắc cười: “Ăn cơm sớm một chút, ngủ sớm sớm một chút.” Con mắt liếc tới trên giường rồi lại nhìn Dung Diễm.

Liệt Nhi há to mồm: “Giờ mới giữa trưa nha.”

“Vậy ăn cơm trưa rồi ngủ trưa.” Phượng Minh thấy Dung Diễm khoe miệng cong lên, hỏi: “Cười trộm cái gì? Người đáp ứng chuyện của ta rồi, không được nuốt lời.” Bộ dạng trở nên khấn trương.

Dung Diễm dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm lên chóp mũi cậu một chút, cười nói: “Ta chỉ là cao hứng. Đi đường dài như vậy tinh thần người vẫn sáng khoái, có thể thấy sau khi từ Đông Phàm trở về, quả thật thân thể của người tốt hơn nhiều.”

Liệt Nhi kêu tiểu nhị đưa lên ngọc thiện, tự mình thị hầu Dung Diễm Phượng Minh dùng thiện xong, thấy Phượng Minh liên tục nháy mắt ra dấu với mình, sao còn không biết nội tình, lập tức thức thời nói: “Thuộc hạ cáo lui.”

Khi ra ngoài còn thuận tay đóng cửa lại, gọi hai gã thị vệ: “Ta đi ra ngoài một chút, hảo hảo coi chừng, không nên khinh suất.” Đi được hai bước, lại quay đầu, quở dè hạ giọng nói: “Nếu nghe thấy bên trong có âm thanh kì lạ gì, cũng không cần để ý.”

Bọn thị vệ đều là người thị hầu bên Dung Diễm nhiều năm, mỗi người đều biết rõ chuyện lớn mật của Dung Diễm và Phượng Minh, lộ ra nụ cười thấu hiểu: “Hắc hắc, xe ngựa rút cuộc không bằng trên giường thoải mái a.”

Liệt Nhi nói: “Chờ sau khi Minh vương đi ra, trên mặt phải tự nhiên, chỉ có hắc cái gì cũng không biết, ai..., mặt Minh Vương còn mỏng lắm.”

“Đương nhiên.”

Mấy người cúi đầu trộm cười một lúc, Liệt Nhi mới đi .

Phượng Minh vội vã ăn hết ngọc thiện, đá Liệt Nhi ra ngoài, nhìn chung quanh một vòng, trong phòng chỉ còn Dung Diễm cùng giường lớn ở trước mắt, nhất thời hưng phấn đến mỗi lỗ chân lông toàn thân đều cao hứng ca hát. Cậu nhìn Dung Diễm một lượt, ánh mắt gian tà giống như đại hôi lang đang quan sát tiểu bạch thỏ.(đại hôi lang : con sói lớn)

Dung Diễm đương nhiên không phải tiểu bạch thỏ, mỉm cười đứng đó để Phượng Minh quan sát đủ,nói: “Nếu muốn xem, chi bằng cho người xem đủ luôn.” Đi đóng cửa sổ lại, rồi quay đầu nhìn Phượng Minh, tự mình tháo đai lưng xuống.

Mỹ nhân thoát y tối có phong tình, không nghĩ tới mỹ nam cũng phong tình như thế, không đỡ được (vâng, nguyên văn là ‘không thể đỡ được’ ấy ạ). Dung Diễm tùy tay ném đai lưng xuống chân, nhẹ nhàng tháo dây lưng áo choàng, áo choàng cũng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Phượng Minh nhìn đầu ngón tay hắc đang di chuyển tháo từng nút thắt, thông dong tao nhã, chỉ cảm thấy đường như hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Dung Diễm nhấc tay nhấc chân,như là vũ đạo có tiết tấu chậm rãi, thản nhiên tự đắc mà không mất vẻ đẹp dương cương, còn mang theo tiết tấu mê hoặc người đối diện.

Hình dáng như được thiên thần tỉ mỉ điêu tạc, con ngươi đen láy sáng ngời hữu thần, ngón tay thon dài, tính luôn cổ cùng bả vai của cơ thể cân xứng hiện ra theo quần áo chậm rãi rơi xuống ,tạo thành cái bầy mê hoặc kinh tâm động phách.

Động tác thoát y đơn giản nhất trên đời, nhưng khi hắc làm, thì không phải là thoát y bình thường, mà đã trở thành nghệ thuật. Tim Phượng Minh mới đầu đập thình thịch như ngựa phi, dần dần giống như bị tiêm thuốc mê, lảng lảng không biết trời đất là gì, trong lòng thâm kinh ngạc: thiên hạ to lớn, chỉ có mình ta có thể thấy Dung Diễm trong bộ dạng này, hắc cũng chỉ làm như vậy với mình ta.

Cảm giác tự hào chợt nảy sinh, hắc không thể cưỡng khiêu một trận, để cho người khắp thiên hạ đều biết mình đang sướng chết đi được, nhưng lại e sợ lập tức phá hủy hạnh phúc trước mắt.

Không bao lâu, áo cũng đã cởi xuống, khuôn ngực lồ lộ cường tráng của Dung Diễm hiện ra.

Hắc nhìn sâu vào đôi mắt trũng lớn ngay cả nói cũng không nên lời của Phượng Minh, ôn nhu nói: “Chớ khẩn trương, phía sau còn nhiều trò hay.” Đưa tay chạm vào nội y, tính cởi bỏ.

“A!” Phượng Minh tỉnh mộng, chợt hô lên: “Không được! Không được!” Phóng về phía Dung Diễm, cảm xúc quá mức kích động, cơ hồ chân đứng không vững, may mắn được Dung Diễm kéo lại kịp.

Phượng Minh bất bình hô lên: “Đều là người xấu, lần trước thì toàn lột sạch y phục của ta, ăn ta sạch sẽ rồi mới chịu cởi y phục của mình. Lần này nói gì thì nói cũng đến phiên ta cởi y phục của người.” Vừa trách cứ, vừa động chân động tay túm vào đai quần Dung Diễm, cúi đầu đảo lộn một trận, rồi mạnh dạn ngẩng đầu dậy, nói: “Kết này bình thường rất dễ tháo, sao hôm nay khó gỡ ra như thế? Đáng ghét! Đáng ghét!”

Dung Diễm thấy Phượng Minh cố gắng chiến đấu hăng hái với đai lưng của mình, thật sự buồn cười, vừa cười cười đưa tay hỗ trợ , vừa nói: “Được rồi, nếu muốn ôm ta, cần phải làm cho ta hảo hảo thỏa mãn.”

“Đương nhiên.”

“Khi ta chưa thỏa mãn thì không được kêu mệt?”

“Tuyệt đối không. Ha ha!” Phượng Minh lộ sắc mặt vui mừng, ngẩng đầu tuyên bố: “Ra rồi.” Đầu ngón tay vừa động, đai lưng quần dài đã chạm đất.

Trên người Dung Diễm lúc này chỉ còn một chiếc đoản kiếm, lại không chút ngượng ngùng, thoải mái nhìn Phượng Minh.

Phượng Minh sượng điên đảo, cam đoan: “Người yên tâm, ta nhất định hảo hảo ôm người, khiến người hoàn toàn thỏa mãn.”

“Tốt lắm.” Dung Diễm dang hai tay: “Giờ người bồng ta lên giường đi.”

“Cái gì?” Phượng Minh ngạc nhiên.

“Lúc ta chủ động, lần nào cũng sẵn sàng bồng người lên giường mà?” Dung Diễm cười cười nhìn Phượng Minh.

Lời Dung Diễm nói là thật, Phượng Minh trong lòng làm mặt quỷ.

Nói sẽ làm cho Dung Diễm vừa lòng, vậy nhất định phải sẵn sàng ôn nhu. Minh vương nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Chờ Phượng Minh thở hồng hộc “tha” Dung Diễm lên giường, còn không kịp ‘lang hôn’, Dung Diễm bỗng mở miệng nói: “Ta muốn uống nước.” Người này việc hảo không học, chỉ giỏi bắt chước bộ dạng làm nũng của Phượng Minh.

Phượng Minh tên đã lên dây không bắn ra được, tức giận trừng mắt, vừa định tức giận, đột nhiên nhớ lại chính mình phải làm một người chủ động ôn nhu sẵn sàng, chịu đựng, nhẫn nhịn nói: “Để uống nước sau không được à?”

“Không được, muốn uống nước. Còn muốn người uy bằng miệng nữa cơ.”

Phượng Minh nhảy dựng lên, kêu oai oái: “Ta không có yêu cầu quá đáng như thế?”

Dung Diễm lập tức bày ra vẻ mặt thành khẩn, nói: “Nếu sau này người có đòi, bổn vương nhất định sẽ dụng tâm làm mà.”

Phượng Minh nhin đến mức vẻ mặt đỏ bừng, nhưng phải nhin xuống sắc dục, trước hống ái nhân, đây là thiết luật thiên kinh địa nghĩa. Đành phải hung tợn trừng mắt liếc Dung Diễm một cái, đứng lên đi lấy nước đến. Vừa mới xoay người, cánh tay đã bị Dung Diễm kéo lấy.

Trong đôi mắt Dung Diễm tràn đầy ý cười, thở dài: “Thôi, thôi, ta không học được cái bộ dáng thú vị của người. Muốn ôm liền thống thống khoái khoái ôm đi, chỉ cầu người lần sau biết cái khổ của ta, nhiều ít phối hợp một chút.”

Phượng Minh ngẩn người, rồi hoan hô một tiếng, vẻ mặt tươi cười nhảy lên giường.

” Hảo Dung Diễm, yêu người nhất .”

Thân hình thon dài tràn ngập linh khí, hiện tại chính thức mặc người ức hiếp.

Chỉ lấy tay sờ cũng say mê, nếu đầu lưỡi chạm rãi hiểu rõ hương vị mặn nhạt trên da thịt mà Dung Diễm độc hữu, thực so với thần tiên trên trời còn sướng hơn.

Tiếng thở dốc ồ ồ liên tiếp, thời gian thật dài, một lần nữa nghe thấy tiếng nói nhỏ.

“Người có thích ta không?”

“Thích.”

“Người yêu ta không?”

“Yêu.”

“Người còn dám không nghe lời ta không?”

“Sẽ không.”

Dung Diễm nhắm mắt hưởng thụ làn da trắng nõn của Phượng Minh, tâm có chút dao động, chặc chặc nói: “Có thể nghe thấy người trả lời ngoan ngoãn như vậy, về sau ta có nên hảo hảo nhượng cho người ôm vài lần không nhỉ?”

“Đương nhiên, đương nhiên!” Phượng Minh gật đầu sung sướng.

“Tốt lắm, đến, cho người tái ôm ta một lần.” Dung Diễm đầy hưng trí hỏi: “Muốn dùng tư thế gì, tùy người nói.”

Phượng Minh thè lưỡi nói: “Lại đến? Đã làm rất nhiều lần rồi.” Cậu nằm yên trên ***g ngực rắn chắc của Dung Diễm, trên ngực kia đã loang lổ rất nhiều hôn ngân *** mĩ.

“ Số lần đứng lên chỉ đếm bằng đầu ngón tay.”

” Thất lũng của ta đau quá.” Phượng Minh đáng thương rên rỉ.

Dung Diễm mở mắt ra, đau lòng nói: “Ta giúp người xoa bóp..” Cẩn thận đặt Phượng Minh xuống giường, bàn tay to phủ đến bên hông: “ Chỗ này phải không?”

“Ấn.” Dung Diễm tinh tế xoa bóp, hấn ấn xuống một cái, Phượng Minh thỏa mãn rên rỉ : ” Nơi này, dùng sức thêm chút nữa.”

“ Dưới thất lũng nữa hả? Người nằm yên đi, đừng lộn xộn.”

“Hảo.”

.

Buổi chiều Liệt Nhi trở về, vào phòng báo cáo tin tức về Vĩnh Ân mới thu thập được, cuối cùng nói: “Vĩnh Dật đã an bài người ở biên cảnh Vĩnh Ân chờ chúng ta, tình hình Đại vương âm thầm lưu lại cũng theo mật lệnh của Đại vương tới Vĩnh Ân rồi, chỉ cần cùng bọn họ hợp lại sẽ không còn lo lắng . Cho dù tiểu tử Đồng Gia đã biết Đại vương còn sống, muốn đối phó Đại vương cũng phải cân nhắc binh lực của mình.” Dứt lời, liếc một cái đến mớ hỗn độn bên trong giường, quay đầu nhìn Phượng Minh hì hì nói: “Chúc mừng Minh Vương , lần nghỉ trưa này nhất định ngủ rất vui vẻ thoải mái.”

Phượng Minh sắc mặt cổ quái liếc Liệt Nhi một cái.

Liệt Nhi mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, lại gần thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy? Trưa ngủ không được sao?”

“Ngủ được.” Phượng Minh lắc đầu thở dài, muốn nói lại chỉ nhả được mấy chữ: “Nhưng cuối cùng.”

“Cuối cùng làm sao?”

“Cuối cùng.” Phượng Minh buồn chán thì thầm: ” Thượng hạ đảo loạn.” Ngậm miệng, hai má đỏ bừng.

Liệt Nhi rất nhạy bén, dư quang trong khóe mắt sớm thấy ý cười trên khóe môi Dung Diễm y như hồ ly đã ăn no, liền hiểu được hơn phân nửa. Cho Phượng Minh một vẻ mặt đồng tình, cung kính nói: “Minh Vương nhớ kỹ giáo huấn là tốt rồi, lần sau không nên vùng lên.” Trong bụng cơ hồ cười đến rút gân.

Phượng Minh hoài nghi nhìn y một lát, yếu ớt cảnh cáo: “Việc này không được nói cho Dung Hổ .”

Vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra, Dung Hổ cả người mở hôi đầm đìa đi vào, vừa thấy Dung Diễm, nhân tiện nói: ” Chúng ta ở đô thành Bắc Gian đã phái người dò la mấy hôm nay, hôm nay cũng vừa tới Hàm Quy. Mật thám nói, Diệu Quang chính thức đáp ứng cầu hôn của Bắc Cầm , đã làm cả Bắc Gian hỗn loạn, hiện tại các quý tộc Bắc Gian đều đang xem sự tình phát triển. Lần này Diệu Quang đến Hàm Quy, ngoài mặt thì có vẻ là vì hôn lễ, tự mình thu mua tơ lụa, bất quá ai cũng biết đây là giả , lấy thân phận của nàng, có thể ngồi yên trong cung triệu tập đại thương nhân tơ lụa ở các quốc gia đến đô thành Bắc Gian.”

Dung Diễm nói: “Nàng tới nơi này, nhất định có liên quan tới Khánh Đỉnh của Đồng quốc. Một Diệu Quang nhỏ bé,tự cho rằng nàng có thể dao động căn cơ Tây Lôi ta?”

Liệt Nhi nhú mày nói: ” Binh lực Ly quốc vốn không kém, hơn nữa Bắc Gian cùng Đồng quốc, đối với Tây Lôi ta đúng là nhất đại uy hiếp. Đại vương ngàn vạn lần không được khinh địch.”

Tâm tư của Phượng Minh từ “Ngủ trưa” tới sai lầm “Vùng lên”, giờ lại chuyển sang quốc gia đại sự, đi tới ngồi lên chiếc ghế cạnh Dung Diễm, một tay nhẹ nhàng ấn bả vai Dung Diễm, trầm ngâm một lát, nói: “Địch nhân của Ly quốc trừ bỏ Tây Lôi còn có Phồn Giai, Tây Lôi là địch lâu năm, nhưng đại địch cấp bách ở trước mắt là Phồn Giai vương Long Thiên. Long Thiên nguyên bản là quân cờ Nhược Ngôn phái ra để cướp lấy Phồn Giai vương vị, hắn đã bị độc được của Nhược Ngôn khống chế, vẫn không dám manh động. Hiện tại Nhược Ngôn không khác gì người đã chết, địch nhân lại vô cùng có khả năng đã giải trừ độc được trên người hắn, với dã tâm của Long Thiên, sẽ không cam tâm làm một con rối nghe lệnh Ly quốc.”

“Không sai, Diệu Quang nhận cầu hôn của Bắc Cẩn, vốn chính là một loại thỏa hiệp bất đắc dĩ. Bởi vì, nếu Ly quốc không thể xử lý tốt quan hệ giao bang với Bắc Gian, một khi Long Thiên động thủ với Ly quốc, Ly quốc sẽ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như bị kẹp giữa hai gọng kìm.”

Phượng Minh bỗng nhiên thở dài một tiếng.

Dung Hồ cùng Liệt Nhi không rõ nguyên do, đều quan tâm nhìn cậu.

Chỉ có Dung Diễm hiểu được tâm tư của cậu, hỏi Dung Hồ: “Theo mật thám, có tin tức của Phồn Giai Tam Công chúa không?”

Phồn Giai Tam Công chúa nguyên là thê tử của đệ đệ lão Tây Lôi vương, tính vai vế tương đương với vương thất của Dung Diễm. Sau khi trượng phu chết bất đắc kỳ tử ở hoàng cung Tây Lôi, vì tránh cho Phồn Giai Tây Lôi hai nước quan hệ bất hòa, Phượng Minh bị bắt giả mạo thái tử Tây Lôi đi sứ Phồn Giai, đem Tam Công chúa Phồn Chi đón quay về đô thành Tây Lôi phụng dưỡng.

Không ngờ sau đó, Phồn Giai Tam Công chúa lại cùng tình nhân Bắc Lâm hợp mưu, lợi dụng tâm tư đồng tình của Phượng Minh, dụ dỗ Phượng Minh, bắt cóc đến Bắc Gian, đảm đương lợi thế giúp Bắc Lâm tranh thủ thái tử vị Bắc Gian.

Nhiều quốc phân tranh, địch ta khó lòng phân minh. Trong quá trình phức tạp đó, ân ân oán oán khó có thể một lời nói hết. Nhưng nói cho cùng, Phượng Minh đã có giao tình chân tâm thực ý đối với bọn họ. (chân tâm thực ý: thiệt tình thực lòng)

Dung Hồ hiểu được, cẩn thận lựa lời nói: “Ban đầu, Diệu Quang rời Ly quốc, đến Bắc Gian là chuyện cực kỳ bí mật, thậm chí ngay cả tuyệt đại bộ phận trong vương tộc không biết. Đến khi Bắc Gian vương phát ra vương lệnh chính thức, tuyên bố Bắc Gian cùng Ly quốc kết thành quan hệ thông gia, người của chúng ta mới biết Diệu Quang đã bắt đầu hành động, nâng từng tính toán âm thầm thanh toán quý tộc Bắc Gian có mưu đồ phản đối quan hệ giao tình mới của Bắc Gian và Ly Quốc, người đầu tiên nghĩ đến chính là Bắc Gian Tứ vương tử Bắc Lâm cùng Phồn Giai Tam Công chúa.”

” Người của chúng ta đi tìm bọn Tam Công chúa?” Phượng Minh truy vấn: “Bọn họ lại không chịu liên thủ đối phó Diệu Quang?”

Dung Hồ lắc đầu nói: “Quá muộn, căn bản tìm không thấy bóng dáng bọn họ, giống như bỗng nhiên biến mất vào không khí vậy.”

” Đó là đương nhiên. Lặng lẽ bố trí cạm bẫy, đột nhiên phát động tập kích, tiêu diệt địch nhân thần không biết quỷ không hay, đúng là sở trường của Diệu Quang.” Liệt Nhi luôn luôn không vừa mắt với Bắc Lâm và Phồn Chi vì dám dụ dỗ bắt cóc Phượng Minh, hừ một tiếng: ” Hai người này tự cao thông minh, vọng tưởng tranh giành vương vị Bắc Gian, thân phận tuy rằng tôn quý, nhưng không có nhiều binh quyền, Diệu Quang mà khiến cho Ly Quốc và Bắc Gian hiệp lực, còn không dễ dàng đối phó bọn họ.”

” Tình huống như vậy, chỉ sợ hai người đã gặp độc thủ.”(thủ đoạn hiểm độc)

Phượng Minh sắc mặt ảm đạm, miễn cưỡng nói: “Nếu bị giết hại, chí ít sẽ có một tin xấu tương đối oanh động đi. Bắc Lâm tuy rằng không phải do hoàng hậu sinh, nhưng dù sao cũng là một vị vương tử a.”

Dung Hồ trầm giọng nói: “Nguyên nhân chính là vì Bắc Lâm là vương tử, mà Phồn Giai Tam Công chúa thân phận lại nhạy cảm, cho nên chỉ có thể âm thầm hại chết, thi thể cũng đã hoàn toàn xử lý. Bằng không cả nước Bắc Gian cao thấp đều sẽ chấn động, tội danh giết hoàng đệ đối với tương lai kế thừa vương vị của Bắc Cẩn sẽ không có lợi.” Y thấy Phượng Minh sắc mặt không tốt, thêm một câu an ủi: “Trước mắt tất cả

đều là bọn thuộc hạ suy đoán , nếu có người âm thầm trợ giúp bọn họ lưu vong, nói không chừng bọn họ thật sự có thể sống sót.”

Liệt Nhi hỏi: ” Hai vị vương tử khác đối với thái tử vị cũng rất có hứng thú đâu?”

“Hai vị vương tử gần đây đều công bố muốn hảo hảo đóng cửa đọc sách, tự giam mình trong vương phủ, không có lộ diện. Là đã bị hại? Hay là lọt vào giam lỏng? Cái này cũng không biết .”

Xem ra kỳ chiêu của Diệu Quang , đã khiến vương tộc Bắc Gian tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm mà quỷ dị. Nghĩ đến trong thâm cung bỗng nhiên đao quang kiếm ảnh, con cháu vương tộc sống an nhàn sung sướng nói không chừng liền vô thanh vô tức chết dưới đao kiếm vô danh, ngay cả mộ bia cũng không có, sao có thể không khiến cho lòng người thấy lạnh giá?

Phượng Minh lòng xiết chặt, trong phòng trở nên yên lặng.

Liệt Nhi thấy Phượng Minh bất an, nghĩ muốn chọn một đề tài khác dời đi lực chú ý của cậu, cố ý “Di” một tiếng, nhìn về phía Dung Điềm : “Đại vương vẫn trầm mặc không nói, có phải cân nhắc của chúng ta xảy ra vấn đề?”

Phượng Minh cúi đầu vừa thấy Dung Điềm mày rậm nhăn lại, biểu tình ngưng trọng, không biết đang suy nghĩ gì. Cậu vỗ vỗ bả vai Dung Điềm , hỏi: “Lời chúng ta vừa nói , người có nghe thấy không ? Tam Công chúa hẳn là còn hy vọng đi?”

Dung Điềm tựa hồ đang suy tư một vấn đề rất nan giải, con người đen nhìn về phía Phượng Minh , đột nhiên thay đổi sắc mặt, hoắc mắt đứng lên.

Ba người đều bị hành động của hắn làm hoảng sợ, kim lòng không được thối lui một bước nhỏ, đồng thời kinh hãi: “Làm sao?”

“Thu thập hành trang.” Dung Điềm trầm giọng hạ lệnh.

“Đại vương, nếu giờ chúng ta ly khai, đêm nay sẽ qua đêm trong rừng. Thị vệ nhân số rất ít, vạn nhất lúc ở trong rừng bị tập kích.”

Dung Điềm dùng ngữ khí không-được-nghi-ngờ quát: “Lập tức thu thập hành trang, rời khỏi Hàm Quy.”

Dung Hồ Liệt Nhi liếc nhau, lớn tiếng đáp: “Tuân lệnh!”

Lao về phía cửa phòng, nhanh chóng hành động.

Bỏ qua mã xa thông thả, đoàn người đội mũ có hắc sa, mỗi người một ngựa, hướng Vĩnh Ân quát roi thúc ngựa , chưa đến nửa canh giờ, đã dừng lại ở một nơi hoang vắng.

Phượng Minh giữa trưa vận động kịch liệt một trận, hiện tại lại chạy trời chết trên đường một hồi, cảm thấy gần như kiệt sức. Khổng chế đầu ngựa, thở hồng hộc nói với Dung Điềm: “Ta quả thật rất thích kỵ mã, nhưng ta hy vọng người nói cho ta biết, vì cái gì bây giờ ta cưỡi ngựa, mà không phải thư thư phục phục trụ lại khách ***?” (thư thư phục phục : ung dung thoải mái)

Lúc dừng lại, bọn thị vệ lấy Dung Điềm làm trung tâm, thuần thực tản ra đều tứ phía hộ vệ. Liệt Nhi cùng Dung Hồ thì giục ngựa tới gần .

Liệt Nhi nghi ngờ nói: “Đại vương phát hiện trong thành Hàm Quy không an toàn sao?”

Dung Điềm khen ngợi: “Liệt Nhi so với Phượng Minh còn thông minh hơn.”

Phượng Minh bắt mẫn.

Liệt Nhi nhú mi, lại nói: “Nhưng Liệt Nhi vẫn không rõ, làm sao Đại vương biết trong thành Hàm Quy không an toàn?”

“Đúng vậy. Thuộc hạ tìm hiểu tình huống lúc trở về, dọc theo đường đi cẩn thận quan sát tình hình thủ binh trong thành cùng chung quanh, ngoại trừ bởi vì việc Diệu Quang đến hơi có chút khẩn trương, cũng không có dấu hiệu kì lạ nào cả.” Dung Hồ cũng nói.

Dung Điềm hỏi: “Người có sai người của chúng ta giám sát hành tung của Diệu Quang.”

Dung Hồ gật đầu đáp: “Vâng. Mật thám tới Hàm Quy cùng chúng ta liên lạc có quen biết thâm tình với thị vệ Bắc Gian, ta lệnh hẩn tạm thời không cần quay về ngoại thành, ở lại giám sát hành tung của Diệu Quang.”

Dung Diễm cân nhắc một lát, ngẩng đầu lên, vui vẻ giải thích: “Ta ra lệnh lập tức rút khỏi Hàm Quy, bởi vì Hàm Quy sẽ giới nghiêm rất nhanh, mỗi nhà dân cùng khách *** đều sẽ bị lục soát.”

Phượng Minh ngạc nhiên nói: “Làm sao ngươi biết? Đừng nói với ta đây là trực giác của ngươi.”

Dung Hồ đối với Dung Diễm không chút nghi ngờ, nghiêm nghị thành kính nói: “Đại vương nhất định là từ nơi nào đó nhìn ra sơ hở, hiểu rõ âm mưu trong đó.”

Liệt Nhi “Ân” thật mạnh gật đầu: “Đại vương anh minh.”

“Không cần cố tình thần bí, mau nói cho ta biết chuyện gì xảy ra.”

Ba ánh mắt chăm chú hướng về vẻ mặt cương nghị của Dung Diễm

Một tia mỉm cười giảo hoạt hiện ra trên khóe môi của Dung Diễm. Hẩn lẳng lẳng nhìn một vòng mọi người, nói: “Khánh Đĩnh phải lén lút che dấu hành tung tiến vào Hàm Quy, có thể thấy được sự tình cầu thông của Diệu Quang cùng Đồng quốc, Bắc Gian vương cũng không biết đi?”

“Ân, hẩn là không biết.” Phượng Minh gật đầu.

“Diệu Quang ở Hàm Quy sẽ không lưu lại lâu lắm, đêm nay hẩn là bọn họ nên gặp mặt.”

“Không sai.” Dung Hồ cung kính nói: “Thuộc hạ cũng đoán như vậy.”

” Bên người Diệu Quang có thị vệ Bắc Gian vương phái tới, Diệu Quang phải thoát khỏi sự bảo hộ của thị vệ, mới có thể gặp mặt Khánh Đĩnh.”

“Quả thật như thế.” Giọng Liệt Nhi thực cung kính: “Đại vương anh minh.”

Phượng Minh trái nhìn xem Dung Hồ, phải nhìn xem Liệt Nhi, rầu rĩ mở miệng nói: “Vì cái gì các người đều là vẻ mặt bưng bình đại ngộ? Hẩn còn chưa nói cho chúng ta biết, vì sao Hàm Quy sẽ giới nghiêm.”

Dung Hồ kiên nhẫn giải thích: “Minh Vương, nếu thi thể Đồng quốc Đại vương Khánh Đĩnh cùng Ly quốc Công chúa Diệu Quang đồng thời bị phát hiện ở trong thành Hàm Quy, Hàm Quy sẽ giới nghiêm.”

Phượng Minh ánh mắt nhất thời trũng lên so với chuông đồng còn lớn hơn, mở lớn miệng, nửa ngày mới nhìn hướng Dung Diễm: “Ngươi không định làm gì đại đột đấy chứ?”

Dung Diễm mỉm cười không nói.

Phượng Minh chuyển hướng Liệt Nhi: “Chúng ta cũng sắp đến vùng đất an toàn của Vĩnh Ân, về sau đoạt lại Tây Lôi, phải bình đối phó bọn họ không tốt hay sao? Làm như vậy rất nguy hiểm a!”

Liệt Nhi thở dài, nhún vai: “Diệu Quang cùng Khánh Đĩnh lén gặp nhau, bên người không có khả năng có đại lượng thị vệ bảo hộ, nếu bọn họ chết, Đồng quốc cùng Ly quốc nhất định sẽ đồng thời tấn tới Bắc Gian, liên minh địch nhân lớn nhất của Tây Lôi lập tức bị tan rã. Cơ hội tuyệt diệu như vậy nhưng lại để chúng ta bắt được, rất mê người, phải kháng cự ý tưởng ám sát bọn họ thật sự rất khó khăn.” Dứt lời, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng, tựa hồ ám sát hai người này là một món ngon mỹ vị.

136. Quyển 8 - Chương 3

CHƯƠNG 3

Diệu Quang cùng Khánh Đĩnh tuy rằng không phải người tốt, nhưng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn lên vào ám sát, châm ngòi quan hệ các quốc gia, cũng không phải là thói quen của Phượng Minh.

Phượng Minh há mồm, trên vai bỗng nhiên bị người nhẹ nhàng vỗ, cậu quay đầu lại.

Dung Hồ ghì lưng đứng ở phía sau cậu, trầm giọng nói: “Minh vương thỉnh đi theo hạ thần, chúng ta nói chuyện.”

Hai người kỵ mã đi đến một bên, Dung Hồ nhìn chung quanh, cau mày nói: “Nơi này không cản gió.” Kinh hãi dây cương, dẫn Phượng Minh đi xuống một tiểu sơn tìm một chỗ có mấy khối cự thạch, xác định không có ai có thể nghe lén bọn họ nói chuyện, mới xoay người xuống ngựa.

Phượng Minh đợi một hồi, không thấy Dung Hồ mở miệng, hỏi: “Người không phải muốn nói ra suy nghĩ của mình sao?”

Dung Hồ ngẩng đầu nhìn Phượng Minh.

“Nói đi.”

Dung Hồ vẫn không nói, hần lấy vẻ mặt trầm ổn được ca ngợi, gặp chuyện rất ít khi kích động lung tung, cho nên mới được Dung Diễm phân phó ở cạnh Phượng Minh. Nhưng giờ, trên mặt của hắn lại – lộ ra một chút do dự.

Phượng Minh kiên nhẫn đợi một hồi, không nghe có tiếng đáp lại, đành phải cao giọng: “Dung Hồ! Có chuyện gì thì nói mau.”

Dung Hồ cau mày nói: “Minh vương phải chăng cảm thấy không nên dùng thủ đoạn ám sát đối phó Khánh Đình cùng Diệu Quang?”

“Này...” ánh mắt Phượng Minh rũ xuống, thấp giọng nói: “Ta cũng biết quốc gia đại sự không thể nhân từ nương tay, nhưng Diệu Quang chỉ là vì bảo toàn tổ quốc của mình, tình trạng này thật đáng thương, huống chi ám sát nói như thế nào cũng là một loại thủ đoạn đê tiện.”

“Nếu đêm nay kế hoạch ám sát phải tiến hành, Minh vương sẽ ngăn cản Đại vương tự mình tham gia?”

“Đương nhiên, ” Phượng Minh nghĩ tới Dung Diễm lần trước xông vào Đông Phàm vương cung cơ hồ chết ở trong loạn đao, cơ tim liền không tự chủ tắc nghẽn: “Nếu là hần gặp nguy hiểm, ta đây... Tây Lôi kia làm sao bây giờ? Quân tử không không đứng dưới hiểm nguy, thật sự không có lý do gì lấy thân phạm hiểm.”

Dung Hồ im lặng, cách một hồi, lại hỏi: “Nếu Đại vương kiên trì tự mình đi giết Khánh Đình, không chịu thay đổi chủ ý, Minh vương khẳng định sẽ ở lại đây chờ Đại Vương về đoàn tụ?”

Phượng Minh lập tức lắc đầu thật mạnh: “Làm sao có thể? Hần đi tới đâu ta theo tới đó! Bất quá nói đi nói lại, ta không tán thành kế hoạch ám sát, loại hành vi này...” Cậu quay nhìn lại Dung Hồ, đột nhiên lạnh run sống lưng, nhất thời đem lời muốn nói nuốt trở lại bụng.

Khuôn mặt tuấn tú trẻ tuổi của Dung Hồ trầm lại, con ngươi màu hổ phách mang vẻ hàn quang, làm cho người ta sợ hãi cực kỳ. Phượng Minh trải qua không ít phong ba, thấy qua không ít uy thế quyền quý thâm trầm, giờ phút này thấy vẻ mặt nghiêm nghị cùng nghiêm túc của Dung Hồ xuất ra, như nhìn thấy một tâm cao mới.

“Thuộc hạ muốn hỏi Minh vương, người cũng biết vì Đồng quốc ở biên cảnh quấy rầy, Tây Lôi hàng năm phải tiêu hao nhiều ít binh lực?”

Phượng Minh sửng sốt, há miệng thở dốc, lại ngoan ngoãn nhắm lại. Cậu quả thật không biết.

Hôm nay thái độ của Dung Hồ đại biến, tuyệt không dễ dàng buông tha, vẫn đang ngử khí thẳng cứng rắn, hỏi: “Minh vương rốt cuộc có biết hay không?”

“Ta... Không biết.” Phượng Minh rũ mắt xuống.

“Vậy Minh vương có biết binh lực của Ly Quốc, Đồng quốc, Bắc Gian hiệp lại, là hơn Tây Lôi rất nhiều lần không?”

“... Không biết.”

“Nếu Tây Lôi cùng những quốc gia đó đánh nhau, có bao nhiêu binh sĩ Tây Lôi sẽ chết đi, Minh vương biết không?”

“Ta... Rất nhiều...”

Bốn phía không khí ứ đọng đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi, Dung Hồ tuy rằng không tức giận, so với nộ phát ngút trời càng khiến người khác không chịu nổi. Phượng Minh chỉ cảm thấy chính mình bị duyên khởi giống như gì đó đặt ở trong tâm oa, trong lòng ít nhiều cũng thấy chột dạ.

Dung Hồ thấy Phượng Minh đầu ury ury khuất khuất cúi thấp, vẻ mặt đáng thương, nhưng sắc mặt không phóng hoãn, lạnh như băng nói: “Việc ám sát là thương xúc quyết định, địch nhân trú đóng ở thành trì, tình huống chưa minh bạch, tốt nhất ở đây phải có người chỉ huy. Việc này quan hệ trọng đại, chúng ta lại có thể liên minh rất nhanh với quân đội của Vĩnh Ân, thảo phạt Đồng gia cướp vương vị. Nếu Đại vương tự mình suất lĩnh cao thủ giết chết Khánh Đình cùng Diệu Quang, vừa lời bỏ được tin đồn Đại vương đã chết, chẳng những địch quốc đồng minh tan rã, càng có thể dựng hình tượng uy mãnh của Đại vương, khiến dân chúng Tây Lôi hy vọng Đại vương quay về. Đến lúc đó, muốn đoạt lại Tây Lôi cũng không cần hy sinh quá nhiều mạng người.” Hắn dừng một chút, nhìn thẳng Phượng Minh nói: “Tình huống như vậy, Minh vương còn muốn ngăn cản Đại vương tự mình suất lĩnh cao thủ tiềm phản Hàm Quy thành sao?”

Phượng Minh trầm mặc, cắn răng nói: “Ta đây sẽ cùng hắn quay về Hàm Quy.”

Dung Hồ nói thẳng: “Minh vương thân phận đặc thù, mà kiếm thuật cũng không so được với một tử sĩ cao cường bên cạnh Đại vương.”

Phượng Minh mặt đỏ, miễn cưỡng nói: “Cho dù ta kiếm thuật không tốt, tiếp ứng một chút cũng có thể đi.”

“Minh vương có thể cam đoan Đại vương sẽ không vì Minh vương mà phân tâm sao?”

“...”

Phượng Minh nửa ngày không mở miệng nói.

Dung Hồ hít một hơi, sắc mặt dịu lại, nhẹ giọng nói: “Có rất nhiều chuyện, Minh vương cũng biết đạo lý đó, chính là tiếng lòng thường thường để bắt quá trí năng thôi. Đây là nhược điểm của mỗi người, lý trí biết nên làm như thế nào, cuối cùng lại lựa chọn sai lầm.”

Phượng Minh rầu rĩ gật đầu, cau mày nói: “Ta biết người nói đúng, nhưng muốn ta ở lại đây, bất an chờ đợi tin tức của Dung Diễm, thật sự là một loại dày vò.”

“Nói nhiều như vậy, Minh vương có thể tạm xa Đại vương một chút thôi, để cho Đại vương một mình suất lĩnh cao thủ tiến hành kế hoạch ám sát?”

Phượng Minh gật gật đầu, lại lắc đầu, thở dài nói: “Làm sao bây giờ? Cho dù ta hiện tại đáp ứng người. Nhưng ta sợ chỉ cần thấy hấn thúc ngựa đi xa một chút thôi, cũng lại bán sống bán chết đòi đi theo cùng. Phải khống chế chính mình thật sự rất khó.” Sắc mặt một mảnh khuôn mặt u sầu, khôn khổ không thôi.

“Minh vương còn không có nghĩ thông suốt thuộc hạ vì sao phải cùng Minh vương hảo hảo đàm riêng sao?” Khóe miệng Dung Hồ dật ra một tia cười thoải mái: “Đại vương đã muốn mang theo Liệt Nhi cùng một nửa nhân thủ đi rồi.”

Phượng Minh ngạc nhiên, nửa ngày mới giật mình kêu một tiếng, giục ngựa xông lên tiểu sườn núi.

Quả nhiên, Dung Diễm cùng Liệt Nhi sớm không biết bóng dáng, đám thị vệ còn lại miên nhai chào đón: “Đại vương mệnh ta nói cho Minh vương, bọn họ sẽ trở lại mau thôi, ở chỗ này chờ, không nên nóng lòng.”

Thực chất thì nguyên văn lời Dung Diễm là “Ở trong này ngoan ngoãn chờ”, miên nhai không dám làm Phượng Minh dao động, tự động xóa hai chữ “ngoan ngoãn” đi.

“Sao có thể như vậy!” Phượng Minh cả giận: “Dung Hồ tiểu tử này thực đáng giận, ta thiếu chút nữa bị hắn dọa cái chết khiếp.” Vừa quay đầu lại, vừa vận chạm phải con người đen của Dung Hồ.

Dung Hồ giục ngựa chuyển qua bên cạnh hắn, cùng hắn đang nhìn ra xa phía Hàm Quy.

Sắc trời dần dần lặn bụi, thành Hàm Quy sắp đến giờ đóng cửa.

Phượng Minh trong lòng tức giận, không nói được một lời.

Dung Hổ ở bên cạnh hần thấp giọng nói: “Minh vương cho rằng thuộc hạ đáng giận, thuộc hạ làm sai cái gì sao?” Ngờ khi không có một tia chột dạ hụt hơi.

Phượng Minh nghiêng đầu liếc hần một cái.

Dung Hổ nói: “Thuộc hạ từ nhỏ phụng dưỡng Đại vương, theo chưa thấy qua Đại vương coi trọng ai như thế. Đại vương có được Minh vương trở nên khoái nhac, vì này, thuộc hạ nguyện ý theo khi dùng tánh mạng đến bảo vệ Minh vương.”

Hần quay đầu cùng Phượng Minh đối diện, ánh mắt thẳng thắn thành khẩn ngưng trọng.

Thậm chí ngay cả gió nhẹ cũng không dám quấy rầy hần nói chuyện, khiến cho mái tóc ngắn của hần dính sát vào trán, giống như điêu khắc đao công lão luyện.(ta chả hiểu nó miêu tả cái j nữa)

“Có một lời, thuộc hạ đã muốn giấu ở trong lòng thật lâu, Minh vương muốn nghe không?”

Phượng Minh tựa hồ ẩn ẩn biết Dung Hổ muốn nói gì, lộ ra biểu tình nghiêm túc: “Người nói, ta nghe.”

Dung Hổ tựa hồ cần suy nghĩ lại, hướng mắt ra xa, hít một hơi thật sâu, nửa ngày mới chậm rãi nói: “Minh vương có lẽ là người Đại vương yêu nhất, hiểu rõ Đại vương nhất, cũng là Minh vương. Ở trong mắt Minh vương, Dung Diễm cũng chỉ là Dung Diễm mà thôi. Nhưng trên thực tế, Dung Diễm cũng không hẳn là Đại vương, nhưng nhiều lúc, người cũng không phải Dung Diễm, mà là vương.” Dung Hổ nói: “Chuyện tình ái của quân vương không phải chuyện dễ dàng, Minh vương sẽ rất khó phân rõ công và tư. Minh vương phân không rõ công và tư, sẽ ảnh hưởng tới sự phán đoán đúng sai của Đại vương đối với công việc. Ngày đó Diêu Quang công chúa có thể bình an rời Tây Lôi, cũng chính là lọt qua sơ hở này.”

Hần dừng lại, quay đầu nhìn Phượng Minh.

Phượng Minh thở dài, cũng học bộ dáng Dung Hổ, hướng mắt ra xa hít một hơi thật sâu, khiến cho không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng trong phổi lưu chuyển một vòng, chậm rãi nói: “Giờ ta phải làm sao?”

Dung Hổ trầm ngâm, một hồi lâu sau mới hỏi: “Minh vương thật sự muốn thuộc hạ trả lời sao?”

“Cứ việc nói thẳng.”

“Được.” Dung Hổ khẽ cắn môi, chậm rãi buông từng chữ: “Thỉnh Minh vương khắc cốt ghi tâm lời thuộc hạ nói chỉ có Tây Lôi vương mới có thể quyết định vận mệnh Tây Lôi, chỉ có Đại vương mới được quyền quyết sách.”

Trên sườn núi phía tây, bán mặt trời đỏ nhuộm đám mây giống như máu, Phượng Minh đứng ngây người trong hòa phong mỹ cảnh*. (cảnh đẹp gió êm dịu).

Chỉ có Tây Lôi vương mới có thể quyết định vận mệnh Tây Lôi.

Chỉ có Đại vương mới có quyền quyết sách.

Cậu rốt cục hiểu được Dung Hổ đang lo lắng cái gì.

Cậu rốt cục biết Dung Hổ vì sao phải lựa chọn nói ra những lời này trước khi trở lại Tây Lôi.

Vương quyền không để khiêu chiến, bất luận kẻ nào, cho dù là Phượng Minh, cũng không có thể mưu toan tả hữu quyết định của Dung Diễm.

Hần là vương.

Muốn chiến tức chiến, muốn hòa tức hòa.

Chinh phạt, liên minh, phá hư, ám sát, một khi vương lệnh đã ra, không ai được nghi ngờ.

Dù sao cũng là thời đại quân chủ độc tài, dù sao không phải thời đại dân chủ đại sự.

Phượng Minh không nói được một lời, quay lại đầu ngựa, chậm rãi hạ triền núi, tìm một chỗ u tĩnh, xuống ngựa ngồi ở trên tảng đá.

Lo lắng của Dung Hồ không phải không có lý, khi Dung Diễm xử lý quốc gia đại sự, quả thật không nên bị ý kiến của cậu làm ảnh hưởng.

Giống như nếu tổng thống Hoa Kỳ lo lắng vấn đề quốc phòng, cũng sẽ không đưa ý kiến của đệ nhất phu nhân và quyết định.

Nhằm chán dùng mã tiên quạt vào hoàng thổ dưới chân, làm dấy lên từng trận bụi mịn mù.

Cậu là của Dung Diễm.

Nhưng Dung Diễm, Dung Diễm có phải là của cậu không?

“Nan đề tình yêu...” Phượng Minh thở dài: “Dính dáng đến chính trị, càng làm cho người ta đau đầu. Chẳng lẽ về sau Dung Diễm làm chuyện nguy hiểm gì, hoặc là hần quyết định đem ta an trí ở chỗ nào, ta đều phải ngoan ngoãn nghe lệnh sao?”

Tiếng giày dậm vào đất cứng vang lên, Phượng Minh ngẩng đầu, nói với Dung Hồ: “Người không cần nói nữa, ta sẽ hảo hảo suy nghĩ lời nói của người. Cho dù quan điểm của ta trước kia có lệch lạc suy cho cùng ta chỉ cần điều chỉnh lại thôi. Nhân tiện hỏi một câu, người về sau sẽ không thường xuyên đưa bản mặt như vậy ra giáo huấn ta chứ?”

Dung Hồ lời nói nghẹn lâu ngày dưới đáy lòng nói xong trong một hơi, tâm tình tốt lên, sắc mặt như đất nồi đã sớm biến mất, bị Phượng Minh oán trách, bất an nói: “”Thuộc hạ sao dám giáo huấn Minh Vương? Thuộc hạ là tới báo cáo Minh Vương, chúng ta từ thành Hàm Quy trở về.”

Lời còn chưa dứt, miên nhai theo trên sườn núi lao xuống đến: “Đã trở lại! Đại vương đã trở lại!” Bọn họ ở chỗ cao, sớm đã thấy rõ nhất gương mặt của những người từ thành Hàm Quy trở về.

Phượng Minh cùng Dung Hồ đều cảm ngạc nhiên, nhảy dựng lên, ngay cả mã cũng không kỵ liên chày thẳng xuống sườn núi, ba bước cũng chỉ hai bước vượt qua mấy khối đá lớn, chuyển quá mảnh rừng cây nhỏ, vừa vặn thấy đám người Dung Diễm đang kỵ mã trở lại.

Dung Diễm cười nói: “Vốn định lặng lẽ đến từ phía sau hù người một trận giật mình, ai ngờ lại bị người nhìn thấu.”

Liệt Nhi kỵ mã đi theo phía sau Dung Diễm, khẽ chớp mắt thi lễ với Phượng Minh.

Phượng Minh hoan hô một tiếng nhào lên ngựa, Dung Diễm cố ý kêu thảm một tiếng, ôm Phượng Minh trở mình xuống ngựa, lăn hai vòng trên cỏ mới ngừng, cười ha ha nói: “Đây là cách chào đón của Tây Lôi Minh vương hay sao?”

Phượng Minh vừa mới chạy một lúc còn chưa kịp hoàn hồn, thở hồng hộc hỏi: “Sao nhanh vậy? Ta đoán người ít nhất phải hai cái canh giờ sau mới có thể trở về.”

Dung Hồ cũng chạy đến, thấy người trở về thần thái bình thường, không hề có dấu vết ác chiến, cau mày nói: “Kế hoạch hủy bỏ sao? Hay xảy ra biến cố gì?”

“Quả thật có biến cố, hơn nữa là biến cố không tưởng.” Liệt Nhi mau mồm mau miệng đáp: “Chúng ta còn chưa tới Hàm Quy, liền nhận được tin tức, Hàm Quy đã giới nghiêm. Kết quả ngay cả cửa thành cũng chưa vào đã trở lại.”

Phượng Minh lấp bắp kinh hãi: “Chẳng lẽ tin tức bị lộ? Diệu Quang bọn họ đã có phòng bị.”

Dung Diễm tâm tình rất tốt, nháy mắt, nói: “Lại cho người một cơ hội nữa.”

Phượng Minh nháy mắt nửa ngày, suy tư thật lâu đều tìm không được đáp án, nản lòng lắc đầu nói: “Ta thật sự nghĩ không ra nguyên nhân gì. Nếu các người còn chưa vào được thành, Khánh Đình cùng Diệu Quang cũng đã bị người khác xử, ai lại có lá gan lớn như vậy chứ?”

“Ha ha ha!” Liệt Nhi cười ha hả, liều mạng vỗ tay nói: “Không hổ là Minh vương, đáp án khó như vậy mà cũng đoán ra.”

“Cái gì? Nhưng sao lại như thế?” Phượng Minh cùng Dung Hồ ngạc nhiên: Là ai làm.”

Liệt Nhi lắc đầu: “Chúng ta nghe tin lập tức trở lại. Ai xuống tay, ai sai khiến, hiện tại mọi người cũng không biết.”

Dung Điềm kéo Phượng Minh đứng lên, giải thích: “Không biết người nọ là ai, nhưng tâm tư của hắn thật thực giống chúng ta. Tình huống cụ thể ngài mai sẽ phải người điều tra, giờ phải đi ngay, để tránh gặp nhân mã thành Hàm Quy phải ra để bắt thích khách.”

Dung Hồ lập tức gật đầu nói: “Không sai, nếu bị hiểu lầm là thích khách, thật oan uổng.”

“Ngựa của ta!” Phượng Minh hốt thở nhẹ một tiếng, ngưng ngừng nói: “Vừa mới nghe thấy người trở về, nhất thời kích động, ngay cả mã đều ném ở bên rồi tới. Ta đi dẫn trở về.” Xoay người còn chưa cất bước, khuỷu tay đã bị Dung Điềm giữ chặt.

Phượng Minh quay đầu nhìn Dung Điềm.

Dung Điềm nhẹ giọng hỏi: “Người tức giận sao?”

Phượng Minh khó hiểu: “Giận cái gì?”

“Ta kêu Dung Hồ giữ người lại, không cho người đi theo.” Dung Điềm cẩn thận hỏi: “Người giận ta sao?”

“Nga...” Phượng Minh nghĩ nghĩ, lắc đầu đáp: “Không giận, người cũng không phải gạt ta đi tầm hoa văn liễu, có gì đáng giận?”

Dung Điềm ngạc nhiên nói: “Thật sự tuyệt không tức giận?”

“Không tức giận.”

“Ngay cả một chút mất hứng cũng không có.”

“Ta đâu phải người dễ tức giận như vậy.” Phượng Minh làm mặt quỷ với Dung Điềm: “Ta đi dẫn ngựa.” Vút một cái đã chạy mất rồi.

Dung Điềm liếc nhìn Liệt Nhi một cái, Liệt Nhi vò đầu, ra chiều không hiểu chút.

Mọi người một lần nữa lên ngựa xuất phát.

Miễn nhai lĩnh mấy người ở phía trước dò đường, Dung Điềm cùng Phượng Minh cưỡi ngựa đi ở giữa.

Dung Điềm vẫn hết sức kinh ngạc trước thái độ khoan dung độ lượng kì lạ hiếm có của Phượng Minh, nhìn sắc mặt cậu, nhìn không được liền hỏi: “Người đang suy nghĩ gì?”

“Ta sao?” Phượng Minh đang trầm tư chợt bừng tỉnh, tả hữu nhìn quanh, thấy khuôn mặt của Dung Điềm: “À, ta suy nghĩ điểm khác biệt giữa công và tư.”

“Điểm khác biệt giữa công và tư?”

Phượng Minh không muốn đáp lại, nhìn Dung Điềm thấp giọng nói: “Ta hơi mệt, người ôm ta đi.”

Dung Điềm cười cười, lại gần, ôm ngang người Phượng Minh: “Dựa vào ngựa ta ngủ đi, bảo đảm người ngủ sẽ rất thoải mái.”

Có thị vệ khác theo kịp, chiếu cổ ngựa của Phượng Minh.

Liệt Nhi cố ý trụ ở phía sau đầu, lặng lẽ tới gần Dung Hồ, hỏi: “Hôm nay người nói gì với Minh vương đó?”

Dung Hồ khéo mắt nhảy dưng, bất động thanh sắc nói: “Nói gì là nói gì, nói một chút tình huống trước mắt, thỉnh Minh vương thông cảm khó xử của Đại vương.”

“Còn gì nữa?”

“Còn gì?” Dung Hồ tảo mắt liếc Liệt Nhi, Trong con người có một tia lãnh ý bay nhanh xẹt qua: “Ta làm sao dám nói chuyện lung tung với Minh vương?”

Liệt Nhi hoài nghi nhú mi: “Nhưng này lần Đại vương bỏ lại Minh vương, Minh vương một câu oán giận cũng không có, thật sự làm người ta thấy kỳ quái.”

“Minh vương từ trước đến nay điều biết nhận thức đại cuộc.”

“Vậy sao?”

“Không phải sao?” Dung Hồ liếc nhìn Liệt Nhi cảnh cáo.

Liệt Nhi cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, thúc ngựa đi đến phía trước, một tiếng thì thảo tợ nhện chui vào tai Dung Hồ: “Cứ cho là thế đi...”

Dung Hồ nhìn bóng dáng Liệt Nhi chiếu rọi dưới ánh trăng, khóe miệng dật ra một tia cười thản nhiên.

Nguyệt cao hơn sao.

Vĩnh Dạ kia, đang lo lắng chờ ở biên ải Vĩnh An

137. Quyển 8 - Chương 4

CHƯƠNG 4

Lúc bình minh, ký hiệu cột mốc biên giới Vĩnh An xuất hiện trong tầm mắt.

Ngựa đã rong ruổi một đêm, tất cả đều mệt mỏi. Dung Hồ kẹp chặt bụng ngựa, xoay người về phía sau chạy đến bên Dung Diễm: “Đại vương, cột mốc biên giới Vĩnh An ngay tại phía trước.”

“Cuối cùng cũng tới rồi, lặn lội đường xa, thật không dễ dàng.” Dung Diễm cúi đầu, nhìn vật nhỏ trong lòng ngực.

Phượng Minh mặc dù đã cao lên không ít, nhưng ở trong mắt Dung Diễm lại tránh không được vẫn là một vật nhỏ. Giờ phút này cuộn mình ở trong lòng Dung Diễm, khuôn mặt nghiêng nghiêng tựa vào ngực Dung Diễm, mà hai tay ôm chặt cổ Dung Diễm, cứ như đang sợ sẽ rời khỏi yên ngựa. Mỗi động tác nhỏ, đều cực kỳ giống tiểu động vật cần được người sủng nịch. (Ly: cho tui nuôi với .Diễm:Sát!!!)

Dung Hồ thấy Dung Diễm sắc mặt không tốt, không nhịn được hỏi: “Đại vương có mệt không? Có muốn thuộc hạ hỗ trợ hay không?”

“Không cần.”

“Đại vương! Ta đã thấy nhân mã tiếp ứng!” Tiếng của Liệt Nhi từ phía trước truyền đến.

Liệt Nhi từ phía trước phi ngựa nhanh như chớp đến cạnh Dung Diễm, hưng phấn kêu to: “Đại vương, Đại vương! Ta đã thấy nhân mã tiếp ứng! Ta đã thấy. Nga. Hắc hắc.” Đột nhiên nhìn thấy biểu tình của Dung Diễm, mới nhớ tới Phượng Minh đang ngủ ở trong lòng Dung Diễm chưa tỉnh, vội vàng nhỏ giọng lại, quá quan tâm a, tất tắc nói: “Minh Vương ngủ thực ngon a, trừ bỏ hắc, tối qua chúng ta không ai được ngủ cả.”

Nhóm nhân mã tiếp ứng cũng thấy bọn họ, ở phía xa còn hét lên phấn khích, phía trước bụi mù tung lên, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần.

Hai đội nhân mã gặp nhau, lập tức dung hợp thành một.

Nhân mã tiếp ứng tuy không cùng một đội, nhưng tình cảnh hỗn loạn lại kích động lòng người.

Nhân mã được Dung Diễm phân phó trấn giữ vừa thấy mặt Dung Diễm, lập tức nhanh chóng xuống ngựa, liên thanh hô to: “Đại vương vạn tuế!” Trên mặt mỗi người đều tràn ngập kích động không nói thành lời.

Dung Diễm lo lắng Phượng Minh đang ngủ say trong lòng sẽ bị đánh thức, vừa định phát tay kêu mọi người im lặng, hai giọng nói lạnh lạnh át tiếng của mọi người đã vang đến bên tai.

“Minh Vương! Minh Vương người làm sao vậy?” Thu Nguyệt Thu Tinh ánh mắt nhảy bèn, thấy Phượng Minh nằm bất động trong lòng Dung Diễm, hồn xiêu phách lạc, vọt mạnh đến bên Dung Diễm, liều mạng lay Phượng Minh dậy.

Dung Diễm chưa kịp giải thích, sắc mặt Thu Lam cũng đã trắng bệch xông lên, rót nước mắt, vội vã khóc ròng nói: “Tại sao có thể như vậy, Tại sao lại như vậy? Trời ạ, Minh Vương.”

Phượng Minh đang ngủ say, nghe thấy bên tai có tiếng khóc lớn, lại bị người khác lay mạnh, không thể không tỉnh mộng đẹp, khép hờ đôi mắt, nhú mi lẩm bẩm nói: “Đừng ầm ĩ. còn sớm mà, hảo Thu Lam, để ta ngủ thêm một lúc nữa.”

Thu Tinh nghe thấy cậu nói chuyện, đầu tiên là sững sốt, theo sau đó là mừng rỡ, kêu lên: “Minh Vương không sao! Minh Vương không sao rồi!”

Phượng Minh tỉnh tỉnh mê mê mở to mắt, cúi đầu thấy khuôn mặt quen thuộc của Thu Lam, ngây ngô cười nói: “Sớm a Thu Lam, hôm nay điểm tâm ăn cái gì.” Nhắm mắt lại, bỗng nhiên thân thể chấn động, một lần nữa mở mắt to, quát dị kêu lên: “Di? Thu Lam! Là Thu Lam! Còn có Thu Nguyệt ,Thu Tinh , chúng ta tới Vĩnh An rồi sao?” Kích động nhảy dựng lên từ trong lòng Dung Diễm, hại Dung Diễm bất ngờ thiếu chút nữa không kịp phòng bị, làm hấn ngã khỏi ngựa.

“Cẩn thận!” Dung Diễm trầm quát một tiếng, gắt gao ôm chặt cậu.

“Là chúng ta a, Minh Vương, người cuối cùng đã trở lại.” Thu Lam cảm xúc vừa ổn định, biết Phượng Minh không sao, nước mắt lại không cầm được mà rơi xuống, ôm Phượng Minh khóc ròng nói: “Người cuối cùng đã trở lại, chúng ta lo lắng gần chết.”

Thu Nguyệt cùng Thu Tinh cũng là vừa khóc vừa cười, quay đầu lại trừng mắt mắng Liệt Nhi: ” Liệt Nhi xấu xa, dám hù dọa chúng ta như vậy, còn không mau giải thích đi.”

Liệt Nhi nhún vai nói: “Ta giải thích cái gì? Ta còn không kịp mở miệng.”

” Liệt Nhi!” Theo một tiếng hô to, một khoải mã vọt thẳng tới đám người Dung Diễm, người trên ngựa thân thái mừng rỡ, kích động khiến cả người run rẩy, tuần mã xẹt qua người Liệt Nhi , vươn tay bắt lấy.

Ánh mắt Liệt Nhi đột nhiên sáng lên, cũng không lảng tránh đôi tay kia, đã từ trên yên ngựa của mình nhẹ nhàng nhảy sang ngựa của đối phương .

Ngựa kia thân tuần phi thường, chạy được vài bước, đột nhiên dừng cước bộ, hí hai tiếng, ngoan ngoãn quay đầu, cùng Dung Diễm cưỡi ngựa sóng vai bước đi thông thả. Hai người, một là Liệt Nhi , người kia tự nhiên là tiền nhiệm Thái tử Vĩnh An Vĩnh Dật.

Hai người ngồi trên ngựa thân mật hôn nhẹ, Vĩnh Dật ngay cả Dung Diễm cũng không nhìn, chỉ để ý nhìn Liệt Nhi, kêu: ” Liệt Nhi, Liệt Nhi, Liệt Nhi.”

Liệt Nhi mắt trợn trắng nói: “Ta trải qua gian khổ đã trở về, ngươi cũng không hỏi xem ta có bị thương hay không ?”

Vĩnh Dật cả kinh nói: “Ngươi bị thương? Ở đâu?” Bàn tay lo lắng liền vuốt ve người Liệt Nhi, làm sao còn có nửa điểm đáng dấp anh minh của Thái tử Vĩnh An ngày xưa.

Liệt Nhi bị hấn sờ khiến cả người ngứa ngáy, nhịn không được cười khanh khách cầu xin tha thứ: “Ta nói dối , ta không có bị thương, Vĩnh Dật ngươi mau dừng tay.”

Phượng Minh bên này bị bọn Thu Lam vây quanh khóc lóc, cũng đang cầu xin tha thứ: “Ta hiện tại thân thể rất khỏe, đầu óc cũng minh mẫn, cái gì cũng đều tốt lắm, các ngươi đừng khóc được không?”

Dung Diễm nói: “Mọi người đường dài bốn ba, đều vất vả , để chúng ta về doanh địa trước đi.”

Hấn vừa lên tiếng, tự nhiên không có người phản đối.

Mọi người lên ngựa quay về. Liệt Nhi tuy có ngựa của mình, Vĩnh Dật nói cái gì cũng không chịu để hấn cưỡi ngựa một mình. Thu Nguyệt cùng Thu Tinh giở trò xấu, cũng cố ý cùng ngồi một con.

Thu Lam ngẩng đầu nhìn mọi người đều có đôi có cặp mà lên ngựa, đối Thu Nguyệt Thu Tinh kia dậm chân nói: " Ba người đều tự cưỡi ngựa được , sao hiện tại để ta cưỡi một mình? A!" Bỗng nhiên sợ hãi kêu một tiếng, vòng eo đã bị một cánh tay cường tráng mà hữu lực nâng giữa không trung, vững vàng dừng ở trên ngựa, lưng dựa vào một khuôn ngực nóng hừng hực.

Giọng nói thuần hậu của Dung Hồ ở bên tai Thu Lam truyền đến: "Minh Vương đói bụng , Đại vương kêu chúng ta khoái mã gia tiên* chạy về doanh địa. Người kỹ thuật kỵ mã không thạo, cùng ta cưỡi chung được không ?"(* huy roi thúc ngựa)

"Dung Hồ thật là uy phong!" Thu Nguyệt Thu Tinh ở trên ngựa lớn tiếng vỗ tay.

Liệt Nhi hướng Dung Hồ huýt 1 cái, quay đầu hướng Vĩnh Dật mỉm cười ngọt ngào, làm cho Vĩnh Dật một trận mặt đỏ tim đập.

Dung Điềm ôm Phượng Minh, cười vang nói: "Không sai, là mệnh lệnh của bốn vương . Bốn vương hạ một mệnh lệnh nữa, về sau phạm là thời điểm phải khoái mã gia tiên , hết thấy để Dung Hồ bảo hộ Thu Lam , không được sơ sót." Giơ roi huy mã, một tiếng quát cao, dẫn đầu chạy hướng doanh địa.

Mọi người phía sau đều chạy theo, gào thét đi, dấy lên một mảnh cát bụi.

Thu Lam xấu hổ hai gò má đỏ bừng, lấy khuỷu tay nhẹ huých ngực Dung Hồ ở phía sau một chút, thấp giọng nói: "Còn không mau đi?"

"Xem ta mang nàng vượt qua bọn họ, đem bọn Liệt Nhi Thu Tinh bỏ lại phía sau." Dung Hồ hăng hái, hét lớn một tiếng, kẹp bụng ngựa, cưỡi ngựa tiến thẳng, đuổi theo đại đội phía trước.

Phượng Minh gấp lại đám Thu Lam , vừa vui vẻ vừa hưng phấn, lại thêm ở trong lòng Dung Điềm hảo hảo ngủ một giấc, tinh thần đặc biệt tốt, cùng Dung Điềm cưỡi chung một con, nhìn bóng cây hai bên vút nhanh qua, đón tiếng gió hỏi: "Doanh địa ở đâu? Thái hậu có phải đã tới trước chúng ta hay không?"

Dung Điềm nói: "Thái hậu trên đường cùng chúng ta tách ra, không đi con đường xa này, hẳn là đã đến sớm ba bốn ngày so với chúng ta. Doanh địa trước đây ở A mạn giang ở trong một sơn cốc mỹ lệ, chờ người tới nơi đó rồi, bảo đảm sẽ phi thường thích. Bất quá. Hắc."

Phượng Minh đang hưởng thụ tư vị thân mật ở trong lòng Dung Điềm, tiếng gió lại lớn, cũng không nghe rõ ràng vài chữ cuối của Dung Điềm, cả người nhàn hạ dựa vào trong lòng Dung Điềm, bởi vì hai tay nhàn rồi, liền trở tay đi vuốt ve hai đùi Dung Điềm.

Dung Điềm đồng tử chợt trở nên thâm trầm, kiềm chế nói: "Phượng Minh , người muốn ta ghìm ngựa tử hình người ngay tại chỗ không?"

Phượng Minh quay đầu, thấy ánh mắt hắc toát ra dục hỏa, biết vui đùa quá trớn, le lưỡi, vội vàng thu hồi tay về, ngoan ngoãn nắm bờm ngựa . Đúng lúc này Dung Hồ mang Thu Lam chạy lên, khi lướt qua Dung Điềm, tốc độ hơi chậm lại, bấm báo: "Vĩnh Dật vương tử nói hẳn có chút việc muốn nói với Liệt Nhi, một lát nữa hai người sẽ chạy tới doanh địa."

Phượng Minh cùng Dung Điềm vừa mới thiếu chút nữa khai hỏa, còn không biết Vĩnh Dật đang tìm nơi đem Liệt Nhi " Tử hình ngay tại chỗ " .

Phượng Minh thầm nghĩ: Vĩnh Dật kia thoát nhìn rất ngoan, nguyên lai so với Dung Điềm càng "sắc" hơn.("sắc" lang í mọi người)

Vừa ngẩng đầu, gặp phải ánh mắt Dung Điềm có chút đăm chiêu, nhất thời cảnh báo vang lên, hung hăng cảnh cáo: "Người đừng nghĩ chủ ý tà ma gì nha, đánh chết ta cũng sẽ không đáp ứng đâu."

Dung Điềm làm ra biểu tình thống khổ không-thể-không-nhượng-bộ: "Được rồi, may mắn doanh địa cách đây không xa." Cúi đầu rất nhanh hôn trộm một cái, vung mã tiên lên không trung , tạo ra một tiếng vang phiêu lượng.

P phía sau mọi người hoan hô tán thưởng, đều đồng loạt vung mã tiên, hướng tiểu cốc mỹ lệ trong núi xuất phát.

Không bao lâu, đưa mắt đã có thể nhìn thấy cửa vào sơn cốc, Dung Diễm ngược lại thả chậm ngựa, phất tay bảo mọi người phía sau đi trước.

Dung Hồ trong lòng liền hiểu, cùng Thu Lam dẫn đầu đi qua Dung Diễm, quay đầu lại liếc hai người một cái, mọi người theo Dung Hồ đi, trước mắt một trận bụi đất bay lên, chỉ chốc lát, tiếng vó ngựa chỉ còn lại một, đát đát đát đát, mới vừa rồi còn náo nhiệt, bây giờ bốn phía nhất thời có chút yên tĩnh.

Phượng Minh trong lòng kỳ quái, quay đầu nhìn Dung Diễm.

Dung Diễm trên mặt phẳng phất một nét bình yên, thả lỏng dây cương, tùy ý cưỡi ngựa hoãn cước bộ, cúi đầu ăn cỏ, chính mình xoay người xuống ngựa, hai tay luồn dưới nách Phượng Minh, đem Phượng Minh từ trên ngựa ôm xuống dưới, nói: “Để ngựa nghỉ ngơi một chút. Nơi này phong cảnh rất đẹp, chúng ta ngồi xuống đi, đợi vào sơn cốc, một đám thị vệ thị nữ vây quanh, chỉ sợ cũng không có lúc an tĩnh như vậy.”

Phượng Minh “Ân” gật đầu, chọn một mặt cỏ khô mát ngồi xuống, tâm trạng ngổn ngang nhìn chung quanh một hồi, nhin không được, về mặt hồ nghi hỏi: “Người không phải có cái gì muốn nói với ta sao?”

Dung Diễm đứng bên cạnh ngựa, nghe vậy mày rậm khẽ nhíu lại, cũng không lên tiếng, chính là tiện tay lắc lắc mã tiên trong tay.

” Dung Diễm, người rất ít khi ấp úng như vậy.” Phượng Minh đứng lên, kéo tay áo Dung Diễm làm hắn ngồi xuống, vỗ ngực nói: “Có chuyện gì khó xử, người cứ việc nói thẳng. Minh Vương đại nhân có đại lượng, cái gì cũng có thể tiếp thu.”

Dung Diễm suy tư một lát, mới nói: “Bên trong sơn cốc, sẽ xuất hiện người mà người không nghĩ tới.”

” Người không nghĩ tới?” Phượng Minh hoài nghi liếc nhìn hắn một cái: “Người sẽ không phải”

Lời còn chưa dứt, Dung Diễm vươn tay, hung hăng ôm cậu, trầm giọng nói: ” Phượng Minh, không ai có thể thay đổi quá khứ, chỉ có thể nhìn về phía trước, mới có thể hoàn thành đại sự.”

Phượng Minh bị hắn ôm đến cơ hồ không thở nổi, liều mạng vươn đầu lên hô hấp: “Người kia. . . .”

“Người kia ở ngay trong sơn cốc.” Dung Diễm lộ ra nụ cười anh tuấn, đột nhiên đứng lên, kéo Phượng Minh lên ngựa: “Người từng nói qua một câu rất đúng, ký lai chi, tắc an chi *. Đến, chúng ta nhập doanh!”(* wo không hiểu, chỉ có thể dịch thô cái j đã đến, thì cái đó bình an. ai biết thì chỉ giáo nha)

Hắn tính tình phóng khoáng, do dự hiếm thấy cũng lướt qua rất nhanh, mang theo Phượng Minh, xả dây cương, tuấn mã nâng lên bốn vó, phi nhanh đi.

Vừa mới vào tiểu cốc, có thể thấy phía trước thạch đạo là tường thành phòng ngự vây quanh doanh địa, tường cao ước chừng hai trượng, bên ngoài có trạm canh gác cực cao khắp nơi, trong tường cao, loáng thoáng có thể nhìn thấy nóc nhà được xây bằng gỗ, liếc mắt một cái, đã biết doanh địa trong tiểu sơn cốc này không phải được xây qua loa, quy mô to lớn, tiêu hao nhiều công sức, nếu không phải đi vào thấy tận mắt, thật khó có thể tưởng tượng ra.(thạch đạo :con đường đá)

Đại môn đã hoàn toàn mở ra, nghiêm nhiên một tư thế nghênh đón long trọng. Vừa thấy Dung Diễm đến, bốn phía tiếng hoan hô đột nhiên vang lên, trên tường thành binh lính đều nâng kiếm lên, vô cùng hân hoan.

Chỗ đại môn đứng không ít người, tất nhiên không thể thiếu Dung Hồ Thu Lam, nhưng bọn họ đều đứng ở hàng sau. Phượng Minh giương mắt nhìn, khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc đập vào trong mắt, không phải Mị Cơ mỹ lệ thiên hạ, còn có thể là ai khác?

Phượng Minh sớm đoán được vài phần, thấy Mị Cơ, thật sự không có tâm tình buồn bực, nhưng vẫn còn thói quen dùng khuỷu tay thụi mạnh một cái lên ngực Dung Diễm đang đứng phía sau, nghe thấy Dung Diễm kêu một tiếng đau đớn: “Sinh khí?”

Phượng Minh nhếch mũi: “Ta đường đường là Tây Lôi Minh Vương, nào có công phu ăn loại dấm chua này?” Cưỡi ngựa đến trước tường thành, Phượng Minh thay khuôn mặt tươi cười, đầu tiên nhảy xuống ngựa, hướng Mị Cơ chào, ngừng đầu tán thưởng doanh địa mà kẻ khác không thể không ca ngợi, thành thành thật thật nói: “Đây là nơi nàng ẩn cư? Mị Cơ, lần này may mắn có nàng hỗ trợ, Tây Lôi lại thiếu nàng một đại ân tình.”

Mị Cơ tươi cười nhẹ nhàng ung dung, lắc đầu nói: “Minh Vương hiểu lầm . Mị Cơ bất quá là nữ tử bình thường, ẩn cư cần doanh địa khổng lồ như vậy làm gì? Nơi này quả thật là tiểu cốc ta ẩn cư sau khi rời đi Tây Lôi, nhưng những thứ hiện tại Minh Vương đang thấy, đều là Tiêu Thánh Sư tiên sinh một tay làm nên.” Ngón tay ngọc nhợt nhạt chỉ sang bên cạnh.

Phượng Minh đã sớm chú ý tới nam nhân đứng bên cạnh Mị Cơ, bởi vì muốn xem nhẹ sự tồn tại của hắn thật sự rất khó.

Là tâm tình lang của Mị Cơ, hay là thủ hạ của Dung Diễm?

Người này mặc trường bào bạch sắc đơn giản, đứng bên cạnh Mị Cơ phục sức lộng lẫy, nhưng vì trên người ẩn ẩn phát ra một cỗ mị lực nam tính không giống người thường, mà cướp đi một nửa nỗi bật của Mị Cơ.

Ngũ quan cũng không có cái nào xuất sắc, nếu tách ra cẩn thận cân nhắc, tựa hồ còn thấy được có điểm thô ráp, nhưng mắt, mũi, khẩu, mũi một khi kết hợp lại, tất cả sự thô ráp đều biến đổi thống nhất hài hòa tạo nên khí chất của nam nhân thành thực. Ánh mắt thâm thúy không đáy, thành thực nhưng không có chút lão khí, từ trên mặt hắn căn bản không thể nào đoán được niên kỷ của hắn .

Hắn dáng người cao to, vóc dáng đại khái cùng Dung Diễm tương xứng, thể trạng cân xứng, hai tay tự nhiên buông thõng hai bên đùi .

Phượng Minh và hắn không quen nhau, không tiện nhìn thẳng mặt hắn, tầm mắt ngược lại dừng ở trên mười ngón tay thon dài của hắn, ngực đột nhiên đập mạnh, nói: “Tiên sinh nhất định là kiếm thuật phi phàm.”

Người nọ mỉm cười, nói: ” Ánh mắt Minh Vương cũng rất lợi hại.” Ngược lại nhìn phía sau Phượng Minh , lại cười nói: “Tây Lôi Vương biệt lai vô dạng, Tiêu Thánh Sư nhận được tin của Tây Lôi Vương, dẫn người gấp rút làm việc, làm ra chỗ bình doanh bí mật này, cuối cùng cũng không phụ ủy thác của Tây Lôi Vương.”

“Đa tạ tiên sinh.”

Phượng Minh trong lòng cảm thấy dị thường, quay đầu cổ quái nhìn về phía Dung Diễm . Cậu nhận thức Dung Diễm lâu như thế, chưa từng nghe qua Dung Diễm đối với ai nói chuyện cung kính như vậy.

Dung Diễm vỗ vỗ bờ vai của cậu, giới thiệu với cậu: “Phượng Minh, vị này chính là ân sư của ta, đệ nhất kiếm thuật sư tung hoành Thập nhất quốc ,Tiêu tiên sinh.Tiên sinh, đây là Phượng Minh .” Hắn dừng một lát, lại nói: “Phượng Minh tâm tính tiểu hài tử, thường thường nghĩ viễn vông, nói không lựa lời, nếu đắc tội tiên sinh, còn thỉnh tiên sinh có thể châm chước một chút.”

Phượng Minh quan sát Tiêu Thánh Sư, bỗng nhiên cảm thấy một trận kinh hãi, lạnh lẽ thay đổi cước bộ, dựa vào càng gần Dung Diễm.

Tiêu Thánh Sư không để ý chút nào, mỉm cười gật đầu nói: “Tây Lôi Minh Vương vang danh khắp thiên hạ, đây là kỳ tài, thật sự phải chúc mừng Tây Lôi Vương. Chúng ta vào trong bàn bạc.” Xoay người dẫn mọi người đi vào đại môn.

Cần hai, ba mươi người đẩy mới có thể di chuyển mộc đại môn to lớn, bọn họ ở phía sau từ từ đóng cửa.

“Thời gian gấp gáp, bình doanh tuy rằng hoàn thành đúng lúc, nhưng còn có rất nhiều nơi cần củng cố thêm, ta tổng cộng đã bố trí bảy đài canh gác , tứ cấp tam ải, ngũ minh nhất ám, mà đài canh gác lại có thể đảm đương tạm thời che dấu.”

Từ đại môn đi vào doanh địa, quả nhiên quy mô lớn, thiết kế xảo diệu, bởi vì phần lớn lấy tài nguyên tại chỗ, mà rất nhiều nơi lại tận lực mượn điều kiện tự nhiên của tiểu cốc , cho nên tiết kiệm được không ít nhân lực cùng thời gian.

Phượng Minh nghe bọn hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt thương thảo kiến trúc doanh địa, nhất thời ngáp to, lạnh lẽ lùi lại vài bước, cùng Dung Hổ sóng vai, hung hăng trừng y, thấp giọng mắng: “Người dạy học kiểu gì vậy? Đệ nhất kiếm thuật sư rõ ràng kêu Tiêu Thánh Sư, ta làm thành đệ tử, hại ta xấu mặt trước mặt mọi người.”

Dung Hồ dở khóc dở cười, giải thích : “Tiêu Túng là nguyên danh của hần, Tiêu Thánh Sư là tôn xưng mà thế nhân gọi hần.”

Thu Lam ở một bên lấy tay chỉ mặt Phượng Minh xấu hổ : “Minh Vương không lắng nghe bài học, ngược lại oán trách Dung Hồ không tốt.”

Phượng Minh trên mặt lúc đỏ lúc trắng, quan sát Thu Lam , lắc đầu thở dài: “Nữ sinh ngoại tộc, ai ai, cánh tay hiện giờ lại đánh ra bên ngoài rồi .”(ý Phượng Minh là Thu Lam là nữ nhân nên chỉ bít giúp trượng phu tương lai thôi)

“Nô tỳ chỉ là nói sự thật.” Thu Lam nói thầm một tiếng, đỏ mặt, sợ Phượng Minh nói ra cái khác , không dám tái lên tiếng.

Dung Hồ lại nói: “Minh Vương cẩn thận, Tiêu Thánh Sư tính tình nổi danh cổ quái, tuy rằng không phải quân vương, nhưng quyền thế so với nhất quốc chi chủ* còn lớn hơn, dưới tay có một đám tử sĩ tài ba vì hần cống hiến, người xem tài năng của hần ở trong khoảng thời gian ngắn bất tri bất giác kiến tạo một cái binh doanh khổng lồ như vậy, có thể thấy hần có bao nhiêu lợi hại, không thể đắc tội.”(*: người đứng đầu 1 nước)

“Đúng rồi, ngay cả Đại vương cùng Mị Cơ cô nương cũng không dám xưng thẳng kỳ danh, chỉ dùng tôn xưng tiên sinh.”

Phượng Minh nhú mi nói: “Hần là sư phụ của Dung Điềm, sao ta chưa bao giờ biết?”

Thu Lam mở to đôi mắt trong suốt: ” Lúc nào nô tỳ cũng ở thái tử điện thị hầu, chuyện sư phụ Đại vương, nô tỳ làm sao biết được ?”

Phượng Minh chưa kịp chuyển ánh mắt tới trên người Dung Hồ, Dung Hồ đột nhiên nói: “Đại vương đang tìm Minh Vương .” Chỉ tay về phía trước.

Phượng Minh nhìn phía trước, quả nhiên Dung Điềm đang quay đầu lại nhìn xung quanh, thấy cậu rơi lại phía sau, nở nụ cười: “Nhất định là chúng ta thảo luận bố trí binh doanh rất chán, dù sao hôm nay cũng bàn không xong, đến, ta dẫn người đi xem phòng ngủ trước.”

Mị Cơ ôn hòa hữu lễ, vẫn đi theo phía sau hai người Dung Điềm cùng Tiêu Túng cách khoảng hai bước , không quấy rầy chính sự của bọn họ , lúc này dịu dàng dời bước lại đây: “Mị Cơ tự mình xuống bếp, chuẩn bị rượu và thức ăn vì Đại vương cùng Minh Vương tẩy trần. Đợi Đại vương cùng Minh Vương nghỉ ngơi một chút xong, đãi buổi tiệc ở chính sảnh được không ?”

“Cũng tốt, đã làm phiền rồi .” Dung Điềm cười ôn nhu với Mị Cơ, xoay người lại cáo từ Tiêu Túng, cầm tay Phượng Minh, dẫn đám người Thu Lam Dung Hồ Thu Nguyệt Thu Tinh, đi về phía phòng ngủ của mình.

Nói là phòng ngủ, đương nhiên không phải đơn giản là một cái phòng ngủ mà thôi.

Đó là một không gian giống như một viện lạc hoàn chỉnh, thiết kế đã mượn vách núi cùng cây cối, kiến trúc được xây dựng chiếm một nửa trên núi đá cùng cỏ thụ, tràn ngập ý tưởng mới lạ. Không gian tuy nhỏ, các phòng đều có đủ, chính sảnh, sùng thỉnh, tiểu phòng bếp đều qua một phen tỉ mỉ bố trí, không biết có phải Mị Cơ tự mình chuẩn bị không .

Dung Điềm cùng Phượng Minh tự nhiên chiếm phòng ngủ chính, mấy ngủ phòng khác liền để bọn Dung Hồ Thu Lam tự phân chia, thân vệ hơn phân nửa an trí phòng trống ở viện lạc bên ngoài.

Phượng Minh lòng hiếu kỳ mạnh mẽ, mới đến chỗ lạ nên không dừng lại được, sờ sờ nơi này, bính bính nơi đó, vừa ngoan vừa hỏi: “Binh lính bên ngoài mặc phục sức không giống nhau, có phải không cùng một đội quân?”

“Khó được dịp tâm nhãn người tiến bộ, biết phải quan sát hoàn cảnh.” Dung Điềm thấy cậu ở trong phòng không ngừng nao loạn, hết kiên nhẫn bắt lấy cậu, ôm cậu ngồi lên đùi mình: ” Trong binh doanh này có binh lính Tây Lôi chính thống, có tử sĩ ta ngâm huấn luyện, có gia tướng của Vĩnh Dật vương tử, có hộ vệ của Mị Cơ, còn có người bên cạnh tiên sinh .”

Phượng Minh lú lười: “Trách không được ta thấy hoa cả mắt.” Sắc mặt buồn bã, cúi đầu nói thầm: “Sao ta chưa bao giờ biết người có một sự phụ nổi danh như vậy?”

” Nếu không người nghĩ rằng kiếm thuật của ta là theo ai học?” Dung Diễm vỗ vỗ đầu cậu, cười nói: “Đây là cơ mật. Tiên sinh hiếm khi đồng ý thu nhận đệ tử, hẳn không thích tin tức truyền ra ngoài, ai dám trái ý hẳn? Ngày đó ta cùng Đồng Nhi đại chiến đã viết thư cầu viện tiên sinh, tiên sinh lại đồng ý tự mình đến đây trợ giúp, thật sự là không tưởng tượng được. Nếu không phải có tiên sinh ở trong này coi chừng Đồng Nhi, có thể ta còn phải chậm một tháng mới có thể lên đường đi Đông Phàm.”

Phượng Minh lấp bắp kinh hãi, lúc ấy cậu ở Đông Phàm tình thế nguy cấp, bên này Lộc Đan bệnh nặng, bên kia có Quân Thanh cùng Quân Đình lúc nào cũng có thể trở mặt, đừng nói chậm một tháng, cho dù chỉ chậm mười ngày, mạng nhỏ của mình cũng phần nhiều sẽ bị thanh toán.

Dọa ra một thân mồ hôi lạnh, lại nhịn không được hỏi: “Người Vĩnh Ân đang ở trong này, làm sao giúp người coi chừng Đồng Nhi?”

Dung Diễm ha hả cười rộ lên, dùng đầu ngón tay chọc khuôn mặt trơn mềm của cậu: “Nếu người mà làm Tây Lôi Vương, chỉ sợ đã sớm bị người nghiền xương thành tro . Chúng ta ở Đông Phàm náo loạn một hồi, chẳng lẽ Đồng Nhi một chút tin tức cũng không biết? Hẳn đoán chúng ta sẽ trở về Tây Lôi, chắc chắn phải ra cao thủ mai phục trên đường, chặn giết chúng ta.”

Phượng Minh dọc theo đường đi chỉ lo lảng bại lộ hành tung, bị người của địch quốc phát hiện mà đuổi giết, lúc này mới nghĩ đến khả năng mình bị Đồng Nhi phái người chặn giết, hậu tri hậu giác vỗ mạnh cái trán: “Đúng nga, Đồng Nhi sao lại không biết tin tức ở Đông Phàm?”

“Không cần lo lắng.” Dung Diễm ở trên mặt cậu thâu hương(dê,hun hít) , thản nhiên nói: “Nói đến mai phục chặn giết, mười Đồng Nhi cũng không phải đối thủ của tiên sinh, ta dám cam đoan, những cao thủ của hắn vừa ra đô thành, từ nay về sau bất vô âm tín.”

Lúc này mới hiểu được, nguyên lai lên đường bình an, hoàn toàn không can hệ gì tới hai chữ may mắn.

138. Quyển 8 - Chương 5

CHƯƠNG 5

Thu Lam đi đến, trên tay đang cầm một khay lớn, bên trong đựng đủ loại hương liệu mộc dục: “Đã chuẩn bị xong , thỉnh Đại vương cùng Minh Vương tắm rửa đi.”

“Thật tốt quá, có thể hảo hảo tắm rửa rồi .” Gấp rút lên đường, trên đường đi làm sao có cơ hội tắm rửa sạch sẽ, Phượng Minh nhân tình sáng lên, từ trong lòng Dung Diễm đứng dậy: “Phải là mộc dục lớn nhất, nước ấm thật nhiều, ta muốn thống thống khoái khoái gột tẩy.”

Thu Lam mím môi cười trộm: “Làm gì có mộc dục?”

Phía sau thắt lưng bị ôm chặt, cả người Phượng Minh đã yên vị trên khuỷu tay của Dung Diễm.

Dung Diễm trêu tức nói: “Hôm nay để bốn vương đích thân thị hầu Minh Vương điện hạ tắm rửa.” Rồi cứ thế bồng Phượng Minh mà bước ra khỏi phòng ngủ. Xuyên qua tiểu viện lạc ở giữa, qua một hành lang dài rồi ra khỏi đại môn, vòng ra phía sau doanh địa, người ở ít dần, tiến tới phía trước một đoạn, bên tai truyền đến tiếng nước róc rách. Không biết Dung Diễm xoay chuyển như thế nào, trước mắt trở nên rộng rãi, một mảnh thanh thảo nho nhỏ trên mặt đất xen kẽ mấy khối đại nham thạch, bên trong mấy khối nham thạch, bên trong làn khí mỏng xuất hiện xuất hiện một ôn tuyền rất lớn.

Phượng Minh hoan hô một tiếng, từ trên cánh tay Dung Diễm nhảy xuống, thân thủ đi dò xét, nhảy nhót nói: ” Ấm thật a, quả nhiên là ôn tuyền. Sao người tìm được thứ bảo bối này?” Vươn song chưởng ôm cổ Dung Diễm.

” Bảo bối ta tìm được ở chỗ này.” Dung Diễm ấn lên chóp mũi kiêu kiêu của cậu, mới nói: “Nơi này là do Mị Cơ phát hiện , vì thế mới cố ý chọn sơn cốc này ẩn cư. Chúng ta bắt quá là mượn dùng một chút.”

“A? Vậy phải nắm chặt cơ hội, nhanh tắm rửa thôi.”

Rầm một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

Dung Diễm cùng Phượng Minh đứng ở trong làn nước ấm ngang đến thắt lưng , toàn thân ướt đẫm.

“Phượng Minh ” Dung Diễm thở dài: “Y phục trên người chúng ta còn chưa có cởi ra.”

“Tây Lôi Vương trở nên ngoan như vậy từ khi nào? Người làm nhiều chuyện xấu như vậy, ta làm một lần lại không được sao?” Phượng Minh nhăn mặt với hắn, chợt nghe thấy thanh âm dầm trên cỏ ,quay lại nhìn.

Hai người Thu Lam cùng Thu Tinh cầm hương liệu dùng để mộc dục đi đến, buông đồ trên tay xuống, cũng không để ý đến váy dưới chân bị ướt, ngồi lên tảng đá bên cạnh ôn tuyền.

“Chúng ta đến thị hầu Đại vương cùng Minh Vương tắm rửa.”

“Không phải ” Thu Tinh cười hì hì nói: “Chúng ta chỉ thị hầu Đại vương tắm rửa, cũng không dám thị hầu Minh Vương .”

Phượng Minh hung hăng liếc xéo các nàng một cái: “Ta mới trở về, các người đã lấy ta ra giấu cột. Di, sao không thấy Thu Nguyệt?”

Thu Tinh hơi chần chờ một chút: ” Thu Nguyệt đang bận rộn trong trù phòng, Thu Lam vừa mới gặp qua nàng đấy thôi.” Quay đầu lại nháy mắt Thu Lam: “Đúng không, Thu Lam?”

“Đúng.”

Một bàn tay vươn ra từ phía sau, thuần thực khai mở vạt áo Phượng Minh . Dung Diễm vừa cắn sau cổ cậu vừa dùng giọng nói mỉa mai hỏi: “Vừa rồi là ai nói muốn nắm chặt cơ hội tắm nhanh một chút? Đến, bốn vương thị hầu Minh Vương thoát y a.”

Phượng Minh vạt áo vừa bị khai mở, hạ thể bỗng nhiên căng thẳng, đã rơi vào trong ma chướng của Dung Diễm.

“Dung Diễm. Người làm càn kiêu này” Phượng Minh rên rỉ một tiếng, cắn chặt khớp hàm, ngã vào trong lòng Dung Diễm ở phía sau, mặc hắn muốn làm gì thì làm, dần dần thở dốc, đứt quãng hỏi: “Người khác. Có thể. Tiến vào a?”

Dung Diễm động tác vô cùng thuần thực, Phượng Minh lời còn chưa dứt, y phục trên người đều đã ly thân, lộ ra thân thể như bạch ngọc, da thịt mịn màng bị dính nước, phản chiếu lại bóng mượt như tơ lụa.

Tuy Thu Lam cùng Thu Tinh đã sớm nhìn quen tình cảnh này, cũng nhịn không được đỏ mặt, hai người nhìn nhau cười, xắn ống tay áo lên để lộ cánh tay trần, cực kỳ ăn ý đi đến phía sau Dung Diễm, giúp Dung Diễm chà lưng.

“Đừng.”

“Yên tâm, xung quanh có người canh chừng rồi.” Dung Diễm nghĩ Mị Cơ chuẩn bị tiệc tẩy trần cũng sắp bắt đầu, vốn chỉ tính toán đùa giỡn Phượng Minh một chút, nhưng thấy Phượng Minh cả người mềm yếu, mặt nhợt nhạt như tờ, bộ dáng đứng cũng không vững, có thể nào chỉ “thân” một chút chứ? Bàn tay to chà sát tiết khố của Phượng Minh, không kìm lòng nổi dùng sức nhu nhuyến .

Phượng Minh bị hắn cố ý khơi mào, làm dục hỏa chiếm cứ toàn thân, chân đã nhuyễn, nhưng hiện tại đang ở trong nước, chỉ có thể rên rỉ cầu xin: ” Dung Diễm. Đỡ lấy. Ta. Ta sẽ chìm xuống nước mất.”

Cổ họng Dung Diễm sớm cảm thấy nghẹn chặt, thanh âm khàn khàn cười nói: ” Phượng Minh ngoan, người dựa vào sau, ta sẽ chống đỡ người, sẽ không chìm xuống nước đâu.”

Phượng Minh nghe lời miễn cưỡng lui từng bước về phía sau, mông nhất thời chạm vào một cây gì đó ngạnh thẳng lên. Bây giờ mới biết Dung Diễm nói “Chống đỡ” là ý tứ gì, thẹn quá hóa giận, thấp giọng mắng: “Cái tên sắc lang này.”

” Ta thế là đã chịu đựng lắm rồi, trên đường không hề tử hình ngươi ngay tại chỗ mà.” Dung Diễm cười ha ha, một tay ôm thắt lưng Phượng Minh, một tay lấy chút hương liệu trơn mềm Thu Lam để ở bên cạnh, dùng đầu ngón tay đưa vào cúc huyệt xinh xắn lại mê người của Phượng Minh, một lòng tay dò xét, lại chậm rãi đưa vào thêm một lòng tay.

Đợi cho ngón tay thứ ba đi vào, Phượng Minh đã nhịn không được hướng trên người hẳn nhẹ nhàng cọ xát: “Ôm ta.”

Dung Diễm sớm chờ câu này, vui vẻ đáp: “Tuân mệnh.” Rút ngón tay ra, hai tay ôm bên hông Phượng Minh, quay người lại, đã biến thành Phượng Minh đối diện với nham thạch

Đem nửa người trên gác lên của Phượng Minh nằm sấp lên tảng đá, để nửa người dưới hiện ra, Dung Diễm thấp giọng nói: “Ngoan ngoãn, không cần lộn xộn, ta tiến vào bồi ngươi.”

Thắt lưng chậm rãi thẳng tiến.

Phượng Minh không có quen đứng ân ái cùng Dung Diễm, lông mi rung động nhắm lại, giống như con mèo nhỏ nức nở một tiếng: “Chậm một chút.”

Dung Diễm lập tức chậm tốc độ, rút ra, lại chậm rãi tiến vào một nửa, lại rút ra. Cứ lặp lại như thế, một hồi lâu Phượng Minh đã thích ứng, Dung Diễm mới dám tăng nhanh tốc độ, tận tình trườn sấp.

Thu Lam cùng Thu Tinh sớm thức thời vọt đến một bên, xa xa nhìn thấy Dung Diễm bao trùm ở trên người Phượng Minh dửng mẫn trườn sấp, thở dài: “Ông trời phù hộ, Đại vương cuối cùng cũng đã đón Minh Vương về.”

“Đúng vậy, ông trời phù hộ, hai người vẫn là ân ái ái ái.”

Dung Diễm đè Phượng Minh một lát, khi dễ đủ rồi, tai nghe thấy Phượng Minh rên rỉ, trong ngực nhuễn ngọc ôn hương, trong lòng sung sướng mãi mãi, không thể dùng ngôn ngữ hình dung.(ý là chỉ thân thể ngọt ngào của Minh)

” Dung Diễm. Ta. Ta không được.”

“Đợi thêm một lát nữa.”

Phượng Minh thở hổn hển cầu xin tha thứ, thần thái vừa ngoan vừa đáng yêu, cậu đã cao lên không ít, tứ chi càng trở nên thon dài, hai tay xích lõa ở trên tảng đá loạn trảo, làm cho Dung Diễm nhịn không được cúi đầu, cắn nhẹ lên cánh tay mảnh khảnh của cậu một cái.

Khi ngừng đầu, một đạo thân ảnh xa xa chợt đập vào trong mắt, Dung Diễm trong chớp mắt ngạc nhiên, gần như dừng động tác.

“Ân?” Phượng Minh cũng ngừng đầu.

Chưa kịp nâng thắt lưng lên, đã bị Dung Diễm đè xuống, thân trên rắn chắc vững vàng áp trên người Phượng Minh, làm cho cậu ngay cả ngừng đầu cũng khó khăn: ” Đợi thêm một lát nữa là tốt rồi.” Dung Diễm ghé vào lỗ tai hẳn ôn nhu nói.

Dị vật trong cơ thể một lần nữa ngạnh lên, giống như càng dững mãnh, chỗ tối mãi cảm được “tận lực” va chạm, một chút lại thêm một chút. Phượng Minh mặt úp vào tảng đá, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, không ngừng thở dốc, ngay cả đôi mắt cũng không mở ra nổi.

Dung Diễm vừa đè Phượng Minh, tràn ngập sức mạnh mà giữ lấy bảo bối dưới thân, trên khuôn mặt tuấn mỹ không hề có ý cười, chỉ đọc một biểu tình cương nghị quyết đoán của Tây Lôi Vương, nhìn thẳng phía trước.

Tiêu Túng từ một đoạn vách núi khác đi ra, bên hông cầm kiếm, tự nhiên đi qua phía trước ôn tuyền, tựa hồ chỉ vì ánh nhìn chăm chú của Dung Diễm, mới phát hiện ôn tuyền nơi này có hai nam nhân đang xích

lỏa, thân nhiên cúi đầu nhìn lướt qua, lại quay đầu đi, không chút nào để ý mà đi dọc theo con đường về của bọn Dung Diễm.

Dung Diễm nín thở nhìn Tiêu Túng rời đi, lúc này mới cúi đầu yêu thương nhìn Phượng Minh dưới thân đã phân không rõ phương hướng, thất lúng đột nhiên mạnh mẽ động, nghe thấy Phượng Minh rên rỉ.

“Không. Không... được nữa rồi.”

Ánh sáng trắng lóe lên ở trước mắt, khiến cho người ta thích thú vô cùng, đồng thời mang hai người lên đỉnh ngọt ngào.

Phượng Minh thở dốc một lúc, mới có thể đưa tay ôm lấy bả vai Dung Diễm, đứng vững ở trong nước.

Dung Diễm thấy cậu lão đảo, liền bế cậu lên, để cậu ngồi trên tảng đá. Còn hấn thì lên bờ bên kia ôn tuyền, để Thu Lam thị hầu mặc trường bào giản dị, trầm giọng hỏi: “Vách núi bên kia là nơi nào?”

Thu Lam vừa rồi thấy Tiêu Túng đi ngang qua, hoảng sợ, sắc mặt đến bây giờ còn rất tái nhợt, rụt rè nói: “Bên kia là nơi Tiêu Thánh Sư luyện kiếm, Tiêu Thánh Sư cũng không cho phép người khác đi vào.”

“Nơi đó không có phái người thủ vệ sao?”

“Nô tỳ đáng chết.” Thu Lam hoảng nói: “Nơi đó là góc chết, nô tỳ nghĩ, Tiêu Thánh Sư đã rất nhiều ngày không có đi nơi đó luyện kiếm, hôm nay Đại vương trở về, Tiêu Thánh Sư lại càng không đi.”

Dung Diễm nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng.

Thu Lam nghe như sét đánh ngang tai, hai gối nhuễn xuống: “Nô tỳ đáng chết.”

Dung Diễm ở trước khi nàng quỳ xuống lấy một tay túm nàng đứng lên, thấp giọng nói: “Chuyện hôm nay, không được lộ một chút ý tứ nào với Phượng Minh, người cùng Thu Tinh cũng nên cẩn thận một chút, nghe thấy chưa?”

Cảnh cáo xong, mới đi đến trước mặt Phượng Minh bởi vì tình cảm mãnh liệt vừa rồi mà còn đang hồi phục, dùng thăm lớn quần lấy toàn thân cậu, vỗ vỗ khuôn mặt thất thần của cậu, lộ ra vẻ tươi cười: “Quay về mặc quần áo đi, nam nhi như ngươi, phải ăn nhiều đồ ăn một chút để khôi phục thể lực, Mị Cơ trừ nghề không tội, nàng chịu tự mình xuống bếp, chúng ta đều có lộc ăn a.”

Ôm lấy Phượng Minh, xoay người quay về viện lạc của bọn họ.

Trở lại trong phòng, Dung Diễm nhẹ nhàng đặt Phượng Minh lên giường.

Phượng Minh vừa rồi bị Dung Diễm một phen yêu thương mãnh liệt, cả người như nhũn ra, mới dùng tay chân chống lên giường trở mình đứng dậy, bên hông đột nhiên cảm thấy tê dại, không tự chủ được lại rơi xuống giường lớn mềm mại

Trên người cậu không có quần áo, chỉ có một cái thăm lớn quần trên người, động một chút, thăm lông từ trên bả vai chảy xuống đến bên hông, cái mông kiêu đĩnh có thể mơ hồ thấy được. Phượng Minh đang cố gắng tự lực cánh sinh, căn bản không biết bản thân đang phô bày cảnh xuân, nghe thấy tiếng hô hấp trên đỉnh đầu chợt trầm xuống, ngẩng đầu, chạm vào đôi mắt thâm thúy đã trở nên âm trầm của Dung Diễm, Phượng Minh hoảng sợ, nghiêm nghị cảnh cáo: “Không được làm càn, đừng quên Mị Cơ cùng Tiêu Túng tiên sinh đang chờ chúng ta đến dự tiệc.”

Dung Diễm đang ở thời điểm huyết khí phương cương, vừa rồi chỉ đến có một lần, làm sao thấy thỏa mãn được, nhìn thấy Phượng Minh quần thăm nằm trên giường, không cần nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng khi thăm rơi xuống, nhưng hấn cũng biết không nên đến muộn tiệc tẩy trần do Mị Cơ đặc biệt chuẩn bị vì mình, chỉ có thể nhẫn nại nói: “Ta ra ngoài chờ người.”

Thừa dịp còn có năng lực tự khống chế, sớm rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của Phượng Minh.

Dung Diễm ra ngoài, Thu Lam cùng Thu Tinh vẫn không dám nói chuyện lớn lập tức thoải mái. Hai ánh mây giống nhau đi đến, vây quanh giường lớn, cười tươi như hoa.

“Đại vương đi rồi, Minh Vương đừng trốn nữa. Hi hi, chúng ta đến thị hầu Minh Vương thay quần áo.”

“Cái này chính là trường bào ta cùng Thu Nguyệt mới may, thiên lam sắc rất xứng với màu da Minh Vương, chất liệu vừa nhẹ lại nhuyễn, mặc vào nhất định rất thoải mái.” (thiên lam sắc : màu xanh da trời)

Phượng Minh phối hợp từ trên giường đứng lên, mặc các nàng kéo thăm xuống, bỗng nhiên phát hiện hai người đều dừng động tác, ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy?”

Thu Tinh vẻ mặt kinh hãi, trừng mắt nhìn mấy vết sẹo dữ tợn trên ngực và lưng Phượng Minh, tay nhỏ vội vàng sờ lên, xác định đó không phải là ảo giác của mình xong, run giọng nói: “Trời ạ! Ai nhẫn tâm như vậy?”

Khi nàng cùng Thu Tinh thị hầu tắm rửa vẫn bị thân hình Dung Diễm ngăn trở tầm mắt, tới bây giờ mới phát hiện vết thương chồng chất trên người Phượng Minh.

“Không có gì, cái này chính là lúc ở hoàng cung Đông Phàm đánh một trận.”

Nước mắt Thu Lam đã thi nhau rơi xuống, vừa khóc vừa dùng đầu ngón tay mảnh khảnh thật cẩn thận vuốt ve vết thương sau lưng Phượng Minh, đau lòng nói: “Nhất định rất đau, Đại vương thật là, sao không cẩn thận như vậy?”

Phượng Minh thấy hai thị nữ nước mắt lưng tròng, vẻ mặt đau khổ giải thích: “Dung Diễm đã tận lực rồi. Thu Lam người đừng khóc, người xem tiểu thương trên người ta liền khóc thành như vậy, thấy thương trên người Dung Hồ thì làm sao a?”

Thu Lam lau nước mắt nói: “Dung Hồ da dày thịt thô, trên người nhiều vết thương thì có sao đâu?”

Thu Tinh cũng thê thanh nói: “Đúng vậy, thân thể Minh Vương xinh đẹp như vậy, ai hạ thủ tàn nhẫn như vậy?”

Phượng Minh bất đắc dĩ cúi đầu nhìn kỹ bản thân, bình tĩnh mà nói, với một trận ác chiến như vậy ở Đông Phàm hoàng cung, trên người chỉ có vài vết thương này đã xem như ông trời phù hộ rồi.

Kỳ thật, năng lực phục hồi của thân thể cậu rất tốt, ngoại trừ mấy vết đao chém quá sâu lưu lại dấu vết ra, còn lại mấy tiểu vết thương đều đã khép lại, cơ hồ nhìn không thấy gì.

“Được rồi, các người còn không giúp ta thay y phục?” Phượng Minh hết cách hỏi.

Thu Lam cùng Thu Tinh nâng xiêm y lại đây, đã không còn bộ dáng phần khởi ban nãy, hai người trong mắt rưng rưng, giúp Phượng Minh mặc vào trường bào, ánh mắt thỉnh thoảng chạm đến vết thương trên thân hình trắng ngần, nhịn không được nước mắt.

Các nàng nhìn thấy Phượng Minh đau lòng, Phượng Minh nhìn thấy các nàng cũng thực đau lòng. đành phải ngoan ngoãn đứng yên, để các nàng giúp mình mang đai lưng cùng phục sức, vừa ôn nhu an ủi: “Không có gì, ta cũng không phải nữ nhân, ra chiến trường, bị vài vết thương rất bình thường mà. Nói không chừng sau này lại đánh mấy trận, sẽ càng nhiều vết thương.”

Thu Lam”A” một tiếng, bàn tay nhỏ nhắn vội vàng che miệng Phượng Minh, nước mắt lưng tròng nói: “Chỉ có thể này đã rất khùng khiếp rồi, Minh Vương còn muốn đánh vài trận nữa? Là muốn làm tâm chúng nô tỳ đau đến vỡ ra thì mới cao hứng sao?”

Thu Tinh cắn môi dưới: “Chúng ta thật cẩn thận thị hầu, e sợ Minh Vương sẽ bị thương dù chỉ một chút. Ăn uống, y phục, mộc dục, sơ tẩy, cái nào cũng lưu tâm, Minh Vương lại chế giễu, bản thân lại không thương chính mình.” Nén giận liếc Phượng Minh một cái. (mộc dục: tắm rửa, sơ tẩy :rửa mặt chải đầu)

Phượng Minh thăm kều cứu mạng, mắt trợn trắng nói: “Ta rất yêu quý bản thân, chính là tại thời điểm kia có thể bảo vệ tánh mạng đã tốt lắm rồi. Ai, đã bị thương rồi, có cách nào khác đâu?”

Thu Lam nói: “Không phải thường nói có thánh dược chữa thương có thể làm cho làn da khôi phục như lúc đầu sao? Nô tỳ không tin chúng ta tìm không thấy.”

Thu Tinh gật đầu đồng tình: “Đúng vậy, nói gì cũng không thể để trên người Minh Vương có vết sẹo khó coi như vậy. Hơn nữa, nếu lúc Đại vương cùng Minh Vương thân thiết thấy vết sẹo này, Đại vương nhất định.”

Phượng Minh nhìn trên người mình, trên thân thể trắng nõn hoàn mỹ có vài vết thương dữ tợn, quả thật không thể thích nổi. Nghĩ đến Dung Diễm sẽ vì vài vết thương này mà giảm bớt nhiệt tình đối với cậu, một tia nguy cơ nhất thời hiện lên, miễn cưỡng nói: “Sẽ không a, Dung Diễm thấy thứ này, cho tới bây giờ vẫn chưa nói gì, vẫn mê đắm như cũ. Các người nói xem, sau này hẳn thấy mấy vết thương này, sẽ không từ từ ghét bỏ ta đi?”

Lần này Thu Lam cùng Thu Tinh phi thường ăn ý, lập tức trăm miệng một lời nói: ” Ghét bỏ cái gì? Đại vương nhất định đau lòng muốn chết.”

Tuy rằng vẫn đang nói chuyện, tay cũng không dừng lại, đem dây cột tóc của Phượng Minh cẩn thận sửa sang lại một chút.

Ba người ra khỏi cửa phòng, Dung Diễm chờ ngay trong sảnh. Phượng Minh sau khi tắm rửa cả người nhẹ nhàng khoan khoái, trường bào thiên lam sắc thêm đai lưng thuần trắng, phối với phục sức tử kim tinh xảo khéo léo, khuôn mặt tuần tú được ôn tuyền làm dịu lộ ra sắc hồng nhuận như da hài nhi, Dung Diễm nhãn tình sáng lên. (phục sức tử kim: trang sức đeo bên hông màu tím bầm)

Liệt Nhi không biết trở về khi nào, quái dị kêu lên: “Ha ha, vẫn là phải có Thu Lam các nàng mới được. Chúng ta mà thị hầu sẽ không thể khiến cho Minh Vương xinh đẹp như vậy được.”

Thu Tinh hừ một tiếng, liếc Liệt Nhi một cái: “Đó là đương nhiên, các người tay chân vụng về, Minh Vương đi theo các người, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực.”

Dung Hồ nét mặt bình tĩnh, trong ánh mắt lại hàm chứa ý cười, lẳng lặng đứng trong góc.

Dung Diễm bắt lấy tay Phượng Minh, kéo cậu đến bên người, nhẹ giọng hỏi: ” Sau khi tắm rửa quả nhiên so với ngày thường càng thơm hơn, hôn một cái nhé?” Không đợi Phượng Minh đáp ứng, đã hung hăng hôn một cái.

Phượng Minh sợ hãi lại nổi lên “Tĩnh” trí, yển hội đêm nay cũng đừng nghĩ đi, kiên quyết đẩy nhẹ Dung Diễm một chút, nhìn Liệt Nhi: “Sao chỉ có mình người? Vĩnh Dật vương tử đâu?”

Thu Tinh cùng Vĩnh Dật đi đón bọn Dung Diễm, kỳ mã một đường quay về tiểu cốc, tới nơi cũng không thấy Liệt Nhi Vĩnh Dật, đều đoán được Liệt Nhi bị Vĩnh Dật kéo tới nơi không người ” Tử hình ngay tại chỗ ” .

Vừa nghe Phượng Minh nhắc tới, Thu Tinh Thu Lam hai người thích đầu vô mồm cùng Liệt Nhi nhất lập tức làm ra biểu tình bí hiểm xem xét Liệt Nhi, cố ý nhìn y xấu hổ.

Nào biết Liệt Nhi kinh nghiệm lão luyện, đối với loại chuyện này rất phóng khoáng, nhún nhún vai, thẳng thắn nói: “Hắn hao tổn khí lực hơn ta nhiều, sau khi hành động đương nhiên không nhanh bằng ta. Chỉ sợ bây giờ chắc còn đang tắm rửa?” Liệt Nhi trên người sạch sẽ, thay đổi nhất kiện y phục xanh nhạt, tất nhiên là đã được tắm rửa rồi.

Thu Lam cùng Thu Tinh nghe y nói không lựa lời, xấu hổ vội vàng quay mặt đi chỗ khác. Vốn định xem Liệt Nhi xấu hổ, ai ngờ bị chơi xấu lại.

Dung Hồ chen vào nói: “Thời gian không còn sớm, hẳn là nên đi dự tiệc.”

Dung Diễm gật đầu: “Đừng để tiên sinh cùng Mị Cơ đợi lâu.”

Mấy người bước ra cửa phòng, đi được vài bước, Phượng Minh bỗng nhiên dừng lại, bật cười nói: “Trách không được nãy giờ thấy thiếu thiếu cái gì, thì ra là không thấy Thu Nguyệt. Nàng còn ở trù phòng sao? Hôm nay không ai ăn cơm ở trong này, nàng làm gì ở trù phòng? Thu Tinh, người nhanh đi kêu nàng lại đây.”

Thu Tinh vâng lời, còn chưa kịp đi, chợt nghe thấy thanh âm thanh thúy của Thu Nguyệt từ chỗ rẽ truyền đến: “Thái Thương, người còn bướng bỉnh như vậy, ta sẽ không làm đồ mới cho người.”

Một thân ảnh nhỏ xíu linh hoạt theo chỗ rẽ chạy nhanh lại đây, Thu Nguyệt theo sát phía sau, vừa chạy vừa gọi: “Thái Thương ngoan, đừng chạy sang bên kia, bên kia có. . . .” Đột nhiên nhìn thấy Dung Diễm

Phượng Minh dẫn mọi người ngay trước mặt, vội vàng ngừng lại, cúi đầu hành lễ: “Đại vương, Minh Vương.” Khóe mắt vẫn tìm thân ảnh nhỏ nhỏ kia, hạ giọng cảnh cáo: “Thái Thương, nhanh lại đây cho ta.”

Thái Thương so với lần đầu tiên Phượng Minh thấy đã cao lên nhiều, không hề sợ người lạ như trước đây, đi đến trước mặt mọi người, xoay người một cái, trốn sau Phượng Minh, tò mò lộ đầu ra, xem Thu Nguyệt hướng Dung Diễm cùng Phượng Minh hành lễ.

Phượng Minh từ khi biết Thái Thương là cốt nhục của mình (ít nhất là nửa cốt nhục), đây là lần đầu tiên thấy nó. Cúi đầu nhìn tiểu nhân nhi này, ánh mắt tròn tròn, vẻ mặt hồn nhiên, tình cảm yêu mến chột nẩy nở, kim lòng không được xoay người ôm nó lên, mỉm cười hỏi: “Thái Thương, người cao hơn nhiều rồi. Biết ta là ai không?”

Thái Thương hì hì cười, dùng giọng nói trẻ con dễ nghe tới cực điểm nói: “Người là Minh Vương.”

“Thật thông minh.” Phượng Minh vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

Dung Hồ trầm giọng nói: “Minh Vương, chúng ta sắp muộn.”

“Nga, ” Phượng Minh nhìn Thái Thương trong lòng, tựa hồ nhất thời không muốn buông tay.

“Nô tỳ lưu lại chiếu cố Thái Thương, Minh Vương giao Thái Thương cho nô tỳ đi, không nên đến muộn.” Thu Lam đưa tay, vỗ tay dụ dỗ : ” Thái Thương ngoan, để nương ôm một cái, nương làm đồ ăn ngon cho Thái Thương ăn.”

Mấy ngày nay Thái Thương nhất định đã quen với Thu Lam . Vừa nghe Thu Lam nói, Thái Thương kêu một tiếng, thân mình xiêu vẹo hướng Thu Lam, ngoan ngoãn lại gần Thu Lam.

Phượng Minh vừa bước đi, vừa kỳ quái hỏi: ” Thái Thương sao lại kêu Thu Lam là nương?”

“Không chỉ Thu Lam, chúng nô tì cũng là nương của nó mà.” .

Bên người thay đổi Thu Nguyệt cùng Thu Tinh , hai tỷ muội đi theo phía sau Phượng Minh , Thu Nguyệt nhẹ giọng giải thích: ” Thái Thương còn nhỏ, không phân biệt được nhiều lắm, chúng nô tì mỗi ngày ở cùng nó, bất tri bất giác, trở thành tình cảnh hiện tại . Chính là đứa nhỏ này vẫn thường xuyên nhớ tới Thái Thanh.” Lén liếc bóng dáng uy nghiêm của Dung Diễm một cái, không dám tiếp tục nhiều lời.

Phượng Minh biết tội danh của Thái Thanh không nhỏ, cũng là chuyện không thích hợp bàn tán sau lưng mọi người, “Ân” qua loa một tiếng, không hề lên tiếng.

Trầm mặc đi một đoạn đường, đã tới chính sảnh trong viện lạc của Mị Cơ.

Chính sảnh này không biết có phải do Mị Cơ tự mình bố trí hay không , trong sảnh đăng hỏa sáng trưng, mộc trụ sắc thái rực rỡ, tràn ngập màu sắc huyền huyền. Thảm lớn trải trên toàn bộ chính sảnh, đã dọn lên vài bàn yến tiệc.(đăng hỏa : đèn đuốc)

Mị Cơ thay đổi y phục kiểu dáng đơn giản là váy dài lưu kim, ngồi ở trên thảm , tư thái tuyệt đẹp, so với y phục mặc lúc ở đại môn, tạo nên một loại cảm giác khó nói thành lời hơn nhiều.

Tiêu Túng ngồi thẳng ở bàn phía trước, mắt xem mũi, mũi xem tâm, giống như người có ánh mắt lợi hại đến đâu cũng nhìn không ra tâm sự của hắn.

Vừa thấy Dung Diễm cùng Phượng Minh bước vào chính sảnh, Mị Cơ lộ ra nét mặt vui mừng, ôn nhu nói: ” Cuối cùng Đại vương đã đến trước khi thức ăn kịp lạnh.” Bàn tay ngọc ngà được bảo dưỡng không có một tý vết nào gờ lên, ở trong không trung phát ra hai tiếng vỗ tay thanh thúy: “Khai tiệc đi.”

Vài thị nữ xinh đẹp bưng món ngon nóng hổi nổi đuôi nhau đi vào.

139. Quyển 8 - Chương 6

CHƯƠNG 6

Hương vị của cao lương mỹ vị bay vào trong mũi, khiến miệng mọi người đều muốn hoạt động.

Các thị nữ động tác cực mỹ khom người đặt từng đĩa món ăn lên bàn trước mặt mọi người, lại có người khác nhắc nắp trên từng đĩa tinh xảo lên. Mị Cơ tốn không ít tâm huyết để làm ra yến tiệc lớn này, đều hiện ra trong đáy mắt Phượng Minh.

Đã nghĩ thấy hương vị, hình dáng của món ăn cũng tương đối đẹp mắt. Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đã tự mình xuống bếp, đương nhiên phải có chỗ hơn người. Bất quá, cho dù Phượng Minh đã chuẩn bị tâm lý, vẫn không khỏi thán phục một tiếng.

Trên bàn gồm bốn món ăn chính, là chá cô đôn hải mã(cá ngựa chưng chim cô), thanh quái hải sâm(hải sâm xào), linh chi long ngư bảo(cá hầm linh chi), thanh chưng đối hà (tôm he hấp

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng hải mã, hải sâm, long ngư, đối hà, đều là hải sản cao quý, ở Vĩnh Ân có tiền cũng đừng hòng mua được, đến như Phượng Minh ở hoàng cung Tây Lôi sống an nhàn sung sướng, cũng chưa từng hưởng thụ qua bữa ăn xa xỉ như vậy.

Nhờ phúc của khoa học kỹ thuật hiện đại, với phi cơ cùng tủ lạnh hiện đại, mọi người ở đại lục ăn hải sản cũng chỉ coi như là hưởng thụ bình thường. Nhưng đổi lại là thời đại Thập nhất quốc mà nói, các món ăn trước mặt đều sang quý hơn bình thường. Cần bao nhiêu tiền của cùng sức người, mới có thể đem chúng tươi ngon đến Vĩnh Ân, giao cho mười ngón tay nhỏ dài của Mị Cơ, tỉ mỉ chế biến thức ăn?

Thật lòng mà nói, thật sự đã quá mức xa xỉ.

Một Mị Cơ ẩn cư, làm cách nào có được bản lĩnh như vậy?

“Tiêu Thánh Sư, Đại vương, Minh Vương, thỉnh dùng.” Mị Cơ tao nhã nâng tay thỉnh, mỉm cười nhìn Dung Diễm.

Dung Diễm liếc nhìn đồ ăn trước mặt một cái, gấp một khối long ngư, bỏ vào miệng thưởng thức, khen: “Thịt cá mịn màng, có vị ngọt thanh, có thể đem hương vị của long ngư duy trì được tuyệt vời như thế, trù nghệ của Mị Cơ tiến bộ rất nhiều.”

Mị Cơ nhận được lời khen của Dung Diễm, cười nói: “Đây đều phải cảm ơn tiên sinh mang đến hải sản tươi sống, bằng không, Mị Cơ có trù nghệ, cũng không thể bộc lộ a.”

“Đó là đương nhiên, đa tạ tiên sinh.” Dung Diễm hướng Tiêu Túng nâng chén kính rượu, quay đầu hướng Phượng Minh nói: “Tiên sinh có trong tay đoàn thuyền khổng lồ nhất Thập nhất quốc, hải sản này đều là tiên sinh ở bờ biển dùng băng vận chuyển tới. Nếu không có tiên sinh, hôm nay chúng ta tuyệt không có lộc ăn.”

Ra vậy, thảo nào nói hần phú khả địch quốc. Người này đối với đại nghiệp tương lai của Dung Diễm nhất định sẽ có trợ giúp rất lớn, may mắn hần là sư phụ của Dung Diễm.

Phượng Minh nghĩ đến đây, cũng muốn tốn chút tâm tư lôi kéo, kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Túng: “Giao thông chính là huyết mạch của kinh tế, có được đoàn thuyền khổng lồ nhất Thập nhất quốc, cũng không thể bằng kiếm thuật là có thể làm được, tiên sinh nhất định có tư duy kinh thương hơn người. Phượng Minh kính tiên sinh một ly.”

Ở lâu trong vương tộc thật giả lẫn lộn, tất nhiên sẽ học được không ít bản lĩnh bên ngoài. Phượng Minh đột nhiên nổi lên tinh thần nịnh hót một câu, quả nhiên nói mạch lạc rõ ràng, khí độ bất phàm.

Tiêu Túng mới đáp lại một chén với Dung Diễm, thần sắc luôn bí hiểm không mặn không nhạt, không biết chỗ nào trong lời nói của Phượng Minh làm xúc động hần, nhưng lại làm cho trên mặt hần lướt qua một tia biểu tình phức tạp.

Tiêu Túng ngẩng đầu lên, ánh mắt lãnh liệt như kiếm ở trên mặt Phượng Minh đảo một vòng, nâng chén lên, cư nhiên ngửa đầu uống một chén.

Với tính tình hần mà nói, đã là nể mặt Phượng Minh rất nhiều.

“Ta cũng muốn kính Tiều Túng Sư một ly.” Tiếng cười như chuông bạc của Mị Cơ truyền đến, mềm mại đáng yêu nâng chén: “Mị Cơ phải kính tiên sinh. . . .” Mang theo ánh mắt như dòng điện ung dung bắn về phía Tiều Túng, suy tư một lát, chân thành tha thiết nói: “. . . . Chỉ có tiên sinh, mới có thể dạy bảo ra một nhân vật Tây Lôi vương như vậy. Mị Cơ thay mặt nữ tử trong thiên hạ vi Tây Lôi vương mộng oanh hồn khiên, thỉnh tiên sinh uống cạn chén này.”

Mỹ nhân như vậy, ngay cả Tiều Túng cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, thản nhiên cười, đã nâng chén uống .

Tiếng ti trúc được chuẩn bị hảo, từ ngoài phòng giống như bị gió lay động, xa xa phiêu vào trong sảnh.

Đã qua ba chén, Tiều Túng cầm chén rượu lật sấp, trầm giọng nói: “Rượu hương đã qua, không nên lãng phí trừ nghệ của Mị Cơ .”

Lúc này mọi người mới bắt đầu động đũa.

Mị Cơ nhu uyển động lòng người, rất hiểu đạo đãi khách. Nàng như diễn viên chính trong dạ yến(tiệc tối), cách chế biến thức ăn, chuyện thú vị của các quốc gia, đều êm tai nói tới.

Người trong phòng vừa nghe nàng ôn nhu nói chuyện, vừa hưởng thụ giai hào mỹ tửu (món ngon rượu ngon), khách và chủ đều cực kì vui vẻ.

Phượng Minh nhân lúc rảnh rỗi, tiến đến bên tai Dung Diễm, thấp giọng nói: “Nói thật, ta càng nhìn càng cảm thấy Mị Cơ là nữ nhân tốt.”

Dung Diễm liếc cậu một cái cảnh cáo: “Người tửu lượng không cao, không nên uống nữa.”

“Nhưng dù sao mà nói nàng. . . .” Phượng Minh thì thào.

Dung Diễm nháy mắt, Thu Lam từ phía sau đi lên, tay chân nhanh nhẹn đem bầu rượu trên bàn Phượng Minh cầm lên tay, lui trở về.

Sau khi ăn xong món chính, thì tới các loại điểm tâm cùng hoa quả tươi được bưng lên.

Gió đêm chậm rãi thổi vào, thanh sáng (nhẹ nhàng khoan khoái) hợp lòng người.

Dạ yến đã gần kết thúc.

Tiều Túng vẫn không lên tiếng, yên lặng ngồi ở chủ vị của mình. Lúc này ánh mắt di chuyển, dừng ở trên người Phượng Minh đang cùng Dung Diễm thì thầm, bỗng nhiên trầm giọng nói: “Minh Vương thỉnh sang đây, để ta nhìn kỹ.”

Vì thân phận đặc thù của hần, trong lời nói tự nhiên có một cỗ quyết đoán khiến người khác không thể không tuân theo. Phượng Minh sững sốt, nhìn Dung Diễm, đáp: “Được “

Trên người Tiều Túng phát ra khí tức lẫm liệt khiến người khác không dám làm càn, ngay cả Phượng Minh cũng trở nên quy củ, cung kính đi đến trước mặt hần, cùng hần khoanh chân ngồi xuống, thành thật hỏi: “Tiên sinh có gì căn dặn?”

Tiều Túng cao thấp đánh giá cậu một phen, Phượng Minh chỉ cảm thấy chính mình bị ánh mắt sắc bén soi mói đến tận xương cốt, nhưng hiện tại cậu thân là Tây Lôi Minh Vương , vì thể diện của Dung Diễm, nói gì cũng không thể tỏ ra quá mức nhất gan, đành miễn cưỡng ngửa đầu ưỡn ngực, nín thở thừa nhận khảo nghiệm vô thanh của Tiều Túng.

Từ khoảnh khắc Tiều Túng mở miệng, cả phòng liền tĩnh lặng.

Ánh mắt của Dung Diễm, một chút cũng không rời khỏi hai người.

“Thỉnh Minh Vương vươn hai tay ra.” Ánh mắt nhằm chán xem kỹ xong, Tiều Túng rút cục cũng chậm rãi mở miệng.

Phượng Minh nghe lời vươn hai tay ra, đưa đến tầm mắt Tiều Túng.

Cậu được Dung Diễm nuông chiều sống an nhàn sung sướng, việc nặng gì cũng không cần làm, lại có Thu Lam tận tâm chăm sóc, bởi vậy mười ngón tay trắng nõn, màu da trong suốt, đẹp đến cực điểm.

Đây là một đôi tay mà nam nữ nhìn vào đều cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Nhưng Tiêu Thánh Sư chỉ liếc mắt một cái, trong mắt liền ẩn ẩn lộ ra thất vọng cùng không cam lòng. Xem xong, không có cảm tình nói: “Minh Vương thỉnh quay về chỗ đi.”

Phượng Minh đầu đầy mờ mịt, không biết đắc tội hần chỗ nào, ngoan ngoãn trở về bên cạnh Dung Diễm, ủy khuất liếc Dung Diễm một cái.

Dung Diễm thừa dịp người khác không chú ý, từ dưới bàn để bàn tay to lên đùi cậu, nhẹ nhàng vỗ một cái, an ủi.

Thân là đệ tử duy nhất của Tiêu Túng, hần rất hiểu tính khí của Tiêu Túng. Hành vi vừa rồi của Tiêu Túng, tuyệt đối không có ác ý, ngược lại, vị kiểm sư đệ nhất thiên hạ này rõ ràng là tính toán thu Phượng Minh làm đồ đệ.

Chính là hần thật sự không rõ, lấy thiên phú của Phượng Minh, làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Tiêu Túng luôn luôn cao ngạo?

Nhiều nhân tài thiên phú kì cao từng quỳ chết trước mặt ở Tiêu Túng, cũng không từng được Tiêu Túng để vào mắt.

Vì sao lại là Phượng Minh không chút thiên phú ?

Bàn tay bỗng nhiên bị Phượng Minh nắm chặt, Dung Diễm bị Phượng Minh hung hăng trừng mắt, mới ngạc nhiên phát hiện chính mình không yên lòng, bàn tay trấn an tựa hồ có ý chí của mình, hay là thói quen thành tự nhiên, thế nhưng lại chạm đến nơi không nên chạm ở yếm hội.

“Tây Lôi vương suy nghĩ gì, mà nghĩ đến xuất thần như vậy?” Thanh âm của Mị Cơ từ bên kia truyền đến.

Dung Diễm vừa âm thầm kiên trì đặt tay trên đùi Phượng Minh, vừa đáp: “Đang nghĩ chuyện của Thái hậu.”

Lần này bọn họ trở về cũng không cùng Thái hậu gặp mặt. Vị Thái hậu Tây Lôi này gặp phải sóng gió luôn tự hành động, quyết định về Tây Lôi trước, chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến hồi quốc của Dung Diễm.

Tính cách mạnh mẽ vang dội như thế, khiến Dung Diễm rất là đau đầu.

“Nguyên lai là Thái hậu.” Mị Cơ gật đầu nói: “Thái hậu thật sự là nữ nhân khiến người khác ngưỡng mộ. Chỉ tôn trong thâm cung, có thể vì Tây Lôi vương đến tận Đông Phàm, lại đích thân lên vào hoàng cung địch quốc. Vốn Mị Cơ cũng khuyên bảo mãi, thỉnh nàng không nên ly khai trước khi đoạt lại Tây Lôi vương vị, nhưng thật sự vô phương.”

Khi Phượng Minh thấy bọn họ tiến vào bình doanh tuần tra cố ý rơi lại phía sau, cùng Thu Lam Dung Hồ nói chuyện phiếm, cũng không nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau, không biết tình huống của Thái hậu. Giờ phút này vừa nghe, mới biết được Thái hậu đã xuất phát, hồ thẹn kêu to.

Đều là Dung Diễm sắc dục huân tâm, tắm rửa cũng quá thú tính, hai cậu tay chân đều nhuyển đến mức phải lết tới tham gia dạ yến, làm sao còn sức mà hỏi hành tung của Thái hậu?

Thật sự là đại bất hiếu!

Dung Diễm nói: ” Tuy rằng Đồng Nhi chưa có hành động gì, hiện tại dù sao cũng đang nắm giữ vương quyền. Thái hậu lên về như vậy, không khỏi khiến người khác lo lắng a.”

“Không cần lo lắng.” Tiêu Túng nói.

Dung Diễm biết hần xưa nay không nói mạnh miệng, nếu đã mở miệng, nhất định âm thầm phái không ít thủ hạ võ nghệ cao cường bảo hộ Thái hậu, cảm kích liếc hần một cái: “Đa tạ tiên sinh.”

Mọi người rượu say bụng no, điểm tâm cùng hoa quả tươi cũng đã dùng không ít, đã đến lúc dạ yến kết thúc.

Bất quá tựa hồ tất cả mọi người không định làm cho tối nay qua đi như vậy, bọn thị nữ tiến lên dọn bàn, Dung Diễm chủ động đứng lên tới trước Tiêu Túng, chủ động nói ra: “Ta bồi tiên sinh trở về.”

Tiêu Túng xoay người, thật sâu liếc hẩn một cái, gật đầu nói: “Hảo.” Vui vẻ bước đi.

” Phượng Minh, tối nay ta sẽ trở về. Người ngoan ngoãn đợi ta.”

Mị Cơ cười nói: “Thật đúng lúc, ta đang muốn lưu Minh Vương lại nói chuyện phiếm. Đại vương cho Minh Vương tự do một tối được không?”

Dung Diễm nhìn Phượng Minh.

Phượng Minh đang ở binh doanh, nghĩ tới Dung Diễm không biết khi nào trở về, một người ở trong phòng trống thì buồn lắm, gật đầu nói: “Trở về cũng không làm gì, ta cùng Mị Cơ nói chuyện phiếm tốt hơn.”

Dung Diễm gật đầu, an ủi mặt Phượng Minh một chút, rốt cuộc kiềm chế không được, ở trên môi Phượng Minh hôn nhanh một cái.

Phượng Minh không nghĩ tới hẩn dám làm trò xằng bậy trước mặt mọi người, sợ hãi kêu một tiếng, khi muốn trừng hẩn một cái, phát hiện Dung Diễm đã xoay người, mau chóng đuổi theo bóng dáng của Tiêu Túng.

Phượng Minh bất đắc dĩ, đành phải xoay người, đối Mị Cơ nhún nhún bả vai: “Như vậy, chúng ta đi đâu nói chuyện phiếm?”

“Minh Vương là khách quý, đương nhiên là phải cấp Minh Vương chiêu đãi mà nam nhân trong thiên hạ đều tha thiết mơ ước a.”

” Chiêu đãi mà nam nhân trong thiên hạ đều tha thiết mơ ước?”

Mị Cơ nhìn cậu thần thái đáng yêu, phát ra tiếng cười giống như chuông bạc: “Có thể vào khuê phòng của Mị Cơ, chẳng lẽ không phải là chiêu đãi mà nam nhân trong thiên hạ đều mơ ước sao?”

Lời này tuyệt không nói khoác.

Diễm danh của nàng vang khắp thiên hạ, ngay cả ở trong đề thi lựa chọn thái tử của Bắc Gian vương, cũng đưa ra tìm một bức họa của nàng. Nam nhân trong thiên hạ, có mấy người không nghĩ vào khuê phòng của nàng khám phá một lần?

Mị Cơ rất tự nhiên một tay kéo Phượng Minh, đến khuê phòng của mình. Tới cửa, hương hoa đã tràn ngập qua cánh mũi, Phong Linh thanh thanh thúy giữa trời đêm phiêu đảng.

Ngoài cửa đã có vô số phong tình bay ra, không biết bên trong sẽ là tình cảnh thế nào.

Mị Cơ dừng lại, nhìn về phía Thu Lam Dung Hồ theo sát ở phía sau Phượng Minh, cười nói: “Có thể để ta cùng Minh Vương tán gẫu riêng một lúc được không?”

Nếu đổi lại là người khác, Dung Hồ cùng Liệt Nhi không nói hai lời sẽ lắc đầu.

Nhưng Mị Cơ quen biết Dung Diễm nhiều năm, đối với Dung Diễm yêu thương nồng nàn, mấy lần Dung Diễm gặp nạn, đều là Mị Cơ ra mặt nghĩ cách cứu viện. Ở A mạn giang giả vờ ôm Dung Diễm, lừa gạt Nhược Ngôn, cuối cùng rốt cục cứu Phượng Minh về. Thời điểm Phượng Minh ở Vĩnh Ân hôn mê, Dung Diễm lại lưu lại nơi Mị Cơ ẩn cư, phân phó vạn nhất gặp chuyện không may có thể cầu cứu nơi này.

Trừ Thái hậu ra, Mị Cơ là nữ nhân Dung Diễm tín nhiệm nhất.

Mọi người nghĩ, khuê phòng của Mị Cơ cũng không tiện để nhiều người vào, lập tức tránh ra.

“Chúng ta chờ ở ngoài đi.” Dung Hồ cúi người đối Mị Cơ, lui xuống.

Mị Cơ ôn nhu cười nói: “Đa tạ.” Dắt Phượng Minh đi vào khuê phòng.

Mùi thơm từng đợt xông lên.

Xa hoa, ti mạn tầng tầng lớp lớp, ngay phòng khách là những tấm thảm nhất tịch hoa văn treo đầy, tựa hồ bao trùm cả mặt đất.

Xóc rèm cửa thứ hai lên, bên trong sảnh nhỏ hiện ra một chiếc bàn thấp. Bên bàn có hai vị khách nhân, nghe thấy tiếng bước chân, đều quay đầu lại cười nói với Mị Cơ vừa bước vào: “Quả nhiên đã mời tới.”

Một bóng người nhỏ nhắn mềm mại vội vàng đứng lên, thướt tha hướng Phượng Minh chào hỏi: “Minh Vương biệt lai vô dạng?” Giọng nói và dáng điệu tươi cười quen thuộc, làm cho Phượng Minh ngạc nhiên dừng bước.

Cậu đứng sững nửa ngày, quay đầu nhìn về phía Mị Cơ đang mỉm cười đứng bên cạnh, thở dài: “Có thể thấy được chỗ an toàn nhất, có đôi khi cũng sẽ biến thành chỗ nguy hiểm nhất.”

Mị Cơ kia vẫn là bộ dạng nhàn nhã lạnh nhạt: “Thỉnh Minh vương trước không nên giận, Mị Cơ dám cam đoan, nơi này không người nào dám mang ác ý với Minh vương.”

“Ta làm sao dám tức giận? Thịt đã nằm trên thớt rồi.” Phượng Minh cười khổ.

Đột nhiên gặp phải nguy hiểm, nếu đã bị lừa vào, làm sao còn cơ hội trốn thoát.

Dung Diễm không ở bên cạnh, nguy hiểm thật lớn chính là động lực tốt nhất khiến đại não hoạt động. Rất nhiều khảo nghiệm Phượng Minh đã từng trải qua bắt đầu phát huy tác dụng, tốc độ hoạt động của tế bào thần kinh so với mọi ngày nhanh gấp trăm lần.

Một khi trạng thái được nâng lên cao nhất, thần thái của Phượng Minh từ bên trong tỏa ra ngoài, thông dong ngồi xuống bàn, hướng Mị Cơ mỉm cười khen một câu: “Ta nhớ ra rồi, ngươi là người Phồn Giai.”

Quay đầu nhìn đôi uyên ương khổ mệnh đối diện: “Để ta đoán, Đồng quốc Đại vương Khánh Đỉnh cùng Diệu Quang gặp phải ám sát trong thành Hàm Quy, chính là kiệt tác của các ngươi đi?”

Chính xác.

Người bị Diệu Quang làm cho không thể ở lại Bắc Gian, hận không thể đem Diệu Quang băm thây vạn đoạn, ngoài đôi uyên ương khổ mệnh Bắc Lăng cùng Phồn Giai Tam công chúa Phồn Chi này, còn ai vào đâu?

Tứ vương tử Bắc Gian Bắc Lăng tuần mỹ như xưa, chính là trên nét mặt thêm chút tang thương, nghe Phượng Minh nói xong, ánh mắt Bắc Lăng chuyển hướng bảo kiếm trong tay, không cam lòng đáp: “Bắc Lăng vô dụng, Khánh Đỉnh đã bị bảo kiếm này chém đầu, lại để Diệu Quang chạy thoát.”

Lại nói tiếp, đối tượng ám sát chính của bọn họ là Diệu Quang, Khánh Đỉnh chính là một người không may mắn.

Nghe câu trả lời Bắc Lăng xong, Phượng Minh âm thầm kêu khổ.

Nếu Bắc Lăng dám tự tay ám sát Khánh Đỉnh, kiếm thuật nhất định tương đối khá. Hiện tại gã gần trong gang tấc, kiếm lại ở trong tay, tuy rằng chưa ra khỏi vỏ, nhưng nếu dùng kiếm phong lên cái cổ non mềm của mình thì hiệu quả không khác lắm.

Ai có thể nghĩ đến, chính mình đang ở trung tâm binh doanh cạnh phòng nghiêm ngặt, hẳn là nơi an toàn nhất lại bị người xem như con thỏ thoải mái mà đến bắt đây?

Thật sự là xúi quẩy vô cùng.

Phượng Minh miễn cưỡng nặn ra một cái tươi cười khó coi: “Tứ vương tử không phải vì giết không được Diệu Quang, liền tính toán xoay qua tìm ta khai đao đi? Cái này hình như thật không có đạo lý.”

“Chúng ta tới gặp Minh Vương, vì muốn dâng một lễ vật cho Minh Vương, để biểu thị thành ý hòa hảo của chúng ta.” Phồn Giai Tam công chúa ung dung mở lời.

Bắc Lăng vươn tay ra, đưa một hộp gấm hình vuông ra, để lên trước mặt Phượng Minh, hòa nhã nói: “Với lễ vật này, cùng Tây Lôi Vương liên tục đại thắng, cùng trở thành chủ thiên hạ.”

Hộp gấm hình vuông nhìn không lớn lắm, tuy rằng niêm phong rất tốt, nhưng vẫn dấu không được mùi máu tươi nhàn nhạt bay vào chóp mũi.

Phượng Minh cũng đoán được bên trong là cái gì, vội vàng ngăn hành động tiếp theo của Bác Lăng: “Không cần mở ra.” Đẩy hộp găm cách xa bản thân một chút, mới hít sâu, hai tay mở ra, vô cùng thẳng thắn thành khẩn nói: “Các người lừa ta đến đây, còn tặng một phần lễ vật, thiên hạ sao có thể có chuyện tốt như vậy? Được rồi, mạn thiên khai giới, lạc địa hoàn tiền*.” Hai người có điều kiện gì, cứ việc nói ra đi.”(*: ta không hủ)

Bác Lăng thu hồi tay muốn mở hộp, cười như không cười nhìn Phượng Minh : “Chẳng lẽ Minh Vương không muốn tận mắt thấy đầu Khánh Đình một lần, vì Tây Lôi Vương cao hứng một chút sao?”

“Giết chóc vĩnh viễn sẽ không làm cho người tốt thực sự cao hứng.” Phượng Minh thấy hẳn thái độ vô lễ, nhớ tới lời dạy bảo của Dung Diễm, dăm phán khi bị công kích phải phản ứng, bằng không khí thể liền thua, khuôn mặt lúc này lạnh dần.

Đối phương hai người có yêu cầu đối với Phượng Minh, định trước dùng tình cảnh nguy hiểm đe dọa, sau đó đưa đầu Khánh Đình lên, đối phó Phượng Minh mềm yếu, thủ đoạn vừa mềm vừa cứng cùng tiến hành, nhất định có thể thành công. Không ngờ thủ đoạn mới dùng được một nửa, thái độ của Phượng Minh ngược lại trở nên lúc lãnh lúc nhiệt, không khỏi kinh ngạc liếc nhau.

Hai người thấy không ổn liền thu liễm , lập tức sửa lại thái độ, hòa ái cười nói: “Minh Vương nói có lý. Giết chóc quả thật không phải là một chuyện tốt.”

Tam công chúa đi thẳng vào vấn đề: “Lần này chúng ta đến, vì vội vàng cầu Minh Vương giúp một việc.”

Trong lòng Phượng Minh âm thầm cảnh giác. Trải qua nhiều giáo huấn như vậy, cậu đã tổng kết ra vô số kinh nghiệm quý giá, trong đó cái quý giá nhất chính là vô luận người khác muốn làm gì với Dung Diễm, sẽ chọn cậu để xuống tay.

Giống như cậu là uy hiếp của Dung Diễm vậy.

Đáng giận.

Tuy rằng cơn giận không có chỗ để xả ra, nhưng cậu chưa quên bảo kiếm trong tay Bác Lăng, nên không đến mức phát hỏa, suy tư một hồi, mở miệng hỏi: “Người mà Tam công chúa muốn?”

Trên mặt Bác Lăng cùng Tam công chúa xẹt qua tia ngạc nhiên, liếc nhau một cái.

Tam công chúa nói: “Minh Vương sao biết chúng ta muốn người?”

Đầu óc Phượng Minh ở thời điểm càng cấp bách thì xoay chuyển càng nhanh , giả vờ thần bí cười: “Tam công chúa có nhớ rõ, trước khi Diệu Quang đến Bắc Gian, từng đến đô thành Tây Lôi, cùng ta gặp mặt một lần?”

Đôi mắt xinh đẹp của Tam công chúa chợt trợn lên: “Ý của Minh Vương là”

“Ý của ta là” Phượng Minh đầu óc xoay chuyển nhanh, mơ hồ tìm thấy được điều gì đó, nhưng nháy mắt lại theo khe hở trốn mất, dù sao người đối diện cũng không tốt lành gì, lại dùng kỹ xảo đối phó Lộc Đan, đơn giản ăn nói lung tung: ” Hành tung của Tam công chúa cùng Bắc Gian vương tử, sớm đã có người đoán được.”

Bác Lăng rất thông minh, bất động thanh sắc cầm chặt kiếm, hắc hắc cười rộ lên: ” Lời Minh vương nói không có lý. Đã biết chúng ta ở đây, Minh Vương sao lại đồng ý một mình tới gặp?”

Phượng minh âm thầm sắp xếp lại suy nghĩ.

Không biết Dung Diễm cùng Tiêu Túng nói chuyện gì, bây giờ còn chưa đi tìm. Phượng Minh thấy lo lắng, mặt lạnh lùng cười nói: “Diệu Quang đã bị Đại vương hiện tại của Phồn Giai Long Thiên uy hiếp, đành phải tới Bắc Gian liên hôn, chỉ cầu tự bảo vệ mình. Tính toán cực khổ của các người ở Bắc Gian bị Diệu Quang một phát phá hư, chút nữa tánh mạng khó giữ được, đành phải lại chạy về Phồn Giai. Tam công chúa vốn là huyết mạch vương tộc Phồn Giai, Bác Lăng vương tử vẫn vô song toàn, đáng tiếc trong tay không có sức mạnh, bằng không cùng Long Thiên tranh đoạt vương vị vẫn có thể liều mạng đi.”

Nói quanh co một hồi, Bác Lăng cũng không thay đổi, nói: “Ta vẫn không rõ, vì sao Minh Vương đồng ý mạo hiểm tới gặp chúng ta.”

Phượng Minh hít sâu, bày ra biểu tình chân thành tha thiết nhất: “Bởi vì yêu cầu của các người, ta rất có thành ý đáp ứng.”

Vừa dứt lời, trên mặt Bác Lăng liền lộ ra biểu tình kỳ quái. Phượng Minh thấy hần thần sắc bất thường, thậm kê không tốt, không khỏi lui ra phía sau.

Bác Lăng đem ánh mắt xoay chuyển hai vòng trên người Phượng Minh , đột nhiên thay đổi đề tài, chậm rãi nói: “Chúng ta có thể cứu được tánh mạng, toàn bộ dựa vào Mị Cơ cô nương nhớ đến huyết mạch cuối cùng của Phồn Giai vương tộc, biết được tin Diệu Quang đến Bắc Gian, phái người cho chúng ta biết, để chúng ta có thể chạy trốn kịp lúc.” Cảm kích nhìn Mị Cơ, tiếp tục nói: “Mai phục trong Hàm Quy muốn ám sát Diệu Quang , đúng lúc gặp được Diệu Quang cùng Đồng quốc Đại vương Khánh Đỉnh lên lút giao dịch, vốn định nhân cơ hội giết Diệu Quang, ngờ đâu chỉ giết được Khánh Đỉnh.” Thở dài thật sâu một hơi.

Cơ hội ngàn năm một thuở như vậy, lại để cho Diệu Quang chạy thoát, Bác Lăng cùng Tam công chúa đều biết rõ sau này muốn loại bỏ kẻ thù này sẽ càng khó .

Phượng Minh đã mơ hồ minh bạch.

Hai người này hiện tại không chỉ là người Diệu Quang muốn truy sát, còn là người bị Đồng quốc truy sát.

Bọn họ đã đến tình cảnh sơn cùng thủy tận.(đường cùng)

“Chuyện đến nước này, chúng ta không có nơi sống yên ổn, chỉ có thể cắn răng trở về Phồn Giai, lần nữa đoạt lại vương vị, mới có thể đảm bảo bình an.”

Tam công chúa nhắc tới Long Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thù diệt vương tộc của ta, không thể không báo!”

Năm đó Phồn Giai vương tộc bị tàn sát, Long Thiên quả thật vô cùng cuồng bạo.

Phượng Minh nghĩ nàng là công chúa, hiện giờ lưu lạc đến tận đây, quả thực đáng thương, cố gắng hòa hoãn lại thái độ: “Công chúa không nên thương tâm, Long Thiên không phải là người tốt, ta cũng biết điều đó. Đồng quốc là đại địch của Tây Lô, nếu người đã lấy thủ cấp của Khánh Đỉnh, cũng coi như đã cho Dung Diễm một đại ân.” Âm thầm cân nhắc, nếu Tam công chúa có thể đoạt lại vương vị Phồn Giai , Ly quốc của Diệu Quang chẳng khác nào thêm một địch quốc bên cạnh, thật sự cũng không tệ. Liền hỏi: “Không biết Tam công chúa muốn bao nhiêu người?”

” Bao nhiêu?” Tam công chúa ngạc nhiên.

Phượng Minh cũng sửng sốt: “Không phải nói muốn mượn binh mã tấn công Phồn Giai hay sao?”

Bác Lăng vỗ trán: ” Quả nhiên Minh Vương đang hiểu lầm ta. Binh mã không cần cho mượn, chúng ta chỉ cần một cao thủ.”

Phượng Minh càng kỳ quái: “Cao thủ?”

“Một cao thủ có năng lực giết Long Thiên.” Bác Lăng nói.

Tam công chúa giải thích: ” Binh mã Long Thiên nắm giữ trên tay, đại bộ phận đều là nhân mã của Phồn Giai ta, chỉ là e ngại *** uy của Long Thiên, nên không dám phản kháng.”

Bác Lăng nói: “Chúng ta vẫn giữ liên lạc với cố nhân ở Phồn Giai, chỉ cần Long Thiên vừa chết, Tam công chúa xuất hiện , lập tức có thể tiếp quản tất cả.”

Chịu giáo huấn sâu sắc của Dung Diễm “Không hiểu cũng phải giả vờ hiểu”, nhưng bây giờ Phượng Minh vẫn lộ ra biểu tình mê muội, nháy đôi mắt đen nhánh: “Có cao thủ nào có thể tùy tiện giết chết quân vương của một nước sao?”

Tam công chúa lộ ra tươi cười xinh đẹp tới cực điểm: “Ngoài Tiêu Thánh Sư ra, còn ai có năng lực như vậy chứ?”

Phượng Minh miệng há to .

Mục tiêu tất nhiên là sư phụ Dung Diễm!

Nhân vật kia vừa nhìn bộ dáng đã biết cao ngạo vô pháp câu thông(không có cách khai thông), chịu đáp ứng ám sát Long Thiên sao?

Phượng Minh vừa kinh ngạc vừa kỳ quái: “Các người muốn tìm Tiêu Thánh Sư, thế nào lại tới tìm ta?”

Vấn đề này của Phượng Minh vừa ra khỏi miệng, một cái tươi cười quỷ dị, bỗng nhiên từ khóe môi Bác Lăng nổi lên.

Bác Lăng nháy mắt Tam công chúa, Tam công chúa vô lực thở dài: “Xem ra Minh Vương đối với thân thể của chính mình, tuyệt không hiểu rõ đi.”

” Thân thể của ta?” Phượng Minh có biết chút nội tình gia đình. Thành thật mà nói, cậu đối với thân thể của chính mình, cũng không hiểu rõ lắm.

Vốn là Thái tử Tây Lô, sau lại đổi thành nhi tử của lão Dung Vương, nhưng vị đại tướng Đông Phàm Thương Nhan bất hạnh qua đời lại hình như cho rằng cậu là nhi tử của một cố nhân. Bất quá Thương Nhan nói cũng có lý, lão Dung Vương cho dù không có nhân tính, cũng không nên đem cốt nhục của mình tiến cung làm kẻ chết thay cho Thái tử Tây Lô.

Xem ra Mị Cơ đối với nội tình của Tam công chúa bọn họ cũng không rõ ràng, nàng vốn vẫn nở nụ cười yếu ớt thản nhiên ngồi bên, lúc này nhíu lại hàng mi duyên dáng tinh tế, cuối cùng mở miệng hỏi: ” Thân thể của Minh Vương, cùng Tiêu Thánh Sư có quan hệ gì?”

Bác Lăng đối với trợ giúp lần này của Mị Cơ rất cảm kích, thấy nàng đặt câu hỏi, không hề thừa nước đục thả câu, hướng Mị Cơ cười cười, ôn nhu đáp: “Bởi vì Tiêu Thánh Sư chính là phụ thân của Minh Vương.”

Phụ thân?

Giống như trên đầu bị người ta dùng chiêng vàng gõ thật mạnh một cái, trên mặt Phượng Minh giấu cũng giấu không được biểu tình kinh ngạc cùng khiếp sợ, triệt để ngây dại.

Người kia từ nhỏ đã bị đưa vào hoàng cung Tây Lô , lúc còn tại thế chịu hết mọi người lăng nhục, sau đó không biết bị mưu hại hay là tự sát mà chết đuối – con rối Thái tử An Hà, lại chính là nhi tử thân sinh của Tiêu Thánh Sư?

Thập nhất quốc, uy danh ầm ầm áp đảo quân chủ các quốc gia, nghiêm nhiên như vô miện chi vương (vua không ngai) – Đệ nhất kiếm sư Tiêu Túng – nhi tử thân sinh?

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Phượng Minh chậm rãi cúi đầu, đánh giá thân thể tứ chi của mình một chút, cậu thật sự chưa từng nghĩ tới lai lịch của thân thể này rất cao quý. Chính là địa vị phụ thân lớn như thế, như thế nào An Hà một chút cũng không được thơm lây? Ánh mắt chuyển qua Mị Cơ bên kia, nặn ra nụ cười khổ: “Không biết Tiêu Thánh Sư tổng cộng có mấy nhi tử?”

Tiêu Túng danh khấp thiên hạ, khuôn mặt thanh dật anh tuấn, tại thời đại mạnh được yếu thua, nam nhân hấp dẫn* như vậy, nữ nhân nguyện hiến thân nhất định không ít.(thực ra qt so sánh như miếng thịt quay nóng,ta thấy kì quá nên sửa lại)

Mị Cơ giống như lần đầu tiên thấy Phượng Minh , tỉ mỉ quan sát cậu, thật lâu sau mới nhíu mi nói: “Tiêu Thánh Sư không có nhi tử.” Đôi mắt đẹp ở trên khuôn mặt tuấn tú hoang mang của Phượng Minh vừa chuyển, thở dài: “Mọi người đều biết, nếu hần muốn một nhi tử, đã muốn thật lâu .”

Phượng Minh sửng sốt, nguyên lai Tiêu Túng cũng không phải có quá nhiều con nối dòng lưu lạc bên ngoài mà bản thân không biết, một nam nhân phú khả địch quốc như vậy, cứ nhiên đến bây giờ còn chưa có nhi tử?

Nếu Tiêu Thánh Sư trên đời chỉ có một cốt nhục, cậu, không không, thân phận của An Hà, chẳng phải so với Tây Lô vương tử càng khó lường?

Mọi người hiển nhiên đều nghĩ đến đây, đồng thời nín thở suy tư, ánh mắt phức tạp tập trung ở trên người Phượng Minh . Trong lúc yên tĩnh , tiếng bước chân trầm ổn rất nhanh truyền đến, lọt vào tai giống như

đang ở xa, một lát đã tới ngoài màn, mọi người đang trầm tư chưa kịp phản ứng lại, màn đã bị nâng lên, một thân hình cao lớn thẳng tắp hầu như chặn hết cửa vào.

Dung Diễm đứng đó, sắc mặt như thường lệ, chỉ là ánh mắt sắc bén như ưng, trước tiên ở trên mặt Mị Cơ liếc một cái, không nhanh không chậm liếc Bác Lăng cùng Tam công chúa một cái, mới nhìn hướng Phượng Minh, thản nhiên nói: “Phượng Minh, ngươi lại đây.” Hắc mầu(con người đen) đột nhiên trầm xuống.

Tuy rằng hắn không tức giận, người ở đây đều cảm thấy trái tim kịch liệt nhảy lên, hình như ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn, Mị Cơ vẫn là lần đầu tiên thấy được ánh mắt lạnh lùng như thế của Dung Diễm, không khỏi giật mình, Bác Lăng cùng Tam công chúa đứng mũi chịu sào lập tức bị uy thế của Dung Diễm khiến cho khó chịu.

Chỉ có Phượng Minh thấy Dung Diễm, tâm đang hoang mang lo sợ nhất thời trấn định, vội vàng thành thành thật thật đến bên cạnh Dung Diễm.

Bác Lăng vốn định trước sắp xếp thỏa đáng Phượng Minh, ai ngờ Dung Diễm bỗng nhiên xuất hiện. Phượng Minh từ trước mặt đi ra, bảo kiếm ngay trên bàn, bằng kiếm thuật của gã muốn ngăn cản Phượng Minh cũng không phải là việc khó.

Nhưng thanh kiếm hướng tâm can bảo bối của Tây Lôi Vương, nhi tử độc nhất của Tiêu Thánh Sư, này không phải muốn chết sao? Bác Lăng tâm tư xoay chuyển nhanh chóng, đau khổ chịu đựng kích thích muốn cưỡng ép Phượng Minh, trở mặt nhìn Phượng Minh bình yên đi tới bên cạnh Dung Diễm. Ngày đó gã thiếu chút nữa thì đoạt được thái tử vị của Bác Lâm, tri thức cũng không như người thường, biết phía mình ưu thế đã mất, ngược lại lộ ra tươi cười, ngang nhiên đứng dậy: “Bác Lăng bá kiến Tây Lôi Vương.” Chắp tay, tiêu sái cúi đầu, làm một cái đại lễ.

Không đợi Dung Diễm trả lời, đứng thẳng dậy, thẳng thắn nói: “Không đối gạt Tây Lôi Vương, Bác Lăng cùng Tam công chúa lần này không ngại cầu khẩn Mị Cơ cô nương ra tay cứu giúp, thật sự là bất đắc dĩ. Lúc đó cưỡng ép Minh Vương đến Bác Lâm, hận ý của Tây Lôi Vương đối với chúng ta rất sâu, hiện tại nếu không đến tình cảnh sơn cùng thủy tận, sao chúng ta dám tới gặp Tây Lôi Vương? Bác Lăng đã sớm nghĩ thông suốt, việc này bất quá có hai kết quả, một là bị Tây Lôi Vương giết chết, một là được Tây Lôi Vương cứu, khả năng cái trước so với cái sau lớn hơn.” Thở dài một tiếng, nhìn thẳng Dung Diễm, “Bất quá cho dù chết ở trong tay Tây Lôi Vương, cũng so với chết ở trong tay Diệu Quang hoặc Long Thiên tốt hơn. nếu Tây Lôi Vương còn nhớ sai lầm quá khứ của Bác Lăng, cứ việc xuống tay đi.”

Gã thấy chết không sòn, chậm rãi mà nói, khi ấy ngôn từ trong đó trực tiếp cảm động lòng người, chẳng những biểu tình động tác không thể bắt bẻ, đồng thời còn gián tiếp liên lụy Mị Cơ.

Vị Tứ vương tử Bác Lăng này, lại nhanh trí như vậy.

Phượng Minh ở một bên nhìn ngây người, quay đầu nhìn Dung Diễm. Sắc mặt Dung Diễm từ lúc vào cửa đến bây giờ đều không có biến hóa, ánh mắt lạnh lùng thản nhiên, giống như không yên lòng, tản ra uy nghiêm bề ngạo thiên hạ, lẳng lặng nghe lời Bác Lăng nói xong, mới bình tĩnh mở miệng: “Tứ vương tử đoán đúng rồi.”

Trong lòng mọi người run sợ, đang cân nhắc thâm ý trong lời nói của hắn.

Dung Diễm lạnh lùng nói tiếp: “Ta quả thật sẽ không bỏ qua kẻ nào dám đối với Phượng Minh bất lợi.” Tay đưa về phía sau, Dung Hồ theo Dung Diễm vội vàng đi tới, vẫn quỳ gối phía sau Dung Diễm, gặp Dung Diễm đưa tay, lập tức hai tay dâng bảo kiếm.

Hàn quang chột lóe, Dung Diễm kiếm đã xuất vỏ, thẳng hướng Bác Lăng. Hắn theo học Tiêu Túng, tức giận xuất kiếm, không thể coi thường, Bác Lăng chỉ cảm thấy hoa mắt, một trận hàn khí bức tới mi tâm, gã cũng là cao thủ kiếm thuật, sắc mặt đột nhiên thay đổi, đột nhiên vội vàng thối lui về phía sau.

Tam công chúa cả kinh hoa dung thất sắc*, hét to: “Tây Lôi Vương kiếm hạ lưu tình!”.(mặt mày tái nhợt)

Dung Diễm không để ý tới tiếng hét chói tai của Tam công chúa, mũi kiếm hướng đến mặt bàn, cổ tay khẽ nhúc nhích, bảo kiếm Bác Lăng đặt ở mặt bàn đã bay đến giữa không trung, bay về phía Bác Lăng.

Dung Diễm quát: “Bốn vương không giết người tay không, rút kiếm của ngươi ra.”

Bác Lăng miễn cưỡng dừng bước, hốt hoảng còn chưa bình tĩnh, trên mặt bị kiếm khí của Dung Diễm xẹt vài vết máu, chặt vật không chịu nổi. Gã cầm bảo kiếm Dung Diễm quảng đến, vừa ngẩng đầu thấy, lợi kiếm Dung Diễm cầm trong tay đã đến trước mặt, uy thế cường đại vô cùng.

Gã hiểu rõ Dung Diễm không thể so với Phượng Minh, tuyệt không thể xem thường, nếu không dùng thủ đoạn kinh thiên, hôm nay nhất định đem mạng để lại trong này, mắt thấy Dung Diễm lại muốn xuất kiếm, dứt khoát đem trái tim bình ổn, ném bảo kiếm trên tay ra phía sau, cười lạnh nhìn về phía Phượng Minh: “Minh Vương không muốn biết mẫu thân của mình là ai sao?”

Mẫu thân của An Hà?

Phượng Minh trong lòng khẽ động, hình như Dung Diễm phát hiện, dừng lại kiếm thế, quay đầu lại xem xét liếc Phượng Minh một cái, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Bác Lăng, hai mắt sáng ngời hữu thần: “Nếu người thành khẩn khai báo, bốn vương cam đoan an toàn sau này của Tam công chúa.” Tình thế khi bước vào vừa xem đã hiểu ngay, hắn không đoán cũng đoán được Bác Lăng từng âm thầm tính kế Phượng Minh, loại chuyện này lại dám phát sinh ở dưới mắt hắn, thì làm sao chịu dễ dàng buông tha Bác Lăng?

Tam công chúa nghe xong, đứng cạnh Bác Lăng, lãnh đạm nói: “Đa tạ ý tốt của Tây Lôi Vương, vợ chồng chúng ta đồng sinh cộng tử (sống chết có nhau), Phồn Chi tuyệt không sống cho qua ngày.”

Dung Diễm cười lạnh hai tiếng, thu kiếm lại. Phượng Minh mềm lòng, chưa chắc nguyện ý tận mắt thấy hai nam nữ tâm cơ khó lường này đầu rơi máu chảy, quát: “Dung Hổ, bọn họ giao cho người, trước văn thiện ngày mai, bốn vương phải biết được đáp án.”

Mị Cơ không ngờ được Dung Diễm không bị lời nói mê hoặc, mà lại quyết định thật nhanh, thấy Tam công chúa cùng Bác Lăng bị trói đi, vội hô lên: “Đại vương xin nghe ta nói, Tam công chúa bọn họ cũng không có ác ý, lần này đến bất quá là muốn quy thuận Đại vương. Long Thiên là địch nhân chung của các người, nhiều đồng minh liên thủ không chế địch, không phải tốt hơn sao? Hơn nữa bọn họ đã vì Đại vương giết chết Khánh Đình Đồng quốc, đem đầu hắn đến làm lễ gặp mặt.”

“Nếu muốn quy thuận bốn vương, vì sao phải gặp Phượng Minh trước?” Dung Diễm thở dài, tra bảo kiếm vào vỏ, trầm trọng hỏi: “Mị Cơ, vì sao ngay cả người cũng đối với ta như vậy?” Một tia thất vọng lướt qua trên khuôn mặt kiên nghị.

Ở trong doanh địa an toàn nhất, Phượng Minh cũng bất tri bất giác, bị nữ nhân mình tín nhiệm dụ vào cạm bẫy.

Vì sao luôn có người dùng trăm phương nghìn kế, muốn cướp đi Phượng Minh ở bên hắn?

Dung Diễm ánh mắt lợi hại như kim, đâm vào trong lòng đau nhức của Mị Cơ.

Nàng cả đời lấy mỹ mạo vang danh thiên hạ, biết thức thời, khắp nơi được mọi người quan tâm, tuy rằng Dung Diễm lòng đã có chủ, đối với nàng cũng luôn luôn ôn nhu hữu lễ. Nhưng lúc này, chỉ bằng một ánh mắt của Dung Diễm, nàng đã hiểu được.

Nàng dùng hết toàn bộ tâm tư tranh thủ chôn vùi ở hôm nay.

Sau hôm nay, địa vị của nàng ở trong lòng Dung Diễm đã không còn tồn tại nữa.

Vì Phượng Minh.

Bất luận kẻ nào trong thiên hạ, chỉ cần khiến Dung Diễm cảm thấy đối với Phượng Minh không an toàn, từ nay về sau sẽ mất đi tư cách tiếp cận Dung Diễm.

Vì Phượng Minh gặp mặt vợ chồng Bác Lăng trong một lát ngắn ngủn, bao nhiêu năm nàng khổ tâm dấu diếm nhu tình ái ý, đều không còn nữa.

Mị Cơ bị thương cười nói: “Đại vương muốn Mị Cơ trở mặt nhìn huyết mạch cuối cùng của vương tộc Phồn Giai bị hủy đi, mà không đưa tay giúp đỡ sao? Phồn Giai mặc dù không phải nơi tốt nhất trên đời, dù sao cũng là cố hương của ta. Cái gì cũng không cần nói, nếu ta đáp ứng với bọn họ, đã biết sẽ chọc giận Đại vương. Bất quá, Mị Cơ xin thề với trời, cho dù Tây Lôi Vương không tới, Mị Cơ cũng tuyệt không để Minh

Vương bị thương tổn gì.” Ngừ khí lạnh dần, hỏi Dung Diễm : “Đại vương cũng muốn giao Mị Cơ cho Dung Hồ hay không?”

Dung Diễm sâu sắc dừng ở tuyệt mỹ nữ tử cùng mình có nhiều dây dưa, khóe môi hiện lên một tia thương cảm, lắc đầu nói: “Không.”

Phượng Minh vẫn lo lắng Dung Diễm nổi giận sẽ trút giận lên Mị Cơ, lúc này âm thầm thở dài nhẹ nhõm, vội vàng cầm đại chưởng thô ráp Dung Diễm.

Mị Cơ nghe xong câu trả lời của Dung Diễm, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, giống như người ngọc băng lãnh, thật lâu lạnh lùng nói: “Ta muốn nghỉ ngơi , nếu không định nhốt ta, thỉnh Đại vương mang Minh Vương trở về đi. Bất quá, Tam công chúa là hy vọng cuối cùng của vương tộc Phồn Giai ta, hy vọng Đại vương niệm tình bọn họ giúp Đại vương giết Khánh Đỉnh, không cần vận dụng đại hình với một nữ tử.” Chậm rãi đẩy qua hộp gấm trên bàn chứa đầu Khánh Đỉnh.

Đồng quốc cùng Tây Lôi cạnh nhau, từ trước đến nay căm thù lẫn nhau, đầu Khánh Đỉnh là sự tình trọng đại, Dung Diễm có chán ghét Bác Lăng cùng Tam công chúa đi nữa, cũng không thể không nhìn đại lễ này.

Hắn thái độ làm người cẩn thận, biết lá gan Phượng Minh nhỏ, ôn nhu nói với Phượng Minh: “Người nhắm mắt lại.” Xoay người mở hộp gấm ra, đầu Khánh Đỉnh rõ ràng ở bên trong, hai mắt giận dữ mở to, vẻ mặt hoảng sợ gần chết, không biết Bác Lăng từ đâu tìm được bậc thầy bảo tồn thi thể lợi hại như vậy, lại làm cho trông rất sống động.

Vợ chồng Bác Lăng tuy rằng đáng giận, nhưng vì hắn tiêu diệt Đại vương địch quốc, cũng coi như có phần cống hiến.

Dung Diễm nhìn đầu địch nhân, bất động thanh sắc đóng hộp gấm, nhìn thấy hồng nhan tri kỷ quen biết nhiều năm ngồi thẳng ở trước bàn, sắc mặt trắng như tuyết, ngay cả lòng dạ sắt đá, cũng không chịu thất vọng, gật đầu nói: “Hảo, bốn vương đáp ứng người, tuyệt không khó xử Tam công chúa .” Gọi thị vệ ngoài cửa, phân phó hắn đi gặp Dung Hồ : “Tạm hoãn dụng hình, lấy lễ Tam công chúa đổi đổi.”

Phượng Minh thấy tình hình khẩn trương hơi chút hòa hoãn, trong lòng yên ổn một chút, mới nhớ tới thân sinh phụ mẫu của An Hà, không khỏi đau đầu, lời nói nghẹn đầy mình muốn cùng Dung Diễm bàn bạc, thấp giọng nói: “Chúng ta trở về đi, để Mị Cơ nghỉ ngơi ” cúi đầu tính bắt lấy tay của Dung Diễm dắt ra bên ngoài, bỗng nhiên ngạc nhiên nói: ” Trên tay người như thế nào đỏ một mảnh ni? Sơn đỏ bên trong hộp không có gì chứ?” Cầm lấy một góc tay áo của mình muốn giúp Dung Diễm lau sạch.

Còn chưa chạm tới tay Dung Diễm, một lực mạnh mẽ đột nhiên vọt tới, đẩy hắn ngã trên mặt đất. Phượng Minh ngạc nhiên ngẩng đầu, chính là Dung Diễm đẩy hắn.

Dung Diễm đem tay giơ lên giữa không trung, cẩn thận phân tích phiến hồng kia.

Trên khuôn mặt luôn bình tĩnh, lúc này lại lộ ra biểu tình sợ hãi.

Phượng Minh bị bộ dáng của hắn dọa sợ: “Làm sao vậy?” Tiến nhanh tới vài bước.

Dung Diễm thể nhưng tránh về phía sau, giơ song chưởng lên ngang ngực, quát khê: “Đừng tới đây!”

Trong nháy mắt, trong phòng bị tĩnh mịch cực đáng sợ bao phủ.

” Dung Diễm?” Phượng Minh thử nhẹ nhàng hô một tiếng.

Dung Diễm cũng không trả lời, nhìn thật sâu Phượng Minh một cái, hắc sắc đặc biệt trong chỗ sâu nhất của con người, cơ hồ dọa sợ Phượng Minh.

Cảm giác đại họa lâm đầu đang tới.

Từ khi Dung Diễm đẩy Phượng Minh ra Mị Cơ đã biết không ổn, dù sao ái ý đối với Dung Diễm đã cắm sâu vào trong lòng, kim lòng không được chạy đến bên Dung Diễm, nhìn thoáng qua hồng ban trên tay hắn, thất thanh kinh hô một tiếng.

“A!” Đột nhiên tay gắt gao bưng kín miệng, đôi mắt đẹp trừng lớn, giống như gặp chuyện tình đáng sợ nhất trên đời.

Sợ hãi nặng nề giấu ở trong khoảnh khắc trầm mặc này.

Nguy cơ thật sâu giống như ma quỷ qua tâm Phượng Minh, cơ hồ ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, miễn cưỡng kiềm chế, dùng thanh âm bình tĩnh hỏi: "Dung Diễm, đã xảy ra chuyện gì?" Nhưng trong thanh âm này cất giấu run rẩy, so với ban nãy càng nhiều hơn.

"Không phải đại sự gì. . . ." Dung Diễm nhìn chăm chăm hai tay của mình, giống như đó là một địch nhân không thể khinh thường, thật lâu sau thở ra một hơi, trấn định, trầm giọng nói: "Người tới, kêu Dung Hồ mang Bác Lăng cùng Tam công chúa đến đây."

140. Quyển 8 - Chương 7

CHƯƠNG 7

Ba người tĩnh tọa trong khuê phòng của Mị Cơ, yên tĩnh đến mức một chút âm thanh cũng không có.

Một lát sau, tiếng va chạm thanh thúy của thiết liên từ xa dần đến gần. Dung Hồ tự mình áp giải Bác Lăng cùng Tam công chúa đến, trên người cả hai đều đã bị xiềng xích khóa lại.

Bác Lăng từng bắt cóc Phượng Minh, hại Phượng Minh rơi vào tay Nhược Ngôn của Ly quốc, Dung Hồ đối với hắn đương nhiên sẽ không khách khí, xích tay chân đều mang đủ. Đối với Tam công chúa, bởi vì ngại thể diện của Mị Cơ, nên chỉ bắt mang xích tay, xem như là "ưu ái" lắm rồi.

Dung Diễm ngồi ở giữa, hai bên là Mị Cơ sắc mặt tái nhợt cùng Phượng Minh kinh hoàng bất an. Trong ba người, trái lại là Dung Diễm sắc mặt bình tĩnh nhất, thấy Bác Lăng cùng Tam công chúa bị bọn thị vệ đẩy lên trước mặt, thân nhiên chất vấn: "Đầu của Khánh Đình, người cuối cùng để vào hộp là ai?"

Hai người Bác Lăng còn tưởng rằng Dung Diễm tính tiếp tục truy vấn chuyện thân sinh mẫu thân của Phượng Minh, nghe Dung Diễm vừa hỏi, nghi hoặc liếc mắt.

Bác Lăng thực sắc khoải, thân nhiên nói: "Đầu người dễ hư thối, chúng ta cũng không nắm chắc có thể lập tức nhìn thấy Tây Lôi Vương, cho nên từng đem đầu thỉnh cao thủ tẩm chế. Người cuối cùng bỏ đầu vào hộp gấm, là đại sư tẩm chế đầu."

Tam công chúa thận trọng liếc nhìn sắc mặt cực khó coi của Mị Cơ: "Đầu của Khánh Đình có vấn đề gì sao?"

Phượng Minh vẫn không biết thứ màu đỏ trên tay Dung Diễm là cái gì, chỉ biết nhất định đại sự không ổn. Dung Diễm càng không lên tiếng, hắn càng lo lắng, nhin không được vội la lên: "Cái hộp kia. . . ." Chưa kịp nói tiếp, lại dường như cảm giác được có ánh mắt di động.

Ngẩng đầu nhìn, đối diện tầm mắt của Dung Diễm.

"Bình tĩnh lại." Dung Diễm mỉm cười khóe môi khẽ nhếch, ánh mắt chuyển hướng Bác Lăng đứng thẳng phía trước, ánh mắt lạnh lùng, khinh miêu đạm tả hỏi: "Có thể bảo quản đầu người đến mức giống như lúc còn sống, vị đại sư mà các người nói, chính là Diêu Duệ phu nhân?"

Danh tự này Phượng Minh mới nghe lần đầu, sắc mặt Bác Lăng cùng Tam công chúa cũng đại biến, cả người đều run lên, hoảng sợ ngẩng đầu trừng Dung Diễm, tựa hồ hoàn toàn không ngờ Dung Diễm có thể một chiêu phá được át chủ bài của bọn họ.

Dung Diễm lại hỏi: "Diêu Duệ phu nhân chính là mẫu thân thân sinh của Phượng Minh?"

Lần này ngay cả Phượng Minh cũng chấn động.

Chỉ có Mị Cơ tựa hồ sớm đoán được, chưa xót nhìn chăm chăm Tam công chúa, cực kỳ thất vọng.

Bác Lăng sửng sốt trong chốc lát, mới chậm rãi thu lại vẻ mặt kinh ngạc, nhẹ nhàng thở dài: "Tây Lôi Vương quả nhiên lợi hại, không thể ngờ được lại bị người đoán ra."

Tam công chúa cũng là sắc mặt thất bại, thấp giọng hỏi: “Không biết Tây Lôi Vương làm sao đoán được?”

Dung Diễm không nhìn được cũng cười khổ: “Cái này còn cần phải đoán sao?” Hắc đưa ra song chưởng, lòng bàn tay đỏ sẫm rõ ràng.

Tam công chúa nâng mắt nhìn, nhất thời kinh hãi, thất thanh nói: “Tình nhân huyết?”

“Tình nhân huyết? Cái gì gọi là Tình nhân huyết?” Phượng Minh đột nhiên nhảy dựng lên, gấp đến mức đầu ra mồ hôi lạnh: “Các người. . . . Các người vì sao lại hạ độc?”

“Hạ độc?” Bác Lăng cùng Tam công chúa đồng dạng kinh ngạc, ngây người một lát, đột nhiên sợ hãi ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng lắc đầu: “Minh Vương chó hiểu lầm, chúng ta tuyệt đối không có hạ độc, cái hộp kia, cái hộp kia. . . .”

Hắc nhìn hồng ngân trong lòng bàn tay Dung Diễm một cái, lại khó có thể biện bạch.

Tình nhân huyết của Diêu Duệ phu nhân vang danh thiên hạ, bệnh trạng trúng độc bọn họ đều nghe nói qua. Nữ nhân kia từ trước đến nay nổi tiếng ngoan độc quái gở, từ trước đến nay không có giao tình cùng Bác Lăng, vì sao lại bỗng nhiên hảo tâm giúp bọn họ bảo quản của đầu Khánh Đình, giúp bọn họ ra khỏi Hàm Quy, hộ tống bọn họ một đường đến Vĩnh An?

Chẳng lẽ mục đích của nàng, chính là mượn tay bọn họ hạ độc Dung Diễm?

Hoặc là Phượng Minh?

Bác Lăng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, như vậy, hắc cùng Tam công chúa chẳng phải đều trở thành quỷ chết thay bị người ta lợi dụng?

“Tình nhân huyết là cái gì? Độc tính như thế nào?” Phượng Minh thấy mọi người kiêng kị, càng thêm bất an.

Dung Diễm thấy bộ dáng cậu lo lắng sợ hãi, ngược lại cảm thấy thú vị, cười yếu ớt nói: “Không cần lo lắng, loại độc này sẽ không trí mạng, chỉ không nghĩ tới việc này thế nhưng sẽ dẫn Diêu Duệ phu nhân tới. . . .” Trầm ngâm một lát, ra lệnh cho Dung Hồ: “Thu xiềng xích lại.”

Sự tình chuyển biến đột ngột, Dung Diễm ngược lại càng ung dung, chỉ vào bàn bên kia nói: “Ngồi xuống, để chúng ta giải quyết sự tình trước khi tình huống chưa biến thành hồng bét.”

Tam công chúa cùng Bác Lăng thấy hắc đột nhiên trúng cự độc, lại còn có thể nói nói cười cười, trong lòng âm thầm khâm phục, hai người vai kề vai, thật cẩn thận ngồi xuống.

Phượng Minh nghe xong sáu chữ “Trước khi biến thành hồng bét”, trái tim đột nhiên bị siết chặt, thần kinh toàn thân giống như bị cái gì hung hăng kéo căng, nhớ tới Dung Diễm nói phải “bình tĩnh lại”, phải đau khổ nhịn xuống, trừng mắt yên lặng xem tình thế tiến triển.

Nhóm người này có địch ý nặng nề cùng tình bằng hữu ngồi quanh bàn.

Vẫn gắt gao mím môi, ánh mắt Mị Cơ lúc này trở nên giống như cây kim lạnh lẽo sắc bén, mở miệng đầu tiên: “Tam công chúa, chân tướng của chuyện này, thỉnh người giải thích rõ ràng.”

Chính nàng đưa Bác Lăng cùng Tam công chúa tới gặp Phượng Minh, không có trợ giúp của nàng, Bác Lăng cùng Tam công chúa tuyệt không thể dễ dàng vào doanh địa cạnh phòng nghiêm ngặt.

Nếu lần này thật sự là một âm mưu nhằm vào Dung Diễm, vậy nàng chẳng phải thành đồng lõa hạ độc Dung Diễm sao? Nghĩ đến chút cảm thông của mình đối với vương tộc cổ hương lại bị người ta lợi dụng, Mị Cơ thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hương vị vừa khổ vừa chất dâng lên nghẹn ứ nơi cổ họng.

Bác Lăng cùng Tam công chúa trong lúc đó, Bác Lăng cho người ta ấn tượng quá mức giảo hoạt. Lại nói, vẫn là giải thích của Tam công chúa tương đối có thể tin.

Phượng Minh cùng Dung Diễm đều trầm mặc nhìn chằm chằm bọn họ.

Dung Hồ đứng bên cạnh bọn họ, tay không rời kiếm, bộ dáng như hổ rình mồi, ngay bên ngoài, còn không biết ẩn nấp bao nhiêu tinh binh.

Bác Lăng cùng Tam công chúa trao đổi một ánh mắt.

Tới lúc này nếu không hợp tác chính là tự tìm tử lộ.

“Không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy.” Đôi môi của Tam công chúa run rẩy một chút, hồi tưởng nói: “Chúng ta lên vào Hàm Quy dự định ám sát Diệu Quang, kết quả Diệu Quang chạy thoát, Khánh Đỉnh thành sơn dương thế tội, bị chúng ta thuận tiện chém đầu.”

Tam công chúa hạ thấp cái cổ duyên dáng, hơi chớp mi mắt, cười gượng nhìn Dung Diễm : “Tây Lôi Vương cũng có thể đoán được, chúng ta đã cùng đường. Diệu Quang của Ly quốc , Long Thiên của Phồn Giai , thậm chí ngay cả cổ hươu Bác Lâm của Tứ vương tử, đều muốn lấy mạng của chúng ta, hiện tại thêm Đồng quốc mất đi Đại vương. Thiên hạ tuy lớn, nhưng không có nơi hai người chúng ta có thể sống yên ổn.”

Nhớ tới bản thân là công chúa Phồn Giai , từ nhỏ nhận hết sủng ái, cư nhiên lại lưu lạc đến nông nổi như vậy, cảm thấy bị thương, thanh âm trở nên nghẹn ngào.

Bác Lăng ôn nhu an ủi nàng hai câu, thấy Tam công chúa nghẹn ngào không thể kiềm chế, thở dài, rồi nói tiếp: “Ở thời điểm chúng ta vô kế khả thi, Diêu Duệ phu nhân bỗng nhiên xuất hiện. Vị phu nhân này thủ đoạn nổi danh ngoan độc, nếu là lúc bình thường, chúng ta cũng không dám tiếp xúc nàng nhiều. Nhưng truy binh Bác Lâm Ly quốc ở phía sau người dần tới gần, chúng ta còn có biện pháp nào khác? Không ngờ Diêu Duệ phu nhân cùng chúng ta không thân cũng chẳng quen, lại giúp chúng ta. Chẳng những giúp chúng ta tránh đi truy binh, còn bảo quản tốt đầu của Khánh Đỉnh, còn chỉ cho chúng ta một thông lộ có thể đi.

Diêu Duệ phu nhân chỉ bọn hần thông lộ, đương nhiên chính là muốn bọn họ mang theo đầu của Khánh Đỉnh tới gặp Phượng Minh , thông qua Phượng Minh lấy được trợ giúp của Tiêu Túng .

“Hừ! Lúc đầu nên đoán được, hảo tâm của nàng là giả dối.”

“Diêu Duệ phu nhân nói, nàng là thân mẫu của Minh Vương , mà Tiêu Thánh Sư chính là thân phụ của Minh Vương. Chỉ cần Minh Vương thỉnh cầu Tiêu Thánh Sư, Tiêu Thánh Sư nhất định sẽ đáp ứng ám sát Long Thiên .”

Bác Lăng vẻ mặt chán nản.

Hiện tại tất nhiên biết, hần cùng Tam công chúa bị người ta coi là đứa ngốc mà đùa giỡn .

Hơn nữa là đứa ngốc chủ động chịu chết.

Mị Cơ giữa mi trần đầy ưu thương, trong lòng nàng thấy thẹn, vẫn không dám quay đầu nhìn mặt Dung Diễm, vẻ mặt không tin, nhủ mi nói: “Minh Vương lại là nhi tử của Tiêu Thánh Sư cùng Diêu Duệ phu nhân? Việc này thật không thể tưởng tượng được .”

Tam công chúa cười khổ nói: “Lời này nếu do người khác nói , chúng ta tất nhiên sẽ không tùy tiện tin tưởng. Nhưng Diêu Duệ phu nhân có đại ân đối với chúng ta, nàng tuy rằng hành động ngoan độc, thanh danh không tốt, nhưng không phải nữ nhân nông cạn thuận miệng nói dối.”

“Minh Vương không phải nhi tử của lão Dung Vương, từ nhỏ thay thế Tây Lôi Vương vào cung làm Thái tử sao?”

“Chẳng lẽ. là lão Dung Vương từ trong dân gian tìm oa nhi, mà oa nhi này, đúng lúc là cốt nhục của Diêu Duệ phu nhân cùng Tiêu Thánh Sư?”

Phượng Minh hồi hộp, nhớ tới lão tướng quân Đông Phàm Thương Nhan, hần từng nói với Phượng Minh, lão Dung Vương sẽ không để cốt nhục của mình đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Vào cung làm thế thân cho tiểu thái tử tùy thời sẽ bị ám sát, cái này cùng kẻ chết thay có khác biệt gì?

Chẳng lẽ cậu (tiền thân An Hà có cái số xui xẻo) thật là đứa trẻ lưu lạc được lão Dung Vương tùy tiện nhặt về từ bên ngoài?

Phượng Minh thấy kích động, nhìn Dung Diễm, vừa vặn Dung Diễm cũng đang nhìn qua, ánh mắt hai người chạm nhau, hiển nhiên cảm thấy điều suy đoán của Mị Cơ rất có khả năng.

Tam công chúa tuân lệ một hồi, đã bình thần hơn một chút, lắc đầu nói: “Điều này sao có thể? Điều Duệ phu nhân cùng Tiêu Thánh Sư là người ra sao, ai dám có lá gan lớn như vậy, tùy tiện mang nhi tử của bọn họ đi, còn giao cho lão Dung Vương Tây Lôi đưa vào hoàng cung?”

Càng đáng sợ hơn so với đắc tội một ma vương, chính là đắc tội hai ma vương.

Hai người kia, tùy tiện đắc tội, ắt sẽ phải gánh đại họa chết không có chỗ chôn.

Thiên hạ tuyệt không có người ngu xuẩn như vậy.

Cho dù có, ai lại có năng lực đánh cắp nhi tử của Tiêu Thánh Sư cùng Điều Duệ phu nhân đây?

Ánh mắt của mọi người, không nhìn được đều kì dị nhìn Phượng Minh .

Phượng Minh lo lắng dặt vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói), nhìn không được nói: “Trước không cần lo phụ mẫu ta là ai, tối quan trọng hơn chính là giải độc trên tay Dung Diễm .”

Ngoài Dung Diễm , Bác Lăng rốt cuộc khôi phục lại thành một người trấn định, giải thích với Phượng Minh : “Minh Vương, Tình nhân huyết là kỳ độc, chỉ có Điều Duệ phu nhân hạ được , cũng chỉ có Điều Duệ phu nhân giải được . Muốn nàng giải độc, đầu tiên phải hiểu được dụng ý nàng hạ độc, Tây Lôi Vương mới nghĩ biện pháp ứng phó.”

Dung Diễm cũng nói: “Người không phải đã nói, biết người biết ta, bách chiến bách thắng sao?”

Khó thấy được Phượng Minh vì mình lo lắng, Dung Diễm thoát nhìn thần nhiên, làm Phượng Minh hận nghiêng rằng.

Mị Cơ cân nhắc trong chốc lát, vẫn lắc đầu: “Ta vẫn không tin Điều Duệ phu nhân chính là mẫu thân của Minh Vương .”

Phượng Minh nhớ tới độc trong hộp gấm liền thấy trong lòng nguội lạnh, càng phủ định tất cả : “Nàng làm sao có thể là mẫu thân của ta? Nàng hạ độc trên hộp, nàng. . . .” Phượng Minh tựa hồ nghĩ đến gì đó, chợt chấn động, đột nhiên kêu lên; “Nàng kêu Bác Lăng giao đầu Khánh Đình cho ta, nàng vốn là định. . . .”

“Tính toán hạ độc người, kết quả là ta thay người.” Dung Diễm biết Phượng Minh vì mình lo lắng, trong lòng cảm động, thấp giọng an ủi : “Ngay cả Mạn nhiếp chúng ta còn có thể giải được , huống chi chỉ là một cái Tình nhân huyết? Độc tính của nó nhẹ hơn Mạn nhiếp.”

Hắn chủ ý là an ủi Phượng Minh, không nghĩ tới hoàn toàn phản tác dụng. Phượng Minh nhớ tới lúc trước bị Nhược Ngôn hại, trúng Mạn nhiếp kì độc, bị tra tấn đến chết đi sống lại, loại sự tình này chẳng lẽ phải ở trên người Dung Diễm lặp lại một lần nữa? Lúc này sắc mặt trở nên càng sợ hãi.

Bác Lăng kể lại toàn bộ tình huống : “Sau khi Điều Duệ phu nhân đem đầu bỏ vào hộp, luôn dặn dò chúng ta không nên tự tiện mở ra, nếu không không khí ẩm ướt xâm nhập, đầu có thể chưa đưa đến Minh Vương liền hư thối .”

Dung Diễm ngữ khí uy nghiêm, mang theo cười lạnh: “Nàng đối với các người thực quan tâm, sợ các người mở ra, không cần thận trọng độc.”

Bác Lăng vẻ mặt xấu hổ: “Nàng chỉ lo lắng không thể độc được người muốn độc mà thôi.”

Hắn cùng Tam công chúa cũng coi như không may đi, không có thân phận vương thất tôn quý, trong tay không có binh lực, địch nhân lại đặc biệt nhiều, Ly quốc, Phồn Giai, Bác Lâm, Đồng quốc vì nhiều nguyên nhân muốn đối phó bọn họ.

Nếu chuyện lần này không thể giải quyết viên mãn, giúp Dung Diễm giải độc Tình nhân huyết , danh sách địch nhân lại thêm một Tây Lôi cường đại.

Như vậy Bác Lăng cùng Tam công chúa cũng không cần lại chạy trốn khắp nơi, đơn giản tự sát tốt hơn.

“Vì sao Điều Duệ phu nhân phải hại Minh Vương ?”

“Nếu Điều Duệ phu nhân là mẫu thân Minh Vương , tuyệt không nên hạ độc hại nhi tử thân sinh của mình.”

“Nhưng Diêu Duệ phu nhân vì cái gì nói dối mình là mẫu thân Minh Vương?”

“Từ trước đến nay Diêu Duệ phu nhân không để ý tới chính sự, vì cái gì muốn hạ độc hại Tây Lôi Minh Vương tiếng tăm lòng lẫy?”

“Chẳng lẽ cũng không có ai thỉnh Diêu Duệ phu nhân đối phó Tây Lôi ? Người sau màn không biết chừng là người của một quốc gia nào đó?”

“Nếu phu nhân thật sự là được người thỉnh rời núi, người nọ nhất định là cừu nhân của Tây Lôi Vương cùng Minh Vương .” Mị Cơ cân nhắc hỏi: “Nếu Minh Vương hoặc Tây Lôi Vương gặp tai họa, ai sẽ cao hứng nhất đây?” Lời mới nói ra, nàng lập tức phát hiện mình hỏi một vấn đề ngốc.

Phượng Minh hoặc Dung Diễm gặp đại nạn, chỉ sợ ngoài Tây Lôi , quân chủ của Thập nhất quốc cùng nhóm quý tộc sẽ cao hứng thiết đãi ba ngày đại yến.

Đông Phàm vừa mới quy thuận Tây Lôi , sẽ lập tức diễn một màn tranh đoạt vương quyền.

Hiện nay tình hình Thập nhị quốc biến hóa khó lường, thật làm người khác đau đầu.

Phượng Minh thấy bọn họ người một lời ta một câu, chậm rãi nói, gấp đến độ tâm bị lửa cháy. Giờ mới biết được Dung Diễm có khí phách vương giả trầm tĩnh, thật sự là đáng quý, muốn bắt chước cũng bắt chước không được .

Phượng Minh chờ Dung Diễm với Bác Lăng thảo luận trong chốc lát, khá bình tĩnh, người khác đều suy nghĩ sâu xa mục đích Diêu Duệ phu nhân hạ độc, Phượng Minh lại lý sự oán hận nói: “Giết người thì giết người, hạ độc thì hạ độc, chung quy nên có một nguyên nhân đi. Cũng không nói cho người ta, nói một chút có mục đích gì, để cho chúng ta đoán? Cho dù lưu một tờ giấy cũng tốt a!”

Hắn hừ mạnh một tiếng, mới phát hiện phòng đã an tĩnh lại, mỗi người đều như bình tĩnh đại ngộ nhìn hắn.

Phượng Minh ngạc nhiên: “Làm sao vậy?”

Bác Lăng nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Hộp.”

Dung Diễm đã đứng lên, xoay người cầm lấy hộp gấm chứa đầu Khánh Đỉnh trên bàn, dù sao hắn đã trúng độc, cũng không sợ độc trên hộp, mở nắp hộp, bỏ cổ khô phủ trên đầu ra, đổ đầu Khánh Đỉnh ra.

“Àn?”

Nơi đáy hòm ban đầu bị đầu người đè lên quả nhiên có quyển giản khéo léo.(tắm thiệp = lụa)

Quyển giản này không biết chế tạo làm sao, cả tấm trắng thuần, đặt ở cổ của cái đầu khô héo, nhưng một chút cũng không bị vấy bẩn.

Dung Diễm dùng hai ngón tay bóc quyển giản lên, lại còn ngửi được một mùi thơm nhạt. Vừa thấy nội dung, với sự trầm ổn của Dung Diễm , cũng không nhận được “Di” một tiếng.

“Viết cái gì?” Phượng Minh đi qua đầu tiên, thấy rõ ràng trên mặt có chữ, nhất thời ghen hòng nhìn trân trối.

Dung Diễm lộ ra biểu tình dở khóc dở cười: “Người xem đi.” Đưa quyển giản tới trước mặt Phượng Minh .

Phượng Minh cúi đầu nhìn, con mắt mở lớn, kinh ngạc đến ngây dại.

Trên quyển giản chỉ viết một hàng chữ tinh tế.

Tiêu Túng, muốn cứu thân sinh nhi tử của ngươi, lập tức cùng ta thành thân. Ngươi nếu không xem hắn là nhi tử, ta cũng không xem hắn là nhi tử.

Phía dưới không có kí tên, nhưng không cần phải nói cũng biết được, đây là bút tích của vị Diêu Duệ phu nhân kia.

Thật sự là một phong thư bức hôn rất đáng được người tán dương nhất từ xưa đến nay.

Quyên giảo chuyển một vòng trên bàn, sau khi mọi người thấy nội dung bên trong, biểu tình quái dị y như nhau.

Ngay cả Bác Lăng cũng lắc đầu khó hiểu: “Lâu nay nghe nói Diêu Duệ phu nhân không có nhân tính, không ngờ lại đến mức này.”

Thiên hạ có người mẫu thân nào sẽ hạ độc ở trên người thân sinh nhi tử của mình, bức phụ thân của nhi tử cùng mình thành thân chứ?

“Minh Vương thật do Diêu Duệ phu nhân sinh ra?”

Mị Cơ thở dài: “Muốn biết rõ vấn đề này còn không dễ dàng sao? Có một người nhất định biết đáp án.”

Vị Tiêu Thánh Sư kia vĩnh viễn để kiếm thuật lên hàng đầu, chung quy nên biết rõ nữ nhân vì mình sinh hạ nhi tử là ai đi ?

141. Quyển 8 - Chương 8

CHƯƠNG 8

Phượng Minh nhảy dựng, vội la lên: “Đúng, mặc kệ thế nào, phải đi gặp Tiêu.” Nhớ tới kiếm sư thân bí kia rất có thể là thân sinh phụ thân của mình (của thân thể này), trong lòng có điểm cổ quái, rồi nói tiếp: “. Tiêu Thánh Sư. Hắn là sư phụ Dung Diễm, biết đệ tử yêu thích nhất bị trúng độc, như thế nào cũng sẽ giúp đi.”

Dung Diễm cũng đứng lên, biểu tình lại không lạc quan như Phượng Minh, cười khổ nói: “Người không biết thái độ làm người của tiên sinh, mới có thể nghĩ sự tình đơn giản như vậy.”

Mị Cơ nâng lên đôi mắt thất thần, nhìn bọn họ, khẽ thở dài: “Nếu Đại vương tin ta, Bác Lăng vương tử cùng Tam công chúa tạm ở lại chỗ này đi, trước khi Đại vương trở về, ta cam đoan hai người bọn họ sẽ không ly khai.”

Hai người này hại Dung Diễm trúng độc, nếu lại rơi vào trong tay Dung Hổ, không chết cũng phải mất một tầng da. Mị Cơ dù sao cũng không muốn thấy vị vương tộc cuối cùng của cố hương bị tra tấn, tuy rằng trong lòng vẫn còn tức giận vì chuyện này, vẫn mở miệng hướng Dung Diễm xin người.

Tam công chúa hơi kinh ngạc, cảm kích liếc Mị Cơ một cái.

Dung Diễm cười khổ lắc đầu: “Ta sao lại không tin người? Bọn họ ở chỗ này, Dung Hổ lui về gian ngoài, dẫn người hộ vệ bốn phía đi.”

Dung Hổ vâng lệnh, dẫn bọn thị vệ lui ra ngoài.

Bác Lăng biết tạm thời đứng dưới sự bảo vệ của Mị Cơ, cuối cùng thả lỏng một chút, gả ở dưới bàn nắm đôi tay nhỏ bé mềm mại của Tam công chúa đang căng thẳng, quay đầu ôn nhu nhìn Tam công chúa.

Dung Diễm vốn muốn một mình đi gặp Tiêu Túng, đề nghị này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt khó coi của Phượng Minh giống như muốn khóc đến nơi. Dung Diễm không có biện pháp, đành phải mang cậu đi gặp Tiêu Túng.

Ra khỏi khuê phòng của Mị Cơ, ban đêm khá mát, gió đêm lướt qua trước mặt, một chút quần quít lấy người không tha. Nếu đổi lại ngày thường, Phượng Minh nhất định vui vẻ thoải mái, lúc này tâm tình hai người đều phi thường nặng nề, một chút khoái hoạt cũng không dậy nổi.

Liệt Nhi nhận được tin, đã nghênh đón ở bên ngoài, lo lắng hướng hai người hành lễ xong, không dám quấy rầy Dung Diễm cùng Phượng Minh, dẫn vài tên thị vệ xa xa đi theo sau.

Tiêu Thánh Sư thích thanh tịnh, tắm viện ở một chỗ khác trong doanh địa, cách viện tử của Mị Cơ một đoạn lộ trình dài.

Hai người bước đi dưới ánh trăng trầm mặc.

“Ta tới bây giờ chưa từng nghe qua danh tự của Diêu Duệ phu nhân, cũng chưa nghe Dung Hồ đề cập qua.”
Phượng Minh đánh vỡ yên tĩnh.

Dung Diễm thản nhiên đáp: “Là ta muốn Dung Hồ không đề cập tới danh tự của nàng. Nữ nhân này. . .
. . Ta nghĩ người vĩnh viễn cũng sẽ không gặp nàng.”

Phượng Minh khó hiểu hỏi: “Nữ nhân này rốt cuộc có lai lịch gì?”

“Nghe nói trước đây nàng là quý tộc Yến Đình, là một tay độc thuật quỷ dị đáng sợ. Nữ nhân này chẳng những vô tình, hơn nữa không tuân theo lễ thường, thường thường không có chút duyên cớ đã hạ thủ hại người, cho dù là người lạ cùng nàng không có quan hệ gì, chỉ cần nàng cao hứng, sẽ hạ độc hại người.”

Phượng Minh nghe được mặt mày nhăn lại, mẫu thân của cậu (thân thể này) cư nhiên là nữ nhân như vậy?

Ở hiện đại cậu cũng đã là cô nhi, chưa từng hưởng thụ qua yêu thương của phụ mẫu, hiện tại xuất hiện hai người có thể là phụ mẫu (chỉ ít là của thân thể này), mặc kệ dùng lý trí kiểm chế như thế nào, vẫn là nhìn không được có vài phần hâm mộ chủ nhân cũ của thân thể này.

An Hà so với cậu may mắn hơn một chút, đại khái là phương diện thân nhân này đi.

Dung Diễm hiển nhiên cũng chưa hề nghĩ tới phụ mẫu của An Hà vẫn còn sống, hơn nữa đều là đại nhân vật tiếng tăm lẫy lừng: “An Hà là một người yếu đuối vô năng như vậy, lại có phụ mẫu như vậy, còn có một nhi tử thông minh hoạt bát, tình nhân yêu hấn hết lòng.”

Trong lòng Phượng Minh cũng đang nghĩ đến điểm này, thuận miệng đáp: “Ta có một mình người là đủ rồi.”

Dung Diễm đột nhiên dừng bước, Phượng Minh thiếu chút nữa đụng phải.

“Làm sao vậy?”

Dung Diễm nhìn cậu chăm chú, vào ban đêm, ánh mắt hấn phát ra quang mang chói lọi.

“Phượng Minh, người biết Tình nhân huyết là loại độc gì không?” Dung Diễm đột nhiên hỏi.

Phượng Minh nhất thời khần trương: “Không phải là một loại độc thôi sao?”

“Độc dược cũng có độc tính bất đồng.” Dung Diễm cúi đầu nhìn cậu, nhẹ giọng trả lời: “Người trúng Tình nhân huyết, mọi chuyện khác đều giống như thường nhân, chỉ có điểm khác là.”

Hắn dừng một chút.

Phượng Minh khó hiểu ngẩng đầu: “Àn?”

“ Người trúng độc không thể cùng người mình yêu thương thân cận da thịt.”

“Không thể thân cận da thịt?” Phượng Minh trừng lớn: “Như thế nào mới tính là thân cận da thịt?”

“Thân thể da thịt tuyệt không thể chạm nhau, nếu không hai người sẽ lập tức bị mất mạng.”

Nói chính xác là, chẳng những không thể ân ái trên giường, mà còn không thể ôm ấp áp áp, không thể hôn môi.

Cho dù chỉ là động tác cầm bàn tay nhỏ bé thuần khiết như vậy, cũng sẽ lập tức phát độc đi đời nhà ma.(seo lại có thứ độc quái gở thế không biết,ta hận ah,còn đâu xôi thịt của ta nữa)

Độc tính này, thật sự cùng thư bức hôn của Diêu Duệ phu nhân giống nhau, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả(đại ý là xưa nay chưa có ai) khiến kẻ khác vô tay tán dương.

Phượng Minh liền rên rỉ: “Nói như vậy, hiện tại người ai cũng không thể tiếp xúc?”

“Chỉ có người.” Dung Diễm cũng vì độc tính này phi thường buồn khổ: “Chỉ có người yêu thương nhất không thể đụng vào, những người khác đều không sao cả.”

Phượng Minh chỉ cảm thấy đầu phát đau từng đợt.(Minh đang đau khổ à.bùn wá đi)

Xem ra chỉ có thể đặt hy vọng vào Tiêu Thánh Sư, hy vọng hắn còn có chút đạo đức cơ bản, ngoan ngoãn mà thú lão mẹ của nhi tử mình vào cửa, để tân nương tử nhanh đem giải được đến.

Tiêu Thánh Sư tuy rằng có được sự nghiệp hàng vận (vận tải đường thủy) kiếm tiền nhiều nhất thiên hạ, nhưng không phải người thích chơi đùa xa hoa. Ngược lại, hắn coi trọng sự tự nhiên, coi trọng tu vi bản thân hơn xa truy đuổi danh lợi.

Khi Dung Diễm cùng Phượng Minh đi vào tắm viện của Tiêu Túng, hắn đã đi ngủ.

Người tới nếu không phải là ái đồ Dung Diễm của Tiêu Túng, thêm biểu tình nghiêm trọng nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, tùy tùng của Tiêu Túng tuyệt không dám vào phòng quấy rầy Tiêu Túng đã đi vào giấc ngủ.

Ở ngoài sân cung kính đợi trong chốc lát, hai người được thỉnh vào phòng khách.

Tiêu Túng bị đánh thức không có một chút bộ dáng mơ màng, bất kể lúc nào, hắn luôn đạm nhiên mà thanh tĩnh, ngẫu nhiên nhìn lướt qua, có thể kinh hãi nhìn thấy quang mang sắc bén trong con ngươi hắn.

Người này là một thanh bảo kiếm tùy lúc có thể ra khỏi vỏ.

“Có chuyện gì?”

Dung Diễm quý vi Tây Lôi Đại vương, nhìn thấy Tiêu Túng trầm ổn tiêu sái đi ra từ sau cửa, vẫn lập tức đứng lên, cung kính hành lễ, đáp: “Đánh thức tiên sinh, đích thật có chuyện đột nhiên xảy ra.”

Hắn đem chuyện tối nay nhìn thấy Bác Lăng cùng Tam công chúa đơn giản nói một lần, tựa hồ biết Tiêu Túng không có nhiều kiên nhẫn lắng nghe chuyện này, lập tức chuyển trọng điểm tới trên người Diêu Duệ phu nhân.

Nghे thấy danh tự này, Tiêu Túng vẫn thờ ơ mới hơi nghiêng người một chút.

“Là nàng?”

Dung Diễm thừa cơ hỏi: “Tiên sinh thật sự nhận thức Diêu Duệ phu nhân?”

Tiêu Túng thở dài, thản nhiên cười nói: “Chúng ta đâu chỉ là nhận thức.”

Phượng Minh nghe phân phó của Dung Diễm, vẫn ngoan ngoãn đứng bên cạnh không chen vào nói. Lúc này nghe Tiêu Túng vừa nói như thế, tim đập mạnh một cái, hiểu được Diêu Duệ phu nhân không có nói hươu nói vượn, Tiêu Túng quả thật vô cùng có khả năng chính là phụ thân của cậu (thân thể này).

Không nhận được âm thầm trao đổi một ánh mắt với Dung Diễm.

Vấn đề kế tiếp, liền phi thường mấu chốt .

Dung Diễm suy tính kỹ càng một phen, mới trầm giọng hỏi: “Diêu Duệ phu nhân nói với Bác Lăng, nàng từng vì tiên sinh sinh hạ một nhi tử, hiện tại đã trưởng thành.”

Phượng Minh khẩn trương nhìn chăm chăm phản ứng của Tiêu Túng.

Tiêu Túng lại vẫn là biểu tình lạnh nhạt, gật đầu nói: “Đúng vậy, nhi tử của ta đã trưởng thành.” Quay đầu, tầm mắt chuyển qua trên người Phượng Minh: “Hắn chính là Minh Vương.”

Từ lúc trong yến hội Dung Diễm có thể đoán được khi Tiêu Túng muốn xem bàn tay Phượng Minh, Tiêu Túng đã biết việc này, hiện tại bất quá chỉ kiểm chứng mà thôi.

Phượng Minh lại phi thường kinh ngạc: “Tiêu. Người. Người biết ta là nhi tử của người?”

“Không sai, ta từng xem qua tay người một lần lúc người sinh ra, trong dạ yến, ta đã nhận ra được.” Tiêu Túng nói: “Tay người giống như mặt người, đều có thể xem như dấu hiệu nhận thức. Theo ý ta, tay so với mặt càng đáng tin hơn. Bàn tay lúc nhỏ cùng sau khi thành niên tuy rằng sẽ xuất hiện biến hóa, nhưng vẫn có vân tay có thể tìm ra. Chỉ cần cho ta xem qua tay người một lần, từ nay về sau ta có thể nhận ra người.” (má ơi, còn ghê hơn CSI lun, cam bái hạ phong ah)

Nguyên lai hắn không chỉ là kiếm sư nổi tiếng thiên hạ, còn là một chuyên gia về bàn tay.

Dung Diễm nghĩ sâu xa hơn so với Phượng Minh, hỏi Tiêu Túng: ” Nếu Tiên sinh cùng Phượng Minh phụ tử xa cách gặp lại, trong dạ yển vì cái gì không lập tức nhận thức nhau?”

Tiêu Túng chứng quản hàng vận của các quốc gia, nhóm thủ hạ, sát thủ ,người tài ba vô số, bản thân lại là bậc thầy kiếm thuật, thật sự là có đủ hắc bạch lưỡng đạo. Phượng Minh có một phụ thân như vậy, sau này ai muốn bính cậu đều phải hảo hảo lo lắng.

Tiêu Túng tựa hồ chưa từng lo lắng qua về chuyện nhận thức, đối Dung Diễm lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc, người đã là đệ tử có thiên tư nhất của ta, lại không thể hiểu được ý nghĩa theo đuổi đỉnh cao của kiếm thuật.”

“Ta lúc trẻ thì đối với kiếm thuật thể hiện thiên phú xuất sắc, đến khi hai mươi tuổi, đã không người nào có thể đánh bại ta. Bắt đầu từ khi đó, ta quyết định dùng cả đời nghiên cứu kiếm đạo.” Tiêu Túng lộ ra ánh mắt hoài niệm : “Khi ta hai mươi lăm tuổi, bỗng nhiên hiểu được kiếm thuật là một con đường dài không có điểm cuối, nhưng sinh mệnh của con người thì có điểm cuối .”

“Nga!” Phượng Minh đột nhiên hiểu ra: “Cho nên người cùng Diêu Duệ phụ nhân định sinh một người thừa kế.”

Tiêu Túng từ sau khi thừa nhận mình là phụ thân của Phượng Minh thì không để ý nhiều tới cậu, giống như nhi tử này đối với hắn mà nói cũng không tính là gì cả, lúc này nghe Phượng Minh nói, mới nghiêng đầu nhìn cậu, đáp: “Muốn tìm một nữ nhân thiên phú sinh hạ tử tự (con nối dòng) hợp ý ta, nói dễ hơn làm. Lúc ấy ta đã vang danh thiên hạ, sự nghiệp hàng vận gia truyền cũng như mặt trời ban trưa, chỉ cần ta mở miệng, nữ tử tất cả quốc gia sẽ lập tức gật đầu.”(chảnh ớn lun)

Lời này tuy rằng hơi khoa trương một chút, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, điều kiện của Tiêu Túng năm đó cũng không thể bắt bẻ được , hơn nữa bản thân hắn đến bây giờ đều thanh dật tuấn nhã như vậy, khi còn trẻ càng nhất định là một mỹ nam tử.

Một đế vương kim cương siêu cấp cổ đại.

Phượng Minh nghĩ về cảnh tượng năm xưa của Tiêu Túng , mỹ nữ như mây lũ lượt kéo đến, Diêu Duệ phụ nhân có thể tranh thủ cơ hội vì hắn sinh nhi tử, cũng coi như có được một lần thắng lợi.

“Tiên sinh cuối cùng đã lựa chọn Diêu Duệ phụ nhân?” Dung Diễm hỏi.

“Diêu Duệ ?” Tiêu Túng đối với danh tự này cuối cùng có chút phản ứng, mỗi lần từ môi nói ra danh tự này, đều có một loại thương cảm giấu nơi sâu kín, thở dài: “Không sai, ta cuối cùng đã lựa chọn. Đoạn thời gian sống với Diêu Duệ khoái hoạt tựa như thần tiên, lần đầu tiên ta hoàn toàn đặt kiếm đạo qua một bên, chuyên tâm hưởng thụ cuộc sống. Nhưng sau khi Diêu Duệ có thai, ta hiểu được mình đã sai lầm rồi.”

Phượng Minh ngạc nhiên:” Sai lầm ở đâu?”

Dung Diễm tương đối có thể lĩnh hội tâm tình của Tiêu Túng, thấp giọng nói: “Tiên sinh đã yêu Diêu Duệ phụ nhân?”

” Đã yêu Diêu Duệ?” Một tia mờ mịt lướt qua trên mặt Tiêu Túng trong chớp mắt, lần nữa khôi phục thông dong ban đầu, tiếp tục hồi tưởng nói : ” Sau khi Diêu Duệ có thai, ta muốn nằng lập tức ly khai.”

Phượng Minh sợ hãi kêu lên.

Đây là đạo lý gì?

Tiêu Túng không để ý tới Phượng Minh sợ hãi kêu, mặt không chút thay đổi nói: “Ta nói với nàng, ngày sau nếu sinh hạ nhi tử, liền mang đến gặp ta. Nếu là nhi nữ,nó cũng không phải người ta cần, chúng ta về sau không cần gặp lại.”

Ánh mắt Phượng Minh nhìn Tiêu Túng nhất thời thay đổi vài phần.

Trước mặt nam nhân này, phương diện không có tâm can đủ để so sánh với Diêu Duệ phụ nhân hiện tại.

Nói không chừng Diêu Duệ phụ nhân biến thành cái dạng này, nam nhân này chính là đầu sở gây nên.

” Diêu Duệ phu nhân sinh hạ chính là nhi tử.” Dung Diễm cũng cảm thấy kỳ quái: “Chẳng lẽ nàng đối với tiên sinh tâm sinh oán hận, cuối cùng vì trả thù mà cố ý khiến Phượng Minh không thể trở về bên tiên sinh?”

“Không, nàng đúng hẹn đến gặp. Ta còn nhớ rõ nàng ôm nhi tử vừa mới sinh tới gặp ta, giống cô gái vừa mới lớn, vẻ mặt đầy nước mắt, vừa kích động lại cao hứng.”

“Vậy vì sao.”

“Bởi vì hần vô dụng.” Tiêu Túng lạnh lùng chặn ngang câu hỏi của Dung Diễm, nói thẳng: “Tuy rằng là thân sinh cốt nhục của ta, nhưng hần toàn thân trên dưới, không có một chỗ giống ta. Nhất là tay để cầm kiếm, cặp tay kia của hần, ta chỉ liếc mắt một cái, đã biết hần vĩnh viễn cũng không thể trở thành cao thủ kiếm thuật. Không nghĩ tới nhi tử của Tiêu Túng ta, thế nhưng chính là một đồ ngọc ngay cả thiên phú cầm kiếm cũng không có, lãng phí thời gian một năm của ta. Ta muốn Diêu Duệ lập tức ôm hần đi, vĩnh viễn không cần xuất hiện ở trước mặt ta.”

Phượng Minh đầu nổ lớn một tiếng, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Dung Diễm đau lòng tiến lại gần, vừa định cầm tay Phượng Minh, đột nhiên nhớ tới trên người mình có độc, kiên quyết dừng hành động, rất sợ mình sẽ kim lòng không được đi bính cậ, nén tâm tư dời đến nơi xa một chút.

“Tiên sinh làm như vậy quá vô tình . Mẩu tử bọn họ lãng phí một năm của ngươi, ngươi lại phá hủy cả đời bọn họ, sao có thể nhẫn tâm như vậy?” Dung Diễm từ trước đến nay đối với sự tự phụ tuyệt tình của Tiêu Túng không hề có câu oán giận, lần này lại nhíu mày phản bác.

Tiêu Túng ít gặp được người can đảm dám ở trước mặt mình bất bẻ tính tình mình, không khỏi ngáy người.

Với tính tình của hần, cho dù là đệ tử tối tâm đắc của mình, chỉ cần chọc giận hần , hạ thủ quyết không lưu tình. Lúc này ánh mắt sắc bén như đang nhìn chăm chú Dung Diễm .

Ánh mắt Dung Diễm lại trong vắt kiên nghị, không chút nào sợ hãi, ngược lại trầm giọng hỏi lại: “Tiên sinh thật sự nhẫn tâm như vậy sao?”

Trong sự yên tĩnh tràn ngập mùi nguy cơ hết sức căng thẳng, ngay cả thần kinh căng thẳng của Phượng Minh cũng miễn cưỡng, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Tiêu Túng.

Tiêu Túng bí hiểm đánh giá Dung Diễm một lát, gặp Dung Diễm trấn định ngang nhiên, khóe mắt thoáng nhìn bả vai nhỏ bé trắng tấp của Phượng Minh, một bộ dáng bất cứ lúc nào thấy tình hình không ổn liền nhào qua đây, không biết vì sao, bất mãn trong lòng cũng bất tri bất giác dịu đi vài phần.

Tiêu Túng từ từ thu hồi cái nhìn chăm chú đối với Dung Diễm, thở dài một tiếng: “Ta thật sự nhẫn tâm như vậy sao? Kiếm đạo là khó có thể chịu được tịch mịch, ngay từ đầu ta liền phi thường minh bạch. Nếu đã lựa chọn , sẽ không có cơ hội quay đầu lại. Đáng tiếc chính là, thiên hạ không ai có được thiên phú kiếm thuật siêu việt của ta, e rằng ta đạt đến đỉnh cao kiếm đạo, chỉ có thể theo ta tiến vào mộ phần .” Quay đầu nhìn Phượng Minh.

Phượng Minh đương nhiên hiểu được hần đang trách một nhi tử như mình nhìn được không dùng được, đôi tay bình thường không tốt cũng không thể trở thành kiếm thuật. Bất quá Phượng Minh tuyệt sẽ không vì điều này mà áy náy, Tiêu Túng mới phải là người cần áy náy.

Phượng Minh tức giận nói: “Không có lựa chọn không phải là ngươi, mà là Diêu Duệ phu nhân cùng nhi tử của ngươi. Bọn họ bị ngươi vứt bỏ, một người ở trong vương cung. người kia. ở hoàng cung bị người khi dễ. ” liếc nhìn Dung Diễm một chút : “Diêu Duệ phu nhân tính tình đại biến, thành nữ nhân đáng sợ người thấy người hận , vận mệnh bi thảm của mẫu tử này toàn bộ là vì sự chấp nhất của ngươi đối kiếm đạo gây ra. Ngươi hại một nữ nhân vô tội thành như vậy, chỉ là ích kỷ muốn một người thừa kế kiếm thuật, ngươi căn bản không biết cái gì là tình yêu.”

Dung Diễm thấy Phượng Minh càng nói càng tức giận, trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Kiếm thuật Tiêu Thánh Sư đã muốn đạt tới cảnh giới kiệt xuất thiên hạ, nếu như hần bị chọc giận, bỗng nhiên rút kiếm hướng Phượng Minh, cho dù Dung Diễm ngay trước người cậ, chỉ sợ cũng không kịp ngăn

cản.

Tiêu Túng lại đặc biệt không tức giận, giống như trả lời Phượng Minh, lại giống như độc thoại, lẩm bẩm nói: “Trừ bỏ kiếm đạo, chuyện khác trong lòng ta chiếm phần lượng càng ít càng tốt. Cái gì là tình yêu, không hiểu so với bối rối tốt hơn.” Hắn chậm rãi xoay người, bóng lưng cao to đối diện Dung Diễm Phượng Minh, bỗng nhiên trầm mặc, sau một lát, lại nghe thấy hắn thấp giọng nói: “Mặt của mọi người ở trong đầu ta đều là một hình dáng, không có phân biệt. Cho nên ta cũng không nhớ rõ mặt người, chỉ nhớ rõ tay người. Nhưng một năm đó, lần đầu tiên trong đời ta lại nhớ kỹ mặt một người khác, chỉ có diện mạo của Diêu Duệ là cùng người khác bất đồng, cái mũi, ánh mắt, đôi môi đỏ mọng, má lúm đồng tiền. Chỉ có nàng, ta có thể nhìn mặt của nàng mà nhận ra nàng.”

Hồi ức quá khứ trong nháy mắt đánh vỡ trái tim của Tiêu Túng, lời này không vô tình như vừa rồi, Dung Diễm biết tận dụng thời cơ, vội vàng nói: “Diêu Duệ phu nhân nhất định đang ở gần đây. Nàng hạ độc trên người ta, hơn nữa lưu lại thư cho tiên sinh, hy vọng có thể lại cùng một chỗ với tiên sinh. Có thể thấy được qua từng ấy năm, Diêu Duệ phu nhân vẫn yêu tiên sinh như xưa.”

Phượng Minh cho dù đối với Tiêu Túng có bất mãn, lúc này cũng biết phải rèn sắt khi còn nóng: “Hiện tại còn một cơ hội quay đầu lại trước mặt người, hảo hảo quý trọng, người cùng Diêu Duệ phu nhân có thể hạnh phúc.” Vậy mình cùng Dung Diễm cũng có thể có “Tính phúc”.

Dung Diễm lấy ra thư của Diêu Duệ phu nhân, hai tay đưa cho Tiêu Túng.

Tiêu Thánh Sư không có tiếp nhận, lắc đầu nói: “Không xem cũng được. Nàng hạ độc gì trên người người?” “Tình nhân huyết.”

Tiêu Túng ngạc nhiên, lập tức ngửa đầu cười dài, cười xong mới thở dài, bên môi xuất ra một tia bất đắc dĩ: “Tình tình của nàng vẫn không thay đổi.”

Dung Diễm biết quanh co đối với Tiêu Túng không dùng được, trực tiếp hỏi: “Tiên sinh sẽ đáp ứng yêu cầu của Diêu Duệ phu nhân chứ?”

“Thú nàng ư?” Tiêu Túng không có trả lời, ngược lại cúi đầu, cẩn thận rút trường kiếm bên hông ra.

Phượng Minh chưa từng có gặp qua bảo kiếm tùy thân của vị kiếm sư này, nghĩ chắc không phải phàm vật.

Thân kiếm so với kiếm bình thường trên một tấc, màu sắc có chút ảm đạm, giản dị tự nhiên, nhưng được vũng vàng nắm trong bàn tay cân xứng hữu lực của Tiêu Túng, đã có một lực uy hiếp khiến kẻ khác không dám khinh thường.

Tiêu Túng đem trường kiếm ngang tầm mắt, tay trái ở trên thân kiếm dùng tay bắt ra, thân kiếm phát ra một tiếng đinh, rung lên không ngừng.

Tiêu Túng âm trầm chăm chú nhìn thân kiếm rung động, lúc này mới nói: “Ta dùng thời gian một năm nhớ kỹ diện mạo của Diêu Duệ, sau khi phân biệt được nàng, lại dùng thời gian mười lăm năm, mới hoàn toàn quên đi bộ dáng của nàng. Từ đó về sau, ta ở trên kiếm đạo lại tiến bộ nhanh chóng.”

Trả lời của hắn giống như đầu đá, trong lòng Phượng Minh đập mạnh một chút.

Xem ra hắn là quý kiếm đạo, hắn là tuyệt không chịu thú Diêu Duệ phu nhân.

Vậy giải được phải làm sao bây giờ?

Phượng Minh vì độc trên người Dung Diễm, chịu đựng tức giận, nóng nảy hỏi: “Cho dù tiên sinh không muốn thú Diêu Duệ phu nhân, kia ít nhất cũng có thể cùng chúng ta lập mưu lấy giải được.”

“Giải được?”

Phượng Minh trầm nghĩ, tâm lý Tiêu Túng này mất cân bằng, dùng phụ tử thân tình bình thường, tình yêu là không thể đánh động hắn, tốt nhất lấy cớ dựa trên phương diện kiếm thuật, thanh thanh giọng nói: “Dung Diễm là đệ tử có thiên phú nhất của tiên sinh, tiên sinh đương nhiên không hy vọng sau này không có một hảo đệ tử kế thừa kiếm thuật của bản thân. Không bằng tiên sinh giả vờ đáp ứng hôn sự trước, chờ giải được tới tay, cứu Dung Diễm, sau đó chúng ta lại thương lượng cách đối phó với Diêu Duệ phu nhân.”

Làm như vậy quả thật có chút xin lỗi mẫu thân của cậu (thân thể này), bất quá ai kêu Diêu Duệ phu nhân hạ độc trước đâu? Huống chi người trúng độc lại là Dung Diễm.

Khuyên bảo của Phượng Minh cùng lời Dung Diễm định nói giống nhau, Dung Diễm thấy cậu lúc này ý nghĩ rõ ràng, so với trước kia tiến bộ rất xa, không khỏi tán thưởng nhìn cậu một cái.

Tiêu Túng cũng không dễ khuyên như vậy, nghe Phượng Minh nói như vậy, vẻ mặt lạnh nhạt lắc đầu.

Từ trước đến nay hắn không thích nói nhiều, có lẽ bởi vì trước mặt chính là nhi tử của mình cùng đệ tử tâm đắc, hơn nữa lại liên quan tới Diêu Duệ , lúc này mới ngoại lệ giải thích: “Đầu tiên, thiên phú của Dung Diễm ở trong đám đệ tử của ta hơn một chút, nhưng nói đến trở thành người thừa kế của ta, hắn còn chưa đủ tư cách.”

Phượng Minh ngạc nhiên.

Thời điểm Dung Diễm được người tán dương ngưỡng mộ thật sự rất nhiều, Phượng Minh vẫn là lần đầu tiên trực tiếp từ trong miệng người khác nghe được lời nói Dung Diễm không đủ tư cách.

Có thể thấy được người thừa kế Tiêu Túng muốn, là thiên tài kiếm thuật trong thiên tài. Yêu cầu khó khăn như vậy, Diêu Duệ phu nhân sinh không được cũng không có gì đáng trách.

Biểu tình Dung Diễm tuyệt không xấu hổ, tựa hồ lời này hắn đã sớm nghe Tiêu Túng nói qua rất nhiều lần .

“Sau đó, nữ nhân Tiêu Túng ta chọn thông minh vô cùng, rất nhiều người trong thiên hạ hận nàng thấu xương, nhiều năm qua không có một người có thể làm gì được nàng. Quỷ kế của các người không lừa được nàng.”

“Nhưng độc trên người Dung Diễm nhất định phải giải a!”

Trên mặt Tiêu Túng bỗng nhiên xuất hiện một tia tiểu ý sâu xa , hỏi lại Phượng Minh: “Vì sao nhất định phải giải?”

Phượng Minh há mồm: “Bởi vì.” Không thể thân cận da thịt, quả thực là sống không bằng chết.

Tiêu Túng nói: ” Độc của Tình nhân huyết đối với Dung Diễm có ích không hại. Rời xa tình yêu vui đùa, chuyên tâm nhất trí, kiếm thuật của hắn có khả năng tiến bộ, tuy rằng vẫn không thể vượt qua ta, nhưng đủ để đối phó những người khác . ”

Đây đúng là cầm tảng đá đập vào chân mình, sao lại chuyển qua việc này a?

Mệnh của An Hà đích thực không tốt, chẳng những mẫu thân hạ độc hại người , ngay cả phụ thân cũng là một người rất khó đối phó.

Phượng Minh lại bắt đầu đau đầu, cắn răng nói: “Kiếm thuật tiến bộ có ích lợi gì? Dung Diễm thân là Tây Lôi Vương, hộ vệ ngàn vạn, mới không cần trở thành đại sư kiếm thuật gì đó.”

” Thân là Tây Lôi Vương như vậy, muốn thống nhất thiên hạ, sáng lập sự nghiệp bất hủ, càng đòi hỏi chuyên tâm nhất trí, không thể bị tình yêu ràng buộc. Nếu người thật sự hy vọng Dung Diễm đạt được chí lớn, nên biết làm điều gì lúc này.”

Tiêu Túng ngày thường ít nói, tài ăn nói tự nhiên so với kiếm của hắn còn sắc bén hơn. Phượng Minh bị hắn nói như vậy, nhất thời im lặng.

Dung Diễm bỗng nhiên mở miệng: “Nếu như đời người chỉ có thể đem tinh lực tập trung lên một chuyện trọng yếu nhất, như vậy ta tình nguyện đem tất cả tinh lực, tập trung ở trên người Phượng Minh . Thiên hạ cùng Phượng Minh , nếu phải lựa chọn, ta sẽ lựa chọn Phượng Minh .”

Phượng Minh tâm nhảy mạnh một cái, cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Tiêu Túng không ngờ Dung Diễm sẽ nói ra lời không khôn ngoan như vậy, đối với lời nói sâu sắc của Dung Diễm không cho là đúng, dùng ánh mắt đáng tiếc nhìn Dung Diễm : “Tây Lôi Vương là người thông minh, vì sao lại trầm mê trong tình yêu nhục dục?”

Dung Diễm ung dung nói: “Trầm mê là một chuyện xấu hay sao? Ta trầm mê Phượng Minh tựa như tiên sinh trầm mê kiếm đạo. Ta lựa chọn Phượng Minh tựa như lúc đó tiên sinh chọn giữa kiếm đạo cùng Diêu Duệ phu nhân, cuối cùng chọn kiếm đạo.”

Tiêu Thánh Sư giễu cợt: “Chỉ là tình yêu, sao có thể so sánh với kiếm đạo?”

“Tình yêu đương nhiên có thể so sánh với kiếm đạo. Mặc kệ chúng ta lựa chọn như thế nào, lựa chọn điều gì, kỳ thật đều là vì sự thỏa mãn của bản thân chúng ta. Tiên sinh cảm thấy kiếm đạo so với Diêu Duệ phu nhân càng có thể khiến chính mình thấy thỏa mãn, ta cảm thấy Phượng Minh so với thiên hạ càng có thể khiến ta thấy thỏa mãn. Dục vọng của con người không gì hơn cái này, cho nên đủ loại lựa chọn, không ở trong đó, người ngoài căn bản không thể lý giải được.” Dung Diễm nghỉ một chút, lại nói: “Tiên sinh đối với kiếm đạo chấp nhất, không phải cũng có rất nhiều người không thể lý giải sao? Ít nhất Diêu Duệ phu nhân, nàng không thể lý giải.” (húhú,Diễm ca quá giỏi lun!!! Đập chít thằng già kia đi)

Lời này đúng là gây ông đập lưng ông, ngay cả Tiêu Túng cũng đáp không được .

Phượng Minh thiếu chút nữa phải cố thu hồi tay, phong độ đỉnh đặc khi nói của Dung Diễm thật sự là mê chết người , nếu không có Tình nhân huyết, cậu nhất định nhào tới hung hăng hôn hấn hai cái.

Tiêu Túng cúi đầu suy nghĩ một chút, bật cười nói: “Người tài hùng biện thật tốt, lại có ích gì? Diêu Duệ đối với con đường theo đuổi kiếm thuật của ta sẽ sinh ra trở ngại, ta sẽ không đáp ứng thú nàng. Chuyện của bản thân các người, tự mình nghĩ cách đi.”

Phất tay áo, lại xoay vào trong phòng, không đi ra nữa.

Phượng Minh kỳ quái nhìn hấn thần nhiên rời khỏi, đôi mắt trừng lớn, đã thấy bóng dáng Tiêu Túng tiêu thất vào hành lang , lại quay đầu nhìn Dung Diễm , buông tay hỏi, “Vậy tính sao bây giờ?”

“Không tính sao hết.” Dung Diễm đối với việc Tiêu Túng ra tay giúp đỡ chuyện khẩn cấp lần này vốn cũng không ôm nhiều hi vọng, cho nên thất vọng cũng không nhiều: “Tiên sinh sẽ không giúp chúng ta đối phó Diêu Duệ phu nhân.”

“Vậy giải được.”

“Giải được chúng ta phải tự mình nghĩ biện pháp?”

“Hấn thật sự nhẫn tâm như vậy?” Phượng Minh lời vừa ra khỏi miệng, đã biết mình hỏi dư thừa.

Một người nam nhân ngay cả nhi tử vừa mới sinh ra của mình cũng có thể không cần, lại như thế nào sẽ vì đồ đệ không thể cùng tình nhân da thịt thân cận mà đi thú một nữ nhân mình không muốn?

Hai người ở trong phòng khách trầm mặc nửa ngày.

Phượng Minh lại hỏi: “Có biện pháp gì có thể đối phó Diêu Duệ phu nhân hay không?”

Dung Diễm lắc đầu, “Nếu ngay cả tiên sinh cũng khen ngợi bản lĩnh của nàng, nữ nhân này tuyệt không dễ đối phó như vậy.”

“Tiêu Thánh Sư lại không chịu hợp tác, xem ra muốn giả kết hôn trước lừa giải được sau cũng là vô vọng . Không biết võ công nàng như thế nào, nếu nàng ở gần đây, có thể bắt giữ hay không?”

Dung Diễm cười khổ hỏi: “Bắt giữ nàng lại rồi làm sao? Người có thể dụng hình bức nàng xuất ra giải được?”

Cái nào cũng là tử lộ, Phượng Minh cảm thấy được đầu mình sắp nổ tung , không khỏi đáng thương hê hê nhìn Dung Diễm .

Nếu đổi lại lúc thường, chỉ cần nhìn hình dáng đáng thương này của cậu, Dung Diễm sớm nhào qua ôm cậu yêu thương ngọt ngào , giờ phút này Dung Diễm lại e sợ trốn không kịp, nhanh tránh ra hai bước, đối Phượng Minh nói: “Nhớ rõ luôn luôn nhắc nhở ta không nên chạm vào người, một đầu ngón tay cũng không thể chạm.”

Phượng Minh buồn bực nghĩ muốn rống to một lần, ử rử cúi đầu hỏi: ” Độc này nhất định còn có phương pháp khác có thể giải.”

“Độc này giải không được. Bất quá thật sự có một phương pháp có thể để ngày sau chúng ta có thể tiếp tục da thịt thân cận.”

Phượng Minh tinh thần đại chấn: ” Sao ngươi không nói sớm.”

“Chỉ cần chúng ta không yêu nhau, chạm vào sẽ không làm cho độc phát, bởi vì độc tính của Tình nhân huyết, chỉ nhằm vào tình nhân của người trúng độc.”

Phương pháp này cơ hồ làm cho Phượng Minh ngất xỉu, vừa mới phản chấn lên tinh thần lập tức biến mất không thấy tăm hơi, hữu khí vô lực nói: “Kia còn không bằng đợi sau khi chết rồi tỉnh đi.”

Dung Diễm cũng đồng dạng hữu khí vô lực: “Ân, còn không bằng đợi sau khi chết rồi tỉnh đi.”

Ngữ khí giống như đúc Phượng Minh.

Phượng Minh thấy hắn còn có tâm tình chọc ghẹo người khác, tâm tình buồn bực, đang muốn chửi rửa Dung Diễm một trận, ngẩng đầu vừa thấy, trên mặt Dung Diễm một chút dấu vết nói cười đều không có, lại thật sự cùng hắn ủ rũ, buồn bực vô cùng.

“Người yên tâm. “. Sau một lúc lâu, Phượng Minh nắm tay, nghiêng răng nói: “Cho dù lên núi đao xuống biển lửa, bay lên trời chui xuống đất, tìm Tôn hầu tử ,Quan âm bồ tát, Jesus đại đế, thỉnh giáo Cac Mark, ta cũng nhất định —— phải khiến Tiêu Túng thú Diêu Duệ phụ nhân!”

Tập hợp tri thức tinh tú cao thấp năm nghìn năm của ta, lại đâu không lại ngươi chỉ là một lão kiếm khách?

Còn là một lão kiếm khách vô tâm vô phế vứt thê bỏ tử.

Ông trời nhất định đứng về phía ta !

142. Quyển 8 - Chương 9

CHƯƠNG 9

Khi trở lại trong tắm viện của mình, trời đã gần sáng.

Xung quanh những căn phòng trong tắm viện, đăng quang mờ nhạt từ cửa sổ chiếu ra, giống như tất cả mọi người đều một đêm không ngủ. (đăng quang : ánh đèn)

Dung Diễm cùng Phượng Minh vừa vào viện tử, Thu Lam cùng Thu Nguyệt ,Thu Tinh từ trong phòng mình chạy ra, vẻ mặt mỗi người nhìn bọn họ vừa trầm trọng lại mong đợi.

Phượng Minh đoán các nàng đã từ chỗ Liệt Nhi biết bọn họ đi gặp Tiêu Túng , lắc đầu với các nàng.

Tâm của mọi người đều chìm xuống đáy cốc.

Nếu Tiêu Túng không chịu đáp ứng hôn sự, muốn lấy được giải dược từ chỗ Diêu Duệ phụ nhân thực không phải một chuyện dễ dàng.

Dung Diễm đi nhanh vào phòng ngủ, thân mình đứng thẳng để tỷ muội Thu Nguyệt thay mình cởi y phục ra, trầm giọng hỏi: “Còn ai biết chuyện này?”

Thu Nguyệt thật cẩn thận đáp: “Chúng nô tì làm sao dám tùy tiện nói cho người khác? Thị nữ chỉ có ba người biết, Dung Hổ cùng Liệt Nhi sẽ không nhiều lời.”

Dung Diễm “Ân” một tiếng, cúi đầu trầm tư.

Thu Lam kéo Phượng Minh vào phòng, vì cậu thay y phục ở một chỗ khác, nhất thời không chú ý, nước mắt rơi xuống.

Phượng Minh an ủi: “Không cần lo lắng, Dung Diễm nói độc này so với Mạn Nhiếp tốt hơn một chút, chỉ cần không cùng người yêu da thịt thân cận, sẽ không chết ngay.”

Thu Lam cắn môi, anh anh khóc lên.

Phượng Minh sợ nhất thấy nước mắt của bọn thị nữ, vội vàng nhắc tay đầu hàng: “Đừng khóc, đừng khóc! Muốn khóc cũng nên là ta đi?”

Thu Lam lắc đầu hai cái, lúc này mới xoa đôi mắt nói: “Ta là hận Dung Hồ vô dụng, Đại vương tín nhiệm hân, mới giao Minh Vương cho hân, hân bảo hộ như thế nào? Ta không bao giờ ... muốn để ý tới hân nữa.”

Chuyện này Dung Hồ thật oan quá đi.

Phượng Minh cười khổ: “Cái đó và Dung Hồ có quan hệ gì? Ai cũng không nghĩ tới bên Mị Cơ tự nhiên xảy ra vấn đề. Chẳng qua nàng tưởng niệm cố quốc Phồn Giai, đối với Tam công chúa không đành lòng thôi.”

Thu Lam thu lại tiếng khóc, cúi đầu giúp Phượng Minh thay đổi y phục, lại nửa quỳ xuống bắt đầu đắp chăn Phượng Minh, nhỏ giọng hỏi: “Minh Vương không đi ra gặp Đại vương sao?”

Khuôn mặt anh khí bùng bùng của Phượng Minh giờ phút này nhả lại như trái khổ qua: “Ta vừa thấy hân liền nhẹn không được muốn chạm vào hân. Ai, trước đây có thể tùy tiện chạm, thật không biết là có chỗ nào tốt, hiện tại trúng thứ độc chết tiệt này, ngược lại luôn kìm lòng không được muốn cảm thụ một chút độ ấm của hân. Gần nhất là vừa mới đi một đoạn đường ngắn như vậy trở về, lại không biết nhả vất vả như vậy.”

Thu Lam cả kinh nói: “Minh Vương ngàn vạn lần phải nhẹn xuống, nghe nói độc thuật của Diêu Duệ phu nhân này rất kinh người, Tình nhân huyết hại chết rất nhiều cặp tình nhân, điều này cũng không phải là nói giỡn a.”

“Cái này ta biết.” Phượng Minh gật đầu.

” Hiện tại làm sao đây?”

“Còn có thể làm sao bây giờ? Phải nghĩ biện pháp bức Tiêu Thánh Sư thú Diêu Duệ phu nhân.”

“Bức?” Thu Lam cũng nghe qua danh tiếng của Tiêu Túng, ánh mắt long lanh tròn: ” Bức như thế nào?”

Phượng Minh cũng đang vì cái này mà đau đầu, vò đầu nói: “Hiện tại đầu óc rối bời, ta phải ngủ một chút mới có thể suy nghĩ.”

Thu lam cũng đồng ý: “Loạn cả buổi tối quả thật cần phải nghỉ ngơi, thân mình Minh Vương lại kém.”

Rèm cửa bỗng nhiên bị xốc lên, hai khuôn mặt giống nhau như đúc dò xét tiến vào.

“Đại vương đâu?” Thu Lam ngừng tay, đứng lên hỏi.

“Đại vương thay đổi ngoại y, nói phải ra ngoài đi lại một chút, suy nghĩ một việc.” Thu Nguyệt tiến vào: “Đại vương nói Minh Vương bệnh nặng mới khỏi, không thể chịu vất vả, muốn chúng ta vào đây hầu hạ.”

Thu Tinh dựa theo tình hình thực tế bẩm báo: “Đại vương phân phó, lệnh Minh Vương ngủ thẳng đến giữa trưa mới được dậy.”

Hai người tay chân lạnh lẽo trải tốt giường, nhuyển cảm tuyết trắng phủ lên trên giường hoa lệ. Thu Lam chọn một cái gối đầu vừa lớn vừa mềm đặt ở đầu giường, chọn chăn tốt, nhượng Phượng Minh đang sầu mi khổ kiếm leo lên giường.(nhuyển cảm: gấm mềm)

Nhắm mắt lại, cả tâm trí đều là đầu của Khánh Đình, còn có mặt của đám người Bác Lăng Tam công chúa, trong đó có một cái bóng dáng nữ nhân mơ mơ hồ hồ, tựa hồ là Diêu Duệ phu nhân.

Rốt cuộc phải dùng cách gì mới có thể khiến Tiêu Thánh Sư nổi danh tự phụ cổ chấp thú một nữ nhân hân từng vứt bỏ?

Thu Tinh theo phân phó của Dung Diễm, đã sớm bỏ an thụ được trong nước trà. Tuy rằng Phượng Minh đầy bụng ưu tư, cuối cùng vẫn mơ màng ngủ. (an thụ được: được giúp ngủ ngon)

Khi mặt trời lên đến đỉnh, Phượng Minh mới mở mắt, mở miệng liền kêu lên: “Dung Điềm ! Dung Điềm đâu rồi?”

Thu Lam nằm ở bên giường, nghe thấy tiếng nói, thức dậy dụi mắt: “Minh Vương tỉnh? Đại vương còn chưa trở về.”

“Còn chưa trở về?” Phượng Minh xốc chăn lên, từ trên giường lăn lông lốc đứng lên, cầm lấy y phục khoác lên người, vội vã nói: “Nhanh tìm hắc về. Di? Chỉ có một mình ngươi, Thu Nguyệt các nàng đâu?”

Trang phục quý tộc cổ đại cực kỳ rườm rà, đến bây giờ cậu vẫn không nắm rõ cách mặc.

Thu Lam đi tới, cẩn thận giúp cậu mặc y phục, vừa nói: “Thu Nguyệt chiều cổ Thái Thương. Còn Thu Tinh bị Liệt Nhi lôi ra ngoài rồi. Minh Vương vội vã tìm Đại vương làm gì?”

Phượng Minh đang hưng phấn, nhin không được hắc hắc cười rộ lên: “Khó trách nói ngày suy nghĩ, đêm nằm mộng, ta một mực nghĩ phải bức Tiêu Thánh Sư thú Diêu Duệ phu nhân như thế nào, bỗng nhiên ngủ một giấc, mơ thấy hắc thành dạng gì đó, đau khổ cầu xin ta, yêu cầu gì hắc đều nguyện ý đáp ứng.”

Thu Lam còn chưa hỏi rõ, màn hình đã bị người xốc lên.

Phượng Minh ngẩng đầu, hai mắt mở lớn: “Dung Điềm, ta rốt cục đã nghĩ ra.”

“Ta cũng nghĩ ra rồi!”

Hai người đồng thời nói một câu như vậy, lại cùng sững sốt một chút, Phượng Minh cùng Dung Điềm mắt to trừng mắt nhỏ nói: “Ngươi nghĩ ra cái gì?”

Dung Điềm trước không trả lời vấn đề của Phượng Minh, quay đầu đối Thu Lam ra lệnh: “Ngươi lui xuống trước đi.”

Chờ Thu Lam ra ngoài, trong phòng chỉ còn Phượng Minh cùng hắc, Dung Điềm mới tới gần, dừng lại cách chỗ trước mặt Phượng Minh ba thước, thấp giọng nói: “Ta nghĩ ra rồi, chỉ cần sai người chế tạo cho ta bao tay cùng y phục da dê bó sát người, còn có diện cụ, ngăn cách làn da, vẫn có thể tùy thời biến người.”

Phượng Minh không cho là đúng, giễu cợt nói: “Tây Lôi Vương ngươi thụt lùi nga, suy nghĩ một buổi tối, cư nhiên chỉ nghĩ đến mấy thứ đồ vật đơn giản này.”

“Đương nhiên sẽ không đơn giản như thế, tối trọng yếu phải là” Dung Điềm dè thấp thanh âm lại vài phần: “Dùng ruột dê làm thành một cái bao, bọc hạ thể lại, như vậy bốn vương vẫn có thể hàng đêm yêu thương Minh Vương ngươi đến mức thất lưng rã ra.”

Phượng Minh không ngờ được hắc cư nhiên nghĩ ra cái này, há to miệng, nửa ngày mới lắp bắp nói: “Ngươi. Ngươi. vất óc suy nghĩ một buổi tối, cư nhiên. cư nhiên. phát minh ra bao bảo hiểm?”(vâng,BCS thưa bà con,ai nhỏ không hiểu thì....bỏ wa)

“Ân? Bao bảo hiểm?” Dung Điềm nhăn hàng mi anh tuấn lại: “Ngay cả tên đều có rồi, chẳng lẽ ngươi đã sớm nghĩ ra?”

Phượng Minh trở mình xem thường: “Bản Minh Vương mới không rảnh đi phát minh cái này, ngoạn ý này chỉ có sắc lang mới có thể nghĩ ra.”

“Vậy ngươi nghĩ ra cái gì?”

Nhắc tới cái này, Phượng Minh lập tức khó nén đắc ý: “Ta nghĩ đến một cách, làm cho Tiêu Túng không thể không cùng chúng ta hợp tác.”

Dung Điềm cao thấp đánh giá Phượng Minh một phen, trầm giọng hỏi: “Cách gì?”

“Ta quyết định ” Phượng Minh hít sâu một hơi, tràn ngập khí khái lớn tiếng nói: “Đi trộm thanh kiếm tối bảo bối, tối bảo bối của Tiêu Thánh Sư!”

Trong tiểu thuyết võ hiệp không phải thường nói, kiếm chính là mạng của kiếm khách sao?

“Ngươi thấy như thế nào?” Phượng Minh hỏi.

Dung Điềm biểu tình cổ quái, nếu không quan tâm đến chuyện độc trên người mình, thật muốn cười lớn một trận, lắc đầu thở dài: “Nếu ta không trúng Tình nhân huyết thì tốt rồi.”

Phượng Minh không rõ vì sao hần tự dưng nảy sinh xúc động, còn chưa kịp phản ứng, Dung Điềm liền mỉm cười: “Nếu không chỉ bằng cách ngốc này của ngươi, ta hiện tại liền lột quần của ngươi xuống, hung hăng đánh vài cái lên tiểu môn của ngươi.” Nhìn thấy Phượng Minh vẻ mặt không phục rất đáng yêu, Dung Điềm vừa yêu vừa tức, từ trên giường lôi chăn đơn ra, cách chăn đơn bắt lấy tay Phượng Minh, ấn cậu ngồi ở bên cạnh: “Không nói đến kiếm thuật của chính tiên sinh, chỉ thị vệ bên người hần, mỗi người đều là cao thủ tuyệt đỉnh, ngươi có thể phái ai đi trộm kiếm của hần đây? Huống hồ, kiếm thuật của tiên sinh đã đạt đến cảnh giới không cần phụ thuộc vào kiếm, cho dù là kiếm bình thường, đối với tiên sinh mà nói cũng không hề khác nhau.”

Phượng Minh nghe xong, vô cùng thất vọng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ suy sụp, ngay cả vai cũng chùng xuống, nhúu chặt mi tâm nói: “Vậy làm sao bây giờ? Một người không muốn gả, một người đánh chết không chịu thú, vợ chồng bọn họ giận dữ, vì sao liên lụy đến trên người chúng ta? Dung Điềm, ta rất nhớ người ôm ta.” Đôi mắt đen nhánh nhìn Dung Điềm, thập phần đáng thương.

Dung Điềm nghe thấy thanh âm giống như tiểu động vật của cậu, tâm liền nhuyến. Người chế ra độc Tình nhân huyết này nhất định cực kỳ hận tình nhân trong thiên hạ, vắt óc suy tính làm cho người ta phải nếm tư vị chỉ xích thiên nhai*. Tương tự giày vò con người, còn tiếp tục như vậy, đừng nói Phượng Minh, chỉ sợ hần cũng muốn đánh mất lý trí. (*:gắn nhau trong gang tấc mà xa tận chân trời)

“Hảo, ta ôm ngươi.” Dung Điềm lấy chăn mỏng trên giường, bao Phượng Minh lại, hai tay mạnh mẽ, cách chăn mỏng ôm chặt Phượng Minh. Mặc dù có thể mơ hồ cảm giác được hình dáng, lại chạm không đến làn da mịn màng quen thuộc ngày thường, so với chạm cũng như không chạm càng làm cho lòng người ngứa ngáy hơn.

Hần trong lòng khó chịu, cánh tay càng dùng sức, đem cái khối mềm mại trong ngực gôm chặt cùng với Phượng Minh ghì trước ngực, Phượng Minh ngoan ngoãn ngồi, lui vào trong chăn mỏng, mặc hần ôm.

Hai người hành tẩu thiên hạ, cùng chung hoạn nạn, sớm trải qua vô số phong sương vũ tuyết, chính là chưa từng dự đoán được trên đời còn có độc được quả tâm như vậy, lúc này cách chăn ôm nhau, trong lòng tràn đầy tâm tình, nhưng đầu lưỡi một chữ cũng nói không nên lời, chỉ cảm thấy an bình trong nháy mắt này vừa ngọt ngào, vừa cay đắng. (quả tâm: xé rách tâm can)(huhuhu,tội nghiệp 2 ng quá đi,tg ác wá à)

Qua thật lâu, Dung Điềm kinh hãi phát giác Phượng Minh không nói gì, sợ cậu ở trong chăn bị ngạt, hồi hận nghĩ, sao ta lại ôm chặt như vậy?

”Phượng Minh?” Dung Điềm vội vàng nói lỏng tay, kéo chăn mỏng từ trên đầu Phượng Minh xuống: “Sao không nói lời nào?”

Vừa ngưng thần nhìn, đôi mắt Phượng Minh hồng hồng, trên má đã ửng một mảnh. Cậu thấy Dung Điềm đầy quan tâm nhìn mình, quá xấu hổ, tay áo tùy tiện hướng lên mặt lau vài cái, mạnh mẽ cười nói: “Thực mất mặt, tự nhiên lại khóc.”

Dung Điềm khai mở đôi môi, trầm giọng nói: “Đừng lo lắng, ta nhất định giải quyết việc này. Trước kia ngươi đã từng dạy ta, trời không tuyệt đường người, đúng không?”

“Ta không có lo lắng.” Phượng Minh thấy nước mắt trên mặt đều được lau khô, mới quay đầu lại, có chút ngưng ngưng: “Cũng không biết bị làm sao, vừa rồi được người ôm như vậy, trong lòng cực kỳ cao hứng, nhin không được liền rơi nước mắt.” Bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị cảnh cáo: “Việc này ngươi không thể nói cho người khác, nếu không Thu Lam Thu Nguyệt, còn có bọn Liệt Nhi, sẽ chê cười ta.”

Đang nói, đúng lúc rèm cửa lay động một trận, mặt của Liệt Nhi xuất hiện.

Phượng Minh hoảng sợ, còn tưởng rằng Liệt Nhi ở bên ngoài nghe lén, đang lo lắng lần này lại bị mất mặt. Nhưng Liệt Nhi lại hoàn toàn không biết trong phòng đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt chẳng những không có chút trên ghẹo nào, ngược lại hiện ra nghiêm túc, vừa vào cửa, liền đề thấp thanh âm bẩm báo Dung Điềm: “Đại vương, Điều Duyệt phu nhân đã tới.”

Phượng Minh đột nhiên từ trên giường nhảy lên: “Nàng đến đây? Nàng tới làm gì?”

Liệt Nhi lắc đầu: “Thuộc hạ không biết. Nàng chỉ báo danh hào của mình, muốn lập tức diện kiến Đại vương.”

Dung Diễm dừng mi: “Người chưa điều tra xong, sao có thể xác định nàng thật sự là chính Diêu Duệ phu nhân?”

Liệt Nhi cố ý liếc Phượng Minh, trả lời: “Bộ dạng nàng cùng Minh Vương giống như từ một khuôn đúc ra, còn có thể nhận sai sao? Hiện tại Đại vương có gặp nàng không?”

Dung Diễm quay đầu nhìn Phượng Minh.

Phượng Minh đã sớm hận không thể gặp một lần nữ nhân này nhấn tâm hạ độc thân sinh nhi tử của nàng, nhưng giờ phút này biết nàng ngay gần đây, lại không khỏi bắt đầu thấy bất an.

Thân thể của cậu dù sao cũng là từ trong bụng nàng thai nghén sinh ra, mặc kệ nói như thế nào, nàng cũng coi như mẫu thân huyết thống của mình đi?

Nếu đổi lại là người khác, cảm xúc chưa chắc lớn như thế, nhưng đối với một Phượng Minh từ nhỏ đã là cô nhi mà nói, có một mẫu thân xem như huyết thống như vậy, ý nghĩa tuyệt không giống người thường.

Dung Diễm thấy Phượng Minh trên mặt một trận xanh một trận trắng, do dự dừng lại, gương mặt nhìn cậu, lại nhíu mày hạ tầm mắt xuống, biết cậu thực sự phi thường bất an, liền thương lượng với Phượng Minh: “Không thì để ta đi gặp nàng trước được không?”

Phượng Minh suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Trước sau cũng phải gặp, chúng ta cùng đi.”

Dung Diễm nhắc nhở cậu: “Diêu Duệ phu nhân bởi vì chuyện năm đó, hiện tại trở nên không thể nói lý lẽ. Tuy nàng là mẫu thân người, cũng sẽ không niệm tình mẫu tử, trong lòng người phải có chuẩn bị.”

Trong mắt Phượng Minh hiện lên thần sắc buồn bã, biểu tình lại dị thường dứt khoát, gật đầu nói: “Người yên tâm, ta không hy vọng xa vời nàng sẽ nhận thức ta.”

Hai người cùng Liệt Nhi ra khỏi phòng, không bao lâu, đã thấy phòng khách ngay phía trước.

Khóe mắt Dung Diễm đảo qua Phượng Minh, thấy khuôn mặt tuần tú của cậu trắng xanh một mảnh, trán phản chiếu nhiều điểm ánh sáng li ti, hiển nhiên là quá mức khẩn trương nên đã rướm mồ hôi, nhưng đang trúng loại độc đáng hận này, không thể nắm tay cậu cấp chút an ủi, trong lòng từng đợt quặn đau.

” Diêu Duệ phu nhân đang ở trong sảnh.” Liệt Nhi đi theo phía sau bọn họ.

Dung Hổ từ hành lang bên kia đi lại, tới trước mặt Dung Diễm, thấp giọng nói: “Thuộc hạ đã lệnh thị vệ bao vây quanh phòng khách, chỉ cần Đại vương ra lệnh một tiếng, nhất định bắt giữ nàng.”

Dung Diễm gật đầu, lại nói: “Diêu Duệ phu nhân thân phận đặc thù, nên mềm không nên cứng. Không đến bất đắc dĩ, không nên động thủ.”

“Vâng, thuộc hạ hiểu.”

Tới trước cửa phòng, Liệt Nhi cùng Dung Hổ đều dừng bước, chỉ có Dung Diễm cùng Phượng Minh vào trong.

Bước vào trong phòng, một bóng dáng thon dài thướt tha đập vào tầm mắt hai người. Trong sảnh người kia đang thưởng thức thỏi cẩm họa treo ở trên chỗ chủ thượng, từ phía sau nhìn tới, thấy khuôn mặt rất mơ hồ. (thỏi cẩm họa : tranh=gấm)

Y phục tổ bạch như mây, trên đầu vô cùng đơn giản cắm một cây trâm mộc, lại cho người ta một loại mê hoặc cực kỳ động tâm. (tổ bạch :trắng thuần)

Dung Diễm cùng Phượng Minh đều hơi ngạc nhiên.

Bóng dáng nữ nhân mang vài phần tiên khí này khiến bất kì người nào trông thấy cũng đều vô hạn ao ước, sao lại là nữ ma đầu thiên hạ vừa nghe thấy liền biến sắc?

“Bức họa này không phải Tây Lôi vương tự mình chọn lựa đi?”

Thanh âm trong veo như nước chảy vào trong tai, hai người đứng trước cửa mới ngừng đánh giá đối với bóng dáng của Diêu Duệ phu nhân, âm thầm cảnh giác phải cẩn thận ứng phó.

“Nơi này là chỗ ẩn cư của Mị Cơ, bốn vương chỉ là khách nhân qua đường mà thôi. Bài trí tranh chữ nơi này, đều là Mị Cơ chọn lựa.” Dung Diễm bước đến, cùng Diêu Duệ phu nhân sóng vai đứng, đang thưởng thức bức tranh chữ kia, thần thái tự nhiên: “Phu nhân làm sao đoán được?”

” Hoa cảnh trong tranh, đều hàm chứa sâu sắc ý vị ai oán. Mị Cơ? Ân.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Diêu Duệ phu nhân nói: “Vậy trách không được.” Xoay người lại, ánh mắt dừng trên người Phượng Minh: “Người vẫn bất tài như vậy, ngay cả đầu người khô héo cũng sợ hãi, cũng không có can đảm mở ra cái hộp tử kia. May mắn là, tình nhân của người lá gan so với người lớn hơn. Loại độc Tình nhân huyết này, người trúng hoặc là hấn trúng, đều giống nhau.”

Hai người rốt cục nhìn thấy bộ mặt thật của nàng, tuy rằng sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn như cũ ngạc nhiên trong nháy mắt.

Nếu không phải Phượng Minh đứng bên cạnh, Dung Diễm suýt nữa cũng nhận sai người .

Hình dáng mi mục này, cái mũi thanh tú đỉnh thẳng, miệng khéo léo, ngay cả thần thái khi nói chuyện, cùng Phượng Minh giống nhau như đúc.

Trách không được Liệt Nhi nói mẫu tử hai người là từ một khuôn đúc ra.

Dung Diễm sau khi kinh ngạc một chút, nghe thấy lời nói vô tình của Diêu Duệ phu nhân, trong lòng giận dữ.

Hắn lòng dạ so với Phượng Minh thâm sâu gấp trăm lần, trong lòng giận dữ, ngược lại cười phi thường ôn hòa: “Phu nhân dùng hết tâm tư, muốn cùng với tiên sinh tái tục tiền duyên. Đáng tiếc tiên sinh đã nói, hấn tuyệt không đáp ứng hôn sự này. Cái này không liên quan đến Phượng Minh, hấn trúng độc cũng không giải quyết được vấn đề, phu nhân sao không dừng tay, biết đâu chúng ta có thể kết thành liên minh, dùng bản lĩnh đối phó tiên sinh. Như vậy, sự tình có lẽ còn đường sống để thương lượng.”

Đôi mắt đẹp của Diêu Duệ phu nhân nhẹ chuyển, dừng trên mặt Dung Diễm, cười mỉa nói: “Không hổ là Tây Lôi vương, trấn định như vậy. Ta biết trong lòng ngươi hận không thể giết ta, chỉ là giải được chưa tới tay, không dám động thủ thôi. Không sai, Tiêu lang thái độ làm người cố chấp, sẽ không dễ dàng bị người khác áp chế.”

Nàng trầm ngâm một lát, lại nói: “Người nói đúng, chúng ta đối địch với nhau, không bằng kết thành liên minh, nói như thế nào người cũng là đệ tử tâm đắc của Tiêu lang, nói không chừng thật có thể giúp đỡ ta.”

“Phu nhân cũng nghĩ như vậy, vậy thật không thể tốt hơn. Nói sao phu nhân cũng coi như sư mẫu của bốn vương, bốn vương nhất định tận lực hỗ trợ.” Dung Diễm biết trước mặt nữ nhân phi thường thông minh này, tỏ ra tiểu thông minh ngược lại sẽ khiến nàng xem thường, đơn giản đánh xà tùy cơn, thần nhiên nói: “Bất quá nếu đã liên minh, sẽ không có đạo lý hạ độc trên người đồng minh, thỉnh phu nhân đem giải được của Tình nhân huyết giao ra đây trước, chúng ta lại chậm rãi thương lượng.”

“Hảo một Tây Lôi vương thông minh.” Diêu Duệ phu nhân cười lạnh: “Giữ lại một chút độc trên người ngươi, ngươi hành sự không phải càng tận tâm hơn sao?” Nàng thấy Dung Diễm mày kiếm hơi nhíu lại, liền nói tiếp: “Tây Lôi vương trước tiên không cần trở mặt, tuy rằng ta tạm thời không cho ngươi giải được, nhưng tự nhiên sẽ tặng thêm một phần lễ gặp mặt, thể hiện thành ý của ta.” Giơ một lóng tay lên.

Dung Diễm cùng Phượng Minh nhìn theo đầu ngón tay của nàng, mới phát hiện nàng quả nhiên đã chuẩn bị hảo lễ vật.

Một cái hộp tử ngay ngắn để trên bàn trà, bên cạnh để một ly trà thơm bốc khói nghi ngút. (hộp tử : hộp,tráp)

Phượng Minh vừa thấy, trong lòng chấn động.

Hộp tử này phi thường quen mắt, cùng cái vừa mới nhìn thấy ở trong phòng Mị Cơ gần giống nhau.

Bên trong cái kia là đầu của Đại vương Đồng quốc Khánh Đĩnh, bên trong hạp tử này, chẳng lẽ lại là một đầu người?

“Đây là cái gì?” Phượng Minh hỏi.

Diêu Duệ phu nhân nhìn cậu, không đáp hồi lại: “Người dám mở ra không?”

Phượng Minh nhìn thấy khuôn mặt giống mình như đúc, lúc này lại biểu lộ khinh thường sâu kín, trái tim giống như bị hung hăng bóp một cái, đau lên từng đợt, nhin không được cất cao thanh âm hỏi: “Ta rốt cuộc làm cái gì? Người hận ta như vậy, phải hại ta như vậy? Ta. . . . Ta chẳng lẽ không phải là. . . . là thân cốt nhục của nãi hay sao?” (Nãi : cách xưng hô với phái nữ, sửa lại thì kì nên để nguyên lun)

Dung Điềm lo lắng cho cậu, thân bắt do kỷ đến gần vài bước.

Phượng Minh quay đầu lớn tiếng nói với Dung Điềm : “Người đừng lo lắng, ta không việc gì, chỉ là muốn hỏi rõ ràng ngay mặt thôi.”

Miệng cậu nói không việc gì, nước mắt đã sớm từ vành mắt tràn ra, dọc theo hai má non mịn uốn lượn chảy xuống, theo dưới cằm rơi xuống vạt áo.

Diêu Duệ phu nhân chưa bao giờ cùng thân sinh nhi tử của nàng nói chuyện nhiều, thấy hiện giờ cậu trưởng thành, dung mạo cực kỳ giống nàng, đứng trước mặt nàng. Bị cậu chất vấn ngay mặt như vậy, cũng không khỏi thấy hoảng hốt, chỉ trong chốc lát như vậy, lại như thấy được người đứng trước mặt là bản thân khi còn trẻ, cũng khóc mà chất vấn Tiêu lang vì sao phụ tình.

Nàng xuất thần một hồi, khi phục hồi lại tinh thần đã khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói: “Không tồi, trước đây ta rất hận người.”

Ngừng một chút, hỏi Phượng Minh: “Kiếm thuật của ngươi không tốt, đúng không?”

Vừa rồi Phượng Minh bị phần dâng lên trong lòng, lớn tiếng chất vấn, không ngờ tới câu trả lời của Diêu Duệ phu nhân lại giống như gió nhẹ mềm mại, nghe thanh âm nàng tựa như châu ngọc rơi xuống, cũng thu nhỏ thanh âm, cúi đầu nói: “Phải”. (bi phần : đau thương căm giận)

“Thế lực cũng không tốt, đúng không?”

“Chỉ là học cầm kiếm, thì cũng học mất không ít thời gian?”

“. Ân.” Phượng Minh liếc mắt nhìn Dung Điềm .

Kiếm thuật của cậu là do Dung Điềm dạy, thời điểm bắt đầu vì cầm kiếm nhàm chán mà kêu khổ thấu trời, quả thật mất không ít ngày.

Nếu không vì sau đó thế cục càng trở nên phức tạp, khiến cậu phải siêng năng luyện kiếm thuật tự bảo vệ mình, mà dạy cậu lại là Dung Điềm tối kiên nhẫn sẵn sàng, nói không chừng kiếm thuật của cậu đến bây giờ còn không thể gặp người.

Nói đến thiên phú luyện kiếm, Phượng Minh thật sự không có lời nào để biện hộ.

Cậu quả thật không có thiên phú.

“Người ngay cả diện mạo, cũng không có chỗ nào giống phụ thân người.”

“.”

Cái này Phượng Minh cũng không thể nói gì hơn.

Namhài lớn lên giống nường đó là hiện tượng phổ biến có thật, nhưng ít ra có một cái mũi, ánh mắt vân vân giống phụ thân. Loại giống như hân cùng mẫu thân lớn lên y như sinh đôi, thật sự là không gặp nhiều lắm.

Diêu Duệ phu nhân nhẹ nhàng thở dài: “Ta biết bản thân mệnh khổ, nhưng vì sao ngay cả nhi tử mười tháng hoài thai, cũng muốn đối nghịch với ta? Loại thiên tư cùng dáng dấp này của người, kêu Tiêu Túng nguyên bác làm sao nhận thức người là người thừa kế của hân?”

Nàng nói xong những lời này kỳ thật cũng không phải có lý lắm, nhưng nhìn đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, bộ dáng đầy bụng ủy khuất, ai cũng không nhịn được sinh ra trù mến, Phượng Minh nhu nhu cái mũi, rầu rĩ nói: “Ta. Ta.”

Dung Diễm ở một bên thấy thế liền nhú mày: “Phu nhân nói rất bất công. Đứa nhỏ là do người sinh ra, có thiên phú hay không, bộ dáng trưởng thành ra sao, không phải trách nhiệm của nữ nhân? Chậm đã, trước tiên không cần rời khỏi đề tài ban đầu, bên trong cái hộp tử kia, rốt cuộc chứa cái gì?”

Lúc này Phượng Minh mới nhớ tới còn có một cái hộp tử, quay lại nhìn trên bàn. Cậu còn muốn chạy qua mở ra, bị Dung Diễm nháy mắt ngăn lại, vừa vặn đều để cho Diêu Duệ phu nhân thấy ở trong mắt.

Diêu Duệ phu nhân nói: “Các người không dám mở ra, hoài nghi ta hạ độc phải không?”

Dung Diễm cười mà không đáp, hiển nhiên là im lặng.

Diêu Duệ phu nhân vốn cao ngạo, nhưng Dung Diễm bá sự theo Tiêu Túng nhiều năm, khí độ thần thái cũng không tránh được có hai ba phần tương tự sư phụ. Diêu Duệ phu nhân thấy hấn chấp tay ở phía sau, khóe môi mang cười, lại có một chút bóng dáng của Tiêu lang, tức giận ngay thường xuất hiện, liền nói: “Cũng tốt, ta mở ra cho các người xem.”

Đi đến bên bàn, mở hộp tử ra.

Một cái chén nhỏ ngân sắc nạm vàng đặt trên tơ lụa màu đỏ, bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào phát ra mảnh rực rỡ.

Phượng Minh nơm nớp lo sợ nhìn từ xa, phát hiện không phải đầu người, mới thở dài nhẹ nhõm.

Dung Diễm đi qua cẩn thận đánh giá, đột nhiên nói: ” Mặt trên có ký hiệu của Phồn Giai vương thất.”

Diêu Duệ phu nhân nói: “Không sai, đây là đồ vật trong vương cung Phồn Giai.”

Dung Diễm suy nghĩ, lại hỏi: “Là thứ mà Long Thiên đang dùng phải không?”

Diêu Duệ phu nhân cười rộ lên, một đôi tay ngọc nhẹ nhàng vỗ hai cái, khen: “Không hổ là Tây Lôi vương, thông minh như vậy, trách không được Tiêu lang coi trọng người như vậy.” Khóe mắt liếc nhìn vẻ mặt hồ đồ của Phượng Minh, lập tức than thở một tiếng, hiển nhiên là đang nghĩ đứa ngu ngốc này do mình sinh ra thật sự vô dụng. (ta mún lắng trì cái mục này quá,dám nhìn Minh iu như vậy)

Dung Diễm đoán được Diêu Duệ phu nhân đang nghĩ cái gì, trong lòng thập phần bất mãn. Trong lòng hấn, Phượng Minh thông minh lại đáng yêu, thiên hạ càng không có ai so với cậu là vật nhỏ chọc người yêu thích, vì sao mẫu thân cậu lại ghét bỏ cậu như vậy? Trên mặt thần nhiên nói: “Cái này không có gì, hoàng cung Phồn Giai hiện tại chỉ còn một vương tộc giả là Long Thiên, không phải hấn thì là ai? Phu nhân hạ loại độc gì trong thức ăn của hấn?”

Phượng Minh nghe đến đây, mới “Nga” một tiếng, tựa hồ đã hiểu được.

Cái gọi là quả gập mặt Diêu Duệ phu nhân đưa cho Dung Diễm, hấn là ám chỉ giúp Dung Diễm đối phó Long Thiên.

Nàng giới về hạ độc, nói không chừng đã hạ loại độc nào đó trong thức ăn của Long Thiên, mà chén nhỏ này, chính là lấy ra làm bằng chứng minh.

Diêu Duệ phu nhân hỏi: “Tây Lôi vương còn nhớ rõ lão Phồn Giai vương chết như thế nào không?”

“A!” Phồn Giai là quốc gia đầu tiên Phượng Minh đi sứ, chuyến đi kinh tâm động phách, trí nhớ được khắc sâu, bị Diêu Duệ phu nhân nhắc tới, nhất thời la hoảng lên: “Mạn Nhiếp? Cái đó không phải là độc được Nhược Ngôn Ly quốc đã dùng hay sao?”

Diêu Duệ phu nhân hừ nhẹ nói: ” Phối phương của thiên hạ hai đại kì độc, cũng chỉ có bọn Ly quốc biết hay sao?”

Dung Diễm thái độ làm người tinh tế, lại tìm ra một điểm đáng ngờ, ” Độc Mạn Nhiếp này phải hạ trường kỳ mới được, Long Thiên cả người nợ máu, suốt ngày lo lắng bị người hạ độc, nhất định đề phòng rất nghiêm, phu nhân cho dù có độc được, nhưng sao có thể bỏ vào trong thức ăn của Long Thiên đây?”

Diêu Duệ phu nhân thờ ơ nói: “Mọi người có phương pháp của mọi người, Tây Lôi vương sẽ không muốn tìm hiểu nội tình của ta đi? Nói thật, chỉ cần ta muốn hạ độc, đừng nói Long Thiên, cho dù là Tây Lôi vương trốn trong Tây Lôi vương cung, cũng chạy không thoát đâu!”

Nàng vừa nói như vậy, Dung Diễm không nói, mỉm cười không chút đắn đo, đưa tay ra mời, thỉnh Diêu Duệ phu nhân ngồi xuống, thay đổi đề tài: “Phu nhân nếu thật có thể giết chết Long Thiên, đối với Tây Lôi ta có lợi rất lớn, đây quả thật là một phần đại lễ. Nhưng với ta mà nói, trọng yếu hơn vẫn là giải được.”

“Chỉ cần Tiêu lang đáp ứng thú ta, lập tức tặng giải được.”

Phượng Minh ngồi xuống một bên, nghe bọn họ mặc cả. Cậu biết khi bản thân mở miệng, nói nhiều sai nhiều, thành thật kiên trì im lặng không nói, trong lòng lại suy nghĩ, ánh mắt nàng vừa mới nhìn ta, cũng không phải vô tình như ta tưởng tượng, nếu nàng nhận thức thì tử là ta, ta có nên nói cho nàng rằng ta không phải An Hà hay không?

“Nếu tiên sinh chịu thú, còn cần bốn vương cùng phu nhân ngồi đây thương lượng sao? Phu nhân muốn bốn vương hợp tác, tốt nhất trước tiên nên xuất ra đủ thành ý.”

” Tánh mạng của Đại vương một quốc gia còn chưa đủ sao?”

“Được tính khi nào thì phát tác?”

” Trong vòng ba tháng.”

“Nhưng độc Tình nhân huyết trên người ta, chỉ sợ một tháng cũng chống đỡ không được.”

Diêu Duệ phu nhân thần nhiên bình tĩnh: “Tây Lôi vương là người thông minh, tự nhiên sẽ khắc chế được bản thân cùng tình nhân bảo trì khoảng cách trước khi được giải độc.”

Dung Diễm bỗng nhiên đứng lên.

Phượng Minh hoảng sợ, nghĩ rằng Dung Diễm giận dữ, lập tức hét lên ra lệnh thị vệ vây quanh bên ngoài chạy vào đây.

Không ngờ vừa ngừng đầu, Dung Diễm lại mang vẻ mặt tươi cười bí hiểm.

“Phu nhân, sư mẫu.” Hắn hai tay ôm quyền, đối với Diêu Duệ phu nhân cúi người xuống, hành lễ xong, cười vang nói: “Thỉnh sư mẫu không cần lại quanh co với Dung Diễm. Sư mẫu thông minh lanh lợi, biết rõ tiên sinh sẽ không đồng ý điều kiện, vẫn như cũ tự mình tới gặp chúng ta, lại mang theo lễ vật thể hiện thành ý, có thể thấy được sư mẫu đã có tính toán mới đối với chuyện của tiên sinh, hơn nữa, nhất định là chỗ chúng ta có lợi ích, có đúng không?”

Hắn bỗng nhiên khôn khéo như vậy, lại thuận miệng sửa lại hai chữ “Sư mẫu”, đang gài đúng chỗ ngứa của Diêu Duệ phu nhân. Trên mặt Diêu Duệ phu nhân tuy rằng không có biểu hiện ra, nhưng khẩu khí đã dịu xuống: “Tây Lôi vương mời ngồi. Người cũng là người thông minh, biết ta sẽ không vô cớ mà đến.”

Dung Diễm trầm nghĩ, chính đề đã đến. Vén tà áo, một lần nữa ngồi xuống ghế, cùng Phượng Minh yên lặng nghe Diêu Duệ phu nhân trò chuyện.

Diêu Duệ phu nhân trong bụng tựa hồ sớm chuẩn bị tốt, cũng không ngần ngại lập tức nói ra toàn bộ, vươn năm ngón tay, sau một lúc cúi đầu tỉ mỉ nhìn đầu ngón tay của nàng, từ từ nâng mặt lên, hỏi Dung Diễm: “ Khi hắn nhận được thư của ta, có phản ứng gì không?”

Dung Diễm lập tức đáp: “Tiên sinh vốn là người rất trầm tĩnh, nhưng đêm qua nhận được thư, sắc mặt đại biến, xem ra danh tự của phu nhân, làm hắn nảy sinh không ít xúc động. Theo ta thấy, trong lòng tiên sinh phu nhân vẫn còn tưởng niệm, chỉ là hắn chấp nhất đối với kiếm đạo rất lâu rồi.”

Lúc ấy tuy rằng Tiêu Túng có chút phản ứng, bất quá cũng không có khoa trương được như hắn nói.

Dù sao vì “Tính phúc” của mình cùng Phượng Minh, nói gì cũng phải thu phục Diêu Duệ phu nhân trước rồi nói sau.

Diêu Duệ phu nhân nghe xong, trên mặt lướt qua chút vui mừng.

Ý cười như một tia xuân phong lướt qua trên khuôn mặt cực giống Phượng Minh , rất nhanh lại hồi phục gọn sóng: ” Không ngờ được Tây Lôi vương biết thuận miệng gạt người. Ta hiểu rõ thái độ làm người của Tiêu lang, cho dù trong lòng hấn kinh ngạc tới cực điểm, trên mặt cũng sẽ không lộ ra. Bất quá cho dù người nói dối, ta cũng rất thích.” Dứt lời, ngồi thẳng lại, nhìn thẳng Dung Điềm, chậm rãi nói: ” Sau nhiều năm như vậy, ta còn chưa buông tha Tiêu lang, bởi vì ta biết, ta là người duy nhất hấn yêu mến.”

Giọng nói nàng rất nhẹ nhàng, lại tràn ngập tin tưởng chưa từng có từ trước đến nay.

Phượng Minh nghĩ thầm, người vì hấn sinh nhi tử không có thiên phú luyện kiếm, hấn lập tức bỏ rơi người, này cũng gọi là người duy nhất hấn yêu mến?

Bất quá nghĩ đến lão nương cậu, sau nhiều năm bị Tiêu Túng vứt bỏ nói không chừng ngày ngày đêm đêm chịu dày vò của tình yêu, cũng đáng được đồng tình, lại nói giải được của Tình nhân huyết còn trong tay nàng, lời trong lòng đương nhiên không nên nói thẳng ra ngoài.

Dung Điềm lại tỏ vẻ đồng ý: “Phu nhân nói không sai, ta bái sư nhiều năm, nếu nói trong lòng tiên sinh có người không bỏ xuống được, vậy chỉ có phu nhân. Điểm ấy chúng ta tất cả mọi người rất rõ ràng, thỉnh phu nhân tiếp thu.”

Diêu Duệ phu nhân khoe môi gợn lên, tựa hồ cười hấn nóng lòng: “Ta đã đợi hấn rất nhiều năm, không muốn yên lặng chờ đợi nữa. Lúc này, trước tiên ta dùng Tình nhân huyết, xem hấn có tâm thương tiếc nhi tử hay không.”

Phượng Minh ngắt lời nói: “Không cần xem, hấn một chút cũng không có. Tối hôm qua ta cùng Dung Điềm đi gặp hấn, hấn đã một phen cự tuyệt trao đổi điều kiện, ngay cả một chút do dự cũng không có.”

Diêu Duệ phu nhân không đồng ý nói: “Cái này cũng không sao, tính tình hấn ta hiểu rõ nhất, muốn hấn chính mồm thừa nhận hấn thích ta, sao có thể dễ dàng như vậy? Nếu Tình nhân huyết hữu hiệu như vậy, ta cần gì chờ mấy năm nay.”

Phượng Minh kinh ngạc, đứng lên: “Người nếu đoán được hạ độc hại ta là vô dụng, vậy vì sao phải hạ độc?”

Đầu ngón tay dài mà nhọn của Diêu Duệ phu nhân cong lại, nhẹ nhàng gõ bên cạnh bát trà, giống như ở đạn một thủ nhẹ nhàng động lòng người đích khúc, cuối cùng dừng lại, nhìn về phía Phượng Minh nói: “Ta vứt bỏ người từ nhỏ không quan tâm, người nhất định rất hận ta, muốn người giúp ta, hơn một nửa sẽ không chịu. Ta suy nghĩ một chút, cầu người không bằng cầu mình, trước tiên ta hạ độc trên người người, người vì giải được, nhất định sẽ nghe lời của nương đi?”

Phượng Minh đầu óc loạn cả lên, vì một cái lý do vứt đi như vậy, cư nhiên khiến cho nàng là thân nương của người ta trên tráp lý hạ độc nhi tử hai mươi năm không gặp của nàng.

Phượng Minh vừa giận không được, vừa cười không ra, mơ hồ hừ hừ hai tiếng.

“Phu nhân đã sớm suy nghĩ kỹ lưỡng, giải được có thể uy hiếp tiên sinh, vậy là tốt nhất, bất quá, nếu không thể uy hiếp tiên sinh, cũng có thể dùng để uy hiếp chúng ta.” Dung Điềm rất bình tĩnh, ung dung cười, nhỏ nhả lễ độ hỏi: “Không biết phu nhân muốn chúng ta hỗ trợ việc gì đây?”

“Đúng vậy, rốt cuộc muốn chúng ta hỗ trợ việc gì?” Phượng Minh cơ hồ muốn phát hỏa lên.

Động một tí đã hạ độc, khó chịu như vậy, trách không được lão cha cậu Tiêu Túng cũng sẽ chịu không nổi, ngay cả nhi tử cũng muốn vứt bỏ nàng.

Rốt cuộc muốn dùng giải được áp chế bọn họ chuyện gì, đây là vấn đề mấu chốt.

Vừa đến chỗ mấu chốt, Diêu Duệ phu nhân ngược lại định đứng lên.

Đôi mắt hắc thạch to tròn giống hệt Phượng Minh đảo qua trên mặt Dung Điềm , dừng lại trên vẻ mặt khẩn thiết của Phượng Minh , đôi môi đỏ mọng xinh đẹp nhẹ nhàng khai mở: “Ta muốn người, ” Diêu Duệ phu nhân nói với Phượng Minh: “Đợi ở bên cạnh Tiêu lang.”

Lần này chẳng những Phượng Minh ngốc lảng, ngay cả Dung Điềm thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc cũng ngây ngẩn cả người.

” Ý của phu nhân là?”

“Sẽ không phải”

“Ta muốn Tiêu lang hảo hảo nghĩ đến ta, ta muốn hấn biết, hấn thích ta, hấn thích ta ở bên cạnh hấn, thích mỗi ngày thấy mặt của ta.” Điều Duệ phu nhân tinh tường nói, trong từng chữ đều có sức mạnh kỳ lạ: “Người đến bên người hấn cho ta, khiến Tiêu lang nhớ lại thời gian chúng ta sống cùng một chỗ. Hấn sẽ chậm rãi nhớ tới trước đây chúng ta ân ái ra sao, những ngày giống như thần tiên ấy, muốn so với thời gian theo đuổi kiếm đạo tốt hơn ngàn vạn lần.”

Phượng Minh nhìn thấy trong mắt nàng lóe ra quang mang, bất giác run rẩy, thầm nghĩ, nữ nhân này điên rồi, chẳng lẽ nàng muốn nhử tử cùng lão công của nàng có gì đó sao?

Dung Điềm khôi phục lại, suy nghĩ hồi: “Thì ra phu nhân muốn kích thích tiên sinh nhớ lại hồi ức trước đây, vậy vì sao không tự mình đi gặp tiên sinh? Hoặc là thừa dịp này ở vài ngày trong tiểu viện, cùng tiên sinh chung sống một đoạn thời gian.”

“Không. ” Điều Duệ phu nhân cấp bách hét lên, trầm mặc một hồi, khi mở miệng lại, mặt lại hồng một mảnh, đề thấp thanh âm nói: “Tây Lô vương cho rằng ta là nữ nhân thấp kém hay sao? Ta muốn hấn nhớ tới cuộc sống hạnh phúc trong quá khứ, biết bản thân bỏ lỡ cái gì, đến trước mặt ta cầu ta, ta mới đi gặp hấn.”

Phượng Minh nghe đến đó, quả thực muốn té xỉu luôn.

Tất cả bất hạnh đang xảy ra, chỉ vì nữ nhân vừa cao ngạo lại then thùng muốn dùng thủ đoạn lợi hại, nhất định phải khiến cho Tiêu Túng hồi tâm chuyển ý đến cầu thân mới vừa lòng?

Bất quá, quả thật rất khó tưởng tượng Điều Duệ phu nhân chủ động đi đến trước mặt Tiêu Túng , ôn nhu sẵn sàng làm bạn với Tiêu Túng .

Phượng Minh rên rỉ: ” Ý tưởng của Phu nhân có phải có chút sai lầm không ? Sự thật bây giờ là, Tiêu Thánh Sư giống như tảng đá trong hầm cầu vừa thối vừa cứng, vì kiếm đạo ,hắn người thân cũng không nhận. Cho dù ta chịu dùng khuôn mặt giống phu nhân như đúc lúc ẩn lúc hiện trước mặt hấn, hấn nhất định không vì đột nhiên nhớ tới những ngày trước kia, mà khóc lóc chảy nước mắt cầu người quay về.”

Nhớ tới Dung Điềm cùng cậu thật sự oan uổng, hai người bọn họ đều bất lực với cục diện bế tắc của đôi oan gia tình nhân này.

Phượng Minh đang muốn tiếp tục thao thao bất tuyệt tẩy não Điều Duệ phu nhân có suy nghĩ lệch lạc, Dung Điềm lại có chút dăm chiêu, đột nhiên nói: “Phượng Minh , người có nhớ hôm qua sau khi tiên sinh nghe thấy bốn chữ Điều Duệ phu nhân, đã nói cái gì không?”

Phượng Minh bị hấn cắt lời giữa chừng, quên không cầu nhau, xua tay nói: “Còn có thể nói gì? Hấn một phát cự tuyệt .”

“Trừ lần đó ra, tiên sinh còn nói qua, hấn dùng thời gian tròn mười lăm năm, mới quên được mặt của phu nhân, do đó kiếm thuật mới tiến nhanh một bước.” Nói tới đây, Dung Điềm đã nắm chắc mấu chốt, quay đầu nhìn Điều Duệ phu nhân, trong mắt toát ra khâm phục.

Tuy rằng đột nhiên nghe được , tựa hồ phi thường bất khả tư nghị, hoàn toàn không có đạo lý, nhưng suy nghĩ cẩn thận,lại thì ra có manh mối khác.

Dung Điềm vừa suy đoán, vừa chậm rãi nói: “Phu nhân trước tiên tìm cơ hội hạ độc Phượng Minh , sau đó nhờ danh nghĩa giải được đưa ra thư bức hôn, không chỉ khiến tiên sinh minh bạch Phượng Minh chính là thân sinh nhi tử của hấn, hơn nữa cũng có thể thông qua loại phương thức này, làm cho tiên sinh nhớ tới chuyện cũ trước đây cùng phu nhân.”

Điều Duệ phu nhân trên mặt nhàn nhạt mỉm cười, tất nhiên là Dung Điềm đoán đúng rồi.

Phượng Minh nghe đến đó, nửa u mê nửa hồ đồ, bất quá cậu cũng không nguyện ý làm bao cổ, vừa cố gắng suy tư, vừa lẩm bẩm nói: “Mười lăm năm, mười lăm năm?” Đột nhiên ngẩng đầu, đề cao thanh âm nói: “Nga! Sau khi thực hiện bước đầu tiên, tự nhiên đến bước thứ hai. Bước thứ hai của người chính là muốn

ta làm bạn bên người Tiêu Thánh Sư, làm cho hần lúc nào cũng thấy khuôn mặt giống như đúc nãi, hảo hảo gây trở ngại tu vi kiếm đạo của hần.”

“Tâm không động mới có thể thông suốt đỉnh cao của kiếm đạo. Năm đó tiên sinh phải dùng mười lăm năm mới có thể quên phu nhân, hiện giờ một khi toàn tâm toàn ý nhớ lại, có lẽ phải dùng thời gian lâu hơn mới có thể lại quên được . Ai, nhân sinh làm sao có nhiều cái mười lăm năm? Đòn công tâm này, binh pháp của phu nhân thật là lợi hại.” Dung Diễm nói tới đây, nhân quả trước sau đại khái đã minh bạch.

Phượng Minh thấy Diêu Duệ phu nhân cũng không phủ nhận, thở dài, chà xát tay nói: “Nãi hạ độc ta, bắt quá vì hai nguyên nhân, thứ nhất là mượn việc này vạch trần quan hệ phụ tử của ta cùng Tiêu Thánh Sư, mục đích này nãi đã đạt được . Thứ hai, là muốn ta thường xuyên đi quấy rối Tiêu Thánh Sư, không cho hần có tâm trạng chú tâm vào kiếm đạo, chuyện này ta cũng đáp ứng nãi. Hảo, chúng ta hiện tại liền đạt thành hiệp nghị, nãi cho ta giải được, ta lập tức đi gây phiền phức cho Tiêu Thánh Sư .” Đưa bàn tay tế bạch xinh đẹp đến trước mặt Diêu Duệ phu nhân, yêu cầu giải được.

Diêu Duệ phu nhân thấy thần thái cậu đáng yêu, nhin không được nhìn chăm chăm hần một lát: “Người cái đứa nhỏ ngu ngốc này, chẳng những không giống Tiêu lang, cũng nửa điểm không giống ta.” Nàng đương nhiên sẽ không đưa giải được, thốt tha đứng lên: “Ta đi đây. Giải được ta giữ trước, sau khi sự thành, tất nhiên sẽ cho người.” Liền bộ nhẹ nhàng, hướng thánh môn mà đi . (liền bộ :bàn chân búp sen,con gái thời xưa được bó chân càng nhỏ càng tốt)

Dung Diễm cùng Phượng Minh thấy nàng nói đi là đi, vội vàng nói: “Chậm đã.” Vội vã đuổi theo.

Lúc này Diêu Duệ phu nhân đã tới trước cửa.

Liệt Nhi cùng Dung Hồ hầu hạ ở ngoài cửa, vẫn chưa nghe thấy Dung Diễm hạ lệnh bắt người, thấy Diêu Duệ phu nhân giống như ở chỗ không người tiêu sái đi ra, cũng không biết có nên hét lớn một tiếng, kêu bọn thị vệ mai phục tại bốn phía lao tới hay không , đột nhiên thấy Dung Diễm cùng Phượng Minh theo sau đi ra, mới đem một tiếng “Vương” đang vọt tới đầu lưỡi nuốt trở lại yết hầu, lui sang một bên.

Diêu Duệ phu nhân dừng bước, quay đầu lại cười hỏi: “Như thế nào, Tây Lôi vương muốn hạ lệnh bắt giữ ta sao?”

Dung Diễm thấy nàng ung dung trấn định, nói không chừng đã lưu lại chiêu sau cùng.

Nữ nhân này dụng độc không ai có thể sánh bằng, bắt được lại không thể xử trí nàng, thật sự nên nể mặt nàng một chút. Lúc này đưa tay lệnh Liệt Nhi đang chờ lui ra, hỏi: “Trong lòng ta còn một nghi vấn. Cho dù phu nhân thành công phá hoại tu vi của tiên sinh, làm cho tiên sinh không thể có thêm tiến triển trong kiếm thuật, nhưng tiên sinh thật sự sẽ cam tâm tình nguyện cùng phu nhân bỏ dục song phi sao? Phu nhân đã nghĩ mọi chuyện quá dễ dàng đi?” (bỏ dục song phi : liền cánh cùng bay. Cái này giống câu thề : như chim liền cánh như cây liền cành)

Diêu Duệ phu nhân nhẹ nhàng cười rộ lên, chậm rãi đưa đầu hai cái, tóc đen rơi xuống hơi hơi lướt qua bả vai, mỹ lệ cực kỳ động nhân.

Nàng nâng lên bàn tay mảnh khảnh, thần nhiên bấm đốt ngón tay: “Có bước đầu tiên, có bước thứ hai, Tây Lôi vương làm sao lại biết ta không có bước thứ ba đây? Hiện tại còn quá sớm, sau này người sẽ biết.”

Xoay người lại, nhóm thị vệ mai phục bốn phía không có mệnh lệnh, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dung Diễm đứng yên, Phượng Minh khẽ cắn môi, cũng không lên tiếng, rốt cục nhìn bóng dáng yêu kiều thướt tha của Diêu Duệ phu nhân dần đi xa.

143. Quyển 8 - Chương 10

CHƯƠNG 10

Hai người đang đứng trên bậc thang, cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh Diêu Duệ phu nhân, cả người không hẹn mà cùng thả lỏng, vốn đang đứng cách xa nhau, kìm lòng không được nhích từng bước về phía đối phương, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên nhớ tới Tình nhân huyết, rung mình một cái, đồng thời tự thối lui, nhất thời kéo ra khoảng cách gần một trượng.

“Làm sao bây giờ?” Phượng Minh nói với Dung Diễm.

Dung Diễm cũng học bộ dáng của cậu: “Ta nhìn vẻ mặt của nàng, hình như không có ý hại người, bất quá là vừa tiện đem người tính vào trong mưu kế bức phu của nàng.”

Phượng Minh chần chờ hỏi: “Ta thật sự phải làm theo lời nàng nói sao?”

Dung Hồ không cần phân phó, đã sớm tự động giải tán nhóm thị vệ mai phục trong rừng cây xung quanh đến đâu cả thất lạng. Liệt Nhi đứng bên cạnh, nghe khẩu khí bàn bạc của hai người không quá căng thẳng, cả gan chen vào hỏi: “Diêu Duệ phu nhân muốn Minh Vương làm gì?”

“Nàng muốn ta cả ngày lượn lờ trước mặt Tiêu Thánh Sư.” Tuy rằng bây giờ độc Tình nhân huyết của Dung Diễm còn chưa giải, “Tính phúc” còn xa tận chân trời, bất quá nhớ tới phương pháp cầu ái không từ thủ đoạn của Diêu Duệ phu nhân, Phượng Minh vẫn nhin không được le lưỡi: “Đi phá hoại tu vi kiếm thuật của Tiêu Thánh Sư.”

“A?” Liệt Nhi không biết sự tình đã qua, không thể đoán được nguyên nhân bên trong, nghe xong đầu óc đều hỗn loạn.

Lúc này Thu Lam tiến đến, thấy Dung Diễm, quỳ gối bẩm: “Mị Cơ cô nương muốn mời Đại vương đến chỗ nàng một chút, không biết phải chăng có việc cùng Đại vương thương lượng hay không?”

Dung Diễm gật đầu nói: “Ân, ta biết rồi.” Quay đầu hỏi Phượng Minh: “Người đi không?” Bên Mị Cơ hiện tại đang quản thúc Tam công chúa cùng Bác Lăng, Phượng Minh thiếu chút nữa gặp ám toán ở nơi đó, hẳn không thực sự nguyện ý để Phượng Minh qua đó.

Phượng Minh suy nghĩ một chút, thờ ơ nói: “Cùng người đi thôi. Chắc không có khả năng hạ độc ta một lần nữa đâu?”

Vì vậy hai người dẫn theo vài thị vệ đi tiểu viện của Mị Cơ, vừa vặn Dung Hồ an bài sự tình xong quay lại, liền cùng bọn Thu Lam cùng Liệt Nhi đi theo ở phía sau.

Lúc đi, Phượng Minh sợ mình không cẩn thận lại vô thức kề cận Dung Diễm, cố gắng nhắc nhở chính mình bảo trì khoảng cách với Dung Diễm. Loại cảm giác này vốn vô cùng khó chịu, hơn nữa trầm mặc liền càng khiến kẻ khác thống khổ.

Phượng Minh cách Dung Diễm ba bước chân, một trước một sau đi tới, quyết định tìm chuyện để nói: “Người định xử trí Tam công chúa cùng Bác Lăng như thế nào?”

Dung Diễm quay đầu nhìn Phượng Minh ở phía sau, đoán được: “Người lại mềm lòng, muốn vì bọn họ cầu tình hay sao?”

“Mị Cơ đã sớm vì bọn họ cầu tình, không tới phiên ta.” Phượng Minh cân nhắc nói: “Bất quá Diêu Duệ phu nhân không phải đã nói, Long Thiên không còn sống bao lâu nữa sao? Nghĩ đến đây, rồi nghĩ đến Tam công chúa, ta liền cảm thấy. hẳn là người sẽ có ý tưởng gì đó.”

Cậu nói rất thú vị, khiến khóe miệng Dung Diễm gợn lên, hỏi: “Ta hẳn là có ý tưởng gì đó ư?”

Phượng Minh nghiêm túc cúi đầu suy nghĩ: “Nếu Long Thiên chết, Tam công chúa thực sự có thể trở thành nữ vương Phồn Giai. Giáp với Phồn Giai chính là Ly quốc, nếu có thể trở thành minh hữu của Tây Lôi.”

Trên đầu có chút cảm giác, giống như bị cái gì vỗ nhẹ một cái.

Phượng Minh sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hồn vía lên mây ngẩng đầu kêu lên: “Dung Diễm! Người đã quên độc trên người sao?”

Khuôn mặt suất khí của Dung Diễm từ trên cao nhìn xuống, ranh mãnh cười nói: “Đứa ngốc, bắt quá chỉ dùng nhánh cây đung người một chút mà thôi. Người càng ngày càng hiểu biết chính sự, bốn vương phi thường cao hứng. Đêm nay trở về sẽ thưởng cho người.” Sau khi cho Phượng Minh một ánh mắt thâm ý, lại tiếp tục ở phía trước dẫn đường.

Phượng Minh lĩnh giáo ánh mắt ái muội của hần, khó tránh khỏi suy nghĩ vẩn vơ.

Những lời “Đêm nay trở về sẽ thưởng cho” này, đối với sắc lang từ trước đến nay hoang *** vô độ này mà nói, tựa hồ chỉ có một hàm nghĩa đặc biệt.

Nhưng hần đang trúng Tình nhân huyết, hai người không thể da thịt thân cận, làm sao có thể chân đao chân thương “Thưởng cho”? (ta cũng không hiểu lắm, thui thì cứ nghĩ đao, thương ở đây là cái ấy ấy của 2 ng nha)

Phượng Minh vừa đi vừa nghĩ, trên mặt đã đỏ một nửa, đột nhiên dừng cước bộ, nghĩ tới “Hảo ý tưởng” Dung Diễm đã nói trước khi đi.

Thiên ạ.

Hần sẽ không thật sự tạo ra bao bảo hiểm đầu tiên trên thế giới này đi?

Nghĩ đến đây, mặt Phượng Minh nổ một tiếng, hoàn toàn thiêu cháy.

”Ngơ ngơ ngác ngác làm gì đó? Đi nhanh một chút.” Thanh âm của Dung Diễm từ đằng trước truyền đến.

Phượng Minh đang tưởng tượng hình ảnh “không lành mạnh”, có tật giật mình ngẩng đầu, vừa nhìn, mới phát hiện đã tới trước tiểu viện của Mị Cơ rồi.

Trong tiểu viện phi thường im lặng, trong không khí vẫn là mùi thơm phảng phất phiêu đảng lại thần bí. Lần trước Phượng Minh đến vào ban đêm, lần này ở dưới ánh mặt trời rực rỡ quan sát, càng cảm thấy vách tường mái hiên nơi đây sắc thái tươi sáng, duy nhất một loại thần nhiên thanh nhàn thuộc về Mị Cơ.

Vào cửa viện, hướng bên trong đi một chút, chính là chỗ sinh hoạt thường ngày của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Do vết xe đổ lần trước, lần này Dung Hồ đánh chết cũng không dám rời Phượng Minh nửa bước, nhắm mắt theo đuôi ở phía sau. Thu Lam cùng Liệt Nhi đương nhiên cũng sẽ không dừng bước ở ngoài cửa, bọn thị vệ thấy vậy, cũng theo vào.

Hương khuê thánh địa này của Mị Cơ đại khái là, lần đầu tiên phá lệ có rất nhiều nam nhân không liên can gì đi thẳng vào.

Lúc này vừa qua giữa ngày, Dung Diễm tiến vào trong phòng, Mị Cơ đang cùng Tam công chúa, Bác Lăng đều đang ngồi trên bàn ăn. Trước mặt ba người đều bày ra một bàn nhỏ, trên bàn bát đĩa canh rau đủ cả, hình như vừa mới ăn xong ngọc thiện. Chỉ có Mị Cơ tựa hồ ăn uống không tốt, đồ ăn trên bàn hầu như đều chưa động qua.

Nàng hai chân khép lại ngồi nghiêng trên ghế, thân trên hơi hơi lệch, tựa vào một cái gối dựa, chợt nghe thấy tiếng bước chân, giương mắt liền nhìn thấy Dung Diễm tiến vào, lập tức “Nha” một tiếng, chậm rãi thẳng lưng ngồi ngay ngắn lại: “Đại vương đã tới.” Trong mắt phượng quyền rũ, xinh đẹp tới cực điểm có vài tơ máu, hiển nhiên một đêm không ngủ ngon.

Phượng Minh thấy nàng tại dạ yến tối qua còn nói cười vui vẻ, lúc này sắc mặt tiêu tụy, biết nàng vì chuyện của Dung Diễm mà áy náy rất nhiều.

“Nghe nói người có việc muốn tìm ta?” Dung Diễm chọn một cái gối dựa, thư thư phục phục ngồi xếp bằng xuống.

Phượng Minh chọn một chỗ cách Dung Diễm ba bốn bước mới ngồi xuống, chợt cảm thấy khác thường, ngẩng đầu vừa nhìn, thì ra Tam công chúa đang nhìn cậu bằng một đôi mắt dịu dàng.

Nàng và Bác Lăng sóng vai ngồi cùng một chỗ, thấy Phượng Minh nhìn về phía nàng, lộ ra biểu tình hơi áy náy, mấp máy môi, lại thủy chung cũng không mở miệng.

Đám người Dung Hồ Liệt Nhi , cũng vây quanh Dung Điềm cùng Phượng Minh , đông một người tây một người, đều an phận ngồi xuống.

Mị Cơ lộ ra biểu tình thân thiết: “Ta nghe nói Diêu Duệ phu nhân tới thăm, Đại vương đã gặp qua nàng chưa?”

“Đã gặp qua .” Dù sao cũng không có gì phải giấu diếm, Dung Điềm thấy bộ dáng lo lắng của Mị Cơ, chậm rãi đem cuộc gặp gỡ Diêu Duệ phu nhân cẩn thận nói lại một lần.

Nói đến đại lễ Diêu Duệ phu nhân dâng tặng lại là ngự bát của Long Thiên , Tam công chúa nhịn không được kêu nhẹ một tiếng, nghiêng đầu vừa mừng vừa sợ nhìn Bác Lãng .

Nếu Diêu Duệ phu nhân thật có thể giết chết Long Thiên , vậy chuyện bọn họ một lần nữa đoạt lại Phồn Giai sẽ thành công ngay trước mắt .

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là nhất định phải có mạng trở lại Phồn Giai .

Dung Điềm bởi vì bọn họ mà trúng Tình nhân huyết, vạn nhất không lấy được giải được, nói không chừng sẽ giết bọn họ trút giận.

Trước mắt có thể bảo trụ bọn họ chỉ có một Mị Cơ còn tưởng nhớ cố quốc mà thôi.

Mị Cơ chăm chú nghe Dung Điềm nói, có chỗ không rõ, hỏi lại hai lần, nhíu mi nói: ” Tính tình vị phu nhân này thật sự rất cực đoan kì lạ. Người như thế càng thông minh, tâm tính càng vô pháp suy đoán, Đại vương phải cẩn thận đối phó. Không biết bước thứ ba mà nàng nói, ám chỉ cái gì đây?”

Dung Điềm mỉm cười.

Mị Cơ ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ Đại vương đã đoán được rồi sao?”

Dung Điềm suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Bổn vương chính là đoán được một chút bên ngoài, chờ đến lúc minh bạch, lại đến nói cho người biết.”

Tầm mắt Mị Cơ hướng về phía Phượng Minh : “Hiện tại nói như vậy, Minh Vương hợp tác với Diêu Duệ phu nhân, để cầu giải được của Tình nhân huyết? Bất quá Tiêu Thánh Sư cũng không phải hạng người nhân từ nương tay, kiếm đạo càng là chuyện hắn coi trọng nhất ,nếu Minh Vương có hành động ảnh hưởng đến tu vi của hắn, ngàn vạn lần phải cẩn thận Tiêu Thánh Sư ra tay vô tình.”

Phượng Minh ở trên đường đã sớm nghĩ tới này , cắn cắn môi dưới, nhún vai nói: “Đây là nguyên nhân khiến Diêu Duệ phu nhân, cũng chính là nương của ta nhất định phải hạ độc ta. Nếu không phải vì giải được, ta mới không cần vô duyên vô cớ đi phá hoại tu vi kiếm đạo của Tiêu Thánh Sư.” Nhìn nhìn Dung Điềm .

Một chiêu “Trách nhiệm tái giá” này của Diêu Duệ phu nhân, đem tương lai của một đôi lão tình nhân bọn họ, miễn cưỡng cùng tương lai của một đôi tiểu tình nhân buộc lại với nhau.

Cái này gọi là châu chấu bị buộc dây thừng, đang buộc Dung Điềm cùng Phượng Minh xoay vòng vòng, cố gắng nghĩ biện pháp giúp Diêu Duệ phu nhân truy phu. Diêu Duệ phu nhân thì tốt rồi, chỉ cần núp ở mặt sau vẩy vẩy ngón út thon dài là đủ rồi.

Tam công chúa nâng mặt lên, bộ dáng muốn nói lại thôi đúng lúc bị Dung Điềm nhìn thấy.

Dung Điềm hỏi: ” Có phải Tam công chúa muốn nói ra suy nghĩ của mình?”

Thái độ hữu hảo của hắn khiến Tam công chúa cùng Bác Lãng đều vô cùng kinh ngạc, Phượng Minh trong lòng minh bạch, xem ra Dung Điềm là chuẩn bị chiêu mời Tam công chúa làm minh hữu .

Cũng đúng, nhiều bằng hữu, chung quy dễ chịu hơn nhiều địch nhân.

Bác Lãng vừa mới nghe Dung Điềm nói chuyện Long Thiên trúng độc, trong lòng xoay một cái, lập tức hiểu được .

Tam công chúa vẫn tương đối có lương tâm, nhớ tới bản thân đem tráp có độc đến nơi này, thủy chung vẫn có điểm bất an, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là khó hiểu, nếu Minh Vương là thân sinh nhi tử của Diêu Duệ phu

nhân cùng Tiêu Thánh Sư, tại sao sau này lại xuất hiện trong hoàng cung Tây Lôi? Chẳng lẽ sau khi Tiêu Thánh Sư cự tuyệt Điều Duệ phu nhân, Điều Duệ phu nhân liền vứt bỏ nhi tử của mình, đúng lúc bị lão Dung vương đi ngang qua nhặt đem về vương phủ?”

Phượng Minh ngẩn ngơ.

Hôm nay khi cậu nhìn thấy Điều Duệ phu nhân quá mức kích động, lại nghĩ đến giải được, tuy rằng không hỏi đến việc này, thăm nghĩ, thân muội bởi vì bị thân cha vứt bỏ, cho nên mang tâm trạng trả thù vứt bỏ nhi tử của mình. Ân, với tính tình cổ quái của Điều Duệ phu nhân kia, có rất nhiều khả năng sẽ làm như vậy.

Mị Cơ chậm rãi lắc đầu nói: “Ta không tin sẽ có chuyện trùng hợp như vậy. Hải tử bị vứt bỏ vừa vặn được lão Dung vương nhặt, mà thân tử của lão Dung vương lại thành ái đồ của Tiêu Thánh Sư. Ta thấy nói không chừng là Điều Duệ phu nhân gặp Tiêu Thánh Sư thu đồ đệ tư chất vua chúa, cho nên kích thích tâm tư của Điều Duệ phu nhân bỏ nhi tử tại phủ Dung vương.”

Đáng thương một tiểu hải nhi chưa hiểu chuyện, chỉ bởi vì sinh ra không có gân cốt của kỳ tài kiếm thuật, đã bị phụ thân coi thường, bị mẫu thân vứt bỏ.

Bọn họ cũng không biết, Phượng Minh thật ra cũng không phải An Hà giả Thái tử kia từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung Tây Lôi, không phải nhi tử của lão Dung vương, lại càng không phải nhi tử của Tiêu Túng cùng Điều Duệ phu nhân.

Phượng Minh thấy ánh mắt của Mị Cơ cùng Tam công chúa nhìn cậu đều mang theo vài phần thương tiếc, biết bọn họ đồng tình sai đối tượng, chịu không nổi hô to, nhanh chuyển đề tài nói: “Việc này về sau gặp Điều Duệ phu nhân hỏi lại là biết. Ta thấy hiện tại thời gian còn sớm, không bằng để ta đi bái kiến Tiêu Thánh Sư một chút.”

Dung Hổ nói: “Để ta bồi Minh vương đi.” Nhanh chóng đứng lên.

Dẫn theo vài thị vệ, hộ tống Phượng Minh đi nơi ở của Tiêu Thánh Sư, người trong đại sảnh nhất thời thiếu hơn một nửa, không có chen chúc như lúc trước.

Bọn thị nữ từ bên ngoài đưa lên trái cây tươi ngon, đều nhẹ nhàng di chuyển, không dám phát ra một chút thanh âm.

Dung Điềm giống như nhàn nhã, bất động thanh sắc ngồi.

Mị Cơ từ trên bàn nhỏ trước mặt mình chọn một quả thoát nhìn tươi ngon, tự mình dùng khăn thơm lau khô nhiều lần, rồi đưa cho Dung Điềm.

Dung Điềm cảm kích cười, tiếp nhận cắn một ngụm.

Mị Cơ lo lắng nhất chính là việc hấn trúng độc, từ nay về sau dần dần xa lánh nàng, thấy Dung Điềm thái độ ôn nhu, trong lòng mừng rỡ, hốc mắt nóng lên.

Trong những người ở đây, nếu nói đến chính trị, ngoại trừ Dung Điềm, người hiểu biết nhất chỉ sợ chính là Bác Lăng. Gã nhìn Phượng Minh rời đi, Dung Điềm còn lưu lại, đã biết Dung Điềm có chính sự muốn nói, thừa dịp Mị Cơ đưa trái cây cho Dung Điềm, đã sớm nháy mắt vài lần với Tam công chúa, kín đáo thăm thì hai câu.

“Nếu Điều Duệ phu nhân không nói dối, Long Thiên trúng độc Mạn nhiếp, như vậy Phồn Giai sắp có đại tang.” Bác Lăng đánh vỡ trầm mặc, thỉnh giáo Dung Điềm: “Khi đó, không biết Tây Lôi sẽ có hành động gì?”

Đây là đại sự liên quan đến tương lai của Phồn Giai.

Khi gã mở miệng, Tam công chúa cùng Mị Cơ đều lộ ra thần thái tập trung.

Dung Điềm an nhàn thưởng thức trái cây, nuốt thịt quả thơm ngọt xuống yết hầu, mới mang theo chút ý cười nhìn Bác Lăng: “Tứ vương tử có ý kiến gì không?”

Bác Lãng biết hiện tại đã đến thời điểm mấu chốt, có thể thuyết phục Dung Diễm hay không, sẽ quyết định vận mệnh tương lai của gã cùng Tam công chúa, suy nghĩ kỹ vài lần, mới chậm rãi nói: “Tây Lôi vương thiếu niên anh minh, có chí thống nhất thiên hạ. Nhưng thiên hạ hiện tại nhiều quốc phân tranh, cho dù không tính Đan Lâm ở ngoài Đông hải vào, trước mắt cũng có Thập nhất quốc gia đang âm thầm củng cố lực lượng. Tây Lôi vương muốn hoàn thành chí lớn, sao có thể không có mình quốc đây?” (bổ khí,seo lại mọc thêm 1 nước nữa vậy,thống nhất được thiên hạ ta chút lìn)

Dung Diễm nhàn nhạt mỉm cười: “Thỉnh Tứ vương tử nói tiếp.”

” Huyết mạch chân chính của vương thất Phồn Giai, hiện tại gần nhất chỉ có mình Tam công chúa mà thôi. Dân chúng đã sớm hy vọng Tam công chúa hồi quốc, kế thừa vương vị một lần nữa. Ta có thể khẳng định, chỉ cần ta cùng Tam công chúa bí mật quay về Phồn Giai trước, liên lạc với vài đại tướng vẫn trung thành với vương thất Phồn Giai, đợi ngày Long Thiên chết bất đắc kỳ tử, Tam công chúa đột nhiên xuất hiện trong hoàng cung Phồn Giai, bên ngoài có cự thần bảo vệ, bên trong có Bác Lãng ta lo liệu, vương quyền của Phồn Giai nội trong hôm đó liền có thể quay về với chủ cũ.” Bác Lãng nói lời mở đầu, càng nói càng thuận, khí phách phấn chấn, chậm rãi nói: ” Trước đây chúng ta cùng Tây Lôi mặc dù có chuyện cũ không thoả mái một chút, nhưng cái này đều là thời thế bất buộc. Bác Lãng ta dám chỉ thiên phát thệ, chưa bao giờ có ác ý với Tây Lôi vương cùng Minh Vương, Phồn Giai tiếp giáp với Ly quốc, Phác Nhung, Yến Đình, Vĩnh Ân, Chiêu Bắc, nếu hai bên kết làm minh hữu, tương lai nếu muốn chinh phạt Ly quốc, chỉ cần một phong thư của Tây Lôi vương, đại quân Phồn Giai lập tức tập kết, thông đường hành quân, chuẩn bị quân lương, đại quân viễn chinh của Tây Lôi lại càng không cần lo lắng trên đường không có nơi nghỉ ngơi, nhất định có thể đánh một trận thành công. Thừa dịp Nhược Ngôn Ly quốc hôn mê, trước tiên gióng trống giải quyết cường địch này, các tiểu quốc khác lại không chịu nổi một đòn, như vậy, còn lo đại sự không thành hay sao?”

Gã nói chuyện dong dạc, miêu tả một tình cảnh tốt đẹp kích động lòng người.

Tam công chúa yêu nhất bộ dáng gã tiêu sái ung dung đàm binh luận chính*, trong đôi mắt đẹp lộ ra tán thưởng, ngay cả Mị Cơ cũng không nhịn được thầm nghĩ, ánh mắt Tam công chúa không thấp, người này nếu có thể ngồi lên vương vị Bác Lâm, không phải sẽ là một quân chủ đầy hứa hẹn hay sao? Đáng tiếc vận khí không tốt, điều này cũng không trách được gã. (*: nói binh pháp bàn chính sự)

Chỉ có Dung Diễm vẻ mặt bí hiểm mỉm cười, vừa vận ăn xong trái cây trên tay, nhả hạt, nhận khăn ẩm thị nữ dâng lên, vừa lau tay, vừa quay đầu, nhìn lướt qua Liệt Nhi ở bên cạnh.

Liệt Nhi khéo léo thông minh,làm sao không biết đã tới thời điểm mình lên sân khấu, hắc hắc nở nụ cười, kéo dài âm thanh, chậm chạp nói: “Vương tử Bác Lãng quả nhiên lòng mang chí lớn. Bất quá hiện tại các người bản thân còn khó bảo toàn, lại đi ảo tưởng tương lai, không phải có chút buồn cười hay sao? Chuyện Đại vương chúng ta trúng độc, nên tính như thế nào đây?”

Y hừ nhẹ một tiếng, trên người mỗi thị vệ Tây Lôi đang quỳ ở bốn phía tỏa ra khí thế hung ác, tay đặt trên chuôi kiếm, ánh mắt đều trừng lớn như chuông đồng, nhìn chăm chăm Bác Lãng.

Bác Lãng không phải chưa nghĩ tới vấn đề này, bất quá với thái độ làm người của Dung Diễm, không có khả năng không lợi dụng cơ hội này đoạt Phồn Giai, gia tăng lực lượng thống nhất thiên hạ của mình.

Nếu đoạt được Phồn Giai, Dung Diễm sẽ không buông tha cho gã cùng Tam công chúa.

Gã cũng là người có tâm tư xoay chuyển cực nhanh, hơi kinh ngạc, quan sát Dung Diễm một lúc, đã trấn định lại, lộ ra tươi cười rạng rỡ :”Phồn Giai của chúng ta là tiểu quốc, làm sao dám đánh đồng với cường quốc như Tây Lôi? Càng không nói đến ta cùng Tam công chúa thiếu Tây Lôi vương vài cái đại nhân tình. Ý nghĩa của minh hữu, kỳ thật Tây Lôi là chính, Phồn Giai là phụ.”

Tam công chúa nói tiếp: “Chỉ cần ta có thể bước lên vương vị Phồn Giai, từ nay về sau, Phồn Giai sẽ chiếu theo tiêu chuẩn của nước chư hầu, hàng năm tiến cống cho Tây Lôi. Nếu như Tây Lôi có yêu cầu về chiến sự, chỉ cần chúng ta nhận thư, nhất định phái binh viện trợ.” Nàng tự mình mở miệng, chỉ cần sau này thật sự thành nữ vương Phồn Giai, như vậy tương đương với mình ước quốc tể.

”Không phải chiếu theo tiêu chuẩn của nước chư hầu, mà căn bản là nước chư hầu.” Lúc này Dung Diễm mới mở miệng: “Thiên hạ không ngừng phân tranh, dân chúng trôi dạt khắp nơi, truy cứu nguyên nhân,

chính bởi vì nhóm tiểu quốc luôn làm theo ý mình, không ngừng phân tranh. Thống nhất đã là tình thế duy nhất, chính là xem bàn tay kẻ mạnh nào đủ cứng rắn thôi. Vương tử Bắc Lăng cùng Tam công chúa đều là người trí tuệ, đều hiểu rõ đạo lý trong đó. Phượng Minh từng nói một câu rất có ý tứ, chim khôn chọn cây mà đậu, lời này rất có đạo lý, đúng không?”

Tam công chúa cùng Bắc Lăng liếc nhau, đều trầm mặc.

Nếu đáp ứng, chẳng khác nào chấp tay dâng Phồn Giai cho Tây Lôi. Vương vị mà bọn họ dốc hết tâm huyết tính toán truy cầu, chẳng phải là vô giá trị?

Dung Diễm không để ý tới sự trầm mặc của bọn họ, tiếp tục nói: “Bất quá, bổn vương cho phép các người chiếu theo tiền lệ của Đông Phàm, ngày nào Tam công chúa còn tại vị, vương quyền tuyệt không bị tổn hại, ngược lại, bổn vương còn có thể trừng phạt tặc tử nguy hại vương quyền Phồn Giai. Tam công chúa, ý của người như thế nào?”

Ánh mắt hần sáng ngời hữu thần, một khi đảo qua, giống như tra xét kỹ lưỡng người khác từ đầu đến chân.

Bắc Lăng khoe mắt dư quang, quét qua sắc mặt bọn thị vệ đã không tốt.

Lúc này không phải là vấn đề “Chọn cây mà đậu”, mà là không gặt đầu, e rằng sẽ là vấn đề đầu không được bảo toàn.

Muốn làm một Đại vương vô năng thiên thu muôn đời, hay là một Đại vương có trí tuệ nhưng cơ nghiệp chỉ có thể lưu lại một đời, việc lựa chọn nan đề này đại khái không khó.

Tam công chúa cũng biết đây là uy hiếp trá hình, nhưng e ngại Dung Diễm đại quyền trong tay, chỉ cần đưa mắt ra hiệu, một huyết mạch duy nhất của vương thất Phồn Giai như nàng sẽ ở trong này hóa thành vài điểm huyết hoa*, cứng nhắc nghiêm mật, cắn môi dưới, rốt cục bình ổn trái tim, thấp giọng nói: “Hảo, liền chiếu theo tiền lệ của Đông Phàm. Nhưng ta còn có vài điều kiện.” (*:ý Tam công chúa là sẽ bị giết người diệt khẩu, máu bắn tùm lum)

“Người nói.”

“Thứ nhất, Tây Lôi vương sau này phải đối đãi tử tế với con dân Phồn Giai ta.”

Dung Diễm sáng khoái nói: “Đây là tự nhiên, bọn họ cũng là con dân của ta.”

“Thứ hai, hậu thế của vương tộc Phồn Giai ta, mặc dù không là vương Phồn Giai, nhưng huyết mạch này, phải hòa nhập vào trong quý tộc Tây Lôi, quốc gia chọn lựa quan lại tướng lãnh, hậu nhân của chúng ta cũng có thể lưu lại sử sách.”

Cái này Dung Diễm lại càng không do dự, gặt đầu nói: “Đương nhiên, vương tộc Phồn Giai huyết thống cao quý, sao có thể bị xem như thứ dân? Hơn nữa ngoại trừ vương tộc chính thống Tây Lôi, sẽ là nhất đẳng gia tộc cao quý nhất. Chuyện này, tương lai bổn vương sẽ chính thức công bố vương lệnh, tuyên cáo với thiên hạ. Phàm là gia tộc từng có công hiến đối với sự nghiệp thống nhất thiên hạ của Tây Lôi ta, sẽ được trọng thưởng.”

Hần thân là Tây Lôi vương, nhất ngôn cửu đỉnh, mọi người đều tin tưởng.

Tam công chúa nghe hần đáp ứng rất thống khoái, lại biết sự tình vô cùng cấp bách, nàng không thể do dự, nói một tiếng: “Hảo.” Đứng lên đi tới giữa phòng, hướng Dung Diễm, chỉnh lại nét mặt, dựa theo đại lễ, phong thái nghiêm trang lạy ba bái.

Dung Diễm cũng ngồi thẳng lên, đoạn chính tiếp nhận ba bái của nàng xong, chờ Tam công chúa đứng dậy, đứng lên, đỡ Tam công chúa lên, ngũ khí lập tức trở nên bất đồng với lúc trước, thân thiết thành khẩn nói: “Ngày sau nếu có người muốn thương tổn vương tộc Phồn Giai, đại quân Tây Lôi nhất định lập tức giết chết. Công chúa không cần tái lo lắng.”

Rõ ràng biết hần nói chính là lời nói hình thức, Tam công chúa nhớ tới sau khi phụ vương của nàng băng hà, sống lưu lạc nghèo khó, nơi nơi bị người lạnh nhạt, không chỗ dung thân, một dòng nước ấm đột nhiên từ đáy lòng dâng lên, ánh mắt hơi hơi nóng lên, nhẹ giọng nói: “Đại vương. . . .” Chính là đang ở trước

mặt nhiều người như vậy, lại không thể thật sự rơi lệ, vội vàng che dấu , hỏi Dung Diễm : “Không biết khi nào thì Đại vương có thể để chúng ta trở về Phồn Giai ?”

Dung Diễm hỏi lại: “Công chúa có tính toán gì không?”

Bác Lăng cấp bách nói: “Đương nhiên là càng nhanh càng tốt. Chúng ta cần thời gian liên lạc với cự thần trung thành với công chúa, chuẩn bị sẵn sàng.”

“Vậy công chúa nên lập tức khởi hành ngay. Ân, hành trình đi Phồn Giai nguy cơ chồng chất, bên người công chúa lại không có binh mã. Như vậy đi, bốn vương phái ba nghìn tinh binh cải trang, hộ tống công chúa bí mật về nước. Mặt khác, bốn vương ở Phồn Giai cũng có một ít bằng hữu, chờ bốn vương viết mấy phong thư để công chúa mang theo trên người. Vạn nhất có bất trắc gì, công chúa có thể dựa vào thư này cầu cứu bọn họ, chỉ cần thấy bút tích của bốn vương, tuyệt đối sẽ đem hết toàn lực bảo toàn công chúa. Bất quá.”

Tam công chúa cùng Bác Lăng nghe xong mừng rỡ, đột nhiên nghe Dung Diễm chuyển trọng tâm, tâm đột nhiên đập mạnh một cái.

“Đại vương, bắt quá cái gì?” Mị Cơ thấp giọng hỏi.

Dung Diễm cười nói: “Bất quá Diệu Quang đang ở Bác Lâm mưu đồ đại sự, nếu nàng ta thật sự trở thành vương hậu Bác Lâm, đối với Tây Lôi ta vô cùng bất lợi. Bốn vương muốn thỉnh vương tử Bác Lăng ở đây vài ngày, lãnh giáo chút chuyện của Bác Lâm.”

Mặt của Tam công chúa cùng Bác Lăng đều tái đi.

Bác Lăng thành con tin trong tay Dung Diễm , Tam công chúa sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một chiều này trúng ngay tử huyệt của Tam công chúa .

Dung Diễm thấy bọn họ ngẩn người, ngạc nhiên nói: “Thế nào? Vương tử không đáp ứng sao?”

Tam công chúa chần chờ nhìn Dung Diễm , vẻ mặt cầu xin chuyển hướng Mị Cơ: “Mị Cơ cô nương.”

Mị Cơ đương nhiên vui mừng khi thấy Dung Diễm thống nhất thiên hạ, huống chi làm như vậy cũng không nguy hiểm tới huyết mạch vương tộc Phồn Giai , chẳng qua là cam đoan ích lợi của Dung Diễm , lập tức lộ ra mỉm cười động lòng người, hỏi lại: “Đại vương đề nghị này vô cùng tốt. Tam công chúa có ý kiến gì không?”

Ngay cả nàng cũng thể hiện rõ sẽ không giúp đỡ, Tam công chúa cùng Bác Lăng liền biết sự tình đã vô vọng .

Chỉ cần mở miệng nói một chữ không, chẳng khác nào thẳng thừng nói với Dung Diễm , tất cả điều ban đầu bọn họ gọi là “Minh hữu” ” Nước chư hầu ” đều là lời nói dối vì muốn thoát thân mà thuận miệng đáp ứng.

Nhìn nhóm thị vệ rải rác trong tiểu thính, tuy rằng giống như đang không chút để ý ngồi thành từng nhóm, kỳ thật ẩn ẩn đều xem hai người bọn họ như mục tiêu mà bao vây , thật sự là cá nằm trên thớt. (tiểu thính : phòng khách)

“Tốt lắm.” Bác Lăng phá vỡ trầm mặc, sau một cái chớp mắt thần sắc đã giống như lúc đầu, vui vẻ nói: “Có thể giúp đỡ Tây Lôi vương, đó là vận khí của Bác Lăng . Tây Lôi vương yên tâm, Bác Lăng nhất định sẽ đem chuyện về Bác Lâm, tình tường thuật lại cho Tây Lôi vương.”

Tam công chúa bi thương nói: “Vương tử.”

Bác Lăng không nhìn nàng, chấp tay cười với Dung Diễm , “Ly biệt sắp tới, công chúa khó tránh khỏi thương tâm. Đại vương có thể để ta cùng công chúa nói chuyện riêng một lát không ?”

“Đương nhiên.”

“Công chúa, thỉnh theo ta.” Bác Lăng nắm tay Tam công chúa , hai người ra khỏi tiểu thính, đi vào tiểu phòng bên cạnh.

Liệt Nhi linh hoạt dẫn mấy thị vệ bao vây bên ngoài tiểu phòng.

Bác Lăng đi vào tiểu phòng, đóng cửa lại, quay lại nhìn Tam công chúa, thở dài: “Công chúa không nên cậy mạnh, có thể nói được tới phân thượng này, đã vượt xa dự đoán của ta.”

“Nhưng hần muốn vương tử trở thành con tin, ta. Ta như làm sao có thể.”

“Chỉ cần công chúa có thể trở về Phồn Giai đoạt lại vương vị, tánh mạng của ta sẽ tuyệt đối vô sự. Cũng chỉ có như vậy, Dung Diễm mới có thể yên tâm để công chúa tùy ý hành động, không sinh lòng nghi ngờ.”

Tam công chúa thấy khỏe môi gã khẽ cười, trong lòng vừa yêu vừa sầu, cắn môi nói: “Nhưng chàng. . . .
. sau này chúng ta làm sao bây giờ?”

“Đầu tiên phải qua được cửa ải khó khăn trước mắt, sau đó nghĩ tiếp.” Bác Lăng ôn nhu nói: “Nàng xem, nhiều cửa ải khó khăn như vậy, chúng ta đều đã cùng nhau đối mặt.” Gã nắm chặt tay của Tam công chúa, thương tiếc nói: “Đôi tay nhỏ bé xinh đẹp như vậy, đều chai hết rồi. Đều tại Bác Lăng vô dụng. May mắn vương vị của nàng có hi vọng, về sau không cần chịu những ủy khuất này nữa.”

Gã vốn định khuyên giải an ủi nàng, Tam công chúa vừa nghe, ngược lại nhin không được rơi lệ.

Bác Lăng vội vàng giúp nàng lau nước mắt, Tam công chúa khóc thút thít một hồi, nức nở nói: “Tính mệnh của chàng bị người khác nắm trong tay, cho dù ta làm nữ vương Phồn Giai, cũng không thấy khoái hoạt. Hiện tại Dung Diễm đang trúng Tình nhân huyết, nói trong lòng hần không oán hận chàng, ta không tin. Vạn nhất hần phát độc chết đi, thuộc hạ của hần nhất định sẽ giết chàng trút giận. Cho dù hần có được giải được, ta cũng đoạt lại vương vị, nhưng cùng chàng ly biệt hai nơi, có khác gì đã chết?”

Nàng nói rất chân thành, tính tình Bác Lăng vốn lạnh nhạt, giờ phút này trong lòng cũng không nhin được đột nhiên nóng lên, nắm chặt tay nàng nói: “Nàng đừng sợ, ta nhất định sẽ hảo hảo sống sót. Hãy nghe ta nói, ở lại bên cạnh Tây Lô vương, vẫn có thể xem như một cơ hội.”

Tam công chúa ngạc nhiên nói: “Cơ hội gì?”

“Thiên hạ sắp đại loạn, nếu nói người có tư cách thống nhất thiên hạ, thật sự không có mấy người. Nhược Ngôn Ly quốc có thực lực, đáng tiếc một chiến dịch A mạn giang, hiện tại giống như người chết. Nàng xem Minh Vương dường như hồ hồ đồ đồ, dọc theo đường đi xông Phồn Giai, chạy Bác Lâm, nháo Ly quốc, còn đem Lộc Đan cơ trí hơn người chính đến chết. Theo ta thấy, nói không chừng Dung Diễm thật sự có thể hoàn thành đại nghiệp.” Sâu trong mắt Bác Lăng toát ra một tia suy tư, hơi mỉm môi: “Nếu thật sự như vậy, ở lại bên cạnh hần, nói không chừng còn có thể bắt đầu sự nghiệp.”

Tam công chúa lập tức minh bạch.

Nếu thống nhất thật sự không thể tránh được, có thể sớm tiếp cận khai quốc minh quân, thì cũng có thể nắm chắc vị trí khai quốc công thần trong tương lai.

Thời đại này danh hiệu cùng đặc quyền của quý tộc đều là cha truyền con nối, hết thấy sẽ trở thành ơn huệ cho hậu thế.

Tam công chúa nhú mi nói: “Chàng thật sự dám khẳng định hần sẽ hoàn thành đại nghiệp, thống nhất thiên hạ?”

“Ta không dám chắc, bất quá đoán rằng rất có khả năng. Ta ở lại bên cạnh hần, đúng lúc có thể hảo hảo quan sát một chút.” Bác Lăng lộ ra răng nanh xinh đẹp, khẽ cười nói: “Hần có bản lĩnh kia, ta liền thuận phục hần. Nếu hần chỉ là miệng cọp gan thỏ, như vậy.” Gã ngạo nghễ ngẩng đầu, tiếp tục nói: “Khi đó nàng ở Phồn Giai vương quyền trong tay, ta ở trong Tây Lô phối hợp, trước tiên mượn thế lực của hần giúp ta đoạt lại vương vị Bác Lâm, sau đó chúng ta từ từ tính kế.”

Dung Diễm cùng Mị Cơ ngồi trong tiểu thính, thưởng thức trái cây tươi ngon, đợi hơn nửa canh giờ.

Dung Diễm thấy Mị Cơ luôn buồn bã không vui, khuyên bảo: “Bản thân ta trúng độc, người không nên khổ sở như vậy. Hơn nữa Diêu Duệ phu nhân đã đến đây, ta nhìn thần sắc của nàng ta, đại khái chưa muốn lấy mạng ta.”

Mị Cơ khẽ thở dài: “Độc gì không tốt, cố tình lại là Tình nhân huyết, làm người ta ruột gan đứt lìa. May mắn Tây Lô vương khôn khéo, đổi lại là người khác, nói không chừng đã cho rằng ta cố ý dùng loại độc

được xấu xa này khiến Tây Lôi vương cùng Minh Vương không thể ân ái. Nghĩ như vậy, Mị Cơ có chết cũng không rửa hết oan tình này.”

Hít sâu, mới nói tới Phồn Chi : ” Chuyện Tam công chúa , Đại vương xử trí cực kỳ thỏa đáng. Thời điểm ta diện kiến Tam công chúa , khi đó nàng còn là hòn ngọc quý tối sủng ái trên tay Phồn Giai vương, ai ngờ được sau khi Phồn Giai vương băng hà lại lưu lạc đến mức này đâu? Tâm địa nàng kỳ thật không xấu, chính là yêu mến Bác Lăng , bị Bác Lăng mê hoặc. Đại vương giám sát Bác Lăng , chẳng khác nào giám sát nàng.”

Bác Lăng cùng Tam công chúa trở về tiểu thính, hai người liền im lặng .

Mị Cơ thấy đôi mắt Tam công chúa hồng hồng, có lẽ đã khóc, đứng lên đỡ Tam công chúa , cùng nàng sóng vai ngồi xuống.

Dung Diễm hỏi: ” Cần nhắc sao rồi?”

Tam công chúa liếc Bác Lăng một cái, nhẹ nhàng gật đầu, nhin không được thấp giọng nói: “Vương tử ở đây, thỉnh Tây Lôi vương chăm sóc nhiều hơn.”

Dung Diễm chân thành nhìn Tam công chúa : “Công chúa yên tâm, Dung Diễm xin thề với trời, sẽ không để vương tử chịu một chút ủy khuất.”

Mị Cơ thấy thời cơ đã đến, nâng lên đôi ngọc thủ trong suốt thấu bạch, vỗ tay tán thành hai cái.

Lập tức, một đám thị nữ mang lụa trắng, bút mực, đao nhọn, chậu nước trong từ ngoài cửa nhanh chóng tiến vào.

Trước mặt mọi người, lúc này Tam công chúa cùng Dung Diễm viết ước định, dùng đao nhọn đâm vào đầu ngón tay, hạ huyết thệ.

Toàn bộ sự tình làm tốt rồi, đại khái qua hai canh giờ.

Dung Diễm thấy sự tình đã đại công cáo thành, sắc mặt vui mừng, lập tức phân phó việc chuẩn bị khởi hành cho Tam công chúa , lại phi thường thức thời nói: “Trước khi Tam công chúa rời đi, vương tử Bác Lăng vẫn nên ở tạm nơi này của Mị Cơ đi.” Mang theo Liệt Nhi hướng Mị Cơ cáo từ, lưu lại một nhóm thị vệ ở chỗ Mị Cơ, hiển nhiên là giám sát Bác Lăng .

Ra khỏi khuê phòng của Mị Cơ , thái dương đã hơi hơi nghiêng về phía tây .

Dung Diễm vừa ra khỏi viện tử, liền đụng phải tâm phúc thị vệ Miên Nhai của mình, hắn vừa mới cùng đi với Dung Hổ, cũng được phái đi bảo hộ Phượng Minh . Dung Diễm dừng bước hỏi: “Người không phải đi theo Phượng Minh sao? Như thế nào lại một mình quay về đây ?”

Miên Nhai đáp: “Minh Vương đi viếng thăm Tiêu Thánh Sư, Tiêu Thánh Sư đang luyện kiếm, nói không muốn gặp người. Minh Vương không muốn cứ như vậy quay về, lại thỉnh người thông báo mấy lần, nói nhất định phải gặp Tiêu Thánh Sư.”

“Kết quả sao?”

Miên Nhai nói: “Kết quả thật là kỳ quái, Tiêu Thánh Sư cư nhiên đáp ứng gặp hắn. Chỉ là Tiêu Thánh Sư nói, gặp một Minh Vương đã là ngoại lệ , người không phận sự không được vào. Dung Hổ dẫn chúng ta yên lặng chờ ở ngoài cửa, vừa vặn có quân báo từ Tây Lôi đưa tới, Dung Hổ thấy là quân báo, không dám chậm trễ, lệnh ta lập tức đưa tới để Đại vương xem qua.” Nói xong hai tay dâng lên quân báo.

Dung Diễm tiếp nhận mở ra nhìn, nhíu mày nói: “Sao lại như vậy?”

Liệt Nhi đứng sau hắn, nghe Dung Diễm nói như vậy, đuôi cặp hỏi: “Đại vương, xảy ra đại sự gì sao?”

Dung Diễm đang muốn mở miệng, bỗng nhiên một trận tiếng bước chân hỗn độn truyền đến, từ xa lại gần, chốc lát sau có hai người quẹo qua góc tường, thở hồng hộc chạy về phía hắn.

Dung Diễm vừa thấy đều là thị vệ thân tín, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Đại vương, không tốt rồi !” Hai người thở hổn hển, nhìn thấy Dung Diễm , ngay cả hành lễ cũng không kịp làm, cao giọng bẩm: ” Tiêu Thánh Sư kia, hẩn. . . . Hẩn đã thương Dung Hồ !”

Sắc mặt Liệt Nhi đại biến, bất chấp Dung Diễm đang ở trước mặt, bước đến trước mặt thị vệ kia, hai tay chộp lấy bờ vai của hẩn lắc vài cái: “Tại sao có thể như vậy? Có bị thương nặng không? Vì sao Tiêu Túng đã thương ca ta?”

” Ban đầu chúng ta cùng Dung Hồ đều canh giữ ở ngoài cửa, cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nghe thấy bên trong Minh Vương kêu lớn một tiếng, Dung Hồ là người thứ nhất chạy vào. Đến khi chúng ta vọt vào, cả người hẩn đều là máu ngã xuống đất.”

Lời còn chưa dứt, một bóng người cao lớn nhào vào trước mặt, khí thế hung ác đến mức hô hấp của người khác đều ngừng lại.

Lần này đến phiên Dung Diễm nắm chặt hẩn, trừng mắt hỏi: “Phượng Minh ? Hẩn làm gì Phượng Minh ?”

144. Quyển 9 - Chương 1

CHƯƠNG 1

Thị vệ kia bị Dung Diễm lắc mạnh thiếu chút nữa ngất đi, nhịn đau run giọng nói: “Minh vương. Minh vương hẩn chỉ bị kinh (hách) thôi a” Chưa dứt lời chợt thấy thân mình nhẹ hẫng, đã được Dung Diễm buông ra.

Đến khi hô hấp hẩn bình phục lại, bóng dáng vội vàng của Dung Diễm cùng Liệt Nhi đã biến mất nơi xa.

Dung Diễm chạy về viện tử của mình, thấy trên cánh cửa nhuộm chút tiên huyết. Tuy rằng chỉ có vài giọt, nhưng cũng đủ làm cho người ta hoảng sợ. Ba bước thành hai xông vào đại sảnh, bóng dáng Phượng Minh xuất hiện trong tầm mắt.

“Phượng Minh !” Dung Diễm thấp giọng gọi một tiếng, đi nhanh về phía trước, vươn hai tay ra muốn ôm Phượng Minh vào lòng.

Liệt Nhi hô to: “Đại vương, không được !” Dồn sức nhào người về phía trước , bám lấy thắt lưng Dung Diễm lật ngược lại.

Dung Diễm giật mình, mới nhớ tới Tình nhân huyết, nhất thời ra một thân mồ hôi lạnh, biết hai người thiếu chút nữa sẽ mất mạng. Lúc này mới hiểu rõ chỗ đáng hận của Tình nhân huyết, trong lòng hẩn càng thêm lo lắng, dừng chân, vội vàng hỏi: “Phượng Minh , người sao rồi? Mau trả lời ta!”

Phượng Minh ngơ ngác đứng, chăm chú nhìn tiên huyết trên mặt đất, một lúc lâu mới ngẩng đầu, buồn bã nói: “Hẩn kêu ta vào, ban đầu hẩn hảo hảo luyện kiếm, ta ở một bên xem. Không biết vì sao, mũi kiếm của hẩn bỗng nhiên rung lên không ngừng, tạo nên một loại thanh âm thực đáng sợ. Ta còn nghĩ quái lạ ‘mũi kiếm vì sao lại vang’, Dung Hồ liền giống như nổi điên vọt vào. Y vừa vào, Tiêu Túng liền. liền. . . .”

Tình huống khi đó nhất định phi thường hiểm ác, Phượng Minh nói tới đây, nghĩ lại phát sợ, bàn tay buông lỏng ở hai bên, đang dần nắm chặt thành quyền.

Thu Nguyệt vẫn chờ ở tiểu viện, biết tin sớm hơn Dung Diễm, đã sớm đến ở cạnh Phượng Minh .

Liệt Nhi rất sốt ruột, một phát kéo đại phu trong quân mới từ hậu viện chạy ra, nhanh miệng hỏi: “Ca ta sao rồi? Bị thương nặng không?”

Ánh mắt Thu Lam nhìn thoáng qua, thấy đại phu xắn hai tay áo nhuộm đầy máu lên, sắp chống đỡ không nổi, sắc mặt trắng như tuyết.

Thu Nguyệt minh bạch tâm sự của nàng, thấp giọng nói: “Người vào xem đi, Minh vương có chúng ta lo.” Nhẹ nhàng đẩy Thu Lam một chút.

Đại phu cũng vừa mới bị lôi tới, đến hậu viện liền thấy Dung Hồ khắp người là máu nằm trên giường, nhất thời cũng không dám kết luận, đang muốn trả lời Liệt Nhi, đột nhiên thấy Dung Diễm ở trước mặt, lại vội vàng hành lễ.

Dung Diễm xua tay nói: “Không có thời gian dài dòng, rốt cuộc bị thương như thế nào?”

“Bẩm Đại vương, trước mắt đang cầm máu, mặt khác.” Đại phu trầm ngâm một hồi: “Còn chưa dám nói.”

Liệt Nhi Thu Lam nghe xong lời này, trong lòng tràn ngập kinh hãi.

Phượng Minh đẩy người ngăn trở phía trước ra, đuổi kịp hai bước: “Lời này của người có ý gì? Không cứu được sao? Người nhất định phải cứu sống y!”

“Phượng Minh, người không nên nóng nảy.” Dung Diễm muốn ôm lại không thể ôm, muốn thân lại không thể thân, lại thêm thương thế không rõ của Dung Hồ, khó chịu không gì tả được, miễn cưỡng dùng thanh âm bình thản nói với đại phu: “Hảo hảo chữa trị cho bốn vương. Mặc kệ được liệu trên quý gì, chỉ cần dùng được, đều dùng tất. Người từ hôm nay trở đi ở lại đây, ngày đêm chăm sóc người bệnh.”

Liệt Nhi vội nói: “Ta cũng ở đây chăm sóc, nhất định không để xảy ra sự cố.”

“Không.” Thu Lam rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, tuy rằng còn lo lắng bất an nhưng vẫn vừa cân nhắc vừa nói: “Dung Hồ bị thương, bên người Đại vương cùng Minh vương càng không thể thiếu người. Nữ nhi tương đối cẩn thận hơn, ta sẽ đến chăm sóc Dung Hồ. Chính là mấy ngày nay sẽ vất vả cho Thu Nguyệt Thu Tinh, lúc nào cũng phải khắc khắc theo sát Minh vương.”

Thu Nguyệt Thu Tinh hoàn toàn đáp ứng.

Thu Nguyệt nói: “Người yên tâm, bên này có tỷ muội chúng ta chăm sóc, sẽ không để Minh vương xảy ra chuyện.” Xoay người lại, nhìn Phượng Minh, ngưng trọng nói: “Minh vương, lần sau người đừng bao giờ tới nơi của Tiêu Thánh Sư kia nữa. Tính tình hắn cổ quái, nói giết người liền giết người.”

Thu Tinh vỗ ngực, lộ vẻ xúc động nói: “Người này thật sự là người điên, cư nhiên không kêu một tiếng, liền đâm kiếm vào thân sinh nhi tử của mình.”

Nhắc tới Tiêu Túng, sắc mặt Phượng Minh lại buồn bã.

“Phượng Minh?” Dung Diễm khẽ gọi cậu.

Phượng Minh hữu khí vô lực lên tiếng, nhìn về phía Dung Diễm, nặn ra một nụ cười khổ: “Đây là ta gieo gió gặt bão, cố ý đi quấy rối hắn, không nghĩ tới lại liên lụy Dung Hồ.”

Thời điểm mọi người nói chuyện, bọn thị vệ người hầu liên tục ra vào nấu nước đưa thuốc như nước chảy. Thu Lam đã sớm theo đại phu vào hậu viện.

Tất cả mọi người đều lo lắng cho thương thế của Dung Hồ, không chịu rời đi, dứt khoát ngồi trong phòng khách chờ tin. Liệt Nhi lại liên tục trông ngóng về phía hậu viện kia.

Dung Diễm xem ở trong mắt, nói với y: “Người qua đó nhìn xem.”

Sắc mặt Liệt Nhi khẽ thay đổi, đi một bước, lại lui trở về, lắc đầu nói: “Thu Lam có thể chiếu cố tốt ca, ta vào thì có ích lợi gì?” Đứng ở giữa Dung Diễm cùng Phượng Minh, không hề dời bước.

Tất cả mọi người minh bạch ý tứ của y.

Hiện tại tâm tình Minh vương tồi tệ, rất cần an ủi.

Đại vương đối với bộ dáng này của Minh vương rất không có sức chống cự. Vạn nhất Đại vương giống như vừa rồi quên Tinh nhân huyết, chạm vào Minh vương, vậy phải làm sao bây giờ?

Tuy rằng mọi người đối với năng lực tự kiểm chế của Dung Diễm rất có tin tưởng, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. . . .

Quả thật cần người nhảy bén như Liệt Nhi ở bên cạnh mới ổn.

Trong tất cả mọi người, Dung Diễm là người chịu dày vò nhất.

Thân tín bị sự phụ đảm một kiếm, ở sau viện điều trị, sinh tử chưa rõ.

Phượng Minh gặp một kiếp như vậy, sắc mặt xám trắng, xem ra không những bị kinh hách, còn có cảm giác bị thương bị đè nén dưới đáy lòng. Loại thần thái hoạt bát đáng yêu ngày thường hoàn toàn mất đi, cả người hồn bay phách lạc.

Mà hắn, đường đường Tây Lôi vương, vốn dĩ là người nên hảo hảo an ủi Phượng Minh nhất, cư nhiên ngay cả năng lực cho người trong lòng một vòng tay ôm ấp cũng không có.

Rõ ràng vươn tay ra là có thể với tới.

Cảm giác thất bại lớn nhất từ lúc sinh ra, nặng nề dồn nén trong lòng Dung Diễm.

Tâm tình mọi người trầm trọng, nhất thời đều không nói gì, nhóm thị nữ đưa nước trong cùng băng vải tựa hồ cũng biết tâm tình của bọn họ, khi đi qua hành lang đều nhón mũi chân lên, ngay cả một tiếng ho khan cũng không nghe thấy.

Bỗng nhiên, một trận tiếng bước chân phá vỡ trầm mặc.

“Đại vương”. Canh giữ ở ngoài cửa chính là người thuộc đội thân vệ của Dung Diễm, tiến vào bẩm: “Điều Duệ phu nhân cầu kiến.”

Dung Diễm chân mày nhíu lại: “Tới nhanh thật.”

Nữ nhân này nắm bắt thời gian, thật sự thập phần lợi hại.

Liệt Nhi đang lo lắng cho đại ca, nghe thấy Điều Duệ phu nhân đã tới, nhớ tới chuyện Dung Hồ bị đâm là do Điều Duệ phu nhân dựng lên, cảm thấy chán ghét, cúi người nói bên tai Dung Diễm: “Đại vương, nữ nhân này không có hảo ý. Lần trước nàng đến xúi giục Minh vương đi quấy rối Tiêu Túng, thiếu chút nữa hại Minh vương mất mạng. Ta đi đuổi nàng.”

Dung Diễm cũng vì chuyện của Dung Hồ mà buồn bực, bất quá trong lòng hắn còn treo chuyện Phượng Minh cùng Tình nhân huyết, hiểu rõ lúc này không nên hành động theo cảm tính, lắc đầu nói: “Đuổi nàng đi có ích gì? Bảo nàng vào đi.”

Liệt Nhi đành phải truyền lệnh xuống: “Kêu nàng tiến vào.”

Điều Duệ phu nhân thân thể mềm mại, bước đi dường như không hề gây ra tiếng động, chỉ chốc lát, thân ảnh yếu diệu xuất hiện ở ngoài cửa. Nàng hiển nhiên là người cực hiểu cách ăn mặc, trên người không còn một màu trắng thuần, ngược lại đổi thành một cái quần đỏ dài đến mắt cá chân, váy trên chân rũ xuống thành một vòng hắc sắc, tăng thêm một phần tôn quý thướt tha hoa lệ.

Nàng đi vào trong sảnh, đôi mắt đẹp nhẹ chuyển, đã nhìn rõ sắc mặt hắc trầm của Dung Diễm, càng xem nhẹ cái trừng mắt hung tợn của Liệt Nhi, nhưng một chút sợ hãi cũng không có, khẽ cười lộ ra hai má lúm đồng tiền nhân nhật, ôn nhu nói: “Chuyện hôm nay, ta đã nghe nói qua. Đại vương cảm thấy như thế nào?”

“Cảm thấy như thế nào?” Dung Diễm ngồi trên ghế, nhãn thần xa xăm, bỗng nhiên nâng tay, chỉ vào Phượng Minh ngồi bên cạnh, lớn tiếng hỏi: “Hôm nay Phượng Minh thiếu chút nữa chết dưới kiếm của Tiêu Thánh Sư, xin hỏi phu nhân, người cảm thấy như thế nào?”

Cơn giận của vương giả, mãnh liệt như lôi đình (sấm sét)

Khí chất ban đầu của Dung Diễm vốn rất mạnh mẽ, một khi tức giận lại càng dọa người.

Lúc đầu Liệt Nhi thấy hắn hạ lệnh thỉnh Điều Duệ phu nhân vào, thái độ cẩn thận bình thản, không ngờ tới hắn vừa thấy người liền trực tiếp chất vấn, nhất thời cả kinh.

Điều Duệ phu nhân đột nhiên thấy sát khí hấn đại thịnh, trong lòng cũng hơi giật mình, bất quá trong nháy mắt, tỉnh táo lại, suy tư một lát, bỗng nhiên che miệng cười khẽ, sau đó càng cười không dừng, ngay cả trâm cài hoa tai trên đầu cũng kịch liệt rung theo.

Dung Điềm lạnh lùng hỏi: “Phu nhân cười cái gì?” Thanh âm thâm độc, hiển nhiên đã thật sự phát động chân hỏa (lửa giận đang bốc lên cao...cao mãi không ngừng)

Diêu Duệ phu nhân nghe hẳn đặt câu hỏi, dồn sức dừng lại, thu lại tươi cười, cũng là biểu tình lạnh như băng, khinh thường nói: “Ta cười người Tây Lôi vương quá mức vô tri. Người theo Tiêu lang học nghề nhiều năm, cũng không hiểu rõ bản lãnh của sư phụ mình. Nếu hẳn thật sự muốn giết nhi tử của ta, khi hạ thủ cần dùng đến kiếm sao? Sẽ cho thị vệ của người cơ hội nhào vào trong phòng chốn kiếm sao? Tên thị vệ kia của người đâu? Nghe nói là còn sống. Hừ, chỉ bằng một thị vệ nhỏ nhỏ như y, nếu không phải Tiêu lang thủ hạ lưu tình, một kiếm kia hạ xuống còn có thể bảo trụ tánh mạng? Thật nực cười!”

Lời lẽ nàng sắc bén hơn Dung Điềm, vừa nói xong, cũng không để ý tới phản ứng của Dung Điềm khi nghe xong, lại chuyển qua bên người Phượng Minh, do dự một hồi, ngón tay ngọc ngà nhỏ dài xoa cái trán lạnh như băng của Phượng Minh, trêu mếu nói: “Ta chắc chắn Tiêu lang sẽ không hại người, mới kêu người tới trước mặt hẳn. Hôm nay nếu người thật sự chết đi, ta cũng không sống một mình, lập tức tự sát đến địa phủ bồi tội với người. Hài tử, nương người là nữ nhân tội tệt vô tâm vô phế, nhưng cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ lừa người đi chịu chết. Cho dù dùng Tình nhân huyết hại người, độc kia cũng là có giải được.”

Dung Điềm thấy nàng chạm vào Phượng Minh, sớm đại kinh thất sắc, từ trên ghế giật bắn lên thiếu chút nữa liền vọt qua đó, cho đến khi nghe xong nàng đối với Phượng Minh ôn thanh tế ngữ, mới miễn cưỡng khắc chế chính mình không nên lỗ mãng. (đại kinh thất sắc : cực kỳ hoảng sợ; ôn thanh tế ngữ : giọng nói ầm áp lời nói nhỏ nhẹ)

Trong lòng Phượng Minh đối với nữ nhân giống hệt mình trước mắt có vô số tư vị bất đồng, vừa chua xót vừa cay đắng, vừa khổ vừa mặn, nghe lời của nàng xong, giương mắt quan sát nàng một chút, thầm nghĩ, ta từ nhỏ là cô nhi, không có cha mẹ chính là không có cha mẹ, cái này cũng thế. An Hà mặc dù có cha mẹ, nhưng từ nhỏ cũng bị vứt bỏ, cho dù là dưỡng phụ dưỡng mẫu, lão Dung vương đưa hẳn vào cung làm thể thân thái tử, người Thái hậu thật sự quan tâm chỉ có Dung Điềm. So sánh như vậy, hình như hẳn so với ta càng đáng thương hơn.

Trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nặn ra một nụ cười khổ, cái gì cũng nói không nên lời, nhất thời cảm thấy vô cùng bàng hoàng ử rữ, nhãn châu y hơi di chuyển, dừng lại trên mặt Dung Điềm ở sau Diêu Duệ phu nhân, miễn cưỡng cười nói: “Người đừng lo lắng, ta kỳ thật tốt lắm. Chính là... Chính là thật sự rất nhớ người.” Một câu sau của cậu thuần khiết ngốc nghếch, lại nói cực kỳ thâm tình, mọi người nghe được trong lòng đều rung động. Phượng Minh vẫn mạnh mẽ cười, lại nói: “Trước đây ta luôn luôn chê người yêu thích thân thân bính bính, nháo thành một trận, bây giờ nghĩ lại, thực xin lỗi. Dung Điềm, ta thật muốn hảo hảo thân thân người.” Đôi mắt cậu đỏ hoe, nhưng nước mắt vẫn không chịu rơi xuống, vẫn đảo quanh hốc mắt (nhãn châu: con ngươi)

Dung Điềm nghe cậu nói đến đó, bản thân đã ngây dại.

Hai mắt thâm thúy giống như ngưng kết lại, lẳng lặng nhìn bóng dáng cô đơn của người trong lòng.

Liệt Nhi đột nhiên sinh ra điềm báo nguy hiểm, tự biết không ổn, đột nhiên kêu to : “Đại vương không thể!” Từ sau ghế đứng dậy, Dung Điềm như nổi điên nhào ra, đại chưởng đẩy Diêu Duệ phu nhân bên cạnh ra, song chưởng sớm hướng Phượng Minh ôm tới.

Thu Lam Thu Tinh vốn song song đứng sau Phượng Minh, lúc này đều hét ầm lên: “Minh vương không được !” Tốc độ, khí lực của hai người bọn họ không nhanh hơn Liệt Nhi, bốn cánh tay ngọc ngà vội vã vươn ra, toàn bộ chỉ lướt qua góc áo của Phượng Minh.

Phượng Minh cơ hồ cùng Dung Điềm song song hành động, Dung Điềm vừa động, cậu lập tức từ trên ghế đứng lên, lao thẳng vào trong lòng Dung Điềm. Thiên địa tứ phương, chỉ còn một đôi cánh tay của Dung Điềm, một khắc kia làm sao còn quản cái gì bá nghiệp thống nhất thiên hạ, cái gì vương triều Tây Lôi, cái gì Tình nhân huyết.

Hai người ôm chặt nhau, tựa hồ điều gì cũng không thể tách bọn họ ra, sinh tử trong lúc đó, nhưng lòng thấy sung sướng tràn đầy, cười vô cùng hân hoan.

Ngay cả Diêu Duệ phu nhân cũng bất ngờ không kịp đề phòng, nhất thời ngây dại.

Thu Tinh Thu Nguyệt sớm bị dọa chết đều song song quỳ xuống, hai tay để trước ngực, gắt gao túm chặt vạt áo, tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn đôi tình nhân này.

Khách phòng to như vậy, gần như tĩnh mịch, ngay cả tiếng hít thở cũng bỗng nhiên dừng lại.

Trong nháy mắt thời gian ngưng lại, giống như cố định tất cả thành hình ảnh tĩnh lặng, bố trí tất cả như bối cảnh, lại như một giọt nước nhỏ xuống mặt hồ, gợn sóng do rơi xuống cũng không thấy, không tiếng động dập dờn lan ra.

Gợn sóng tuyệt mỹ, một vòng lại một vòng, với trung tâm là Dung Diễm cùng Phượng Minh đang ôm nhau, khiến tĩnh mịch chậm rãi thức tỉnh.

Dưới sóng rung động, thì thầm vang lên vừa mừng vừa sợ, không dám tin, giống như lảo nhảm, giống như cảm kích đối với thần linh.

“Đi?”

“A.”

“Lão thiên gia.”

“Không có nga?”

“Thật sự không có?”

“Có phải độc tính phát tác tương đối chậm hay không?”

Sau vài lần hạ giọng thảo luận mang tính tham dò, tiếng thở dài vang lên trong khách phòng, liên tục không ngừng.

Thu Tinh Thu Nguyệt bắt đầu lớn tiếng niệm Phật, vỗ tay đáp tạ ông trời: “Lão thiên gia a, thì ra không có việc gì. Dọa chết người rồi.” Hai tỷ muội tâm linh tương thông, nói rất nhất trí, ngay cả thần thái đều giống nhau như đúc, cực kỳ đáng yêu.

Phượng Minh tỉnh ngộ lại, hỏi Dung Diễm : “Sao chúng ta còn chưa chết?”

Dung Diễm trong lúc chớp nhoáng vừa rồi đã đại khái đoán được, cảm kích nhìn Diêu Duệ phu nhân thần sắc lạnh lùng một cái, hỏi lại Phượng Minh: “Người nói gì?”

Phượng Minh cũng đã đoán được, nhưng nghĩ chuyển biến này quá giống hài kịch, quay đầu hỏi Diêu Duệ phu nhân: “Người. Độc người dùng để hại ta là giả sao? Á!” Chưa dứt lời, trên mặt đã trúng một cái tát thật mạnh của Diêu Duệ phu nhân.

Diêu Duệ phu nhân vẫn đứng bên cạnh cậu, thấy cậu cùng Dung Diễm không để ý sinh tử ôm nhau, ai cũng không đoán được nàng lại đột nhiên động thủ, ngay cả Dung Diễm cũng bất ngờ, muốn ngăn cũng ngăn không được.

Dung Diễm thấy trên mặt Phượng Minh lập tức nổi lên năm dấu tay, vừa đau lòng vừa tức giận, hung tợn hỏi: “Người vì sao đánh y?”

Diêu Duệ phu nhân hoàn toàn giống như không nghe thấy chất vấn của Dung Diễm , đôi mắt đẹp lẳng lẳng nhìn thẳng Phượng Minh, cuối cùng sau nửa ngày cũng mở miệng, giọng nói lại phi thường oán giận thê lương: “Đúng, đúng, ta là mẫu thân xấu xa nhất trong thiên hạ. Ta vì sao phải dùng được giả? Ta ngoan độc như vậy, nên hạ được thật lên thân sinh nhi tử mới đúng!” Nước mắt chảy xuống, nàng cũng không lau, xoay người đi ra ngoài.

Kiểm thuật của nàng cũng học từ Tiêu Túng , thiên tư lại rất cao, thân hình mảnh mai, người bốn phía không phải không có bản lãnh ngăn chặn nàng, chỉ là không nghĩ phải cản nàng, hoặc không dám cản nàng, đều ngạc nhiên nhìn nàng biến mất sau cửa.

Thu Tinh le lưỡi nói: ” Tính tình cổ quái như vậy, may mắn tính tình Minh vương chúng ta tuyệt không giống nàng.”

“Nàng cứ không nói tiếng nào như vậy mà đi ư?”

Dung Diễm yên lặng chốc lát, mới thở dài nói: “Sư phó cô độc vì nàng, trì hoãn mười lăm năm trên con đường tu hành kiếm đạo.”

“Ai nha, ” Phượng Minh bỗng nhiên nói: ” Chuyện Tình nhân huyết tuy rằng đã giải quyết , nhưng chuyện của nàng cùng Tiêu Thánh Sư chưa chấm dứt. Chúng ta có phải hỗ trợ không?”

Dung Diễm liếc cảnh cáo cậu: “Không cho phép người lại đi khiêu khích trước mặt sư phụ. Thương thế của Dung Hồ còn chưa biết ra sao, người lại muốn thêm vào cái mạng nhỏ của Liệt Nhi sao ?”

Phượng Minh nhớ tới Dung Hồ còn ở bên trong chữa thương, nhất thời ảm đạm, lo lắng nói: “Không biết thương thế của Dung Hồ ra sao rồi? Đại phu kia không phải biết rất rõ vết thương do đao sao? Sao phải tốn nhiều thời gian như vậy?”

Đang nói, lại nghe được một trận hô to gọi nhỏ, dĩ nhiên là đại phu một thân nhiễm huyết cùng nhóm thị nữ bưng nước mang được, hầu như ở trong phòng chữa thương cho Dung Hồ , bỗng nhiên đều vội vàng tới đại sảnh, chỉ thiếu mỗi Thu Lam.

Mọi người nhất thời kinh hãi, vội hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Sao đều đi ra như vậy?”

Liệt Nhi đầu đầy mồ hôi, một bước dài đến trước mặt đại phu : “Có phải ca ta. ca ta ...y.” Giọng nói đã nghẹn ngào .

Đại phu cũng là đầu đầy mồ hôi.

Ngày tháng ông làm đại phu trong quân đội cũng không ngắn, nhưng cả đời chưa gặp qua chuyện như vậy, đầu tiên là đại tổng quản tâm phúc bên người Đại vương Dung Hồ bị thương, tiếp theo phát hiện miệng vết thương tuy rằng là kiếm thương thông thường, nhưng không biết Tiêu Thánh Sư đâm như thế nào, đại khái là thân kiếm đang kịch liệt rung động thì đâm trúng Dung Hồ , bên cạnh miệng vết thương có rất nhiều vết nứt nhỏ, hơn nữa góc độ kiếm đâm vào thân thể thập phần gian xảo, băng bó như thế nào cũng không thỏa đáng.

Đang bận tới mắt tới mũi, lại có một nữ tử xinh đẹp kỳ quái tại thời điểm nguy hiểm xông thẳng vào nơi chữa bệnh quan trọng.

Ông vừa lau mồ hôi to như hạt đậu trên trán, vừa luống cuống tay chân hành lễ với Dung Diễm , còn phải ứng phó với Liệt Nhi lòng như lửa đốt, lắp bắp nói: “Không phải, không phải. Là một nữ tử mặc y phục hồng sắc, nàng đuổi chúng ta ra.”

Người trong khách phòng đồng loạt quái dị kêu lên: “Điều Duệ phu nhân?”

Liệt Nhi giận run lên, vừa vội vừa tức siết tay lại: “Nàng. Nàng nhất định là muốn hại đại ca ta!”

Lúc này Phượng Minh mới lưu luyến từ trong lòng Dung Diễm giã ra: “Không được, ta muốn đi xem.”

Dung Diễm một phen kéo cậu lại: “Người còn muốn bị thêm một cái tát ư?” Trầm ngâm nói: “Dung Hồ cùng nàng không cừ không oán, nàng hà tất phải xuống tay hãm hại? Ngược lại sư phụ từ trước đến nay không tùy ý ra tay, hôm nay tự dưng đâm Dung Hồ một kiếm, lại bị thương không đến mức chết, hay là.” Cẩn nhắc một hồi, chắc chắn nói: “Ta đoán Điều Duệ phu nhân nhất định có thể chữa khỏi cho Dung Hồ .”

Hắn vừa nói xong, mọi người nhất thời loáng thoáng hiểu được vài phần, nhưng đều cảm thấy rất bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi)

Ở trước mặt Dung Diễm , dám lên tiếng nhất đương nhiên là Phượng Minh , trợn mắt há mồm, lúng ta lúng túng nói: ” Hai người bọn họ, cách thức liếc mắt đưa tình cũng quá dọa người đi? Dung Hồ chảy cả một vũng máu a.”

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cái này quả thật rất phù hợp cá tính của hai người.

Một người là nam nhân tối tự phụ trong thiên hạ, một người là nữ nhân tối ngoan độc trong thiên hạ, đâu có đem sống chết của người khác để ở trong mắt.

Dung Diễm suy đoán : “Từ sau khi sư phụ biết Diêu Duệ phu nhân xuất hiện, tâm tình của hắn liền không thể bảo trì bình thản. Hôm nay hắn phá lệ cho người đứng bên cạnh nhìn hắn luyện kiếm, chính là vì muốn xem bản thân có thể giữ vững tâm không loạn hay không .”

“Kết quả tâm tư hắn đại loạn, muốn đâm Minh vương, khuôn mặt của Minh vương lại khiến hắn nhớ tới nữ nhân yêu dấu của mình, không đành lòng xuống tay ” Liệt Nhi phần nộ nói: “Kết quả ca ta làm kẻ thế mạng.”

Phượng Minh suy sụp nói: “Thực xin lỗi.”

Liệt Nhi hoảng sợ, liên tục xua tay: “Không, không, thuộc hạ không phải có ý này. Cái đó và Minh vương có quan hệ gì? Là Tiêu.” Y bỗng nhớ tới Tiêu Túng là sư phụ Đại vương, phụ thân của Minh vương , nhục mạ không được, đành phải rầu rĩ im miệng. Nếu Đại vương từ trước đến nay liệu việc như thần nhận định Diêu Duệ phu nhân sẽ cứu được Dung Hồ , mai sau tái truy cứu việc này cũng không muộn.

“Hiện tại sư phụ đối với Diêu Duệ phu nhân, giống như cực hận lại cực yêu, muốn bỏ qua không để ý, rồi lại vô pháp không để ý tới.” Dung Diễm trông về phương xa ngoài cửa sổ, sau mảnh rừng lớn rậm rạp xanh tươi, chính là viện tử người ngoài không được tự ý vào của Tiêu Túng .

Phượng Minh cũng than thở : ” Hối thế gian, tình là gì, mà khiến mọi người thề nguyện sống chết.” Tuy là câu xúc động dâng trào, nhưng vẫn đọc rất xuất thần.

Dung Diễm ngưng mắt nhìn cậu một lát, cười nói: “Người khác đều có thể hỏi, riêng người không được phép hỏi cái này. Chẳng phải chúng ta là sinh tử cùng hứa đó sao?”

Phượng Minh trên mặt ửng đỏ, nhớ tới cái ôm ấp liều lĩnh điên cuồng vừa rồi, thật sự là hành vi ngu không ai bằng, bản thân cũng không tính đi, ngay cả Dung Diễm cũng mất đi lý trí như vậy. Vạn nhất thực sự vì cái này mà mất mạng, chỉ sợ có một nửa người trong Thập nhất quốc cười rụng răng.

Cậu càng nghĩ càng thấy sợ, lòng đầy sợ hãi nhìn Dung Diễm , trách cứ: “Vừa rồi sao ngươi lỗ mãng như vậy? Nếu người chết , Tây Lôi làm sao bây giờ đây?”

Dung Diễm nghĩ thầm, Tây Lôi không có ta, tự nhiên sẽ có người khác lên làm Đại vương, nhưng người không thể không có ta. Hắn khẽ cười với Phượng Minh, cái gì cũng chưa nói, chính là cầm lòng bàn tay của Phượng Minh , nhéo nhéo sờ sờ

Phượng Minh cũng hiểu được vài phần thâm ý trong đó, trầm mặc một lát, học bộ dáng của Dung Diễm , nhéo một chút lòng bàn tay rắn chắc của hắn, ngẩng đầu nhoẻn miệng cười.

Ánh mắt hai người chạm nhau, giống như có thiên ngôn vạn ngữ, chỉ như vậy cũng đã truyền đi niềm vui tràn trề , không cần lại nói lời vô nghĩa gì nữa.

145. Quyển 9 - Chương 2

CHƯƠNG 2

Khi giới về dùng độc giả, vô không tinh thông y lý, Diêu Duệ phu nhân càng trở nên kiêu ngạo.

Nếu Dung Diễm cảm thấy Diêu Duệ phu nhân đối với thương thế của Dung Hồ có thể trợ giúp, mọi người cũng an tâm hơn, tự lại trong sảnh chờ đợi âm tín từ hậu viện. (*âm tín: tin tức)

Những chén trà nóng giờ đã nguội lạnh, mấy thị nữ đã hai lần dâng tân chúc lên, nhưng vẫn chẳng có tin tức gì. (chúc: cháo. Ở đây ý nói thời gian đã trôi qua rất lâu rồi mà vẫn không có tin tức gì từ hậu viện)

Phượng Minh cùng Liệt Nhi có vẻ lo lắng nhất, vài lần đứng dậy, toan đến hậu viện xem một chút.

Dung Diễm từng nói, “Nàng tính tình cổ quái kiêu ngạo, thấy các người đi rình, biết các người không tin nàng. Nói không chừng trong cơn tức giận gây ra chuyện gì, ngồi đây chờ đi, không cần tự tìm phiền toái.”

Phượng Minh bởi vì hồi không một vấn đề đã rơi vào bàn tay nàng, đối với Dung Diễm lời nói này đã thành kinh nghiệm xương máu, tuy rằng lo lắng, đành phải một lần nữa ngồi xuống tiếp tục chờ đợi.

Liệt Nhi đối với Dung Diễm kính trọng như một vị thánh, lại càng không phản bác.

Chờ đợi nóng lòng, đột nhiên xa xa đã trông thấy một bóng người từ hậu viện đi tới.

Liệt Nhi hoảng hốt đứng lên, “Đi ra!” Vội phóng ra trước cửa.

Lúc này đêm đã buông xuống, ánh trăng hôn ám, người nọ đi tới gần thêm chút nữa, mới nhận đó là Thu Lam.

Phượng Minh chạy đến hỏi, “Thu Lam, Dung Hồ làm sao vậy?”

Thu Tinh, Thu Nguyệt theo sát phía sau Phượng Minh, chạy đến bên Thu Lam cùng kêu lên, “Đừng khóc, đừng khóc, có chuyện từ từ nói, Minh vương giúp người tác chủ.”

Dung Diễm đứng trên bậc thang, ánh mắt hữu thần sáng ngời nhìn chằm chằm Thu Lam, vẻ mặt ngưng trọng.

Thu Lam ngẩng đầu nhìn Phượng Minh, ánh mắt lướt qua khuôn mặt Liệt Nhi Thu Tinh cùng Thu Nguyệt, cuối cùng dừng ở thân ảnh cao lớn của Dung Diễm, sau một lúc lâu run rẩy, đôi môi không huyết sắc mới khẽ mở ra, “Người...đã được nàng cứu rồi, trong một tháng... sẽ... khỏi hẳn được...” Nói tới đây, cả người buông lỏng, tựa hồ khí lực toàn thân đều bị rút hết, yếu đuối phục xuống chân Phượng Minh, oa oa khóc lớn.

Tảng đá treo trong lòng Phượng Minh lúc này mới như được hạ xuống, đều cảm thấy hai đầu gối như muốn nhũn ra.

Thu Nguyệt Thu Tinh đều quỳ xuống trấn an Thu Lam, vừa rơi lệ, lại vừa cười nói, “Đồ ngốc này, khóc lóc cái gì chứ? Vừa rồi thiếu chút nữa dọa chết chúng ta.”

Liệt Nhi trong ánh mắt lóe sáng, thở phào một hơi, nói, “Ta chỉ biết đại ca không yếu đuối như vậy. Đại vương, ta muốn đi thăm hắn.”

Dung Diễm gật đầu.

Thu Lam lại nói, “Người ngàn vạn lần đừng đi. Phu nhân nói nàng trong khoảng thời gian này sẽ trông nom Dung hồ, ai cũng có thể thăm người bệnh, chỉ có một người tuyệt không cho phép vào phòng, chính là cái tên tiểu tử dùng ánh mắt soi mói nàng không chút lễ phép. Nếu không nàng lập tức buông tay mặc kệ.”

Mọi người ngạc nhiên, trong lòng lại cảm thấy buồn cười.

Dùng ánh mắt soi mói nàng, cái tên tiểu tử không chút lễ phép, không cần hỏi, đương nhiên chính là Liệt Nhi.

Nàng nhưng lại keo kiệt như thế, nghĩ đến một biện pháp chính đốn Liệt Nhi như vậy.

Liệt Nhi tức cũng không được, cười cũng không được, hắn cũng không dám so đo với ân nhân cứu mạng đại ca mình, nói lầm bầm nửa ngày, chán nản nhìn Thu Lam nói, “Người ở bên cạnh chiếu cố, cần phải chiếu ứng đại ca một chút, đừng để cho hắn bị... bị...” Hắn vốn muốn nói lão vu bà hoặc lão ác ôn, sau lại ngẫm lại, người kia dù sao cũng là mẫu thân của Minh vương, lại sợ Diêu Duệ phu nhân thần thông quảng đại, biết mình mắng nàng, đành phải nhịn xuống miệng, nói, “Bị nàng cấp chính.”

Thu Lam khóc lớn một hồi, hôm nay vừa chịu chấn động vừa lo lắng đến phát tiết, hiện tại đã bình tĩnh hơn, gật đầu nói, “Đừng lo lắng. Phu nhân tuy rằng tính tình cổ quái, nhưng ta thấy nàng tâm địa vẫn là rất tốt.” Diêu Duệ phu nhân ở thời điểm các đại phu chân tay luống cuống xông tới, như thần nữ hạ phàm, xảo thi diệu thủ cứu Dung Hồ, nhất thời cảm thấy ở nàng một hình ảnh quang huy. (*xảo thi diệu thủ: ý nói đôi tay khéo léo)

Mọi người đối với “thiện lương” của Diêu Duệ phu nhân đều nửa tin nửa ngờ, ngay cả Phượng Minh đều có từ chối ý kiến, đứng ngơ ngác một hồi, bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh nhỏ, trong bóng đêm trầm mặc hết sức làm cho người chú ý.

Lảng tránh ánh mắt soi mói của mọi người, mặt Phượng Minh đỏ lên, “Ta đói bụng.”

Thu Tinh kịp phản ứng sớm nhất, cười nói, “Đúng rồi, chúng ta quên cho Phượng Minh ăn cơm chiều.”

Thu Lam “Nha” một tiếng, nhìn Thu Tinh, “Ta đã nói rồi còn gì, các người phải chiều cổ Minh Vương chứ.”

“Dung Hồ bị thương. Vừa rồi ai có tâm tư ăn cơm. Nguy rồi, ngay cả Đại vương cũng chịu đói.”

Thu Lam khó xử quay đầu lại nhìn nhìn ngọn đèn phía trong hậu viện, “Ta không thể lưu lại lâu, bên kia ta còn có việc mà.”

Phượng Minh nói, “Ta với người cùng đi thăm Dung Hồ.”

“Ngày mai đi đi.” Dung Diễm từ phía sau ôm lấy thắt lưng cậu, “Dung Hồ hiện tại phải tỉnh dưỡng. Hắn còn hôn mê, người thăm cũng vô dụng, nếu hắn tỉnh, càng phải hao tinh thần tiếp đón chúng ta.”

“Minh vương, người mấy ngày nay vốn đã không tinh thần, lại chịu đói thì không được, nhưng hôm nay Thu Lam không ở đây. Chúng ta nấu ăn cũng không tồi, Minh Vương hảo hảo nếm thử chút nha.” Thu Tinh nói.

Thu Nguyệt đã hưng phấn mà xắn tay áo, reo lên, “Ta học trộm không ít mà, ta tự mình xuống bếp.”

Mọi người khần trương cả một ngày, hiện tại biết Dung Hồ bình an, bị các nàng hai tỷ muội nhất nháo, không khí lập tức trở nên thoải mái.

Phượng Minh cười nói, “Đồ các người nấu có khó ăn đến mấy ta cũng sẽ ăn bằng sạch.” Dẫn tới Thu Tinh hai người một trận kháng nghị.

Dung Diễm vài ngày không có cùng cậu thân cận, hiện tại không có cái họa tâm phúc Tình Nhân Huyết, mừng rỡ lúc nào cũng khắc khắc dính lấy cậu, vừa rồi ôm thắt lưng cậu không buông, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn cười nói, “Ăn no rồi, buổi tối mới đủ khí lực.”

Về phần hắn có ý nghĩ kỳ lạ phát minh ra “bao bảo hiểm”, đã sớm ném tới lên chín tầng mây.

Vì thế Thu Nguyệt Thu Tinh đi tiểu trừ phòng chuẩn bị thi thố tài năng, những người khác đến nhà ăn chờ ăn cơm. Đang nói chuyện phiếm, lại có thị vệ báo lại, “Đại vương, có quân báo mới.”

Dung Diễm nhận lấy, xé mở trạc ấn, mở ra nhìn nhìn, trầm ngâm không nói.

Phượng Minh rón rén lại gần hỏi, “Làm sao vậy? Bên Đồng Nhi biến hóa gì sao?”

“Đây là tin tức từ chỗ Bác Lâm, trước đây cũng đã chuyển tới một phong, nói cũng đúng chuyện Diệu Quang.” Dung Diễm buông phong quân báo, nhìn về phía mọi người, “Diệu Quang ở Hàm Quy suýt nữa bị Tam công chúa bọn họ ám sát, sau giữ được cái mạng nhỏ quay về đô thành của Bác Lâm. Chuyện này vốn thực bình thường, nhưng kỳ quái nhất chính là, thế nhưng nàng lại coi đây là lấy cớ, nghi ngờ thành ý của Bác Lâm đối nàng, hướng Bác Lâm vương đưa ra hủy bỏ hôn ước.”

Bước đi này quả thực kì dị đến khó hiểu, ngay cả Phượng Minh cũng lập tức nghĩ ra điểm kỳ quái trong đó, hỏi, “Hủy bỏ hôn ước? Chẳng lẽ nàng ngay cả thiên tân vạn khổ tranh thủ trở về bên Bác Lâm cũng không muốn?”

Liệt Nhi cũng trầm tư không được kỳ giải, “Ly Quốc hiện tại bên trong bất an, Long Thiên lại đang rục rịch, nàng vốn là vì tự bảo vệ mình không thể không mượn sức nước láng giềng của Bác Lâm, cho dù sự kiện ám sát làm cho nàng hoài nghi trong vương tộc Bác Lâm có người muốn gây bất lợi cho nàng, lấy giáo hoạt của nữ nhân này, cũng tuyệt sẽ không ngu xuẩn đến mức lập tức cùng Bác Lâm vương tộc đoạn tuyệt quan hệ mới đúng.”

“Không lẽ nàng biết Long Thiên đã trúng độc, không lâu nữa sẽ đi đời nhà ma sao?” Ánh mắt Dung Diễm chậm rãi quét một vòng, từ từ nói, “Như vậy họa ngoại xâm Diệu Quang lo lắng nhất tự nhiên biến mất, nàng cũng không cần Bác Lâm là điều tất yếu.”

Phượng Minh mang theo tinh thần đề tử tốt tiếp tục hỏi, “Mặc kệ uy hiếp của Long Thiên có tồn tại hay không, nhưng nếu đi làm vương hậu của Bác Lâm thật sự không tồi nga. Đây là một vụ giao dịch, nàng hủy bỏ hôn ước làm gì?”

Nhất thời, người chung quanh đều an tĩnh lại.

Phượng Minh bị Dung Diễm soi mói đến ngưỡng ngừng, vuốt mặt nói, “Có phải là vấn đề ta hỏi quá ngu ngốc hay không?”

“Người được chúng ta bảo hộ kĩ quá, cho nên không rõ cuộc tranh đấu đáng sợ của nội đình.” Dung Diễm cười rộ lên, “Nếu đến một quốc gia khác làm vương hậu, tương đương tiến vào một nơi xa lạ, tiến hành một loạt các cuộc tranh đấu cung đình tàn khốc. Diêu Quang cho dù là vương hậu, nàg ở trong vương tộc Bắc Lâm thủy chung xem như ngoại nhân, một khi Bắc Càn không thể bảo hộ nàg, tình cảnh của nàg sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.”

Liệt Nhi xen mồm nói, “Huống chi từ trước Ly Quốc cùng Bắc Lâm quan hệ cũng không tốt lắm, ngoài Bắc Lâm quyền quý, người oán hận Diêu Quang nhất định không ít.”

“Theo thái độ làm người của Diêu Quang, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không sẽ không để cho chính mình lâm vào hoàn cảnh hiểm ác này. Nàg vì cái gì phải bỏ qua tư cách công chúa tôn sư ở Ly Quốc được người người ủng hộ, đi Bắc Lâm gian khổ khai sáng một cục diện mới?”

“Ừ, ” Phượng Minh vừa nghe vừa liên tục gật đầu, lại một vấn đề lóe ra, nhíu mi nói, “Người đã nói có đạo lý như vậy, nàg kia hướng Bắc Lâm vương đưa ra hủy bỏ hôn ước cũng rất bình thường , có cái gì kỳ quái? Đích xác, có thể không mạo hiểm, ai ngờ mạo hiểm sao?”

Dung Diễm đối với vấn đề này lại không trả lời ngay, biểu tình trầm trọng, chậm rãi thưởng thức chén trà ấm nóng trong tay. Tất cả mọi người biết hẳn đang suy tư.

Một lát sau, Dung Diễm mới thấp giọng nói, “Nếu ta đoán không lầm, Diêu Quang kia sao biết Long Thiên bị hạ độc?”

Phượng Minh cả kinh.

Không sai, năm đó lão Phồn Giai vương trúng Mạn Nhiếp chi độc, vẫn là sau khi phần mộ bị mưa to đất bồi, thời điểm một lần nữa quật mộ an táng, trên mặt xương khô đã phát hiện ra.

Thiên hạ này có hai đại kỳ độc, một trong số đó là Mạn Nhiếp, đặc điểm lớn nhất chính là làm cho người ta phát hiện ra đã bị trúng độc.

Diêu Duệ phu nhân hạ thủ, lại càng không lưu lại sơ hở.

Diêu Quang ở xa Bắc Lâm như vậy làm sao biết biết Long Thiên trúng Mạn Nhiếp chi độc ?

Nghĩ đến đây, Phượng Minh nhìn biểu tình của mọi người, nhất thời lắc đầu nói, “Không thể. Diêu Duệ phu nhân tuy rằng tính tình cổ quái, nhưng nàg biết rõ ta và người đều là đại địch của Ly Quốc, mọi người sớm hay muộn phải đấu một mất một còn, tuyệt sẽ không cấu kết cùng Diêu Quang. Nói đi nói lại, nàg vì cái gì phải để lộ bí mật cho Diêu Quang? Tánh mạng của Long Thiên, nàg rõ ràng nói là đưa đại lễ cho người.”

Dung Diễm cũng là vẻ mặt khó hiểu, thở dài, “Đây đúng là chỗ ta không nghĩ ra.”

Phượng Minh tuy rằng đối với mẹ mình cảm mạo không lớn, thập phần nghĩ muốn kính nhi viễn chi, nhưng muốn nói nàg thông đồng Ly Quốc, thông đồng đến hại bọn họ, Phượng Minh vẫn là sẽ thống hận từ tận đáy lòng. (*làm tròn chữ hiếu)

Huống chi khi nàg vừa mới ở đây, còn nói vài câu triu mến , lại đi xung phong nhận việc cứu Dung Hồ.

“Có thể là nguyên nhân này, làm cho Diêu Quang cảm thấy Long Thiên không hề là họa lớn tâm phúc của nàg, cho nên hủy bỏ hôn ước?”

Liệt Nhi đưa ra một thiết tưởng, “Nàg không biết Diêu Duệ phu người đã hạ độc Long Thiên, chính cô ta phái người đi ám sát Long Thiên.”

Nếu như là như vậy, Long Thiên cũng coi như đắc tội với nhiều người . Chẳng những Tam công chúa muốn ám sát hẳn, Diêu Quang cũng muốn ám sát hẳn, ngay cả Diêu Duệ phu nhân không liên quan tới hẳn cũng nhúng tay hạ độc hẳn một phen.

Đây là ác giả ác báo.

Dung Diễm một câu liền phủ quyết thiết tưởng của Liệt Nhi, “Nếu Long Thiên dễ ám sát như vậy, Diệu Quang đã sớm động thủ, làm gì phải đợi Bác Lâm nghĩ biện pháp, sau đó lại hủy bỏ hôn ước?”

Phượng Minh đang ở cố gắng suy nghĩ, bỗng nhiên cả người chấn động, vẻ mặt dọa người.

Dung Diễm cùng Liệt Nhi đều nhìn về phía cậu.

“Ta có một không lớn sáng suốt đích thiết tưởng.” Phượng Minh cả buổi mới mở miệng, lóe ra địa ánh mắt tảo Liệt Nhi liếc mắt một cái, lại ngấm ngấm Dung Diễm, muốn nói lại thôi.

“Minh vương nói đi, nói sai rồi Đại vương cũng sẽ không phạt người.”

“Nói.” Dung Diễm trầm giọng nói.

“Diệu Quang sở dĩ hủy bỏ hôn ước như vậy...” Phượng Minh hít một hơi thật sâu, tận lực bình tĩnh nói, “Có thể là bởi vì Nhược Ngôn đã tỉnh hay không?”

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Tiếng đập xuống mặt bàn khiến mọi người giật mình.

Dung Diễm một chưởng đánh xuống, thần tình sắc mặt vui mừng, bưng tỉnh đại ngộ cười nói, “Không sai! Không sai! Phải nên như thế! Ta nhưng lại không nghĩ tới này. Người coi, chỉ cần động não, người so với ai khác thì thông minh hơn.” Ngửa mặt lên trời cười dài một trận, tươi cười, trầm ngâm nói, “Đáp án này là sát nhất, mặt khác không nghĩ ra chuyện liền bỗng nhiên sáng sủa. Diệu Quang định phải đi Bác Lâm, đưa ra ra hôn ước với Bác Cần, đợi đến khi có tin Nhược Ngôn đã tỉnh. Nếu đại ca nàng tỉnh, với hài kịch với Long Thiên nào còn để trong mắt, Nhược Ngôn lại càng không tùy tiện đem thân muội duy nhất cứ ra ngoài đơn giản như vậy. Nhưng, nàng vì cái gì không lập tức hủy bỏ hôn ước, ngược lại muốn tới Hàm Quy?”

Dung Diễm cũng bất ngờ với câu hỏi của chính mình, bất quá một lát, mày lại giãn ra ra, cười lạnh nói, “Nàng biết Bác Lăng cùng Tam công chúa đào tẩu, cho nên cố ý tiết lộ tin tức mình ở Hàm Quy độc thân cùng Khánh Đỉnh gặp mặt, coi đây là mỗi câu dẫn dẫn bọn họ.”

Phanh!

Lại một tiếng vang thật lớn truyền đến, mọi người kinh ngạc nhảy dựng.

Lần này là Phượng Minh đập bàn.

Một chưởng này của cậu, tuy có yếu hơn Dung Diễm, lại có khí thế của Dung Diễm. Cái bàn gỗ khắc chế kia, bị đập vào rung lên bần bật. Phượng Minh giáng một chưởng xuống, đau đến nhe răng trợn mắt, Dung Diễm bất đắc dĩ cười cười, đã nắm tay cậu đặt ở trước mũi nhẹ nhàng thổi hai cái, Liệt Nhi cũng nhin không được cười rộ lên.

Phượng Minh xấu hổ muốn chết, vừa bắt tay vào tự thổi cho mình hết độc, vừa xấu hổ giải thích, “chiêu này của Diệu Quang quả nhiên lợi hại, gần nhất có thể mượn tay Bác Lăng diệt trừ Đồng quốc Đại vương Khánh Đỉnh, thứ hai có thể đem Bác Lăng cùng Tam công chúa dụ ra nơi ẩn thân, dễ dàng giết bọn họ, thứ ba còn có thể hủy bỏ hôn ước với Bác Cần. Người vợ tương lai cư nhiên ở địa bàn của mình thượng thiếu chút nữa bị người giết chết, Bác Lăng vương cũng không có cố gì giữ Diệu Quang lại, nói không chừng còn muốn đưa lên không ít hảo lễ đưa nàng khởi hành. Kế sách một cục đá bắn hạ ba con chim thật khá!”

“Chỉ có hai con chim nhỏ mà thôi, Bác Lăng cùng Tam công chúa đều không có rơi vào độc thủ của nàng ta.” Liệt Nhi đối với Diệu Quang từ trước đến nay đều chán ghét, lạnh lùng nói, “Nàng lại thông minh, cũng không đoán được Diêu Duệ phu nhân ở bên trong giúp một tay, đem Bác Lăng cùng Tam công chúa cứu ra.”

Dung Diễm tâm tình rất tốt, đối với Phượng Minh càng tỏ ra vẻ mặt ôn hoà, ôn nhu giải thích, “Tối diệu chính là, cảm tạ độc kế của Diệu Quang, âm kém dương sai hạ, Tam công chúa bọn họ bị buộc e rằng lộ có

thể trốn, cuối cùng quy phục Tây Lôi ta.” Lúc này đem hiệp nghị đạt thành buổi chiều ở chỗ Mị Cơ cùng Tam công chúa nói ra.

Phượng Minh còn đương ở bên Tiêu Túng, còn không biết kết quả sự tình, giờ phút này mới nghe rõ, mừng rỡ nói, “Cư nhiên có chuyện tốt như vậy? Người chẳng phải là không công được một quốc gia? Chúc mừng chúc mừng.”

Dung Diễm hào sảng nói, “Nào có chuyện tốt như vậy? Người trong vương tộc đều là phản phúc vô tình, sau này ta có thể áp chế được tứ phương, bọn họ tự nhiên thần phục. Nếu trên tay cũng không đủ binh quyền, chỉ sợ mưu đồ bí mật liên hợp giết ta, lại chính là bọn hần. Bất quá nếu đã muốn định ra minh ước, ta tự nhiên có biện pháp để nòng tuấn thủ.”

Bỗng nhiên nghe thấy một trận cười chít chít khanh khách, Thu Tinh Thu Nguyệt hai người dẫn vài tên thị nữ tiến tới, trên tay đều bưng mấy đĩa đồ ăn nóng hôi hổi.

“Cháo người làm thực sự muốn mang cho Minh vương ăn sao?”

Thu Nguyệt ngây thơ nói, “Tuy rằng cháo của ta, nhưng là hương vị ngon lắm mà. Mặc kệ, nhiều đồ ăn như vậy, chắc hương vị rất ngon ha? Minh vương cứ nhắm mắt ăn là được rồi.” Vào nhà liền nũng nịu cười nói, “Minh vương, đồ ăn làm xong rồi, mau ăn đi. Đại vương cũng thỉnh dùng.”

Thu Tinh mắt sắc, liếc mắt một cái nhìn thấy Liệt Nhi lui về phía sau, khẽ kêu lên, “Liệt Nhi, không cho người đi! Người không phải cũng chưa ăn cơm sao?”

Thức ăn trên bàn, quả nhiên màu sắc phong phú.

Đen hoàn toàn, đỏ tiên diễm, vàng sáng lạn, trắng trong suốt...

Chẳng những Phượng Minh, ngay cả Dung Diễm cũng nhìn chằm chằm.

Thu Tinh cười giải thích, “Khó có khi hai tỷ muội chúng nô tì xuống bếp, hôm nay không làm đồ ăn ngày thường. Những điều này là do chúng ta âm thầm nghiên cứu độc sáng tạo ra, lần đầu tiên làm, xin mời Minh vương giúp chúng nô tì bình điểm đi.”

Phượng Minh cùng Liệt Nhi hai mặt nhìn nhau, trong lòng một trăm hai mươi điều cảm thấy đồ ăn bình thường trông còn ngon hơn.

Thu Nguyệt một bộ sợ biểu tình đối ý của Phượng Minh, ở bên cạnh còn xen mồm nói, “Minh vương nói nhất định sẽ ăn sạch mà.”

Phượng Minh hồi hận, nhưng biết chỉ cần vừa mở miệng, hai thị nữ này nói không chừng trong tương lai mấy ngày đều hồng hồng đôi mắt, hai mắt đắm lệ liên liên.

So với ăn một bữa ăn kì quái còn đáng sợ hơn, chính là một nữ nhân khóc.

So với một nữ nhân khóc còn đáng sợ hơn, đương nhiên chính là hai nữ nhân khóc.

Phượng Minh không thể nề hà, gượng cười nói, “Ăn, đương nhiên ăn. Liệt Nhi, người cũng ngồi xuống, ăn no nê đi.”

Vắt óc tìm mưu kế nghĩ biện pháp nào có thể ăn ít một chút, bỗng nghe thấy bên ngoài có người bẩm, “Đại vương, có quân báo đưa tới.”

Con đường hôn ám phía trước của Phượng Minh bỗng dưng đại tỏa ánh quang minh, sững không chịu được, cao giọng mệnh nói, “Mau vào bẩm báo!”

Thị vệ mang theo quân báo tiến vào.

Dung Diễm vừa đón, vừa hỏi, “Là tin tức của Bác Lăng sao? Vẫn là Ly Quốc à?”

Thị vệ cung thanh đáp, “Mặt trên có trạc ấn, không dám loạn sách, nội tình không rõ. Bất quá đưa người quân báo là từ phương hướng Tây Lôi tới.”

“Quân báo của Tây Lôi?” Dung Diễm lược giác kỳ quái, mở quân báo ra, từ bên trong lấy ra hé ra một mảnh giấy, chỉ nhìn thoáng qua, nhất thời giận dữ, hét to nói, “Đồng Nhi này chết tiệt! Ta phải giết hần!”

Tất cả mọi người hãi nhẩy dựng.

Thu Tinh Thu Nguyệt không dám cười đùa, nhìn nhau, khoanh tay thối lui đến một bên đứng im. Liệt Nhi đứng phắt dậy, không lên tiếng.

Phượng Minh hỏi, “Đồng Nhi làm sao vậy?” Lấy quân báo trên tay Dung Diễm xem, nguyên lai đúng là một phong thư, nhưng tựa hồ bị thủy tẩm quá, nét mực hóa khai (nhòe nhoẹt), đen sì sì một khối, đại bộ phận đều không thể phân biệt. Chỉ có mấy chữ phía trước, có lẽ là được cứu giúp đúng lúc, trừ mấy chữ ngoài ngẫu nhiên, mặt khác tuy rằng hơi mơ hồ, nhưng đại khái có thể phân biệt được.

Mặt trên viết

“Viễn văn Diệu Quang công chúa điện hạ kim an,

Bổn vương nghĩ công chúa tín trung lời nói, thậm đạo lý*. Ngày gần đây hành động khác thường, bổn vương phái báo. (*Là người nói lời giữ lời, hiểu chuyện, hiểu đạo lý)

Thái hậu vẫn chưa chết, nhập cung đại hỏa : hỏa hoạn, mượn cơ bỏ chạy, âm thầm cùng Dung Diễm hội hợp, trước mắt chỉ sợ kinh âm thầm lén vào Tây Cầm, mưu đồ bí mật gây rối. Người này là mẹ đẻ của Dung Diễm, nếu có thể bắt sống, xảo diệu lợi dụng, chắc chắn là được.”

Đến đây, phần còn lại nhìn không ra cái gì .

146. Quyển 9 - Chương 3

CHƯƠNG 3

Phượng Minh thấy chính mình đang toát mồ hôi lạnh, giật mình: “Sao chỉ có nửa phần, không phải muốn hù chết người à?”

Dung Diễm sắc mặt khó coi, hừ lạnh một tiếng, hạ lệnh : “Kêu người mang tín vào đây.”

Sứ giả mang tín đang chờ ở ngoài cửa, vừa nghe Đại vương tuyên triệu, lập tức tiến vào hành lễ, tuy rằng một thân bụi bặm, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng ánh mắt hữu thần, đúng là sứ giả truyền tin có nhiều kinh nghiệm.

Dung Diễm khoát tay, cho hắn đứng lên, kêu Thu Nguyệt mang cho hắn chén trà, mới hỏi, “Tín từ đâu truyền tới đây?”

“Bẩm Đại vương, mật thư từ biên giới Vĩnh Ân cùng Tây Lôi truyền tới.” Người truyền tin ngày đêm thần tốc chạy tới, đang khát khô cổ, vội uống ừng ực hơn nửa chén nước, đầu vào đầy rồi mới đáp: “Người mang tín tức cải trang lén đi, ý đồ vòng qua biên phòng xuyên qua Vĩnh Ân, bị chúng ta phát hiện , cảm thấy kỳ quái, cho nên âm thầm chặn lại điều tra. Phong thư này nguyên bản bị giấu vào trong ngực, người mang tín tức kia vừa thấy chúng ta, lập tức móc ra ném vào nước. Chúng ta vội vàng vớt lên, nhưng nét mực gặp nước liền tan ra, chỉ có vài đoạn đầu tiên có thể đại khái hiểu được ý tứ. Bởi vì bên trong đề cập đến Thái hậu, không dám trì hoãn, suốt đêm khoái mã đưa tới trình lên Đại vương.”

Phượng Minh nhớ tới Thái hậu hiện tại đang ở hiểm địa Tây Cầm, nơi đó trước mắt là địa bàn của Đồng Nhi, vạn nhất đóng thành lục soát, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, trong lòng căng thẳng, hỏi: “Xác định là do Đồng Nhi viết sao?”

“Đúng vậy, chính là do Đồng Nhi viết.” Dung Diễm gật đầu, sắc mặt trầm trọng, “Mới trước đây y còn thỉnh giáo ta về thư pháp.” Hắn nhắm mắt suy tư một hồi, lại hỏi, “Người đưa tin đâu?”

Trên mặt người truyền tin hiện ra vẻ xấu hổ: “Bẩm Đại vương, người đưa tin kia thấy sắp bị bắt, lập tức phóng tín vào nước, tiếp theo rút ra chủ thủ hướng tâm oa thượng thống*. Chúng ta đang vội cứu thư, không thể giám sát chặt chẽ, để cho hắn tự sát.” (*nhằm thẳng tim mà đâm vào)

Phượng Minh nghe hần khinh miêu đậm tả, đoán tình cảnh lúc ấy, máu tươi ba thước, không biết hung hiểm vô tình cỡ nào, tuy nói là địch nhân, rốt cuộc vẫn là không đành lòng nhú mảy.

Dung Diễm vẻ mặt nghiêm túc, chỉ gật đầu, hỏi rõ tình cảnh lúc ấy, ngay cả người nọ khi tự sát tay nào cầm chủy thủ đều hỏi rõ ràng. Sứ giả truyền tin hiển nhiên là một người vô cùng tỉ mỉ, tận lực hồi tưởng từng điều một, trả lời rất cẩn thận.

Phượng Minh nhớ tới an nguy của Thái hậu, trong lòng lo lắng, nhịn không được nói: “Đồng Nhi biết Thái hậu lên vào Tây Cầm, nhất định sẽ lập tức động thủ. Việc này không thể trì hoãn, trong doanh địa có bao nhiêu nhân mã có thể điều động?”

Liệt Nhi cùng Dung Hổ là người phụ trách việc này, Dung Hổ bị thương không nói được, đương nhiên là Liệt Nhi trả lời. Liệt Nhi lập tức nói, “Người ở đây chia làm bốn đạo, một đạo là tinh binh Tây Lôi do Đại vương đích thân an bài, một đạo là gia thần thị vệ của Mị Cơ cô nương, Vĩnh Dật cũng có một chút binh lực, còn có một đạo là Tiêu Thánh Sư mang đến.” Tính toán một lát, lại đáp, “Sự tình xảy ra đột ngột, muốn lập tức cử đại binh về Tây Cầm, nhân mã của chúng ta chỉ sợ không đủ. Nhưng nếu âm thầm lên vào Tây Cầm tiếp ứng Thái hậu...”

“Chúng ta nên chọn lựa nhân mã tinh nhuệ nhất, thừa dịp ban đêm xuất phát, đi Tây Cầm cung nghênh Thái hậu quay về.” Giọng Dung Diễm trầm thấp truyền đến, cắt đứt lời Liệt Nhi. Trong tay của hần cầm phong thư sự tình trọng đại, vừa suy nghĩ, vừa suy nghĩ, mày kiếm hơi hơi nhăn lại, khiến gương mặt góc cạnh rõ ràng càng tăng thêm vẻ cứng rắn kiên nghị.

“Đại vương...”

“Để bốn vương ngầm lại.”

Dung Diễm trầm mặc.

Tất cả mọi người biết vương lệnh sắp được hạ xuống, không khỏi nín thở chờ đợi. Trong không khí tràn ngập sự khẩn trương vô hình.

Dung Diễm thả vật cầm trong tay lại trên bàn, hai mắt lẳng lặng nhìn chăm chăm ti bạch mơ hồ kia, giống như muốn nhìn rõ ý tứ cất giấu bên trong những chữ bị nước làm mờ đi.

Phong mật thư bất ngờ này chứa đầy nguy cơ quỷ dị, Dung Diễm lòng nóng như lửa đốt, trước mặt mọi người không tiếng động chậm rãi mở rộng nó, đầu ngón tay xẹt qua từng hàng chữ mực, kiên nghị mà bình tĩnh, giống như muốn tìm cho bằng được chữ khiến hần nghi hoặc, nhẹ nhàng đề một cái, khiến cho nó tan thành mây khói.

Đầu ngón tay hần, dừng ở dòng đầu tiên.

Viễn vãn Diệu Quang công chúa điện hạ kim an...

“Vì sao là Diệu Quang?” Hần bỗng nhiên nheo mắt.

Mọi người ngạc nhiên.

“Vì sao phong thư này là cho Diệu Quang?” Dung Diễm lại lập lại một lần, nhìn chăm chăm phong thư mỏng manh, trong con ngươi hàn quang đột nhiên xuất hiện, tự hỏi tự đáp: “Tây Lôi cùng Ly quốc từ trước đến nay là địch thủ, không đến vạn bất đắc dĩ, cho dù là đồ ngốc Đồng Nhi kia cũng tuyệt sẽ không cầu kết cùng Ly quốc. Tiểu nha đầu Diệu Quang, trông chừng Ly quốc tự bảo vệ mình còn không thể, phải liên hôn với Bác Gian mới có thể đối phó Long Thiên đang như hổ rình mồi, năng dựa vào năng lực gì khiến Đồng Nhi đã lên vương vị Tây Lôi cống hiến?”

Liệt Nhi như là nghĩ thông suốt cái gì, đột nhiên hít một ngụm lạnh khí: “Có thể làm cho tiểu tử này khúm núm cùng Ly quốc bắt tay giảng hòa có thể không phải là Diệu Quang, nhất định là Nhược Ngôn! Hừ, tiểu tử này đã phản bội Đại vương, biết Đại vương chưa chết, nhất định sợ tới mức tè ra quần. Thiên hạ có bản lĩnh cùng Đại vương đối kháng chỉ có Nhược Ngôn, y vì bảo vệ mạng sống, nói không chừng sẽ bán Tây Lôi, nương nhờ vào Ly quốc.”

Lời hắn nói cùng với lời trong lòng của mọi người mười phần được tám chín, Phượng Minh tuy rằng luôn luôn tuân theo tôn chỉ ‘có Dung Diễm ở bên cũng không cần động não’, bất quá lần này sự tình liên quan đến Thái hậu, tinh thần cũng chấn hưng, tích cực tham dự, cùng Dung Diễm sống vai đứng xem kỹ mật thư, thấp giọng nói: “Đồng Nhi nếu cấu kết cùng Ly quốc, hẳn là đã biết tin Nhược Ngôn tỉnh lại. Phong thư này nếu thật là phải truyền lại đến Ly quốc, nên viết tên Nhược Ngôn mới đúng. Vì cái gì phong thư này là cho Diệu Quang?” Hắn dùng ngữ khí giống Dung Diễm tự hỏi tự đáp: “Bởi vì phong thư này không phải muốn đưa đi Ly quốc, mà là cố tình để chúng ta xem. Bọn họ không biết chúng ta đã đoán ra Nhược Ngôn tỉnh lại, tự nhiên muốn giấu diếm tin tức Nhược Ngôn tỉnh lại, bởi vậy đầu thư viết tên Diệu Quang...” Mồ to đôi mắt tối như đêm, thì thào tiếp tục suy nghĩ sâu xa.

Dung Diễm có chút hứng thú đánh giá cậu.

“Bọn họ tự nhiên sẽ đoán được, chúng ta sẽ phái người giám sát động tĩnh biên cảnh Tây Lôi. Đây là cánh cửa bọn hắn cố ý mở ra...” Phượng Minh lăm bầm lều bầu nửa ngày, đột nhiên gật đầu: “Àn, đây là một cái bẫy!” Ngữ khí thập phần xác định.

Dung Diễm cười vô cùng vui vẻ, khích lệ nói, “Minh vương quả nhiên thông minh, kế dụ địch Nhược Ngôn am hiểu nhất, bị người đoán ra rồi.”

Cho dù Phượng Minh quen được tâng bốc, nghe thấy lời khích lệ của Dung Diễm, vẫn là nhịn không được mặt đỏ lên, ngượng ngùng vò đầu, “Tây Lôi vương không cần khen ta, kỳ này thật là bị người nhìn thấu. Đổi lại nếu ta làm chủ, đã sớm kị mã lao ra khỏi đại doanh, thúc ngựa chạy, sau đó tiến vào mai phục của Nhược Ngôn.”

“Không phải người có ý nghĩ kỳ lạ đoán ra Nhược Ngôn đã thức tỉnh, ta cũng không nghĩ được vậy. Nói đến đây, cái này vẫn là công lao của người.” Bên cạnh bỗng nhiên có người phì cười.

Dung Diễm quay đầu, “Liệt Nhi, người cười cái gì?”

Liệt Nhi đang che miệng cười trộm, thấy Dung Diễm bỗng nhiên chọn trúng y, hoảng sợ, vội đáp, “Thuộc hạ nghĩ đến lão tặc Nhược Ngôn này tính kế thất bại, Đại vương nhân cơ hội này bố trí một kế trúng kế, hung hăng đá mông hắn, chém đầu hắn, cho nên thật cao hứng.”

Thu Tinh vẫn khẩn trương đến nỗi phải nắm tay Thu Nguyệt, lúc này hung hăng trừng mắt liếc Liệt Nhi một cái, “Một người còn cười được, chúng ta đều vội muốn chết. Thái hậu ở ngay tại đô thành, vậy cũng nguy hiểm thật sự, cho dù thoát được quỷ kế của Nhược Ngôn, nhưng bên Thái hậu phải làm sao bây giờ?”

Liệt Nhi ngốc lăng, đã thu lại khuôn mặt tươi cười, miễn cưỡng khuyên nhủ, “Thái hậu cơ trí nhạy bén, sẽ không dễ dàng bị Đồng tiểu tử qua mắt. Yên tâm đi, nếu bọn họ bắt được Thái hậu, Đồng tiểu tử không cần cấu kết cùng Nhược Ngôn để đối phó Đại vương, hắn chỉ cần lấy Thái hậu ra uy hiếp Đại vương là đủ rồi.”

“Chúng ta bây giờ nên làm gì?” Phượng Minh hỏi Dung Diễm.

“Nếu Nhược Ngôn muốn dụ chúng ta ra khỏi đại doanh, nhất định trên đường đến Tây Lôi bố trí mai phục. Chúng ta phải tương kế tựu kế, phản mai phục hắn, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, giải quyết hắn ngay tại Vĩnh Ân. Vĩnh Ân không phải địa bàn của hắn, đại quân của Tây Lôi cùng Ly quốc đều khó có thể giống trống khua chiêng tiến vào, cho nên người của hắn mai phục chúng ta nhất định không nhiều lắm.”

Điều này thật ra trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, gật đầu đồng ý.

Phượng Minh cũng gật đầu theo, “Vậy người mau hạ lệnh đi.”

Dung Diễm lại cau mày nói, “Còn có một vấn đề nhỏ.”

“Vấn đề gì?”

“Muốn phản phục kích, nhân số nhất định phải nhiều hơn đối phương, hơn nữa đều phải là cao thủ. Tử sĩ của ta ở trong này bất quá ngàn người, còn phải chia một phần làm mồi. Cơ hội lần này khó có được, Nhược Ngôn vô cùng có khả năng tự mình tham dự, nếu như có thể nhân cơ hội giết chết Nhược Ngôn, chẳng khác nào bỏ được cái đại họa tâm phúc của Tây Lôi ta. Cho nên ta muốn điều động tất cả lực lượng tinh nhuệ trong doanh địa có thể sử dụng.”

Phượng Minh nóng lòng muốn thử, “Vậy mau điều đi a.”

“Vậy người nói cho ta biết, làm sao sử dụng nhân mã của cha người – sư phó của ta Tiêu Thánh Sư? Dưới tay hắn mỗi người đều là cao thủ ám sát lấy một địch trăm, là tinh nhuệ tốt nhất trong doanh địa này.”

Phượng Minh sửng sốt cả người.

Lão cha có cũng như không có kia, tính tình cổ quái giống hệt lão nương cậu, từ trước có lẽ chỉ mình Dung Diễm là ái đệ tử, bất quá bị nương của hắn nháo loạn như vậy, cái gì mà dao động tâm theo đuổi kiếm đạo của hắn, thấy ai đều nghiêng rằng, ngay cả Dung Hổ vô tội cũng đã trúng một kiếm.

Hiện tại tiến đến trước mặt hắn, ai biết có thể có ai đó bị đâm một kiếm giống Dung Hổ hay không? Khi đó cũng không phải là vấn đề phục kích Nhược Ngôn.

Vấn đề này thật..., thật là một vấn đề đau đầu...

Không khí trong phòng vừa mới buông lỏng, lại bỗng nhiên trầm xuống.

Đồng hồ cát không chút nào dừng lưu động, trước hừng đông nếu còn không chuẩn bị ổn thỏa, cơ hội lần này phục kích Nhược Ngôn khó có được sẽ lãng phí vô ích.

Phượng Minh cắn răng, sàu mi khổ kiếm liều mạng nghĩ biện pháp.

Thu Tinh Thu Nguyệt cũng vì cậu sốt ruột, người nhìn ta, ta nhìn người, hận chính mình không có hai cái đầu, giúp Phượng Minh nghĩ một phần.

Liệt Nhi im lặng, ánh mắt theo Dung Diễm đảo qua nhìn Phượng Minh, ngậm chặt miệng.

Ba!

“Ta nghĩ ra rồi!” Trong bầu không khí yên tĩnh, Phượng Minh bỗng nhiên đập một chưởng lên bàn gỗ, cắn răng nói.

Thu Nguyệt Thu Tinh ánh mắt sáng lên, kinh hỉ hỏi, “Minh vương nghĩ ra điều gì?”

“Đi gặp nương ta.” Phượng Minh xoay người xuất môn, chạy tới hậu viện.

Hậu viện bởi vì có Dung Hổ đang dưỡng thương, Dung Diễm phân phó không ai được tùy tiện đi lại. Giờ phút này đêm lại khuya, yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Phượng Minh chạy thẳng một mạch vào tiểu môn, đi qua hành lang gấp khúc, cũng không lên tiếng, xốc rèm cửa lên.

Thu Lam đang ngồi bên giường si ngốc nhìn Dung Hổ, bị Phượng Minh dọa sợ, “A” một tiếng đứng lên, lúc này mới nhìn rõ có người tới, “Minh vương sao lại đến đây?”

“Dung Hổ khá hơn chút nào chưa?”

Thu Lam gật gù đầu, nhẹ giọng nói, “Tốt hơn nhiều. Phu nhân thật lợi hại, cũng không biết dùng được gì, Dung Hổ mới vừa rồi còn tỉnh lại một hồi, cứ nhiên có thể nói muốn uống nước. Hiện tại cũng ngủ ngon rồi.”

“Thật sao? Thật tốt quá. Thu Lam, người cần phải hảo hảo trông nom y.” Phượng Minh quay đầu nhìn bốn phía, “Phu nhân đâu?”

“Phu nhân vốn ở đây, mới vừa nói buồn, đi ra ngoài một chút rồi. Chắc ở gần đây thôi, Minh vương muốn tìm phu nhân làm gì...”

“Ta tìm nàng có việc gấp, đi trước nha. Người hảo hảo chiếu cố Dung Hổ nga.” Phượng Minh vừa nghe Diêu Duệ phu nhân không có ở đây, không khỏi ánh mắt trợn trắng.

Càng là việc gấp, càng nhiều phiền phức.

Lão nương người khuya khoắt ra ngoài làm gì?

Cậu xoay người ra khỏi phòng, ở sân nhà ngẩng đầu nhìn lên sắc trời , Nhược Ngôn chỉ sợ đã chuẩn bị an bài xong, sẽ chờ bọn họ như lũ ruồi bọ rơi vào mạng nhện thôi .

Bọn họ, phải lợi dụng cơ hội này, phản bắt con nhện.

Thời gian đối với bên nào cũng quý giá nhất.

Sân hậu viện là nơi có thể ngắm trăng, cũng không thấy bóng dáng Diêu Duệ phu nhân, Phương Minh lại chạy dọc hành lang gấp khúc, một hơi tìm mấy gian phòng, đang gấp tới mức đậm chân, lại đứng khựng lại.

Đứng đó nhìn qua cửa sổ, bên trong là bóng dáng bị ánh trăng tà chiếu, không phải Diêu Duệ phu nhân thì là ai?

Phương Minh mừng rỡ, lặng lẽ từ ngoài cửa sổ nhìn vào.

Đây không biết là phòng ai, Diêu Duệ phu nhân đang ngồi ở trước giường, nàng tựa hồ đang cúi đầu nhìn gì đó, lông mày hơi cong, một trâm đã gỡ xuống, tóc đen như thác, ôn nhu rũ xuống bên mạn sườn, ánh trăng nhu hòa bao phủ nàng, tựa như một pho tượng bạch ngọc tuyệt mỹ.

Phương Minh không khỏi sửng sốt.

Chỉ có giờ phút này, cậu mới có một loại cảm giác vô cùng mãnh liệt, nữ nhân này là mẹ của cậu.

Trên người nàng, giờ này khắc này tràn đầy hương vị quen thuộc, đúng là mẫu thân mới có thể có được.

Giống như một luồng ánh sáng ấm áp dào dạt, bao trùm lên thân thể cậu, khiến cho cậu dù mệt mỏi cỡ nào cũng có thể bình yên chìm vào giấc ngủ yên tĩnh.

Không giống cảm giác Dung Diễm mang lại.

Nhưng cũng trân quý như thế.

“Người vào đi.”

Phương Minh ngậy người một hồi lâu, mới phát giác đây là thanh âm của Diêu Duệ phu nhân. Cậu chần chờ một chút, lập tức lại nhớ tới đại sự trọng yếu trước mắt, cất bước nhẹ nhàng đi vào, “Phu nhân...”

“Còn gọi ta là phu nhân...” Diêu Duệ phu nhân quay lưng về phía cậu, cười lạnh một tiếng. Buông một câu, lại hết sức nhu hòa, thấp giọng nói, “Người ở ngoài cửa sổ nghĩ cái gì? Đêm đã khuya, còn thở lớn tiếng như vậy, cách tường đều có thể nghe thấy.”

“Có chuyện, ta nghĩ ... muốn thỉnh giáo nương...”

“Chuyện gì?”

“Nương từng nói với Dung Diễm, kế sách đối phó Tiêu Thánh Sư... Kế sách đối phó cha ta, có bước đầu tiên, có bước thứ hai, còn có bước thứ ba nữa. Xin hỏi bước thứ ba kia, rốt cuộc là làm thế nào? Nương rốt cuộc có biện pháp gì, có thể khiến nam nhân phụ bạc hạnh kia hạ quyết tâm buông tha cho kiếm đạo.”

“Câm miệng! Hắn không phải nam nhân phụ bạc.” Diêu Duệ phu nhân gằn giọng, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, chậm rãi nói, “Ta không bắt hắn phải buông tha kiếm đạo, điều đó không thể. Ta chỉ bắt hắn, đối phương pháp theo đuổi kiếm đạo, vừa có thể theo đuổi kiếm đạo, vừa có thể ở bên ta.”

Phương Minh nhú mày, “Đó là phương pháp gì?”

Diêu Duệ phu nhân hỏi lại, “Vì sao đêm khuya lại đây, truy hỏi cái này?”

Phương Minh nhìn sắc trời, lúc này thời gian so với vàng còn quý giá hơn, cậu lại không có đầu óc lợi hại như Dung Diễm, vẫn là không cần nói quanh co lòng vòng, lúc này vài ba câu đem mật thư của Đồng Nhi cùng Dung Diễm tính toán kế hoạch phục kích Nhược Ngôn, buông tay nói, “Không có biện pháp, hải tử đành phải quấy rầy lão nhân gia .”

Cũng không biết là cách nói thẳng của Phương Minh có tác dụng, hay là cậu dùng từ “hải tử” làm cho Diêu Duệ phu nhân tâm sinh nhu tình, nàng sau khi nghe xong, thần kỳ không có lời nói lạnh nhạt, lặng im một lát, bỗng nhiên ôn nhu nói, “Hải tử, người lại đây.”

Nàng vẫn quay lưng về phía Phượng Minh, chưa từng di chuyển... một chút nào.

Phượng Minh nghe xong, vô thanh vô tức đi qua đó, cúi đầu vừa thấy, nhất thời ngơ ngẩn.

Cậu rốt cục hiểu được bước thứ ba mà Diêu Duệ phu nhân nói là cái gì .

Ánh trăng càng phát ra những tia sáng ôn nhu.

Bị bóng dáng Diêu Duệ phu nhân ngăn trở, vẫn chưa từng lọt vào trong mắt Phượng Minh, là một thân ảnh nhỏ bé nằm trên giường.

Thái Thương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn khê nghiêng nghiêng, cặp mày giống hệt Phượng Minh khê giãn ra, vô ưu vô lự.

Nó đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Nó không biết, đêm đã khuya, còn có người chăm chăm nhìn vào người nó.

“Người xem tay nó đi.” Diêu Duệ phu nhân thấp giọng nói.

Phượng Minh bước lại gần, cẩn thận nhắc bàn tay Thái Thương lên. Đôi bàn tay non nớt mũm mĩm, thẳng bé đang trong mộng khê giật mình. Được đám người Thu Nguyệt hảo hảo chiếu cố, Thái Thương càng trở nên phần điêu ngọc mài*, màu da trong suốt, ẩn ẩn lộ ra ánh sáng màu phần hồng khiến người ta yêu thích. (* da dễ như hoa như phần như ngọc)

Tuy rằng không quá minh bạch, bất quá đoán cũng có thể đoán được, đôi tay bé nhỏ này đã được Diêu Duệ phu nhân coi trọng, tám phần chính là đôi tay mà cha cậu Tiêu Thánh Sư cả đời chờ đợi để truyền kiếm thuật thiên phú, nếu không sao có thể được Diêu Duệ phu nhân coi là chiêu cuối cùng có thể đem lão công trở về bên mình?

“Thật sự là một đôi tay rất đẹp, nó cuối cùng kế thừa thiên phú của gia gia nãi nãi, cái này gọi là di truyền cách đời.” Phượng Minh khen.

Nghe xong tán thưởng của cậu, tầm mắt Diêu Duệ phu nhân bỗng nhiên dời đi.

Ánh mắt cổ quái dừng lại trên người Phượng Minh, đánh giá khiến cả người Phượng Minh không được tự nhiên. Phượng Minh vô đầu nói, “Ta nói sai gì sao?”

Cho dù đã đoán sai, cũng không có gì kỳ quái. Muốn lý giải tâm của một nữ nhân vì bức hôn mà nhấn tâm hạ độc nhi tử ruột của mình, thật không dễ dàng.

“Rõ ràng cái gì cũng chưa nhìn ra, còn giả bộ hiểu rõ.” Diêu Duệ phu nhân khê hừ một tiếng, lập tức lại mỉm cười, “Bất quá, thật ra ngươi cũng đoán đúng rồi.”

Phượng Minh thế mới biết mình không đoán sai, nghĩ nghĩ, trong lòng lại toát ra một nan đề, cười khổ nói, “Đoán trúng thì có ích gì? Chúng ta cũng không thể lấy một hài tử đi uy hiếp hần phối hợp, làm như vậy cũng quá...”

“Ta có uy hiếp hần đâu?” Diêu Duệ phu nhân hiển nhiên đã sớm nắm chắc trí châu, khước môi dật ra một tia mỉm cười động lòng người, thản nhiên tự đắc nói, “Chúng ta chỉ cần mang theo đứa nhỏ này liền tốt.”

Phượng Minh ghen hòng nhìn trần trối, “Muốn mang Thái Thương ra chiến trường?”

“Nó đi rồi ” Diêu Duệ phu nhân nhìn chăm chú vào Thái Thương đang say ngủ, ôn nhu nói, “Gia gia của nó nhất định sẽ đuổi theo. Tiêu Lang chờ người thừa kế đã vài chục năm, ta không tin hần để hài tử này trốn thoát dưới mắt mình.”

“Không được, hài tử này nhỏ như vậy, ngươi làm sao nhấn tâm để nó mạo hiểm...”

Diêu Duệ phu nhân mắt diếc tai ngơ, xoay người, kêu, “Hài tử, hài tử.”

Thái Thương bị nàng đẩy mấy lần, khê trở mình, nhắc tay dụi mắt ngái ngủ, nửa ngày mới mở mắt, mê man nhìn một nam một nữ trước mắt.

Diêu Duệ phu nhân ôn nhu ôm Thái Thương vào trong ngực, nhẹ giọng nói, “Hảo hài tử, đừng lên tiếng, ta dẫn ngươi đi gặp một người, sau đó chúng ta đi chơi nhé.”

Phượng Minh thấy nàng ôm lấy Thái Thương, trên trán toát mồ hôi lạnh, đuổi theo sau lưng nàng hỏi, “Ngươi muốn dẫn nó đi đâu?”

Diêu Duệ phu nhân nghe thấy cậu truy vấn, xoay người liếc cậu một cái, cười cười, “Ngươi không phải vì đại kế của Tây Lôi vương mà đến sao? Trở về nói cho Tây Lôi vương, hắn hãy chuẩn bị hoàn tất mọi thứ đi, sự tình bên Tiêu Lang không cần lo lắng.” Xoay người dời bước, đúng là thẳng hướng tiểu viện của Tiêu Tung mà đi đến.

Phượng Minh thấy nàng bộ dạng đặc ý, xem ra ngăn cản cũng không được. Ngắc đầu nhìn sắc trời, Dung Diễm bọn họ hẳn là còn đang ở tiền thính chuẩn bị, hơi đấu tranh một chút, rốt cuộc vẫn là chạy trở về tiền thính.

Vừa vào cửa, phát hiện bên trong có khá nhiều người.

Dung Diễm Liệt Nhi đều chờ bên trong, mấy tướng lĩnh tâm phúc của Dung Diễm cũng đều ở đây, tiền thái tử Vĩnh Ân Vĩnh Dật cũng đứng một bên, hiển nhiên là bị Liệt Nhi kéo lại đây trợ trận.

Mọi người đang vây quanh một bản địa đồ cúi đầu thương nghị, thấy Phượng Minh trở về, đều chào hỏi cậu. Dung Diễm tám phần đã giải thích mục tiêu phản kích cho bọn họ, nghĩ đến có thể tóm lấy Ly vương Nhược Ngôn hung danh truyền xa, mỗi tướng lĩnh xoa tay, hưng phấn trào dâng, mà ngay cả Vĩnh Dật cũng nhin không được cười nói, “Nếu kế này của Tây Lôi vương thành công, biên cảnh Vĩnh Ân chúng ta từ nay về sau cũng ít đi một đại uy hiếp. Ta ở trong này chỉ có một ngàn tình nhuệ, toàn bộ do Tây Lôi vương chỉ huy đi.”

“Gặp được Diêu Duệ phu nhân không?” Dung Diễm hỏi.

“Gặp được.” Phượng Minh gật đầu, đem chuyện gặp Diêu Duệ phu nhân nói ra một lần.

Nói cậu vừa đến thì phát hiện Diêu Duệ phu nhân ngồi bên giường ngủ của Thái Thương, Thu Tinh Thu Nguyệt không kèm được la lên, vẻ mặt lo lắng, Dung Diễm lại tựa hồ đã sớm đoán được, cười thở dài, “Biện pháp của phu nhân nhắm thẳng vào tử huyệt của tiên sinh. Ngày tâm nguyện của nàng đạt thành không còn xa nữa.”

Hai tỷ muội Thu Nguyệt lại gấp đến độ không biết làm sao cho phải.

Thu Nguyệt cầm lấy tay Phượng Minh cầu xin, “Vậy phải làm sao bây giờ? Diêu Duệ phu nhân cùng Tiêu Thánh Sư đều là giết người không chớp mắt, nếu Thái Thương... Thái Thương... Minh vương ngươi mau nghĩ biện pháp đi!”

Thu Tinh dậm chân, gần như muốn khóc rống lên, “Thật là đáng sợ, thật là đáng sợ!” Lại muốn chạy xem Thái Thương có thực bị Diêu Duệ phu nhân ôm đi hay không.

Đang loạn thành một đoàn, trong cơn hoảng loạn bỗng nhiên nghe thấy thanh âm non nớt của Thái Thương, “Nương! Nương!”

Tất cả mọi người ngạc nhiên, ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa.

Diêu Duệ phu nhân ôm Thái Thương đi tới ngoài cửa, trên mặt mang một nụ cười bí hiểm, giờ phút này chợt vừa thấy, tựa hồ có sự tình gì đó vô cùng tốt đã phát sinh.

Thái Thương hồn nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy Thu Nguyệt Thu Tinh, kêu to lên, hưng phấn mà ở trong lòng Diêu Duệ phu nhân, vịn vịn thân mình nhỏ bé đòi xuống.

“Thái Thương! Thái Thương!” Thu Nguyệt Thu Tinh liên thanh kinh hô, đi nhanh tới trước, cơ hồ đón lấy Thái Thương từ trong lòng của Diêu Duệ phu nhân, cảnh giác thối lui đến phía sau Dung Diễm cùng Phượng Minh, hai người ôm chặt đứa nhỏ.

Diêu Duệ phu nhân lại không thêm để ý chút nào, chậm rãi bước vào trong phòng, ở trên bản đồ nhìn lướt qua, “Tây Lôi vương đã bố trí xong rồi sao?”

“Đã bố trí thỏa đáng. Còn chưa chúc mừng sư mẫu, bước thứ ba của sư mẫu, nói vậy đã nắm chắc phần thắng.”

“Chúc mừng thì miễn.” Diêu Duệ phu nhân thanh âm như lãnh ngọc, thanh thúy động lòng người, đã có điểm mát lòng mát dạ, “Lần này phục kích Nhược Ngôn, người cần cao thủ dưới tay Tiêu Lang đi?”

Phượng Minh nghe giọng nói của nàng, trong lòng lộp bộp một chút.

Không thể nào?

Vừa mới cùng lão công* tương lai thảo luận xong điều kiện, hiện tại nhìn trận thế này, hình như lại muốn đến thảo luận điều kiện với đồ đệ của lão công tương lai. (*lão công: phu quân, ông xã đó mà)

Lão nương này của cậu thật đúng là hiểu rõ cò kè mặc cả, chọn thời cơ cũng hảo tới cực điểm.

Dung Diễm lại giống như không hề phát hiện, thản nhiên nói, “Đúng vậy, Nhược Ngôn tính tình nhậy bén, lần này nhất định sẽ phái tinh nhuệ giỏi nhất tham gia, bên chúng ta nếu không có sư phụ ra tay, chỉ sợ phần thắng không lớn.”

“Muốn Tiêu Lang ra tay, tuyệt không khó khăn. Ta mới vừa mang Thái Thương đi gặp mặt gia gia nó, hừ, quả nhiên là gia tôn thiên tính, Tiêu Lang thấy đôi tay nhỏ bé của nó, ngay cả đôi mắt đều luyến tiếc nháy một cái. Ta dám cam đoan với người, hiện tại chỉ cần Thái Thương đi nơi nào, Tiêu Lang sẽ đi nơi đó, hẳn nhất định sẽ không để cho Thái Thương xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.” Diêu Duệ phu nhân vừa nói, vừa thản nhiên ngồi xuống ghế.

Phượng Minh thầm nghĩ, cái đó và gia tôn thiên tính không có quan hệ gì đi, nếu tay Thái Thương với tay cha nó giống nhau, cái người gọi là gia gia kia ngay cả liếc mắt cũng chẳng thèm liếc.

Đối phó với người như Diêu Duệ phu nhân, Dung Diễm so với Phượng Minh lúc nào cũng lợi hại hơn. Âm thầm liếc mắt đánh giá Diêu Duệ phu nhân một cái, nhìn lại sắc trời, hẳn cũng không nói lời vô nghĩa nữa, lập tức đi đến trước mặt Diêu Duệ phu nhân, cúi người hành lễ, ôn nhu hỏi, “Thời gian không còn nhiều, sư mẫu có gì phân phó, thỉnh người nói thẳng đi.”

Diêu Duệ phu nhân thấy hần thức thời, trong lòng cũng cao hứng, lộ ra vẻ tươi cười, đưa ra điều kiện của nàng, “Ta muốn người đem Thái Thương giao cho ta, từ nay ta là nãi nãi của nó, sẽ chiều cố nó.”

Phượng Minh nhất thời giật mình.

Tâm kiếm đạo của Tiêu Túng đã muốn dao động, lại gặp được Thái Thương rất có tiềm chất này, không cần phải nói, tương lai hẳn vì truyền lại kiếm thuật, nhất định sẽ đem Thái Thương coi như bảo bối trân quý nhất.

Diêu Duệ phu nhân chỉ cần thu Thái Thương vào tay, Tiêu Lang nàng yêu mến từ nay về sau sẽ ngoan ngoãn chạy theo nàng.

Cái đó gọi là ta đi đông người đi đông, ta đi tây người đi tây.

Hai chục năm qua Diêu Duệ phu nhân bám riết không tha đi theo Tiêu Túng, từ nay về sau nhất định hoàn toàn xoay chuyển.

Điều này thật sự là có một không hai, duy nhất một cái, phương pháp có thể khiến Diêu Duệ phu nhân cũng chính là nương của cậu cảm thấy vừa vui sướng lại hả giận ...

“Phu nhân muốn mang Thái Thương đi sao?” Đôi mày rậm của Dung Diễm hơi nhíu lại.

“Đúng vậy.” Diêu Duệ phu nhân một bộ không sợ người không đáp ứng, ngồi ngay ngắn trên ghế, “Tây Lôi vương có thể yên tâm, nó là thân tôn tử của ta, ta nhất định hảo hảo chiều cố nó. Chỉ cần Tây Lôi vương gật đầu, ta lập tức mang Thái Thương, theo các người lên ngựa xuất doanh, gia gia của nó cũng chắc chắn triệu tập thủ hạ tinh nhuệ, lại đây tham dự kế hoạch của người.”

Thu Nguyệt cùng Thu Tinh ở một bên ôm Thái Thương, trong lòng đã sớm sợ hãi, lo lắng nhìn chằm chằm Dung Diễm, sợ hần gạt đầu đáp ứng.

Các tướng lĩnh cùng Vĩnh Dật không có quan hệ gì với Thái Thương, vội vã liếc mắt nhìn sắc trời.

Nhược Ngôn thân là Đại vương, phần lớn thời gian đều ở Ly quốc, được quân đội tinh nhuệ bảo vệ, cơ hội bại lộ hành tung khi lên vào địch cảnh* rất hiếm. (biên giới địch quốc)

Nếu có thể nhân cơ hội này hạ thủ, tương lai có thể giảm bớt rất nhiều chiến dịch cùng thương vong a.

Phượng Minh cũng ở một bên khăn trương chờ đợi câu trả lời thuyết phục của Dung Diễm.

Vấn đề này thật khó lựa chọn, Dung Diễm lại lo lắng, cơ hồ lập tức liền cho Diêu Duệ phụ nhân câu trả lời, cung kính nói, “Ta đương nhiên tin tưởng phụ nhân sẽ hảo hảo chiếu cố nó. Bất quá chỉ vì một trận phản phúc kích nho nhỏ, phụ nhân đoạt lấy nó, phải chăng quá hà khắc? Đây chính là Tôn nhi duy nhất của tiên sinh, lại có thượng giai tư chất trăm năm khó tìm.”

Diêu Duệ phụ nhân nhẹ nhàng “Nga” một tiếng, hừ lạnh hỏi lại, “Tây Lôi vương nghĩ làm như thế nào, mới gọi là không hà khắc đây?”

“Hài tử này, ít nhất giá trị ba mươi ba đại tàu thuyền, cùng với thủy thủ trên tàu, còn có vận tải đường thủy đồ*.” Dung Diễm chậm rãi nói, “Tiên sinh đã sớm oán giận sinh ý gia truyền phiên toái, quấy rầy tu vi, tương lai nếu như muốn toàn tâm toàn ý dạy Tôn nhi, chỉ sợ càng không có thời gian quản lý sinh ý đó. Sao không đem sinh ý giao cho nhi tử của mình?” Chỉ một lóng tay, nhắm ngay Phượng Minh đang ngăn người. (* bản đồ hàng hải)

Phượng Minh thấy hấn bắt đầu lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, hoàn toàn cho rằng hấn muốn nói ra điều gì hiên ngang lắm liệt, không ngờ Dung Diễm vừa mở miệng, cư nhiên là cùng Diêu Duệ phụ nhân cò kè mặc cả, nhất thời sững sốt, thấy Dung Diễm đem chuyện chuyển tới chỗ cậu, lắp bắp nói, “Điều này... Điều này sao có thể...”

Cũng không phải nhà thương gia, Thái Thương là con của cậu, không phải hàng hóa dùng để trao đổi a.

Diêu Duệ phụ nhân cũng không chờ cậu trả lời, dáng dấp thướt tha từ ghế đứng lên, quả quyết nói, “Cứ làm như vậy đi. Bên Tiêu Lang không cần lo lắng, ta tự nhiên có biện pháp buộc hấn đáp ứng. Nếu điều kiện đã thảo luận tốt, thỉnh Tây Lôi vương mau bố trí các đạo nhân mã, xuất phát bắt Nhược Ngôn, nếu sai thời điểm, thì không liên quan tới ta a.”

“Chờ... Chờ một chút...” Phượng Minh gọi không kịp, lời còn chưa nói hết, Diêu Duệ phụ đã đi ra ngoài.

Phượng Minh gấp đến độ dậm chân, còn muốn đuổi theo, phía sau bị người ta kéo lấy, nhìn lại, nguyên lai là Dung Diễm. Dung Diễm kéo cậu vào lòng, cười mỉm nói, “Chúc mừng Minh vương, từ hôm nay trở đi, người cho dù không phải người có thể lực nhất khắp thiên hạ, cũng xem như người giàu nhất thiên hạ.”

“Cái gì giàu nhất?” Phượng Minh cơ hồ nhảy dựng lên, “Người sao có thể dùng Thái Thương đi trao đổi thuyền bè?”

“Vì sao không thể?” Dung Diễm bắt mẫn nhún vai.

Tuy rằng tư thế nhún vai của hấn rất tiêu sái, mỉm cười cũng tuần tú ôn nhu, bất quá Phượng Minh giờ phút này cũng không có tâm tư thưởng thức.

“Đương nhiên không thể! Nó là con ta!”

“Nó thật là con của ngươi? Ngươi là phụ thân của nó thật sao?”

“Cái đó... Cho dù không phải, ngươi cũng không thể...”

“Hảo, ngươi cũng biết mình không phải.” Dung Diễm do không có kiêng kị của Tình Nhân Huyết, mọi việc quán thân, còn chưa có cơ hội hảo hảo cùng Phượng Minh thân thiết. Lúc này vừa nói, vừa ngồi xuống, kéo Phượng Minh thân tình tức giận lại gần, đặt cậu ngồi trên đùi, hỏi Phượng Minh, “Tiên sinh có phải gia gia chân chính của nó không?” Cố ý kè sát môi vào vành tai Phượng Minh, thổi nhiệt khí.

Phượng Minh bị hấn thổi nhiệt khí đột nhiên chấn động, vốn định duy trì thanh âm kiên cường, kim lòng không được liền mềm xuống, “Đúng vậy.” Sợ Dung Diễm được một tác lại muốn tiến một thước, vội dùng ánh mắt cảnh cáo Dung Diễm không cần múa may bàn tay háo sắc của hấn.

Dung Điềm vừa lòng, lộ ra nụ cười ái muội, không sờ loạn nữa, tiếp tục thuyết phục Phượng Minh, “Phụ nhân có phải nãi nãi chân chính của nó không?”

“Đúng vậy.”

“Hài tử có phải nên ở bên người gần gũi nó nhất không?”

147. Quyển 9 - Chương 4

CHƯƠNG 4

“Phải” Phượng Minh khó tìm được điểm phản bác, vội vàng thêm một câu: “Nhưng người Thái Thương thân cận nhất là mẫu thân nó, không phải người nói Thái Thanh còn lưu lại trong vương cung Tây Lôi hay sao?”

Dung Điềm trong lòng âm thầm tính toán thời gian, việc này cũng không thể tái trì hoãn, may mắn đã bố trí thỏa đáng, thuyết phục Phượng Minh xong, có thể lập tức xuất phát. Không đáp mà hỏi lại, chuyển sự quan tâm tới mặt khác: ” Có phải Thái Thương có tiềm chất học kiếm hay không?”

“Phải”

“Tiên sinh có phải sư phụ kiếm thuật tốt nhất thiên hạ hay không?”

Phượng Minh nhúc nhích đầu: “Xem như là phải đi.”

“Vậy giao Thái Thương cho gia gia nãi nãi của nó, giao cho đại sư kiếm thuật nhất thiên hạ có thể khơi gợi tiềm chất của nó, có gì không tốt?”

“Cũng không phải không tốt. Bất quá sao người có thể dùng nó để trao đổi đồ vật?”

“Muốn tài phú, thông lộ trước. Những lời này là ai nói với ta?”

“Là ta. Bất quá.”

“Thủy lộ cũng là lộ, nắm trong tay thủy lộ, liền nắm trong tay mạch kinh tế phần đông địch thủ của chúng ta. Muốn thống nhất thiên hạ, trừ bỏ binh lực, cũng phải có tài lực, nếu không làm sao cung cấp lương thảo? Quân lương làm sao cấp pháp? Đạo lý này người nên hiểu rõ, ân?”

“Ta đương nhiên hiểu.”

“Chúng ta có lý do gì không tiếp nhận cái chúng ta rất cấp bách cần, đồng thời lại nhượng Thái Thương có một tiền đồ cùng hoàn cảnh lớn lên tốt hơn chứ?”

“.”

“Phượng Minh ?”

“. Hình như không có lý do gì.”

Phượng Minh tuy rằng lưỡng lự gật đầu, trên khuôn mặt tuần tú lại là vẻ mặt ngây thơ, còn chưa kịp nói gì, Dung Điềm không do dự hôn một cái thật mạnh lên mặt cậu, cười nói, “Như vậy hiện tại chúng ta lập tức xuất phát.” Dẫn Phượng Minh đi.

Tuy rằng bọn họ chỉ vào trong một lát, trong khách phòng mọi người lại chờ đến nóng ruột. Vừa ra tới, ánh mắt mỗi người đều lo lắng nhìn chăm chăm Dung Điềm, Liệt Nhi tiến lên bẩm báo, “Đại vương, Tiêu Thánh Sư phái Hàn Duy tới đây chờ phân phó.”

Hàn Duy cũng là đệ tử Tiêu Túng, cùng Dung Điềm xem như sư huynh đệ đồng môn, lớn lên mũi cao má gầy, tướng mạo đường đường, đáng tiếc giọng nói dị thường lạnh lạnh, rất giống nữ nhân. Thấy Dung Điềm

đi ra, tiến tới nói: “Tiên sinh lệnh ta đến hỏi thăm một chút sắp xếp lần này, xem có chỗ cần hỗ trợ hay không.” Tới gần một chút, hạ giọng nói: “Phải an bài chúng ta đi cùng phu nhân mới được.”

Yêu cầu này đã sớm nằm trong dự kiến.

Dưới tay Tiêu Túng đều là cao thủ, đội kì binh này, Dung Diễm tính dùng để mai phục ở hướng địch nhân chạy trốn, trong lòng sớm có tính toán trước, lúc này tình huống bố trí lại .

Phượng Minh ở bên kia, bị hai thị nữ Thu Nguyệt Thu Tinh ánh mắt đã sưng đỏ vây quanh , không khỏi âm thầm kêu khổ.

Vừa rồi ở trong phòng, cũng không biết mơ hồ như thế nào liền gật đầu , kỳ thật thân mật với Thái Thương nhất chính là mấy thị nữ Thu Nguyệt mới đúng, nếu nói cho các nàng Thái Thương thật sự bị Diêu Duệ phu nhân mang đi, thật đúng là không biết nên mở miệng như thế nào.

Đang do dự không biết đối phó như thế nào, Thu Nguyệt lại lau nước mắt trên mặt, lộ ra thần sắc dứt khoát, thấp giọng nói, “Minh vương không cần khó xử, chúng ta cũng biết Thái Thương phải bị mang đi . Tuy rằng chúng ta rất thương nó, nhưng nó dù sao cũng là thân tôn tử của Tiêu Thánh Sư cùng Diêu Duệ phu nhân, chúng ta không có huyết thống, sao so với được với cốt nhục tương liên chân chính? Nó có gia gia nãi nãi lợi hại như vậy, lớn lên cũng trở thành một kiếm sư đệ nhất, về sau không bao giờ bị người khác khi dễ nữa.”

Phượng Minh kinh ngạc.

Thu Tinh đang ôm Thái Thương ghen ngào , ” Vừa rồi Liệt Nhi đã nói với chúng ta. Quyết định của Đại vương sẽ không sai. Thái Thương ở lại chỗ này, còn không bằng đi theo Tiêu Thánh Sư, hẳn nhất định xem Thái Thương như bảo bối.”

Thái Thương được nàng ôm vào trong ngực, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, lại mơ hồ phát hiện không khí ly biệt, không giống như ngày thường cười khanh khách, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm cổ áo Thu Tinh , quay đầu dùng con ngươi lấp lánh như đậu đen quan sát Phượng Minh .

Mặc dù Phượng Minh biết hài nhi này xem như nhi tử của mình, nhưng Minh vương xui xẻo như cậu phong ba không ngừng, căn bản không có thời gian sống chung một chỗ với Thái Thương, cảm tình “Phụ tử” thật sự không thể nào sâu nặng.

Lúc này thấy Thái Thương nhu thuận nhìn mình, nhớ tới Diêu Duệ phu nhân mang nó đi, nói không chừng tám mười năm đều không nhìn thấy , trong lòng bỗng nhiên thấy khổ sở, vươn tay ra, ôn nhu nói, “Để ta ôm một cái.”

“Đừng ôm.” Bên tai bỗng vang lên một tiếng thở dài. Dung Diễm không biết khi nào đã phái Hàn Duy trở về phục lệnh, đứng sau Phượng Minh , trầm giọng nói: “Bé, sẽ càng buồn hơn.” (phục lệnh : báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh)

Phượng Minh rụt tay, buồn bã mất mát.

Dung Diễm từ sau ôm bờ vai cậu: “Phượng Minh , ta không muốn người khổ sở.”

Phượng Minh thùy hạ ánh mắt, không lên tiếng.

Thu Nguyệt vừa mới lau nước mắt, chỉ chốc lát lại khóc ướt mặt, nức nở năn nỉ: “Lần này Diêu Duệ phu nhân nhất định muốn mang Thái Thương cùng đi với Đại vương, cầu Đại vương để chúng ta đi theo một chút, ít nhất ở trên đường chiếu cố Thái Thương .”

Thu Tinh thấp giọng nói: “Chúng ta sẽ kỵ mã, không để ảnh hưởng đến việc hành quân.”

Kỳ thật loại tập kích ban đêm này, đều là cao thủ tinh nhuệ tham gia, không bao giờ mang theo thị nữ. Hơn nữa lập tức xuất phát, Diêu Duệ phu nhân là cao thủ ôm Thái Thương mới an toàn nhất. Chiếu cố Thái Thương vân vân, thật sự không cần thiết

Liệt Nhi thấy các nàng khóc rất đáng thương, biết các nàng chỉ muốn ở chung với Thái Thương nhiều được khắc nào hay khắc nấy, không khỏi cũng mở miệng cầu tình: ” Kỹ thuật cưỡi ngựa của các nàng đều luyện rất tốt, cầu Đại vương đáp ứng các nàng.”

Dung Diễm thấy Phượng Minh cũng lộ ra vẻ mặt nản nỉ, không tái trầm ngâm, gật đầu nói: “Vây đi thôi. Thế nhưng, Phượng Minh người thì. . . .”

“Ta sẽ không lưu lại.” Phượng Minh hiềm khi trăm đình tiết thiết*: “Người đi đâu, ta đi đó.” (*:chém đình chặt sắt)

Dung Diễm trầm mặc một lát, sờ sờ mặt cậu, không hề lên tiếng.

Lúc này đã chuẩn bị thỏa đáng, binh lực chia ba đường.

Một đường là tinh nhuệ dưới tay Dung Diễm , do Liệt Nhi thống lĩnh, làm mối nhử.

Một đường là tướng sĩ dưới tay Vĩnh Dật, gia tướng hộ vệ Mị Cơ tạo thành, do Dung Diễm cùng Phượng Minh thống lĩnh , ẩn nấp sau bọn Liệt Nhi , khi quân địch xuất hiện thì bảo hộ đội thứ nhất.

Một đường cuối cùng là tập hợp cao thủ, Diêu Duệ phu nhân, Tiêu Túng cùng một số cao thủ của Tiêu Túng , đi đường vòng ,di chuyển tới phía sau quân mai phục, thừa dịp khi hai đội trước quấy nhiễu trận thế của địch nhân, tìm cơ hội ám sát Nhược Ngôn cùng đại tướng địch quân. Nhân thủ một đường này mỗi người võ công cao cường, giỏi về ẩn nấp tiến nhanh, phải vô thanh vô tức lên vào phía sau địch nhân trước khi khai chiến, không để bọn họ phát hiện.

Tinh nhuệ toàn doanh đều xuất trận, lần này Nhược Ngôn chạy đằng trời.

“Truyền lệnh!”

Dung Diễm một thân quân trang, dẫn Phượng Minh ra tiểu viện.

Bên ngoài sớm có rất nhiều binh sĩ, mỗi người ôm vũ khí, ngồi xếp bằng trên cỏ chờ lệnh. Thấy bọn Dung Diễm đi ra, lập tức tinh thần chấn hưng, đứng lên không chút do dự, một tay cầm kiếm, một tay nắm dây cương của tuấn mã bên người.

Động tác chỉnh tề trật tự, khó khăn nhưng không hề lộn xộn, ngay cả một tiếng ho khan cũng không nghe thấy, không hổ là tinh binh Dung Diễm đích thân huấn luyện.

Dung Diễm nhìn chung quanh binh lính một vòng, màn đêm buông xuống, tầm mắt của hắn như có tinh quang, giống tia chớp sắc bén cường hãn xé rách không trung, trầm giọng nói, ” Tập đội *, chuẩn bị, xuất phát.” (* : Quân đội tập hợp)

Mỗi chữ như nặng ngàn cân, vang vọng trong tai mỗi người.

Ngay cả Phượng Minh đang đứng bên cạnh hắn, trái tim cũng nhện không được nhảy lên. Sáu chữ này giống như tràn ngập sức mạnh kì lạ, làm máu cả người cậu đều sôi trào .

Lần đầu tiên cậu chân chính cảm nhận được kích thích cùng áp lực trước khi chiến dịch quan trọng bắt đầu.

Nếu thành công đánh bại Nhược Ngôn , đêm nay sẽ vĩnh viễn được ghi lại trong lịch sử Tây Lôi .

Trong đêm tối, một đội quân Tây Lôi tinh nhuệ từ trong doanh địa cấp bách chạy đi.

Dung Diễm thân mang khôi giáp, cưỡi ngựa trong đêm. Phượng Minh cưỡi Bạch Vân, cũng thay một thân khôi giáp, đi theo bên người hắn.

Bình hung chiến nguy, Dung Diễm vốn không muốn cậu đi theo, đáng tiếc Phượng Minh vừa mới thoát khỏi ràng buộc của Tình nhân huyết, lại thêm lời thề ‘vĩnh bất phân ly’* được lập ở Đông Phàm, làm sao cũng không chịu thỏa hiệp. Một khi cậu trở nên quật cường, ngay cả Dung Diễm cũng không nhượng bộ, chỉ có thể nhiều lần dẫn dò cậu ở bên cạnh mình, dưới tình huống nào cũng không được làm ẩu (* : vĩnh viễn không chia lìa)

“Còn một canh giờ, ngày sẽ sáng.”

“Ân, trước hừng đông, sẽ đặc biệt hắc ám.”

Càng đi về phía trước, mây trên trời càng dày, che đi hào quang của ánh trăng, làm cho mặt đất rơi vào một mảnh tối tăm. Giương mắt nhìn, dãy núi trùng điệp xa xa đều trở thành một đám bóng đen dữ tợn.

Một lát sau, đã đến dưới một sườn núi, bọn họ đều xem qua bản đồ địa hình, biết không xa phía trước chính là một con đường hẹp, hai bên là huyền nhai dựng đứng, là nơi nhất định phải đi qua khi từ Vĩnh Ân đến Tây Lôi.

Phía trước có nhiều ánh lửa, trong đêm tối uốn lượn, vô thanh vô tức đi tới. Đó là từ đạo nhân mã thứ nhất do Liệt Nhi thống lĩnh, bởi vì làm mỗi nhữ, cho nên đốt đuốc, giả bộ đi nhanh vào.

Dung Diễm cùng Phượng Minh là đội quân thứ hai tùy thời chuẩn bị tiếp ứng Liệt Nhi, cùng đội quân thứ nhất của Liệt Nhi không giống nhau, toàn quân một cây đuốc cũng không đốt, đều ẩn trong bóng đêm, gắt gao làm cái đuôi của bọn Liệt Nhi.

Hai người nhìn chằm chằm phương xa, mắt thấy đám người Liệt Nhi kỵ mã tiến vào con đường hẹp, đều âm thầm nắm thật chặt dây cương trong tay.

Đó là nơi trong toàn bộ hành trình dễ dàng mai phục nhất, nếu Dung Diễm không đoán sai, giờ phút này hai bên huyền nhai nhất định nấp đầy phục binh của Nhược Ngôn.

Địch nhân rất kiên nhẫn.

Đại bộ phận nhân mã của Liệt Nhi đã tiến vào con đường hẹp, bốn phía lại vẫn yên tĩnh như cũ.

Tiếng vó ngựa trong ban đêm u tĩnh, hình như hết sức vang dội.

Dung Diễm dẫn Phượng Minh ẩn thân chờ ở sau rừng, nhìn chăm chú vào động tĩnh phía trước, giống như mãnh cầm bay trên biển, tùy thời chuẩn bị mạnh mẽ lao xuống nước bắt giữ con mồi. (mãnh cầm : chim dữ)

Kinh nghiệm trên chiến trường của Phượng Minh thua xa hẳn. Chưa khai chiến, đã bị sát khí khắp núi đồi tĩnh lặng ép tới trái tim đập nhanh, tay chân lạnh như băng, một cổ cảm giác tê dại từ lòng bàn chân chậm rãi lên tới đầu gối, không biết nên nói là kích thích hay là hưng phấn.

Đại khái là tay nắm dây cương quá chặt, tuần mã dưới thân hơi di chuyển, rừ đầu xuống, móng trước nhẹ nhàng đập trên cỏ một chút, nhưng không có phát ra tiếng hí nào.

Dung Diễm phát hiện, quay đầu, trong đêm tối, con người càng trở nên sáng ngời, trầm giọng nói, “Đừng sợ.”

Phượng Minh hướng hẳn cười cười, “Ta mới không sợ.”

Lại lần nữa nhìn chăm chú động tĩnh phía con đường hẹp.

Tỉ mỉ quan sát một chút, liền phải cảm thán địa phương mà Nhược Ngôn sẽ lựa chọn phục kích.

Hiểm lộ* như vậy, ban ngày ánh mặt trời cũng bị huyền nhai che khuất, rừng cây âm u, hiện tại là ban đêm, một chút ánh sáng cũng không có. Từ sau nhìn tới, đuốc của nhân mã Liệt Nhi đốt lên, nhìn qua chỉ giống như những chấm ánh sáng bất lực trong bóng đêm vô tận, con đường phía trước sâu thẳm tối om, làm cho người ta khiếp đảm. (* con đường nguy hiểm)

Không cần hạ lệnh, tất cả mọi người tận lực tránh không phát ra âm thanh gì, giống như chỉ cần không chú ý một lần, sẽ kinh động Tà Thần ở chỗ sâu thẳm đi ra bốn phía làm việc ác. Ngay cả nhóm ngựa cũng nhu thuận, một tiếng chưa hí, chính là ngẫu nhiên bất an thở hổn hển.

Dung Diễm lẳng lặng nhìn kỹ, ánh mắt giống như được điều gì nhóm lên, phát ra hào quang đen thẳm.

Nhân mã do Liệt Nhi thống lĩnh, rốt cục toàn bộ tiến vào con đường hẹp.

“Dát!”

Trong cực độ tĩnh lặng, không biết từ nơi này truyền đến một tiếng kêu sắc nhọn, có thể khiến người ta chấn động.

Phượng Minh ngẩng đầu nhìn lên, gió lớn vù vù đột nhiên nổi lên, không trung yên tĩnh trên đỉnh đầu bị phá vỡ hoàn toàn, dạ điểu âm âm từ ngọn cây đang đậu bay lên, vừa kêu sợ hãi vừa bay tứ tán ra xung quanh.

“Trên sườn núi.” Trong bóng đêm, giữa đám thị vệ có người thấp giọng kêu lên một tiếng.

Ngay lúc đó, trên hai bên sườn núi cao ngất âm ảm sáng lên vô số ngọn đuốc.

Ánh sáng vô thanh vô tức, thỉnh thoảng xuất hiện, giống như hai mặt trời đồng thời từ hai bên huyền nhai hiện ra, cao cao tại thượng chiếu sáng con đường hẹp yên tĩnh. Mỗi binh lính Tây Lôi vừa rồi còn bị vây trong tình trạng hắc ám, đều nhìn không được nhú mắt lại.

Trên cao ngọn đuốc chỉ chút, chiếu sáng sườn núi rõ như ban ngày, phục binh cầm trong tay cây đuốc, vì đứng ở chỗ quá sáng, ngược lại thấy không rõ diện mạo của bọn họ. Thanh âm phần phật của ngọn lửa trong sơn cốc yên tĩnh hết sức nổi bật, kèm theo tiếng náo động của chiến mã cùng tiếng thở dốc ồ ồ của mọi người.

“Sát!”

Trong đêm đen, từ trên đỉnh núi truyền đến mệnh lệnh xuyên thấu cánh rừng trùng điệp, tựa như ma quỷ hướng không trung vươn dài ra, trầm thấp xa xăm, lại dị thường mạnh mẽ.

Đó là một thanh âm rất quen thuộc.

“Sát a!”

Giống như dây cung đang căng lên bị một đao lưu loát chém đứt, sườn núi im lặng nháy mắt sôi trào, ánh lửa phảng phất, vó ngựa vang lên, giống như bạo vũ không tiếng động rót cục vang lên tiếng sấm đầu tiên. (bạo vũ : mưa to)

Mây lửa từ hai bên huyền nhai lao thẳng xuống, đao quang kiếm ảnh, nhất thời đánh lén xuống, nhảy vào trong đội hình phải trở nên mảnh dẻ của Liệt Nhi vì địa hình chật hẹp.

Phượng Minh thấy khẩn thiết, nhiệt huyết dâng thẳng lên, rút kiếm ra, định xả cương tiến lên phía trước. Dung Diễm ở cạnh kéo tay nắm dây cương của hắn: “Người muốn làm gì?”

“Tiến lên bao vây phục binh a, bọn Liệt Nhi đã bị vây lại rồi.”

“Đừng nóng vội, thời cơ chưa tới.” Dung Diễm bình tĩnh ngưng mắt nhìn ánh lửa chớp lên trên con đường hẹp phía trước, cười nói: “Đêm nay bọn họ đừng hòng có một người còn sống mà ly khai nơi này.” Trong nháy mắt, con người như ánh chớp, tỏa sáng khiến người không dám nhìn thẳng vào.

Ngay cả Phượng Minh cũng bị phân khí thể ngạo nghễ nhìn xuống thiên hạ này của hắn kinh sợ, cảm thấy bình tĩnh lại, mũi kiếm hạ xuống, yên lặng chờ đợi ra hiệu của hắn.

P phía trước đang chém giết rất ác liệt. Tiếng gió thổi, âm thanh cành cây rì rào, đều bị tiếng la hét bao phủ.

Lại so sánh, chỗ tối cách xa chiến trường trước mắt chưa tới ba mươi trượng, lại yên tĩnh đến mức ngay cả một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Hai bên con đường hẹp đều là vách núi, lại có cây cối ngăn trở, cho dù cách chiến trường không xa, Dung Diễm cũng không thể hoàn toàn thấy rõ tình hình chiến đấu. Tiếng giết, tiếng rống giận dữ, tiếng kêu thảm thiết cũng không dứt bên tai.

Ánh lửa trong rừng cây kịch liệt lay động, như có vô số bóng đen ở chỗ sâu đang vật lộn với sinh tử.

Phượng Minh nghĩ Liệt Nhi này làm mỗi lấy ít địch nhiều, lấy đội hình bất lợi chống phục binh sớm có âm mưu, không biết ở bên kia chém giết khốc liệt như thế nào, đao thương không có mắt, nếu không qua cứu viện, vạn nhất có cái gì xấu xảy ra, vậy phải làm sao bây giờ? Một bên không ngừng lo lắng nhìn trộm sắc mặt Dung Diễm.

Dung Diễm giống như căn bản không hiểu được lo lắng của Phượng Minh, đối với âm thanh chiến đấu kịch liệt ở phía trước tựa hồ bịt tai không nghe thấy, khí định thần nhàn. (bình tĩnh nhàn nhả)

Phượng Minh thấp thỏm bất an, rốt cục nhìn không được tiến lại gần, vừa muốn mở miệng. Một tiếng huýt gió sắc bén cấp bách bỗng nhiên truyền đến, ngừng đầu nhìn, ở điểm cuối của con đường, một loạt pháo

hoa màu xanh từ dưới xông lên, giống như cắt qua màn đêm đen thẳm, ở trên mặt lưu lại rực rỡ thật lâu không tiêu tan.

“Một đạo nhân mã của tiên sinh đã cắt đứt đường lui của bọn họ.” Chân mày Dung Diễm chợt nhướng lên, hạ lệnh, “Rút kiếm.”

Keng keng keng. Tiếng rút kiếm không dứt bên tai, chúng tướng đã sớm chờ mệnh lệnh này, rút kiếm trong tay, mỗi người nóng lòng muốn chiến đấu.

Phượng Minh cảm thấy trên lưng truyền đến nhiệt độ, biết đó là tay của Dung Diễm. Cậu quay đầu, lộ ra một nụ cười với Dung Diễm, thuận thực rút kiếm đeo bên hông ra.

Tiếng chém giết kinh thiên động địa phía trước vẫn đang tiếp tục, chưa từng giảm đi một giây nào.

Mùi máu tươi đã bay tới bên này.

Dung Diễm khinh miệt nhìn hỏa quang huyết ảnh* phía trước. (* : cảnh chém giết trong máu lửa)

Hắn chậm rãi giơ lên bảo kiếm trong tay, dừng ở chỗ cao nhất trong không trung, ung dung, lại giống như có chút lãnh ngạo mạn bất kinh tâm*, trầm giọng phun ra một chữ: “Sát. ” (* : không đếm xỉa tới)

Và ứng với lời của hắn , là sát thanh* kinh thiên động địa. (*: tiếng giết.)

“Sát a!”

“Sát!”

Vương lệnh hạ xuống, sát thanh ừn ừn kéo đến đột nhiên vang lên.

Không chỉ từ một chỗ truyền ra.

P phía trước con đường, phía trên hai bên huyền nhai, cuối con đường, tiếng hô từ bốn phương tám hướng truyền khắp chiến trường, chấn động đến mức khiến địch nhân kinh hồn bạt vía, giống như vô số thiên binh từ trên trời giáng xuống, đem mọi hướng xung quanh bao vây thực chặt kín.

Con đường chật hẹp đó, đã trở thành cạm bẫy khiến địch nhân chạy đàng trời.

Một người cũng trốn không thoát.

Ánh kiếm sắc bén, từ phía trước cùng phía sau giáp công tiến tới, nhóm phục binh xung phong liều chết từ trên sườn núi lao xuống hoảng sợ quay đầu lại, mới phát hiện ở phía sau bọn họ, đã sớm có một đội quân địch cắt đứt đường lui của bọn họ, đang hình thành thế đánh bọc sườn.

“Trúng kế !”

“Tướng quân, chúng ta trúng kế , phía sau có phục binh!”

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, binh lính trước khi chết không ngừng gào lên.

“Phục binh! Phục binh!”

Kiểm sắc không ngừng đâm vào thân thể, rải ra huyết hoa đầy trời.

Dung Diễm sung mãn lao tới con đường phía trước, Phượng Minh lo Liệt Nhi bị vây hãm quá lâu, sẽ có sơ xuất, vung mã tiên lên, lại còn nhanh hơn nửa thân ngựa so với Dung Diễm .

Không ngờ vừa mới vào trong, còn cách năm trượng với chiến trường chân chính đang đánh trực diện, sau cổ áo bỗng nhiên bị một cánh tay cường tráng mạnh mẽ tóm lấy, xách về phía sau.

Phượng Minh không đề phòng, thân bất do kỷ bị người xách lên từ trên lưng ngựa, ném về phía sau. Nhảy mất như cưỡi gió đập mây, vũng vàng ngồi ở trên ngựa thiếp thân thị vệ Miên Nhai của Dung Diễm.

Miên Nhai có thể ở bên người Dung Diễm làm thiếp thân thị vệ, đương nhiên phản ứng nhanh nhạy, biết Phượng Minh vô cùng trọng yếu, lúc này ngay cả kiếm cũng bỏ xuống, hai tay duỗi ra, thật cẩn thận ôm lấy Phượng Minh , để ngựa cậu rớt khỏi ngựa.

Dung Diễm cười vang nói, “Mùi vị tay nhiễm huyết sẽ rất khó ngủ, loại việc nặng này để bốn vương làm tốt hơn. Phương Minh ngoan ngoãn chờ ta bắt Nhược Ngôn đến cho người hết giận!” Không hề quay đầu lại, vung mạnh mã tiên, tuần mã hí vang, lúc này lao lên trước, điên cuồng nhảy vào giữa chiến trường.

Theo một Đại vương hào khí ngất trời như vậy, ai còn có một tia khiếp đảm. Bọn lính chỉ cảm thấy nhiệt huyết đều dâng lên đầu, như bị chém giết trước mắt dù dễ đến mức giống như điên loạn, vây quanh tả hữu Dung Diễm, bóng kiếm giống như thủy triều quét qua, đúng là địa phương chuyên giết người, sau một lát cũng cả người đầy máu của địch nhân.

Chỉ có mười mấy thị vệ của Miên Nhai vì bảo hộ Phương Minh, ghìm ngựa đứng ngoài chiến trường, nhìn thấy trận chiến trước mắt đã trở nên nghiêng về tàn sát một phía.

“Dung Diễm! Người tên hồn dân này!” Phương Minh gần đến chiến trường bị Dung Diễm ném lại, nhiệt huyết trào dâng vừa mới tích tụ ngay cả một cơ hội để sử dụng đều không có, tức giận chửi ầm lên, quay đầu ra lệnh, “Buông! Mau buông ra!”

Trên chiến trường đao thương không có mắt, không phải bất đắc dĩ, Dung Diễm sao dám để Phương Minh mạo hiểm ra trận?

Dẫn cậu theo là một chuyện, cho cậu chém giết lại là chuyện khác.

Miên Nhai rất minh bạch chuyện này, nào dám buông Phương Minh ra. Thấy cậu giãy dụa, hết cách đành phải ôm cậu chặt hơn, phi thường vô tội nói: “Minh vương không cần làm khó thuộc hạ, đây là vương lệnh của Đại vương.”

Phương Minh tức giận, càng giãy dụa nhiều hơn: “Vương lệnh gì? Ta là Minh vương, ta cũng có thể hạ vương lệnh, người mau buông ra!”

Cậu theo Dung Diễm học võ đã nhiều ngày, lại được mạng của Lộc Đan cứu giúp, nhưng thể chất cũng không bằng ngày xưa, hơn nữa thân phận tôn quý, không thể thực sự dùng sức mạnh, ngay cả cao thủ như Miên Nhai cũng hiểu được không dễ ứng phó. Phương Minh dùng toàn lực giãy ra, đột nhiên vung tay lên, hướng trước ngực Miên Nhai đẩy hết sức, nhưng lại thật sự hung hăng đẩy Miên Nhai ra sau.

Phương Minh chợt thành công, lại quên bản thân đang trên lưng ngựa. Miên Nhai vốn che chở Phương Minh để ngừa cậu ngã xuống, lúc này lại bị đẩy ra, Phương Minh liền mất đi bảo hộ, tả hữu nhào lên ngăn lại, nhưng lại cảm về phía trước “Lạch cạch”, mặt hướng đất lưng hướng lên trời, nặng nề ngã khỏi ngựa.

148. Quyển 9 - Chương 5

CHƯƠNG 5

“Minh vương!”

Miên Nhai thấy thị vệ hoảng sợ, đều nhảy xuống ngựa, chúng tinh phủng nguyệt – sao quanh trăng sáng vây lấy cậu.

Đột nhiên tài hạ, đương nhiên cả người phát đau. Phương Minh rên rỉ khi được mọi người đỡ dậy, nhớ tới cái dáng ngã ngựa đáng xấu hổ của mình, càng thêm căm tức, bất mãn nói, “Các người cùng Đại vương các người phụ ta, bốn vương đường đường Minh vương!” Ngắc đầu, lại thấy bọn thị vệ vẻ mặt hoảng sợ theo dõi cậu.

“Sao thế?” Phương Minh hồ nghi nhìn bọn họ, trên trán chợt thấy nhói nhói, lại giống có sương sớm tấp vào mặt, ngựa ngửa, “Sao tự nhiên nhìn ta ghê vậy?” Đưa tay sờ lên trán, đầu ngón tay lại đụng tới một mảnh thấp lẹch, đặt ở đáy mắt nhìn nhìn, mới phát hiện đỏ sẫm một mảnh.

“Thuộc hạ đáng chết!” Miên Nhai kinh hoàng quát to một tiếng, quỳ xuống.

“Thuộc hạ đáng chết! Thuộc hạ đáng chết!” Bên người bọn thị vệ biết Minh vương bị thương, không phải là nhẹ, thấy Miên Nhai quỳ xuống, liền tiếp quỳ xuống, nhìn nhau, tỏ vẻ sợ sệt.

Trên tay không có gương, cũng không thấy trán mình rốt cuộc bị thương như thế nào. Bất quá nếu không phải rất đau, có thể thấy được cũng chỉ là tiểu thương tầm thường. Bọn thị vệ sợ muốn chết, Phượng Minh làm sao không để ý, tùy tiện khoát tay, “Không có việc gì đâu, tiểu thương. Ân... Chắc là không để lại sẹo đâu.” Không kim lòng, đưa tay vỗ vỗ.

Mọi người kêu lên sợ hãi.

“Minh vương cẩn thận!”

“Đừng manh động...”

Phượng Minh nào biết đâu rằng chúng thị vệ khu vực múa kiếm này cũng là người bình thường giống đám Thu Lam, thấy cái tiểu thương đều đã hô to gọi nhỏ, trở mình nhún vai xem thường, nói, “Biết hối hận, nên sớm buông một chút a, hại ta ngã xuống lưng ngựa. Giờ biết hậu quả chưa?”

Quở trách hai câu, mới giật mình phát giác tiếng thét kêu giết trung chuyển rừng núi đã tĩnh lại, chỉ còn sót lại tiếng khóc thét của thương binh cùng tiếng rên rỉ của chiến mã trước khi chết.

Kết thúc nhanh như vậy sao?

Phượng Minh vội xoay người nhìn, quả nhiên ánh lửa đã không hề chớp lên lợi hại như vậy, dày đặc mùi máu tươi bị gió đêm núi theo cách đó không xa truyền lại đây, cả người đều là nhóm binh lính người đầy máu tươi giờ được, tựa hồ đang ở lực tìm chiến trường.

Dung Diễm đâu?

Phượng Minh nhìn xung quanh, tâm tư phương động, mới bước ra từng bước, đã bị Miên Nhai cùng đám thị vệ vội ngăn cản.

“Minh vương, xin cho thuộc hạ giúp Minh vương băng bó miệng vết thương.”

“Ta đi xem, Dung Diễm ở đâu?”

“Đại vương chút nữa sẽ trở lại, chiến trường nặng mùi máu tươi, đoạn nhận đầy đất, rất nguy hiểm. Minh vương vẫn là ở đây tốt hơn.”

Phượng Minh thấy bọn họ ngoài miệng nói chuyện khách khí, biểu tình gọi là dàn xếp đường sống cũng không có. Dù sao đại chiến đã chấm dứt, cũng không cần phải ... làm cho bọn họ khó xử, đành phải tùy tiện chỉ một tên thị vệ, “Người qua giúp ta hỏi một chút tình hình chiến đấu, kêu Dung Diễm mau về đây. Ta còn chưa tính sổ vụ hấn ném ta qua một bên đó.”

Nghe lời Miên Nhai, ngời khoanh chân trên cỏ, để cho người khác giúp cậu băng bó.

Cậu nghĩ cuộc chiến đã kết thúc rồi, Dung Diễm nhất định sẽ mau mau tới đây. Không ngờ đợi một hồi lâu, cũng không thấy bóng dáng Dung Diễm, không khỏi không kiên nhẫn, lại nhiều lần đứng lên dõi về phía chiến trường.

Nhân mã chiến hậu tựa hồ tụ tập ở một nơi khác. Xa xa chiến mã hí, bọn lính vội vàng chiếu cố chiến hữu bị thương. Trời còn chưa sáng, Huyền Nhai hai bên cũng là chướng ngại cho tầm mắt, Phượng Minh thấy mơ mơ hồ hồ, chỉ nhìn thấy loáng thoáng bọn lính tập kết, như là ở cả đội.

Nói vậy Diêu Duệ phu nhân cùng Tiêu Túng, cũng chính là cha mẹ cậu kia nhất đạo nhân mã, cũng đã hội hợp.

Rốt cục, vừa rồi thị vệ phải đi tìm Dung Diễm đã trở lại. Thấy Phượng Minh, bẩm báo nói, “Đại vương nói chiến trường còn cần gột rửa, Tiêu Thánh Sư bọn họ bắt được đại tướng của địch quân, đang thẩm vấn. Thỉnh Minh vương cứ ở đây, không cần đi đi lại lại.” Do dự một hồi, hạ giọng nói, “Đại vương tâm tình không tốt, cho nên ta tạm thời không dám bẩm báo chuyện Minh vương ngã ngựa.”

Phượng Minh rồi đột nhiên cả kinh, “Vì cái gì tâm tình không tốt? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là Liệt Nhi...”

“Liệt Nhi không sao, bị một chút tiểu thương, trên chiến trường khó tránh khỏi. Hắn bồi ở bên Đại vương, cùng nhau thăm vấn tù binh.”

Phượng Minh lúc này mới yên tâm được, lại hỏi, “Dung Điềm có bị thương không?”

“Đại vương cái thể dũng mãnh phi thường, chiến bào đều bị hồng huyết của địch nhân nhiễm ướt, trên mình một chút thương cũng không có.”

Phượng Minh ngạc nhiên nói, “Vậy hẳn vì cái gì tâm tình không tốt?”

Kia thị vệ lắc đầu, “Thuộc hạ không biết, nhưng sắc mặt đại vương phi thường khó coi. Thuộc hạ không dám hỏi nhiều.”

“Bắt được Nhược Ngôn không?”

Thị vệ kia lại lắc đầu, “Thuộc hạ cũng không biết.”

Phượng Minh nhăn mày.

Phản phục kích thành công, bọn Liệt Nhi cũng không sao, nếu nói chuyện duy nhất có thể làm cho Dung Điềm mất hứng, chỉ sợ cũng chỉ có chuyện Nhược Ngôn đào tẩu có thể tính.

Hắn vừa mới ở trước mặt mình khoa xuống biển khẩu, nói cái gì đêm nay sẽ không tha, kết quả lại làm cho Nhược Ngôn tối trọng yếu trốn thoát, không cần phải nói nhất định cảm thấy được thực mất mặt.

Cư nhiên ngượng ngùng đây mà...

Dung Điềm đăng cơ càng lâu, khí vương giả trên người càng lớn, không nghĩ tới cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Phượng Minh vừa nghĩ, trên mặt lộ ra nét tươi cười nghiền ngẫm, nỗi lòng nhất hảo, lại kiên nhẫn ngồi xếp bằng hạ*, thuận tay nhỏ đám cỏ dưới chân, từng đám từng đám thân cao tới lưng ngựa. Miên Nhai cùng đám thị vệ không dám rời xa, cũng nhất nhất ngồi xếp bằng hạ, phân tán ở bốn phía quanh Phượng Minh. (* khoanh chân lại)

Ngựa đều nhu thuận dị thường, mệt mỏi sau một đêm, cũng không chạy xa, đều tự lần lượt cúi đầu kiếm ăn bên cạnh chủ mình.

Sáng sớm, sắc trời biến hóa cực nhanh. Lúc này trời vẫn là không gian tối như mực, ánh sáng tựa hồ lan tỏa khắp nơi, chớp mắt một cái khoảng không tối đen như mực ấy đã nhuộm sang màu xám trắng.

Cỏ xanh lan tràn tới chân núi, Huyền Nhai nhỏ vài cọng cây, một chút trần bì [1] từ chỗ chuyển tiếp giữa vùng núi phía đông lóe ra, tựa như một bộ đàm mặc sơn cảnh [2] bỗng nhiên bị đánh thức, trở nên sinh động. Nếu không phải tiền phương chính là chiến hậu sinh linh đồ thán, trước mắt giờ khắc này còn đỉnh làm người ta vui vẻ thoải mái.

(* [1] Trần bì: chỉ những tia nắng sớm đầu tiên, có màu giống màu vỏ quýt.

[2] đàm mặc sơn cảnh: cảnh núi ẩm đạm)

Tính nhẫn nại của Phượng Minh từ trước đến nay không tốt, đến lúc này, lại nhịn không được đứng lên nhìn xung quanh, quay người lại, vừa vặn thấy Thu Nguyệt xa xa đi tới.

“Thu Nguyệt!” Phượng Minh e sợ cho nàng nhìn không thấy mình, vươn tay liều mạng vẫy.

Thu Nguyệt nghe thấy cậu gọi, vội đi nhanh hơn, tới bên cậu, thấp giọng nói, “Minh vương, chiến hậu sự tình rất nhiều, Đại vương xử trí chưa xong, mệnh ta lại đây hầu hạ trước. Minh vương đói bụng sao?” Nàng vẫn mãi nói chuyện, hiện tại mới nhìn cậu, bỗng nhiên thấp giọng kêu sợ hãi, “Trần người làm sao vậy?”

Phượng Minh lơ đãng, sờ sờ cái trán bị băng bó, cười cười, “Không có gì, không cần thận bị té, đứng lúc trên mặt đất có một hòn đá nhỏ... A, mắt của ngươi sao lại đỏ thế?” Lộ ra vẻ bất ngờ, nhìn chằm chằm Thu Nguyệt đánh giá.

“Không có.” Thu Nguyệt lại có vẻ có chút kích động, vội vàng lắc đầu nói, “Thật không có...” Trầm mặc một hồi, tựa hồ chính mình cũng biết chuyện này không nói qua được, lại vội vàng bồi thêm một câu, giải

thích, “Chỉ là nhớ Thái Thương đã theo Diêu Duệ phu nhân đi rồi, trong lòng nó thì thật không đành.” Lời còn chưa dứt, đã bị Phượng Minh vươn hai đầu ngón tay, nắm lấy cằm của nàng.

Ánh mắt khiếp sinh lập tức thẳng chống lại ánh mắt hoài nghi của Phượng Minh.

“Sao lại dối?” Phượng Minh cũng không phải ngu ngốc, thấy lời nàng nói ra, làm sao có thể không nổi lòng nghi ngờ. Liên tưởng tới lời bẩm báo của tên thị vệ hồi nãy, đã hiểu được mình đoán sai đến buồn cười.

Lấy cá tính tiêu sái dám vi của Dung Diễm, làm sao chỉ vì không bắt được Nhược Ngôn mà ngượng không dám về gặp cậu?

Trái tim chợt hẫng một nhịp.

Xảy ra chuyện gì rồi?

Sao lại phải gạt ta...

Làn mi lưỡng đạo anh khí bừng bừng nhả lại, cẩn thận liếc nhìn đám thủ vệ cùng Miên Nhai bên cạnh một hồi, liên tưởng tới trận chiến tranh này sau khi kết thúc, vốn Dung Diễm nên lập tức xuất hiện nhưng vẫn không trở lại bên cạnh mình, chẳng lẽ...

Phượng Minh càng nghĩ càng lo, tay chân lạnh như băng, tốc nhiên xoay người định đi, thế nhưng một giây sau đã đem tên thủ vệ đó lại, lạnh lùng nói, “Người nói Tây Lôi vương bình yên vô sự, không bị thương?”

Thị vệ ngu cao mã đại kia bị Minh vương đột nhiên túm lại, hoảng sợ, sửng sốt một lát.

“Hắn... Hắn xảy ra chuyện, phải các người gạt ta, có phải hay không?” Phượng Minh thấy hắn không đáp, càng cảm thấy không rõ, lặp lại câu cuối cùng kia “Có phải hay không? “, môi cứ nhiên hơi hơi run rẩy.

Kia thị vệ lúc này mới kịp phản ứng, vội liều mạng xua tay lắc đầu, “Không phải, Minh vương nhất định nghĩ sai rồi. Đại vương không sao, không chút tổn hại!”

Phượng Minh quát, “Người nói lại lần nữa xem, thề với trời đi!”

“Thuộc hạ thề, Đại vương không chút tổn hại!”

“Vậy hắn vì cái gì không đến gặp ta?”

“Cái kia... Cái kia là bởi vì Đại vương nói có việc phải xử trí...”

Phượng Minh môi tái nhợt, nghe xong lời của hắn, lại lờm Thu Nguyệt một cái, buông ra tên thị vệ kia ra, xoay người nói, “Hắn có việc phải xử trí, không cần hắn lại đây, ta qua đi tìm hắn.”

Không ngờ mới vừa mới bước, Miên Nhai thị vệ toàn bộ vội đứng lên.

Hai thanh âm đồng thời vang lên, “Minh vương không cần đi!” Cũng là Thu Nguyệt cùng tên thị vệ kia lên tiếng.

Bước một bước rồi, mà ngay cả Phượng Minh ý nghĩ đơn thuần như vậy cũng biết không ổn, hơn nữa không ổn đến mức tất cả thị vệ đều cản cậu đi gặp Dung Diễm.

Miên Nhai thị vệ võ công cao cường chặn phía trước, cậu biết có hung hãn xông lên cũng không được, xoay người lại, ôm đồm lại bên Thu Nguyệt cơ hồ gần như khóc, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Thu Nguyệt, người thành thật nói ta nghe.”

“Minh vương...” Thu Nguyệt bị cậu bắt lấy cổ tay, vẫn kìm nén giọt lệ đang trực trào, “Minh vương... Ta... Ta không thể nói...”

Phượng Minh càng trở nên gấp gáp, “Có cái gì không thể nói? Người mau nói cho ta!”

Đều nói phụ nhân hồng việc, quả nhiên tới thời khắc mấu chốt liền dính dính hồ, gấp người chết.

Phượng Minh càng hỏi, Thu Nguyệt càng là khóc lớn, một mực lắc đầu, “Không phải, không phải...” Thần sắc buồn bã.

Phượng Minh liên tục dậm chân, “Không là cái gì? Thu Nguyệt, người không cần dùng nước mắt mà... A...” Tiếng bị kiềm hãm, bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng, cái trán mềm bị thương bị chấn động.

“Minh vương!” Miên Nhai chấn động, vội đưa tay ra, thấy Phượng Minh ngã xuống đất liền đem cậu ôm lấy.

Thu Nguyệt sợ tới mức quỳ xuống trước mặt, mặt không cắt không một giọt máu, vội giúp Phượng Minh xoa nắn ngực, vừa run giọng nói, “Minh vương, người cũng không nên hù dọa nô tỳ, người mau tỉnh lại...”

Phượng Minh vừa rồi chính là nhất thời ngực ức buồn, kỳ thật cũng không có hôn mê, lại cố ý một hồi lâu mới từ từ mở ra ánh mắt, ánh mắt thấy Thu Nguyệt, cười khổ một tiếng, buồn bã nói, “Ta vội muốn chết, còn sức hù dọa người sao?”

Cậu biết chắc chắn đại sự phát sinh, tâm nội không yên, sắc mặt tái nhợt cũng là hàng thật giá thật.

Nhưng nếu chân tướng đúng như lời mọi người nói, phục kích thành công, Dung Diễm không tổn hao gì, còn có thể có đại sự gì khó lường nữa?

Thu Nguyệt đối với thân thể Phượng Minh còn quan tâm hơn cả thân thể của bản thân, luống cuống tay chân giúp Phượng Minh xoa cái trán, lau nước mắt, dần dần dừng tiếng khóc lại, rơm rớm mắt xuống không nói lời nào.

Phượng Minh cũng im lặng, lẳng lặng nhìn Thu Nguyệt, vẻ mặt kiên trì muốn biết chân tướng.

Thu Nguyệt đúng là vẫn còn đánh không lại ai binh chiến thuật của cậu, nhẹ nhàng mở miệng, phi thường do dự nói, “Đúng vậy Đại vương không cho chúng nô tì nói ...”

“Không cho các người nói cái gì?”

Thu Nguyệt mạnh trầm mặc.

Phượng Minh vươn tay, nắm lấy áo Thu Nguyệt kéo nhẹ, thấp giọng ương nói, “Nói cho ta biết đi. Nếu bị gạt, ta không giết đứa ngốc đâu.”

Thu Nguyệt cúi đầu, tay hơi hơi rụt lại một chút.

“Tiêu Thánh Sư bọn họ ở phía sau, phụ trách bắt địch quân đại tướng chạy toán loạn.”

Phượng Minh nghe thấy tên phụ thân mình, trong lòng căng thẳng.

Chẳng lẽ người được xưng thiên hạ đệ nhất trường thủ kia, nam nhân vì “Phụ” bất nhân, nhưng lại thất bại trước móng ngựa, tại sao phục kích chiến một hồi không lớn không nhỏ lại xảy ra chuyện?

Cậu thở hổn hển, e sợ Thu Nguyệt không nói rõ tin tức.

“Bọn họ đem lần này đã bắt được tên chỉ huy , ” chỉ nghe Thu Nguyệt nhẹ giọng nói, “Chính là Đồng tướng quân.”

Phượng Minh ghen lời, nhin không được nén giận nói, “Thu Nguyệt, người làm nhanh một chút đi. Không cần tỉ mỉ như vậy, hại ta lo lắng đề phòng.” Ngừng một hồi, giấu không được thân mật hỏi, “Tiêu Thánh Sư hẳn không có bị thương đi?”

Thu Nguyệt lắc đầu.

” Diêu Duệ phụ nhân, Thái Thương, Thu Tinh, Liệt Nhi bọn họ, cũng khỏe phải không?”

Thu Nguyệt gật đầu.

Phượng Minh thở hắt một hơi, ngây ngô cười, tỉnh táo lại, “Nếu tất cả mọi người bình an, như vậy tin tức khác ta cũng có thể nhận. Người trực tiếp nói sự tình cho ta biết, không cần lo lắng ta chịu không nổi. Nói đi, rốt cuộc chuyện gì khiến các người khẩn trương như vậy?” Vỗ vai Thu Nguyệt gần gũi.

Loại thái độ này của cậu trước giờ đều khiến cho đám Thu Nguyệt khê cười trộm, lần này cũng không linh nghiệm. Thu Nguyệt miễn cưỡng mỉm cười, trông còn khó coi hơn khóc, tầm mắt tựa hồ không dám nhìn thẳng Phượng Minh, vẫn nhìn mặt cổ, tiếp tục nói, “Đại vương thăm vấn Đồng tướng quân, Đồng tướng

quân nói lần này kế hoạch đúng là Nhược Ngôn cùng Đồng thiếu gia bày ra, nhưng Nhược Ngôn cũng không có tham dự hiệp phục kích.”

“Nga!” Phương Minh vì muốn Thu Nguyệt giải sầu, làm ra biểu tình lãnh đạm, lạnh nhạt trấn định gật đầu nói, “Này ta đã đoán được, Nhược Ngôn giao hoạt như vậy, có thể nhân cơ hội bỏ là may mắn, không thể bỏ, cũng không đáng buồn.”

Trong lòng âm thầm tính toán, nói đến nói lại, điểm bất hảo nhất cũng chỉ là bắt không được Nhược Ngôn mà thôi, nhưng gần như vậy, cũng không cần giấu diếm mình cái gì.

Nghĩ đến đây, não giống bị cái gì nhẹ nhàng trạc một chút, một thứ gì đó lóe lên trong đầu, một chút nguy hiểm cùng bất an phát ra xung quanh.

Cả người rùng mình.

Phương Minh như có điều suy nghĩ, khuôn mặt thôi tươi cười, “Nhược Ngôn vẫn là đại họa tâm phúc của Dung Diễm, hắn một tay bày ra một cái bẫy tuyệt diệu, vì cái gì không tự mình tham dự? Chẳng lẽ hắn biết Dung Diễm sẽ nhìn thấu kế dụ địch của hắn?” Nhìn về phía Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt trong ánh mắt ẩn dấu thực phức tạp hơn đau thương, ngẫu nhiên cùng Phương Minh mắt chạm mắt, vội vàng đem quay đi, lắc đầu nói, “Không phải, Nhược Ngôn không ngờ Minh vương đoán ra hắn đã thức tỉnh, còn tưởng rằng Đại vương nhất định sẽ tại ở đây mai phục. Minh vương người xem cái địa hình kia thật đáng sợ, nếu không phải Đại vương trước đó có chuẩn bị, nhân mã của Đồng tướng quân thật sự có tiềm toàn bộ năng lực của chúng ta. Chúng ta đều xem như tìm được đường sống trong chỗ chết.”

Nàng nói được tuy rằng không sai, Phương Minh lại càng cảm thấy quỷ dị, trầm giọng hỏi, “Kia Nhược Ngôn đi đâu? Phục kích quan trọng như vậy, trừ phi có điểm mấu chốt nào đó, nếu không hắn không thể không tự mình tham dự.”

Cậu vừa hỏi, Thu Nguyệt ngẩn ra, giống như bị vấn đề này đánh trúng chỗ thương tâm, dùng ống tay áo che ánh mắt, lại là một trận khóc không ra tiếng.

Phương Minh lại bắt đầu vội vàng xao động, nắm bàn tay đang run nhè nhẹ của Thu Nguyệt, có điểm không dám xác định lắm lắm lâu lâu, “Chẳng lẽ hắn... Lĩnh một đạo nhân mã khác? Nan... Chẳng lẽ hắn...” Nhìn chằm chằm Thu Nguyệt.

Lúc này, ngay cả tay của mình, cũng bắt đầu không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Thu Nguyệt tựa hồ cũng không thể chịu đựng được loại áp lực này, đột nhiên nhào vào lòng Phương Minh, bi thanh khóc rống lên, “Đêm tập đô thành nghĩ cách cứu viện thái hậu rất mạo hiểm, Nhược Ngôn nghĩ đến Đại vương tuyệt sẽ không mang theo Minh vương cùng nhau mạo hiểm. Đồng tướng quân nói, Nhược Ngôn tự mình lĩnh một đội Ly Quốc tinh nhuệ, nhân cơ hội đi tập kích doanh địa chúng ta...”

Phương Minh chợt mở to hai mắt nhìn, “Hắn cho rằng ta sẽ ở lại doanh địa.”

Nam nhân Nhược Ngôn đáng sợ kia, thế nhưng tình nguyện tự mình buông tha cơ hội phục kích Dung Diễm, mà đi tập kích doanh địa chỉ vì bắt lấy ta?

Lưng như bị một dòng nước lạnh chảy qua.

“Dung Diễm đã điều động tất cả quân binh tinh nhuệ trong doanh địa đi rồi.” Con người sáng ngời của Phương Minh đột nhiên tối hắc, cố gắng áp lực trong lòng, chậm rãi thật hít một hơi lương khí, “Tây Lôi tinh nhuệ, cao thủ của Tiêu Thánh Sư, nhân mã Vĩnh Dật thái tử... Thậm chí ngay cả đại bộ phận gia tướng hộ vệ của Mị Cơ, đều ở trong này.”

Trên môi huyết sắc tắn lui, sau một lúc lâu, mới dùng thanh âm khê khàng nói, “Mị Cơ, Tam công chúa, Dung Hồ bọn họ... Ngay cả một chút sức phản kháng đều không có.”

Cậu mờ mịt liếc mắt nhìn Thu Nguyệt một cái, “Còn có Thu Lam...”

Thu Nguyệt sớm đã biết, nhưng nghe Phương Minh nói, trong lòng đột nhiên run lên, gật gật đầu, nước mắt tràn châu rơi lã chã.

“Nhược Ngôn sát nhập doanh địa, phát hiện toàn bộ doanh tình nhuệ ra hết, sẽ đoán được mưu kế đã bại lộ. Nếu ở doanh địa lại tìm không thấy ta, nhất định sẽ tức giận.” Phượng Minh lẳng lẳng nói hai câu, sắc mặt đột nhiên biến, theo trên cổ đột nhiên nhảy dựng lên, “Hắn sẽ đem tất cả nhân giết cho hả giận! Không được, chúng ta phải lập tức quay về viện! Ta muốn đi gặp Dung Điềm!”

Thu Nguyệt một phen gắt gao túm ngụ lại, “Minh vương, đừng đi! Đại vương nói sẽ không quay về viện.”

Phượng Minh kịch liệt đáp, “Không trở về viện, bọn họ mà ngay cả một đường sinh cơ đều không có!” Cậu nghĩ đến cái gì, tức nhiên cả kinh, ánh mắt trở nên sắc bén, “Các người chính là vì điều này mà gạt ta, không cho ta biết, nếu bọn họ bị giết hại hầu như không còn sao?”

Thu Nguyệt bị cậu trách cứ đến ngẩn ngơ, lúng ta lúng túng buông ống tay áo Phượng Minh ra, bụm mặt khóc rống lên.

Phượng Minh xoay người liền hướng phía Dung Điềm bước đi, Miên Nhai thân hình khẽ nhúc nhích, ngăn đón ở trước mặt, “Minh vương...”

Phượng Minh tảo liếc hắn một cái, “Ta không nghĩ sẽ làm khó dễ ngươi, ngươi cũng đừng làm khó dễ ta. Tránh ra.” Cậu đau lòng tới cực điểm, thanh âm khàn khàn trầm thấp, lại có uy nhiếp lực thần kỳ.

Miên Nhai ngẩn người, khẽ nhìn nhau.

Lấy địa vị hôm nay của Phượng Minh, trừ Dung Điềm, còn có người nào có lá gan dám thật sự dùng võ cường ngăn lại? Phải giấu diếm đã giấu diếm không được, ngăn lại có ích lợi gì.

Phượng Minh thấy Miên Nhai không nói lời nào, lập tức đi vượt qua người cậu.

Mọi người sau khi lược nhất do dự, liền không ngăn trở nữa, nhìn cậu một mình đi xa, cách một trượng sau, lẳng lẳng đi theo phía sau hộ vệ.

Chiến trường sau khi chiếm giết đã lưu lại một mùi máu tươi, đỏ sẫm rót vào nê lý, giống như màu sắc sao chổi nhiều thế kỷ.

Ba đạo nhân mã đi chiến đấu đều đã hội tụ. Huyết chiến qua đi, quân đội coi như chỉnh tề, bọn lính dựa theo đội hình ngồi xuống nghỉ ngơi, có chiến hữu nằm nghỉ trưa, có chiến hữu chưa kịp băng bó miệng vết thương, người ăn cơm, người uy mã, một phần vẫn cầm kiếm đứng trang nghiêm, cảnh giác.

Đêm khuya đánh bắt ngờ, đều là quần áo lót, bọn họ ngay cả lều trại một cái cũng không mang, Dung Điềm chủ soái lẳng lẳng ngồi ở trên một tảng đá nhai hạ, nhắm mắt suy nghĩ sâu xa.

Thị vệ tâm phúc chung quanh tản ra một vòng, đều ở hai ngoài ba trượng, ai nấy cũng đều nín thở tĩnh thủ.

Không ai dám quấy rầy an bình của Đại vương, hơi thở bất an tại đây phiền hỗn tạp huyết tính cùng rừng cây phiêu đảng.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Đại vương, lại làm cho người ta lấy khó có thể chống đỡ áp lực khổng lồ, loại áp lực này từ chỗ hẩn phóng tới bốn phương tám hướng, ngay cả phong sơn kiệt ngạo bất tuân, tới hơi thở của hắn, cũng không dám vọng động.

Phượng Minh đi thẳng một đường, quan bốn năm đạo trạm canh gác.

Bọn thị vệ đều biết cậu, lại thấy cậu sắc mặt không tốt, ai nấy cũng đều không dám tra hỏi, tự động tự giác tránh ra, không rên một tiếng để cho cậu ly khai.

Cậu giờ đang ở trước mặt Dung Điềm.

“Thu Nguyệt cái gì cũng đều nói cho ngươi biết rồi?” Dung Điềm nhắm mắt trầm tư khước miệng khẽ nhúc nhích, hóa thành một tia cười chua xót, vẻ kiên cường biến mất nơi đáy mắt. Hắn mở to mắt, bỗng nhiên nhú mày, “Trán ngươi làm sao vậy?”

“Đừng động cái trán của ta.” Phượng Minh phun ra một hơi, dùng ngữ khí nghiêm túc hiem thấy, “Dung Điềm, chúng ta phải về viện.”

“Quay về viện? Sao lại phải quay về viện?”

“Doanh địa. Trong doanh địa một chút binh lực đều không có, toàn bộ điều động không còn. Nếu chúng ta không đi cứu viện, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Dung Điền ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, thản nhiên hỏi lại, “Chúng ta đi cứu viện, bọn họ có thể sống sao?”

“Có ít nhất hy vọng.” Phượng Minh thấy hắn thái độ lãnh đạm, thân thủ cầm hai vai hắn, vội vàng nói, “Ta biết ngươi lo lắng cái gì, Nhược Ngôn có lẽ đã muốn đánh hạ doanh địa, nơi kia dễ thủ khó công, chúng ta có thể phải đối mặt một hồi khổ chiến. Hơn nữa... Hơn nữa nói không chừng hắn còn có thể thiết hạ bẫy rập mới, nhưng là Dung Điền, vì bọn Dung Hồ, chúng ta ít nhất làm hết sức. Lập tức quay về viện, không nhiều lời nữa!”

Dưới tình thế cấp bách, Phượng Minh dùng hết khí lực. Dung Điền thân hình cao lớn bị cậu lắc lư vài cái, nhưng trên mặt không một tia dao động, nắm lấy hai tay Phượng Minh từ trên vai bỏ xuống, nắm chặt tay cậu, cách một hồi, nhìn Phượng Minh, “Phượng Minh, ngươi thực khờ dại. Ta thích ngươi khờ dại như vậy.” Khóe môi giật giật, giống như cười, nhưng hoàn toàn chẳng có một cảm giác cười.

Phượng Minh nghe được cả người rét run, lắp bắp nói, “Dung Điền, ngươi nói cái gì? Ngươi thật sự nhẫn tâm buông tha cho bọn họ?”

Dung Điền trông mặt hắc diệu thạch bàn, đầu kịch liệt nháy mắt, nếu như nhất mật đồng ý thì sẽ gây ra phiền phức, “Cho dù vội vàng chạy trở về, Nhược Ngôn nói vậy đã muốn công hãm doanh địa. Cho dù binh lực chúng ta tương đương, trong loại tình huống này, căn bản không có khả năng dựa vào vũ lực đem mọi người cứu trở về. Chỉ cần một sơ xuất cũng sẽ có thể rơi vào bẫy của Nhược Ngôn.”

Phượng Minh vẫn chưa từ bỏ ý định, cố gắng phân tích, “Nhưng nếu chúng ta trở về, ít nhất có thể khiến Nhược Ngôn kiêng kị ba phần, Nhược Ngôn rất có thể sẽ tạm thời lưu lại tánh mạng cho bọn Dung Hồ, đem bọn họ làm con tin. Có lẽ chúng ta có thể nghĩ biện pháp cùng Nhược Ngôn đàm đạo, trao đổi con tin?”

Dung Điền chăm chú nhìn Phượng Minh.

Trong ánh mắt, ẩn dấu thâm ý.

Vài năm trôi qua, thiếu niên trước mắt không còn là kẻ ngây thơ bị dọa hèn trong dục trì, nhưng giờ phút này nắm bàn tay cậu, vẫn hết sức tinh tế mềm mại.

Vẫn như ngày đó.

Ánh mắt chậm rãi di chuyển, nhìn theo những con ngựa trong đêm, từng giọt từng giọt đem kiếm thuật học giáo sáu năm học thành, khả trong đầu, lại vĩnh viễn mất bộ dạng đơn bạc yếu ớt của hắn.

Hắn đã thành Tây Lôi vương trái tim mềm yếu.

Dung Điền thống hận bất luận kẻ nào đụng vào nơi này, nhất là Nhược Ngôn.

Vì Phượng Minh, mà tự mình lãnh binh tập kích đại doanh của Ly vương, hẳn đối Phượng Minh gần như điên cuồng bùng binh khiến cho Dung Điền cảm giác vô cùng bất an.

Nếu quay về viện, Nhược Ngôn quả thật sẽ đem Dung Hồ Mị Cơ bắt làm con tin, điểm này Phượng Minh hoàn toàn không nghĩ sai.

Nhưng điều kiện trao đổi con tin của Nhược Ngôn, chỉ có thể là Phượng Minh.

Sẽ chỉ là Phượng Minh.

Là điều kiện duy nhất Dung Điền sẽ tuyệt không đồng ý.

“Dung Điền, hạ lệnh đi.” Phượng Minh gần như cầu xin.

Tia nắng ban mai từ giữa những cành cây trong rừng chiếu xuống, vàng rực một mảnh, nhưng trong mắt Phượng Minh, lại chỉ là màu sắc của huyết tinh kinh tâm động phách.

Trái ngược với sự tốt đẹp và hồi sinh của buổi tinh mơ, lại là hiện tại vô cùng tàn nhẫn.

Thời gian, tính mạng của những con người trong doanh địa, đều ở từng khắc từng khắc trôi qua.

Vĩnh Ân dù sao không phải địa bàn của Ly Quốc, Nhược Ngôn công hãm doanh địa rồi, nếu như không thấy viện binh của Tây Lô, sẽ rất ngông nghênh mà lui binh.

Một khi đã quyết định lui binh, cũng là thời khắc tận cùng của Mị Cơ.

“Dung Diễm, Dung Diễm...” Hấn lo lắng kêu tên Dung Diễm.

Dung Diễm nắm tay hấn rất chặt, hơi hơi phát đau.

Cái nắm tay ẩn chứa dứt khoát này khiến Phượng Minh kinh hồn bạt vía.

“Chúng ta không quay về cứu viện.”

“Vì sao?” Phượng Minh không cam lòng la lên.

Dung Diễm đem bị thống giấu trong đáy mắt, sâu tới nơi Phượng Minh không thể thấy.

Đơn thuần có đôi khi là một loại bảo vệ cho người ta vui vẻ, Dung Diễm vẫn thấy thật may mắn vì Phượng Minh vẫn còn có nó.

Dưới tình huống này vũ lực không thể thắng được, hậu quả quay về cứu viện có thể tưởng tượng được. Nhược Ngôn sẽ dùng Mị Cơ làm con tin, yêu cầu trao đổi Phượng Minh, hết thấy sẽ biến thành cục diện bế tắc.

Một cục diện bế tắc sẽ khiến Phượng Minh chịu đủ mọi dày vò.

Giao Phượng Minh ra là tuyệt đối không thể, nhưng Nhược Ngôn lại vô cùng có khả năng lợi dụng cơ hội này thương tổn Phượng Minh.

Theo tính cách ngoan độc của Nhược Ngôn, hấn thậm chí có thể giết chết con tin ngay trước mặt Phượng Minh, đem thi thể bọn họ treo trên doanh môn, làm cho hình ảnh tàn nhẫn đó vĩnh viễn khắc sâu vào tâm trí Phượng Minh.

Điều đó sẽ làm cho Phượng Minh thống khổ áy náy cả đời, hàng đêm gặp ác mộng.

Dung Diễm không thể dễ dàng tha thứ chuyện như vậy phát sinh.

“Dung Diễm, van cầu ngươi, ta biết như vậy quay về cứu viện rất nguy hiểm, chúng ta binh lực không đủ, nhưng ít nhất cũng nên thử một chút, cứu bọn họ...”

Phượng Minh đau khổ cầu xin.

Thanh âm rên rỉ của hấn tựa như nai con bị thương, Dung Diễm từng hy vọng chính mình vĩnh viễn sẽ không thấy biểu tình bi thương này của Phượng Minh.

Hấn không đoán được người sẽ làm Phượng Minh lộ ra loại vẻ mặt, lại chính là hấn.

“Vì cái gì? Ta không rõ, vì cái gì ngay cả thử một chút cũng không nguyện ý?” Phượng Minh quỳ gối dưới chân hấn, vô lực hô lên, “Ngươi vì sao không xuất binh? Vì sao không cứu bọn họ? Vì sao? Tây Lô vương!”

Giờ khắc này, người cậu yêu sâu đậm, giống như chỉ là Đại vương chí cao vô thượng.

Mặc kệ chuyện tàn nhẫn gì sắp phát sinh, vẫn như cũ có thể ung dung trấn định ngồi ở chỗ này. Những người sắp mất đi sinh mệnh, có lẽ chỉ là quân cờ có thể bỏ qua, mất đi có lẽ đáng tiếc, nhưng không đau đến xé lòng.

Giờ này khắc này, Phượng Minh thống hận thân phận Minh vương hoàn toàn vô dụng của mình.

Hấn quá vô dụng, ngay cả năng lực chỉ huy một binh một tốt cũng không có.

Hấn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Dung Diễm, “Chẳng lẽ tính mạng của bọn người Dung Hồ, đối với ngươi mà nói, một chút quan trọng cũng không có sao? Như vậy Thu Lam thì sao? Mị Cơ thì sao? Mị Cơ có ân cứu mạng với ngươi thì sao?”

Dung Diễm trên mặt vẫn đang mang theo biểu tình thần nhiên không thấy rõ, mở miệng nói, “Quan trọng.”

“Vậy ngươi liền xuất binh cứu viện đi.”

“Không.”

Chữ này từ trong miệng Dung Diễm nói ra, tràn ngập trọng sức mạnh kinh sợ, liền giống như một cái đinh, đóng vào nam thạch cứng rắn.

“Vì sao?” Phượng Minh không dám tin tưởng hẳn, một lát sau, gào thét, “Vì sao? Người nói cho ta biết vì sao?”

Gương mặt anh tuấn của Dung Diễm giật giật một chút, nụ cười giống như khinh miệt của vương tôn quý tộc lóe lên, “Bởi vì ta là Tây Lôi vương, ta quyết định hết thấy, mà không phải người.”

Phượng Minh cứng ngắc.

Giống như xé toạc không trung thành một lỗ hổng lớn, một trận sét đánh giữa trời quang.

Hắn lộ ra thần sắc mờ mịt, hoàn toàn quên Dung Diễm vừa rồi nói gì đó, thân ảnh trước mắt chợt xa chợt gần, tựa như trong mộng. Chỉ chớp lát, câu kia làm cho hắn lạnh thấu tâm can, giống một trận mưa đá rơi xuống đầu.

Cái trán nhói đau.

Hắn lắc lư đứng dậy, Dung Diễm đưa tay muốn đỡ lấy, lại bị hắn hung hăng đẩy ra.

“Hảo, người không đi, ta đi.” Hắn đứng vững vàng, những thứ trước mắt mới bắt đầu trở nên rõ ràng, dứt khoát xoay người, “Cho dù chỉ có mình ta, ta cũng sẽ không bỏ bọn họ. Ta sẽ không đứng nhìn bọn họ chết.”

Dung Diễm ở phía sau hắn hỏi, “Một mình người, có năng lực gì cứu bọn họ?” Giờ phút này, thanh âm của hắn vô tình mà băng lãnh.

“Có cái gì, thì dùng cái đó.” Phượng Minh cười lạnh, khàn khàn cổ họng, “Dùng nắm đấm của ta, kiếm của ta, dùng mạng của ta...”

Bả vai đột nhiên bị kéo mạnh lại, hắn thân bất do kỷ quay người lại đối mặt Dung Diễm, còn không có thấy rõ biểu tình của Dung Diễm, trên mặt đã trúng một cái tát trời giáng.

Ba!

Thanh âm kinh hoàng khiến người ta hoảng sợ, truyền khắp không gian, vài con chim nhỏ màu đen cả kinh hấp tấp bay vụt lên trời.

Lực đạo của Dung Diễm không nhẹ, một chưởng giáng xuống, cả người Phượng Minh lật hẳn đi.

Dung Diễm ôm lấy Phượng Minh đang lảo đảo, trở tay đánh thêm một chưởng, đánh đến mức Phượng Minh nhân mạo kim tinh*, giọng căm hận nói, “Dùng mạng của người? Mạng của người, có thể đùa như vậy sao?”(*: thấy sao bay đầy trời)

Phượng Minh chịu đựng hai lần, tầm nhìn một trận lay động, trong đầu ong ong cả lên, trong phút chốc giống như cái gì cũng bị đánh tan, chỉ còn trống rỗng, lảng lảng nhìn Dung Diễm.

Khóe miệng nhếch lên, nhất mạt đỏ sẫm chậm rãi tràn ra, uốn lượn tới cằm, ngưng tụ thành huyết châu, tích lại trên xiêm y.

Dung Diễm đột nhiên cả kinh, ôm thật chặt Phượng Minh vào trong ***g ngực, “Không có việc gì, không có việc gì, có ta ở đây, không ai dám thương tổn người, không ai dám đánh người...”

Hắn nhận thức Phượng Minh nhiều ngày như vậy, chưa từng động tay như thế, giờ phút này trong lòng kinh hoàng. Phượng Minh bị hắn ôm vào trong ngực, giống như là choáng váng, bất động không khóc, cứng ngắc như khối băng. Dung Diễm chỉ cảm thấy trong lòng cũng tắc như một khối băng, dần dần, ngay cả bản thân mình cũng trở nên cứng ngắc như băng lãnh.

Toàn thân run lên vì lạnh, bỗng nhiên lại có tiếng vó ngựa từ xa tới gần.

Một người kỵ mã chạy như bay tới gần, viền tay áo thêu một đường màu lam. Bọn thị vệ biết là người được phái đi điều tra đã trở lại, đây là người Dung Diễm sớm đã có lệnh trực tiếp lại đây báo cáo tin tức, đều tự động nhường đường đồng ý cho hắn phi ngựa qua.

Tên mật thám kia mặt đầy bụi đất, thở hồng hộc, tới trước mặt Dung Diễm, nhảy xuống ngựa, quỳ rạp trên đất, bái thanh hô, “Đại vương, Nhược Ngôn không thấy chúng ta quay về cứu viện, đã rút binh rời đi. Trước khi đi, Nhược Ngôn đuổi toàn bộ tù binh đến nơi ẩn cư của Mị Cơ cô nương, phong kín cửa sổ, đổ dầu lên xung quanh. Tất cả mọi người đã rõ ràng bị....Chết cháy rồi!”

Dư âm báo cáo của trinh thám tiêu thất vào trong rừng.

Trầm mặc, thoáng chốc bao phủ khắp rừng cây.

Đã chết cháy, mọi người.

Dung Hồ trọng thương, Thu Lam nhu thuận, Mị Cơ dịu dàng động lòng người, đều biến mất.

Đóng cửa mộc ốc, phong bế cửa sổ, đổ dầu lên... Ngọn lửa Nhược Ngôn châm, một tắc một tắc, ăn mòn da thịt, sinh mệnh bọn họ...

Có đau đớn bao nhiêu đây?

Thảm thiết tàn nhẫn, chợt từ doanh địa phương xa không thấy được truyền tới, đọng lại trong mỗi tắc không khí.

Bất đắc dĩ cùng bị phần nặng nề, đè ở trong lòng mỗi người, ngay cả hô hấp cũng vô pháp thông thuận.

Trong không khí im lặng đến dị thường, rốt cục có một thanh âm vang lên.

Phi thường trầm ổn, thanh âm làm cho người ta an tâm, trầm thấp, bình thản, ôn nhu đến nỗi làm cho người ta nhớ tới gió xuân dưới ánh mặt trời.

“Phượng Minh, người đang run kìa. Lạnh sao?”

“Àn.” Tiếng rên rỉ như thở dài, từ con người mỏng manh dựa vào lòng Dung Diễm phát ra.

“Không sợ, ta ôm chặt người, sẽ không lạnh nữa.”

“Dung Diễm...”

“Àn?”

“Ôm chặt điểm.”

Dung Diễm trầm mặc một lát.

Y phất tay, phái thám tử cùng thị hầu tâm phúc ra xa, ôm Phượng Minh đến trên tảng đá lớn ngồi xuống, ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay của hắn.

Ngón tay thon dài xinh đẹp gắt gao nắm lấy tay áo của Dung Diễm, dùng sức quá độ đến mức trắng bệch. Thoạt nhìn bề vai đơn bạc như nhẹ nhàng co giật, tựa như tiểu thú vội vàng chữa thương.

Dung Diễm cảm thấy lòng đang từng đợt trướng đau.

Phượng Minh tuyệt không thích hợp với loại trò chơi tranh đoạt thiên hạ tàn nhẫn này, nhưng vì mình, hắn lại nhất định tham dự vào.

Thân bất do kỷ, thường mang theo trăm ngàn vạn miệng vết thương huyết vị chưa xót, nhận thức rõ ràng sinh mệnh bất đắc dĩ trôi qua.

Dung Diễm ôm hắn ôn nhu như đang ôm một người bị thương.

Thân hình trong cánh tay này, đã dần dần rắn chắc, da thịt trắng mịn, bao phủ đường cong cực duyên dáng của cơ thể, hơi dùng sức một chút, còn có thể cảm giác khung xương cân xứng.

Có lẽ Dung Diễm cho rằng hắn vẫn là Phượng Minh trước kia, là cái người không thể tự bảo vệ mình, bị các nước chung quanh vây bắt, là Phượng Minh khiến cho hắn ngày đêm không thể yên tâm.

Phượng Minh ở trong lòng hắn, toàn thân đều tản ra khí tức bi ai.

Dung Diễm không thích loại khí tức này từ người Phượng Minh phát ra, đây không phải là hương vị của Phượng Minh.

Nhưng...

Hắn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng quần quanh lọn tóc ngắn bên tai Phượng Minh.

Nếu có thể giống như bây giờ, cả một đời đều như vậy, Phượng Minh bình an tựa vào trong lòng ngực của hắn, đã là kết thúc hạnh phúc nhất rồi .

Phượng Minh dựa vào trong lòng ngực của hắn, vẫn không nhúc nhích, vừa như là thương tâm khóc, vừa như là ngủ.

Dung Diễm vẫn không nhúc nhích, hắn biết Phượng Minh cũng chưa ngủ. Phượng Minh cần yên tĩnh một chút, hắn còn chưa học được cách đối mặt với bàng hoàng và bất lực sau tai họa lần này.

Mọi người trầm mặc, thủ vệ bên cạnh bọn họ, phát tay, làm cho thời gian vô thanh vô tức đi qua.

Thật lâu, thanh âm từ trong lòng Dung Diễm truyền ra.

“Nếu quay về cứu viện, hắn sẽ ở trước mặt ta giết hết mọi người sao?” Phượng Minh đã ngưng khóc, thanh âm trầm ấm hơi khàn khàn, suy tư.

“Ai?”

“Nhược Ngôn.” Sau khi đau đớn qua đi, hết thảy đều trở nên có chút chậm chạp, Phượng Minh dùng ngữ điệu rất chậm, nhẹ giọng hỏi, “Người là vì ta nên không trở về cứu viện, đúng không?”

“Không đúng.”

“Là vì ta.”

“Không phải.” Dung Diễm trầm đĩnh tiết thiết* trả lời, vuốt ve đầu Phượng Minh, vô cùng ôn nhu. (* chắc như đinh đóng cột)

“Bọn họ là vì ta mà chết, ta hại chết bọn họ.”

“Không.” Ánh mắt Dung Diễm trong trẻo nhưng lạnh lùng như sương giá . Con người, giống như băng đá nghìn năm được thái dương chiếu xuống, cho dù gặp ánh mặt trời, cũng tuyệt không tan chảy.

Lạnh mà dứt khoát.

“Bọn họ là vì Tây Lôi mà chết. Vì ta.” Hắn cúi đầu, mang theo một loại mị lực làm người ta an tâm, dùng nhiệt khí ấm áp bao trùm lên bảo bối tâm can, “Phượng Minh, ở trên đời này, người người có thể hại chết chỉ có hai người.”

“Hai người?”

“Một là người, còn lại là ta. Nếu người không hảo hảo trân quý bản thân, ta sẽ vì người đau lòng mà chết.”

Phượng Minh trầm mặc, hỏi, “Vậy còn người? Người có thể hại chết bao nhiêu người?”

“Rất nhiều. Tất cả những ai tổn thương người, ta cũng có thể làm cho bọn họ chết.”

“Kể cả Nhược Ngôn sao?”

“Kể cả Nhược Ngôn.”

Phượng Minh vùi sâu vào ***g ngực Dung Diễm, vẫn còn cảm thấy thân thể rét lạnh.

Dáng điệu và giọng nói của Dung Hồ Thu Lam vẫn không ngừng quay cuồng trong tâm trí, lý trí lại hết sức tàn nhẫn nhắc nhở hắn, doanh địa xa kia đang liệt hỏa hừng hực.

Tam công chúa cùng Bác Lăng, rốt cuộc có thật là đồng sinh đồng tử hay không .

Mị Cơ thiên kiều bá mị mà cả đời đau khổ, rốt cục vì nam nhân nàng yêu mến trả giá sinh mệnh.

Liệt hỏa sau khi dập tắt, hết thấy đều không còn dấu vết.

Khi trăm năm trôi qua nhanh chóng, tánh mạng con người, chỉ yếu ớt thể thôi sao.

Sinh mệnh của Dung Diễm, cũng sẽ như thế sao?

Phượng Minh ngẩng đầu, bất an vuốt ve khuôn mặt sắc sảo của Dung Diễm .

“Dung Diễm...” Hắc vội vàng kêu một tiếng.

“Ân?”

Phượng Minh ngưng lại, sau một chút mờ mịt, thả lỏng cơ thể mềm nhũn của mình, một lần nữa tiến vào lòng Dung Diễm, thấp giọng nói, “Người đánh ta đau quá.”

Dung Diễm vạn phần hối hận vuốt ve khuôn mặt sưng lên của hắc, lại còn nghiêm túc thề thốt, “Nếu người về sau còn đem tánh mạng mình ra đùa giỡn, ta sẽ càng đánh đau hơn.”

Mặc dù có Dung Diễm ở bên an ủi, nhưng bị thương mất đi bọn người Dung Hổ không dễ dàng nguôi ngoai. Phượng Minh cùng Dung Diễm thì thăm một hồi, không hề rơi lệ, thần sắc vẫn âm đạm như cũ.

Hắc thấy Dung Diễm vẫn trù mến nhìn mình, biết mình nếu không tỉnh lại, chỉ biết khiến Dung Diễm càng thêm lo lắng, miễn cưỡng ở trên tảng đá ngồi thẳng dậy, trầm ngâm một hồi, mở miệng nói, “Liệt Nhi ở đâu? Chuyện này hắc biết không?”

Dung Diễm thở dài một tiếng, “Lúc thăm vấn Đồng Kiếm Mẫn hắc đã ở đó, người nói hắc có biết hay không?”

Phượng Minh trong lòng trầm xuống, “Hắc ở đâu?”

“Liệt Nhi rất thông minh, không cần nhiều lời, đã biết thể cục hiện giờ.” Dung Diễm nói, “Thăm vấn Đồng Kiếm Mẫn xong, hắc một chữ cũng không nói, đến bên kia tuần tra coi chừng thương binh.” Hắc dừng một chút, mỉm môi mỏng cười khổ một tiếng, “Có lẽ vì sợ nếu tiếp tục đứng trước mặt ta, cũng sẽ cầu xin quay về cứu viện giống người.”

Phượng Minh trầm mặc thật lâu, mới nở nụ cười tự giễu, “Ngay cả Liệt Nhi cũng hiểu chuyện hơn ta. Ta chợt nhớ tới ...” Hắc bỗng nhiên ngừng.

Dung Diễm hỏi, “Nhớ ra cái gì đó?”

“Nhớ tới Lộc Đan.” Phượng Minh thở dài, “Lộc Đan trước khi chết, từng cùng ta nói chuyện. Hắc hỏi ta, Minh vương biết cái gì gọi là đại thế sao?”

Xin hỏi Minh vương, biết cái gì là đại thế sao...

Thanh âm Lộc Đan ôn nhuận, giống như vang ở bên tai.

Có người, sau khi hóa thành cát bụi, mới để cho người ta một lần nhớ tới.

Quốc sư Lộc Đan, chính là người khiến người ta khó quên như thế.

Đại thế.

Thật giống như một chiếc thuyền lớn, ở dòng chảy xiết chạy về trung tâm mà không có bánh lái khổng lồ, người trên thuyền cho dù trí tuệ đến có thể biết được thuyền lớn sẽ đâm vào đá rồi chìm, cũng không đủ sức mạnh xoay chuyển cục diện.

Chỉ có thể trở mắt nhìn thuyền lớn đi vào hủy diệt.

Giờ này khắc này, Phượng Minh rốt cục có thể hiểu được khi Lộc Đan nói ra lời này, trong lòng chính là bất đắc dĩ cùng bị thống.

Cảm đồng thân thụ.

Có bị kịch, cho dù có thể đoán được, lại vô lực thay đổi. Bởi vì hậu quả của việc nhúng tay vào, có lẽ là trả giá đại giới thậm hại hơn.

Phượng Minh đến nay khó có thể tiếp thu loại sự thật quá mức tàn nhẫn này.

Dung Diễm trầm giọng nói, “Thiên hạ to lớn, muốn tìm ra người như Lộc Đan, là không có khả năng. Sinh ra ở Đông Phàm, thật sự đáng tiếc cho người này.”

Hiển nhiên, ấn tượng Lộc Đan cho hắn, cũng cực kỳ sâu sắc.

“Hắn lại cảm thấy được sinh ở Đông Phàm, là may mắn lớn nhất rồi. Chỉ có sinh ở Đông Phàm, mới có thể gặp gỡ Đông Phàm vương.” Phượng Minh lắc lắc đầu, đứng lên nói, “Đúng rồi, có một việc yêu cầu người, Thu Nguyệt tuy rằng nhịn không được đem sự tình nói cho ta biết, bất quá đó cũng là bắt buộc dĩ, Thu Lam cùng nàng là tỷ muội, đã đủ thương tâm. Người không cần vì chuyện này trách cứ nàng. Thương binh tập hợp ở nơi nào? Ta đi tìm Liệt Nhi một chút.”

Dung Diễm chỉ tay, “Bên kia có một khe núi nhỏ, Liệt Nhi hẳn là ở nơi đó.” Nhìn Phượng Minh phải đi, nhịn không được kéo hắn lại, khiến cho Phượng Minh xoay người lại đối mặt với mình, con người long lanh hữu thần đánh giá cậu, “Muốn trấn an người khác, bản thân phải tự trấn an. Người thấy Liệt Nhi, cũng không nên tự khóc trước.”

Phượng Minh cắn chặt răng, trầm mặc không nói gì, nửa ngày, mới thấp giọng nói, “Ta cho dù có nước mắt, cũng đã chảy trước mặt người rồi.”

Dung Diễm gật đầu nói, “Hảo.” Buông tay Phượng Minh ra.

Phượng Minh hướng tới Dung Diễm chỉ, chỉ chốc lát chỉ thấy đến khe núi nhỏ kia. Tuy rằng chỉ là một nơi nhỏ hẹp, nhưng nước từ trên núi chảy xuống trong suốt, chỉ liếc một cái là cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Nơi này làm nơi dưỡng thương quả không tồi, khiến cho thương binh ai nấy cũng đều hưởng thụ chiến hậu an bình.

Tin tức doanh địa bị hủy tuy đã truyền đi, nhưng đại bộ phận binh lính cấp thấp của Mị Cơ không giao thiệp nhiều, ngay cả cơ hội hảo hảo nhìn lên một cái cũng không có, cho dù là Dung Hồ, cũng là Đại thị vệ tâm phúc của Dung Diễm, không có giao tình, nghe nói chuyện Nhược Ngôn giết người, cũng chỉ là đau đớn mà mắng vài câu “Tàn nhẫn”, không có loại tình cảm bi thiết lại sâu nặng như nhóm Phượng Minh.

Cũng đúng, sau một hồi huyết chiến đêm qua, có thể bị thương nhưng không chết đã là rất may, đối với nhóm tiểu binh bị thương này mà nói, phải là lúc cảm thấy hân hoan vì sinh mệnh mình.

Nhìn thấy Phượng Minh tới, mọi người đều ngẩng cổ, “Minh vương!”

“Minh vương giá đáo!”

Phượng Minh tâm tình trầm trọng, nhưng thấy những khuôn mặt tràn ngập ý chí chiến đấu sục sôi này, cũng không khỏi mỉm cười, gật gật đầu với bọn họ, xoay người vỗ vỗ bả vai họ, “Vết thương còn đau không?”

Dọc đường đi an ủi, bỗng nhiên thấy Thu Tinh ngồi một mình, đối diện với làn nước rơi nước mắt, vội vàng đi tới, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Thu Tinh?”

“A?” Thu Tinh đầy bụng sầu lo, không đề phòng có người bỗng nhiên sau lưng mình, nhìn lại, mới phát hiện là Phượng Minh, vội lấy khăn lau lau mặt, “Minh vương sao lại tới đây? Người...Người đã biết phải không?”

“Ân.”

“Là Thu Nguyệt nói với người?”

Phượng Minh gật đầu.

149. Quyển 9 - Chương 6

CHƯƠNG 6

Thu Tinh khóc rất lâu, đôi mắt sưng lên như quả đào, hấp hấp cái mũi, miễn cưỡng cười nói, “Thu Nguyệt thật là, nói cái gì nếu nô tỳ đi hầu hạ Minh vương, nhất định sẽ nhịn không được khóc ra. Chính nàng cũng như vậy, nhịn không được kể hết mọi chuyện cho Minh vương?”

Nàng vốn là cố tình ung dung nói một câu này, sau đó, cũng không kìm được tiếng khóc, ngẩng đầu nhìn Phượng Minh, cắn đôi môi run rẩy không ngừng, hỏi “Thu Lam. . . . cũng bị Nhược Ngôn thiêu sống phải không?”

Phượng Minh trong lòng càng đau đớn, trên mặt càng lộ ra trầm tĩnh. Lúc này, chẳng lẽ còn muốn thị nữ Thu Tinh cực độ thương tâm đến an ủi hần sao?

Hắn gật gật đầu, thấp giọng nói, “Trước mắt còn chưa thể kết luận. Chờ chúng ta quay về doanh địa, kiểm kê. . . . Kiểm kê thì thể xong, mới có thể xác định.” Yết hầu đều khô khốc.

“Đều cháy thành tro bụi, còn có thể nhìn ra ai là ai hay sao?” Thu Tinh biết chỉ là lời an ủi của hắn, ngơ ngác nói, “Vì sao? Thu Lam chẳng qua là một thị nữ, nàng lại không thể ra sa trường đánh giặc, cũng không đả thương người, sao lại giết nàng? Nàng chỉ biết hầu hạ người khác, nấu vài món ngon gì đó, cho dù lưu lại mệnh của nàng, có hại gì đến Nhược Ngôn đâu?”

Một làn gió núi nhẹ thổi qua, phát động ống tay áo của nàng. Thu Tinh lại dường như dị thường yếu ớt, thân mình lung lay, giống như ngay cả làn gió nhỏ bé như vậy cũng có thể thổi nàng đi mất.

Phượng Minh nửa quỳ xuống, vươn hai tay ra, thân thiết ôm lấy Thu Tinh, trầm giọng nói, “Người muốn khóc, liền khóc to lên đi. Cố nén sẽ làm tổn hại sức khỏe.”

Thu Tinh lại lắc đầu nói, “Ban này nô tỳ đã khóc đủ rồi, dù nước mắt rơi nhiều hơn, cũng không thể biến thành mũi kiếm, giết chết bạo quân Nhược Ngôn kia. Minh vương không cần lo lắng cho nô tỳ. Nhưng nô tỳ có chút lo lắng cho Liệt Nhi.”

Phượng Minh không ngờ được Thu Tinh kiên cường như thế, kinh ngạc trấn an. Vỗ vỗ bờ vai mềm của nàng, tầm mắt nhìn lướt qua vùng sườn núi: “Liệt Nhi ở đâu? Dung Diễm nói hắn ở đây trấn an thương binh, nhưng ngay cả bóng dáng cũng không thấy.”

Thu Tinh nói, “Hắn vốn ở đây. Từ lúc Đồng tướng quân khai ra Nhược Ngôn lĩnh một đội quân khác đi tập kích đại doanh, Đại vương lo lắng sẽ xảy ra chuyện, bảo nô tỳ cùng qua đây.”

Phượng Minh hiểu rõ.

Quyết định không trở về cứu viện của Dung Diễm phi thường gian nan, tâm tình nặng nề rất nhiều, lại vẫn sẵn sàng chu đáo, phái Thu Nguyệt đến hầu hạ mình, đồng thời phân phó Thu Tinh chiếu cố Liệt Nhi.

Nơi này người gánh vác nặng nhất, vất vả nhất, kỳ thật là Tây Lôi vương vừa lao tâm vừa lao lực này.

Thu Tinh lại nói, “Lúc tin tức của thám tử truyền tới, sau khi Liệt Nhi nghe xong, cưỡi một con ngựa, hướng bên kia núi phóng đi.” Nàng chỉ tay về phía kia, buồn bã nói, “Nô tỳ nghĩ hắn cần ở một mình, cho dù nô tỳ theo sau, cũng. . . . cũng không biết phải nói gì cả.”

Phượng Minh chăm chú nhìn bên kia một lát: “Ta đi xem hắn, Dung Hồ đã gặp nạn, tuyệt không thể để Liệt Nhi cũng gặp chuyện không may.”

Nước mắt trên mặt Thu Tinh đã khô đi một nửa, đứng lên nói, “Nô tỳ cũng bồi Minh vương đi nhìn, hai người so với một người tốt hơn.”

Hai người đi đến chân núi, vừa đến sườn phía đông, cảnh sắc trước mắt chợt thay đổi, chẳng những không có sông suối trong vắt, ngay cả cây cỏ hơi lớn một chút cũng không có, trên mặt đất cỏ xanh đứt quãng, có nơi cỏ mọc lên, còn lại đều là vùng đều lộ ra bùn đất màu vàng, đang lan đến phương xa.

Thu Tinh nói, “Không biết Liệt Nhi chạy đến nơi nào khóc a.”

Vừa dứt lời, Phượng Minh bỗng nhiên chỉ về phía trước nói, “Cái chấm đen nhỏ kia có phải không?”

Hai người nhón chân nhìn xa, chỉ chốc lát, chấm đen nhỏ biến thành chấm đen to, thì ra là một người một ngựa, tiếng vó ngựa dần dần càng lúc càng lớn.

Thu Tinh thấy rõ, nói với Phượng Minh , “Là Liệt Nhi .”

Phượng Minh nhíu mày, “Cưỡi nhanh như vậy, thật sự rất nguy hiểm. Trong lòng hấn thống khổ, loại thời điểm này không nên để hấn cưỡi ngựa trút cảm phần, nếu ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

Trong lúc nói chuyện với nhau, Liệt Nhi đã tới trước mặt, kéo mạnh dây cương.

Tuần mã hí dài một tiếng, móng trước giơ lên, người dừng đứng một lát, mới hạ xuống một lần nữa, lạch cách lạch cách đạp chân tại chỗ.

“Minh vương! Thu Tinh!” Liệt Nhi xoay người xuống ngựa, thấy Phượng Minh cùng Thu Tinh , lộ ra vẻ mặt cười rạng rỡ: “Không nghĩ tới người đầu tiên gặp phải là các người. Có phải biết ta đến bên này, đặc biệt tới tìm ta hay không?”

Đôi mắt hấn hồng hồng sưng thũng, hiển nhiên mới khóc ròng một trận không lâu. Lúc này khuôn mặt lại cười còn sáng lạn so với ánh mặt trời, hết sức quý dị.

Phượng Minh cùng Thu Tinh cổ quái đánh giá hấn.

Phượng Minh lo lắng hỏi, “Liệt Nhi , người có khỏe không?”

“Đương nhiên hảo, cực hảo.” Liệt Nhi vẻ mặt kiềm nén vui sướng không được, bắt lấy bả vai Phượng Minh , “Minh vương, ta có tin tốt, là tin tốt nhất trong ngày! Ca ta cùng Thu Lam còn sống!”

Phượng Minh thấy hấn hân hoan, kêu to không ổn, nhìn Thu Tinh , Thu Tinh cũng là vẻ mặt sợ hãi bất an.

Chẳng lẽ Liệt Nhi điên rồi?

Liệt Nhi cười lớn một trận, lại khó hiểu nhìn Phượng Minh , “Minh vương, người sao lại có biểu tình này? Ca ta không chết, Thu Lam cũng không chết, người có nghe thấy không? Người không cao hứng sao?”

Nhìn bộ dáng hấn như vậy, trái tim Phượng Minh như đang trĩu nặng xuống.

“Cao hứng, thật cao hứng.” Phượng Minh miễn cưỡng khẩu thị tâm phi, nháy mắt với Thu Tinh, trái phải kẹp Liệt Nhi ở giữa, ôn nhu dỗ dành; “Dung Hồ không chết, Thu Lam cũng không chết, chúng ta đương nhiên cao hứng. Liệt Nhi, Dung Diễm đang tìm người, người mau qua đó đi?”

“Đại vương tìm ta?” Liệt Nhi sưng mắt một chút, rất nhanh lại hưng trí dạt dào gật đầu, “Hảo, ta đi đây. Tin tốt này cũng muốn nói cho Đại vương nghe, ta tự mình đi bẩm báo.” Hấn tâm tình khẩn thiết, dẫn đầu ở phía trước.

Phượng Minh cùng Thu Tinh ở phía sau cẩn thận trông chừng hấn, trộm nói, “Người xem Liệt Nhi có phải chịu đả kích quá hay không?”

Thu Tinh lại tựa hồ nhịn không được có chút động tâm vì cái “Tin tốt” này, bán tín bán nghi nói, “Minh vương, người nói. . . . Có thể Liệt Nhi nói chính là sự thật hay không? Có lẽ Dung Hồ cùng thu Thu Lam thật sự trốn thoát?”

“Ta cũng hy vọng a.” Phượng Minh trầm mặc , thở dài, “Nếu thật sự thì tốt rồi.”

Nhưng Nhược Ngôn là lão tướng sa trường, nếu quyết tâm mưu đồ vây bắt, nhất định bố trí chu đáo, không lưu một tia sơ hở nào.

Đại vương Ly quốc tự mình chỉ huy, doanh địa lại chỉ có một Dung Hồ chỉ sợ còn đang hôn mê, tướng lãnh hai bên cấp bậc cách nhau quá xa. Cho dù hai quân binh lực bằng nhau, hy vọng may mắn vẫn chỉ có một tia rất nhỏ.

Huống chi binh lực trong doanh địa, căn bản không chịu nổi một đòn.

Đợt vây quét kia giống như đao thương bằng sắt ùn ùn kéo đến .

Dưới loại tình huống này, làm sao có thể tránh được ma chướng của Nhược Ngôn ?

Tuy rằng Thu Tinh không hiểu điều đó, nhưng thấy sắc mặt Phượng Minh, nhớ tới thanh danh đáng sợ của Nhược Ngôn , cũng hiểu được suy đoán của bản thân chính là an ủi lừa mình dối người, thâm than một

tiếng, nâng mắt lên thấy Liệt Nhi cao hứng phần chân phía trước “Sau khi gặp Đại vương, người nhất định có cách làm cho Liệt Nhi hồi phục thanh tỉnh. Chính là. Liệt Nhi cao hứng như vậy, thực không đành lòng nhìn bộ dáng hần tỉnh táo lại.”

Dung Diễm còn ngồi trên tảng đá, đang cùng mấy tướng lãnh thương nghị sự tình.

Nghe xong lời của Liệt Nhi, mấy tướng lãnh đều sửng sốt, lập tức dùng ánh mắt đồng tình nhìn Liệt Nhi .

Dung Diễm lại trầm ngâm nói, “Dung Hổ cùng Thu Lam hiện tại ở đâu?”

Sắc mặt Liệt Nhi ửng đỏ giống như say rượu, hưng phấn trả lời, “Bọn họ đang đi tới đây. Ta kỳ mã trở về báo tin trước.”

“Miên Nhai .” Dung Diễm không chút do dự, chỉ một thiếp thân thị vệ bên cạnh “Người lập tức kỳ mã đi tìm hiểu, trở về báo lại cho ta.”

Liệt Nhi nói, “Ta dẫn người đi.”

Dung Diễm nói, “Không cần, Liệt Nhi lưu lại.”

Thị vệ lĩnh mệnh, nửa tin nửa ngờ rời đi.

Mọi người giờ mới biết Dung Diễm đúng là tin tưởng Liệt Nhi .

Phượng Minh biết Dung Diễm luôn luôn liệu việc như thần, biết chuyện có thể chuyển biến tốt, tâm trạng tuyệt vọng vừa rồi lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ, trái tim giống như cảm giác được có gì đó thành thịch đập loạn không ngừng.

Phượng Minh nhịn không được nói, “Ta cũng đi xem.”

Dung Diễm kéo hần lại “Không cần khấn trương, chờ một lát sẽ biết.”

Phượng Minh đành phải dừng bước, đứng bên cạnh Dung Diễm bất động như núi, trong ngực tựa như có một con mèo nhỏ không kiên nhẫn loạn cào cào.

Liếc mắt sang bên cạnh.

Các tướng lĩnh vẻ mặt mê muội. Thu Tinh cùng Thu Nguyệt đã đến hầu hạ Dung Diễm đứng ở một bên, lo lắng trông ngóng phương hướng xa xa.

Rất nhanh, một con khoái mã từ đường về chạy vội đến, mãi đến trước mặt mọi người mới ngừng lại.

Bộ dáng thị vệ nhảy xuống ngựa quả thực so với nhảy múa còn vui vẻ thoải mái hơn, hai chân vừa mới chạm đất, liền kinh hỉ cao giọng bẩm báo, “Đại vương, Liệt Nhi nói đúng, Dung Hổ cùng Thu Lam đang chạy tới nơi này cùng chúng ta tập hợp! Dung Hổ có thương tích không thể đi nhanh, bọn họ ngay tại phía sau, ta phái hai thị vệ hộ tống, hần là cũng sắp tới rồi.”

Có cảm giác như đang mò mẫm trong bóng tối thì chợt thấy ánh sáng của sự sống loé lên, nhịn không được mà cảm thấy sung sướng hạnh phúc đến tận tâm can(zoe : câu này muội cũng chế thôi, ý nghĩa cũng tương tự, nếu tỷ thấy hợp với qt thì cho vô nhé)

“A!” Thu Nguyệt Thu Tinh đầu tiên đồng thời la toáng lên, bốn bàn tay nhỏ bé tuyết trắng gắt gao nắm cùng một chỗ, reo lên, “Là thật! Là thật!”

Liệt Nhi vui vẻ vô cùng, giả bộ biểu tình bất mãn, hướng tỷ muội các nàng hừ nói, “Đương nhiên là thật, chẳng lẽ các người cho rằng ta điên rồi mới suy nghĩ lung tung?”

Phượng Minh vừa hắc hắc cười, vừa lúng túng nói, “Ta vốn cũng nghĩ như vậy.” Lắc lắc tay áo của Dung Diễm, giữa đầu nói, “Cũng là người tối hiểu rõ Liệt Nhi. Đáng lẽ, ta nên biết rằng Liệt Nhi cũng coi như trải qua việc đời, sẽ không bị một chút đả kích liền đánh mất lý trí.”

Liệt Nhi nghe xong mắt tròn trắng.

Hai người Thu Nguyệt hì hì cười trộm, làm mặt quỷ với Liệt Nhi.

Dung Hồ cùng Thu Lam đều bình an không việc gì, loại cảm giác mất rồi còn có lại được quả thực không thể diễn tả bằng lời.

Thu Nguyệt xin phép Phượng Minh “Minh vương, ta cùng Thu Tinh đi ra đón Thu Lam .”

Phượng Minh đang muốn gạt đầu.

Dung Điềm trầm giọng nói, “Đã có thị vệ hộ tống, các người ở lại chỗ này.”

Khóe môi hắn tuy rằng lộ ra tươi cười, sâu trong đôi mắt lại cực kỳ nghiêm túc, một bộ dáng như có chút dăm chiêu. Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, bỗng nhiên Dung Điềm chỉ một tướng lĩnh bên cạnh : “Tử Nham, người đi. Tách hai người ra, dàn xếp từng người . Bọn họ làm sao thoát đi bao vây của Nhược Ngôn , đường đi như thế nào, có người hỗ trợ hay không, dọc theo đường đi gặp cái gì, vì sao bây giờ mới tới đây, hỏi rõ từng việc. Sau đó cẩn thận đối chiếu câu trả lời của hai người bọn họ, nhìn xem có sai gì hay không. Sau khi xong xuôi lập tức trở về bẩm báo ta.”

Loại chuyện này căn bản là do thị vệ làm, hắn lại bỏ qua thị vệ Liệt Nhi cùng Dung Hồ quan hệ không bình thường, chỉ định tướng lĩnh Tử Nham cùng Dung Hồ không quá quen thuộc. Trong lòng mọi người đều cả kinh, biết Dung Điềm nghi ngờ hai người bọn họ.

Không khí vui sướng nhất thời hóa thành kinh sợ bất an, tiếng cười chợt ngưng hẳn.

Phượng Minh cũng ngây người một lúc.

Không sai, nếu Dung Hồ chưa bị thương, muốn từ trong vòng vây của Nhược Ngôn một mình chạy thoát thân, có lẽ còn có một chút khả năng thành công.

Nhưng bản thân hắn bị trọng thương, lại mang theo một Thu Lam không có võ công, làm sao có thể bình an thoát đi?

Bất quá nếu nói hai người sớm chiều làm bạn này là nội gian của Ly quốc, Phượng Minh tuyệt đối không tin.

Ngay cả một chút tướng tượng đều cảm thấy khó có thể chấp nhận.

Liệt Nhi đột nhiên từ trong vui sướng rơi vào kinh hoàng.

Hắn kỳ mã phi nước đại phát tiết, lại gặp Dung Hồ cùng Thu Lam đang đi tới nơi này, lúc kinh hãi đan xen, nghĩ muốn làm người đầu tiên trở về đem tin tốt này nói cho mọi người đang đắm chìm trong đau thương, không hỏi nguyên nhân, cũng không có cân nhắc qua hai người vốn không thể chạy trốn, vì sao có thể chạy thoát ma chướng của Nhược Ngôn .

Thập nhất quốc trên đại địa tranh đấu, người chết ta sống hằng trăm năm, nội gian nhiều vô kể. Bởi vì rất có lực phá hoại, quyền quý các nước đối với nội gian căm thù đến tận xương tuỷ, biết được phải giết.

Có đôi khi, cho dù không có chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng tuân theo nguyên tắc thù giết sai, cũng không thể bỏ sót, cũng giống như tru sát.

Lợi dụng loại tâm tính đặc thù này, khắp nơi có đôi khi cũng sẽ sử dụng các loại kế phản gián, cố ý làm ra dáng dấp nào đó, dụ địch nhân tru sát tâm phúc trọng yếu.

Liệt Nhi đối với trung tâm của đại ca tuyệt không chút hoài nghi, bất quá, này chẳng lẽ là độc kế của Ly vương Nhược Ngôn , giống như ngày đó theo như lời Minh vương là mượn đao giết người? Nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh chảy xuống, bùm một phát quỳ xuống, nói với Dung Điềm : “Đại vương, đại ca một lòng trung tâm với Đại vương, cái này, nói không chừng là”

Ánh mắt Dung Điềm hạ xuống, dừng lại trên lưng Liệt Nhi đang thuận phục, mỉm cười, thái độ hòa ái, “Quan tâm tắc loạn*. Việc này khá kỳ lạ, bốn vương không thể không tra rõ. Sự tình còn chưa điều tra rõ ràng, người trước không cần kinh hoảng.” Quay đầu nhìn Phượng Minh , cũng là vẻ mặt lo lắng, hắn thoải mái vỗ vỗ khuôn mặt trơn mềm của Phượng Minh , nghiêm túc nói, “Không nên suy nghĩ bậy bạ. Người nhận thức Dung Hồ Thu Lam mới một đoạn thời gian, đã quan tâm bọn họ như vậy. Huống chi ta đây? Dung Hồ là từ nhỏ liền theo bên người ta.” (*: quá quan tâm sẽ dễ bối rối, ý Dung Điềm là người nhà khó công chính liêm minh hơn người ngoài)

Ngừng lại một chút, nói tiếp : “Nhưng đã có nghi ngờ, thì nhất định phải hỏi rõ ràng. Làm như vậy chẳng những loại bỏ được lòng nghi ngờ của chúng ta, cũng có thể ngăn chặn lời đồn đãi bất lợi trong quân đội với bọn họ.”

Phượng Minh gật đầu, chốc lát sau, lại tới gần Dung Diễm, hoang mang thấp giọng hỏi, “Nếu tương lai ta cũng phát sinh chuyện như vậy, ngươi cũng thẩm vấn ta ư?”

“Đương nhiên.” Dung Diễm đáp thật sự quyết đoán, quay đầu, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn hắn, “Bổn vương tự mình thẩm vấn, hơn nữa là nghiêm hình thẩm vấn, ở trên giường.” Không nhịn được mỉm cười.

Thu Tinh vốn run sợ trong lòng, không dám phát ra một tiếng, đứng tại nghe động tĩnh. Mọi người đứng không xa, thẩm thì của Dung Diễm đương nhiên không thoát được lỗ tai bọn họ.

Mặt Phượng Minh một trận co quắp, bên tai nóng lên giống như đang bị lửa thiêu.

Dung Diễm khôi phục biểu tình trầm tĩnh, cúi đầu nói với Liệt Nhi, “Đừng quỳ , dáng dấp này rất khó xem. Dầu gì ngươi vẫn là người đi theo ta nhiều năm, ta thấy người không tin tưởng đại ca ngươi là người mới đúng. Thu Tinh, nâng hắn dậy.”

Thu Tinh tuân lời, vội vàng kéo Liệt Nhi từ trên mặt đất lên, kéo hắn qua một bên đứng chờ. Thu Nguyệt sợ Liệt Nhi buồn rầu, lấy ra khăn tay sạch sẽ, hồn nhiên đưa tới trước mặt Liệt Nhi, “Đừng khóc nữa, nước mắt của ngươi so với nữ tử chúng ta còn nhiều hơn.”

Lập tức yên lặng chờ đợi.

Tử Nham là tướng lĩnh trẻ tuổi Dung Diễm đề bạt lên năm nay, làm việc gọn gàng lưu loát. Qua nửa canh giờ, sự tình đã làm tốt, Tử Nham một thân quân phục, tự mình trở về bẩm báo, “Đã hỏi rõ ràng. Hai người bọn họ cũng không phải chạy thoát bao vây của Nhược Ngôn, mà là trước khi Nhược Ngôn vây kín đã lên xe ngựa ly khai doanh địa, nhắm hướng chúng ta một đường đi tới đây. Bởi vì Dung Hồ bị thương nghiêm trọng, Thu Lam không dám giục ngựa quá nhanh, cho nên lúc này mới đến chân núi, vừa vặn gặp phải Liệt Nhi kỵ mã chạy như bay. Bọn họ không biết chuyện Nhược Ngôn tập kích doanh địa, nghe ta nhắc tới chuyện doanh địa bị hủy, đều phi thường kinh ngạc.”

“Liệt Nhi không có nói cho bọn họ sao?”

Liệt Nhi có chút ngượng ngùng, “Bởi vì rất cao hứng Sau khi xác định bọn họ thật sự là người mà không phải Quỷ Hồn bị chết cháy lại đây kêu oan, ta liền chạy nhanh về bẩm báo Đại vương .”

Phượng Minh khó hiểu hỏi, “Dung Hồ bị thương nặng như vậy, vô duyên vô cớ, vì sao ly khai doanh địa?”

Vấn đề này hiển nhiên Tử Nham cũng nghĩ tới, giải thích với Phượng Minh : “Bởi vì đây là ý của Diêu Duệ phu nhân.”

Phượng Minh mày dựng lên , “Diêu Duệ phu nhân?”

Có vết xe đổ Tình nhân huyết, hiện tại hắn tương đối minh bạch, phạm là chuyện liên quan tới lão nương tùy hứng kia của hắn sẽ làm cho người ta đau đầu.

“Không sai.” Tử Nham nói chuyện rõ ràng, mạch lạc, “Trước khi Diêu Duệ phu nhân ly khai doanh địa, từng quay về tiểu viện vội vàng nói với Thu Lam. Nàng nói thương thế của Dung Hồ cần điều dưỡng một lần ở ngày hôm sau, vì không muốn trì hoãn Dung Hồ dưỡng thương, muốn Thu Lam mang Dung Hồ lên xe ngựa, lên đường lại đây.”

“Một khi đã như vậy, vì sao lúc ấy không theo chúng ta xuất phát?”

“Vốn là đi theo quân đội xuất phát, nhưng Diêu Duệ phu nhân tới quá gấp, Thu Lam vội vàng chuẩn bị, đến khi mang Dung Hồ lên xe ngựa, ba đạo nhân mã đều đã xuất doanh . Lúc ấy Dung Hồ đã thanh tỉnh, là hắn muốn Thu Lam không cần khăng khăng đuổi theo quân đội, bởi vì quân đội phải tiến hành ám sát tập kích. Cho dù bọn họ không thể hỗ trợ, ít nhất cũng không trở thành gánh nặng.”

Tử Nham nói rõ quá trình thẩm vấn một lần, nghĩ nghĩ, lại bổ sung “Dựa theo Đại vương phân phó, tách hai người ra thẩm vấn riêng, tự ta đặt câu hỏi, luôn quan sát ngôn ngữ cử chỉ của bọn họ. Đối chiếu hai bên, cũng không có sơ sót gì, phải nói đây là lời thật lòng.”

Phượng Minh lộ ra rằng nanh chỉnh tề tuyết trắng, vui vẻ nói với Dung Điền, “Sao nào? Ta đã nói Dung Hồ cùng Thu Lam tuyệt không có vấn đề.”

Dung Điền sững nịch liếc hẩn một cái, ” Khi nào ta nói bọn họ có vấn đề? Thời khắc đặc biệt, cẩn thận vẫn hơn. Liệt Nhi, người đi xem ca ca người. Thu Tinh, Thu Nguyệt, hai người các người đi chiếu cổ Thu Lam.” Kéo tay Phượng Minh, liền đi ra phía ngoài.

Phượng Minh kêu lên, “Uy, người muốn kéo ta đi đâu?”

“Đương nhiên muốn đi bá kiến nhạc mẫu đại nhân.” Dung Điền vừa đi vừa đáp, “Có thể chứng thật lời nói của bọn họ, chỉ có nàng. Ta không thể phái Tử Nham đi hỏi nàng, chỉ có tự thân xuất mã, lấy thân phận ái tể cung kính đi thỉnh an.” (ái tể: con rể ngoan, quý.)

Phượng Minh thầm khen hẩn làm việc cẩn thận, suy nghĩ một lát, lại thấy bất mãn, lớn tiếng hỏi, “Cái gì nhạc mẫu đại nhân? Hẩn là kêu bà bà mới đúng đi. Hừ, yêu tể, da mặt người dày thật, lại còn nói ra miệng được .”(bà bà: mẹ chồng, bà nội???)

Điều Duệ phu nhân cùng Tiêu Túng đều là người không bị lễ pháp gò bó. Lần này chịu tham dự hỗ trợ kế hoạch của Dung Điền, đã nể mặt mũi lắm rồi, chiến hậu đương nhiên sẽ không giống tướng lãnh khác theo lại đây bầm báo Dung Điền tình hình chiến đấu.

Hai người trước mắt đều nghỉ lại trên sườn núi ngắm phong cảnh, tùy thời có thể nhìn ra xa xa phong cảnh tuyệt đẹp động lòng người.

Thuộc hạ cao thủ của Tiêu Túng tốp năm tốp ba rải ở dưới triền núi, nhìn như nhàn nhã, nhưng mọi người đều biết nội tình, ai dám không biết sống chết, tự tiện lên sườn núi quấy rầy thanh tịnh của Tiêu Túng cùng Điều Duệ phu nhân, nhất định là kết cục năm bước máu tươi.

May mắn, ái đồ Dung Điền của Tiêu Túng cùng “Yêu tử” Phượng Minh của Điều Duệ phu nhân, là ngoại lệ trong lúc đó.

Dung Điền mang theo Phượng Minh không tốn công chút nào leo lên triền núi.

Tiêu Túng không biết trốn đi nơi nào .

Điều Duệ phu nhân ôm Thái Thương, cầm trong tay một cái bát trúc kiểu dáng cổ xưa, đang hổng hẩn uống. Vị mỹ nữ với độc ác thông minh nổi tiếng thiên hạ thoát nhìn tâm tình rất tốt, thấy hai người bọn họ, quay đầu lại cười nói, “Đây là dã sơn mật ta tìm thấy, hương vị so với mật bình thường tốt hơn nhiều, sau khi hòa với nước suối, lại thêm một mùi thơm ngát kỳ lạ. Các người muốn nếm một chút hay không ?”

Phượng Minh không hề do dự lắc đầu.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây cỏ.

Phượng Minh nào dám tùy tiện uống thứ Điều Duệ phu nhân cho. Thái Thương hiện tại là pháp bảo của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không hại nó, về phần “Đứa con” nửa đời không thân là hẩn, kia nên cân nhắc đường sống một chút.

Dung Điền cười thỉnh an “Nhạc mẫu đại nhân”, nhắc tới chuyện của Dung Hồ cùng Thu Lam.

Điều Duệ phu nhân phi thường dứt khoát gật đầu, “Không sai, là ta muốn bọn họ đi theo. Vốn muốn bọn họ đi theo đội ngũ, không nghĩ tới bọn họ tụt lại phía sau. Nhưng cũng đúng,lúc đó vội vàng xuất phát, cũng không rảnh chờ bọn họ từ từ thu thập tốt.”

“Dung Hồ bị thương nặng như vậy, phu nhân vì sao muốn hẩn đêm khuya ly khai doanh địa?”

Điều Duệ phu nhân cười nói, “Là bởi vì bị thương nặng. Cho nên mới phải hôm sau đích thân ta vì hẩn đổi được lần nữa. Nếu ta ra tay,thì nhất định phải cứu sống. Thầy thuốc trong quân đội của người đều là lang băm, vạn nhất không cẩn thận để cho hẩn chết, chẳng phải hủy một đời thanh danh của ta?”

Phượng Minh âm thầm thề lưỡi.

Chỉ dựa vào ấn tượng trong lời nói của mọi người đối với Điều Duệ phu nhân, sẽ rất khó tưởng tượng nàng còn có loại “Thanh danh” xa xỉ gì đó.

Tâm tư Dung Diễm so với Phượng Minh tinh tế hơn, lúc này nhú mày nói, “Tuy nói phu nhân muốn tự mình đối được, nhưng tập kích xong chúng ta sẽ lập tức quay về doanh địa, cần gì khiến bọn họ đi một chuyến như vậy?”

Diêu Duệ phu nhân vốn đang ôm Thái Thương cười khúc khích, nghe vậy chợt ngừng đầu, nhìn thẳng Dung Diễm xong, lại cúi đầu tiếp tục cùng Thái Thương ngoạn, thờ ơ hỏi, “Tây Lôi vương chẳng lẽ hoài nghi ta cùng Nhược Ngôn Ly quốc cấu kết?” Thanh âm tao nhã như băng châu rơi xuống đất, trong trẻo lạnh lùng ẩn chứa sát khí bên trong.

Phượng Minh lo lắng lão nương tính cách cổ quái này sẽ động sát khí, lập tức mở miệng chuyển đề tài “Đương nhiên không có khả năng. Nếu nương cùng Nhược Ngôn Ly quốc cấu kết, rất có thể hạ Tình nhân huyết chân chính trên người chúng ta, như vậy ta cùng Dung Diễm đã sớm chết. Cần gì đánh một vòng lớn như vậy, cần gì phải cố ý thả Dung Hồ cùng Thu Lam, khiến chúng ta nghi ngờ? Tuy nhiên rất tiếc vì sao muốn Dung Hồ trọng thương tâm thân khổ khổ theo tới chiến trường đối được, cái này ta thật sự rất hiếu kì.”

Ánh mắt Diêu Duệ từ trên người Thái Thương đang bật cười khanh khách, chuyển qua trên mặt Phượng Minh.

Thấy vẻ mặt hần quả nhiên mơ hồ, ánh mắt sắc bén của Diêu Duệ trở nên nhu hòa, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Người ngốc thật, nhưng có đôi khi thực đáng yêu.”

Phượng Minh bị nàng cười đến mức chặt vật.

Câu này nên xem như quở trách, hay là khích lệ?

“Nếu cha ngươi có một nửa ‘nói gì cũng vâng lời’ của ngươi như vậy, vậy thì tốt rồi.” Diêu Duệ phu nhân sâu kín thở dài, mới trả lời vấn đề của Dung Diễm, “Bởi vì ta sẽ không theo các ngươi quay về doanh địa. Cho nên thị vệ kia muốn đối được cứu mạng, phải ngoan ngoãn đến nơi này cho ta.”

“Cái gì? Ngươi không về doanh địa? Vì sao?” Phượng Minh ngạc nhiên.

Diêu Duệ phu nhân trừng cậu một cái, “Ngươi là ai, dám quản đi về của ta?”

Phượng Minh nhất thời bị á khẩu không trả lời được.

Cậu thật sự không là “cái gì”, nhiều nhất chỉ là một người được nàng sinh ra, là gánh nặng khi tức giận thì bị ném tới cửa nhà của lão Dung vương mà thôi.

Sửng sốt một lúc, nhớ tới một vấn đề quan trọng, thất thanh kêu lên, “Vậy không phải giờ ngươi sẽ mang Thái Thương đi?”

” Đương nhiên.”

“Nhưng nó.”

“Nó thì sao?”

“Nó còn nhỏ như vậy.”

“Thời điểm ngươi bị đưa vào hoàng cung Tây Lôi so với nó càng nhỏ hơn, cũng hảo hảo sống tốt mà?”

Phượng Minh bắt lự.

An Hà chân chính, kỳ thật đã xong đời từ lâu rồi.

Cậu liếc Dung Diễm một cái, “Đến phiên ngươi.”

Dung Diễm đứng ở một bên, thần thái nhàn nhã, “Đến phiên ta?”

“Ngươi để cho nàng mang Thái Thương đi như vậy sao?”

“Đây là điều kiện đã sớm bàn bạc ” Dung Diễm khí định thần nhàn, thản nhiên nói, ” Chẳng lẽ ngươi muốn lật lọng cha nương ngươi?”

Khuôn mặt tuấn lãng của Phượng Minh hơi co một chút.

Trong thiên hạ người sau khi giao ước điều kiện, còn dám lật lọng “Cha” “Nương” cậu, chỉ sợ còn chưa sinh ra.

Một người kiếm trong tay so với chớp còn nhanh hơn, người còn lại chỉ dùng một cái móng tay, nói không chừng có thể hạ độc được hai con phở, hai người như thế, người dám đùa giỡn sao?

Dung Diễm thấy cậu không nói gì, ánh mắt nhu hòa, mang chút tiểu ý, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói, “Nếu Thái Thương không ở trong tay phu nhân, lấy cá tính luôn không coi ai ra gì của tiên sinh, đã sớm chủ động ra tay, sau đó mang theo Thái Thương nghênh ngang mà đi. Khắp thiên hạ người hèn không thể động thủ cường đoạt nhất, cũng chỉ có người trong tay phu nhân mà thôi. Cho nên Thái Thương, chúng ta nhất định không thể bảo vệ, để nó đi theo gia gia nãi nãi, không phải tốt hơn sao?”

Lúc này Phượng Minh mới hiểu được muốn lưu Thái Thương lại là vô vọng, ủ rũ gật đầu.

Trước đây đối với đứa nhỏ này cũng không để ý như vậy, tới lúc phải biệt ly, mới đột nhiên cảm thấy không muốn, cái này rốt cuộc có phải là thiên tính “Phụ tử” hay không?

Mấy năm gần đây cậu trải qua nhiều chuyện, xử sự dần dần lão luyện, biết nghĩ nhiều vô ích, dứt khoát buông ra, ngắc đầu nói, “Mang đi thì mang đi, bất quá trước khi đi, có thể cho ta ôm một cái không. Nương sẽ dẫn nó đi chỗ nào, có thể lưu lại nơi đến không?”

Sau này trở về Tây Lôi, Thái Thanh có hỏi, ít nhất cũng có thể có câu trả lời thuyết phục.

Thái Thanh nói thế nào cũng là ‘con dâu’ của Tiêu Túng cùng Diêu Duệ, chắc là có thể đăng môn bá tửn đi? (đến nhà thăm viếng)

“Không có nơi đến, đi đến đâu tính đến đó.”

“Không có nơi đến?”

Vậy chẳng phải là lưu lạc ư?

Phượng Minh do dự nói, “Nếu nương không có nhà, ta cùng Dung Diễm có thể.”

“Ngu ngốc, ta muốn nhà làm gì?” Diêu Duệ phu nhân cự tuyệt, lấy giọng điệu lười biếng chậm rãi nói, “Thiên địa lớn như vậy, nơi nào không thể là nhà? Hai mươi năm đau khổ ta đã trải qua, hiện giờ không mang theo Thái Thương hành tẩu tứ phương, khiến gia gia nó tâm nghĩ nhớ mà không thể làm gì được, tư vị vì hèn mà nó phải vất vả bôn tẩu, thì làm sao dập tắt oán khí của ta?” Dứt lời cười lớn, bên trong có đắc ý, lại mang theo một chút hạnh phúc mơ hồ, chợt vừa thấy, tựa như khoảnh khắc thanh xuân hoa nở rộ sáng lạn nhất, tươi đẹp động lòng người.

Phượng Minh cùng Dung Diễm nhìn nhau, hiểu được Diêu Duệ phu nhân ít nhất trước mắt không tính cùng Tiêu Túng chính thức hòa hảo.

Trận ái tình với phương thức tra tấn người khi tiếp tục nữa, Tiêu Túng chưa chắc thắng được.

Nữ nhân quả nhiên là sinh vật khủng bố nhất trên đời này.

Càng thông minh xinh đẹp càng như thế.

Năm đó Tiêu Túng chọn lựa ra Diêu Duệ phu nhân tối thông minh trong số các mỹ nữ như mây, hiện tại không biết có hối hận hay không.

Nữ nhân này, sẽ dùng mọi lực, cùng tình yêu của nàng để hủy đi kiêu ngạo của hắn.

Việc đã đến nước này, Phượng Minh có gì để nói nữa. Vươn tay về phía trước, ôm Thái Thương, xem như ôn nhu trước khi chia tay.

Vốn đang tính dặn dò nó vài câu, không ngờ Thái Thương ở trong lòng Phượng Minh ngậy người một lát, rồi không ngừng vịn vẹo, xoay người, hai tay nhỏ bé trắng nõn mập mập vươn thật dài, hét lên, “Nãi nãi, ôm! Nãi nãi, ôm!”

Thằng nhóc con ngà theo chiều gió này, mới theo Diêu Duệ phu nhân vài ngày, cư nhiên liền “Vong bản phản bội”. (vong bản: quên mặt)

Diêu Duệ phu nhân được Thái Thương kêu thì thần tình vui vẻ, cười đến run rẩy cả người, cũng không thấy bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng thường ngày, ôm Thái Thương vào trong lòng mình, ôn nhu nói, “Bé ngoan, người cũng biết nãi nãi mới thương người nhất.”

Phượng Minh, Dung Diễm không hên mà cùng thầm nghĩ: người thương nhất chính là gia gia đứa nhỏ đi?

” Khi nào thì phu nhân xuất phát?” Dung Diễm hỏi.

“Sau nửa canh giờ, ta sẽ mang theo Thái Thương rời đi.” Diêu Duệ phu nhân thoải mái, “Trước khi rời đi, ta sẽ đi đổi được cho thị vệ kia, và lưu lại phối phương. Vết thương của hần sau lần được thứ hai hần là khép lại gần nữa, về sau không cần ta tự mình động thủ. Người tìm một người cẩn thận, một ngày một lần, dựa theo phối phương của ta phối được cho hần đắp lên là tốt rồi.”

Phượng Minh gật đầu.

Người cẩn thận, đương nhiên là Thu Lam rồi.

Dung Diễm đã hỏi rõ ràng chuyện tình, hần thân là Đại vương, quân đội ở vùng núi xa lạ này còn có rất nhiều chuyện cần hần quyết định, liền mang theo Phượng Minh hướng Diêu Duệ phu nhân cáo từ.

Diêu Duệ phu nhân lại không biết nghĩ đến cái gì, gọi Phượng Minh lại, “Người lại đây một chút.” Ôm Thái Thương, xoay người đi tới dưới bóng cây.

Thấy vậy, tựa hồ có việc nói với Phượng Minh.

Dung Diễm thức thời dừng lại xa xa.

Phượng Minh vẻ mặt kỳ quái theo sát Diêu Duệ phu nhân, dưới tàng cây không người chỗ dừng lại.

Diêu Duệ phu nhân đánh giá cậu một hồi, không để ý hỏi, “Hai người các người khi cùng một chỗ, ai thương ai hạ?”

Phượng Minh không đoán được nàng sẽ đột nhiên hỏi cái này, giống như bị người nhóm một ngọn lửa, từ cổ đến trán đỏ lên, lắp bắp nói, “Này. Này. Nhất thời nhất thời, không cố định.”

Diêu Duệ phu nhân hừ nói, “Nhìn bộ dáng không tiền đồ này của người, sao có thể có bản lĩnh thượng Tây Lôi vương? Trước đây ta không có nhận người, mặc người bị người khi dễ. Nhưng nếu đã nhận người, nhi tử của Diêu Duệ ta lại há có thể làm kẻ vô dụng bị người áp?”

Bị áp có phải là kẻ vô dụng hay không, vấn đề này thật sự rất đáng nghiên cứu.

Bất quá Phượng Minh đang xấu hổ đến mức hận không thể đào hố ngay tại chỗ chui vào, làm sao còn tinh lực cùng Diêu Duệ đấu khẩu này.

Cho tới bây giờ cậu không nghĩ qua sẽ cùng “mẫu thân” mặt đối mặt thảo luận vấn đề ai áp ai này.

Diêu Duệ phu nhân quở trách cậu vài câu, suy nghĩ một lát, trong mắt hiện lên sắc thái quý dị, kêu hần, “Đưa tay ra.”

Mẫu thân đại nhân ra lệnh, Phượng Minh đành phải ngoan ngoãn vươn tay ra.

Vén tay áo hoa mỹ lên, trong lòng bàn tay ôn nhuận trắng nõn của cậu liền có một tiểu được hoàn xanh biếc.

“Bỏ cái này vào trong rượu, cho Tây Lôi vương uống.” Đại khái là lúc sắp biệt ly, Diêu Duệ phu nhân đối với Phượng Minh cũng toát ra một chút cảm giác mẫu thân, đưa tay âu yếm khuôn mặt cậu, ôn nhu nói, “Nương đối với người không tồi. Tuy rằng mang con của người đi, nhưng giúp người một đại ân. Hần đang chờ người, đi đi.”

Phượng Minh thu viên thuốc, dần dần ra khỏi tàng cây.

Dung Diễm đang đứng tại chỗ chờ, thấy cậu đi ra, hỏi, “Phu nhân cùng người nói gì?”

Phượng Minh vẻ mặt xấu hổ, “Không có gì, dặn dò vài câu mà thôi.”

Không thể nói với hắn, lão nương y hỏi bọn cậu ai thương ai hạ, hơn nữa cho viên thuốc giúp hắn áp Dung Diễm đi?

Bất quá viên được hoàn kia, rốt cuộc thật có công dụng thượng người khác không?

Thân thể rắn chắc duyên dáng trên giường của Tây Lôi vương, kỳ thật rất đẹp mắt a.

“Suy nghĩ cái gì? Ánh mắt cổ quái như vậy?” Dung Diễm cùng Phượng Minh sóng vai đi, cảm thấy tầm mắt dò xét của Phượng Minh.

Phượng Minh lắc đầu, “Không có gì.” Nhịn không được cười trộm.

“Cười cái gì?”

“Không có gì, thật sự không có gì. Dung Diễm, kỳ thật. Được ta ôm cũng rất thoải mái đi.”

Đa tạ người, lão nương.

Cho dù người có hảo ý, bất quá việc xấu nhiều lắm, không thể trách nhi tử ta có lòng nghi ngờ nặng. Người cho gì đó, ta mới không để cho Dung Diễm ăn đâu.

Dược hoàn này, coi như là vật kỷ niệm đi.

Ta sẽ hảo hảo lưu lại.

150. Quyển 9 - Chương 7

CHƯƠNG 7

Hai người đi xuống sườn núi, đi về phía tảng đá dừng lại thương nghị.

Phượng Minh tùy tiện hỏi, “Tiếp theo có tính toán gì không?”

Dung Diễm đột nhiên dừng lại, bóng lưng giống như khảm vào trong núi rừng, cao ngất bất động, vô cùng nặng nề. Sau một hồi xuất thần, quay đầu lại nói : “Trước mắt không nên trở về Tây Lôi, ta tính chính đồn nhân mã xong, về doanh địa trước xem xét, tái thảo luận kế sách.”

Phượng Minh gật đầu, “Àn, nên như vậy. Không biết Nhược Ngôn tiếp theo sẽ làm gì, ta lo hắn có thể sẽ tìm cơ hội phục kích chúng ta. Người nói hắn có thể giả vờ bỏ chạy, sau đó ở phụ cận doanh địa bị chiêu hửu chờ chúng ta trở về hay không?”

Dung Diễm lập tức lắc đầu, ung dung nói, “Nhược Ngôn giao hoạt lão luyện, một đòn không trúng, tuyệt không tái lãng phí thời gian. Muốn đánh lén Dung Diễm ta cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, thất bại một lần khiến ta cảnh giác, chẳng lẽ lần thứ hai còn có thể thành công? Huống chi hắn hôn mê lâu ngày, vừa mới tỉnh lại liền rời khỏi đô thành, lâu ngày, nội bộ Ly quốc không xuất hiện vấn đề mới là lạ. Nhất định hắn đã chạy về Ly quốc.” Không nhanh không chậm đi tới, ngẩng đầu thấy nơi đến đã ở phía trước, mấy tướng lĩnh đang chờ hắn sắp xếp hạ lệnh, hỏi Phượng Minh : “Ta còn muốn thương thảo một chuyện với các tướng lĩnh, người muốn cùng nghe hay không?”

Phượng Minh sợ nhất thương nghị, mọi người thảo luận sự tình đến thất chủ bát thiệt, thường khiến đầu hắn cháng váng cả lên, lập tức lắc đầu thật mạnh, “Người làm chuyện của người, ta làm chuyện của ta. Ta đi xem thương thế của Dung Hổ.” Võ vờ bả vai dày rộng của Dung Diễm, rồi chạy thật nhanh .(thất chủ bát thiệt: 7 mồm 8 lưỡi :|, đại khái là nói rất rất nhiều)

Cậu rời khỏi Dung Diễm, ở vùng phụ cận dạo một vòng, dừng nói không phát hiện được bóng dáng Dung Hổ cùng Thu Lam, ngay cả Thu Nguyệt Thu Tinh Liệt Nhi cũng không thấy. Liên tục hỏi mấy thị vệ, đều nói đại khái là ở chỗ thương binh bên cạnh khe núi, nhưng tới khe núi nhìn , lại không thấy bóng dáng bọn họ.

Thật vất vả mới gặp được một thị vệ biết rõ, nói với cậu, “Bọn họ vốn ở khe núi bên kia, vừa rồi có người tới truyền lời, nói Diêu Duệ phu nhân muốn gặp Dung Hồ, đại khái là muốn tự mình giúp hấn chữa thương. Cho nên mọi người đều đến sườn núi tiêu Thánh Sư nghỉ chân rồi.”

Phượng Minh “Nga” một tiếng.

Chính mình thực bỗng, vừa rồi Diêu Duệ phu nhân mới nói muốn tự mình giúp Dung Hồ đổi được.

Sau lần đổi được này, nàng sẽ mang Thái Thương ly khai.

Nghĩ đến đây, không khỏi có chút đau thương. Nói thế nào cũng là “nương” cùng “nhi tử” của mình, lại nói đi là đi, một chút vương bận cũng không có.

Cổ nhân đều tiêu sái như vậy sao?

Cậu nói một tiếng cảm tạ thị vệ, đang do dự nên lên sườn núi một chuyến, hay là đi nhìn Dung Diễm đang thương nghị, thị vệ phía sau bỗng nhiên do dự gọi một tiếng, “Minh vương. . . .” Lộ ra biểu tình muốn nói lại thôi.

“Ân?” Phượng Minh quay đầu lại.

“Xin thứ thuộc hạ lớn mật.” Thị vệ nhìn chung quanh, tới gần một chút, nhỏ giọng năn nỉ : “Minh vương có thể mở lời, nói giúp đại ca Miên Nhai vài câu hay không?”

Phượng Minh lấp bắp kinh hãi, “Miên Nhai làm sao?”

“Minh vương không biết ư? Đại ca Miên Nhai bởi vì bảo hộ Minh vương không chu toàn, để Minh vương bị thương, bị Đại vương hạ lệnh chịu năm mươi roi, đang ở bãi cỏ phía đông phạt quỳ. Chẳng những hấn, các thị vệ khác tới qua cùng một chỗ với Minh vương, cũng bị phạt.”

Sắc mặt Phượng Minh khê biến.

Cậu nhấc tay sờ sờ băng gạc trên trán, vốn chỉ là tiểu thương, kỳ thật đã không còn đau .

Chuyện này nói thật ra , chỉ có thể trách cậu tùy hứng, ngã khỏi ngựa cũng là gieo gió gặt bão, ai biết sẽ liên lụy Miên Nhai? Quyết định thật nhanh nói, “Ta đi nói với Dung Diễm.”

“Đa tạ Minh vương!” Thị vệ vẻ mặt cảm kích, lập tức lại lộ ra cẩn thận, “Bất quá Minh vương thấy Đại vương, cũng không nên nói ra ai nói cho người, bằng không. . . .” Còn chưa dặn dò xong, Phượng Minh đã đi xa .

Phượng Minh đi về, xuyên qua vài tốp canh gác, xa xa thấy bóng dáng Dung Diễm, đang đứng ở nơi đó cùng các tướng lĩnh thương nghị chuyện gì đó.

“Minh vương?” Liệt Nhi bỗng nhiên từ một đường nhỏ bên cạnh đi ra, ngạc nhiên nói, “Người tới tham gia hội nghị sao?”

Phượng Minh lắc đầu, kéo Liệt Nhi, thấp giọng nói một chút chuyện của Miên Nhai, nghiêm mặt nói, “Việc này không liên quan tới bọn Miên Nhai, ta muốn nói Dung Diễm thu hồi mệnh lệnh, hảo hảo trấn an bọn họ một chút.”

Liệt Nhi lại nói, “Sao lại không liên quan tới bọn họ, nếu Đại vương giao trách nhiệm bảo hộ Minh vương cho bọn họ, bọn họ nhất định phải bảo đảm Minh vương không thể bị chút tổn thương. Tên Miên Nhai kia, bảo hộ gần người như vậy cũng có thể để Minh vương rớt khỏi ngựa, chính là phạt đánh năm mươi roi và phạt quỳ là đã tiện nghi cho hấn rồi. Nếu Minh vương bị thương nặng , Đại vương không giết hấn mới là lạ.”

Phượng Minh ngạc nhiên, ” Sao người có thể nói như vậy? Bị phạt không phải là huynh đệ tốt của các người sao?”

Liệt Nhi khó hiểu nhìn cậu, “Hấn là huynh đệ tốt của chúng ta, tuy nhiên làm sai chuyện nên chịu phạt, có gì không đúng đâu?”

Phượng Minh nhất thời nghẹn lời, không thốt ra được câu nào, sững sốt một hồi nói, ” Nói người cũng không hiểu, ta đi tìm Dung Điền. Dù sao cũng không thể để người khác vì khuyết điểm của ta mà chịu tội.”

“Minh vương đừng nóng vội.” Vừa định bước đi, bị Liệt Nhi giữ lại, khuyên nhủ, “Đại vương đang thương nghị, không nên vì loại việc nhỏ này mà quấy rầy Đại vương? Minh vương đi theo ta, Diêu Duệ phu nhân vừa mới giúp đại ca đổi được một lần nữa, đại ca đã tỉnh táo lại, tinh thần tốt hơn nhiều. Hẳn hỏi rõ chuyện đã xảy ra, muốn ta tới mời người qua nói chuyện một chút.”

Hắn vai nhỏ eo thon, mi mục như họa, thoát nhìn rất yếu đuối, kỳ thật khá dũng mãnh, dễ dàng nắm chặt cổ tay Phượng Minh, không nói nhiều đưa Phượng Minh tới phía sau mấy khối đá bên cạnh sườn núi .

Cảnh sắc trở nên biến đổi.

Đây là một địa phương tốt thích hợp chữa thương, nghỉ ngơi.

Phía sau mấy khối đá lớn vừa vặn tránh né thái dương dần dần hung mãnh, trên mặt đất trải một tầng cỏ đại non mềm chọc người yêu thích, phụ cận còn có vài đóa hoa xinh đẹp đang nở rộ.

Dung Hồ bị thương đang được cẩn thận chiếu cố, nằm trên tảng đá, Thu Lam bưng bát, uy hấn uống nước suối.

Thu Tinh Thu Nguyệt cũng ngồi trên cỏ, quan sát hắn, thỉnh thoảng kinh hô, “Dung Hồ không nên lộn xộn, phu nhân nói trong một canh giờ sau khi đổi được không thể xoay người, cẩn thận miệng vết thương vừa mới băng tốt lại nứt ra.”

Thấy Liệt Nhi mang theo Phượng Minh xuất hiện, Thu Nguyệt Thu Tinh song song từ trên cỏ đứng lên, “Minh vương giá đáo.”

“Thì ra mọi người ở trong này.” Tuy Phượng Minh bị Liệt Nhi nửa bắt buộc kéo tới, nhưng dù sao trong lòng cũng nhớ Dung Hồ cùng Thu Lam, chạy nhanh tới hai bước, ở trước mặt Dung Hồ hơi quỳ xuống, cẩn thận quan sát một lát, thân thiết hỏi, “Diêu Duệ phu nhân giúp người đổi hảo được ? Nàng sẽ rời đi rất mau, ngàn vạn lần nhớ hỏi nàng phải phương thuốc phối được, thời điểm đổi được phải chú ý cái gì, cũng phải nhất nhất hỏi rõ ràng.” Hai câu sau là nói với Thu Lam đứng bên cạnh.

Thu Lam thấp giọng “Phải”

Dung Hồ thấy Phượng Minh, trong mắt lộ ra thần thái ảm áp, khóe môi khẽ cười nói, “Miệng vết thương đã băng lại lần nữa , y thuật của phu nhân thật lợi hại, sau khi thượng dược mới, miệng vết thương không còn đau, cả người cũng thoải mái hơn. Minh vương không cần lo cho thần, phu nhân nói qua tám mười ngày nữa, ta có thể tùy ý đi lại, bất quá qua một tháng nữa, mới có thể sử dụng kiếm.”

Khí sắc của hắn, quả thật tốt hơn nhiều so với ban đầu.

Dung Hồ nói tới đây, tựa hồ nhớ tới tình cảnh bị thương ngày đó, vẫn còn sợ hãi, thở dài, “Tiêu Thánh Sư quả nhiên danh bất hư truyền, đến bây giờ, ta còn không biết một kiếm kia là như thế nào đâm tới, kiếm của hắn căn bản không thể nào ngăn cản. Cho dù đầu một lần nữa, đại khái ta một kiếm cũng ngăn không được. May mắn hắn còn niệm tình, không có thương đến Minh vương.”

Thu Lam ở một bên chen vào hỏi, “Minh vương thật sự để phu nhân mang Thái Thương đi sao?”

Từ sau khi xuất phát rời doanh địa, Phượng Minh nhớ đến không biết bao nhiêu chuyện liên phiền lòng, chuyện Thái Thương rời đi chính là một trong số đó.

Cho dù cậu bỏ được Thái Thương, đám thị nữ Thu Lam vẫn làm bạn với Thái Thương lại làm sao bỏ được? Thái Thương cũng đã gọi các nàng là nương .

Nghĩ đến sau khi Thái Thương bị mang đi, sẽ có một thời gian ở chung cùng ba thị nữ nước mắt lưng tròng, sẽ đau đầu lắm đây.

Càng không ổn chính là, Thái Thương nghiêm nhiên còn thành hàng hóa để bàn điều kiện cùng trao đổi, bị dùng để trao đổi ba mươi ba tàu lớn, cùng thủy thủ trên tàu, còn có hàng vạn đồ.(bản đồ hàng hải)

Cũng không biết trong lòng đám Thu Lam sẽ cảm thấy thế nào đối với một Minh vương “Vì mưu đồ lợi ích” mà “bán đứng nhi tử”.

Nhưng nói đi thì cũng nói lại, nếu Tiêu Túng coi trọng thiên phú của Thái Thương, cố chấp mang Thái Thương đi, ai có thể ngăn cản đây? Dung Diễm nói cũng có đạo lý, căn bản bọn họ không thể lưu lại Thái Thương.

Cho dù mất mặt, dám lưu lại, đối với Thái Thương có gì tốt?

Ai. Dù sao chuyện này, tâm cậu đối với quyết định của Dung Diễm thủy chung vẫn tồn vương mắc.

Thật sự không biết giải thích như thế nào với Thu Lam.

Phượng Minh đang do dự, Thu Lam đã nhìn ra, dùng sức trát con ngươi hồng hồng vì khóc một chút, tựa hồ muốn đem nước mắt trong đó ép trở về, cúi đầu nhẹ giọng nói, “Minh vương không cần khó xử, đây là quyết định của Đại vương, chúng nô tỳ làm thị nữ nghe theo là được.”

Thu Nguyệt Thu Tinh minh bạch nội tình hơn so với Thu Lam, hai người đi tới trước, một tả một hữu vây Thu Lam ở bên trong, ôn nhu an ủi, “Đừng khóc, tuy rằng phu nhân thoát nhìn lạnh như băng, nhưng đối với Thái Thương tốt lắm. Đây là thân tôn tử của nàng, nhất định so với chúng ta càng thương hân, lại có thể dạy hân rất nhiều bản lĩnh.”

“Nói không chừng hân về sau trở thành một đệ nhất kiếm sư. Người suy nghĩ một chút, giống như tiêu Thánh Sư trước đây, anh tuần trẻ tuổi, thiên hạ không người địch lại, mặc kệ đi đến đâu, quý tộc các nước đều cung kính hân, giống như đối đãi thần linh.”

Thu Lam u oán nói, “Chính là ta không bao giờ có thể làm đồ ăn này nọ cho nó ăn nữa.”

“Người có thể làm cho Minh vương ăn a.”

“Cũng có thể làm cho chúng ta ăn a.”

“Cho Liệt Nhi ăn, không đúng, cho Dung Hổ ăn.”

Hai người đang trấn an Thu Lam, hồng Thu Lam từ từ đi đến bóng cây bên kia ngồi xuống, tiếp tục nói những lời tri tâm của nữ tử các nàng.

Liệt Nhi thấy các nàng đi xa, lúc này mới đi tới đây, le lưỡi cười nói, “Kỳ thật Minh vương là bị ta ép kéo tới, người đang muốn tìm Đại vương tính sổ a. Đại ca, Minh vương giao cho người, ta phải ly khai một lúc, đi làm chút chuyện.” Nói xong liền thoải mái bước đi.

Biết Dung Hổ chưa chết, hơn nữa Diêu Duệ phu nhân cam đoan thương thế hân rất nhanh có thể khỏi hân, cả người Liệt Nhi đều tràn ngập sức sống dạt dào, làm chuyện gì cũng hăng hái.

Nơi này tạm thời chỉ còn Dung Hổ cùng Phượng Minh.

Dung Hổ nhìn Phượng Minh, “Minh vương mời ngồi. Thần là thị vệ của Minh vương, người đứng thần ngồi như vậy, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Liệt Nhi nói Minh vương muốn tìm Đại vương tính sổ, chuyện gì vậy?”

“Không phải tính sổ, chỉ là tìm Đại vương nhà người xin một nhân tình mà thôi.” Phượng Minh đặt mông ngồi trên cỏ, đem chuyện của Miên Nhai nói đơn giản một lần, nhún vai nói, “Kết quả Liệt Nhi không cho ta đi, kéo ta lại đây.”

Dung Hổ trầm mặc không nói.

Xem ra y thuật của Diêu Duệ phu nhân thật sự đáng được tán dương, lúc này Dung Hổ thoát nhìn hoạt bát hơn, một chút cũng không có bộ dáng hấp hối khi được nâng về tiểu viện hôm qua. Tuy rằng tựa lưng trên tảng đá tạm thời không thể nhúc nhích, con ngươi đánh giá Phượng Minh lại sáng ngời hữu thần.

Phượng Minh bị loại ánh mắt trầm tĩnh này nhìn làm cả người không được tự nhiên, nhú mào, “Chẳng lẽ người cũng có suy nghĩ giống như Liệt Nhi? Nếu Miên Nhai quả thật làm sai, Dung Diễm phạt hân, ta không phản đối. Nhưng việc này là ta sai, nói phải phạt, nên phạt ta mới đúng. Ta biết bản thân rất rắc

rối, không thấy được đại sự, nhưng Dung Diễm thân là Đại vương, nên thưởng phạt phân minh, đối với thần tử của mình như thế nào, đối với của thị vệ mình cũng như thế ấy.”

Cậu dừng một chút, ánh mắt hướng Dung Hổ, “Người có chuyện gì thì nói đi.”

Dung Hổ giống như có chút khổ não thần chỉ là một thị vệ, không nên nhúng tay.”

“Cái gì? Chuyện của Dung Diễm cùng ta?”

Không phải chuyện Miên Nhai cùng thị vệ vô tội bị phạt sao? Hiện tại bọn họ hẳn là còn bị phơi nắng phạt quỳ gối trên bãi cỏ phía đông.

Dung Hổ hạ ánh mắt, giống như đang suy tư điều gì. Sau một lúc, hắn rút cục thấp giọng thở dài, ánh mắt một lần nữa chống lại tầm mắt Phượng Minh, lộ ra biểu tình nghiêm túc, “Lúc này, Minh vương đã có thời gian quan tâm Miên Nhai, vì sao không quan tâm Đại vương một chút?”

Phượng Minh sửng sốt, vò đầu nói, “Quan tâm Dung Diễm?”

“Đúng, hiện tại Đại vương không phải cần săn sóc quan tâm của Minh vương nhất sao?” Dung Hổ cân nhắc một hồi, nói, “Từ Nham tướng quân đã nói đại khái chuyện doanh địa cho thần biết, không nghĩ tới Nhược Ngôn lại sẽ đi tập kích doanh địa không phòng thủ, hơn nữa còn tàn nhẫn, thiêu sống toàn bộ tù binh trong doanh địa. Nếu không phải Điều Duệ phu nhân phân phó, hẳn là thần cùng Thu Lam cũng đã bị đốt thành tro.”

Phượng Minh lẩm bẩm “Chuyện này có thể là một việc được nhân tâm nhất của nàng sau khi xuất hiện.”

Ngữ khí Dung Hổ bỗng nhiên chuyển trầm, “Tuy rằng ta cùng Thu Lam tránh được một kiếp, Mị Cơ cô nương lại gặp nạn. Minh vương có nghĩ tới, việc này đối với Đại vương mà nói, là đả kích như thế nào hay không?”

Biểu tình trên mặt Phượng Minh nháy mắt thu liễm, trầm mặc.

Không sai, Mị Cơ đã chết.

Với cậu mà nói, Mị Cơ có lẽ chính là một nữ nhân đẹp đến mức thoát tục, nhưng đối với Dung Diễm mà nói, cũng không chỉ có thế.

Không chỉ có thế.

Ở thời điểm Dung Diễm còn chưa nổi tiếng thiên hạ, cũng đã từng có một đoạn tình duyên cùng Mị Cơ ở Phồn Giai.

Mị Cơ vì Dung Diễm chỉ gặp mặt một lần mà thay đổi cuộc sống của mình, kiên quyết ẩn cư nơi xa, yên lặng đợi Dung Diễm thống nhất thiên hạ; mà Dung Diễm cùng Nhược Ngôn được xưng là thiên hạ lưỡng kiệt, cũng là từ Mị Cơ mà đến. Một đoạn quá khứ tựa như truyền thuyết này, thiên hạ đều biết.

Nàng hẳn là nữ nhân xinh đẹp mà si tình nhất thiên hạ, chẳng những là ân nhân cứu mạng của Dung Diễm, còn là hồng nhan tri kỷ của Dung Diễm.

Dung Diễm thậm chí đem doanh địa mấu chốt nhất để phục quốc, lựa chọn đặt tại sơn cốc Mị Cơ ẩn cư.

Hắn tín nhiệm nàng, tôn trọng nàng.

Nếu không phải Phượng Minh xuất hiện, có lẽ nàng thật sự sẽ làm bạn Dung Diễm cả đời, trở thành vương hậu tối mỹ tối hạnh phúc trên lịch sử Tây Lôi.

Hiện tại, đóa danh hoa thiên hạ yêu quý này, lại ở thời điểm nở rộ xinh đẹp nhất, bị hủy ở trong liệt hỏa hồng hực của Nhược Ngôn.

Nàng vì Dung Diễm mà chết.

Phượng Minh cúi đầu xuống, im lặng chăm chú nhìn mặt cổ bị sơn phong khê thổi mà lay động.

Hắn không thể lĩnh hội tâm tình của Dung Diễm, hoặc nói, ngay cả dũng khí muốn lĩnh hội cũng không có.

Dung Diễm ở trong cảm nhận của hắn, luôn cường đại và không thể chống lại, giống như chiến hạm mạnh nhất, vô luận nhiều gió lốc tập kích đến đâu, cũng không thể lật đổ.

Hắn có thói quen đem Dung Diễm trở thành một tòa tháp kiên cố vĩnh viễn sẽ không sụp đổ.

Hắn thậm chí có chút khiếp đảm, không biết phải dùng biểu tình như thế nào, đối đãi với Dung Diễm vì mất đi Mị Cơ mà bị thương.

Việc ngoài ý muốn chính là, bản thân đang có định sang chỗ Dung Hổ cùng Thu Lam, tính giảm bớt mây đen sau khi Mị Cơ chết thảm, nhưng người không chút lưu tình vạch trần ý định giấu đầu lòi đuôi này, lại là Dung Hổ.

Tâm tính giống như đà điểu, lại dễ dàng bị vạch trần.

“Người nói đúng, ta không thể tưởng tượng việc này sẽ tạo thành đả kích như thế nào đối với Dung Diễm. Ta thậm chí giống như đứa ngốc, hy vọng có thể không cần nhắc tới việc này, miễn cho Dung Diễm thương tâm.” Phượng Minh dùng thanh âm nỉ non chậm rãi nói, “Có đôi khi, ta cảm thấy bản thân thật thất bại, cái gì cũng làm không được.”

“Có đôi khi, quả thật là như thế.”

Phượng Minh không nghĩ tới Dung Hổ luôn luôn nhân hậu kiệm lời lại nói ra trực tiếp như vậy, sau khi kinh ngạc, nhìn Dung Hổ, nặn ra một nụ cười khổ vô lực, “Hiếm khi người hôm nay đủ thẳng thắn, nếu như đi hỏi bọn Thu Lam, hoặc là một thị vệ khác, thậm chí Dung Diễm, cũng sẽ không nói với ta như vậy.”

Dung Hổ nhìn thẳng ánh mắt hắn, nói trúng điểm yếu, “Nếu không vì Đại vương cảm thấy khổ sở, ta cũng sẽ không nói với Minh vương như vậy. Đại vương đối Minh vương, thật sự là yêu thương vô cùng, vì Minh vương, hắn đem rất nhiều chuyện vác trên lưng bản thân. Cái gì cũng có cực hạn, đá cứng nhất thiên hạ là kim cương, nhưng vỡ nát hoàn toàn nhất, cũng là kim cương. Chỉ cần lực va chạm đúng cực hạn, sẽ lập tức vỡ ra vô số mảnh vụn nhỏ, cuối cùng không thể gượng dậy nổi nữa. Đại vương kiên nghị quả cảm, thật giống như một viên kim cương hoàn mỹ, nhưng Đại vương cũng có thời điểm yếu đuối, Minh vương tự giải quyết cho tốt đi.”

Phượng Minh bị so sánh của hắn làm giật mình, sau khi suy nghĩ kỹ càng, càng cảm thấy bất an, như cầu cứu nhìn Dung Hổ, “Ta nên làm gì bây giờ?”

Lần này đến phiên Dung Hổ cười khổ, “Ta làm sao biết?”

Phượng Minh suy sụp hạ thấp bả vai.

Dung Hổ nói một chút cũng không sai, hắn quả nhiên vô dụng.

Hưởng thụ Dung Diễm yêu thương, cùng kiên định bảo hộ và sủng nịch ban đầu của Dung Diễm, hiện giờ tới thời điểm Dung Diễm cần bảo hộ, hắn lại vô kế khả thi.

Cảm giác bất lực này, khiến hắn cảm thấy bản thân là phế vật.

Nên làm như thế nào, mới có thể giải quyết lo âu của nam nhân khôn khéo thâm trầm nhất thiên hạ này? Trong đầu là tri thức hiện đại tiên tiến, trong tình huống này lại không thể trợ giúp.

So sánh với Dung Diễm, hắn giống như chưa từng tổn nhiều tâm tư khiến Dung Diễm khoái hoạt.

Dung Diễm luôn có một bộ dáng thản nhiên mỉm cười, cũng không lộ ra tâm tình ưu phiền với hắn.

Nhưng làm vương của một nước, chí lớn thống nhất thiên hạ, sao có thể không có phiền não? Hết thấy đều che dấu sau nụ cười ôn nhu.

“Ta còn một đề nghị, không biết có nên nói ra hay không.”

Phượng Minh đang thật sâu tự trách đột nhiên từ trên cổ đứng lên, hai tay khép lại, thi lễ với Dung Hổ, “Thỉnh chỉ giáo.”

Dung Hổ vội vàng nói, “Minh vương không cần như vậy, thuộc hạ sao có thể nhận lễ của người, thỉnh ngồi xuống.”

Phượng Minh nghe lời ngồi xuống, vẻ mặt chăm chú nhìn hần.

” Đề nghị này, kỳ thật ta đã suy nghĩ thật lâu.” Dung Hồ suy nghĩ tường tận xong, mới hỏi Phượng Minh , “Minh vương còn nhớ rõ ngày đó Đại vương đi Hàm Quy ám sát Diệu Quang công chúa, lời ta nói với Minh vương lúc mật đàm không?”

Phượng Minh gật đầu.

Lần nói chuyện đó với hần mà nói để lại ấn tượng sâu sắc, khiến nhận thức của hần về Dung Hồ thay đổi rất nhiều, đồng thời cũng làm cho hần phải tự hỏi hậu quả lựa chọn một vương giả làm bạn lữ cả đời.

Sao có thể quên?

“Kỳ thật vào thời điểm kia, ta đã rất muốn nói thẳng đề nghị này với Minh vương. Đề nghị này, cả thiên hạ chỉ có Đại vương có tư cách nói nhất, nhưng Đại vương tuyệt đối không nói. Người khác, không phải không nghĩ đến hoặc không có can đảm nói, chính là không muốn nhúng tay vào chuyện của Đại vương cùng Minh vương.” Dung Hồ dừng một lát, thở dài, “Kỳ thật ta cũng không nên mở miệng.”

Phượng Minh nhin không được hỏi, “Rốt cuộc là đề nghị gì?”

“Tất cả mọi người biết, lấy thân phận cùng phân lượng trong lòng Đại vương của Minh vương, Minh vương có năng lực khiến Đại vương thay đổi quyết định của mình.”

“Àn, sau đó?”

Một trận trầm mặc, con người tĩnh lặng của Dung Hồ thẳng thắn nghênh đón tầm mắt Phượng Minh, nói từng chữ, “Ta đề nghị Minh vương, không nên tùy tiện dùng loại năng lực này.”

“Ta.”

“Lúc quay binh cứu viện, lúc xử trí Thái Thương, lúc thẩm định ta cùng Thu Lam có phải nội gián hay không, lúc thưởng phạt thị vệ Miên Nhai.” Dung Hồ đang trọng thương, từng lời lại tràn ngập sức mạnh kỳ lạ, khiến kẻ khác phải suy ngẫm thâm ý trong lời hần nói “Bởi vì Đại vương dù sao cũng là Đại vương, hần nên vì thiên hạ chịu trách nhiệm, nhất định phải có hy sinh, có thủ đoạn độc ác. Nếu mỗi quyết định tiếp theo của hần, đều phải chiếu cố tâm tình Minh vương, sẽ giống như dùng thiết liên khóa tay chân tướng quân ở trên chiến trường, sớm hay muộn cũng sẽ bị Nhược Ngôn giáo hoạt thâm độc lợi dụng.”

Phượng Minh bị lời này của Dung Hồ khiến cho không thở nổi.

Không có một câu mắng hần, từng chữ lại trực tiếp chỉ rõ chỗ sai của hần.

Hiện tại mới lĩnh giáo lời lẽ sắc bén lợi hại của Dung Hồ, thật sự không dưới Liệt Nhi.

Hần trong đầu loạn thành một đoàn, giống như bị tắc đầy bông vải, há mồm nói, “Ta.” Nhưng nửa ngày cũng không nói ra được chữ thứ hai. Bỗng nhiên hô hấp trở nên khấn trương, hít sâu hai lần, sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng, đột nhiên đứng thẳng dậy, xoay người bước đi.

“Minh vương muốn đi đâu?” Dung Hồ sợ hần chịu không nổi một kích của mình, cố sức chống đỡ nửa người hô nhỏ.

“Đi gặp Dung Diêm.”

“Gặp Đại vương làm gì?”

Phượng Minh dừng bước, thân mình hơi run rẩy, thở sâu một hơi, thanh âm trở nên bình tĩnh ,nói : “Ta muốn đứng bên cạnh hần. Ta còn muốn nói cho hần, mặc kệ sau này hần làm bao nhiêu quyết định ta không thích, ta vẫn vĩnh viễn đứng bên cạnh hần.”

Nói xong lời này, Phượng Minh đột nhiên cảm thấy thật thoải mái.

Bắt đầu từ kinh phong phản phạt đêm qua, nhiều chuyện liên tiếp xảy ra đã tạo thành ảnh hưởng đối với hần, bỗng nhiên trở nên giống như bột phấn, nhẹ đến mức có thể bị sơn phong tùy ý thổi đi.

Không sai.

Người trong lòng hẳn chẳng những là Dung Diễm, còn là nhất quốc chi quân thao túng sinh tử của ngàn vạn người .

Nếu ngay cả thị vệ thị nữ của Dung Diễm, đều có thể không chút hoài nghi đối với quyết định của Dung Diễm, tin tưởng ánh mắt anh minh nắm giữ đại cục lâu dài của Dung Diễm, vì sao chính mình lại không thể theo?

Nếu Dung Diễm muốn tung hoành thiên hạ, nhất định phải toàn lực ứng phó, nghĩa là hẳn tuyệt không thể vì cảm thụ cá nhân của một người mà lo lắng do dự.

Trong trò chơi tranh đoạt thiên hạ này, nếu mỗi người đều có sứ mệnh của bản thân, như vậy sứ mệnh của mình, chính là làm cho Dung Diễm có thể tâm vô ưu giành lấy thắng lợi trong trò chơi này.

Tại một khắc này, Phượng Minh không còn vì xử trí của Dung Diễm đối với Thái Thương cảm thấy bất mãn, hay vì khi quyết chiến bị Dung Diễm bỏ lại phía sau xem cuộc chiến mà cảm thấy tự tôn bị tổn thương nữa.

Hết thấy xem ra, đã không còn quan trọng nữa.

Hắn bỗng nhiên hiểu được, khi Dung Diễm hạ lệnh không quay về cứu viện xong, dự cảm đau thương sẽ vĩnh viễn mất đi Mị Cơ đã ập đến. Đối đầu với kẻ địch mạnh, vì bảo tồn thực lực, tránh cho cục diện bế tắc, vứt bỏ Mị Cơ đối mình cả đời si tình không để ý, quyết định này tàn nhẫn mà vô tình.

Đó là quyết tuyệt cùng bị ai mà vương giả không thể tránh được.

Đau thương của vương giả.

Sau khi sự việc xảy ra, Dung Diễm vẫn đạm phong khinh, cử chỉ như thường, thậm chí không hề không đề cập tới Mị Cơ, chính là bởi vì không thể buông được .

Vết thương đau đớn nhất, luôn luôn không dám chạm vào.

Thương tâm càng nhiều, càng không thể quên đi.

Như được xối thể hồ lên đầu, Dung Hổ một phen khổ tâm, Phượng Minh đến tận bây giờ mới bình tĩnh đại ngộ. (thể hồ : tinh chất sữa bò)

“Ta đã biết, ” Phượng Minh thấp giọng thì thào, nắm chặt tay thành hai nắm, “Nên làm như thế nào .”

Những lời này giống như cũng cho chính hắn một sức mạnh khổng lồ, làm cho thất lực hắn càng trở nên thăng tấp,sải bước đi .

Dung Hổ ánh mắt sáng ngời, dừng trên cước bộ kiên định đi xa của Phượng Minh, giống như buông được tảng đá lớn trong lòng, lần nữa dựa lưng vào tảng đá.

“Lợi hại!” Liệt Nhi đột nhiên từ trong rừng cây đi ra, nháy mắt nói, “Đại ca không hổ là đại ca, vẫn biết người nhất định có biện pháp thuyết phục Minh vương. Chỉ cần Minh vương biết thông cảm cho Đại vương, ngày sau của Đại vương tốt hơn nhiều rồi.”

Dung Hổ liếc mắt nhìn đệ đệ vui vẻ, tức giận mở miệng, “Nếu để Đại vương biết chúng ta nói điều gì làm cho Minh vương áy náy phiền não, kết cục nhất định so với Miên Nhai đang ở phía đông phạt quý còn bi thảm gấp một trăm lần.”

“Chịu một chút phạt sợ cái gì? Hiện tại Nhược Ngôn tỉnh lại, thiên hạ sắp đại loạn, Tây Lôi vương vị lại bị một thằng nhãi con chiếm, Đại vương nếu không mau khôi phục quyết đoán ngoan tuyệt ngày xưa, mới gay go nhất.” Liệt Nhi không cho là đúng ngồi xuống, đuổi thất lực, “Không sớm hạ chút công phu đối với Minh vương, vạn nhất tương lai gặp phải Minh vương vì lòng dạ nữ nhi mà ra mặt cản trở quyết định của Đại vương, hai người sinh ra tranh chấp, mấy người chúng ta liên đầu đầu . Đúng rồi, nói tới chuyện nữ nhi,” hắn xoay người, từ trên tảng đá phóng đến bãi cỏ trước mặt Dung Hổ, ngồi xổm nói Dung Hổ, “Thân hình Thu Lam mảnh mai như vậy, cư nhiên có thể một người đưa người từ doanh địa đến nơi này. Đêm dài đằng đẵng, người có thừa dịp bị thương giả vờ đáng thương sờ sờ tay nhỏ của nàng, hoặc là hôn nhẹ miệng nhỏ nhắn của nàng hay không?”

Cổ Dung Hồ đột nhiên đỏ lên, trừng hấn một cái, “Nếu không phải ta bị thương không thể cử động, nhất định đá sừng móng của ngươi, cho Vĩnh Dật vương tử của ngươi đau lòng đến rơi lệ luôn.”

Liệt Nhi nghĩ đến điều đó, ha ha cười rộ lên, “Hôm nay hấn lại rút không ít nước mắt. Biết tin ngươi bị thiêu chết, hấn tới an ủi ta, ai biết thấy bộ dáng ta thất hồn lạc phách, một chữ cũng không nói, chính mình đầu tiên liền nghẹn ngào nức nở, khóc đến mức không ra thể thống gì, cuối cùng còn không biết xấu hổ chạy trốn. Di, Thu Lam các nàng đã trở lại, đại ca hảo hảo hưởng thụ mỹ nhân hầu hạ đi, đây chính là đãi ngộ chỉ Đại vương cùng Minh vương mới có. Ta đi trước.” Lòng bàn chân như bôi dầu, vội vã đi, không cần hỏi cũng biết muốn đi tìm tình nhân Vĩnh Dật vì hấn khóc sưng mắt không còn mặt mũi gặp người.

Dung Hồ hết cách nhìn tiểu tử bất hảo này trốn đi, ánh mắt chuyển tới nơi xa, trở nên tràn ngập tình cảm ấm áp cùng vui sướng.

Bóng hình xinh đẹp của Thu Lam vì chiếu cố hấn mà gầy đi một chút, xuất hiện trong tầm nhìn hấn.

Khi Phượng Minh trở lại bên người Dung Diễm, hội nghị quân sự đã chấm dứt.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Dung Diễm xoay người, thấy Phượng Minh, lộ ra tươi cười, “Ngươi đã về? Thương thế của Dung Hồ sao rồi? Bên này sự tình đã giải quyết xong, chờ chút nữa toàn quân sẽ xuất phát, quay về doanh địa qua đêm. Tuy rằng nơi đó đã bị thiêu hủy, nhưng địa hình thích hợp đóng binh. Chúng ta cũng phải hảo hảo kiểm tra xem Nhục Ngôn lưu lại cái gì.”

“Ân.”

Dung Diễm dừng động tác, cẩn thận đánh giá Phượng Minh, “Xảy ra chuyện gì? Ngay cả giọng ngươi cũng đổi.” Đôi mắt thâm thúy bắn ra tinh quang.

Phượng Minh chăm chú nhìn Dung Diễm, cố lấy dũng khí, thâm tình nói, “Ta quyết định sau này làm tình nhân tốt nhất trên đời, vĩnh viễn bồi ngươi.”

Dung Diễm không biết nên khóc hay cười, nhú mày nói, “Hiện tại mới hạ quyết định này, không biết có quá muộn không? Ngươi đã sớm nhất định cả đời bồi ta, không thể hối hận được nữa đâu.”

Phượng Minh giơ tay lên, túm vạt áo hấn, kéo hấn lại gần đến mức mũi đụng mũi, phi thường nghiêm túc nói, “Như vậy ngươi đáp ứng ta, nếu ngươi gặp phải chuyện ưu phiền, không cần vì lo cho tâm tình của ta mà gặt ta, còn miễn cưỡng bản thân giả bộ không để ý.”

Dung Diễm đột nhiên trở nên cảnh giác, neho mắt nhìn kỹ Phượng Minh, nửa ngày, mới thở dài bên tai Phượng Minh một tiếng, “Xem ra không thể gạt được ngươi. Vốn nghĩ không cho ngươi biết, sợ ngươi ưu sầu.” Xoay người, từ trên tảng đá tạm thời bị trở thành bàn quân sự lấy một cái tráp đưa cho Phượng Minh, nói, “Điều Duệ phu nhân đã mang theo Thái Thương lý khai, tiên sinh theo sát phía sau. Trước khi đi, tiên sinh cho nhân đưa tới tráp này, bên trong là thuyền khế của ba mươi ba đại tâu chuyển cùng thủy đồ của Trường Giang và Hoàng Hà.”

“Thuyền khế cùng thủy đồ?”

Phượng Minh sửng sốt.

Hấn trải qua nhiều lần lo lắng, ôm tâm tình của người vợ cuối cùng diện kiến cha mẹ chồng, dứt khoát trở về, tính cùng Dung Diễm đối mặt bị thống do Mị Cơ chết thảm.

Sao lại liên quan đến Tiêu Túng?

Hấn ôm tráp Dung Diễm đưa cho, hoàn toàn không rõ tình hình, đành phải tạm thời gác lại vấn đề Mị Cơ, hỏi Dung Diễm, “Thuyền khế cùng thủy đồ có cái gì đáng lo lắng sao?”

Dung Diễm cười khổ, “Đồ của tiên sinh tới tay tốt như vậy? Tuy rằng đưa thuyền khế cùng thủy đồ, nhưng người đưa cũng đồng thời mang theo một điều kiện của tiên sinh.”

“Điều kiện?” Nhớ tới lão cha bí hiểm, động tay liền không có bao nhiêu “tình phụ tử”, da đầu Phượng Minh liền tê dại, “Điều kiện gì?”

Không cần phải nói, nhất định không phải chuyện gì dễ đối phó.

“Tiên sinh nói người đã có gan kế thừa sự nghiệp thuyền vận gia truyền, nhất định phải có năng lực kế thừa.” (thuyền vận : kinh doanh đường thủy)

Phượng Minh cảm thấy mơ hồ : “Như thế nào mới được tính là có năng lực kế thừa?”

” Trong vòng một năm, người phải phát triển một đường biển ổn định giữa Tây Lôi và Đan Lâm, để có thể vận chuyển Song Lượng Sa trân quý của Đan Lâm trở về.”(Song Lượng Sa : cát phát quang)(zoe : Cát huỳnh quang có thể hấp thụ ánh sáng mặt trời hoặc ánh sáng mạnh, có khả năng lưu trữ quang năng khoảng 30 phút, vào thời của Dung Diễm ca thì loại cát này có công dụng rất lớn trong việc hấp thụ ánh sáng vào ban đêm và dự trữ năng lượng ...)

“Đan Lâm?” Phượng Minh lại hồi hận lúc trước nghe giảng không có tập trung, vắt hết óc cố gắng hồi tưởng: “Có phải hay không chính là cái Thập nhị quốc kia. Ân, trừ Thập nhị quốc trên đại địa này? Là đảo quốc xa xôi thần bí kia?”

Quả nhiên là ít đọc sách sẽ có lúc hồi hận không kịp mà.

Nhớ rõ trước kia Dung Hồ dạy hẳn học, hình như đã từng nói qua.

Ở bên kia đại dương, có một đảo quốc cực kỳ xinh đẹp, sản xuất Song Lượng Sa hi hữu trân quý, nguy rồi, sa kia là dùng làm gì nhỉ? Quên hết rồi.

Bất quá tên của đại dương gần cách Đan Lâm cùng Tây Lôi thì nhớ rõ, bởi vì khá dễ nhớ, gọi là Đan Hải.

Phượng Minh lại bắt đầu thói quen gãi đầu: “Một đường biển ổn định? Còn phải vận chuyển Song Lượng Sa? Thời gian một năm, nếu làm không được phải làm sao bây giờ?”

“Tiên sinh sẽ đem người trở thành tôn tử vô dụng đã nhục nhã tổ tông, tự mình kết liễu tánh mạng của người.” Dung Diễm nói tới đây, hạ giọng: “Con người của Tiên sinh giống như kiếm của hắc, nói muốn giết một người, thì sẽ tuyệt không nương tay. Nếu chúng ta không thể đạt được yêu cầu của tiên sinh, sau một năm, ta chỉ có thể thu xếp người ở trong sự bảo hộ nghiêm mật nhất, cho đến khi tiên sinh chết đi hoặc hai người chúng ta bị giết.” Hắc nhìn Phượng Minh, lộ ra nụ cười trấn an: “Hắc muốn giết người, phải bước qua xác ta trước.” (nguyên văn là “giết ta trước”)

Phượng Minh nghe xong đột nhiên cả kinh, nhưng lập tức trấn định, lộ ra hàm răng tuyết trắng xinh đẹp, còn đối Dung Diễm lộ ra nụ cười tràn ngập dũng khí: “Đừng lo cho ta. Đây là nhiệm vụ của Tây Lôi Minh vương ta, ta sẽ dùng tất cả bản lĩnh, giải quyết hoàn mỹ nan đề này.” Đôi mắt kiên định bình tĩnh toát ra tự tin, tỏa ra hào quang khiếp nhân, giống như ánh sáng chói mắt nhất thiên hạ đều bị thu vào trong đôi con ngươi động lòng người này.

Ngay cả Dung Diễm cũng kinh ngạc vì khí thế ung dung bất khuất của hắc, con người đột nhiên sáng lên : “Người đối với thuyền vận có kinh nghiệm?”

“Kinh nghiệm không nhiều lắm.” Phượng Minh lắc đầu.

Kinh nghiệm của hắc đối với thuyền vận, gần nhất là lần bị Lộc Đan bắt cóc mang đi Đông Phàm, bị nhốt trên thuyền đi một đoạn đường.

Cả hành trình đều bị nhốt trong phòng, đấu khẩu với Lộc Đan, nói là kinh nghiệm về thuyền vận, còn không bằng nói là kinh nghiệm làm tù binh.

Nhưng mà, kinh nghiệm làm tù binh của hắc, lại thật ra tích lũy được không ít, hy vọng về sau có thể tránh liên tránh.

Uổng công Dung Diễm vui mừng một lúc, hết cách kéo hắc lại, thấp giọng trách cứ : “Vậy người còn giả bộ không quan tâm.”

“Ai nói ta không quan tâm? Ta chưa bao giờ cảm thấy sự sôi ý chí chiến đấu như vậy.” Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Minh phủ một tầng thần thái thản nhiên, mắt nhắm lại, giống như đang lập lời thề với lão Thiên gia, thì thầm “Từ hôm nay trở đi, ta cự tuyệt làm một Minh vương nơi nơi cần người khác bảo hộ an ủi lo lắng. Là tình nhân của quân vương vĩ đại nhất thiên hạ, đời này sao có thể không oanh oanh liệt liệt? Mặc kệ gặp phải nan đề gì, ta cũng phải giống như Dung Diễm, dùng hào tình tráng chí mạnh nhất,

mạnh mẽ chiến đấu. Lão thiên gia, người cứ việc khảo nghiệm đi, Phượng Minh ta chấp người đây.” (hào tình tráng chí : lý tưởng hào hùng)

Hắn mở mắt, chống lại ánh mắt kinh hãi của Dung Diễm, hé ra một khuôn mặt tươi cười so với ánh mắt trời còn sáng lạn gấp bội, chủ động ôm cổ Dung Diễm, hôn nồng nhiệt lên bạc thần kiên nghị của Dung Diễm. (bạc thần : môi)

Dung Diễm còn nhiệt tình hơn bạo phong.

Thiên lôi kết hợp với địa hỏa, nhiệt lượng không thể ngăn cản lấy tốc độ ánh sáng quét qua bốn phía núi rừng.

Đầu lưỡi linh động trơn nóng, mang theo khí tức độc nhất của Dung Diễm, một mạch đánh vào hàm răng Phượng Minh, quét tới mỗi một góc ngọt ngào.

Từ hàm răng trắng nõn tinh mịn giống như vỏ sò đến lợi, kể cả cái lưỡi mẫn cảm, không quên một chỗ nào.

Cổ họng Phượng Minh thốt ra nỉ non say mê, giống như đang uống mỹ tửu tinh khiết và thơm ngon nhất trên đời, chủ động vươn đầu lưỡi, cùng đầu lưỡi Dung Diễm dây dưa.

Mỗi một chỗ trong khoang miệng đều được âu yếm mãnh liệt, chỉ là một nụ hôn, lại tràn ngập khoái cảm giống như đã bị Dung Diễm trứu sáp hoàn toàn tiến vào trong cơ thể.

“Dung Diễm.”

Thanh âm run rẩy từ bạc thần đóng chặt truyền ra, nhỏ đến mức không thể nghe thấy nhưng vẫn khiến tim đập nhanh hơn.

“Cả người ta. đều nóng lên.” Phượng Minh thở dốc, ngón tay cong lại, gắng sức nắm chặt vật áo Dung Diễm

Đầu lưỡi giống như hai con rắn vội vàng tìm kiếm tiếp xúc dây dưa, mang theo tân dịch trong suốt phát ra âm thanh sás sás, nghe vào đặc biệt vang dội, *** mĩ đến mức khiến hai chân như nhũn ra. (tân dịch : nước bọt)

Một nụ hôn sâu cực kì nồng nàn.

Phượng Minh cảm thấy huyết quản đập nhanh đến mức sắp nổ tung .

“Sâu hơn một chút.” Hắn dùng đôi mắt sương mù nhìn Dung Diễm, giọng nói không rõ ràng, phát ra âm thanh đứt quãng.

Dung Diễm bị khiêu khích đến vô pháp kiềm chế.

Đầu lưỡi tham nhập vào chỗ sâu nhất, càng dùng sức quấn lấy lưỡi Phượng Minh, áp lực đột nhiên trầm hơn làm cho Phượng Minh đình chỉ hô hấp, kinh hồn bạt vía chờ mong bước tiếp theo càng mãnh liệt sắp đến.

Tiếng bước chân hỗn loạn từ phía sau bỗng nhiên vang lên, sau đó giống như giạt mình nên đột nhiên đình chỉ.

Dung Diễm thầm than, kết thúc nụ hôn sâu kinh thiên động địa xong, ôm Phượng Minh còn đang hơi thở dốc xoay người.

[Lưu Ly : vâng, hết xôi chay rồi, há há, hồ hàng chưa, đợi kì sau mới có xôi thiệt....]

Trên đời này không được hoan nghênh nhất, chính là khách không mời mà đến.

Chạm đến ánh mắt Dung Diễm, các tướng lĩnh vội vàng cúi đầu, đem tầm mắt từ vẻ mặt ửng đỏ mê người của Minh vương chuyển qua bùn trên mặt đất dưới chân.

Không biết ai ở phía sau rất không có nghĩa khí đẩy Tử Nham một cái. (tội em quá, bị đẩy vô bãi mìn)

Tử Nham lão đảo vài bước, bị ép bước ra khỏi hàng, một lát sau, đành phải nhẫn xuống vẻ mặt xấu hổ, kiên trì bấm báo, “Đại vương, quân đội tập hợp xong.”

Sắc mặt Dung Điềm coi như khôi phục khá nhanh, ung dung gật đầu, “Truyền lệnh, toàn quân xuất phát, trước khi trời tối trở về doanh địa.”

Sau khi đuổi đi một đám tướng lĩnh, mỉm cười nhìn Phượng Minh đang mất mặt tới cực điểm, hỏi, “Phải xuất phát, chân người nhuyển thành như vậy, có thể cỡi ngựa không? Không bằng chúng ta cùng cưỡi một con đi.”

Biểu tình hồng thắm đến tai của Phượng Minh đáng yêu tới cực điểm, đột nhiên nháy nháy nhãn tình, ưỡn ngực, hừ mũi nói, “Chỉ là một nụ hôn, làm sao có thể khiến đường đường Tây Lôi Minh vương chân nhuyển? Không tin, trên đường về chúng ta so tài một lần, xem ai tới doanh địa trước.”

Dung Điềm cười dài, hỏi, “Đặt cược cái gì?”

“Nếu ta thua, đêm nay tùy người xử trí. Nếu người thua thì sao?”

“Đương nhiên cũng tùy người xử trí.”

“Hào!”

“Một lời đã định!”

Ba! Hai cánh tay giơ lên đập vào nhau.

Xem như đánh cuộc.

Đại đội xuất phát.

Kỵ binh tinh nhuệ thuộc quyền Tây Lôi vương ở phía trước, sĩ binh chưa bị thương ở giữa, Dung Hổ cùng thương binh không tiện nhúc nhích ngồi trên mã xa, đi sau cùng. Vĩnh Dật vương tử bởi vì Liệt Nhi cùng Dung Hổ ở trong đội ngũ thương binh, tự động xin dẫn một ngàn nhân mã của hãn hộ tổng đội ngũ phía sau.

Dung Điềm cùng Phượng Minh đều cưỡi một con ngựa, đi đầu đại đội, vì đang đánh cuộc, hai người ra sức thúc ngựa.

“Giá!”

Tuần mã hí dài, nâng lên bốn vó, xé gió lao đi.

Vô số bóng cây ở hai bên vội vàng lùi lại.

Tập kích đêm khuya, cùng rong ruổi dưới ánh mặt trời, cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Người cùng ngựa đều đắm chìm trong hương thơm của cây cối, vách núi cao ngất nơi xa, chỗ tầm mắt có thể đạt tới, là rừng cây rậm rạp, phiến lá xanh biếc phản chiếu ánh nắng, tựa như một mảnh vàng rực chói mắt.

Mồ hôi, từ trán thống khoái rơi xuống.

“Giá! Ngực ngoan ngựa ngoan, người giúp ta thắng trận này, ta cho người ăn tiệc lớn!” Phượng Minh vừa kẹp chặt bụng ngựa, vừa cố gắng cổ vũ tuần mã.

Cho dù dùng hết các loại kỹ thuật thúc ngựa mấy năm nay học được, hãn vẫn không thể không thừa nhận, mã kĩ của hãn so với Dung Điềm, quả thật kém xa mấy bậc.

Khi xuất phát vốn là sóng vai, chưa tới nửa đường, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng xa xa đen nhỏ của Dung Điềm. Hãn ngẩng đầu, thấy bóng dáng Dung Điềm rất cực biến mất trước mắt, dùng sức cắn răng, lần thứ hai huy roi, tiếp tục đuổi theo.

Trước chạng vạng thì toàn quân đã chạy tới doanh địa.

Phượng Minh là người thứ hai tới, hãn kìm dây cương, lẳng lặng nhìn doanh địa cháy đen trước mắt, xoay người xuống ngựa.

Dung Điềm đã sớm tới, ngựa của hãn ở khoảng đất trống phía trước nhẹ nhàng đạp chân, cúi đầu dùng mũi ngửi đồng tro bụi sau đại hỏa.

Phượng Minh đi qua, vồ vồ bờm ngựa, nắm dây cương trong tay, nắm ngựa của mình cùng Dung Diễm, chậm rãi đi vào doanh địa đã hoàn toàn thay đổi hình dáng.

Dấu tích của hỏa diễm giống như vết thương khủng khiếp, khắp nơi có thể thấy được, trong doanh địa vật duy nhất bảo lưu lại được, chỉ có cọc gỗ chôn sâu cùng cự thạch làm nền phòng ốc.

Nếu Nhược Ngôn muốn hủy diệt đồ vật nào, thì sẽ làm đến cùng.

Doanh địa tĩnh lặng giống như đã chết đi, mặt đất một mảnh an tĩnh, Phượng Minh lại cảm thấy bản thân đang đi dạo trong tiếng kêu khóc thê lương của Quỷ Hồn.

Hắn có chút cảm giác, liền đi hướng về phía tiểu viện của Mị Cơ trong ấn tượng.

Bùn đất tựa hồ còn mang theo nhiệt khí sau đại hỏa, mùi dầu sau khi thiêu đốt gay mũi tràn ngập trong không khí. Phượng Minh buông dây cương, để hai con ngựa ở tại chỗ, một mình đi vào viện môn sập hơn phân nửa.

Hài cốt bị cháy đen chi chít, nằm ngay ngắn trên mảnh đất trống trước mộ ốc đã thành tro tàn. Dung Diễm đứng trong mảnh tro tàn này, bóng dáng ngưng trọng đến mức dường như đã khảm vào thiên địa đã từng bị đại hỏa tàn sát bờ bãi này. Hắn xoay người, từ trong tro tàn nhật lên một đoạn tiêu cốt, xoay người nhìn, im lặng trong một lát. (tiêu cốt : xương bị cháy)

“Tới rồi?” Hắn sắc mặt bình tĩnh nhìn Phượng Minh.

“Vừa tới.”

Dung Diễm đi tới, đem tiêu cốt đặt vào trong đồng hài cốt trên mảnh đất trống.

Phượng Minh yên lặng đi qua, bước vào tro tàn giống như còn chút hơi ấm, cúi đầu tìm kiếm. Dung Diễm đi lại, giữ chặt bờ vai của hắn, “Làm gì?”

“Cùng người tìm a.”

“Người đã chết, tìm được có ích gì?” Dung Diễm thản nhiên cười, mắng một câu, “Đứa ngốc.”

Phượng Minh trầm mặc.

“Tìm được Mị Cơ chưa?” Hắn thấp giọng hỏi.

Thân hình bất động như núi của Dung Diễm hơi chấn động, trong nháy mắt khôi phục lại, từ trong lòng lấy ra một cây trâm mã não châu hoa không trọn vẹn, “Đây là cái mà lúc nàng ly khai hoàng cung Tây Lôi, ta đã đưa cho nàng. Nàng vẫn luôn cất bên người.”

Phượng Minh hai tay cẩn thận nhận lấy, trên mặt một chút biểu tình cũng không có, yên lặng quan sát một hồi, lại hai tay đưa trả cho Dung Diễm, “Người cất kỹ đi.”

Dung Diễm cất vào trong người xong, thở phào một hơi, giống như đem buồn bực trong tâm đều phun ra, hồi phục một phần thông dong trấn định ngày thường, quay đầu nhìn lướt qua hài cốt trên mặt đất, trầm giọng nói: “Đã vô pháp phân biệt từng người, để những người vô tội bị hại chôn cùng nhau đi.”

Hai người ra khỏi tiểu viện chứa hài cốt đầy đất, nhân mã phía sau cũng lần lượt tới.

Các tướng lĩnh sớm có kinh nghiệm dã chiến, trong doanh địa bị thiêu hủy chỉ còn tường yếu sập hơn phân nửa, đại bộ phận phòng ốc cũng không có thể chứa người, sau khi mọi người xuống ngựa đều tự dàn xếp sĩ binh của bản thân, thay phiên canh gác, những người khác dùng một chút lương thực còn dư mang theo bên người nhóm lửa nấu cơm, nắm rõ thời gian nghỉ ngơi.

Dung Diễm phân phó Tử Nham phái một đội binh lính ra hậu sơn dựng mộ, hảo hảo an táng những người chết thảm.

Tất cả hài cốt được để vào chung một mộ phần, bùn đất vàng nâu đắp lên, chậm rãi che lấp đi. Nô tỳ người hầu cũng tốt, kẻ quyền thế quyền quý cũng tốt, vô luận công chúa vương tử hoặc thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, khi còn sống người có thân phận khác thường đến đâu, tới ngày này rồi, cũng chung quy nhìn không ra có khác biệt gì.

Dung Điềm từ đầu tới cuối không nói lời nào, thản nhiên nhìn chăm chú.

Phượng Minh bồi bên người Dung Điềm, đợi mộ đã đắp tốt, hỏi Dung Điềm : “Có muốn lập một bia mộ hay không?”

“Mộ bia không hợp với tính tình đạm bạc nhàn dật của nàng.” Dung Điềm im lặng một lát, lộ ra nụ cười thâm thúy,

“Cái đó cũng không cần lập. Sau vài năm , nơi này sẽ phủ đầy cỏ xanh cùng hoa nhỏ, để chúng bồi nàng đi.”

Tử Nham lĩnh mệnh, quả nhiên cái đó cũng không có lập, dựa theo Phượng Minh phân phó, từ trong sơn cốc nhỏ một ít hoa dại màu trắng còn rể lại đây, trồng ở bốn phía.

[Lưu Ly : đoạn này có 1 thứ khác dc lập ngoài cái bia, nhưng qt giải nghĩa ko dc, ta cũng chả bít họ làm cái j nên để đỡ là “cái đó”]

Hy vọng năm sau, có thể thấy những đóa hoa dại ôn nhu này sẽ nở thật nhiều.

Lần này “Đầu lĩnh” Vĩnh Dật đã giúp đại ân. Tuy rằng hắn không còn là thái tử Vĩnh Ân, nhưng vẫn còn thân phận vương tử, ở Vĩnh Ân có thể lực của bản thân, đoán trước nhân mã qua đêm cần đồ đạc, lập tức phái vài tâm phúc đến thành trấn gần nhất, khẩn cấp điều động một lượng lớn lương thực cùng doanh trưởng tốt nhất.

Canh hai , lương thực cùng doanh trưởng đều được bí mật đưa đến, Dung Điềm lập tức phân phát, dựng trưởng qua đêm.

Dung Điềm cùng Phượng Minh dùng chung một quân trưởng ngưư bì rắn chắc nhất, lều trại của bọn họ thì đóng bên cạnh ôn tuyền hai người từng hoang *** vô độ ngày đầu tiên đến doanh địa.

Một ngày mệt nhọc , hai người đều kiệt sức. Liệt Nhi ở trong lều trại cách vách chiếu cổ Dung Hồ, ba người Thu Lam tiến vào hầu hạ Dung Điềm cùng Phượng Minh một phen xong, thối tất nển, yên lặng lui ra.

Phượng Minh cùng Dung Điềm sóng vai nằm ngủ, nửa đêm tỉnh giấc, bên cạnh trống không . Phượng Minh cũng không cảm thấy kinh ngạc, đôi mắt ở trong lều trại tối đến mức không thấy năm ngón tay chột lóe, cầm lấy ngoại y đặt bên cạnh ghế đệm khoác lên vai, đi ra doanh trưởng.

Y đi qua mấy tốp canh gác, xua tay muốn bọn họ không cần đi theo, lưng thưng hướng phía đông có một con đường nhỏ gấp khúc u tĩnh mà đi .

Con đường kia, hôm nay vừa mới đắp lên một mộ phần.

Trên màn đêm thâm hắc chỉ chít sao trời. Vầng trăng non treo cao cao, kiêu ngạo ương ngạnh nhưng không hề duy ngã độc tôn, thu liễm ánh sáng, cùng các tinh tú khác hòa nhã sống chung.

Ánh trăng như tinh sương, đặc biệt mỏng manh mà ôn nhu.

Quang mang nhu hòa chiếu vào những đóa hoa trắng nhỏ đang nở điểm xuyến hai bên con đường nhỏ, rất nhẹ nhàng, như là e sợ sẽ đánh thức mọi người đang an giấc ở cuối con đường.

Hương vị cỏ xanh ngào ngạt đặc thù chỉ sơn cốc mới có, phiêu đảng vào trong chớp mũi. Chung quanh thật im lặng, giống như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, đã tự mình trở thành một mảnh thiên địa riêng, Phượng Minh chậm rãi đi tới, dưới giày phát ra tiếng vang sần sật rất nhỏ.

Khi đến cuối đường nhỏ, Phượng Minh dừng cước bộ.

Dung Điềm đứng trước mộ phần, vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng đã tĩnh lặng nhiều năm, ánh trăng khắc họa đường nét thân hình cao ngất của hắn.

Bóng dáng lẫm liệt như gió, giống như bảo kiếm sắc bén thẳng đỉnh ra khỏi vỏ, rồi lại lộ ra ngưng trọng thâm trầm như núi cao.

Trong phút chốc, một cỗ bi thương khó ức chế, giống như hồng thủy đánh sâu vào tâm khảm Phượng Minh.

Y không biết một lựa chọn nhìn như rất bình thản của Dung Điềm, lại phải gánh vác rất nhiều dằn vặt cùng ấy nấy.

Cũng không ai biết.

Đôi mắt nóng rực phủ đầy sương mù, Dung Diễm trong tầm nhìn trở nên mơ hồ mà xa xăm. Ở khoảng cách mơ hồ mà xa xôi này, Phượng Minh lại cảm nhận sâu sắc thống khổ của Dung Diễm.

Mị Cơ đã cứu bọn họ, lại bởi vì vô tình của bọn họ mà chết.

Lấy oán trả ơn, là loại thống khổ cắn nát tâm linh.

Cái này vốn nên là thống khổ của hắn, hiện tại Dung Diễm vì y mà gánh vác.

Không để cho Nhược Ngôn có cơ hội, thà rằng bỏ rơi mọi người, cũng không thương tổn Phượng Minh. Trước khi Phượng Minh kịp phát giác, Dung Diễm đã thay Phượng Minh hạ quyết định.

Hắn lấy sự độc đoán mà bất luận kẻ nào cũng không thể làm trái, trăm nghìn tiết thiết hạ một đạo vương lệnh phản bội Mị Cơ, dồn Mị Cơ vào tử địa.

Không phải vì Dung Diễm thích độc đoán, mà vì Dung Diễm biết, đại giới để làm ra lựa chọn có bao nhiêu đại*. Hắn cướp đi cơ hội lựa chọn từ trên tay Phượng Minh, đứng ra ngăn cản một ám tiễn* này của Nhược Ngôn. (*: cái giá phải trả có bao nhiêu lớn, ám tiễn: đánh lén sau lưng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-vu-cuu-thien>